Holy Bible

Aionian Edition®

Czech Bible Kralicka 1613

Holy Bible Aionian Edition ®
Czech Bible Kralicka 1613

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 1/27/2023
Source copyright: Public Domain
Last edition of the 1613 Czech King, 1579-1613
ISBN: 978-1-67814-185-1

Formatted by Speedata Publisher 5.1.14 (Pro) on 7/11/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Předmluva

Čeština at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Čeština at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.
06/21/25 - 469 translations now available in 230 languages.

Obsah

STARÝ ZÁKON

1 Mojžišova 1
2 Mojžišova 35
3 Mojžišova 63
4 Mojžišova 84
5 Mojžišova 113
Józua 138
Sudcov 155
Rút 172
1 Samuelova 175
2 Samuelova 197
1 Královská 216
2 Královská 238
1 Kronická 258
2 Kronická 277
Ezdráš 301
Nehemiáš 308
Ester 318
Jób 324
Žalmy 341
Príslovia 384
Kazatel 398
Pieseò 404
Izaiáš 407
Jeremiáš 440
Plaè 479
Ezechiel 483
Daniel 517
Hozeáš 528
Joel 533
Ámos 535
Obadiáš 539
Jonáš 540
Micheáš 542
Náhum 545
Habakuk 547
Sofoniáš 549
Haggeus 551
Zachariáš 553
Malachiáš 559

NOVÝ ZÁKON

Matouš 563
Marek 584
Lukáš 597
Jan 619
Skutky Apoštolů 636
Římanům 658
1 Korintským 667
2 Korintským 676
Galatským 682
Efezským 685
Filipským 688
Koloským 691
1 Tesalonickým 693
2 Tesalonickým 695
1 Timoteovi 696
2 Timoteovi 699
Titovi 701
Filemonovi 702
Židům 703
Jakubův 710
1 Petrův 713
2 Petrův 716
1 Janův 718
2 Janův 721
3 Janův 722
Judův 723
Zjevení Janovo 724

PŘÍLOHA

Průvodce Čtenáři
Glosář
Mapy
Osud
Ilustrace, Doré

STARÝ ZÁKON

A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.

1 Mojžišova 3:24

1 Mojžišova

1 Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. **2** Země pak
byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí,
a Duch Boží vznášel se nad vodami. **3** I řekl Bůh:
Buď světlo! I bylo světlo. **4** A viděl Bůh světlo, že
bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. **5** A nazval
Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a
bylo jitro, den první. **6** Řekl také Bůh: Buď obloha
u prostřed vod, a děl vody od vod! **7** I učinil Bůh
tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou,
od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. **8** I
nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro,
den druhý. **9** Řekl také Bůh: Shromažďte se vody,
kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se
místo suché! A stalo se tak. **10** I nazval Bůh místo
suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem.
A viděl Bůh, že to bylo dobré. **11** Potom řekl Bůh:
Zplď země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom
plodný, nesoucí ovoce podlé pokolení svého, v němž
by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. **12** Nebo
země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podlé
pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž
bylo símě jeho, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že
to bylo dobré. **13** I byl večer a bylo jitro, den třetí.
14 Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské,
aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a
rozměření časů, dnů a let. **15** A aby svítila na obloze
nebeské, a osvěcovala zemi. A stalo se tak. **16** I učinil
Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo
nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad
nocí; též i hvězdy. **17** A postavil je Bůh na obloze
nebeské, aby osvěcovala zemi; **18** A aby správu
držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od
tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **19** I byl večer
a bylo jitro, den čtvrtý. **20** Řekl ještě Bůh: Vydejte
vody hmyz duše živé v hojnosti, a ptactvo, kteréž by
létalo nad zemí pod oblohou nebeskou! **21** I stvořil
Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající
se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podlé pokolení
jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podlé pokolení
jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. **22** I požehnal jim
Bůh, řka: Plodtež se a množte se, a naplňte vody
mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! **23**
I byl večer a bylo jitro, den pátý. **24** Řekl též Bůh:
Vydej země duši živou, jednu každou podlé pokolení
jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podlé
pokolení jejího. A stalo se tak. **25** I učinil Bůh zvěř
zemskou podlé pokolení jejího, též hovada vedlé
pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podlé pokolení
jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré. **26** Řekl opět Bůh:
Učiňme člověka k obrazu našemu, podlé podobenství
našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad
ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vší zemí, i
nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi. **27** I
stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu
stvořil jej, muže a ženu stvořil je. **28** A požehnal jim
Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a
naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami
mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým
živočichem hýbajícím se na zemi. **29** Řekl ještě Bůh:
Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě,
kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromoví, (na
němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám
za pokrm. **30** Všechněm pak živočichům zemským, i
všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se
hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu
zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak. **31** A viděl
Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer
a bylo jitro, den šestý.

2 A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko
vojsko jejich. **2** A dokonal Bůh dne sedmého
dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode
všeho díla svého, kteréž byl dělal. **3** I požehnal Bůh
dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul
Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby
učiněno bylo. **4** Tiť jsou rodové nebes a země, (když
stvořena jsou v den, v němž učinil Hospodin Bůh
zemi i nebe), **5** I každé chrastiny polní, dříve než byla
na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela;
nebo ještě byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž
byl který člověk, ješto by dělal zemi. **6** A aniž pára
vystupovala z země, aby svlažovala všecken svrchek
země. **7** I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu
země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl
člověk v duši živou. **8** Štípil pak byl Hospodin Bůh
ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož
byl učinil. **9** A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký
strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též
strom života u prostřed ráje, i strom vědění dobrého a
zlého. **10** (A řeka vycházela z Eden, k svlažování
ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní řeky. **11**
Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah,
kdež jest zlato. **12** A zlato země té jest výborné;
tam jest i bdelium, a kámen onychin. **13** Jméno pak
druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus. **14**
A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní
straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates.)
15 Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v
ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostříhal ho. **16** I

zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého
stromu rajského svobodně jísti budeš; 17 Ale z stromu
vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys
koli den z něho jedl, smrtí umřeš. 18 Řekl byl také
Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému;
učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla. 19 (Nebo
když byl učinil Hospodin Bůh z země všelikou zvěř
polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi,
aby pohleděl na ně, jaké by jméno kterému dáti měl;
a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby
jmenována byla. 20 I dal Adam jména všechněm
hovadům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní;
Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při
něm byla.) 21 Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen
na Adama, i usnul; a vyňal jedno z žeber jeho, a to
místo vyplnil tělem. 22 A z toho žebra, kteréž vyňal z
Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k
Adamovi. 23 I řekl Adam: Teď tato jest kost z kostí
mých a tělo z těla mého; tato slouti bude mužatka,
nebo z muže vzata jest. 24 Z té příčiny opustí muž
otce svého i matku svou, a přídržeti se bude manželky
své, i budou v jedno tělo. 25 Byli pak oba dva nazí,
Adam i žena jeho, a nestyděli se.

3 Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů
polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl
ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti
z každého stromu rajského? 2 I řekla žena hadu:
Ovoce stromů rajských jíme; 3 Ale o ovoci stromu,
kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho
jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. 4 I řekl
had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! 5 Ale ví Bůh, že
v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči
vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. 6
Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný
očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z
ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a
on jedl. 7 Tedy otevříny jsou oči obou dvou, a poznali,
že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě
věníků. 8 A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha
chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam
a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed
stromoví rajského. 9 I povolal Hospodin Bůh Adama,
a řekl jemu: Kdež jsi? 10 Kterýžto řekl: Hlas tvůj
slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož
skryl jsem se. 11 I řekl Bůh: Kdožť oznámil, že jsi
nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhožť jsem
jísti zapověděl? 12 I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi
dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho,
a jedl jsem. 13 I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi
to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla
jsem. 14 Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil,
zlořečený budeš nade všecka hovada a nade všecky
živočichy polní; po břiše svém plaziti se budeš, a
prach žráti budeš po všecky dny života svého. 15 Nad
to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i
mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře
tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu. 16 Ženě pak řekl:
Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvá, s bolestí
roditi budeš děti, a pod mocí muže tvého bude žádost
tvá, a on panovati bude nad tebou. 17 Adamovi také
řekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z
stromu toho, kterýžť jsem zapověděl, řka: Nebudeš
jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti
budeš z ní po všecky dny života svého. 18 Trní a
bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní.
19 V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavadž se
nenavrátíš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo
prach jsi a v prach se navrátíš. 20 Dal pak byl Adam
jméno ženě své Eva, proto že ona byla mátě všech
živých. 21 I zdělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě
jeho oděv kožený, a přioděl je. 22 Tedy řekl Hospodin
Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda
dobré i zlé; pročež nyní, aby nevztáhl ruky své, a
nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na
věky, vyžeňme jej. 23 I vypustil jej Hospodin Bůh z
zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl. 24 A tak
vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k
východní straně s mečem plamenným blýskajícím se,
aby ostříhali cesty k stromu života.

4 Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši,
porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na
Hospodinu. 2 A opět porodila bratra jeho Abele. I byl
Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč. 3 Po mnohých pak
dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské obět
Hospodinu. 4 Ano i Abel také obětoval z prvorozených
věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin
na Abele a na obět jeho. 5 Na Kaina pak a na obět
jeho nevzhlédl. Protož rozlítil se Kain náramně, a
opadla tvář jeho. 6 I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi
se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá?
7 Zdaliž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli
nebudeš dobře činiti, hřích ve dveřích leží; a pod mocí
tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním.
8 I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak,
když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru
svému, zabil jej. 9 I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest
Abel bratr tvůj? Kterýž odpověděl: Nevím. Zdaliž jsem
já strážným bratra svého? 10 I řekl Bůh: Co jsi učinil?
Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země. 11 Protož
nyní zlořečený budeš i od té země, kteráž otevřela

ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z ruky tvé. 12
Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati moci
své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi. 13 I
řekl Kain Hospodinu: Většíť jest nepravost má, než
aby mi odpuštěna býti mohla. 14 Aj, vyháníš mne
dnes z země této, a před tváří tvou skrývati se budu,
a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to,
že kdo mne koli nalezne, zabije mne. 15 I řekl mu
Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím
sedmnásobně mštěno bude. Pročež vložil Hospodin
znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej
koli nalezl. 16 Tedy odšed Kain od tváři Hospodinovy,
bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden.
17 Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a
porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno
města toho jménem syna svého Enoch. 18 I narodil
se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael
pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha.
19 Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada,
a jméno druhé Zilla. 20 I porodila Ada Jábale, kterýž
byl otec přebývajících v staních a stádo pasoucích.
21 A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech
hrajících na harfu a nástroje hudebné. 22 A Zilla také
porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého
díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova
byla Noéma. 23 I řekl Lámech ženám svým, Adě a
Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouchejte
řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k
zsinalosti své. 24 Jestližeť sedmnásobně pomštěno
bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát
sedmkrát. 25 Poznal pak ještě Adam ženu svou, i
porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo řekla:
Dal mi Bůh jiné símě místo Abele, kteréhož zabil
Kain. 26 Setovi pak také narodil se syn, a nazval
jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména
Hospodinova.

5 Tato jest kniha rodů Adamových. V ten den,
v kterémž stvořil Bůh člověka, ku podobenství
Božímu učinil ho. 2 Muže a ženu stvořil je a požehnal
jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když
stvořeni jsou. 3 Byl pak Adam ve stu a třidcíti
letech, když zplodil syna ku podobenství svému a k
obrazu svému, a nazval jméno jeho Set. 4 I bylo dnů
Adamových po zplození Seta osm set let, a plodil
syny a dcery. 5 A tak bylo všech dnů Adamových, v
kterýchž byl živ, devět set a třidceti let, i umřel. 6 Set
pak byl ve stu a pěti letech, když zplodil Enosa. 7 A
po zplození Enosa živ byl Set osm set a sedm let,
a plodil syny a dcery. 8 I bylo všech dnů Setových
devět set a dvanácte let, i umřel. 9 Byl pak Enos
v devadesáti letech, když zplodil Kainana. 10 A po
zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let,
a plodil syny a dcery. 11 I bylo všech dnů Enosových
devět set a pět let, i umřel. 12 Kainan pak byl v
sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele. 13 A
po zplození Mahalaleele živ byl Kainan osm set a
čtyřidceti let, a plodil syny a dcery. 14 I bylo všech
dnů Kainanových devět set a deset let, i umřel. 15
Mahalaleel pak byl v šedesáti a pěti letech, když
zplodil Járeda. 16 A po zplození Járeda živ byl
Mahalaleel osm set a třidceti let, a plodil syny a
dcery. 17 I bylo všech dnů Mahalaleelových osm set
devadesáte a pět let, i umřel. 18 Járed pak byl ve stu
šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha. 19 A po
zplození Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil
syny a dcery. 20 I bylo všech dnů Járedových devět
set šedesáte a dvě létě, i umřel. 21 Enoch pak byl v
šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma. 22 A
chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma
tři sta let, a plodil syny a dcery. 23 I bylo všech dnů
Enochových tři sta šedesáte a pět let. 24 A chodil
Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal
ho Bůh. 25 Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti
sedmi letech, když zplodil Lámecha. 26 A po zplození
Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáte a
dvě létě, a plodil syny a dcery. 27 I bylo všech dnů
Matuzalémových devět set šedesáte a devět let, i
umřel. 28 Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou
letech, když zplodil syna, 29 Jehož jméno nazval Noé,
řka: Tento nám odpočinutí způsobí od díla našeho,
od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jížto
zlořečil Hospodin. 30 A živ byl Lámech potom, když
zplodil Noé, pět set devadesáte a pět let, a plodil syny
a dcery. 31 I bylo všech dnů Lámechových sedm set
sedmdesáte a sedm let, i umřel. 32 A když byl Noé v
pěti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.

6 Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi,
a dcery se jim zrodily, 2 Že vidouce synové Boží
dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze
všech, kteréž oblibovali. 3 Pročež řekl Hospodin:
Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky,
proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvadceti
let. 4 Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i
potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským,
ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli,
muži na slovo vzatí. 5 Ale když viděl Hospodin, an
se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké
myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas,
6 Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest
měl v srdci svém. 7 Tedy řekl Hospodin: Vyhladím

z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka
až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva
nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil. 8 Ale Noé
našel milost před Hospodinem. 9 Tito jsou příběhové
Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého
věku, s Bohem ustavičně chodil Noé. 10 (Zplodil pak
Noé tři syny: Sema, Chama a Jáfeta.) 11 Ale země
byla porušena před Bohem, a naplněna byla země
nepravostí. 12 Viděl tedy Bůh zemi, a aj, porušena
byla, nebo bylo porušilo všeliké tělo cestu svou na
zemi. 13 Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého
těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země
nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je
s zemí. 14 Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady
zděláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím.
15 A na tento způsob uděláš jej: Tří set loktů bude
dlouhost toho korábu, padesáti loktů širokost jeho a
třidceti loktů vysokost jeho. 16 Okno uděláš v korábu,
a svrchkem na loket vysokým zavřeš jej; dvéře také
korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i
třetí zděláš v něm. 17 Já pak, aj, já uvedu potopu
vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tělo, v němž
jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi,
umře. 18 S tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš
do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synů
tvých s tebou. 19 A ze všech živočichů všelikého
těla, po dvém z každého uvedeš do korábu, abys
je živé zachoval s sebou; samec a samice budou.
20 Z ptactva podlé pokolení jeho, a z hovad podlé
pokolení jejich, ze všelikého také zeměplazu podlé
pokolení jeho, po dvém z každého vejdou k tobě, aby
živi zůstali. 21 Ty pak nabeř s sebou všeliké potravy,
kteráž se jísti může, a shromažď sobě, aby byla tobě
i jim ku pokrmu. 22 I učinil Noé podlé všeho, jakž mu
rozkázal Bůh, tak učinil.

7 Potom řekl Hospodin k Noé: Vejdiž ty i všecka čeled
tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého
před sebou v národu tomto. 2 Ze všech hovad čistých
vezmeš sobě sedmero a sedmero, samce a samici
jeho, ale z hovad nečistých dvé a dvé, samce a
samici jeho. 3 Z ptactva také nebeského sedmero
a sedmero, samce a samici, aby živé zachováno
bylo símě na vší zemi. 4 Nebo po dnech ještě sedmi
já dštíti budu na zemi za čtyřidceti dnů a čtyřidceti
nocí; a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu,
kterouž jsem učinil. 5 Tedy učinil Noé všecko tak, jakž
mu přikázal Hospodin. 6 (Byl pak Noé v šesti stech
letech, když ta potopa přišla na zemi.) 7 A protož
přišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synů
jeho s ním k korábu, pro vody potopy. 8 Z hovad
také čistých i z hovad nečistých, i z ptactva a ze
všeho, což se hýbe na zemi, 9 Po dvém vešli k Noé
do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal
Bůh Noé. 10 Stalo se pak po sedmi dnech, že vody
potopy přišly na zemi. 11 Léta šestistého věku Noé,
druhého měsíce, sedmnáctého dne téhož měsíce,
v ten den protrženy jsou všecky studnice propasti
veliké, a průduchové nebeští otevříni jsou. 12 I byl
příval na zemi čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí. 13 Toho
dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé,
žena Noé, a tři ženy synů jeho s ním do korábu. 14
Oni i všeliký živočich podlé pokolení svého, i všeliké
hovado podlé pokolení svého, a všeliký zeměplaz,
kterýž se hýbe na zemi, podlé pokolení svého, i
všeliké ptactvo vedlé pokolení svého, všelijací ptáci,
všecko, což křídla má, 15 Vešli k Noé do korábu, po
dvém ze všelikého těla, v němž byl duch života. 16 A
což jich vešlo, samec a samice ze všelikého těla vešli,
tak jakž byl přikázal jemu Bůh, a zavřel Hospodin
po něm. 17 A když byla potopa za čtyřidceti dnů
na zemi, tedy rozmnoženy jsou vody, až i vyzdvihly
koráb, a vznesly jej od země. 18 Nebo zmohly se
vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval
koráb na vodách. 19 A tak náramně rozmohly se
vody nad zemí, že přikryty jsou všecky hory nejvyšší,
kteréž byly pode vším nebem. 20 Patnácte loktů zvýší
rozmohly se vody, když přikryty jsou hory. 21 I umřelo
všeliké tělo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva,
jako z hovad a živočichů, i všelikého hmyzu, kterýž
se plazí po zemi, i každého člověka. 22 Všecko,
což mělo dýchání ducha života v chřípích svých, ze
všeho, což bylo na suše, pomřelo. 23 A tak vyhladil
Bůh všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od
člověka až do hovada, až do zeměplazu, a až do
ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z země;
a zůstal toliko Noé, a kteříž s ním byli v korábu. 24 I
trvaly vody nad zemí za sto a padesáte dnů.

8 Rozpomenul se pak Bůh na Noé, i všecky živočichy
a všecka hovada, kteráž byla s ním v korábu;
pročež uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody. 2 A
zavříny jsou studnice propasti i průduchové nebeští,
a zastaven jest příval s nebe. 3 I navrátily se vody
se svrchku země, odcházejíce zase, a opadly vody
po stu a padesáti dnech, 4 Tak že odpočinul koráb
sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce
na horách Ararat. 5 Když pak vody odcházely a
opadaly až do desátého měsíce, prvního dne téhož
desátého měsíce ukázali se vrchové hor. 6 I stalo
se po čtyřidcíti dnech, otevřev Noé okno v korábu,
kteréž byl udělal, 7 Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje

zase se vracoval, dokudž nevyschly vody na zemi.
8 Potom vypustil holubici od sebe, aby věděl, již-li
by opadly vody se svrchku země. 9 Kterážto když
nenašla, kde by odpočinula noha její, navrátila se k
němu do korábu; nebo vody byly po vší zemi. On pak
vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobě do korábu.
10 A počekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil
holubici z korábu. 11 I přiletěla k němu holubice k
večerou, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy
poznal Noé, že opadly vody se svrchku země. 12 I
čekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici,
kterážto nevrátila se k němu více. 13 I stalo se
šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního,
že vyschly vody na zemi. I odjal Noé přikrytí korábu a
uzřel, ano již oschl svrchek země. 14 Druhého pak
měsíce, v dvadcátý sedmý den téhož měsíce oschla
země. 15 I mluvil Bůh k Noé, řka: 16 Vyjdi z korábu,
ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synů tvých s
tebou. 17 Všecky živočichy, kteříž jsou s tebou ze
všelikého těla, tak z ptactva jako z hovad a všelikého
zeměplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveď s sebou;
ať se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí
se na zemi. 18 I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho
a ženy synů jeho s ním; 19 Každý živočich, každý
zeměplaz a všecko ptactvo, všecko, což se hýbe na
zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu. 20 Tedy
vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech hovad
čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápaly na
tom oltáři. 21 I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou,
a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti
zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé
jest od mladosti jeho; aniž budu více bíti všeho, což
živo jest, jako jsem učinil. 22 Nýbrž dokavadž země
trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima,
den také a noc nepřestanou.

9 Tedy požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim:
Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi. 2
Strach váš a hrůza vaše buď na všeliký živočich
země, a na všecko ptactvo nebeské. Všecko, což
se hýbe na zemi, a všecky ryby mořské v ruce vaše
dány jsou. 3 Všecko, což se hýbe a jest živo, bude
vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám
to všecko. 4 A však masa s duší jeho, kteráž jest
krev jeho, nebudete jísti. 5 A zajisté krve vaší, duší
vašich vyhledávati budu; z rukou každého hovada
vyhledávati jí budu, i z ruky člověka, ano i z ruky
každého bratra jeho budu vyhledávati duše člověka.
6 Kdo by koli vylil krev člověka, skrze člověka vylita
bude krev jeho; nebo k obrazu svému učinil Bůh
člověka. 7 Vy pak plodte a množte se; v hojnosti
se rozplodte na zemi, a rozmnoženi buďte na ní. 8
I mluvil Bůh k Noé a synům jeho s ním, řka: 9 Já
zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem
vaším po vás, 10 A se všelikou duší živou, kteráž
jest s vámi, z ptactva, z hovad a ze všech živočichů
zemských, kteříž jsou s vámi, ode všech, kteříž vyšli
z korábu, až do všelikého živočicha zemského. 11
Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude
vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude
více potopa k zkažení země. 12 I řekl Bůh: Totoť
bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou
a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s
vámi, po všecky věky. 13 Duhu svou postavil jsem na
oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a
mezi zemí. 14 A budeť, když uvedu mračný oblak
nad zemí, a ukáže se duha na oblaku, 15 Že se
rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou
a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém
těle; a nebudou více vody ku potopě, aby zahladily
všeliké tělo. 16 Nebo když bude duha ta na oblaku,
popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu
věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v
každém těle, kteréž jest na zemi. 17 I řekl Bůh k Noé:
Toť jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi
sebou a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi.
18 Byli pak synové Noé, kteříž vyšli z korábu: Sem,
Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánův. 19 Ti tři jsou
synové Noé, a ti se rozprostřeli po vší zemi. 20 Noé
pak obíraje se s zemí, začal dělati vinice. 21 A pije
víno, opil se, a obnažil se u prostřed stanu svého. 22
Viděl pak Cham, otec Kanánův, hanbu otce svého,
a pověděl oběma bratřím svým vně. 23 Tedy vzali
Sem a Jáfet oděv, kterýžto oba položili na ramena
svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého;
tváři pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého
neviděli. 24 Procítiv pak Noé po svém víně, zvěděl,
co mu učinil syn jeho mladší. 25 I řekl: Zlořečený
Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým. 26
Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď
Kanán služebníkem jejich. 27 Rozšiřiž Bůh milostivě
Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buď Kanán
služebníkem jejich. 28 Živ pak byl Noé po potopě
tři sta a padesáte let. 29 A tak bylo všech dnů Noé
devět set a padesáte let; i umřel jest.

10 Tito jsou pak rodové synů Noé, Sema, Chama
a Jáfeta, jimž se tito synové zrodili po potopě. 2
Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan,
a Tubal, a Mešech, a Tiras. 3 Synové pak Gomerovi:
Ascenez, Rifat, a Togorma. 4 Synové pak Javanovi:
Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim. 5 Od těch rozděleni

jsou ostrovové národů po krajinách jejich, každý podlé
jazyku svého, vedlé čeledi své, v národech svých.
6 Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a
Kanán. 7 A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a
Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába
a Dedan. 8 Zplodil také Chus Nimroda; ont' jest
počal býti mocným na zemi. 9 To byl silný lovec před
Hospodinem; protož se říká: Jako Nimrod silný lovec
před Hospodinem. 10 Počátek pak jeho království byl
Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear. 11
Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl Ninive, a
Rohobot město, a Chále, 12 A Rezen mezi Ninive a
mezi Chále; tot' jest město veliké. 13 Mizraim pak
zplodil Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim, 14
A Fetruzim, a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští) a
Kafturim. 15 Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného
svého, a Het, 16 A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea,
17 A Hevea, a Aracea, a Sinea, 18 A Aradia, a
Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostřely se
čeledi Kananejských. 19 A bylo pomezí Kananejských
od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud
když jdeš k Sodomě a Gomoře, a Adama a Seboim
až do Lázy. 20 Ti jsou synové Chamovi po čeledech
svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v
národech svých. 21 Semovi také, otci všech synů
Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni jsou synové. 22
A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a Arfaxad,
a Lud, a Aram. 23 Synové pak Aramovi: Hus, a Hul,
a Geter, a Mas. 24 Potom Arfaxad zplodil Sále; a
Sále zplodil Hebera. 25 Heberovi také narodili se dva
synové; jméno jednoho Peleg, proto že za dnů jeho
rozdělena byla země, a jméno bratra jeho Jektan. 26
Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a
Járe, 27 A Adoráma, a Uzala, a Dikla, 28 A Obale, a
Abimahele, a Sebai, 29 A Ofira, a Evila, a Jobaba;
všickni ti jsou synové Jektanovi. 30 A bylo bydlení
jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoře na východ
slunce. 31 Tit' jsou synové Semovi po čeledech svých,
vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech
svých. 32 Ty jsou čeledi synů Noé po rodech svých, v
národech svých; a od těch rozdělili se národové na
zemi po potopě.

11 Byla pak všecka země jazyku jednoho a řeči
jedné. 2 I stalo se, když se brali od východu,
nalezli pole v zemi Sinear, a bydlili tam. 3 A řekli
jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme
je ohněm. I měli cihly místo kamení, a zemi lepkou
místo vápna. 4 Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě
město a věži, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak
učiňme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vší
zemi. 5 Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to město a
věži, kterouž stavěli synové lidští. 6 A řekl Hospodin:
Aj, lid jeden a jazyk jeden všechněch těchto, a tot'
jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom
překaziti, což umínili dělati. 7 Protož sstupme a
změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku
nerozuměl. 8 A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vší
zemi; i přestali stavěti města toho. 9 Protož nazváno
jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk
vší země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vší zemi.
10 Titot' jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu
letech, zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopě.
11 A byl živ Sem po zplození Arfaxada pět set let;
a plodil syny a dcery. 12 Arfaxad pak živ byl pět a
třidceti let, a zplodil Sále. 13 A po zplození Sále živ
byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery. 14
Sále také živ byl třidceti let, a zplodil Hebera. 15 A živ
byl Sále po zplození Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil
syny a dcery. 16 Živ pak byl Heber čtyři a třidceti let, a
zplodil Pelega. 17 A živ byl Heber po zplození Pelega
čtyři sta a třidceti let; a plodil syny a dcery. 18 Peleg
pak živ byl třidceti let, a zplodil Réhu. 19 A živ byl
Peleg po zplození Réhu dvě stě a devět let; a plodil
syny a dcery. 20 Réhu také živ byl třidceti a dvě létě,
a zplodil Sáruga. 21 A po zplození Sáruga živ byl
Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery. 22 Živ
pak byl Sárug třidceti let, a zplodil Náchora. 23 A byl
živ Sárug po zplození Náchora dvě stě let; a plodil
syny a dcery. 24 Náchor pak živ byl dvadceti a devět
let, a zplodil Táre. 25 A živ byl Náchor po zplození
Táre sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery. 26
Živ pak byl Táre sedmdesáte let, a zplodil Abrama,
Náchora a Hárana. 27 Tito jsou pak rodové Táre:
Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Háran pak
zplodil Lota. 28 Umřel pak Háran prvé než Táre otec
jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských.
29 I zpojímali sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy
Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha,
dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy. 30
Byla pak Sarai neplodná, a neměla dětí. 31 I vzal
Táre Abrama syna svého, a Lota syna Háranova,
vnuka svého, a Sarai nevěstu svou, ženu Abrama
syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se
brali do země Kananejské, a přišli až do Cháran, a
bydlili tam. 32 A byli dnové Táre dvě stě a pět let; i
umřel Táre v Cháran.

12 Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země
své a z příbuznosti své, i z domu otce svého
do země, kterouž ukáži tobě. 2 A učiním tě v národ
veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a

budeš požehnání. 3 Požehnám také dobrořečícím
tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány
budou v tobě všecky čeledi země. 4 I vyšel Abram,
tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl
pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel z
Cháran.) 5 A vzal Abram Sarai manželku svou, a
Lota syna bratra svého, a všecko zboží své, kteréhož
nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše,
brali se do země Kananejské, až i přišli do ní. 6 I
prošel Abram tu zemi až k místu Sichem, to jest až
k rovině More. A tehdáž Kananejští byli v zemi. 7 I
ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semeni tvému
dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu,
kterýž se byl ukázal jemu. 8 A odtud podal se k
hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil
stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak
na východ; i vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval
jméno Hospodinovo. 9 Potom hnul se Abram dále,
a odebral se odtud ku poledni. 10 Byl pak hlad v
té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam
byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi. 11
I stalo se, že když přicházel blízko k Egyptu, řekl
k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena
krásné tváři. 12 A stane se, že když tě uzří Egyptští,
řeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak
živé nechají. 13 Prav medle, že jsi sestra má, aby
mi dobře bylo příčinou tvou, a živa zůstala duše má
pro tebe. 14 I stalo se, když všel Abram do Egypta,
viděli Egyptští ženu, že krásná byla náramně. 15 A
vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji před ním; i
vzata jest žena do domu Faraonova. 16 Kterýžto i
Abramovi dobře učinil pro ni; a měl ovce a voly a osly,
i služebníky a děvky, též oslice a velbloudy. 17 Ale
Hospodin trápil Faraona ranami velikými, i dům jeho,
pro Sarai manželku Abramovu. 18 Protož povolal
Farao Abrama a řekl: Cos mi to učinil? Pročežs mi
neoznámil, že ona manželka tvá jest? 19 Proč jsi řekl:
Sestra má jest? A vzal jsem ji sobě za ženu. Protož
nyní, teď máš manželku svou, vezmi a jdi. 20 I poručil
o něm Farao mužům, a propustili ho, i manželku jeho
i všecko, což měl.

13 Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho
i všecko, což měl, a Lot s ním, ku poledni. 2
(Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na stříbro
i na zlato.) 3 A šel cestami svými od poledne až
do Bethel, až k místu tomu, kdež prvé byl stánek
jeho, mezi Bethel a Hai, 4 K místu oltáře, kterýž
tam byl prvé vzdělal, kdežto vzýval Abram jméno
Hospodinovo. 5 Také i Lot, kterýž s Abramem chodil,
měl ovce a voly i stany. 6 A nemohla jim země
postačovati, aby spolu bydlili, proto že zboží jich bylo
veliké, tak že nemohli spolu bydliti. 7 Odkudž vznikla
nesnáz mezi pastýři stáda Abramova a mezi pastýři
stáda Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdáž
bydlili v zemi té. 8 Řekl tedy Abram k Lotovi: Nechžť,
prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi
pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří
jsme. 9 Zdaliž není před tebou všecka země? Odděl
se, prosím, ode mne. Půjdeš-li na levo, já na pravo
se držeti budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se
držeti budu. 10 Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil
všecku rovinu vůkol Jordánu, kteráž před tím, než
Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všecka až k
Ségor svlažována byla, jako zahrada Hospodinova, a
jako země Egyptská. 11 I zvolil sobě Lot všecku rovinu
Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddělili se
jeden od druhého. 12 Abram bydlil v zemi Kananejské,
ale Lot přebýval v městech té roviny, podav stanů až
k Sodomě. 13 Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci
před Hospodinem velicí. 14 I řekl Hospodin Abramovi,
když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní očí
svých, a pohleď z místa, na němž jsi, na půlnoci a na
poledne, i na východ a na západ. 15 Nebo všecku
zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až na
věky. 16 A rozmnožím símě tvé jako prach země;
nebo jestliže kdo bude moci sčísti prach země, tedy i
símě tvé sečteno bude. 17 Vstaň, projdi tu zemi na
dýl i na šíř její; nebo tobě ji dám. 18 Tedy Abram hnuv
se s stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž
jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.

14 Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král
Sinearský, Arioch král Elasarský, Chedorlaomer
král Elamitský, a Thádal král Goimský, 2 Vyzdvihli
válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi
králi Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a
Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému,
to jest Ségorskému. 3 Všickni tito sjeli se do údolí
Siddim, to jest již moře solné. 4 Dvanácte let sloužili
Chedorlaomerovi, třináctého pak léta zprotivili se. 5
Protož léta čtrnáctého přitáhl Chedorlaomer a králové,
kteříž byli s ním, a pobili Refaimské v Astarotu
Karnaimských, a Zuzimské v Cham, a Eminské na
rovinách Kariataimských, 6 A Horejské na hoře jich
Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží nad pouští. 7
A vracejíce se, přitáhli k En Misfat, kteráž již jest
Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského,
také i Amorejského, bydlícího v Hasesontamar. 8
Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král
Adamatský, a král Seboimský, a král Bélamský, to
jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvě v údolí

Siddim, 9 Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému,
a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi králi
Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, čtyři
králové proti pěti. 10 (V údolí pak Siddim bylo mnoho
studnic klejovatých.) I utíkajíce král Sodomský a
Gomorský, padli tam; a kteří pozůstali, utekli na
hory. 11 A pobravše všecko zboží Sodomských a
Gomorských, a všecky potravy jich, odtáhli. 12 Vzali
také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a
odjeli; nebo on bydlil v Sodomě. 13 Přišel pak jeden,
kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému,
kterýž tehdáž bydlil v rovinách Mamre Amorejského,
bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti měli
smlouvu s Abramem. 14 Uslyšev tedy Abram, že by
zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k boji a v
domě svém zrozených služebníků tři sta a osmnácte,
a honil je až k Dan. 15 A odděliv se, připadl na ně v
noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stíhal je až
k Chobah, kteréž leží na levo Damašku. 16 I odjal
zase všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem
jeho zase přivedl, ano i ženy a lid. 17 Tedy vyšel
král Sodomský proti němu, když se navracoval od
pobití Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí
Sáveh, kteréž jest údolí královské. 18 Melchisedech
také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz
Boha silného nejvyššího. 19 I požehnal mu a řekl:
Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž
vládne nebem a zemí; 20 A požehnaný Bůh silný
nejvyšší, kterýž dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu
Abram desátky ze všech věcí. 21 Král pak Sodomský
řekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobě. 22 I řekl
Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k
Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne
nebem i zemí, 23 Že nevezmu od niti až do řeménka
obuvi ze všech věcí, kteréž jsou tvé, abys neřekl:
Já jsem obohatil Abrama, 24 Kromě toliko toho, což
snědli bojovníci, a dílu mužů, kteříž se mnou šli, totiž
Aner, Eškol a Mamre; oni nechať vezmou díl svůj.

15 Když pak ty věci pominuly, stalo se slovo
Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkoucí: Neboj
se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá
velmi veliká. 2 Jemužto řekl Abram: Panovníče
Hospodine, což mi dáš, poněvadž já scházím bez
dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude
Damašský Eliezer? 3 Řekl ještě Abram: Aj, mně
jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým
dědicem. 4 A aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci:
Nebudeť ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života
tvého, ten dědicem tvým bude. 5 I vyvedl jej ven a
řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je
však moci sčísti? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé. 6
I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost.
7 (Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem
tě vyvedl z Ur Kaldejských, ať bych dal zemi tuto k
dědičnému vládařství. 8 I řekl: Panovníče Hospodine,
po čem poznám, že ji dědičně obdržím? 9 I odpověděl
jemu: Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou,
a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko. 10
Kterýžto vzav ty všecky věci, zroztínal je na poly,
a rozložil na dvě straně, jednu polovici proti druhé;
ptáků pak nezroztínal. 11 Ptáci pak sedali na ta mrtvá
těla, a Abram je sháněl. 12 I stalo se, když slunce
zapadalo, že dřímota těžká připadla na Abrama; a aj,
hrůza a tma veliká obklíčila jej). 13 Řekl tedy Bůh
Abramovi: To zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé
v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápiti je budou za
čtyři sta let. 14 Však národ, jemuž sloužiti budou, já
souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím. 15 Ty
pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a pohřben budeš v
starosti dobré. 16 A čtvrté pokolení sem se navrátí;
nebť ještě není doplněna nepravost Amorejských.
17 I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj,
ukázala se pec kouřící se, a pochodně ohnivá, kteráž
šla mezi díly těmi. 18 V ten den učinil Hospodin
smlouvu s Abramem, řka: Semeni tvému dám zemi
tuto, od řeky Egyptské až do řeky té veliké, řeky
Eufraten: 19 Cinejské, Cenezejské, Cethmonské, 20
A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské, 21 Amorejské, i
Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.

16 Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila;
a měla děvku Egyptskou, jménem Agar. 2 I
řekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavřel život
můj, abych nerodila; vejdi, prosím, k děvce mé, zda
bych aspoň z ní mohla míti syny. I povolil Abram řeči
Sarai. 3 Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar
Egyptskou děvku svou, po desíti letech, jakž bydliti
počal Abram v zemi Kananejské, dala ji Abramovi
muži svému za ženu. 4 I všel k Agar, kterážto počala.
Viduci pak ona, že počala, zlehčila sobě paní svou.
5 I řekla Sarai Abramovi: Křivdou mou tys vinen; já
jsem dala děvku svou v lůno tvé, kterážto viduci,
že počala, zlehčila mne sobě. Sudiž Hospodin mezi
mnou a mezi tebou. 6 I řekl Abram k Sarai: Aj, děvka
tvá v moci tvé; učiň s ní, cožť se za dobré vidí. Tedy
trápila ji Sarai, a ona utekla od ní. 7 Našel ji pak anděl
Hospodinův u studnice vody na poušti, u studnice té,
kteráž jest při cestě Sur. 8 A řekl: Agar, děvko Sarai,
odkud jdeš, a kam se béřeš? I řekla: Od tváři Sarai
paní své já utíkám. 9 Tedy řekl jí anděl Hospodinův:
Navrať se ku paní své, a pokoř se pod ruku její. 10

Opět řekl anděl Hospodinův: Velice rozmnožím símě
tvé, aniž bude moci sečteno býti pro množství. 11
Potom také řekl anděl Hospodinův: Aj, ty jsi těhotná,
a tudíž porodíš syna, a nazůveš jméno jeho Izmael;
nebo uslyšel Hospodin trápení tvé. 12 Budeť pak lítý
člověk; ruce jeho proti všechněm, a ruce všech proti
němu; a před tváří všech bratří svých bydliti bude. 13
I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí:
Ty jsi silný Bůh vidění; nebo řekla: Zdaliž teď také
nevidím po tom, kterýž mne viděl? 14 Protož nazvala
studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest
mezi Kádes a Barad. 15 Porodila pak Agar Abramovi
syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož
porodila Agar, Izmael. 16 Abram pak byl v osmdesáti
šesti letech, když mu porodila Agar Izmaele.

17 Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech,
ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem
Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou
a budiž dokonalým. 2 A učiním smlouvu svou mezi
sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi. 3 Padl
pak Abram na tvář svou; i mluvil Bůh s ním, řka: 4
Játť jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem
národů mnohých. 5 Aniž více slouti bude jméno tvé
Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem
mnohých národů učinil jsem tě. 6 A učiním, abys se
rozplodil náramně velmi, a rozšířím tě v národy; i
králové z tebe vyjdou. 7 Utvrdím také smlouvu svou
mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě,
po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl
Bohem tvým i semene tvého po tobě. 8 Nadto dám
tobě i semeni tvému po tobě zemi, v nížto obýváš
pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vládařství
věčnému; a budu jejich Bohem. 9 Řekl ještě Bůh
Abrahamovi: Ty pak ostříhati budeš smlouvy mé, ty
i símě tvé po tobě, po rodech svých. 10 Tatoť jest
smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem
tvým po tobě, kteréž ostříhati budete: Aby obřezán
byl mezi vámi každý pohlaví mužského. 11 Obřežete
pak tělo hanby své; a to bude znamením smlouvy
mezi mnou a mezi vámi. 12 Každý tedy pohlaví
mužského osmého dne obřezán bude mezi vámi po
rodech vašich, doma narozený i koupený za stříbro, z
kterých by koli cizozemců byl, jenž není z semene
tvého. 13 Konečně ať jest obřezán narozený v domě
tvém, i koupený za peníze tvé; a budeť smlouva má
na těle vašem za smlouvu věčnou. 14 Neobřezaný
pak pacholík, kterýž by neobřezal těla neobřízky své,
vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo
smlouvu mou zrušil. 15 Řekl také Bůh Abrahamovi:
Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára
bude jméno její. 16 Nebo požehnám jí a dámť z ní
syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů
z ní vyjdou. 17 Tedy padl Abraham na tvář svou, a
zasmáv se, řekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí
se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí? 18 I
řekl Abraham Bohu: Ó byť jen Izmael živ byl před
tebou! 19 Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka
tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Izák; i
utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou, i s
semenem jeho po něm. 20 Také o Izmaele uslyšel
jsem tě; a aj, požehnám jemu, a učiním to, aby se
rozplodil, a rozmnožím ho náramně velmi; dvanáctero
knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký. 21 Ale
smlouvu svou utvrdím s Izákem, kteréhožť porodí
Sára po roce, při tomto času. 22 A když dokonal
Bůh řeč svou s ním, vstoupil od Abrahama. 23 Vzal
tedy Abraham Izmaele syna svého, i všecky zrozené
v domě svém, i všecky koupené za stříbro své,
každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích
svých, a obřezal tělo neobřízky jejich hned v ten den,
jakž s ním Bůh mluvil. 24 A byl Abraham v devadesáti
devíti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho.
25 Izmael pak syn jeho byl v třinácti letech, když
obřezáno bylo tělo neobřízky jeho. 26 Jednoho a
téhož dne obřezáni jsou, Abraham a Izmael syn jeho.
27 I všickni domácí jeho, doma zrození i za stříbro od
cizozemce koupení, obřezáni jsou s ním.

18 Ukázal se pak jemu Hospodin v rovině Mamre;
a on seděl u dveří stanu, když veliké horko na
den bylo. 2 A když pozdvihl očí svých, viděl, a aj, tři
muži stáli naproti němu. Kteréžto jakž uzřel, běžel jim
vstříc ode dveří stanu, a sklonil se až k zemi. 3 A
řekl: Pane můj, jestliže jsem nyní nalezl milost před
očima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého. 4
Přineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a
odpočinete pod stromem. 5 Zatím přinesu kus chleba,
a posilníte srdce svého; potom půjdete, poněvadž
mimo služebníka svého jdete. I řekli: Tak učiň, jakž jsi
mluvil. 6 Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáře, a
řekl: Spěšně tři míry mouky bělné zadělej, a napec
podpopelných chlebů. 7 Abraham pak běžel k stádu;
a vzav tele mladé a dobré, dal služebníku, kterýžto
pospíšil připraviti je. 8 Potom vzav másla a mléka, i
tele, kteréž připravil, položil před ně; sám pak stál při
nich pod stromem, i jedli. 9 Řekli pak jemu: Kde jest
Sára manželka tvá? Kterýžto odpověděl: Teď v stanu.
10 A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedlé času
života, a aj, syna míti bude Sára manželka tvá. Ale
Sára poslouchala u dveří stanu, kteréž byly za ním.
11 Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a

přestal byl Sáře běh ženský. 12 I smála se Sára sama
v sobě, řkuci: Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše
se vydám? A ještě i pán můj se sstaral. 13 Tedy řekl
Hospodin Abrahamovi: Proč jest se smála Sára, řkuci:
Zdaliž opravdu ještě roditi budu, a já se sstarala? 14
Zdaliž co skrytého bude před Hospodinem? K času
určitému navrátím se k tobě vedlé času života, a Sára
bude míti syna. 15 Zapřela pak Sára a řekla: Nesmála
jsem se; nebo se bála. I řekl Hospodin: Neníť tak, ale
smála jsi se. 16 Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se
k Sodomě; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil.
17 A řekl Hospodin: Zdali já zatajím před Abrahamem,
což dělati budu? 18 Poněvadž Abraham jistotně bude
v národ veliký a silný, a požehnáni budou v něm
všickni národové země. 19 Nebo znám jej; protož
přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby
ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a
soud, ať by naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu
zaslíbil. 20 I řekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest
křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich že
obtížen jest náramně: 21 Sstoupím již a pohledím,
jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke mně, činili,
důjde na ně setření; a pakli toho není, zvím. 22 A
obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham
pak ještě stál před Hospodinem. 23 V tom přistoupiv
Abraham, řekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s
bezbožným? 24 Bude-li padesáte spravedlivých v
tom městě, zdali předce zahubíš, a neodpustíš místu
pro padesáte spravedlivých, kteříž jsou v něm? 25
Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti měl,
abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; takť by byl
spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž
soudce vší země neučiní soudu? 26 I řekl Hospodin:
Jestliže naleznu v Sodomě, v městě tom, padesáte
spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně.
27 A odpovídaje Abraham, řekl: Aj, nyní chtěl bych
mluviti ku Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel. 28
Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým
pěti, zdali zkazíš pro těch pět všecko město? I řekl:
Nezahladím, jestliže najdu tam čtyřidceti pět. 29 Opět
mluvil Abraham a řekl: Snad nalezeno bude tam
čtyřidceti? A odpověděl: Neučiním pro těch čtyřidceti.
30 I řekl Abraham: Prosím, nechť se nehněvá Pán můj,
že mluviti budu: Snad se jich nalezne tam třidceti?
Odpověděl: Neučiním, jestliže naleznu tam třidceti.
31 A opět řekl: Aj, nyní počal jsem mluviti ku Pánu
svému: Snad se nalezne tam dvadceti? Odpověděl:
Nezahladím i pro těch dvadceti. 32 Řekl ještě: Prosím,
ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě mluviti
budu: Snad se jich najde tam deset? Odpověděl:
Nezahladím i pro těch deset. 33 I odšel Hospodin,
když dokonal řeč k Abrahamovi; Abraham pak navrátil
se k místu svému.

19 Přišli pak dva andělé do Sodomy u večer, a Lot
seděl v bráně Sodomské. Kteréžto když uzřel,
vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváří až k zemi. 2 A
řekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu
služebníka svého, a zůstaňte přes noc; umyjete také
nohy své a ráno vstanouce, půjdete cestou svou.
Oni pak odpověděli: Nikoli, ale přenocujeme na ulici.
3 Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k němu,
vešli do domu jeho. I udělal jim hody, a napekl chlebů
přesných, i jedli. 4 Prvé pak než lehli, muži města
toho, muži Sodomští, osuli se vůkol domu toho, od
mladého až do starého, všecken lid odevšad. 5 I
volali na Lota, a řekli jemu: Kde jsou ti muži, kteříž
přišli k tobě v noci? Vyveď je k nám, ať je poznáme.
6 I vyšel k nim Lot ven, a zavřel po sobě dvéře. 7 A
řekl: Prosím, bratří moji, nečiňte zlého. 8 Aj, mám teď
dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní
k vám, čiňte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužům
těmto nic nečiňte, poněvadž vešli pod stín střechy
mé. 9 I řekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal
sem pohostinu, a chce nás souditi? Nyní tobě hůř
uděláme, než jim. I obořili se násilně na muže toho,
totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dvéře. 10
Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k
sobě do domu, a dvéře zavřeli. 11 A ty muže, kteříž
byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od
nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledajíce
dveří. 12 I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho,
buď zetě neb syny své, neb dcery své, i všecko, což
máš v městě, vyveď z místa tohoto. 13 Nebo zkazíme
místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před
Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili
je. 14 Vyšed tedy Lot, mluvil k zeťům svým, kteříž již
měli pojímati dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z
místa tohoto, nebo zkazí Hospodin město toto. Ale
zdálo se zeťům jeho, jako by žertoval. 15 A když
zasvitávalo, nutili andělé Lota, řkouce: Vstaň, vezmi
ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys
nezahynul v pomstě města. 16 A když prodléval,
chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou
dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli
jej, a pustili za městem. 17 A stalo se, když je vedli
ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj, neohlédej se
zpět, ani se zastavuj na vší této rovině; ujdi na horu,
abys nezahynul. 18 I řekl jim Lot: Ne tak, prosím, páni
moji. 19 Aj, nyní nalezl služebník tvůj milost před
očima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž
jsi učinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale

jáť nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo
to zlé, a umřel bych. 20 Hle, teď jest toto město
blízko, do něhož bych utekl, a toť jest malé; prosím,
nechť tam ujdu; však pak neveliké jest, a živa bude
duše má. 21 I řekl k němu: Aj, uslyšel jsem žádost
tvou i v této věci, abych nepodvrátil města toho, o
němž jsi mluvil. 22 Pospěšiž, ujdi tam; neboť nebudu
moci učiniti ničehož, dokudž tam nedojdeš. A z té
příčiny nazváno jest jméno města toho Ségor. 23
Slunce vzcházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor.
24 A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a
ohněm od Hospodina s nebe. 25 A podvrátil ta města
i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele těch měst,
i všecko, což roste z země. 26 I ohlédla se žena
jeho, jduc za ním, a obrácena jest v sloup solný. 27
Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež
byl stál před Hospodinem. 28 A pohleděv k Sodomě
a Gomoře, i na všecku zemi té roviny, uzřel, a aj,
vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice. 29
Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že
se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z
prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž
bydlil Lot. 30 Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na
hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl
bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami
svými. 31 I řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest
již starý, a není žádného muže na zemi, ješto by všel
k nám podlé obyčeje vší země. 32 Poď, dejme píti otci
našemu vína, a spěme s ním, abychom zachovaly
z otce našeho símě. 33 I daly píti otci svému vína
té noci; a všedši prvorozená, spala s otcem svým,
kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala. 34
Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem
včerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě
této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme
símě z otce našeho. 35 I daly píti ještě té noci otci
svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on
pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala. 36
A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého. 37
I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho
Moáb; ont jest otec Moábských až do dnešního dne.
38 I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho
Ben Ammon; ont jest otcem Ammonitských až do
dnešního dne.

20 Odtud bral se Abraham do země polední, aby
bydlil mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar;
2 Kdežto pravil Abraham o Sáře manželce své: Sestra
má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal
Sáru. 3 Ale přišed Bůh k Abimelechovi ve snách v
noci, řekl jemu: Aj, ty již umřeš pro ženu, kterouž jsi
vzal, poněvadž jest vdaná za muže. 4 Abimelech
pak nepřiblížil se k ní; protož řekl: Pane, zdaž také
spravedlivý národ zabiješ? 5 Zdaliž mi sám nepravil:
Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj jest. V
upřímnosti srdce svého a v nevinnosti rukou svých
učinil jsem to. 6 I řekl jemu Bůh ve snách: Jáť také
vím, že v upřímnosti srdce svého učinil jsi to, a já také
zdržel jsem tě, abys nezhřešil proti mně; protož nedalť
jsem se jí dotknouti. 7 Nyní tedy, navrať ženu muži
tomu; nebo prorok jest, a modliti se bude za tebe, a
živ budeš. Pakli jí nenavrátíš, věz, že smrtí umřeš ty i
všecko, což tvého jest. 8 A vstav Abimelech ráno,
svolal všecky služebníky své, a vypravoval všecka
slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi. 9 Potom
povolav Abimelech Abrahama, řekl jemu: Co jsi nám
to učinil? A co jsem zhřešil proti tobě, že jsi uvedl
na mne a na království mé hřích veliký? Učinils mi,
čehož jsi učiniti neměl. 10 A řekl opět Abimelech
Abrahamovi: Cos myslil, žes takovou věc učinil? 11
Odpověděl Abraham: Řekl jsem: Jistě že není bázně
Boží na místě tomto, a zabijí mne pro ženu mou. 12
A také v pravdě jest sestra má, dcera otce mého,
však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobě za
manželku. 13 Když pak vyvedl mne Bůh z domu
otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy řekl jsem jí:
Toto mi dobrodiní učiníš: Na každém místě, kamž
půjdeme, prav o mně: Bratr můj jest. 14 Tedy vzav
Abimelech ovce a voly, služebníky také a děvky, dal
je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho. 15
A řekl Abimelech: Aj, země má před tebou; kdežť se
koli příhodné býti vidí, tu přebývej. 16 Sáře pak řekl:
Aj, dal jsem tisíc stříbrných bratru tvému, hle, ont
jest tobě zástěrou očí u všech, kteříž jsou s tebou. A
všemi těmito věcmi Sára poučena byla. 17 I modlil
se Abraham Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a
ženu jeho, a děvky jeho; i rodily. 18 Nebo byl zavřel
Hospodin každý život ženský v domě Abimelechově,
pro Sáru manželku Abrahamovu.

21 Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl;
a učinil Hospodin Sáře, jakož byl mluvil. 2 Nebo
počala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti
jeho, v ten čas, kterýž předpověděl Bůh. 3 A nazval
Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil,
jehož porodila Sára, Izák. 4 A obřezal Abraham syna
svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl
přikázal Bůh. 5 Byl pak Abraham ve stu letech, když
se mu narodil Izák syn jeho. 6 I řekla Sára: Radost
mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu
se mnou. 7 A přidala: Kdo by byl řekl Abrahamovi,
že bude Sára děti kojiti? A však jsem porodila syna

v starosti jeho. 8 I rostlo dítě a ostaveno jest. Tedy
učinil Abraham veliké hody v ten den, v němž ostaven
byl Izák. 9 Viděla pak Sára, že syn Agar Egyptské,
kteréhož porodila Abrahamovi, jest posměvač. 10
I řekla Abrahamovi: Vyvrz děvku tuto i syna jejího;
neboť nebude dědicem syn děvky té s synem mým
Izákem. 11 Ale Abraham velmi těžce nesl tu řeč, pro
syna svého. 12 I řekl Bůh Abrahamovi: Nestěžuj sobě
o dítěti a o děvce své; cožkoli řekla tobě Sára, povol
řeči její, nebo v Izákovi nazváno bude tobě símě. 13
A však i syna děvky učiním v národ; nebo tvé símě
jest. 14 Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb
a láhvici vody, dal Agar a vložil na rameno její, a
pustil ji od sebe i s dítětem. Kterážto odešla a chodila
po poušti Bersabé. 15 A když nebylo vody v láhvici,
povrhla dítě pod jedním stromem. 16 A odšedši, sedla
naproti tak daleko, jako by mohl z lučiště dostřeliti;
nebo pravila: Nebudu se dívati na smrt dítěte. Seděla
tedy naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala. 17 I
uslyšel Bůh hlas dítěte; a anděl Boží s nebe zavolal
na Agar, a řekl jí: Coť jest, Agar? Neboj se; nebo Bůh
uslyšel hlas dítěte z místa, na kterémž jest. 18 Vstaň,
vezmi dítě, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký
učiním je. 19 A otevřel Bůh oči její, aby uzřela studnici
vody. I šla a naplnila láhvici vodou, a napojila dítě.
20 A Bůh byl s dítětem, kteréžto zrostlo a bydlilo na
poušti, a byl z něho střelec. 21 Bydlil pak na poušti
Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z země Egyptské.
22 Stalo se pak toho času, že mluvil Abimelech a
Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi těmito slovy:
Bůh s tebou jest ve všech věcech, kteréž ty činíš. 23
Protož nyní, přisáhni mi teď skrze Boha: Toto ať se
stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb
vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já
učinil s tebou, i ty že učiníš se mnou a s zemí, v níž
jsi byl pohostinu. 24 I řekl Abraham: A já přisáhnu.
25 (A přitom domlouval se Abraham na Abimelecha
o studnici vody, kterouž mu mocí odjali služebníci
Abimelechovi. 26 I řekl Abimelech: Nevím, kdo by
učinil takovou věc; a aniž jsi ty mi oznámil, aniž jsem já
také co slyšel, až dnes.) 27 Vzav tedy Abraham ovce
i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v smlouvu. 28
A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvlášť. 29 I
řekl Abimelech Abrahamovi: K čemu jest těchto sedm
jehnic, kteréž jsi postavil obzvlášť? 30 Odpověděl:
Že sedm těch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to
bylo na svědectví, že jsem kopal studnici tuto. 31
Pročež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva
přisáhli. 32 A tak učinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak
Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, navrátili se do
země Filistinské. 33 I nasázel stromoví v Bersabé, a
vzýval tam jméno Hospodina, Boha silného, věčného.
34 A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho dní.

22 Když pak ty věci pominuly, zkusil Bůh Abrahama,
a řekl k němu: Abrahame! Kterýžto odpověděl:
Teď jsem. 2 I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho
jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do
země Moria; a obětuj ho tam v obět zápalnou na
jedné hoře, o níž povím tobě. 3 Tedy vstav Abraham
velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva služebníky
své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví k
oběti zápalné, vstal a bral se k místu, o němž pověděl
mu Bůh. 4 Třetího pak dne pozdvihl Abraham očí
svých, a uzřel to místo zdaleka. 5 A řekl Abraham
služebníkům svým: Pozůstaňte vy tuto s oslem, já
pak a dítě půjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme
se k vám. 6 Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti,
a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v
ruce své oheň a meč. I šli oba spolu. 7 Mluvě pak
Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž
odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň
a dříví, a kdež hovádko k zápalné oběti? 8 Odpověděl
Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné,
synu můj. A šli předce oba spolu. 9 A když přišli k
místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham
oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho
na oltář na dříví. 10 I vztáhl Abraham ruku svou, a
vzal meč, aby zabil syna svého. 11 Tedy zavolal na
něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame,
Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já. 12 I řekl jemu:
Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co čiň; neboť
jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil
synu svému, jedinému svému pro mne. 13 A pozdvih
Abraham očí svých, viděl, a hle, skopec za ním vězel
v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho,
a obětoval jej v obět zápalnou místo syna svého. 14 A
nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří.
Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří
se. 15 Zvolal pak anděl Hospodinův na Abrahama
podruhé s nebe, 16 A řekl: Skrze sebe samého
přisáhl jsem, praví Hospodin, poněvadž jsi učinil tu
věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému:
17 Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě
tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, kterýž jest
na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude
símě tvé branami nepřátel svých. 18 Ano požehnáni
budou v semeni tvém všickni národové země, proto
že jsi uposlechl hlasu mého. 19 Tedy navrátil se
Abraham k služebníkům svým; a vstavše, šli spolu
do Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé. 20 A
když se tyto věci staly, zvěstováno jest Abrahamovi v

tato slova: Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi,
bratru tvému: 21 Husa prvorozeného svého, a Buza
bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova; 22 A Kazeda
a Azana, a Feldasa, a Jidlafa i Bathuele. 23 Bathuel
pak zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha
Náchorovi, bratru Abrahamovu. 24 Ale i ženina jeho,
jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona Tábe a
Gahama, Thása a Máchu.

23 Živa pak byla Sára sto a sedmmecítma let; ta
jsou léta života Sáry. 2 A umřela v městě Arbe,
kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I přišel
Abraham, aby kvílil nad Sárou, a plakal jí. 3 Potom
vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synům
Het, řka: 4 Hostem a příchozím jsem u vás; dejte
mi místo ku pohřbu u vás, abych pochoval mrtvého
svého od tváři své. 5 A odpovídajíce synové Het
Abrahamovi, řekli jemu: 6 Slyš nás, pane milý! Kníže
Boží jsi u prostřed nás, v nejpřednějších hrobích
našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu
svého nebude zbraňovati tobě, abys neměl pochovati
v něm mrtvého svého. 7 Abraham pak vstav, poklonil
se lidu země té, totiž synům Het. 8 A mluvil s nimi,
řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého
svého od tváři své, slyšte mne, a přimluvte se za mne
k Efronovi synu Sohar, 9 Ať mi dá jeskyni Machpelah,
kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze
ať mi ji dá u prostřed vás, k dědičnému pohřbu. 10
(Ten pak Efron seděl u prostřed synů Het.) Tedy
odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při přítomnosti
synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány
města jeho, řka: 11 Nikoli, pane můj, ale slyš mne:
Pole to dávám tobě, dávámť také i jeskyni, kteráž
na něm jest; před očima synů lidu svého dávám ji
tobě; pochovejž mrtvého svého. 12 Tedy poklonil se
Abraham před lidem země té, 13 A mluvil k Efronovi
v přítomnosti lidu země, řka: A však jestliže ty jsi
ten, prosím, vyslyš mne! Dámť stříbro za pole, vezmi
je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam. 14 A
odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu: 15 Můj pane,
poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných
jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého
svého pochovej. 16 I uposlechl Abraham Efrona,
a odvážil mu stříbra, jakž oznámil při přítomnosti
synů Het, čtyři sta lotů stříbrných, běžných mezi
kupci. 17 A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž
bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na
něm, a všecko stromoví, což ho na tom poli i na
všech mezech jeho vůkol, 18 Abrahamovi v držení,
před očima synů Het, a všech, kteříž vcházejí do
brány města toho. 19 A potom pochoval Abraham
Sáru, manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti
Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské. 20
Protož odevzdáno jest pole to i jeskyně, kteráž byla
na něm, Abrahamovi k dědičnému pohřbu od synů
Het.

24 Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a
Hospodin požehnal mu ve všech věcech. 2 Tedy
řekl Abraham služebníku svému staršímu v domě
svém, kterýž spravoval všecky věci jeho: Vlož nyní
ruku svou pod bedro mé, 3 Abych tě zavázal přísahou
skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys
nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských,
mezi nimiž já bydlím. 4 Ale půjdeš do země mé
a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu
mému Izákovi. 5 I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak
nechtěla žena ta se mnou jíti do země této, mám-li
zase uvésti syna tvého do země, z níž jsi vyšel? 6
Kterýžto odpověděl: Hleď, abys zase neuvodil syna
mého tam. 7 Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z
domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž
mi přisáhl, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, onť
pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku
synu mému odtud. 8 Jestliže by pak žena ta nechtěla
jíti s tebou, svoboden budeš od této přísahy mé;
toliko syna mého neuvoď tam zase. 9 Tedy vložil
služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána
svého, a přisáhl jemu na tu řeč. 10 A vzal služebník
ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se
bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou
svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města
Náchor. 11 A zastavil se s velbloudy před městem, u
studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí
vážiti vody. 12 A řekl: Hospodine, Bože pána mého
Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes
to, čehož hledám; a učiň milosrdenství se pánem
mým Abrahamem. 13 Aj, já stojím u studnice vody, a
dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vážily vodu.
14 Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle
věderce svého, ať se napiji, a ona by řekla: Pí, také i
velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil
služebníku svému Izákovi; a po tomť poznám, že jsi
milosrdenství učinil se pánem mým. 15 I stalo se
prvé, než on přestal mluviti, aj, Rebeka, kteráž se
narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora
bratra Abrahamova, vycházela, a věderce její bylo na
rameni jejím. 16 A byla děvečka na pohledění velmi
krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k
studnici té, a naplnivši věderce své, šla vzhůru. 17
Tedy běžel služebník ten proti ní, a řekl: Dej mi píti,
prosím, maličko vody z věderce svého. 18 I řekla: Napí

se, pane můj. A rychle složila věderce své na ruku
svou a dala mu píti. 19 A davši mu píti, řekla: Také
velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí. 20
Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela
ještě k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm
velbloudům jeho. 21 Muž pak ten s užasnutím divil
se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl, zdařil-li Hospodin
cestu jeho, čili nic. 22 I stalo se, když přestali píti
velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou, ztíží půl
lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily
deset lotů zlata. 23 A řekl: Čí jsi dcera? Pověz mi,
prosím, jest-li v domě otce tvého nám místo, kdež
bychom přes noc zůstali? 24 Jemužto odpověděla:
Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila
Náchorovi. 25 Řekla ještě k němu: Slámy také a
potravy hojně u nás jest, ano i místo, kdež byste
přes noc zůstali. 26 Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil
Hospodinu. 27 A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh
pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství
svého a pravdy své od pána mého, mne také na
cestě vedl Hospodin k domu bratří pána mého. 28 I
běžela děvečka, a oznámila v domě matky své tak,
jakž se stalo. 29 A měla Rebeka bratra, jménem
Lábana; ten běžel k muži tomu ven k studnici. 30
Nebo uzřev náušnici a náramnice na rukou sestry
své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ana praví:
Tak mluvil ke mně člověk ten, přišel k muži, a on
stál při velbloudích u studnice. 31 Jemuž řekl: Vejdi,
požehnaný Hospodinův. Proč bys stál vně, kdyžť
jsem připravil dům a místo velbloudům? 32 Tedy
všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal
Lábán slámy a potravy velbloudům, i vody k umytí
noh jeho a noh mužů těch, kteří s ním byli. 33 A
položil předeň chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu
jísti, dokudž nevypravím řečí svých. I řekl Lábán:
Mluv. 34 Tedy řekl: Služebník Abrahamův jsem já. 35
A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký
učiněn jest; nebo dal mu ovce a voly, stříbro a zlato,
služebníky a děvky, velbloudy a osly. 36 A porodila
Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti
své syna, jemuž dal, cožkoli má. 37 I zavázal mne
přísahou pán můj, řka: Nevezmeš manželky synu
mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím.
38 Ale k domu otce mého půjdeš, a k rodině mé, a
odtud vezmeš manželku synu mému. 39 A když jsem
řekl pánu svému: Snad nepůjde žena ta se mnou?
40 Odpověděl mi: Hospodin, před jehož oblíčejem
ustavičně jsem chodil, pošle anděla svého s tebou, a
šťastnou způsobí cestu tvou, a vezmeš manželku
synu mému z rodiny mé, a z domu otce mého. 41 A
budeš svoboden od přísahy mé, když bys přišel k
rodině mé; a jestliže by nedali tobě, budeš prost od
přísahy mé. 42 Protož dnes přišed k studnici, řekl
jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže
ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu, 43
Aj, já stojím u studnice vody; protož, nechžť panna,
kteráž vyjde vážiti vody, když bych jí řekl: Dej mi píti
nyní maličko vody z věderce svého, 44 A ona by mi
odpověděla: I ty pí, i velbloudům tvým také navážím,
ta ať jest manželka, kterouž způsobil Hospodin synu
pána mého. 45 Prvé pak než jsem já přestal mluviti v
srdci svém, aj, Rebeka vycházela mající věderce své
na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I řekl
jsem jí: Prosím, dej mi píti. 46 Ona pak rychle složila
věderce své s sebe, a řekla: Pí, také i velbloudy tvé
napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy.
47 I ptal jsem se jí, a řekl jsem: Čí jsi dcera? Ona
odpověděla: Dcera Bathuele, syna Náchorova, jehož
mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tvář
její, a náramnice na ruce její. 48 A skloniv hlavu,
poklonu jsem učinil Hospodinu, a dobrořečil jsem
Hospodina, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl
mne po cestě přímé, abych dceru bratra pána svého
vzal synu jeho. 49 Protož nyní, činíte-li milosrdenství,
a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také
mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo.
50 Tedy odpověděli Lábán a Bathuel, řkouce: Od
Hospodina vyšla jest věc tato; nemůžemeť odepříti v
ničemž. 51 Aj, Rebeka před tebou, vezmiž ji a jedť; a
nechť jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil
Hospodin. 52 I stalo se, že jakž uslyšel služebník
Abrahamův slova jejich, poklonil se Hospodinu až k
zemi. 53 A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a
nádoby zlaté a oděv, dal Rebece; drahé také dary
dal bratru jejímu a matce její. 54 Tedy jedli a pili,
on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes noc.
Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne ku pánu
mému. 55 I odpověděl bratr její a matka: Nechať
pozůstane děvečka s námi za některý den, aspoň za
deset; potom půjdeš. 56 On pak řekl jim: Nezdržujte
mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu
mou; propusťtež mne, ať jdu ku pánu svému. 57
I řekli: Zavolejme děvečky a zeptejme se, co dí k
tomu. 58 Tedy zavolali Rebeky, a řekli jí: Chceš-li jíti
s mužem tímto? I řekla: Půjdu. 59 A propouštějíce
Rebeku sestru svou a chovačku její, služebníka také
Abrahamova s muži jeho, 60 Požehnali Rebeky a
mluvili jí: Sestro naše, ty buď v tisíce tisíců, a símě
tvé dědičně obdrž brány nepřátel svých. 61 Tedy
vstala Rebeka a děvečky její, a vsedše na velbloudy,
jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku,
a odjel. 62 Izák pak šel, navracuje se od studnice

Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední.
63 A vyšel Izák k přemyšlování na pole, když se
chýlilo k večerou; a pozdvih očí svých, uzřel, an
velbloudové jdou. 64 Pozdvihla také Rebeka očí
svých, a uzřevši Izáka, ssedla s velblouda. 65 (Nebo
řekla byla služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde
po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán
můj.) I vzala rouchu, a přistřela se. 66 Tedy vypravoval
služebník Izákovi vše, což působil. 67 I uvedl ji Izák
do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za
manželku, a miloval ji. I potěšil se Izák po smrti matky
své.

25 Abraham pak opět pojal ženu jménem Ceturu.
2 Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a
Madana, a Madiana, Jezbocha a Suecha. 3 Jeksan
potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi
byli: Assurim, a Latuzim, a Laomin. 4 Ale synové
Madianovi: Efa, a Efer, a Enoch, a Abida, a Helda;
všickni ti synové byli Cetury. 5 I dal Abraham Izákovi
všecko, což měl. 6 Synům pak ženin svých dal
Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého,
ještě živ jsa, k východu do země východní. 7 Tito pak
jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto
sedmdesáte a pět let. 8 I skonal a umřel Abraham v
starosti dobré, stár jsa a plný dnů; a připojen jest k
lidu svému. 9 Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové
jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar
Hetejského, naproti Mamre, 10 Na tom poli, kteréž
byl koupil Abraham od synů Het; tu pochován jest
Abraham i Sára manželka jeho. 11 Po smrti pak
Abrahamově požehnal Bůh Izákovi synu jeho, a bydlil
Izák u studnice Živého vidoucího mne. 12 Tito jsou
pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila
Agar Egyptská, děvka Sářina, Abrahamovi. 13 A tato
jsou jména synů Izmaelových, jimiž se jmenují po
rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot, po něm
Cedar, a Adbeel a Mabsan, 14 A Masma, a Dumah
a Massa, 15 Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma.
16 Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po
vsech jejich, a po městech jejich, dvanáctero knížat
po čeledech jejich. 17 (Bylo pak života Izmaelova
sto třidceti a sedm let, i skonal; a umřev, připojen
jest k lidu svému.) 18 A bydlili od Hevilah až do Sur,
jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; před
tváří všech bratří svých položil se. 19 Tito jsou také
rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil
Izáka. 20 Byl pak Izák ve čtyřidcíti letech, když sobě
vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského,
z Pádan Syrské, sestru Lábana Syrského. 21 I modlil
se Izák pokorně Hospodinu za manželku svou; nebo
byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak počala
Rebeka manželka jeho. 22 A když se děti potiskali
v životě jejím, řekla: Má-lit' tak býti, proč jsem já
počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina. 23 I řekl
jí Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj
lid z života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý
bude silnější, a větší sloužiti bude menšímu. 24 A
když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, blíženci
byli v životě jejím. 25 I vyšel první ryšavý všecken, a
jako oděv chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau. 26
Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou držel Ezau
za patu; pročež nazváno jest jméno jeho Jákob. A
byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila. 27 A
když dorostli ti děti, byl Ezau lovec umělý, chodě po
polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydlil.
28 I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho
míval pokrm; ale Rebeka laskava byla na Jákoba. 29
Uvařil pak Jákob krmičku. Tedy Ezau přišel z pole
zemdlený, 30 A řekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti
krmě té červené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno
jest jméno jeho Edom.) 31 Odpověděl Jákob: Prodej
mi dnes hned prvorozenství své. 32 I řekl Ezau: Aj, já
k smrti se blížím, k čemuž mi tedy to prvorozenství?
33 Dí Jákob: Přisáhni mi dnes hned. I přisáhl mu, a
prodal prvorozenství své Jákobovi. 34 Tedy Jákob dal
Ezauchovi chleba a té krmě z šocovice. Kterýžto jedl a
pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.

26 Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první,
kterýž byl za dnů Abrahamových. Tedy odebral
se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar. 2
Nebo ukázal se jemu Hospodin a řekl: Nesstupuj do
Egypta; ale bydli v zemi, kterouž oznámím tobě. 3
Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou,
a požehnám tobě; nebo tobě a semeni tvému dám
všecky země tyto, a utvrdím přísahu, kterouž jsem
přisáhl Abrahamovi, otci tvému. 4 Rozmnožím také
símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému
všecky země tyto, a požehnáni budou v semeni tvém
všickni národové země; 5 Protože uposlechl Abraham
hlasu mého, a ostříhal nařízení mých, přikázaní mých,
ustanovení mých a zákonů mých. 6 Bydlil tedy Izák v
Gerar. 7 Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho.
Kterýžto odpověděl: Sestra má jest; nebo nesměl říci:
Manželka má jest, mysle sobě: Aby mne nezabili
muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na
pohledění. 8 I přihodilo se, když již čas nějaký tam
bydlil, že vyhlédal Abimelech král Filistinský z okna a
uzřel Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou.
9 Protož povolav Abimelech Izáka, řekl: Aj, v pravdě
manželka tvá to jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má

jest? I odpověděl jemu Izák: Nebo jsem řekl sám u
sebe: Abych snad neumřel pro ni. 10 I řekl Abimelech:
Což jsi to učinil nám? O málo, že by byl spal někdo
z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás
vinu. 11 I přikázal Abimelech všemu lidu, řka: Kdo
by se dotkl člověka toho, aneb manželky jeho, smrtí
umře. 12 Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom
roce sto měr; nebo požehnal mu Hospodin. 13 I rostl
muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl
velmi. 14 Nebo měl stáda ovcí i stáda volů, a čeledi
mnoho; pročež záviděli mu Filistinští. 15 A všecky
studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů
Abrahama otce jeho, zařítili Filistinští, zasypavše je
prstí. 16 I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo
mnohem mocnější jsi než my. 17 Tedy odšel odtud
Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydlil tu. 18 A
kopal zase Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za
dnů Abrahama otce jeho, a kteréž zařítili Filistinští po
smrti Abrahamově; a nazval je těmi jmény, kterýmiž
je jmenoval otec jeho. 19 I kopali služebníci Izákovi v
tom údolí, a nalezli tam studnici vody živé. 20 Vadili
se pak pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce:
Naše jest voda. Pročež nazval jméno studnice té
Esek, že se vadili s ním. 21 Vykopali také jinou
studnici, a nesnáz byla i o tu; pročež dal jí jméno
Sitnah. 22 I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o
kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot.
Nebo řekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli
jsme na zemi. 23 Vstoupil pak odtud do Bersabé.
24 A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já
jsem Bůh Abrahama otce tvého; neboj se, nebo s
tebou já jsem, a požehnám tobě, a rozmnožím símě
tvé pro Abrahama služebníka svého. 25 I vzdělal tu
oltář, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil tu stan
svůj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici. 26
Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat,
přítel jeho, a Fikol, kníže vojska jeho. 27 I řekl jim
Izák: Z jaké příčiny přišli jste ke mně? Poněvadž vy
nenáviděli jste mne, a vybyli jste mne od sebe. 28
Kteřížto odpověděli: Patrně jsme to shledali, že jest
Hospodin s tebou, i řekli jsme: Učiňme nyní přísahu
mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme
smlouvu s tebou: 29 Že neučiníš nám nic zlého, jako i
my nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobře
činili tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy
povol tomu, požehnaný Hospodinův. 30 Tedy učinil
jim hody, i jedli a pili. 31 A vstavše velmi ráno, přisáhli
jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od
něho v pokoji. 32 Toho dne přišli služebníci Izákovi, a
oznámili mu o studnici, kterouž kopali, řkouce: Nalezli
jsme vodu. 33 I nazval ji Seba. Protož jméno města
toho jest Bersabé až do dnešního dne. 34 Ezau pak
jsa v letech čtyřidcíti, pojal ženu Judit, dceru Béry
Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského. 35
A kormoutily Izáka a Rebeku.

27 Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oči
jeho, tak že neviděl, povolal Ezau syna svého
staršího, a řekl jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl:
Aj, teď jsem. 2 I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a
nevím dne smrti své. 3 Protož nyní vezmi medle
nástroje své, toul svůj a lučiště své, a vyjda do pole,
ulov mi zvěřinu. 4 A přistroj mi krmi chutnou, jakž já
rád jídám, a přines mi, a budu jísti, ať by požehnala
duše má, prvé než umru. 5 (Slyšela pak Rebeka,
když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau
na pole, aby ulovil zvěřinu a přinesl. 6 Tedy řekla
Rebeka Jákobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem,
když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil:
7 Přines mi něco z lovu, a přistroj mi krmě chutné,
abych jedl, a požehnámť před Hospodinem, prvé
než umru. 8 Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu
mého v tom, což já přikazuji tobě. 9 Jdi medle k
stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce výborné, abych
přistrojila z nich krmě chutné otci tvému, jakž on rád
jídá. 10 A přineseš otci svému, a on jísti bude, na to,
aby požehnal tobě, prvé než umře. 11 I řekl Jákob
Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest člověk
chlupatý, a já jsem člověk hladký. 12 Jestliže omaká
mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného;
a tak uvedu na sebe zlořečenství, a ne požehnání.
13 Jemužto odpověděla matka: Nechť jest na mne
zlořečenství tvé, synu můj; jen ty poslechni hlasu
mého, a jdi, přines mi. 14 Tedy odšed, vzal, a přinesl
matce své. I připravila matka jeho krmě chutné, jakž
otec jeho rád jídal. 15 A vzala Rebeka nejlepší šaty
Ezau syna svého staršího, kteréž měla u sebe v
domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího. 16 A
kožkami kozelčími obvinula ruce jeho, a díl hladký
hrdla jeho. 17 I dala chléb a krmě chutné, kteréž
připravila, v ruce Jákoba syna svého. 18 A on přišed
k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto odpověděl: Aj,
teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj? 19 I dí Jákob otci
svému: Já jsem Ezau, prvorozený tvůj. Učinil jsem,
jakž jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jez z lovu
mého, aby mi požehnala duše tvá. 20 Tedy řekl Izák
synu svému: Což to? Brzys to nalezl, synu můj. A on
dí: Nebo Hospodin Bůh tvůj způsobil to, aby mi se
pojednou nahodilo. 21 I řekl Izák Jákobovi: Přistupiž,
ať omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj Ezau, či
nejsi. 22 Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému;
a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale

ruce tyto ruce Ezau. 23 A nepoznal ho; nebo byly
ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I
požehnal mu. 24 A řekl: Ty-liž jsi pak syn můj Ezau?
Odpověděl: Já. 25 I řekl: Podejž mi, ať jím z lovu syna
svého, aby tobě požehnala duše má. Tedy podal
mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil. 26 I
řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne,
synu můj. 27 I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil
Izák vůni roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohleď,
vůně syna mého jest jako vůně pole, jemuž požehnal
Hospodin. 28 Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z
tučnosti zemské, i hojnost obilé a vína. 29 Nechažť
slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové.
Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před tebou
synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, nechť jsou
zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnaní. 30 A
když přestal Izák požehnání dávati Jákobovi, a sotva
že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho
přišel z lovu svého. 31 A připraviv i on krmě chutné,
přinesl otci svému a řekl mu: Nechžť vstane otec můj,
a jí z lovu syna svého, aby mi požehnala duše tvá.
32 I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já
jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau. 33 Tedy zhrozil
se Izák hrůzou velikou náramně, a řekl: Kdo pak a
kde jest ten, ješto uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já
jsem jedl ze všeho, prvé než jsi ty přišel, a požehnal
jsem mu, a budeť požehnaným. 34 Uslyšev Ezau
slova otce svého, zkřikl hlasem velikým, a hořkostí
naplněn jest náramně, a řekl otci svému: Požehnejž
mně, i mně také, můj otče! 35 Kterýžto řekl: Přišel
bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnání tvé. 36 Tedy
řekl: Právětě nazváno jméno jeho Jákob; nebo již
po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a
teď nyní uchvátil požehnání mé. Řekl ještě: Zdali jsi
nezachoval i mně požehnání? 37 Odpověděl Izák a
řekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a
všecky bratří jeho dal jsem mu za služebníky; obilím
také a vínem opatřil jsem ho. Což tedy již tobě učiniti
mohu, synu můj? 38 I řekl Ezau otci svému: Zdaliž to
jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž
mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu
svého a plakal. 39 Tedy odpověděl Izák otec jeho,
a řekl k němu: Aj, v tučnostech země bude bydlení
tvé a v rose nebeské s hůry; 40 A v meči svém živ
budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale přijde čas,
že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje své. 41
Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání,
jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém:
Přiblížíť se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba,
bratra svého. 42 I oznámena jsou Rebece slova Ezau,
staršího syna jejího. Pročež ona poslavši, povolala
Jákoba syna svého mladšího, a řekla jemu: Hle, Ezau
bratr tvůj těší se tím, že tě zabije. 43 Protož nyní,
synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k
Lábanovi, bratru mému do Cháran. 44 A pobuď s ním
za některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra
tvého, 45 A přestalo rozhněvání bratra tvého na tebe,
a zapomenul by na to, což jsi mu učinil. Potom já
pošli a vezmu tě odtud. Proč mám zbavena býti obou
synů jednoho dne? 46 I řekla Rebeka Izákovi: Stýště
mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze
dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této, k čemu mi
život?

28 Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu,
a přikázal mu, řka: Nepojímej ženy ze dcer
Kananejských. 2 Ale vstana, jdi do Pádan Syrské
do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobě
odtud manželku ze dcer Lábana ujce svého. 3 A Bůh
silný všemohoucí požehnejž tobě, a dejžť zrůst, a
rozmnožiž tě, abys byl v zástup mnohého lidu. 4 A dejž
tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semeni tvému s
tebou, abys dědičně obdržel zemi, v níž pohostinu
jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi. 5 I odeslal Izák
Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu
Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jákobovy
a Ezau. 6 Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák
Jákobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby
sobě odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání
dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze dcer
Kananejských; 7 A že by uposlechl Jákob otce svého
a matky své a odšel do Pádan Syrské; 8 Vida také
Ezau, že dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi
otci jeho: 9 Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo
prvnější ženy své, pojal sobě za ženu Mahalat, dceru
Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu. 10
Vyšed pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran. 11 I trefil
na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo
slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na místě
tom, položil pod hlavu svou, a spal na témž místě. 12
I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto
vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a
sstupovali po něm. 13 A aj, Hospodin stál nad ním, a
řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a
Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a
semeni tvému. 14 A bude símě tvé jako prach země;
nebo rozmůžeš se k západu, i k východu, na půlnoci,
i ku poledni; nad to požehnány budou v tobě všecky
čeledi země, a v semeni tvém. 15 A aj, já jsem s
tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu
tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i
učiním, což jsem mluvil tobě. 16 Procítiv pak Jákob

ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě
tomto, a já jsem nevěděl. 17 (Nebo zhroziv se, řekl:
Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům
Boží, a tu jest brána nebeská.) 18 Vstav pak Jákob
ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou,
a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu
olejem. 19 Protož nazval jméno místa toho Bethel,
ješto prvé to město sloulo Lůza. 20 Zavázal se také
Jákob slibem, řka: Jestliže Bůh bude se mnou, a
ostříhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a
dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu, 21 A
navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude
mi Hospodin za Boha: 22 Kámen tento, kterýž jsem
postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech
věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

29 Tedy Jákob vstav, odšel do země východní. 2
A pohleděv, uzřel studnici v poli a tři stáda ovcí,
ana se složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda;
a kámen veliký byl navrchu studnice. 3 Shánívána
pak tam bývala všecka stáda, a teprv odvalovali
kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky;
potom zas přivalovali kámen na vrch studnice, na
místo jeho. 4 Tedy řekl jim Jákob: Bratří moji, odkud
jste? Kteřížto odpověděli: Jsme z Cháran. 5 I řekl jim:
Znáte-li Lábana, syna Náchorova? A oni řekli: Známe.
6 I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpověděli: Dobře,
a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobytkem. 7
Tedy řekl: Však ještě daleko do večera, aniž ještě
čas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jděte,
paste. 8 A oni odpověděli: Nemůžeme, než až se
všecka stáda seženou, a odvalen bude kámen od
svrchku studnice, abychom napojili ovce. 9 Když on
ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem
otce svého; neb ona pásla stádo. 10 Tedy Jákob
uzřev Ráchel, dceru Lábana ujce svého, a stádo jeho,
přistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a
napojil stádo Lábana ujce svého. 11 A políbil Jákob
Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal. 12 Oznámil jí
pak byl Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn
Rebeky; a ona přiběhši, oznámila to otci svému. 13 I
stalo se, když Lában uslyšel pověst o Jákobovi, synu
sestry své, že vyběhl proti němu, a objav ho, políbil, a
uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o
všech těch věcech. 14 Jemužto odpověděl Lában:
Jistě kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý
měsíc. 15 Tedy řekl Lában Jákobovi: Zdali proto, že
jsi bratr můj, darmo mi sloužiti budeš? Pověz mi, jaká
má býti mzda tvá? 16 (Měl pak Lában dvě dcery;
jméno starší Lía, a jméno mladší Ráchel. 17 Než
Lía měla oči mdlé, ale Ráchel byla pěkné postavy a
krásné tváři. 18 I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy:
Buduť sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší.
19 Odpověděl Lában: Lépeť jest, abych ji tobě dal,
nežli bych ji dal muži jinému; zůstaniž se mnou. 20
Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před
očima jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl
na ni. 21 Potom řekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu
mou; nebo vyplněni jsou dnové moji, abych všel k
ní. 22 Tedy sezval Lában všecky muže místa toho, a
učinil hody. 23 U večer pak vzav Líu, dceru svou,
uvedl ji k němu; a on všel k ní. 24 Dal také Lában
Zelfu děvku svou Líe, dceři své, za služebnici. 25 A
když bylo ráno, poznal, že jest Lía. I řekl k Lábanovi:
Což jsi mi to učinil? Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil
u tebe? Pročežs mne tedy oklamal? 26 Odpověděl
Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla
mladší dříve, než prvorozená. 27 Vyplň týden této;
dámeť potom i tuto za službu, kterouž sloužiti budeš
u mne ještě sedm let jiných. 28 I udělal tak Jákob, a
vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za
manželku. 29 Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu,
děvku svou za služebnici. 30 Tedy všel také k Ráchel,
a miloval ji více než Líu; i sloužil u něho ještě sedm
let jiných. 31 Vida pak Hospodin, že Lía nemá lásky,
otevřel život její; a Ráchel nechal neplodné. 32 Tedy
počala Lía a porodila syna, a nazvala jméno jeho
Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin trápení mé;
jižť nyní milovati mne bude muž můj. 33 I počala opět
a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že
jsem v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala
jméno jeho Simeon. 34 A opět počala a porodila syna,
a řekla: Již nyní připojí se ke mně muž můj, nebo
jsem mu porodila tři syny. Z té příčiny nazváno jest
jméno jeho Léví. 35 I počala ještě a porodila syna,
a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Pročež
nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

30 Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi,
záviděla sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi
syny; pakli nedáš, umru. 2 Pročež rozhněval se velmi
Jákob na Ráchel, a řekl: Zdali já jsem za Boha,
kterýžť nedal plodu života? 3 Řekla ona: Hle, děvka
má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a budu
míti já také syny z ní. 4 I dala mu Bálu děvku svou
za ženu; a všel k ní Jákob. 5 Tedy počavši Bála,
porodila Jákobovi syna. 6 I řekla Ráchel: Soudil Bůh
při mou, a uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož
nazvala jméno jeho Dan. 7 Opět počavši Bála, děvka
Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi. 8 I řekla
Ráchel: Tuhé jsem odpory měla s sestrou svou, a
všakť jsem přemohla. A nazvala jméno jeho Neftalím.

9 Viduci pak Lía, že by přestala roditi, vzala Zelfu
děvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu. 10 A porodila
Zelfa, děvka Líe, Jákobovi syna. 11 Protož řekla Lía:
Již přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád. 12
Porodila také Zelfa děvka Líe syna druhého Jákobovi.
13 A řekla Lía: To na mé štěstí; nebo šťastnou mne
nazývati budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser. 14
Vyšel pak Ruben v čas žně pšeničné, a nalezl pěkná
jablečka na poli, a přinesl je Líe matce své. I řekla
Ráchel Líe: Dej mi, prosím, těch jableček syna svého.
15 Jížto ona odpověděla: Málot' se snad zdá, že jsi
vzala muže mého; chceš také užívati jableček syna
mého? I řekla Ráchel: Nechažť tedy spí s tebou této
noci za jablečka syna tvého. 16 Když pak navracoval
se Jákob s pole večer, vyšla Lía proti němu, a řekla:
Ke mně vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem tě za
jablečka syna svého. I spal s ní té noci. 17 A uslyšel
Bůh Líu; kterážto počala a porodila Jákobovi syna
pátého. 18 I řekla Lía: Dal mi Bůh mzdu mou, i potom,
když jsem dala děvku svou muži svému. Pročež
nazvala jméno jeho Izachar. 19 A počala opět Lía,
a porodila šestého syna Jákobovi. 20 I řekla Lía:
Obdařil mne Bůh darem dobrým; již nyní bydliti bude
se mnou muž můj, nebo porodila jsem mu šest synů.
A nazvala jméno jeho Zabulon. 21 Potom porodila
dceru; a nazvala jméno její Dína. 22 A rozpomenuv se
Bůh na Ráchel, uslyšel jí, a otevřel život její. 23 Tedy
počala a porodila syna, a řekla: Odjal Bůh pohanění
mé. 24 A nazvala jméno jeho Jozef, řkuci: Přidejž mi
Hospodin syna jiného. 25 Stalo se pak, když porodila
Ráchel Jozefa, řekl Jákob Lábanovi: Propusť mne, ať
odejdu na místo své a do země své. 26 Dej mi ženy
mé a dítky mé, za kteréž jsem sloužil tobě, ať odejdu;
nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobě.
27 I řekl mu Lában: Jestliže nyní nalezl jsem milost
před očima tvýma, zůstaň se mnou, nebo v skutku
jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe. 28
Řekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dámť ji.
29 Jemužto odpověděl: Ty víš, jak jsem sloužil tobě,
a jaký byl dobytek tvůj při mně. 30 Nebo to málo,
kteréž jsi měl přede mnou, zrostlo velmi, a požehnalť
Hospodin, jakž jsem k tobě nohou vkročil. A nyní, kdy
pak já své hospodářství opatrovati budu? 31 A řekl:
Coť mám dáti? Odpověděl Jákob: Nedávej mi nic.
Jestliže mi učiníš toto, zase pásti budu a ostříhati
dobytka tvého: 32 Projdu skrze všecka stáda tvá dnes,
vyměšuje z nich každé dobytče peřesté a strakaté, a
každé dobytče načernalé mezi ovcemi, a strakaté a
peřesté mezi kozami; a takové budou mzda má. 33 A
osvědčena potom bude spravedlnost má před tebou,
když přijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peřestého,
neb strakatého mezi kozami, a načernalého mezi
ovcemi, za krádež bude mi to počteno. 34 I řekl
Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil. 35 A
odloučil toho dne kozly přepásané na nohách a
strakaté, a všecky kozy peřesté a strakaté, všecko,
na čemž byla místa bílá, všecko také načernalé mezi
dobytkem, a dal v ruce synů svých. 36 Uložil pak
mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tří dní cesty; a
Jákob pásl ostatek dobytka Lábanova. 37 Nabral pak
sobě Jákob prutů topolových zelených, a lískových a
kaštanových; a poobloupil s nich po místech kůru až
do bělosti, kteráž byla na prutech. 38 A nakladl těch
prutů tak obloupených do žlábků a koryt, (v nichž
bývá voda, k nimž přicházel dobytek, aby pil), proti
dobytku, aby počínaly, když by přicházely píti. 39 I
počínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehňata
přepásaná na nohách, a peřestá i strakatá. 40 Potom
ta jehňata odloučil Jákob, a dobytek stáda Lábanova
obrátil tváří k těm přepásaným na nohách, a ke
všemu načernalému; a své stádo postavil obzvlášť, a
neobrátil ho k stádu Lábanovu. 41 A bylo, že kdyžkoli
silnější připouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty před
oči ovcem do koryt, aby počínaly, hledíce na pruty.
42 Když pak pozdní dobytek připouštín býval, nekladl
jich; a tak býval pozdní Lábanův a ranný Jákobův. 43
Vzrostl tedy muž ten náramně velmi, a měl dobytka
mnoho, děvek i služebníků, velbloudů i oslů.

31 Když pak uslyšel Jákob slova synů Lábanových,
ani praví: Pobral Jákob všecko, co měl otec
náš, a z těch věcí, kteréž byly otce našeho, způsobil
sobě tu všecku slávu; 2 A viděl tvář Lábanovu, a aj,
nebyla k němu tak jako prvé: 3 I řekl mu Hospodin:
Navrať se do země otců svých, a k příbuznosti své, a
budu s tebou. 4 Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele
a Líe na pole k stádu svému. 5 A řekl jim: Vidím tvář
otce vašeho, že není ke mně tak jako prvé, ješto
Bůh otce mého byl se mnou. 6 A vy samy víte, že
vší svou silou sloužil jsem otci vašemu. 7 Ale otec
váš oklamal mne, a na desetkráte změnil mzdu mou;
však nedopustil mu Bůh, aby mi zle učinil. 8 Když
takto řekl: Co bude peřestého, to nechť jest mzda
tvá, tedy všecky ovce rodily peřestý plod. Když pak
takto řekl: Co přepásaného na nohách, to bude mzda
tvá, tedy všecky ovce rodily přepásané na nohách.
9 A tak odjal Bůh stádo otce vašeho a dal mně. 10
Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek běžel, já
jsem pozdvihl očí svých, a viděl jsem ve snách, a
aj, berani scházející se s ovcemi byli přepásaní na
nohách, peřestí a skropení. 11 Tedy řekl mi anděl
Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpověděl: Teď

jsem. 12 I řekl: Pozdvihni nyní očí svých a pohleď, že
všickni berani scházející se s ovcemi jsou přepásaní
na nohách, peřestí a skropení; nebo jsem viděl
všecko, co tobě Lában dělá. 13 Já jsem ten silný
Bůh, kterýž jsem se ukázal tobě v Bethel, kdež jsi
pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal;
vstaniž nyní, vyjdi z země této, a navrať se do země
příbuznosti své. 14 Tedy odpověděly mu Ráchel a
Lía, řkouce: Zdaž ještě máme díl jaký a dědictví v
domě otce našeho? 15 Zdaliž nejsme počteny před
ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do
čista utratil. 16 Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal
Bůh otci našemu, naše jest a synů našich; protož
nyní učiň vše, což mluvil tobě Bůh. 17 Vstav tedy
Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy.
18 A pobral všecken dobytek svůj, a všecko jmění
své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování,
kteréhož nabyl v Pádan Syrské, aby se navrátil k
Izákovi otci svému do země Kananejské. 19 (Lában
pak byl odšel, aby střihl ovce své. V tom ukradla
Ráchel modly, kteréž měl otec její. 20 I ušel Jákob
tajně od Lábana Syrského, neoznámiv mu, že jde
pryč.) 21 Takž ušel se vším, což měl; a vstav, přepravil
se přes řeku, a bral se přímo k hoře Galádské. 22 I
povědíno jest Lábanovi dne třetího, že utekl Jákob.
23 Tedy on vzav bratří své s sebou, honil ho za dnů
sedm; a postihl ho na hoře Galádské. 24 (Přišed
pak Bůh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, řekl
mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jináč než
přátelsky.) 25 Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob
již byl rozbil stan svůj na té hoře; Lában také položil
se s bratřími svými na též hoře Galádské. 26 I řekl
Lában k Jákobovi: Cos to učinil? Nebo jsi ušel tajně,
a odvedls dcery mé jako zjímané mečem. 27 Proč jsi
tajně utekl, a vykradl se ode mne, a nepověděls mi,
ješto bych tě byl vesele sprovodil s zpěvy, s bubnem
a s harfou? 28 A nedopustils mi, abych políbil synů
svých a dcer svých? Nemoudřes jistě udělal, čině
tak. 29 Mělť bych dosti s to moci, abych vám zle
učinil, ale Bůh otce vašeho mluvil mi noci pominulé,
řka: Hleď, abys nemluvil s Jákobem nic jináč, než
přátelsky. 30 Ale již to tam, poněvadž jsi předce odšel,
roztouživ se po domu otce svého; než proč jsi ukradl
bohy mé? 31 Tedy Jákob odpovídaje Lábanovi, řekl:
Ušel jsem tajně; nebo jsem se bál a řekl jsem, že
bys snad mocí odjal dcery své. 32 Nalezneš-li pak
u koho bohy své, nechať ten umře; před bratřími
našimi ohledej sobě, jest-li co u mne tvého, a vezmi
sobě. Ale nevěděl Jákob, že Ráchel je ukradla. 33
Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu
Líe, a do stanu obou děvek, nic nenalezl. A vyšed
z stanu Líe, všel do stanu Ráchel. 34 Ráchel pak
vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu
bývá, a sedla na ně. I přemetal Lában všecken stan,
ale nic nenalezl. 35 A ona řekla otci svému: Nechť
to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati
proti tobě; nebo vedlé běhu ženského nyní mi se
přihodilo. A všecko přehledav, nenalezl modl. 36
Protož rozhněvav se Jákob, tuze se domlouval na
Lábana. I odpověděl Jákob, a řekl Lábanovi: Jaké
jest přestoupení mé? Jaký hřích můj, že rozpáliv se,
honíš mne? 37 Nu již jsi přemetal všecky mé věci, a
cos nalezl ze všech věcí domu svého? Polož teď před
bratřími mými a bratřími svými, nechť rozeznají mezi
námi dvěma. 38 Byl jsem již dvadceti let s tebou; ovce
tvé ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopců stáda
tvého nejedl jsem. 39 Co od zvěři roztrháno, toho
jsem neodvodil tobě; sám jsem tu škodu nahražoval,
a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo
ukradeno ve dne aneb v noci. 40 Bývalo tak, že ve
dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcházel
i sen můj od očí mých. 41 Již dvadceti let, jakž jsem
v domě tvém; sloužil jsem tobě čtrnácte let za dvě
dcery tvé, a šest let za dobytek tvůj, a změnils mzdu
mou na desetkrát. 42 A kdyby Bůh otce mého, Bůh
Abrahamův, a strach Izákův nebyl se mnou, jistě bys
ty byl nyní pustil mne prázdného; ale trápení mé,
a práci rukou mých viděl Bůh, protož tě pominulé
noci trestal. 43 Odpovídaje pak Lában, dí Jákobovi:
Dcery tyto jsou dcery mé a synové tito jsou synové
moji, i dobytek tento můj dobytek jest, ano cokoli
vidíš, mé jest; ale což mám již učiniti dcerám těmto
svým aneb synům jich, kteréž zrodily? 44 Protož poď,
vejděme v smlouvu já a ty, aby byla na svědectví
mezi mnou a tebou. 45 Tedy Jákob vzal kámen, a
postavil jej vzhůru na znamení. 46 A řekl bratřím
svým: Nasbírejte kamení. A nabravše kamení, udělali
hromadu, a jedli tu na té hromadě. 47 I nazval ji
Lában Jegar Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed. 48
Nebo řekl Lában: Tato hromada nechžť jest svědkem
od dnešku mezi mnou a tebou. Protož nazval jméno
její Gál Ed, 49 A Mispah; nebo řekl Lában: Nechať
Hospodin hledí na mne a na tebe, když se rozejdeme
od sebe. 50 Jestliže bys trápil dcery mé, a uvedl bys
jiné ženy na dcery mé, žádného člověka není s námi;
hlediž, Bůh jest svědek mezi mnou a tebou. 51 A řekl
ještě Lában Jákobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup,
kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou, 52 Svědkem
ať jest hromada tato, svědkem také sloup tento, já že
nepůjdu dále k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že
nepůjdeš dále ke mně za hromadu tuto a sloup tento,
k činění zlého. 53 Bůh Abrahamův, a Bůh Náchorův,

Bůh otce jejich nechť soudí mezi námi. Přisáhl tedy
Jákob skrze strach otce svého Izáka. 54 Nabil také
Jákob hovad na té hoře, a pozval bratří svých, aby
hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře. 55
I vstal Lában velmi ráno, a políbiv synů svých a dcer
svých, požehnal jich; i odšel a navrátil se k místu
svému.

32 Jákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním
andělé Boží. 2 I řekl Jákob, když je viděl: Vojsko
Boží jest toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim.
3 Poslal pak Jákob posly před sebou k bratru svému
Ezau, do země Seir, do kraje Idumejského. 4 A
přikázal jim, řka: Takto povězte pánu mému Ezau:
Totoť vzkazuje služebník tvůj Jákob: U Lábana jsem
byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času. 5 A mám
voly a osly, ovce, a služebníky i děvky; a poslal jsem,
abych se ohlásil pánu svému, a našel milost před
očima tvýma. 6 I navrátili se poslové k Jákobovi,
řkouce: Přišli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také
jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním. 7 Jákob pak
bál se velmi, a rmoutil se náramně. Tedy rozdělil lid,
kterýž s sebou měl, ovce také a voly, a velbloudy
na dva houfy. 8 Nebo řekl: Jestliže by přišel Ezau k
houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoň zadní houf
zachován. 9 I řekl Jákob: Bože otce mého Abrahama,
a Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi řekl:
Navrať se do země své, a k příbuznosti své, a dobře
učiním tobě, 10 Menší jsem všech milosrdenství a vší
pravdy, kterouž jsi učinil s služebníkem svým; nebo
s holí svou přešel jsem Jordán tento, nyní pak dva
houfy mám. 11 Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra
mého, z ruky Ezau; nebť se ho bojím, aby přijda,
nepohubil mne i matky s dětmi. 12 Však jsi ty řekl:
Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek
mořský, kterýžto pro množství sečten býti nemůže. 13
I zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama,
poctu bratru svému Ezau: 14 Totiž dvě stě koz, a
kozlů dvadceti, ovec dvě stě, a beranů dvadceti, 15
Velbloudů s mladými jich třidceti, krav čtyřidceti, volů
deset, oslic dvadceti, a oslátek deset. 16 A poručil je
služebníkům svým, každé stádo obzvláštně, a řekl
služebníkům svým: Jděte přede mnou, a stádo od
stáda ať jde opodál. 17 I poručil přednímu, řka: Když
se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe, řka
Čí jsi? a kam jdeš? a čí jest to stádo před tebou? 18
Řekneš: Jsem služebníka tvého Jákoba, a dar tento
jest poslán pánu mému Ezau; a teď i sám jde za
námi. 19 Poručil také druhému i třetímu, a všechněm
jdoucím za těmi stády, řka: V táž slova mluvte k Ezau,
když byste naň trefili. 20 A díte také: Aj, služebník tvůj
Jákob za námi; nebo řekl: Ukrotím tvář jeho darem,
kterýž jde přede mnou, a potom uzřím tvář jeho; snad
přijme tvář mou. 21 A tak předšel dar před ním; on
pak zůstal tu noc při houfu. 22 A vstav ještě v noci,
vzal obě ženy své, a dvě děvky své, a jedenácte synů
svých, a přešel přes brod Jabok. 23 Vzav tedy je,
přepravil je přes tu řeku; přepravil také i vše, což měl.
24 A zůstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až
do svitání. 25 A vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v
příhbí vrchní stehna jeho; i vyvinulo se příhbí stehna
Jákobova, když zápasil s ním. 26 A řekl: Pusť mne,
nebť zasvitává. I řekl: Nepustím tě, leč mi požehnáš.
27 I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpověděl: Jákob.
28 I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob,
ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i
lidmi, a přemohls. 29 I otázal se Jákob, řka: Oznam,
prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš
na jméno mé? I dal mu tu požehnání. 30 Tedy nazval
Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl
Boha tváří v tvář, a zachována jest duše má. 31 I
vzešlo mu slunce, když pominul místa toho Fanuel, a
kulhal na nohu svou. 32 Protož nejedí synové Izraelští
až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním
příhbí stehna, proto že obrazil příhbí stehna Jákobova
na žile krátké.

33 Pozdvih pak očí svých Jákob, uzřel, an Ezau
jde, a čtyři sta mužů s ním; i rozdělil syny Líe
zvlášť a Ráchele zvlášť, a obou děvek zvlášť. 2
Postavil, pravím, děvky s syny jejich napřed, potom
Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáze.
3 A sám šel před nimi, a poklonil se až k zemi po
sedmkrát, až právě přišel k bratru svému. 4 I běžel
Ezau proti němu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal
ho. I plakali. 5 Pozdvih pak očí svých, a spatřiv ženy
s dětmi, řekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpověděl:
Jsou dítky, kteréž Bůh dal z milosti služebníku tvému.
6 Mezi tím přiblížily se děvky s syny svými, i poklonili
se. 7 Přiblížila se také Lía s syny svými, a poklonili
se; a potom přiblížil se Jozef a Ráchel, a také se
poklonili. 8 I řekl Ezau: K čemu jest všecken ten
houf, kterýž jsem potkal? Odpověděl: Abych nalezl
milost před očima pána mého. 9 Tedy řekl Ezau: Mám
hojně, bratře můj; nech sobě, což tvého jest. 10 I řekl
Jákob: Nezbraňuj se, prosím; jestliže jsem nyní nalezl
milost před očima tvýma, přijmi dar můj z ruky mé,
poněvadž jsem viděl tvář tvou, jako bych viděl tvář
Boží, a laskavě jsi mne přijal. 11 Přijmi, prosím, dar
můj obětovaný tobě, poněvadž štědře obdařil mne
Bůh, a mám všeho dosti. Takž ho přinutil, a on vzal.
12 I dí: Poď, a jděme; já půjdu s tebou. 13 I řekl k

němu Jákob: Ví pán můj, že děti jsou outlí, a mám
s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li hnány
přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek. 14
Nechžť medle jde pán můj před služebníkem svým,
já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti
stádo, kteréž před sebou mám, a jakž postačiti budou
moci děti, až tak dojdu ku pánu svému do Seir. 15 I
řekl Ezau: Nechť ale pozůstavím něco lidu, kterýž
mám s sebou. I odpověděl: K čemu to? Nechť toliko
naleznu milost před očima pána svého. 16 Tedy Ezau
toho dne navrátil se cestou svou do Seir. 17 Jákob
pak bral se do Sochot, a ustavěl sobě dům, a dobytku
svému zdělal stáje; protož nazval jméno místa toho
Sochot. 18 A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské,
přišel ve zdraví k městu Sichem, kteréž jest v zemi
Kananejské, a položil se před městem. 19 I koupil
díl pole toho, na němž byl rozbil stan svůj, od synů
Emora, otce Sichemova, za sto ovec. 20 A postavil tu
oltář, kterémužto dal jméno Bůh silný, Bůh Izraelský.

34 Vyšla pak Dína, dcera Líe, kterouž porodila
Jákobovi, aby se dívala na dcery té země. 2
Kteroužto uzřev Sichem, syn Emora Hevejského,
knížete v krajině té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí.
3 I připojila se duše jeho k Díně, dceři Jákobově; a
zamilovav děvečku, mluvil k srdci jejímu. 4 Mluvil
potom Sichem k Emorovi, otci svému, těmito slovy:
Vezmi mi děvečku tuto za manželku. 5 Uslyšev pak
Jákob, že poškvrnil Díny dcery jeho, (a synové jeho
byli s stádem na poli,) mlčel, až oni přišli. 6 Tedy
vyšel Emor, otec Sichemův, k Jákobovi, aby mluvil s
ním o to. 7 A v tom synové Jákobovi přišli s pole;
a uslyšavše o tom, bolestí naplněni jsou muži ti, a
rozhněvali se velmi, proto že hanebnou věc učinil
v Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, čehož činiti
nenáleželo. 8 I mluvil Emor s nimi na tento způsob:
Sichem, syn můj, hoří milostí k vaší dceři; prosím,
dejte mu ji za manželku. 9 A spřízněte se s námi:
Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte sobě.
10 A bydlete s námi, nebo všecka země bude před
vámi; osaďte se a obchod veďte v ní, a vládněte
jí. 11 Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratřím jejím:
Nechť naleznu milost před očima vašima, dám, co
mi koli díte. 12 Jmenujte mi věno i dary jak chcete
veliké, dám, jak mi koli řeknete; jen mi tu děvečku
dejte za manželku. 13 Odpovídajíce pak synové
Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho, lstivě mluvili,
proto že poškvrnil Díny sestry jich. 14 A řekli jim:
Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru svou za
muže neobřezaného; nebo to ohavnost jest u nás.
15 Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se
chcete srovnati s námi, aby obřezán byl každý z vás
pohlaví mužského: 16 Tedy budeme dávati dcery své
vám, a dcery vaše bráti sobě; a budeme bydliti s
vámi, a budeme lid jeden. 17 Pakli neuposlechnete
nás, abyste se obřezali, vezmeme zase dceru svou
a odejdeme. 18 Tedy líbila se řeč jejich Emorovi i
Sichemovi, synu Emorovu. 19 A nemeškal mládenec
učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova. A
on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého.
20 I přišel Emor a Sichem, syn jeho, k bráně města
svého; a mluvili mužům města svého, řkouce: 21
Muži tito pokojně se mají k nám, nechť tedy bydlí
v zemi této, a obchod vedou v ní, (nebo země jest
dosti široká a prostranná před nimi;) dcery jejich
budeme sobě bráti za manželky, a dcery své budeme
dávati jim. 22 Než na tento způsob přivolí nám ti
muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden
lid: Jestliže obřezán bude každý pohlaví mužského
mezi námi, tak jako oni jsou obřezáni. 23 Dobytek
jejich a statek jejich, i všecka hovada jejich, zdaliž
nebudou naše? Toliko v tom jim povolme, a budou
bydliti s námi. 24 I uposlechli Emora a Sichema,
syna jeho, všickni vycházející branou města jeho;
a obřezali se všickni pohlaví mužského, což jich
koli vycházelo z brány města jeho. 25 A toť dne
třetího, když oni největší bolest měli, dva synové
Jákobovi, Simeon a Léví, bratří Díny, vzav každý z
nich meč svůj, vpadli do města směle, a pomordovali
všecky pohlaví mužského. 26 Emora také a Sichema,
syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše Dínu z
domu Sichemova, odešli. 27 Potom synové Jákobovi
přišedše na zbité, vzebrali město, proto že poškvrnili
sestry jejich. 28 Stáda jejich, a voly i osly jejich,
a což bylo v městě i po poli, pobrali. 29 K tomu i
všecko jmění jejich, a všecky malé dítky jejich, a
ženy jejich zajali, a vybrali, co kde v domích bylo. 30
Řekl pak Jákob Simeonovi a Léví: Zkormoutili jste
mne, a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny této, u
Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým
počtem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak
vyhlazen budu já i dům můj. 31 A oni odpověděli: A
což měli jako nevěstky zle užívati sestry naší?

35 Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup
do Bethel, a bydli tam; a udělej tam oltář Bohu
silnému, kterýž se ukázal tobě, kdyžs utíkal před
Ezau bratrem svým. 2 Tedy řekl Jákob čeládce své, a
všechněm, kteříž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž
máte mezi sebou, a očisťte se, a změňte roucha svá.
3 A vstanouce, vstupme do Bethel, a udělám tam oltář
silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v den ssoužení

mého, a byl se mnou na cestě, kterouž jsem šel. 4
Tedy dali Jákobovi všecky bohy cizí, kteréž měli, i
náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je
Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem. 5 I brali
se odtud. (A byl strach Boží na městech, kteráž byla
vůkol nich, a nehonili synů Jákobových.) 6 Tedy přišel
Jákob do Lůz, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již
slove Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním. 7 I
vzdělal tu oltář, a nazval to místo Bůh silný Bethel;
nebo tu se mu byl zjevil Bůh, když utíkal před bratrem
svým. 8 Tehdy umřela Debora, chovačka Rebeky,
a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval
jméno jeho Allon Bachuth. 9 Ukázal se pak opět
Bůh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské,
a požehnal mu. 10 I řekl jemu Bůh: Jméno tvé jest
Jákob. Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob,
ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno
jeho Izrael. 11 Řekl ještě Bůh jemu: Já jsem Bůh
silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž
množství národů bude z tebe, i králové z bedr tvých
vyjdou. 12 A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi
a Izákovi, tobě ji dám; semeni také tvému po tobě
dám tu zemi. 13 I vstoupil od něho Bůh z místa, na
kterémž mluvil s ním. 14 Jákob pak vyzdvihl znamení
pamětné na místě tom, na kterémž mluvil s ním,
sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu
polil jej olejem. 15 A nazval Jákob jméno místa toho,
na kterémž mluvil s ním Bůh, Bethel. 16 I brali se
z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila
Ráchel, a těžkosti trpěla roděci. 17 A když s těžkostí
rodila, řekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna
míti budeš. 18 I stalo se, když k smrti pracovala,
(nebo umřela,) nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec
jeho nazval ho Beniaminem. 19 I umřela Ráchel, a
pochována jest na cestě k Efratě, jenž jest Betlém.
20 A postavil Jákob znamení pamětné nad hrobem
jejím; toť jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního
dne. 21 I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svůj za
věží Eder. 22 Stalo se pak také, když bydlil Izrael
v té krajině, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou
otce svého; o čemž uslyšel Izrael. Bylo pak synů
Jákobových dvanácte. 23 Synové pak Líe: Prvorozený
Jákobův Ruben, potom Simeon, a Léví, a Juda,
a Izachar, a Zabulon. 24 Synové Ráchel: Jozef a
Beniamin. 25 A synové Bály, děvky Ráchel: Dan a
Neftalím. 26 A synové Zelfy, děvky Líe: Gád a Asser.
Tit' jsou synové Jákobovi, kteříž mu zrozeni jsou v
Pádan Syrské. 27 Tedy přišel Jákob k Izákovi otci
svému do Mamre, do města Arbe, jenž jest Hebron,
kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák. 28 A bylo
dnů Izákových sto osmdesáte let. 29 I dokonal Izák, a
umřel, a připojen jest k lidu svému, stár jsa a plný
dnů; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.

36 Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž měl přijmí
Edom. 2 Ezau pojal sobě ženy ze dcer
Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a
Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského,
3 A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu. 4
I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila
Rahuele. 5 Olibama pak porodila Jehusa, a Jheloma,
a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili v
zemi Kananejské. 6 I pobral Ezau ženy své, i syny
své, a dcery své, a všecku čeleď svou, i dobytek svůj,
a všecka hovada svá, i všecko jmění své, kteréhož
nabyl v zemi Kananejské, a odebral se do země
Seir, před příchodem Jákoba bratra svého. 7 Nebo
zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu;
aniž ta země, v níž oni pohostinu byli, mohla jich
snésti, pro dobytky jejich. 8 Protož bydlil Ezau na
hoře Seir; Ezau pak ten jest Edom. 9 A tak tito jsou
rodové Ezau, otce Idumejských, na hoře Seir. 10
Tato byla jména synů Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy
Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau. 11 Synové
pak Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a
Kenaz. 12 Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau.
Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady,
ženy Ezau. 13 Synové pak Rahuelovi tito: Nahat,
Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy,
ženy Ezau. 14 A tito byli synové Olibamy, dcery
Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila
Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré. 15 Tito všickni
byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza prvorozeného
Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže
Kenaz, 16 Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech.
Ta jsou knížata pošlá z Elifaza v zemi Idumejské; ti
jsou synové Ady. 17 Tito pak jsou synové Rahuele,
syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma,
kníže Méza. Ta knížata pošla z Rahuele, v zemi
Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau.
18 A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže
Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z
Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau. 19 Tit' jsou synové
Ezau, a ta knížata jejich; ont' jest Edom. 20 Tito pak
jsou synové Seir, totiž Horejští, obyvatelé země té:
Lotan, Sobal, Sebeon a Ana, 21 A Dison, Eser a
Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi
Idumejské. 22 Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam;
a sestra Lotanova Tamna. 23 Synové pak Sobalovi
tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam. 24 A tito
synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž
nalezl mezky na poušti, když pásl osly Sebeona otce

svého. 25 Tito pak děti Anovi: Dison a Olibama, dcera
Anova. 26 A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban,
Jetran a Charan. 27 Synové Eser tito: Balaan, Závan
a Achan. 28 Tito synové Dízanovi: Hus a Aran. 29
Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal,
kníže Sebeon, kníže Ana, 30 Kníže Dison, kníže Eser,
kníže Dízan. To byla knížata Horejská, po knížetstvích
svých v zemi Seir. 31 Tito pak byli králové, kteříž
kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval král nad
syny Izraelskými. 32 Kraloval tedy v Edom Béla, syn
Beorův, a jméno města jeho Denaba. 33 I umřel Béla,
a kraloval místo něho Jobab, syn Záre z Bozra. 34
I umřel Jobab, a kraloval na místě jeho Husam z
země Temanské. 35 Umřel i Husam, a kraloval místo
něho Adad, syn Badadův, kterýž porazil Madianské
v krajině Moábské; a jméno města jeho Avith. 36
Když pak umřel Adad, kraloval místo něho Semla z
Masreka. 37 A po smrti Semlově kraloval na místě
jeho Saul z Rohobot od řeky. 38 Umřel i Saul, a
kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův. 39 A
když i Bálanan umřel, syn Achoborův, kraloval na
místě jeho Adar; a jméno města jeho Pahu; jméno
pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery
Mezábovy. 40 Ta jsou jména knížat pošlých z Ezau,
po čeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen
jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet, 41 Kníže
Olibama, kníže Ela, kníže Finon. 42 Kníže Kenaz,
kníže Teman, kníže Mabsar. 43 Kníže Magdiel, kníže
Híram. Tať jsou knížata Idumejská, tak jakž kteří
bydlili v zemi dědictví svého. Toť jest ten Ezau, otec
Idumejských.

37 Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého,
v zemi Kananejské. 2 Tito jsou příběhové
Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti letech, pásl s
bratřími svými dobytek, (a byl mládenček), s syny
Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozef
zlou pověst o nich otci svému. 3 Izrael pak miloval
Jozefa nad všecky syny své; nebo v starosti své
zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev. 4 A
když spatřili bratří jeho, že ho miluje otec jejich nad
všecky bratří jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně
k němu promluviti. 5 Měl pak Jozef sen, a vypravoval
jej bratřím svým; pročež v větší nenávisti ho měli. 6
Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem měl.
7 Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop
můj, a stál. Vůkol také stáli snopové vaši, a klaněli
se snopu mému. 8 Jemužto odpověděli bratří jeho:
Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším
budeš? Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro sny
jeho, a pro slova jeho. 9 Potom ještě měl jiný sen, a
vypravoval jej bratřím svým, řka: Hle, opět jsem měl
sen, a aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanělo
mi se. 10 I vypravoval otci svému a bratřím svým.
A domlouval mu otec jeho, a řekl jemu: Jakýž jest
to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž přijdeme, já a matka
tvá i bratří tvoji, abychom se klaněli před tebou až
k zemi? 11 Tedy záviděli mu bratří jeho; ale otec
jeho měl pozor na tu věc. 12 Odešli pak bratří jeho,
aby pásli dobytek otce svého v Sichem. 13 A řekl
Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratří tvoji v Sichem?
Poď, a pošli tě k nim. Kterýžto odpověděl: Aj, teď
jsem. 14 I řekl jemu: Jdi nyní, zvěz, jak se mají bratří
tvoji, a co se děje s dobytkem; a zase mi povíš o
tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on přišel do
Sichem. 15 Našel ho pak muž nějaký, an bloudí po
poli. I zeptal se ho muž ten, řka: Čeho hledáš? 16
Odpověděl: Bratří svých hledám; pověz mi, prosím,
kde oni pasou? 17 I řekl muž ten: Odešli odsud; nebo
slyšel jsem je, ani praví: Poďme do Dothain. Tedy
šel Jozef za bratřími svými, a našel je v Dothain. 18
Kteřížto, jakž ho uzřeli zdaleka, prvé než k nim došel,
ukládali o něm, aby jej zahubili. 19 Nebo řekli jeden
druhému: Ej, mistr snů teď jde. 20 Nyní tedy poďte,
a zabíme jej, a uvržeme ho do některé čisterny, a
díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uzříme, nač jemu vyjdou
snové jeho. 21 A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z
ruky jejich, (nebo řekl: Neodjímejme mu hrdla,) 22
Řekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této
čisterny, kteráž jest na poušti, a nevztahujte ruky
na něj. Ale on chtěl vysvoboditi ho z ruky jejich, a
pomoci mu, aby se navrátil k otci svému. 23 A když
přišel Jozef k bratřím svým, strhli s něho sukni jeho,
sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě. 24 A
pochopivše, uvrhli jej do čisterny. Čisterna pak ta byla
prázdná, v níž ne bylo vody. 25 I usadili se, aby jedli
chléb. A pozdvihše očí svých, uzřeli, a aj, množství
Izmaelitských přicházejících z Galád, kteřížto na
velbloudích svých nesli vonné věci a kadidlo a mirru
do Egypta. 26 I řekl Juda bratřím svým: Jaký zisk
míti budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajíme-li
krve jeho? 27 Poďte, prodejme ho Izmaelitským, a
nevztahujme na něj rukou svých, nebo bratr náš, tělo
naše jest. I uposlechli ho bratří jeho. 28 Když pak
mimo ně jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli
Jozefa z té čisterny, a prodali jej Izmaelitským za
dvadceti stříbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta. 29 A
navrátil se Ruben k čisterně, a aj, již ne bylo Jozefa v
ní. I roztrhl roucha svá. 30 A navrátiv se k bratřím
svým, řekl: Pacholete není, a já kam se mám podíti?
31 Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smočili
sukni tu ve krvi. 32 A poslali sukni tu proměnných

barev, a dali ji donésti k otci svému, aby řekli: Tuto
jsme nalezli; pohleď nyní, jest-li sukně syna tvého,
či není? 33 A on poznav ji, řekl: Sukně syna mého
jest; zvěř lítá sežrala jej, konečně roztrhán jest Jozef.
34 I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra
svá, zámutek nesl po synu svém za mnoho dní. 35
Sešli se pak všickni synové jeho, a všecky dcery
jeho, aby ho těšili. Ale on nedal se potěšiti, a řekl:
Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do
hrobu. A plakal ho otec jeho. (Sheol h7585) 36 Mezi
tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi,
dvořeninu Faraonovu, hejtmanu žoldnéřů.

38 Stalo se pak v ten čas, že sstupuje Juda od
bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému,
jehož jméno bylo Híra. 2 I uzřel tam Juda dceru muže
Kananejského, kterýž sloul Sua; a pojav ji, všel k ní.
3 Kterážto počala a porodila syna; i nazval jméno
jeho Her. 4 A počavši opět, porodila syna; a nazvala
jméno jeho Onan. 5 Porodila pak ještě syna, jehož
jméno nazvala Séla. A byl Juda v Chezib, když ona
jej porodila. 6 I dal Juda Herovi prvorozenému svému
manželku, jménem Támar. 7 A byl Her, prvorozený
Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin.
8 Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého,
a podlé příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratru
svému. 9 Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho.
Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl
símě na zem, aby nezplodil synů bratru svému. 10 I
nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho
také zabil. 11 Tedy řekl Juda k Támar nevěstě své:
Pobuď v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste
Séla, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také neumřel,
jako i bratří jeho.) I odešla Támar, a bydlila v domě
otce svého. 12 A po mnohých dnech umřela dcera
Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas,
šel do Tamnas k těm, kteříž střihli ovce jeho, a s
ním Híra Odolamitský, přítel jeho. 13 I oznámeno
jest Támar těmito slovy: Aj, tchán tvůj vstupuje do
Tamnas, aby střihl ovce své. 14 Tedy ona složivši s
sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a oděla
se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas.
Nebo viděla, že Séla dorostl, a že není dána jemu
za manželku. 15 Kteroužto uzřev Juda, za to měl,
že jest nevěstka; nebo zakryla tvář svou. 16 Protož
uchýliv se k ní s cesty, řekl: Dopusť medle, ať vejdu k
tobě. (Nebo nevěděl, aby nevěsta jeho byla.) I řekla:
Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mně? 17 Odpověděl:
Pošliť kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco zastavil,
dokavadž nepošleš. 18 I řekl: Cožť mám dáti v
zástavě? Odpověděla ona: Pečetní prsten svůj, a
halži svou, a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I
dal jí, a všel k ní; a počala z něho. 19 Tedy vstavši,
odešla, a sňavši rouchu svou s sebe, oblékla se v
šaty své vdovské. 20 I poslal Juda kozelce po příteli
svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy.
A nenalezl jí. 21 I ptal se mužů toho místa, řka: Kde
jest ta nevěstka, kteráž seděla na rozcestí této cesty?
Řekli oni: Nebylotě zde nevěstky. 22 Tedy navrátiv se
k Judovi, řekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa
toho pravili: Nebylo zde nevěstky. 23 I řekl Juda:
Nechť sobě to má, abychom neuvedli se v lehkost.
Játť jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl.
24 I stalo se okolo tří měsíců, že oznámili Judovi,
řkouce: Dopustila se smilství Támar nevěsta tvá, a
jest již i těhotná z smilství. I řekl Juda: Vyveďte ji, aby
byla upálena. 25 Když pak vedena byla, poslala k
tchánu svému, řkuci: Z muže, jehož tyto věci jsou,
těhotná jsem. A při tom řekla: Pohleď, prosím, čí jsou
tyto věci, pečetní prsten, halže a hůl tato? 26 Tedy
pohleděv na to Juda, řekl: Spravedlivějšíť jest než já,
poněvadž jsem nedal jí Sélovi synu svému. A více
jí nepoznával. 27 Stalo se pak, že když přišel čas
porodu jejího, aj, bližení v životě jejím. 28 A když
rodila, jeden z nich vyskytl ruku, kteroužto chytivši
baba, uvázala na ni červenou nitku, řkuci: Ten vyjde
prvé. 29 Když pak vtáhl ruku svou zase, hle, vyšel
bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl? Tvéť jest protržení. I
nazváno jest jméno jeho Fáres. 30 A potom vyšel bratr
jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I nazváno
jest jméno jeho Zára.

39 Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil
ho Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad
drabanty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho
tam dovedli. 2 Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko
se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého
toho Egyptského. 3 A viděl pán jeho, že Hospodin byl
s ním, a že všecko, což činil, Hospodin k prospěchu
přivedl v rukou jeho. 4 Tedy nalezl Jozef milost před
očima jeho, a sloužil mu. I představil ho domu svému,
a všecko, což měl, dal v ruku jeho. 5 A hned, jakž
ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což
měl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro
Jozefa. A bylo požehnání Hospodinovo na všech
věcech, kteréž měl doma i na poli. 6 Všech tedy věcí,
kteréž měl, zanechal v rukou Jozefových; aniž o čem,
tak jako on, věděl, jediné o chlebě, kterýž jedl. Byl
pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření. 7 I
stalo se potom, že vzhlédala žena pána jeho očima
svýma na Jozefa, a řekla: Spi se mnou. 8 Kterýžto
odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak

jako já, co jest v domě, a všecko, což má, dal v ruce
mé. 9 Není žádného přednějšího nade mne v domě
tomto, aniž co vyňal z správy mé, kromě tebe, jelikož
jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy učinil takovou
nešlechetnost, a hřešil i proti Bohu? 10 A když mluvila
ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani
aby býval s ní. 11 Tedy dne jednoho, když přišel do
domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích
v domě, 12 Chytila jej ona za roucho jeho, řkuci:
Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou
jejích, utekl, a vyšel ven. 13 A ona viduci, že nechal
roucha svého v rukou jejích a vyběhl ven, 14 Svolala
domácí své, a řekla k nim takto: Pohleďte, přivedl
nám muže Hebrejského, kterýž by měl posměch
z nás; nebo přišel ke mně, aby ležel se mnou; i
křičela jsem hlasem velikým. 15 A když uslyšel, že
jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, nechav roucha
svého u mne, utekl a vyšel ven. 16 Tedy schovala
roucho jeho u sebe, až přišel pán jeho do domu
svého. 17 K němuž mluvila v tato slova, řkuci: Přišel
ke mně služebník ten Hebrejský, kteréhožs přivedl
nám, aby mi lehkost učinil. 18 A když jsem hlasu
svého pozdvihla a křičela, tedy nechal roucha svého
u mne, a utekl ven. 19 I stalo se, že, když uslyšel
pán jeho slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravěci:
Tak mi učinil služebník tvůj, rozhněval se velmi. 20
Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do věže žalářné, v
to místo, kdež vězňové královští seděli; i byl tam v
žaláři. 21 Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se
k němu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vládaře
nad žalářem. 22 I dal vládař žaláře v moc Jozefovi
všecky vězně, kteříž byli v věži žalářné; a cožkoli tam
činiti měli, on to spravoval. 23 Aniž vládař žaláře k
čemu dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl
s ním, a což on činil, Hospodin tomu prospěch dával.

40 Stalo se potom, že šeňkýř krále Egyptského
a pekař provinili proti pánu svému, králi
Egyptskému. 2 I rozhněval se Farao na oba úředníky
své, na vládaře nad šeňkýři, a na vládaře nad pekaři.
3 A dal je do vězení v domě nejvyššího nad drabanty,
do věže žalářné, v místo, v němž Jozef vězněm byl. 4
I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službě; a
byli drahně dní u vězení. 5 I měli sen oba dva, každý
z nich sen svůj noci jedné, každý podlé vyložení
sna svého, šeňkýř i pekař krále Egyptského, kteříž
seděli v věži. 6 Tedy přišel k nim Jozef ráno, a hleděl
na ně; a aj, byli smutní. 7 I optal se těch úředníků
Faraonových, kteříž s ním byli v vězení v domě pána
jeho, řka: Proč jsou dnes tváři vaše smutnější? 8
Kteřížto odpověděli jemu: Měli jsme sen, a nemáme,
kdo by jej vyložil. I řekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou
výkladové? Pravte mi medle. 9 Tedy správce nad
šeňkýři vypravoval sen svůj Jozefovi, a řekl jemu:
Zdálo se mi ve snách, že jsem viděl před sebou vinný
kmen, 10 A na tom kmenu tři ratolesti; a ten kmen jako
by pupence pouštěl, a vycházel květ jeho, až k sezrání
přišli hroznové jeho. 11 A já maje koflík Faraonův
v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlačoval je do
koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi
do rukou. 12 I řekl jemu Jozef: Toto jest vyložení
jeho: Ti tři révové jsou tři dnové. 13 Po třech dnech
povýší Farao hlavy tvé, a k úřadu tvému tě navrátí; i
budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podlé
obyčeje prvního, když jsi byl šeňkýřem jeho. 14 Ale
mějž mne v své paměti, kdyžť se dobře povede; a
učiň, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku
učinil o mně před Faraonem, a vysvobodil mne z
domu tohoto. 15 Nebo kradmo jsem vzat z země
Židovské; a zde jsem ničeho neučinil, pročež by mne
do tohoto vězení dali. 16 Vida pak správce nad pekaři,
že dobře vyložil, řekl Jozefovi: Mně také zdálo se ve
snách, ano tři košové pletení na hlavě mé. 17 A v
koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem
pekařským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou
mou. 18 I odpověděl Jozef a řekl: Toto jest vyložení
jeho: Tři košové jsou tři dnové. 19 Po třech dnech
odejme tobě Farao hlavu tvou, a oběsí tě na dřevě; i
budou jísti ptáci maso tvé s tebe. 20 Tedy stalo se
v den třetí, v den pamatný narození Faraonova, že
učinil hody všechněm služebníkům svým; i počítal
hlavu vládaře nad šeňky, i hlavu vládaře nad pekaři,
mezi služebníky svými. 21 A navrátil nejvyššího nad
šeňky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do
ruky. 22 Vládaře pak nad pekaři oběsil, tak jakž jim
byl sen vyložil Jozef. 23 A nezpomenul správce nad
šeňky na Jozefa, ale zapomenul na něj.

41 Stalo se pak po dvou letech, měl Farao sen.
Zdálo mu se, že stál nad potokem. 2 A aj,
z toho potoku vycházelo sedm krav, pěkných na
pohledění a tlustých, kteréžto pásly se na mokřinách.
3 A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku,
šeredných na pohledění a hubených, kteréžto stály
podlé oněch krav při břehu potoka. 4 A ty krávy na
pohledění šeredné a hubené sežraly oněch sedm
krav na pohledění pěkných a tlustých. I procítil Farao.
5 A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A
aj, sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho, plných a
pěkných. 6 A aj, sedm klasů tenkých a východním
větrem usvadlých vzcházelo za nimi. 7 A ti klasové
tencí pohltili sedm oněch klasů zdařilých a plných. I

procítiv Farao, a aj, byl sen. 8 Když pak bylo ráno,
zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všecky
hadače Egyptské, a všecky mudrce jejich. I vypravoval
jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil
Faraonovi. 9 Tedy mluvil nejvyšší šeňk Faraonovi
takto: Na provinění své rozpomínám se dnes. 10
Farao rozhněvav se na služebníky své, dal mne byl
do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, mne a
správce nad pekaři. 11 Měli jsme pak sen jedné noci,
on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého. 12 A byl
tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího
nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal
nám sny naše; jednomu každému podlé snu jeho
vykládal. 13 A stalo se, že jakž vykládal nám, tak bylo:
Já jsem navrácen k úřadu svému, a on oběšen. 14
Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili
ho z žaláře. Kterýžto oholiv se, a změniv roucho své,
přišel k Faraonovi. 15 I řekl Farao Jozefovi: Měl jsem
sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobě pak slyšel jsem
to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložiti. 16 Odpověděl
Jozef Faraonovi, řka: Není to má věc; Bůh oznámí
šťastné věci Faraonovi. 17 Tedy řekl Farao Jozefovi:
Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na břehu potoka.
18 A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých
a pěkných, kteréžto pásly se na mokřinách. 19 A
aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých
a šeredných velmi a hubených; neviděl jsem tak
šeredných ve vší zemi Egyptské. 20 A sežraly krávy ty
hubené a šeredné sedm krav prvnějších tlustých. 21 A
ač dostaly se do břicha jejich, však nebylo znáti, by se
dostaly v střeva jejich; nebo na pohledění byly mrzké,
jako i před tím. I procítil jsem. 22 Viděl jsem také
ve snách, ano sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho
plných a pěkných. 23 A aj, sedm klasů drobných,
tenkých a východním větrem usvadlých vycházelo
za nimi. 24 I pohltili klasové ti drobní sedm klasů
pěkných. Což když jsem vypravoval hadačům, nebyl,
kdo by mi vyložil. 25 Odpověděl Jozef Faraonovi:
Sen Faraonův jednostejný jest. Což Bůh činiti bude,
to ukázal Faraonovi. 26 Sedm krav pěkných jest
sedm let, a sedm klasů pěkných tolikéž jest sedm let;
sen jest jednostejný. 27 Sedm pak hubených krav
a šeredných, vystupujících za nimi, sedm let jest; a
sedm klasů drobných a větrem východním usvadlých
bude sedm let hladu. 28 Toť jest, což jsem mluvil
Faraonovi: Což Bůh činiti bude, ukazuje Faraonovi.
29 Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude
ve vší zemi Egyptské. 30 A po nich nastane sedm let
hladu, v nichž v zapomenutí přijde všecka ta hojnost
v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi. 31 Aniž poznána
bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž přijde potom;
nebo velmi veliký bude. 32 Že pak opětován jest
sen Faraonovi podvakrát, znamená, že jistá věc jest
od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to. 33 Protož
nyní ať vyhledá Farao muže opatrného a moudrého,
kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou. 34 To ať
učiní Farao, a postaví úředníky nad zemí, a béře
pátý díl z úrod země Egyptské, po sedm let hojných.
35 Ať shromáždí všeliké potravy těch úrodných let
nastávajících, a sklidí obilí k ruce Faraonovi; a potravy
v městech ať se chovají pilně. 36 A budou pokrmové
ti za poklad zemi této k sedmi letům hladu, kteráž
budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena země
tato hladem. 37 I líbila se řeč ta Faraonovi i všechněm
služebníkům jeho. 38 Tedy řekl Farao služebníkům
svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž
by byl Duch Boží? 39 Jozefovi pak řekl: Poněvadž
Bůh dal znáti tobě všecko toto, neníť žádného tak
rozumného a moudrého, jako ty jsi. 40 Ty budeš
nad domem mým, a líbati bude tvář tvou všecken lid
můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu.
41 Řekl také Farao Jozefovi: Aj, ustanovil jsem tě
nade vší zemí Egyptskou. 42 A sňav Farao prsten
svůj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl
ho v roucho kmentové, a vložil zlatý řetěz na hrdlo
jeho. 43 A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali
před ním: Klanějte se! I ustanovil ho nade vší zemí
Egyptskou. 44 A řekl Farao Jozefovi: Já jsem Farao, a
bez dopuštění tvého nepozdvihne žádný ruky své ani
nohy své ve vší zemi Egyptské. 45 A dal Farao jméno
Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru
Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na
zemi Egyptskou. 46 (Jozef pak byl ve třidcíti letech,
když stál před Faraonem králem Egyptským.) A vyšed
od tváři Faraonovy, projel všecku zemi Egyptskou. 47
A vydala země po sedm let úrodných obilí hojnost.
48 I nahromáždil všelijakých potrav v těch sedmi
letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu tu v
městech; úrody polní jednoho každého města, kteréž
byly okolo něho, složil v něm. 49 A tak nahromáždil
Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku mořského, tak
že přestali počítati; nebo mu nebylo počtu. 50 Jozefovi
pak narodili se dva synové, prvé než přišel rok hladu,
kteréž mu porodila Asenat, dcera Putifera, knížete On.
51 A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses,
řka: Nebo způsobil to Bůh, abych zapomenul na
všecky práce své, a na všecken dům otce svého. 52
Jméno pak druhého nazval Efraim, řka: Nebo dal mi
Bůh zrůst v zemi trápení mého. 53 Tedy pominulo
sedm let hojných v zemi Egyptské; 54 A počalo sedm
let hladu přicházeti, jakž byl předpověděl Jozef. I byl
hlad po všech krajinách, ale po vší zemi Egyptské

byl chléb. 55 Potom také nedostatek trpěla všecka
země Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I řekl
Farao všechněm Egyptským: Jděte k Jozefovi, což
vám rozkáže, učiníte. 56 A byl hlad na tváři vší země.
Tedy otevřel Jozef všecky obilnice, v nichž obilí bylo,
a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi
Egyptské. 57 A všickni obyvatelé země přicházeli do
Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl
hlad po vší zemi.

42 Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptě,
řekl synům svým: Co hledíte jeden na druhého?
2 I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě;
jděte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a
nezemřeli. 3 Tedy šlo deset bratrů Jozefových, aby
nakoupili obilí v Egyptě. 4 Ale Beniamina, bratra
Jozefova, neposlal Jákob s bratřími jeho, nebo řekl:
Aby se mu tam něco zlého nepřihodilo. 5 I šli synové
Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v
zemi Kananejské. 6 Jozef pak byl nejvyšší správce v
zemi té; on prodával obilí všemu lidu země. Tedy přišli
bratří Jozefovi, a skláněli se před ním tváří až k zemi.
7 A uzřev Jozef bratří své, poznal je; a ukázal se k
nim jako cizí, a tvrdě mluvil k nim, řka jim: Odkud jste
přišli? I odpověděli: Z země Kananejské, abychom
nakoupili potrav. 8 Poznal, pravím, Jozef bratří své,
ale oni nepoznali ho. 9 Tedy zpomenul Jozef na sny,
kteréž měl o nich, a řekl jim: Špehéři jste, a přišli
jste, abyste shlédli nepevná místa země. 10 Kteřížto
odpověděli jemu: Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji
přišli, aby nakoupili pokrmů. 11 Všickni my synové
jednoho muže jsme, upřímí jsme; nikdyť jsou nebyli
služebníci tvoji špehéři. 12 Jimž zase řekl: Není tak,
ale přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země. 13
Odpověděli oni: Dvanácte nás bratří služebníků tvých
bylo, synů muže jednoho v zemi Kananejské; a aj,
nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho
není. 14 I řekl jim Jozef: Totť jest, což jsem mluvil vám,
když jsem řekl: Špehéři jste. 15 Touto věcí zkušeni
budete: Živť jest Farao, že nevyjdete odsud, až přijde
sem bratr váš mladší. 16 Vyšlete z sebe jednoho,
ať vezma, přivede bratra vašeho; vy pak u vězení
zůstaňte, a zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste
mluvili. Pakli nic, živť jest Farao, že jste špehéři. 17
Tedy dal je všecky spolu do vězení za tři dni. 18
Třetího pak dne řekl jim Jozef: Toto učiňte, abyste živi
byli; neboť já se bojím Boha. 19 Jste-li šlechetní muži,
jeden bratr váš ať jest ukován v žaláři, v němž jste
byli; vy pak jděte, a odneste obilí k zapuzení hladu
domů vašich. 20 Bratra pak svého mladšího přivedete
ke mně; a pravdomluvná prokázána budou vaše
slova, a nezemřete. Tedy učinili tak. 21 I mluvil jeden k
druhému: Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo
viděli jsme ssoužení duše jeho, když nás pokorně
prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož přišlo na nás
ssoužení toto. 22 Odpověděl pak jim Ruben, řka:
Zdaliž jsem tehdy vám nepravil těmito slovy: Nehřešte
proti pacholeti. Ale neposlechli jste; pročež také krve
jeho, hle, vyhledává se. 23 A nevěděli oni, že by
rozuměl Jozef; nebo skrze tlumače mluvil jim. 24
A odvrátiv se od nich, plakal. Potom navrátiv se k
nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho
před očima jejich. 25 Přikázal pak Jozef, aby naplněni
byli pytlové jejich obilím, a navráceny peníze jejich
jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla
potrava na cestu. I stalo se tak. 26 A vloživše obilí
svá na osly své, odešli odtud. 27 A rozvázav jeden z
nich pytel svůj, aby dal obrok oslu svému v hospodě,
uzřel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho. 28
I řekl bratřím svým: Navráceny jsou mi peníze mé,
a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a předěšeni
jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to učinil
Bůh? 29 Navrátivše se pak k Jákobovi otci svému
do země Kananejské, vypravovali jemu všecko, co
se jim přihodilo, pravíce: 30 Muž ten, pán země,
mluvil k nám tvrdě, a dal nás do vězení, jako špehéře
země. 31 A řekli jsme jemu: Upřímí jsme, nikdy jsme
nebyli špehéři. 32 Dvanácte bylo nás bratří, synů otce
našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s
otcem naším v zemi Kananejské. 33 I řekl nám muž
ten, pán země té: Po tomto poznám, že upřímí jste:
Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k
zapuzení hladu od domů vašich vezmouce, odejděte.
34 A přiveďte bratra svého mladšího ke mně, abych
poznal, že nejste špehéři, ale upřímí; tehdy bratra
vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod
vésti. 35 I stalo se, že, když vyprazdňovali pytle své,
a aj, jeden každý měl uzlík peněz svých v pytli svém.
Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky peněz svých, báli
se. 36 I řekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili
synů: Jozefa není, Simeona nemám, a Beniamina
vezmete. Na mneť jsou se tyto všecky věci svalily. 37
Tedy řekl Ruben otci svému těmito slovy: Dva syny
mé zabí, jestliže ho nepřivedu zase k tobě; poruč
ho v ruce mé, a já zase přivedu ho k tobě. 38 I řekl:
Nesstoupíť syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umřel, a
on sám pozůstal; a přihodilo-li by se mu co zlého na
té cestě, kterouž půjdete, uvedli byste šediny mé s
bolestí do hrobu. **(Sheol h7585)**

43 Byl pak hlad veliký v krajině té. 2 I stalo se, když
vytrávili obilí, kteréž přinesli z Egypta, že řekl

k nim otec jejich: Jděte zase, a nakupte nám něco
potravy. 3 I mluvil k němu Juda těmito slovy: Velice se
zařekl muž ten, řka: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr
váš s vámi. 4 Jestliže pošleš bratra našeho s námi,
půjdeme a nakoupíme tobě potravy; 5 Pakli nepošleš,
nepůjdeme. Nebo pověděl nám muž ten: Neuzříte
tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi. 6 I řekl Izrael:
Proč jste mi tak zle učinili, oznámivše muži tomu, že
máte ještě bratra? 7 Odpověděli: Pilně vyptával se
muž ten na nás, i na rod náš, mluvě: Jest-li živ ještě
otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta
slova. Zdaž jsme to jak věděti mohli, že dí: Přiveďte
bratra svého? 8 I řekl Juda Izraelovi, otci svému:
Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, půjdeme,
abychom živi byli, a nezemřeli, i my, i ty, i maličcí
naši. 9 Já slibuji za něj; z ruky mé vyhledávej ho.
Jestliže nepřivedu ho k tobě, a nepostavím ho před
tebou, vinen budu hříchem tobě po všecky dny. 10 A
kdybychom byli neprodlévali, jistě již bychom se byli
dvakrát vrátili. 11 I řekl jim Izrael otec jejich: Jestližeť
tak býti musí, učiňtež toto: Nabeřte nejvzácnějších
užitků země do nádob svých, a doneste muži tomu
dar, něco kadidla, a trochu strdi, a vonných věcí a
mirry, daktylů a mandlů. 12 Peníze také dvoje vezměte
v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlů vašich
zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to přišlo.
13 Bratra svého také vezměte, a vstanouce, jděte
zase k muži tomu. 14 A Bůh silný všemohoucí dejž
vám najíti milost před mužem tím, ať propustí vám
onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Játˇ pak
zbaven jsa synů, jako osiřelý budu. 15 Tedy vzali
muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a
Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili
se před Jozefem. 16 Vida pak Jozef Beniamina s
nimi, řekl tomu, kterýž spravoval dům jeho: Uveďˇ
tyto muže do domu, a zabí hovado a připrav; nebo
se mnou jísti budou muži ti o poledni. 17 I učinil
muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu
Jozefova. 18 Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do
domu Jozefova, a řekli: Pro ty peníze, kteréž prvé
vloženy byly do pytlů našich, sem uvedeni jsme, aby
obvině, obořil se na nás, a vzal nás za služebníky
i osly naše. 19 A přistoupivše k muži tomu, kterýž
spravoval v domě Jozefově, mluvili k němu ve dveřích
domu, 20 A řekli: Slyš mne, pane můj. Přišli jsme
byli ponejprvé kupovati potrav. 21 I přihodilo se, když
jsme do hospody přišli, a rozvazovali pytle své, a
aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytli jeho,
peníze naše podlé váhy své; a přinesli jsme je zase
v rukou svých. 22 Jiné také peníze přinesli jsme v
rukou svých, abychom nakoupili potravy; nevíme, kdo
jest zase vložil peníze naše do pytlů našich. 23 A on
odpověděl: Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš,
a Bůh otce vašeho dal vám poklad do pytlů vašich;
penízeť jsem vaše já přijal. I vyvedl k nim Simeona.
24 Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal
jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslům
jejich. 25 Mezi tím připravili dar ten, dokudž nepřišel
Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu měli jísti chléb.
26 Tedy přišel Jozef domů. I přinesli mu dar, kterýž
měli v rukou svých, a klaněli se jemu až k zemi. 27
I ptal se jich, jak se mají, a řekl: Zdráv-liž jest otec
váš starý, o němž jste pravili? Živ-li jest ještě? 28
Kteřížto odpověděli: Zdráv jest služebník tvůj otec
náš, a ještě živ jest. A sklánějíce hlavy, poklonu mu
činili. 29 Pozdvih pak očí svých, viděl Beniamina
bratra svého, syna matky své, a řekl: Tento-li jest
bratr váš mladší, o němž jste mi pravili? I řekl: Učiniž
Bůh milost s tebou, synu můj! 30 Tedy pospíšil Jozef,
(nebo pohnula se střeva jeho nad bratrem jeho,)
a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje,
plakal tam. 31 Potom umyv tvář svou, vyšel zase,
a zdržoval se, a řekl: Kladťe chléb. 32 I kladli jemu
zvláště, a jim obzvláště, Egyptským také, kteříž s ním
jídali, obzvláštně; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy
chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským. 33 Tedy
seděli proti němu, prvorozený podlé prvorozenství
svého, a mladší podlé mladšího věku svého. I divili se
muži ti vespolek. 34 A bera jídlo před sebou, podával
jim; Beniaminovi pak dostalo se pětkrát více než
jiným. I hodovali a hojně se s ním napili.

44 Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho,
řka: Naplň pytle mužů těch potravou, co by jen
unésti mohli; a peníze každého polož zas do pytle
jeho na vrch. 2 A koflík můj, koflík stříbrný, vlož
na vrch do pytle mladšího s penězi jeho za obilí. I
učinil podlé řeči Jozefovy, kterouž mluvil. 3 Ráno
pak propuštěni jsou ti muži, oni i oslové jejich. 4 A
když vyšli z města, a nedaleko ještě byli, řekl Jozef
správci domu svého: Vstaň, hoň muže ty, a dohoně
se jich, mluv k nim: Pročež jste se odplatili zlým za
dobré? 5 Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož píjí pán
můj? A z tohoť on jistým zkušením pozná, jací jste vy.
Zle jste učinili, co jste učinili. 6 Tedy dohoniv se jich,
mluvil jim slova ta. 7 Kteřížto odpověděli jemu: Proč
mluví pán můj taková slova? Odstup od služebníků
tvých, aby co takového učinili. 8 A my ty peníze,
kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých, přinesli
jsme tobě zase z země Kananejské; jakž bychom
tedy krásti měli z domu pána tvého stříbro neb zlato?
9 U koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechžť

umře ten; a my také budeme pána tvého služebníci.
10 I řekl: Nu dobře, nechť jest podlé řeči vaší. U koho
se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete
bez viny. 11 Protož rychle každý složil pytel svůj na
zem, a rozvázal každý pytel svůj. 12 I přehledával,
od staršího počal, a na mladším přestal; i nalezen
jest koflík v pytli Beniaminovu. 13 Tedy oni roztrhše
roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a
vrátili se do města. 14 I přišel Juda s bratřími svými
do domu Jozefova, (on pak ještě tam byl,) a padli
před ním na zemi. 15 I dí jim Jozef: Jakýž jest to
skutek, který jste učinili? Zdaž nevíte, že takový muž,
jako jsem já, umí poznati? 16 Tedy řekl Juda: Což
díme pánu svému? co mluviti budeme? a čím se
ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků
tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u
něhož nalezen jest koflík. 17 Odpověděl Jozef: Odstup
ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest
koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u
pokoji k otci svému. 18 I přistoupil k němu Juda a
řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím, nechažť promluví
služebník tvůj slovo v uši pána svého, a nehněvej se
na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao. 19
Pán můj ptal se služebníků svých, řka: Máte-li otce,
neb bratra? 20 A odpověděli jsme pánu mému: Máme
otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé,
jehož bratr umřel, a on sám pozůstal po mateři své, a
otec jeho miluje jej. 21 I řekl jsi služebníkům svým:
Přiveďte ho ke mně, a pohledím na něj. 22 A řekli
jsme pánu mému: Nemůžeť pachole opustiti otce
svého; nebo opustí-li otce svého, on umře. 23 Ty
pak řekl jsi služebníkům svým: Nepřijde-li bratr váš
mladší s vámi, nepokoušejte se více viděti tváři mé.
24 I stalo se, když jsme se vrátili k služebníku tvému,
otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého,
25 Že řekl otec náš: Jděte zase, nakupte nám něco
potravy. 26 Odpověděli jsme: Nemůžeme jíti, než
bude-li bratr náš mladší s námi, tedy půjdeme; nebo
bychom nemohli viděti tváři toho muže, nebyl-li by
bratr náš nejmladší s námi. 27 I řekl nám služebník
tvůj, otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila
mi žena má. 28 A vyšel jeden ode mne, o němž
jsem pravil: Jistě roztrhán jest, a neviděl jsem ho
dosavad. 29 Vezmete-li i tohoto ode mne, a přišlo
by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé s
trápením do hrobu. (Sheol h7585) 30 Tak tedy, když
přijdu k služebníku tvému, otci svému, a pacholete
nebude s námi, (ješto duše jeho spojena jest s duší
tohoto): 31 Přijde na to, když uzří, že pacholete není,
umře; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka
tvého, otce svého, s žalostí do hrobu. (Sheol h7585) 32
Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal
od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě,
tedy vinen budu hříchem otci mému po všecky dny.
33 Protož nyní nechť zůstane, prosím, služebník tvůj
místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému,
a pachole ať vstoupí s bratry svými. 34 Nebo jak
bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete
nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti trápení, kteréž
by přišlo na otce mého.

45 Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi
přístojícími zvolal: Kažte všechněm ven! I
nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími
svými. 2 Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem; a
slyšeli to Egyptští, slyšel také dům Faraonův. 3 I řekl
Jozef bratřím svým: Já jsem Jozef. Ještě-li jest živ
otec můj? A nemohli mu odpovědíti bratří jeho; nebo
se ho velmi ulekli. 4 Tedy řekl Jozef bratřím svým:
Přistuptež medle ke mně. I přistoupili. A řekl: Já jsem
Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta. 5
Protož nyní nermuťte se, a neztěžujte sobě toho,
že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života
vašeho poslal mne Bůh před vámi. 6 Nebo dvě létě
již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž
nebudou orati, ani žíti. 7 Poslal mne, pravím, Bůh
před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro
zachování životů vašich vysvobozením velikým. 8
Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bůh, kterýž
mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu
jeho, a panovníka po vší zemi Egyptské. 9 Pospěšte
a vstupte k otci mému, a rcete jemu: Toto praví syn
tvůj Jozef: Učinil mne Bůh pánem všeho Egypta;
přijdiž ke mně, neprodlévej. 10 A bydliti budeš v
zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji,
i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli
máš. 11 A budu tě chovati tam, (nebo ještě pět let
hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dům
tvůj, a cožkoli máš. 12 A aj, oči vaše vidí, i oči bratra
mého Beniamina, že ústa má mluví vám. 13 Povíte
také otci mému o vší slávě mé v Egyptě, a což jste
koli viděli; pospěštež tedy, a přiveďte otce mého
sem. 14 Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého,
a plakal; Beniamin také plakal na šíji jeho. 15 A
políbiv všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom
mluvili bratří jeho s ním. 16 Slyšána pak jest v domě
Faraonově pověst tato: Přišli bratří Jozefovi. I bylo
to velmi vděčné Faraonovi i všechněm služebníkům
jeho. 17 A řekl Farao Jozefovi: Rci bratřím svým: Toto
učiňte: Naložíce na hovada svá, jděte, a navraťte se
do země Kananejské. 18 A vezmouce otce svého a
čeládky své, přiďte ke mně, a dám vám dobré místo v

zemi Egyptské, a jísti budete tuk země této. 19 Ty
pak rozkaž jim: Toto učiňte: Vezměte sobě z země
Egyptské vozy pro děti a ženy své, a vezměte otce
svého, a přiďte. 20 Aniž se ohlédejte na nábytky své;
nebo nejlepší místo ve vší zemi Egyptské vaše bude.
21 I učinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy
podlé rozkázaní Faraonova; dal také jim pokrmy na
cestu. 22 Všechněm jim dal, každému dvoje šaty; ale
Beniaminovi dal tři sta stříbrných, a patery šaty jiné a
jiné. 23 Otci pak svému poslal tyto věci: Deset oslů,
kteříž nesli z nejlepších věcí Egyptských, a deset
oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmy otci jeho na
cestu. 24 A propouštěje bratří své, aby odešli, řekl
jim: Nevadťež se na cestě. 25 Tedy brali se z Egypta,
a přišli do země Kananejské k Jákobovi otci svému.
26 A zvěstovali jemu, řkouce: Jozef ještě živ jest, ano
i panuje ve vší zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho;
nebo slyšev to nevěřil jim. 27 Tedy vypravovali jemu
všecka slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy,
kteréž poslal Jozef pro něho, okřál duch Jákoba otce
jejich. 28 I řekl Izrael: Dostiť jest, když ještě syn můj
živ jest; půjdu a uzřím ho, prvé než umru.

46 Tedy bral se Izrael se vším, což měl; a přišed
do Bersabé, obětoval oběti Bohu otce svého
Izáka. 2 I mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka:
Jákobe, Jákobe! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. 3 I
řekl: Já jsem ten Bůh silný, Bůh otce tvého. Neboj se
sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe
učiním. 4 Já sstoupím s tebou do Egypta, a já tě také
i zase přivedu; a Jozef položí ruku svou na oči tvé. 5
Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali
Jákoba otce svého, a děti své s ženami svými na
vozy, kteréž poslal pro něho Farao. 6 Pobrali také
dobytek svůj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi
Kananejské; a přišli do Egypta, Jákob i všecko símě
jeho s ním. 7 Syny i vnuky, dcery i vnučky své, a
všecku rodinu svou uvedl s sebou do Egypta. 8 A tato
jsou jména synů Izraelových, kteříž vešli do Egypta:
Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobův Ruben. 9
A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi.
10 Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod,
Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské.
11 Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari. 12 Synové
Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umřel
Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak měl syny:
Ezrona a Hamule. 13 Synové Izacharovi: Tola, Fua,
Job a Simron. 14 A synové Zabulonovi: Sared, Elon
a Jahelel. 15 Tiť jsou synové Líe, kteréž porodila
Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všech
duší synů i dcer jeho bylo třidceti a tři. 16 Synové Gád:
Sefon, Aggi, Suni, Esebon, Heri, Arodi a Areli. 17
Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach
sestra jejich. Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel.
18 To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Líe dceři
své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší. 19 Synové
pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Beniamin.
20 A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat,
dcery Putifera knížete On, Manasses a Efraim. 21
Ale synové Beniaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera,
Náman, Echi, Roz, Mufim, Chuppim a Ared. 22 Tiť
jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech
duší čtrnáct. 23 A syn Danův: Chusim. 24 Synové
pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem. 25 Ti jsou
synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceři své, a ty
porodila Jákobovi; všech duší sedm. 26 Všech duší,
kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich pošlo z
bedr jeho, kromě žen synů Jákobových, všech duší
bylo šedesáte a šest. 27 K tomu synové Jozefovi,
kteříž se jemu narodili v Egyptě, dva. A tak všech
duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo
sedmdesáte. 28 Poslal pak Judu napřed k Jozefovi,
aby oznámil jemu prvé, než přišel do Gesen. A tak
přišli do země Gesen. 29 Jozef pak zapřáh do svého
vozu, vyjel vstříc Izraelovi otci svému do Gesen; a
jakž ho Jákob uzřel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho
na šíji jeho. 30 I řekl Izrael Jozefovi: Nechť již umru,
když jsem viděl tvář tvou; nebo ty ještě jsi živ. 31 Jozef
pak řekl bratřím svým a domu otce svého: Pojedu a
zvěstuji Faraonovi, a dím jemu: Bratří moji a dům otce
mého, kteříž bydlili v zemi Kananejské, přišli ke mně.
32 Ale jsou pastýři stáda, nebo s dobytkem se obírají;
protož ovce své a voly, i cožkoli mají, přihnali. 33 A
když by povolal vás Farao, a řekl: Jaký jest obchod
váš? 34 Odpovíte: Dobytkem se živili služebníci tvoji
od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši;
abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají
Egyptští všecky pastýře stáda.

47 A protož přišed Jozef, oznámil Faraonovi, a
řekl: Otec můj a bratří moji, s drobným i větším
dobytkem svým i se vším, což mají, přišli z země
Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen. 2 A vzav z počtu
bratří svých pět mužů, postavil je před Faraonem. 3 I
řekl Farao bratřím jeho: Jaký jest obchod váš? Kteřížto
odpověděli Faraonovi: Pastýři ovcí jsou služebníci
tvoji, i my, i otcové naši. 4 Řekli ještě Faraonovi:
Abychom pohostinu byli v zemi této, přišli jsme; nebo
není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji,
nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protož nyní
prosíme, nechať bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen.
5 I mluvil Farao Jozefovi, řka: Otec tvůj a bratří tvoji

přišli k tobě. 6 Země Egyptská před tebou jest; v
nejlepším kraji země této osad' otce svého a bratří
své, nechť bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou
mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad
dobytkem, kterýž mám. 7 Uvedl také Jozef Jákoba
otce svého, a postavil ho před Faraonem; a pozdravil
Jákob Faraona. 8 Tedy řekl Farao k Jákobovi: Kolik
jest let života tvého? 9 Odpověděl Jákob Faraonovi:
Dnů let putování mého sto a třidceti let jest; nemnozí a
zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnů let života
otců mých, v nichž živi byli. 10 A požehnav Jákob
Faraona, vyšel od něho. 11 I osadil Jozef otce svého
a bratří své, a dal jim vládařství v zemi Egyptské
v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal
Farao. 12 A opatroval Jozef otce svého, a bratří své,
a všecken dům jeho chlebem, až do nejmenších.
13 A chleba nebylo ve vší zemi; nebo veliký hlad
byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a
zemi Kananejské od hladu. 14 Shromáždil pak Jozef
všecky peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a
v zemi Kananejské, za potravy, kteréž kupovali; a
vnesl Jozef peníze do domu Faraonova. 15 A když
utratili peníze z země Egyptské a z země Kananejské,
přicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, řkouce: Dej
nám chleba; nebo proč mříti máme před tebou pro
nedostatek peněz? 16 I řekl Jozef: Dejte dobytky své,
a dám vám chleba za dobytky vaše, poněvadž se
vám peněz nedostává. 17 Tedy přivedli dobytky své k
Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koně a za stáda
ovcí, a za stáda volů i za osly; a přechoval je chlebem,
za všecky dobytky jejich, toho roku. 18 A po roce tom
přišli k němu léta druhého, a řekli mu: Nebudeme
tajiti před pánem svým, že jsme všecky peníze utratili,
i stáda dobytků jsou u pána našeho; nezůstávají nám
před pánem naším kromě těla naše a dědiny naše.
19 I proč máme mříti před očima tvýma? I my i rolí
naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my
i rolí naše ve službě Faraonovi; a dej nám semena,
abychom živi byli a nezemřeli, a rolí aby nespustla. 20
Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi;
nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto
že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se země
Faraonovi. 21 Lid pak převedl do měst, od jednoho
pomezí Egyptského až do druhého. 22 Rolí toliko
kněžských nekoupil. Nebo kněží uloženou potravu
měli od Faraona, a jedli z uložených pokrmů svých,
kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí svých.
23 I řekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí
vaše Faraonovi; ted' máte semeno, osívejtež tedy ji.
24 A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a čtyři
díly zůstavíte sobě k semenu a ku pokrmu svému
a těm, kteříž jsou v domích vašich, i ku pokrmu
dítkám svým. 25 Tedy řekli: Zachoval jsi životy naše.
Nechať nalezneme milost v očích pána svého, a
budeme služebníci Faraonovi. 26 I ustanovil to Jozef
za právo až do tohoto dne, po vší zemi Egyptské,
aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí
kněžské nebyly Faraonovy. 27 A tak bydlil Izrael v
zemi Egyptské v krajině Gesen; a osadili se v ní, a
rozplodili se, a rozmnoženi jsou velmi. 28 Živ pak byl
Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnů
Jákobových, a let života jeho, sto čtyřidceti sedm let.
29 I přiblížili se dnové Izraelovi, aby umřel. A povolav
syna svého Jozefa, řekl jemu: Jestliže jsem nalezl
milost v očích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod
bedro mé, a učiň se mnou milosrdenství a pravdu.
Prosím, nepochovávej mne v Egyptě. 30 Když spáti
budu s otci svými, vyneseš mne z Egypta, a pochováš
mne v hrobě jejich. Tedy řekl jemu: Já učiním podlé
slova tvého. 31 I řekl Jákob: Přisáhni mi. Tedy přisáhl
jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lůže.

48 Stalo se pak potom, že povědíno jest Jozefovi:
Aj, otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva
syny své, Manasse a Efraima. 2 Tedy oznámeno
jest Jákobovi a povědíno: Aj, syn tvůj Jozef přišel k
tobě. 3 A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a řekl
Jozefovi: Bůh silný všemohoucí ukázav mi se v Lůza
v zemi Kananejské, požehnal mi. 4 A řekl ke mně:
Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním tě v
zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po
tobě za dědictví věčné. 5 Protož nyní, dva synové
tvoji, kteřížť jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé
než jsem přišel k tobě do Egypta, moji jsou; Efraim a
Manasses budou mi jako Ruben a Simeon. 6 Ale
děti, kteréž po těchto zplodíš, tvoji budou; jménem
bratří svých jmenováni budou v dědictvích svých. 7
Nebo když jsem se vracel z Pádan, umřela mi Ráchel
v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo
do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě,
jenž jest Betlém. 8 Uzřev potom Izrael syny Jozefovy,
řekl: Kdo jsou onino? 9 Odpověděl Jozef otci svému:
Synové moji jsou, kteréž dal mi Bůh zde. I řekl:
Přived' je medle ke mně, a požehnám jim 10 (Oči
pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobře
viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal je. 11
I řekl Izrael Jozefovi: Nemyslilť jsem já, abych měl
kdy viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i
símě tvé. 12 Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil
se tváří až k zemi. 13 A vzav oba, Efraima na pravou
stranu sobě, Izraelovi pak na levou, a Manassesa
na levou sobě, Izraelovi pak na pravou, postavil je

před ním. 14 Tedy vztáh Izrael pravici svou, vložil ji
na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou
na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce, ačkoli
Manasses byl prvorozený. 15 I požehnal Jozefovi, řka:
Bůh, před jehož oblíčejem ustavičně chodili otcové
moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval
po všecken život můj až do dne tohoto; 16 Anděl
ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž
dítek těchto; a ať slovou synové moji a synové otců
mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz rozmnoží
u prostřed země. 17 Vida pak Jozef, že vložil otec
jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád
byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s
hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu. 18 A řekl
jemu: Ne tak, otče můj; nebo toto jest prvorozený,
vložiž pravici svou na hlavu jeho. 19 Ale nepovolil
otec jeho, a řekl: Vím, synu můj, vím; takéť i on bude
v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více
poroste než on, a símě jeho bude u veliké množství
národů. 20 I požehnal jim v ten den, řka: Skrze
tebe požehnání bude dávati Izrael takto: Učiniž tobě
Bůh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I představil
Efraima Manassesovi. 21 Řekl také Izrael Jozefovi:
Aj, já umírám, a budeť Bůh s vámi, a zase vás přivede
do země otců vašich. 22 Já pak dal jsem tobě jeden
díl výš nad bratří tvé, kteréhož jsem mečem svým a
lučištěm svým dosáhl z ruky Amorejského.

49 Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte
se, a oznámím vám, co se s vámi díti bude
potomních dnů. 2 Shromažďte se a slyšte synové
Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého. 3 Ruben,
prvorozený můj jsi ty, síla má, a počátek moci mé,
vyvýšenost důstojenství a vyvýšenost síly. 4 Prudce
sběhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto že jsi
vstoupil na lůže otce svého; a jakž jsi poškvrnil postele
mé, zmizelo vyvýšení tvé. 5 Simeon a Léví bratří,
nástrojové nepravosti jsou v příbytcích jejich. 6 Do
tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění
jejich nepřipojuj se slávo má; nebo v prchlivosti své
zbili muže, a svévolně vyvrátili zed. 7 Zlořečená
prchlivost jejich, nebo neustupná; i hněv jejich, nebo
zatvrdilý jest. Rozdělím je v Jákobovi, a rozptýlím je v
Izraeli. 8 Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratří tvoji;
ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se budou
tobě synové otce tvého. 9 Lvíče Juda, z loupeže,
synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako
lvice; kdo zbudí ho? 10 Nebude odjata berla od Judy,
ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde
Sílo; a k němu se shromáždí národové. 11 Uváže
k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu
oslátko oslice své. Práti bude u víně roucho své, a v
červeném víně oděv svůj. 12 Červenějších očí bude
nad víno, a zubů bělejších nad mléko. 13 Zabulon
bydliti bude na břehu mořském, a na přístavu lodí, a
pomezí jeho až k Sidonu. 14 Izachar osel silný, ležící
mezi dvěma břemeny. 15 A vida odpočinutí, že jest
dobré, a zemi, že jest rozkošná, sehne rameno své k
nošení, a dávati bude daně. 16 Dan souditi bude lid
svůj, jako jedno z pokolení Izraelských. 17 Budeť Dan
jako had podlé cesty, jako had rohatý podlé stezky,
štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět. 18
Spasení tvého očekávám, ó Hospodine! 19 Gád,
vojsko přemůže jej, však on svítězí potom. 20 Asser,
tučný bude pokrm jeho, a onť vydávati bude rozkoše
královské. 21 Neftalím jako laň vypuštěná, vydávaje
výmluvnosti krásné. 22 Ratolest rostoucí Jozef,
ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely
nad zed. 23 Ačkoli hořkostí naplnili jej, a stříleli na
něj, a v tajné nenávisti měli ho střelci: 24 Však zůstalo
v síle lučiště jeho, a zsilila se ramena rukou jeho
z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýř a
kámen Izraelův; 25 Od silného Boha, jemuž sloužil
otec tvůj, kterýž spomáhá tobě, a od všemohoucího,
kterýž požehná tobě požehnáními nebeskými s hůry,
požehnáními propasti ležící hluboko, požehnáním
prsů a života. 26 Požehnání otce tvého silnější budou
nad požehnání předků mých, až k končinám pahrbků
věčných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu
hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho. 27 Beniamin,
vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí
kořisti. 28 Všech těchto pokolení Izraelských jest
dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požehnal
jim také, jednomu každému vedlé požehnání jeho
požehnal. 29 A poroučeje jim, řekl: Já připojen budu k
lidu svému; pochovejte mne s otci mými v jeskyni té,
kteráž jest na poli Efrona Hetejského, 30 V jeskyni,
kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre
v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu
s polem tím od Efrona Hetejského k dědičnému
pohřbu. 31 Tam pochovali Abrahama a Sáru ženu
jeho; tam pochovali Izáka a Rebeku ženu jeho; tam
také pochovali Líu. 32 Koupeno pak bylo pole a
jeskyně, kteráž na něm, od synů Het. 33 A když
přestal Jákob přikazovati synům svým, složil nohy
své na ložci a umřel; a připojen jest k lidu svému.

50 Tedy padl Jozef na tvář otce svého, a plakal
nad ním, líbaje ho. 2 A poručil služebníkům
svým lékařům, aby vonnými věcmi pomazali otce
jeho. I pomazali lékaři vonnými věcmi Izraele. 3 A
vyplnilo se při něm čtyřidceti dní; (nebo tak vyplňují

se dnové těch, kteříž mazáni bývají vonnými věcmi).
I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní. 4 Když
pak dnové pláče toho pominuli, mluvil Jozef k domu
Faraonovu, řka: Jestliže jsem nyní nalezl milost před
očima vašima, mluvte, prosím, v uši Faraonovy, a
rcete: 5 Otec můj přísahou mne zavázal, řka: Aj, já
umírám; v hrobě mém, kterýž jsem sobě vykopal
v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy,
prosím, nechť vstoupím a pochovám otce svého, a
navrátím se zase. 6 I řekl Farao: Vstup a pochovej
otce svého tak, jakž tě přísahou zavázal. 7 Tedy
vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s
ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a
všickni starší země Egyptské, 8 Všecken také dům
Jozefův, a všickni bratří jeho i dům otce jeho; toliko
dětí svých, ovec a volů nechali v zemi Gesen. 9
Vstoupili s ním také i vozové a jezdci, a bylo vojsko
to veliké velmi. 10 I přišli až k místu Atád, kteréž jest
při brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a
velmi žalostným; i držel tu zámutek po otci svém za
dnů sedm. 11 Vidouce pak obyvatelé země té, totiž
Kananejští, zámutek na místě tom Atád, řekli: Těžký
to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno
jeho Abel Mizraim, a to jest při brodu Jordánském. 12
Učinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poručil.
13 A donesše ho do země Kananejské, pochovali
ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil
Abraham s tím polem k dědičnému pohřbu od Efrona
Hetejského, naproti Mamre. 14 A když pochoval Jozef
otce svého, navrátil se do Egypta s bratřími svými a
se všemi, kteříž byli vstoupili s ním, aby pochovali
otce jeho. 15 Vidouce pak bratří Jozefovi, že umřel
otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef,
a vrchovatě nahradí nám všecko zlé, kteréž jsme
jemu činili. 16 Protož vzkázali Jozefovi, řkouce: Otec
tvůj ještě před smrtí svou přikázal, řka: 17 Takto díte
Jozefovi: Prosím, odpusť již bratřím svým přestoupení
a hřích jejich; nebo zle učinili tobě. Protož již odpusť,
prosím, přestoupení služebníkům Boha, jehož ctil
otec tvůj. I rozplakal se Jozef, když k němu mluvili. 18
Přistoupili potom také bratří jeho, a padše před ním,
řekli: Aj, my jsme služebníci tvoji. 19 Jimž odpověděl
Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha?
20 Vy zajisté skládali jste proti mně zlé; ale Bůh
obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní, a při
životu zachoval lid mnohý. 21 Protož nebojte se již; já
chovati vás budu i děti vaše. A tak těšil je, a mluvil k
srdci jejich. 22 Bydlil pak Jozef v Egyptě, on i dům
otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let. 23 A viděl
Jozef syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano i
synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou
u Jozefa. 24 Mluvil potom Jozef bratřím svým: Já tudíž
umru; Bůh pak jistotně navštíví vás, a vyvede vás
z země této do země, kterouž přisáhl Abrahamovi,
Izákovi a Jákobovi. 25 Protož přísahou zavázal Jozef
syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vynestež
kosti mé odsud. 26 I umřel Jozef, když byl ve stu a v
desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi, vložen
jest do truhly v Egyptě.

2 Mojžišova

1 Tato jsou pak jména synů Izraelských, kteříž vešli
do Egypta s Jákobem; každý s čeledí svou přišel:
2 Ruben, Simeon, Léví a Juda; **3** Izachar, Zabulon a
Beniamin; **4** Dan a Neftalím, Gád a Asser. **5** A bylo
všech osob pošlých z bedr Jákobových sedmdesáte
duší; Jozef pak byl v Egyptě. **6** I umřel Jozef a všickni
bratří jeho, a všecken ten rod. **7** Synové pak Izraelští
rozmnožili se a rodili se v hojnosti; a rozhojňovali se, i
zsilili se náramně velmi, a naplněna jest jimi země.
8 V tom povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal
Jozefa. **9** Ten řekl lidu svému: Aj, lid synů Izraelských
jest mnohý a silnější nad nás. **10** Nuže, opatrně
sobě počínejme před ním, aby se nerozmohl; a když
by přišla válka, aby se nepřipojil i on k nepřátelům
našim, a nebojoval proti nám, a nevyšel z země. **11**
Protož ustanovili nad ním úředníky, kteříž by plat
vybírali, aby je trápili břemeny svými. I vystavěl lid
Izraelský Faraonovi města skladů, Fiton a Ramesses.
12 Ale čím více trápili jej, tím více rostl a tím se více
rozmáhal. I vzali sobě syny Izraelské v ošklivost. **13**
A tak podrobovali Egyptští syny Izraelské v službu
těžkou. **14** A k hořkosti přivodili život jejich robotami
těžkými, v hlině a cihlách a ve všelijakém díle na poli,
mimo všelikou potřebu svou, k níž práce jejich užívali
nenáležitě a bez lítosti. **15** I poručil král Egyptský
babám Hebrejským, z nichž jedna sloula Sefora a
druhá Fua, **16** A řekl: Když budete pomáhati ženám
Hebrejským při porodu, a uzříte, že již rodí, byl-li by
syn, zabíte ho, pakli dcera, tedy ať jest živa. **17** Bály se
pak ty baby Boha, a nečinily tak, jakž jim poručil král
Egyptský, ale živých nechávaly pacholíků. **18** Povolav
tedy bab král Egyptský, mluvil jim: Proč jste to učinily,
že jste živé zachovaly pacholíky? **19** I odpověděly
baby Faraonovi: Nejsou ženy Hebrejské jako ženy
Egyptské; nebo ony jsou silnějšího přirození. Dříve
než přijde k nim baba, ony porodí. **20** I učinil dobře
Bůh těm babám. A rozmnožen jest lid, a zsilili se
velmi. **21** Stalo se pak proto, že se bály baby ty Boha,
vzdělal jim domy. **22** I přikázal Farao všemu lidu
svému, řka: Každého syna, kterýž se narodí, do řeky
uvrzte; každé pak dcery nechte živé.

2 Odšed pak muž jeden z domu Léví, vzal dceru z
pokolení Léví. **2** I počala žena ta, a porodila syna;
a viduci, že jest krásný, kryla ho za tři měsíce. **3** A
když ho nemohla déle tajiti, vzala mu ošitku z sítí, a
omazala ji klím a smolou; a vložila do ní to dítě, a
vyložila do rákosí u břehu řeky. **4** A postavila sestru
jeho zdaleka, aby zvěděla, co se s ním díti bude. **5** A
v tom sešla dcera Faraonova, aby se myla v řece; a
děvečky její procházely se po břehu řeky. A uzřevši
ošitku mezi rákosím, poslala děvečku svou, a vzala ji.
6 A když otevřela, uzřela dítě; a aj, plakalo pacholátko.
A slitovavši se nad ním, řekla: Z dětí Hebrejských
jest toto. **7** I řekla sestra jeho k dceři Faraonově:
Mám-li jíti a zavolati tobě chůvy z žen Hebrejských,
kteráž by odchovala tobě dítě? **8** Odpověděla dcera
Faraonova: Jdi. Tedy šla děvečka a zavolala matky
toho dítěte. **9** I řekla jí dcera Faraonova: Vezmi toto
dítě, a odchovej mi je; a jáť dám mzdu tvou. I vzala
žena dítě, a chovala je. **10** A když odrostlo pachole,
dovedla je k dceři Faraonově, kteráž jej měla za syna;
a nazvala jméno jeho Mojžíš, řkuci: Nebo jsem ho
z vody vytáhla. **11** I stalo se ve dnech těch, když
vyrostl Mojžíš, že vyšel k bratřím svým, a hleděl na
trápení jejich. Uzřel také muže Egyptského, an tepe
muže Hebrejského, jednoho z bratří jeho. **12** A sem
i tam se ohlédna, vida, že žádného tu není, zabil
Egyptského, a zahrabal jej v písku. **13** Vyšed potom
druhého dne, a aj, dva muži Hebrejští vadili se. I řekl
tomu, kterýž křivdu činil: Proč tepeš bližního svého?
14 Kterýžto odpověděl: Kdo tě ustanovil knížetem a
soudcí nad námi? Zdali zabiti mne myslíš, jako jsi
zabil Egyptského? Protož ulekl se Mojžíš a řekl: Jistě
známá jest ta věc. **15** A uslyšav Farao tu věc, hledal
zabiti Mojžíše. Ale Mojžíš utekl od tváři Faraonovy, a
bydlil v zemi Madianské; i usadil se podlé studnice.
16 Kníže pak Madianské mělo sedm dcer. Kteréžto
přišedše, vážily vodu, a nalívaly do koryt, aby napájely
dobytek otce svého. **17** I přišli pastýři, a odehnali je.
Tedy Mojžíš vstav, pomohl jim a napojil dobytek jejich.
18 A když se navrátily k Raguelovi, otci svému, řekl
on: Jakž jste to dnes tak brzo přišly? **19** Odpověděly:
Muž Egyptský vysvobodil nás z ruky pastýřů; ano
také ochotně navážil nám vody, a napojil dobytek.
20 I řekl dcerám svým: Kdež pak jest? Pročež jste
pustily muže toho? Povolejte ho, ať pojí chleba. **21** A
svolil Mojžíš k tomu, aby bydlil s mužem tím. Kterýžto
dal Zeforu, dceru svou, Mojžíšovi. **22** I porodila syna,
a nazval jméno jeho Gerson; nebo řekl: Příchozí jsem
byl v zemi cizí. **23** Stalo se pak po mnohých časích,
že umřel král Egyptský; a synové Izraelští úpěli pro
roboty, a křičeli. I vstoupil k Bohu křik jejich pro roboty.
24 A uslyšel Bůh naříkání jejich, a rozpomenul se Bůh
na smlouvu svou s Abrahamem, Izákem a Jákobem.
25 I vzhlédl Bůh na syny Izraelské, a poznal Bůh.

3 Mojžíš pak pásl dobytek Jetry tchána svého,
kněze Madianského, a hnav stádo po poušti,
přišel až k hoře Boží Oréb. **2** Tedy ukázal se mu

anděl Hospodinův v plameni ohně z prostředku kře.
I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však neshořel. 3
Protož řekl Mojžíš: Půjdu nyní, a spatřím vidění toto
veliké, proč neshoří keř. 4 Vida pak Hospodin, že
jde, aby pohleděl, zavolal naň Bůh z prostředku kře,
a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, teď
jsem. 5 I řekl: Nepřistupuj sem, szuj obuv svou s
noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země
svatá jest. 6 A řekl: Já jsem Bůh otce tvého, Bůh
Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův. I zakryl
Mojžíš tvář svou, (nebo se bál), aby nepatřil na Boha.
7 Jemužto řekl Hospodin: Zřetelně viděl jsem trápení
lidu mého, kterýž jest v Egyptě; a křik jejich pro
přísnost úředníků jeho slyšel jsem; nebo znám bolesti
jeho. 8 Protož jsem sstoupil, abych vysvobodil jej z
ruky Egyptských, a vyvedl jej z země té do země dobré
a prostranné, do země oplývající mlékem a strdí, na
místa Kananejského a Hetejského, a Amorejského
a Ferezejského, a Hevejského a Jebuzejského. 9
Nebo nyní, aj, křik synů Izraelských přišel ke mně;
viděl jsem také i ssoužení, jímž je ssužují Egyptští.
10 Protož, nyní poď a pošli tě k Faraonovi; a vyvedeš
lid můj, syny Izraelské z Egypta. 11 I řekl Mojžíš
Bohu: Kdo jsem já, abych šel k Faraonovi, a abych
vyvedl syny Izraelské z Egypta? 12 I odpověděl:
Však budu s tebou; a toto budeš míti znamení, že
jsem já tě poslal: Když vyvedeš lid ten z Egypta,
sloužiti budete Bohu na hoře této. 13 I řekl Mojžíš
Bohu: Aj, já půjdu k synům Izraelským a dím jim:
Bůh otců vašich poslal mne k vám. Řeknou-li mi:
Které jest jméno jeho? co jim odpovím? 14 I řekl Bůh
Mojžíšovi: JSEM, KTERÝŽ JSEM. Řekl dále: Takto
díš synům Izraelským: JSEM poslal mne k vám. 15
Řekl ještě Bůh Mojžíšovi: Takto díš synům Izraelským:
Hospodin, Bůh otců vašich, Bůh Abrahamův, Bůh
Izákův, a Bůh Jákobův poslal mne k vám; toť jest
jméno mé na věčnost, a tať jest památka má po
všecky věky. 16 Jdi, a shromáždě starší Izraelské,
mluv jim: Hospodin Bůh otců vašich ukázal mi se,
Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův, řka:
Rozpomínaje, rozpomenul jsem se na vás, a na to,
co se vám dálo v Egyptě. 17 Protož jsem řekl: Vyvedu
vás z trápení Egyptského do země Kananejského,
a Hetejského, a Amorejského, a Ferezejského, a
Hevejského, a Jebuzejského, do země oplývající
mlékem a strdí. 18 I poslechnou hlasu tvého. Půjdeš
pak ty a starší Izraelští k králi Egyptskému, a díte
jemu: Hospodin Bůh Hebrejský potkal se s námi;
protož nyní, nechť medle jdeme cestou tří dnů na
poušť, abychom obětovali Hospodinu Bohu našemu.
19 Ale já vím, žeť vám nedopustí král Egyptský jíti,
leč v ruce silné. 20 Protož vztáhnu ruku svou, a bíti
budu Egypt divnými věcmi svými, kteréž činiti budu
u prostřed něho; a potom propustí vás. 21 A dám
milost lidu tomuto před očima Egyptských. I stane se,
že když půjdete, neodejdete prázdní. 22 Ale vypůjčí
žena od sousedy své, a od hospodyně domu svého
klínotů stříbrných, a klínotů zlatých a roucha; i vložíte
to na syny a na dcery své, a tak obloupíte Egypt.

4 Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani
uposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázalť
se tobě Hospodin. 2 Tedy řekl jemu Hospodin: Co
jest to v ruce tvé? Odpověděl: Hůl. 3 I řekl: Vrz
ji na zem. I povrhl ji na zem, a obrácena jest v
hada; a utíkal Mojžíš před ním. 4 Tedy řekl Hospodin
Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chyť ho za ocas.
Kterýžto vztáh ruku svou, chytil jej, a obrácen jest
v hůl v rukou jeho. 5 Aby věřili, že se ukázal tobě
Hospodin, Bůh otců jejich, Bůh Abrahamův, Bůh
Izákův a Bůh Jákobův. 6 Potom zase řekl jemu
Hospodin: Vlož nyní ruku svou za ňadra svá. I vložil
ruku svou za ňadra svá; a vyňal ji, a aj, ruka jeho byla
malomocná, bílá jako sníh. 7 Řekl opět: Vlož ruku
svou zase v ňadra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v
ňadra svá; a vyňal ji z ňader svých, a aj, učiněna jest
zase jako jiné tělo jeho. 8 I budeť, jestliže neuvěří
tobě, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří
hlasu a znamení druhému. 9 A pakli neuvěří ani těm
dvěma znamením, a neuposlechnou hlasu tvého, tedy
nabereš vody z řeky, a vyliješ ji na zem; a promění
se vody, kteréž vezmeš z řeky, a obrátí se v krev
na zemi. 10 I řekl Mojžíš Hospodinu: Prosím, Pane,
nejsem muž výmluvný, aniž prvé, ani jakž jsi mluvil s
služebníkem svým; nebo zpozdilých úst a neohbitého
jazyku jsem. 11 Jemuž odpověděl Hospodin: Kdo
dal ústa člověku? Aneb kdo může učiniti němého,
neb hluchého, vidoucího, neb slepého? Zdali ne já
Hospodin? 12 Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých,
a naučím tě, co bys mluviti měl. 13 I řekl: Slyš mne,
Pane, pošli, prosím, toho, kteréhož poslati máš. 14 A
rozhněvav se velmi Hospodin na Mojžíše, řekl: Zdaliž
nemáš Arona bratra svého z pokolení Léví? Vím, že
on výmluvný jest; ano aj, sám vyjde v cestu tobě, a
vida tebe, radovati se bude v srdci svém. 15 Ty mluviti
budeš k němu, a vložíš slova v ústa jeho; a já budu
v ústech tvých a v ústech jeho, a naučím vás, co
byste měli činiti. 16 A on mluviti bude za tebe k lidu;
a bude tobě on za ústa, a ty budeš jemu za Boha.
17 Hůl pak tuto vezmeš v ruku svou, kterouž činiti
budeš ta znamení. 18 Tedy odšed Mojžíš, navrátil se
k Jetrovi tchánu svému, a řekl jemu: Nechť jdu nyní,

a navrátím se k bratřím svým, kteříž jsou v Egyptě, a
pohledím, jsou-li ještě živi. I řekl Jetro Mojžíšovi: Jdi v
pokoji. 19 Nebo řekl byl Hospodin Mojžíšovi v zemi
Madianské: Jdi, navrať se do Egypta; nebo zemřeli
jsou všickni muži, kteříž hledali bezživotí tvého. 20 A
vzav Mojžíš ženu svou, a syny své, vsadil je na osla,
aby se navrátil do země Egyptské; vzal také Mojžíš
hůl Boží v ruku svou. 21 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Když půjdeš a navrátíš se do Egypta, hleď, abys
všecky zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, činil
před Faraonem. Játť pak zatvrdím srdce jeho, aby
nepropustil lidu. 22 Protož díš Faraonovi: Toto praví
Hospodin: Syn můj, prvorozený můj jest Izrael. 23
I řekl jsem tobě: Propusť syna mého, ať slouží mi;
a nechtěl jsi ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého,
prvorozeného tvého. 24 I stalo se, když byl Mojžíš
na cestě v hospodě, že se obořil na něj Hospodin, a
hledal ho usmrtiti. 25 Tedy vzala Zefora nůž ostrý,
a obřezala neobřízku syna svého, kteroužto vrhla
k nohám jeho, řkuci: Zajisté ženich krví jsi mi. 26 I
nechal ho. Ona pak nazvala ho tehdáž ženichem
krví pro obřezání. 27 Řekl také Hospodin Aronovi:
Jdi vstříc Mojžíšovi na poušť. I šel a potkal se s ním
na hoře Boží, a políbil ho. 28 A vypravoval Mojžíš
Aronovi všecka slova Hospodinova, kterýž ho poslal, i
o všech znameních, kteráž přikázal jemu. 29 Tedy šel
Mojžíš s Aronem, a shromáždili všecky starší synů
Izraelských. 30 I mluvil Aron všecka slova, kteráž byl
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a činil znamení před
očima lidu. 31 A uvěřil lid, když uslyšeli, že navštívil
Hospodin syny Izraelské, a že viděl ssoužení jejich. A
sklonivše se, poklonu učinili.

5 Potom pak přišli Mojžíš s Aronem, a řekli Faraonovi:
Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Propusť
lid můj, ať mi slaví svátky na poušti. 2 Odpověděl
Farao: Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu
jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele
také nepropustím. 3 I řekli: Bůh Hebrejský potkal
se s námi. Nechť medle jdeme cestou tří dní na
poušť, a obětujeme Hospodinu Bohu našemu, aby
nedopustil na nás moru neb meče. 4 I řekl jim král
Egyptský: Proč ty Mojžíši a Arone, odtrhujete lid od
prací jejich? Jděte k robotám svým. 5 Řekl také
Farao: Hle, již nyní mnoho jest lidu toho v zemi, a
vy odvozujete je od robot jejich. 6 I přikázal Farao v
ten den úředníkům nad lidem a šafářům jeho, řka: 7
Nedávejte již více slámy lidu k dělání cihel jako prvé;
nechať jdou sami a sbírají sobě slámu. 8 Však touž
summu cihel, kterouž udělávali prvé, uložte na ně,
nic neujímejte z ní; neboť zahálejí, a protož volají,
řkouce: Poďme, obětujme Bohu našemu. 9 Nechť se
přitíží robot mužům těm; a nechť pracují v nich, aby
se neohlédali na slova lživá. 10 Vyšedše tedy úředníci
nad lidem a šafáři jeho, mluvili k lidu, řkouce: Takto
praví Farao: Já nebudu vám dávati slámy. 11 Sami
jděte, beřte sobě slámu, kdekoli naleznete; ale nic
nebude ujato díla vašeho. 12 I rozběhl se lid po vší
zemi Egyptské, aby trhal strniště místo slámy. 13 A
úředníci nutili je, řkouce: Vyplňte díla svá, úkol denní
v den jeho, jako když sláma byla. 14 I biti jsou šafáři
synů Izraelských, kteréž ustanovili nad nimi úředníci
Faraonovi, a mluveno k nim: Proč jste nevyplnili úkolu
svého v díle cihel, jako prvé, ani včera ani dnes? 15 I
přišli šafáři synů Izraelských, a volali k Faraonovi,
řkouce: Proč tak děláš služebníkům svým? 16 Slámy
se nedává služebníkům tvým, a říkají nám: Dělejte
cihly; a hle, služebníci tvoji biti bývají, a hřeší lid tvůj.
17 I řekl: Zahálíte, zahálíte, a protož mluvíte: Poďme,
obětujme Hospodinu. 18 Protož nyní jděte, dělejte;
slámy se vám dávati nebude, ale vy summu cihel
vyplňujte. 19 Vidouce šafáři synů Izraelských, že zle s
nimi, poněvadž řečeno: Neujmete počtu cihel vašich
z úkolu denního v den jeho, 20 Potkali se s Mojžíšem
a Aronem, kteříž stáli, aby jim vstříc vyšli, když by
se vraceli od Faraona. 21 A mluvili jim: Pohlediž
Hospodin na vás, a suď; nebo zošklivili jste nás před
Faraonem a služebníky jeho, a dali jste meč v ruku
jejich, aby nás zamordovali. 22 I navrátil se Mojžíš k
Hospodinu a řekl: Pane, proč jsi tyto zlé věci uvedl
na lid tento? Proč jsi mne sem poslal? 23 Nebo od
té chvíle, jakž jsem všel k Faraonovi, abych mluvil
jménem tvým, hůře nakládá s lidem tímto, a ty jsi
vždy nevysvobodil lidu svého.

6 Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Nyní uzříš, co
učiním Faraonovi; nebo v ruce silné propustí je,
a v ruce mocné vyžene je z země své. 2 Mluvil
ještě Bůh k Mojžíšovi a řekl jemu: Já jsem Hospodin.
3 Ukázalť jsem se zajisté Abrahamovi, Izákovi a
Jákobovi v tom, že jsem Bůh silný všemohoucí; ale
v jménu svém, Hospodin, nejsem poznán od nich.
4 K tomu utvrdil jsem smlouvu svou s nimi, že jim
dám zemi Kananejskou, zemi putování jejich, v níž
pohostinu byli. 5 Nad to, já slyšel jsem křik synů
Izraelských, kteréž Egyptští v službu podrobují, a
rozpomenul jsem se na smlouvu svou. 6 Protož
pověz synům Izraelským: Já jsem Hospodin, a vyvedu
vás z robot Egyptských, a vytrhnu vás z služby
jejich, a vysvobodím vás v ruce vztažené a skrze
soudy veliké. 7 A vezmu vás sobě za lid, a budu
vám za Boha; a zvíte, že jsem Hospodin Bůh váš,

vysvobozující vás z robot Egyptských. 8 Uvedu
vás také do země, o níž jsem, zdvihna ruku svou,
přisáhl, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; a
dám ji vám v dědictví; Já Hospodin. 9 I mluvil tak
Mojžíš synům Izraelským; ale neslyšeli Mojžíše pro
úzkost ducha a službu přetěžkou. 10 Protož mluvil
Hospodin Mojžíšovi, řka: 11 Vejdi, mluv Faraonovi králi
Egyptskému, ať propustí syny Izraelské z země své.
12 I mluvil Mojžíš před Hospodinem, řka: Hle, synové
Izraelští neposlechli mne, kterakž tedy poslechne
mne Farao, a já jsem zpozdilý v řeči? 13 I mluvil
Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, a přikázaní dal jim k
synům Izraelským a k Faraonovi králi Egyptskému,
aby vyvedli syny Izraelské z země Egyptské. 14
Tito jsou přední v čeledech otců svých. Synové
Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu,
Ezron a Charmi. Ty jsou čeledi Rubenovy. 15 Synové
pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar
a Saul, syn Kananejské. Ty jsou čeledi Simeonovy. 16
A tato jsou jména synů Léví v rodech jejich: Gerson,
Kahat a Merari. Let pak života Léví bylo sto třidceti
a sedm let. 17 Synové Gerson: Lebni a Semei po
čeledech svých. 18 A synové Kahat: Amram, Izar,
Hebron a Uziel. Let pak života Kahat bylo sto třidceti
a tři léta. 19 A synové Merari: Moholi a Musi. Ty jsou
čeledi Léví v rodech svých. 20 Pojal pak Amram ženu
Jochebed, tetu svou, sobě za manželku, kterážto
porodila mu Arona a Mojžíše. A let života Amramova
bylo sto třidceti a sedm let. 21 Synové také Izarovi:
Chore, Nefeg a Zechri. 22 A synové Uzielovi: Mizael,
Elzafan a Sethri. 23 Pojal pak Aron Alžbětu, dceru
Aminadabovu, sestru Názonovu, sobě za manželku;
kterážto porodila jemu Nádaba, Abiu, Eleazara a
Itamara. 24 Synové pak Chore: Asser, Elkana a
Abiazaf. Ty jsou čeledi Choritských. 25 Eleazar pak
syn Aronův vzal jednu ze dcer Putielových sobě za
manželku; kteráž mu porodila Fínesa. Ti jsou přední
z otců Levítských po čeledech svých. 26 To jest ten
Aron a Mojžíš, jimž řekl Hospodin: Vyveďte syny
Izraelské z země Egyptské po houfích jejich. 27 Tito
jsou, kteříž mluvili Faraonovi, králi Egyptskému, aby
vyvedli syny Izraelské z Egypta; toť jest ten Mojžíš
a Aron. 28 Stalo se pak, když mluvil Hospodin k
Mojžíšovi v zemi Egyptské, 29 Že mu řekl takto:
Já Hospodin; mluv k Faraonovi, králi Egyptskému,
všecko, což já mluvím tobě. 30 A řekl Mojžíš před
Hospodinem: Aj, já jsem zpozdilý v řeči, kterakž tedy
poslouchati mne bude Farao?

7 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, ustanovil jsem tě
za Boha Faraonovi; Aron pak bratr tvůj bude
prorokem tvým. 2 Ty mluviti budeš všecko, což tobě
přikáži; Aron pak bratr tvůj mluviti bude k Faraonovi,
aby propustil syny Izraelské z země své. 3 Ale jáť
zatvrdím srdce Faraonovo, a množiti budu znamení
svá a zázraky své v zemi Egyptské. 4 Aniž poslechne
vás Farao. I vzložím ruku svou na Egypt, a vyvedu
vojska svá, lid svůj, syny Izraelské, z země Egyptské
skrze soudy veliké. 5 I zvědíť Egyptští, že já jsem
Hospodin, když vztáhnu ruku svou na Egypt; a vyvedu
syny Izraelské z prostředku jich. 6 Tedy učinil Mojžíš
a Aron tak; jakž přikázal jim Hospodin, tak učinili.
7 A byl Mojžíš v osmdesáti, Aron pak v osmdesáti
a třech letech, když mluvili s Faraonem. 8 I řekl
Hospodin Mojžíšovi a Aronovi takto: 9 Když mluviti k
vám bude Farao, řka: Ukažte od sebe zázrak, tedy
díš Aronovi: Vezmi hůl svou, a povrz před Faraonem,
i obrátí se v hada. 10 Tedy všel Mojžíš s Aronem k
Faraonovi, a učinili tak, jakž přikázal Hospodin; a
povrhl Aron hůl svou před Faraonem i před služebníky
jeho, a obrácena jest v hada. 11 Povolal pak také
Farao mudrců a čarodějníků; a učinili i ti čarodějníci
Egyptští skrze čáry své tolikéž. 12 Nebo povrhl
každý z nich hůl svou, a obráceny jsou v hady; ale
požřela hůl Aronova hole jejich. 13 I posililo se srdce
Faraonovo, a neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil
Hospodin. 14 Protož řekl Hospodin Mojžíšovi: Obtížilo
se srdce Faraonovo; nechce propustiti lidu toho. 15
Jdi k Faraonovi ráno, aj, půjde ven k vodě, a stůj
naproti němu při břehu řeky; a hůl, kteráž obrácena
byla v hada, vezmeš do ruky své. 16 A díš mu:
Hospodin Bůh Hebrejský poslal mne k tobě, ať bych
řekl: Propusť lid můj, aby sloužili mi na poušti; a
aj, neuposlechls až dosavad. 17 Protož takto praví
Hospodin: Po tomto poznáš, že já jsem Hospodin:
Aj, já udeřím holí, kteráž jest v ruce mé, na vody,
kteréž jsou v řece, a obráceny budou v krev. 18 A
ryby, kteréž jsou v řece, pomrou; i nasmradí se řeka,
a ustávati budou Egyptští, hledajíce vody, kterouž by
pili z řeky. 19 Protož řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci
Aronovi: Vezmi hůl svou, a vztáhni ruku svou na vody
Egyptské, na řeky jejich, na potoky jejich, i na jezera
jejich, a na všecka shromáždění vod jejich, aby se
obrátily v krev; i bude krev po vší zemi Egyptské, tak
v nádobách dřevěných, jako kamenných. 20 Tedy
učinili tak Mojžíš a Aron, jakž byl přikázal Hospodin; a
zdvihna hůl, udeřil v vodu, kteráž byla v řece, před
očima Faraonovýma a před očima služebníků jeho;
i obráceny jsou všecky vody, kteréž byly v řece, v
krev. 21 Ryby pak, kteréž byly v řece, pomřely, a
nasmradila se řeka, tak že nemohli Egyptští píti vody
z řeky; a byla krev po vší zemi Egyptské. 22 To též

učinili i čarodějníci Egyptští skrze čáry své. I zsililo se
srdce Faraonovo, aby neuposlechl jich, tak jakž byl
mluvil Hospodin. 23 A odvrátiv se Farao, přišel do
domu svého; a ani k tomu nepřiložil srdce svého. 24
Kopali pak všickni Egyptští vůkol řeky, hledajíce vody
ku pití; nebo nemohli píti vody z řeky. 25 A vyplnilo se
dní sedm, jakž ranil Hospodin řeku.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi
a rci jemu: Takto praví Hospodin: Propusť lid můj,
ať mi slouží. 2 Pakli nebudeš chtíti propustiti, aj,
já raním všecky krajiny tvé žabami. 3 A vydá řeka
množství žab, kteréž vystoupí a polezou do domu
tvého a do pokoje, v němž líháš, a na ložce tvé, a
do domů služebníků tvých i lidu tvého, a do pecí
tvých a do těsta tvého. 4 I na tebe a na lid tvůj,
i na všecky služebníky tvé polezou žáby. 5 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vztáhni ruku svou s
holí svou na řeky, na potoky a na jezera, a vyveď
žáby na zemi Egyptskou. 6 I vztáhl Aron ruku svou
na vody Egyptské; a vystoupily žáby a přikryly zemi
Egyptskou. 7 A učinili tolikéž čarodějníci skrze své
čáry; a udělali, že vyšly žáby na zemi Egyptskou. 8
Tedy Farao povolav Mojžíše a Arona, řekl: Modlte se
Hospodinu, ať odejme žáby ode mne a od lidu mého;
a propustím ten lid, aby obětovali Hospodinu. 9 I řekl
Mojžíš Faraonovi: Poctím tě tím, a pověz, kdy bych
se měl modliti za tě a za služebníky tvé, a za lid tvůj,
aby vypléněny byly žáby od tebe, i z domů tvých;
toliko v řece zůstanou. 10 Kterýžto odpověděl: Zítra.
A Mojžíš řekl: Podlé slova tvého nechť jest, abys
věděl, že žádného takového není, jako Hospodin Bůh
náš. 11 I odejdou žáby od tebe a od domů tvých, i
od služebníků tvých a od lidu tvého; toliko v řece
zůstanou. 12 Tedy vyšel Mojžíš s Aronem od Faraona.
I volal Mojžíš k Hospodinu, aby odjaty byly žáby,
kteréž byl dopustil na Faraona. 13 I učinil Hospodin
podlé slova Mojžíšova; a vymřely žáby z domů, ze vsí
i z polí. 14 I shrnuli je na hromady; a nasmradila se
země. 15 Vida pak Farao, že by dáno bylo oddechnutí,
více zatvrdil se v srdci svém, a neuposlechl jich, jakož
byl mluvil Hospodin. 16 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci
k Aronovi: Vztáhni hůl svou, a udeř v prach země,
aby obrátil se v stěnice na vší zemi Egyptské. 17
Kteříž učinili tak. Nebo vztáhl Aron ruku svou s holí
svou, a udeřil prach země. I byly stěnice na lidech i
hovadech; všecken prach země obrátil se v stěnice
ve vší zemi Egyptské. 18 Dělali také tak čarodějníci
skrze čáry své, aby vyvedli stěnice, ale nemohli.
A byly stěnice na lidech i hovadech. 19 Tedy řekli
čarodějníci Faraonovi: Prst Boží toto jest. A posililo
se srdce Faraonovo, aniž poslechl jich, jakož mluvil
Hospodin. 20 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Vstaň
ráno a stůj před Faraonem. Hle vyjde k vodě, a
díš k němu: Takto praví Hospodin: Propusť lid můj,
ať mi slouží. 21 Pakli nepropustíš lidu mého, hle,
já pošli na tě a na služebníky tvé, a na lid tvůj, a
na domy tvé směsici všelikých škodlivých žížal; a
naplněni budou domové Egyptští těmi žížalami, nad
to i země ta, na níž oni jsou. 22 A oddělím v ten
den zemi Gesen, v níž lid můj zůstává, aby tam
nebylo směsice té; abys věděl, že jsem já Hospodin
u prostřed země. 23 A vysvobozením rozdíl učiním
mezi lidem svým a lidem tvým. Zítra bude znamení
toto. 24 I učinil Hospodin tak. Nebo přišla těžká
směsice škodlivých žížal na dům Faraonův, a do
domů služebníků jeho i na všecku zemi Egyptskou;
a nakazila se země od té směsice. 25 Povolal pak
Farao Mojžíše a Arona, a řekl: Jděte, obětujte Bohu
svému tu v zemi. 26 I řekl Mojžíš: Nenáleží nám tak
činiti; nebo ohavnost Egyptských obětovali bychom
Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obětovali
to, což jest ohavnost před očima Egyptských, zdaž by
nás neukamenovali? 27 Cestou tří dnů půjdeme na
poušť, a obětovati budeme Hospodinu Bohu našemu,
jakž nám rozkázal. 28 I řekl Farao: Já propustím
vás, abyste obětovali Hospodinu Bohu svému na
poušti, však dále abyste nikoli neodcházeli. Modltež
se za mne. 29 Odpověděl Mojžíš: Aj, já vycházím
od tebe, a modliti se budu Hospodinu, aby odešla ta
směsice od tebe, od služebníků tvých i od lidu tvého
zítra; avšak ať Farao více nezklamává, nepropouštěje
lidu, aby obětovali Hospodinu. 30 A vyšed Mojžíš od
Faraona, modlil se Hospodinu. 31 I učinil Hospodin
podlé slova Mojžíšova, a odjal tu směsici od Faraona,
od služebníků jeho i od lidu jeho, tak že ani jedné
žížaly nezůstalo. 32 Ale Farao ztížil srdce své také i
tehdáž, a nepropustil lidu.

9 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi,
a mluv k němu: Takto praví Hospodin, Bůh
Hebrejský: Propusť lid můj, ať mi slouží. 2 Pakli
nebudeš chtíti propustiti, než předce držeti je budeš:
3 Aj, ruka Hospodinova bude na dobytku tvém, kterýž
jest na poli, na koních, na oslích, na velbloudích,
na volích a na ovcech, mor těžký velmi. 4 A učiní
Hospodin rozdíl mezi dobytky Izraelských a mezi
dobytky Egyptských, aby nic neumřelo ze všeho, což
jest synů Izraelských. 5 A uložil Hospodin čas jistý,
řka: Zítra učiní Hospodin věc takovou na zemi. 6 I
učinil Hospodin tu věc na zejtří, a pomřel všecken
dobytek Egyptským; z dobytku pak synů Izraelských

ani jedno neumřelo. 7 I poslal Farao, a aj, neumřelo
z dobytků Izraelských ani jedno. Ale obtíženo jest
srdce Faraonovo, a nepropustil lidu. 8 I řekl Hospodin
Mojžíšovi a Aronovi: Vezměte sobě plné hrsti své
popela z peci, a ať jej sype Mojžíš k nebi před očima
Faraonovýma. 9 I obrátí se v prach po vší zemi
Egyptské, a budou z něho na lidech i na hovadech
vředové prýštící se neštovicemi po vší zemi Egyptské.
10 Nabravše tedy popela z peci, stáli před Faraonem,
a sypal jej Mojžíš k nebi. I byli vředové plní neštovic,
prýštící se na lidech i na hovadech. 11 Aniž mohli
čarodějníci státi před Mojžíšem pro vředy; nebo byli
vředové na čarodějnících i na všech Egyptských. 12 I
zsilil Hospodin srdce Faraonovo, a neposlechl jich,
tak jakž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi. 13 Tedy řekl
Hospodin Mojžíšovi: Vstana ráno, postav se před
Faraonem, a rci k němu: Takto praví Hospodin, Bůh
Hebrejský: Propusť lid můj, ať mi slouží. 14 Nebo
já teď již pošli všecky rány své na srdce tvé, i na
služebníky tvé a na lid tvůj, abys věděl, žeť není
podobného mně na vší zemi. 15 Nebo nyní, když
jsem vztáhl ruku svou, byl bych tebe také ranil i lid
tvůj morem tím; a tak bys byl vyhlazen z země. 16 Ale
však proto jsem tě zachoval, abych ukázal na tobě
moc svou, a aby vypravovali jméno mé na vší zemi.
17 Ještě ty pozdvihuješ se proti lidu mému, nechtěje
ho propustiti? 18 Aj, já dštíti budu zítra v tentýž
čas krupobitím těžkým náramně, jakéhož nebylo v
Egyptě od toho dne, jakž založen jest, až do tohoto
času. 19 Protož nyní pošli, shromažď dobytek svůj a
cokoli máš na poli. Na všecky lidi i hovada, kteráž by
nalezena byla na poli, a nebyla by shromážděna do
domu, spadne krupobití, a pomrou. 20 Kdo tedy z
služebníků Faraonových ulekl se slova Hospodinova,
svolal hbitě služebníky své i dobytek svůj do domu. 21
Ale kdož nepřiložil srdce svého k slovu Hospodinovu,
nechal služebníků svých a dobytka svého na poli. 22
I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi,
ať jest krupobití po vší zemi Egyptské, na lidi i na
hovada i na všelikou bylinu polní v zemi Egyptské.
23 Tedy vztáhl Mojžíš hůl svou k nebi, a Hospodin
vydal hřímání a krupobití. I sstoupil oheň na zem,
a dštil Hospodin krupobitím na zemi Egyptskou. 24
I bylo krupobití a oheň smíšený s krupobitím těžký
velmi, jakéhož nebylo nikdy ve vší zemi Egyptské,
jakž v ní bydliti lidé začali. 25 I ztloukly kroupy po vší
zemi Egyptské, cožkoli bylo na poli od člověka až do
hovada; všecku také bylinu polní potloukly kroupy, i
všecko stromoví na poli zpřerážely. 26 Toliko v zemi
Gesen, v níž byli synové Izraelští, nebylo krupobití. 27
Poslav tedy Farao, povolal Mojžíše a Arona a řekl jim:
Zhřešil jsem i nyní. Hospodinť jest spravedlivý, ale já
a lid můj bezbožní jsme. 28 Modlte se Hospodinu,
(nebo dosti jest), ať není hřímání Božího a krupobití.
Tedy propustím vás, aniž déle zůstávati budete. 29 I
řekl jemu Mojžíš: Když vyjdu ven z města, rozprostru
ruce své k Hospodinu, a hřímání přestane, i krupobití
více nebude, abys poznal, že Hospodinova jest země.
30 Ale vím, že ani ty, ani služebníci tvoji ještě se
nebudete báti tváři Hospodina Boha. 31 I potlučen
jest len a ječmen; nebo ječmen se byl vymetal, len
také byl v hlávkách. 32 Ale pšenice a špalda nebyla
ztlučena, nebo pozdní byla. 33 Tedy Mojžíš vyšed od
Faraona z města, rozprostřel ruce své k Hospodinu. I
přestalo hřímání a krupobití, a ani déšť nelil se na
zemi. 34 Uzřev pak Farao, že přestal déšť a krupobití
a hřímání, opět hřešil; a více obtížil srdce své, on
i služebníci jeho. 35 I zsililo se srdce Faraonovo,
a nepropustil synů Izraelských, tak jakž byl mluvil
Hospodin skrze Mojžíše.

10 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi,
ačkoli jsem já obtížil srdce jeho, a srdce
služebníků jeho, abych učinil divy tyto své u prostřed
nich; 2 A abys ty vypravoval v uši synů svých i vnuků
svých, co jsem učinil v Egyptě, a znamení má, kteráž
jsem prokázal na nich; abyste věděli, že já jsem
Hospodin. 3 I všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi,
a řekli jemu: Takto praví Hospodin Bůh Hebrejský:
Dokavadž nechceš se ponížiti přede mnou? Propusť
lid můj, ať mi slouží. 4 Pakli nechceš propustiti lidu
mého, aj, já uvedu zítra kobylky na krajinu tvou. 5 A
přikryjí svrchek země, aby jí nebylo viděti, a snědí
ostatky pozůstalé, kteříž vám zanecháni jsou po
krupobití; zhryzou vám také každý strom pučící se na
poli. 6 A naplní domy tvé, i domy všech služebníků
tvých, a domy všech Egyptských; čehož neviděli
otcové tvoji a otcové otců tvých, od počátku bytu
svého na zemi až do dne tohoto. A odvrátiv se,
vyšel od Faraona. 7 Řekli pak služebníci Faraonovi k
němu: Dokavadž tento bude nám osídlem? Propusť
ty muže, ať slouží Hospodinu Bohu svému. Zdaž
ještě nevíš, že zkažen jest Egypt? 8 I zavolán jest
Mojžíš s Aronem před Faraona. Jimž řekl: Jděte,
služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteříž jíti
mají? 9 A odpověděl Mojžíš: S dítkami i s starými
našimi půjdeme, s syny i s dcerami našimi, s ovcemi
a s větším dobytkem naším odejdeme; nebo slavnost
Hospodinovu držeti máme. 10 Tedy řekl jim: Nechať
jest tak Hospodin s vámi, jako já propustím vás i dítky
vaše. Hleďte, nebo zlé jest před tváři vaší. 11 Ne
budeť tak. Jděte vy sami muži, a služte Hospodinu,

nebo toho vy toliko žádáte. I vyhnáni jsou od tváři
Faraonovy. 12 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni
ruku svou na zemi Egyptskou pro kobylky, ať vystoupí
na zemi Egyptskou, a sežerou všelikou bylinu země
té, cožkoli zůstalo po krupobití. 13 I vztáhl Mojžíš
hůl svou na zemi Egyptskou; a Hospodin uvedl vítr
východní na zemi, aby vál celého toho dne a celou
noc. A když bylo ráno, vítr východní přinesl kobylky.
14 A vystoupily kobylky na všecku zemi Egyptskou, a
připadly na všecky končiny Egyptské nesčíslně. Před
těmi nebylo takových kobylek, aniž po těch takové
budou. 15 I přikryly veškeren svrchek země, tak že pro
ně nebylo lze znáti země; a sežraly všelikou bylinu
země, a všeliké ovoce na stromích, kteréž zůstalo po
krupobití; a nepozůstalo nic zeleného na stromích a
bylinách polních ve vší zemi Egyptské. 16 Tedy Farao
spěšně povolav Mojžíše s Aronem, řekl: Zhřešil jsem
proti Hospodinu Bohu vašemu, i proti vám. 17 Ale
nyní, odpusť, prosím, hřích můj aspoň tento, a modlte
se Hospodinu Bohu vašemu, ať jen tuto smrt odejme
ode mne. 18 Protož vyšed Mojžíš od Faraona, modlil
se Hospodinu. 19 I obrátil Hospodin vítr západní
tuhý velmi, kterýžto zachvátiv kobylky, uvrhl je do
moře Rudého, tak že nezůstalo žádné kobylky ve
vší krajině Egyptské. 20 Ale obtížil Hospodin srdce
Faraonovo, a nepropustil synů Izraelských. 21 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, a
bude tma na zemi Egyptské, a makati ji budou. 22 I
vztáhl Mojžíš ruku svou k nebi, a byla tma přehustá
po vší zemi Egyptské za tři dni. 23 Aniž viděl jeden
druhého, a aniž kdo vstal z místa svého za tři dni;
ale synové Izraelští všickni měli světlo v příbytcích
svých. 24 Potom povolav Farao Mojžíše, řekl: Jděte,
služte Hospodinu. Toliko ovce vaše a větší dobytek
váš nechať zůstane, také dítky vaše půjdou s vámi.
25 Odpověděl Mojžíš: Dáš také v ruce naše oběti a
zápaly, kteréž bychom obětovali Hospodinu Bohu
našemu. 26 A protož také dobytek náš půjde s námi,
a nezůstane ani kopyta; nebo z nich vezmeme ku
poctě Hospodinu Bohu našemu. My pak nevíme, čím
sloužiti máme Hospodinu, dokudž nepřijdeme tam.
27 Zatvrdil pak Hospodin srdce Faraonovo, tak že
nechtěl propustiti jich. 28 I řekl mu Farao: Odejdi ode
mne, a varuj se, abys více neviděl tváři mé; nebo
v který den uzříš tvář mou, umřeš. 29 Odpověděl
Mojžíš: Dobře jsi řekl; neuzřímť více tváři tvé.

11 Řekl pak byl Hospodin Mojžíšovi: Ještě ránu
jednu uvedu na Faraona a na Egypt, potom
propustí vás odsud; propustí docela, anobrž vypudí
vás odsud. 2 Mluv nyní v uši lidu, ať vypůjčí jeden
každý od bližního svého, a každá od bližní své klínotů
stříbrných a klínotů zlatých. 3 A dal Hospodin milost
lidu před očima Egyptských. (Sám také Mojžíš veliký
byl velmi v zemi Egyptské, před očima služebníků
Faraonových i před očima lidu.) 4 I řekl Mojžíš:
Takto praví Hospodin: O půlnoci já půjdu prostředkem
Egypta. 5 A pomře všecko prvorozené v zemi
Egyptské, od prvorozeného Faraonova, jenž seděti
měl na stolici jeho, až do prvorozeného děvky, kteráž
jest při žernovu, i všecko prvorozené hovad. 6 I bude
křik veliký po vší zemi Egyptské, jakéhož nebylo
prvé, a jakéhož nikdy nebude více. 7 U synů pak
Izraelských nikdež nehne pes jazykem svým, ovšem
pak ani člověk ani hovado, abyste věděli, že rozdíl
učinil Hospodin mezi Egyptskými a Izraelskými. 8 I
sstoupí všickni tito služebníci tvoji ke mně, a skláněti
mi se budou, řkouce: Vyjdi, ty i všecken lid, kterýž jest
pod správou tvou; a potom vyjdu. A vyšel od Faraona
s velikým hněvem. 9 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Neposlechneť vás Farao, abych rozmnožil zázraky
své v zemi Egyptské. 10 Ale Mojžíš a Aron činili
všecky ty zázraky před Faraonem; Hospodin pak
zatvrdil srdce Faraonovo, tak že nepropustil synů
Izraelských z země své.

12 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi
v zemi Egyptské, řka: 2 Tento měsíc počátek
měsíců vám bude; první vám bude mezi měsíci
ročními. 3 Mluvte ke všemu shromáždění Izraelskému,
řkouce: Desátého dne měsíce tohoto vezmete sobě
jeden každý beránka po čeledech, beránka na každý
dům. 4 Byl-li by pak dům tak malý, že by s beránka býti
nemohl, přivezme souseda svého, kterýž jest blízký
domu jeho, podlé počtu duší; jeden každý počte tolik
osob, kolikž by jich sníst mohlo beránka. 5 Beránka
bez vady, samce ročního míti budete, kteréhož z ovcí
aneb z koz vezmete. 6 A chovati ho budete až do
čtrnáctého dne měsíce tohoto; a zabije ho všecko
množství shromáždění Izraelského k večerou. 7 A
vezmouce krve, pomaží obou veřejí a nade dveřmi u
domů, v nichž jej jísti budou. 8 I budou jísti noci té
maso pečené ohněm, s chleby přesnými; s bylinami
hořkými jísti jej budou. 9 Nebudete jísti z něho nic
surového ani v vodě vařeného, ale pečené ohněm,
s hlavou jeho i s nohami a droby. 10 Nezanecháte
z něho ničehož do jitra; pakli by co pozůstalo z
něho až do jitra, ohněm spálíte. 11 Takto jej pak
jísti budete: Bedra svá přepásaná míti budete, obuv
svou na nohách svých a hůl svou v ruce své, a jísti
budete s chvátáním; nebo Jití jest Hospodinovo. 12 V
tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a budu bíti

všecko prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až
do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním
soud: Já Hospodin. 13 Krev pak ta na domích, v nichž
budete, budeť vám na znamení; a když uzřím krev,
pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující,
když bíti budu prvorozené v zemi Egyptské. 14 A
budeť vám den ten na památku, a slaviti jej budete
slavný Hospodinu po rodech svých; právem věčným
slaviti jej budete. 15 Za sedm dní přesné chleby
jísti budete, a hned prvního dne vyprázdníte kvas z
domů vašich; nebo kdožkoli jedl by co kvašeného od
prvního až do sedmého dne, vyhlazena bude duše ta
z Izraele. 16 A v den první budeť shromáždění svaté;
dne také sedmého shromáždění svaté míti budete.
Žádného díla nebude děláno v nich; toliko čehož se
užívá k jídlu od každého, to samo připraveno bude od
vás. 17 A ostříhati budete přesnic, nebo v ten den
vyvedl jsem vojska vaše z země Egyptské; protož
zachovávati budete den ten po rodech svých právem
věčným. 18 Prvního měsíce, čtrnáctého dne téhož
měsíce, u večer jísti budete chleby přesné, až do dne
jedenmecítmého téhož měsíce k večerou. 19 Za sedm
dní nebude nalezeno kvasu v domích vašich; nebo
kdo by koli jedl něco kvašeného, vyhlazena bude
duše ta z shromáždění Izraelského, tak příchozí jako
zrozený v zemi. 20 Nic kvašeného jísti nebudete, ale
ve všech příbytcích vašich jísti budete chleby přesné.
21 Tedy svolal Mojžíš všecky starší Izraelské, a řekl
jim: Vyberte a vezměte sobě beránka po čeledech
svých, a zabíte Fáze. 22 Vezmete také svazček
yzopu, a omočíte v krvi, kteráž bude v medenici, a
pomažete nade dveřmi a na obou veřejích tou krví,
kteráž bude v nádobě; z vás pak žádný nevycházej
ze dveří domu svého až do jitra. 23 Neboť půjde
Hospodin, aby bil Egypt, a kde uzří krev nade dveřmi
a na obou veřejích, přeskočí Hospodin ty dvéře, aniž
dopustí zhoubci vjíti do domů vašich k hubení. 24
Protož ostříhati budete věci této za ustanovení tobě i
synům tvým až na věky. 25 A když vejdete do země,
kterouž dá Hospodin vám, jakž zaslíbil, zachovávati
budete službu tuto. 26 Když by pak řekli vám synové
vaši: Jaká jest to služba vaše? 27 Tedy díte: Obět
Fáze toto jest Hospodinu, kterýž pominul domů synů
Izraelských v Egyptě, když bil Egypt, domy pak naše
vysvobodil. A lid sklonivše hlavy, poklonu učinili.
28 A rozšedše se synové Izraelští, učinili, jakž byl
Hospodin přikázal Mojžíšovi a Aronovi; tak a nejinak
učinili. 29 Stalo se pak o půlnoci, pobil Hospodin
všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného
Faraonova, kterýž seděti měl na stolici jeho, až do
prvorozeného vězně, kterýž byl v žaláři, i všecko
prvorozené hovad. 30 Tedy vstal Farao noci té, a
všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel křik
veliký v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž
by nebylo něčeho mrtvého. 31 A povolav Mojžíše a
Arona v noci, řekl: Vstaňte, vyjděte z prostředku lidu
mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte
Hospodinu, jakž jste mluvili. 32 Ovce také vaše i voly
vaše vezměte, jakž jste žádali, a jděte; a dejte mi také
požehnání. 33 I nutkali Egyptští lid, aby co nejrychleji
vyšli z země; nebo pravili: Všickni již teď zemřeme.
34 Protož vzal lid těsto své, prvé než zkysalo, obaliv
je v šaty své, na ramena svá. 35 Učinili pak synové
Izraelští podlé rozkazu Mojžíšova; nebo vyžádali byli
od Egyptských klínotů stříbrných a zlatých, i šatů. 36
A Hospodin dal milost lidu před očima Egyptských,
tak že půjčovali jim. I obloupili Egyptské. 37 Tedy táhli
synové Izraelští z Ramesses k Sochot, okolo šestkrát
sto tisíc pěších, mužů toliko kromě dětí. 38 Ano také
jiného lidu mnoho vyšlo s nimi, ovec také a volů,
dobytka velmi mnoho. 39 I napekli z těsta, kteréž
vynesli z Egypta, koláčů nekvašených; nebo ještě
bylo nezkynulo, proto že vypuzeni byli z Egypta, a
nemohli prodlévati, a ani pokrmů na cestu nepřipravili
sobě. 40 Čas pak bydlení synů Izraelských, kteříž
byli v Egyptě, byl čtyři sta a třidceti let. 41 A když se
vyplnilo čtyři sta a třidceti let, právě toho dne vyšla
všecka vojska Hospodinova z země Egyptské. 42 Noc
tato pilně ostříhána býti má Hospodinu, v níž vyvedl je
z země Egyptské; tať tedy noc Hospodinova ostříhána
bude ode všech synů Izraelských po národech jejich.
43 I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Tentoť bude
řád při slavnosti Fáze: Žádný cizozemec nebude
jísti z něho. 44 Každý pak služebník váš za stříbro
koupený, když by obřezán byl, teprv jísti bude z něho.
45 Příchozí a nájemník nebude jísti z něho. 46 V
témž domě jísti jej budeš, nevyneseš z domu ven
masa jeho; a kostí v něm nezlámete. 47 Všecko
shromáždění Izraelské tak s ním učiní. 48 Jestliže
by pak cizozemec bydlil s tebou pohostinu, a slaviti
by chtěl Fáze Hospodinu, prvé obřezán bude každý
pohlaví mužského; a tehdy přistoupí k slavení jeho, a
bude jako tu v zemi zrozený; žádný pak neobřezaný
nebude jísti z něho. 49 Jednostejné právo bude
tu zrodilému a příchozímu, kterýž jest pohostinu u
prostřed vás. 50 Tedy učinili všickni synové Izraelští,
jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi a Aronovi; tak učinili.
51 A tak stalo se právě toho dne, že vyvedl Hospodin
syny Izraelské z země Egyptské s vojsky jejich.

13 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Posvěť
mi všeho prvorozeného, cožkoli otvírá každý

život mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hovad,
nebo mé jest. 3 Protož řekl Mojžíš lidu: Pamatujte
na den tento, v kterémž jste vyšli z Egypta, z domu
služby; nebo v silné ruce vyvedl vás odsud Hospodin,
aniž kdo jez co kvašeného. 4 Dnes vycházíte vy,
měsíce Abib. 5 Když tedy uvede tě Hospodin do země
Kananejských, Hetejských, Amorejských, Hevejských
a Jebuzejských, tak jakž přisáhl otcům tvým, a dá tobě
zemi oplývající mlékem a strdí: tedy vykonávati budeš
službu tuto v tento měsíc. 6 Za sedm dní jísti budeš
chleby přesné, dne pak sedmého slavnost bude
Hospodinova. 7 Přesní chlebové jedeni budou za dnů
sedm, aniž spatříno bude u tebe co kvašeného, aniž
se uhlédá u tebe kvas ve všech končinách tvých.
8 A vypravovati budeš synu svému v ten den, řka:
Proto, což mi učinil Hospodin, když jsem vycházel
z Egypta. 9 A budeť tobě to jako nějaké znamení
na ruce tvé, a jako památka před očima tvýma,
aby zákon Hospodinův byl v ústech tvých; nebo v
ruce silné vyvedl tě Hospodin z Egypta. 10 Protož
zachovávati budeš ustanovení toto v čas jistý, rok
po roce. 11 A když by tě uvedl Hospodin do země
Kananejských, tak jakž přisáhl tobě a otcům tvým, a
dal by ji tobě: 12 Tedy všecko, což otvírá život, oddělíš
Hospodinu, i každý plod hovada tvého otvírající život,
což by koli bylo samců, Hospodinovo jest. 13 Každé
pak prvorozené osle vyplatíš hovádkem; pakli bys
nevyplatil, zlom jemu šíji; každého také prvorozeného
člověka mezi syny svými vyplatíš. 14 A když by se
tebe vzeptal syn tvůj potom, a řekl: Co jest to? tedy
povíš jemu: V ruce silné vyvedl nás Hospodin z
Egypta, z domu služebnosti. 15 Nebo když se byl
zatvrdil Farao, a nechtěl nás propustiti, pobil Hospodin
všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného
z lidí, až do prvorozeného z hovad; i tou příčinou já
obětuji Hospodinu všecky samce otvírající život, ale
všecko prvorozené z synů svých vyplacuji. 16 Mějž to
tedy jako znamení na ruce své, a jako náčelník mezi
očima svýma, že v ruce silné vyvedl nás Hospodin
z Egypta. 17 Stalo se pak, když pustil Farao lid, že
nevedl jich Bůh cestou země Filistinské, ačkoli bližší
byla; nebo řekl Bůh: Aby nepykal lid, když by uzřel,
an válka nastává, a nevrátili se do Egypta. 18 Ale
obvedl Bůh lid cestou přes poušť, kteráž jest při moři
Rudém. A vojensky zpořádaní vyšli synové Izraelští z
země Egyptské. 19 Vzal také Mojžíš kosti Jozefovy s
sebou; nebo byl přísahou zavázal syny Izraelské, řka:
Jistotně navštíví vás Bůh, protož vyneste odsud kosti
mé s sebou. 20 Vytáhše tedy z Sochot, položili se v
Etam při kraji pouště. 21 Hospodin pak předcházel je
ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v
noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne
i v noci jíti mohli. 22 Neodjal sloupu oblakového ve
dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváři toho lidu.

14 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k
synům Izraelským, ať navrátíce se, rozbijí stany
před Fiarot, mezi Magdalem a mořem, proti Belsefon;
naproti němu rozbijete stany při moři. 3 A dí Farao o
synech Izraelských: Ssouženi jsou na zemi, sevřela
je poušť. 4 I zatvrdím srdce Faraonovo, a honiti je
bude, a oslaven budu v Faraonovi a ve všem vojsku
jeho; a zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin. I učinili
tak. 5 Povědíno pak bylo králi Egyptskému, že by lid
utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníků
jeho proti lidu, a řekli: Co jsme to učinili, že jsme
propustili Izraele, aby nesloužil nám? 6 Protož zapřáhl
do svého vozu, a lid svůj vzal s sebou. 7 A vzal šest
set vozů vybraných, i všecky vozy Egyptské, nad
nimiž nade všemi byli hejtmané. 8 I zatvrdil Hospodin
srdce Faraona krále Egyptského, tak že honil syny
Izraelské; synové pak Izraelští vyšli v ruce vyvýšené.
9 I honili je Egyptští, a postihli je, když se položili
při moři, všickni vozové Faraonovi, a jezdci jeho i
vojsko jeho podlé Fiarot, před Belsefon. 10 A když se
přiblížil Farao, pozdvihli synové Izraelští očí svých, a
aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi, a volali
synové Izraelští k Hospodinu. 11 A řekli Mojžíšovi:
Zdali proto, že ne bylo hrobů v Egyptě, vyvedl jsi nás,
abychom zemřeli na poušti? Co jsi nám to učinil, že
jsi vyvedl nás z Egypta? 12 Zdali jsme toho nemluvili
tobě ještě v Egyptě, řkouce: Nech nás, ať sloužíme
Egyptským? Nebo lépe bylo nám sloužiti Egyptským,
než zemříti na poušti. 13 I řekl Mojžíš lidu: Nebojte
se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám
způsobí dnes; nebo Egyptských, kteréž jste viděli
dnes, neuzříte nikdy více až na věky. 14 Hospodin
bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete. 15 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům
Izraelským, ať jdou předce. 16 Ty pak zdvihni hůl
svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a
nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po
suše. 17 Jáť pak, aj, já zatvrdím srdce Egyptských,
a vejdou za nimi; i budu oslaven v Faraonovi, a ve
všem vojsku jeho, v vozích jeho i v jezdcích jeho. 18
A zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin, když oslaven
budu v Faraonovi, v vozích jeho a v jezdcích jeho.
19 I bral se anděl Boží, kterýž byl prvé předcházel
vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul
se sloup oblakový, kterýž byl před nimi, a stál z
zadu za nimi. 20 A přišed mezi vojska Egyptských
a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou,

Izraelským pak osvěcoval noc, tak aby nepřiblížili se
jedni k druhým přes celou noc. 21 I vztáhl Mojžíš
ruku svou na moře, a Hospodin rozdělil moře větrem
východním prudce vějícím přes celou noc; a učinil
moře v suchost, když se rozstoupily vody. 22 Tedy šli
synové Izraelští prostředkem moře po suše, a vody
jim byly jako zed po pravé i po levé straně. 23 A
honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostřed moře,
všecka jízda Faraonova, vozové i jízdní jeho. 24
Stalo se pak v bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na
vojska Egyptských z sloupu ohně a oblaku, a zmátl
vojsko Egyptské. 25 A odjal kola vozů jejich, aby je
těžce táhli. I řekli Egyptští: Utecme před Izraelem,
nebo Hospodin bojuje za ně proti Egyptským. 26 Tedy
řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na moře,
ať se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy jejich a na
jezdce jejich. 27 I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a
navrátilo se moře ráno k moci své, a Egyptští utíkali
proti němu; a vrazil Hospodin Egyptské do prostřed
moře. 28 A navrátivše se vody, zatopily vozy i jezdce
se vším vojskem Faraonovým, což jich koli vešlo za
nimi do moře, tak že nezůstal z nich ani jeden. 29
Ale synové Izraelští šli po suchu prostředkem moře,
a vody jim byly místo zdi po pravé i po levé straně.
30 A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z
ruky Egyptských; a viděl Izrael Egyptské mrtvé na
břehu mořském. 31 Viděl také Izrael moc velikou,
kterouž prokázal Hospodin na Egyptských. I bál se lid
Hospodina, a věřili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníku
jeho.

15 Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseň
tuto Hospodinu, a řekli takto: Zpívati budu
Hospodinu, neboť jest slavně zveleben; koně i s
jezdcem uvrhl do moře. 2 Síla má a píseň jest
Hospodin, nebo vysvobodil mne. Ont' jest Bůh můj
silný, protož stánek vzdělám jemu; ont' jest Bůh
otce mého, protož vyvyšovati ho budu. 3 Hospodin
jest udatný bojovník, Hospodin jméno jeho. 4 Vozy
Faraonovy i vojsko jeho uvrhl do moře; a nejpřednější
hejtmané jeho ztopeni jsou v moři Rudém. 5 Propasti
přikryly je; vpadli do hlubiny jako kámen. 6 Pravice
tvá, Hospodine, zvelebena jest v síle, pravice tvá,
ó Hospodine, potřela nepřítele. 7 A ve mnohé
vyvýšenosti své podvrátil jsi povstávající proti tobě;
pustils hněv svůj, kterýžto sežral je jako strniště.
8 A duchem chřípí tvých shromážděny jsou vody,
stály tekuté vody jako hromada, ssedly se propasti u
prostřed moře. 9 Řekl nepřítel: Honiti budu, dohoním
se, budu děliti loupeže, nasytí se jimi duše má,
vytrhnu meč svůj, zahladí je ruka má. 10 Povanul
jsi větrem svým, i přikrylo je moře; pohlceni jsou
jako olovo v prudkých vodách. 11 Kdo podobný
tobě mezi silnými, ó Hospodine? Kdo jest tak, jako
ty, velebný v svatosti, hrozný v chvalách, činící
divy? 12 Vztáhls pravici svou, i požřela je země. 13
Zprovodíš v milosrdenství svém lid tento, kterýž jsi
vykoupil; laskavě povedeš jej v síle své k příbytku
svatosti své. 14 Uslyší lidé, bouřiti se budou; bolest
zachvátí obyvatele Filistinské. 15 Tedy zkormoucena
budou knížata Idumejská, silné Moábské podejme
strach, rozplynou se všickni obyvatelé Kananejští. 16
Připadne na ně strach a lekání, pro velikost ramene
tvého; mlčeti budou jako kámen, dokudž nepřejde lid
tvůj, ó Hospodine, dokudž nepřejde lid ten, kteréhožs
sobě dobyl. 17 Uvedeš je, a štípíš je na hoře dědictví
svého, na místě, kteréž jsi k příbytku svému připravil,
Hospodine, v svatyni, kterouž utvrdí ruce tvé, Pane.
18 Hospodin kralovati bude na věky věků. 19 Nebo
vešli koni Faraonovi s vozy jeho i s jezdci jeho do
moře, a obrátil na ně Hospodin vody mořské, synové
pak Izraelští šli po suše u prostřed moře. 20 I vzala
Maria prorokyně, sestra Aronova, buben v ruku svou,
a vyšly za ní všecky ženy s bubny a s píšťalami. 21 I
odpovídala jim Maria: Zpívejte Hospodinu, poněvadž
slavně zveleben jest; koně i s jezdcem uvrhl do moře.
22 Hnul pak Mojžíš lidem Izraelským od moře Rudého,
a táhli na poušť Sur. I šli tři dni po poušti, a nenalezli
vod. 23 A přišedše do Marah, nemohli píti vod z
Marah, nebo byly hořké; protož nazváno jest jméno
jeho Marah. 24 Z té příčiny reptal lid na Mojžíše, řka:
Co budeme píti? 25 I volal k Hospodinu, a ukázal mu
Hospodin dřevo, kteréž jakž uvrhl do vod, učiněny
jsou sladké vody. Tu vydal jemu práva a soudy, a tu
ho zkusil. 26 A řekl: Jestliže skutečně poslouchati
budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti budeš,
což spravedlivého jest před očima jeho, a nakloníš uší
k přikázaním jeho, a ostříhati budeš všech ustavení
jeho: žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt,
nedopustím na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž
tě uzdravuji. 27 I přišli do Elim, kdež bylo dvanácte
studnic vod a sedmdesáte palm; i rozbili tu stany při
vodách.

16 Když se pak hnuli z Elim, přišlo všecko množství
synů Izraelských na poušť Sin, kteráž jest mezi
Elim a Sinai, v patnáctý den druhého měsíce po vyjití
z země Egyptské. 2 I reptalo všecko shromáždění
synů Izraelských proti Mojžíšovi a proti Aronovi na
poušti. 3 A mluvili jim synové Izraelští: Ó bychom
byli zemřeli od ruky Hospodinovy v zemi Egyptské,
když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se

najídali chleba do sytosti! A teď vyvedli jste nás na
tuto poušť, abyste zmořili všecko shromáždění toto
hladem. 4 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám
vám chleba s nebe jako déšť, a vycházeti bude lid
a sbírati, což by postačilo na každý den, abych ho
zkusil, bude-li choditi v zákoně mém, či nebude. 5
V den pak šestý přistrojí sobě to, co přinesou; a
bude toho dvakrát více, než toho, což sbírati mají na
každý den. 6 Tedy mluvil Mojžíš a Aron všechněm
synům Izraelským: U večer poznáte, že Hospodin
vyvedl vás z země Egyptské. 7 A ráno uzříte slávu
Hospodinovu; neboť jest slyšel reptání vaše proti
Hospodinu. My zajisté co jsme, že repcete proti nám?
8 Mluvil dále Mojžíš: Z toho, pravím, poznáte, když
vám dá Hospodin u večer masa, abyste se najedli, a
chleba ráno do sytosti, poněvadž slyšel Hospodin
reptání vaše, jimiž jste na něj reptali. Nebo my co
jsme? Ne proti námť jsou reptání vaše, ale proti
Hospodinu. 9 I řekl Mojžíš Aronovi: Mluv ke všemu
shromáždění synů Izraelských: Přistuptež před oblíčej
Hospodinův; neboť jest slyšel reptání vaše. 10 Stalo
se pak, když mluvil Aron ke všemu shromáždění
synů Izraelských, že se obrátili tváří k poušti, a
aj, sláva Hospodinova ukázala se v oblaku. 11 (A
již byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 12 Slyšelť
jsem reptání synů Izraelských. Mluviž jim a pověz: K
večerou jísti budete maso, a ráno chlebem nasyceni
budete, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh
váš.) 13 Tedy stalo se u večer, že přiletěly křepelky
a přikryly tábor; ráno pak spadla rosa okolo táboru.
14 A když přestalo padání rosy, aj, ukázalo se po
vrchu pouště drobného cosi a okrouhlého, drobného
jako jíní na zemi. 15 Což vidouce synové Izraelští,
řekli jeden druhému: Man jest toto. Nebo nevěděli,
co by bylo. Tedy řekl jim Mojžíš: To jest ten chléb,
kterýž vám dal Hospodin ku pokrmu. 16 To jest, o
čemž přikázal Hospodin: Nasbírejte sobě toho každý
k svému pokrmu; gomer na jednoho člověka vedlé
počtu osob vašich, každý na ty, kteříž jsou v stanu
jeho, vezmete. 17 I učinili tak synové Izraelští, a
nasbírali jiní více, jiní méně. 18 Potom měřili na
gomer. A nezbylo tomu, kdo nasbíral mnoho, a ten,
kdo nasbíral málo, neměl nedostatku; ale každý, což
mohl snísti, nasbíral. 19 I řekl jim Mojžíš: Žádný ať
nic z toho nepozůstavuje k jitru. 20 Ale neuposlechli
Mojžíše. Nebo někteří zanechali díl z toho až do
jitra; i zčervivělo a zsmradilo se. Pročež rozhněval
se na ně Mojžíš. 21 Tak tedy sbírali to každého jitra,
každý což sníst mohl. A když horké bylo slunce, tedy
se ta manna rozpouštěla. 22 Když pak bylo v den
šestý, nasbírali toho chleba dvojnásobně, po dvou
gomer na každého; protož přišla všecka knížata toho
shromáždění, a pověděli Mojžíšovi. 23 Kterýžto řekl
jim: Toť jest, což mluvil Hospodin: Odpočinutí soboty
svaté Hospodinu bude zítra. Což byste měli péci,
pecte, a což byste vařiti měli, vařte dnes; což pak
koli zbude, nechte sobě a schovejte to k jitru. 24
Protož schovali to do rána, jakž přikázal Mojžíš; a
nezsmradilo se, ani v něm červů nebylo. 25 I řekl
Mojžíš: Jeztež to dnes, poněvadž sobota jest dnes
Hospodinu; dnes toho nenaleznete na poli. 26 Po
šest dní budete to sbírávati, den pak sedmý sobota
jest; nebude bývati manny v ní. 27 Stalo se pak dne
sedmého, že vyšli někteří z lidu sbírat, a nenašli. 28
Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokudž zpěčovati
se budete přikázaní mých ostříhati a zákonů mých?
29 Viztež, žeť Hospodin vám dal sobotu, a proto on
vám dává v den šestý chleba na dva dni. Zůstaňte
každý v svém, aniž kdo vycházej z místa svého v den
sedmý. 30 I odpočinul lid v den sedmý. 31 Nazval pak
lid Izraelský jméno toho chleba man; kterýž byl jako
símě koliandrové, a bílý, a chut jeho jako koláče s
medem. 32 Řekl také Mojžíš: Toť jest, což přikázal
Hospodin: Naplň gomer tou mannou, aby chována
byla na budoucí věky vaše, aby viděli pokrm, kterýž
jsem vám dával jísti na poušti, když jsem vás vyvedl
z země Egyptské. 33 I řekl Mojžíš Aronovi: Vezmi
jedno věderce, a vsyp do něho plné gomer manny; a
nech jí před tváří Hospodinovou, aby chována byla
na budoucí věky vaše. 34 A protož jakž byl přikázal
Hospodin Mojžíšovi, nechal jí Aron před svědectvím,
aby tu chována byla. 35 Jedli pak synové Izraelští
mannu za čtyřidceti let, dokudž nevešli do země, v níž
bydliti měli; mannu jedli, dokudž nepřišli k končinám
země Kananejské. 36 Gomer pak jest desátý díl efi.

17 Tedy když se odebralo všecko shromáždění
synů Izraelských z pouště Sin, po stanovištích
svých vedlé rozkazu Hospodinova, položili se v
Rafidim, kdež nebylo vod, kteréž by lid píti mohl. 2
Protož domlouval se lid na Mojžíše, pravě: Dejte nám
vody, abychom pili. Jimž odpověděl Mojžíš: Proč se
na mne domlouváte? Proč pokoušíte Hospodina? 3 I
žíznil tu lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše
a mluvil: Proč jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne
s syny i dobytky mými žízní zmořil? 4 Tedy volal
Mojžíš k Hospodinu, řka: Což mám činiti s tím lidem?
Však již tudíž ukamenují mne. 5 I řekl Hospodin
Mojžíšovi: Jdiž před lidem, pojma s sebou některé
z starších Izraelských; hůl také svou, kterouž jsi
udeřil v vodu, vezmi do ruky své a jdi. 6 Aj, já státi
budu před tebou tam na skále, na Orébě; i udeříš

v skálu, a vyjdou z ní vody, kteréž bude píti lid. I
učinil tak Mojžíš před očima starších Izraelských.
7 A dal jméno místu tomu Massah a Meribah, pro
reptání synů Izraelských, a že pokoušeli Hospodina,
řkouce: Jest-li Hospodin u prostřed nás, či není? 8
Přitáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim.
9 I řekl Mojžíš k Jozue: Vyber nám některé muže, a
vytáhna, bojuj s Amalechem; já zítra státi budu na
vrchu hory, a hůl Boží v ruce své míti budu. 10 Tedy
Jozue udělal tak, jakž mu poručil Mojžíš, a bojoval
s Amalechem; Mojžíš pak, Aron a Hur vstoupili na
vrch hory. 11 A dokudž Mojžíš vzhůru držel ruce své,
vítězil Izrael; ale jakž opouštěl ruku svou, přemáhal
Amalech. 12 Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy,
protož vzavše kámen, podložili pod něho, a on sedl
na něm; Aron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden
z jedné, druhý z druhé strany. I byly obě ruce jeho
vztažené až do západu slunce. 13 A tak porazil
Jozue Amalecha i lid jeho mečem. 14 Mluvil potom
Hospodin k Mojžíšovi: Vpiš to do knih na památku, a
pilně to vkládej v uši Jozue, že do konce vyhladím
památku Amalechovu všudy pod nebem. 15 Tedy
vzdělal Mojžíš oltář a nazval jméno jeho: Hospodin
korouhev má. 16 Nebo řekl: Tak má jmenován býti,
proto že ruka nad trůnem Hospodinovým osvědčuje
boj Hospodinův proti Amalechovi od národu až do
národu.

18 Uslyšel pak Jetro, kníže Madianské, test
Mojžíšův, o všech věcech, kteréž učinil Bůh
Mojžíšovi a Izraelovi, lidu svému, že vyvedl Hospodin
Izraele z Egypta. 2 A vzal Jetro, test Mojžíšův, Zeforu
manželku Mojžíšovu, kterouž byl odeslal, 3 A dva
syny její, z nichž jméno jednoho Gerson; nebo řekl:
Příchozí jsem byl v zemi cizí; 4 Jméno pak druhého
Eliezer; nebo řekl: Bůh otce mého spomocník můj
byl, a vytrhl mne od meče Faraonova. 5 I přišel
Jetro, test Mojžíšův, s syny jeho i s ženou jeho
k Mojžíšovi na poušť, kdež se byl položil při hoře
Boží. 6 A vzkázal Mojžíšovi: Já, test tvůj Jetro, jdu
k tobě, i žena tvá a oba synové její s ní. 7 I vyšel
Mojžíš proti testi svému, a pokloniv se, políbil ho.
I ptal se jeden druhého, jak se má; potom vešli do
stanu. 8 A vypravoval Mojžíš testi svému všecko,
což učinil Hospodin Faraonovi a Egyptským pro
Izraele, a o všech nevolech, kteréž přicházely na ně
na cestě, a jak je vysvobodil Hospodin. 9 I radoval
se Jetro ze všeho dobrého, což učinil Hospodin
Izraelovi, a že vytrhl jej z ruky Egyptských. 10 A
řekl Jetro: Požehnaný Hospodin, kterýž vytrhl vás z
ruky Egyptských a z ruky Faraonovy, kterýž vytrhl
ten lid z poroby Egyptské. 11 Nyní jsem poznal, že
větší jest Hospodin nade všecky bohy; nebo touž
věcí, kterouž se vyvyšovali, on je převýšil. 12 A vzal
Jetro, test Mojžíšův, zápal a oběti, kteréž obětoval
Bohu. Potom přišel Aron a všickni starší Izraelští,
aby jedli chléb s tchánem Mojžíšovým před Bohem.
13 Nazejtří pak posadil se Mojžíš, aby soudil lid; a
stál lid před Mojžíšem od jitra až do večera. 14 Vida
pak test Mojžíšův všecku práci jeho při lidu, řekl:
Co jest to, což děláš s lidem? Proč ty sám sedíš, a
všecken lid stojí před tebou od jitra až do večera? 15
Odpověděl Mojžíš tchánu svému: Přichází ke mně lid
raditi se s Bohem. 16 Když mají o nějakou věc činiti,
přicházejí ke mně, a soud činím mezi stranami, a
oznamuji rady Boží a ustanovení jeho. 17 I řekl jemu
test Mojžíšův: Nedobře děláš. 18 Tudíž tak ustaneš i
ty i lid, kterýž s tebou jest. Nad možnost tvou těžká
jest tato věc, nebudeš jí moci sám dosti učiniti. 19
Protož nyní uposlechni řeči mé; poradím tobě, a bude
Bůh s tebou. Stůj ty za lid před Bohem, a donášej věci
nesnadné k Bohu. 20 A vysvětluj jim řády a zákony,
a oznamuj jim cestu, po níž by šli, a co by dělati
měli. 21 Vyhledej také ze všeho lidu muže statečné,
bohabojné, muže pravdomluvné, kteříž v nenávisti
mají lakomství, a ustanov z nich knížata nad tisíci,
setníky, padesátníky a desátníky. 22 Oni ať soudí lid
každého času. Což bude většího, vznesou na tebe, a
menší pře sami nechť soudí; a tak lehčeji bude tobě,
když jiní ponesou břímě s tebou. 23 Jestliže to učiníš
a rozkážeť Bůh, budeš moci trvati; také i všecken lid
tento navracovati se bude k místům svým pokojně.
24 Tedy uposlechl Mojžíš řeči tchána svého, a učinil
všecko, což on řekl. 25 A vybral Mojžíš muže statečné
ze všeho Izraele, a ustanovil je hejtmany nad lidem,
knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky,
26 Kteříž soudili lid každého času. Nesnadnější věci
vznášeli na Mojžíše, všecky pak menší pře sami
soudili. 27 Potom propustil Mojžíš tchána svého; i
odšel do země své.

19 Měsíce třetího po vyjití synů Izraelských z země
Egyptské, v ten den přišli na poušť Sinai. 2
Nebo hnuvše se z Rafidim, přišli až na poušť Sinai
a položili se na té poušti; a tu rozbili Izraelští stany
naproti hoře. 3 Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil
hlasem k němu Hospodin s té hory, řka: Takto díš
domu Jákobovu, a oznámíš synům Izraelským: 4
Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem
vás nesl na křídlách orličích, a přivedl jsem vás k
sobě. 5 Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati
budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete

mi lid zvláštní mimo všecky lidi, ačkoli má jest všecka
země. 6 A vy budete mi království kněžské a národ
svatý. Tať jsou slova, kteráž mluviti budeš synům
Izraelským. 7 Protož přišel Mojžíš a svolav starší
lidu, předložil jim všecka slova ta, kteráž mu přikázal
Hospodin. 8 Odpověděl pak všecken lid společně,
a řekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti. A
oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu. 9 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: Aj, já půjdu k tobě v hustém
oblaku, aby slyšel lid, když mluviti budu s tebou,
ano také, aby tobě věřil na věky. Nebo byl oznámil
Mojžíš Hospodinu slova lidu. 10 Řekl dále Hospodin
Mojžíšovi: Jdi k lidu, a posvěť jich dnes a zítra;
a nechť svá roucha zeperou. 11 A ať jsou hotovi
ke dni třetímu, nebo v den třetí sstoupí Hospodin
před očima všeho lidu na horu Sinai. 12 Uložíš pak
lidu meze všudy vůkol a povíš: Varujte se, abyste
nevstupovali na horu, ani nedotýkali se krajů jejích.
Kdož by se koli dotkl hory, smrtí umře. 13 Nedotknetť
se ho ruka, ale ukamenován neb zastřelen bude; buď
že by hovado bylo, buď člověk, nebudeť živ. Když se
zdlouha troubiti bude, teprv oni vstoupí na horu. 14
Sstoupiv tedy Mojžíš s hůry k lidu, posvětil ho; a oni
zeprali roucha svá. 15 I mluvil k lidu: Buďtež hotovi ke
dni třetímu; nepřistupujte k manželkám svým. 16 I
stalo se dne třetího, když bylo ráno, že bylo hřímání
s blýskáním a oblak hustý na té hoře, zvuk také
trouby velmi tuhý, až se zhrozil všecken lid, kterýž
byl v ležení. 17 Tedy Mojžíš vyvedl lid z ležení vstříc
Bohu; a lid stál dole pod horou. 18 Hora pak Sinai
všecka se kouřila, proto že sstoupil na ni Hospodin
v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice,
a třásla se všecka hora velmi hrubě. 19 Zvuk také
trouby více se rozmáhal, a silil se náramně. Mojžíš
mluvil, a Bůh mu odpovídal hlasem. 20 Sstoupil pak
Hospodin na horu Sinai, na vrch hory; a když povolal
Hospodin Mojžíše na vrch hory, vstoupil Mojžíš. 21
I řekl Hospodin Mojžíšovi: Sstup, osvědč lidu, ať
se nevytrhují k Hospodinu, chtějíce ho viděti, aby
nepadlo jich množství; 22 Nýbrž ani sami kněží,
kteříž, majíce přistupovati k Hospodinu, posvěcují
se, aby se neobořil na ně Hospodin. 23 Mojžíš pak
řekl Hospodinu: Nebudeť moci lid vstoupiti na horu
Sinai, poněvadž jsi ty osvědčil nám, řka: Obmez horu
a posvěť ji. 24 I řekl jemu Hospodin: Jdi, sstup, a
potom vstup ty a Aron s tebou. Kněží pak a lid ať
se nepokoušejí vstoupiti k Hospodinu, aby se na ně
neobořil. 25 I sešel Mojžíš k lidu, a to jim oznámil.

20 I mluvil Bůh všecka slova tato, řka: 2 Já jsem
Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z
země Egyptské, z domu služby. 3 Nebudeš míti
bohů jiných přede mnou. 4 Neučiníš sobě rytiny, ani
jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi
svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž
u vodách pod zemí. 5 Nebudeš se jim klaněti, ani
jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný,
horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do
třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne,
6 A činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne
milují, a ostříhají přikázaní mých. 7 Nevezmeš jména
Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá
bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho
nadarmo. 8 Pomni na den sobotní, abys jej světil. 9
Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; 10
Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha
tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i
dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i
příchozí, kterýž jest v branách tvých. 11 Nebo v šesti
dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko,
což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož
požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho. 12
Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové
tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.
13 Nezabiješ. 14 Nesesmilníš. 15 Nepokradeš. 16
Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví.
17 Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš
manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani
děvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli
jest bližního tvého. 18 Veškeren pak lid viděl hřímání
to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouřící se. To
když viděl lid, pohnuli se a stáli zdaleka. 19 A řekli
Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a
nechť nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli. 20
Odpověděl Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušení
vás sám Bůh přišel, aby bázeň jeho byla mezi vámi,
abyste nehřešili. 21 Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš
pak přistoupil k mrákotě, kdež byl Bůh. 22 I řekl
Hospodin Mojžíšovi: Tak povíš synům Izraelským:
Vy jste sami viděli, že s nebe mluvil jsem s vámi.
23 Protož nevyzdvihujte ničehož ku poctě se mnou;
bohů stříbrných a bohů zlatých neučiníte sobě. 24
Oltář z země uděláš mi a obětovati budeš na něm
zápaly své, a pokojné oběti své, ovce své a voly své.
Na kterémkoli místě rozkáži slaviti památku jména
svého, přijdu k tobě a požehnám tobě. 25 Jestliže
mi pak vzděláš oltář kamenný, nedělej ho z kamene
tesaného; nebo jestliže pozdvihneš železa na něj,
poškvrníš ho. 26 Aniž po stupních vstupovati budeš k
oltáři mému, aby hanba tvá u něho odkryta nebyla.

21 Tito jsou pak soudové, kteréž jim předložíš: **2** Jestliže koupíš k službě Žida, šest let sloužiti
bude, a sedmého odejde svobodný darmo. **3** Přišel-
li by sám toliko, sám také odejde; pakli měl ženu,
vyjde s ním i žena jeho. **4** Jestliže pán jeho dá mu
ženu, a ona zrodí jemu syny neb dcery: žena ta i děti
její budou pána jeho, on pak sám toliko odejde. **5**
Pakli by řekl služebník: Miluji pána svého, manželku
svou a syny své, nevyjdu svobodný: **6** Tedy postaví
ho pán jeho před soudci, a přivede ho ke dveřím
neb k veřeji, a probodne pán jeho ucho jemu špicí; i
zůstaneť služebníkem jeho na věky. **7** Když by pak
prodal někdo dceru svou, aby byla děvkou, nevyjdeť
tak, jako vycházejí služebníci. **8** Nelíbila-li by se pánu
svému, kterýž jí sobě ještě nezasnoubil, dopustí ji
vyplatiti. Lidu cizímu nebude míti práva prodati ji,
poněvadž zhřešil proti ní. **9** Pakli by synu svému ji
zasnoubil, učiníť jí tak, jakž obyčej jest činiti dcerám.
10 A dal-li by mu jinou, z stravy její, oděvu jejího, a
přívětivosti manželské nic této neujme. **11** Neudělal-li
by nic z toho trojího, vyjde darmo bez stříbra. **12** Kdo
by ubil člověka, až by od toho umřel, smrtí umře. **13**
Když by pak neukládal o bezživotí jeho, než Bůh dal
by jej v ruce jeho: tedy uložím tobě místo, do něhož
by takový mohl uteci. **14** Pakli by kdo tak pyšně sobě
počínal proti bližnímu svému, že by ho lstivě zabil, i
od oltáře mého odtrhneš jej, aby umřel. **15** Kdo by
otce svého neb matku svou bil, smrtí ať umře. **16**
Kdo by pak, ukradna někoho, prodal jej, a nalezen
by byl v ruce jeho, smrtí ať umře. **17** I ten, kdož by
zlořečil otci svému neb mateři své, smrtí ať umře. **18**
Když by se svadili muži, a urazil by který bližního
svého kamenem neb pěstí, a ten by neumřel, než
složil se na lůži; **19** A potom by povstal a chodil vně o
holi své: již nebude vinen ten, kdož urazil; toliko co
zatím obmeškal, to jemu nahradí, a na vyhojení jeho
naloží. **20** Když by pak ubil kdo služebníka svého neb
děvku svou kyjem, tak že by umřel mu v ruce jeho:
pomstou pomštěno bude nad takovým. **21** A však
jestliže by den neb dva přečkal, neponese pomsty,
nebo jej zaplatil. **22** Když by se svadili muži, a urazili
ženu těhotnou, tak že by vyšel z ní plod její, však by
se zhouba nestala: pokutován bude, jakž by uložil
naň muž té ženy, a dá vedlé uznání soudců. **23** Paklit'
by smrt přišla, tedy dáš život za život, **24** Oko za
oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, **25**
Spáleninu za spáleninu, ránu za ránu, modřinu za
modřinu. **26** Jestliže by kdo urazil služebníka svého
v oko, aneb děvku svou v oko, tak že by jej o ně
připravil: svobodného jej propustí za oko jeho. **27**
Pakli by zub služebníku svému neb zub děvce své
vyrazil, svobodného jej propustí za zub jeho. **28**
Jestliže by vůl utrkl muže neb ženu, tak že by umřel
člověk: ukamenován bude ten vůl, aniž jedeno bude
maso jeho, však pán vola toho bez viny bude. **29**
Než byl-lit' by vůl trkavý prvé, a bylo by to osvědčeno
pánu jeho, on pak nezavřel by ho, a v tom zabil by
muže neb ženu: vůl ten ukamenován bude, a pán
jeho také umře. **30** Paklit' mu bude uloženo, aby
se vyplatil: tedy dá výplatu za život svůj, jakážkoli
na něj uložena bude. **31** Bud'že by syna utrkl, bud'
dceru, podlé soudu toho stane se jemu. **32** Jestliže
by služebníka vůl ztrkal neb děvku, třidceti lotů stříbra
dá pánu jeho, a vůl ten bude ukamenován. **33** Kdyby
kdo odhradil studnici, a neb vykopal někdo studnici, a
zase jí nepřikryl, a vpadl by tam vůl neb osel: **34** Pán
té studnice nahradí to, a peníze položí pánu jeho, a
což se zabilo, to sobě míti bude. **35** A ustrčil-li by
vůl něčí vola sousedova, že byl umřel: tedy prodadí
vola toho živého, a podělí se penězi jeho; i s zabitým
volem také se rozdělí. **36** Pakli vědíno bylo, že vůl byl
trkavý prvé, a nezavřel ho pán jeho: bez výmluvy ať
dá vola za vola, a zabitý ať mu zůstane.

22 Jestliže by kdo ukradl vola aneb dobytče, a zabil
by je neb prodal: pět volů navrátí za toho vola,
a čtvero dobytčat za to dobytče. **2** (Jestliže by zloděj
zastižen byl při podkopávání a ubit jsa, umřel by: ten,
kdo ho ranil, nebude vinen smrtí. **3** Pakli by to ve dne
učinil, smrtí vinen bude.) Bez prodlévání ať navrátí;
pakli nemá co, prodán bude pro zlodějství své. **4**
Jestliže nalezena bude v rukou jeho krádež, bud'
vůl, neb osel, bud' dobytče ještě živé, dvénásobně
navrátí. **5** Jestliže by kdo spásl pole neb vinici, a
vpustil hovado své, aby se páslo na cizím poli: což
nejlepšího má na poli svém neb vinici své, tím tu
škodu nahradí. **6** Vyšel-li by oheň, a chytilo by se trní,
a shořel by stoh neb stojaté obilí neb pole: nahradí
ten, kdož zapálil, to, což shořelo. **7** Kdyby někdo
dal schovati bližnímu svému peníze neb nádoby, a
bylo by ukradeno z domu muže toho, jestliže nalezen
bude zloděj, dvojnásobně navrátí. **8** Pakli nebude
zloděj nalezen, tedy postaven bude pán domu toho
před soudce, a přisáhne, že nevztáhl ruky své na
věc bližního svého. **9** O všelijakou věc, o niž by byla
nesnáz, bud'o vola neb osla, dobytče neb roucho,
pro všelikou věc ztracenou, když by kdo pravil, že to
jest: před soudce přijde pře obou dvou; ten, kohož oni
vinného usoudí, dvojnásobně navrátí bližnímu svému.
10 Jestliže by kdo dal bližnímu svému k chování osla
neb vola, neb dobytče a jakékoli hovado, a umřelo by
neb ochromělo, neb zajato bylo, že žádný neviděl: **11**

Přísaha Hospodinova vkročí mezi oba, že nevztáhl
ruky své k věci bližního svého; a přijme jej v tom pán
věci té, a onen nebude povinen navraceti. 12 Pakli by
krádeží vzato bylo od něho, navrátiti zase má pánu
jeho. 13 Pakli by udáveno bylo, postaví svědka a
nebude povinen upláceti toho, což udáveno jest. 14
Kdyby pak někdo vypůjčil něčeho od bližního svého, a
ochromělo by aneb umřelo v nepřítomnosti pána jeho,
bez výmluvy navrátí zase. 15 Pakli by pán jeho byl s
ním, není povinen platiti, poněvadž bylo za peníze
najaté, a přišlo za mzdu svou. 16 Jestliže by kdo
namluvil pannu, kteráž není zasnoubena, a spal by s
ní: dáť jí věno, a vezme ji sobě za manželku. 17 Pakli
by otec její nikoli nechtěl jí dáti jemu, odváží stříbra
podlé obyčeje věna panenského. 18 Čarodějnici
nedáš živu býti. 19 Kdo by koli scházel se s hovadem,
smrtí ať umře. 20 Kdo by obětoval bohům, kromě
samému Hospodinu, jako proklatý vyhlazen bude. 21
Příchozímu neučiníš křivdy, aniž utiskneš ho; nebo
příchozí byli jste v zemi Egyptské. 22 Žádné vdovy
neb sirotka trápiti nebudete. 23 Pakli bez lítosti trápiti
je budete, a oni by volali ke mně, vězte, že vyslyším
křik jejich. 24 A rozhněvá se prchlivost má, i zbiji vás
mečem; a budou ženy vaše vdovy a děti vaši sirotci.
25 Půjčíš-li peněz lidu mému chudému, kterýž jest s
tebou: nebudeš jemu jako lichevník, aniž ho lichvou
obtížíš. 26 Pakli v základu vezmeš roucho bližního
svého, do západu slunce jemu je navrátíš. 27 Nebo
ten jediný má oděv, to jest roucho, jímž přikrývá tělo
své, a na němž spí. Když bude volati ke mně, tedy
uslyším, nebo jsem milosrdný. 28 Soudcům nebudeš
utrhati, a knížeti lidu svého zlořečiti nebudeš. 29 Z
hojnosti obilí, a tekutých věcí svých neobmeškáš
prvotin obětovati. Prvorozeného z synů svých mně
dáš. 30 Tak učiníš s volem svým a s dobytkem svým:
Sedm dní bude s matkou svou, dne pak osmého mně
je dáš. 31 Lid svatý budete mi, a nebudete jísti masa
z udáveného na poli; psu je vržete.

23 Nebudeš vynášeti pověsti lživé. Neklad' s
bezbožným ruky své, abys měl býti s ním
svědek nepravý. 2 Nepostoupíš po množství ke
zlému, a nebudeš se přimlouvati k rozepři, tak abys
se uchýlil po větším počtu k převrácení soudu. 3 Ani
chudého šanovati nebudeš v při jeho. 4 Trefil-li bys
na vola nepřítele svého neb osla jeho, an bloudí,
obrátíš a dovedeš ho k němu. 5 Uzřel-li bys an osel
toho, jenž tě má v nenávisti, leží pod břemenem
svým, zdaž se zdržíš, abys mu neměl pomoci? Nýbrž
opravdově pomůžeš jemu, spolu s tím, kdož tě v
nenávisti má. 6 Nepřevrátíš soudu chudého svého v
jeho při. 7 Od slova lživého vzdálíš se. Nevinného
a spravedlivého nezabiješ, nebo já neospravedlním
bezbožného. 8 Aniž bráti budeš darů, nebo dar
oslepuje i prozřetelné, a převrací slova spravedlivých.
9 Příchozího nebudeš ssužovati; nebo sami znáte,
jaký jest život příchozích, poněvadž pohostinu jste
byli v zemi Egyptské. 10 Po šest let osívati budeš
zemi svou, a shromažďovati úrodu její; 11 Sedmého
pak léta ponecháš jí, ať odpočine, aby jedli chudí lidu
tvého. Co pak zůstane po nich, pojí zvěř polní. Tak
uděláš s vinicí svou i s olivovím svým. 12 Šest dní
budeš dělati díla svá, dne pak sedmého přestaneš,
aby odpočinul vůl tvůj i osel tvůj, a oddechl syn děvky
tvé i příchozí. 13 Ve všech těch věcech, kteréž mluvil
jsem vám, ostříhati se budete. Jména bohů cizích
ani připomínati nebudete, aniž bude slyšáno z úst
tvých. 14 Třikrát slaviti mi budeš svátek na každý
rok. 15 Slavnosti přesnic ostříhati budeš. Sedm dní
jísti budeš chleby přesné, jakž jsem přikázal tobě,
v čas vyměřený měsíce Abib; nebo v ten vyšel jsi
z Egypta. Aniž se ukážete přede mnou prázdní.
16 A držeti budeš slavnost žně, když mi obětovati
budeš prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na
poli. Slavnost také sklizení držeti budeš při vyjití
roku, když sklidíš práce své z pole. 17 Třikrát v roce
ukáže se každý z tvých pohlaví mužského před tváří
Panovníka Hospodina. 18 Nebudeš obětovati krve z
oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane
tuk slavnosti mé do jitra. 19 Prvotiny prvních úrod
země své přinášeti budeš do domu Hospodina Boha
svého. Nebudeš vařiti kozelce v mléku mateře jeho.
20 Aj, já pošli anděla před tebou, aby ostříhal tebe na
cestě, a přivedl tě na místo, kteréž jsem připravil.
21 Šetrně se měj před ním, a poslouchej hlasu
jeho. Nepopouzej ho, neboť nepromine přestoupení
vašeho, poněvadž jméno mé jest u prostřed něho.
22 Nebo budeš-li věrně poslouchati hlasu jeho, a
činiti, cožť bych koli řekl: tedy nepřítelem budu
nepřátel tvých, a trápiti budu ty, jenž tebe trápí. 23
Nebo půjde anděl můj před tebou, a uvede tě do
země Amorejského a Hetejského, Ferezejského a
Kananejského, Hevejského a Jebuzejského, kteréž
vyhladím. 24 Nebudeš se klaněti bohům jejich, ani jim
sloužiti, aniž dělati budeš tak, jako oni dělají; ale z
gruntu vyvrátíš je, a obrazy jejich na kusy stroskoceš.
25 Sloužiti pak budete Hospodinu Bohu svému, a
požehnáť chlebu tvému i vodám tvým; a odejmu
nemoc z prostředku tvého. 26 Nebudeť, která by
potratila, ani neplodná v zemi tvé; počet dnů tvých
doplním. 27 Strach svůj pustím před tebou, a předěsím
všeliký lid, proti kterémuž vyjdeš, a způsobím to, aby

všickni nepřátelé tvoji utíkali před tebou. 28 Pošli i
sršně před tebou, aby vyhnali Hevea, a Kananea a
Hetea před tváří tvou. 29 Nevyženu ho od tváři tvé
v jednom roce, aby se země neobrátila v poušť, a
nerozmnožily se proti tobě šelmy divoké. 30 Pomalu
vyháněti jej budu od tváři tvé, až bys ty se rozplodil, a
dědičně mohl ujíti zemi. 31 Položím pak meze tvé od
moře Rudého až k moři Filistinskému, a od pouště
až k řece; nebo v ruce vaše dám obyvatele země, a
vyženeš je od tváři své. 32 Neučiníš s nimi a bohy
jejich smlouvy. 33 Nebudou bydliti v zemi tvé, aby
nepřipravili tě k hříchu proti mně, když bys ctil bohy
jejich; nebo by to bylo tobě osídlem.

24 Mojžíšovi pak řekl: Vstup k Hospodinu ty a
Aron, Nádab a Abiu, a sedmdesáte z starších
Izraelských, a klaněti se budete zdaleka. 2 Sám
pak toliko Mojžíš vstoupí k Hospodinu, ale oni se
nepřiblíží; aniž lid vstoupí s ním. 3 Tedy přišel Mojžíš,
a vypravoval lidu všecka slova Hospodinova a všecky
soudy. I odpověděl všecken lid jedním hlasem, a řekli:
Všecka slova, kteráž mluvil Hospodin, učiníme. 4
Napsal pak Mojžíš všecka slova Hospodinova, a vstav
ráno, vzdělal oltář pod horou, a dvanácte sloupů podlé
počtu dvanáctera pokolení Izraelského. 5 A poslal
mládence z synů Izraelských, kteříž obětovali zápaly;
a obětovali oběti pokojné Hospodinu, totiž voly. 6 I
vzav Mojžíš polovici krve, vlil do medenic, a polovici
druhou vylil na oltář. 7 Vzav také knihu smlouvy, četl
v uších lidu. Kteříž řekli: Cožkoli mluvil Hospodin,
činiti a poslouchati budeme. 8 Vzal také Mojžíš krev
a pokropil lidu a řekl: Aj, krev smlouvy, kterouž učinil
s vámi Hospodin při všech těchto věcech. 9 Potom
vstoupili Mojžíš a Aron, Nádab a Abiu a sedmdesáte
z starších Izraelských, 10 A viděli Boha Izraelského. A
pod nohami jeho bylo jako dílo z kamene zafirového,
a jako nebe, když jest jasné. 11 Na knížata pak synů
Izraelských nevztáhl ruky své, ačkoli viděli Boha,
a potom jedli i pili. 12 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Vstup ke mně na horu a buď tam; a dám tobě tabule
kamenné, zákon i přikázaní, kteráž jsem napsal, abys
je učil. 13 Tedy vstal Mojžíš a Jozue služebník jeho; i
vstoupil Mojžíš na horu Boží. 14 Starším pak řekl:
Zůstaňte tuto, dokudž se nenavrátíme k vám. A teď
Aron a Hur jsou s vámi, kdož by měl rozepři, k nim
ať jde. 15 Tedy vstoupil Mojžíš na horu, a přikryl
oblak horu. 16 I přebývala sláva Hospodinova na hoře
Sinai, a přikryl ji oblak za šest dní; a dne sedmého
zavolal na Mojžíše z prostřed oblaku. 17 A tvárnost
slávy Hospodinovy byla jako spalující oheň na vrchu
hory, před očima synů Izraelských. 18 I všel Mojžíš
do prostřed oblaku a vstoupil na horu. A byl Mojžíš
na hoře čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí.

25 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k
synům Izraelským, ať mi vybírají obět vzhůru
pozdvižení. Od každého člověka, kterýž by ji z srdce
dobrovolně dal, přijměte takovou obět mou. 3 Tatoť
pak jest obět pozdvižení, kterouž budete bráti od nich:
Zlato, a stříbro, a měď, 4 Postavec modrý, šarlat,
a červec dvakrát barvený, bílé hedbáví a srsti kozí;
5 Též kůže skopcové na červeno barvené, a kůže
jezevčí, a dříví setim, 6 Olej k svícení, vonné věci
na olej ku pomazování, a pro kadění vonné věci; 7
Kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do
náramníku a náprsníku. 8 I udělajíť mi svatyni, abych
bydlil u prostřed nich. 9 Vedlé všeho, jakž já ukazuji
tobě podobenství stánku a podobenství všech nádob
jeho, tak uděláte. 10 Udělají také truhlu z dříví setim.
Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého lokte
širokost její, půl druhého také lokte vysokost její.
11 A obložíš ji zlatem čistým, vnitř i zevnitř obložíš
ji; a uděláš nad ní vůkol korunu zlatou. 12 Sliješ k
ní také čtyři kruhy zlaté, kteréž přiděláš ke čtyřem
úhlům jejím, dva totiž kruhy po jedné straně její, a
dva kruhy po druhé straně její. 13 Uděláš k tomu i
sochory z dříví setim, a obložíš je zlatem. 14 I uvlečeš
sochory do kruhů po stranách té truhly, aby na nich
nošena byla truhla. 15 V kruzích té truhly budou bývati
sochorové; nebudou vytahováni z nich. 16 A dáš do
truhly svědectví, kteréž dám tobě. 17 Uděláš i slitovnici
z zlata čistého. Půl třetího lokte bude dlouhost její,
půl druhého pak lokte širokost její. 18 Uděláš také
dva cherubíny zlaté, z taženého zlata uděláš je na
dvou koncích slitovnice. 19 Uděláš pak cherubína
jednoho na jednom konci, a cherubína druhého na
druhém konci; na slitovnici uděláte cherubíny na obou
koncích jejích. 20 A budou míti cherubínové křídla
vztažená svrchu, zastírajíce křídly svými slitovnici, a
tváři jejich obráceny budou jednoho k druhému; k
slitovnici budou tváři cherubínů. 21 Dáš pak slitovnici
svrchu na truhlu, a do truhly vložíš svědectví, kteréž
dám tobě. 22 A tam budu přicházeti k tobě, a s tebou
z té slitovnice, z prostředku dvou cherubínů, kteříž
jsou nad truhlou svědectví, mluviti o všecko, cožť
bych poroučeti chtěl k synům Izraelským. 23 Uděláš
také stůl z dříví setim. Dvou loket bude dlouhost
jeho, a na loket širokost jeho, půl druhého pak lokte
vysokost jeho. 24 A obložíš jej zlatem čistým, a uděláš
mu okolek zlatý vůkol. 25 Uděláš také okolo něho lištu
čtyř prstů zšíří; a okolek zlatý uděláš okolo té lišty.
26 Uděláš u něho i čtyři kruhy zlaté, kteréž vpustíš

do čtyř úhlů, kteříž jsou ve čtyřech nohách jeho. 27
Pod tou lištou budou kruhové, skrze něž provlačováni
budou sochorové k nošení stolu. 28 Ty pak sochory
uděláš z dříví setim, a obložíš je zlatem; i bude stůl
nošen na nich. 29 Uděláš také misy jeho, a lžice
jeho, a přikryvadla jeho, a koflíky jeho, k přikrývání; z
čistého zlata naděláš toho. 30 A klásti budeš na ten
stůl chleby předložení před tvář mou ustavičně. 31
Uděláš také svícen z zlata čistého, z taženého zlata
ať jest ten svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky
jeho a koule jeho, i květové jeho z něho budou. 32 A
šest prutů vycházeti bude z boků jeho, tři prutové
svícnu s jedné strany jeho, a tři prutové s druhé
strany jeho. 33 Tři misky udělané na způsob pecky
mandlové ať jsou na prutu jednom, a koule a květ, a
tři misky udělané na způsob pecky mandlové na prutu
druhém, a koule a květ; takž i na jiných šesti prutech
z svícnu vycházejících. 34 Na svícnu také budou čtyři
misky udělané na způsob mandlové pecky, a koule
jeho, i květové jeho. 35 A bude koule pode dvěma
pruty z něho, koule též pod druhými dvěma pruty z
něho, koule opět pod jinými dvěma pruty z něho; a
tak pod šesti pruty vycházejícími z svícna. 36 Koule
jejich i prutové jejich z něho budou; všecko to z cela
kované z zlata čistého. 37 Uděláš i sedm lamp na něj;
a bude je rozsvěcovati kněz, aby svítily po stranách
jeho. 38 I utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho z
zlata čistého. 39 Z centnéře zlata čistého uděláno
bude to se vším tím nádobím. 40 Hlediž pak, abys
udělal podlé podobenství toho, kteréž tobě ukázáno
jest na hoře.

26 Příbytek pak uděláš z desíti čalounů, kteříž
budou z bílého hedbáví soukaného, a z postavce
modrého, a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného;
a cherubíny dílem řemeslným uděláš. 2 Dlouhost
čalounu jednoho osm a dvadceti loket, a širokost
čalounu jednoho čtyři lokty; míra jedna bude všech
čalounů. 3 Pět čalounů spolu spojeno bude jeden s
druhým, a pět druhých čalounů též spolu spojeno
bude jeden s druhým. 4 A naděláš i ok z hedbáví
modrého po kraji čalounu jednoho na konci, kde
se má spojovati s druhým; a tolikéž uděláš na kraji
čalounu druhého na konci v spojení druhém. 5
Padesáte ok uděláš na čalounu jednom, a padesáte
ok uděláš po kraji čalounu, kterýmž má připojen býti
k druhému; oko jedno proti druhému aby bylo. 6
Uděláš také padesáte haklíků zlatých a spojíš čalouny
jeden s druhým haklíky těmi; a tak bude příbytek
jeden. 7 Nadto uděláš houní z srstí kozích na stánek
k přistírání příbytku po vrchu; jedenácte takových
houní uděláš. 8 Dlouhost houně jedné třidceti loktů, a
širokost houně jedné čtyř loktů; jednostejná míra těch
jedenácti houní bude. 9 A spojíš pět houní obzvláštně,
a šest houní opět obzvláštně, a přehneš na dvé houni
šestou napřed v čele stánku. 10 Uděláš pak padesáte
ok po kraji houně jedné na konci, kdež se spojovati
má, a padesáte ok po kraji houně k spojení druhému.
11 Uděláš také haklíků měděných padesát, kteréž
vepneš do ok, a spojíš stánek, aby byl jedno. 12 Co
pak zbývá houní po přikrytí stánku, totiž půl houně
přesahující, převisne při zadní straně příbytku. 13 A
loket s jedné a loket s druhé strany, zbývající na dýl z
houní stánku, převisne po stranách příbytku sem i
tam, aby jej přikrýval. 14 Uděláš také přikrytí na stánek
z koží skopových na červeno barvených, přikrytí také
z koží jezevčích svrchu. 15 Naděláš k příbytku i desk
stojatých z dříví setim. 16 Desíti loktů dlouhost dsky,
a půl druhého lokte širokost dsky jedné. 17 Dva
čepy dska jedna míti bude, podobně jako stupně u
schodu zpořádané, jeden proti druhému; tak uděláš u
všech desk příbytku. 18 Zděláš pak desky k příbytku,
dvadceti desk k straně polední, k větru polednímu. 19
(A čtyřidceti podstavků stříbrných uděláš pod dvadceti
desk; dva podstavky pod jednu dsku ke dvěma čepům
jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva
čepy její.) 20 Na druhé pak straně příbytku k straně
půlnoční dvadceti desk, 21 A čtyřidceti podstavků
jejich stříbrných; dva podstavky pod jednu dsku a
dva podstavky pod dsku druhou. 22 Na straně také
příbytku k západu šest uděláš desk. 23 A dvě dsky
uděláš v obou dvou úhlech příbytku; 24 Kteréž budou
spojené pozpodu, a tolikéž spojené svrchu k jednomu
kruhu; tak bude při dvou těch, ve dvou úhlech budou.
25 A tak bude osm desk, a podstavkové jejich stříbrní,
šestnácte podstavků; dva podstavkové pod dskou
jednou a dva podstavkové pod dskou druhou. 26
Naděláš také svlaků z dříví setim. Pět jich bude
dskám k straně příbytku jedné, 27 A pět svlaků dskám
při straně příbytku druhé, a pět svlaků dskám k straně
západní příbytku dosahující k oběma úhlům. 28 Ale
prostřední svlak u prostřed desk provleče se od
jednoho konce k druhému. 29 Ty pak dsky obložíš
zlatem, a kruhy k nim uděláš zlaté, do nichž by
svlakové byli uvlačováni; a obložíš i svlaky zlatem. 30
A tak vyzdvihneš příbytek podlé způsobu toho, kterýž
tobě ukázán na hoře. 31 Uděláš i oponu z postavce
modrého, a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného,
a z bílého hedbáví soukaného; dílem řemeslným
uděláš ji s cherubíny. 32 A zavěsíš ji na čtyřech
sloupích z dříví setim, obložených zlatem, (hákové
jejich zlatí), na čtyřech podstavcích stříbrných. 33 A

dáš oponu na háky, a vneseš vnitř za oponu truhlu
svědectví; a oddělovati vám bude ta opona svatyni
od svatyně svatých. 34 Položíš také slitovnici na
truhlu svědectví v svatyni svatých. 35 A postavíš stůl
vně před oponou, svícen pak naproti stolu v straně
příbytku polední, a stůl dáš na stranu půlnoční. 36 A
uděláš zastření dveří stánku z postavce modrého a
z šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z bílého
hedbáví přesukovaného, dílem vyšívaným. 37 K
zastření pak tomu uděláš pět sloupů z dříví setim,
kteréž obložíš zlatem, a hákové jejich zlatí; a slepeš k
nim pět podstavků měděných.

27 Uděláš také oltář z dříví setim pěti loket zdýlí
a pěti loket zšíří; čtverhranatý bude oltář, a tří
loket zvýší bude. 2 A zděláš mu rohy na čtyřech
úhlech jeho; z něho budou rohové jeho; a obložíš
jej mědí. 3 Naděláš také k němu hrnců, do kterýchž
by popel bral, a lopat a kotlíku, a vidliček a nádob k
uhlí. Všecka nádobí jeho z mědi uděláš. 4 Uděláš mu
i rošt mřežovaný měděný, a u té mříže čtyři kruhy
měděné na čtyřech rozích jejích. 5 A dáš ji pod okolek
oltáře do vnitřku; a bude ta mříže až do polu oltáře. 6
Uděláš k tomu oltáři i sochory z dříví setim, a mědí je
okuješ. 7 A ti sochorové provlečeni budou skrze ty
kruhy; a budou sochorové ti na obou stranách oltáře,
když nošen bude. 8 Uděláš jej z desk, aby byl vnitř
prázdný; jakž ukázáno tobě na hoře, tak udělají. 9
Uděláš také síň příbytku k straně polední; koltry síně
té očkovaté budou z bílého hedbáví soukaného; sto
loket zdélí ať má kraj jeden. 10 Sloupů pak bude k nim
dvadcet, a podstavků k nim měděných dvadcet; háky
na sloupích a přepásaní jich stříbrné. 11 A tak i strana
půlnoční na dýl ať má koltry očkovaté sto loket zdýlí, a
sloupů svých dvadceti, a podstavků k nim měděných
dvadceti; háky na sloupích a přepásaní jich stříbrné.
12 Na šíř pak té síně k straně západní budou koltry
očkovaté padesáti loktů zdýlí, a sloupů k nim deset, a
podstavků jejich deset. 13 A širokost síně v straně
přední na východ bude padesáti loktů. 14 Patnácti
loktů budou koltry očkovaté k straně jedné, sloupové
k nim tři, a podstavkové jejich tři. 15 A k straně druhé
patnácti loktů zdýlí budou koltry očkovaté, sloupové
jejich tři, a podstavkové jejich tři. 16 K bráně pak té
síně uděláno bude zastření dvadcíti loktů z postavce
modrého a šarlatu, a z červce dvakrát barveného,
a bílého hedbáví soukaného, dílem krumpéřským,
sloupové k němu čtyři, a podstavkové jejich čtyři. 17
Všickni sloupové síně vůkol přepásaní budou stříbrem;
hákové pak jejich budou stříbrní, a podstavkové jejich
mědění. 18 Dlouhost síně bude sto loket, a širokost
padesáte, všudy jednostejná, vysokost pak pěti loktů,
z bílého hedbáví soukaného, a podstavkové budou
mědění. 19 Všecka nádobí příbytku, ke vší službě
jeho, a všickni kolíkové jeho, i všickni kolíkové síně z
mědi budou. 20 Ty také přikaž synům Izraelským,
ať nanesou oleje olivového čistého, vytlačeného k
svícení, aby lampy vždycky rozsvěcovány byly. 21 V
stánku úmluvy před oponou, kteráž zastírati bude
svědectví, spravovati je budou Aron a synové jeho od
večera až do jitra před Hospodinem. Toť bude řád
věčný, kterýž zachovávati budou potomci jejich mezi
syny Izraelskými.

28 Ty pak přijmi k sobě Arona bratra svého s
syny jeho z prostředku synů Izraelských, aby
úřad kněžský konali přede mnou: Aron, Nádab, Abiu,
Eleazar a Itamar, synové Aronovi. 2 A uděláš roucha
svatá Aronovi bratru svému k slávě a k ozdobě. 3 Ty
také mluviti budeš se všechněmi umělými řemeslníky,
kteréž jsem naplnil duchem moudrosti, aby dělali
roucha Aronovi ku posvěcení jeho, v nichž by úřad
kněžský konal přede mnou. 4 Tato pak jsou roucha,
kteráž udělají, náprsník, náramenník, plášť a sukni s
oky, čepici a pás. Takové šaty svaté udělají Aronovi
bratru tvému a synům jeho, aby úřad kněžský konali
přede mnou. 5 A vezmou řemeslníci zlato a modrý
postavec, a šarlat a červec dvakrát barvený a kment.
6 Udělají pak náramenník z zlata, z postavce modrého
a šarlatu, z červce dvakrát barveného a hedbáví
bílého, přesukovaného dílem řemeslným. 7 Dva
vrchní kraje spojená míti bude na dvou koncích
svých, a tak se spolu držeti bude. 8 Přepásaní pak
přes ten náramenník, kteréž na něm bude, podobné
bude dílu jeho; z týchž věcí bude, totiž z zlata, z
postavce modrého a z šarlatu, a z červce dvakrát
barveného, a z hedbáví bílého přesukovaného. 9
Vezmeš také dva kameny onychinové, a vyryješ na
nich jména synů Izraelských. 10 Šest jmen jejich na
kameni jednom, a jmen šest ostatních na kameni
druhém, podlé pořádku narození jejich. 11 Dílem
řemeslníka, kterýž řeže na kameni, a kterýž vyrývá
pečeti, vyryješ na těch dvou kameních jména synů
Izraelských; do zlata je vsadíš. 12 A položíš dva
kameny ty na vrchních krajích náramenníku, kameny
pro pamět na syny Izraelské; a nositi bude Aron jména
jejich před Hospodinem na obou ramenách svých na
památku. 13 Uděláš i haklíky zlaté. 14 A dva řetízky z
zlata čistého jednostejně uděláš dílem točeným, a
zavěsíš řetízky ty stočené na ty haklíky. 15 Uděláš
také náprsník soudu dílem řemeslným, takovým
dílem, jako náramenník uděláš jej z zlata, z postavce

modrého, z šarlatu, z červce dvakrát barveného,
a z bílého hedbáví přesukovaného. 16 Čtverhraný
bude a dvojnásobní; pídi dlouhost, a pídi širokost
jeho bude. 17 A vysadíš jej všudy kamením drahým.
Čtyřmi řady ať jest kamení, pořádkem tímto: Sardius,
topazius a smaragdus v prvním řadu; 18 V druhém
pak zpořádaní karbunkulus, zafir a jaspis; 19 A v řadu
třetím linkurius, achates a ametyst; 20 V čtvrtém řadu
chryzolit, onychin a beryl. Vsazeni budou do zlata v
svém pořádku. 21 Těch pak kamenů s jmény synů
Izraelských bude dvanácte, podlé jmen jejich, dílem
řežících pečeti; jeden každý podlé jména svého, pro
dvanáctero pokolení budou. 22 Uděláš i k náprsníku
řetízky jednostejné dílem točeným z zlata čistého. 23
Uděláš také k náprsníku dva kroužky zlaté, a dáš je na
dva kraje náprsníka. 24 A prostrčíš dva řetízky zlaté
skrze dva kroužky po krajích náprsníka. 25 A druhé
konce těch dvou řetízků připneš k haklíkům, a dáš na
vrchní kraje náramenníka po předu. 26 Uděláš i dva
kroužky zlaté, kteréž dáš na dva kraje náprsníka, na
tu obrubu jeho, kteráž jest po té straně k náramenníku
do vnitřku. 27 Uděláš ještě dva jiné kroužky zlaté,
kteréž dáš na dvě strany náramenníka zespod po
předu naproti spojení jeho, svrchu nad přepásaním
náramenníka. 28 Tak svíží náprsník ten, kroužky
jeho s kroužky náramenníka, tkanicí z postavce
modrého, aby byl nad přepásaním náramenníka, a
neodevstával náprsník od náramenníka. 29 I bude
nositi Aron jména synů Izraelských na náprsníku
soudu na srdci svém, když vcházeti bude do svatyně,
na památku před Hospodinem ustavičně. 30 Položíš
pak do náprsníku soudu urim a thumim, aby bylo na
srdci Aronově, když vcházeti bude před Hospodina;
a nositi bude Aron soud synů Izraelských na srdci
svém před Hospodinem vždycky. 31 Uděláš také
plášť pod náramenník, všecken z postavce modrého.
32 A bude na vrchu v prostřed něho díra; okolek její
všudy vůkol dílem tkaným, jako obojek u pancíře
bude, aby se neroztrhl. 33 Uděláš i na podolku jeho
jablka zrnatá z hedbáví modrého, z šarlatu a z červce
dvakrát barveného, na podolku jeho vůkol, a zvonečky
zlaté mezi nimi vůkol. 34 Zvonček zlatý a jablko
zrnaté, opět za tím zvonček zlatý a jablko zrnaté
na podolku pláště vůkol. 35 A bude to míti na sobě
Aron při službách, aby slyšán byl zvuk jeho, když
vcházeti bude do svatyně před Hospodina, i když
vycházeti bude, aby neumřel. 36 Uděláš také plech z
zlata čistého, a vyryješ na něm dílem vyrývajících
pečeti: Svatost Hospodinu. 37 Kterýž dáš na tkanici z
modrého postavce, a bude na čepici; napřed na čepici
bude. 38 I bude nad čelem Aronovým, aby nesl Aron
nepravosti posvěcených věcí, kterýchž by posvětili
synové Izraelští při všech dařích posvěcených věcí
svých; a bude nad čelem jeho vždycky, aby příjemné
je činil před Hospodinem. 39 Uděláš také sukni z
hedbáví bílého vázanou s oky; uděláš i čepici z
hedbáví bílého; pás také uděláš dílem krumpéřským.
40 Synům také Aronovým zděláš sukně; pasy také jim
uděláš a klobouky k slávě a k ozdobě. 41 A oblečeš v
ně Arona bratra svého a syny jeho s ním, a pomažeš
jich, a naplníš ruce jejich, a posvětíš mi jich, aby
úřad kněžský konali přede mnou. 42 Nadělej jim i
košilek lněných k zakrytí nahoty těla; od bedr až do
stehen budou. 43 A ať je na sobě mají Aron i synové,
když vcházeti budou do stánku úmluvy, aneb když
přistupovati budou k oltáři, aby sloužili v svatyni; a
neponesou nepravosti, aniž zemrou. Řád tento bude
věčný jemu i potomkům jeho po něm.

29 Toto také učiníš jim ku posvěcení jich, aby
úřad kněžský konali přede mnou: Vezmi volka
jednoho ještě mladého a skopce dva bez vady. 2
Chleby též přesné a koláče přesné s olejem smíšené,
a oplatky přesné polité olejem; z běli pšeničné naděláš
toho. 3 A vklada to do koše jednoho, obětovati to
budeš v koši, spolu s tím volkem a dvěma skopci.
4 Potom Aronovi a synům jeho přistoupiti kážeš ke
dveřím stánku úmluvy, a umyješ je vodou. 5 A vezma
roucha, oblečeš Arona v sukni, a v plášť náležící
pod náramenník, a v náramenník, a v náprsník, a
přepášeš ho pasem náramenníka. 6 Vstavíš i čepici
na hlavu jeho, a korunu svatosti vstavíš na čepici. 7
Naposledy vezmeš olej pomazání, a vyleje na hlavu
jeho, pomažeš ho. 8 Potom synům jeho přistoupiti
kážeš, a zobláčíš je v sukně. 9 A zopasuješ je pasy,
Arona i syny jeho, a vstavíš jim čepičky na hlavu. I
budouť míti kněžství řádem věčným; a posvětíš ruky
Aronovy a ruky synů jeho. 10 Přivedeš také volka před
stánek úmluvy, i vloží Aron a synové jeho ruce své
na hlavu volka. 11 A zabiješ volka před Hospodinem
u dveří stánku úmluvy. 12 A nabera krve z volka,
pomažeš na rozích oltáře prstem svým, a všecku
krev vyleješ k spodku oltáře. 13 Vezmeš pak všecken
tuk přikrývající droby a branici s jater, a dvě ledviny
s tukem, kterýž jest na nich, a zapálíš to na oltáři.
14 Maso pak z toho volka, a kůži s lejny jeho spálíš
ohněm vně za stany; nebo obět za hříchy jest. 15
Skopce také jednoho vezmeš, a vloží Aron a synové
jeho ruce své na hlavu toho skopce. 16 A zabiješ toho
skopce, a nabera krve jeho, pokropíš oltáře na vrchu
vůkol. 17 Skopce pak rozsekáš na kusy, a vymyje
droby jeho i nohy, vkladeš je na ty kusy z něho a

na hlavu jeho. 18 A potom všeho skopce zapálíš na
oltáři; nebo zápal ten jest Hospodinu vůně příjemná,
obět ohnivá jest Hospodinu. 19 Vezmeš také skopce
druhého; i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu
téhož skopce. 20 A zabiješ skopce toho, a vezma
krev jeho, pomažeš jí konce ucha Aronova, a konce
pravého ucha synů jeho, i palce na pravé ruce jejich, a
palce na pravé noze jejich; a vykropíš tu krev na oltář
vůkol. 21 A vezma krve, kteráž bude na oltáři, a oleje
pomazání, pokropíš Arona a roucha jeho i synů jeho
a roucha jejich s ním; a budeť posvěcen on i roucho
jeho, i synové jeho, a roucho synů jeho s ním. 22
Potom vezmeš z skopce tuk a ocas, a tuk přikrývající
droby, a branici s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž
jest na nich, a plece pravé, (nebo skopec naplnění
jest,) 23 A jeden pecník chleba, a jeden koláč chleba
s olejem, a oplatek jeden z koše chlebů přesných,
kterýž jest před Hospodinem. 24 A dáš to vše v ruce
Aronovy a v ruce synů jeho, a obraceti to budeš sem
i tam, aby byla obět obracení před Hospodinem. 25
Potom vezma to z rukou jejich, zapálíš na oltáři v
zápal, k vůni příjemné před Hospodinem. Toť jest
obět ohnivá Hospodinu. 26 Vezmeš také hrudí z
skopce posvěcení, kterýž bude Aronův, a obraceti
je budeš sem i tam, aby byla obět obracení před
Hospodinem; a budeť na tvůj díl. 27 Posvětíš tedy
hrudí obracení, a plece pozdvižení, kteréž obracíno a
kteréž pozdvihováno bylo z skopce posvěcení, z toho,
kterýž bude Aronův, a z toho, kterýž bude synů jeho.
28 A bude to Aronovi a synům jeho právem věčným
od synů Izraelských, když obět pozdvižení bude.
Nebo pozdvižení bude od synů Izraelských, z obětí
jejich pokojných; pozdvižení jejich náleží Hospodinu.
29 Roucha pak svatá, kteráž jsou Aronova, zůstanou
synům jeho po něm, aby pomazováni byli v nich, a
aby posvěcovány byly v nich ruce jejich. 30 Sedm dní
bude v nich choditi kněz, kterýž bude na jeho místě z
synů jeho, kterýž vcházeti bude do stánku úmluvy,
aby sloužil v svatyni. 31 Skopce pak posvěcení
vezma, uvaříš maso jeho na místě svatém. 32 A
budeť jísti Aron s syny svými maso toho skopce a
chléb, kterýž jest v koši u dveří stánku úmluvy. 33 Jísti
budou to ti, za něž očištění se stalo ku posvěcení
rukou jejich, aby posvěceni byli. Cizí pak nebude
jísti, nebo svatá věc jest. 34 Zůstalo-li by co masa
posvěcení a chleba až do jitra, spálíš ostatky ohněm;
nebude jedeno, nebo svatá věc jest. 35 Tak tedy
uděláš s Aronem a syny jeho vedlé všeho, což jsem
přikázal tobě; za sedm dní posvěcovati budeš rukou
jejich. 36 A volka za hřích obětovati budeš na každý
den na očištění, a krví za hřích pokropíš oltáře, čině
očištění na něm, a pomažeš ho ku posvěcení jeho.
37 Za sedm dní očišťování konati budeš na oltáři,
a posvětíš ho, a ten oltář bude nejsvětější. Cokoli
dotkne se oltáře, posvěceno bude. 38 A toto jest,
což obětovati budeš na oltáři, beránky roční dva, na
každý den ustavičně. 39 Jednoho beránka obětovati
budeš ráno, a beránka druhého obětovati budeš k
večerou. 40 A desátý díl efi běli smíšené s olejem
vytlačeným, jehož by bylo s čtvrtý díl hin, a k oběti
mokré čtvrtý díl hin vína na jednoho beránka. 41
Tolikéž beránka druhého obětovati budeš k večerou.
Jako při oběti suché ranní, a jako při mokré oběti
její, tak při této učiníš, aby byla vůně příjemná, obět
ohnivá Hospodinu. 42 Zápalná obět tato ustavičná ať
jest po všecky věky vaše u dveří stánku úmluvy před
Hospodinem, kdež přicházeti budu k vám, abych tam
s tebou mluvil. 43 A tam přicházeti budu k synům
Izraelským, a posvěceno bude místo slávou mou. 44
Nebo posvětím stánku úmluvy i oltáře; Arona také a
synů jeho posvětím, aby mi úřad kněžský konali. 45
A bydliti budu u prostřed synů Izraelských, a budu
jim za Boha. 46 A zvědíť, že já jsem Hospodin Bůh
jejich, kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, abych
přebýval u prostřed nich, já Hospodin Bůh jejich.

30 Uděláš i oltář, na němž by se kadilo; z dříví
setim uděláš jej. 2 Lokte zdélí, a lokte zšíří,
čtverhraný bude, a dvou loket zvýší; z něho budou
rohy jeho. 3 Obložíš pak jej zlatem čistým, svrchek
jeho i po stranách vůkol i rohy jeho; a uděláš mu
korunu zlatou vůkol. 4 Po dvou také kruzích zlatých
uděláš u něho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po
obou stranách jeho; a skrze ně provlečeš sochory,
aby nošen byl na nich. 5 Ty pak sochory uděláš
z dříví setim, a obložíš je zlatem. 6 A postavíš jej
před oponou, za kterouž jest truhla svědectví, před
slitovnicí, kteráž jest nad svědectvím, kdež přicházeti
budu k tobě. 7 I kaditi bude na něm Aron kadidlem z
vonných věcí; každého jitra, když spraví světla, kaditi
bude. 8 Tolikéž když rozsvítí Aron lampy k večerou,
kaditi bude kaděním vonných věcí ustavičně před
Hospodinem po rodech vašich. 9 Nevložíte na něj
kadidla cizího, ani zápalu, ani oběti suché, ani oběti
mokré obětovati budete na něm. 10 Toliko očištění
vykoná nad rohy jeho Aron jednou v roce, krví oběti
za hřích v den očišťování; jednou v roce očištění
vykoná na něm po rodech vašich; svatosvaté jest
Hospodinu. 11 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:
12 Když vyzdvihneš hlavní summu synů Izraelských
náležejících ku počtu, dá jeden každý výplatu duše
své Hospodinu, když je počítati budeš, aby nebyla

na nich rána, když sečteni budou. 13 Toto pak dají:
Každý z těch, kteří jdou v počet, půl lotu dá, podlé
lotu svatyně. (Dvadceti peněz platí ten lot.) Půl lotu
obět pozdvižení bude Hospodinu. 14 Kdožkoli jde
v počet od dvadcíti let a výše, tu obět pozdvižení
ať dá Hospodinu. 15 Bohatý nedá více, a chudý
nedá méně, než půl lotu, když dávati budou obět
pozdvižení Hospodinu k očištění duší vašich. 16 A
vezma stříbro očištění od synů Izraelských, dáš je na
potřeby k službě stánku úmluvy; a bude to synům
Izraelským na památku před Hospodinem k očištění
duší vašich. 17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 18 Uděláš i umyvadlo měděné k umývání a
podstavek jeho měděný, a postavíš je mezi stánkem
úmluvy a oltářem, a naleješ do něho vody. 19 Umývati
budou z něho Aron i synové jeho ruce své i nohy své.
20 Když vcházeti budou do stánku úmluvy, umývati
se budou vodou, aby nezemřeli, aneb když by měli
přistupovati k oltáři, aby sloužili, a zapalovali obět
ohnivou Hospodinu. 21 I budou umývati ruce i nohy
své, aby nezemřeli. A bude jim ustanovení toto věčné,
Aronovi i semeni jeho po rodech jejich. 22 Mluvil také
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 23 Ty pak vezmi sobě
vonných věcí předních: Mirry nejčistší pět set lotů, a
skořice vonné polovici toho, totiž dvě stě a padesát, a
prustvorce vonného dvě stě a padesát; 24 Kasie pak
pět set lotů na váhu svatyně, oleje olivového míru
hin. 25 A uděláš z toho olej pomazání svatého, mast
nejvýbornější dílem apatykářským. Olej pomazání
svatého bude. 26 Pomažeš jím stánku úmluvy i truhly
svědectví, 27 A stolu i všech nádob k němu, svícnu
i všech nádob jeho, i oltáře, na němž se kadí; 28
Oltáře také, na němž se pálí oběti, a všech nádob
jeho, i umyvadla s podstavkem jeho. 29 Tak posvětíš
jich, aby byly nejsvětější. Cožkoli dotkne se jich,
posvěceno bude. 30 Arona také a synů jeho pomažeš,
a posvětíš jich, aby úřad kněžský konali přede mnou.
31 K synům pak Izraelským mluviti budeš, řka: Tento
olej pomazání svatého bude mi v národech vašich.
32 Tělo člověka nebude mazáno jím, a podlé složení
jeho neuděláte podobného. Svatýť jest, svatý vám
bude. 33 Kdo by koli udělal mast podobnou, a neb
mazal by jí cizího, vyhlazen bude z lidu svého. 34 I
řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi sobě vonných věcí,
balsamu, onychi, galbanu vonného, a kadidla čistého;
jednostejná váha toho bude. 35 A uděláš z toho
kadidlo, složení dílem apatykářským smíšené, čisté
a svaté. 36 A ztluka to drobně, klásti budeš z něho
před svědectvím v stánku úmluvy, kdež přicházeti
budu k tobě. Nejsvětější to vám bude. 37 Neuděláte
sobě kadidla podlé složení tohoto, kteréž připravíš;
za svatou věc tobě bude pro Hospodina. 38 Kdo by
koli dělal co podobného k vůni sobě, vyhlazen bude z
lidu svého.

31 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Hle,
povolal jsem ze jména Bezeleele, syna Uri,
syna Hur, z pokolení Judova. 3 A naplnil jsem ho
duchem Božím, moudrostí a rozumností, i uměním
všelijakého řemesla, 4 Aby vtipně smysliti uměl,
což by koli řemeslně uděláno býti mohlo z zlata a
z stříbra i z mědi. 5 I v řezání kamení drahého k
vsazování, i v umělém vysazování na dřevě aby dělal
všelijaké dílo. 6 A aj, já přidal jsem jemu Aholiaba,
syna Achisamechova, z pokolení Dan. A v srdci
každého vtipného složil jsem moudrost, aby spravili
vše, což jsem přikázal tobě: 7 Stánek úmluvy a truhlu
svědectví, a slitovnici, kteráž má býti na ní, i všelijaké
nádobí stánku; 8 Stůl také a nádoby k němu, i svícen
čistý se všemi nádobami jeho, a oltář pro kadění;
9 Též oltář k zápalům se všemi nádobami jeho, a
umyvadlo s podstavkem jeho; 10 I roucha k službě, i
roucha svatá Aronovi knězi, i roucha synů jeho, aby
mi úřad kněžský konali; 11 I olej pomazání a kadidlo
vonné do svatyně. Všecko tak, jakž jsem přikázal
tobě, udělají. 12 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 13 Ty pak mluv k synům Izraelským a rci: A však
sobot mých ostříhati budete. Nebo to znamením jest
mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo
bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji. 14
Protož ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám.
Kdož by ji poškvrnil, smrtí umře; a kdo by koli dělal
v ní dílo, vyhlazena bude ta duše z prostředku lidu
svého. 15 Šest dní děláno bude dílo, ale v den sedmý
sobota odpočinutí jest, svatost Hospodinu. Každý,
kdož by dělal dílo v den sobotní, smrtí umře. 16
Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak
aby světili sobotu po rodech svých smlouvou věčnou.
17 Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na
věčnost; nebo šest dní činil Hospodin nebe i zemi,
v den pak sedmý přestal a odpočinul. 18 I dal Pán
Mojžíšovi po dokonání těchto řečí s ním na hoře Sinai
dvě dsky svědectví, dsky kamenné, psané prstem
Božím.

32 Vida pak lid, že by prodléval Mojžíš sstoupiti
s hůry, sebrali se proti Aronovi a řekli jemu:
Vstaň, udělej nám bohy, kteříž by šli před námi;
nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z země
Egyptské, nevíme, co se přihodilo. 2 I řekl jim Aron:
Odejměte náušnice zlaté, kteréž jsou na uších žen
vašich, synů vašich i dcer vašich, a přineste ke mně.
3 Tedy strhl všecken lid náušnice zlaté, kteréž byly na

uších jejich, a přinesli k Aronovi. 4 Kteréžto vzav z
rukou jejich, dal je do formy, a udělal z nich tele slité.
I řekli: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli
z země Egyptské. 5 Což vida Aron, vzdělal oltář
před ním. I volal Aron, a řekl: Slavnost Hospodinova
zítra bude. 6 A nazejtří vstavše velmi ráno, obětovali
zápaly, a přivedli oběti pokojné. I sedl lid, aby jedl a
pil, potom vstali, aby hrali. 7 Mluvil pak Hospodin k
Mojžíšovi: Jdi, sstup, nebo porušil se lid tvůj, kterýž jsi
vyvedl z země Egyptské. 8 Sešli brzo s cesty, kterouž
jsem přikázal jim. Udělali sobě tele slité, a klaněli se
mu, a obětovali jemu, řkouce: Tito jsou bohové tvoji,
Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. 9 Řekl
také Hospodin Mojžíšovi: Viděl jsem lid tento, a aj,
lid jest tvrdé šíje. 10 Protož nyní nech mne, abych v
hněvě prchlivosti své vyhladil je, tebe pak učiním v
národ veliký. 11 I modlil se Mojžíš Hospodinu Bohu
svému, a řekl: Pročež, ó Hospodine, rozněcuje se
prchlivost tvá na lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země
Egyptské v síle veliké a v ruce mocné? 12 A proč
mají mluviti Egyptští, řkouce: Lstivě je vyvedl, aby
zmordoval je na horách, a aby vyhladil je se svrchku
země? Odvrať se od hněvu prchlivosti své, a lituj
zlého, kteréžs uložil uvésti na lid svůj. 13 Rozpomeň
se na Abrahama, Izáka a Izraele, služebníky své,
jimž jsi zapřisáhl skrze sebe samého a mluvil jsi
jim: Rozmnožím símě vaše jako hvězdy nebeské, a
všecku zemi tuto, o kteréž jsem mluvil, dám semeni
vašemu, a dědičně obdržíte ji na věky. 14 I litoval
Hospodin zlého, kteréž řekl, že učiní lidu svému.
15 A obrátiv se Mojžíš, sstoupil s hůry, dvě dsky
svědectví maje v rukou svých, dsky po obou stranách
psané; s jedné i s druhé strany byly popsané. 16 A
dsky ty dílo Boží byly; písmo také písmo Boží bylo
vyryté na dskách. 17 Uslyšev pak Jozue hlas lidu
křičícího, řekl Mojžíšovi: Hřmot boje v táboru jest.
18 Kterýžto odpověděl: Není to křik vítězících, ani
křik poražených, hlas zpívajících já slyším. 19 I stalo
se, když se přiblížil k stanům, že uzřel tele a tance.
A rozhněvav se Mojžíš velmi, povrhl z rukou svých
dsky, a rozrazil je pod Horou. 20 Vzal také tele, kteréž
byli udělali, a spálil je v ohni, a setřel je až na prach,
a vsypav na vodu, dal píti synům Izraelským. 21 A
řekl Mojžíš Aronovi: Coť učinil lid tento, že jsi uvedl
na něj hřích veliký? 22 Odpověděl Aron: Nehněvej se,
pane můj. Ty víš, že lid tento k zlému nakloněn jest.
23 Nebo řekli mi: Udělej nám bohy, kteříž by šli před
námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z
země Egyptské, nevíme, co se stalo. 24 Jimž jsem
odpověděl: Kdo má zlato, strhněte je s sebe. I dali mi,
a uvrhl jsem je do ohně, a udělalo se to tele. 25 A vida
Mojžíš lid obnažený, že obnažil jej Aron ku potupě
před nepřátely, kteříž povstati měli proti nim, 26 Stoje
v bráně táboru, řekl: Kdo jest Hospodinův, přistup ke
mně. I shromáždili se k němu všickni synové Léví. 27
Jimž řekl: Tak praví Hospodin Bůh Izraelský: Připaš
jeden každý meč svůj k boku svému; přejděte sem
i tam od brány táboru k bráně, a zabí jeden každý
bratra svého, a každý přítele svého i bližního svého.
28 I učinili synové Léví podlé řeči Mojžíšovy, a padlo
jich v ten den z lidu na tři tisíce mužů. 29 Nebo řekl
byl Mojžíš: Posvětťež dnes rukou svých Hospodinu,
jeden každý na synu svém a na bratru svém, aby
vám dal dnes požehnání. 30 A když bylo nazejtří, řekl
Mojžíš lidu: Vy jste zhřešili hříchem velikým. Protož
nyní vstoupím k Hospodinu, zda bych ho ukrotil pro
hřích váš. 31 Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu,
řekl: Prosím, zhřešilť jest lid ten hříchem velikým;
nebo udělali sobě bohy zlaté. 32 Nyní pak neb odpusť
hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy
své, kteroužs psal. 33 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo
zhřešil proti mně, toho vymaži z knihy své. 34 Protož
nyní jdi, veď lid tento, kamž jsem rozkázal tobě. Aj,
anděl můj půjde před tebou; v den pak navštívení
mého navštívím i na nich hřích jejich. 35 I bil Hospodin
lid, proto že učinili tele, kteréž byl udělal Aron.

33 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, vstup odsud,
ty i lid, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské do
země, kterouž jsem přisáhl Abrahamovi, Izákovi a
Jákobovi, řka: Semeni tvému dám ji, 2 (A pošli před
tebou anděla, a vyženu Kananea, Amorea, Hetea,
Ferezea, Hevea a Jebuzea,) 3 Do země oplývající
mlékem a strdí. Neboť sám nevstoupím s tebou,
proto že lid tvrdé šíje jsi, abych nezahubil tebe na
cestě. 4 A uslyšav lid řeč tuto přezlou, zámutek nesli,
aniž vzal kdo okrasy své na sebe. 5 Nebo byl řekl
Hospodin Mojžíšovi: Mluv synům Izraelským: Vy jste
lid tvrdé šíje; jakž jen jedinou vstoupím mezi vás,
zahladím vás. Protož již, slož okrasu svou s sebe,
a zvím, co učiniti mám s tebou. 6 I svlékli s sebe
synové Izraelští okrasy své u hory Oréb. 7 Mojžíš
pak vzav stánek, rozbil jej sobě vně za stany, vzdáliv
se od táboru, a nazval jej stánkem úmluvy. Tedy
kdokoli hledal Hospodina, ven choditi musil k stánku
úmluvy, kterýž byl vně za stany. 8 K tomu také, když
vycházel Mojžíš k stánku, povstával všecken lid a stál
každý u dveří stanu svého, a hleděli za Mojžíšem,
dokudž nevšel do stánku. 9 Bývalo pak toto, že když
vcházíval Mojžíš do stánku, sstupoval sloup oblakový,
a stával u dveří stánku, a mluvil s Mojžíšem. 10
A všecken lid vida sloup oblakový, an stojí u dveří

stánku, povstávali všickni, a klaněli se každý u dveří
stanu svého. 11 A mluvíval Hospodin k Mojžíšovi tváří
v tvář, tak jako mluví člověk s přítelem svým. Potom
navracel se do táboru, ale služebník jeho Jozue,
syn Nun, mládenec, neodcházel z stánku. 12 I řekl
Mojžíš Hospodinu: Pohleď, ty velíš mi, abych vedl
lid tento, a neoznámils mi, koho pošleš se mnou,
ještos pravil: Znám tě ze jména, k tomu také nalezl jsi
milost přede mnou. 13 Již tedy, jestliže jsem jen nalezl
milost před tebou, oznam mi, prosím, cestu svou,
abych tě poznal, a abych nalezl milost před tebou; a
pohleď, že národ tento jest lid tvůj. 14 I odpověděl:
Tvář má předcházeti vás bude, a dámť odpočinutí. 15
I řekl: Nemá-liť předcházeti nás tvář tvá, nevyvozuj
nás odsud. 16 Nebo po čem poznáno bude zde, že
jsem nalezl milost před tebou, já i lid tvůj? Zdali ne po
tom, když půjdeš s námi, a když odděleni budeme, já
a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž jest na tváři země?
17 I řekl Hospodin Mojžíšovi: I tu také věc, kterouž jsi
pravil, učiním; nebo jsi nalezl milost přede mnou, a
znám tě ze jména. 18 Řekl opět: Okažiž mi, prosím,
slávu svou. 19 Kterýž odpověděl: Já způsobím to, aby
šlo mimo tebe před tváří tvou všecko dobré mé, a
zavolám ze jména: Hospodin před tváří tvou. Smiluji
se, nad kýmž se smiluji, a slituji se, nad kýmž se
slituji. 20 Řekl také: Nebudeš moci viděti tváři mé;
neboť neuzří mne člověk, aby živ zůstal. 21 I to řekl
Hospodin: Aj, místo u mne, a staneš na skále. 22 A
když tudy půjde sláva má, postavím tě v rozsedlině
skály, a přikryji tě rukou svou, dokudž nepřejdu. 23
Potom odejmu ruku svou, i uzříš hřbet můj, ale tvář
má nebude spatřína.

34 I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Vyteš sobě dvě
dsky kamenné podobné prvním, a napíši na
dskách těch slova, kteráž byla na dskách prvních,
kteréž jsi rozrazil. 2 Budiž tedy hotov ráno, a vstoupíš
v jitře na horu Sinai, a staneš přede mnou na vrchu
hory té. 3 Žádný ať nevstupuje s tebou, aniž také kdo
vidín bude na vší hoře; ani ovce neb volové pásti
se budou naproti hoře této. 4 Tedy Mojžíš vytesal
dvě dsky kamenné podobné prvním, a vstav ráno,
vstoupil na horu Sinai, jakž mu přikázal Hospodin,
a vzal v ruku svou dvě dsky kamenné. 5 I sstoupil
Hospodin v oblaku, a stál s ním tam, a zavolal ze
jména: HOSPODIN. 6 Nebo pomíjeje Hospodin tvář
jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý
a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství
a pravdě, 7 Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje
nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli
neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců
na synech, a na synech synů do třetího i čtvrtého
pokolení. 8 Mojžíš pak rychle sklonil hlavu k zemi, a
poklonu učinil. 9 A řekl: Prosím, našel-li jsem milost v
očích tvých, Pane, nechť jde, prosím, Pán u prostřed
nás, nebo lid jest tvrdé šíje, a milostiv buď nepravosti
naší a hříchu našemu, a měj nás za dědictví. 10
Kterýžto řekl: Aj, já učiním smlouvu přede vším lidem
tvým. Učiním divné věci, kteréž nejsou učiněny na vší
zemi a ve všech národech, a viděti bude všecken lid,
(mezi nimiž jsi,) skutky Hospodinovy; nebo hrozné
bude to, což já učiním s tebou. 11 Zachovej to,
což já dnes tobě přikazuji. Aj, já vyženu před tváří
tvou Amorea a Kananea, Hetea a Ferezea, Hevea
a Jebuzea. 12 Varuj se pak, abys nečinil smlouvy
s obyvateli země té, do kteréž vejdeš, ať by nebyli
osídlem u prostřed tebe. 13 Ale zboříte oltáře jejich, a
modly jejich polámete, a jejich háje posekáte. 14 Nebo
nebudeš se klaněti Bohu jinému, proto že Hospodin
jest, jméno má horlivý, Bůh silný, horlivý jest. 15
Nevcházej v smlouvu s obyvateli země té, aby když
by smilnili, jdouce po bozích svých, a obětovali bohům
svým, nepovolali tě, a jedl bys z oběti jejich. 16 A abys
nebral ze dcer jeho synům svým, i smilnily by dcery
jejich, jdouce po bozích svých, a naučily by smilniti
syny tvé, jdouce po bozích svých. 17 Bohů slitých
neuděláš sobě. 18 Slavnost přesnic zachovávati
budeš. Za sedm dní jísti budeš chleby nekvašené,
jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib;
nebo měsíce toho vyšel jsi z Egypta. 19 Všecko
což otvírá život, mé jest, i všeliký samec v dobytku
tvém, prvorozený z volů a ovcí. 20 Ale prvorozené
osle vyplatíš dobytčetem; pakli bys nevyplatil, šíji
zlomíš jemu. Každého prvorozeného z synů svých
vyplatíš, aniž ukáží se přede mnou prázdní. 21 Šest
dní pracovati budeš, dne pak sedmého přestaneš; v
čas orání i žně přestaneš. 22 A učiníš sobě slavnost
téhodnů, svátek prvotin žně pšeničné a slavnost
klizení po vyjití každého roku. 23 Třikrát v roce ukáže
se každý z vás pohlaví mužského před oblíčejem
Panovníka Hospodina, Boha Izraelského. 24 Nebo
vyvrhu národy od tváři tvé a rozšířím meze tvé, aniž
kdo sáhne na zemi tvou, když vstoupíš, abys se
ukázal před Hospodinem Bohem svým třikrát v roce.
25 Nebudeš obětovati krve oběti mé, dokavadž u tebe
kvas jest, aniž zůstane do jitra obět slavnosti Fáze.
26 Prvotiny prvních úrod země své přinášeti budeš do
domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti kozelce
v mléce matky jeho. 27 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Napiš sobě slova tato; nebo podlé slov těch učinil
jsem smlouvu s tebou a s Izraelem. 28 Byl pak tam s
Hospodinem čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, chleba

nejedl a vody nepil; a napsal na dskách slova té
smlouvy, totiž deset slov. 29 I stalo se, když sstupoval
Mojžíš s hory Sinai, (a měl dvě dsky svědectví v
rukou svých, když sstupoval s hory,) nevěděl, že
by se stkvěla kůže tváři jeho, když mluvil s ním. 30
A viděl Aron i všickni synové Izraelští Mojžíše, a
aj, stkvěla se kůže tváři jeho, a nesměli přistoupiti
k němu. 31 Ale Mojžíš zavolal jich, a navrátili se k
němu Aron i všecka knížata shromáždění toho, a
mluvil Mojžíš s nimi. 32 Potom přišli také k němu
všickni synové Izraelští, jimžto přikázal všecko, což s
ním mluvil Hospodin na hoře Sinai. 33 Dokudž pak
mluvil Mojžíš s nimi, měl zástěru na tváři své. 34 Ale
když vcházel Mojžíš před tvář Hospodina, aby mluvil
s ním, odjímal zástěru, dokudž nevyšel. Vyšed pak,
mluvil synům Izraelským, což mu bylo rozkázáno.
35 Tedy viděli synové Izraelští tvář Mojžíšovu, že se
stkvěla kůže tváři jeho. A kladl zase Mojžíš zástěru
na tvář svou, dokudž nevcházel, aby mluvil s ním.

35 Tedy svolal Mojžíš všecko shromáždění synů
Izraelských, a řekl jim: Tato jsou slova, kteráž
přikázal vám Hospodin, abyste je činili. 2 Šest dní
děláno bude dílo, ale v sedmý den mějte svátek,
sobotu odpočinutí Hospodinova. Kdo by dělal v něm
dílo, umře. 3 Nezanítíte ohně nikdež v příbytcích
svých v den sobotní. 4 Mluvil také Mojžíš ke všemu
shromáždění synů Izraelských takto: Toto jest slovo,
kteréž přikázal Hospodin, řka: 5 Sebeřte z sebe obět
pozdvižení Hospodinu. Každý, kdož jest ochotný
v srdci svém, přinese tu obět Hospodinu: Zlato,
stříbro a měď, 6 A postavec modrý, a šarlat, a
červec dvakrát barvený, a bílé hedbáví, a kozí srsti;
7 Též kůže skopců na červeno barvené, a kůže
jezevčí, a dříví setim, 8 A olej k svícení a vonné
věci na olej ku pomazání a pro kadění vonné, 9
A kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování
do náramenníku a náprsníku. 10 A všickni, kdož
jsou vtipní mezi vámi, přijdou a dělati budou, cožkoli
přikázal Hospodin: 11 Příbytek, stánek jeho i přikrytí
jeho a háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, sloupy
jeho i podstavky jeho; 12 Truhlu s sochory jejími,
slitovnici a oponu zastření; 13 Stůl i sochory k němu
se všemi nádobami jeho, i chléb předložení; 14 A
svícen k svícení s nádobami jeho i lampy jeho, a olej
k svícení; 15 Též oltář pro kadění a sochory jeho, i
olej pomazání a kadidlo z vonných věcí, i zastření
dveří v příbytku; 16 Oltář k zápalu a rošt jeho měděný
a sochory jeho, i všecka nádobí jeho, i umyvadlo s
podstavkem jeho; 17 Koltry očkovaté k síni, sloupy její
a podstavky její, i zastření brány do síně; 18 Kolíky k
příbytku, a kolíky síně s provázky jejich; 19 Roucha k
službě, k přisluhování v svatyni, i roucho svaté Arona
kněze, i roucho synů jeho k konání úřadu kněžského.
20 Vyšlo tedy všecko shromáždění synů Izraelských
od tváři Mojžíšovy, 21 A přišli, každý muž, kteréhož
ponuklo srdce jeho, a každý, v němž duch jeho byl
dobrovolný, a přinesli obět pozdvižení Hospodinu, k
dílu stánku úmluvy a ke vší službě jeho, i k rouchu
svatému. 22 Přicházeli muži i ženy, každý, kdož byl
ochotný v srdci, a přinášeli spinadla, a náušnice, a
prsteny, a záponky z pravých rukou, všelijaké nádobí
zlaté, a kdožkoli obětoval obět zlata Hospodinu. 23
Každý, kdož měl postavec modrý a šarlat, a červec
dvakrát barvený, a bílé hedbáví a kozí srsti, a kůže
skopců na červeno barvené, a kůže jezevčí, přinesl
to. 24 Kdokoli obětoval obět stříbra a mědi, přinášeli
to za obět pozdvižení Hospodinu; každý také, kdo měl
dříví setim, ke všelikému dílu služebnosti, přinášeli je.
25 Ano i všecky ženy vtipné rukama svýma předly,
a přinesly, co napředly, postavec modrý a šarlat, a
červec dvakrát barvený a bílé hedbáví. 26 Všecky
pak ženy, kterýchž ponuklo srdce jejich, aby předly
uměle, předly srsti kozí. 27 Knížata pak přinášeli
kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do
náramenníku a náprsníku, 28 Též vonné věci a olej k
svícení, a k oleji pomazání, a k vonnému kadidlu. 29
Každý muž i žena, v nichž ochotné srdce jejich bylo k
tomu, aby přinášeli potřeby ke všelikému dílu, kteréž
byl přikázal dělati Hospodin skrze Mojžíše, přinášeli
synové Izraelští obět dobrovolnou Hospodinu. 30
Tedy řekl Mojžíš synům Izraelským: Pohleďte, povolal
ze jména Hospodin Bezeleele, syna Uri, syna Hur,
z pokolení Judova. 31 A naplnil ho duchem Božím,
moudrostí, rozumností i uměním všelijakého řemesla,
32 Aby vtipně smysliti uměl, jak by se co dělati
mělo na zlatu a stříbru a mědi, 33 I v řemeslném
strojení kamenů k vsazování, i v díle od dřeva, aby
dělal všelijakým řemeslem vtipným. 34 Dal nadto
v srdce jeho i to, aby učiti mohl on i Aholiab, syn
Achisamechův z pokolení Dan. 35 Naplnil je moudrostí
srdce, aby dělali všelijaké dílo tesařské a řemeslné,
i krumpéřské a vytkávané z postavce modrého a
šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví,
a aby dělali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné věci.

36 Tedy dělal Bezeleel a Aholiab i všeliký muž
vtipný, jimž dal Hospodin moudrost a rozumnost,
aby uměli dělati všeliké dílo k službě svatyně, všecko,
což přikázal Hospodin. 2 Povolal pak Mojžíš Bezeleele
a Aholiaba i každého muže vtipného, v jehož srdce dal
Hospodin moudrost, každého také, kohož ponoukalo

srdce jeho, aby přistoupil ku práci díla toho. 3 A
vzali od Mojžíše všecky dary, kteréž přinesli synové
Izraelští k dílu služebnému svatyně, aby dělali je.
Ale oni vždy předce přinášeli k němu každého jitra
dary dobrovolné. 4 Tedy přišli všickni vtipní dělníci
díla svatyně, každý od díla svého, kteréž dělali, 5 A
mluvili k Mojžíšovi těmi slovy: Mnohem více přináší
lid, nežli potřebí jest k dělání díla, kteréž přikázal
Hospodin dělati. 6 I rozkázal Mojžíš, aby provoláno
bylo v vojště takto: Muž ani žena, žádný nepřinášej
více oběti k svatyni. I zbráněno jest lidu, aby nenosili.
7 Nebo měli potřeb hojně dosti k dělání všelikého díla,
tak že zbývalo. 8 I dělal každý vtipný z dělníků těch
dílo to, příbytek z desíti čalounů, kteříž byli z bílého
hedbáví přesukovaného, a z postavce modrého a
šarlatu, a z červce dvakrát barveného; cherubíny
dílem řemeslným udělal na nich. 9 Dlouhost čalounu
jednoho osm a dvadceti loktů, a čtyř loktů širokost
čalounu jednoho; všickni čalounové byli jednostejné
míry. 10 Potom spojil pět čalounů jeden s druhým, a
pět jiných čalounů spojil jeden s druhým. 11 Nadělal i
ok z hedbáví modrého po kraji čalounu jednoho na
konci, kde se spojovati má s druhým, a tolikéž udělal
na kraji čalounu druhého na konci v spojení druhém.
12 Padesáte ok udělal na čalounu jednom, a padesáte
ok udělal po kraji čalounu, kterýmž připojen byl k
druhému; oko jedno proti druhému bylo. 13 Udělal
i padesáte haklíků zlatých a spojil čalouny jeden s
druhým haklíky těmi; a tak udělán jest příbytek jeden.
14 Nadto nadělal houní z srstí kozích na stánek, k
přistírání příbytku po vrchu; jedenácte houní udělal.
15 Dlouhost houně jedné třidceti loktů, a širokost
houně jedné čtyř loktů; jednostejná míra byla těch
jedenácti houní. 16 A spojil pět houní obzvláštně,
a šest houní obzvláštně. 17 Udělal také padesáte
ok po kraji houně na konci, kdež se spojovati má, a
padesáte ok udělal po kraji houně v spojení druhém.
18 Udělal k tomu haklíků měděných padesáte k
spojení stánku, aby byl jedno. 19 Nadto udělal přikrytí
stánku z koží skopcových na červeno barvených,
a přikrytí z koží jezevčích svrchu. 20 Nadělal k
příbytku i desk z dříví setim stojatých. 21 Desíti
loktů dlouhost dsky, a půl druhého širokost dsky
každé. 22 Dva čepy měla dska jedna, podobně jako
stupně u schodu spořádané, jeden proti druhému;
tak udělal u všech desk příbytku. 23 Zdělal i dsky
k příbytku, dvadceti desk k straně polední, k větru
polednímu. 24 A čtyřidceti podstavků stříbrných udělal
pode dvadceti desk, dva podstavky pod jednu dsku
ke dvěma čepům jejím, a dva podstavky pod dsku
druhou pro dva čepy její. 25 Na druhé pak straně
příbytku k straně půlnoční udělal dvadceti desk, 26 A
čtyřidceti podstavků jejich stříbrných, dva podstavky
pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou. 27
Na straně pak příbytku k západu udělal šest desk. 28
Dvě dsky udělal v úhlech po obou stranách příbytku.
29 A byly spojené po spodu a tolikéž spojené svrchu k
jednomu kruhu; tak udělal po obou stranách ve dvou
úhlech. 30 A tak bylo osm desk a podstavků jejich
stříbrných šestnácte, dva podstavkové pod každou
dskou. 31 Nadělal i svlaků z dříví setim, pět ke dskám
straně příbytku jedné, 32 A pět svlaků ke dskám
druhé strany příbytku, a pět svlaků ke dskám strany
příbytku západní, dosahujících k oběma úhlům. 33 A
svlak prostřední udělal, aby šel po prostředku desk
od jednoho kraje k druhému. 34 Dsky pak obložil
zlatem a kruhy jejich udělal z zlata, aby v nich svlaky
byly; a obložil svlaky zlatem. 35 Udělal také oponu
z postavce modrého a šarlatu, a z červce dvakrát
barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného; dílem
řemeslným udělal ji s figurami cherubínů. 36 A udělal
pro ni čtyři sloupy z dříví setim, a obložil je zlatem;
hákové pak jejich byli zlatí, a slil k nim čtyři podstavky
stříbrné. 37 Udělal také zastření ke dveřům stánku
z postavce modrého, z šarlatu a z červce dvakrát
barveného a z bílého hedbáví přesukovaného, dílem
krumpéřským, 38 A sloupů k tomu zastření pět s háky
jejich, (obložil pak makovice a přepásaní jich zlatem,
) a podstavků pět měděných.

37 Udělal také Bezeleel truhlu z dříví setim, jejíž
dlouhost byla půl třetího lokte, a půl druhého
lokte širokost, vysokost také půl druhého lokte. 2 A
obložil ji zlatem čistým vnitř i zevnitř, a udělal jí korunu
zlatou vůkol. 3 Slil jí také čtyři kruhy zlaté ke čtyřem
úhlům jejím, dva totiž kruhy po jedné straně její, a dva
kruhy po druhé straně její. 4 Zdělal i sochory z dříví
setim a obložil je zlatem. 5 A uvlékl sochory do kruhů
po stranách truhly; aby na nich nošena byla truhla. 6
Udělal také slitovnici z zlata čistého. Půl třetího lokte
byla dlouhost její, a půl druhého lokte širokost její. 7
Udělal i dva cherubíny z zlata, z taženého zlata udělal
je na dvou koncích slitovnice, 8 Cherubína jednoho
na jednom konci a cherubína druhého na druhém
konci; na slitovnici udělal cherubíny, na obou koncích
jejích. 9 Ti pak cherubínové měli křídla vztažená
svrchu nad ní, zastírajíce křídly svými slitovnici; a tváři
jejich byly obráceny jedna k druhé, k slitovnici byly
obráceny tváři cherubínů. 10 Udělal i stůl z dříví setim.
Dvou loket byla dlouhost jeho a na loket širokost
jeho, půl druhého pak lokte vysokost. 11 A obložil jej
zlatem čistým, i korunu zlatou udělal mu vůkol. 12

Udělal mu i lištu dlani zšíří vůkol, a udělal korunu
zlatou okolo té lišty. 13 Slil také k němu čtyři kruhy
zlaté a vpustil je do čtyř úhlů, kteříž byli na čtyřech
nohách jeho. 14 Proti té liště byli kruhové, skrze něž
by provlačováni byli sochorové k nošení stolu. 15
Udělal i sochory z dříví setim, kteréžto obložil zlatem k
nošení stolu. 16 A zdělal nádoby, kteréž byly na stole,
misy jeho a lžice jeho, a koflíky jeho, a přikryvadla k
přikrývání z čistého zlata. 17 Udělal také svícen z
zlata čistého, z taženého zlata udělal svícen; sloupec
jeho i prutové jeho, misky jeho, koule jeho i květové
jeho z něho byli. 18 Šest pak prutů bylo po stranách
jeho, tři prutové s jedné strany jeho, a tři prutové
s druhé strany jeho. 19 Tři misky na způsob pecky
mandlové udělány byly na prutu jednom, a koule a
květ, a tři misky na způsob pecky mandlové udělány
na prutu druhém, a koule a květ; tak i na jiných šesti
prutech z svícnu vycházejících. 20 Na svícnu také
byly čtyři misky, udělané na způsob mandlové pecky,
a koule jeho i květové jeho. 21 A byla koule pode
dvěma pruty z něho, a koule druhá pode dvěma pruty
z něho, a koule třetí pode dvěma pruty z něho, a
tak pod šesti pruty vycházejícími z něho. 22 Koule
jejich i prutové jejich z něho byli, všecko hned jedním
tažením z zlata čistého. 23 Udělal i lamp jeho sedm,
i utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho z zlata
čistého. 24 Z centnéře zlata čistého udělal jej se vším
tím nádobím. 25 Udělal také oltář pro kadění z dříví
setim, lokte zdélí a lokte zšíří, čtverhraný, dvou pak
loket zvýší; z něho byli rohové jeho. 26 A obložil jej
zlatem čistým, svrchek jeho i po stranách vůkol, i rohy
jeho; a udělal mu korunu zlatou vůkol. 27 Po dvou
podobně kruzích zlatých udělal u něho, pod korunou
ve dvou úhlech jeho, po dvou stranách jeho, skrze
něž by provlačováni byli sochorové, aby nošen byl na
nich. 28 A zdělal ty sochory z dříví setim, a obložil je
zlatem. 29 Nadělal také oleje pomazání svatého, a
kadidla z vonných věcí, čistého, dílem apatykářským.

38 Udělal také oltář k zápalu z dříví setim, pěti
loket zdélí a pěti loket zšíří, čtverhraný, a tří
loket zvýší. 2 A zdělal mu rohy na čtyřech úhlech
jeho; z něho byli rohové jeho, a obložil jej mědí.
3 Nadělal také všelijakých nádob k oltáři, hrnců a
lopat, a kotlíků a vidliček, a nádob jeho k uhlí; všecka
nádobí jeho udělal měděná. 4 Udělal k oltáři i rošt
mřežovaný, měděný, pod okolkem oltáře dole, až do
prostřed něho. 5 A slil čtyři kruhy na čtyřech krajích
k roštu měděnému, v nichž by sochorové bývali. 6
Sochory pak udělal z dříví setim a obložil je mědí. 7
A uvlékl ty sochory do těch kruhů po obou stranách
oltáře k nošení jeho na nich; prázdný z prken udělal
jej. 8 Udělal též umyvadlo měděné, a podstavek
jeho měděný z zrcadel houfně přicházejících žen,
kteréž přicházely ke dveřím stánku úmluvy. 9 Udělal
také síň k straně polední; koltry očkovaté síně té
z bílého hedbáví přesukovaného na sto loket, 10
Sloupů jejich dvadceti, a k nim podstavků dvadceti z
mědi, háky na sloupích, a přepásaní jejich z stříbra.
11 Tolikéž k straně půlnoční koltry na sto loket, sloupů
k nim dvadceti a podstavků jejich dvadceti z mědi,
háky na sloupích a přepásaní jejich z stříbra. 12 K
straně pak západní koltry očkovaté na padesáte loket,
sloupů k nim deset a podstavků jejich deset, háky na
sloupích a přepásaní jejich z stříbra. 13 A v straně
přední na východ padesáti loktů, 14 Koltry očkovaté
patnácti loktů byly při straně jedné, sloupové k nim
tři, a podstavkové jejich tři. 15 A k straně druhé,
u brány síně té, jakž tam, tak tuto, koltry očkovaté
patnácti loktů, sloupové k nim tři a podstavkové jejich
tři. 16 Všecky koltry síně vůkol očkovaté z bílého
hedbáví přesukovaného. 17 Podstavkové pak sloupů
z mědi, hákové na sloupích a přepásaní jich z stříbra,
a obložení makovic jejich z stříbra; všickni také
sloupové síně přepásáni byli stříbrem. 18 Zastření pak
brány síňce dílem krumpéřským z postavce modrého
a šarlatu, a červce dvakrát barveného a hedbáví
bílého přesukovaného; dlouhost jeho dvadceti loktů,
výsost pak šířky pěti loktů, jako i jiných koltr síně
očkovatých. 19 A sloupové k ní čtyři a podstavkové
jejich čtyři z mědi, hákové jejich stříbrní, a obložení
makovic jejich a přepásaní jejich z stříbra. 20 Všickni
pak kolíkové příbytku a síně vůkol byli z mědi. 21
Tyto jsou věci vyčtené k příbytku, příbytku svědectví,
kteréž jsou vyčteny podlé rozkázaní Mojžíšova, skrze
Itamara, syna Arona kněze, k službě Levítů. 22 A
Bezeleel, syn Uri, syna Hur, z pokolení Juda, udělal
všecky tyto věci, kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi;
23 A s ním Aholiab, syn Achisamechův z pokolení
Dan, tesař a vtipný řemeslník, a krumpéř na modrém
postavci a šarlatu, a červci dvakrát barveném a
kmentu. 24 Všeho zlata vynaloženého na samo dílo,
na všecko dílo svatyně, (bylo pak zlato obětované,)
devět a dvadceti centnéřů, a sedm set třidceti lotů
podlé váhy svatyně. 25 Stříbra pak od těch, jenž
náležejí ku počtu shromáždění, sto centnéřů, a tisíc
sedm set sedmdesáte pět lotů podlé váhy svatyně.
26 Půl lotu z každé hlavy podlé váhy svatyně, ode
všech jdoucích v počet od dvadcíti let a výše, jichž
bylo šestkrát sto tisíc, tři tisíce pět set a padesáte.
27 A bylo sto centnéřů stříbra k slévání podstavků
svatyně a podstavků opony; sto podstavků ze sta

centnéřů, centnéř do podstavku. 28 A z tisíce sedmi
set sedmdesáti pěti lotů udělal háky na sloupy, a
obložil makovice jejich a přepásal je. 29 Mědi pak
obětované bylo sedmdesáte centnéřů a dva tisíce a
čtyři sta lotů. 30 A udělal z ní podstavky ke dveřům
stánku svědectví a oltář měděný, a rošt měděný k
němu, a všecky nádoby oltáře, 31 A podstavky síně
vůkol a podstavky brány síně, všecky také kolíky
příbytku a všecky kolíky síňce vůkol.

39 Z modrého pak postavce a šarlatu a červce
dvakrát barveného udělali roucha k službě, k
přisluhování v svatyni. Udělali i roucho svaté, kteréž
by bylo Aronovi, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.
2 A udělal náramenník z zlata, postavce modrého a
šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví
přesukovaného. 3 I nadělali plíšků zlatých, a nastříhali
z nich nití, aby jimi provájeli skrze modrý postavec
a šarlat, a červec dvakrát barvený a bílé hedbáví,
dílem řemeslným. 4 Náramky u něho udělali tak,
aby se jeden s druhým spojiti mohl; na dvou krajích
svých spojoval se. 5 Přepásaní také náramenníka,
kteréž bylo na něm, z týchž věcí bylo a týmž dílem, z
zlata, postavce modrého a šarlatu a červce dvakrát
barveného, a bílého hedbáví přesukovaného, jakž
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 6 Přisadili i kamení
onychinové, vložené a vsazené do zlata, řezané tak,
jako ryty bývají pečeti, s jmény synů Izraelských.
7 A vložil je na vrchní kraje náramenníku, aby byli
kamenové pro pamět na syny Izraelské, jakž byl
přikázal Hospodin Mojžíšovi. 8 Udělal i náprsník
dílem řemeslným, takovým dílem jako náramenník, z
zlata, postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát
barveného, a bílého hedbáví přesukovaného. 9
Čtverhranatý byl; dvojnásobní udělali náprsník, na
píd zdélí, a na píd zšíří, dvojnásobní. 10 A vysadili jej
čtyřmi řady kamení drahého pořádkem tímto: Sardius,
topazius a smaragdus v řadu prvním; 11 V řadu
pak druhém karbunkulus, zafir a jaspis; 12 A v řadu
třetím linkurius, achates a ametyst; 13 A v čtvrtém
řadu chrysolit, onychin a beryl, vložení a vsazení
do zlata v svém pořádku. 14 Těch pak kamenů s
jmény synů Izraelských bylo dvanácte vedlé jmen
jejich, vyrytých, jako pečet ryta bývá, každý vedlé
jména svého pro dvanáctero pokolení. 15 Udělali i
k náprsníku řetízky jednostejné, dílem točeným z
zlata čistého. 16 Udělali také dva haklíky zlaté, a dva
kroužky zlaté, a připjali ty dva kroužky na dvou krajích
náprsníku. 17 A prostrčili dva řetízky zlaté skrze dva
kroužky na krajích náprsníku. 18 Druhé pak dva konce
dvou řetízků vpjali do dvou těch haklíků, a dali je na
vrchní kraje náramenníku po předu. 19 Udělali též
dva kroužky zlaté, kteréž dali na dva kraje náprsníku,
na té obrubě jeho, kteráž byla po straně náramenníka
po spodu. 20 Udělali ještě dva jiné kroužky zlaté,
kteréž dali na dvě strany náramenníka zespod po
předu, proti spojení jeho, kteréž jest nad přepásaním
náramenníka. 21 I přivázali náprsník od kroužků
jeho k kroužkům toho náramenníka tkanicí hedbáví
modrého, aby byl nad přepásaním náramenníka, a
aby neodevstával náprsník od náramenníka, jakž byl
přikázal Hospodin Mojžíšovi. 22 Udělal také plášť
náležející k náramenníku, dílem vytkávaným, všecken
z postavce modrého, 23 A díru u prostřed pláště,
jako díra v pancíři; okolek byl po kraji jejím vůkol,
aby se neroztrhl. 24 Udělali také na podolku pláště
jablka zrnatá z postavce modrého a šarlatu, a červce
dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného.
25 Nadělali i zvonečků z zlata čistého, a zzavěšovali
zvonečky ty mezi jablky zrnatými u podolku pláště
vůkol, u prostřed mezi jablky zrnatými; 26 Zvonček a
jablko zrnaté, opět za tím zvonček a jablko zrnaté u
podolku pláště vůkol, k užívání toho při službě, jakž
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 27 Potom udělali
sukni z bílého hedbáví dílem vytkávaným, Aronovi a
synům jeho. 28 I čepici z bílého hedbáví, a klobouky
ozdobné z bílého hedbáví, a košilky tenké z bílého
hedbáví přesukovaného, 29 Pás také z bílého hedbáví
přesukovaného, a postavce modrého a šarlatu, a
červce dvakrát barveného, dílem krumpéřským, jakž
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, 30 Udělali i plech
koruny svaté z zlata čistého, a napsali na něm písmo
dílem vyrývajících pečeti: Svatost Hospodinu. 31 A
dali do něho tkanici z hedbáví modrého, aby přivázán
byl k čepici na hoře, jakž byl přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 32 A tak dokonáno jest všecko dílo příbytku
stánku úmluvy; a učinili synové Izraelští všecko,
jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili, 33 A
přinesli příbytek ten k Mojžíšovi, stánek i všecka
nádobí jeho, háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, i
sloupy jeho a podstavky jeho, 34 Přikrytí také z koží
skopových na červeno barvených, a přikrytí z koží
jezevčích i oponu zastření, 35 Truhlu svědectví s
sochory jejími i slitovnici, 36 Stůl, všecka nádobí jeho
i chléb předložení, 37 Svícen čistý, lampy jeho, lampy
zpořádané, i všecka nádobí jeho, i olej k svícení, 38
Též oltář zlatý a olej pomazání a kadidlo z vonných
věcí a zastření ke dveřům stánku, 39 Oltář měděný
a rošt jeho měděný, sochory jeho a všecka nádobí
jeho, i umyvadlo a podstavek jeho, 40 Očkovaté koltry
síně a sloupy k nim s podstavky jejich, i zastření
k bráně té síně, provazy také její a kolíky i všecka

nádobí k službě příbytku, k stánku úmluvy, **41** Roucha
k službě, k přisluhování v svatyni, roucho svaté Arona
kněze i roucho synů jeho k konání úřadu kněžského.
42 Vedlé všeho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak
udělali synové Izraelští všecko to dílo. **43** A viděl
Mojžíš všecko to dílo, a aj, udělali je, jakž byl přikázal
Hospodin, tak udělali. I požehnal jim Mojžíš.

40 Potom mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: **2** V
den měsíce prvního, prvního dne téhož měsíce
vyzdvihneš příbytek, stánek úmluvy. **3** A postavíš
tam truhlu svědectví a zastřeš ji oponou. **4** Vneseš i
stůl a zřídíš řád jeho, vneseš také svícen a rozsvítíš
lampy jeho. **5** Postavíš též oltář zlatý pro kadění
naproti truhle svědectví, a zavěsíš zastření ve dveřích
příbytku. **6** Potom postavíš oltář k zápalům přede
dveřmi příbytku stánku úmluvy. **7** Postavíš také
umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do
něhož naleješ vody. **8** Naposledy vyzdvihneš síň vůkol
a zavěsíš zastření brány síně. **9** Tedy vezmeš olej
pomazání a pomažeš příbytku a všech věcí, kteréž v
něm jsou, a posvětíš ho i všech nádob jeho, a bude
svatý. **10** Pomažeš i oltáře zápalu a všech nádob jeho
a posvětíš oltáře, a budeť oltář svatý. **11** Pomažeš
také umyvadla a podstavku jeho, a posvětíš ho. **12**
A přistoupiti kážeš Aronovi i synům jeho ke dveřím
stánku svědectví, a umyješ je vodou. **13** A oblečeš
Arona v roucha svatá a pomažeš ho a posvětíš ho,
aby úřad kněžský konal přede mnou. **14** Synům
také jeho přistoupiti kážeš, a zobláčíš je v sukně.
15 A pomažeš jich, tak jako jsi pomazal otce jejich,
aby úřad kněžský konali přede mnou, aby jim bylo
pomazání jejich toto k kněžství věčnému po rodech
jejich. **16** I učinil Mojžíš tak. Všecko, jakž mu rozkázal
Hospodin, tak učinil. **17** I stalo se měsíce prvního
léta druhého, prvního dne měsíce, že vyzdvižen jest
příbytek. **18** Mojžíš tedy vyzdvihl příbytek a podložil
podstavky jeho a postavil dsky jeho, a provlékl svlaky
jeho, a vyzdvihl sloupy jeho. **19** Potom postavil stánek
v příbytku a dal přikrytí stánku svrchu na něj, jakož
mu byl přikázal Hospodin. **20** A vzav svědectví, vložil
je do truhly, uvlékl také sochory k truhle a dal slitovnici
svrchu na truhlu. **21** I vnesl truhlu do příbytku a
zavěsil oponu zastření, a zastřel truhlu svědectví,
jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. **22** Postavil i
stůl v stánku úmluvy k straně příbytku půlnoční, vně
před oponou. **23** A zřídil na něm zpořádaní chlebů
před Hospodinem, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi.
24 A postavil svícen v stánku úmluvy naproti stolu,
v straně příbytku ku poledni. **25** A rozsvítil lampy
před Hospodinem, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.
26 Postavil také oltář zlatý v stánku úmluvy před
oponou, **27** A kadil na něm kadidlem vonným, jakž
přikázal Hospodin Mojžíšovi. **28** Zavěsil také zastření
dveří příbytku. **29** A oltář zápalu postavil ke dveřům
příbytku stánku úmluvy, a obětoval na něm oběti
zápalné a suché, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.
30 A postavil umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi
oltářem, do něhož nalil vody k umývání. **31** A umýval z
něho Mojžíš, Aron a synové jeho ruce své i nohy své.
32 Když vcházeli do stánku úmluvy, a když přistupovali
k oltáři, umývali se, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.
33 Naposledy vyzdvihl síň vůkol příbytku a oltáře, a
zavěsil zastření brány síně. A tak dokonal Mojžíš
dílo to. **34** Tedy přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva
Hospodinova naplnila příbytek. **35** A nemohl Mojžíš
vjíti do stánku úmluvy; nebo byl nad ním oblak, a
sláva Hospodinova naplnila příbytek. **36** Když pak
odnášel se oblak s příbytku, brali se synové Izraelští
po všech taženích svých. **37** Pakli se neodnášel
oblak, nehýbali se až do dne, v němž se zdvihl. **38**
A byl oblak Hospodinův nad příbytkem ve dne, a
oheň býval v noci na něm, před očima všeho domu
Izraelského ve všech taženích jejich.

3 Mojžišova

1 Povolal pak Hospodin Mojžíše, a mluvil k němu z
stánku úmluvy, řka: **2** Mluv k synům Izraelským a
rci jim: Když by kdo z vás obětoval obět Hospodinu, z
hovad, totiž z volů aneb z drobného dobytka obětovati
budete obět svou. **3** Jestliže zápalná obět jeho byla
by z skotů, samce bez vady obětovati bude. U dveří
stánku úmluvy obětovati jej bude dobrovolně, před
oblíčejem Hospodinovým. **4** A vloží ruku svou na hlavu
oběti zápalné, i bude příjemná jemu k očištění jeho.
5 Tedy zabije volka toho před tváří Hospodinovou,
a obětovati budou kněží, synové Aronovi, krev, a
pokropí tou krví oltáře svrchu vůkol, kterýž jest u
dveří stánku úmluvy. **6** I stáhne kůži s oběti zápalné,
a rozseká ji na díly své. **7** A dají synové Arona
kněze oheň na oltář, a narovnají dříví na tom ohni.
8 Potom zpořádají kněží, synové Aronovi, díly ty,
hlavu i tuk, na dříví vložené na oheň, kterýž jest na
oltáři. **9** A droby jeho i nohy jeho vymyjete vodou. I
páliti bude kněz všecko to na oltáři; zápal jest v obět
ohnivou, vůně spokojující Hospodina. **10** Jestliže pak
z drobného dobytka bude obět jeho, z ovcí aneb z
koz k oběti zápalné, samce bez poškvrny obětovati
bude. **11** A zabije ho při straně oltáře půlnoční před
tváří Hospodinovou, a pokropí kněží, synové Aronovi,
krví oltáře vůkol. **12** I rozseká ho na díly jeho s hlavou
jeho i tukem jeho, a zpořádá je kněz na dříví vložené
na oheň, kterýž jest na oltáři. **13** A střeva jeho i nohy
jeho vymyje vodou. Tedy obětovati bude kněz všecko
to, a páliti bude to na oltáři; zápal jest v obět ohnivou,
vůně spokojující Hospodina. **14** Jestliže pak z ptactva
obět zápalnou obětovati bude Hospodinu, tedy ať
obětuje z hrdliček aneb z holoubat obět svou. **15** I
vloží je kněz na oltář a nehtem natrhne hlavy jeho, a
zapálí na oltáři, vytlače krev jeho na stranu oltáře. **16**
Odejme také vole jeho s nečistotami jeho, a povrže je
blízko oltáře k straně východní na místo, kdež jest
popel. **17** A natrhne ho za křídla jeho, kterýchž však
neodtrhne. I páliti bude je kněz na oltáři na dříví,
kteréž jest na ohni; zápalť jest v obět ohnivou, vůně
spokojující Hospodina.

2 Když by pak který člověk obětoval dar oběti suché
Hospodinu, mouka bělná bude obět jeho. I poleje
ji olejem a vloží na ni kadidlo. **2** Přinese ji pak k
synům Aronovým kněžím, a vezme odtud plnou hrst
svou té mouky bělné a toho oleje se vším kadidlem
jejím; i páliti to bude kněz na památku její na oltáři v
obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina. **3** Ostatek
pak té oběti suché bude Aronovi i synům jeho, svaté
svatých, z ohnivých obětí Hospodinových. **4** Když
bys pak obětoval dar oběti suché, pečené v peci, ať
jsou z mouky bělné koláčové nekvašení, zadělaní
olejem, aneb oplatkové přesní olejem pomazaní.
5 Jestliže pak obět suchou na pánvici smaženou
obětovati budeš, bude z mouky bělné olejem zadělané
a nenakvašené. **6** Rozlámeš ji na kusy a naleješ na
ni oleje, obět suchá jest. **7** Pakli obět suchou v kotlíku
připravenou obětovati budeš, z mouky bělné s olejem
bude. **8** I přineseš obět suchou, kteráž z těch věcí
bude Hospodinu, a dáš ji knězi, kterýžto donese ji k
oltáři. **9** A vezma kněz z oběti té pamětné její, páliti
je bude na oltáři, v obět ohnivou, vůně spokojující
Hospodina. **10** Což pak zůstane z oběti té suché,
bude Aronovi i synům jeho, svaté svatých, z ohnivých
obětí Hospodinových. **11** Žádná obět suchá, kterouž
obětovati budete Hospodinu, nebude kvašena; nebo
nižádného kvasu, ani medu nebudete obětovati v
obět ohnivou Hospodinu. **12** V oběti prvotin toliko
obětovati budete je Hospodinu, ale na tento oltář
neobětujte jich u vůni spokojující. **13** Také všeliký
dar suché oběti své solí osolíš, a neodejmeš soli
smlouvy Boha svého od suché oběti své. Při každé
oběti své sůl obětovati budeš. **14** Jestliže bys pak
obětoval obět suchou z prvotin Hospodinu, klasy nové
ohněm upražíš, a což vymneš z těch klasů nových,
to obětovati budeš, suchou obět prvotin svých. **15** A
poleješ ji svrchu olejem, kadidlo také vložíš na ni;
obět suchá jest. **16** I páliti bude kněz pamětné její z
obilí zetřeného, a z oleje toho, se vším tím kadidlem
jejím; v obět ohnivou bude Hospodinu.

3 Jestliže pak obět pokojná bude obět jeho, když
by z skotů obětoval, buď vola neb krávu, bez vady
bude obětovati je před tváří Hospodinovou. **2** Tedy
položí ruku svou na hlavu oběti své, i zabije ji u
dveří stánku úmluvy; a kropiti budou kněží synové
Aronovi krví na oltář vůkol. **3** Potom obětovati bude z
oběti pokojné ohnivou obět Hospodinu, tuk střeva
kryjící, i všeliký tuk, kterýž jest na nich, **4** Též obě
ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách,
tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami
odejme ji. **5** I páliti to budou synové Aronovi na
oltáři spolu s obětí zápalnou, kteráž bude na dříví
vloženém na oheň; obět zajisté ohnivá jest, vůně
spokojující Hospodina. **6** Jestliže pak z drobného
dobytka bude obět jeho v obět pokojnou Hospodinu,
samce aneb samici, bez poškvrny obětovati bude
ji. **7** Jestliže by obětoval beránka, obět svou, tedy
obětovati jej bude před tváří Hospodinovou. **8** A
vloží ruku svou na hlavu oběti své, a zabije ji před

stánkem úmluvy, a kropiti budou synové Aronovi krví její na oltář vůkol. 9 Potom obětovati bude z oběti
pokojné obět ohnivou Hospodinu, tuk její i ocas celý,
kterýž od hřbetu odejme, též i tuk střeva kryjící se
vším tím tukem, kterýž jest na nich, 10 Též obě dvě
ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách,
ano i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami
odejme ji. 11 I páliti to bude kněz na oltáři; pokrm jest
oběti ohnivé Hospodinovy. 12 Jestliže pak koza byla
by obět jeho, tedy bude ji obětovati před oblíčejem
Hospodinovým. 13 A vloží ruku svou na hlavu její, a
zabije ji před stánkem úmluvy; i kropiti budou synové
Aronovi krví její na oltáři vůkol. 14 Potom obětovati
bude z ní obět svou v obět ohnivou Hospodinu, tuk
střeva kryjící, i všecken tuk, kterýž jest na nich, 15
Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich
i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na jatrách;
s ledvinkami odejme ji. 16 I páliti to bude kněz na
oltáři, pokrm oběti ohnivé u vůni příjemnou. Všecken
tuk Hospodinu bude. 17 Právem věčným po rodech
vašich, ve všech příbytcích vašich žádného tuku a
žádné krve nebudete jísti.

4 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv
synům Izraelským a rci: Když by kdo zhřešil
z poblouzení proti některému ze všech přikázaní
Hospodinových, čině, čehož býti nemá, a přestoupil
by jedno z nich; 3 Jestliže by kněz pomazaný zhřešil
hříchem jiných lidí: tedy obětovati bude za hřích
svůj, kterýmž zhřešil, volka mladého bez poškvrny
Hospodinu v obět za hřích. 4 I přivede volka toho
ke dveřím stánku úmluvy před oblíčej Hospodinův,
a položí ruku svou na hlavu volka toho, a zabije
ho před oblíčejem Hospodinovým. 5 Tedy vezme
kněz pomazaný krve z toho volka, a vnese ji do
stánku úmluvy. 6 Potom omočí kněz prst svůj v té
krvi, a kropiti jí bude sedmkráte před Hospodinem,
před oponou svatyně. 7 Pomaže také kněz tou krví
rohů oltáře, na němž se kadí vonnými věcmi před
Hospodinem, kterýž jest v stánku úmluvy, a ostatek
krve volka toho vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž
jest u dveří stánku úmluvy. 8 Všecken pak tuk volka
toho za hřích vyjme z něho, totiž tuk přikrývající
střeva a všecken tuk, kterýž jest na nich, 9 Též
obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na
slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách, s
ledvinkami odejme ji, 10 Tak jako se odjímá od volka
oběti pokojné, a páliti to bude kněz na oltáři zápalu.
11 Kůži pak volka toho, i všecko maso jeho s hlavou i
s nohami jeho, střeva jeho i s lejny jeho, 12 A tak
celého volka vynese ven za stany na místo čisté, tam
kdež se popel vysýpá, a spálí jej na dříví ohněm;
na místě, kdež se popel vysýpá, spálen bude. 13
Jestliže by pak všecko množství Izraelské pobloudilo,
a byla by ta věc skrytá před očima shromáždění
toho, a učinili by proti některému ze všech přikázaní
Hospodinových, čehož by býti nemělo, tak že by vinni
byli, 14 A byl by poznán hřích, kterýmž zhřešili: tedy
obětovati bude shromáždění volka mladého v obět za
hřích, a přivedou ho před stánek úmluvy. 15 I položí
starší shromáždění toho ruce své na hlavu volka před
Hospodinem, a zabije volka před Hospodinem. 16 I
vnese kněz pomazaný z krve volka toho do stánku
úmluvy, 17 A omoče kněz prst svůj v té krvi, kropiti jí
bude sedmkráte před Hospodinem, před oponou. 18
Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře, kterýž jest
před Hospodinem v stánku úmluvy; potom všecku
krev pozůstávající vyleje k spodku oltáře zápalu,
kterýž jest u dveří stánku úmluvy. 19 Všecken také
tuk jeho vyjme z něho, a páliti bude na oltáři. 20
S tím pak volkem tak učiní, jako učinil s volkem
za hřích obětovaným, rovně tak učiní s ním. A tak
očistí je kněz, i bude jim odpuštěno. 21 Volka pak
vynese ven z táboru a spálí jej, jako spálil volka
prvního; nebo obět za hřích shromáždění jest. 22
Jestliže pak kníže zhřeší, a učiní proti některému ze
všech přikázaní Hospodina Boha svého, čehož býti
nemělo, a to z poblouzení, tak že vinen bude, 23 A
byl by znám hřích jeho, jímž zhřešil: tedy přivede
obět svou z koz, samce bez poškvrny. 24 I položí
ruku svou na hlavu toho kozla a zabije ho na místě,
kdež se bijí oběti zápalné před Hospodinem; obět za
hřích jest. 25 A vezma kněz z krve oběti za hřích na
prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, ostatek pak
krve jeho vyleje k spodku oltáře zápalu. 26 Všecken
také tuk jeho páliti bude na oltáři, jako i tuk obětí
pokojných. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho, a
odpuštěn bude jemu. 27 Jestliže pak zhřeší člověk z
lidu obecného z poblouzení, učině proti některému
přikázaní Hospodinovu, čehož by nemělo býti, tak že
vinen bude, 28 A byl by znám hřích jeho, kterýmž
zhřešil: tedy přivede obět svou z koz, samici bez
poškvrny, za hřích svůj, jímž zhřešil. 29 I položí ruku
svou na hlavu oběti té za hřích a zabije tu obět za
hřích na místě obětí zápalných. 30 A vezma kněz z
krve její na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, a
ostatek krve její vyleje u spodku oltáře. 31 Všecken
také tuk její odejme, jako se odjímá tuk od obětí
pokojných, a páliti jej bude kněz na oltáři u vůni
příjemnou Hospodinu. A tak očistí jej kněz, a bude
mu odpuštěno. 32 Pakli by z ovcí přinesl obět svou
za hřích, samici bez poškvrny přinese. 33 A vloží

ruku svou na hlavu té oběti za hřích a zabije ji v
obět za hřích na místě, kdež se bijí oběti zápalné.
34 Potom vezma kněz krve z oběti té za hřích na
prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, ostatek pak
krve její vyleje k spodku oltáře. 35 Všecken také
tuk její odejme, jakž se odjímá tuk beránka z obětí
pokojných, a páliti jej bude kněz na oltáři v obět
ohnivou Hospodinu. A tak očistí jej kněz od hříchu
jeho, kterýmž zhřešil, a odpuštěn bude jemu.

5 Zhřešil-li by člověk, tak že slyše hlas zakletí a jsa
svědkem toho, což viděl neb slyšel, a neoznámil
by, poneset' pokutu za nepravost svou. 2 Aneb jestliže
by se dotkl člověk některé věci nečisté, buďto těla
zvěři nečisté, buďto těla hovada nečistého, aneb těla
žížaly nečisté, a bylo by to skryto před ním, tedy
nečistý bude a vinen jest. 3 Aneb jestliže by se dotkl
nečistoty člověka, jaká by koli byla nečistota jeho,
kterouž se poškvrňuje, a bylo by to skryto před ním, a
potom poznal by to, vinen jest. 4 Aneb jestliže by se
kdo zapřisáhl, vynášeje to rty svými, že učiní něco
zlého aneb dobrého, a to o jakékoli věci, o níž člověk
s přísahou obyčej má mluviti, a bylo by to skryto
před ním, a potom by poznal, že vinen jest jednou
věcí z těch, 5 Když tedy vinen bude jednou věcí z
těch: vyzná hřích svůj, 6 A přivede obět za vinu svou
Hospodinu, za hřích svůj, kterýmž zhřešil, samici z
dobytku drobného, ovci aneb kozu za hřích, a očistít'
jej kněz od hříchů jeho. 7 A pakli by s to býti nemohl,
aby dobytče obětoval, tedy přinese obět za vinu svou,
kterouž zhřešil, dvě hrdličky aneb dvé holoubátek
Hospodinu, jedno v obět za hřích a druhé v obět
zápalnou. 8 I přinese je k knězi, a on obětovati bude
nejprvé to, kteréž má býti v obět za hřích, a nehtem
natrhne hlavy jeho naproti tylu jeho, však nerozdělí jí.
9 I pokropí krví z oběti za hřích strany oltáře, a což
zůstane krve, vytlačí ji k spodku oltáře; nebo obět za
hřích jest. 10 Z druhého pak učiní obět zápalnou vedlé
obyčeje. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho, kterýmž
zhřešil, a bude mu odpuštěn. 11 A pakli nemůže s to
býti, aby přinesl dvě hrdličky aneb dvé holoubátek,
tedy přinese obět svou ten, kterýž zhřešil, desátý
díl míry efi mouky bělné v obět za hřích. Nenalejet'
na ni oleje, aniž položí na ni kadidla, nebo obět za
hřích jest. 12 Kterouž když přinese k knězi, tedy kněz
vezma z ní plnou hrst svou, pamětné její, páliti to
bude na oltáři mimo obět ohnivou Hospodinu, obět za
hřích jest. 13 I očistí jej kněz od hříchu jeho, kterýmž
zhřešil v kterékoli věci z těch, a budet' mu odpuštěn;
ostatek pak bude knězi jako při oběti suché. 14 Mluvil
opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 15 Kdyby člověk
přestoupil přestoupením, a zhřešil by z poblouzení,
ujímaje věcí posvěcených Hospodinu: tedy přinese
obět za vinu svou Hospodinu, skopce bez poškvrny
z drobného dobytka, podlé ceny tvé, nejníž za dva
loty stříbra, vedlé lotu svatyně, za vinu. 16 A tak, což
zhřešil, ujímaje posvěcených věcí, nahradí, a pátý
díl nad to přidá, dada to knězi; kněz pak očistí jej
skrze skopce oběti za vinu, a bude jemu odpuštěna.
17 Jestliže by pak člověk zhřešil, a učinil by proti
některému ze všech přikázaní Hospodinových, čehož
by nemělo býti, neznaje toho, a byl by vinen, rovně
též ponese nepravost svou. 18 A přivede skopce
bez poškvrny z drobného dobytka vedlé ceny tvé v
obět za vinu k knězi. I očistí jej kněz od poblouzení
jeho, kterýmž pobloudil a o němž nevěděl, a bude mu
odpuštěno. 19 Obět za provinění jest, nebo zavinil
Hospodinu.

6 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Kdyby
člověk zhřešil a přestoupením přestoupil proti
Hospodinu, bud' že by oklamal bližního svého v věci
sobě svěřené, aneb v spolku nějakém, aneb mocí
by vzal něco, aneb lstivě podvedl bližního svého, 3
Bud' že nalezna ztracenou věc, zapřel by mu ji, bud'
že by přisáhl falešně, kteroukoli věcí z těch, kterouž
přihází se člověku učiniti a zhřešiti jí, 4 Když by tedy
zhřešil a vinen byl: navrátí zase tu věc, kterouž mocí
sobě vzal, aneb tu, kteréž lstivě s útiskem dosáhl,
aneb tu, kteráž mu svěřena byla, aneb ztracenou
věc, kterouž nalezl, 5 Aneb o kterékoli věci falešně
přisáhl: tedy navrátí to z cela, a nad to pátý díl toho
přidá tomu, číž bylo; to navrátí v den oběti za hřích
svůj. 6 Obět pak za hřích svůj přivede Hospodinu z
drobného dobytku, skopce bez poškvrny, vedlé ceny
tvé, v obět za vinu knězi. 7 I očistí jej kněz před
Hospodinem, a odpuštěno mu bude, jedna každá z
těch věcí, kterouž by učinil a jí vinen byl. 8 I mluvil
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 9 Přikaž Aronovi i synům
jeho a rci: Tento bude řád při oběti zápalné: (slove
pak obět zápalná od pálení na oltáři celou noc až do
jitra, nebo oheň na oltáři vždycky hořeti bude,) 10
Obleče se kněz v roucho své lněné, a košilku lněnou
vezme na tělo své, a vyhrabe popel, když oheň spálí
obět zápalnou na oltáři, a vysype jej u oltáře. 11
Potom svleče šaty své a obleče se v roucho jiné, a
vynese popel ven z stanů na místo čisté. 12 Oheň
pak, kterýž jest na oltáři, bude hořeti na něm, nebude
uhašován. A bude zapalovati jím kněz dříví každého
jitra, a zpořádá na něm obět zápalnou, a páliti bude
na něm tuk pokojných obětí. 13 Oheň ustavičně hořeti
bude na oltáři, a nebudet' uhašen. 14 Tento pak

bude řád při oběti suché, kterouž obětovati budou
synové Aronovi Hospodinu u oltáře: 15 Vezme hrst
bělné mouky z oběti té a z oleje jejího, se vším tím
kadidlem, kteréž bude na oběti suché, a páliti to bude
na oltáři u vůni líbeznou, pamětné její Hospodinu. 16
Což pak zůstane z ní, to jísti budou Aron i synové
jeho; přesné jísti se bude na místě svatém, v síni
stánku úmluvy jísti to budou. 17 Nebude vařeno s
kvasem, nebo jsem jim to dal za díl z obětí mých
ohnivých; svaté svatých to jest, jako i obět za hřích a
jako obět za vinu. 18 Každý mužského pohlaví z synů
Aronových jísti bude to právem věčným po rodech
vašich, z ohnivých obětí Hospodinových. Což by se
koli dotklo toho, svaté bude. 19 I mluvil Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 20 Tato jest obět Aronova a synů jeho,
kterouž obětovati budou Hospodinu v den pomazání
jeho: Desátý díl míry efi mouky bělné za obět suchou
ustavičnou, polovici toho ráno a polovici u večer.
21 Na pánvici s olejem strojena bude; smaženou
přineseš ji, a pečené kusy oběti suché obětovati
budeš u vůni spokojující Hospodina. 22 A kněz, kterýž
z synů jeho po něm pomazán bude, ať ji obětuje
právem věčným. Hospodinu všecko to páleno bude.
23 A všeliká suchá obět kněžská celá spálena bude;
nebudeť jedena. 24 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 25 Mluv Aronovi a synům jeho a rci: Tento bude
řád oběti za hřích: Na místě, kdež se zabijí obět
zápalná, zabita bude obět za hřích před Hospodinem;
svatá svatých jest. 26 Kněz obětující tu obět za hřích
budeť jísti ji; na místě svatém jedena bude v síni
stánku úmluvy. 27 Což by se koli dotklo masa jejího,
svaté bude; a jestliže by krví její šaty skropeny byly,
to, což skropeno jest, obmyješ na místě svatém. 28
A nádoba hliněná, v níž by vařeno bylo, rozražena
bude; pakli by v nádobě měděné vařeno bylo, vytřena
a vymyta bude vodou. 29 Všeliký pohlaví mužského
mezi kněžími jísti to bude; svaté svatých jest. 30 Ale
žádná obět za hřích, (z jejížto krve něco vneseno bylo
by do stánku úmluvy k očištění v svatyni,) nebude
jedena; ohněm spálena bude.

7 Tento pak bude řád oběti za provinění; svatá
svatých jest. 2 Na kterémž místě zabijí se obět
zápalná, na témž zabijí i obět za vinu, a pokropí
krví její oltáře svrchu vůkol. 3 Všecken pak tuk její
obětovati bude z ní, ocas i tuk střeva přikrývající. 4
Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich
i na slabinách; a branici, kteráž jest na jatrách, s
ledvinkami odejme. 5 I bude páliti to kněz na oltáři v
obět ohnivou Hospodinu; obět za provinění jest. 6
Všeliký pohlaví mužského mezi kněžími jísti bude ji,
na místě svatém jedena bude; svatá svatých jest. 7
Jakož obět za hřích, tak obět za vinu, jednostejné
právo míti budou; knězi, kterýž by ho očišťoval,
přináležeti bude. 8 Knězi pak, kterýž by něčí obět
zápalnou obětoval, kůže té oběti zápalné, kterouž
obětoval, přináležeti bude. 9 Nadto všeliká obět
suchá, kteráž v peci pečena bude, a všecko, což na
pánvici aneb v kotlíku strojeno bude, knězi, kterýž
to obětuje, přináležeti bude. 10 Tolikéž všeliká obět
suchá olejem zadělaná aneb upražená, všechněm
synům Aronovým přináležeti bude, a to jednomu jako
druhému. 11 Tento pak bude řád oběti pokojné, kterouž
by obětoval Hospodinu: 12 Jestliže by ji obětoval v
oběti chvály, tedy obětovati bude v obět chvály koláče
nekvašené, olejem zadělané a oplatky nekvašené,
olejem pomazané a mouku bělnou smaženou, s těmi
koláči olejem zadělanými. 13 Mimo ty koláče také
chléb kvašený obětovati bude obět svou, v obět
chvály pokojných obětí svých. 14 A budeť obětovati z
něho jeden pecník, ze vší té oběti Hospodinu obět ku
pozdvižení, a ten přináležeti bude tomu knězi, kterýž
kropil krví té oběti pokojné. 15 Maso pak obět, z té
oběti chvály, jenž jest obět pokojná, v den obětování
jejího jedeno bude, aniž co zůstane z něho do jitra.
16 Jestliže by pak z slibu aneb z dobré vůle obětoval
obět svou, tolikéž v den obětování jejího jedena bude;
a jestliže by co zůstalo z toho, tedy na druhý den
jísti se bude. 17 Jestliže by pak co masa z té oběti
zůstalo do třetího dne, ohněm spáleno bude. 18
Pakli by kdo předce jedl maso oběti pokojné dne
třetího, nebudeť příjemný ten, kterýž ji obětoval, aniž
přijata bude, ale ohavnost bude, a kdož by koli jedl je,
ponese nepravost svou. 19 Též maso, kteréž by se
dotklo něčeho nečistého, nebude jedeno, ale ohněm
spáleno bude; maso pak jiné, kdož by koli čistý byl,
bude moci jísti. 20 Nebo člověk, kterýž by jedl maso z
oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu obětována, a byl
by poškvrněný: tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu
svého. 21 A kdož by se dotkl něčeho nečistého, buďto
nečistoty člověka, buď hovada nečistého aneb všeliké
ohavnosti nečisté, a jedl by maso z oběti pokojné,
kteráž jest Hospodinu posvěcena: tedy vyhlazen bude
člověk ten z lidu svého. 22 Mluvil také Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 23 Mluv k synům Izraelským a rci
jim: Žádného tuku z vola, aneb z ovce, aneb z kozy
nebudete jísti. 24 Ačkoli tuk mrtvého a tuk udáveného
hovada může užíván býti k všeliké potřebě, ale jísti
ho nikoli nebudete. 25 Nebo kdož by koli jedl tuk z
hovada, kteréž obětovati bude člověk v obět ohnivou
Hospodinu, vyhlazen bude člověk ten, kterýž jedl,
z lidu svého. 26 Tolikéž krve žádné jísti nebudete

ve všech příbytcích svých, buď z ptactva, buď z
hovada. 27 Všeliký člověk, kterýž by jedl jakou krev,
vyhlazen bude z lidu svého. 28 Mluvil opět Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 29 Mluv k synům Izraelským a rci:
Kdož by obětoval obět svou pokojnou Hospodinu, on
sám přinese obět svou Hospodinu z obětí pokojných
svých. 30 Ruce jeho obětovati budou obět ohnivou
Hospodinu. Tuk s hrudím přinese, a hrudí aby bylo v
obět sem i tam obracení před Hospodinem. 31 Páliti
pak bude kněz tuk na oltáři, ale hrudí to zůstane
Aronovi i synům jeho. 32 A plece pravé dáte knězi ku
pozdvižení z obětí pokojných vašich. 33 Kdožkoli z
synů Aronových obětovati bude krev obětí pokojných
a tuk, tomu se dostane plece pravé na díl jeho.
34 Nebo hrudí sem i tam obracení a plece vzhůru
pozdvižení vzal jsem od synů Izraelských z obětí
pokojných jejich, a dal jsem je Aronovi knězi i synům
jeho právem věčným od synů Izraelských. 35 Toť
jest díl pomazání Aronova, a pomazání synů jeho
z ohnivých obětí Hospodinových, ode dne toho, v
kterémž jim přistoupiti rozkázal k vykonávání kněžství
Hospodinu, 36 Kterýž přikázal Hospodin, aby jim
ode dne, v kterémž jich pomazal, dáván byl od synů
Izraelských právem věčným po rodech jejich. 37 Tenť
jest řád oběti zápalné, oběti suché, oběti za hřích,
oběti za vinu, a posvěcování i obětí pokojných, 38
Kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinai toho
dne, když přikázal synům Izraelským, aby obětovali
oběti své Hospodinu na poušti Sinai.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Vezmi Arona
a syny jeho s ním, i roucha jejich a olej pomazání,
též volka k oběti za hřích, a dva skopce, a koš s
přesnými chleby, 3 A shromažď všecko množství
ke dveřím stánku úmluvy. 4 I učinil Mojžíš, jakž
přikázal jemu Hospodin, a shromáždilo se všecko
množství ke dveřím stánku úmluvy. 5 Tedy řekl Mojžíš
tomu množství: Totoť jest to slovo, kteréž přikázal
vykonati Hospodin. 6 A rozkázav přistoupiti Mojžíš
Aronovi a synům jeho, umyl je vodou. 7 A oblékl jej
v sukni a přepásal ho pasem, a oděv ho pláštěm,
dal náramenník svrchu na něj, a připásal jej pasem
náramenníka a otáhl ho jím. 8 A vložil na něj náprsník,
do něhožto dal urim a thumim. 9 Potom vstavil
čepici na hlavu jeho; a dal na čepici jeho po předu
plech zlatý, korunu svatou, jakož přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 10 Vzal také Mojžíš olej pomazání a
pomazal příbytku i všech věcí, kteréž byly v něm,
a posvětil jich. 11 A pokropil jím oltáře sedmkrát, a
pomazal oltáře i všeho nádobí jeho, též umyvadla i
s podstavkem jeho, aby to všecko posvěceno bylo.
12 Vlil také oleje pomazání na hlavu Aronovu, a
pomazal ho ku posvěcení jeho. 13 Rozkázal také
Mojžíš přistoupiti synům Aronovým, a zobláčel je v
sukně, a opásal je pasem, a vstavil na ně klobouky,
jakož byl přikázal Hospodin jemu. 14 A přivedl volka
k oběti za hřích, i položil Aron a synové jeho ruce
své na hlavu volka oběti za hřích. 15 I zabil jej a vzal
krev jeho, a pomazal rohů oltáře vůkol prstem svým,
a tak očistil oltář. Ostatek pak krve vylil k spodku
oltáře a posvětil ho k očišťování na něm. 16 Vzal také
všecken tuk, kterýž byl na střevách, a branici s jater a
obě ledvinky i tuk jejich, a pálil to Mojžíš na oltáři.
17 Volka pak toho i kůži jeho, i maso jeho, i lejna
jeho spálil ohněm vně za stany, jakož byl přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 18 Potom přivedl skopce oběti
zápalné, a položil Aron i synové jeho ruce své na
hlavu toho skopce. 19 I zabil jej, a pokropil Mojžíš krví
oltáře po vrchu vůkol. 20 Skopce také rozsekal na
kusy jeho, a pálil Mojžíš hlavu, kusy i tuk. 21 Střeva
pak a nohy vymyl vodou, a tak spálil Mojžíš všeho
skopce na oltáři. I byl zápal u vůni líbeznou, obět
ohnivá Hospodinu, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.
22 Rozkázal také přivésti skopce druhého, skopce
posvěcení, a položil Aron i synové jeho ruce své
na hlavu skopce. 23 I zabil jej, a vzav Mojžíš krve
jeho, pomazal jí konce pravého ucha Aronova a palce
ruky jeho pravé, i palce nohy jeho pravé. 24 Tolikéž
synům Aronovým rozkázav přistoupiti, pomazal kraje
ucha jejich pravého a palce ruky jejich pravé, též
palce nohy jejich pravé, a vykropil krev na oltář
svrchu vůkol. 25 Potom vzal tuk a ocas i všecken
tuk přikrývající droby a branici s jater, též obě dvě
ledvinky i tuk jejich i plece pravé. 26 Také z koše
přesných chlebů, kteříž byli před Hospodinem, vzal
jeden koláč přesný a jeden pecník chleba s olejem
a jeden oplatek, a položil to s tukem a s plecem
pravým. 27 A dal to všecko v ruce Aronovy a v
ruce synů jeho, rozkázav obraceti sem i tam v obět
obracení před Hospodinem. 28 Potom vzav z rukou
jejich, pálil to na oltáři v zápal. Posvěcení toto jest u
vůni rozkošnou, obět ohnivá Hospodinu. 29 Vzal také
Mojžíš hrudí a obracel je sem i tam v obět obracení
před Hospodinem; a z skopce posvěcení dostal se
Mojžíšovi díl, jakož mu byl přikázal Hospodin. 30
Vzal také Mojžíš oleje pomazání a krve, kteráž byla
na oltáři, a pokropil Arona i roucha jeho, též synů
Aronových a roucha jejich s ním. A tak posvětil Arona
i roucha jeho, též synů jeho i roucha jejich s ním. 31
I řekl Mojžíš Aronovi a synům jeho: Vařte to maso
u dveří stánku úmluvy, a jezte je tu, i chléb, kterýž
jest v koši posvěcení, jakož jsem přikázal, řka: Aron

a synové jeho jísti budou je. 32 Což by pak zůstalo
masa i chleba toho, ohněm to spálíte. 33 A ze dveří
stánku úmluvy za sedm dní nevycházejte až do dne,
v kterémž by se vyplnili dnové svěcení vašeho; nebo
za sedm dní posvěcovány budou ruce vaše. 34 Jakož
se stalo dnešní den, tak přikázal Hospodin činiti k
očištění vašemu. 35 Protož u dveří stánku úmluvy
zůstanete ve dne i v noci za sedm dní, a ostříhati
budete nařízení Hospodinova, abyste nezemřeli; nebo
tak mi jest přikázáno. 36 Učinil tedy Aron i synové
jeho všecky věci, kteréž přikázal Hospodin skrze
Mojžíše.

9 Stalo se pak dne osmého, povolal Mojžíš Arona
a synů jeho i starších Izraelských. 2 I řekl Aronovi:
Vezmi sobě tele k oběti za hřích, a skopce k oběti
zápalné, obé bez poškvrny, a obětuj před Hospodinem.
3 K synům pak Izraelským mluviti budeš, řka: Vezměte
kozla k oběti za hřích, a tele a beránka, roční,
bez vady, k oběti zápalné, 4 Vola také a skopce k
oběti pokojné, abyste obětovali před Hospodinem,
a obět suchou zadělanou olejem; nebo dnes se
vám ukáže Hospodin. 5 Tedy vzali ty věci, kteréž
přikázal Mojžíš před stánkem úmluvy, a přistoupivši
všecko shromáždění, stáli před Hospodinem. 6 I řekl
Mojžíš: Toto jest ta věc, kterouž přikázal Hospodin.
Vykonejtež ji, a ukáže se vám sláva Hospodinova.
7 Aronovi pak řekl Mojžíš: Přistup k oltáři a obětuj
obět za hřích svůj, a obět zápalnou svou k vykonání
očištění za sebe i za lid tento; obětuj také obět lidu
všeho, a učiň očištění za ně, jakož přikázal Hospodin.
8 Přistoupiv tedy Aron k oltáři, zabil tele své k oběti
za hřích. 9 I dali mu synové Aronovi krev. Kterýžto
omočiv prst svůj ve krvi, pomazal rohů oltáře, ostatek
pak krve vylil k spodku oltáře. 10 Ale tuk a ledvinky, i
branici s jater té oběti za hřích pálil na oltáři, jakož
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 11 Maso pak s kůží
spálil vně za stany. 12 Zabil také obět zápalnou. I
podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil po
vrchu oltáře vůkol. 13 Podali jemu také i oběti zápalné
s kusy jejími i hlavy její, a pálil ji na oltáři. 14 A vymyv
střeva i nohy její, pálil je s obětí zápalnou na oltáři. 15
Obětoval také obět všeho lidu. A vzav kozla oběti za
hřích, kterýž byl všeho lidu, zabil jej a obětoval ho za
hřích jako i prvního. 16 Obětoval též obět zápalnou
a učinil ji vedlé obyčeje. 17 Tolikéž i obět suchou
obětoval, a vzav plnou hrst z ní, pálil to na oltáři,
mimo obět zápalnou jitřní. 18 Zabil ještě i vola a
skopce k oběti pokojné, kteráž byla za lid. I podali mu
synové Aronovi krve, kterouž pokropil oltáře po vrchu
vůkol. 19 Dali jemu také tuk z vola a z skopce ocas, a
tuk přikrývající střeva i ledvinky a branici s jater. 20 A
položili všecken tuk na hrudí; i pálil ten tuk na oltáři.
21 Hrudí pak a plece pravé obracel sem i tam Aron v
obět obracení před Hospodinem, jakož byl přikázal
Mojžíšovi. 22 Potom Aron pozdvihna rukou svých k
lidu, dal jim požehnání, a sstoupil od obětování oběti
za hřích a oběti zápalné i oběti pokojné. 23 Tedy všel
Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když vycházeli
z něho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva
Hospodinova všemu lidu. 24 Nebo sstoupil oheň od
tváři Hospodina, a spálil na oltáři obět zápalnou i
všecken tuk. Což když uzřel veškeren lid, zkřikli a
padli na tváři své.

10 Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden
každý kadidlnici svou, dali do nich oheň a položili
na něj kadidlo, a obětovali před Hospodinem oheň
cizí, čehož jim byl nepřikázal. 2 Protož sstoupiv oheň
od Hospodina, spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem.
3 I řekl Mojžíš Aronovi: Tot' jest, což mluvil Hospodin,
řka: V těch, kteříž přistupují ke mně, posvěcen budu,
a před oblíčejem všeho lidu oslaven budu. I mlčel
Aron. 4 Tedy povolal Mojžíš Mizaele a Elizafana, synů
Uziele, strýce Aronova, a řekl jim: Podťe a vyneste
bratří své od svatyně ven za stany. 5 I přišli a vynesli
je v sukních jejich ven za stany, jakž byl rozkázal
Mojžíš. 6 Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a
Itamarovi, synům jeho: Hlav svých neodkrývejte a
roucha svého neroztrhujte, abyste nezemřeli, a aby
se Bůh na všecko množství nerozhněval; ale bratří
vaši, všecka rodina Izraelská, budou plakati nad tím
spálením, kteréž uvedl Hospodin. 7 Vy pak ze dveří
stánku úmluvy nevycházejte, abyste nezemřeli; nebo
olej pomazání Hospodinova jest na vás. I učinili vedlé
rozkázaní Mojžíšova. 8 Mluvil také Hospodin Aronovi,
řka: 9 Vína a nápoje opojného nebudeš píti, ty ani
synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete míti vcházeti
do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, (ustanovení
věčné to bude po rodech vašich); 10 Také abyste
rozeznati mohli mezi svatým a neposvěceným, a mezi
čistým a nečistým; 11 Též abyste učili syny Izraelské
všechněm ustanovením, kteráž mluvil Hospodin k
nim skrze Mojžíše. 12 Mluvil pak Mojžíš Aronovi,
Eleazarovi a Itamarovi, synům jeho, kteříž živi zůstali:
Vezměte obět suchou, kteráž zůstala z ohnivých
obětí Hospodinových, a jezte ji s přesnicemi u oltáře;
nebo svatá svatých jest. 13 Protož jísti budete ji na
místě svatém, nebo to jest právo tvé a právo synů
tvých z ohnivých obětí Hospodinových; tak zajisté
jest mi přikázáno. 14 Hrudí pak sem i tam obracení,
a plece vznášení jísti budete na místě čistém, ty i

synové tvoji, i dcery tvé s tebou; nebo to právem
tobě a synům tvým dáno jest z pokojných obětí
synů Izraelských. 15 Plece vzhůru vznášení a hrudí
sem i tam obracení s obětmi ohnivými tuků, kteréž
přinesou, aby sem i tam obracíno bylo, tak jako obět
obracení před Hospodinem, bude tobě i synům tvým
s tebou právem věčným, jakož přikázal Hospodin.
16 Mojžíš pak hledal pilně kozla k oběti za hřích, a
hle, již spálen byl. Tedy rozhněval se na Eleazara a
Itamara, syny Aronovy pozůstalé, a řekl: 17 Pročež
jste nejedli oběti za hřích na místě svatém? Nebo
svatá svatých byla, poněvadž ji dal vám, abyste
nesli nepravost všeho množství k očištění jejich před
Hospodinem. 18 A hle, ani krev její není vnesena
do vnitřku svatyně. Jísti jste měli ji v svatyni, jakož
jsem byl přikázal. 19 Tedy odpověděl Aron Mojžíšovi:
Aj, dnes obětovali obět svou za hřích a obět svou
zápalnou před Hospodinem, ale přihodila se mně
taková věc, že, kdybych byl jedl obět za hřích dnes,
zdali by se to líbilo Hospodinu? 20 Což když uslyšel
Mojžíš, přestal na tom.

11 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka jim:
2 Mluvte k synům Izraelským, řkouce: Tito jsou
živočichové, kteréž jísti budete ze všech hovad, kteráž
jsou na zemi: 3 Všeliké hovado, kteréž má kopyta
rozdělená, tak aby rozdvojená byla, a přežívá, jísti
budete. 4 A však z těch, kteráž přežívají, a z těch,
kteráž kopyta rozdělená mají, nebudete jísti, jako
velblouda; nebo ač přežívá, ale kopyta rozděleného
nemá, nečistý vám bude. 5 Ani králíka, kterýž ač
přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám
bude. 6 Ani zajíce; nebo ač přežívá, ale kopyta
rozděleného nemá, nečistý vám bude. 7 Tolikéž
ani svině; nebo ač má rozdělené kopyto, tak že se
rozdvojuje, ale nepřežívá, nečistá bude vám. 8 Masa
jejich nebudete jísti, ani těla jejich mrtvého se dotýkati,
nečistá budou vám. 9 Ze všech pak živočichů, kteříž u
vodách jsou, tyto jísti budete: Všecko, což má plejtvy
a šupiny u vodách mořských i v řekách, jísti budete.
10 Všecko pak, což nemá plejtví a šupin v moři i
v řekách, buď jakýkoli hmyz vodný, aneb jakákoli
duše živá u vodách, ohavností bude vám. 11 A tak
v ohavnosti vám budou, abyste masa jejich nejedli
a těla jejich v ohyzdnosti měli. 12 Což tedy nemá
plejtví a šupin u vodách, to v ohavnosti míti budete.
13 Z ptactva pak tyto v ohavnosti míti budete, jichžto
nebudete jísti, nebo ohavnost jsou, jako jest orel,
noh a orlice mořská, 14 Též sup, káně a luňák vedlé
pokolení svého, 15 A všeliký krkavec vedlé pokolení
svého, 16 Také pstros, sova, vodní káně, a jestřáb
vedlé pokolení svého, 17 A bukač, křehař a kalous,
18 A porfirián, pelikán a labut, 19 Též čáp a kalandra
vedlé pokolení svého, dedek a netopýř. 20 Všeliký
zeměplaz křídla mající, kterýž na čtyřech nohách
chodí, v ohavnosti míti budete. 21 A však ze všelikého
zeměplazu křídla majícího, kterýž na čtyřech nohách
chodí, jísti budete ty, kteříž mají stehénka na nohách
svých, aby skákali na nich po zemi. 22 Titoť pak
jsou, kteréž jísti budete: Arbes vedlé pokolení svého,
sálem vedlé pokolení svého, chargol vedlé pokolení
svého, a chagab vedlé pokolení svého. 23 Jiný pak
zeměplaz všeliký křídla mající, kterýž na čtyřech
nohách chodí, v ohavnosti míti budete. 24 Nebo těmi
byste se poškvrňovali. Protož kdož by se koli dotkl
těla jich, nečistý bude až do večera. 25 A kdož by koli
nesl těla jich, zpéřeť roucho své a nečistý bude až
do večera. 26 Všeliké hovado, kteréž má rozdělené
kopyto, ale není rozdvojené, a nepřežívá, nečisté
vám bude. Kdož by koli jeho se dotekl, nečistý bude.
27 A cožkoli chodí na tlapách svých ze všech hovad
čtvernohých, nečisté bude vám. Kdož by koli dotkl se
těl jejich, nečistý bude až do večera. 28 A kdož by
koli nesl těla jejich, zpéře roucha svá a nečistý bude
až do večera; nebo nečistá jsou vám. 29 Také i toto
vám nečisté bude mezi zeměplazy, kteříž lezou po
zemi: Kolčava a myš a žába, každé vedlé pokolení
svého; 30 Též ježek a ještěrka, hlemejžď, štír a
krtice. 31 Tyto věci nečisté vám budou ze všelijakého
zeměplazu. Kdož by se koli dotkl jich mrtvých, nečistý
bude až do večera. 32 A všeliká věc, na kterouž
by padlo něco z těch již mrtvých těl, nečistá bude,
buď nádoba dřevěná, neb roucho, neb kůže, aneb
pytel. A všeliká nádoba, kteréž se k dílu nějakému
užívá, do vody vložena bude a nečistá zůstane až do
večera, potom čistá bude. 33 Všeliká pak nádoba
hliněná, do níž by něco toho upadlo, i což by koli v
ní bylo, nečisté bude, ona pak rozražena bude. 34
Všeliký také pokrm, jehož se užívá, jestliže by na
něj voda vylita byla, nečistý bude; a všeliký nápoj ku
pití příhodný v každé nádobě nečisté bude nečistý.
35 A všecko, na čež by něco z těla jejich upadlo,
nečisté bude. Pec a kotliště zbořeno bude, nebo
nečisté jest; protož za nečisté je míti budete. 36 Ale
studnice a čisterna, i všeliké shromáždění vod, čistá
budou; však což by se dotklo umrliny jejich, nečisté
bude. 37 Jestliže by pak něco z mrchy jejich upadlo
na některé semeno, kteréž síti obyčej jest, čisté bude.
38 Ale když by polito bylo vodou semeno, a potom
padlo by něco z umrliny jejich na ně, nečisté bude
vám. 39 Jestliže by umřelo hovado z těch, kteráž vám
jsou ku pokrmu, kdož by se koli mrchy jeho dotkl,

nečistý bude až do večera. 40 Kdo by jedl z těla
toho, zpéřeť roucha svá a nečistý bude až do večera.
Také i ten, kterýž by vynesl tu mrchu, zpéře roucha
svá, a nečistý bude až do večera. 41 Tolikéž všeliký
zeměplaz, kterýž se plazí po zemi, v ohavnosti bude
vám; nebudete ho jísti. 42 Ničeho, což se plazí na
prsech, aneb cožkoli čtvermo leze, aneb více má
noh, ze všeho zeměplazu, kterýž se plazí po zemi,
nebudete jísti nebo jsou ohavnost. 43 Nezohavujtež
duší svých žádným zeměplazem, kterýž se plazí, a
nepoškvrňujte se jimi, abyste nečistí nebyli učiněni
skrze ně. 44 Nebo já jsem Hospodin Bůh váš; protož
posvěťtež se, a svatí buďte, nebo já svatý jsem,
a nepoškvrňujte duší svých žádným zeměplazem,
kterýž se plazí po zemi. 45 Nebo já jsem Hospodin,
kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské, abych vám
byl za Boha; protož svatí buďte, nebo já jsem svatý.
46 Toť jest právo strany hovada, ptactva a všeliké
duše živé, kteráž se hýbe u vodách, a každé duše
živé, kteráž se plazí na zemi, 47 Aby rozdíl činěn byl
mezi nečistým a čistým, a mezi živočichy, kteříž se
mají jísti, a mezi živočichy, kteříž se nemají jísti.

12 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv
synům Izraelským a rci: Žena počnuc, porodí-li
pacholíka, nečistá bude za sedm dní; podlé počtu
dnů, v nichž odděluje se pro nemoc svou, nečistá
bude. 3 Potom dne osmého obřezáno bude tělo
neobřízky jeho. 4 Ona pak ještě za třidceti a tři dni
zůstávati bude v očišťování se od krve. Nižádné
věci svaté se nedotkne a k svatyni nepůjde, dokudž
se nevyplní dnové očištění jejího. 5 Pakli děvečku
porodí, nečistá bude za dvě neděle vedlé nečistoty
oddělení svého, a šedesáte šest dní zůstávati bude v
očištění od krve. 6 Když pak vyplní se dnové očištění
jejího po synu aneb po dceři, přinese beránka ročního
na obět zápalnou, a holoubátko aneb hrdličku na
obět za hřích, ke dveřím stánku úmluvy, knězi. 7
Kterýž obětovati ji bude před Hospodinem, a očistí
ji, a tak očištěna bude od toku krve své. Ten jest
zákon té, kteráž porodila pacholíka aneb děvečku.
8 Pakli nebude moci býti s beránka, tedy vezme
dvé hrdličátek, aneb dvé holoubátek, jedno v obět
zápalnou a druhé v obět za hřích. I očistí ji kněz, a
tak čistá bude.

13 Mluvil také Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka:
2 Člověk ješto by na kůži těla jeho byla nějaká
oteklina aneb prašivina, aneb poškvrna pobělavá,
a bylo by na kůži těla jeho něco podobného k ráně
malomocenství: tedy přiveden bude k Aronovi knězi,
aneb k některému z synů jeho kněží. 3 I pohledí kněz
na ránu, kteráž jest na kůži těla jeho. Jestliže chlupové
na té ráně zbělejí, a ta rána bude-li na pohledění
hlubší nežli jiná kůže těla jeho, rána malomocenství
jest. Když tedy spatří ji kněz, za nečistého vyhlásí
jej. 4 Pakli by poškvrna pobělavá byla na kůži těla
jeho, a rána ta nebyla by hlubší nežli jiná kůže, a
chlupové její nezběleli by: tedy rozkáže zavříti kněz
majícího takovou ránu za sedm dní. 5 Potom pohledí
na něj kněz v den sedmý, a jestli rána ta zůstává
tak před očima jeho a nerozmáhá se po kůži: tedy
rozkáže ho zavříti kněz po druhé za sedm dní. 6 I
pohledí na ni kněz v den sedmý po druhé, a jestliže
ta rána pozčernalá bude, a nerozmohla by se po kůži:
tedy za čistého vyhlásí ho kněz, nebo prašivina jest. I
zpéře roucha svá a čistý bude. 7 Pakliť by se dále
rozmohla ta prašivina po kůži jeho, již po ukázání se
knězi k očištění svému, tedy ukáže se znovu knězi.
8 I pohledí na něj kněz, a jestliže se rozmohla ta
prašivina po kůži jeho, za nečistého vyhlásí jej kněz,
nebo malomocenství jest. 9 Rána malomocenství
když bude na člověku, přiveden bude k knězi. 10 I
pohledí na něj kněz, a bude-li oteklina bílá na kůži,
až by učinila chlupy bílé, byť pak i zdravé maso bylo
na té oteklině: 11 Malomocenství zastaralé jest na
kůži těla jeho. Protož za nečistého vyhlásí jej kněz, a
nedá ho zavříti, nebo zjevně nečistý jest. 12 Jestliže
by se pak vylilo malomocenství po kůži, a přikrylo by
malomocenství všecku kůži nemocného, od hlavy
jeho až do noh jeho, všudy kdež by kněz očima
viděti mohl: 13 I pohledí na něj kněz, a přikrylo-li
by malomocenství všecko tělo jeho, tedy za čistého
vyhlásí nemocného. Nebo všecka ta rána v bělost se
změnila, protož čistý jest. 14 Ale kdykoli ukáže se na
ní živé maso, nečistý bude. 15 I pohledí kněz na to
živé maso a vyhlásí jej za nečistého, nebo to maso
živé nečisté jest, malomocenství jest. 16 Když by
pak odešlo zase maso živé a změnilo by se v bělost,
tedy přijde k knězi. 17 A vida kněz, že obrátila se
rána ta v bělost, za čistou vyhlásí ji; čistá jest. 18
Když by pak byl na kůži těla vřed, a byl by zhojen,
19 Byla-li by na místě vředu toho oteklina bílá, aneb
poškvrna pobělavá a náryšavá, tedy ukázána bude
knězi. 20 A vida kněz, že na pohledění to místo jest
nižší nežli jiná kůže, a chlupové na něm by zběleli, za
nečistého vyhlásí jej kněz. Rána malomocenství jest,
kteráž na vředu vyrostla. 21 Pakli, když pohledí na
ni kněz, uzří, že chlupové nezběleli na něm, a není
nižší nežli jiná kůže, ale že jest pozčernalé místo,
tedy zavře ho kněz za sedm dní. 22 Pakliť by šíře
se rozmáhala po kůži, za nečistého vyhlásí jej kněz;
rána malomocenství jest. 23 Pakli by ta poškvrna

pobělavá zůstávala na místě svém, a nerozmáhala
by se, znamení toho vředu jest; protož za čistého
vyhlásí jej kněz. 24 Tělo, na jehož kůži byla by
spálenina od ohně, a po zhojení té spáleniny zůstala
by poškvrna pobělavá a náryšavá, anebo bílá toliko:
25 Pohledí na ni kněz, a jestliže chlupové na ní zběleli,
a lsknou se, způsob také její jest hlubší nežli jiné
kůže vůkol: malomocenství jest, kteréž zrostlo na
spálenině; protož za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo
rána malomocenství jest. 26 Pakli uzří kněz, an na
poškvrně pobělavé není žádného chlupu bílého, a
že nižší není nežli jiná kůže, ale že jest pozčernalá,
poručí ho zavříti kněz za sedm dní. 27 I pohledí na
ni kněz dne sedmého. Jestliže se více rozmohla
po kůži, tedy za nečistého vyhlásí jej; nebo rána
malomocenství jest. 28 Pakli bělost lsknutá na svém
místě zůstávati bude, a nerozmůže se po kůži, ale
bude pozčernalá: zprýštění od spáleniny jest; za
čistého vyhlásí jej kněz, nebo šrám spáleniny jest. 29
Byla-li by pak rána na hlavě aneb na bradě muže
neb ženy, 30 Tedy pohledí kněz na tu ránu, a jestliže
způsob její bude hlubší nežli jiná kůže, a bude na
ní vlas prožlutlý a tenký: tedy za nečistého vyhlásí
jej kněz, nebo poškvrna černá jest; malomocenství
na hlavě aneb na bradě jest. 31 Když pak pohledí
kněz na ránu poškvrny černé a uzří, že způsob její
není hlubší nežli jiná kůže, a že není vlasu černého
na ní: zavříti dá kněz majícího ránu poškvrny černé
za sedm dní. 32 I pohledí kněz na tu ránu dne
sedmého, a aj, nerozmohla se ta poškvrna černá,
a není vlasu žlutého na ní, a způsob té poškvrny
černé není hlubší nežli kůže: 33 Tedy oholen bude
člověk ten, ale poškvrny té černé nedá holiti. I dá
zavříti kněz majícího tu poškvrnu za sedm dní po
druhé. 34 I pohledí kněz na poškvrnu černou dne
sedmého, a jestliže se nerozmohla poškvrna černá
dále po kůži, a místo její není-li hlubší nežli jiná kůže:
za čistého vyhlásí ho kněz, i zpéře roucha svá a čistý
bude. 35 Pakli by se dále rozmohla poškvrna ta černá
po kůži, již po očištění jeho, 36 Tedy pohledí na ni
kněz, a uzří-li, že se dále rozmohla ta poškvrna černá
po kůži, nebude více šetřiti vlasu žlutého; nečistý
jest. 37 Pakli poškvrna černá tak zůstává před očima
jeho, a černý vlas vzrostl by na ní, tedy zhojena jest
ta poškvrna černá; čistý jest, a za čistého vyhlásí
jej kněz. 38 Když by na kůži těla muže aneb ženy
byly poškvrny, totiž poškvrny pobělavé, 39 I pohledí
kněz, a jestliže budou na kůži těla jejich poškvrny
bílé, pozčernalé, tedy poškvrna bílá jest, kteráž na
kůži zrostla; čistý jest. 40 Muž, z jehož by hlavy
vlasové slezli, lysý jest a čistý jest. 41 Jestliže pak po
jedné straně obleze hlava jeho, nálysý jest a čistý
jest. 42 Pakli na té lysině, aneb na tom oblysení byla
by rána bílá a ryšavá, tedy malomocenství zrostlo
na lysině jeho, aneb na oblysení jeho. 43 I pohledí
na něj kněz, a uzří-li oteklinu rány bílou a ryšavou
na lysině jeho, aneb na oblysení jeho, jako způsob
malomocenství na kůži těla: 44 Člověk malomocný
jest a nečistý jest. Bez meškání za nečistého vyhlásí
jej kněz, nebo na hlavě jeho jest malomocenství
jeho. 45 Malomocný pak, na němž by ta rána byla,
bude míti roucho roztržené a hlavu odkrytou a ústa
zastřená, a Nečistý, nečistý jsem! volati bude. 46
Po všecky dny, v nichž ta rána bude na něm, za
nečistého jmín bude; nebo nečistý jest. Sám bydliti
bude, vně za stany bude přebývání jeho. 47 Když
by pak na rouchu byla rána malomocenství, bud' na
rouchu soukenném aneb na rouchu lněném, 48 Bud'
na osnově aneb na outku ze lnu aneb z vlny, bud'
na kůži aneb na každé věci kožené, 49 A byla by ta
rána zelená neb náryšavá na rouchu aneb na kůži,
aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli
nádobě kožené: rána malomocenství jest, ukázána
bude knězi. 50 I pohledí kněz na tu ránu, a dá zavříti
tu věc mající ránu za sedm dní. 51 A pohledě na
tu ránu dne sedmého, uzří-li, že se dále rozmohla
ta rána na rouchu, neb po osnově anebo po outku,
aneb na kůži, k čemuž by jí koli užíváno bylo: rána ta
malomocenství rozjídavá jest, věc nečistá jest. 52 I
spálí to roucho aneb osnovu, aneb outek z vlny neb
ze lnu, aneb jakoukoli nádobu koženou, na níž by byla
rána ta; nebo malomocenství škodlivé jest, protož
ohněm spáleno bude. 53 Pakli pohledě kněz, uzřel by,
že se nerozmohla rána ta na rouchu, aneb na osnově,
aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené: 54
Rozkáže kněz, aby zeprali tu věc, na níž byla by rána,
i káže ji zavříti za sedm dní po druhé. 55 I pohledí
kněz po zeprání té věci na ránu. Jestliže nezměnila
rána barvy své, byť se pak nerozmohla dále, předce
nečistá jest. Ohněm spálíš ji; nebo rozjídavá věc jest
na vrchní neb spodní straně její. 56 Pakli pohledě
kněz, uzřel by, an pozčernala rána po zeprání svém,
odtrhne ji od roucha aneb od kůže, aneb od osnovy,
aneb od outku. 57 Jestliže se pak ukáže ještě na
rouchu aneb na osnově, aneb na outku, aneb na
kterékoli nádobě kožené, malomocenství rozjídající
se jest. Ohněm spálíš věc tu, na kteréž by ta rána
byla. 58 Roucho pak aneb osnovu, aneb outek, aneb
kteroukoli nádobu koženou, když bys zepral, a odešla
by od ní ta rána, ještě po druhé zpéřeš, a čisté bude.
59 Tent' jest zákon o ráně malomocenství na rouchu
soukenném aneb lněném, aneb na osnově, aneb na

outku, aneb na kterékoli nádobě kožené, kterak má
za čistou aneb za nečistou uznána býti.

14 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Tento bude
řád při malomocném v den očišťování jeho: K
knězi přiveden bude. 3 I vyjde kněz ven z stanů
a pohledí na něj, a uzří-li, že uzdravena jest rána
malomocenství malomocného: 4 Rozkáže kněz tomu,
kterýž se očišťuje, vzíti dva vrabce živé a čisté, a
dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený, a yzop. 5 I
rozkáže kněz zabiti vrabce jednoho, a vyceditі krev z
něho do nádoby hliněné nad vodou živou. 6 A vezme
vrabce živého a dřevo cedrové, též červec dvakrát
barvený, a yzop, a omočí to všecko i s vrabcem živým
ve krvi vrabce zabitého nad vodou živou. 7 Tedy
pokropí toho, kterýž se očišťuje od malomocenství,
sedmkrát, a za čistého jej vyhlásí, i pustí vrabce
živého na pole. 8 Ten pak, kterýž se očišťuje, zpéře
roucho své a oholí všecky vlasy své, umyje se vodou,
a čistý bude. Potom vejde do táboru, a bydliti bude
vně, nevcházeje do stanu svého za sedm dní. 9
Dne pak sedmého sholí všecky vlasy své, hlavu i
bradu svou, i obočí své, a tak všecky vlasy své sholí;
zpéře také roucha svá a tělo své umyje vodou, a tak
očistí se. 10 Dne pak osmého vezme dva beránky
bez poškvrny, a ovci jednu roční bez poškvrny, a
tři desetiny efi mouky bělné k oběti suché, olejem
zadělané, a oleje jednu mírku. 11 Kněz pak, kterýž
očišťuje, postaví toho člověka očišťujícího se s těmi
věcmi před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. 12 I
vezme kněz beránka jednoho, kteréhožto obětovati
bude v obět za hřích, a mírku oleje, a obraceti bude
tím sem i tam v obět obracení před Hospodinem. 13
A zabije beránka toho na místě, kdež se zabijí obět
za hřích a obět zápalná, totiž na místě svatém; nebo
jakož obět za hřích, tak obět za vinu knězi přináleží,
svatá svatých jest. 14 I vezme kněz krve z oběti za
hřích, a pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho,
kterýž se očišťuje, a palce ruky jeho pravé, a palce
nohy jeho pravé. 15 Vezme také kněz z té mírky oleje,
a naleje na ruku svou levou. 16 A omoče prst svůj
pravý v tom oleji, kterýž má na ruce své levé, pokropí
z něho prstem svým sedmkrát před Hospodinem.
17 Z ostatku pak oleje toho, kterýž má na ruce své,
pomaže kněz kraje ucha pravého člověka toho, kterýž
se očišťuje, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé
nohy jeho, na krev oběti za vinu. 18 Což pak zůstane
oleje, kterýž jest v ruce kněze, pomaže tím hlavy
toho, kterýž se očišťuje; a tak očistí jej kněz před
Hospodinem. 19 Učiní také kněz obět za hřích, a očistí
očišťujícího se od nečistoty jeho. A potom zabije obět
zápalnou. 20 I bude obětovati kněz tu obět zápalnou,
i obět suchou na oltáři; a tak očistí jej, i bude čistý. 21
Jestliže pak bude chudý, tak že by s to býti nemohl,
tedy vezme jednoho beránka v obět za provinění,
k obracení jí sem i tam pro očištění své, a desátý
díl mouky bělné olejem zadělané k oběti suché, a
mírku oleje, 22 Též dvě hrdličky aneb dvé holoubátek,
kteréž by mohl míti, a bude jedno v obět za hřích, a
druhé v obět zápalnou. 23 I přinese je v osmý den
očišťování svého knězi, ke dveřům stánku úmluvy
před Hospodina. 24 Tedy kněz vezma beránka oběti
za vinu a mírku oleje, obraceti je bude sem i tam v
obět obracení před Hospodinem. 25 I zabije beránka
oběti za provinění, a vezma krve z oběti za provinění,
pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se
očišťuje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho
pravé. 26 Oleje také naleje kněz na ruku svou levou.
27 A omoče prst svůj pravý v oleji, kterýž bude na ruce
jeho levé, pokropí jím sedmkrát před Hospodinem. 28
Pomaže také kněz olejem, kterýž má na ruce své,
kraje ucha pravého toho, kdož se čistí, a palce pravé
ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na místě krve
z oběti za vinu. 29 Což pak zůstává oleje, kterýž
jest v ruce kněze, pomaže jím hlavy toho, kterýž se
očišťuje; a tak očistí jej před Hospodinem. 30 Tolikéž
učiní i s hrdličkou jednou aneb s holoubátkem z
těch, kteréž zjednati mohl. 31 Z těch, kterýchž dostati
mohl, obětovati bude jedno za hřích a druhé v obět
zápalnou s obětí suchou; a tak očistí kněz očišťujícího
se před Hospodinem. 32 Ten jest zákon toho, na
komž by se ukázala rána malomocenství, a kterýž by
nemohl býti s ty věci k očištění svému přináležité.
33 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka: 34
Když vejdete do země Kananejské, kterouž já vám za
dědictví dávám, a dopustil bych ránu malomocenství
na některý dům země, kterouž vládnouti budete, 35
Tedy přijde hospodář domu a oznámí knězi řka: Zdá
mi se, jako by byla rána malomocenství na domě. 36
I rozkáže kněz vyprázdniti dům, dříve než by všel do
něho hleděti na tu ránu, aby nebylo poškvrněno něco
z těch věcí, kteréž v domě jsou. Potom pak vejde,
aby pohleděl na ten dům. 37 Tedy vida ránu tu, uzří-li,
že rána jest na stěnách domu, totiž důlkové názelení
aneb náčervení, a na pohledění jsou nižší než stěna
jinde: 38 Vyjde kněz z domu toho ke dveřím jeho, a
dá zavříti dům ten za sedm dní. 39 A v den sedmý
navrátí se kněz, a uzří-li, ano se rozmohla rána na
stěnách domu toho: 40 Rozkáže vyníti kamení, na
němž by rána taková byla, a vyvrci je ven za město na
místo nečisté. 41 Dům pak rozkáže vystrouhati vnitř
všudy vůkol; a vysypou prach ten, kterýž sstrouhali,

vně za městem na místo nečisté. 42 A vezmouce
jiné kamení, vyplní jím místo onoho kamení; tolikéž
hliny jiné vezmouce, vymaží dům. 43 Pakliť by se
navrátila rána, a vzrostla by v tom domě po vyvržení
kamení a vystrouhání domu, i po vymazání jeho, 44
Tedy vejda kněz, uzří-li, an se rozmohla rána v domě,
malomocenství rozjídající se jest v tom domě, nečistý
jest. 45 I rozboří ten dům a kamení jeho, i dříví jeho, a
všecko mazání domu toho, a vynosí ven za město na
místo nečisté. 46 Jestliže by pak kdo všel do domu
toho v ten čas, když zavřín byl, nečistý bude až do
večera. 47 A jestliže by kdo spal v tom domě, zpéře
roucha svá; tolikéž jestliže by kdo jedl v tom domě,
zpéře roucha svá. 48 Jestliže by pak kněz vejda tam,
uzřel, že se nerozmohla rána v domě po obnovení
jeho, tedy za čistý vyhlásí dům ten; nebo uzdravena
jest rána jeho. 49 A vezma k očištění domu toho dva
vrabce a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený a
yzop, 50 I zabije vrabce jednoho, a vycedí krev do
nádoby hliněné nad vodou živou. 51 A vezme dřevo
cedrové a yzop, a červec dvakrát barvený, a vrabce
živého, omočí to všecko ve krvi vrabce zabitého a
u vodě živé, a pokropí domu toho sedmkrát. 52 A
tak když očistí dům ten krví vrabce a vodou živou a
ptákem živým, dřevem cedrovým, yzopem a červcem
dvakrát barveným: 53 Vypustí ven vrabce živého
z města na pole, a očistí dům ten, i budeť čistý.
54 Ten jest zákon o všeliké ráně malomocenství a
poškvrny černé, 55 A malomocenství roucha i domu,
56 I otekliny, prašiviny a poškvrny pobělavé, 57 K
ukázání, kdy jest kdo čistý, aneb kdy jest kdo nečistý.
Tentʼ jest zákon malomocenství.

15 Mluvil pak Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka:
2 Mluvte synům Izraelským a rcete jim: Když by
který muž trpěl tok semene z těla svého, nečistý bude.
3 Tato pak bude nečistota jeho v toku jeho: Jestliže
vypěňuje tělo jeho tok svůj, aneb že by se zastavil
tok v těle jeho, nečistota jeho jest. 4 Každé lůže, na
němž by ležel, kdož má tok semene, nečisté bude; a
všecko, na čemž by seděl, nečisté bude. 5 A kdož by
se dotekl lůže jeho, zpéře roucha svá, a umyje se
vodou, a bude nečistý až do večera. 6 A kdo by sedl
na to, na čemž seděl ten, kdož má tok semene, zpéře
roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do
večera. 7 Jestliže by se kdo dotekl těla trpícího tok
semene, zpéře roucha svá, a umyje se vodou, i bude
nečistý až do večera. 8 A jestliže by ten, kdož trpí tok
semene, plinul na čistého, zpéře roucha svá, a umyje
se vodou, i bude nečistý až do večera. 9 Každé sedlo,
na němž by seděl ten, kdož má tok semene, nečisté
bude. 10 A kdož by koli dotekl se něčeho, což bylo
pod ním, nečistý bude až do večera; a kdož by co
z toho nesl, zpéře roucha svá, a umyje se vodou,
a bude nečistý až do večera. 11 Kohož by se pak
dotekl ten, kdož má tok semene, a neumyl rukou
svých vodou, zpéře roucha svá, a umyje se vodou, i
bude nečistý až do večera. 12 Nádoba hliněná, kteréž
by se dotekl ten, kdo má tok semene, bude rozbita, a
každá nádoba dřevěná vodou vymyta bude. 13 Když
by pak očištěn byl ten, kdož tok semene trpěl, od toku
svého, sečte sedm dní po svém očištění, a zpéře
roucha svá, a vodou živou zmyje tělo své, i bude čist.
14 Potom dne osmého vezme sobě dvě hrdličky aneb
dvé holoubátek, a přijda před Hospodina ke dveřím
stánku úmluvy, dá je knězi. 15 Kterýž obětovati je
bude, jedno za hřích a druhé v obět zápalnou; a očistí
jej kněz před Hospodinem od toku jeho. 16 Muž, z
něhož by vyšlo símě scházení, zmyje vodou všecko
tělo své, a bude nečistý až do večera. 17 Každé
roucho i každá kůže, na níž by bylo símě scházení,
zeprána bude vodou, a nečistá bude až do večera.
18 Žena také, s kterouž by obýval muž scházením
semene, oba zmyjí se vodou, a nečistí budou až do
večera. 19 Žena pak, když by trpěla nemoc svou, a
tok krve byl by z těla jejího, za sedm dní oddělena
bude; každý, kdož by se jí dotekl, nečistý bude až
do večera. 20 Na čemž by koli ležela v čas oddělení
svého, nečistétʼ bude; tolikéž, na čem by koli seděla,
nečisté bude. 21 Také kdož by se dotekl lůže jejího,
zpéře roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý
až do večera. 22 Kdož by se koli dotekl toho, na čemž
seděla, zpéře roucha svá, a umyje se vodou, i bude
nečistý až do večera. 23 Což by koli bylo na lůži tom,
neb na jaké by koli věci seděla, a dotekl by se toho
někdo, nečistý bude až do večera. 24 Jestliže by kdo
spal s ní, a byla by nečistota její na něm, nečistý
bude za sedm dní; i každé lůže, na němž by spal,
nečisté bude. 25 Žena pak trpěla-li by krvotok po
mnohé dny, kromě času nemoci své, totiž krvotok
by trpěla přes čas přirozené nemoci: po všecky dny
toku nečistoty své, jako i v čas nemoci své přirozené,
nečistá bude. 26 Každé lůže, na němž by spala po
všecky dny toku svého, bude jí jako lůže v přirozené
nemoci její; a každá věc, na kteréž by seděla, nečistá
bude, podlé nečistoty přirozené nemoci její. 27 Kdož
by koli dotekl se těch věcí, nečistý bude. Protož
zpéře roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý
až do večera. 28 Když pak očištěna bude od toku
svého, sečte sobě sedm dní, a potom očišťovati se
bude. 29 A v den osmý vezme sobě dvě hrdličky
aneb dvé holoubátek, a přinese je knězi ke dveřím

stánku úmluvy. 30 Z nichž jedno obětovati bude kněz
v obět za hřích, a druhé v obět zápalnou, a očistí ji
kněz před Hospodinem od toku nečistoty její. 31 I
budete oddělovati syny Izraelské od nečistot jejich,
aby nezemřeli pro nečistoty své, když by poškvrnili
příbytku mého, kterýž jest u prostřed nich. 32 Tot' jest
právo trpícího tok semene, i toho, z něhož vychází
símě scházení, jímž poškvrněn bývá, 33 Též nemocné
ženy v oddělení jejím, i všelikého trpícího tok svůj,
buď mužského pohlaví neb ženského, a muže, kterýž
by spal s nečistou.

16 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi po smrti dvou
synů Aronových, kteřížto, když předstoupili před
Hospodina, zemřeli, 2 A řekl Hospodin Mojžíšovi:
Mluv Aronovi bratru svému, ať nevchází každého
času do svatyně za oponu před slitovnici, kteráž jest
na truhle, aby neumřel; nebo já v oblace ukáži se nad
slitovnicí. 3 S tímto vcházeti bude Aron do svatyně:
S volkem mladým, kterýž bude v obět za hřích, a s
beranem k oběti zápalné. 4 V sukni lněnou svatou
obleče se, a košilku lněnou bude míti na těle hanby
své, pasem také lněným opáše se, a čepici lněnou
vstaví na hlavu, roucha zajisté svatá jsou tato; i umyje
vodou tělo své a obleče se v ně. 5 Od shromáždění
pak synů Izraelských vezme dva kozly k oběti za
hřích, a jednoho berana k zápalné oběti. 6 I bude
obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a očistí
sebe i dům svůj. 7 Potom vezme ty dva kozly a
postaví je před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. 8
I dá Aron na ty dva kozly losy, los jeden Hospodinu,
a los druhý Azazel. 9 A obětovati bude Aron kozla
toho, na něhož by los padl Hospodinu, obětovati jej
bude za hřích. 10 Kozla pak toho, na něhož přišel los
Azazel, postaví živého před Hospodinem, aby skrze
něho učinil očištění, a pustí ho na poušť k Azazel. 11
I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a
očistí sebe i dům svůj, a zabije volka svého v obět za
hřích. 12 Vezme také plnou kadidlnici uhlí řeřavého s
oltáře, kterýž jest před tváří Hospodinovou, a plné obě
hrsti své vonných věcí stlučených, a vnese za oponu.
13 A vloží kadidlo to na oheň před Hospodinem, a
dým kadění toho přikryje slitovnici, kteráž jest nad
svědectvím, a neumře. 14 Potom vezma krve volka
toho, pokropí prstem svým na slitovnici k východu;
tolikéž před slitovnicí kropiti bude sedmkrát krví tou
prstem svým. 15 Zabije také v obět za hřích kozla
toho, kterýž jest lidu, a vnese krev jeho do vnitřku
za oponu, a učiní se krví jeho, jakož učinil se krví
volka, totiž pokropí jí na slitovnici a před slitovnicí. 16
A očistí svatyni od nečistot synů Izraelských a od
přestoupení jejich i všech hříchů jejich. Totéž učiní
i stánku úmluvy, kterýž jest mezi nimi u prostřed
nečistot jejich. 17 (Žádný pak člověk ať není v stánku
úmluvy, když on vchází k očišťování do svatyně,
dokudž by on zase nevyšel a očištění za sebe, za
dům svůj i za všecko množství Izraelské nevykonal.)
18 Vyjde pak k oltáři, kterýž jest před Hospodinem, a
očistí jej. A vezma krve volka toho, a ze krve kozla,
dá na rohy oltáře vůkol. 19 A pokropí ho svrchu krví
tou prstem svým sedmkrát, a očistí jej i posvětí ho
od nečistot synů Izraelských. 20 A když by dokonal
očištění svatyně a stánku úmluvy a oltáře, obětovati
bude kozla živého. 21 A vlože Aron obě ruce své na
hlavu kozla živého, vyznávati bude nad ním všecky
nepravosti synů Izraelských, a všecka přestoupení
jejich se všemi hříchy jejich, a vloží je na hlavu kozla,
a vyžene ho člověk k tomu zřízený na poušť. 22
(Kozel ten zajisté ponese na sobě všecky nepravosti
jejich do země pusté.) A pustí kozla toho na poušti.
23 Potom pak přijda Aron do stánku úmluvy, svleče
s sebe roucha lněná, v něž se byl oblékl, když vjíti
měl do svatyně, a nechá jich tu. 24 A umyje tělo své
vodou na místě svatém, a obleče se zase v roucha
svá, a vyjda, obětovati bude obět zápalnou svou a
obět zápalnou lidu, a očistí sebe i lid. 25 A tuk oběti
za hřích páliti bude na oltáři. 26 Ten pak, kterýž vyvedl
kozla na Azazel, zpéře roucha svá, a zmyje tělo své
vodou, a potom vejde do stanů. 27 Volka pak za hřích
a kozla za hřích, jejichž krev vnesena byla k vykonání
očištění v svatyni, vynese ven z táboru, a spálí ohněm
kůže jejich, i maso jejich, i lejna jejich. 28 Kdož by pak
spálil je, zpéře roucha svá, a umyje tělo své vodou, a
potom vejde do táboru. 29 Bude vám i toto za věčné
ustanovení: Sedmého měsíce, desátého dne téhož
měsíce ponižovati budete duší svých, a žádného
díla nebudete dělati, ani doma zrozený, ani příchozí,
kterýž jest pohostinu mezi vámi. 30 Nebo v ten den
očistí vás, abyste očištěni byli; ode všech hříchů
svých před Hospodinem očištěni budete. 31 Sobota
odpočinutí bude vám, a ponižovati budete duší svých
ustanovením věčným. 32 Očišťovati pak bude kněz,
kterýž jest pomazaný, a jehož ruce posvěceny jsou
k vykonávání úřadu kněžského místo otce svého,
a obleče se v roucha lněná, roucha svatá. 33 A
očistí svatyni svatou a stánek úmluvy, očistí také i
oltář, i kněží, i všecken lid shromážděný očistí. 34
A bude vám to ustanovením věčným k očišťování
synů Izraelských ode všech hříchů jejich, každého
roku jednou. I učinil Mojžíš tak, jakž jemu byl přikázal
Hospodin.

17 I mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka: **2** Mluv k
Aronovi a synům jeho i ke všechněm synům
Izraelským, a rci jim: Tato jest věc, kterouž přikázal
Hospodin, řka: **3** Kdož by koli z domu Izraelského
zabil vola aneb beránka, neb kozu, buď mezi stany,
aneb kdož by zabil vně za stany, **4** A ke dveřím stánku
úmluvy nepřivedl by ho, aby obětoval obět Hospodinu
před příbytkem Hospodinovým: vinen bude krví, nebo
krev vylil; protož vyhlazen bude muž ten z prostředku
lidu svého. **5** Přivedou tedy synové Izraelští oběti
své, kteréž by na poli zabíjeti chtěli, přivedou je,
pravím, k Hospodinu ke dveřím stánku úmluvy, k
knězi, a obětovati budou oběti pokojné Hospodinu. **6**
A pokropí kněz krví na oltáři Hospodinovu u dveří
stánku úmluvy, a páliti bude tuk u vůni líbeznou
Hospodinu. **7** A nikoli více nebudou obětovati obětí
svých ďáblům, po nichžto odcházejíce, oni smilní.
Zákon tento bude jim věčný i všechněm potomkům
jejich. **8** Protož povíš jim: Kdož by koli z domu
Izraelského aneb z příchozích, kteříž by pohostinu
byli mezi vámi, obětoval zápal aneb jinou obět, **9** A ke
dveřím stánku úmluvy nepřivedl by jí, aby ji obětoval
Hospodinu: tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu
svého. **10** A kdož by koli z domu Izraelského aneb
z příchozích, kteříž jsou pohostinu mezi nimi, jedl
jakou krev: postavím tvář svou proti člověku tomu, a
vyhladím jej z prostředku lidu jeho. **11** Nebo duše
všelikého těla ve krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k
oltáři, k očišťování duší vašich. Nebo sama krev na
duši očišťuje. **12** Protož řekl jsem synům Izraelským:
Nižádný z vás nebude jísti krve; ani příchozí, kterýž
pohostinu jest mezi vámi, nebude krve jísti. **13** A
kdož by koli z synů Izraelských aneb z příchozích,
kteříž jsou pohostinu mezi vámi, honě, ulovil zvíře
aneb ptáka, což se jísti může, tedy vycedí krev jeho a
zasype ji prstí. **14** Nebo duše všelikého těla jest krev
jeho, kteráž jest v duši jeho. Protož jsem pověděl
synům Izraelským: Krve žádného těla jísti nebudete,
nebo duše všelikého těla jest krev jeho; kdož by koli
jedl ji, vyhlazen bude. **15** Kdož by pak koli jedl tělo
mrtvé aneb udávené, buď on doma zrozený aneb
příchozí: zpéře roucha svá, a umyje se vodou, a
nečistý bude až do večera, potom pak čistý bude. **16**
A pakli nezpéře roucha svého, a těla svého neumyje,
tedy ponese nepravost svou.

18 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: **2** Mluv synům
Izraelským a rci jim: Já jsem Hospodin Bůh
váš. **3** Vedlé skutků země Egyptské, v níž jste bydlili,
nečiňte, ani podlé skutků země Kananejské, do kteréž
já vás uvozuji, činiti budete, a v ustanoveních jejich
nechodte. **4** Soudy mé čiňte a ustanovení mých
ostříhejte, abyste chodili v nich: Já jsem Hospodin
Bůh váš. **5** Ostříhejte ustanovení mých a soudů mých.
Člověk ten, kterýž by je činil, živ bude v nich: Já jsem
Hospodin. **6** Nižádný člověk k žádné přítelkyni krevní
nepřistupuj k obnažení hanby její: Já jsem Hospodin.
7 Hanby otce svého a matky své neodkryješ; matka
tvá jest, neodkryješ hanby její. **8** Hanby ženy otce
svého neodkryješ; nebo hanba otce tvého jest. **9**
Hanby sestry své, dcery otce svého aneb dcery
matky své, kteráž doma zplozena aneb vně zplozena
jest, neodkryješ hanby jejich. **10** Hanby vnučky své,
buď po synu neb dceři své, neodkryješ; nebo hanba
tvá jsou. **11** Hanby dcery manželky otce svého,
kteráž jest zplozena od otce tvého, tvá sestra jest,
neodkryješ hanby její. **12** Hanby sestry otce svého
neodkryješ; nebo krevní přítelkyně otce tvého jest.
13 Hanby sestry matky své neodkryješ; nebo krevní
přítelkyně matky tvé jest. **14** Hanby bratra otce svého
neodkryješ; k manželce jeho nevejdeš, stryna tvá jest.
15 Hanby nevěsty své neodkryješ; manželka jest syna
tvého, neodkryješ hanby její. **16** Hanby manželky
bratra svého neodkryješ; nebo hanba bratra tvého
jest. **17** Hanby ženy a dcery její neodkryješ. Vnučky
její po synu neb po dceři její nepojmeš, abys odkryl
hanbu její; nebo krevní jsou, a nešlechetnost jest.
18 Nevezmeš sobě ženy k ženě první, abys ssoužil
ji, odkrývaje hanbu její za života jejího. **19** Také k
ženě, když jest v své nemoci nečisté, nepřistoupíš,
odkrývaje hanbu její. **20** S manželkou bližního svého
nebudeš obcovati, poškvrňuje se s ní. **21** Nedopustíš,
aby kdo z semene tvého proveden byl skrze oheň
modly Moloch, abys nepoškvrnil jména Boha svého:
Já jsem Hospodin. **22** Nebudeš obcovati s mužským
pohlavím, scházeje se s ním jako s ženou; nebo
ohavnost jest. **23** A s žádným hovadem nebudeš
obcovati, poškvrňuje se s ním; ani žena nepoddá se
hovadu, aby s ním obývala; nebo mrzkost jest. **24** A
protož nepoškvrňujtež se žádnou touto věcí; nebo
těmito všemi věcmi poškvrnili se pohané, kteréž já
vyvrhu od tváři vaší. **25** Nebo poškvrnila se země,
a navštívím nepravost její na ní, a vyvrátí země
obyvatele své. **26** Ale vy ostříhejte ustanovení mých a
soudů mých, a nečiňte nižádných ohavností těchto,
tak domácí jako příchozí, kterýž jest pohostinu u
prostřed vás. **27** (Nebo všecky ty ohavnosti činili
lidé země té, kteříž byli před vámi, čímž poškvrněna
jest země.) **28** Aby nevyvrátila vás země, proto že
byste jí poškvrnili, jako vyvrátila národ, kterýž byl před
vámi. **29** Nebo kdož by koli dopustil se některé ze
všech ohavností těch: duše zajisté, kteréž by činily to,

vyhlazeny budou z prostředku lidu svého. 30 Protož
ostříhejte přikázaní mých, abyste nečinili ničeho z
obyčejů ohavných, kteříž činěni jsou před vámi, aniž
sebe jimi poškvrňujte: Já jsem Hospodin Bůh váš.

19 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv ke
všemu množství synů Izraelských a rci jim:
Svatí buďte, nebo svatý jsem, já Hospodin Bůh váš. 3
Jeden každý matky své a otce svého báti se budete.
A sobot mých ostříhejte, nebo já jsem Hospodin
Bůh váš. 4 Neobracejte se k modlám, a bohů litých
nedělejte sobě: Já jsem Hospodin Bůh váš. 5 A když
obětovati budete oběti pokojné Hospodinu, z dobré
vůle své obětovati budete je. 6 Kterého dne obětovati
budete, jísti budete je, i nazejtří; což by pak zůstalo až
do třetího dne, ohněm spáleno bude. 7 Pakli předce
jísti budete dne třetího, věc ohavná bude, a nebude
oblíbena. 8 Kdož by to jedl, pokutu nepravosti své
ponese; nebo svatosti Hospodinovy poškvrnil, protož
vyhlazena bude duše ta z lidu svého. 9 Když budete
žíti obilé země vaší, nesežneš naskrze všeho pole
svého, a nebudeš sbírati pozůstalých klasů žně své.
10 Tolikéž ostatků vinice své nebudeš bráti, a zrní
vinice své nebudeš sbírati; chudému a příchozímu
zanecháš toho: Já jsem Hospodin Bůh váš. 11
Nekraďte a nelžete, a nižádný neoklamávej bližního
svého. 12 Nepřisahejte křivě ve jméno mé, aniž kdo
poškvrňuj jména Boha svého: Já jsem Hospodin.
13 Neutiskneš mocí bližního svého, aniž obloupíš
ho. Nezůstane mzda dělníka u tebe až do jitra. 14
Hluchému nebudeš zlořečiti, a před slepým nepoložíš
úrazu, ale báti se budeš Boha svého, nebo já jsem
Hospodin. 15 Neučiníš neprávě v soudu. Nepřijmeš
osoby chudého, aniž šanovati budeš osoby bohatého;
spravedlivě souditi budeš bližního svého. 16 Nebudeš
choditi jako utrhač v lidu svém, aniž státi budeš na
hrdlo bližnímu svému: Já jsem Hospodin. 17 Nebudeš
nenáviděti bratra svého v srdci svém; svobodně
potresceš bližního svého, a nesneseš na něm hříchu.
18 Nebudeš se mstíti, aniž držeti budeš hněvu proti
synům lidu svého, ale milovati budeš bližního svého
jako sebe samého: Já jsem Hospodin. 19 Ustanovení
mých ostříhejte. Hovadu svému nedáš se scházeti
s hovadem jiného pokolení. Pole svého neposeješ
rozdílným semenem, a rouchem z rozdílných věcí,
jako z vlny a ze lnu, setkaným nebudeš se odívati. 20
Jestliže by muž spal s ženou, a obcoval s ní, kteráž
děvkou jsuc, byla by zasnoubená jinému muži, a
nebyla by žádnou mzdou vykoupena, ani propuštěna:
oba dva zmrskáni budou, a neumrout'; nebo nebyla
svobodná učiněna. 21 On pak přivede obět za vinu
svou Hospodinu ke dveřím stánku úmluvy, skopce
za vinu. 22 I očistí jej kněz skopcem, kterýž se
obětuje za vinu před Hospodinem, od hříchů jeho,
kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn hřích jeho. 23
Když pak vejdete do země, a nasázíte všelikého
stromoví ovoce nesoucího, tedy obřežete neobřezání
jeho, totiž ovoce jeho. Po tři léta budete míti je za
neobřezané, protož nebude jedeno. 24 Čtvrtého pak
léta bude všeliké ovoce jeho posvěcené k chválení
Hospodina, 25 (Pátého teprv léta jísti budete ovoce
jeho), aby rozmnožil vám úrody jeho; nebo já jsem
Hospodin Bůh váš. 26 Nic nebudete jísti se krví.
Nebudete hádati, aniž na časích zakládati budete.
27 Nebudeš stříhati vlasů hlavy své okrouhle, aniž
zohaví kdo brady své. 28 Nad mrtvým pak nebudete
řezati těla svého, a žádného znamení vyrytého na
sobě neučiníte: Já jsem Hospodin. 29 Nepoškvrňuj
dcery své, dopouštěje smilniti jí, aby země nesmilnila
a nebyla naplněna nešlechetností. 30 Sobot mých
ostříhati budete, a svatyně mé báti se budete: Já jsem
Hospodin. 31 Neobracejte se k hadačům a věšťcům,
ani od nich rady beřte, poškvrňujíce se s nimi: Já
jsem Hospodin Bůh váš. 32 Před člověkem šedivým
povstaň, a cti osobu starého, a boj se Boha svého,
nebo já jsem Hospodin. 33 Jestliže bude pohostinu u
tebe příchozí v zemi vaší, nečiňte jemu křivdy. 34
Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude
vám příchozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati
ho budeš jako sebe samého; nebo i vy pohostinu jste
byli v zemi Egyptské: Já jsem Hospodin Bůh váš. 35
Nečiňte neprávě v soudu, v rozměřování, v váze a
v míře. 36 Závaží spravedlivé, kámen spravedlivý,
korec spravedlivý, pintu spravedlivou míti budete: Já
jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vás vyvedl z
země Egyptské. 37 Protož ostříhejte všech ustanovení
mých a všech soudů mých, a čiňte je, nebo já jsem
Hospodin.

20 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2
Synům také Izraelským díš: Kdo by koli z synů
Izraelských a z příchozích, kteříž by byli pohostinu
v Izraeli, dal z semene svého modle Moloch, smrtí
umře. Lid země té kamením jej uhází. 3 Nebo já
postavím tvář svou proti takovému, a vyhladím ho z
prostředku lidu jeho, proto že z semene svého dal
modle Moloch, a tak zprznil svatyni mou, a poškvrnil
jména svatosti mé. 4 Jestliže by pak lid země té
všelijak přehlídal to na člověku tom, kterýž by dal z
semene svého modle Moloch, a nezahubil by ho: 5
Tedy já postavím tvář svou proti muži tomu a proti
čeledi jeho, a vyhladím ho i všecky, kteříž smilníce,

odcházeli po něm, aby smilnili, následujíce Molocha,
z prostředku lidu jeho. 6 Duše, kteráž by se obrátila
k hadačům a věšťcům, aby smilnila, postupujíc po
nich: postavím tvář svou proti duši té, a vyhladím
ji z prostředku lidu jejího. 7 A protož posvěťte se
a buďte svatí, nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 8
A ostříhejte ustanovení mých, a čiňte je: Já jsem
Hospodin posvětitel váš. 9 Kdož by koli zlořečil otci
svému neb matce své, smrtí umře. Otci svému a
matce své zlořečil, krev jeho bude na něm. 10 Muž
pak, kterýž by se cizoložství dopustil s ženou něčí,
že zcizoložil s ženou bližního svého, smrtí umře
cizoložník ten i cizoložnice. 11 A kdož by koli obcoval
s ženou otce svého, hanbu otce svého odkryl. Smrtí
umrou oba dva, krev jejich bude na ně. 12 Kdož
by pak obcoval s nevěstou svou, smrtí umrou oba
dva. Mrzkosti se dopustili, krev jejich bude na ně. 13
A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s
ženou, ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev
jejich bude na ně. 14 A kdož by vzal ženu a matku
její, nešlechetnost jest. Ohněm spálí i jej i je, aby
nebylo nešlechetností u prostřed vás. 15 Kdož by pak
obcoval s hovadem, smrtí umře, a hovado zabijete.
16 Tolikéž žena, kteráž by přistoupila k některému
hovadu, aby obcovala s ním, zabiješ ji i to hovado.
Smrtí umrou, krev jejich bude na ně. 17 Kdož by koli
vezma sestru svou, dceru otce svého, aneb dceru
matky své, viděl by hanbu její, a ona také viděla by
hanbu jeho, mrzkost jest. Protož vyhlazeni budou
před očima synů lidu svého; nebo hanbu sestry své
odkryl, nepravost svou ponese. 18 A kdož by koli spal
s ženou v její nemoci a obnažil by hanbu její, a tok
její by odkryl, i ona ukázala by krvotok svůj: vyhlazeni
budou oba z prostředku lidu svého. 19 Hanby sestry
matky své a sestry otce svého neodkryješ. Nebo kdož
by to učinil, krevní přítelkyni svou by obnažil; protož
nepravost svou ponesou. 20 Kdož by pak spal s ženou
strýce svého, hanbu strýce svého odkryl. Ponesou
hřích svůj, bez dětí zemrou. 21 Tolikéž kdož by vzal
manželku bratra svého, mrzkost jest. Hanbu bratra
svého obnažil, protož bez dětí budou. 22 Ostříhejtež
tedy všech ustanovení mých a všech soudů mých, a
čiňte je, aby nevyvrátila vás země, do níž já uvozuji
vás, abyste v ní bydlili. 23 Aniž choďte v ustanoveních
národu toho, kterýž já vyvrhu od tváři vaší; nebo
všecky ty věci činili, a měl jsem je v ošklivosti. 24
Vám jsem pak řekl: Vládnouti budete zemí jejich,
a já dám ji vám, abyste ji dědičně obdrželi, zemi
tekoucí mlékem a strdí. Já jsem Hospodin Bůh váš,
kterýž jsem vás oddělil od jiných národů. 25 Protož
vy mějte rozdíl mezi hovadem čistým a nečistým, a
mezi ptákem čistým a nečistým, a nepoškvrňujte duší
svých hovady a ptactvem, a tím vším, což se plazí
po zemi, kteréž jsem já vám oddělil, abyste je měli
za nečisté. 26 Ale budete mi svatí; nebo svatý jsem
já Hospodin, a oddělil jsem vás od jiných národů,
abyste byli moji. 27 Muž pak neb žena, kteříž by měli
ducha čarodějného a věštího, smrtí umrou. Kamením
uházejí je, krev jejich bude na ně.

21 Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Mluv kněžím
synům Aronovým a rci jim: Při mrtvém
nepoškvrní se žádný z vás v lidu svém. 2 Toliko při
krevním příteli svém, mateři neb otci svém, synu neb
dceři své a bratru svém, 3 Též při sestře své, panně
sobě nejbližší, kteráž neměla muže, při té poškvrní se.
4 Nepoškvrní se při knížeti lidu svého, tak aby nečistý
byl. 5 Nebudou dělati sobě lysiny na hlavě své,
vytrhávajíce sobě vlasy. A brady své nebudou holiti,
ani těla svého řezati. 6 Budou svatí Bohu svému,
aniž poškvrní jména Boha svého; nebo oběti ohnivé
Hospodinovy, chléb Boha svého obětují, protož svatí
budou. 7 Ženy nevěstky aneb poškvrněné nevezmou
sobě, a ženy zahnané od muže jejího nepojmou;
nebo svatý jest jeden každý z nich Bohu svému. 8
Ty také, lide, za svatého budeš jej míti, nebo chléb
Boha tvého obětuje. Protož svatý bude tobě, nebo já
svatý jsem Hospodin, kterýž posvěcuji vás. 9 Dcera
pak některého kněze, když by se smilství dopustila,
otce svého poškvrnila. Ohněm spálena buď. 10 Kněz
pak nejvyšší mezi bratřími svými, na jehožto hlavu
vylit jest olej pomazání, a posvětil rukou svých, aby
obláčel se v roucho svaté, hlavy své neodkryje a
roucha svého neroztrhne. 11 Aniž k kterému tělu
mrtvému přistoupí, a aniž při otci aneb mateři své
poškvrní se. 12 Nevyjde z svatyně a nepoškvrní
svatyně Boha svého; nebo koruna oleje pomazání
Boha jeho jest na něm: Já jsem Hospodin. 13 On
také ženu v panenství jejím za manželku sobě pojme.
14 Vdovy, aneb zahnané, aneb poškvrněné, nevěstky,
žádné z těch nebude sobě bráti, ale pannu z lidu
svého vezme sobě za manželku. 15 A nepoškvrní
semene svého v rodu svém, nebo já jsem Hospodin
posvětitel jeho. 16 Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi,
řka: 17 Mluv k Aronovi a rci: Kdožkoli z semene tvého
po všech rodech svých bude míti na sobě vadu, nechť
nepřistupuje, aby obětoval chléb Boha svého. 18
Nebo žádný muž, kterýž by měl na sobě vadu, nemá
přistupovati: Muž slepý, aneb kulhavý, aneb mající
oud některý příliš malý, aneb příliš veliký, 19 Aneb
muž, kterýž by měl zlámanou nohu, aneb zlámanou
ruku, 20 Aneb hrbovatý, aneb krhavý, aneb kterýž má

bělmo na oku svém, aneb prašivost ustavičnou, neb
lišeje, aneb stlačené lůno. 21 Nižádný muž, kterýž by
měl na sobě nějakou vadu, z semene Arona kněze,
nepřistoupí, aby obětoval oběti ohnivé Hospodinu;
nebo vada na něm jest. Nepřistoupíť, aby obětoval
chléb Boha svého. 22 Chléb však Boha svého z věcí
svatosvatých a z věcí svatých jísti bude. 23 Ale za
oponu nebude vcházeti a k oltáři nebude přistupovati,
nebo vada jest na něm, aby nepoškvrnil svatyně
mé; nebo já jsem Hospodin posvětitel jejich. 24 Ta
slova mluvil Mojžíš k Aronovi a k synům jeho, i ke
všechněm synům Izraelským.

22 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv
Aronovi a synům jeho, ať se zdržují od věcí
těch, kteréž jsou posvěceny od synů Izraelských,
a ať nepoškvrňují jména svatého mého v tom, což
mi oni posvěcují: Já jsem Hospodin. 3 Rci jim: Kdo
by koli ze všeho semene vašeho v pronárodech
vašich přistoupil ku posvěceným věcem, kterýchž by
posvětili synové Izraelští Hospodinu, když nečistota
jeho na něm jest, vyhlazena bude duše ta od tváři
mé: Já jsem Hospodin. 4 Kdo by koli z semene
Aronova byl malomocný, aneb tok semene trpící,
nebude jísti z věcí posvěcených, dokavadž by se
neočistil. A kdož by se koli dotekl nečistoty těla
mrtvého, aneb toho, z něhož by vyšlo símě scházení,
5 Aneb kdo by se dotkl kterého zeměplazu, jímž by
se poškvrnil, aneb člověka, pro něhož by byl nečistý
vedlé všelijaké nečistoty jeho: 6 Člověk, kterýž by se
čehokoli toho dotekl, nečistý bude až do večera, a
nebude jísti z věcí posvěcených, leč by umyl tělo své
vodou. 7 A po západu slunce čistý bude, a potom
bude moci jísti z věcí posvěcených, nebo pokrm jeho
jest. 8 Mrchy a udáveného jísti nebude, aby se tím
nepoškvrnil: Já jsem, Hospodin. 9 Protož ostříhati
budou přisluhování mých, aby hříchů na se neuvedli,
a nezemřeli v něm, proto že je zprznili: Játʼ jsem
Hospodin posvětitel jejich. 10 Žádný cizí nebude
jísti z věcí posvěcených, ani podruh kněžský, ani
nájemník nebude jísti věcí posvěcených. 11 Koupil-
li by kněz člověka za své peníze, ten jísti bude z
věcí těch, též v domě jeho zplozený; ti budou jísti
z pokrmu jeho. 12 Ale dcera knězova, kteráž by se
vdala za muže z jiného pokolení, ta z obětí vzhůru
pozdvižených, totiž věcí svatých, nebude jísti. 13
Kdyby pak dcera knězova ovdověla, aneb zahnána
byla od muže, nemající plodu, a navrátila by se do
domu otce svého: tak jako v dětinství svém chléb otce
svého jísti bude, cizí pak žádný nebude jísti z něho.
14 Jedl-li by pak kdo z nedopatření věci posvěcené,
pátý díl nad to přidá knězi, a nahradí jemu tu věc
posvěcenou, 15 Aby nepoškvrňovali věcí svatých,
kteréž by synové Izraelští obětovali Hospodinu, 16 A
neuvozovali na ně pokuty za provinění, že jedli věci
posvěcené jejich; nebo já jsem Hospodin, kterýž jich
posvěcuji. 17 Dále mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka:
18 Mluv k Aronovi a k synům jeho i ke všechněm
synům Izraelským, a rci jim: Kdož by koli z domu
Izraelského aneb z pohostinných, kteříž jsou v Izraeli,
obětovali obět svou vedlé všech slibů svých, vedlé
všech darů dobrovolných svých, kteréž by obětovali
Hospodinu v obět zápalnou: 19 Z dobré vůle své
obětovati budete samce bez poškvrny, z skotů, z
ovcí a z koz. 20 Což by koli mělo na sobě vadu,
nebudete toho obětovati; nebo nebude příjemné
od vás. 21 Pakli by kdo obětoval obět pokojnou
Hospodinu, vykonávaje slib svůj, aneb dobrovolný
dar, budʼ z skotů, aneb z bravů: ať jest bez vady,
aby bylo příjemné; nebudeť žádné poškvrny na
něm. 22 Slepého aneb polámaného, osekaného aneb
uhřivého, prašivého aneb s lišeji, takového neobětujte
Hospodinu a nedávejte jich k ohnivé oběti na oltář
Hospodinův. 23 Vola neb dobytče s nedorostlými neb
přerostlými oudy, v dobrovolný zajisté dar obětovati je
budeš, ale za slib nebude příjemný. 24 Ztlačeného
aneb ztlučeného, odtrženého, vykleštěného nebudete
obětovati Hospodinu; neučiníte toho v zemi vaší. 25 A
z ruky cizozemce nebudete obětovati chleba Bohu
svému ze všech těch věcí, nebo porušení jejich jest
na nich; vadu mají, nebudou příjemné od vás. 26
Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 27 Vůl neb
beran, aneb koza, když se urodí, za sedm dní při
matce své zanecháno bude, osmého pak dne i potom
bude příjemné k oběti ohnivé Hospodinu. 28 Krávy
pak a dobytčete s mladým jeho nezabijete jednoho
dne. 29 A když byste obětovali obět chvály Hospodinu,
dobrovolně ji obětovati budete. 30 V tentýž den
snědena bude a nepozůstavíte z ní ničeho až do jitra:
Já jsem Hospodin. 31 Protož ostříhejte přikázaní mých
a čiňte je: Já jsem Hospodin. 32 A nepoškvrňujte
jména svatého mého, i buduť posvěcen u prostřed
synů Izraelských: Já jsem Hospodin posvětitel váš,
33 Kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské, abych
vám byl za Boha: Já jsem Hospodin.

23 Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka: 2 Mluv
k synům Izraelským a rci jim: Slavnosti
Hospodinovy, kteréž nazývati budete shromáždění
svatá, tyto jsou slavnosti mé: 3 Šest dní dělati
budete, dne pak sedmého sobota odpočinutí jest,
shromáždění svaté bude. Žádného díla nedělejte,

nebo jest sobota Hospodinova, ve všech příbytcích
vašich. 4 Protož tyto jsou slavnosti Hospodinovy,
shromáždění svatá, kteréž slaviti budete v časy jich
určité: 5 Měsíce prvního, čtrnáctého dne téhož měsíce
u večer bude Fáze Hospodinovo. 6 A patnáctého
dne téhož měsíce svátek přesnic bude Hospodinu; za
sedm dní přesné chleby jísti budete. 7 Dne prvního
sbor svatý míti budete; žádného díla robotného
nebudete dělati. 8 Ale obětovati budete obět ohnivou
Hospodinu za sedm dní. Dne také sedmého sbor
svatý bude; žádného díla robotného nebudete dělati.
9 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 10 Mluv k synům
Izraelským a rci jim: Když vejdete do země, kterouž
já dávám vám, a žíti budete obilí její, tedy přinesete
snopek prvotiny žně vaší k knězi. 11 Kterýž obraceti
bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl
příjemnou obětí za vás; nazejtří po sobotě obraceti jej
bude kněz. 12 Kterého dne obraceti budete snopek
ten, téhož zabijete beránka ročního bez poškvrny
v obět zápalnou Hospodinu. 13 Též i obět suchou
jeho, dvě desetiny mouky bělné olejem zadělané, v
obět ohnivou Hospodinu u vůni příjemnou, a mokrou
obět jeho, vína čtvrtý díl míry hin. 14 Chleba pak, ani
pražmy, ani zrní vymnutého nebudete jísti, až právě
do toho dne, když obětovati budete obět Bohu svému.
Ustanovení to věčné bude v pronárodech vašich, ve
všech příbytcích vašich. 15 Počtete sobě také od
prvního dne po sobotě, ode dne, v němž jste obětovali
snopek sem i tam obracení, (plných sedm téhodnů
ať jest), 16 Až do prvního dne po sedmém téhodni,
sečtete padesáte dní, a tehdy obětovati budete novou
obět suchou Hospodinu. 17 Z příbytků svých přinesete
chleby sem i tam obracení, dva bochníky ze dvou
desetin mouky bělné budou; kvašené je upečete,
prvotiny jsou Hospodinu. 18 A s tím chlebem obětovati
budete sedm beránků ročních bez vady, a volka
mladého jednoho, a skopce dva; obět zápalná budou
Hospodinu, s obětmi svými suchými i mokrými, obět
ohnivá vůně spokojující Hospodina. 19 Zabijete také
kozla jednoho za hřích, a dva beránky roční k oběti
pokojné. 20 I bude je kněz sem i tam obraceti s chleby
prvotin v obět sem i tam obracení před Hospodinem, i
s těmi dvěma beránky; a budou svaté věci Hospodinu,
a dostanou se knězi. 21 I vyhlásíte v ten den
slavnost, shromáždění svaté míti budete, žádného díla
robotného nebudete dělati. Ustanovení to bude věčné
ve všech příbytcích vašich, v pronárodech vašich.
22 A když budete žíti obilé krajiny vaší, nesežneš
všeho až do konce pole svého, a pozůstalých klasů
po žni své nebudeš sbírati; chudému a příchozímu
zanecháš jich: Já jsem Hospodin Bůh váš. 23 Mluvil
ještě Hospodin k Mojžíšovi, řka: 24 Mluv synům
Izraelským takto: Měsíce sedmého, v první den téhož
měsíce, budete míti odpočinutí, památku troubení,
shromáždění svaté držíce. 25 Žádného díla robotného
nebudete dělati, a budete obětovati obět ohnivou
Hospodinu. 26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 27 Desátý pak den každého měsíce sedmého
den očišťování jest. Shromáždění svaté míti budete,
a ponižovati budete životů svých, a obětovati obět
ohnivou Hospodinu. 28 Žádného díla nebudete dělati
v ten den; nebo den očišťování jest, k očišťování
vás před Hospodinem Bohem vaším. 29 A všeliká
duše, kteráž by neponižovala se toho dne, vyhlazena
bude z lidu svého. 30 Kdož by koli dílo nějaké dělal
toho dne, zatratím člověka toho z lidu jeho. 31
Žádného díla nedělejte. Ustanovení to bude věčné
v pronárodech vašich, ve všech příbytcích vašich.
32 Sobotu odpočinutí míti budete, když ponižovati
budete duší svých, devátého dne téhož měsíce u
večer; od večera až do druhého večera držeti budete
sobotu svou. 33 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
34 Mluv synům Izraelským a rci: Každého patnáctého
dne měsíce sedmého slavnost stánků za sedm dní
bude Hospodinu. 35 Dne prvního shromáždění svaté
bude; žádného díla robotného nebudete dělati. 36 Za
sedm dní obětovati budete obět ohnivou Hospodinu.
Dne osmého shromáždění svaté míti budete, a
obětovati budete obět ohnivou Hospodinu; svátek
jest, žádného díla robotného nebudete dělati. 37 To
jsou slavnosti Hospodinovy, kteréž slaviti budete,
mívajíce shromáždění svatá, abyste v nich obětovali
obět ohnivou Hospodinu, zápal, obět suchou, obět
pokojnou, a oběti mokré, jedno každé ve dni svém,
38 Kromě sobot Hospodinových, a kromě darů vašich,
i všech slibů vašich a kromě všech dobrovolných
obětí vašich, kteréž dávati budete Hospodinu. 39 A
však dne patnáctého toho měsíce sedmého, když
byste shromáždili úrody země, světiti budete svátek
Hospodinův za sedm dní. Dne prvního odpočinutí
bude, tolikéž dne osmého bude odpočinutí. 40 A
naberouce sobě dne prvního ovoce z stromů krásných,
a ratolestí palmových, a větvoví z stromů hustých, a
vrbí od potoku, veseliti se budete před Hospodinem
Bohem svým za sedm dní. 41 A tak držeti budete
ten svátek Hospodinův za sedm dní každého roku.
Ustanovení to bude věčné v pronárodech vašich;
každého měsíce sedmého slaviti jej budete. 42
V staních zůstanete za sedm dní. Kdožkoli doma
zrozený jest v Izraeli, v staních zůstávati budete, 43
Aby věděli potomci vaši, že jsem choval v staních
syny Izraelské, když jsem je vyvedl z země Egyptské:

Já Hospodin Bůh váš. 44 I oznámil Mojžíš slavnosti
Hospodinovy synům Izraelským.

24 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž
synům Izraelským, ať přinesou tobě oleje
olivového, čistého, vytlačeného, k svícení, aby lampy
ustavičně rozsvěcovány byly. 3 Před oponou svědectví
v stánku úmluvy zpořádá je Aron, aby hořely od
večera až do jitra před Hospodinem vždycky. Toť bude
ustanovení věčné v národech vašich. 4 Na svícen
čistý rozstavovati bude lampy před Hospodinem
vždycky. 5 A vezma mouky bělné, upečeš z ní
dvanácte koláčů; jeden každý koláč bude ze dvou
desetin efi. 6 A rozkladeš je dvěma řady, šest v
řadu jednom, na stole čistém před Hospodinem. 7
Dáš také na každý řad kadidla čistého, aby bylo za
každý chléb ten kouření pamětné v obět ohnivou
Hospodinu. 8 Každého dne sobotního klásti budete
je řadem před Hospodinem vždycky, berouce je
od synů Izraelských smlouvou věčnou. 9 I budou
Aronovi a synům jeho, kteřížto jísti budou je na místě
svatém; nebo nejsvětější věc jest jim z obětí ohnivých
Hospodinových právem věčným. 10 Vyšel pak syn
ženy Izraelské, kteréhož měla s mužem Egyptským,
mezi syny Izraelskými, a vadili se v staních syn ženy
té Izraelské s mužem Izraelským. 11 I zlořečil syn
ženy té Izraelské a rouhal se jménu Božímu. Tedy
přivedli ho k Mojžíšovi. (Jméno pak matky jeho bylo
Salumit, dcera Dabri, z pokolení Dan.) 12 A dali jej do
vězení, až by jim bylo oznámeno, co s ním Bůh káže
učiniti. 13 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 14
Vyveď toho ruhače ven z stanů, a nechať všickni ti,
kteříž slyšeli, vloží ruce na hlavu jeho, a všecken lid ať
ho ukamenuje. 15 Mluvě pak k synům Izraelským, díš
jim: Kdož by koli zlořečil Bohu svému, poneseť hřích
svůj. 16 Kdož by zlořečil jménu Hospodinovu, smrtí
umře, a všecko shromáždění bez milosti ukamenuje
jej. Tak cizí, jako doma zchovaný, když by zlořečil
jménu Hospodinovu, smrtí umře. 17 Zabil-li by kdo
kterého člověka, smrtí umře. 18 Jestliže by pak zabil
hovado, navrátí jiné, hovado za hovado. 19 Kdož by
pak zohavil bližního svého, vedlé toho, jakž on učinil,
tak se staň jemu: 20 Zlámaní za zlámaní, oko za oko,
zub za zub. Jakouž by ohavu učinil na těle člověka,
taková zase učiněna bude jemu. 21 Kdož by zabil
hovado, navrátí jiné, ale kdož by zabil člověka, umře.
22 Jednostejné právo míti budete. Jakož příchozímu,
tak domácímu stane se; nebo já jsem Hospodin Bůh
váš. 23 Tedy mluvil Mojžíš k synům Izraelským ty
věci. I vyvedli toho ruhače ven za stany, a kamením
ho zametali. Učinili, pravím, synové Izraelští vedlé
toho, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

25 Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi na hoře Sinai,
řka: 2 Mluv synům Izraelským a rci jim: Když
vejdete do země, kterouž já dávám vám, odpočívati
bude země, nebo sobota jest Hospodinova. 3 Šest
let osívati budeš rolí svou, a šest let obřezovati
budeš vinici svou a sbírati úrody její. 4 Sedmého
pak léta sobotu odpočinutí bude míti země, sobotu
Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své
řezati. 5 Což se samo od sebe zrodí obilí tvého,
nebudeš toho žíti, a hroznů vinice zanechané od
tebe nebudeš sbírati. Rok odpočinutí bude míti země.
6 Ale ovoce země toho odpočinutí budete míti ku
pokrmu, ty i služebník tvůj, i děvka tvá, i nájemník
tvůj, i příchozí tvůj, kterýž bydlí u tebe, 7 I hovado
tvé, i všeliký živočich, kterýž jest v zemi tvé, všecky
úrody její budou míti ku pokrmu. 8 Sečteš také
sobě sedm téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let,
tak aby čas sedmi téhodnů let učinil tobě čtyřidceti
devět let. 9 Tedy dáš troubiti trubou veselé všudy
sedmého měsíce v desátý den; v den očišťování dáš
troubiti trubou po vší zemi vaší. 10 I posvětíte léta
padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm
obyvatelům jejím. Léto milostivé toto míti budete,
abyste se navrátili jeden každý k statku svému, a
jeden každý k čeledi své zase přijde. 11 Ten rok
milostivý padesátého léta míti budete; nebudete síti,
ani žíti toho, což by samo od sebe vzrostlo, ani
sbírati vína opuštěných vinic léta toho. 12 Nebo
milostivé léto jest, protož za svaté je míti budete; ze
všelikého pole jísti budete úrody jeho. 13 Toho léta
milostivého navrátí se jeden každý k statku svému.
14 Když nějakou věc prodáš bližnímu svému, aneb
koupíš něco od bližního svého, nikoli neutiskujte
jeden druhého. 15 Vedlé počtu let po létu milostivém
koupíš od bližního svého, a vedlé počtu let, v kterýchž
úrody bráti máš, prodá tobě. 16 Čím více bude let,
tím větší placení bude, a čím méně let, tím, menší
placení bude; nebo počet úrod prodá tobě. 17 Protož
nikoli neoklamávejte jeden druhého, ale boj se každý
Boha svého; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 18
Ostříhejte ustanovení mých a soudy mé zachovávejte
a čiňte je, a bydliti budete v zemi té bezpečně. 19
A přinese vám země úrody své; i budete jísti až
do sytosti, bydlíce bezpečně v ní. 20 Pakli díte: Co
budeme jísti léta sedmého, jestliže nebudeme síti, ani
shromažďovati užitků svých? 21 Dám požehnání své
vám léta šestého, tak že přinese úrody na tři léta.
22 I budete síti léta osmého, a jísti úrody staré až

do léta devátého; dokudž by nezrostly úrody jeho,
jísti budete staré. 23 Země pak nebude prodávána
v manství; nebo má jest země, a vy jste příchozí a
podruzi u mne. 24 A po vší zemi vládařství svého
dopustíte dávati výplatu země. 25 Jestliže by ochudl
bratr tvůj, tak že by prodal něco z statku svého, tedy
přijde příbuzný jeho, nejbližší jeho, a vyplatí prodanou
věc od bratra svého. 26 Pakli kdo nemaje výplatce,
mohl by tomu sám dosti učiniti, tak že shledal by,
což potřebí k vyplacení: 27 Tedy počte léta prodaje
svého, a navrátí, což zůstane, tomu, jemuž prodal;
tak zase přijde k statku svému. 28 Pakli by nemohl
shledati toho, což by navrátiti měl, tedy zůstane věc
prodaná v rukou toho, kterýž ji koupil, až do léta
milostivého. I postoupí mu ji v čas léta milostivého,
a on navrátí se zase k dědictví svému. 29 Když by
kdo prodal dům k bydlení v městě hrazeném, bude
míti právo k vyplacení jeho, dokudž nevyplní se rok
prodaje jeho. Za celý rok bude míti právo k vyplacení
jeho. 30 Paklit' ho nevyplatí dříve, než vyjde ten celý
rok, tedy zůstane dům ten v městě hrazeném tomu,
kterýž jej koupil, dědičně v pronárodech jeho, aniž
ho postoupí v létě milostivém. 31 Domové pak ve
vsech, kteréž nejsou zdí ohrazené, tak jako pole
země počítati se budou. Budou moci býti vyplacováni,
a léta milostivého navráceni budou. 32 Ale města
Levítská, a domové v městech dědictví jejich, ti
vždycky vyplaceni mohou býti od Levítů. 33 Ten
pak, kdož vyplacuje, ať jest z Levítů. Aneb ať vyjde
kupec z koupeného domu a města dědictví jeho v
čas léta milostivého; nebo domové měst Levítských
jsou dědictví jejich mezi syny Izraelskými. 34 Pole
pak na předměstí měst jejich nebude prodáváno,
nebo dědictví jejich věčné jest. 35 Jestliže by schudl
bratr tvůj, a ustaly by ruce jeho u tebe, posilníš ho;
též příchozí aneb podruh živiti se bude při tobě. 36
Nevezmeš od něho lichvy aneb úroku, ale báti se
budeš Boha svého, aby se mohl bratr tvůj živiti u
tebe. 37 Peněz svých nedáš jemu na lichvu, aniž pro
zisk půjčovati budeš obilí svého. 38 Já jsem Hospodin
Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské,
abych vám dal zemi Kananejskou, a byl vám za
Boha. 39 Jestliže by pak schudl bratr tvůj u tebe, tak
že by se prodal tobě, nebudeš ho podrobovati v dílo
otrocké. 40 Jakožto nájemník a jako podruh bude
při tobě; až do léta milostivého sloužiti bude u tebe.
41 Potom vyjde od tebe s dětmi svými, a navrátí se
k čeledi své, a v dědictví otců svých navrátí se. 42
Nebo jsou služebníci moji, kteréž jsem vyvedl z země
Egyptské; nebudou prodáváni tak jako jiní služebníci.
43 Nebudeš panovati nad ním tvrdě, ale báti se budeš
Boha svého. 44 Služebník pak tvůj aneb děvka tvá,
kteréž míti budeš, budou z národů těch, kteříž jsou
vůkol vás; z nich kupovati budete služebníky a děvky.
45 I od synů bydlitelů, kteříž jsou u vás pohostinu,
od těch kupovati budete, a z čeledí těch, kteříž jsou
s vámi, kteréž zplodili v zemi vaší, a budou vám v
dědictví. 46 A vládnouti budete jimi právem dědičným,
i synové vaší po vás, abyste je dědičně obdrželi. Na
věčnost služby jejich užívati budete, ale nad bratřími
svými, syny Izraelskými, nižádný nad bratrem svým
nebude tvrdě panovati. 47 Jestliže by pak zbohatl
příchozí aneb host, kterýž bydlí s tebou, a bratr tvůj
přišel by na chudobu při něm, tak že by se prodal
příchozímu aneb hosti tvému, aneb obyvateli, kterýž
jest z čeledi cizí, 48 Když by se tedy prodal, může
zase vyplacen býti. Někdo z bratří jeho vyplatí ho. 49
Buďto strýc jeho, aneb syn strýce jeho vyplatí jej,
aneb někdo z přátel krevních jeho, z rodiny jeho,
vyplatí ho; aneb jestli potom sám bude moci s to býti,
vyplatí se. 50 I počte se s tím, kterýž ho koupil, od
léta, v kterémž se jemu prodal, až do léta milostivého,
aby peníze, za něž jest prodán, byly vedlé počtu let; a
jakožto s nájemníkem, tak se s ním stane. 51 Jestliže
ještě mnoho let zůstává k létu milostivému, vedlé nich
navrátí výplatu svou z peněz, za něž koupen jest.
52 Pakli málo zůstává let do léta milostivého, tedy
počte se s ním, a vedlé počtu let jeho navrátí výplatu
svou. 53 Tak jako s čeledínem ročním nakládáno
bude s ním; nebude nad ním tvrdě panovati před
očima tvýma. 54 Pakli by se nevyplatil v těch letech,
tedy vyjde léta milostivého on, i synové jeho s ním. 55
Nebo synové Izraelští jsou moji služebníci, služebníci
moji jsou, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské: Já
Hospodin Bůh váš.

26 Nedělejte sobě modl, ani obrazu rytého,
aneb sloupu nevyzdvihnete sobě, ani kamene
malovaného v zemi vaší nestavějte, abyste se jemu
klaněli; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 2 Sobot
mých ostříhejte, a svatyně mé se bojte: Já jsem
Hospodin. 3 Jestliže v ustanoveních mých choditi
budete, a přikázaní mých ostříhajíce, budete je činiti:
4 Tedy dám vám deště vaše časy svými, a země vydá
úrody své, a stromoví polní vydá ovoce své, 5 Tak že
mlácení postihne vinobraní, a vinobraní postihne setí.
I budete jísti chléb svůj do sytosti, a přebývati budete
bezpečně v zemi své. 6 Nebo dám pokoj v zemi, i
budete spáti, a nebude, kdo by vás předěsil; vypléním
i zvěř zlou z země, a meč nebude procházeti země
vaší. 7 Nýbrž honiti budete nepřátely své, a padnou
před vámi od meče. 8 Pět vašich honiti jich bude

sto, a sto vašich honiti bude deset tisíců, i padnou
nepřátelé vaši před vámi od meče. 9 Nebo obrátím
tvář svou k vám, a dám vám zrůst, a rozmnožím vás,
a utvrdím smlouvu svou s vámi. 10 A jísti budete úrody
několikaleté, a když nové přijdou, staré vyprázdníte.
11 Vzdělám příbytek svůj u prostřed vás, a duše má
nebude vás nenáviděti. 12 A procházeti se budu mezi
vámi, a budu Bohem vaším, a vy budete lidem mým.
13 Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás
z země Egyptských, abyste jim nesloužili, a polámal
jsem závory jha vašeho, abyste chodili prosti. 14
Pakli nebudete mne poslouchati, a nebudete činiti
všech přikázaní těchto, 15 A jestli ustanovení má
zavržete, a soudy mé zošklivi-li sobě duše vaše,
tak abyste nečinili všech přikázaní mých, a zrušili
byste smlouvu mou: 16 Já také toto učiním vám:
Uvedu na vás strach, souchotiny a zimnici pálčivou,
což zkazí oči vaše, a bolestí naplní duši. Semeno
své nadarmo síti budete, nebo nepřátelé vaši snědí
je. 17 Postavím zůřivou tvář svou proti vám, tak že
poraženi budete od nepřátel svých, a panovati budou
nad vámi ti, kteříž vás nenávidí. Utíkati budete, ano
vás žádný nehoní. 18 Jestliže ani tak poslouchati
mne nebudete, tedy ještě sedmkrát více trestati vás
budu pro hříchy vaše. 19 A potru vyvýšenost síly
vaší, a učiním nebe nad vámi jako železo, a zemi
vaši jako měď. 20 Nadarmo bude vynaložena síla
vaše, nebo země vaše nevydá vám úrody své, a
stromoví země nevydá ovoce svého. 21 Jestliže pak
se mnou maní zacházeti budete, a nebudete mne
chtíti poslouchati, tedy přidám na vás sedmkrát více
ran vedlé hříchů vašich. 22 A pustím na vás zvěř
polní, kteráž uvede na vás sirobu, a vyhubí hovada
vaše a umenší vás; i zpustnou cesty vaše. 23 Pakli
ani potom nenapravíte se, ale vždy se mnou maní
zacházeti budete, 24 I já s vámi maní zacházeti budu,
a bíti vás budu sedmkrát více pro hříchy vaše. 25 A
uvedu na vás meč, kterýž vrchovatě pomstí zrušení
smlouvy. I shrnete se do měst svých; tam pošli mor
mezi vás, a dáni budete v ruce nepřátelům. 26 A když
polámi vám hůl chleba, tedy deset žen péci bude
chléb váš v peci jedné, a zase chléb váš odvažovati
vám budou. Budete pak jísti, a nenasytíte se. 27
Pakli i s tím nebudete mne poslouchati, ale předce
maní se mnou zacházeti budete: 28 I já také v hněvě
maní s vámi zacházeti budu, a trestati vás budu i
já sedmkrát více pro hříchy vaše. 29 A budete jísti
těla synů svých, a těla dcer svých. 30 A zkazím
výsosti vaše, a vypléním slunečné obrazy vaše, a
skladu těla vaše na špalky ukydaných bohů vašich,
a duše má bude vás nenáviděti. 31 Města vaše
dám v zpuštění, a učiním, aby zpustly svatyně vaše,
aniž více zachutnám oběti vůně příjemné vaší. 32
Já zpustím zemi, tak že ztrnou nad ní nepřátelé
vaši, kteříž bydliti budou v ní. 33 Vás pak rozptýlím
mezi národy, a učiním, aby s dobytým mečem vás
honili. I bude země vaše vyhubena, a města vaše
zpustnou. 34 A tehdy země užive sobot svých po
všecky dny, v nichž pustá bude, vy pak budete v zemi
nepřátel svých. Tehdáž, pravím, odpočine země, a
užive sobot svých. 35 Po všecky dny, v nichž pustá
bude, odpočívati bude; nebo neodpočívala v soboty
vaše, když jste vy bydlili v ní. 36 Kteříž pak ještě
pozůstanou z vás, uvedu strach na srdce jejich v
krajinách nepřátel jejich, tak že zažene je chřest listu
větrem chřestícího. I budou utíkati, rovně jako před
mečem, a padnou, an jich žádný honiti nebude. 37 A
budou padati jeden přes druhého jakožto od meče,
ač jich žádný honiti nebude; aniž kdo z vás bude
moci ostáti před nepřátely svými. 38 I zahynete mezi
národy, a zžíře vás země nepřátel vašich. 39 Kteříž
pak pozůstanou z vás, svadnouti budou pro nepravost
svou v zemi nepřátel vašich, ano i pro nepravosti
otců vašich s nimi usvadnou. 40 Ale jestliže budou
vyznávati nepravost svou, a nepravost otců svých
vedlé přestoupení svého, kterýmž přestoupili proti
mně, a maní se mnou zacházeli, 41 I já také že jsem
maní s nimi zacházel, a uvedl je do země nepřátel
jejich; jestliže, pravím, tehdáž poníží se srdce jejich
neobřezané, a schválí pokutu nepravosti své: 42
Tedy rozpomenu se na smlouvu svou s Jákobem,
a na smlouvu svou s Izákem, i na smlouvu svou s
Abrahamem rozpomenu se; také i na tu zemi pamětliv
budu. 43 Mezi tím země jsuc jich zbavena, užive
sobot svých, kdyžto zpuštěna bude pro ně. Tehdáž
oni schválí pokutu nepravosti své proto, že všelijak
soudy mými pohrdali, a ustanovení má zošklivila sobě
duše jejich. 44 A však i tak, když by v zemi nepřátel
svých byli, nezavrhl bych jich, a nezošklivil jich sobě,
abych je měl do konce zkaziti, a zrušiti smlouvu svou
s nimi; nebo já jsem Hospodin Bůh jejich. 45 Ale
rozpomenu se na ně pro smlouvu učiněnou s předky
jejich, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské před
očima pohanů, abych jim byl za Boha: Já Hospodin.
46 Ta jsou ustanovení a soudové, i zákonové, kteréž
vydal Hospodin na hoře Sinai skrze Mojžíše, aby byli
mezi ním a mezi syny Izraelskými.

27 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv
synům Izraelským a rci jim: Když by kdo slibem
oddal duše Hospodinu, vedlé ceny tvé dá výplatu. 3
Tato pak bude cena tvá: Osobě mužského pohlaví,

počna od toho, kterýž jest ve dvadcíti letech, až do
šedesátiletého, uložíš výplatu padesáte lotů stříbra
vedlé lotu svatyně. 4 Pakli ženského pohlaví bude,
uložíš výplatu třidceti lotů. 5 A od pětiletých až do
dvadcítiletých uložíš výplatu, za osobu mužského
pohlaví dvadceti lotů, ženského pak deset lotů. 6
A od dítěte jednoho měsíce zstáří až do pětiletých,
uložíš za pachole pět lotů stříbra, a za děvče tři loty
stříbra. 7 Od šedesáti pak let a výše, bude-li muž,
uložíš výplatu patnácte lotů, a ženě deset lotů. 8 Pakli
bude tak chudý, že by nemohl uložené výplaty dáti,
tedy postaven bude před knězem, aby mu kněz uložil
výplatu. Podlé toho, seč bude moci býti ten, kdož
slib učinil, uloží mu výplatu. 9 Jestliže by pak kdo
hovado z těch, kteréž se obětují Hospodinu, slíbil,
každé, kteréž dá z nich Hospodinu, svaté bude. 10
Nesmění ho, aniž dá jiného za ně, lepšího za horší,
aneb horšího za lepší. Jestliže by pak jakýmkoli
způsobem je směnil, hovado za hovado, tedy ono i
toto, kteréž za ně dáno, svaté bude. 11 Pakli by které
nečisté hovado slíbil, z jehož pokolení neobětují oběti
Hospodinu, tedy postaví to hovado před knězem. 12 A
bude je šacovati kněz, buď ono dobré aneb zlé. Jakž
je kněz cení, tak buď. 13 Pakli bude chtíti vyplatiti je,
přidá pátý díl nad cenu tvou. 14 Když by pak někdo
posvětil domu svého, aby byl svatý Hospodinu, bude
jej kněz ceniti, buďto že by dobrý byl aneb zlý. Jakž jej
procení kněz, tak zůstane. 15 Pakli ten, kterýž posvětil
domu svého, chtěl by jej vyplatiti, přidá pátý díl peněz
nad cenu tvou, i bude jeho. 16 Jestliže by kdo díl
pole dědictví svého posvětil Hospodinu, tedy budeš
je ceniti vedlé toho, jakž se osívá. Chomer ječmene
kde se vseje, za padesáte lotů stříbra ceněno bude.
17 Jestliže by hned od léta milostivého posvětil pole
svého, tedy vedlé ceny tvé zůstane. 18 Pakli by po
létě milostivém posvětil pole svého, tedy sečte mu
kněz peníze vedlé počtu let zůstávajících ještě do
léta milostivého, i odejme to z ceny tvé. 19 Chtěl-li by
pak vyplatiti pole ten, kterýž ho posvětil, přidá pátý díl
peněz nad cenu tvou, a zůstane jemu. 20 Nevyplatil-li
by pak pole toho, a prodáno by bylo někomu jinému,
nemůže víc vyplaceno býti. 21 I bude pole to, když
svobodné vyjde léta milostivého, svaté Hospodinovo,
jakožto pole posvěcené; knězi bude v dědictví jeho.
22 Jestliže pak pole koupené, kteréž by nebylo z pole
dědictví jeho, posvětil Hospodinu, 23 Tedy sečte mu
kněz summu ceny jeho až do léta milostivého, i dá
cenu jeho v ten den, jako posvěcenou Hospodinu. 24
V létě milostivém navrátí se pole k tomu, od kohož
bylo koupeno, jehož dědictví jest pole to. 25 Všeliká
pak cena tvá bude vedlé lotu svatyně. Lot pak váží
dvadceti haléřů. 26 Ale prvorozeného, což právem
prvorozenství dává se Hospodinu z hovad, nižádný
neposvětí, buďto z skotů aneb z bravů; Hospodinovo
jest prvé. 27 A jestliže by z hovad nečistých bylo,
vyplatí je vedlé ceny tvé, a přidá pátý díl nad ní. Pakliť
nebude vyplaceno, tedy nechť jest prodáno vedlé
ceny tvé. 28 Všeliká pak věc posvěcená, kterouž
by někdo slibem posvětil Hospodinu ze všech věcí,
kteréž má, buď z lidí aneb z hovad, aneb z pole
dědictví svého, nebude prodávána, ani vyplacována;
nebo všecko, což takovým slibem posvěceno jest,
věc nejsvětější bude Hospodinu. 29 Všeliké hovado
tak oddané, kteréž slibem tím se oddává od člověka,
nebude vyplacováno, ale smrtí umře. 30 Všickni také
desátkové země, buď z semene země, aneb z ovoce
stromů, Hospodinovi budou; nebo posvěceni jsou
Hospodinu. 31 Bude-li kdo chtíti vyplatiti desátky své,
pátý díl jejich přidá nad ně. 32 A všeliký desátek z
volů aneb drobného dobytka, jakž přichází pod hůl
pastýře, každý ten desátek svatý bude Hospodinu.
33 Nebude vyhledávati, dobré-li by bylo čili zlé, aniž
ho smění. Pakli je předce smění, bude to i ono
odměněné svaté, a nebude vyplaceno. 34 Ta jsou
přikázaní, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře
Sinai, aby je oznámil synům Izraelským.

4 Mojžišova

1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai,
v stánku úmluvy, prvního dne měsíce druhého,
léta druhého po vyjití jejich z země Egyptské, řka:
2 Sečtěte summu všeho množství synů Izraelských
po čeledech jejich, a po domích otců jejich, vedlé
počtu jmen každého pohlaví mužského po hlavách
jejich, 3 Od dvadcítiletých a výše všecky, kteříž by
mohli jíti k boji v Izraeli, sečtěte je po houfích jejich,
ty a Aron. 4 A bude s vámi z každého pokolení
jeden muž, kterýž by přední byl v domě otců svých.
5 Tato pak jsou jména mužů, kteříž stanou s vámi:
Z pokolení Rubenova Elisur, syn Sedeurův; 6 Z
Simeonova Salamiel, syn Surisaddai; 7 Z Judova
Názon, syn Aminadabův; 8 Z Izacharova Natanael,
syn Suar; 9 Z Zabulonova Eliab, syn Helonův; 10 Z
synů Jozefových, z pokolení Efraimova Elisama, syn
Amiudův; z Manassesova Gamaliel, syn Fadasurův;
11 Z Beniaminova Abidan, syn Gedeonův; 12 Z
pokolení Dan Ahiezer, syn Amisaddai; 13 Z Asser
Fegiel, syn Ochranův; 14 Z pokolení Gád Eliazaf,
syn Duelův; 15 Z Neftalímova Ahira, syn Enanův.
16 Ti jsou slovoutní z lidu, knížata pokolení otců
svých, ti jako hlavy tisíců Izraelských budou. 17
Vzal tedy Mojžíš a Aron muže ty, kteříž jmenováni
byli, 18 A shromáždili všecko množství prvního dne
měsíce druhého, kteříž přiznávali se k rodům svým po
čeledech svých, po domích otců svých, a vedlé počtu
jmen, od dvadcítiletých a výše po osobách svých. 19
Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak sčetl je na
poušti Sinai. 20 I bylo synů Rubena prvorozeného
Izraelova, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích
otců jejich, a podlé počtu jmen, po hlavách jejich,
všech pohlaví mužského, od dvadcítiletých a výše,
všech, kteříž mohli jíti k boji, 21 A načteno jich z
pokolení Rubenova čtyřidceti šest tisíců a pět set. 22
Z synů Simeonových, rodiny jejich, po čeledech jejich,
po domích otců jejich, sečtených jeho vedlé počtu
jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského
od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k
boji, 23 Načteno jich z pokolení Simeonova padesáte
devět tisíců a tři sta. 24 Z synů Gádových, rodiny
jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich,
podlé počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech,
kteříž mohli bojovati, 25 Načteno jich z pokolení
Gádova čtyřidceti pět tisíců, šest set a padesát. 26 Z
synů Judových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po
domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvadcíti let a
výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, 27 Načteno jich z
pokolení Judova sedmdesáte čtyři tisíce a šest set.
28 Z synů Izacharových, rodiny jejich, po čeledech
jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od
dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji, 29
Načteno jich z pokolení Izacharova padesáte čtyři
tisíce a čtyři sta. 30 Z synů Zabulonových, rodiny
jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich,
podlé počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech,
kteříž mohli jíti k boji, 31 Načteno jich z pokolení
Zabulonova padesáte sedm tisíců a čtyři sta. 32 Z
synů Jozefových, a nejprv, synů Efraimových, rodiny
jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich,
podlé počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech,
kteříž mohli jíti k boji, 33 Načteno jich z pokolení
Efraimova čtyřidceti tisíc a pět set. 34 Potom z synů
Manassesových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po
domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvadcítiletých
a výše, všech, kteříž vycházeli k boji, 35 Načteno
jich z pokolení Manassesova třidceti dva tisíce a
dvě stě. 36 Z synů Beniaminových, rodiny jejich, po
čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu
jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli
jíti do boje, 37 Načteno jich z pokolení Beniaminova
třidceti pět tisíců a čtyři sta. 38 Z synů Dan, rodiny
jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé
počtu jmen, od dvadcítiletých a výše, všech, kteříž
vycházeli k boji, 39 Načteno jich z pokolení Dan
šedesáte dva tisíce a sedm set. 40 Z synů Asser,
rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců
jejich, vedlé počtu jmen, od dvadcítiletých a výše,
všech, kteříž mohli jíti na vojnu, 41 Načteno jich z
pokolení Asser čtyřidceti jeden tisíců a pět set. 42
Z synů Neftalímových, rodiny jejich, po čeledech
jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od
dvadcítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,
43 Načteno jich z pokolení Neftalímova padesáte
tři tisíce a čtyři sta. 44 Ten jest počet těch, kteréž
sečtl Mojžíš a Aron a knížata Izraelská, dvanácte
mužů, kteříž byli vybráni po jednom z domů otců
svých. 45 I bylo všech sečtených synů Izraelských
po domích otců jejich, od dvadcítiletých a výše,
všech, kteříž mohli vycházeti k boji v Izraeli, 46 Všech
sečtených bylo šestkrát sto tisíc, a tři tisíce, pět set
a padesáte. 47 Levítové pak vedlé pokolení otců
svých nejsou počítáni mezi ně. 48 Nebo byl mluvil
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 49 Pokolení Levítského
nebudeš počítati, a nepřičteš jich k synům Izraelským,
50 Ale ustanovíš Levíty nad příbytkem svědectví, a
nade vším nádobím jeho, a nade všemi věcmi, kteréž
přináležejí k němu. Oni nositi budou příbytek i všecka
nádobí jeho, oni přisluhovati budou jemu, a vůkol

příbytku klásti se budou. 51 Když se pak s místa
bude míti hýbati příbytek, složí jej Levítové; a když se
bude klásti příbytek, vyzdvihnou jej Levítové. Kdož
by koli cizí přistoupil, umře. 52 I budouť se klásti
synové Izraelští, jeden každý v ležení svém, a jeden
každý pod praporcem svým, a po houfích svých. 53
Levítové pak klásti se budou vůkol příbytku svědectví,
aby nepřišlo rozhněvání mé na shromáždění synů
Izraelských; i budou Levítové držeti stráž u příbytku
svědectví. 54 Učinili tedy to synové Izraelští; všecko,
jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili.

2 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka:
2 Synové Izraelští klásti se budou jeden každý
pod korouhví svou, při praporci domu otců svých;
vůkol stánku úmluvy opodál klásti se budou. 3 Tito
pak rozbijí stany k východní straně: Korouhev vojska
Judova po houfích svých, a kníže synů Juda Názon,
syn Aminadabův, 4 A u vojště jeho lidu sečteného
sedmdesáte čtyři tisíce a šest set. 5 Podlé něho
pak položí se pokolení Izachar, a kníže synů Izachar
Natanael, syn Suar, 6 A u vojště jeho lidu sečteného
padesáte čtyři tisíce a čtyři sta. 7 Pokolení Zabulon
podlé nich, a kníže synů Zabulon Eliab, syn Helonův,
8 A u vojště jeho lidu sečteného padesáte sedm tisíců
a čtyři sta. 9 Summa všech sečtených u vojště Judově
sto osmdesáte šest tisíců a čtyři sta, po houfích jejich.
Ti napřed potáhnou. 10 Korouhev vojska Rubenova
klásti se bude ku poledni po houfích svých, a kníže
synů Ruben Elisur, syn Sedeurův, 11 A u vojště jeho
lidu sečteného čtyřidceti šest tisíců a pět set. 12 Podlé
něho pak položí se pokolení Simeonovo, a kníže
synů Simeon Salamiel, syn Surisaddai, 13 A u vojště
jeho lidu sečteného padesáte devět tisíců a tři sta. 14
Potom pokolení Gád, a kníže synů Gád Eliazaf, syn
Ruelův, 15 A u vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti
pět tisíců, šest set a padesáte. 16 Summa všech
sečtených u vojště Rubenově sto padesáte a jeden
tisíců, čtyři sta a padesáte, po houfích svých. A ti za
prvními potáhnou. 17 Potom půjde stánek úmluvy
s vojskem Levítů u prostřed všeho vojska. Jakýmž
pořádkem klásti se budou, takovým potáhnou, každý
v svém šiku pod korouhví svou. 18 Korouhev vojska
Efraimova po houfích svých bude k západu, a kníže
synů Efraimových Elisama, syn Amiudův, 19 A u
vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti tisíc a pět set. 20
Podlé něho pak položí se pokolení Manassesovo, a
kníže synů Manassesových Gamaliel, syn Fadasurův,
21 A u vojště jeho lidu sečteného třidceti dva tisíce a
dvě stě. 22 Potom položí se pokolení Beniaminovo, a
kníže synů Beniamin Abidan, syn Gedeonův, 23 A u
vojště jeho lidu sečteného třidceti pět tisíců a čtyři
sta. 24 Summa všech sečtených u vojště Efraimově
sto osm tisíců a sto osob, po houfích jejich. A tito za
druhými potáhnou. 25 Korouhev vojska Dan bude
k straně půlnoční, po houfích svých, a kníže synů
Dan Ahiezer, syn Amisaddai, 26 A u vojště jeho lidu
sečteného šedesáte dva tisíce a sedm set. 27 Podlé
něho položí se pokolení Asser, a kníže Asser Fegiel,
syn Ochranův, 28 A u vojště jeho lidu sečteného
čtyřidceti jeden tisíc a pět set. 29 Za nimi pokolení
Neftalímovo, a kníže synů Neftalímových Ahira, syn
Enanův, 30 A u vojště jeho lidu sečteného padesáte
tři tisíce a čtyři sta. 31 Summa všech sečtených
u vojště Dan sto padesáte sedm tisíců a šest set.
Oni nazad potáhnou při praporcích svých. 32 Ta
jest summa synů Izraelských po domích otců jejich,
všech sečtených v celém vojště po houfích jejich,
šestkrát sto tisíců, tři tisíce, pět set a padesáte. 33
Levítové pak nejsou počítáni mezi syny Izraelské,
jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. 34 I učinili synové
Izraelští všecko; jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak
rozbijeli stany při korouhvech svých, a tak táhli jeden
každý po čeledech svých a po domích otců svých.

3 Tito jsou příběhové Aronovi a Mojžíšovi od toho
dne, když mluvil Hospodin s Mojžíšem na hoře
Sinai. 2 A tato jsou jména synů Aronových: Prvorozený
Nádab, potom Abiu, Eleazar a Itamar. 3 Ta jsou
jména synů Aronových, kněží pomazaných, jejichžto
ruce naplněny, aby úřad kněžství konali. 4 Umřel pak
Nádab a Abiu před Hospodinem, když obětovali cizí
oheň před Hospodinem na poušti Sinai, a neměli
synů. Protož konal úřad kněžský Eleazar a Itamar
před tváří Arona otce svého. 5 Mluvil pak Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 6 Rozkaž přistoupiti pokolení Léví, a
postav je před Aronem knězem, aby mu přisluhovali,
7 A drželi stráž jeho, i stráž všeho množství před
stánkem úmluvy k vykonávání služby příbytku, 8 Též
aby ostříhali všeho nádobí stánku úmluvy, a drželi
stráž synů Izraelských a konali služby příbytku. 9
Dáš tedy Levíty Aronovi i synům jeho; vlastně dáni
jsou mu oni z synů Izraelských. 10 Arona pak a syny
jeho představíš, aby ostříhali kněžství svého; nebo
přistoupil-li by kdo cizí, umře. 11 I mluvil Hospodin
Mojžíšovi, řka: 12 Aj, já vzal jsem Levíty z prostředku
synů Izraelských na místo všelikého prvorozeného,
kteréž otvírá život mezi syny Izraelskými. Protož
moji budou Levítové. 13 Nebo mně přináleží všecko
prvorozené. Od toho dne, když jsem pobil všecko
prvorozené v zemi Egyptské, posvětil jsem sobě
všeho prvorozeného v Izraeli od člověka až do

hovada. Mně bude: Já Hospodin. 14 Mluvil také
Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, řka: 15 Sečti
syny Léví vedlé domů otců jejich, po čeledech jejich,
každého pohlaví mužského; zstáří jednoho měsíce
a výše počítati budeš je. 16 I sčetl je Mojžíš podlé
řeči Hospodinovy, jakž rozkázáno mu bylo. 17 I
byli synové Léví ze jména tito: Gerson, Kahat a
Merari. 18 Tato pak jsou jména synů Gersonových po
čeledech jejich: Lebni a Semei. 19 A synové Kahat
po čeledech svých: Amram a Izar, Hebron a Uziel.
20 Synové pak Merari po čeledech svých: Moholi a
Musi. Ty jsou čeledi Léví vedlé domů otců svých. 21
Od Gersona čeled Lebnitská a čeled Semejská. Ty
jsou čeledi Gersonovy. 22 A načteno jich v počtu
všech pohlaví mužského zstáří jednoho měsíce a
výše sedm tisíců a pět set. 23 Čeledi Gersonovy
za příbytkem klásti se budou k straně západní. 24
Kníže pak domu otce Gersonitských bude Eliazaf,
syn Laelův. 25 A k opatrování synům Gersonovým
při stánku úmluvy náležeti bude příbytek i stánek,
přikrytí jeho i zastření dveří stánku úmluvy, 26 A
očkovaté koltry k síni, i zavěšení dveří síně, kteráž
jest před příbytkem a při oltáři vůkol, i provazové jeho
ke všeliké potřebě jeho. 27 Od Kahat pak pošla čeled
Amramitská a čeled Izaritská, a čeled Hebronitská, a
čeled Uzielitská. Ty jsou čeledi Kahat. 28 V počtu
všech pohlaví mužského zstáří jednoho měsíce a
výše bylo osm tisíců a šest set, držících stráž při
svatyni. 29 Čeledi synů Kahat klásti se budou k straně
příbytku polední, 30 A kníže domu otcovského v
čeledech Kahat Elizafan, syn Uzielův. 31 V jejich
pak opatrování bude truhla, stůl, svícen, oltářové a
nádobí svatyně, jímž přisluhovati budou, a opona i
všecko, což přináleží k ní. 32 Kníže pak nad knížaty
Levítskými Eleazar, syn Arona kněze, ustavený nad
těmi, kteříž drží stráž při svatyni. 33 Od Merari pak
čeled Moholitská a čeled Musitská. Ty jsou čeledi
Merari. 34 A načteno jich v počtu všech mužského
pohlaví zstáří jednoho měsíce a výše šest tisíců a
dvě stě. 35 A kníže domu otcovského v čeledech
Merari Suriel, syn Abichailův. A ti klásti se budou k
straně příbytku půlnoční. 36 Toto pak poručeno k
opatrování synům Merari: Dsky příbytku a svlakové
jeho, sloupové a podstavkové a všecka nádobí jeho i
všecka práce při nich, 37 Tolikéž sloupové síně vůkol
i podstavkové jejich, kolíkové i provazové jejich. 38
Položí se pak před příbytkem po přední straně před
stánkem úmluvy od východu slunce Mojžíš a Aron i
synové jeho, držíce stráž při svatyni, stráž za syny
Izraelské. Jiný přistoupil-li by kdo, umře. 39 Všech
sečtených Levítů, kteréž sečtl Mojžíš s Aronem vedlé
poručení Hospodinova, po čeledech jejich, všech
pohlaví mužského jednoho měsíce zstáří a výše
dvamecítma tisíců. 40 I řekl Hospodin k Mojžíšovi:
Sečti všecky prvorozené mužského pohlaví mezi
syny Izraelskými jednoho měsíce zstáří a výše, a
sečti summu jmen jejich. 41 A vezmeš mi Levíty,
(ját' jsem Hospodin,) místo všech prvorozených
mezi syny Izraelskými, i hovada Levítů místo všeho
prvorozeného mezi hovady synů Izraelských. 42
Když pak sčetl Mojžíš, jakož mu přikázal Hospodin,
všecky prvorozené mezi syny Izraelskými, 43 Bylo
všech prvorozených pohlaví mužského vedlé počtu
jmen, jednoho měsíce zstáří a výše sečtených jich,
dvamecítma tisíců, dvě stě, sedmdesáte a tři. 44 A
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 45 Vezmi Levíty
místo všech prvorozených z synů Izraelských, i
hovada Levítů za hovada jejich; i budou moji Levítové:
Já jsem Hospodin. 46 K vyplacení pak těch dvou
set, sedmdesáti a tří, kteříž zbývají nad počet Levítů
z prvorozených synů Izraelských, 47 Vezmeš pět
lotů z každé hlavy, (vedlé lotu svatyně bráti budeš,
lot pak dvadceti haléřů váží), 48 A dáš ty peníze
Aronovi a synům jeho, výplatu těch, kteříž zbývají
nad počet jejich. 49 Vzal tedy Mojžíš peníze výplaty
od těch, kteříž zbývali, kromě těch, kteréž vykoupili
sebou Levítové, 50 Od prvorozených synů Izraelských
vzal peněz tisíc, tři sta, šedesáte pět lotů, vedlé lotu
svatyně. 51 I dal ty peníze výplaty Aronovi a synům
jeho, podlé řeči Hospodinovy, jakož byl přikázal jemu
Hospodin.

4 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka: 2
Sečti summu synů Kahat z prostředku synů Léví
po čeledech jejich a po domích otců jejich, 3 Od
třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by
způsobní jsouce k boji, mohli práci vésti při stánku
úmluvy. 4 Tato pak bude práce synů Kahat při stánku
úmluvy svatyně svatých: 5 Když by se měla vojska
hnouti s místa, přijde Aron s syny svými a sejmou
oponu zastření, a přikryjí ní truhlu svědectví. 6 A
na to dají přikrytí z koží jezevčích, a přistrou svrchu
rouchem z samého postavce modrého, a provlekou
sochory její. 7 Na stůl pak chlebů předložení prostrou
roucho z postavce modrého, a dají na něj misy a
kadidlnice a koflíky a přikryvadla k přikrývání; a chléb
ustavičně na něm bude. 8 A prostrou na to roucho z
červce dvakrát barveného, a přikryjí to přistřením z
koží jezevčích, a provlekou sochory jeho. 9 Vezmou
také roucho z postavce modrého, a přikryjí svícen
světla a lampy jeho, i utěradla jeho, i nádoby k
oharkům jeho, a všecky nádoby k oleji jeho, jichž při

něm užívají. 10 A obvinou jej se všechněmi nádobami
jeho přikrytím z koží jezevčích, a vloží na sochory.
11 Na oltář pak zlatý prostrou roucho z postavce
modrého, a přikryjí jej přikrytím z koží jezevčích, a
provlekou sochory. 12 Vezmou i všecky nádoby k
službě, jimiž přisluhovali v svatyni, a zavinouce do
roucha z postavce modrého, přikryjí je přikrytím z
koží jezevčích, a vloží na sochory. 13 Vyprázdní i
popel z oltáře, a prostrou na něj roucho šarlatové. 14
A vloží svrchu všecko nádobí jeho, jímž přisluhují
na něm, nádoby k uhlí, vidličky, pometla, kotlíky a
všecko nádobí oltáře, a přistrouce jej přikrytím z
koží jezevčích, uvlekou sochory jeho. 15 A když to
vykoná Aron s syny svými, a přikryje svatyni i všecka
nádobí její, a již by se měla hýbati vojska, tedy přijdou
synové Kahat, aby nesli; ale nedotknou se svatyně,
aby nezemřeli. Ta jest práce synů Kahat při stánku
úmluvy. 16 Eleazar pak, syn Arona kněze, pečovati
bude o olej k svícení a kadění vonnými věcmi a
obět ustavičnou i o olej pomazání, svěřený sobě
maje všecken příbytek a všecky věci, kteréž v něm
jsou, svatyni a nádoby její. 17 A mluvil Hospodin
k Mojžíšovi a Aronovi, řka: 18 Hleďtež, abyste
nevyhladili pokolení čeledi Kahat z prostředku Levítů.
19 Ale toto učiníte jim, aby zachováni byli a nezemřeli,
když by přistupovali k svatyni svatých: Aron a synové
jeho přijdouce, zřídí je, jednoho každého ku práci a
břemenu jeho. 20 A onino nepřicházejte hleděti na
věci svaté, když zavinovány bývají, aby nezemřeli. 21
Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 22 Sečti také
syny Gersonovy po domích otců jich a po čeledech
jejich. 23 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých
sečteš je, kteříž by způsobní jsouce k boji, mohli
konati službu při stánku úmluvy. 24 Tato pak bude
práce čeledí Gersonových v službě a nošení: 25
Nositi budou kortýny příbytku a stánek úmluvy s
přikrytím jeho, a přikrytí z koží jezevčích, kteréž
svrchu na něm jest, a zastření dveří stánku úmluvy,
26 A očkovaté koltry síně, a zastření brány síně,
kteráž jest při stanu a při oltáři vůkol, a provazy její, a
všecky nádoby přisluhování jejich, a čehožkoli užívají
při službě své. 27 Vedlé rozkazu Aronova a synů jeho
konati budou všecky služby své synové Gersonovi při
všech pracech svých, a při všech službách svých,
a svěříte jim k ostříhání všecka břemena jejich. 28
Ta jest práce čeledí synů Gersonových v stánku
úmluvy, a Itamar, syn Arona kněze, stráž nad nimi
držeti bude. 29 Syny také Merari po čeledech jejich
a domích otců jejich sečteš. 30 Od třidcítiletých a
výše až do padesátiletých sečteš všecky, kteříž by
způsobní jsouce k boji, mohli konati službu při stánku
úmluvy. 31 Tato pak bude povinnost práce jejich,
nad všecku službu jejich při stánku úmluvy: Dsky
příbytku a svlaky jeho, i sloupy s podstavky jeho
nositi, 32 Sloupy také vůkol síně s podstavky jejich,
kolíky a provazy jejich, se všechněmi potřebami, i se
vším přisluhováním jejich. A ze jména vyčtete nádoby
svěřené jim k ostříhání. 33 Ta bude práce čeledí synů
Merari při všech službách jejich při stánku úmluvy, pod
spravou Itamara, syna Arona kněze. 34 I sečtl Mojžíš
s Aronem a s knížaty lidu syny Kahat po čeledech
jejich, a po domích otců jejich, 35 Od třidcítiletých a
výše až do padesátiletých, kteříž by způsobní jsouce
k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy. 36 A
bylo jich sečtených po čeledech jejich dva tisíce,
sedm set, padesáte. 37 Ti jsou sečteni z čeledi
Kahat, všickni služebníci při stánku úmluvy, kteréž
sčetl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova
skrze Mojžíše. 38 Sečtených také synů Gersonových
po čeledech jejich, a po domích otců jejich, 39 Od
třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by
způsobní jsouce k boji, mohli konati službu při stánku
úmluvy, 40 Sečtených jich po čeledech jejich, po
domích otců jejich, dva tisíce, šest set, třidceti. 41
Ti jsou sečteni z čeledí synů Gersonových, všickni
přisluhující v stánku úmluvy, kteréž sečtli Mojžíš s
Aronem k rozkazu Hospodinovu. 42 Sečtených pak z
čeledí synů Merari po čeledech jejich, po domích otců
jejich, 43 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých,
kteříž by způsobní jsouce k boji, mohli konati službu
při stánku úmluvy, 44 Načteno jich po čeledech jejich
tři tisíce a dvě stě. 45 Ti jsou sečteni z čeledí synů
Merari, kteréž sčetl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu
Hospodinova skrze Mojžíše. 46 Všech sečtených,
kteréž sčetl Mojžíš s Aronem a s knížaty Izraelskými
z Levítů po čeledech jejich a po domích otců jejich,
47 Od těch, kteříž byli ve třidcíti letech a výše, až
do padesátiletých, kteřížkoli přináležejí k vykonávání
služby přisluhování a práce břemena při stánku
úmluvy, 48 Sečtených těch bylo osm tisíců, pět set
a osmdesáte. 49 Vedlé rozkazu Hospodinova sečtl
je Mojžíš, jednoho každého vedlé přisluhování jeho,
a vedlé břemene jeho. Sečteni pak jsou ti, kteréž
rozkázal čísti Hospodin Mojžíšovi.

5 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž
synům Izraelským, ať vyženou z stanů každého
malomocného a každého trpícího tok semene, i
každého nad mrtvým poškvrněného. 3 I muže i
ženu vyženete, ven za stany vyženete je, aby
nepoškvrňovali vojska těch, mezi nimiž já přebývám.
4 I učinili tak synové Izraelští, a vyhnali je ven za

stany. Jakož byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, tak
učinili synové Izraelští. 5 Mluvil také Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 6 Mluv k synům Izraelským: Muž
aneb žena, když učiní nějaký hřích lidský, dopouštěje
se výstupku proti Hospodinu, a byla by vinna duše
ta: 7 Tedy vyzná hřích svůj, kterýž učinil, navrátí
pak to, čímž vinen byl, v cele, a pátý díl přidá nad
to, a dá tomu, proti komuž zavinil. 8 A neměl-li by
muž ten přítele, jemuž by nahradil tu škodu, pokuta
dána buď Hospodinu a knězi, mimo skopce očištění,
jímž očištěn býti má. 9 Též všeliká obět všech věcí
posvěcených od synů Izraelských, kterouž přinesou
knězi, jemu se dostane. 10 Tak i věci posvěcené od
kohokoli jemu se dostanou; a dal-li kdo co knězi,
také jeho bude. 11 Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi,
řka: 12 Mluv k synům Izraelským a rci jim: Kdyby
od některého muže uchýlila se žena, a dopustila
by se výstupku proti němu, 13 Tak že by obýval
někdo jiný s ní, a bylo by to skryto před očima muže
jejího, a tajila by se, jsuci poškvrněna, a svědka
by nebylo proti ní, a ona nebyla by postižena; 14
Pohnul-li by se duch muže horlivostí velikou, tak že
by horlil proti ženě své, kteráž by poškvrněna byla;
aneb pohnul-li by se duch muže velikou horlivostí,
tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškvrněna
nebyla: 15 Tedy přivede muž ženu svou k knězi, a
přinese obět její při ní, desátý díl efi mouky ječné.
Nenalejeť na ni oleje, aniž dá na ni kadidla; nebo obět
veliké horlivosti jest, obět suchá pamětná, uvozující
v pamět nepravost. 16 I bude ji kněz obětovati, a
postaví ji před Hospodinem. 17 A nabere vody svaté
do nádoby hliněné, a vezma prachu, kterýž jest na
zemi v příbytku, dá jej do té vody. 18 Potom postaví
kněz ženu tu před Hospodinem, a odkryje hlavu její,
a dá jí do rukou obět suchou pamětnou, kteráž jest
obět veliké horlivosti; v ruce pak kněze bude voda
hořká zlořečená. 19 I zaklínati bude ji kněz a řekne k
ní: Jestliže neobcoval s tebou žádný, a jestliže jsi
neuchýlila se k nečistotě od muže svého, budiž čistá
od vody této hořké zlořečené. 20 Paklis se uchýlila od
muže svého a nečistá jsi, a obcoval-li někdo jiný s
tebou kromě manžela tvého, 21 (Zaklínati pak bude
kněz tu ženu, čině klatbu zlořečenství, a řekne jí:)
Dejž tebe Hospodin v zlořečení a v prokletí u prostřed
lidu tvého, dopustě, aby lůno tvé hnilo a břicho tvé
oteklo. 22 Vejdiž voda zlořečená tato do života tvého,
aby oteklo břicho tvé, a lůno tvé shnilo. I odpoví žena
ta: Amen, amen. 23 Napíše pak všecko zlořečenství
toto do knihy, a smyje je tou vodou hořkou. 24 I dá
ženě, aby pila vodu hořkou a zlořečenou; a vejdeť
do ní voda zlořečená, a obrátí se v hořkosti. 25
Potom vezme kněz z ruky ženy obět veliké horlivosti,
a obraceti ji bude sem i tam před Hospodinem, a
bude ji obětovati na oltáři. 26 A vezma plnou hrst
pamětného jejího z oběti suché, páliti to bude na
oltáři; a potom dá vypíti ženě tu vodu. 27 A když jí dá
píti tu vodu, stane se, jestliže nečistá byla, a dopustila
se výstupku proti muži svému, že vejde do ní voda
zlořečená, a obrátí se v hořkost, i odme se břicho
její, a vyhnije lůno její; i bude žena ta v zlořečení u
prostřed lidu svého. 28 Pakli není poškvrněna žena
ta, ale čistá jest, tedy bez viny bude, a roditi bude
děti. 29 Ten jest zákon veliké horlivosti, když by se
uchýlila žena od muže svého, a byla by poškvrněna,
30 Aneb když by se pohnul duch veliké horlivosti v
manželu, tak že by horlil velmi proti ženě své, aby
postavil ji před Hospodinem, a aby vykonal při ní
kněz všecko vedlé zákona tohoto. 31 I bude ten muž
očištěn od hříchu, žena pak ponese nepravost svou.

6 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským a rci jim: Muž neb žena, když se oddělí,
činíce slib nazareův, aby se oddali Hospodinu, 3 Od
vína i nápoje opojného zdrží se, octa vinného a octa
z nápoje opojného nebude píti, ani co vytlačeného z
hroznů, zelených hroznů ani suchých nebude jísti. 4
Po všecky dny nazarejství svého nebude jísti žádné
věci pocházející z vinného kmene, od zrnka až do
šupiny. 5 Po všecky dny slibu nazarejství svého břitva
nevejde na hlavu jeho, dokavadž by se nevyplnili
dnové, v nichž se oddělil Hospodinu. Svatý bude, a
nechá růsti vlasů hlavy své. 6 Po všecky dny, v nichž
se oddělí Hospodinu, k tělu mrtvému nevejde. 7 Nad
otcem svým aneb nad matkou svou, nad bratrem
svým aneb nad sestrou svou, kdyby zemřeli, nebude
se poškvrňovati; nebo posvěcení Boha jeho jest na
hlavě jeho. 8 Po všecky dny nazarejství svého svatý
bude Hospodinu. 9 Umřel-li by pak kdo blízko něho
náhlou smrtí, a poškvrnil-li by hlavy v nazarejství
jeho, oholí hlavu svou v den očišťování svého; dne
sedmého oholí ji. 10 A dne osmého přinese dvě
hrdličky, aneb dvé holoubátek knězi, ke dveřím stánku
úmluvy. 11 I bude kněz obětovati jedno za hřích, a
druhé v zápalnou obět, a očistí jej od toho, čímž
zhřešil nad mrtvým, a posvětí hlavy jeho v ten den. 12
A oddělí Hospodinu dny nazarejství svého, a přinese
beránka ročního za provinění, a dnové první přijdou v
nic; nebo poškvrněno jest nazarejství jeho. 13 Tento
pak jest zákon nazareův: V ten den, když se vyplní
čas nazarejství jeho, přijde ke dveřím stánku úmluvy.
14 A bude obětovati obět svou Hospodinu, beránka
ročního bez poškvrny, jednoho v obět zápalnou, a

ovci jednu roční bez poškvrny v obět za hřích, a
skopce jednoho bez poškvrny v obět pokojnou, 15 A
koš chlebů přesných, koláče z mouky bělné olejem
zadělané, a pokruty nekvašené, olejem pomazané, s
obětmi jejími suchými i mokrými. 16 Kteréžto věci
obětovati bude kněz před Hospodinem, a učiní obět
za hřích jeho, i zápalnou obět jeho. 17 Skopce také
obětovati bude v obět pokojnou Hospodinu, spolu
s košem chlebů přesných; tolikéž obětovati bude
kněz i obět suchou i mokrou jeho. 18 Tedy oholí
nazareus u dveří stánku úmluvy hlavu nazarejství
svého, a vezma vlasy z hlavy nazarejství svého,
vloží je na oheň, kterýž jest pod obětí pokojnou. 19
Potom vezme kněz plece vařené z skopce toho, a
jeden koláč přesný z koše, a pokrutu nekvašenou
jednu, a dá v ruce nazarejského, když by oholeno
bylo nazarejství jeho. 20 I bude obraceti kněz ty věci
sem i tam v obět obracení před Hospodinem; a ta věc
svatá přináležeti bude knězi mimo hrudí obracení, i
plece pozdvižení. A již potom nazareus bude moci
víno píti. 21 Ten jest zákon nazarea, kterýž slib učinil,
a jeho obět Hospodinu za oddělení jeho, kromě toho,
což by více učiniti mohl. Vedlé slibu svého, kterýž
učinil, tak učiní podlé zákona oddělení svého. 22 I
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 23 Mluv k Aronovi
a synům jeho a rci: Takto budete požehnání dávati
synům Izraelským, mluvíce k nim: 24 Požehnejž tobě
Hospodin, a ostříhejž tebe. 25 Osvěť Hospodin tvář
svou nad tebou, a buď milostiv tobě. 26 Obratiž
Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj. 27 I
budou vzývati jméno mé nad syny Izraelskými, a já
jim žehnati budu.

7 I stalo se toho dne, když dokonal Mojžíš a vyzdvihl
příbytek, a pomazal i posvětil ho se všechněmi
nádobami jeho, také oltáře a všeho nádobí jeho
pomazal a posvětil, 2 Že přistupujíce knížata Izraelská,
přední v domích otců svých, (ti byli knížata pokolení,
postavení nad sečtenými,) 3 Obětovali dar svůj před
Hospodinem, šest vozů přikrytých a dvanácte volů.
Dvé knížat dalo jeden vůz, a jeden každý jednoho
vola, i obětovali to před příbytkem. 4 I řekl Hospodin
Mojžíšovi, řka: 5 Vezmi ty věci od nich, ať jsou ku
potřebě při službě stánku úmluvy, a dej je Levítům,
každé čeledi podlé přisluhování jejího. 6 Vzav tedy
Mojžíš ty vozy i voly, dal je Levítům. 7 Dva vozy a čtyři
voly dal synům Gersonovým vedlé přisluhování jejich.
8 Čtyři pak vozy a osm volů dal synům Merari vedlé
přisluhování jejich, kteříž byli pod spravou Itamara,
syna Aronova, kněze. 9 Synům pak Kahat nic nedal;
nebo přisluhování svatyně k nim přináleželo, a na
ramenou nositi měli. 10 Obětovali tedy knížata ku
posvěcování oltáře v ten den, když pomazán byl;
obětovali, pravím, dar svůj před oltářem. 11 Řekl pak
Hospodin Mojžíšovi: Jedno kníže v jeden den, druhé
kníže v druhý den, pořád obětovati budou dar svůj ku
posvěcení oltáře. 12 Protož obětoval prvního dne dar
svůj Názon, syn Aminadabův, z pokolení Judova. 13
Dar pak jeho byl misa stříbrná jedna, sto třidceti lotů
ztíží; též báně jedna stříbrná, sedmdesáti lotů ztíží,
jakž jest lot svatyně; obě dvě nádoby plné mouky
bělné, olejem zadělané k oběti suché; 14 Kadidlnice
jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; 15 Volek jeden
mladý, skopec jeden, a beránek roční jeden k oběti
zápalné; 16 Kozel jeden za hřích; 17 A k oběti pokojné
volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních
pět. Ta byla obět Názona, syna Aminadabova. 18
Druhého dne obětoval Natanael, syn Suar, kníže z
pokolení Izachar. 19 Obětoval dar svůj misu stříbrnou
jednu, sto třidceti lotů ztíží; báni stříbrnou jednu,
sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě
nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti
suché; 20 Kadidlnici jednu z desíti lotů zlata, plnou
kadidla; 21 Volka mladého jednoho, skopce jednoho,
a beránka ročního jednoho k oběti zápalné; 22 Kozla
jednoho za hřích; 23 A k oběti pokojné voly dva,
skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět. Ten byl
dar Natanaele, syna Suar. 24 Dne třetího kníže synů
Zabulonových Eliab, syn Helonův. 25 Dar pak jeho
byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila;
báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem
zadělané k oběti suché; 26 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 27 Volek jeden mladý, skopec
jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 28 Kozel
jeden za hřích; 29 A k oběti pokojné volové dva,
skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět. Ta byla
obět Eliaba, syna Helonova. 30 Čtvrtého dne kníže
synů Rubenových Elisur, syn Sedeurův. 31 Dar jeho
byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila;
báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem
zadělané v obět suchou; 32 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 33 Volek jeden mladý, skopec
jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 34 Kozel
jeden za hřích; 35 A k oběti pokojné volové dva,
skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ten byl
dar Elisura, syna Sedeurova. 36 Dne pátého kníže
synů Simeonových, Salamiel, syn Surisaddai; 37
Obět jeho byla misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti
lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží
vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné,

olejem zadělané k oběti suché; 38 Kadidlnice jedna z
desíti lotů zlata, plná kadidla; 39 Volek jeden mladý,
skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
40 Kozel jeden za hřích; 41 A na obět pokojnou volové
dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ta
byla obět Salamiele, syna Surisaddai. 42 Dne šestého
kníže synů Gád, Eliazaf, syn Duelův. 43 Dar jeho byl
misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila;
báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem
zadělané k oběti suché; 44 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 45 Volek jeden mladý, skopec
jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 46 Kozel
jeden za hřích; 47 A k oběti pokojné volové dva,
skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět. Ten byl
dar Eliazafa, syna Duelova. 48 Dne sedmého kníže
synů Efraimových, Elisama, syn Amiudův. 49 Dar jeho
byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila;
báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem
zadělané na obět suchou; 50 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 51 Volek jeden mladý, skopec
jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 52 Kozel
jeden za hřích; 53 A na obět pokojnou volové dva,
skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ten byl
dar Elisamův, syna Amiudova. 54 Dne osmého kníže
synů Manasse, Gamaliel, syn Fadasurův. 55 Dar jeho
byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila;
báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem
zadělané k oběti suché; 56 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 57 Volek jeden mladý, skopec
jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 58 Kozel
jeden za hřích; 59 A k oběti pokojné volové dva,
skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ta byla
obět Gamaliele, syna Fadasurova. 60 Dne devátého
kníže synů Beniaminových, Abidan, syn Gedeonův.
61 Obět jeho misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti
lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží
vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné,
olejem zadělané k oběti suché; 62 Kadidlnice jedna z
desíti lotů zlata, plná kadidla; 63 Volek mladý jeden,
skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
64 Kozel jeden za hřích; 65 A k oběti pokojné volové
dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ten
byl dar Abidanův, syna Gedeonova. 66 Desátého
dne kníže synů Dan, Ahiezer, syn Amisaddai. 67
Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto
třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží
vedlé lotu svatyně; obě plné mouky bělné, olejem
zadělané k oběti suché; 68 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 69 Volek jeden mladý, skopec
jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 70 Kozel
jeden za hřích; 71 A k oběti pokojné volové dva,
skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět. Ten byl
dar Ahiezera, syna Amisaddai. 72 Jedenáctého dne
kníže synů Asser, Fegiel, syn Ochranův. 73 Obět jeho
misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů;
báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu
svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem
zadělané k oběti suché; 74 Kadidlnice jedna z desíti
lotů zlata, plná kadidla; 75 Volek jeden mladý, skopec
jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné; 76 Kozel
jeden za hřích; 77 A k oběti pokojné volové dva,
skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ten byl
dar Fegiele, syna Ochranova. 78 Dvanáctého dne
kníže synů Neftalím, Ahira, syn Enanův. 79 Obět jeho
byla misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti
lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé
lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné,
olejem zadělané k oběti suché; 80 Kadidlnice jedna z
desíti lotů zlata, plná kadidla; 81 Volek mladý jeden,
skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
82 Kozel jeden za hřích; 83 A k oběti pokojné volové
dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ta
byla obět Ahiry, syna Enanova. 84 Tot' jest posvěcení
oltáře (toho dne, když pomazán jest,) od knížat
Izraelských: Mis stříbrných dvanácte, bání stříbrných
dvanácte, kadidlnic zlatých dvanácte. 85 Sto třidceti
lotů vážila jedna misa stříbrná, a sedmdesáte báně
jedna; všecko nádobí stříbrné vážilo dva tisíce a čtyři
sta lotů na lot svatyně. 86 Kadidlnic zlatých dvanácte,
plných kadidla; deset lotů vážila každá kadidlnice na
váhu svatyně. Všecky kadidlnice zlaté sto a dvadceti
lotů vážily. 87 Všeho dobytka k oběti zápalné dvanácte
volků, skopců dvanácte, beránků ročních dvanácte s
obětí jejich suchou, a kozlů dvanácte za hřích. 88
Všeho pak dobytka k oběti pokojné čtyřmecítma volů,
skopců šedesáte, kozlů šedesáte, beránků ročních
šedesáte. To bylo posvěcení oltáře, když pomazán
byl. 89 Potom když vcházel Mojžíš do stánku úmluvy,
aby mluvil s Bohem, tedy slýchal hlas mluvícího k
sobě z slitovnice, kteráž byla nad truhlou svědectví
mezi dvěma cherubíny, a mluvíval k němu.

8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k Aronovi
a rci jemu: Když rozsvěcovati budeš lampy, ven
z svícnu sedm lamp svítiti má. 3 I učinil Aron tak;
ven z svícnu světlo od sebe dávající rozsvítil lampy
jeho, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. 4 Bylo pak
dílo svícnu takové: Z taženého zlata byl všecken,
až i sloupec jeho i květové jeho z taženého zlata

byli; podlé podobenství toho, kteréž ukázal Hospodin
Mojžíšovi, tak udělal svícen. 5 Mluvil také Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 6 Vezmi Levíty z prostředku synů
Izraelských, a očisť je. 7 Tímto pak způsobem
očišťovati je budeš: Pokropíš jich vodou očištění;
oholí všecko tělo své, a zperou roucha svá, a očištěni
budou. 8 Potom vezmou volka mladého a obět suchou
z mouky bělné, olejem skropené; a druhého volka
mladého vezmeš k oběti za hřích. 9 Tedy přistoupiti
rozkážeš Levítům před stánek úmluvy, a shromáždíš
všecko množství synů Izraelských. 10 Postavíš Levíty
před Hospodinem, a vloží synové Izraelští ruce své
na Levíty. 11 A obětovati bude Aron Levíty v obět před
Hospodinem od synů Izraelských, aby vykonávali
službu Hospodinu. 12 Levítové pak vloží ruce své na
hlavy těch volků; a obětovati budeš jednoho za hřích,
a druhého v obět zápalnou Hospodinu k očištění
Levítů. 13 A postavíš Levíty před Aronem a před syny
jeho, a obětovati je budeš v obět Hospodinu. 14 I
oddělíš Levíty z prostředku synů Izraelských, aby
moji byli Levítové. 15 Potom pak přijdou Levítové,
aby přisluhovali při stánku úmluvy, když bys očistil
je a obětoval v obět. 16 Nebo vlastně dáni jsou mi
z prostředku synů Izraelských za všecky otvírající
život, za prvorozené ze všech synů Izraelských vzal
jsem je sobě. 17 Nebo mé jest všecko prvorozené
mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hovad; od
toho dne, jakž jsem pobil všecko prvorozené v zemi
Egyptské, posvětil jsem jich sobě. 18 Vzal jsem pak
Levíty za všecky prvorozené synů Izraelských. 19
A dal jsem Levíty darem Aronovi i synům jeho z
prostředku synů Izraelských, aby konali službu místo
synů Izraelských při stánku úmluvy, a očišťovali od
hříchů syny Izraelské; a tak nepřijde na syny Izraelské
rána, kteráž by přišla, kdyby přistupovali synové
Izraelští k svatyni. 20 I učinili Mojžíš a Aron i všecko
množství synů Izraelských při Levítích všecko to, což
přikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích; tak s nimi
učinili synové Izraelští. 21 A očistili se Levítové a
zeprali roucha svá; a obětoval je Aron v obět před
Hospodinem, a očistil je Aron, aby byli čisti. 22 Potom
teprv přistoupili Levítové k vykonávání služby své při
stánku úmluvy, před Aronem i před syny jeho; jakž
přikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích, tak s nimi
učinili. 23 I mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 24 I
toto k Levítům přináleží: V pětmecítma letech zstáří
a výše jeden každý z nich přistoupí, a postaví se k
ochotnému práce konání v službě při stánku úmluvy.
25 V padesáti pak letech přestane od práce služby té,
a více přisluhovati nebude. 26 Ale přisluhovati bude
bratřím svým při stánku úmluvy stráž držícím, sám
pak služeb konati nebude. Tak učiníš s Levíty při
pracech jejich.

9 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai,
léta druhého po vyjití z země Egyptské, měsíce
prvního, řka: 2 Slaviti budou synové Izraelští velikunoc
v čas svůj vyměřený. 3 Čtrnáctého dne měsíce
toho u večer budete ji slaviti jistým časem svým,
vedlé všech ustanovení jejích, a podlé všech řádů
jejích slaviti ji budete. 4 I mluvil Mojžíš k synům
Izraelským, aby slavili Fáze. 5 Tedy slavili Fáze v
měsíci prvním, čtrnáctého dne u večer na poušti Sinai;
vedlé všeho toho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi,
tak učinili synové Izraelští. 6 I byli někteří muži, ješto
se poškvrnili při mrtvém, kteříž nemohli slaviti Fáze
toho dne. I přistoupili před Mojžíše a Arona v ten den,
7 A promluvili muži ti k němu: My jsme se poškvrnili
nad mrtvým. Nebude-liž nám zbráněno obětovati
oběti Hospodinu v jistý čas spolu s syny Izraelskými?
8 I řekl jim Mojžíš: Počekejte, až uslyším, co vám
učiniti rozkáže Hospodin. 9 Mluvil pak Hospodin k
Mojžíšovi, řka: 10 Mluv k synům Izraelským a rci:
Kdož by koli byl poškvrněný nad mrtvým, aneb byl
by na cestě daleké, buď z vás aneb z potomků
vašich, budeť slaviti Fáze Hospodinu. 11 Měsíce
druhého, čtrnáctého dne u večer slaviti budou je, s
chleby nekvašenými, a s řeřichami jísti je budou. 12
Nezanechajíť ho nic až do jitra, a kosti v něm nezlámí;
vedlé všelikého ustanovení Fáze budou je slaviti. 13
Ale člověk ten, kterýž by byl čistý, a nebyl na cestě, a
však by zanedbal slaviti Fáze, vyhlazena bude duše
ta z lidu svého; nebo oběti Hospodinu neobětoval
v jistý čas její; hřích svůj ponese člověk ten. 14
Jestliže by s vámi bydlil příchozí, a slavil by Fáze
Hospodinu, vedlé ustanovení Fáze, a vedlé řádu jeho
bude je slaviti. Ustanovení jednostejné bude vám, tak
příchozímu, jako obyvateli v zemi. 15 Toho pak dne, v
kterémž vyzdvižen jest příbytek, přikryl oblak příbytek,
a stál nad stánkem svědectví; u večer pak bývalo nad
příbytkem na pohledění jako oheň až do jitra. 16 Tak
bývalo ustavičně, oblak přikrýval jej ve dne, záře pak
ohnivá v noci. 17 A když se zdvihl oblak od stánku,
hned také hýbali se synové Izraelští; a na kterém
místě pozůstal oblak, tu také kladli se synové Izraelští.
18 K rozkazu Hospodinovu hýbali se synové Izraelští,
a k rozkazu Hospodinovu kladli se; po všecky dny,
dokudž zůstával oblak nad příbytkem, i oni leželi.
19 Když pak trval oblak nad příbytkem po mnohé
dny, tedy drželi synové Izraelští stráž Hospodinovu, a
netáhli odtud. 20 A když oblak byl nad příbytkem po
nemnohé dny, k rozkazu Hospodinovu kladli se, a k

rozkazu Hospodinovu hýbali se. 21 Kdyžkoli byl oblak
od večera až do jitra, a v jitře se vznesl, hned i oni šli;
bud' že trval přes den a noc, (jakž kdy vznášel se
oblak, tak oni táhli,) 22 Bud' že za dva dni, aneb za
měsíc, aneb za rok prodléval oblak nad příbytkem,
zůstávaje nad ním, synové Izraelští také leželi, a
nehnuli se; když pak on vznášel se, též i oni táhli.
23 K rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu
Hospodinovu hýbali se, stráž Hospodinovu držíce
podlé rozkazu jeho skrze Mojžíše.

10 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Udělej
sobě dvě trouby stříbrné. Dílem taženým uděláš
je, kterýchž užívati budeš k svolání všeho množství,
a když by se mělo hnouti vojsko. 3 Protož kdyžkoli
zatroubí na ně, shromáždí se k tobě všecko množství
ke dveřím stánku úmluvy. 4 Jestliže v jednu toliko
zatroubí, tedy shromáždí se k tobě knížata, přední
lidu Izraelského. 5 Pakli by s nějakým přetrubováním
troubili, hnou se s místa, kteříž leželi k východní
straně. 6 Když by pak troubili s přetrubováním po
druhé, tedy hnou se ti, kteříž leželi ku poledni. S
přetrubováním troubiti budou k tažení svému. 7 Ale
když byste měli svolati všecko množství, prostě bez
přetrubování troubiti budete. 8 Synové Aronovi kněží
trubami těmi budou troubiti, a bude vám to ustanovení
věčné v pronárodech vašich. 9 Když vyjdete na
vojnu v zemi vaší proti nepříteli ssužujícímu vás, s
přetrubováním troubiti budete v trouby ty, a budete v
paměti před Hospodinem Bohem svým, a zachováni
budete od nepřátel svých. 10 V den také veselí
vašeho, a při slavnostech svých, a při začátcích
měsíců vašich troubiti budete v trouby ty k obětem
svým zápalným a pokojným, i budou vám na památku
před Bohem vaším: Já Hospodin Bůh váš. 11 I stalo
se léta druhého, dvadcátý den měsíce druhého, že se
vyzdvihl oblak z příbytku svědectví. 12 I táhli synové
Izraelští po svých taženích z pouště Sinai; a zastavil
se oblak na poušti Fáran. 13 Takto nejprvé brali se z
rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše: 14 Šla napřed
korouhev vojska synů Juda po houfích svých, a nad
nimi byl Názon, syn Aminadabův. 15 Nad vojskem
pak pokolení synů Izachar byl Natanael, syn Suar.
16 A nad vojskem pokolení synů Zabulon Eliab, syn
Helonův. 17 Složen jest také i příbytek, a šli synové
Gersonovi a synové Merari nesouce příbytek. 18
Potom šla korouhev vojska Rubenova po houfích
svých, a nad nimi byl Elisur, syn Sedeurův. 19 Nad
vojskem pak pokolení synů Simeon Salamiel, syn
Surisaddai. 20 A nad vojskem pokolení synů Gád
Eliazaf, syn Duelův. 21 Šli také i Kahatští, nesouce
svatyni; onino pak vyzdvihovali příbytek, až i tito přišli.
22 Potom šla korouhev vojska synů Efraim po houfích
svých, a nad nimi byl Elisama, syn Amiudův. 23 Nad
vojskem pak pokolení synů Manasse Gamaliel, syn
Fadasurův. 24 A nad vojskem pokolení synů Beniamin
Abidan, syn Gedeonův. 25 Šla potom i korouhev
vojska synů Dan, obsahující ostatek vojska po houfích
svých, a nad vojskem jeho Ahiezer, syn Amisaddai.
26 Nad vojskem pak pokolení synů Asser Fegiel, syn
Ochranův. 27 A nad vojskem pokolení synů Neftalím
Ahira, syn Enanův. 28 Ta jsou tažení synů Izraelských
po houfích jejich, a tím pořádkem táhli. 29 Řekl pak
Mojžíš Chobabovi, synu Raguelovu Madianskému,
tchánu svému: My se béřeme k místu, o kterémž řekl
Hospodin: Dám je vám. Protož pod' s námi, a dobře
učiníme tobě; nebo Hospodin mnoho dobrého zaslíbil
Izraelovi. 30 Kterýž odpověděl jemu: Nepůjdu, ale k
zemi své a k příbuznosti své se navrátím. 31 I řekl
Mojžíš: Neopouštěj medle nás; nebo ty jsi svědom na
poušti, kde bychom se měli klásti, a budeš nám za
vůdce. 32 Když pak půjdeš s námi, a přijde to dobré,
jímž dobře učiní nám Hospodin, tedy i tobě dobře
učiníme. 33 A tak brali se od hory Hospodinovy cestou
tří dnů, (a truhla smlouvy Hospodinovy předcházela
je,) cestou tří dnů, pro vyhlédání sobě místa k
odpočinutí. 34 A oblak Hospodinův byl nad nimi ve
dne, když se hýbali z ležení. 35 Když pak počínali
jíti s truhlou, říkával Mojžíš: Povstaniž Hospodine, a
rozptýleni buďte nepřátelé tvoji, a ať utíkají před tváří
tvou, kteříž tě v nenávisti mají. 36 Když pak stavína
byla, říkával: Navratiž se, Hospodine, k desíti tisícům
tisíců Izraelských.

11 I stalo se, že lid ztěžoval a stýskal sobě, což se
nelíbilo Hospodinu. Protož, slyše to Hospodin,
rozhněval se náramně, a roznítil se proti nim oheň
Hospodinův, a spálil zadní díl vojska. 2 Tedy volal lid
k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš Hospodinu, a uhasl
oheň. 3 I nazval jméno místa toho Tabbera; nebo
rozpálil se proti nim oheň Hospodinův. 4 Lid pak k
nim přimíšený napadla žádost náramná; a obrátivše
se, plakali i synové Izraelští a řekli: Kdo nám to
dá, abychom se masa najedli? 5 Rozpomínáme se
na ryby, jichž jsme dosti v Egyptě darmo jídali, na
okurky a melouny, též na por, cibuli a česnek. 6 A
nyní duše naše vyprahlá, nic jiného nemá, kromě
tu mannu před očima svýma. 7 (Manna pak byla
jako semeno koliandrové, a barva její jako barva
bdelium. 8 I vycházíval lid, a sbírali a mleli žernovy,
neb tloukli v moždířích, a smažili na pánvici, aneb
koláče podpopelné dělali z ní; chut pak její byla jako

chut nového oleje. 9 Když pak sstupovala rosa na
vojsko v noci, tedy sstupovala také i manna.) 10 Tedy
uslyšel Mojžíš, an lid pláče po čeledech svých, každý
u dveří stanu svého. Pročež roznítila se prchlivost
Hospodinova náramně; Mojžíšovi to také těžké bylo.
11 I řekl Mojžíš Hospodinu: Proč jsi tak zle učinil
služebníku svému? Proč jsem nenalezl milosti před
očima tvýma, že jsi vložil břímě všeho lidu tohoto na
mne? 12 Zdaliž jsem já počal všecken lid tento? Zdali
jsem já zplodil jej, že mi díš: Nes jej na rukou svých,
jako nosí chůva děťátko, do země té, kterouž jsi s
přísahou zaslíbil otcům jejich? 13 Kde mám nabrati
masa, abych dal všemu lidu tomuto? Nebo plačí na
mne, řkouce: Dej nám masa, ať jíme. 14 Nemohuť já
sám nésti všeho lidu tohoto, nebo jest to nad možnost
mou. 15 Pakli mi tak dělati chceš, prosím, zabí mne
raději, jestliže jsem nalezl milost před očima tvýma,
abych více nehleděl na trápení své. 16 Tedy řekl
Hospodin Mojžíšovi: Shromažď mi sedmdesáte mužů
z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v
lidu a správcové jeho; i přivedeš je ke dveřím stánku
úmluvy, a státi budou tam s tebou. 17 A já sstoupím a
mluviti budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na
tobě, a dám jim. I ponesou s tebou břímě lidu, a tak
ty ho sám neponeseš. 18 Lidu pak díš: Posvěťež se
k zítřku, a budete jísti maso; nebo jste plakali v uších
Hospodinových, řkouce: Kdo nám dá najísti se masa?
Jistě že lépe nám bylo v Egyptě. I dá vám Hospodin
masa, a budete jísti. 19 Nebudete toliko jeden den
jísti, ani dva, ani pět, ani deset, ani dvadcet, 20 Ale
za celý měsíc, až vám chřípěmi poleze, a zošklivi se,
proto že jste pohrdli Hospodinem, kterýž jest u
prostřed vás, a plakali jste před ním, říkajíce: Proč
jsme vyšli z Egypta? 21 I řekl Mojžíš: Šestkrát sto
tisíců pěších jest tohoto lidu, mezi nimiž já jsem, a ty
pravíš: Dám jim masa, aby jedli za celý měsíc. 22
Zdali ovcí a volů nabije se jim, aby jim postačilo?
Aneb zdali všecky ryby mořské shromáždí se jim,
aby jim dosti bylo? 23 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi:
Zdali ruka Hospodinova ukrácena jest? Již nyní uzříš,
přijde-li na to, což jsem mluvil, čili nic. 24 Vyšed tedy
Mojžíš, mluvil lidu slova Hospodinova, a shromáždiv
sedmdesáte mužů z starších lidu, postavil je vůkol
stánku. 25 I sstoupil Hospodin v oblaku a mluvil
k němu, a vzav z ducha, kterýž byl na něm, dal
sedmdesáti mužům starším. I stalo se, když odpočinul
na nich ten duch, že prorokovali, ale potom nikdy
více. 26 Byli pak zůstali v staních dva muži, jméno
jednoho Eldad, a druhého Medad, na nichž také
odpočinul duch ten, nebo i oni napsáni byli, ačkoli
nevyšli k stánku. I ti také prorokovali v staních. 27
Tedy přiběh služebník, oznámil to Mojžíšovi, řka:
Eldad a Medad prorokují v staních. 28 Jozue pak,
syn Nun, služebník Mojžíšův, jeden z mládenců jeho,
dí k tomu: Pane můj, Mojžíši, zabraň jim. 29 Jemuž
odpověděl Mojžíš: Proč ty horlíš pro mne? Nýbrž ó
kdyby všecken lid Hospodinův proroci byli, a aby dal
Hospodin ducha svého na ně! 30 I navrátil se Mojžíš
do stanů s staršími Izraelskými. 31 Tedy strhl se vítr
od Hospodina, a zachvátiv křepelky od moře, spustil
je na stany tak široce a dlouze, co by mohl za jeden
den cesty ujíti všudy vůkol táboru, takměř na dva
lokty zvýší nad zemí. 32 Protož vstav lid, celý ten den
a celou noc, i celý druhý den shromažďovali sobě ty
křepelky; a kdož nejméně nashromáždil, měl jich s
deset měr. I rozvěšeli je sobě pořád okolo stanů. 33
Ještě maso vězelo v zubích jejich, a nebylo právě
sžvýkáno, když hněv Hospodinův vzbudil se na lid. I
ranil Hospodin lid ranou velikou náramně. 34 Protož
nazváno jest jméno místa toho Kibrot Hattáve; nebo
tu pochovali lid, kterýž žádal masa. 35 I bral se lid
z Kibrot Hattáve na poušť Hazerot, a pozůstali v
Hazerot.

12 A mluvila Maria i Aron proti Mojžíšovi příčinou
manželky Madianky, kterouž sobě vzal; nebo byl
pojal manželku Madianku. 2 A řekli: Zdaliž jen toliko
skrze Mojžíše mluvil Hospodin? Zdaž také nemluvil
skrze nás? I slyšel to Hospodin. 3 (Byl pak Mojžíš
člověk nejtišší ze všech lidí, kteříž byli na tváři země.)
4 A i hned řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi i Marii:
Vyjděte vy tři k stánku úmluvy. I vyšli toliko oni tři. 5
Tedy sstoupil Hospodin v sloupu oblakovém, a stál u
dveří stánku. I zavolal Arona a Marie, a vyšli oba dva.
6 Jimž řekl: Slyšte nyní slova má: Prorok když jest
mezi vámi, já Hospodin u vidění ukáži se jemu, ve
snách mluviti budu s ním. 7 Ale není takový služebník
můj Mojžíš, kterýž ve všem domě mém věrný jest.
8 Ústy k ústům mluvím s ním, ne u vidění, ani v
zavinutí, a podobnost Hospodinovu spatřuje. Pročež
jste tedy neostýchali se mluviti proti služebníku mému
Mojžíšovi? 9 I roznícena jest prchlivost Hospodinova
na ně, a odšel. 10 Oblak také zdvihl se s stánku. A aj,
Maria byla malomocná, bílá jako sníh. A pohleděl
Aron na Marii, ana malomocná. 11 Tedy řekl Aron
Mojžíšovi: Poslyš mne, pane můj, prosím, nevzkládej
na nás té pokuty za hřích ten, jehož jsme se bláznivě
dopustili, a jímž jsme zhřešili. 12 Prosím, ať není
tato jako mrtvý plod, kterýž když vychází z života
matky své, polovici těla jeho zkaženého bývá. 13 I
volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Ó Bože silný, prosím,
uzdraviž ji. 14 Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Kdyby

otec její plinul jí na tvář, zdaž by se nemusila styděti
za sedm dní? Protož ať jest vyobcována ven z stanů
za sedm dní, a potom zase uvedena bude. 15 Tedy
vyloučena jest Maria ven z stanů za sedm dní; a lid
nehnul se odtud, až zase uvedena jest Maria. 16
Potom pak bral se lid z Hazerot, a položil se na poušti
Fáran.

13 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Pošli
sobě muže, kteříž by spatřili zemi Kananejskou,
kterouž já dám synům Izraelským; jednoho muže
z každého pokolení otců jejich vyšlete, ty, kteříž by
byli přednější mezi nimi. 3 Poslal je tedy Mojžíš z
pouště Fáran, jakž byl rozkázal Hospodin; a všickni ti
muži byli knížata mezi syny Izraelskými. 4 Tato jsou
pak jména jejich: Z pokolení Ruben Sammua, syn
Zakurův; 5 Z pokolení Simeon Safat, syn Huri; 6
Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonův; 7 Z pokolení
Izachar Igal, syn Jozefův; 8 Z pokolení Efraim Ozeáš,
syn Nun; 9 Z pokolení Beniamin Falti, syn Rafův;
10 Z pokolení Zabulon Gaddehel, syn Sodi; 11 Z
pokolení Jozef a z pokolení Manasses Gaddi, syn
Susi; 12 Z pokolení Dan Amiel, syn Gemalův; 13 Z
pokolení Asser Setur, syn Michaelův; 14 Z pokolení
Neftalím Nahabi, syn Vafsi; 15 Z pokolení Gád Guhel,
syn Máchův; 16 Ta jsou jména mužů, kteréž poslal
Mojžíš, aby shlédli zemi. I přezděl Mojžíš Ozeovi,
synu Nun, Jozue. 17 Tedy poslal je Mojžíš, aby
prohlédli zemi Kananejskou, a řekl jim: Jděte tudyto
při straně polední a vejděte na hory. 18 A shlédněte,
jaká jest země ta, i lid, kterýž bydlí v ní, silný-li jest či
mdlý? málo-li jich, či mnoho? 19 A jaká jest též země
ta, v níž on bydlí, dobrá-li jest, či zlá? a jaká jsou
města, v nichž přebývají, v staních-li, či v hrazených
místech? 20 Tolikéž jaká jest země, úrodná-li, či
neúrodná, jest-li na ní stromoví, či není? A buďte
udatné mysli, a přineste nám z ovoce té země. A byl
tehdáž čas, v němžto hroznové zaměkali. 21 Odšedše
tedy, prohlédli tu zemi od pouště Tsin až do Rohob,
kudy se jde do Emat. 22 I šli stranou polední, a přišli
až do Hebronu, kdežto byli Achiman a Sesai a Tolmai,
synové Enakovi. Hebron pak o sedm let prvé ustaveno
jest, nežli Soan, město Egyptské. 23 Potom přišli až
do údolí Eškol, a tu uřezali ratolest s hroznem jedním
jahodek plným, a nesli jej na sochoře dva; též i jablka
zrnatá i fíky té země. 24 I nazváno jest to místo Nehel
Eškol, od hroznu, kterýž tu uřezali synové Izraelští.
25 Navrátili se pak zase, prošedše zemi, po čtyřidcíti
dnech. 26 A jdouce, přišli k Mojžíšovi a k Aronovi i ke
všemu množství synů Izraelských, na poušti Fáran v
Kádes, a oznámili jim i všemu množství to, co spravili,
a ukázali jim ovoce země té. 27 A vypravujíce jim,
řekli: Přišli jsme do země, do kteréž jsi nás poslal,
kteráž v pravdě oplývá mlékem a strdí, a toto jest
ovoce její. 28 Než že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi
té, města také pevná jsou a veliká velmi, k tomu i
syny Enakovy tam jsme viděli. 29 Amalech bydlí v
kraji poledním, a Hetejský, Jebuzejský a Amorejský
bydlejí na horách, Kananejský pak bydlí při moři a při
břehu Jordánském. 30 I krotil Kálef lid bouřící se proti
Mojžíšovi, a mluvil: Jděme předce, a opanujme zemi,
nebo zmocníme se jí. 31 Ale muži ti, kteříž chodili
s ním, pravili: Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti
lidu tomu, nebo silnější jest nežli my. 32 I zhaněli a
zošklivili zemi shlédnutou synům Izraelským, mluvíce:
Země, již jsme prošli a spatřili, jest země taková, ješto
hubí obyvatele své; a všecken lid, kterýž jsme viděli u
prostřed ní, jsou muži postavy vysoké velmi. 33 Také
jsme tam viděli obry, syny Enakovy, kteříž jsou větší
než jiní obrové, ješto se nám zdálo, že jsme proti nim
jako kobylky, a takoví jsme se i jim zdáli.

14 Tehdy pozdvihše se všecko množství, křičeli,
a plakal lid v tu noc. 2 A reptali proti Mojžíšovi
i proti Aronovi všickni synové Izraelští, a řeklo k
nim všecko množství: Ó bychom byli zemřeli v zemi
Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli!
3 A proč Hospodin vede nás do země té, abychom
padli od meče, ženy naše i dítky naše aby byly
v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do
Egypta? 4 I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě
vůdci, a navraťme se do Egypta. 5 Tedy padli Mojžíš a
Aron na tváři své přede vším množstvím shromáždění
synů Izraelských. 6 Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn
Jefonův, z těch, kteříž byli shlédli zemi, roztrhli roucha
svá, 7 A mluvili ke všemu množství synů Izraelských,
řkouce: Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest
země velmi velice dobrá. 8 Bude-li Hospodin laskav
na nás, uvedeť nás do země té, a dá ji nám, a to
zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. 9 Toliko
nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu
země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlatě od nich
ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež
se jich. 10 Tedy mluvilo všecko množství, aby je
kamením uházeli, ale sláva Hospodinova ukázala se
nad stánkem úmluvy všechněm synům Izraelským.
11 I řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeti
mne bude lid ten? A dokud nebudou mi věřiti pro tak
mnohá znamení, kteráž jsem činil u prostřed nich? 12
Raním jej morem a rozženu jej, tebe pak učiním v
národ veliký a silnější, nežli jest tento. 13 I řekl Mojžíš
Hospodinu: Ale uslyšíť to Egyptští, z jejichž prostředku

vyvedl jsi lid tento v síle své, 14 A řeknou s obyvateli
země té: (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl u
prostřed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatřován
byl, ó Hospodine, a oblak tvůj stál nad nimi, a v
sloupě oblakovém předcházel jsi je ve dne, a v sloupě
ohnivém v noci), 15 Když tedy zmoříš lid ten, všecky
až do jednoho, mluviti budou národové, kteříž slyšeli
pověst o tobě, říkajíce: 16 Proto že nemohl Hospodin
uvésti lidu toho do země, kterouž jim s přísahou
zaslíbil, zmordoval je na poušti. 17 Nyní tedy, prosím,
nechať jest zvelebena moc Páně, jakož jsi mluvil, řka:
18 Hospodin dlouhočekající a hojný v milosrdenství,
odpouštějící nepravost a přestoupení, kterýž však z
vinného nečiní nevinného, ale navštěvuje nepravost
otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení. 19
Odpusť, prosím, nepravost lidu tohoto podlé velikého
milosrdenství svého, tak jako jsi odpouštěl lidu tomuto,
jakž vyšel z Egypta až dosavad. 20 I řekl Hospodin:
Odpustil jsem vedlé slova tvého. 21 A však živ jsem
já, a sláva má naplňuje všecku zemi, 22 Že všickni ti,
kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem
činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne
již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého, 23 Neuzří
země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich,
aniž jí kdo z těch, kteříž mne popouzeli, uhlédá. 24
Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný
duch, a cele následoval mne,) uvedu jej do země,
do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji. 25
Ale poněvadž Amalechitský a Kananejský bydlí v
tom údolí, obraťte se zase zítra, a beřte se na poušť
cestou k moři Rudému. 26 Mluvil také Hospodin k
Mojžíšovi a Aronovi, řka: 27 Až dokud snášeti budu
množství toto zlé, kteréž repce proti mně? Až dokud
reptání synů Izraelských, kteříž repcí proti mně, slyšeti
budu? 28 Rci jim: Živ jsem já, praví Hospodin, žeť
vám učiním tak, jakž jste mluvili v uši mé: 29 Na
poušti této padnou mrtvá těla vaše, a všickni, kteříž
jste sečteni, podlé všeho počtu vašeho od majících
let dvadceti a výše, kteříž jste reptali proti mně, 30
Nevejdete, pravím, vy do země, o kteréž, zdvihna
ruku svou, přisáhl jsem, že vás osadím v ní, jediné
Kálef, syn Jefonův, a Jozue, syn Nun. 31 Ale dítky
vaše malé, o nichž jste řekli, že v loupež budou, ty
uvedu, aby užívali země té, kterouž jste vy pohrdli.
32 Těla pak vaše mrtvá padnou na poušti této. 33
A synové vaši budou tuláci na poušti této čtyřidceti
let, a ponesou pokutu smilství vašeho, až do konce
vyhynou těla vaše na poušti. 34 Podlé počtu dnů,
v nichž jste procházeli zemi tu, totiž čtyřidceti dnů,
jeden každý den za rok počítaje, ponesete nepravosti
své čtyřidceti let, a poznáte pomstu svého odtržení se
ode mne. 35 Já Hospodin mluvil jsem, že to učiním
všemu tomuto množství zlému, kteréž se zrotilo proti
mně; na poušti této do konce zhynou, a tu zemrou. 36
Muži pak ti, kteréž poslal byl Mojžíš k shlédnutí země
té, a kteříž, navrátivše se, uvedli v reptání proti němu
všecko množství to, haněním ošklivíce zemi, 37 Ti,
řku, muži, kteříž haněli zemi, ranou těžkou zemřeli
před Hospodinem. 38 Jozue pak, syn Nun, a Kálef,
syn Jefonův, živi zůstali z mužů těch, kteříž chodili k
vyšetření země. 39 Tedy mluvil Mojžíš slova ta ke
všechněm synům Izraelským; i plakal lid velmi. 40
A vstavše ráno, vstoupili na vrch hory, a řekli: Aj,
my hotovi jsme, abychom šli k místu, o němž mluvil
Hospodin; nebo jsme zhřešili. 41 Jimž řekl Mojžíš: Proč
jest to, že vy přestupujete přikázaní Hospodinovo?
ješto vám to na dobré nevyjde. 42 Nevstupujte,
nebo Hospodin není u prostřed vás, abyste nebyli
poraženi od nepřátel vašich. 43 Amalechitský zajisté
a Kananejský jest tu před vámi, a padnete od meče,
proto že jste se odvrátili od následování Hospodina,
aniž také Hospodin bude s vámi. 44 Oni pak předce
usilovali vstoupiti na vrch hory, ale truhla smlouvy
Hospodinovy a Mojžíš nevycházeli z stanů. 45 Tedy
sstoupili Amalechitský a Kananejský, kteříž bydlili na
těch horách, a porazili je, a potírali je až do Horma.

15 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv
k synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do
země přebývání vašich, kterouž já dám vám, 3 A
budete chtíti obětovati obět ohnivou Hospodinu v
zápal, aneb obět buď slíbenou, buď dobrovolnou, aneb
při slavnostech vašich, abyste učinili vůni spokojující
Hospodina, buďto z skotů, aneb z drobného dobytku:
4 Tedy kdož by koli obětoval dar svůj Hospodinu,
obětuj obět suchou, desátý díl efi mouky bělné,
zadělané olejem, jehož bude čtvrtý díl míry hin. 5 A
vína v obět mokrou čtvrtinku hin obětovati budeš při
zápalu, aneb při oběti vítězné k jednomu každému
beránku. 6 Při beranu pak obětovati budeš obět
suchou, mouky bělné dvě desetiny, zadělané olejem,
třetinkou míry hin. 7 Vína také k oběti mokré třetí díl
míry hin obětovati budeš u vůni spokojující Hospodina.
8 Jestliže pak obětovati budeš volka v obět zápalnou,
aneb v obět k splnění slibu, aneb v obět pokojnou
Hospodinu: 9 Tedy budeš obětovati spolu s volkem
obět suchou, tři desetiny mouky bělné, zadělané
olejem, jehož by byla půlka hin. 10 A vína k oběti
mokré obětovati budeš půlku hin. Ta jest obět ohnivá
vůně spokojující Hospodina. 11 Tak uděláte s každým
volem i s každým skopcem, i s dobytčetem, buď ono
z ovec neb z koz. 12 Podlé toho, jakž mnoho jich

obětovati budete, tak se zachováte při jednom každém
z nich. 13 Všeliký obyvatel tak bude to vykonávati, aby
obětoval obět ohnivou vůně spokojující Hospodina.
14 Takž bude-li u vás i příchozí, aneb kdokoli mezi
vámi v pronárodech vašich, a bude obětovati obět
ohnivou vůně spokojující Hospodina, jakž vy se
při tom chováte, tak i on chovati se bude. 15 V
shromáždění tomto ustanovení jednostejné bud' vám i
příchozímu, kterýž by u vás byl, ustanovení věčné
v pronárodech vašich; jakož vy, tak příchozí bude
před Hospodinem. 16 Zákon jednostejný a pořádek
jednostejný bude vám i přichozímu, kterýž by u vás
byl. 17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 18
Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když přijdete
do země, do kteréž já uvedu vás, 19 Tedy, když
počnete jísti chléb země, obětovati budete obět vzhůru
pozdvižení Hospodinu. 20 Z prvotin těsta vašeho
koláč obětovati budete v obět vzhůru pozdvižení;
tak jako obět z humna, obětovati budete ji. 21 Z
prvotin těsta vašeho dávati budete Hospodinu obět
vzhůru pozdvižení, vy i potomci vaši. 22 A když
byste pozbloudili, a neučinili všech přikázaní těch,
kteráž mluvil Hospodin k Mojžíšovi, 23 Totiž všech
věcí, kteréž přikázal Hospodin vám skrze Mojžíše,
od toho dne, v kterémž přikázaní vydal Hospodin,
i potom v pronárodech vašich: 24 Tedy jestliže z
nedopatření všeho shromáždění to stalo se, obětovati
bude všecko množství volka mladého jednoho v obět
zápalnou, k vůni spokojující Hospodina, též obět
suchou, a obět mokrou při něm podlé pořádku, a
kozla jednoho v obět za hřích. 25 I očistí kněz všecko
množství synů Izraelských, a odpuštěno jim bude;
nebo poblouzení jest. A oni také obětovati budou
obět svou, obět ohnivou Hospodinu, a obět za hřích
svůj před Hospodinem za poblouzení své. 26 I bude
odpuštěno všemu shromáždění synů Izraelských i
příchozímu, kterýž jest pohostinu u prostřed nich;
nebo všeho lidu poblouzení jest. 27 Jestliže by pak
člověk jeden zhřešil z poblouzení, bude obětovati kozu
roční v obět za hřích. 28 I očistí kněz duši pobloudilou,
kteráž zhřešila poblouzením před Hospodinem; očistí
ji, a budet' jí odpuštěno. 29 Domácímu mezi syny
Izraelskými i příchozímu, kterýž pohostinu mezi nimi
jest, zákon tento jednostejný bude vám, když by
kdo zhřešil z poblouzení. 30 Člověk pak, kterýž by
z pychu svévolně zhřešil, tak doma zrozený jako
příchozí, takový potupil velice Hospodina; protož
vyhlazen bude z prostředku lidu svého. 31 Nebo
slovem Hospodinovým pohrdl, a přikázaní jeho za nic
sobě položil; protož konečně vyhlazen bude člověk
ten, a nepravost jeho zůstane na něm. 32 Stalo se
pak, když synové Izraelští byli na poušti, že nalezli
jednoho, an sbírá dříví v den sobotní. 33 A ti, kteříž
ho nalezli sbírajícího dříví, přivedli jej k Mojžíšovi
a k Aronovi i ke všemu množství. 34 I dali jej do
vězení; nebo ještě nebylo jim oznámeno, co by s
ním mělo činěno býti. 35 I řekl Hospodin Mojžíšovi:
Smrtí ať umře člověk ten; nechať ho bez milosti
ukamenuje všecko množství vně za stany. 36 A protož
vyvedli jej všecko množství ven za stany, a uházeli
ho kamením, až umřel, jakož rozkázal Hospodin. 37 I
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 38 Mluv k synům
Izraelským a rci jim, ať sobě dělají třepení široké na
podolcích oděvů svých všickni rodové jejich, a ať
dávají nad třepením šňůrku modrou. 39 A to budete
míti za premování, na něžto hledíce, rozpomínati se
budete na všecka přikázaní Hospodinova, abyste je
činili, a nepustíte se po žádosti srdce svého, a po
očích svých, jichžto následujíce, smilnili byste, 40 Ale
abyste pamatovali a činili všecka přikázaní má, a byli
svatí Bohu svému. 41 Já jsem Hospodin Bůh váš,
kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych vám
byl za Boha: Já Hospodin Bůh váš.

16 Chóre pak syn Izarův, syna Kahat z pokolení
Léví, vytrhl se z jiných, tolikéž Dátan a Abiron,
synové Eliabovi, také Hon, syn Feletův, z synů
Rubenových, 2 A povstali proti Mojžíšovi, i jiných
mužů z synů Izraelských dvě stě a padesáte, knížata
shromáždění, kteříž svoláváni byli do rady, muži
slovoutní. 3 A sebravše se proti Mojžíšovi a proti
Aronovi, řekli jim: Příliště to již na vás; všecko zajisté
množství toto, všickni tito svatí jsou, a u prostřed
nich jest Hospodin. Pročež se tedy vyzdvihujete nad
shromážděním Hospodinovým? 4 To když uslyšel
Mojžíš, padl na tvář svou, 5 A mluvil k Chóre a ke
vší rotě jeho, řka: Ráno ukáže Hospodin, kdo jsou
jeho, a kdo jest svatý, i kdo před něj předstupovati
má; nebo kohožkoli vyvolil, tomu rozkáže přistoupiti
k sobě. 6 Toto učiňte: Vezměte sobě kadidlnice, ty
Chóre i všecko shromáždění tvé, 7 A nakladťe do
nich uhlí, a vložte na ně kadidla před Hospodinem
zítra; i stane se, že kohožkoli vyvolí Hospodin, ten
bude svatý. Příliště to již na vás, synové Léví. 8 I
řekl Mojžíš k Chóre: Slyšte, prosím, synové Léví. 9
Zdaliž málo vám to jest, že vás oddělil Bůh Izraelský
ode všeho množství Izraelského, a rozkázal vám
přistupovati k sobě, abyste vykonávali službu příbytku
Hospodinova, a abyste stáli před shromážděním,
a sloužili jim, 10 A vzal tě sobě, a všecky bratří
tvé syny Léví s tebou, a že ještě přes to i kněžství
hledáte? 11 Protož věz, že ty a všickni tvoji jste ti,

kteříž se rotíte proti Hospodinu; nebo Aron co jest, že
jste reptali proti němu? 12 Tedy poslal Mojžíš, aby
zavolali Dátana a Abirona, synů Eliabových. Kteříž
odpověděli: Nepůjdem. 13 Cožť se ještě málo zdá,
že jsi vyvedl nás z země oplývající mlékem a strdí,
abys nás zmořil na poušti, že také chceš i panovati
nad námi, a rozkazovati nám? 14 A ještě jsi nás
neuvedl do země oplývající mlékem a strdí, aniž jsi
nám dal v dědictví rolí a vinic. Zdali oči mužům těmto
vyloupiti chceš? Nepůjdeme. 15 I rozhněval se Mojžíš
velmi, a řekl k Hospodinu: Nepatřiž na oběti jejich. Ani
jednoho osla od nich jsem nevzal, aniž jsem komu z
nich co zlého učinil. 16 Potom řekl Mojžíš k Chóre: Ty
a všickni tvoji, postavte se zítra před Hospodinem,
ty i oni, též i Aron. 17 A vezmouce jeden každý
kadidlnici svou, dáte do nich kadidla, a postavíte se
před Hospodinem, jeden každý s kadidlnicí svou;
dvě stě a padesáte kadidlnic bude, ty také i Aron,
každý s kadidlnicí svou. 18 Tedy vzal jeden každý
kadidlnici svou, a nabravše do nich uhlí, vložili na
ně i kadidla, a stáli u dveří stánku úmluvy, i Mojžíš i
Aron. 19 Chóre pak již byl sebral proti nim všecko
množství ke dveřím stánku úmluvy; i ukázala se sláva
Hospodinova všemu množství. 20 I mluvil Hospodin k
Mojžíšovi a k Aronovi, řka: 21 Oddělte se z prostředku
množství tohoto, ať je v okamžení zahladím. 22
Kteřížto padše na tváři své, řekli: Bože silný, Bože
duchů i všelikého těla, jediný tento člověk zhřešil,
a což na všecko shromáždění hněvati se budeš?
23 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 24 Mluv k
množství a rci: Odstupte od příbytku Chóre, Dátana a
Abirona. 25 A vstav Mojžíš, šel k Dátanovi a Abironovi;
i šli za ním starší Izraelští. 26 A mluvil k množství, řka:
Odstupte, prosím, od stanů bezbožných mužů těchto,
aniž se čeho dotýkejte, což jejich jest, abyste nebyli
zachváceni ve všech hříších jejich. 27 I odstoupili se
všech stran od příbytku Chóre, Dátana a Abirona; ale
Dátan a Abiron vyšedše, stáli u dveří stanů svých, i
ženy jejich a synové jejich, i maličcí jejich. 28 Tedy řekl
Mojžíš: Po tomto poznáte, že Hospodin poslal mne,
abych činil všecky skutky tyto, a že nic o své ujmě ne
činím: 29 Jestliže tak jako jiní lidé mrou, zemrou i
tito, a navštívením obecným všechněm lidem jestliže
navštíveni budou, neposlal mne Hospodin. 30 Pakliť
něco nového učiní Hospodin, a země, otevra ústa
svá, požře je se vším, což mají, a sstoupí-li za živa
do pekla, tedy poznáte, že jsou popouzeli muži ti
Hospodina. (Sheol h7585) 31 I stalo se, když přestal
mluviti slov těch, že rozstoupila se země pod nimi. 32
A otevřevši země ústa svá, požřela je i domy jejich
i všecky lidi, kteříž byli s Chóre, i všecken statek
jejich. 33 A tak sstoupili oni se vším, což měli, za živa
do pekla, a přikryla je země; i zahynuli z prostředku
shromáždění. (Sheol h7585) 34 Všickni pak Izraelští,
kteříž byli vůkol nich, utíkali, slyšíce křik jejich; nebo
řekli: Utecme, aby i nás nesehltila země. 35 Vyšel
také oheň od Hospodina, a spálil těch dvě stě a
padesáte mužů, kteříž kadili. 36 Tedy mluvil Hospodin
k Mojžíšovi, řka: 37 Rci Eleazarovi, synu Arona kněze,
ať sběře kadidlnice z toho spáleniště, a uhlí z nich
pryč rozmece, nebo posvěceny jsou, 38 Kadidlnice
totiž těch, kteříž proti svým dušem hřešili, a ať je
rozkuje na plechy k obložení oltáře; nebo kadili jimi
před Hospodinem, protož posvěceny jsou, a budou na
znamení synům Izraelským. 39 I sebral Eleazar kněz
kadidlnice měděné, jimiž kadili ti, kteříž spáleni jsou,
a rozkovali je k obložení oltáře, 40 Pro budoucí pamět
synům Izraelským, aby nepřistupoval žádný jiný, kdož
by nebyl z rodu Aronova, k kadění před Hospodinem,
aby se mu nestalo jako Chóre a jako rotě jeho, jakož
byl mluvil jemu Hospodin skrze Mojžíše. 41 Nazejtří
pak reptalo všecko množství synů Izraelských na
Mojžíše a na Arona, řkouce: Vy jste příčinou smrti
lidu Hospodinova. 42 I stalo se, když se opět sbíral lid
proti Mojžíšovi a proti Aronovi, že se ohlédli k stánku
úmluvy, a aj, přikryl jej oblak, a ukázala se sláva
Hospodinova. 43 Přišel také Mojžíš s Aronem před
stánek úmluvy. 44 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
45 Vyjděte z prostředku množství tohoto, a zahladím
je v okamžení. I padli na tváři své. 46 Tedy řekl Mojžíš
Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáře,
a vlož kadidla, a běž rychle k množství a očisť je;
nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy, a již rána
se začala. 47 I vzav Aron kadidlnici, jakž rozkázal
Mojžíš, běžel do prostřed shromáždění, (a aj, rána již
se byla začala v lidu,) a zakadiv, očistil lid. 48 A stál
mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána. 49 Bylo
pak těch, kteříž od té rány zemřeli, čtrnácte tisíců a
sedm set, kromě těch, jenž zemřeli příčinou Chóre.
50 I navrátil se Aron k Mojžíšovi, ke dveřím stánku
úmluvy, když ta rána přetržena byla.

17 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Mluv k
synům Izraelským, a vezmi od nich po jednom
prutu z každého domu otců, totiž ode všech knížat
jejich, vedlé domů otců jich dvanácte prutů, a jednoho
každého jméno napíšeš na prutu jeho. 3 Jméno pak
Aronovo napíšeš na prutu Léví; nebo jeden každý
prut bude místo jednoho předního z domu otců jejich.
4 I necháš jich v stánku úmluvy před svědectvím,
kdež přicházím k vám. 5 I stane se, že kohož vyvolím,
toho prut zkvetne; a tak spokojím a svedu s sebe

reptání synů Izraelských, kterýmž repcí na vás. 6 Ty
věci když mluvil Mojžíš k synům Izraelským, dali jemu
všecka jejich knížata pruty své, jedno každé kníže
prut z domu otce svého, totiž prutů dvanácte, prut pak
Aronův byl též mezi pruty jejich. 7 I zanechal Mojžíš
prutů před Hospodinem v stánku svědectví. 8 Nazejtří
pak přišel Mojžíš do stánku svědectví, a aj, vyrostl
prut Aronův z domu Léví, a vypustiv z sebe pupence,
zkvetl a vydal mandly zralé. 9 I vynesl Mojžíš všecky
ty pruty od tváři Hospodinovy ke všechněm synům
Izraelským; a uzřevše je, vzali jeden každý prut svůj.
10 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Dones zase prut
Aronův před svědectví, aby chován byl na znamení
proti buřičům zpurným, a tak přítrž učiníš reptání jejich
na mne, aby nezemřeli. 11 I učinil tak Mojžíš; jakž byl
přikázal jemu Hospodin, tak učinil. 12 Tedy mluvili
synové Izraelští k Mojžíšovi, řkouce: Hle, již mřeme,
mizíme a všickni my hyneme. 13 Kdožkoli blízko
přistoupá k příbytku Hospodinovu, umírá. Všickni-liž
smrtí zhyneme?

18 A protož řekl Hospodin Aronovi: Ty a synové tvoji
i dům otce tvého s tebou ponesete nepravost
svatyně; ty také i synové tvoji s tebou ponesete
nepravost kněžství svého. 2 Bratří také své, pokolení
Léví, čeled otce svého připoj k sobě, ať jsou při
tobě a posluhují tobě; ty pak a synové tvoji s tebou
před stánkem svědectví sloužiti budete. 3 A pilně
ostříhati budou rozkázaní tvého, bedlivi jsouce při
všem stánku; a však ať k nádobám svatyně a k oltáři
nepřistupují, aby nezemřeli i oni i vy. 4 A přídržeti
se budou tebe, pilně ostříhajíce stánku úmluvy při
všech službách jeho; a cizí žádný nepřistupuj k vám.
5 Protož pilně ostříhejte svatyně i služby oltáře, ať
nepřichází více zůřivá prchlivost na syny Izraelské, 6
Poněvadž jsem já vybral bratří vaše Levíty z synů
Izraelských vám, za dar dané Hospodinu, aby konali
službu při stánku úmluvy. 7 Ty pak a synové tvoji
s tebou ostříhati budete kněžství svého při všech
věcech přináležejících k oltáři, a kteréž jsou za
oponou, a sloužiti budete. Úřad kněžství vašeho
darem jsem vám dal, protož, přistoupil-li by kdo cizí,
umře. 8 Mluvil také Hospodin k Aronovi: Aj, já dal
jsem tobě k ostříhání oběti své, kteréž se vzhůru
pozdvihují; všecko také, což se posvěcuje od synů
Izraelských, tobě jsem dal pro pomazání i synům
tvým ustanovením věčným. 9 Toto bude tvé z věcí
posvěcených, kteréž nepřicházejí na oheň: Všeliká
obět jejich, buď suchá obět jejich, neb obět za hřích
jejich, aneb obět za provinění jejich, kteréž mi dávati
budou, svatosvaté tobě bude to i synům tvým. 10
V svatyni budeš je jísti, každý pohlaví mužského
bude je jísti; svaté bude tobě. 11 Tvá tedy bude
obět darů jejich, kteráž vzhůru pozdvižena bývá;
každou také obět synů Izraelských, kteráž sem i
tam obracína bývá, tobě jsem dal a synům tvým, i
dcerám tvým s tebou ustanovením věčným. Každý,
kdož jest čistý v domě tvém, bude je jísti. 12 Všecko,
což předního jest z oleje, a což nejlepšího jest vína a
obilé, prvotiny těch věcí, kteréž dají Hospodinu, dal
jsem tobě. 13 Prvotiny všech věcí, kteréž rostly v zemi
jejich, ty přinesou Hospodinu, a tvé budou. Každý,
kdož jest čistý v domě tvém, jísti je bude. 14 Všecko
oddané Bohu v Izraeli tvé bude. 15 Cožkoli otvírá život
všelikého těla, kteréž obětováno bývá Hospodinu,
tak z lidí jako z hovad, tvé bude; prvorozené však
z lidí, vyplaceno bude, prvorozené také z nečistých
hovad vyplatiti kážeš. 16 Výplata pak jeho, když
mu již jeden měsíc bude, vedlé ceny tvé bude pěti
loty stříbra podlé lotu svatyně; dvadceti peněz váží
lot. 17 Ale prvorozeného z volů, neb z ovcí, neb
z koz, nedáš vyplatiti; nebo posvěceny jsou. Krev
jejich vykropíš na oltář, a tuk jejich zapálíš, aby
byl obětí ohnivou vůně spokojující Hospodina. 18
Maso pak jejich tvé bude; jako hrudí z oběti sem
i tam obracení, a jako plece pravé tvé bude. 19
Každou obět vzhůru pozdvižení z věcí posvěcených,
kteréž přinášejí synové Izraelští Hospodinu, dal
jsem tobě, a synům tvým, i dcerám tvým s tebou
ustanovením věčným, smlouvou trvánlivou a věčnou
před Hospodinem, tobě i semeni tvému s tebou. 20
Mluvil také Hospodin k Aronovi: V zemi jejich, dědictví
ani dílu svého mezi nimi nebudeš míti; já jsem díl
tvůj, a dědictví tvé u prostřed synů Izraelských. 21
Synům pak Léví, aj, dal jsem všecky desátky v Izraeli
za dědictví, za službu jejich, kterouž vykonávají,
sloužíce při stánku úmluvy. 22 A synové Izraelští
nechať nepřistupují k stánku úmluvy, aby nenesli
hříchu a nezemřeli. 23 Ale sami Levítové konati budou
službu při stánku úmluvy, a sami ponesou nepravost
svou. Ustanovení věčné v pronárodech vašich to
bude, aby dědictví nemívali mezi syny Izraelskými.
24 Nebo desátky synů Izraelských, kteréž přinášeti
budou Hospodinu v obět vzhůru pozdvižení, dal
jsem Levítům za dědictví; protož jsem o nich řekl: U
prostřed synů Izraelských nebudou míti dědictví. 25 I
mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 26 Mluv k Levítům a
rci jim: Když vezmete desátky od synů Izraelských,
kteréž jsem vám dal od nich za dědictví vaše, tedy
přinesete z nich obět vzhůru pozdvižení Hospodinu,
desátky z desátků. 27 A počtena vám bude ta obět
vaše jako obilí z humna, a jako víno od presu. 28 Tak

vy také přinesete obět vzhůru pozdvižení Hospodinu
ze všech desátků svých, kteréž vezmete od synů
Izraelských, a dáte z nich obět Hospodinovu Aronovi
knězi. 29 Ze všech darů svých přinesete každou obět
vzhůru pozdvižení Hospodinu, díl posvěcený všeho,
což nejlepšího jest. 30 Díš jim také: Když obětovati
budete z toho, což nejlepšího jest, počteno bude
Levítům jako úrody z humna, a jako úrody od presu.
31 Jísti pak budete ty desátky na všelikém místě vy
i čeled vaše; nebo mzda vaše jest za službu vaši
při stánku úmluvy. 32 A neponesete pro to hříchu,
když obětovati budete to, což nejlepšího jest; a tak
nepoškvrníte věcí posvěcených od synů Izraelských,
a nezemřete.

19 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi,
řka: 2 Toto jest ustanovení zákona, kteréž
přikázal Hospodin, řka: Mluv k synům Izraelským,
ať vezmouce, přivedou k tobě jalovici červenou bez
vady, na níž by nebylo poškvrny, a na kterouž by
ještě jho nebylo kladeno. 3 A dáte ji Eleazarovi knězi,
kterýž vyvede ji ven z stanů, a rozkáže ji zabiti před
sebou. 4 A vezma Eleazar kněz krve její na prst
svůj, kropiti bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát.
5 Potom káže tu jalovici spáliti před očima svýma;
kůži její, i maso její, i krev její s lejny jejími dá spáliti.
6 A vezma kněz dřeva cedrového, yzopu a červce
dvakrát barveného, uvrže to vše do ohně, v kterémž
ta jalovice hoří. 7 I zpéře kněz roucha svá, a tělo
své umyje vodou; potom vejde do stanů, a bude
nečistý až do večera. 8 Takž také i ten, kterýž ji pálil,
zpéře roucha svá u vodě, a tělo své obmyje vodou, a
nečistý bude až do večera. 9 Popel pak té jalovice
spálené smete muž čistý, a vysype jej vně za stany
na místě čistém, aby byl všechněm synům Izraelským
chován k vodě očištění, kteráž bude k očištění za
hřích. 10 A ten, kdož by smetl popel té jalovice, zpéře
roucha svá a nečistý bude až do večera. A budou to
míti synové Izraelští i příchozí, kterýž jest pohostinu u
prostřed nich, za ustanovení věčné. 11 Kdo by se
dotkl těla kteréhokoli mrtvého člověka, nečistý bude
za sedm dní. 12 Takový očišťovati se bude tou vodou
dne třetího a dne sedmého, i bude čistý; neočistí-li se
pak dne třetího a dne sedmého, nebudeť čistý. 13
Kdo by koli, dotkna se těla mrtvého člověka, kterýž
umřel, neočistil se, příbytku Hospodinova poškvrnil.
Protož vyhlazena bude duše ta z Izraele, nebo vodou
očišťování není pokropen; nečistýť bude, a nečistota
jeho zůstává na něm. 14 Tento jest také zákon, kdyby
člověk umřel v stanu: Kdo by koli všel do toho stanu,
a kdo by koli byl v stanu, nečistý bude za sedm dní.
15 Tolikéž všeliká nádoba odkrytá, kteráž by neměla
svrchu přikryvadla na sobě, nečistá bude. 16 Tak kdož
by se koli dotkl na poli buď mečem zabitého, aneb
mrtvého, buďto kosti člověka, aneb hrobu, nečistý
bude za sedm dní. 17 A vezmou pro nečistého popela
z spálené za hřích, a nalejí na něj vody živé do
nádoby. 18 Potom vezme člověk čistý yzopu, a omočí
jej v té vodě, a pokropí stanu, i všeho nádobí i lidí,
kteříž by tu byli, tolikéž toho, kterýž dotkl se kosti,
aneb zabitého, aneb mrtvého, aneb hrobu. 19 Pokropí
tedy čistý nečistého v den třetí a v den sedmý; a když
jej očistí dne sedmého, zpéře šaty své, a umyje se
vodou, a čistý bude u večer. 20 Jestliže by pak kdo
nečistý jsa, neočistil se, vyhlazena bude duše ta z
prostředku shromáždění; nebo svatyně Hospodinovy
poškvrnil, vodou očišťování nejsa pokropen; nečistý
jest. 21 I bude jim to za ustanovení věčné. Kdož by
pak tou vodou očišťování kropil, zpéře roucha svá, a
kdož by se dotkl vody očišťování, nečistý bude až do
večera. 22 Čehokoli dotkl by se nečistý, nečisté bude;
člověk také, kterýž by se dotkl toho, nečistý bude až
do večera.

20 I přitáhlo všecko množství synů Izraelských
na poušť Tsin, měsíce prvního; i pozůstal lid
v Kádes, kdež umřela Maria, a tu jest pochována.
2 A když množství to nemělo vody, sešli se proti
Mojžíšovi, a proti Aronovi. 3 I domlouval se lid na
Mojžíše, a mluvili, řkouce: Ó kdybychom i my byli
zemřeli, když zemřeli bratří naši před Hospodinem! 4
Proč jste jen uvedli shromáždění Hospodinovo na
poušť tuto, abychom zde pomřeli i my i dobytek náš?
5 A proč jste nás vyvedli z Egypta, abyste uvedli nás
na toto zlé místo, na němž se nerodí ani obilí, ani
fíků, ani hroznů, ani jablek zrnatých, na kterémž ani
vody ku pití není? 6 Tedy odšel Mojžíš s Aronem od
tváři shromáždění ke dveřím stánku úmluvy, a padli
na tváři své; i ukázala se sláva Hospodinova nad
nimi. 7 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 8 Vezmi
hůl, a shromáždíce všecko množství, ty i Aron bratr
tvůj, mluvte k skále této před očima jejich, a vydá
vodu svou. I vyvedeš jim vodu z skály, a dáš nápoj
všemu množství i dobytku jejich. 9 Tedy vzal Mojžíš
hůl před tváří Hospodinovou, jakž rozkázal jemu. 10 I
svolali Mojžíš s Aronem všecko množství před skálu,
a řekl jim: Slyštež nyní, ó reptáci: Zdali z skály této
vyvedeme vám vodu? 11 I pozdvihl Mojžíš ruky své,
a udeřil v skálu holí svou po dvakrát; i vyšly vody
hojné, a pilo všecko množství i dobytek jejich. 12
Potom řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Že jste
mi nevěřili, abyste posvětili mne před očima synů

Izraelských, proto neuvedete shromáždění tohoto do
země, kterouž jsem jim dal. 13 Totť jsou ty vody sváru,
o kteréž svařili se synové Izraelští s Hospodinem, a
posvěcen jest v nich. 14 I poslal Mojžíš posly z Kádes
k králi Edom, aby řekli: Totoť vzkazuje bratr tvůj Izrael:
Ty víš o všech těžkostech, kteréž přišly na nás, 15 Že
sstoupili otcové naši do Egypta, a bydlili jsme tam za
mnoho let. Egyptští pak ssužovali nás i otce naše. 16
A volali jsme k Hospodinu, kterýž uslyšel hlas náš, a
poslav anděla, vyvedl nás z Egypta, a aj, již jsme v
Kádes městě, při pomezí tvém. 17 Nechť, prosím,
projdeme skrze zemi tvou. Nepůjdeme přes rolí, ani
přes vinice, aniž píti budeme vody z čí studnice;
cestou královskou půjdeme a neuchýlíme se na pravo
ani na levo, dokavadž nepřejdeme mezí tvých. 18
Jemužto odpověděl Edom: Nechoď skrze mou zemi,
abych s mečem nevyšel v cestu tobě. 19 I řekli mu
synové Izraelští: Obecnou silnicí půjdeme, a jestliže
vody tvé napili bychom se, buď my neb dobytek
náš, zaplatíme ji; nic jiného nežádáme, toliko pěší
abychom prošli. 20 Odpověděl: Neprojdeš. A vytáhl
proti nim Edom s množstvím lidu a s silou velikou.
21 Když tedy nedopustil Edom Izraelovi, aby přešel
meze jeho, uchýlil se Izrael od něho. 22 A hnuvše se
synové Izraelští i všecko množství jejich z Kádes,
přišli na horu řečenou Hor. 23 I mluvil Hospodin k
Mojžíšovi a Aronovi na hoře Hor, při pomezí země
Edom, řka: 24 Připojen bude Aron k lidu svému; nebo
nevejde do země, kterouž jsem dal synům Izraelským,
proto že jste odporni byli řeči mé při vodách sváru.
25 Pojmi Arona a Eleazara syna jeho, a uvedeš je
na horu Hor. 26 A svlečeš Arona z roucha jeho, a
oblečeš v ně Eleazara syna jeho; nebo Aron připojen
bude k lidu svému, a tam umře. 27 I učinil Mojžíš,
jakž rozkázal Hospodin, a vstoupili na horu Hor před
očima všeho množství. 28 A svlékl Mojžíš Arona z
roucha jeho, a oblékl v ně Eleazara syna jeho. I umřel
tam Aron na pahrbku hory, Mojžíš pak a Eleazar
sstoupili s hory. 29 Vidouce pak všecko množství, že
umřel Aron, plakali ho za třidceti dní všecken dům
Izraelský.

21 To když uslyšel Kananejský král v Arad, kterýž
bydlil na poledne, že by táhl Izrael tou cestou,
kterouž byli špehéři šli, bojoval s ním, a zajal jich
množství. 2 Tedy Izrael učinil slib Hospodinu, řka:
Jestliže dáš lid tento v ruce mé, do gruntu zkazím
města jejich. 3 I uslyšel Hospodin hlas Izraele a dal
mu Kananejské, kterýžto do gruntu zkazil je i města
jejich, a nazval jméno toho místa Horma. 4 Potom
hnuli se s hory Hor cestou k moři Rudému, aby obešli
zemi Idumejskou; i ustával lid velice na cestě. 5
A mluvil lid proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste
vyvedli nás z Egypta, abychom zemřeli na poušti?
Nebo ani chleba ani vody není, a duše naše chléb
tento ničemný sobě již zošklivila. 6 Protož dopustil
Hospodin na lid hady ohnivé, kteříž jej štípali, tak
že množství lidu zemřelo z Izraele. 7 Tedy přišel lid
k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme, nebo jsme mluvili
proti Hospodinu a proti tobě; modl se Hospodinu,
ať odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za
lid. 8 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada
podobného těm ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu;
a každý ušťknutý, když pohledí na něj, živ bude. 9
I udělal Mojžíš hada měděného, a vyzdvihl jej na
sochu; a stalo se, když ušťkl had někoho, a on vzhlédl
na hada měděného, že zůstal živ. 10 Tedy hnuli se
odtud synové Izraelští, a položili se v Obot. 11 Potom
pak hnuvše se z Obot, položili se při pahrbcích hor
Abarim na poušti, kteráž jest naproti zemi Moábské
k východu slunce. 12 Odtud brali se, a položili se
v údolí Záred. 13 Opět hnuvše se odtud, položili
se u brodu potoka Arnon, kterýž jest na poušti, a
vychází z končin Amorejských. Nebo Arnon jest
pomezí Moábské mezi Moábskými a Amorejskými.
14 Protož praví se v knize bojů Hospodinových, že
proti Vahebovi u vichřici bojoval, a proti potokům
Arnon. 15 Nebo tok těch potoků, kterýž se nachyluje
ku položení Ar, ten jde vedlé pomezí Moábského.
16 A odtud táhli do Beer; a to jest to Beer, o němž
byl řekl Hospodin k Mojžíšovi: Shromažď lid, a dám
jim vodu. 17 Tedy zpíval lid Izraelský písničku tuto:
Vystupiž studnice, prozpěvujte o ní; 18 Studnice,
kterouž kopala knížata, kterouž vykopali přední z lidu
s vydavatelem zákona holemi svými. Z pouště pak
brali se do Matana, 19 A z Matana do Nahaliel, z
Nahaliel do Bamot, 20 A z Bamot do údolí, kteréž jest
na poli Moábském, až k vrchu hory, kteráž leží na proti
poušti. 21 Tedy poslal lid Izraelský posly k Seonovi
králi Amorejskému, řka: 22 Nechť jdeme skrze zemi
tvou. Neuchýlíme se ani do pole, ani do vinic, ani z
studnic vody píti nebudeme, ale cestou královskou
půjdeme, dokavadž nepřejdeme pomezí tvého. 23 I
nedopustil Seon jíti lidu Izraelskému skrze krajinu
svou, nýbrž sebrav Seon všecken lid svůj, vytáhl
proti lidu Izraelskému na poušť, a přitáh do Jasa,
bojoval proti Izraelovi. 24 I porazil jej lid Izraelský
mečem, a vzal v dědictví zemi jeho, od Arnon až do
Jabok, a až do země synů Ammon; nebo pevné bylo
pomezí Ammonitských. 25 Tedy vzal Izrael všecka ta
města, a přebýval ve všech městech Amorejských,
v Ezebon a ve všech městečkách jeho. 26 Nebo

Ezebon bylo město Seona krále Amorejského, kterýž
když bojoval proti králi Moábskému prvnímu, vzal
mu všecku zemi jeho z rukou jeho až do Arnon.
27 Protož říkávali v přísloví: Poďte do Ezebon, aby
vystaveno bylo a vzděláno město Seonovo. 28 Nebo
oheň vyšel z Ezebon, a plamen z města Seon, i
spálil Ar Moábských a obyvatele výsosti Arnon. 29
Běda tobě Moáb, zahynuls lide Chámos; dal syny
své v utíkání, a dcery své v zajetí králi Amorejskému
Seonovi. 30 A království jejich zahynulo od Ezebon až
do Dibon, a vyhladili jsme je až do Nofe, kteréž jest
až k Medaba. 31 A tak bydlil Izrael v zemi Amorejské.
32 Potom poslal Mojžíš, aby shlédli Jazer, kteréž vzali
i s městečky jeho; a tak vyhnal Amorejské, kteříž tam
bydlili. 33 Obrátivše se pak, táhli cestou k Bázan. I
vytáhl Og, král Bázan, proti nim, on i všecken lid jeho,
aby bojoval v Edrei. 34 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi:
Neboj se ho; nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken
lid jeho, i zemi jeho, a učiníš jemu tak, jakož jsi učinil
Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon.
35 I porazili jej i syny jeho, i všecken lid jeho, tak že
žádný živý po něm nezůstal, a uvázali se dědičně v
zemi jeho.

22 I táhli synové Izraelští a položili se na polích
Moábských, nedocházeje k Jordánu, naproti
Jerichu. 2 A viděl Balák, syn Seforův, všecko, co
učinil Izrael Amorejskému. 3 I bál se Moáb toho
lidu velmi, proto že ho bylo mnoho, a svíral se pro
přítomnost synů Izraelských. 4 Protož řekl Moáb k
starším Madianským: Tudíž toto množství požere
všecko, což jest vůkol nás, jako sžírá vůl trávu
polní. Byl pak Balák, syn Seforův, toho času králem
Moábským. 5 I poslal posly k Balámovi, synu Beorovu,
do města Petor, kteréž jest při řece v zemi vlasti
jeho, aby povolal ho, řka: Aj, lid vyšel z Egypta, aj,
přikryl svrchek země, a usazuje se proti mně. 6
Protož nyní pod' medle, zlořeč mně k vůli lidu tomuto,
nebo silnější mne jest; snad svítězím nad ním, a
porazím jej, aneb vyženu z země této. Vím zajisté,
že komuž ty žehnáš, požehnaný bude, a komuž ty
zlořečíš, bude zlořečený. 7 Tedy šli starší Moábští
a starší Madianští, nesouce v rukou svých peníze
za zlořečení; i přišli k Balámovi, a vypravovali mu
slova Balákova. 8 On pak řekl jim: Pobuďte zde přes
tuto noc, a dám vám odpověd, jakž mi mluviti bude
Hospodin. I zůstala knížata Moábská s Balámem. 9
Přišel pak Bůh k Balámovi a řekl: Kdo jsou ti muži u
tebe? 10 Odpověděl Balám Bohu: Balák, syn Seforův,
král Moábský, poslal ke mně, řka: 11 Aj, lid ten, kterýž
vyšel z Egypta, přikryl svrchek země; protož nyní
poď, proklň mi jej, snad svítězím, bojuje s ním, a
vyženu jej. 12 I řekl Bůh k Balámovi: Nechod' s nimi,
aniž zlořeč lidu tomu, nebo požehnaný jest. 13 Tedy
Balám vstav ráno, řekl knížatům Balákovým: Navraťte
se do země své, nebo nechce mi dopustiti Hospodin,
abych šel s vámi. 14 A vstavše knížata Moábská,
přišli k Balákovi a řekli: Nechtěl Balám jíti s námi. 15
Tedy opět poslal Balák více knížat a znamenitějších,
nežli první. 16 Kteříž přišedše k Balámovi, řekli jemu:
Toto praví Balák, syn Seforův: Nezpěčuj se, prosím,
přijíti ke mně. 17 Nebo velikou ctí tě ctíti chci, a
což mi koli rozkážeš, učiním; protož přid', prosím,
proklň mi lid tento. 18 Odpovídaje pak Balám, řekl
služebníkům Balákovým: Byť mi pak dal Balák plný
dům svůj stříbra a zlata, nemohl bych přestoupiti slova
Hospodina Boha svého, a učiniti proti němu malé neb
veliké věci. 19 Nyní však zůstaňte, prosím, zde i vy
také této noci, abych zvěděl, co dále mluviti bude
Hospodin se mnou. 20 Přišed pak Bůh k Balámovi
v noci, řekl jemu: Poněvadž proto, aby povolali tě,
přišli muži tito, vstana, jdi s nimi, a však což přikáži
tobě, to čiň. 21 Tedy Balám vstav ráno, osedlal oslici
svou, a bral se s knížaty Moábskými. 22 Ale rozpálil
se hněv Boží, proto že jel s nimi, a postavil se anděl
Hospodinův na cestě, aby mu překazil; on pak seděl
na oslici své, maje s sebou dva služebníky své. 23
A když uzřela oslice anděla Hospodinova, an stojí
na cestě, a meč jeho vytržený v ruce jeho, uhnula
se s cesty, a šla polem. I bil ji Balám, aby ji navedl
zase na cestu. 24 A anděl Hospodinův stál na stezce
u vinice mezi dvěma zídkami. 25 Viduci pak oslice
anděla Hospodinova, přitiskla se ke zdi, přitřela také
nohu Balámovi ke zdi; pročež opět bil ji. 26 Potom
anděl Hospodinův šel dále, a stál v úzkém místě,
kdež nebylo žádné cesty k uchýlení se na pravo neb
na levo. 27 A viduci oslice anděla Hospodinova, padla
pod Balámem; pročež rozhněval se velmi Balám, a
bil oslici kyjem. 28 I otevřel Hospodin ústa oslice,
a řekla Balámovi: Cožť jsem učinila, že již po třetí
mne biješ? 29 Řekl Balám k oslici: To, že jsi mne
v posměch uvedla. Ó bych měl meč v rukou, jistě
bych tě již zabil. 30 Odpověděla oslice Balámovi:
Zdaliž nejsem oslice tvá? Jezdíval jsi na mně, jak
jsi mne dostal, až do dnes; zdaliž jsem kdy obyčej
měla tak činiti tobě? Kterýž odpověděl: Nikdy. 31 V
tom otevřel Hospodin oči Balámovy, i uzřel anděla
Hospodinova, an stojí na cestě, maje meč dobytý
v ruce své; a nakloniv hlavy, poklonu učinil na tvář
svou. 32 I mluvil k němu anděl Hospodinův: Proč jsi
bil oslici svou po třikrát? Aj, já vyšel jsem, abych se
protivil tobě; nebo uchýlil jsi se s cesty přede mnou.

33 Když viděla mne oslice, vyhnula mi již po třikrát;
a byť mi se byla nevyhnula, již bych byl také tebe
zabil, a jí živé nechal. 34 Odpověděl Balám andělu
Hospodinovu: Zhřešilť jsem, nebo jsem nevěděl, že
ty stojíš proti mně na cestě; protož nyní, jestliže se
nelíbí tobě, raději navrátím se domů. 35 Řekl anděl
Hospodinův k Balámovi: Jdi s muži těmi, avšak slovo,
kteréž mluviti budu tobě, to mluviti budeš. Tedy šel
Balám s knížaty Balákovými. 36 Uslyšev pak Balák
o příchodu Balámovu, vyšel proti němu do města
Moábského, kteréž bylo při řece Arnon, jenž jest
při konci pomezí. 37 I řekl Balák Balámovi: Zdaliž
jsem víc než jednou neposílal pro tě? Pročež jsi tedy
nepřišel ke mně? Proto-li, že bych tě náležitě uctiti
nemohl? 38 Odpověděl Balám Balákovi: Aj, již jsem
přišel k tobě; nyní pak zdaliž všelijak budu co moci
mluviti? Slovo, kteréž vložil Bůh v ústa má, to mluviti
budu. 39 I bral se Balám s Balákem, a přijeli do
města Husot. 40 Kdežto nabiv Balák volů a ovec,
poslal k Balámovi a k knížatům, kteříž s ním byli. 41
Nazejtří pak ráno, pojav Balák Baláma, uvedl ho na
výsosti modly Bál, odkudž shlédl i nejdalší díl lidu
Izraelského.

23 A řekl Balám Balákovi: Udělej mi tuto sedm
oltářů, a připrav mi také sedm volků a sedm
skopců. 2 I udělal Balák, jakž mluvil Balám. Tedy
obětoval Balák a Balám volka a na každém oltáři. 3
Řekl pak Balám Balákovi: Postůj při oběti své zápalné,
a půjdu, zdali by se potkal se mnou Hospodin, a což
by koli mně ukázal, povím tobě. I odšel sám. 4 I
potkal se Bůh s Balámem, a řekl jemu Balám: Sedm
oltářů zpořádal jsem, a obětoval jsem volka a skopce
na každém oltáři. 5 Vložil pak Hospodin slovo v ústa
Balámova a řekl: Navrať se k Balákovi a tak mluv. 6 I
navrátil se k němu, a nalezl jej, an stojí při oběti své
zápalné, i všecka knížata Moábská. 7 Tedy vzav před
sebe přísloví své, řekl: Z Aram přivedl mne Balák král
Moábský, z hor východních, řka: Poď, zlořeč mi k
vůli Jákoba, a poď, vydej klatbu na Izraele. 8 Proč
bych zlořečil, komuž Bůh silný nezlořečí? A proč bych
klel, kohož Hospodin neproklíná? 9 Když s vrchu
skal hledím na něj, a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten
sám bydlí, a k jiným národům se nepřiměšuje. 10
Kdo sečte prach Jákobův? a kdo počet? Kdo sečte
čtvrtý díl Izraelského lidu? Ó bych já umřel smrtí
spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho! 11
I řekl Balák Balámovi: Což mi to děláš? Abys zlořečil
nepřátelům mým, povolal jsem tě, a ty pak ustavičně
dobrořečíš jim. 12 Kterýž odpovídaje, řekl: Zdali toho,
což Hospodin vložil v ústa má, nemám šetřiti, abych
tak mluvil? 13 I řekl jemu Balák: Poď, prosím, se mnou
na jiné místo, odkudž bys viděl jej, (toliko zadní díl
jeho viděti budeš, a všeho nebudeš viděti,) a proklň
mi jej odtud. 14 I pojav jej, vyvedl ho na rovinu Zofim,
na vrch jednoho pahrbku, a udělav sedm oltářů,
obětoval volka a skopce na každém oltáři. 15 Řekl
pak Balákovi: Postůj tuto při zápalné oběti své, a já
půjdu tamto vstříc Hospodinu. 16 I potkal se Hospodin
s Balámem, a vloživ slovo v ústa jeho, řekl: Navrať se
k Balákovi a mluv tak. 17 Přišel tedy k němu, a hle,
on stál při zápalné oběti své, a knížata Moábská s
ním. Jemužto řekl Balák: Co mluvil Hospodin? 18
A on vzav přísloví své, řekl: Povstaň Baláku a slyš,
pozoruj mne, synu Seforův. 19 Bůh silný není jako
člověk, aby klamal, a jako syn člověka, aby se měnil.
Což by řekl, zdaliž neučiní? Což by promluvil, zdali
neutvrdí toho? 20 Hle, abych dobrořečil, přijal jsem to
na sebe; nebo dobrořečilť jest, a já toho neodvolám.
21 Nepatříť na nepravosti v Jákobovi, aniž hledí na
přestoupení v Izraeli; Hospodin Bůh jeho jestiť s
ním, a zvuk krále vítězícího v něm. 22 Bůh silný
vyvedl je z Egypta, jako silou jednorožcovou byv jim.
23 Nebo není kouzlů proti Jákobovi, ani zaklínání
proti Izraelovi; již od toho času vypravováno bude o
Jákobovi a Izraelovi, co učinil s ním Bůh silný. 24 Aj,
lid jakožto silný lev povstane, a jakožto lvíče vzchopí
se; nepoloží se, dokudž by nejedl loupeže, a dokudž
by nevypil krve zbitých. 25 I řekl Balák Balámovi: Aniž
mu již zlořeč více, ani dobrořeč. 26 Jemuž odpověděl
Balám, řka: Zdaližť jsem nepravil, že, což by mi koli
mluvil Hospodin, to učiním? 27 I řekl Balák Balámovi:
Poď, prosím, povedu tě na jiné místo, odkudž snad
líbiti se bude Bohu, abys mi je proklel. 28 A pojav
Balák Baláma, uvedl jej na vrch hory Fegor, kteráž
leží naproti poušti. 29 Tedy řekl Balám Balákovi:
Udělej mi tuto sedm oltářů, a připrav mi také sedm
volků a sedm skopců. 30 I učinil Balák, jakž řekl
Balám, a obětoval volka a skopce na každém oltáři.

24 Vida pak Balám, že by se líbilo Hospodinu, aby
dobrořečil Izraelovi, již více nešel jako prvé,
jednou i po druhé, k čárům svým, ale obrátil tvář
svou proti poušti. 2 A pozdvih očí svých, viděl Izraele
bydlícího v staních po svých pokoleních, a byl nad
ním duch Boží. 3 I vzav podobenství své, dí: Řekl
Balám, syn Beorův, řekl muž mající otevřené oči, 4
Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž vidění
všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má
oči: 5 Jak velmi krásní jsou stánkové tvoji, Jákobe,
příbytkové tvoji, Izraeli! 6 Tak jako se potokové
rozšiřují, jako zahrady vedlé řeky, jako stromoví aloes,

kteréž štípil Hospodin, jako cedrové podlé vod. 7
Poteče voda z okovu jeho, a símě jeho u vodách
mnohých. A král jeho vyvýšen bude více než Agag, a
vyzdvihne se království jeho. 8 Bůh silný vyvedl jej z
Egypta, jako udatnost jednorožcova jest jemu; sžereť
národy protivné sobě, a kosti jich potře a střelami
svými prostřílí. 9 Složil se a ležel jako lvíče, a jako lev
zůřivý; kdo jej zbudí? Kdo by požehnání dával tobě,
požehnaný bude, a kdožť by zlořečil, bude zlořečený.
10 Tedy zapáliv se hněvem Balák proti Balámovi,
tleskl rukama svýma a řekl Balámovi: Abys zlořečil
nepřátelům mým, povolal jsem tebe, a aj, ustavičně
dobrořečil jsi jim již po třikrát. 11 Protož nyní navrať
se raději k místu svému. Bylť jsem řekl: Velikou ctí
tě ctíti chci, a hle, Hospodin zbavil tě cti. 12 Jemuž
odpověděl Balám: Však hned poslům tvým, kteréž jsi
poslal ke mně, mluvil jsem, řka: 13 Byť mi dal Balák
plný dům svůj stříbra a zlata, nebudu moci přestoupiti
řeči Hospodinovy, abych činil dobré neb zlé sám
od sebe; což mi Hospodin oznámí, to mluviti budu,
14 (Ale však ještě já, již odcházeje k lidu svému,
počkej, poradím tobě,) co učiní lid ten lidu tvému v
posledních dnech. 15 Tedy vzav podobenství své, dí:
Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající oči otevřené,
16 Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž zná
naučení nejvyššího, a vidění všemohoucího vidí,
kterýž když padne, otevřené má oči: 17 Uzřímť jej,
ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z blízka. Vyjdeť
hvězda z Jákoba, a povstane berla z Izraele, kteráž
poláme knížata Moábská, a zkazí všecky syny Set.
18 I bude Edom podmaněn, a Seir v vládařství přijde
nepřátelům svým; nebo Izrael zmužile sobě počínati
bude. 19 Panovati bude pošlý z Jákoba, a zahladí
ostatky z každého města. 20 A když uzřel Amalecha,
vzav podobenství své, řekl: Jakož počátek národů
Amalech, tak konec jeho do gruntu zahyne. 21 Uzřev
pak Cinea, vzav podobenství své, řekl: Pevný jest
příbytek tvůj, a na skále založils hnízdo své; 22 Ale
však vyhnán bude Cineus, Assur zajatého jej povede.
23 Opět vzav podobenství své, řekl: Ach, kdo bude
živ, když toto učiní Bůh silný? 24 A bárky z země
Citim připlynou a ssouží Assyrské, ssouží také Židy,
ale i ten lid do konce zahyne. 25 Potom vstav Balám,
odšel a navrátil se na místo své; Balák také odšel
cestou svou.

25 V tom, když pobyl Izrael v Setim, počal lid
smilniti s dcerami Moábskými. 2 Kteréž pozvaly
lidu k obětem bohů svých; i jedl lid, a klaněli se
bohům jejich. 3 I připojil se lid Izraelský k modle
Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodinova proti
Izraelovi. 4 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všecka
knížata lidu, a zvěšej ty nešlechetníky Hospodinu před
sluncem, aby se odvrátila prchlivost Hospodinova od
Izraele. 5 I řekl Mojžíš soudcům Izraelským: Zabí
jeden každý z svých všelikého, kterýž se připojil k
modle Belfegor. 6 A aj, jeden z synů Izraelských
přišel, a přivedl k bratřím svým ženu Madianku, na
odivu Mojžíšovi i všemu množství synů Izraelských;
oni pak plakali u dveří stánku úmluvy. 7 To když uzřel
Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, kněze, vyvstal z
prostředku množství toho, a vzal kopí do ruky své. 8
A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je
oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze břicho
její; i odvrácena jest rána od synů Izraelských. 9
Zhynulo jich pak od té rány dvadceti čtyři tisíce. 10
Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 11 Fínes, syn
Eleazara kněze, syna Aronova, odvrátil prchlivost
mou od synů Izraelských, kdyžto horlil horlivostí mou
u prostřed nich, tak abych neshladil synů Izraelských
v horlivosti své. 12 Protož díš: Aj, já dám jemu
smlouvu svou pokoje. 13 I bude míti on i símě jeho
po něm smlouvu kněžství věčného, proto že horlil
pro Boha svého, a očistil syny Izraelské. 14 A bylo
jméno muže Izraelského zabitého, kterýž byl zabit s
Madiankou, Zamri, syn Sálův, kníže domu otce svého
z pokolení Simeonova. 15 Jméno pak ženy Madianky
zabité, Kozbi, dcera Sur, kterýž byl přední v národu
svém, v domě otce svého mezi Madianskými. 16
I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 17 Nepřátelsky
zacházejte s těmi Madianskými, a zbíte je. 18 Nebo i
oni nepřátelsky a lstivě chovali se k vám, a oklamali
vás skrze modlu Fegor, a skrze Kozbu, dceru knížete
Madianského, sestru svou, kteráž zabita jest v den
pomsty přišlé z příčiny Fegor.

26 I stalo se po té ráně, že mluvil Hospodin k
Mojžíšovi a Eleazarovi, synu Arona kněze, řka:
2 Sečtěte všecko množství synů Izraelských, od
dvadcítiletých a výše po domích otců jejich, všecky,
kteříž by mohli jíti k boji v Izraeli. 3 Tedy mluvil
Mojžíš a Eleazar kněz k nim na polích Moábských, při
Jordánu proti Jerichu, řka: 4 Sečtěte lid od dvadceti
let majících a výše, jakž rozkázal Hospodin Mojžíšovi
a synům Izraelským, kteříž byli vyšli z země Egyptské.
5 Ruben prvorozený byl Izraelův. Synové Rubenovi:
Enoch, z něhož pošla čeled Enochitská; Fallu, z něhož
čeled Fallutská; 6 Ezron, z něhož čeled Ezronitská;
Charmi, z něhož čeled Charmitská. 7 Ty jsou čeledi
Rubenovy. A bylo jich sečtených čtyřidceti tři tisíce,
sedm set a třidceti. 8 A syn Fallův Eliab. 9 Synové
pak Eliabovi: Nemuel, a Dátan, a Abiron. To jsou

ti, Dátan a Abiron, přední z shromáždění, kteříž se
vadili s Mojžíšem a s Aronem v spiknutí Chóre, když
odporni byli Hospodinu. 10 Pročež otevřela země
ústa svá, a požřela je i Chóre, tehdáž když zemřela
ta rota, a oheň spálil těch dvě stě a padesáte mužů,
kteříž byli za příklad jiným. 11 Synové pak Chóre
nezemřeli. 12 Synové Simeonovi po čeledech svých:
Namuel, z něhož čeled Namuelitská; Jamin, z něhož
čeled Jaminská; Jachin, z něhož čeled Jachinská;
13 Sohar, z něhož čeled Soharská; Saul, z něhož
čeled Saulitská. 14 Ty jsou čeledi Simeonovy, jichž
bylo dvamecítma tisíců a dvě stě. 15 Synové Gád po
čeledech svých: Sefon, z něhož čeled Sefonitská;
Aggi, z něhož čeled Aggitská; Suni, z něhož čeled
Sunitská; 16 Ozni, z něhož čeled Oznitská; Heri,
z něhož čeled Heritská; 17 Arodi, z něhož čeled
Aroditská; Areli, z něhož čeled Arelitská. 18 Ty
jsou čeledi synů Gád, podlé toho, jakž sečteni jsou,
čtyřidceti tisíců a pět set. 19 Synové Judovi: Her a
Onan; ale zemřeli Her i Onan v zemi Kanánské. 20 Byli
pak synové Judovi po čeledech svých: Séla, z něhož
čeled Sélanitská; Fáres, z něhož čeled Fáresská;
Zára, z něhož čeled Záretská. 21 Byli pak synové
Fáresovi: Ezron, z něhož čeled Ezronitská; Hamul,
z něhož čeled Hamulská. 22 Ty jsou čeledi Judovy,
podlé toho, jakž sečteni jsou, sedmdesáte šest tisíců
a pět set. 23 Synové Izacharovi po čeledech svých:
Tola, z něhož čeled Tolatská; Fua, z něhož čeled
Fuatská; 24 Jasub, z něhož čeled Jasubská; Simron, z
něhož čeled Simronská. 25 Ty jsou čeledi Izacharovy,
podlé toho, jakž sečteni jsou, šedesáte čtyři tisíce a tři
sta. 26 Synové Zabulonovi po čeledech svých: Sared,
z něhož čeled Saredská; Elon, z něhož čeled Elonská;
Jahelel, z něhož čeled Jahelelská. 27 Ty jsou čeledi
Zabulonovy, podlé toho jakž sečteni jsou, šedesáte
tisíc a pět set. 28 Synové Jozefovi po čeledech
svých: Manasses a Efraim. 29 Synové Manassesovi:
Machir, z něhož čeled Machirská. A Machir zplodil
Galáda, z něhož čeled Galádská. 30 Ti jsou synové
Galád: Jezer, z něhož čeled Jezerská; Helek, z něhož
čeled Helekitská; 31 Asriel, z něhož čeled Asrielská;
Sechem, z něhož čeled Sechemská; 32 Semida,
z něhož čeled Semidatská; Hefer, z něhož čeled
Heferská. 33 A Salfad, syn Heferův, neměl synů, než
toliko dcery, jichž jsou tato jména: Mahla, Noa, Hegla,
Melcha a Tersa. 34 Ty jsou čeledi Manassesovy,
a načteno jich padesáte dva tisíce a sedm set. 35
Ale synové Efraimovi po čeledech svých: Sutala,
z něhož čeled Sutalitská; Becher, z něhož čeled
Becherská; Tehen, z něhož čeled Tehenská. 36 A ti
jsou synové Sutalovi: Heran, z něhož čeled Heranská.
37 Ty jsou čeledi synů Efraimových, podlé toho, jakž
sečteni jsou, třidceti dva tisíce a pět set. Ti jsou
synové Jozefovi po čeledech svých. 38 Synové pak
Beniaminovi po čeledech svých: Béla, z něhož čeled
Bélitská; Asbel, z něhož čeled Asbelská; Ahiram, z
něhož čeled Ahiramská; 39 Sufam, z něhož čeled
Sufamská; Hufam, z něhož čeled Hufamská. 40
Byli pak synové Béla: Ared a Náman; z Ared čeled
Aredská, z Náman čeled Námanská. 41 Ti jsou synové
Beniaminovi po čeledech svých, podlé toho, jakž
sečteni jsou, čtyřidceti pět tisíců a šest set. 42 Tito pak
synové Danovi po čeledech svých: Suham, z něhož
čeled Suhamská. Ta jest rodina Danova po čeledech
svých. 43 Všech čeledí Suhamských, jakž sečteni
jsou, šedesáte čtyři tisíce a čtyři sta. 44 Synové Asser
po čeledech svých: Jemna, z něhož čeled Jemnitská;
Jesui, z něhož čeled Jesuitská; 45 Beria, z něhož
čeled Berietská. Synové Beriovi: Heber, z něhož
čeled Heberská; Melchiel, z něhož čeled Melchielská.
46 Jméno pak dcery Asser bylo Serach. 47 Ty jsou
čeledi synů Asser, tak jakž sečteni jsou, padesáte tři
tisíce a čtyři sta. 48 Synové Neftalímovi po čeledech
svých: Jasiel, z něhož čeled Jasielská; Guni, z něhož
čeled Gunitská; 49 Jezer, z něhož čeled Jezerská;
Sallem, z něhož čeled Sallemská. 50 Ta jest rodina
Neftalímova po čeledech svých, tak jakž sečteni jsou,
čtyřidceti pět tisíců a čtyři sta. 51 Ten jest počet synů
Izraelských, šestkrát sto tisíců a jeden tisíc, sedm set
a třidceti. 52 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: 53
Těmto rozdělena bude země k dědictví podlé počtu
jmen. 54 Většímu počtu větší dědictví dáš, a menšímu
menší; jednomu každému vedlé počtu sečtených jeho
dáno bude dědictví jeho. 55 A však losem ať jest
rozdělena země; vedlé jmen pokolení otců svých
dědictví vezmou. 56 Losem děleno bude dědictví její,
buď jich mnoho neb málo. 57 Tito pak jsou sečteni z
Levítů po čeledech svých: Gerson, z něhož čeled
Gersonitská; Kahat, z něhož čeled Kahatská; Merari,
z něhož čeled Meraritská. 58 Ty jsou čeledi Léví:
Čeled Lebnitská, čeled Hebronitská, čeled Moholitská,
čeled Musitská, čeled Choritská. Kahat pak zplodil
Amrama. 59 A jméno manželky Amramovy Jochebed,
dcera Léví, kteráž se mu narodila v Egyptě; ona pak
porodila Amramovi Arona a Mojžíše, a Marii sestru
jejich. 60 Aronovi pak zrozeni jsou: Nádab a Abiu,
Eleazar a Itamar. 61 Ale Nádab a Abiu zemřeli, když
obětovali oheň cizí před Hospodinem. 62 I bylo jich
načteno třimecítma tisíců, všech pohlaví mužského
zstáří měsíce jednoho a výše; nebo nebyli počteni
mezi syny Izraelskými, proto že jim nebylo dáno
dědictví mezi syny Izraelskými. 63 Tito sečteni jsou od

Mojžíše a Eleazara kněze; oni sečtli syny Izraelské
na polích Moábských při Jordánu, naproti Jerichu. 64
Mezi těmito pak nebyl žádný z oněch sečtených od
Mojžíše a Arona kněze, když počítali syny Izraelské
na poušti Sinai; 65 (Nebo řekl byl Hospodin o nich:
Smrtí zemrou na poušti;) a žádný z nich nepozůstal,
jediné Kálef, syn Jefonův, a Jozue, syn Nun.

27 Tehdy přistoupily dcery Salfada, syna Heferova,
syna Galád, syna Machir, syna Manasse, z
pokolení Manasse, syna Jozefova. Tato pak jsou
jména dcer jeho: Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa.
2 A postavily se před Mojžíšem a před Eleazarem
knězem, i před knížaty a vším množstvím, u dveří
stánku úmluvy, a řekly: 3 Otec náš umřel na poušti,
kterýž však nebyl z spolku těch, kteříž se zrotili proti
Hospodinu v rotě Chóre; nebo pro hřích svůj umřel,
synů žádných nemaje. 4 Což vyhlazeno býti má
jméno otce našeho z čeledi jeho, proto že neměl
syna? Dej nám dědictví mezi bratřími otce našeho.
5 I vznesl tu věc Mojžíš na Hospodina. 6 Kterýž
odpověděl Mojžíšovi, řka: 7 Dobře mluví dcery Salfad.
Dejž jim bez odporu právo dědictví mezi bratřími
otce jejich, a přenes dědictví otce jejich na ně. 8
K synům pak Izraelským toto mluviti budeš: Když
by kdo umřel, nemaje syna, tedy přenesete dědictví
jeho na dceru jeho. 9 Pakli by ani dcery neměl,
tedy dáte dědictví jeho bratřím jeho. 10 Pakli by
ani bratří neměl, tedy dáte dědictví jeho bratřím
otce jeho. 11 Pakli by ani strýců neměl, tedy dáte
dědictví jeho příteli jeho, kterýž jest nejbližší jemu v
rodu jeho, aby dědičně obdržel je. A bude to synům
Izraelským za ustanovení soudné, jakož přikázal
Hospodin Mojžíšovi. 12 Řekl také Hospodin Mojžíšovi:
Vstup na horu tuto Abarim, a spatř zemi, kterouž
jsem dal synům Izraelským. 13 A když spatříš ji,
připojen budeš k lidu svému i ty, jako připojen jest
Aron bratr tvůj, 14 Poněvadž jste odporovali řeči mé
na poušti Tsin, při odporování všeho množství, kdež
jste mne měli posvětiti při vodách před očima jejich.
To jsou ty vody sváru v Kádes, na poušti Tsin. 15
I řekl Mojžíš Hospodinu, řka: 16 Opatřiž Hospodin
Bůh duchů, Bůh všelikého těla, shromáždění toto
mužem hodným, 17 Kterýž by vycházel před nimi,
a kterýž by vcházel před nimi, kterýž by vyvodil a
zase uvodil je, aby nebylo shromáždění Hospodinovo
jako ovce, kteréž nemají pastýře. 18 I řekl Hospodin
Mojžíšovi: Vezmi k sobě Jozue, syna Nun, muže,
v kterémž jest duch můj, a vlož ruku svou na něj.
19 A postavě jej před Eleazarem knězem a přede
vším shromážděním, dáš jemu naučení před očima
jejich, 20 A udělíš jemu slávy své, aby ho poslouchalo
všecko množství synů Izraelských. 21 Kterýž před
Eleazarem knězem postavě se, ptáti se ho bude na
soud urim před Hospodinem. K rozkazu jeho vyjdou,
a k rozkazu jeho vejdou, on i všickni synové Izraelští
s ním, a všecko shromáždění. 22 I učinil Mojžíš
tak, jakž mu byl rozkázal Hospodin, a pojav Jozue,
postavil jej před Eleazarem knězem a přede vším
shromážděním. 23 A vloživ ruce své na něj, dal jemu
naučení, jakž mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

28 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž
synům Izraelským a rci jim: Obětí mých, chleba
mého, v obětech mých ohnivých u vůni spokojující
mne, nezanedbávejte mi přinášeti v čas k tomu
vyměřený. 3 Díš tedy jim: Tato jest obět ohnivá,
kterouž obětovati budete Hospodinu: Beránky roční
bez poškvrny dva, každého dne v obět zápalnou
ustavičně. 4 Beránka jednoho obětovati budeš ráno,
a beránka druhého obětovati budeš k večerou. 5
Desátý také díl míry efi mouky bělné, v obět suchou,
zadělané olejem nejčistším, čtvrtou částkou míry hin.
6 Ta jest obět zápalná ustavičná, kteráž obětována
jest na hoře Sinai u vůni příjemnou, v obět ohnivou
Hospodinu. 7 A obět mokrá její, čtvrtý díl míry hin
na každého beránka; v svatyni obětuj obět mokrou
silného nápoje Hospodinu. 8 Beránka pak druhého
obětovati budeš k večerou, tak jako obět suchou
jitřní, a jako obět mokrou její obětovati budeš v
obět ohnivou, u vůni spokojující Hospodina. 9 Dne
také sobotního dva beránky roční bez poškvrny, a
dvě desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět
suchou s obětí její mokrou. 10 Ta bude obět zápalná
sobotní každého dne sobotního, mimo zápalnou obět
ustavičnou a mokrou obět její. 11 Také na nov měsíců
vašich obětovati budete obět zápalnou Hospodinu,
volky mladé dva, skopce jednoho, beránků ročních
bez poškvrny sedm; 12 A tři desetiny mouky bělné,
olejem zadělané v obět suchou při každém volku,
a dvě desetiny mouky bělné, olejem zadělané v
obět suchou při každém skopci; 13 A jednu desetinu
mouky bělné olejem zadělané v obět suchou při
každém beránku, k oběti zápalné u vůni příjemnou, v
obět ohnivou Hospodinu. 14 Tyto pak oběti mokré
jejich z vína: Půl míry hin bude při každém volku,
a třetí částka hin při skopci, a čtvrtá částka hin při
každém beránku. Ta jest obět zápalná k nov měsíci,
každého měsíce přes celý rok. 15 Kozla také jednoho
v obět za hřích, mimo obět ustavičnou, obětovati
budete Hospodinu s mokrou obětí jeho. 16 Měsíce
pak prvního, čtrnáctý den téhož měsíce velikanoc

bude Hospodinu, 17 A v patnáctý den téhož měsíce
slavnost; za sedm dní chleby nekvašené jísti budete.
18 Prvního dne shromáždění svaté bude, žádného
díla robotného nebudete dělati v něm. 19 Obětovati
pak budete obět ohnivou v zápal Hospodinu, volky
mladé dva, skopce jednoho, a sedm beránků ročních;
bez poškvrny budou. 20 A suchou obět při nich,
totiž mouku bělnou, olejem zadělanou, tři desetiny
při každém volku, a dvě desetiny při každém skopci
obětovati budete. 21 A jednu desetinu obětovati budeš
při každém beránku z těch sedmi beránků, 22 A kozla
v obět za hřích jednoho k očištění vás. 23 Mimo obět
zápalnou jitřní, kteráž jest obět ustavičná, obětovati
budete to. 24 Tak obětovati budete každého dne za
těch sedm dní pokrm oběti ohnivé, u vůni spokojující
Hospodina, mimo zápalnou obět ustavičnou, a obět
mokrou její. 25 Sedmého pak dne shromáždění
svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete
dělati. 26 V den také prvotin, když obětovati budete
novou obět suchou Hospodinu, vyplníc téhodny
vaše, shromáždění svaté míti budete; žádného díla
robotného nebudete dělati. 27 A obětovati budete
obět zápalnou, u vůni spokojující Hospodina, volky
mladé dva, skopce jednoho, beránků ročních sedm,
28 A obět suchou jejich, mouky bělné olejem zadělané
tři desetiny při každém volku, dvě desetiny při každém
skopci, 29 Jednu desetinu při každém beránku z těch
sedmi beránků, 30 Kozla jednoho k očištění vašemu.
31 To mimo obět zápalnou ustavičnou, a obět suchou
její obětovati budete; bez poškvrny ať jsou s obětmi
svými mokrými.

29 Měsíce pak sedmého v první den jeho
shromáždění svaté míti budete, žádného díla
robotného nebudete dělati; to jest den troubení
vašeho. 2 A obětovati budete zápal u vůni příjemnou
Hospodinu, volka mladého jednoho, skopce jednoho,
beránků ročních bez poškvrny sedm; 3 A obět suchou
při nich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny
na každého volka, a dvě desetiny na každého skopce;
4 A desetina jedna na každého beránka z sedmi
beránků; 5 A kozla jednoho v obět za hřích k očištění
vás. 6 Mimo zápalnou obět novoměsíčnou s obětí její
suchou, a mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí
její suchou, a s obětmi jejich mokrými vedlé pořádku
jejich, u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. 7 V
desátý pak den téhož měsíce sedmého shromáždění
svaté míti budete, a ponižovati budete životů svých;
žádného díla nebudete dělati. 8 A obětovati budete
obět zápalnou Hospodinu u vůni příjemnou, volka
mladého jednoho, skopce jednoho, beránků ročních
sedm, a ti ať jsou bez poškvrny; 9 A obět suchou
jejich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na
každého volka, a dvě desetiny na každého skopce;
10 A desetina jedna na každého beránka z těch sedmi
beránků; 11 Kozla jednoho v obět za hřích, mimo
obět za hřích k očištění, a mimo zápal ustavičný s
obětí suchou jeho, a s obětmi mokrými jejich. 12 V
patnáctý také den měsíce sedmého shromáždění
svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete
dělati, ale slaviti budete svátek Hospodinu za sedm
dní. 13 A obětovati budete zápal v obět ohnivou u
vůni spokojující Hospodina, volků mladých třinácte,
skopce dva, beránků ročních čtrnácte, a ti ať jsou bez
poškvrny; 14 Též obět suchou jejich z mouky bělné
olejem zadělané, tři desetiny na každého volka z
třinácti volků, dvě desetiny na každého skopce z těch
dvou skopců, 15 A jednu desetinu na každého beránka
z těch čtrnácti beránků; 16 A kozla jednoho v obět
za hřích, mimo zápal ustavičný s obětí jeho suchou
i mokrou. 17 Potom dne druhého volků mladých
dvanácte, skopce dva, beránků ročních bez poškvrny
čtrnácte, 18 S obětí suchou při nich, a s obětmi
mokrými jejich při každém volku, skopci i beránku
vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; 19 A kozla jednoho
v obět za hřích, mimo zápal ustavičný s obětí suchou
jeho a s obětmi mokrými jeho. 20 Dne pak třetího
volků jedenácte, skopce dva, a beránků ročních bez
poškvrny čtrnácte, 21 S obětí suchou a s obětmi
mokrými jejich při každém volku, skopci i beránku,
vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; 22 A kozla v obět
za hřích jednoho, mimo obět zápalnou ustavičnou s
obětí její suchou i mokrou. 23 Dne pak čtvrtého volků
deset, skopce dva, beránků ročních bez poškvrny
čtrnácte, 24 S obětí suchou i s obětmi mokrými jejich
při každém volku, skopci a beránku, vedlé počtu
jejich, jakž jest obyčej; 25 A kozla jednoho v obět
za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její
suchou i mokrou. 26 Dne také pátého volků devět,
skopce dva, beránků ročních bez poškvrny čtrnácte,
27 S obětí suchou i s obětmi mokrými jejich při každém
volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest
obyčej; 28 A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět
zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou.
29 A dne šestého volků osm, skopce dva, beránků
ročních bez poškvrny čtrnácte, 30 S obětí suchou a
s obětmi mokrými jejich při každém volku, skopci i
beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; 31 A
kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou
ustavičnou s obětí její suchou i s obětmi mokrými.
32 Tolikéž dne sedmého volků sedm, skopce dva,
beránků ročních bez poškvrny čtrnácte, 33 S obětí

suchou i s obětmi mokrými jejich na volky, skopce
i beránky, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej; 34 A
kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou
ustavičnou s obětí její suchou i mokrou. 35 Dne pak
osmého slavnost míti budete; žádného díla robotného
nebudete dělati. 36 A obětovati budete obět zápalnou,
v obět ohnivou vůně spokojující Hospodina, volka
jednoho, skopce jednoho, a beránků ročních sedm
bez poškvrny, 37 S obětí suchou i s obětmi mokrými
jejich při volku, skopci i beráncích, vedlé počtu jejich,
jakž jest obyčej; 38 A kozla jednoho v obět za hřích,
mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i
mokrou. 39 Ty věci vykonávati budete Hospodinu při
slavnostech vašich, kromě toho, což byste z slibu
aneb z dobré vůle své obětovali, buď zápalné, aneb
suché, aneb mokré, aneb pokojné oběti vaše. 40
I oznámil Mojžíš synům Izraelským všecky ty věci,
kteréž přikázal jemu Hospodin.

30 Mluvil také Mojžíš knížatům pokolení synů
Izraelských, řka: Totoť jest, což přikázal
Hospodin: 2 Jestliže by muž slib aneb přísahu učinil
Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší
slova svého; podlé všeho, což vyšlo z úst jeho, učiní.
3 Když by pak osoba ženského pohlaví učinila slib
Hospodinu, a závazkem zavázala se v domě otce
svého v mladosti své, 4 A slyše otec její slib a
závazek její, jímž zavázala duši svou, mlčel by k
tomu: tedy stálí budou všickni slibové její, i každý
závazek, jímž zavázala se, stálý bude. 5 Jestliže by
pak to zrušil otec její toho dne, když slyšel všecky
ty sliby a závazky její, jimiž zavázala duši svou,
nebudouť stálí; a Hospodin odpustí jí, nebo otec její
to zrušil. 6 Pakli by vdaná byla za muže, a měla by
slib na sobě, aneb pronesla by ústy svými něco, čímž
by se zavázala, 7 A slyše muž její, nic by jí neřekl
toho dne, kteréhož slyšel: stálí budou slibové její, i
závazkové, jimiž zavázala duši svou, stálí budou.
8 Jestliže by pak muž její toho dne, jakž uslyšel,
odepřel tomu, a zrušil slib, kterýž na sobě měla, aneb
něco rty svými pronesla, čímž by se zavázala, také
odpustí jí Hospodin. 9 Všeliký pak slib vdovy aneb
ženy zahnané, jímž by se zavázala, stálý bude. 10
Ale jestliže v domě muže svého slíbila, a závazkem
zavázala se s přísahou, 11 A slyše to muž její, mlčel
k tomu a neodepřel: tedy stálí budou všickni slibové
její, a všickni závazkové, jimiž se zavázala, stálí
budou. 12 Pakli docela odepřel muž její toho dne,
jakž uslyšel, všeliký slib, kterýž vyšel z úst jejích, a
závazek, jímž zavázala se, nebude stálý; muž její
zrušil to, a Hospodin jí odpustí. 13 Všelikého slibu
a každého závazku s přísahou učiněného o trápení
života jejího, muž její potvrdí jeho, a muž její zruší jej.
14 Pakli by muž její den po dni mlčel, tedy potvrdí
všech slibů jejích, a všech závazků jejích, kteréž
na sobě má; potvrdilť jest jich, nebo neodepřel jí v
den ten, když to uslyšel. 15 Jestliže by pak slyše,
potom teprv zrušiti to chtěl, tedy on ponese nepravost
její. 16 Ta jsou ustanovení, kteráž přikázal Hospodin
Mojžíšovi, mezi mužem a ženou jeho, mezi otcem a
dcerou jeho v mladosti její, dokudž jest v domě otce
svého.

31 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Pomsti
prvé synů Izraelských nad Madianskými, a
potom připojen budeš k lidu svému. 3 Mluvil tedy
Mojžíš k lidu, řka: Vypravte některé z sebe k boji, aby
šli proti Madianským a vykonali pomstu Hospodinovu
nad nimi. 4 Po tisíci z pokolení, ze všech pokolení
Izraelských vyšlete k boji. 5 I vydáno jest z mnohých
tisíců Izraelských po tisíci z každého pokolení, totiž
dvanácte tisíců způsobných k boji. 6 I poslal je Mojžíš
po tisíci z každého pokolení k boji, a Fínesa syna
Eleazara kněze s nimi; a nádoby svaté i trouby
k troubení byly v ruce jeho. 7 Tedy bojovali proti
Madianským, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi,
a zbili všecky pohlaví mužského. 8 Pobili také krále
Madianské mezi jinými, kteréž porazili, totiž Evi,
Rekem, Sur, Hur a Rebe, pět králů Madianských;
Baláma také, syna Beorova, zabili mečem. 9 A zajali
synové Izraelští ženy Madianské i děti jejich; všecka
hovada jejich, i všechny dobytky jejich, a všecka
zboží jejich pobrali. 10 Všecka také města jejich, v
kterýchž svá obydlí měli, i všecky hrady jejich vypálili
ohněm. 11 A všecku loupež i všecky kořisti pobravše,
lidi i hovada, 12 Vedli je k Mojžíšovi a k Eleazarovi
knězi, a ke všemu množství synů Izraelských, i zajaté
i kořisti, i loupeže, k vojsku na roviny Moábské, kteréž
jsou při Jordánu naproti Jerichu. 13 I vyšli Mojžíš a
Eleazar kněz a všecka knížata shromáždění proti
nim ven za stany. 14 Tedy rozhněval se Mojžíš na
vůdce vojska, hejtmany nad tisíci a setníky, kteříž
se navraceli z boje, 15 A řekl jim Mojžíš: A což
jste zachovali všecky ženy? 16 Ej, onyť jsou hle
synům Izraelským, podlé rady Balámovy, daly příčinu
k přestoupení proti Hospodinu, při modlářství Fegor,
pročež ona rána přišla byla na lid Hospodinův. 17
Protož nyní zmordujte všecky děti pohlaví mužského,
a všecky ženy, kteréž poznaly muže. 18 Všecky
pak panny, kteréž nepoznaly muže, zachovejte sobě
živé. 19 Vy pak zůstaňte vně za stany za sedm dní;
všickni, kteřížkoli jste někoho zabili, aneb kteříž jste

se zabitého dotkli, očišťovati se budete dne třetího
a dne sedmého, sebe i zajaté své. 20 Všeliké také
roucho a všecky věci kožené, i všelijaké dílo z srstí
kozích, i všelikou nádobu dřevěnou očistíte. 21 I
řekl Eleazar kněz vojákům, kteříž byli šli k boji: Toto
jest ustanovení zákona, kteréž byl přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 22 Zlato však, stříbro, měď, železo, cín
a olovo, 23 A cožkoli trpí oheň, ohněm přepálíte, a
přečištěno bude, však tak, když vodou očišťování
obmyto bude; což pak nemůže ohně strpěti, to skrze
vodu protáhnete. 24 Zpéřete také roucha svá v den
sedmý, a čistí budete; a potom vejdete do stanů. 25
Mluvil i to Hospodin k Mojžíšovi, řka: 26 Sečti summu
kořistí zajatých, tak z lidí jako z hovad, ty a Eleazar
kněz, a přední z čeledi otců v lidu; 27 A rozdělíš
ty kořisti na dva díly, jeden mezi vojáky, kteříž byli
vytáhli na vojnu, a druhý mezi všecko shromáždění.
28 A vezmeš díl na Hospodina od mužů bojovných,
kteříž byli vyšli na vojnu, jednu duši z pěti set, buďto
z lidí neb z hovad, neb z oslů, neb z ovcí. 29 Z jejich
polovice to vezmete, a dáte Eleazarovi knězi obět
vzhůru pozdvižení Hospodinu. 30 Z polovice pak té,
kteráž jest synů Izraelských, vezmeš jedno z padesáti,
buďto z lidí neb z volů, neb z oslů, neb z ovcí, a tak
ze všelijakých hovad, a dáš to Levítům, držícím stráž
příbytku Hospodinova. 31 I učinil Mojžíš a Eleazar
kněz tak, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi. 32 A
bylo té kořisti z pozůstalé ještě loupeže, kteréž nabral
lid válečný, ovec šestkrát sto tisíc, sedmdesáte a pět
tisíců; 33 A volů sedmdesáte a dva tisíce; 34 Oslů
šedesáte a jeden tisíců; 35 A panen, kteréž mužů
nepoznaly, všech dva a třidceti tisíců. 36 Dostala
se pak polovice jedna na díl těm, kteříž byli vytáhli
na vojnu, dobytka drobného v počtu třikrát sto tisíc,
třidceti a sedm tisíců a pět set, 37 A na díl vzatý
Hospodinu dobytka drobného šest set, sedmdesáte
pět. 38 A z volů šest a třidceti tisíců, z nichž přišlo
na díl Hospodinu sedmdesáte a dva. 39 Oslů také
třidceti tisíc a pět set, z nichž přišlo na díl Hospodinu
šedesáte a jeden. 40 A lidí šestnácte tisíců, z nichž
přišlo na díl Hospodinu třidceti a dvě duše. 41 Dal
tedy Mojžíš díl oddělený Hospodinu Eleazarovi knězi,
jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. 42 Z druhé
pak polovice synů Izraelských, kterouž vzal Mojžíš
od těch mužů, jenž bojovali, 43 (A bylo té polovice
k shromáždění přináležející z ovec třikrát sto tisíc,
třidceti a sedm tisíců a pět set; 44 Volů třidceti
šest tisíců; 45 Oslů třidceti tisíců a pět set; 46 A
lidí šestnácte tisíců;) 47 Z té tedy polovice synů
Izraelských vzal Mojžíš po jednom zajatém z padesáti,
tak z lidí jako z hovad, a dal to Levítům, držícím stráž
příbytku Hospodinova, jakž byl přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 48 Tedy přistoupili k Mojžíšovi vývodové
vojska, hejtmané nad tisíci a setníci, 49 A řekli jemu:
My služebníci tvoji sečtli jsme počet bojovníků, kteréž
jsme měli pod spravou naší, a neubyl ani jeden z nás.
50 A protož obětujeme obět Hospodinu, každý z toho,
čehož jest dostal, nádobí zlaté, zápony, náramky,
prsteny, náušnice a řetízky, aby očištěny byly duše
naše před Hospodinem. 51 Vzal tedy Mojžíš a Eleazar
kněz od nich to zlato všelikého díla řemeslného. 52
Bylo pak všeho zlata odděleného, kteréž obětováno
Hospodinu, šestnácte tisíců, sedm set a padesáte
lotů, od hejtmanů nad tisíci a od setníků. 53 (Muži
zajisté bojovní, což loupeží vzali, to sobě měli.) 54
A vzavše Mojžíš a Eleazar kněz od hejtmanů nad
tisíci a setníků to zlato, vnesli je do stánku úmluvy, na
památku synů Izraelských před Hospodinem.

32 Měli pak synové Ruben a synové Gád dobytka
velmi mnoho, a uzřeli zemi Jazer a zemi
Galád, ano místo to místo příhodné pro dobytek. 2
Protož přistoupivše synové Gád a synové Ruben,
mluvili k Mojžíšovi a k Eleazarovi knězi a knížatům
shromáždění, řkouce: 3 Atarot a Dibon, a Jazer a
Nemra, Ezebon a Eleale, a Saban a Nébo a Beon,
4 Země, kterouž zbil Hospodin před shromážděním
Izraelským, jest země příhodná ku pastvě dobytku,
a my služebníci tvoji máme drahně dobytka. 5
(Protož řekli:) Jestliže jsme nalezli milost před očima
tvýma, nechť jest dána krajina ta služebníkům tvým k
vládařství, ať nechodíme za Jordán. 6 I odpověděl
Mojžíš synům Gád a synům Ruben: Což bratří vaši
půjdou sami k boji, a vy zde zůstanete? 7 I proč
roztrhujete mysli synů Izraelských, aby nesměli jíti do
země, kterouž jim dal Hospodin? 8 Takť jsou učinili
otcové vaši, když jsem je poslal z Kádesbarne, aby
prohlédli zemi tu. 9 Kteřížto, když přišli až k údolí
Eškol a shlédli zemi, potom vrátivše se, odvrátili mysl
synů Izraelských, aby nešli do země, kterouž dal jim
Hospodin. 10 Čímž popuzen jsa k hněvu Hospodin
v den ten, přisáhl, řka: 11 Zajisté že lidé ti, kteříž
vyšli z Egypta, od dvadcítiletých a výše, neuzří země
té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil Abrahamovi,
Izákovi a Jákobovi, nebo ne cele následovali mne,
12 Kromě Kálefa, syna Jefonova Cenezejského, a
Jozue, syna Nun, nebo cele následovali Hospodina.
13 I popudila se prchlivost Hospodinova na Izraele,
a učinil, aby byli tuláci na poušti za čtyřidceti let,
dokudž nezahynul všecken ten věk, kterýž činil zlé
před očima Hospodinovýma. 14 A hle, vy nastoupili
jste na místo otců svých, plémě lidí hříšných, abyste

vždy přidávali k hněvu prchlivosti Hospodinovy na
Izraele. 15 Jestliže se odvrátíte od následování jeho,
i ont' také opustí jej na poušti této, a tak budete
příčina zahynutí všeho lidu tohoto. 16 Přistoupivše
pak znovu, řekli jemu: Stáje dobytkům a stádům svým
zde vzděláme, a města dítkám svým, 17 Sami pak v
odění pohotově budeme, statečně sobě počínajíce
před syny Izraelskými, dokavadž jich neuvedeme na
místo jejich; mezi tím zůstanou dítky naše v městech
hrazených, pro bezpečnost před obyvateli země. 18
Nenavrátíme se do domů svých, až prvé vládnouti
budou synové Izraelští jeden každý dědictvím svým;
19 Aniž vezmeme jakého dědictví s nimi za Jordánem
neb dále, když dosáhneme dědictví svého z této
strany Jordánu, k východu slunce. 20 I odpověděl
jim Mojžíš: Jestliže učiníte tak, jakž jste mluvili, a
jestliže půjdete v odění před Hospodinem k boji,
21 A šli byste za Jordán vy všickni v odění před
Hospodinem, dokavadž by nevyhnal nepřátel svých
od tváři své, 22 A nebyla podmaněna všecka země
před Hospodinem: potom navrátíte se, a budete bez
viny před Hospodinem i před Izraelem; tak přijde
země tato vám v dědictví před Hospodinem. 23 Pakli
neučiníte toho, hle, zhřešíte proti Hospodinu, a vězte,
že pomsta vaše přijde na vás. 24 Stavějte sobě tedy
města pro dítky, a stáje pro dobytky své, a což vyšlo z
úst vašich, učiňte. 25 I odpovědělo pokolení synů Gád
a synů Ruben Mojžíšovi, řka: Služebníci tvoji učiní,
jakž pán náš rozkazuje. 26 Dítky naše a ženy naše,
dobytek náš a všecka hovada naše, tu zůstanou
v městech Galád, 27 Služebníci pak tvoji přejdou
jeden každý v odění způsobný před Hospodinem k
boji, jakož mluví pán můj. 28 I poručil o nich Mojžíš
Eleazarovi knězi a Jozue, synu Nun, a předním v
čeledech pokolení synů Izraelských, 29 A řekl jim:
Jestliže přejdou synové Gád a synové Ruben s vámi
za Jordán všickni hotovi k boji před Hospodinem,
a byla by již podmaněna země před vámi, dáte jim
zemi Galád k vládařství. 30 Pakli by nešli v odění s
vámi, tedy dědictví míti budou u prostřed vás v zemi
Kanán. 31 I odpověděli synové Gád a synové Ruben,
řkouce: Jakž mluvil Hospodin služebníkům tvým, tak
učiníme: 32 My půjdeme v odění před Hospodinem
do země Kanán, a zůstane nám v dědictví vládařství
naše z této strany Jordánu. 33 Tedy dal jim Mojžíš,
synům totiž Gád a synům Ruben a polovici pokolení
Manasses, syna Jozefova, království Seona, krále
Amorejského, a království Oga, krále Bázanského,
zemi s městy jejími při pomezích, i města země té
všudy vůkol. 34 A vzdělali synové Gád, Dibon, Atarot
a Aroer, 35 A Atrot, Sofan, Jazer a Jegbaa, 36 A
Betnemra a Betaran, města hrazená, a stáje pro
dobytky. 37 Synové pak Ruben vystavěli Ezebon,
Eleale a Kariataim, 38 A Nébo a Balmeon, změnivše
jim jména; také Sabma, a dali jiná jména městům,
kteráž vzdělali. 39 Táhli pak synové Machir, syna
Manassesova, do Galád, a vzavše tu krajinku, vyhnali
Amorejského, kterýž tam bydlil. 40 I dal Mojžíš zemi
Galád Machirovi, synu Manassesovu, a bydlil v ní.
41 Jair také syn Manassesův táhl a vzal vsi jejich, a
nazval je vsi Jairovy. 42 Nobe také táhl, a vzal Kanat
a městečka jeho, a nazval je Nobe od jména svého.

33 Tato jsou tažení synů Izraelských, kteříž vyšli z
země Egyptské po houfích svých, pod spravou
Mojžíše a Arona. 2 Sepsal pak Mojžíš vycházení
jejich podlé toho, jakž táhli k rozkazu Hospodinovu.
Tato jsou tedy vycházení jejich podlé toho, jakž
táhli. 3 Nejprv z Ramesses jdouce prvního měsíce,
v patnáctý den téhož prvního měsíce, nazejtří po
slavnosti Fáze vyšli synové Izraelští v ruce silné
před očima všech Egyptských, 4 Kdyžto Egyptští
pochovávali všecky prvorozené, kteréž zbil Hospodin
mezi nimi, a při bozích jejich vykonal Hospodin soudy
své. 5 Hnuvše se tedy synové Izraelští z Ramesses,
položili se v Sochot. 6 Potom hnuvše se z Sochot,
položili se v Etam, jenž jest při kraji pouště. 7 A
hnuvše se z Etam, navrátili se zase k Fiarot, jenž
jest před Belsefon, a položili se před Magdalem. 8 A
hnuvše se z Fiarot, šli prostředkem moře na poušť, a
ušedše tří dnů cesty po poušti Etam, položili se v
Marah. 9 Jdouce pak z Marah, přišli do Elim, kdežto
bylo dvanácte studnic vod, a sedmdesáte palm. I
položili se tu. 10 A hnuvše se z Elim, položili se u
moře Rudého. 11 Potom hnuvše se od moře Rudého,
položili se na poušti Sin. 12 A když se hnuli z pouště
Sin, položili se v Dafka. 13 A hnuvše se z Dafka,
položili se v Halus. 14 Hnuvše se pak z Halus, rozbili
stany v Rafidim, kdežto lid neměl vody ku pití. 15 A
hnuvše se z Rafidim, položili se na poušti Sinai. 16
Hnuvše se pak z pouště Sinai, položili se v Kibrot
Hattáve. 17 A když se hnuli z Kibrot Hattáve, položili
se v Hazerot. 18 Hnuvše se pak z Hazerot, položili
se v Retma. 19 A z Retma hnuvše se, položili se v
Remmon Fáres. 20 Potom hnuvše se z Remmon
Fáres, položili se v Lebna. 21 A hnuvše se z Lebna,
položili se v Ressa. 22 A hnuvše se z Ressa, položili
se v Cehelot. 23 Z Cehelot pak hnuvše se, položili
se na hoře Sefer. 24 A když se hnuli s hory Sefer,
položili se v Arad. 25 A hnuvše se z Arad, položili se
v Machelot. 26 Potom hnuvše se z Machelot, položili
se v Tahat. 27 A hnuvše se z Tahat, položili se v

Tár. 28 A když se hnuli z Tár, položili se v Metka.
29 A hnuvše se z Metka, položili se v Esmona. 30 Z
Esmona pak hnuvše se, položili se v Moserot. 31 A
když se hnuli z Moserot, položili se v Benejakan. 32 A
hnuvše se z Benejakan, položili se v Chor Gidgad. 33
A hnuvše se z Chor Gidgad, položili se v Jotbata. 34
Když se pak hnuli z Jotbata, položili se v Habrona. 35
A z Habrona hnuvše se, položili se v Aziongaber. 36
A odtud hnuvše se, položili se na poušti Tsin, jenž
jest Kádes. 37 A hnuvše se z Kádes, položili se na
hoře řečené Hor, při končinách země Edomské. 38
Tu vstoupil Aron kněz na horu, jenž slove Hor, k
rozkazu Hospodinovu, a umřel tam, léta čtyřidcátého
po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, v první
den měsíce pátého. 39 A byl Aron ve stu ve dvadcíti
a třech letech, když umřel na hoře Hor. 40 Uslyšel
také Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne
v zemi Kananejské, že by táhli synové Izraelští. 41
Tedy hnuvše se s hory Hor, položili se v Salmona. 42
A hnuvše se z Salmona, položili se v Funon. 43 Z
Funon pak hnuvše se, položili se v Obot. 44 A když se
hnuli z Obot, rozbili stany při pahrbcích hor Abarim,
na pomezí Moábském. 45 Potom hnuvše se od těch
pahrbků, položili se v Dibongad. 46 Z Dibongad
hnuvše se, položili se v Helmondeblataim. 47 A když
se hnuli z Helmondeblataim, položili se na horách
Abarim proti Nébo. 48 Odšedše pak z hor Abarim,
položili se na rovinách Moábských, při Jordánu proti
Jerichu. 49 A rozbili stany při Jordánu, od Betsimot
až do Abelsetim, na rovinách Moábských. 50 Mluvil
pak Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských,
při Jordánu naproti Jerichu, řka: 51 Mluv k synům
Izraelským a rci jim: Když přejdete Jordán, a vejdete
do země Kananejské, 52 Vyžeňte všecky obyvatele
země té od tváři vaší, a zkazte všecky rytiny jejich; i
všecky obrazy slité jejich zkazte, všecky také výsosti
jejich zbořte. 53 A když vyženete obyvatele země,
bydliti budete v ní; nebo vám jsem dal tu zemi, abyste
jí dědičně vládli. 54 Kteroužto rozdělíte sobě k dědictví
losem, vedlé čeledí svých. Kterých jest více, těm
větší dědictví dáte, kterých pak jest méně, těm menší
dědictví dáte. Na kterém místě komu los padne,
to jemu bude; podlé pokolení otců svých dědictví
dosáhnete. 55 Pakli nevyženete obyvatelů země od
tváři své, tedy ti, kterýchž zanecháte, budou vám jako
trní v očích vašich, a jako ostnové po bocích vašich,
a budou vás ssužovati na zemi, na kteréž vy bydliti
budete. 56 A na to přijde, abych to, což jsem jim
umínil učiniti, vám učinil.

34 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: 2 Přikaž
synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do
země Kanán, (tať jest země, kteráž se dostane vám v
dědictví, země Kananejská s pomezími svými,) 3
Strana polední vaše bude poušť Tsin vedlé pomezí
Edomských; a bude vaše pomezí polední od břehu
moře slaného k východu. 4 A zatočí se to pomezí
polední k Maleakrabim, a půjde až k Tsin, a potáhne
se od poledne přes Kádesbarne; a odtud vyjde ke
vsi Addar, a vztáhne se až k Asmon. 5 Od Asmon
zatočí se pomezí to vůkol až ku potoku Egyptskému,
a tu se skonávati bude k západu. 6 Pomezí pak
západní budete míti moře veliké; to bude vaše pomezí
západní. 7 A pomezí půlnoční toto míti budete: Od
moře velikého vyměříte sobě k hoře řečené Hor. 8
Od hory Hor vyměříte sobě, až kde se vchází do
Emat, a skonávati se bude pomezí to u Sedad. 9
A odtud půjde pomezí to k Zefronu, a konec jeho u
vsi Enan; to bude pomezí vaše k straně půlnoční.
10 Vyměříte sobě také pomezí k východu od vsi
Enan až do Sefama. 11 A od Sefama schýlí se
to pomezí až k Reblata, od východu maje Ain; a
schýlí se pomezí to, a přijde k straně moře Ceneret k
východu. 12 A vztáhne se to pomezí k Jordánu, a
bude konec jeho u slaného moře. Ta země vaše bude
po svých pomezích vůkol. 13 Tedy oznámil to Mojžíš
synům Izraelským, řka: Ta jest země, kterouž dědičně
obdržíte losem, jakož přikázal Hospodin, abych ji dal
devateru pokolení a polovici pokolení Manassesova.
14 Nebo vzalo pokolení synů Ruben po domích otců
svých, a pokolení synů Gád po domích otců svých, a
polovice pokolení Manassesova vzali dědictví své. 15
Půl třetího pokolení vzali dědictví své před Jordánem
proti Jerichu, k straně na východ slunce. 16 Mluvil opět
Hospodin k Mojžíšovi, řka: 17 Tato jsou jména mužů,
kteříž v dědictví rozdělí vám zemi: Eleazar kněz,
a Jozue, syn Nun. 18 Kníže také jedno z každého
pokolení vezmete k rozdělování dědictví země. 19 A
tato jsou jména mužů: Z pokolení Juda Kálef, syn
Jefonův; 20 Z pokolení synů Simeon Samuel, syn
Amiudův; 21 Z pokolení Beniaminova Helidad, syn
Chaselonův; 22 Z pokolení synů Dan kníže Bukci,
syn Jogli; 23 Z synů Jozefových z pokolení synů
Manasses kníže Haniel, syn Efodův; 24 Z pokolení
synů Efraim kníže Kamuel, syn Seftanův; 25 A z
pokolení synů Zabulon kníže Elizafan, syn Farnachův;
26 Z pokolení synů Izachar kníže Faltiel, syn Ozanův;
27 A z pokolení synů Asser kníže Ahiud, syn Salonův;
28 A z pokolení synů Neftalím kníže Fedael, syn
Amiudův. 29 Ti jsou, jimž přikázal Hospodin, aby

rozdělili země k dědictví synům Izraelským v zemi
Kananejské.

35 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na rovinách
Moábských, při Jordánu proti Jerichu, řka: **2**
Přikaž synům Izraelským, ať dadí Levítům z dědictví,
kterýmž vládnouti budou, města k bydlení, i podměstí
měst vůkol nich, **3** Aby měli města k bydlení, podměstí
pak jejich pro dobytky jejich, i pro statky jejich, a
pro všecka hovada jejich. **4** Podměstí pak měst,
kteráž dáte Levítům, vzdálí budou ode zdi městské
na tisíc loktů zevnitř vůkol. **5** Protož vyměříte vně za
každým městem na východ slunce dva tisíce loktů,
na poledne též dva tisíce loktů, také na západ dva
tisíce loktů, i na půlnoci dva tisíce loktů, tak aby
bylo město v prostředku. Ta bude míra podměstí
měst jejich. **6** Z těch pak měst, kteráž dáte Levítům,
oddělíte šest měst k útočišti, aby tam utekl, kdož by
někoho zabil; a k těm přidáte jim ještě čtyřidceti dvě
města. **7** I bude všech měst, kteráž dáte Levítům,
čtyřidceti osm měst i s podměstími jejich. **8** Těch pak
měst, kteráž dáte z vládařství synů Izraelských, od
těch, kteříž více mají, více vezmete, a od těch, kteříž
méně mají, méně vezmete; jedno každé pokolení
vedlé velikosti dědictví, jímž vládnouti budou, dá z
měst svých Levítům. **9** I mluvil Hospodin k Mojžíšovi,
řka: **10** Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když
přejdete Jordán, a vejdete do země Kananejské,
11 Vybéřete sobě města, a ta města budete míti k
utíkání, aby tam utekl ten, kterýž by někoho zabil
z nedopatření. **12** A budou vám ta města k útočišti
před přítelem, aby neumřel ten, kdož zabil, dokudž
by se nepostavil před shromážděním k soudu. **13**
Z těch tedy měst, kteráž dáte, šest měst k útočišti
míti budete. **14** Tři města dáte před Jordánem, též
tři města dáte v zemi Kananejské; i budou města
útočiště. **15** Synům Izraelským i příchozímu, i podruhu
mezi nimi bude těch šest měst k útočišti, aby tam
utekl, kdož by koli ranil někoho z nedopatření. **16**
Jestliže by pak železem ranil někoho, tak až by
umřel, vražedlník jest; smrtí umře vražedlník takový.
17 Pakli by hodě kamenem, jímž by mohl zabiti,
udeřil někoho, tak že by umřel, vražedlník jest; smrtí
umře vražedlník takový. **18** Pakli by hodě dřevem,
kterýmž by mohl zabiti, udeřil někoho, tak že by
umřel, vražedlník jest; smrtí umře vražedlník takový.
19 Přítel zabitého zabije vražedlníka toho; kdyžkoli
ho dostane, on sám zabije ho. **20** Aneb jestliže by z
nenávisti strčil někým, aneb shodil by něco na něho z
úkladu, tak že by od toho umřel; **21** Aneb jestliže by z
nepřátelství rukou udeřil někoho, tak že by umřel:
smrtí umře bitec ten, vražedlník jest; přítel zabitého
zabije vražedlníka toho, jakž ho nejprv dostane. **22**
Jestliže by pak náhodou a ne z nepřátelství strčil
někým, aneb shodil by na něho nějakou věc bez
úkladu; **23** Aneb jaký koli kámen, od něhož by umříti
mohl, shodil by na něj z nedopatření, tak že by umřel,
nebyv s ním v nepřátelství, ani nehledaje zlého jeho:
24 Tedy souditi bude shromáždění mezi bitcem a
mezi přítelem zabitého vedlé soudů těchto. **25** A
vysvobodí shromáždění vražedlníka toho z rukou
přítele zabitého, a káže se jemu navrátiti shromáždění
k městu útočiště jeho, do něhož utekl; i bude bydliti v
něm, dokudž neumře kněz nejvyšší, kterýž pomazán
jest olejem svatým. **26** Jestliže by pak ten, kterýž zabil
člověka, vyšel z mezí města útočiště svého, do něhož
utekl, **27** A přítel zabitého našel by jej vně, an přešel
meze města útočiště svého, a zabil by přítel zabitého
vražedlníka toho, nebude vinen krví. **28** Nebo v městě
útočiště svého bydliti má, dokudž by neumřel kněz
nejvyšší. Když by pak umřel kněz nejvyšší, navrátí se
vražedlník do země vládařství svého. **29** A bude vám
toto za ustanovení soudné v pronárodech vašich,
ve všech příbytcích vašich. **30** Kdož by koli měl na
smrt vydati někoho, podlé vyznání svědků sáhne na
vražedlníka; ale jeden svědek nebude moci svědčiti
proti někomu na smrt. **31** Nevezmete pak výplaty
za člověka vražedlníka, kterýž, jsa nešlechetný, jest
smrti hoden, než smrtí ať umře. **32** Aniž také vezmete
výplaty od toho, kterýž utekl do města útočiště svého,
aby se navrátil k bydlení do země své, prvé než by
umřel kněz, **33** Abyste nepoškvrnili země, v níž jste.
Nebo krev taková poškvrnila by země, aniž také země
očištěna býti může od krve, kteráž jest vylita na ní,
jediné krví toho, kterýž vylil ji. **34** Protož nepoškvrňujte
země, v kteréž bydlíte, kdežto já přebývám; nebo já
Hospodin přebývám u prostřed synů Izraelských.

36 Přistoupili pak starší z čeledi synů Galád,
syna Machir, syna Manassesova, z čeledi synů
Jozefových, a mluvili před Mojžíšem a před knížaty
předními z synů Izraelských, **2** A řekli: Tobě pánu
mému přikázal Hospodin, abys losem dal zemi v
dědictví synům Izraelským; přikázáno jest také pánu
mému od Hospodina, aby dal dědictví Salfada, bratra
našeho, dcerám jeho. **3** Kteréž jestliže někomu z
pokolení synů Izraelských, kromě z pokolení svého,
dány budou za manželky, odejde dědictví jejich
od dědictví otců našich, a přidáno bude k dědictví
pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak z
losu dědictví našeho ubude. **4** A když budou míti
synové Izraelští léto milostivé, připojeno bude dědictví

jejich k dědictví pokolení toho, do kteréhož by
se vdaly, a tak od dědictví pokolení otců našich
odtrženo bude dědictví jejich. 5 Tedy přikázal Mojžíš
synům Izraelským podlé řeči Hospodinovy, řka: Dobře
pokolení synů Jozefových mluví. 6 To jest, což přikázal
Hospodin o dcerách Salfadových, řka: Za kohož se
jim líbiti bude, nechť se vdadí, však v čeledi domu
otce svého ať se vdávají, 7 Aby nebylo přenášíno
dědictví synů Izraelských z pokolení na pokolení;
nebo synové Izraelští jeden každý přídržeti se bude
dědictví pokolení otců svých. 8 A každá dcera z
pokolení synů Izraelských, kteráž by měla dědictví, za
někoho z čeledi pokolení otce svého vdá se, aby vládli
synové Izraelští jeden každý dědictvím otců svých, 9
Aby nebylo přenášíno vládařství z jednoho pokolení
na druhé pokolení, ale jeden každý z pokolení synů
Izraelských dědictví svého přídržeti se bude. 10
Jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinily dcery
Salfadovy. 11 Nebo Mahla, Tersa a Hegla, Melcha a
Noa, dcery Salfad, vdaly se za syny strýců svých.
12 Do čeledi synů Manasse, syna Jozefova, vdaly
se, a zůstalo dědictví jejich při pokolení čeledi otce
jejich. 13 Tato jsou přikázaní a soudové, kteréž
přikázal Hospodin skrze Mojžíše synům Izraelským,
na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu.

5 Mojžišova

1 Tato jsou slova, kteráž mluvil Mojžíš ke všemu
lidu Izraelskému před Jordánem na poušti, na
rovinách proti moři Rudému, mezi Fáran a Tofel a
Lában a Hazerot a Dizahab. 2 Jedenácte dní cesty
jest od Oréb přes hory Seir až do Kádesbarne. 3
Stalo se pak čtyřidcátého léta, jedenáctého měsíce,
v první den téhož měsíce, že mluvil Mojžíš synům
Izraelským všecky věci, kteréž jemu byl přikázal
Hospodin oznámiti jim, 4 Kdyžto již byl zabil Seona,
krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, a Oga,
krále Bázan, kterýž bydlil v Astarot, zabil v Edrei.
5 Před Jordánem, v zemi Moábské, počal Mojžíš
vysvětlovati zákona tohoto, řka: 6 Hospodin Bůh
náš mluvil k nám na Orébě, řka: Dosti jste již na
hoře této bydlili. 7 Obraťte se, táhněte a jděte k hoře
Amorejských, na všecko vůkolí její, bud' na roviny,
na hory, na údolí, na poledne, i na břehy mořské, k
zemi Kananejské a k Libánu, až k řece veliké, k řece
Eufrates. 8 Ej, ukázal jsem vám tu zemi; vejdětež do
ní, a dědičně vládněte jí, kterouž s přísahou zaslíbil
dáti Hospodin otcům vašim, Abrahamovi, Izákovi a
Jákobovi, i semeni jejich po nich. 9 A mluvil jsem
k vám toho času, řka: Nemohuť sám nésti vás. 10
Hospodin Bůh váš rozmnožil vás, a hle, rozmnoženi
jste dnes jako hvězdy nebeské. 11 (Hospodin Bůh
otců vašich rozmnožiž vás nad to, jakž jste nyní,
tisíckrát více, a požehnej vám, jakož jest mluvil vám.)
12 Kterak bych nesl sám práci vaši, břímě vaše a
nesnáze vaše? 13 Vydejte z sebe muže moudré a
opatrné, a zkušené z pokolení svých, abych je vám
představil. 14 I odpověděli jste mi a řekli jste: Dobráť
jest ta věc, kterouž jsi učiniti rozkázal. 15 Vzav tedy
přední z pokolení vašich, muže moudré a zkušené,
ustanovil jsem je knížaty nad vámi, hejtmany nad
tisíci, setníky, padesátníky, desátníky a správce v
pokoleních vašich. 16 Přikázal jsem také soudcům
vašim toho času, řka: Vyslýchejte pře mezi bratřími
svými, a sudťe spravedlivě mezi mužem a bratrem
jeho, i mezi příchozím jeho. 17 Nebudete přijímati
osoby v soudu; jakž malého tak i velikého slyšeti
budete, nebudete se báti žádného, nebo Boží soud
jest. Jestliže byste pak měli jakou věc nesnadnou,
vznesete na mne, a vyslyším ji. 18 Přikázal jsem vám,
pravím, toho času všecko, co byste činiti měli. 19
Potom pak hnuvše se z Oréb, přešli jsme všecku
poušť tuto velikou a hroznou, kterouž jste viděli,
jdouce cestou k hoře Amorejských, jakož nám byl
přikázal Hospodin Bůh náš, a přišli jsme až do
Kádesbarne. 20 I řekl jsem vám: Přišli jste až k hoře
Amorejské, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám.
21 Ej, dal Hospodin Bůh tvůj tu zemi tobě; vstupiž a
vládni jí, jakož řekl Hospodin Bůh otců tvých tobě;
neboj se, aniž se strachuj. 22 Vy pak všickni přistoupili
jste ke mně a řekli jste: Pošleme muže před sebou,
kteříž by nám shlédli zemi, a oznámili by nám něco
o cestě, kterouž bychom vstoupiti měli, i města, do
nichž bychom přijíti měli. 23 Kterážto řeč líbila se mně,
a vzal jsem z vás dvanácte mužů, jednoho muže z
každého pokolení. 24 A oni obrátivše se a vstoupivše
na horu, přišli až k údolí Eškol a shlédli zemi. 25
Nabrali také s sebou ovoce země té, a přinesli nám,
a oznámili nám o těch věcech, řkouce: Dobráť jest
země, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám. 26 A
však jste nechtěli jíti, ale odpírali jste řeči Hospodina
Boha svého. 27 A reptali jste v staních svých, řkouce:
Proto že nás v nenávisti měl Hospodin, vyvedl nás z
země Egyptské, aby nás vydal v ruce Amorejského, a
zahladil nás. 28 Kam bychom šli? Bratří naši zstrašili
srdce naše, pravíce: Lid ten jest větší a vyšší nežli
my, města veliká a hrazená až k nebi, ano i syny
Enakovy tam jsme viděli. 29 I řekl jsem vám: Nebojte
se, ani se strachujte jich. 30 Hospodin Bůh váš, kterýž
jde před vámi, ont' bojovati bude za vás rovně tak,
jakž učinil s vámi v Egyptě, před očima vašima. 31
Ano i na poušti viděl jsi, kterak nesl tebe Hospodin
Bůh tvůj, jako nosí člověk syna svého, a to po vší
cestě, kterouž jste šli, až jste přišli na toto místo.
32 A ani tak uvěřili jste Hospodinu Bohu svému, 33
Kterýž k vyhledání vám místa, na kterémž byste se
klásti měli, v noci předcházel vás cestou v ohni, aby
vám ukázal cestu, kterouž byste měli jíti, a v oblace
ve dne. 34 Uslyšel pak Hospodin hlas řečí vašich,
a rozhněval se, a přisáhl, řka: 35 Jistě že nižádný
z lidí těchto pokolení zlého neuzří země té dobré,
kterouž jsem s přísahou zaslíbil dáti otcům vašim,
36 Kromě Kálefa, syna Jefonova; tent' ji uzří, a jemu
dám zemi, po níž chodil, i synům jeho, proto že cele
následoval Hospodina. 37 Ano i na mne rozhněval
se Hospodin příčinou vaší, řka: Také ani ty nevejdeš
tam. 38 Jozue, syn Nun, kterýž stojí před tebou,
ont' vejde tam, jeho posilň, nebo on rozdělí ji losem
Izraelovi. 39 A dítky vaše, o kterýchž jste pravili, že
v loupež budou, a synové vaši, kteříž ještě neznají
dobrého ani zlého, oni vejdou do ní, a jim dám ji; oni
dědičně ji obdrží. 40 Vy pak obrátíce se, jděte na
poušť cestou k moři Rudému. 41 A odpověděvše, řekli
jste ke mně: Zhřešilit' jsme Hospodinu. My vstoupíme
a budeme bojovati podlé toho všeho, jakž rozkázal
nám Hospodin Bůh náš. A vzavše všickni odění

svá válečná na sebe, hotovi jste byli vstoupiti na
horu. 42 Hospodin pak řekl mi: Rci jim: Nevstupujte a
nebojujte, neboť nejsem u prostřed vás, abyste nebyli
poraženi před nepřátely svými. 43 A když jsem vám
to mluvil, neuposlechli jste, nýbrž odporni jste byli řeči
Hospodinově, a všetečně vstoupili jste na horu. 44
Tedy vytáhl Amorejský, kterýž bydlil na té hoře, proti
vám, a honili vás, jako činívají včely, a potřeli vás na
hoře Seir až do Horma. 45 A navrátivše se, plakali
jste před Hospodinem, ale neuslyšel Hospodin hlasu
vašeho, a uší svých nenaklonil k vám. 46 I zůstali jste
v Kádes za mnohé dny, podlé počtu dnů, v nichž jste
tam byli.

2 Potom obrátivše se, táhli jsme na tu poušť cestou
k moři Rudému, jakož mluvil Hospodin ke mně,
a obcházeli jsme horu Seir za dlouhý čas, 2 Až mi
řekl Hospodin takto: 3 Dosti jste již obcházeli horu
tuto, obraťtež se k straně půlnoční. 4 A lidu přikaž,
řka: Půjdete přes pomezí bratří svých synů Ezau,
kteříž bydlí v Seir. Ačkoli budou se vás báti, hleďte
však pilně, 5 Abyste jich nedráždili; nebo nedám
vám z země jejich ani šlepěje nožné, proto že v
dědictví Ezau dal jsem horu Seir. 6 Pokrmů koupíte
od nich za peníze, a jísti budete, i vody také ku pití
za peníze od nich jednati budete. 7 Nebo Hospodin
Bůh tvůj požehnal tobě při všeliké práci rukou tvých,
a zná, že jdeš přes poušť velikou tuto; již čtyřidceti
let Hospodin Bůh tvůj byl s tebou, aniž jsi měl v
čem nedostatku. 8 A šli jsme od bratří našich, synů
Ezau, kteříž bydlí v Seir, s cesty polní od Elat a od
Aziongaber, a uchýlili jsme se, abychom šli cestou
po poušti Moábské. 9 I řekl mi Hospodin: Neškoď
Moábským, ani jich popouzej k boji, nebo nedám tobě
v zemi jejich dědictví, poněvadž synům Lot dal jsem
Ar v dědictví. 10 (Emim prvé bydlili v ní, lid veliký
a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. 11 Oni
také za obry držáni byli jako Enakim, ale Moábští
říkali jim Emim. 12 V Seir pak bydlili prvé Horejští,
kteréž synové Ezau vyhnali, a zahladili je před tváří
svou, a bydlili tu místo nich, jako učinil Izrael v
zemi vládařství svého, kterouž jim dal Hospodin.)
13 Nyní vstanouce, přejděte potok Záred. I přešli
jsme potok Záred. 14 Času pak, v němž jsme šli
z Kádesbarne, až jsme přešli potok Záred, bylo let
třidceti osm, dokavadž nebyl vyhlazen všecken věk
mužů bojovných z prostřed stanů, jakož jim přisáhl
Hospodin. 15 Nebo ruka Hospodinova byla proti nim
k setření jich z prostředku stanů, dokudž nevyhladil
jich. 16 I stalo se, když všickni muži ti bojovní vyhynuli
z prostředku lidu, 17 Že mluvil Hospodin ke mně,
řka: 18 Ty přejdeš dnes pomezí Moábské k městu Ar,
19 A přiblížíš se k synům Ammon. Nessužujž jich a
nepopouzej jich k boji, nebo nedám tobě v zemi synů
Ammon dědictví, poněvadž synům Lotovým dal jsem
ji k vládařství. 20 (I ona také držána byla za zemi obrů;
nebo obrové před tím bydlili v ní, kterýmž Ammonitští
říkali Zamzomim, 21 Lid veliký a mnohý, a vysokého
zrostu, jako Enakim. Ale zahladil je Hospodin před
tváří jejich, a vešli v dědictví jejich, a bydlili na místě
jejich, 22 Jakož učinil synům Ezau bydlícím v Seir,
pro něž vyhladil Horejské před tváří jejich, i vešli v
dědictví jejich, a bydlili na místě jejich až do dnešního
dne. 23 Hevejské také, kteříž bydlili v Azerim až do
Gáza, Kaftorejští, kteříž vyšli z Kaftor, zahladili je,
a bydlili na místě jejich.) 24 Vstanouce, beřte se a
přejděte potok Arnon. Hle, dal jsem v ruce tvé Seona,
krále Ezebon Amorejského, a zemi jeho; začniž jí
vládnouti, a bojuj válečně proti němu. 25 Dnes počnu
pouštěti strach a lekání se tebe na lidi, kteříž jsou
pode vším nebem, tak že kteřížkoli uslyší pověst o
tobě, třásti a lekati se budou tváři tvé. 26 I poslal jsem
posly z pouště Kedemot k Seonovi, králi Ezebon, s
slovy pokojnými, řka: 27 Nechť projdu skrze zemi
tvou, přímo cestou půjdu, neuchýlím se ani na pravo
ani na levo. 28 Pokrmů za peníze prodáš mi, abych
jedl, vody také za peníze dáš mi, a píti budu; toliko
pěšky projdu, 29 Jakož mi učinili synové Ezau, kteříž
bydlí v Seir, a Moábští, kteříž bydlí v Ar, dokudž
nepřejdu Jordánu, jda k zemi, kterouž Hospodin Bůh
náš dává nám. 30 Ale nechtěl dopustiti Seon, král
Ezebon, abychom prošli zemi jeho; nebo byl zatvrdil
Hospodin Bůh tvůj ducha jeho, a ztužil srdce jeho,
aby dal jej v ruce tvé, jakož se vidí podnes. 31 (Nebo
řekl mi byl Hospodin: Aj, již jsem počal v moc dávati
tobě Seona i zemi jeho; začniž jí vládnouti, abys
dědičně obdržel zemi jeho.) 32 A vytáhl byl Seon proti
nám, on i všecken lid jeho k boji do Jasa. 33 I dal jej
nám Hospodin Bůh náš, a porazili jsme ho s syny
jeho i se vším lidem jeho. 34 Vzali jsme také toho
času všecka města jeho, a dali jsme v prokletí lid těch
všech měst, i ženy i děti, žádného nepozůstavivše.
35 Toliko hovada rozebrali jsme sobě, a kořisti z měst,
kterýchž jsme dobyli. 36 Od Aroer jenž jest na břehu
potoka Arnon, a od města, kteréž jest v údolí, až
do Galád nebylo města, kteréž by ostáti mohlo před
námi; všecka nám dal Hospodin Bůh náš. 37 Toliko k
zemi synů Ammon nepřiblížils se, ani k žádné krajině
ležící při potoku Jabok, ani k městům na horách, a
k žádnému místu, kteréž zapověděl Hospodin Bůh
náš.

3 Potom obrátivše se, táhli jsme cestou k Bázan.
I vytáhl Og, král Bázan, proti nám, on i všecken lid
jeho k bitvě do Edrei. **2** I řekl mi Hospodin: Neboj
se ho, nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid
jeho i zemi jeho, a učiníš jemu tak, jako jsi učinil
Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon.
3 Dal tedy Hospodin Bůh náš v ruce naše i Oga, krále
Bázan, a všecken lid jeho, i porazili jsme jej, tak že
jsme nepozůstavili po něm žádného živého. **4** Dobyli
jsme také téhož času všech měst jeho; nebylo města,
kteréhož bychom jim neodjali, šedesáte měst, všecku
krajinu Argob, království Oga v Bázan. **5** Všecka
ta města byla ohražená zdmi vysokými, branami a
závorami, kromě měst otevřených, jichž bylo velmi
mnoho. **6** A vyplénili jsme je, jako jsme učinili Seonovi,
králi Ezebon, vyhladivše všecka města, muže, ženy i
dítky. **7** Všecka pak hovada a kořisti měst rozebrali
jsme sobě. **8** Vzali jsme také téhož času zemi z ruky
dvou králů Amorejských, kteráž byla před Jordánem,
od potoku Arnon až k hoře Hermon, **9** (Sidonští říkají
Hermonu Sarion, a Amorejští říkají jemu Sanir,) **10**
Všecka města v kraji, a všecken Galád, a všecken
Bázan až do Sálecha a Edrei, kteráž byla města
království Og v Bázan. **11** Sám toliko Og, král v
Bázan, z jiných obrů byl pozůstal. Aj, lůže jeho,
lůže železné, ještě zůstává v Rabbat synů Ammon,
devíti loktů zdýlí, a čtyř loket zšíří, jakž jest loket
muže. **12** Když tedy zemi tu obdrželi jsme dědičně
toho času, krajinu od Aroer, jenž jest při potoku
Arnon, a polovici hory Galád i města její, dal jsem
pokolení Ruben a Gád. **13** Ostatek pak Galád a
všecku zemi Bázan, království Oga, dal jsem polovici
pokolení Manassesova, totiž všecku krajinu Argob,
všecku Bázan, kteráž sloula země obrů. **14** Jair, syn
Manasse, vzal všecku krajinu Argob, až ku pomezí
Gessuri a Machati; pročež nazval zemi Bázan od
jména svého Havot Jair až do dnešního dne. **15**
Machirovi pak dal jsem Galád. **16** A Rubenovu a
Gádovu pokolení dal jsem krajinu od Galád až ku
potoku Arnon, polovici potoka s pomezím až ku
potoku Jabok, kdež jsou hranice synů Ammonitských,
17 A roviny tyto i Jordán s pomezím od Ceneret až k
moři pustému, jenž jest moře slané, ležící pod horou
Fazga k východu. **18** A přikázal jsem vám toho času,
řka: Hospodin Bůh váš dal vám zemi tuto, abyste ji
dědičně obdrželi; vezmouce odění na sebe, půjdete
před bratřími vašimi, syny Izraelskými, kteřížkoli silní
jste. **19** Toliko ženy vaše a dítky vaše, a dobytek váš,
(nebo vím, že mnoho dobytka máte,) zůstanou v
městech vašich, kteráž jsem dal vám, **20** Dokudž by
nedal odpočinutí Hospodin bratřím vašim jako i vám,
aby i oni dědičně obdrželi zemi, kterouž Hospodin
Bůh váš dává jim za Jordánem; tedy navrátíte se
jeden každý k dědictví svému, kteréž jsem dal vám.
21 Také i Jozue přikázal jsem toho času, řka: Oči tvé
vidí všecko, co učinil Hospodin Bůh váš těm dvěma
králům; takť učiní Hospodin všechněm královstvím,
do kterýchž ty půjdeš. **22** Nebojtež se jich, nebo
Hospodin Bůh váš, ontť jest, kterýž bojuje za vás. **23**
A tehdáž prosil jsem Hospodina, řka: **24** Panovníče
Hospodine, ty jsi počal ukazovati služebníku svému
velikost svou a ruku svou přesilnou; nebo kdo jest Bůh
silný na nebi aneb na zemi, ješto by činiti mohl skutky
podobné tvým, a moci podobné tobě? **25** Prosím,
nechť vejdu a uzřím zemi tu výbornou, kteráž jest za
Jordánem, horu tu výbornou i Libán. **26** Pohnul se pak
Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale řekl
mi: Dosti máš, nemluv více o to se mnou. **27** Vstup na
vrch hory Fazga, a pozdvihna očí svých k západu a k
půlnoci, ku poledni i k východu, hleď očima svýma;
nebo nepřejdeš Jordánu tohoto. **28** Ale přikaž Jozue,
a posilň ho, i potvrď ho; nebo půjde před lidem tímto,
a on uvede jim v dědictví zemi, kterouž uzříš. **29** I
zůstali jsme v údolí naproti Betfegor.

4 Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž
já učím vás činiti, abyste živi byli, a vejdouce,
dědičně vládli zemí, kterouž Hospodin Bůh otců
vašich vám dává. **2** Nepřidáte nic k slovu, kteréž já
přikazuji vám, aniž co ujmete od něho, abyste tak
přikázaní Hospodina Boha svého, kteréž já přikazuji
vám, zachovali. **3** Oči vaše viděly, co učinil Hospodin
pro Belfegor, jak všecky lidi, kteříž odešli po Belfegor,
vyhladil Hospodin Bůh tvůj z prostředku tvého. **4** Vy
pak, přídržející se Hospodina Boha vašeho, živi jste
do dnešního dne všickni. **5** Viztež, učilť jsem vás
ustanovením a soudům, jakž mi přikázal Hospodin
Bůh můj, abyste tak činili v zemi, do kteréž vejdete k
dědičnému držení jí. **6** Ostříhejtež tedy a čiňte je,
nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše před
očima národů, kteříž, slyšíce všecka ustanovení tato,
řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ veliký tento
jest. **7** Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by měl
bohy sobě tak blízké, jako jest Hospodin Bůh váš ve
všem volání našem k němu? **8** A který jest národ tak
veliký, kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé,
jako jest všecken zákon tento, kterýž já vám dnes
předkládám? **9** A však hleď se a bedlivě ostříhej
duše své, abys nezapomenul na ty věci, kteréž viděly
oči tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všecky dny
života tvého; a v známost je uvedeš synům i vnukům
svým. **10** A nezapomínej, že jsi onoho dne stál před

Hospodinem Bohem svým na Orébě, když mi byl
řekl Hospodin: Shromažď mi lid, ať jim předložím
slova má, z nichž by se učili mne báti po všecky dny,
dokudž živi budou na zemi, a témuž aby syny své
učili. 11 Tedy přistoupili jste, a stáli jste pod horou;
(hora pak ta hořela ohněm až do samého nebe, a
byly na ní tmy, oblak a mrákota.) 12 I mluvil k vám
Hospodin z prostředku ohně. Hlas slov slyšeli jste,
ale obrazu žádného jste neviděli kromě hlasu, 13
Jímž vyhlásil vám smlouvu svou, kteréžto přikázal
vám ostříhati, totiž desíti slov, a napsal je na dvou
dskách kamenných. 14 Mně také přikázal Hospodin
toho času, abych učil vás ustanovením a soudům,
abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému
držení jí. 15 Protož pilně pečujte o duše své, (nebo
neviděli jste žádného obrazu toho dne, když k vám
mluvil Hospodin na Orébě z prostředku ohně,) 16
Abyste neporušili cesty své, a neučinili sobě rytiny
aneb podobenství nějakého obrazu, tvárnosti muže
neb ženy, 17 Podobenství nějakého hovada, kteréž
jest na zemi, aneb podobenství jakéhokoli ptáka
křídla majícího, kterýž létá v povětří, 18 Podobenství
jakéhokoli zeměplazu na zemi, aneb podobenství
jakékoli ryby, kteráž jest u vodě pod zemí. 19 Ani
pozdvihuj očí svých k nebi, abys, vida slunce a měsíc,
i hvězdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa,
klaněl bys se jim a sloužil bys jim, ješto ty věci oddal
Hospodin Bůh tvůj všechněm lidem pode vším nebem,
20 Vás pak vzal Hospodin, a vyvedl vás jako z peci
železné z Egypta, abyste byli jeho lid dědičný, jako
jste dne tohoto. 21 Ale na mne rozhněval se Hospodin
příčinou vaší, a přisáhl, že nepřejdu Jordánu, ani
nevejdu do země té výborné, kterouž Hospodin Bůh
tvůj dává tobě v dědictví. 22 Nebo já umru v zemi
této, a nepřejdu Jordánu, vy pak přejdete, a dědičně
obdržíte zemi tu výbornou. 23 Hleďtež, abyste se
nezapomínali na smlouvu Hospodina Boha svého,
kterouž učinil s vámi, a nečinili sobě rytiny, aneb
obrazu jakékoli věci, jakož přikázal tobě Hospodin
Bůh tvůj. 24 Nebo Hospodin Bůh tvůj jest oheň
sžírající, Bůh silný, horlivý. 25 Když zplodíš syny a
vnuky, a zstaráte se v zemi té, jestliže porušíte cestu
svou, a uděláte rytinu ku podobenství jakékoli věci,
aneb učiníte něco zlého před očima Hospodina Boha
svého, popouzejíce ho: 26 Osvědčuji proti vám dnes
před nebem i zemí, že hrozně a rychle vyhlazeni
budete z země, do kteréž půjdete přes Jordán, abyste
vládli jí. Nedlouho bydliti budete v ní, ale do konce
vyhlazeni budete. 27 A rozptýlí vás Hospodin mezi
národy, a maličký počet vás zůstane mezi pohany,
do kterýchž zavede vás Hospodin, 28 A sloužiti tam
budete bohům, dílu rukou lidských, dřevu a kameni,
ješto nevidí ani slyší, ani jedí, ani čijí. 29 Jestliže
pak i tam hledati budeš Hospodina Boha svého, tedy
nalezneš, budeš-li ho hledati z celého srdce svého
a z celé duše své. 30 Kdyžť úzko bude, a přijdou
na tě všecky ty věci, naposledy však, jestliže bys
se navrátil k Hospodinu Bohu svému, a poslouchal
bys hlasu jeho, 31 (Poněvadž Hospodin Bůh tvůj jest
Bůh silný, milosrdný,) neopustí tebe, ani tě nezkazí,
ani zapomene se na smlouvu otců tvých, kterouž s
přísahou utvrdil jim. 32 Nebo ptej se nyní na dni staré,
kteříž byli před tebou, od toho dne, v kterémž stvořil
Bůh člověka na zemi, a od jednoho kraje nebe až do
druhého, stala-li se kdy věc podobná této tak veliké,
aneb slýcháno-li kdy co takového? 33 Zdali kdy slyšel
který lid hlas Boha mluvícího z prostředku ohně, jako
jsi ty slyšel a živ zůstal? 34 Aneb zdali se kdy který
Bůh pokusil, aby přijda, vzal sobě národ některý z
jiného národu s zkušováním, znameními a s zázraky,
skrze boje a ruku silnou, v rameni vztaženém a v
hrůzi veliké, jako učinil všecko toto pro vás Hospodin
Bůh váš v Egyptě před očima vašima? 35 Toběť jest
to ukázáno, abys věděl, že Hospodin jest Bůh, a že
není jiného kromě něho. 36 Dalť s nebe slyšeti hlas
svůj, aby vyučil tebe, a na zemi ukázal tobě oheň
svůj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostředku ohně.
37 Proto že miloval otce tvé, vyvolil símě jejich po
nich, a vyvedl tě před sebou mocí svou velikou z
Egypta, 38 Aby vyžena národy veliké a silnější, než
jsi ty, před tváří tvou, uvedl tebe a dal tobě zemi jejich
v dědictví, jakož dnes vidíš. 39 Věziž tedy dnes a
obnov to v srdci svém, že Hospodin jest Bůh na nebi
svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného. 40
Protož ostříhej po všecky dny ustanovení a přikázaní
jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, aby dobře bylo
tobě i synům tvým po tobě, a abys prodlil dnů v
zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. 41 Tehdy
oddělil Mojžíš tři města před Jordánem k východu
slunce, 42 Aby utekl do nich vražedlník, kterýž by
zabil bližního svého nechtě, a neměl by ho před tím
v nenávisti; když by utekl do jednoho z těch měst,
aby živ zůstal: 43 Bozor na poušti, na rovinách v kraji
Rubenitských, a Rámot v Galád, v pokolení Gád,
a Golan v Bázan, v pokolení Manasse. 44 Ten jest
zákon, kterýž předložil Mojžíš synům Izraelským,
45 A tato jsou svědectví a ustanovení i soudové,
kteréž předložil Mojžíš synům Izraelským, když vyšli
z Egypta, 46 Před Jordánem v údolí naproti Betfegor,
v zemi Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v
Ezebon, jejž porazil Mojžíš a synové Izraelští, když
vyšli z Egypta, 47 A uvázali se dědičně v zemi jeho, a

v zemi Oga, krále Bázan, dvou králů Amorejských, v
zemi, kteráž jest před Jordánem k východu slunce,
48 Od Aroer, (jenž leží při břehu potoka Arnon,) až k
hoře Sion, kteráž jest Hermon, 49 I ve všecku rovinu
před Jordánem k východu až k moři pustému, ležící
pod horou Fazga.

5 I svolal Mojžíš všecken lid Izraelský, a řekl jim:
Slyš, Izraeli, ustanovení a soudy, kteréž já dnes
mluvím v uši vaše; naučte se jim, a v skutku jich
ostříhejte. 2 Hospodin Bůh náš učinil s námi smlouvu
na Orébě. 3 Ne s otci našimi učinil Hospodin tu
smlouvu, ale s námi, kteříž zde jsme nyní my všickni
živí. 4 Tváří v tvář mluvil Hospodin s vámi na té
hoře z prostředku ohně, 5 (Já jsem pak stál mezi
Hospodinem a mezi vámi toho času, abych oznámil
vám řeč Hospodinovu; nebo jste se báli ohně, a
nevstoupili jste na horu), řka: 6 Já jsem Hospodin
Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské
z domu služby. 7 Nebudeš míti bohů jiných přede
mnou. 8 Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství
těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch,
kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž jsou u vodách
pod zemí. 9 Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti.
Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý,
navštěvující nepravost otců na synech do třetího
i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, 10
A činící milosrdenství nad tisíci těch, kteříž mne
milují, a ostříhají přikázaní mých. 11 Nevezmeš jména
Hospodina Boha svého nadarmo, neboť nenechá
bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho
nadarmo. 12 Ostříhej dne sobotního, abys jej světil,
jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj. 13 Šest dní
pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své; 14 Ale
dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého.
Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá,
i služebník tvůj i děvka tvá, vůl i osel tvůj i všeliké
hovado tvé, i příchozí tvůj, kterýž jest v branách
tvých, aby odpočinul služebník tvůj a děvka tvá jako
i ty. 15 A pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi
Egyptské, a vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj odtud v
ruce silné, a v rameni vztaženém. Protož přikázal
tobě Hospodin Bůh tvůj, abys světil den sváteční.
16 Cti otce svého i matku svou, jakož přikázal tobě
Hospodin Bůh tvůj, aby se prodleli dnové tvoji, a
aby tobě dobře bylo na zemi, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dá tobě. 17 Nezabiješ. 18 Nesesmilníš. 19
Nepokradeš. 20 Nepromluvíš proti bližnímu svému
křivého svědectví. 21 Nepožádáš manželky bližního
svého, aniž požádáš domu bližního svého, pole jeho,
neb služebníka jeho, aneb děvky jeho, vola jeho neb
osla jeho, aneb čehokoli z těch věcí, kteréž jsou
bližního tvého. 22 Ta slova mluvil Hospodin ke všemu
shromáždění vašemu na hoře z prostředku ohně,
oblaku a mrákoty, hlasem velikým, a nepřidal nic více,
a napsal je na dvou dskách kamenných, kteréž mně
dal. 23 Vy pak když jste uslyšeli hlas z prostředku
tmy, (nebo hora ohněm hořela,) přistoupili jste ke
mně všickni vůdcové pokolení vašich a starší vaši,
24 A řekli jste: Ej, ukázal nám Hospodin Bůh náš
slávu svou a velikost svou, a slyšeli jsme hlas jeho z
prostředku ohně; dnešního dne viděli jsme, že Bůh
mluvil s člověkem, a on živ zůstal. 25 Protož nyní
proč máme zemříti? Nebo sežral by nás oheň veliký
tento; jestli více slyšeti budeme hlas Hospodina Boha
našeho, zemřeme. 26 Nebo co jest všeliké tělo, aby
slyše hlas Boha živého mluvícího z prostředku ohně,
jako my, mělo živo býti? 27 Přistup ty a slyš všecky
věci, kteréž mluviti bude Hospodin Bůh náš; potom ty
mluviti budeš nám, což by koli řekl tobě Hospodin
Bůh náš, a my slyšeti i činiti budeme. 28 Uslyšev
pak Hospodin hlas řečí vašich, když jste mluvili ke
mně, řekl mi Hospodin: Slyšel jsem hlas řeči lidu
tohoto, kterouž mluvili tobě. Cožkoli mluvili, dobřeť
jsou mluvili. 29 Ó kdyby bylo jejich srdce takové, aby
se báli mne a ostříhali přikázaní mých po všeliký
čas, aby jim dobře bylo i synům jejich na věky! 30
Jdi, rci jim: Navraťte se k stanům vašim. 31 Ty pak
stůj tuto při mně, a oznámím tobě všecka přikázaní,
ustanovení i soudy, kterýmž je učiti budeš, aby je
činili v zemi, kterouž já dávám jim, aby jí dědičně
vládli. 32 Hleďtež tedy, abyste činili, jakž přikázal
vám Hospodin Bůh váš; neuchylujte se na pravo ani
na levo. 33 Po vší té cestě, kterouž vám přikázal
Hospodin Bůh váš, choditi budete, abyste živi byli, a
dobře bylo vám, a abyste prodlili dnů na zemi, kterouž
dědičně obdržíte.

6 Toto pak jest přikázaní, ustanovení a soudové,
kteréž přikázal Hospodin Bůh váš, abych učil vás,
abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému
držení jí, 2 Abys se bál Hospodina Boha svého,
ostříhaje všech ustanovení jeho a přikázaní jeho,
kteráž já přikazuji tobě, ty i syn tvůj i vnuk tvůj,
po všecky dny života svého, aby se prodlili dnové
tvoji. 3 Slyšiž tedy, Izraeli, a hleď tak skutečně činiti,
aby tobě dobře bylo, a abyste se velmi rozmnožili,
(jakož mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě,) v zemi
oplývající mlékem a strdí. 4 Slyš, Izraeli, Hospodin
Bůh náš, Hospodin jeden jest. 5 Protož milovati budeš
Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze
vší duše své, a ze vší síly své. 6 A budou slova tato,

kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. 7 A budeš
je často opětovati synům svým, a mluviti o nich, když
sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje
i vstávaje. 8 Uvážeš je za znamení na ruce své, a
jako náčelník mezi očima svýma. 9 Napíšeš je také
na veřejích domu svého a na branách svých. 10 A
když tě uvede Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž s
přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi
a Jákobovi, že ji tobě dá, i města veliká a výborná,
kterýchžs nestavěl, 11 A domy plné všech dobrých
věcí, kterýchž jsi nenaplnil, a studnice vykopané,
kterýchž jsi nekopal, a vinice i olivoví, jichž jsi neštípil,
a jedl bys a nasytil se: 12 Varuj se, abys nezapomenul
na Hospodina, kterýž tě vyvedl z země Egyptské,
z poroby těžké. 13 Hospodina Boha svého báti se
budeš, a jemu sloužiti, a ve jméno jeho přisahati. 14
Neodejdeš po bozích cizích, z bohů jiných národů,
kteříž vůkol vás jsou, 15 (Nebo Bůh silný, horlivý,
Hospodin tvůj u prostřed tebe jest,) aby se neroznítila
prchlivost Hospodina Boha tvého na tebe, a shladil
by tě se svrchku země. 16 Nebudete pokoušeti
Hospodina Boha svého, jako jste pokoušeli v Massah.
17 Pilně ostříhejte přikázaní Hospodina Boha svého, a
svědectví jeho, i ustanovení jeho, kteráž přikázal tobě,
18 A čiň to, což pravého a dobrého jest před očima
Hospodinovýma, aby tobě dobře bylo, a vejda, abys
dědičně obdržel zemi výbornou, kterouž s přísahou
zaslíbil Hospodin otcům tvým, 19 Aby vypudil všecky
nepřátely tvé od tváři tvé, jakož mluvil Hospodin.
20 Když by se potom syn tvůj otázal tebe, řka: Co
jsou to za svědectví a ustanovení i soudy, kteréž
přikázal Hospodin Bůh náš vám? 21 Tedy díš synu
svému: Služebníci jsme byli Faraonovi v Egyptě, i
vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné. 22 A
činil Hospodin znamení a zázraky veliké a škodlivé
v Egyptě proti Faraonovi, a proti všemu domu jeho
před očima našima, 23 Nás pak vyvedl odtud, aby
uvedl nás, a dal nám zemi, kterouž s přísahou zaslíbil
otcům našim. 24 Protož přikázal nám Hospodin,
abychom ostříhali všech ustanovení těchto, bojíce
se Hospodina Boha svého, aby nám dobře bylo po
všecky dny, a aby zachoval nás při životu, jakž to činí
i v dnešní den. 25 A spravedlnost míti budeme, když
ostříhati budeme a činiti všecka přikázaní tato před
Hospodinem Bohem svým, jakož přikázal nám.

7 Když pak tebe uvede Hospodin Bůh tvůj do země,
do kteréž ty již vcházíš, abys vládl jí, a vyplení
národy mnohé od tváři tvé, Hetea, Gergezea, Amorea,
Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, sedm národů
větších a silnějších, nežli jsi ty, 2 A dá je Hospodin
Bůh tvůj tobě, abys je pobil: jako proklaté vypléníš je,
nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ se nad nimi.
3 Nikoli nespřízníš se s nimi; dcery své nedáš synu
jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému. 4 Neboť
by odvedla syna tvého od následování mne, a sloužili
by bohům cizím, pročež popudila by se prchlivost
Hospodinova na vás, a zahladila by tě rychle. 5
Ale raději toto jim učiňte: Oltáře jejich zbořte, modly
jejich stroskotejte, háje také posekejte, a rytiny jejich
ohněm spalte. 6 Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu
svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu
byl lidem zvláštním, mimo všecky národy, kteříž jsou
na zemi. 7 Ne proto, že by vás více bylo nad jiné
národy, připojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás,
(nebo menší vás počet byl nežli jiných národů,) 8 Ale
proto, že miloval vás Hospodin, a splniti chtěl přísahu,
kterouž přisáhl otcům vašim, vyvedl vás v ruce silné,
a vysvobodil vás z domu služby, z ruky Faraona,
krále Egyptského. 9 I zvíš, že Hospodin Bůh tvůj jest
Bůh, Bůh silný a pravdomluvný, ostříhající smlouvy a
milosrdenství těm, kteříž ho milují a ostříhají přikázaní
jeho, až do tisícího kolena, 10 Odplacující tomu,
kterýž ho nenávidí, v tvář jeho, tak aby zahladil jej.
Nebudeť prodlévati; kdož ho nenávidí, v tvář jeho
odplatí jemu. 11 Protož ostříhej přikázaní a ustanovení
i soudů, kteréž já tobě dnes přikazuji, abys je činil.
12 I budeť to, že když poslouchati budete soudů
těchto a ostříhati i činiti je, také Hospodin Bůh tvůj
ostříhati bude tobě smlouvy a milosrdenství, kteréž s
přísahou zaslíbil otcům tvým. 13 A bude tě milovati, i
požehná tobě a rozmnoží tebe. Nebo požehná plodu
života tvého a úrodám země tvé, obilí tvému, vínu
tvému a oleji tvému, plodu skotů tvých i stádům
bravů tvých v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům
tvým, že ji tobě dá. 14 Požehnaný budeš nad všecky
národy; nebude u tebe neplodný aneb neplodná, ani
mezi hovady tvými. 15 Vzdálí také od tebe Hospodin
všeliký neduh, a všecky zlé nemoci Egyptské, kteréž
znáš; nevzloží jich na tebe, ale vzloží je na všecky,
kteříž tě nenávidí. 16 A shladíš všecky národy, kteréž
Hospodin Bůh tvůj dá tobě. Neslituje se nad nimi
oko tvé, aniž sloužiti budeš bohům jejich, nebo to
bylo by tobě osídlem. 17 Řekl-li bys v srdci svém:
Větší jsou národové tito nežli já, kterak budu moci
vyhnati je? 18 Neboj se jich, ale pilně pamatuj na to,
co učinil Hospodin Bůh tvůj Faraonovi a všechněm
Egyptským, 19 Na pokušení veliká, kteráž viděly
oči tvé, i znamení a zázraky, a ruku silnou a rámě
vztažené, v kterémž vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj. Takť
učiní Hospodin Bůh tvůj všechněm národům, kterýchž
bys se obával. 20 Nadto sršně pošle Hospodin Bůh

tvůj na ně, dokudž by nezhynuli, kteříž by pozůstali, a
kteříž by se skryli před tebou. 21 Nelekejž se strachu
jejich, nebo Hospodin Bůh tvůj jest u prostřed tebe,
Bůh silný, veliký a hrozný. 22 I vyplení Hospodin Bůh
tvůj národy ty od tváři tvé pomalu; nebudeš moci
pojednou jich shladiti, aby se nerozmnožila proti tobě
zvěř polní. 23 A však dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, a
setře je setřením velikým, dokudž nebudou vyhlazeni.
24 Vydá i krále jejich v ruce tvé, a vyhladíš jméno
jejich pod nebem; neostojíť žádný před tebou, až
je i vyhladíš. 25 Ryté bohy jejich ohněm popálíš;
nepožádáš stříbra a zlata, kteréž jest na nich, aniž
ho sobě vezmeš, aby nebylo tobě osídlem, nebo
ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. 26 Aniž vneseš
ohavnosti do domu svého, abys nebyl proklatý, jako i
ona; všelijak v ohyzdnosti a v ohavnosti budeš míti ji,
nebo proklatá jest.

8 Všelikého přikázaní, kteréž já přikazuji tobě dnes,
skutečně ostříhejte, abyste živi byli a rozmnožili
se, a vešli k dědičnému obdržení země, kterouž
s přísahou zaslíbil Hospodin otcům vašim. 2 A
rozpomínati se budeš na všecku cestu, kterouž tě
vedl Hospodin Bůh tvůj již teď čtyřidceti let po poušti,
aby ponížil tebe a zkusil tě, aby známé bylo, co jest
v srdci tvém, budeš-li ostříhati přikázaní jeho, čili
nic. 3 I ponížil tě a dopustil na tebe hlad, potom
tě krmil mannou, kteréž jsi ty neznal, ani otcové
tvoji, aby známé učinil tobě, že ne samým chlebem
živ bude člověk, ale vším tím, což vychází z úst
Hospodinových, živ bude člověk. 4 Roucho tvé
nevetšelo na tobě, a noha tvá se neodhnetla, již od
čtyřidceti let. 5 Znejž tedy v srdci svém, že jakož cvičí
člověk syna svého, tak Hospodin Bůh tvůj cvičí tebe.
6 A ostříhej přikázaní Hospodina Boha svého, chodě
po cestách jeho, a boje se jeho. 7 Nebo Hospodin
Bůh tvůj uvozuje tě do země výborné, země, v níž
jsou potokové vod, studnice a propasti prýštící se po
údolích i po horách, 8 Do země hojné na pšenici a
ječmen, na vinice a fíky a jablka zrnatá, do země, v
níž jest hojnost olivoví olej přinášejícího a medu, 9
Země, v níž bez nedostatku chléb jísti budeš, a v
ničemž nouze trpěti nebudeš, země, jejíž kamení
jest železo, a z hor jejích měď sekati budeš. 10
Kdyžkoli jísti budeš a nasytíš se, dobrořečiti budeš
Hospodina Boha svého za zemi výbornou, kterouž
dal tobě. 11 Aniž se kdy toho dopouštěj, abys se měl
zapomenouti na Hospodina Boha svého, a neostříhati
přikázaní a soudů jeho i ustanovení jeho, kteráž já
dnes přikazuji tobě, 12 Aby, když bys jedl a nasycen
byl, a domů krásných nastavěje, v nich bys bydlil, 13
A volové i ovce tvé rozmnoženy byly by, stříbra také
a zlata měl bys mnoho, a hojnost ve všech věcech
svých, 14 Nepozdvihlo se srdce tvé, a zapomenul
bys na Hospodina Boha svého, kterýž tě vyvedl z
země Egyptské, z domu služby, 15 A vedl tě přes
poušť velikou a hroznou, na níž byli hadové ohniví a
štírové, poušť žíznivou, na níž nebylo žádné vody, a
vyvedl tobě vodu z přetvrdé skály, 16 Kterýž tě krmil
na poušti mannou, o kteréž nevěděli otcové tvoji, aby
tě potrápil a zkusil tebe, naposledy však aby dobře
učinil tobě. 17 Aniž říkej v srdci svém: Moc má a síla
ruky mé způsobila mi tato zboží, 18 Ale pamatuj na
Hospodina Boha svého, nebo on dává tobě moc k
dobývání zboží, aby utvrdil smlouvu svou, kterouž s
přísahou učinil s otci tvými, jakož to ukazuje dnešní
den. 19 Pakli zapomena se na Hospodina Boha
svého, postoupil bys po bozích cizích, a sloužil bys
jim a klaněl bys se jim: osvědčuji proti vám dnes, že
konečně zahynete. 20 Jako pohané, kteréž Hospodin
zahladil před tváří vaší, tak zahynete, proto že jste
neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého.

9 Slyš, Izraeli, ty přejdeš dnes přes Jordán, abys
vejda, dědičně vládl národy většími a silnějšími,
než jsi ty, městy velikými a ohrazenými až k nebi,
2 Lidem velikým a vysokým, syny Enakovými, o
kterýchž víš, a o kterýchž jsi slyšel praviti: Kdo se
postaví proti synům Enakovým? 3 Protož věziž dnes,
že Hospodin Bůh tvůj, kterýž jde před tebou, jest
jako oheň spalující. On vyhladí je, a on sníží je
před tebou; i vyženeš je a vyhladíš je rychle, jakož
mluvil tobě Hospodin. 4 Neříkejž v srdci svém, když
by je zapudil Hospodin Bůh tvůj od tváři tvé, řka:
Pro spravedlnost mou uvedl mne Hospodin, abych
dědičně obdržel zemi tuto, tak jako pro bezbožnost
národů těch Hospodin vyhnal je od tváři tvé. 5 Ne
pro spravedlnost svou a pravost srdce svého ty jdeš,
abys dědičně obdržel zemi jejich, ale pro bezbožnost
národů těch Hospodin Bůh tvůj vyhání je od tváři tvé,
a aby splnil slovo, kteréž s přísahou zaslíbil otcům
tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. 6 Protož
věziž, že ne pro spravedlnost tvou Hospodin Bůh tvůj
dává tobě zemi tu výbornou, abys dědičně držel ji,
poněvadž jsi lid tvrdé šíje. 7 Pamatujž a nezapomínej,
že jsi k hněvu popouzel Hospodina Boha svého na
poušti; hned od toho dne, když jsi vyšel z země
Egyptské, až jste přišli na místo toto, odporni jste byli
Hospodinu. 8 Také i na Orébě popudili jste k hněvu
Hospodina, a rozhněval se na vás Hospodin, aby vás
shladil. 9 Když jsem vstoupil na horu, abych vzal
dsky kamenné, dsky smlouvy, kterouž učinil s vámi

Hospodin, tehdáž jsem trval na hoře čtyřidceti dní
a čtyřidceti nocí, chleba nejeda a vody nepije. 10 I
dal mi Hospodin dvě dsky kamenné, psané prstem
Božím, na nichž byla všecka ta slova, kteráž mluvil
vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den
shromáždění. 11 Po skonání pak čtyřidceti dnů a
čtyřidceti nocí dal mi Hospodin dvě dsky kamenné,
dsky smlouvy. 12 I řekl mi Hospodin: Vstana, sstup
rychle odsud, nebo poškvrnil se lid tvůj, kterýž jsi
vyvedl z Egypta; sešli brzy s cesty, kterouž jsem jim
přikázal, a učinili sobě slitinu. 13 Mluvil také Hospodin
ke mně, řka: Viděl jsem lid ten, a jistě lid tvrdošijný
jest. 14 Pusť mne, ať je setru, a zahladím jméno jejich
pod nebem, tebe pak učiním v národ větší a silnější,
nežli jest tento. 15 Tedy obrátiv se, sstoupil jsem s
hory, (hora pak hořela ohněm), dvě dsky smlouvy
maje v obou rukou svých. 16 Když jsem pak pohleděl
a uzřel jsem, že jste zhřešili Hospodinu Bohu vašemu,
udělavše sobě tele lité, (brzy jste byli sešli s cesty,
kterouž přikázal vám Hospodin): 17 Pochytiv ty dvě
dsky, povrhl jsem je z obou rukou svých, a polámal
jsem je před očima vašima. 18 A padna, ležel jsem
před Hospodinem jako i prvé, čtyřidceti dní a čtyřidceti
nocí, chleba nejeda a vody nepije, pro všecky hříchy
vaše, kterýmiž jste byli zhřešili, činíce to, což zlého
jest před očima Hospodinovýma, a popouzejíce jeho.
19 Nebo bál jsem se prchlivosti a hněvu, kterýmž
se byl popudil Hospodin proti vám, aby zahladil
vás, a uslyšel mne Hospodin i tehdáž. 20 Na Arona
též rozhněval se byl Hospodin náramně, tak že ho
zahladiti chtěl; tedy modlil jsem se také za Arona
téhož času. 21 Hřích pak váš, kterýž jste byli učinili,
totiž tele, vzav, spálil jsem je ohněm a zdrobil jsem
je, tluka je dobře, dokudž nebylo setříno na prach.
Potom vsypal jsem prach jeho do potoka, kterýž tekl
s té hory. 22 Ano i v Tabbera a v Massah a v Kibrot
Hattáve popouzeli jste Hospodina k hněvu. 23 A když
vás poslal Hospodin z Kádesbarne, řka: Vstupte a
opanujte zemi tu, kterouž jsem vám dal, odporni jste
byli řeči Hospodina Boha svého, a nevěřili jste jemu,
aniž jste uposlechli hlasu jeho. 24 Odporni jste byli
Hospodinu od toho dne, jakž jsem vás poznal. 25 A
padna, ležel jsem před Hospodinem čtyřidceti dní a
čtyřidceti nocí, v nichž jsem rozprostíral se; nebo řekl
Hospodin, že vás chce zahladiti. 26 I modlil jsem se
Hospodinu, řka: Panovníče Hospodine, nezatracujž
lidu svého, a to dědictví svého, kteréž jsi vykoupil
velikomocností svou, kteréž jsi vyvedl z Egypta v
ruce silné. 27 Rozpomeniž se na služebníky své,
Abrahama, Izáka a Jákoba; nepatřiž na tvrdost lidu
tohoto, na bezbožnost jeho a na hříchy jeho, 28 Aby
neřekli obyvatelé země té, z níž jsi nás vyvedl: Proto
že nemohl Hospodin uvésti jich do země, kterouž
zaslíbil jim, aneb že je měl v nenávisti, vyvedl je,
aby je pobil na poušti. 29 Však oni jsou lid tvůj a
dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl v síle své veliké a v
rameni svém vztaženém.

10 Toho času řekl mi Hospodin: Vyhlaď sobě dvě
dsky kamenné, podobné prvním, a vstup ke
mně na horu, a udělej sobě truhlu dřevěnou. 2 I napíši
na dskách těch slova, kteráž byla na dskách prvních,
kteréž jsi rozrazil, a vložíš je do té truhly. 3 Tedy
udělal jsem truhlu z dříví setim, a vyhladiv dvě dsky
kamenné, podobné prvním, vstoupil jsem na horu,
nesa ty dvě dsky v rukou svých. 4 I napsal na těch
dskách, tak jakž prvé byl napsal, deset slov, kteráž
mluvil k vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v
den shromáždění onoho, a dal je Hospodin mně. 5 A
obrátiv se, sstoupil jsem s hory té, a vložil jsem ty dsky
do truhly, kterouž jsem byl udělal, a byly tam, jakož
mi přikázal Hospodin. 6 Synové pak Izraelští hnuli se
z Beerot synů Jakan do Moserah. Tam umřel Aron,
a tu jest pochován; i konal úřad kněžský na místě
jeho Eleazar, syn jeho. 7 Odtud táhli do Gadgad, a z
Gadgad do Jotbata, do země vod tekutých. 8 Toho
času oddělil Hospodin pokolení Léví, aby nosili truhlu
smlouvy Hospodinovy, a aby stáli před Hospodinem k
službě jemu, a k dobrořečení ve jménu jeho až do
dnešního dne. 9 Pročež nemělo pokolení Léví dílu a
dědictví s bratřími svými, nebo Hospodin jest dědictví
jeho, jakož mluvil k němu Hospodin Bůh tvůj. 10 Já
pak zůstal jsem na té hoře jako dnů prvních, čtyřidceti
dní a čtyřidceti nocí, a uslyšel mne Hospodin i tehdáž,
a nechtěl shladiti tebe. 11 Potom řekl mi Hospodin:
Vstaň, jdi, předcházeje lid, aby vešli a vládli zemí,
kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že jim
ji dám. 12 Nyní tedy, Izraeli, čeho žádá Hospodin
Bůh tvůj od tebe? Jediné abys se bál Hospodina
Boha svého, a chodil po všech cestách jeho, a abys
miloval ho, a sloužil Hospodinu Bohu svému v celém
srdci svém, a ve vší duši své, 13 Ostříhaje přikázaní
Hospodinových a ustanovení jeho, kteráž já přikazuji
tobě dnes k tvému dobrému. 14 Aj, Hospodina Boha
tvého jest nebe i nebesa nebes, země a všecky věci,
kteréž jsou na ní. 15 Však toliko v otcích tvých zalíbilo
se Hospodinu, aby je zamiloval, a vyvolil símě jejich
po nich, vás totiž ze všech národů, jakož dnes vidíš.
16 Protož obřežtež neobřízku srdce svého, a šíje své
nezatvrzujte více. 17 Nebo Hospodin Bůh váš, on
jest Bůh bohů, a Pán pánů, Bůh silný, veliký, mocný
a hrozný, kterýž nepřijímá osoby, ani béře darů. 18

Čině soud sirotku a vdově, miluje také příchozího,
dávaje mu chléb a oděv. 19 Protož milujte hostě,
nebo jste byli hosté v zemi Egyptské. 20 Hospodina
Boha svého báti se budeš, jemu sloužiti, a jeho se
přídržeti, a ve jménu jeho přisahati budeš. 21 Ont' jest
chvála tvá, a ont' jest Bůh tvůj, kterýž učinil s tebou
tyto veliké a hrozné věci, kteréž viděly oči tvé. 22 V
sedmdesáti dušech sstoupili otcové tvoji do Egypta,
nyní pak rozmnožil tě Hospodin Bůh tvůj, abys byl v
množství jako hvězdy nebeské.

11 Milujž tedy Hospodina Boha svého a ostříhej
nařízení jeho, ustanovení a soudů jeho, i
přikázaní jeho po všecky dny. 2 A znejtež dnes
(nebo ne k samým synům vašim mluvím, kteříž
neznali toho, ani neviděli,) trestání Hospodina Boha
svého, důstojnost jeho, ruku jeho silnou a rámě jeho
vztažené, 3 A znamení i skutky jeho, kteréž činil u
prostřed Egypta Faraonovi, králi Egyptskému, i vší
zemi jeho, 4 A co učinil vojsku Egyptskému, koňům i
vozům jeho, kterýž uvedl vody moře Rudého na ně,
když vás honili, a shladil je Hospodin až do dnešního
dne; 5 Také co učinil vám na poušti, dokudž jste
nepřišli až k místu tomuto, 6 A co učinil Dátanovi
a Abironovi, synům Eliaba, syna Rubenova, když
země otevřela ústa svá, a požřela je i čeledi jejich,
stany jejich se vším statkem jejich, kterýž při sobě
měli, u prostřed všeho Izraele. 7 Ale oči vaše viděly
všecky skutky Hospodinovy veliké, kteréž činil. 8
Protož ostříhejte všech přikázaní, kteráž já dnes
přikazuji vám, abyste zmocněni byli, a vejdouce,
dědičně obdrželi zemi, do kteréž vy jdete k dědičnému
jí obdržení, 9 A aby se prodlili dnové vaši na zemi,
kterouž s přísahou zaslíbil dáti Hospodin otcům vašim
i semeni jejich, zemi mlékem a strdí oplývající. 10
Nebo země, do kteréž ty již vcházíš, abys ji dědičně
obdržel, není jako země Egyptská, z níž jsi vyšel, v
kteréž jsi rozsíval símě své, a svlažoval ji do ustání
noh svých jako zahradu bylinnou: 11 Ale země, do
kteréž vy jdete, abyste jí dědičně vládli, jest země
hornatá, mající i údolí, kteráž z deště nebeského
svlažována bývá vodou, 12 Země, o kterouž Hospodin
Bůh tvůj pečuje, a vždycky oči Hospodina Boha tvého
obráceny jsou na ni, od počátku roku až do konce
jeho. 13 Protož jestliže opravdově poslouchati budete
přikázaní mých, kteráž já vám dnes přikazuji, milujíce
Hospodina Boha svého a sloužíce jemu z celého
srdce svého a ze vší duše své, 14 Dám déšť zemi
vaší časem svým, ranní i pozdní, a sklízeti budeš
obilé své, víno své i olej svůj. 15 Dám i pastvu na
poli tvém pro hovada tvá, a budeš jísti až do sytosti.
16 Vystříhejtež se tedy, aby nebylo svedeno srdce
vaše, abyste odstupujíce, nesloužili bohům cizím,
a neklaněli se jim. 17 Pročež Hospodin velice by
se na vás rozhněval, a zavřel by nebe, aby deště
nedávalo, a země aby nedávala úrody své; i zahynuli
byste rychle z země výborné, kterouž Hospodin vám
dává. 18 Ale složte tato slova má v srdci svém a v
mysli své, a uvažte je sobě za znamení na rukou
svých, a budou jako náčelník mezi očima vašima.
19 A vyučujte jim syny své, rozmlouvajíce o nich,
když sedneš v domě svém, aneb když půjdeš cestou,
když lehneš i když vstaneš. 20 Napíšeš je také na
veřejích domu svého i na branách svých, 21 Aby
byli rozmnoženi dnové vaši a dnové synů vašich na
zemi, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům
vašim, že ji dá jim, dokudž nebe trvá nad zemí. 22
Nebo jestliže bedlivě ostříhati budete všech přikázaní
těchto, kteráž já přikazuji vám, abyste je činili, milujíce
Hospodina Boha svého, a chodíce po všech cestách
jeho, a přídržejíce se jeho: 23 Tedy vyžene Hospodin
všecky ty národy od tváři vaší, a vládnouti budete
dědičně národy většími i silnějšími, nežli jste vy. 24
Všeliké místo, na kteréž by vstoupila noha vaše, vaše
bude; od pouště a od Libánu, a od řeky Eufraten až k
moři nejdalšímu bude pomezí vaše. 25 Nepostaví se
žádný proti vám; strach a bázeň vás pustí Hospodin
Bůh váš na tvář vší země, po kteréž choditi budete,
jakož jest mluvil vám. 26 Hle, já předkládám vám
dnes požehnání i zlořečení, 27 Požehnání, budete-li
poslouchati přikázaní Hospodina Boha svého, kteráž
já dnes přikazuji vám, 28 Zlořečení pak, jestliže byste
neposlouchali přikázaní Hospodina Boha svého, ale
sešli byste s cesty, o kteréž já dnes přikazuji vám,
následujíce bohů cizích, kterýchž neznáte. 29 A když
by tě uvedl Hospodin Bůh tvůj do země, do kteréž
ty jdeš, abys dědičně vládl jí, tedy dáš požehnání
toto na hoře Garizim, a zlořečení na hoře Hébal,
30 Kteréž jsou za Jordánem, za cestou chýlící se k
západu slunce, v zemi Kananejského, jenž bydlí na
rovinách naproti Galgala, blízko rovin More. 31 Nebo
vy půjdete přes Jordán, abyste vešli a dědičně vládli
zemí, kterouž Hospodin Bůh váš dá vám; i obdržíte ji
dědičně, a budete v ní bydliti. 32 Hleďtež tedy, abyste
činili všecka ustanovení a soudy, kteréž já dnes vám
předkládám.

12 Tato jsou ustanovení a soudové, kterýchž
ostříhati budete, činíce je v zemi, kterouž
Hospodin Bůh otců tvých dá tobě, abys dědičně vládl
jí po všecky dny, v nichž živi budete na zemi. 2
Zkazíte do gruntu všecka místa, na nichž sloužili

národové, (kteréž vy dědičně opanujete,) bohům
svým, na vrších vysokých a na pahrbcích, a pod
každým stromem ratolestným. 3 Oltáře jejich zbořte,
a obrazy jejich ztlucte, háje také jejich ohněm spalte a
rytiny bohů jejich stroskotejte, a vyhladťe jméno jejich
z místa toho. 4 Neučiníte tak Hospodinu Bohu svému,
5 Ale kteréž by místo vyvolil Hospodin Bůh váš ze
všech pokolení vašich, aby položil jméno své tu, a
bydlil na něm, hledati ho, a tam choditi budete. 6 Tam
také přinášeti budete zápaly své a oběti i desátky své,
oběti rukou svých i sliby své, dobrovolné oběti své, i
prvorozené z skotů a bravů svých, 7 A jísti budete tam
před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budete v
každé věci, k níž přičiníte ruky své, vy i domové vaši,
v nichž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj. 8 Nebudete
dělati tak, jakž my nyní zde činíme, jeden každý což
se mu dobrého vidí. 9 Nebo až dosavad nepřišli jste k
odpočinutí a dědictví, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává
tobě. 10 Ale když přejdouce Jordán, bydliti budete v
zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dá vám, abys jí vládl
právem dědičným, a odpočinutí dá vám ode všech
vůkol nepřátel vašich, a bydliti budete bezpečně: 11
Tedy k místu tomu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh
váš, aby tam přebývalo jméno jeho, přinášeti budete
všecky věci, kteréž já přikazuji vám, zápaly své, oběti
své a desátky své, a oběti rukou svých a všecko,
což předního jest v slibích vašich, kteréž byste činili
Hospodinu. 12 A veseliti se budete před Hospodinem
Bohem svým, vy i synové vaši i dcery vaše, služebníci
vaši i děvky vaše, i Levíta, kterýž jest v branách tvých,
nebo nemají dílu a dědictví s vámi. 13 Vystříhej se,
abys neobětoval zápalných obětí svých na žádném
místě, kteréž bys sobě obhlédl. 14 Ale na tom místě,
kteréž by vyvolil Hospodin v jednom z pokolení tvých,
tam obětovati budeš zápaly své, a tam učiníš všecko,
což já přikazuji tobě. 15 A však jestliže by se kdy
zalíbilo duši tvé, zabiješ sobě, a jísti budeš maso
vedlé požehnání Hospodina Boha svého, kteréž by
dal tobě ve všech městech tvých; nečistý i čistý jísti je
bude, jako srnu i jelena. 16 Krve toliko jísti nebudete,
na zemi vycedíte ji jako vodu. 17 Nebudeš moci jísti v
městě svém desátků obilí svého, vína a oleje svého, i
prvorozených skotů a bravů svých, i všeho, k čemuž
se slibem zavážeš, dobrovolných obětí svých a obětí
rukou svých. 18 Ale před Hospodinem Bohem svým
jísti je budeš na místě, kteréž vyvolil Hospodin Bůh
tvůj, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a děvka
tvá, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, a veseliti
se budeš před Hospodinem Bohem svým ve všech
věcech, k nimž bys přičinil ruky své. 19 Vystříhejž se,
abys neopouštěl Levítů v zemi své po všecky dny
své. 20 Když rozšíří Hospodin Bůh tvůj pomezí tvé,
jakož mluvil tobě, a řekl bys sám v sobě: Budu jísti
maso, proto že žádá duše tvá jísti maso, vedlé vší
líbosti své jísti budeš maso. 21 Jestliže by daleko bylo
od tebe místo, kteréž vyvolí Hospodin Bůh tvůj, aby
přebývalo tam jméno jeho, zabiješ hovado z skotů
neb bravů svých, kteréž by dal Hospodin tobě, jakžť
jsem přikázal tobě, a jísti budeš v městě svém, vedlé
vší líbosti duše své. 22 Jakž se jídá srna a jelen, tak
je jísti budeš; nečistý i čistý bude je jísti. 23 Toliko buď
stálý, abys krve nejedl; nebo krev jest duše, protož
nebudeš jísti duše s masem jejím. 24 Nejeziž jí, ale
na zem ji vyceď jako vodu. 25 Nebudeš jísti jí, aby
tobě dobře bylo i synům tvým po tobě, když bys činil,
což dobrého jest před očima Hospodinovýma. 26 Ale
posvěcené věci své, kteréž bys měl, a což bys slíbil,
vezmeš, a doneseš na místo, kteréž vyvolí Hospodin,
27 A obětovati budeš oběti své zápalné, maso a krev,
na oltář Hospodina Boha svého; ale krev jiných obětí
tvých vylita bude na oltář Hospodina Boha tvého,
maso pak jísti budeš. 28 Ostříhej a poslouchej všech
slov těchto, kteráž já přikazuji tobě, aby tobě dobře
bylo i synům tvým po tobě až na věky, když bys činil,
což dobrého a pravého jest, před očima Hospodina
Boha svého. 29 Když by pak vyplénil Hospodin Bůh
tvůj od tváři tvé národy ty, k nimž ty tudíž vejdeš,
abys dědičně vládl jimi, a dědičně je opanoval, a
bydlil v zemi jejich, 30 Vystříhej se, abys neuvázl v
osídle, jda za nimi, když by již vyhlazeni byli od tváři
tvé. Nevyptávej se na bohy jejich, říkaje: Jak jsou
sloužili národové ti bohům svým, tak i já učiním. 31
Neučiníš tak Hospodinu Bohu svému, nebo všecko,
což v ohavnosti má Hospodin, a čehož nenávidí, činili
bohům svým; také i syny své a dcery své ohněm
pálili ke cti bohům svým. 32 Cožkoli já přikazuji vám,
ostříhati budete, činíce to; nepřidáte k tomu, aniž co z
toho ujmete.

13 Povstal-li by u prostřed tebe prorok, aneb někdo,
ješto by míval sny, a ukázal by tobě znamení
aneb zázrak, 2 Byť se pak i stalo to znamení aneb
zázrak, a mluvil by tobě, řka: Poďme, následujme
bohů cizích, (kterýchž neznáš,) a služme jim: 3
Neuposlechneš slov proroka toho, ani snáře, nebo
zkušuje vás Hospodin Bůh váš, aby známé bylo,
milujete-li Hospodina Boha svého z celého srdce
svého a z celé duše své. 4 Hospodina Boha svého
následujte, a jeho se bojte, přikázaní jeho ostříhejte,
hlasu jeho poslouchejte, jemu služte a jeho se přídržte.
5 Prorok pak ten aneb snář zamordován bude, nebo
mluvil to, čímž by odvrátil vás od Hospodina Boha

vašeho, (kterýž vyvedl vás z země Egyptské, a
vykoupil tě z domu služby,) aby tě srazil s cesty,
kterouž přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, abys chodil
po ní; a tak odejmeš zlé z prostředku svého. 6
Jestliže by tě tajně nabádal bratr tvůj, syn matky
tvé, aneb syn tvůj, aneb dcera tvá, aneb manželka,
kteráž jest v lůně tvém, aneb přítel tvůj, kterýžť by
milý byl jako duše tvá, řka: Poďme a služme bohům
cizím, (kterýchž jsi neznal ty ani otcové tvoji,) 7 Z
bohů pohanských, kteříž vůkol vás jsou, buď blízko
aneb daleko od tebe, od jednoho konce země až
do druhého konce jejího, 8 Nepovoluj jemu, aniž ho
poslouchej; neodpustíť mu oko tvé, aniž se slituješ,
aniž zatajíš ho, 9 Ale bez milosti zabiješ jej; ruka tvá
nejprv na něj bude vztažena, abys ho zabil, a potom
ruce všeho lidu. 10 A ukamenuješ jej až do smrti, nebo
chtěl odvésti tebe od Hospodina Boha tvého, kterýž
tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby, 11 Aby
všecken lid Izraelský, uslyšíce to, báli se, a nečinili
více něco podobného věci této nejhorší u prostřed
tebe. 12 Uslyšel-li bys o některém městě svém, kteréž
Hospodin Bůh tvůj dá tobě, abys tam bydlil, ani praví:
13 Vyšli muži, lidé nešlechetní z prostředku tvého,
kteříž svedli spoluobyvatele své, řkouce: Poďme,
služme bohům cizím, kterýchž neznáte: 14 Tedy
vyhledej a vyzvěz a dobře se na to vyptej, a jestliže
jest pravda a jistá věc, že ohavnost se stala u prostřed
tebe, 15 Zbiješ obyvatele města toho mečem, a jako
věc proklatou zkazíš je i všecko, což by v něm bylo,
hovada také jeho mečem pobiješ. 16 A všecky kořisti
jeho shromáždíš u prostřed ulice jeho, a spálíš ohněm
to město i všecky kořisti jeho docela Hospodinu Bohu
svému, aby byla hromada rumu věčná; a nebude více
staveno. 17 A nevezmeš ničehož z věcí proklatých,
aby Hospodin odvrátil se od hněvu prchlivosti své,
a učinil tobě milosrdenství svá, a smiloval se nad
tebou, i rozmnožil tě, jakož s přísahou zaslíbil otcům
tvým. 18 Protož poslouchati budeš hlasu Hospodina
Boha svého, ostříhaje všech přikázaní jeho, kteráž já
dnes přikazuji tobě, abys činil, což pravého jest, před
očima Hospodina Boha svého.

14 Synové jste Hospodina Boha vašeho, protož
nebudete se řezati, aniž sobě uděláte lysiny
mezi očima vašima nad mrtvým. 2 Nebo lid svatý jsi
Hospodinu Bohu svému, a tebe vyvolil Hospodin, abys
jemu byl za lid zvláštní ze všech národů, kteříž jsou na
tváři země. 3 Nebudeš jísti žádné věci ohavné. 4 Tato
jsou hovada, kteráž jísti budete: Voly, ovce a kozy, 5
Jelena, dannele, srnu, kamsíka, jezevce, bůvola a
losa. 6 Každé hovado, kteréž má kopyta rozdělená,
tak aby rozdvojená byla, a přežívá mezi hovady, jísti
je budete. 7 A však ne všech přežívajících, aneb
těch, kteráž kopyta rozdělená mají, budete jísti, jako
velblouda, zajíce a králíka; nebo ač přežívají, však
kopyta rozděleného nemají, nečistá jsou vám. 8
Též svině, nebo rozdělené majíc kopyto, nepřežívá,
nečistá vám bude; masa jejího jísti nebudete, a mrchy
její se nedotknete. 9 Ze všech pak živočichů, kteříž
u vodách jsou, tyto jísti budete: Cožkoli má plejtvy
a šupiny, jísti budete. 10 Což pak nemá plejtví a
šupin, toho jísti nebudete; nečisté vám bude. 11
Všecko ptactvo čisté jísti budete. 12 Těchto pak jísti
nebudete: Orla, noha, orlice mořské, 13 A sokola,
supa a luňáka vedlé pokolení jeho, 14 A žádného
krkavce vedlé pokolení jeho, 15 Pstrosa, sovy, vodní
káně a krahulce vedlé pokolení jeho, 16 Raroha,
kalousa a labuti, 17 Pelikána, porfiriána a křehaře,
18 Čápa, volavky vedlé pokolení jejího, dedka a
netopýře. 19 A všeliký zeměplaz létající nečistý bude
vám, nebudete ho jísti. 20 Každého ptáka čistého jísti
budete. 21 Žádné umrliny jísti nebudete; příchozímu,
kterýž jest v branách tvých, dáš ji, a jísti ji bude, aneb
prodáš cizozemci, nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu
svému. Nebudeš vařiti kozelce v mléce matky jeho.
22 Ochotně dávati budeš desátky ze všech užitků
semene svého, kteřížť by přišli s pole každého roku.
23 A jísti budeš před Hospodinem Bohem svým, (na
místě, kteréž by vyvolil, aby tam přebývalo jméno
jeho,) desátky z obilí, vína i oleje svého, a prvorozené
z volů svých a drobného dobytka svého, abys se
učil báti Hospodina Boha svého po všecky dny. 24
Jestliže by pak daleká byla cesta, a nemohl bys
donésti toho, proto že daleko jest od tebe to místo,
kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam
jména svého, když požehná tobě Hospodin Bůh tvůj:
25 Tedy zpeněžíš je, a svázané peníze vezma v ruku
svou, půjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh
tvůj, 26 A vynaložíš ty peníze na všecko, čehož žádá
duše tvá, na voly, na ovce, na víno, aneb jiný nápoj
silný, a na všecko, čehož by sobě žádala duše tvá, a
jísti budeš tam před Hospodinem Bohem svým, a
veseliti se budeš ty i dům tvůj. 27 Levíty pak, kterýž
by v branách tvých bydlil, neopustíš, nebo nemá dílu
a dědictví s tebou. 28 Každého léta třetího oddělíš
všecky desátky z užitků svých toho léta, a složíš je v
branách svých. 29 I přijde Levíta, (nebo nemá dílu
a dědictví s tebou,) a host a sirotek i vdova, kteříž
jsou v branách tvých, i budou jísti a nasytí se, aby
požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všelikém díle
rukou tvých, kteréž bys dělal.

15 Každého léta sedmého odpouštěti budeš. **2** Tento pak bude způsob odpuštění, aby odpustil
každý věřitel, kterýž rukou svou půjčil to, čehož půjčil
bližnímu svému; nebude upomínati bližního svého
aneb bratra svého, nebo vyhlášeno jest odpuštění
Hospodinovo. **3** Cizozemce upomínati budeš, ale
to, což bys měl u bratra svého, propustí ruka tvá.
4 Toliko aby nuzným někdo nebyl příčinou tvou,
poněvadž hojně požehná tobě Hospodin v zemi,
kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, abys jí
dědičně vládl: **5** Jestliže však pilně poslouchati budeš
hlasu Hospodina Boha svého, tak abys hleděl činiti
každé přikázaní toto, kteréž já tobě dnes přikazuji.
6 Hospodin zajisté Bůh tvůj požehná tobě, jakož
mluvil tobě, tak že budeš moci půjčovati národům
mnohým, tobě pak nebude potřeba vypůjčovati; i
budeš panovati nad národy mnohými, ale oni nad
tebou nebudou panovati. **7** Byl-li by u tebe nuzný
někdo z bratří tvých, v některém městě tvém, v zemi
tvé, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, nezatvrdíš
srdce svého, a nezavřeš ruky své před nuzným
bratrem svým: **8** Ale štědře otevřeš jemu ruku svou,
a ochotně půjčíš jemu, jakž by mnoho potřeboval
toho, v čemž by nouzi měl. **9** Vystříhej se, aby nebylo
něco nepravého v srdci tvém, a řekl bys: Blíží se rok
sedmý, jenž jest rok odpuštění, a bylo by nešlechetné
oko tvé k bratru tvému nuznému, tak že bys neudělil
jemu, pročež by volal proti tobě k Hospodinu, a byl by
na tobě hřích: **10** Ale ochotně dáš jemu, a nebude
srdce tvé neupřímé, když bys dával jemu; nebo tou
příčinou požehná tobě Hospodin Bůh tvůj ve všech
skutcích tvých a ve všem díle, k kterémuž bys vztáhl
ruku svou. **11** Nebo nebudete bez chudých v zemi
vaší; protož přikazuji tobě, řka: Abys ochotně otvíral
ruku svou bratru svému, chudému svému a nuznému
svému v zemi své. **12** Jestliže by prodán byl tobě
bratr tvůj Žid aneb Židovka, a sloužil by tobě za šest
let, sedmého léta propustíš jej od sebe svobodného.
13 A když jej propustíš svobodného od sebe, nepustíš
ho prázdného. **14** Štědře darovati jej budeš dary
z dobytka svého, z stodoly a z vinice své; v čemž
požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj, z toho dáš jemu.
15 A pamatuj, že jsi služebníkem byl v zemi Egyptské,
a že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj, protož já to dnes
tobě přikazuji. **16** Pakliť by řekl: Nepůjdu od tebe,
proto že by tě miloval i dům tvůj, a že mu dobře u
tebe, **17** Tedy vezma špici, probodneš ucho jeho
na dveřích, a bude u tebe služebníkem na věky.
Takž podobně i děvce své učiníš. **18** Nechť není za
těžké před očima tvýma, když bys ho svobodného
propustil od sebe, nebo dvojnásob více, než ze
mzdy nájemník, sloužil tobě šest let; i požehná tobě
Hospodin ve všech věcech, kteréž činiti budeš. **19**
Všeho prvorozeného, což se narodí z skotů tvých
neb z bravů tvých, samce posvětíš Hospodinu Bohu
svému. Nebudeš dělati prvorozeným volkem svým,
a nebudeš holiti prvorozených ovec svých. **20** Před
Hospodinem Bohem svým budeš je jísti na každý
rok na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, ty i čeled
tvá. **21** Pakliť by na něm byla vada, že by kulhavé
aneb slepé bylo, aneb mělo by jakoukoli škodlivou
vadu, nebudeš ho obětovati Hospodinu Bohu svému.
22 V branách svých budeš je jísti, buďto čistý neb
nečistý, rovně jako srnu aneb jelena; **23** Toliko krve
jeho nebudeš jísti, ale na zem vycedíš ji jako vodu.

16 Ostříhej měsíce Abib, abys slavil Fáze
Hospodinu Bohu svému, nebo toho měsíce
Abib vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj z Egypta v noci. **2**
A obětovati budeš Fáze Hospodinu Bohu svému z
bravů i skotů na místě, kteréž by vyvolil Hospodin,
aby tam přebývalo jméno jeho. **3** Nebudeš v něm
jísti nic kvašeného. Za sedm dní jísti budeš přesnice,
chléb trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z země
Egyptské,) abys pamatoval na den, v kterémž jsi
vyšel z země Egyptské, po všecky dny života svého.
4 Aniž spatřín bude u tebe kvas ve všech končinách
tvých za sedm dní, a nezůstane nic přes noc masa
toho, kteréž bys obětoval u večer toho dne prvního,
až do jitra. **5** Nebudeš moci obětovati Fáze v každém
městě svém, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, **6**
Ale na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, aby
přebývalo tam jméno jeho, tu obětovati budeš Fáze,
a to u večer, při západu slunce v jistý čas vyjití tvého
z Egypta. **7** Péci pak budeš a jísti na místě, kteréž
by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, a ráno navracuje se,
půjdeš do stanů svých. **8** Šest dní jísti budeš přesnice,
dne pak sedmého bude slavnost Hospodinu Bohu
tvému; ničehož v ní dělati nebudeš. **9** Sedm téhodnů
sečteš sobě; od začátku žně začneš počítati sedm
téhodnů. **10** Tehdy slaviti budeš slavnost téhodnů
Hospodinu Bohu svému; seč budeš moci býti, to dáš
dobrovolně vedlé toho, jakžť by požehnal Hospodin
Bůh tvůj. **11** I veseliti se budeš před Hospodinem
Bohem svým, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a
děvka tvá, i Levíta, kterýž by byl v branách tvých,
a příchozí, sirotek i vdova, kteříž by byli u prostřed
tebe, na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj k
přebývání tam jména svého. **12** A tak rozpomínati se
budeš, že jsi byl služebníkem v Egyptě, když ostříhati
a vykonávati budeš ustanovení tato. **13** Slavnost
stanů světiti budeš za sedm dní, když shromáždíš s

pole svého a z vinice své. 14 I budeš se veseliti v
slavnosti své, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a
služebnice tvá, Levíta i příchozí, sirotek i vdova, kteříž
by byli v branách tvých. 15 Sedm dní svátek světiti
budeš Hospodinu Bohu svému na místě, kteréž by
vyvolil Hospodin, když požehná tobě Hospodin Bůh
tvůj ve všech úrodách tvých, a ve všeliké práci rukou
tvých, a tak budeš vesel. 16 Třikrát v roce postaví se
každý pohlaví mužského před Hospodinem Bohem
tvým na místě, kteréž by vyvolil, na slavnost přesnic,
na slavnost téhodnů a na slavnost stanů, a neukážeť
se před Hospodinem prázdný; 17 Každý podlé daru
sobě daného, vedlé požehnání Hospodina Boha
tvého, jehož on udělil tobě. 18 Soudce a správce
ustanovíš sobě ve všech městech svých, kteráž
Hospodin Bůh tvůj dá tobě v každém pokolení tvém,
kteříž souditi budou lid soudem spravedlivým. 19
Neuchýlíš soudu, a nebudeš šetřiti osoby, aniž přijmeš
daru; nebo dar oslepuje oči moudrých, a převrací
slova spravedlivých. 20 Spravedlivě spravedlnosti
následovati budeš, abys živ byl, a dědičně vládl zemí,
kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. 21 Nevysadíš
sobě háje jakýmkoli dřívím u oltáře Hospodina Boha
svého, kterýž uděláš sobě, 22 Ani vyzdvihneš sobě
modly, což v ohavnosti má Hospodin Bůh tvůj.

17 Nebudeš obětovati Hospodinu Bohu svému vola
aneb dobytčete, na němž by vada byla, aneb
jakákoli věc zlá, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu
tvému. 2 Bude-li nalezen u prostřed tebe v některém
městě tvém, kteráž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, muž
aneb žena, ješto by se dopouštěl zlého před očima
Hospodina Boha tvého, přestupuje smlouvu jeho,
3 A odejda, sloužil by bohům cizím, a klaněl by se
jim, buď slunci neb měsíci, aneb kterému rytířstvu
nebeskému, čehož jsem nepřikázal, 4 A bylo by
povědíno tobě, a slyšel bys o tom, tedy vyptáš se
pilně na to, a jestliže bude pravda a věc jistá, že by se
stala taková ohavnost v Izraeli: 5 Bez lítosti vyvedeš
muže toho aneb ženu tu, kteříž to zlé páchali, k
branám svým, muže toho aneb ženu, a kamením je
uházíš, ať zemrou. 6 V ústech dvou aneb tří svědků
zabit bude ten, kdož umříti má, nebudeť pak zabit
podlé vyznání svědka jednoho. 7 Ruka svědků nejprv
bude proti němu k zabití jeho, a potom ruce všeho
lidu, a tak odejmeš zlé z prostředku svého. 8 Bylo-
li by při soudu něco nesnadného, mezi krví a krví,
mezi pří a pří, mezi ranou a ranou, v jakékoli rozepři
v branách tvých, tedy vstana, půjdeš k místu, kteréž
by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, 9 A přijdeš k kněžím
Levítského pokolení aneb k soudci, kterýž by tehdáž
byl, i budeš se jich ptáti, a oznámíť výpověd soudu.
10 Učiníš tedy vedlé naučení, kteréž by vynesli z
místa toho, kteréž by vyvolil Hospodin, a hleď, abys
všecko, čemuž by tě učili, tak vykonal. 11 Podlé
vyrčení zákona, kterémuž by tě naučili, a podlé
rozsudku, kterýžť by vypověděli, učiníš; neuchýlíš
se od slova sobě oznámeného ani na pravo ani na
levo. 12 Jestliže by pak kdo v zpouru se vydal, tak
že by neposlechl kněze postaveného tam k službě
před Hospodinem Bohem tvým, aneb soudce, tedy
ať umře člověk ten, a odejmeš zlé z Izraele, 13
Aby všecken lid uslyšíce, báli se, a více v zpouru
se nevydávali. 14 Když vejdeš do země, kterouž
Hospodin Bůh tvůj dá tobě, abys ji dědičně obdržel, a
budeš v ní bydliti, a řekneš: Ustanovím nad sebou
krále, jako i jiní národové mají, kteříž jsou vůkol mne:
15 Toho toliko ustanovíš nad sebou krále, kteréhož by
vyvolil Hospodin Bůh tvůj. Z prostředku bratří svých
ustanovíš nad sebou krále; nebudeš moci ustanoviti
nad sebou člověka cizozemce, kterýž by nebyl bratr
tvůj. 16 A však ať nemívá mnoho koňů, a ať neobrací
zase lidu do Egypta, z příčiny rozmnožení koňů,
zvláště poněvadž Hospodin vám řekl: Nevracujte
se zase cestou touto více. 17 Nebudeť také míti
mnoho žen, aby se neodvrátilo srdce jeho; stříbra
také aneb zlata ať sobě příliš nerozmnožuje. 18 Když
pak dosedne na stolici království svého, vypíše sobě
připomenutý zákon tento do knihy z té, kteráž bude
před oblíčejem kněží Levítských. 19 A bude jej míti při
sobě, a čísti jej bude po všecky dny života svého, aby
se naučil báti Hospodina Boha svého, a aby ostříhal
všech slov zákona tohoto i ustanovení těch, a činil je,
20 Aby nepozdvihlo se srdce jeho nad bratří jeho, a
neuchýlilo se od přikázaní na pravo aneb na levo,
aby dlouho živ byl v království svém, on i synové jeho
u prostřed Izraele.

18 Nebudou míti kněží Levítští a všecko pokolení
Levítské dílu a dědictví s jiným lidem Izraelským,
oběti ohnivé Hospodinovy a dědictví jeho jísti budou.
2 Dědictví nebudou míti u prostřed bratří svých,
Hospodin jest dědictví jejich, jakož jim mluvil. 3 Toto
pak náležeti bude kněžím od lidu, od obětujících obět,
buď vola neb dobytče: Dáno bude knězi plece, a
líce a žaludek. 4 Prvotiny obilé svého, vína a oleje
svého, i prvotiny vlny z ovec svých dáš jemu. 5
Nebo jej vyvolil Hospodin Bůh tvůj ze všech pokolení
tvých, aby stál k službě ve jménu Hospodina, on i
synové jeho po všecky dny. 6 Když by pak přišel který
Levíta z některého města tvého, ze všeho Izraele,
kdež bydlil, a přišel by s velikou žádostí duše své na

místo, kteréž by vyvolil Hospodin: 7 Sloužiti bude ve
jménu Hospodina Boha svého, jako i jiní bratří jeho
Levítové, kteříž tu stojí před Hospodinem. 8 Díl rovný
jísti budou, (bez škody toho, což by každý z nich
prodal,) vedlé čeledi otců. 9 Když vejdeš do země,
kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, neuč se činiti
podlé ohavností národů těch. 10 Nebude nalezen v
tobě, kdož by vedl syna svého aneb dceru svou skrz
oheň, ani věštěc, ani planétník, ani čarodějník, ani
kouzedlník. 11 Ani losník, ani zaklinač, ani hadač,
ani černokněžník. 12 Nebo ohavnost jest Hospodinu,
kdožkoli činí to, a pro takové ohavnosti Hospodin
Bůh tvůj vymítá je od tváři tvé. 13 Dokonalý budeš
před Hospodinem Bohem svým. 14 Nebo národové
ti, kterýmiž vládnouti budeš, planetářů a věšťců
poslouchají, tobě pak toho nedopouští Hospodin Bůh
tvůj. 15 Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých,
jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj; jeho
poslouchati budete, 16 Podlé všeho toho, jakž jsi
žádal od Hospodina Boha svého, na Orébě, v den
shromáždění, řka: Ať více neslyším hlasu Hospodina
Boha svého, ani více vidím ohně toho velikého, abych
neumřel. 17 Pročež mi řekl Hospodin: Dobře mluvili,
což jsou mluvili. 18 Proroka vzbudím jim z prostředku
bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa
jeho, a bude jim mluviti všecko, což mu přikáži. 19 I
budeť, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž
mluviti bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na
něm. 20 Prorok pak, kterýž by pyšně se vystavoval,
mluvě slovo ve jménu mém, kteréhož jsem mluviti
jemu nepřikázal, a kterýž by mluvil ve jménu bohů
cizích, takový prorok ať umře. 21 Jestliže pak díš
v srdci svém: Kterak poznáme slovo to, jehož by
nemluvil Hospodin? 22 Když by mluvil něco prorok ve
jménu Hospodinovu, a však by se toho nestalo, aniž
by přišlo, toť jest to slovo, jehož nemluvil Hospodin; z
pychuť jest to mluvil prorok ten, nebojž se ho.

19 Když by vyhladil Hospodin Bůh tvůj národy,
jejichžto zemi Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a
opanoval bys je dědičně, a bydlil bys v městech jejich
i v domích jejich: 2 Oddělíš sobě tři města u prostřed
země své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys
ji dědičně obdržel. 3 Spravíš sobě cesty, a rozdělíš
na tři díly všecku krajinu země své, kterouž v dědictví
dá tobě Hospodin Bůh tvůj, i bude utíkati tam každý
vražedlník: 4 (Totoť pak bude právo vražedlníka,
kterýž by tam utekl, aby živ byl: Kdož by zabil bližního
svého nechtě, aniž by ho nenáviděl prvé. 5 Jako
vejda někdo s bližním svým do lesa sekati dříví,
rozvedl by rukou svou sekeru, aby uťal dřevo, a ona
by spadla s topořiště, a trefila by bližního jeho, tak že
by umřel, ten uteče do některého z měst těchto, a
živ bude.) 6 Aby přítel zabitého, stihaje vražedlníka
toho, když by se rozpálilo srdce jeho, nedohonil ho na
daleké cestě, a ranil smrtedlně, ješto by nebyl hoden
smrti, poněvadž ho prvé neměl v nenávisti. 7 Protož
já přikazuji tobě, řka: Tři města oddělíš sobě. 8 Pakli
by rozšířil Hospodin Bůh tvůj končiny tvé, jakož s
přísahou zaslíbil otcům tvým, a dal by tobě všecku
tu zemi, kterouž řekl dáti otcům tvým: 9 (Když bys
ostříhal všech přikázaní těchto, čině je, kteráž já dnes
přikazuji tobě, abys miloval Hospodina Boha svého, a
chodil po cestách jeho po všecky dny,) tedy přidáš
sobě ještě tři města mimo tři onano, 10 Aby nebyla
vylita krev nevinná u prostřed země tvé, kterouž
Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, a aby nebyla
na tobě krev. 11 Ale byl-li by kdo, maje v nenávisti
bližního svého, a činil by úklady jemu, a povstana
proti němu, ranil by ho smrtedlně, tak že by umřel, a
utekl by do některého z těch měst: 12 Tedy pošlí starší
města toho, a vezmou jej odtud, a dají v ruce přítele
toho zabitého, aby umřel. 13 Neodpustí jemu oko tvé,
ale svedeš krev nevinnou z Izraele, i bude dobře
tobě. 14 Nepřeneseš meze bližního svého, kterouž
vymezili předkové v dědictví tvém, kteréž obdržíš
v zemi, jižto Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji
dědičně obdržel. 15 Nepovstane svědek jeden proti
někomu z příčiny jakékoli nepravosti, a jakéhokoli
hříchu ze všech hříchů, kterýmiž by kdo hřešil; v
ústech dvou svědků aneb v ústech tří svědků stane
slovo. 16 Povstal-li by svědek falešný proti někomu,
aby svědčil proti němu, že odstoupil od Boha, 17
Tedy postaví se ti dva muži, kteříž tu rozepři mají
před Hospodinem, před kněžími aneb před soudci,
kteříž by za dnů těch byli. 18 A když se pilně vyptají
soudcové, poznají-li, že svědek ten jest svědek lživý,
mluvě falešné svědectví proti bližnímu svému, 19
Tak jemu učiňte, jakž on myslil učiniti bratru svému. I
odejmeš zlé z prostředku svého. 20 A kteříž zůstanou,
slyšíce to, báti se budou, a nikoli více nedopustí se
takových zlých věcí u prostřed tebe. 21 A neslituje se
oko tvé; život za život, oko za oko, zub za zub, ruka
za ruku, noha za nohu bude.

20 Když bys vytáhl na vojnu proti nepřátelům svým,
a uzřel bys koně a vozy, a lid větší, nežli ty máš,
neboj se jich, nebo Hospodin Bůh tvůj s tebou jest,
kterýž tě vyvedl z země Egyptské. 2 A když byste
se již potýkati měli, přistoupí kněz, a mluviti bude
k lidu, 3 A dí jim: Slyš, Izraeli, vy jdete dnes k boji
proti nepřátelům svým, nebudiž strašlivé srdce vaše,

nebojte se a nestrachujte, ani se jich lekejte. 4 Nebo
Hospodin Bůh váš, kterýž jde s vámi, bojovati bude
za vás proti nepřátelům vašim, aby zachoval vás. 5
Potom mluviti budou hejtmané k lidu, řkouce: Jest-li
kdo z vás, ješto vystavěl dům nový, a ještě nepočal
bydliti v něm, odejdi a navrať se do domu svého,
aby nezahynul v bitvě, a někdo jiný aby nezačal
bydliti v něm. 6 A kdo jest, ješto štípil vinici, a ještě
nepřišla k obecnému užívání, odejdi a navrať se k
domu svému, aby snad nezahynul v bitvě, aby někdo
jiný k obecnému užívání nepřivedl jí. 7 A kdo jest,
ješto by měl zasnoubenou manželku, a ještě by jí
nepojal, odejdi a navrať se do domu svého, aby
neumřel v boji, a někdo jiný nevzal jí. 8 Přidadí i toto
hejtmané, mluvíce k lidu, a řeknou: Kdo jest bázlivý a
lekavého srdce, odejdi a navrať se do domu svého,
aby nezemdlil srdce bratří svých, jako jest srdce
jeho. 9 A když přestanou hejtmané mluviti k lidu,
tedy představí lidu vůdce houfů. 10 Když přitáhneš
k některému městu, abys ho dobýval, podáš jemu
pokoje. 11 Jestliže pokoj sobě podaný přijmou a
otevrou tobě, všecken lid, kterýž by nalezen byl v
něm, pod plat uvedeni jsouce, tobě sloužiti budou. 12
Pakli by v pokoj s tebou nevešli, ale bojovali proti tobě,
oblehneš je; 13 A když by je Hospodin Bůh tvůj dal v
ruku tvou, tedy zbiješ v něm ostrostí meče všecky
pohlaví mužského. 14 Ženy pak, dítky a hovada, i
cožkoli bylo by v městě, všecky kořisti jeho rozbituješ
sobě, a užívati budeš kořistí nepřátel svých, kteréž by
dal tobě Hospodin Bůh tvůj. 15 Tak učiníš všechněm
městům daleko vzdáleným od tebe, kteráž nejsou z
měst národů těchto. 16 Z měst pak lidu toho, kterýž
Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, žádné duše
živiti nebudeš, 17 Ale dokonce vyhladíš je: Hetea,
Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, jakož
přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, 18 Aby vás neučili
činiti vedlé všech ohavností svých, kteréž činí bohům
svým, i hřešili byste proti Hospodinu Bohu svému.
19 Když oblehneš město některé, za dlouhý čas
dobývaje ho, abys je vzal, nezkazíš stromů jeho,
sekerou je vytínaje, nebo z nich ovoce jísti budeš;
protož jich nevysekáš, (nebo potrava člověka jest
strom polní,) chtěje užívati jich k obraně své. 20
A však stromoví, kteréž znáš, že nenese ovoce ku
pokrmu, pohubíš a posekáš, a vzděláš ohrady proti
městu tomu, kteréž s tebou bojuje, dokudž ho sobě
nepodmaníš.

21 Když by nalezen byl zabitý (v zemi, kterouž
Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys dědičně
vládl jí,) ležící na poli, a nebylo by vědíno, kdo by
ho zabil, 2 Tedy vyjdou starší tvoji a soudcové tvoji,
a měřiti budou k městům, kteráž jsou vůkol toho
zabitého. 3 A když nalezeno bude město nejbližší
toho zabitého, tedy vezmou starší města toho jalovici
z stáda, kteréž ještě nebylo užíváno, a kteráž netáhla
ve jhu. 4 I uvedou starší toho města jalovici tu do
údolí pustého, kteréž nikdy nebylo děláno aneb oseto,
a setnou šíji jalovice v tom údolí. 5 Potom přistoupí
kněží synové Léví; (nebo je Hospodin Bůh tvůj vyvolil,
aby přisluhovali jemu, a požehnání dávali ve jménu
Hospodinovu, vedlé jejichž výpovědi stane všeliká
rozepře a každá rána.) 6 Všickni také starší toho
města, kteříž jsou nejbližší toho zabitého, umyjí ruce
své nad jalovicí sťatou v tom údolí, 7 A osvědčovati
budou, řkouce: Nevylilyť jsou ruce naše krve té,
aniž oči naše viděly vražedlníka. 8 Očisť lid svůj
Izraelský, kterýž jsi vykoupil, Hospodine, a nepřičítej
krve nevinné lidu svému Izraelskému. I bude sňata s
nich vina té krve. 9 Ty pak odejmeš krev nevinnou z
prostředku svého, když učiníš, což pravého jest před
očima Hospodinovýma. 10 Když bys vytáhl na vojnu
proti nepřátelům svým, a dal by je Hospodin Bůh
tvůj v ruce tvé, a zajal bys z nich mnohé; 11 Uzříš-li
mezi zajatými ženu krásného oblíčeje, a zamiluješ
ji, tak abys ji sobě vzal za manželku: 12 Uvedeš ji
do domu svého, i oholí sobě hlavu, a obřeže nehty
své; 13 A složíc roucho své s sebe, v kterémž jest
jata, zůstane v domě tvém, a plakati bude otce svého
i matky své za celý měsíc; a potom vejdeš k ní, a
budeš její manžel, a ona bude manželka tvá. 14 Paklit
by se nelíbila, tedy propustíš ji svobodnou; ale nikoli
neprodávej jí za peníze, ani nekupč jí, poněvadž jsi
jí ponížil. 15 Měl-li by kdo dvě ženy, jednu v milosti
a druhou v nenávisti, a zplodily by mu syny, milá i
nemilá, a byl-li by syn prvorozený nemilé: 16 Tedy
když dědice ustavovati bude nad tím, což by měl,
nebude moci dáti práva prvorozenství synu milé před
synem prvorozeným nemilé, 17 Ale prvorozeného
syna nemilé při prvorozenství zůstaví, a dá jemu dva
díly ze všeho, což by měl; nebo on jest počátek síly
jeho, jeho jest právo prvorozenství. 18 Měl-li by kdo
syna zpurného a protivného, ješto by neposlouchal
hlasu otce svého a hlasu matky své, a jsa trestán,
neuposlechl by jich: 19 Tedy vezmouce ho otec i
matka jeho, vyvedou jej k starším města svého, k
bráně místa přebývání svého, 20 A řeknou starším
města svého: Syn náš tento, jsa zpurný a protivný,
neposlouchá hlasu našeho, žráč a opilec jest. 21
Tehdy všickni lidé města toho uházejí jej kamením
a umřeť; a tak odejmeš zlé z prostředku svého, a
všecken Izrael uslyšíce, báti se budou. 22 Když by

kdo zhřešil, že by hoden byl smrti, a byl by odsouzen
k ní a pověsil bys ho na dřevě: 23 Nezůstane přes
noc tělo jeho na dřevě, ale hned v ten den pochováš
jej, nebo zlořečený jest před Bohem pověšený; protož
nepoškvrňuj země své, kterouž Hospodin Bůh tvůj
dává tobě v dědictví.

22 Jestliže bys uzřel vola aneb dobytče bratra
svého, an bloudí, nepomineš jich, ale přivedeš
je až k bratru svému. 2 Byť pak nebyl blízký bratr
tvůj a neznal bys ho, uvedeš je však do domu svého,
a bude u tebe, dokudž by se po něm neptal bratr
tvůj, a navrátíš mu je. 3 Tolikéž učiníš s oslem jeho,
s oděvem jeho, také i se všelikou věcí ztracenou
bratra svého, kteráž by mu zhynula; když bys ji nalezl,
nepomineš jí. 4 Vida osla bratra svého aneb vola
jeho pod břemenem ležící na cestě, nepomineš jich,
ale i hned ho s ním pozdvihneš. 5 Žena nebude nositi
oděvu mužského, aniž se obláčeti bude muž v roucho
ženské, nebo ohavnost před Hospodinem Bohem
tvým jest, kdožkoli činí to. 6 Když bys našel hnízdo
ptačí před sebou na cestě, na jakémkoli stromu aneb
na zemi, s mladými neb vejci, a matka seděla by
na mladých aneb na vejcích: nevezmeš matky s
mladými, 7 Ale hned pustíš matku a mladé vezmeš
sobě, aby tobě dobře bylo, a abys prodlil dnů svých.
8 Když bys stavěl dům nový, udělej zabradla vůkol
střechy své, abys neuvedl viny krve na dům svůj,
když by kdo upadl s něho. 9 Neposeješ vinice své
směsicí rozličného semene, aby nebyl poškvrněn
užitek semene, kteréž jsi vsel, i ovoce vinice. 10
Nebudeš orati volem a oslem spolu. 11 Neoblečeš
roucha z rozdílných věcí, z vlny a lnu setkaného. 12
Prýmy zděláš sobě na čtyřech rozích oděvu svého,
jímž se odíváš. 13 Když by pojal někdo ženu, a všel
by k ní, a potom měl by ji v nenávisti, 14 A dal by
příčinu k řečem o ní, v zlou pověst ji obláčeje a mluvě:
Ženu tuto vzal jsem, a všed k ní, nenalezl jsem jí
pannou: 15 Tedy otec děvečky a matka její vezmouce
přinesou znamení panenství děvečky k starším města
svého k bráně. 16 A dí otec děvečky k starším: Dceru
svou dal jsem muži tomuto za manželku, kterýž ji
v nenávisti má. 17 A hle, sám příčinu dal řečem o
ní, mluvě: Nenalezl jsem při dceři tvé panenství, a
teď hle, znamení panenství dcery mé. I roztáhnou
roucho to před staršími města. 18 Tedy starší města
toho jmou muže a trestati ho budou, 19 A uloží jemu
pokutu sto lotů stříbra, kteréž dají otci děvečky, proto
že vynesl zlou pověst proti panně Izraelské. I bude ji
míti za manželku, kteréž nebude moci propustiti po
všecky dny své. 20 Jináč byla-li by pravá žaloba ta, a
nebylo by nalezeno panenství při děvečce: 21 Tedy
vyvedou děvečku ke dveřím otce jejího, a uházejí ji
lidé města toho kamením, a umře; nebo dopustila
se nešlechetnosti v Izraeli, smilnivši v domě otce
svého. Tak odejmeš zlé z prostředku sebe. 22 Kdyby
kdo postižen byl, že obýval s ženou manželkou cizí,
tedy umrou oni oba dva, muž, kterýž obýval s tou
ženou, i žena také; i odejmeš zlé z Izraele. 23 Byla-li
by děvečka panna zasnoubená muži, a nalezna ji
někdo v městě, obýval by s ní: 24 Vyvedete oba dva
k bráně města toho, a uházíte je kamením, a umrou,
děvečka, proto že nekřičela, jsuci v městě, a muž
proto, že ponížil ženy bližního svého; a odejmeš zlé
z prostředku svého. 25 Pakli na poli nalezl by muž
děvečku zasnoubenou, a násilí jí učině, obýval by
s ní: smrtí umře muž ten sám, 26 Děvečce pak nic
neučiníš. Nedopustila se hříchu hodného smrti; nebo
jakož povstává někdo proti bližnímu svému a morduje
život jeho, tak i při této věci. 27 Na poli zajisté nalezl
ji; křičela děvečka zasnoubená, a žádný tu nebyl, kdo
by ji vysvobodil. 28 Jestliže by nalezl někdo děvečku
pannu, kteráž by zasnoubena nebyla, a vezma ji,
obýval by s ní, a byli by postiženi: 29 Tedy dá muž
ten, kterýž by obýval s ní, otci děvečky padesáte
stříbrných, a bude jeho manželka, protože ponížil
jí; nebude moci jí propustiti po všecky dny své. 30
Nevezme žádný manželky otce svého, a neodkryje
podolka otce svého.

23 Nevejde do shromáždění Hospodinova, kdož
by měl stlučené aneb odňaté lůno. 2 Aniž
vejde do shromáždění Hospodinova syn postranní;
také i desáté koleno jeho nevejde do shromáždění
Hospodinova. 3 Ammonitský tolikéž ani Moábský
nevejde do shromáždění Hospodinova, ani desáté
koleno jejich nevejde do shromáždění Hospodinova
až na věky. 4 Proto že proti vám nevyšli s chlebem
a s vodou na cestě, když jste šli z Egypta, a že ze
mzdy najal proti tobě Baláma, syna Beor, z Petor
Mezopotamie Syrské, aby zlořečil tobě: 5 (Ačkoli
nechtěl Hospodin Bůh tvůj slyšeti Baláma, ale obrátil
Hospodin Bůh tvůj tobě zlořečení v požehnání, nebo
miloval tebe Hospodin Bůh tvůj.) 6 Nebudeš hledati
pokoje jejich ani dobrého jejich po všecky dny své
na věky. 7 Nebudeš míti v ohavnosti Idumejského,
nebo bratr tvůj jest, aniž Egyptského v ohavnosti
míti budeš, nebo jsi byl pohostinu v zemi jeho. 8
Synové, kteříž se jim zrodí v třetím kolenu, vejdou
do shromáždění Hospodinova. 9 Když bys vytáhl
vojensky proti nepřátelům svým, vystříhej se od
všeliké zlé věci. 10 Bude-li mezi vámi kdo, ješto by

poškvrněn byl příhodou noční, vyjde ven z stanů, a
nevejde do nich; 11 Ale když bude k večerou, umyje
se vodou, a po západu slunce vejde do stanů. 12 Také
místo budeš míti vně za stany, abys tam chodíval ven;
13 A budeš míti kolík mezi jinými nástroji svými, a když
bys chtěl sednouti vně, vykopáš jím důlek, a obrátě
se, zahrabeš nečistotu svou. 14 Nebo Hospodin Bůh
tvůj chodí u prostřed stanů tvých, aby tě vysvobodil,
a dal tobě nepřátely tvé; protož ať jest příbytek tvůj
svatý, tak aby nespatřil při tobě mrzkosti nějaké,
pročež by se odvrátil od tebe. 15 Nevydáš služebníka
pánu jeho, kterýž k tobě utekl od pána svého. 16 S
tebou bydliti bude u prostřed tebe na místě, kteréž by
vyvolil v některém městě tvém, kdežkoli jemu se líbiti
bude; nebudeš ho mocí utiskati. 17 Nebude nevěstka
žádná z dcer Izraelských, ani nečistý smilník z synů
Izraelských. 18 Nepřineseš mzdy nevěstky, a mzdy
psa do domu Hospodina Boha svého z jakéhokoli
slibu, nebo to obé ohavnost jest Hospodinu Bohu
tvému. 19 Nedáš na lichvu bratru svému ani peněz,
ani pokrmu, ani jakékoli věci, kteráž se dává na lichvu.
20 Cizímu půjčíš na lichvu, ale bratru svému nedáš
na lichvu, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při
všech věcech, k kterýmž bys vztáhl ruku svou v zemi,
do níž vejdeš, abys dědičně obdržel ji. 21 Když bys
učinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlévej splniti
ho; nebo konečně toho vyhledávati bude Hospodin
Bůh tvůj od tebe, a byl by na tobě hřích. 22 Pakli
nebudeš slibovati, nebude na tobě hříchu. 23 Což
jednou vyšlo z úst tvých, to splníš, a učiníš, jakž
jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolně, což jsi
vynesl ústy svými. 24 Všel-li bys do vinice bližního
svého, jísti budeš hrozny podlé žádosti své do sytosti
své, ale do nádoby své nevložíš. 25 Všel-li bys do
obilí bližního svého, natrháš sobě klasů rukou svou,
ale srpem nebudeš žíti obilí bližního svého.

24 Pojal-li by muž ženu a byl by manželem jejím,
přihodilo by se pak, že by nenašla milosti před
očima jeho pro nějakou mrzkost, kterouž by nalezl
na ní, i napsal by jí lístek zapuzení a dal v ruku její,
a vyhnal by ji z domu svého; 2 A vyjduci z domu
jeho, odešla by a vdala se za druhého muže; 3 A
ten také muž poslední v nenávisti maje ji, napsal
by lístek zapuzení a dal v ruce její, a vyhnal by ji z
domu svého; aneb umřel by muž její poslední, kterýž
vzal ji sobě za manželku: 4 Nebude moci manžel její
první, kterýž ji vyhnal, zase ji vzíti sobě za manželku,
když již příčinou jeho poškvrněna jest; nebo ohavnost
jest před Hospodinem. Protož nedopouštěj hřešiti
lidu země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v
dědictví. 5 Když by někdo v nově pojal ženu, nevyjde
k boji, aniž na něj vzkládána bude jaká obecní práce;
svoboden bude v domě svém za jeden rok, a veseliti
se bude s manželkou svou, kterouž pojal. 6 Žádný
nevezme v zástavě svrchního i spodního žernovu,
nebo takový bral by duši v základu. 7 Byl-li by
postižen někdo, že ukradl člověka z bratří svých synů
Izraelských, a k zisku by sobě jej přivedl aneb prodal
jej: umře zloděj ten, a odejmeš zlé z prostředku svého.
8 Šetř se při ráně malomocenství, abys ostříhal pilně
a činil všecko, jakž učiti budou vás kněží Levítové;
jakož přikázal jsem jim, ostříhati toho budete a tak
činiti. 9 Pomni na ty věci, které učinil Hospodin Bůh
tvůj Marii na cestě, když jste vyšli z Egypta. 10 Půjčil-li
bys bližnímu svému něčeho, nevejdeš do domu jeho,
abys vzal něco v zástavě od něho. 11 Ale vně staneš,
a člověk, jemuž jsi půjčil, vynese tobě základ svůj
ven. 12 Jestliže by pak byl člověk chudý, nebudeš
spáti s základem jeho. 13 Bez prodlévání navrátíš
jemu zastavenou věc jeho při západu slunce, aby
leže v šatech svých, dobrořečil tobě, a bude to za
spravedlnost tobě před Hospodinem Bohem tvým.
14 Neutiskneš nájemníka chudého a nuzného, tak z
bratří svých jako z příchozích, kteříž jsou v zemi tvé
v branách tvých. 15 Na každý den dáš jemu mzdu
jeho, prvé nežli by slunce zapadlo; nebo chudý jest,
a tím se živí, aby neúpěl proti tobě k Hospodinu, a
byl by na tobě hřích. 16 Nebudou na hrdle trestáni
otcové za syny, ani synové trestáni budou na hrdle za
otce, jeden každý za svůj hřích umře. 17 Nepřevrátíš
soudu příchozímu neb sirotku, ani vezmeš v základu
roucha vdovy, 18 Ale pamatuj, že jsi byl služebníkem
v Egyptě, a že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj odtud;
protož přikazujiť, abys činil toto. 19 Když bys žal obilí
své na poli svém, a zapomenul bys tam některého
snopu, nenavrátíš se, abys jej vzal; příchozímu,
sirotku a vdově to bude, aby požehnal tobě Hospodin
Bůh tvůj při všelikém díle rukou tvých. 20 Když bys
třásl olivy své, nebudeš shledávati po každé ratolesti
za sebou; příchozímu, sirotku a vdově to zůstane. 21
Když bys sbíral víno na vinici své, nebudeš paběrovati
jahodek za sebou; příchozímu, sirotku a vdově to
bude. 22 Pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi
Egyptské; protož přikazujiť, abys to činil.

25 Vznikla-li by jaká nesnáz mezi některými, a
přistoupili by k soudu, aby je rozsoudili, tedy
spravedlivého ospravedlní, a nepravého odsoudí. 2
Bude-li pak hoden mrskání nepravý, tedy káže ho
položiti soudce a mrskati před sebou, vedlé nepravosti
jeho v jistý počet ran. 3 Čtyřidcetikrát káže ho mrštiti,

aniž přidá více, aby, jestliže by jej nadto mrskal
ranami mnohými, nebyl příliš zlehčen bratr tvůj před
očima tvýma. 4 Nezavížeš úst vola mlátícího. 5
Když by bratří spolu bydlili, a umřel by jeden z nich,
nemaje syna, nevdá se ven žena toho mrtvého za
jiného muže; bratr jeho vejde k ní, a vezme ji sobě za
manželku, a právem švagrovství přižení se k ní. 6
Prvorozený pak, kteréhož by porodila, nazván bude
jménem bratra jeho mrtvého, aby nebylo vyhlazeno
jméno jeho z Izraele. 7 Nechtěl-li by pak muž ten
pojíti příbuzné své, tedy přijde příbuzná jeho k bráně
před starší a řekne: Nechce příbuzný můj vzbuditi
bratru svému jména v Izraeli, a nechce podlé práva
švagrovství pojíti mne. 8 Tedy povolají ho starší města
toho, a mluviti budou s ním; a stoje, řekl-li by: Nechci jí
pojíti, 9 Přistoupí příbuzná jeho k němu před staršími,
a szuje střevíc jeho s nohy jeho, a pline mu na tvář a
odpoví, řkuci: Tak se má státi muži tomu, kterýž by
nechtěl vzdělati domu bratra svého. 10 I bude nazváno
jméno jeho v Izraeli: Dům bosého. 11 Když by se
svadili někteří spolu jeden s druhým, a přistoupila
by žena jednoho, aby vysvobodila muže svého z
ruky bijícího jej, i vztáhla by ruku svou a uchopila
by ho za lůno: 12 Tedy utneš ruku její, neslituje se
nad ní oko tvé. 13 Nebudeš míti v pytlíku svém
nejednostejného kamene, většího a menšího. 14
Aniž budeš míti v domě svém nejednostejného korce,
většího a menšího. 15 Váhu celou a spravedlivou míti
budeš, též míru celou a spravedlivou budeš míti, aby
se prodlili dnové tvoji v zemi, kterouž Hospodin Bůh
tvůj dává tobě. 16 Nebo v ohavnosti jest Hospodinu
Bohu tvému, kdožkoli činí ty věci, všeliký činící
nepravost. 17 Pamatuj na to, coť učinil Amalech na
cestě, když jste šli z Egypta: 18 Kterak vyšed tobě
v cestu, zadní houf tvůj všech mdlých, kteříž šli za
tebou, pobil, když jsi ty byl zemdlený a ustalý, a nebál
se Boha. 19 Protož když byl Hospodin Bůh tvůj dal
tobě odpočinutí ode všech nepřátel tvých vůkol v
zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví,
abys dědičně obdržel ji, vyhladíš památku Amalecha
pod nebem; nezapomínejž na to.

26 Když pak vejdeš do země, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dává tobě v dědictví, a opanuje ji, bydliti
v ní budeš: 2 Vezmeš prvotin všeho ovoce země té,
kteréž obětovati budeš z země své, již Hospodin Bůh
tvůj dává tobě, a vlože do koše, půjdeš k místu, kteréž
by Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam jménu svému
vyvolil. 3 A přijda k knězi, kterýž těch dnů bude,
díš jemu: Vyznávám dnes Hospodinu Bohu svému,
že jsem všel do země, kterouž s přísahou zaslíbil
Hospodin otcům našim, že ji nám dá. 4 I vezma kněz
z ruky tvé koš, postaví jej před oltářem Hospodina
Boha tvého. 5 A mluviti budeš před Hospodinem
Bohem svým, řka: Syrský chudý otec můj sstoupil do
Egypta s nemnohými osobami, a byv tam pohostinu,
vzrostl v národ veliký, silný a mnohý. 6 A když zle
nakládali s námi Egyptští, trápíce nás, a vzkládajíce
na nás službu těžkou, 7 Volali jsme k Hospodinu
Bohu otců našich, a vyslyšev Hospodin hlas náš,
popatřil na trápení naše, práci naši a ssoužení naše.
8 I vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné a v
rameni vztaženém, v strachu velikém, a znameních i
zázracích. 9 A uvedl nás na toto místo, a dal nám
zemi tuto oplývající mlékem a strdí. 10 Protož nyní,
hle, přinesl jsem prvotiny úrod země, kterouž jsi mi
dal, ó Hospodine. I necháš toho před Hospodinem
Bohem svým, a pokloníš se před ním. 11 I veseliti se
budeš ve všech dobrých věcech, kteréž by tobě dal
Hospodin Bůh tvůj, i domu tvému, ty i Levíta i příchozí,
kterýž jest u prostřed tebe. 12 Když bys pak vyplnil
všecky desátky ze všech úrod svých léta třetího,
jenž rok desátků jest, a dal bys Levítovi, příchozímu,
sirotku i vdově, a jedli by v branách tvých a nasyceni
byli: 13 Tedy díš před Hospodinem Bohem svým:
Vynesl jsem, což posvěceného bylo, z domu svého, a
dal jsem také Levítovi, příchozímu, sirotku a vdově
vedlé všelikého přikázaní tvého, kteréž jsi mi přikázal;
nepřestoupil jsem žádného z přikázaní tvých, aniž
jsem zapomenul na ně. 14 Nejedl jsem v zámutku
svém z toho, a neujal jsem z toho k věci obecné, aniž
jsem dal něco odtud ku pohřbu; poslechl jsem hlasu
Hospodina Boha svého, učinil jsem podlé všeho,
což jsi mi přikázal. 15 Popatřiž z příbytku svatého
svého s nebe, a požehnej lidu svému Izraelskému
a zemi, kterouž jsi dal nám, jakož jsi s přísahou
zaslíbil otcům našim, zemi oplývající mlékem a strdí.
16 Dnes Hospodin Bůh tvůj přikazuje tobě, abys
ostříhal ustanovení těchto a soudů; ostříhejž tedy a
čiň je z celého srdce svého a ze vší duše své. 17
Dnes i ty připověděls se k Hospodinu, že jej budeš
míti za Boha, a choditi budeš po cestách jeho, a
ostříhati ustanovení jeho, a přikázaní i soudů jeho, a
poslouchati hlasu jeho. 18 Hospodin také připověděl
se k tobě dnes, že tě bude míti za lid zvláštní, jakož
mluvil tobě, abys ostříhal všech přikázaní jeho, 19 A
že tě vyvýší nade všecky národy, kteréž učinil, abys
byl vzácnější, slovoutnější a slavnější nad ně, a tak
lid svatý Hospodinu Bohu svému, jakož jest mluvil.

27 I přikázal Mojžíš a starší Izraelští lidu, řkouce:
Ostříhejž každého přikázaní, kteréž já přikazuji

vám dnes. 2 A když přejdeš přes Jordán do země,
kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, vyzdvihneš
sobě kameny veliké, a obvržeš je vápnem. 3 A
napíšeš na nich všecka slova zákona tohoto, když
přejdeš, abys všel do země, kterouž Hospodin Bůh
tvůj dává tobě, do země oplývající mlékem a strdí,
jakož jest mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě. 4
Když tedy přejdeš Jordán a vyzdvihneš ty kameny,
kteréž já přikazuji vám dnes, na hoře Hébal, a
obvržeš je vápnem, 5 A vzděláš tam oltář Hospodinu
Bohu svému: oltář z kamenů, jichž nebudeš tesati
železem, 6 Z kamení celého vzděláš oltář Hospodinu
Bohu svému, abys na něm obětoval oběti zápalné
Hospodinu Bohu svému. 7 Obětovati budeš i oběti
pokojné, a jísti tu a veseliti se před Hospodinem
Bohem svým. 8 Napíšeš pak na těch kameních
všecka slova zákona toho dobře a zřetelně. 9 I
mluvil Mojžíš a kněží Levítští ke všemu Izraelovi,
řkouce: Pozoruj a slyš, Izraeli, dnes učiněn jsi lidem
Hospodina Boha svého. 10 Protož poslouchej hlasu
Hospodina Boha svého, a zachovávej přikázaní jeho i
ustanovení jeho, kteráž já tobě dnes přikazuji. 11 I
přikázal Mojžíš v ten den lidu, řka: 12 Tito stanou,
aby dobrořečili lidu na hoře Garizim, když byste
přešli Jordán: Simeon, Léví, Juda, Izachar, Jozef
a Beniamin. 13 Tito pak stanou, aby zlořečili na
hoře Hébal: Ruben, Gád, Asser, Zabulon, Dan a
Neftalím. 14 I budou osvědčovati Levítové, a řeknou
ke všechněm mužům Izraelským vysokým hlasem:
15 Zlořečený člověk, kterýž by udělal rytinu aneb věc
slitou, ohavnost Hospodinu, dílo rukou řemeslníka,
by ji pak i do skrýše odložil. I odpoví všecken lid a
řekne: Amen. 16 Zlořečený, kdož sobě zlehčuje otce
svého a matku svou; i řekne všecken lid: Amen. 17
Zlořečený, kdož přenáší mezník bližního svého; i
řekne všecken lid: Amen. 18 Zlořečený, kdož zavodí
slepého, aby bloudil po cestě; i řekne všecken lid:
Amen. 19 Zlořečený, kdož převrací spravedlnost
příchozího, sirotka a vdovy; a odpoví všecken lid:
Amen. 20 Zlořečený, kdož by obýval s manželkou
otce svého, nebo odkryl podolek otce svého; i řekne
všecken lid: Amen. 21 Zlořečený, kdož by obýval
s kterýmkoli hovadem; i dí všecken lid: Amen. 22
Zlořečený, kdož by obýval s sestrou svou, dcerou otce
svého, aneb dcerou matky své; i řekne všecken lid:
Amen. 23 Zlořečený, kdož by obýval s svegruší svou;
i odpoví všecken lid: Amen. 24 Zlořečený, kdož by
zbil bližního svého tajně; i řekne všecken lid: Amen.
25 Zlořečený, kdož by vzal dary, aby zabil člověka
nevinného; i dí všecken lid: Amen. 26 Zlořečený, kdož
by nezůstal v řečech zákona tohoto a nečinil jich; a
řekne všecken lid: Amen.

28 Jestliže pak opravdově poslušen budeš hlasu
Hospodina Boha svého, ostříhaje a čině všecka
přikázaní jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, vyvýší tě
Hospodin Bůh tvůj nade všecky národy země. 2 A
přijdou na tě všecka požehnání tato, a vyplní se při
tobě, když jen poslušen budeš hlasu Hospodina Boha
svého. 3 Požehnaný budeš v městě, požehnaný i
na poli. 4 Požehnaný plod života tvého, úrody země
tvé, i plod dobytka tvého, prvorozené skotů tvých i
stáda bravů tvých. 5 Požehnaný koš tvůj i díže tvá. 6
Požehnaný budeš vcházeje, požehnaný i vycházeje.
7 A učiní Hospodin, že nepřátelé tvoji, kteříž by
povstali proti tobě, poraženi budou před tebou; jednou
cestou vytáhnou proti tobě, a sedmi cestami před
tebou utíkati budou. 8 Přikáže Hospodin požehnání
svému, aby s tebou bylo v špižírnách tvých a při
všem, k čemu bys koli přičinil ruku svou, a požehná
tobě v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě. 9
Vystaví tě sobě Hospodin za lid svatý, jakož zapřisáhl
tobě, když ostříhati budeš přikázaní Hospodina Boha
svého, a choditi po cestách jeho. 10 I uzří všickni
národové země, že jméno Hospodinovo vzýváno
jest nad tebou, a budou se báti tebe. 11 Učiní také
Hospodin, že hojnost míti budeš všeho dobrého, plodu
života svého, i plodu dobytků svých, i úrod zemských
v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, že
ji tobě dá. 12 Otevře Hospodin tobě poklad svůj
výborný, nebe, aby vydalo déšť zemi tvé časem svým,
a požehná všelikému dílu ruky tvé, tak že mnohým
národům půjčovati budeš, sám pak nic nevypůjčíš. 13
I ustanoví tě Hospodin za hlavu a ne za ocas, a budeš
vždycky vyšší, a nikdy nižší, když poslouchati budeš
přikázaní Hospodina Boha svého, kteráž já dnes tobě
přikazuji, abys ostříhal a činil je. 14 A neuchýlíš se od
žádného slova, kteráž já dnes přikazuji tobě, ani na
pravo ani na levo, odcházeje po bozích cizích, abys
jim sloužil. 15 Jestliže pak hlasu Hospodina Boha
svého poslouchati, a všech přikázaní a ustanovení
jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, ostříhati a činiti
nebudeš, přijdou na tě všecka zlořečenství tato a
postihnou tě. 16 Zlořečený budeš v městě, zlořečený
i na poli. 17 Zlořečený koš tvůj, a zlořečená díže
tvá. 18 Zlořečený plod života tvého i úrody země
tvé, prvorozené skotů tvých i stáda bravů tvých. 19
Zlořečený budeš vcházeje, zlořečený i vycházeje. 20
Pošle Hospodin na tě zlořečení, zkormoucení a bídu
při všem, k čemuž bys koli přičinil ruky své a což bys
koli dělal, dokudž nebudeš vyhlazen, a nezahyneš v

náhle pro zlé skutky tvé, skrze něž jsi opustil mne.
21 Dopustí Hospodin, aby se přídržely tebe morní
bolesti, až tě i vyplení z země, do níž se béřeš,
abys ji dědičně opanoval. 22 Bíti tě bude Hospodin
souchotinami, zimnicí, pálivostí, horkem, mečem,
suchem a rudou, a budou tě stíhati, až tě i zkazí. 23 I
to nebe, kteréž jest nad hlavou tvou, bude měděné, a
země, kteráž jest pod tebou, železná. 24 Dá Hospodin
zemi tvé místo deště prach a popel, a toť s nebe
sstoupí na tě, dokudž bys nebyl vyhlazen. 25 Učiní i
to Hospodin, že poražen budeš od nepřátel svých;
jednou cestou vytáhneš proti nim, a sedmi cestami
utíkati budeš od tváři jejich, a musíš se smýkati po
všech královstvích země. 26 I budou těla vaše mrtvá
za pokrm všemu ptactvu nebeskému, a šelmám
zemským, a nebude, kdo by je odehnal. 27 Raní
tě Hospodin vředem Egyptským, neduhy na zadku,
prašivinami a svrabem nezhojitelným. 28 Raní tě
Hospodin pominutím smyslu, slepotou a tupostí srdce,
29 Tak že o poledni makati budeš, jako maká slepý ve
tmě, a nebudeš míti prospěchu na cestách svých; k
tomu také utiskán budeš, a loupen po všecky dny,
a nebude, kdo by tě vysvobodil. 30 Manželku sobě
zasnoubíš, a jiný s ní obývati bude; dům vystavíš, a
nebudeš bydliti v něm; vinici štípíš, a sbírati na ní
nebudeš. 31 Vůl tvůj před tvýma očima zabit bude, a
ty jeho jísti nebudeš; osel tvůj uchvácen bude před
tváří tvou, anižť se zase navrátí; dobytek tvůj vydán
bude nepřátelům tvým, a žádný ho nevysvobodí. 32
Synové tvoji a dcery tvé cizímu národu vydáni budou,
a oči tvé na to hledíce, umdlívati budou pro ně celého
dne, a nebude síly v ruce tvé. 33 Úrody země tvé
i všecko úsilí tvé sžíře národ, kteréhož ty neznáš,
a nebudeš než potlačený a potřený po všecky dny.
34 A omámený budeš nad těmi věcmi, kteréž viděti
budou oči tvé. 35 Raní tě Hospodin vředem nejhorším
na kolenou i na lýtkách, tak že se nebudeš moci
zhojiti, od spodku nohy tvé až do vrchu hlavy. 36
Zavede tě Hospodin i krále tvého, kteréhož ustanovíš
nad sebou, do národu, kteréhož jsi ty neznal, ani
předkové tvoji, a sloužiti tam budeš bohům cizím,
dřevu a kameni. 37 A budeš k užasnutí a přísloví i v
rozprávku všechněm národům, mezi kteréž zavede
tě Hospodin. 38 Mnoho semene vyneseš na pole k
rozsívání, a málo shromáždíš, nebo sžerou to kobylky.
39 Vinice štípíš a dělati je budeš, ale vína píti ani
sbírati nebudeš, nebo červ sžíře je. 40 Olivoví hojnost
míti budeš ve všech končinách svých, a však olejem
se pomazovati nebudeš, nebo sprchne ovoce s olivy
tvé. 41 Synů a dcer naplodíš, a nebudeš jich míti,
nebo zajati budou. 42 Všecko stromoví tvé i úrody
země tvé kobylky zkazí. 43 Cizozemec, kterýž s tebou
přebývá, vzroste nad tebe, ty pak velice ponižovati
se musíš. 44 On půjčovati bude tobě, a ty nebudeš
míti, co bys půjčil jemu; on bude přednější, a ty
poslednější. 45 A přijdou na tebe všecka zlořečenství
tato a stíhati tě budou, a obklíčí tě, až i zahyneš,
jestliže bys neuposlechl hlasu Hospodina Boha svého,
a neostříhal přikázaní a ustanovení jeho, kteráž
přikázal tobě. 46 A budou rány tyto znamením a
zázrakem na tobě i semeni tvém až na věky, 47 Proto
že jsi nesloužil Hospodinu Bohu svému s potěšením
a veselím srdce, maje hojnost všech věcí. 48 A protož
nepříteli svému, kteréhož poslal na tebe Hospodin,
sloužiti musíš v hladu, žízni, v nahotě a v nedostatku
všech věcí; a vloží na šíji tvou jho železné, dokudž
tě nesetře. 49 Přivede Hospodin na tebe národ z
daleka, od nejdalších končin země, jako letí orlice,
národ, jehož jazyku nerozumíš, 50 Národ nestydatý,
kterýž ani starce nebude šanovati, a nad dítětem
se neslituje. 51 A sžíře plod dobytků tvých i úrody
země tvé, dokudž nebudeš vyhlazen; a nezanechá
tobě obilí, vína mladého a oleje, prvorozeného z
skotů tvých, ani stáda bravů tvých, až tě i vyhladí.
52 A oblehne tě ve všech městech tvých, dokudž by
nepadly zdi tvé vysoké a pevné, v nichž ty doufáš
po vší zemi své; obležen, pravím, budeš ve všech
městech svých, po vší zemi své, kterouž Hospodin
Bůh tvůj dal tobě, 53 Tak že v obležení a ssoužení,
jímž ssouží tě nepřítel tvůj, jísti budeš plod života
svého, maso synů svých a dcer svých, kteréž by
dal tobě Hospodin Bůh tvůj. 54 Člověk mezi vámi
rozmazaný a v rozkoši schovaný záviděti bude bratru
svému, i vlastní ženě své, i ostatním synům svým,
kterýchž ještě zanechal, 55 Tak že neudělí žádnému
z nich masa synů svých, kteréž jísti bude, proto že
nezůstalo jemu nic jiného v obležení a v ssoužení,
jímž ssouží tě nepřítel tvůj ve všech městech tvých.
56 Rozmazaná mezi vámi a v rozkoši schovaná žena,
kteráž rozmazaností a rozkoší velikou ledva nohou
země se dotkla, vlastnímu muži svému a synu svému
i dceři své, 57 Také i lůžka svého, kteréž z ní vychází
při porodu, ano i synů svých, kteréž zplodí, záviděti
bude; nebo jísti je bude tajně pro nedostatek všech
věcí v obležení a ssoužení, jímž ssouží tě nepřítel
tvůj v městech tvých. 58 Nebudeš-li ostříhati a činiti
všech slov zákona tohoto, kteráž psána jsou v knize
této, abys se bál toho veleslavného a hrozného jména
Hospodina Boha svého: 59 Rozmnoží ku podivení
Hospodin rány tvé, a rány semene tvého, rány veliké
a trvánlivé, i nemoci těžké a dlouhé. 60 A obrátí na
tebe všecky neduhy Egyptské, jichžs se strašil, a

přichytí se tebe. 61 Všelijaký také neduh a všelikou
ránu, kteráž není psána v knize zákona tohoto, uvede
Hospodin na tebe, dokudž nebudeš vyhlazen. 62
A zůstane vás maličko, ješto vás prvé bylo mnoho,
jako hvězd nebeských, proto že jsi neposlouchal
hlasu Hospodina Boha svého. 63 I stane se, že jakož
se veselil Hospodin nad vámi, dobře vám čině a
rozmnožuje vás, tak veseliti se bude Hospodin nad
vámi, když vás zkazí a vyhladí, a vypléněni budete z
země, do kteréž jdete, abyste dědičně vládli jí. 64 A
rozptýlí tě Hospodin mezi všecky národy, od jednoho
konce země až do druhého, a budeš tam sloužiti
bohům cizím, kterýchž ty neznáš, ani otcové tvoji,
dřevu a kameni. 65 A mezi národy těmi neoddechneš,
aniž bude míti odpočinutí spodek nohy tvé; tam také
dá Hospodin tobě srdce lekavé, a oči blíkavé, a
truchlost mysli. 66 I bude život tvůj nejistý před tebou,
a strašiti se budeš v noci i ve dne, a nikdež nebudeš
jist svým životem. 67 Ráno díš: Ó by již byl večer! a
večer díš: Ó by již bylo jitro! pro strach srdce svého,
jímž se lekáš, a pro ty věci, na něž očima svýma
hleděti musíš. 68 A zavede tě Hospodin do Egypta na
lodech, cestou, o níž jsem řekl tobě: Nebudeš jí viděti
více; a tam prodávati se budete nepřátelům svým za
služebníky a děvky, a nebude, kdo by koupil.

29 Tato jsou slova smlouvy, kteráž přikázal
Hospodin Mojžíšovi učiniti s syny Izraelskými
v zemi Moábské, mimo onu smlouvu, kterouž učinil
s nimi na Orébě. 2 I svolav Mojžíš všecken lid
Izraelský, řekl jim: Vy sami viděli jste všecky věci,
kteréž učinil Hospodin před očima vašima v zemi
Egyptské, Faraonovi, i všechněm služebníkům jeho, i
vší zemi jeho, 3 Zkušování veliká, kteráž viděly oči
tvé, znamení i zázraky ty veliké. 4 A však nedal vám
Hospodin srdce k srozumění, a očí k vidění, a uší k
slyšení až do tohoto dne. 5 A vedl jsem vás čtyřidceti
let po poušti, nezvetšela roucha vaše na vás, a obuv
vaše neztrhala se na nohách vašich. 6 Chleba jste
nejedli, vína a nápoje opojného jste nepili, abyste
poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš. 7 A když
jste přišli na toto místo, vytáhl Seon, král Ezebon,
a Og, král Bázan, proti nám k boji, a porazili jsme
je, 8 A vzali jsme zemi jejich, i dali jsme ji v dědictví
pokolení Rubenovu a Gádovu, a polovici pokolení
Manassesova. 9 Ostříhejtež tedy slov smlouvy této a
čiňte je, aby se vám šťastně vedlo všecko, což byste
činili. 10 Vy všickni dnes stojíte před Hospodinem
Bohem svým, knížata vaše v pokoleních vašich,
starší vaši a úředníci vaši, všickni muži Izraelští, 11
Dítky vaše i ženy vaše, i příchozí vaši, kteříž bydlejí
u prostřed stanů vašich, i ten, kterýž dříví seká, i
ten, kterýž váží vodu, 12 Abyste vešli v smlouvu
Hospodina Boha svého, a v přísahu jeho, v kteroužto
smlouvu Hospodin Bůh tvůj dnes vchází s tebou, 13
Aby tě sobě dnes postavil za lid, a on byl tobě za
Boha, jakož mluvil tobě, a jakož s přísahou zaslíbil
otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. 14
A ne s vámi samými činím smlouvu tuto a přísahu
tuto, 15 Ale i s každým tím, jenž tuto dnes s námi
stojí před Hospodinem Bohem naším, i s tím, jehož
není tuto dnes s námi. 16 Nebo vy víte, kterak jsme
bydlili v zemi Egyptské, a kterak jsme šli prostředkem
těch národů, až jsme naskrze prošli. 17 A viděli jste
ohavnosti jejich i modly jejich, dřevo i kámen, stříbro i
zlato, kteréž jest při nich. 18 Hleďtež, ať nebývá mezi
vámi muže, aneb ženy, aneb čeledi, aneb pokolení,
jehož by srdce odvrátilo se dnes od Hospodina Boha
našeho, a šel by sloužiti bohům těch národů; ať
nebývá mezi vámi kořene plodícího jed a hořkost.
19 I stalo by se, že uslyše takový slova zlořečení
tohoto, dobrořečil by sobě v srdci svém, řka: Pokoj
míti budu, bychť pak i chodil podlé žádosti srdce
svého; i přidal by opilou žíznivé. 20 Nechceť Hospodin
odpustiti takovému, nebo tehdáž rozpálí se prchlivost
Hospodinova a zůřivost jeho proti takovému člověku,
tak že připadne na něj všeliké zlořečení, o kterémž
psáno jest v knize této; i vyhladí Hospodin jméno jeho
pod nebem. 21 A odloučí jej Hospodin s jeho zlým ode
všech pokolení Izraelských, vedlé všech zlořečení
smlouvy zapsané v této knize zákona, 22 Tak že
řekne věk potomní, synové vaši, kteříž povstanou
po vás, i cizozemec, kterýž přijde z země daleké,
(když uzří rány země této, i neduhy její, kteréž uvedl
na ni Hospodin, 23 Sirou a solí vypálenou všecku
tu zemi, a že se nemůž síti, ani co vzcházeti, ani
jaké byliny růsti na ní, rovně jako na místě, kdež jest
podvrácena Sodoma a Gomora, Adama a Seboim,
kteréž podvrátil Hospodin v hněvě svém a v prchlivosti
své,) 24 Řeknou všickni národové: Proč jest tak učinil
Hospodin zemi této? Kteraký jest to hněv prchlivosti
jeho náramné? 25 A bude odpovědíno: Proto že
opustili smlouvu Hospodina Boha otců svých, kterouž
učinil s nimi, když je vyvedl z země Egyptské. 26
Nebo odcházejíce, sloužili bohům cizím a klaněli se
jim, bohům, kterýchž neznali, kteříž se s nimi také
ničímž dobrým nezdělili. 27 I rozhněvala se prchlivost
Hospodinova na tu zemi, tak že uvedl na ni všecko
zlořečení zapsané v knize této. 28 Protož vyplénil
je Hospodin z země jejich v hněvě, v rozpálení a v
prchlivosti veliké, a vyvrhl je do země jiné, jakž to
ukazuje dnešní den. 29 Věci skryté jsou Hospodina

Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů
našich, abychom plnili všecka slova zákona tohoto.
30 Když pak přijdou na tě všecka slova tato,
požehnání i zlořečenství, kterážť jsem předložil,
a rozpomeneš se v srdci svém, kdež bys koli byl mezi
národy, do kterýchž by tě rozehnal Hospodin Bůh tvůj,
2 A obrátě se k Hospodinu Bohu svému, poslouchal
bys hlasu jeho ve všem, jakž já přikazuji tobě dnes, ty
i synové tvoji, z celého srdce svého a ze vší duše
své: **3** Tehdy přivede zase Hospodin Bůh tvůj zajaté
tvé a smiluje se nad tebou, a obrátě se, shromáždí
tě ze všech národů, mezi něž rozptýlil tě Hospodin
Bůh tvůj. **4** Byť pak někdo z tvých i na konec světa
zahnán byl, odtud zase shromáždí tě Hospodin Bůh
tvůj, a odtud půjme tě, **5** A uvede tě zase Hospodin
Bůh tvůj do země, kterouž dědičně vládli otcové tvoji,
a opanuješ ji, a dobřeť učiní a rozmnoží tě více nežli
otce tvé. **6** A obřeže Hospodin Bůh tvůj srdce tvé a
srdce semene tvého, abys miloval Hospodina Boha
svého z celého srdce svého, a ze vší duše své,
abys živ byl. **7** Všecka pak zlořečenství tato obrátí
Hospodin Bůh tvůj na nepřátely tvé a na ty, jenž
v nenávisti měli tebe, a protivili se tobě. **8** Ty tedy
obrátě se, když poslouchati budeš hlasu Hospodina
Boha svého, a činiti všecka přikázaní jeho, kteráž
já tobě dnes přikazuji: **9** Dáť Hospodin Bůh tvůj
prospěch při všem díle rukou tvých, v plodu života
tvého i v plodu dobytka tvého, a v úrodách země
tvé, tobě k dobrému. Nebo zase veseliti se bude
Hospodin z tebe, dobře čině tobě, jakož veselil se
z otců tvých, **10** Jestliže bys však poslouchal hlasu
Hospodina Boha svého, a ostříhal přikázaní jeho a
ustanovení jeho, napsaných v knize zákona tohoto,
když bys se obrátil k Hospodinu Bohu svému celým
srdcem svým a celou duší svou. **11** Nebo přikázaní
toto, kteréž přikazuji tobě dnes, není skryté před
tebou, ani vzdálené od tebe. **12** Není na nebi, abys
řekl: Kdo nám vstoupí do nebe, aby vezma, přinesl a
oznámil je nám, abychom je plnili? **13** Ani za mořem
jest, abys řekl: Kdo se nám přeplaví za moře, aby
je přinesl a oznámil nám, abychom plnili je? **14** Ale
velmi blízko tebe jest slovo, v ústech tvých a v srdci
tvém, abys činil to: **15** (Hle, předložil jsem tobě dnes
život a dobré, smrt i zlé,) **16** Což já přikazuji tobě
dnes, abys miloval Hospodina Boha svého, chodě po
cestách jeho a ostříhaje přikázaní jeho, ustanovení a
soudů jeho, abys živ jsa, rozmnožen byl, a požehnal
tobě Hospodin Bůh tvůj v zemi, do kteréž jdeš, abys
ji dědičně obdržel. **17** Pakli se odvrátí srdce tvé, a
nebudeš poslouchati, ale přiveden jsa k tomu, klaněti
se budeš bohům cizím a jim sloužiti: **18** Ohlašuji
vám dnes, že jistotně zahynete, aniž prodlíte dnů
svých v zemi, do kteréž se přes Jordán béřeš, abys ji
dědičně obdržel. **19** Osvědčuji proti tobě dnes nebem
a zemí, žeť jsem život i smrt předložil, požehnání i
zlořečenství; vyvoliž sobě tedy život, abys živ byl
ty i símě tvé, **20** A miloval Hospodina Boha svého,
poslouchaje hlasu jeho a přídrže se jeho, (nebo on
jest život tvůj, a dlouhost dnů tvých), abys bydlil v
zemi, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům
tvým Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.
31 Přišed tedy Mojžíš, mluvil slova ta ke všemu
Izraelovi, **2** A řekl jim: Ve stu a ve dvadcíti letech
jsem dnes, nemohuť již více vycházeti a vcházeti;
a také řekl Hospodin ke mně: Nepřejdeš Jordánu
tohoto. **3** Hospodin Bůh tvůj předcházející tebe vyhladí
ty národy od tváři tvé, a ty dědičně je opanuješ, a
Jozue tento půjde před tebou, jakož řekl Hospodin. **4**
I učiní Hospodin jim, jakož učinil Seonovi a Ogovi
králům Amorejským a zemi jejich, kteréž vyhladil. **5**
Protož když je dá Hospodin vám, tedy učiníte jim
vedlé každého přikázaní, kteréž jsem přikázal vám.
6 Buďte silní a zmužile se mějte, nebojte se, ani
se lekejte tváři jejich, nebo Hospodin Bůh tvůj, on
jde s tebou, neopustíť a nezanechá tebe. **7** Tedy
povolal Mojžíš Jozue a řekl jemu před očima všeho
Izraele: Budiž silný a zmužile se měj, nebo ty vejdeš
s lidem tímto do země, kterouž s přísahou zaslíbil
Hospodin otcům jejich, že ji dá jim, a ty ji rozdělíš
jim v dědictví. **8** Hospodin pak předcházející tě, ont
bude s tebou, neopustí tě, aniž tě zanechá; neboj se,
ani se strachuj. **9** I napsal Mojžíš zákon tento a dal
jej kněžím, synům Léví, kteříž nosili truhlu smlouvy
Hospodinovy, a všechněm starším Izraelským. **10**
A přikázal jim Mojžíš, řka: Každého léta sedmého,
v jistý čas léta odpuštění, v svátek stanů, **11** Když
přijde všecken Izrael a postaví se před Hospodinem
Bohem tvým na místě, kteréž by vyvolil, čísti budeš
zákon tento přede vším Izraelem v uších jejich, **12**
Shromáždě lid, muže i ženy, i děti, i příchozí své,
kteříž jsou v branách tvých, aby slyšíce, učili se a báli
se Hospodina Boha vašeho, a hleděli činiti všecka
slova zákona tohoto. **13** Synové také jejich, kteříž
ještě toho nepoznali, ať slyší a učí se báti Hospodina
Boha vašeho po všecky dny, v nichž živi budete na
zemi, do níž, přejdouce Jordán, vejdete, abyste ji
dědičně obdrželi. **14** I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, již
se přiblížili dnové tvoji, abys umřel. Povolej Jozue, a
postavte se oba v stánku úmluvy, a přikáži jemu. Šel
tedy Mojžíš a Jozue, a postavili se v stánku úmluvy.

15 I ukázal se Hospodin v stánku v sloupě oblakovém,
a postavil se sloup oblakový nade dveřmi stánku. 16
Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Aj, ty již usneš s otci
svými, potom lid tento vstana, smilniti bude, následuje
bohů cizozemců země této, do níž vchází, aby bydlil
u prostřed ní; tu mne opustí a zruší smlouvu mou,
kterouž jsem učinil s ním. 17 Protož rozhněvá se na
něj prchlivost má v ten den, a opustím je, i skryji tvář
svou od nich, a bude sežrán, i přijdou na něj mnohé
věci zlé a úzkosti. I řekne v ten den: Zdaliž ne proto
přišly na mne tyto zlé věci, že Bůh můj není u prostřed
mne? 18 Já pak daleko skryji tvář svou v ten den pro
všecko to zlé, kteréž páchal, jakž se obrátil k bohům
cizím. 19 Protož nyní napište sobě píseň tuto, a uč jí
syny Izraelské; vlož ji v ústa jejich, aby ta píseň byla
mi za svědka proti synům Izraelským. 20 Nebo uvedu
jej do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům
jeho, oplývající mlékem a strdí, kdežto bude jísti a
nasytí se a ztuční. Tehdy obrátí se k bohům cizím a
sloužiti bude jim, i popudí mne a zruší smlouvu mou.
21 A když přijdou na něj mnohé zlé věci a úzkosti,
tehdy bude jemu tato píseň na svědectví, (nebo
nepřijde v zapomenutí, aniž odejde od úst semene
jeho). Známť zajisté myšlení jeho, a co on ještě dnes
činiti bude, prvé nežli jej uvedu do země, kterouž
jsem s přísahou zaslíbil. 22 Tedy napsal Mojžíš tu
píseň v ten den a učil jí syny Izraelské. 23 Potom
dal přikázaní Jozue, synu Nun, řka: Budiž silný, a
měj se zmužile, nebo ty uvedeš syny Izraelské do
země, kterouž jsem jim s přísahou zaslíbil, a já budu
s tebou. 24 Stalo se pak, když napsal Mojžíš slova
zákona tohoto v knize, a dokonal je, 25 Že přikázal
Levítům, kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy,
řka: 26 Vezměte tu knihu zákona a vložte ji v straně
truhly smlouvy Hospodina Boha vašeho, ať jest tam
proti vám na svědectví. 27 Nebo já znám zpouru tvou
a zatvrdilost šíje tvé. Aj, poněvadž, když jsem já ještě
živ nyní s vámi, zpurní jste bývali Hospodinu, čím tedy
více, když já umru? 28 Shromažďte ke mně všecky
starší pokolení svých a správce vaše, abych mluvil
v uši jejich slova tato, a osvědčil proti nim nebem i
zemí. 29 Nebo vím, že po mé smrti velmi porušíte
se a vystoupíte z cesty, kterouž jsem přikázal vám;
pročež přijde na vás toto zlé v posledních dnech, když
byste činili to, což se nelíbí Hospodinu, popouzejíce
ho dílem rukou svých. 30 Mluvil tedy Mojžíš v uši
všeho shromáždění Izraelského slova písně této, až
je i dokonal.

32 Pozorujte nebesa a mluviti budu, poslyš i země
výmluvností úst mých. 2 Sstupiž jako déšť
naučení mé, spadniž jako rosa výmluvnost má, jako
tichý déšť na mladistvou trávu, a jako příval na
odrostlou bylinu, 3 Nebo jméno Hospodinovo slaviti
budu. Vzdejtež velebnost Bohu našemu, 4 Skále té,
jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo všecky cesty jeho
jsou spravedlivé. Bůh silný, pravdomluvný, a není
nepravosti v něm, spravedlivý a přímý jest. 5 Ale
pokolení převrácené a zavilé zpronevěřilo se jemu
mrzkostí vlastní svou, jakáž vzdálena jest od synů
jeho. 6 Tím-liž jste se odplacovati měli Hospodinu,
lide bláznivý a nemoudrý? Zdaliž on není otec tvůj,
kterýž tě sobě dobyl? On učinil tebe a utvrdil tě. 7
Rozpomeň se na dny staré, považte let každého věku;
vzeptej se otce svého, a oznámí tobě, starců svých,
a povědí tobě. 8 Když dědictví rozděloval Nejvyšší
národům, když rozsadil syny Adamovy, rozměřil meze
národům vedlé počtu synů Izraelských. 9 Nebo díl
Hospodinův jest lid jeho, Jákob provazec dědictví
jeho. 10 Nalezl jej v zemi pusté, a na poušti veliké
a hrozné; vůkol vedl jej, vyučil jej, a ostříhal ho,
jako zřítedlnice oka svého. 11 Jako orlice ponouká
orličátek svých, sedí na mladých svých, roztahuje
křídla svá, béře je, a nosí je na křídlách svých: 12
Tak Hospodin sám vedl jej, a nebylo s ním boha
cizozemců. 13 Zprovodil jej na vysoká místa země,
aby jedl úrody polní, a učinil, aby ssál med z skály, a
olej z kamene přetvrdého, 14 Máslo od krav a mléko
od ovcí, s nejtučnějšími beránky a skopci z Bázan
a kozly s jádrem zrn pšeničných, a červené víno
výborné aby pil. 15 Takž Izrael ztučněv, zpíčil se; vytyl
jsi a ztlustl, tukem jsi obrostl; i opustil Boha stvořitele
svého, a zlehčil sobě Boha spasení svého. 16 K
horlení popudili ho cizími bohy, ohavnostmi zdráždili
jej. 17 Obětovali ďáblům, ne Bohu, bohům, jichž
neznali, novým, kteříž z blízka přišli, jichžto se nic
nestrašili otcové vaši. 18 Na skálu, kteráž zplodila
tě, zapomenul jsi; zapomněl jsi na Boha silného,
stvořitele svého. 19 To když viděl Hospodin, popudil
se hněvem proti synům a dcerám svým, 20 A řekl:
Skryji před nimi tvář svou, podívám se posledním
věcem jejich; nebo národ převrácený jest, synové, v
nichž není žádné víry. 21 Onit jsou mne popudili k
horlení skrze to, což není Bůh silný, rozhněvali mne
svými marnostmi. I ját popudím jich k závisti skrze ty,
kteříž nejsou lid, skrze národ bláznivý k hněvu jich
popudím. 22 Nebo oheň zápalen jest v prchlivosti
mé, a hořeti bude až do nejhlubšího pekla, a sžíře
zemi i úrody její, a zapálí základy hor. **(Sheol h7585)**
23 Shromáždím na ně zlé věci, střely své vystřílím
na ně. 24 Hladem usvadnou, a neduhy pálčivými
a nakažením morním přehořkým žráni budou; také

zuby šelm pošli na ně s jedem hadů zemských. 25
Meč uvede sirobu vně, a v pokojích bude strach, tak
na mládenci jako panně, dítěti prsí požívajícím i muži
šedivém. 26 Ano, řekl bych: Rozptýlím je po koutech,
rozkáži přestati mezi lidmi paměti jejich, 27 Bych se
pýchy nepřítele neobával, aby spatříce to nepřátelé
jejich, neřekli: Ruka naše nepřemožená byla, neučinilť
jest Hospodin ničeho z těch věcí. 28 Nebo národ ten
nesmyslný jest a nemající rozumnosti. 29 Ó by moudří
byli, rozumělit by tomu, prohlédali by na poslední
věci své. 30 Jak by jich jeden honiti mohl tisíc, a dva
pryč zahnati deset tisíců? Jediné že Bůh skála jejich
prodal je, a Hospodin vydal je. 31 Nebo Bůh skála
naše není jako skála jejich, což nepřátelé naši sami
souditi mohou. 32 Nebo z kmene Sodomského kmen
jejich, a z réví Gomorských hroznové jejich, hroznové
jedovatí, zrní hořkosti plné. 33 Jed draků víno jejich,
a jed lítý nejjedovatějšího hada. 34 Zdaliž to není
schováno u mne? zapečetěno v pokladnicích mých?
35 Máť jest pomsta a odplata, časemť svým klesne
noha jejich; nebo blízko jest den zahynutí jejich, a
budoucí věci zlé rychle připadnou na ně. 36 Souditi
zajisté bude Hospodin lid svůj, a nad služebníky
svými lítost míti bude, když uzří, že odešla síla, a
že jakož zajatý tak i zanechaný s nic býti nemůže.
37 I dí: Kde jsou bohové jejich? skála, v níž naději
měli? 38 Z jejichžto obětí tuk jídali, a víno z obětí
jejich mokrých píjeli? Nechať vstanou a spomohou
vám, nechť vám skrejší jest skála ta. 39 Pohleďtež
již aspoň, že já jsem, já jsem sám, a že není Boha
kromě mne. Já mohu usmrtiti i obživiti, já raniti i
uzdraviti, a není žádného, kdo by vytrhl z ruky mé.
40 Nebo já pozdvihám k nebi ruky své, a pravím:
Živ jsem já na věky. 41 Jakž nabrousím ostří meče
svého, a uchopí soud ruka má, učiním pomstu nad
nepřátely svými, a těm, jenž v nenávisti mne měli,
odplatím. 42 Opojím střely své krví, a meč můj sžere
maso, a to krví raněných a zajatých, jakž jen začnu
pomsty uvoditi na nepřátely. 43 Veselte se pohané s
lidem jeho, neboť pomstí krve služebníků svých, a
uvede pomstu na nepřátely své, a očistí zemi svou
a lid svůj. 44 I přišel Mojžíš, a mluvil všecka slova
písně této v uši lidu, on a Jozue, syn Nun. 45 A když
dokonal Mojžíš mluvení všech slov těch ke všemu
množství Izraelskému, 46 Řekl jim: Přiložtež srdce
svá ke všechněm slovům, kteráž já dnes osvědčuji
vám, a přikažte to synům svým, aby ostříhali všech
slov zákona tohoto, a činili je. 47 Nebo není daremné
slovo, abyste jím pohrdnouti měli, ale jest život váš;
a v slovu tom prodlíte dnů svých na zemi, kterouž
abyste dědičně obdrželi, půjdete přes Jordán. 48
Téhož dne mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: 49
Vstup na horu tuto Abarim, na vrch Nébo, kteráž
jest v zemi Moábské naproti Jerichu, a spatř zemi
Kananejskou, kterouž já dávám synům Izraelským
právem dědičným. 50 A umřeš na vrchu, na kterýž
vejdeš, a připojen budeš k lidu svému, jako umřel
Aron, bratr tvůj, na hoře řečené Hor, a připojen jest k
lidu svému. 51 Nebo jste zhřešili proti mně u prostřed
synů Izraelských, při vodách odpírání v Kádes, na
poušti Tsin, proto že jste neposvětili mne u prostřed
synů Izraelských. 52 Před sebou zajisté uzříš zemi tu,
ale tam nevejdeš do země té, kterouž dávám synům
Izraelským.

33 Toto pak jest požehnání, kterýmž požehnal
Mojžíš, muž Boží, synů Izraelských před svou
smrtí, 2 A řekl: Hospodin z Sinai přišel, a vzešel jim z
Seir, zastkvěl se s hory Fáran, a přišel s desíti tisíci
svatých, z jehožto pravice oheň zákona svítil jim. 3 Jak
velice miluješ lidi! Všickni svatí jeho jsou v ruce tvé,
oni také přivinuli se k nohám tvým, vezmouť prospěch
z výmluvností tvých. 4 Zákon vydal nám Mojžíš,
dědičný shromáždění Jákobovu, 5 (Nebo byl v Izraeli
jako král,) když přední z lidu shromáždili se, i všecka
pokolení Izraelská. 6 Buď živ Ruben a neumírej, a
muži jeho ať jsou bez počtu. 7 Tolikéž požehnal i
Judovi a řekl: Vyslyš, Hospodine, hlas Judův, a k lidu
svému jej sprovozuj; ruce jeho budou bojovati za něj,
a ty jemu spomáhati budeš proti nepřátelům jeho. 8
O Léví také řekl: Thumim tvé a urim tvé bylo, Pane,
při muži svatém tvém, kteréhož jsi zkusil v pokušení,
a kterýž podlé tebe měl nesnáz při vodách Meribah,
9 Kterýž řekl otci svému a matce své: Neohlédám
se na vás; a bratří svých neznal, a o synech svých
nevěděl; nebo ostříhají výmluvností tvých, a smlouvu
tvou zachovávají. 10 Vyučovati budou soudům tvým
Jákoba, a zákonu tvému Izraele, a klásti budou
kadidlo před tváří tvou, a obět zápalnou na oltáři
tvém. 11 Požehnejž, Hospodine, rytěřování jeho, a v
práci rukou jeho zalib se tobě. Zlomuj ledví nepřátel
jeho a těch, kteříž ho nenávidí, aby nepovstali. 12 A
o Beniaminovi řekl: Milý jest Hospodinu, bezpečně
s ním bydliti bude; ochraňovati jej bude každého
dne, a mezi rameny jeho přebývati. 13 O Jozefovi
pak řekl: Požehnaná země jeho od Hospodina pro
nejlepší věci nebeské, pro rosu a vrchoviště zespod
se prýštící, 14 A pro nejlepší úrody sluncem vyzralé,
a pro nejlepší věci časem měsíců došlé, 15 I pro
rozkoše hor nejstarších, a pro rozkoše pahrbků
věčných, 16 Pro nejlepší věci země i plnost její,
vyplývající z milosti ve kři přebývajícího. Přijdiž

to požehnání na hlavu Jozefovu, a na vrch hlavy
odděleného z jiných bratří jeho. 17 Prvorozeného,
vola toho krása veliká bude, a rohové jednorožce
rohové jeho, jimiž on trkati bude národy napořád až
do končin země. A toť jsou mnozí tisícové Efraimovi
a tisícové Manassesovi. 18 O Zabulonovi také řekl:
Vesel se Zabulon u vycházení svém, a Izachar v
staních svých. 19 Lidi na horu Boží svolají, a budou
obětovati oběti spravedlnosti; nebo hojnost mořskou
ssáti budou, a skryté poklady v písku. 20 Gádovi pak
řekl: Požehnaný, kterýž rozšiřuje Gáda. Ont' jakožto
lev bydliti bude, a uchvátí rameno i s hlavou. 21
Kterýž opatřil ho prvotinami; nebo tam podílem skrze
vydavatele zákona ubezpečen jest. Protož pobéřeť
se s knížaty lidu, a spravedlnost Hospodinovu i soudy
jeho s Izraelem vykonávati bude. 22 O Danovi pak
řekl: Dan jako lvíče lvové vyskakovati bude z Bázan.
23 A Neftalímovi řekl: Ó Neftalíme, sytý přízní Páně,
plný požehnání Hospodinova, západní a polední
stranu přijmi za dědictví. 24 O Asserovi také řekl:
Asser požehnaný nad jiné syny, budeť milý bratřím
svým, omočí v oleji nohu svou. 25 Železo a měď
pod šlepějemi tvými; pokudž trvati budou dnové tvoji,
slovoutný budeš. 26 Neníť žádného, jako Bůh silný, ó
Izraeli, kterýž se vznáší na nebesích ku pomoci tobě,
a u velebnosti své na oblacích nejvyšších. 27 Ochrana
tvá buď Bůh věčný, a zespod ramena věčnosti, kterýž
vyžene nepřátely před tebou, aneb řekne: Vyhlaď je,
28 Aby sám bezpečně bydlil Izrael, rodina Jákobova,
a to v zemi obilím a vínem oplývající, jehož nebesa
také i rosu vydávati budou. 29 Blahoslavený jsi,
Izraeli. Kdo jest podobný tobě, lide vysvobozený
skrze Hospodina, jenž jest pavéza spomožení tvého a
meč důstojnosti tvé? Tvoji zajisté nepřátelé poníženi
budou, ale ty po všech vyvýšenostech jejich šlapati
budeš.

34 Tedy vstoupil Mojžíš z rovin Moábských na horu
Nébo, na vrch hory, kteráž jest proti Jerichu,
a ukázal jemu Hospodin všecku zemi Galád až do
Dan, 2 I všecku Neftalím, a zemi Efraim a Manasse,
a všecku zemi Juda až k moři nejdalšímu, 3 Polední
také stranu a roviny údolí Jericha, města palmovím
osazeného, až do Segor. 4 A řekl jemu Hospodin:
Tato jest země, kterouž s přísahou zaslíbil jsem
Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, řka: Semeni tvému
dám ji. Způsobil jsem to, abys ji viděl očima svýma,
však do ní nevejdeš. 5 I umřel tam Mojžíš, služebník
Hospodinův, v zemi Moábské, vedlé řeči Hospodinovy.
6 A pochoval jej v Gai, v zemi Moábské naproti
Betfegor, a žádný nezvěděl o jeho hrobu až do
tohoto dne. 7 Byl pak Mojžíš ve stu a dvadcíti letech,
když umřel, a nepošly oči jeho, aniž síla odešla od
něho. 8 I plakali synové Izraelští Mojžíše na rovinách
Moábských třidceti dní, a vyplněni jsou dnové pláče a
kvílení nad Mojžíšem. 9 Jozue pak, syn Nun, naplněn
jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své
na něj. I poslouchali ho synové Izraelští, a činili, jakož
přikázal Hospodin skrze Mojžíše. 10 Ale nepovstal
více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi, (kteréhož
by tak znal Hospodin tváří v tvář,) 11 Ve všech
znameních a zázracích, pro něž poslal jej Hospodin,
aby činil je v zemi Egyptské, před Faraonem a přede
všechněmi služebníky jeho, a vší zemí jeho, 12 Také i
ve všech skutcích ruky silné, a ve všeliké hrůzi veliké,
kteréžto věci činil Mojžíš před očima všeho Izraele.

Józua

1 Stalo se pak po smrti Mojžíše, služebníka
Hospodinova, že mluvil Hospodin k Jozue, synu
Nun, služebníku Mojžíšovu, řka: **2** Mojžíš, služebník
můj, umřel; protož nyní vstaň, přejdi Jordán tento, ty i
všecken lid tento, a jdi do země, kterouž já dávám
synům Izraelským. **3** Každé místo, po kterémž šlapati
budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem
mluvil k Mojžíšovi. **4** Od pouště a Libánu toho až k
řece veliké, řece Eufrates, všecka země Hetejská až
do moře velikého na západ slunce bude pomezí vaše.
5 Neostojí žádný před tebou po všecky dny života
tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou;
nenechám tebe samého, aniž tě opustím. **6** Posilniž
se a zmužile se měj, nebo ty uvedeš v dědictví lidu
tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům
jejich, že ji dám jim. **7** Toliko posilň se a udatně sobě
počínej, abys ostříhal a činil všecko podlé zákona,
kterýž přikázal tobě Mojžíš, služebník můj; neuchyluj
se od něho na pravo ani na levo, abys byl opatrný ve
všem, k čemuž se obrátíš. **8** Neodejdeť kniha zákona
tohoto od úst tvých, ale přemyšlovati budeš o něm
dnem i nocí, abys ostříhal a činil všecko podlé toho,
což psáno jest v něm; nebo tehdáž šťastný budeš
na cestách svých, a tehdáž opatrný budeš. **9** Zdaliž
jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se
měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin
Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš. **10** Tedy přikázal Jozue
správcům lidu, řka: **11** Projděte skrze tábor a přikažte
lidu, řkouce: Nachystejte sobě potravy, nebo po třech
dnech půjdete přes Jordán tento, abyste vejdouce,
opanovali zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dává vám
k dědičnému vládařství. **12** Rubenovu pak pokolení
a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova mluvil
Jozue, řka: **13** Pomněte na to, co vám přikázal Mojžíš
služebník Hospodinův, když řekl: Hospodin Bůh váš
způsobil vám odpočinutí, že vám dal zemi tuto. **14**
Ženy vaše, dítky vaše i dobytek váš nechť zůstanou v
zemi, kterouž dal vám Mojžíš s této strany Jordánu,
vy pak jděte vojensky zpořádaní před bratřími svými,
kteříkoli jste muži silní, a pomáhejte jim, **15** Dokudž
nedá odpočinutí Hospodin bratřím vašim jako i vám, a
neobdrží dědičně také i oni země, kterouž Hospodin
Bůh váš dává jim. Potom navrátíte se do země
dědictví svého, kterouž dal vám Mojžíš, služebník
Hospodinův, s této strany Jordánu, k východu slunce,
a dědičně vlásti jí budete. **16** I odpověděli k Jozue,
řkouce: Všecko, což jsi nám rozkázal, učiníme, a
kamžkoli pošleš nás, půjdeme. **17** Rovně jakž jsme
poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe;
jediné nechť jest Hospodin Bůh tvůj s tebou, jako byl
s Mojžíšem. **18** Kdo by koli odporný byl rozkázaní
tvému, a neposlouchal by řečí tvých ve všech věcech,
kteréž bys přikázal jemu, umřeť; toliko posilň se a
zmužile se měj.

2 Poslal pak byl Jozue, syn Nun, z Setim dva
muže špehéře tajně, řka: Jděte, shlédněte zemi,
zvlášť Jericho. I šli a vešli do domu ženy nevěstky,
jejíž jméno bylo Raab, a odpočinuli tu. **2** Ale jakž
oznámeno bylo králi Jericha a povědíno: Aj, muži
přišli sem této noci z synů Izraelských, aby shlédli
zemi, **3** Tedy poslal král Jericha k Raab, řka: Vyveď
muže, kteříž přišli k tobě, a vešli do domu tvého,
nebo k vyšpehování vší země přišli. **4** (Pojavši pak
žena ty dva muže, skryla je.) Kteráž odpověděla:
Pravda jest, přišliť jsou ke mně muži, ale nevěděla
jsem, odkud jsou. **5** A když bránu zavírati měli v
soumrak, vyšli muži ti, a nevím, kam jsou šli; hoňte je
rychle, nebo dostihnete jich. **6** Ale ona rozkázala jim
vstoupiti na střechu, a skryla je v pazdeří lněném,
kteréž byla skladla na střeše. **7** Muži pak vyslaní
honili je cestou Jordánskou až k brodům; a zavřína
jest brána, jakž vyšli ti, kteříž je honili. **8** Prvé pak,
než usnuli špehéři, vstoupila k nim ona na střechu,
9 A řekla mužům těm: Vím, že Hospodin dal vám
zemi tuto, nebo připadl na nás strach váš, tak že
oslábli všickni obyvatelé země před tváří vaší. **10**
Slyšeli jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moře
Rudého před tváří vaší, když jste vyšli z Egypta, a co
jste učinili dvěma králům Amorejským, kteříž byli za
Jordánem, Seonovi a Ogovi, kteréž jste zahladili jako
prokláté. **11** Což když jsme uslyšeli, oslábio srdce
naše, aniž zůstává více v kom duše před tváří vaší,
nebo Hospodin Bůh váš jest Bůh na nebi svrchu, i na
zemi dole. **12** Nyní tedy, prosím, přisáhněte mi skrze
Hospodina, poněvadž jsem učinila vám milosrdenství,
že i vy učiníte s domem otce mého milosrdenství,
a dáte mi znamení jisté, **13** Že budete živiti otce
mého i matku mou, bratří mé i sestry mé a všecko,
cožkoli jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti.
14 I řekli jí muži ti: Duše naše za vás nechť jsou
na smrt; jestliže však nepronesete řeči naší této,
takť se jistě stane, že když nám dá Hospodin zemi
tuto, tehdy učiníme s tebou milosrdenství a pravdu.
15 Protož spustila je oknem po provazu; nebo dům
její byl při zdi městské, a na zdi ona bydlila. **16** I
řekla jim: Jděte k této hoře, aby se nepotkali s vámi,
kteříž vás honí, a krejte se tam za tři dni, až se oni
zase navrátí, a potom půjdete cestou svou. **17** Tedy

řekli muži k ní: Prosti budeme od této přísahy tvé,
kterouž jsi zavázala nás, 18 Jestliže, když vejdeme
do země, neuvážeš provázku tohoto z nití hedbáví
červeného dvakrát barveného v tomto okně, jímž jsi
nás spustila, také otce svého a matky své, i bratří
svých, a všeho domu otce svého neshromáždíš-li k
sobě do domu. 19 Také kdo by vyšel ven ze dveří
domu tvého, krev jeho bude na hlavu jeho, ale my
budeme bez viny; a každého toho, kdož bude s tebou
v domě, jestliže by se kdo rukou dotekl, krev jeho na
hlavy naše připadni. 20 Jestliže pak proneseš tuto řeč
naši, budeme prosti od přísahy tvé, kterouž jsi nás
zavázala. 21 Odpověděla ona: Nechť jest tak, jakž
jste řekli. I propustila je a odešli; i uvázala provázek z
hedbáví červeného dvakrát barveného v tom okně.
22 Odšedše pak, přišli na horu, a pobyli tam za tři
dni, dokudž se nenavrátili, kteříž je honili; nebo jich
hledali ti, kteříž je honili po všech cestách, ale nic
nenalezli. 23 Ti pak dva muži sšedše s hory, navrátili
se a přeplavili se přes Jordán; i přišli k Jozue, synu
Nun, a vypravovali jemu všecko, co se s nimi dálo.
24 A řekli k Jozue: Dalť jest Hospodin v ruce naše
všecku zemi, nebo se zděsili všickni obyvatelé země
tváři naší.

3 Vstal pak Jozue velmi ráno, a hnuvše se z Setim,
přišli až k Jordánu, on i všickni synové Izraelští, a
přenocovali tu, prvé nežli šli přes něj. 2 I stalo se,
že třetího dne správcové šli prostředkem stanů, 3 A
přikazovali lidu, řkouce: Když uzříte truhlu smlouvy
Hospodina Boha svého a kněží Levítské, ani ji nesou,
vy také hnete se s místa svého a půjdete za ní,
4 (A však místo mezi vámi a mezi ní bude okolo
dvou tisíc loket míry obecné, nepřibližujte se k ní),
abyste viděli cestu, kterouž byste jíti měli; nebo
nešli jste tou cestou prvé. 5 Řekl pak byl Jozue
lidu: Posvěťtež se, zítra zajisté učiní Hospodin divné
věci mezi vámi. 6 Potom řekl Jozue kněžím těmi
slovy: Vezměte truhlu smlouvy, a jděte před lidem. I
vzali truhlu smlouvy a brali se před lidem. 7 Nebo
řekl byl Hospodin k Jozue: V tento den začnu tebe
zvelebovati před očima všeho Izraele, aby poznali,
že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou. 8
Protož ty přikaž kněžím, kteříž nosí truhlu smlouvy, a
rci: Když vejdete na kraj vody Jordánské, zastavte
se v Jordáně. 9 Řekl také Jozue synům Izraelským:
Přistupte sem, a slyšte slova Hospodina Boha vašeho.
10 I řekl Jozue: Po tomto poznáte, že Bůh silný
živý jest u prostřed vás, a že konečně vyžene od
tváři vaší Kananejského, Hetejského, Hevejského,
Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a
Jebuzejského: 11 Aj, truhla smlouvy Panovníka vší
země půjde před vámi přes Jordán. 12 Protož nyní
vezměte sobě dvanácte mužů z pokolení Izraelských,
po jednom muži z každého pokolení. 13 I bude, že
hned jakž se zastaví kněží, nesoucí truhlu Hospodina
Panovníka vší země, u vodě Jordánské, vody Jordánu
rozdělí se, a vody tekoucí s vrchu zůstanou v jedné
hromadě. 14 Stalo se tedy, když se bral lid z stanů
svých, aby šli přes Jordán, a kněží, kteříž nesli
truhlu smlouvy, před nimi, 15 A když ti, kteříž nesli
truhlu, přišli až k Jordánu, a kněží, nesoucí truhlu,
omočili nohy v kraji vod: (Jordán pak rozvodňuje se a
vystupuje ze všech břehů svých v každý čas žně),
16 Že se zastavily vody, kteréž s hůry přicházely,
a shrnuly se v hromadu jednu velmi daleko od
Adam města, kteréž leží k straně Sartan, kteréž pak
odcházely k moři dolů, k moři slanému sešly a sběhly,
a lid přešel naproti Jerichu. 17 Stáli pak kněží, kteříž
nesli truhlu smlouvy Hospodinovy na suše u prostřed
Jordánu, nehýbajíce se, (a všecken Izrael šel po
suše), až se lid všecken přepravil přes Jordán.

4 I stalo se, když již všecken národ přešel Jordán,
(nebo byl řekl Hospodin k Jozue, řka: 2 Vezměte
sobě z lidu dvanácte mužů, po jednom muži z
každého pokolení, 3 A přikažte jim, řkouce: Vezměte
sobě odsud z prostřed Jordánu, s místa, na němž
stály nohy kněžské nepohnutě, dvanácte kamenů, a
vyneste je s sebou, a skladťe v ležení, v kterémž přes
tuto noc pozůstanete), 4 Že povolav Jozue dvanácti
mužů, kteréž k tomu zřídil z synů Izraelských, po
jednom muži z každého pokolení, 5 I řekl jim Jozue:
Jděte před truhlou Hospodina Boha svého do prostřed
Jordánu a vezměte sobě každý kámen jeden na
rameno své, vedlé počtu pokolení synů Izraelských,
6 Aby to bylo na znamení mezi vámi. Když by potom
tázali se synové otců svých, řkouce: K čemu jsou
vám ti kamenové? 7 Odpovíte jim, že se rozdělily
vody Jordánské před truhlou smlouvy Hospodinovy,
(když, pravím, šla přes Jordán, rozdělily se vody
Jordánské), i zůstávají kamenové tito na památku
synům Izraelským až na věky. 8 I učinili synové
Izraelští tak, jakž přikázal Jozue, a vzali dvanácte
kamenů z prostředku Jordánu, jakož mluvil Hospodin
k Jozue, vedlé počtu pokolení synů Izraelských, a
přinesli je s sebou na první stanoviště, a tu je složili.
9 Jozue také vyzdvihl dvanácte kamenů u prostřed
Jordánu na místě, kdež stály nohy kněží nesoucích
truhlu smlouvy, a byli tam až do tohoto dne. 10
Kněží pak, jenž nesli truhlu, stáli u prostřed Jordánu,
dokudž se nevyplnilo všeliké slovo, kteréž přikázal

Hospodin Jozue, aby oznámil lidu podlé všeho, jakž
byl přikázal Mojžíš Jozue. I pospíšil lid a přešli. 11
Když pak již přešel všecken lid, přešla také truhla
Hospodinova i kněží, an lid na to hledí. 12 Přešli
i synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice
pokolení Manassesova, vojensky zpořádaní před
syny Izraelskými, jakož byl mluvil k nim Mojžíš. 13
Okolo čtyřidcíti tisíců oděných bojovníků šlo před
Hospodinem k boji na roviny Jericha. 14 V ten den
zvelebil Hospodin Jozue před očima všeho Izraele. I
báli se ho, jako se báli Mojžíše po všecky dny života
jeho. 15 Mluvil pak Hospodin k Jozue, řka: 16 Přikaž
kněžím, kteříž nesou truhlu svědectví, ať vystoupí z
Jordánu. 17 I přikázal Jozue kněžím, řka: Vystupte z
Jordánu. 18 Když pak vystupovali kněží, jenž nesli
truhlu smlouvy Hospodinovy, z prostřed Jordánu,
jakž jen vytrhli kněží nohy na sucho, navrátily se
vody Jordánské k místu svému, a tekly předce jako
i prvé ve všech březích svých. 19 Vyšed pak lid z
Jordánu desátého dne měsíce prvního, položili se v
Galgala k straně východní Jericha; 20 A dvanácte
kamenů těch, kteréž vynesli z Jordánu, postavil Jozue
v Galgala. 21 A mluvil k synům Izraelským takto: Když
by se otázali potom synové vaši otců svých, řkouce:
Co ti kamenové znamenají? 22 Oznámíte synům
svým a díte: Po suše přešel Izrael Jordán tento. 23
Nebo vysušil Hospodin Bůh váš vody Jordánské před
tváří vaší, až jste přešli, jakož učinil Hospodin Bůh
váš moři Rudému, kteréž vysušil před tváří naší, až
jsme přešli, 24 Aby poznali všickni národové země
ruku Hospodinovu, že silná jest, a abyste se báli
Hospodina Boha vašeho po všecky dny.

5 Stalo se pak, když uslyšeli všickni králové
Amorejští, kteříž bydlili za Jordánem k západu,
a všickni králové Kananejští, kteříž bydlili při moři,
že vysušil Hospodin vody Jordánské před syny
Izraelskými, dokudž ho nepřešli: zemdlelo srdce
jejich, aniž zůstalo více v nich duše před tváří synů
Izraelských. 2 Toho času řekl Hospodin k Jozue:
Udělej sobě nože ostré, a obřež opět syny Izraelské
po druhé. 3 I udělal sobě Jozue nože ostré, a obřezal
syny Izraelské na pahrbku Aralot. 4 Tato pak jest
příčina, pro kterouž je obřezal Jozue, že všecken lid,
kterýž byl vyšel z Egypta, pohlaví mužského, všickni
muži bojovní zemřeli byli na poušti na cestě po vyjití
z Egypta. 5 Nebo obřezán byl všecken lid, kterýž
byl vyšel, ale žádného z toho lidu, kterýž se zrodil
na poušti, na cestě po vyjití z Egypta, neobřezali. 6
(Nebo čtyřidceti let chodili synové Izraelští po poušti,
dokudž nezahynul všecken národ mužů bojovných,
kteříž byli vyšli z Egypta, ješto neposlouchali hlasu
Hospodinova, jimžto zapřisáhl Hospodin, že neukáže
jim země, kterouž s přísahou zaslíbil dáti otcům jejich,
že ji nám dá, zemi oplývající mlékem a strdí.) 7
Ale syny jejich, kteréž postavil na místo jejich, ty
obřezal Jozue, že byli neobřezaní; nebo žádný jich
neobřezoval na cestě. 8 Když pak byl všecken lid
obřezán, zůstali na místě svém v ležení, dokudž
se nezhojili. 9 I řekl Hospodin k Jozue: Dnes jsem
odjal pohanění Egyptské od vás. A nazval jméno
místa toho Galgal až do tohoto dne. 10 Když pak
ležení měli synové Izraelští v Galgala, slavili velikunoc
čtrnáctého dne toho měsíce u večer, na rovinách
Jericha. 11 I jedli z úrod té země na zejtří po velikonoci
chleby nekvašené, a pražmu téhož dne. 12 I přestala
manna na zejtří, když jedli z obilé té země, a již
více neměli synové Izraelští manny, ale jedli z úrod
země Kananejské toho roku. 13 Stalo se pak, když
byl Jozue na poli Jericha, že pozdvihl očí svých a
viděl, an muž stojí naproti němu, maje v ruce meč
dobytý. I šel Jozue k němu, a řekl jemu: Jsi-li náš, čili
nepřátel našich? 14 I odpověděl: Nikoli, ale já jsem
kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl
Jozue tváří svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu:
Co pán můj chce mluviti služebníku svému? 15 Tedy
odpověděl kníže vojska Hospodinova k Jozue: Szuj
obuv svou s noh svých, nebo místo, na němž stojíš,
svaté jest. I učinil tak Jozue.

6 Jericho pak velmi pilně zavříno bylo pro strach
synů Izraelských, a žádný nevycházel ven, ani
tam nevcházel. 2 I řekl Hospodin k Jozue: Aj, dal
jsem v ruku tvou Jericho, a krále jeho s silnými muži
jeho. 3 Protož obcházeti budete město všickni muži
bojovní, okolo města chodíce, jednou za den; tak
učiníš po šest dní. 4 Kněží pak sedm ať nesou
sedm trub z rohů beraních před truhlou; dne pak
sedmého obejdete město sedmkrát, a kněží troubiti
budou v trouby. 5 A když zdlouha troubiti budou na
roh beraní, jakž nejprvé uslyšíte hlas trouby, zkřikne
všecken lid křikem velikým, i oboří se zed městská
na místě svém, a vejde lid do města, jeden každý
proti místu, kdež stál. 6 Tedy povolav Jozue, syn
Nun, kněží, řekl jim: Vezměte truhlu smlouvy, a sedm
kněží ať vezmou sedm trub beraních před truhlou
Hospodinovou. 7 Řekl také lidu: Jděte a obejděte
město, a zbrojní ať jdou před truhlou Hospodinovou.
8 A když to oznámil Jozue lidu, sedm kněží, nesouce
sedm trub beraních, šli před truhlou Hospodinovou, a
troubili v trouby; truhla také smlouvy Hospodinovy
brala se za nimi. 9 Zbrojní pak šli před kněžími, kteříž

troubili na trouby, a ostatní šli za truhlou, jdouce a
v trouby troubíce. 10 (Lidu pak byl přikázal Jozue,
řka: Nebudete křičeti, ani slyšán bude hlas váš, ani
vyjde slovo z úst vašich až do dne toho, v němž
řeknu vám: Křičte, i budete křičeti.) 11 Tedy obešla
truhla Hospodinova město vůkol jednou, a navrátili
se do stanů a zůstali v nich. 12 Opět povstal Jozue
ráno a kněží nesli truhlu Hospodinovu. 13 Sedm pak
kněží, nesouce sedm trub beraních, předcházeli truhlu
Hospodinovu, jdouce, a troubili v trouby; a zbrojní šli
před nimi, a ostatní šli za truhlou Hospodinovou, když
kněží šli, v trouby troubíce. 14 I obešli město druhého
dne opět, a navrátili se do stanů. Tak činili po šest
dní. 15 V den pak sedmý vstali, jakž zasvitávalo, a
obešli město týmž způsobem sedmkrát; toliko toho
dne obešli město sedmkrát. 16 Stalo se pak, když po
sedmé obcházeli, a kněží v trouby troubili, řekl Jozue
lidu: Křičtež již, dalť jest Hospodin vám město. 17 A
budiž to město proklaté, ono i všecky věci, kteréž
v něm jsou, Hospodinu; toliko Raab nevěstka ať
jest živa, ona i všickni, kteříž by s ní byli v domě,
nebo skryla posly, kteréž jsme byli poslali. 18 Avšak
vystříhejte se od proklatého, abyste i vy nebyli učiněni
proklatí, berouce z proklatých věcí, a uvedli byste
stany Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste je.
19 Všecko pak stříbro a zlato, a nádoby měděné a
železné, svaté bude Hospodinu; na poklad Hospodinu
složeno bude. 20 Tedy křičel lid, když zatroubili v
trouby. Nebo když slyšel lid hlas trub, křičeli i oni
křikem velikým, i obořila se zed na místě svém. Tedy
všel lid do města, jeden každý proti místu, kdež stál.
I vzali je. 21 A pohubili ostrostí meče jako proklaté
všecko, což bylo v městě, od muže až do ženy,
od dítěte až do starce, a až do vola, dobytčete i
osla. 22 Dvěma pak mužům, kteříž shlédli zemi, řekl
Jozue: Vejděte do domu ženy nevěstky, a vyveďte ji
odtud, i všecky věci, kteréž má, jakož jste jí přisáhli.
23 I všedše mládenci špehéři, vyvedli Raab a otce
jejího, i matku její a bratří její i všecko, což měla, a
všecku rodinu její vyvedli, a nechali jich vně za stany
Izraelskými. 24 Město pak spálili ohněm, i všecko, což
v něm bylo, stříbro však a zlato a nádoby měděné a
železné složili na poklad v domě Hospodinově. 25
Raab také nevěstku, a dům otce jejího i všecko, což
měla, živé zůstavil Jozue; a bydlila v lidu Izraelském
až do tohoto dne, nebo skryla posly, kteréž poslal
Jozue k shlédnutí Jericha. 26 Toho času vydal klatbu
Jozue, řka: Zlořečený buď před Hospodinem muž
ten, kterýž by povstal, aby stavěl město Jericho. V
prvorozeném svém založí je, a v nejmenším postaví
brány jeho. 27 Byl pak Hospodin s Jozue, a rozhlásila
se pověst o něm po vší zemi.

7 Zhřešili pak synové Izraelští přestoupením při
věcech proklatých; nebo Achan, syn Charmi,
syna Zabdi, syna Záre, z pokolení Juda, vzal něco
z věcí proklatých. Pročež rozpálila se prchlivost
Hospodinova na syny Izraelské. 2 Nebo když poslal
Jozue muže některé od Jericha do Hai, kteréž bylo
blízko Betaven, k východní straně Bethel, a mluvil k
nim, řka: Vstupte a shlédněte zemi, vstoupili tedy muži
ti, a shlédli Hai. 3 Kteřížto navrátivše se k Jozue, řekli
jemu: Nechť nevstupuje všecken lid tento, okolo dvou
tisíc mužů neb okolo tří tisíců mužů nechť vstoupí, a
dobudouť Hai; neobtěžuj všeho lidu, vysílaje jej tam,
nebo málo jest oněchno. 4 Tedy vytáhlo jich z lidu
tam okolo tří tisíc mužů, a utekli před muži města Hai.
5 I zabili z nich obyvatelé Hai okolo třidcíti a šesti
mužů, a honili je od brány až k Sabarim, a porazili
je, když s vrchu utíkali. I rozpustilo se srdce lidu, a
bylo jako voda. 6 Tedy Jozue roztrhl roucho své, a
padl tváří svou na zem před truhlou Hospodinovou,
a ležel až do večera, ano i starší Izraelští, a sypali
prach na hlavy své. 7 I řekl Jozue: Ach, Panovníče
Hospodine, proč jsi kdy převedl lid tento přes Jordán,
abys nás vydal v ruku Amorejského, tak aby nás
zahubil? Ó kdybychom byli raději zůstali za Jordánem.
8 Ó Pane, což mám říci, když již lid Izraelský utíká
před nepřátely svými? 9 Nebo uslyšíce Kananejští a
všickni obyvatelé země, obklíčí nás vůkol, a vyhladí
jméno naše z země. I což to učiníš jménu svému
velikému? 10 I řekl Hospodin k Jozue: Vstaň. Proč jsi
padl na tvář svou? 11 Zhřešil Izrael, tak že smlouvu
mou přestoupili, kterouž jsem jim přikázal; nebo
jsou i vzali z věcí proklatých, k tomu i ukradli, také
i sklamali, nad to i odložili mezi nádobí svá. 12
Protož nebudou moci synové Izraelští ostáti před
nepřátely svými, utíkati budou před nepřátely svými,
nebo poškvrnili se věcí proklatou. Nebuďť více s
vámi, leč vyhladíte prokletí to z prostředku svého. 13
Vstaň, posvěť lidu a rci: Posvěťte se k zítřku; nebo
takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Věc proklatá jest
u prostřed tebe, Izraeli, nebudeš moci ostáti před
nepřátely svými, dokudž neodejmeš prokletí toho
z prostředku svého. 14 Protož přistupovati budete
ráno po pokoleních svých, a pokolení, kteréž ukáže
Hospodin, přistupovati bude po rodech, takž rod,
kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po domích,
a dům, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude
po osobách. 15 Kdož pak postižen bude vinný věcí
proklatou, ohněm spálen bude, on i všecko, což jeho

jest, proto že přestoupil smlouvu Hospodinovu, a že
učinil nešlechetnost v Izraeli. 16 Vstav tedy Jozue
ráno, kázal přistupovati Izraelovi po pokoleních jejich.
I postiženo jest pokolení Judovo. 17 Tedy když kázal
přistupovati čeledem Juda, postižena jest čeled Záre.
Potom kázal přistupovati čeledi Záre po osobách, a
postižen jest Zabdi. 18 I kázal přistupovati domu jeho
po osobách, i postižen jest Achan, syn Charmi, syna
Zabdi, syna Záre z pokolení Judova. 19 I řekl Jozue
Achanovi: Synu můj, dej, prosím, chválu Hospodinu
Bohu Izraelskému, a vyznej se jemu, a oznam mi
aspoň již, co jsi učinil, netaj již toho přede mnou. 20
Tedy odpovídaje Achan k Jozue, řekl: Pravdať jest, já
jsem zhřešil proti Hospodinu Bohu Izraelskému, tak
že to a toto jsem učinil. 21 Viděl jsem mezi loupeží
plášť jeden Babylonský pěkný, a dvě stě lotů stříbra,
a prut zlatý jeden, padesáte lotů ztíží, čehož požádav,
vzal jsem to, a aj, jsou ty věci skryté v zemi prostřed
stanu mého, a stříbro pod tím. 22 Tedy poslal Jozue
posly, kteříž běželi do stanu, a aj, bylo to skryto v
stanu jeho, a stříbro pod tím. 23 A vzavše to z stanu,
přinesli k Jozue a ke všechněm synům Izraelským,
a položili ty věci před Hospodinem. 24 Vzav tedy
Jozue a všecken Izrael s ním Achana, syna Záre,
a stříbro i plášť, i prut zlatý, i syny jeho, i dcery
jeho, voly a osly, dobytek i stan jeho i všecko, což
měl, vyvedli je do údolí Achor. 25 Kdež řekl Jozue:
Proč jsi zkormoutil nás? Zkormutiž tebe Hospodin v
tento den. I uházel jej všecken lid kamením, a spálili
je ohněm, ukamenovavše je kamením. 26 Potom
nametali naň hromadu kamení velikou, kteráž trvá
až do tohoto dne; a tak odvrácen jest Hospodin od
hněvu prchlivosti své. Protož nazváno jest jméno
místa toho údolí Achor, až do dnešního dne.

8 I řekl Hospodin k Jozue: Neboj se, ani se strachuj;
pojmi s sebou všecken lid bojovný, a vstana, táhni
k Hai. Aj, dal jsem v ruku tvou krále Hai a lid jeho,
město i zemi jeho. 2 A učiníš Hai a králi jeho, jako
jsi učinil Jerichu a králi jeho, loupež však a dobytky
jeho rozbitujete mezi sebe. Zdělejž sobě zálohy k
městu po zadu. 3 Tedy vstal Jozue a všecken lid
bojovný, aby táhli k Hai. I vybral Jozue třidcet tisíců
mužů velmi silných, a předeslal je v noci. 4 A přikázal
jim, řka: Šetřtež vy, kteříž uděláte zálohy městu po
zadní straně města, abyste nebyli příliš daleko od
něho, ale buďte všickni pohotově. 5 Já pak i všecken
lid, kterýž se mnou jest, přitáhneme k městu. A když
oni nám vyjdou vstříc, jako prvé, utíkati budeme před
nimi. 6 Tedy honiti budou nás, až bychom poodvedli
jich od města, (nebo řeknou: Utíkají před námi, jako
prvé), utíkajíce před nimi. 7 Vy mezi tím vyskočíte z
záloh, a vyženete ostatní obyvatele města, nebo dá
je Hospodin Bůh váš v ruku vaši. 8 A když vezmete
město, zapálíte je ohněm, podlé slova Hospodinova
učiníte; šetřtež toho, což jsem přikázal vám. 9 I poslal
Jozue, a oni šli k zálohám, a zůstali mezi Bethel a
Hai, od západní strany Hai; Jozue pak zůstal té noci
u prostřed lidu. 10 Potom vstav Jozue velmi ráno,
sečtl lid, i bral se napřed, on a starší Izraelští před
lidem k Hai. 11 Všecken také lid bojovný, kterýž byl s
ním, táhnouce, přiblížili se, až přišli naproti městu,
a položili se po straně půlnoční Hai; údolí pak bylo
mezi nimi a mezi Hai. 12 Vzal pak byl okolo pěti tisíc
mužů, kteréž postavil v zálohách mezi Bethel a Hai,
od západní strany města. 13 I přiblížil se lid, totiž
všecko vojsko, kteréž bylo od půlnoční strany města,
a kteříž byli v zálohách jeho od západní strany města;
a tak vtáhl Jozue noci té do prostřed údolí. 14 I stalo
se, že když je uzřel král Hai, pospíšili, a ráno vstavše,
vyšli lidé města vstříc Izraelovi k boji, on i všecken lid
jeho toho času před rovinu; nevěděl pak, že zálohy
udělány byly jemu po zadu města. 15 I postoupil
Jozue a všecken Izrael před nimi, a utíkali cestou
pouště. 16 I svolán jest všecken lid v městě, aby je
honili. I honili Jozue, a vzdálili se od města svého,
17 Tak že nezůstal žádný z obyvatelů Hai a Bethel,
kdo by nevyšel, aby honil Izraele; a nechali města
otevřeného, a honili Izraele. 18 Řekl pak Hospodin k
Jozue: Zdvihni korouhev, kterouž máš v rukou svých,
proti Hai, nebo v ruce tvé dám je. I zdvihl Jozue
korouhev, kterouž měl v ruce své, proti městu. 19
Tedy, kteříž byli v zálohách, rychle vyskočili z místa
svého, a běželi, když pozdvihl ruky své, a všedše do
města, vzali je, a spěšně zapálili město ohněm. 20
Muži pak města Hai ohlédše se nazpět, uzřeli, a aj,
vstupoval dým města k nebi, a neměli místa k utíkání
sem ani tam; nebo lid, kterýž utíkati počal k poušti,
obrátil se na ty, kteříž je honili. 21 Jozue zajisté a
všecken Izrael, když viděli, že z záloh vzali město,
a že se vznáší dým města, obrátili se, a bili muže
Hai. 22 Onino také vyšli z města proti nim, a obklíčil
Izrael nepřátely své, jedni odsud, druzí od onud; a
zmordovali je, tak že žádný živ nezůstal ani neušel.
23 Ale krále Hai jali živého, a přivedli ho k Jozue. 24
Když pak pomordoval Izrael všecky obyvatele Hai v
poli, totiž na poušti, kamž je honili, a padli ti všickni od
ostrosti meče, až i zahlazeni jsou: navrátil se všecken
Izrael do Hai, a zmordovali ostatky jeho mečem. 25 A
bylo všech, kteříž padli v ten den, od muže až do
ženy, dvanácte tisíců; všickni ti byli z Hai. 26 Ale Jozue
nespustil ruky své, kterouž vyzdvihl korouhev, dokudž

nebyli zmordováni všickni obyvatelé Hai. 27 Toliko
hovada a loupež města toho rozbitovali mezi sebou
synové Izraelští podlé slova Hospodinova, kteréž on
přikázal Jozue. 28 Tedy vypálil Jozue Hai, a položil je
v hromadu věčnou a pustinu, až do tohoto dne. 29
Krále pak Hai oběsil na dřevě, a nechal ho tam až do
večera. A když zapadlo slunce, rozkázal Jozue, aby
složili tělo jeho s dřeva, a povrhli je u brány města,
a nametali na ně hromadu kamení velikou, kteráž
trvá až do dnešního dne. 30 Tedy vzdělal Jozue
oltář Hospodinu Bohu Izraelskému na hoře Hébal,
31 (Jakož přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův,
synům Izraelským, jakož psáno jest v knize zákona
Mojžíšova,) oltář z kamení celého, nad nímž nebylo
zdviženo železo, a obětovali na něm oběti zápalné
Hospodinu, obětovali i oběti pokojné. 32 Napsal
také tam na kameních výpis zákona Mojžíšova,
kterýž psal před syny Izraelskými. 33 Všecken pak
Izrael a starší jeho, i správcové i soudcové jeho stáli
po obou stranách truhly před kněžími Levítskými,
kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, tak cizí jako
doma zrozený, polovice jich proti hoře Garizim, a
polovice proti hoře Hébal, jakož byl prvé přikázal
Mojžíš, služebník Hospodinův, aby dobrořečil lidu
Izraelskému nejprvé. 34 A potom četl všecka slova
zákona, požehnání i zlořečení, tak jakž psáno jest
v knize zákona. 35 Nebylo ani slova ze všeho,
což přikázal Mojžíš, jehož by nečetl Jozue přede
vším shromážděním Izraelským, i ženami i dětmi i
příchozími, kteříž šli u prostřed nich.

9 To když uslyšeli všickni králové, kteříž bydlili
za Jordánem, na horách i na rovinách, a na
všem břehu moře velikého naproti Libánu: Hetejský,
Amorejský, Kananejský, Ferezejský, Hevejský a
Jebuzejský, 2 Sebrali se spolu, aby bojovali proti
Jozue a proti Izraeli jednomyslně. 3 Ale obyvatelé
Gabaon uslyšavše, co učinil Jozue Jerichu a Hai, 4
Učinili i oni chytře. Nebo odšedše, ukázali se, jako by
zdaleka poslové byli, a vzali pytle staré na osly své, a
kožené láhvice vinné vetché, zedrané a zzašívané, 5
Obuv také starou a splácenou na nohy své, též šaty
otřelé na sebe; a všecken chléb, kterýž sobě na cestu
vzali, vyschlý byl a zdrobený. 6 I šli k Jozue do ležení
v Galgala, a řekli jemu i mužům Izraelským: Z země
daleké jsme přišli, protož nyní učiňte s námi smlouvu.
7 Tedy odpověděli muži Izraelští k Hevejským: Snad u
prostřed nás vy bydlíte, i kterakž bychom s vámi učinili
smlouvu? 8 Ale oni odpověděli Jozue: Služebníci
tvoji jsme. Jimž řekl Jozue: Kdo pak jste, a odkud
jste přišli? 9 Odpověděli jemu: Z země velmi daleké
přišli služebníci tvoji ve jménu Hospodina Boha tvého;
nebo jsme slyšeli pověst jeho a všecky věci, kteréž
činil v Egyptě, 10 A všecko, což učinil dvěma králům
Amorejským, kteříž bydlili za Jordánem, Seonovi, králi
Ezebon, a Ogovi, králi Bázan, kterýž byl v Astarot.
11 I řekli nám starší naši a všickni obyvatelé země
naší těmito slovy: Nabeřte sobě potravy na cestu,
a jděte jim vstříc, a rcete jim: Služebníci vaši jsme,
protož nyní učiňte s námi smlouvu. 12 Totoť jest
chléb náš; horký jsme na cestu vzali z domů svých
v ten den, když jsme vyšli, abychom k vám šli, a
hle, nyní již vyschl a zdrobil se. 13 A tyto kožené
láhvice vinné nové byly, když jsme je naplnili, a již hle,
potrhané jsou; tolikéž tento oděv náš a obuv naše
zvetšela, pro přílišnou cesty dalekost. 14 I přijali to
muži ti z pokrmů jejich, a úst Hospodinových neotázali
se. 15 A učinil s nimi Jozue pokoj, a všel s nimi v
smlouvu, aby jich při životu zanechal; také i knížata
shromáždění přísahu jim učinili. 16 Po třech pak
dnech, po té smlouvě s nimi učiněné, uslyšeli, že by
velmi blízko jich byli, a že by u prostřed nich bydlili.
17 Jdouce tedy synové Izraelští, přitáhli k městům
jejich třetího dne; města pak jejich byla Gabaon a
Kafira a Berot a Kariatjeharim. 18 Ale nezbili jich
synové Izraelští, proto že přísahu jim učinili knížata
shromáždění skrze Hospodina Boha Izraelského. A
reptalo všecko shromáždění proti knížatům. 19 Tedy
řekla všecka knížata všemu shromáždění: My jsme
jim přísahu učinili skrze Hospodina Boha Izraelského,
protož nyní nemůžeme se jich dotknouti. 20 Toto jim
učiníme: Zanecháme jich při životu, aby nebylo na
nás rozhněvání pro přísahu, kterouž jsme jim učinili.
21 Řekli jim knížata i to: Nechť jsou živi a drva sekají,
a vodu nosí všemu shromáždění. I přestali na tom,
jakož jim mluvila knížata. 22 Povolal jich pak Jozue
a mluvil k nim, řka: Proč jste nás podvedli, řkouce:
Velmi jsme dalecí od vás? A vy u prostřed nás bydlíte.
23 Protož nyní zlořečení jste, a nepřestanou z vás
služebníci, a kteříž by dříví sekali a vodu nosili do
domu Boha mého. 24 Kteříž odpovídajíce Jozue,
řekli: Za věc jistou oznámeno bylo služebníkům
tvým, kterak přikázal Hospodin Bůh tvůj Mojžíšovi
služebníku svému, dáti vám zemi tuto, a vyhladiti
všecky obyvatele země této před tváří vaší; protož
strachovali jsme se vás, bojíce se za životy své před
vámi, a učinili jsme to. 25 A hle, nyní v ruce tvé jsme;
cožť se dobrého a spravedlivého vidí učiniti s námi,
to učiň. 26 I učinil jim tak, a vysvobodil je z rukou
synů Izraelských, aby jich nepobili. 27 A ustanovil je
Jozue v ten den, aby dříví sekali a vodu nosili všemu

shromáždění, i k oltáři Hospodinovu, až do tohoto
dne, na místě, kteréž by vyvolil.
10 Uslyšev pak Adonisedech, král Jeruzalémský,
že Jozue vzal město Hai, a jako proklaté zkazil
je, (nebo jakž učinil Jerichu a králi jeho, tak učinil Hai
a králi jeho,) a že pokoj učinili obyvatelé Gabaon s
Izraelem, a bydlí u prostřed něho, **2** I bál se velmi,
proto že město veliké bylo Gabaon, jako jedno z
měst královských, a že bylo větší než Hai, a všickni
muži jeho udatní. **3** Protož poslal Adonisedech, král
Jeruzalémský, k Ohamovi, králi Hebron, a k Faramovi,
králi Jarmut, a k Jafiovi, králi Lachis, a k Dabirovi,
králi Eglon, řka: **4** Sjeďte se ke mně, a pomozte mi,
abychom dobyli Gabaon, proto že pokoj učinili s Jozue
a s syny Izraelskými. **5** I shromáždilo se a vytáhlo pět
králů Amorejských, král Jeruzalémský, král Hebron,
král Jarmut, král Lachis, král Eglon, oni i všecka vojska
jejich, a položivše se u Gabaon, dobývali ho. **6** Tedy
poslali muži Gabaon k Jozue do ležení v Galgala,
řkouce: Neodjímejž ruky své od služebníků svých;
přitáhni rychle k nám, zachovej nás a spomoz nám;
nebo sebrali se proti nám všickni králové Amorejští
bydlící na horách. **7** I táhl Jozue z Galgala, on i
všecken lid bojovný s ním, všickni muži udatní. **8**
(Nebo byl řekl Hospodin k Jozue: Neboj se jich, v ruce
tvé zajisté dal jsem je, neostojíť žádný z nich před
obličejem tvým.) **9** I připadl na ně Jozue v náhle, nebo
celou noc táhl z Galgala. **10** A potřel je Hospodin před
Izraelem, kterýžto pobil je ranou velikou u Gabaon, a
honil je cestou, kudy se jde k Betoron, a bil je až do
Azeka a až do Maceda. **11** I stalo se, když utíkali
před tváří Izraele, sstupujíce do Betoron, že Hospodin
metal na ně kamení veliké s nebe, až k Azeku, a
mřeli. Více jich zemřelo od krupobití kamenného, než
jich pobili synové Izraelští mečem. **12** Tedy mluvil
Jozue k Hospodinu v den, v kterýž dal Hospodin
Amorejského v moc synům Izraelským, a řekl před
syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a
měsíc v údolí Aialon. **13** I zastavilo se slunce, a
stál měsíc, dokudž nepomstil se lid nad nepřátely
svými. Zdali není toho napsáno v knize Upřímého?
Tedy stálo slunce u prostřed nebe, a nepospíchalo
k západu, jako za jeden celý den. **14** Nebylo dne
takového prvé ani potom, jako když vyslyšel Hospodin
hlas člověka; nebo Hospodin bojoval za Izraele. **15** I
navracel se Jozue i všecken Izrael s ním do táboru v
Galgala. **16** Uteklo pak bylo těch králů pět, a skryli
se v jeskyni při Maceda. **17** I oznámeno bylo Jozue
těmi slovy: Nalezeno jest pět králů, kteříž se skryli v
jeskyni při Maceda. **18** I řekl Jozue: Přivalte kamení
veliké k díře té jeskyně, a osaďte ji muži, aby ostříhali
jich. **19** Vy pak nezastavujte se, hoňte nepřátely
své, a bíte je po zadu, a nedejte jim vjíti do měst
jejich, nebo dal je Hospodin Bůh váš v ruku vaši. **20**
Když pak přestali Jozue a synové Izraelští bíti jich
porážkou velikou velmi, až i zahlazeni byli; a kteříž
živi pozůstali z nich, utekli do měst hrazených: **21**
Navrátil se všecken lid do ležení k Jozue do Maceda
ve zdraví; nepohnul proti synům Izraelským žádný
jazykem svým. **22** Potom řekl Jozue: Odhraďte díru u
jeskyně, a vyveďte ke mně pět králů těch z jeskyně.
23 I učinili tak, a vyvedli k němu pět králů těch z
jeskyně, krále Jeruzalémského, krále Hebron, krále
Jarmut, krále Lachis, krále Eglon. **24** A když vyvedli
ty krále k Jozue, svolav všecky muže Izraelské, řekl
vývodám mužů bojovných, kteříž s ním v tažení tom
byli: Přistupte sem, a šlapejte nohama svýma na
hrdla těch králů. Kteřížto přistoupivše, šlapali nohama
svýma na hrdla jejich. **25** I řekl jim Jozue: Nebojte se
ani strachujte, posilňte se a buďte zmužilí, nebo tak
učiní Hospodin všechněm nepřátelům vašim, proti
nimž bojujete. **26** Potom bil je Jozue a zmordoval,
a pověsil je na pěti dřevích; a viseli na dřevích až
do večera. **27** Když pak zapadlo slunce, k rozkazu
Jozue složili je s dřev, a uvrhli je do jeskyně, v kteréž
se byli skryli, a přivalili kamení veliké k díře jeskyně,
kteréž jest tu až do tohoto dne. **28** Téhož dne také
dobyl Jozue Maceda, a pohubil je mečem, i krále
jejich pobil spolu s nimi, a všecky lidi, kteříž byli v
něm. Neživil žádného, ale učinil králi Maceda, jako
učinil králi Jericha. **29** Táhl potom Jozue a všecken
Izrael s ním z Maceda k Lebnu, a dobýval Lebna.
30 I vydal je také Hospodin v ruku Izraelovi i krále
jeho, a pobil je mečem, a všecky duše, kteréž byly
v něm; nenechal tam žádného živého, a učinil králi
jeho, jako učinil králi Jericha. **31** Táhl také Jozue a
všecken Izrael s ním z Lebna do Lachis, a položivše
se u něho, dobývali ho. **32** I dal Hospodin Lachis v
ruku Izraele, a dobyl ho druhého dne, a pohubil je
mečem i všecky lidi, kteříž byli v něm, rovně tak, jakž
učinil Lebnu. **33** Tehdy přitáhl Horam, král Gázer, aby
pomoc dal Lachis. I porazil jej Jozue i lid jeho, tak že
nepozůstavil žádného živého. **34** Táhl potom Jozue a
všecken Izrael s ním z Lachis do Eglon, a položivše
se naproti, bojovali proti němu. **35** A vzali je toho dne,
a pobili je mečem, a všecky duše, kteréž byly v něm,
dne toho pomordovali, rovně tak, jakž učinili Lachis.
36 Vstoupil pak Jozue a všecken Izrael s ním z Eglon
do Hebron, a dobývali ho. **37** I vzali je a zhubili
mečem i krále jeho, i všecka města jeho, i každého
člověka, kterýž byl v něm; nepozůstavil žádného

živého, podobně tak, jakož učinil Eglon. I zahladil je i
všelikou duši, kteráž byla v něm. 38 Potom navracuje
se Jozue a všecken Izrael s ním, přišli do Dabir, a
dobýval ho. 39 I vzal je a krále jeho i všecka města
jeho, a pohubili je mečem, a všelikou duši, kteráž byla
v něm, jako proklaté vyhladili. Nepozůstavili žádného
živého; jakož učinil Hebron, tak učinil Dabir i králi
jeho, a jakož učinil Lebnu a králi jeho. 40 A tak pohubil
Jozue všecku zemi po horách, i polední stranu, i
roviny a údolí, i všecky krále jejich. Nepozůstavil
žádného živého, ale všelikou duši vyhladil, jakož
přikázal Hospodin Bůh Izraelský. 41 Pohubil tedy
Jozue všecko od Kádesbarne až do Gázy, a všecku
zemi Gosen až do Gabaon. 42 A všecky krále ty a
zemi jejich vzal Jozue pojednou, nebo Hospodin Bůh
Izraelský bojoval za Izraele. 43 Potom navrátil se
Jozue a všecken Izrael s ním do ležení, kteréž bylo v
Galgala.

11 To když uslyšel Jabín, král Azor, poslal k
Jobábovi, králi Mádon, a k králi Simron, a k králi
Achzaf, 2 I k králům, kteříž bydlili k straně půlnoční na
horách i na rovinách ku polední Ceneret, i na rovinách
a v krajinách Dor na západ, 3 K Kananejskému na
východ i na západ, a k Amorejskému, Hetejskému,
Ferezejskému a Jebuzejskému na horách, a k
Hevejskému pod horou Hermon v zemi Masfa. 4
I vytáhli všickni ti a všecka vojska jejich s nimi, lid
mnohý jako písek, kterýž jest na břehu mořském
nesčíslný, i koňů i vozů velmi mnoho. 5 A smluvivše
se všickni králové ti, přitáhli a položili se spolu při
vodách Merom, aby bojovali proti Izraelovi. 6 Řekl
pak Hospodin k Jozue: Neboj se jich, nebo zítra
o této chvíli vydám všecky tyto k zabití Izraelovi;
koňům jejich žily podřežeš, a vozy jejich ohněm
spálíš. 7 Tedy vytáhl Jozue a s ním všecken lid
válečný proti nim k vodám Merom rychle, a udeřili
na ně. 8 I dal je Hospodin v ruku Izraelovi, a
porazili je. I honili je až k Sidonu velikému, a až
k vodám Maserefot, a k údolí Masfe na východ, a
pobili je, tak že nepozůstavili žádného živého. 9 A
učinil jim Jozue, jakož byl rozkázal jemu Hospodin,
koňům jejich žily zpodřezoval, a vozy jejich ohněm
popálil. 10 Potom navrátiv se Jozue téhož času,
dobyl Azor, a krále jeho zabil mečem. Azor pak bylo
prvé nejznamenitější mezi všemi království těmi. 11
Pobili také všecko, cožkoli v něm živo bylo, mordujíce
je mečem, tak že nezůstalo žádného živého; Azor
pak spálil ohněm. 12 Takž podobně učinil všechněm
městům králů těch, a všecky krále jejich zjímal Jozue,
a zbiv je mečem, vyhladil je, jakož přikázal Mojžíš,
služebník Hospodinův. 13 A však žádného města
z těch, kteráž ještě zůstala v ohradě své, nespálil
Izrael, kromě samého Azor, kteréž spálil Jozue. 14
A všecky loupeže měst těch i hovada rozdělili mezi
sebou synové Izraelští; toliko všecky lidi zbili mečem,
dokudž nevyhladili jich, nenechavše žádného živého.
15 Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, služebníku
svému, tak přikázal Mojžíš Jozue, a Jozue tak činil;
nepominul ničeho toho, což byl přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 16 A tak vzal Jozue všecku tu zemi, hory i
všecku stranu polední, i všecku zemi Gosen, i roviny,
i pole, totiž hory Izraelské i roviny jejich, 17 Od hory
Halak, kteráž se táhne do Seir, až k Balgad na rovině
Libánské, pod horou Hermon; všecky také krále jejich
zjímal, a zbil je i zmordoval. 18 Po mnohé dny Jozue
vedl válku se všechněmi těmi králi. 19 A nebylo
města, ješto by v pokoj vešlo s syny Izraelskými,
kromě Hevejských obyvatelů v Gabaon; jiná všecka
válkou vzali. 20 Nebo od Hospodina to bylo, že jsou
zatvrdili byli srdce své, tak aby vyšli válečně proti
Izraelovi, a aby je v prokletí vydal, a neučinil jim
milosti, ale aby je zahubil, jakož přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 21 Toho pak času přitáhl Jozue a vyplénil
Enaky z těch hor, totiž z Hebronu, z Dabir a z Anab, i
ze všeliké hory Judské, a ze všeliké hory Izraelské;
spolu s městy jejich vyhladil je Jozue. 22 Nezůstal
žádný z Enaků v zemi synů Izraelských; toliko v
Gáze, v Gát a v Azotu zůstali. 23 Tak tedy vzal Jozue
všecku tu zemi, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi,
a dal ji Jozue v dědictví Izraelovi vedlé dílů jejich, po
pokoleních jejich. I odpočinula země od válek.

12 Tito pak jsou králové té země, kteréž pobili
synové Izraelští, a opanovali zemi jejich, za
Jordánem k východu slunce, od potoku Arnon až k
hoře Hermon i všecky roviny k východu: 2 Seon,
král Amorejský, kterýž bydlil v Ezebon, a panoval od
Aroer, kteréž leží při břehu potoka Arnon, a u prostřed
potoka toho, a polovici Galád, až do potoka Jabok,
kterýž jest na pomezí synů Ammon, 3 A od rovin až k
moři Ceneret k východu, a až k moři pouště, jenž jest
moře slané k východu, kudyž se jde k Betsimot, a
od polední strany ležící pod horou Fazga. 4 Pomezí
také Oga, krále Bázan, z ostatků Refaimských, kterýž
bydlil v Astarot a v Edrei, 5 A kterýž panoval na hoře
Hermon a v Sálecha, i ve vší krajině Bázan až ku
pomezí Gessuri a Machati, a nad polovicí Galád, ku
pomezí Seona, krále Ezebon. 6 Mojžíš, služebník
Hospodinův, a synové Izraelští pobili je; a dal ji
Mojžíš služebník Hospodinův k vládařství pokolení
Rubenovu, Gádovu a polovici pokolení Manassesova.

7 Tito pak jsou králové země té, kteréž pobil Jozue a
synové Izraelští za Jordánem k západu, od Balgad,
kteréž jest na poli Libánském, až k hoře lysé, kteráž se
táhne až do Seir, a dal ji Jozue pokolením Izraelským
k vládařství po dílích jejich, 8 Na horách i na rovinách,
i po polích, i v údolích, i na poušti a na poledne,
zemi Hetejského, Amorejského, Kananejského,
Ferezejského, Hevejského a Jebuzejského: 9 Král
Jericha jeden, král Hai, kteréž bylo na straně Bethel,
jeden; 10 Král Jeruzalémský jeden, král Hebron jeden;
11 Král Jarmut jeden, král Lachis jeden; 12 Král Eglon
jeden, král Gázer jeden; 13 Král Dabir jeden, král
Gader jeden; 14 Král Horma jeden, král Arad jeden;
15 Král Lebna jeden, král Adulam jeden; 16 Král
Maceda jeden, král Bethel jeden; 17 Král Tafua jeden,
král Chefer jeden; 18 Král Afek jeden, král Sáron
jeden; 19 Král Mádon jeden, král Azor jeden; 20
Král Simron Meron jeden, král Achzaf jeden; 21 Král
Tanach jeden, král Mageddo jeden; 22 Král Kedes
jeden, král Jekonam z Karmelu jeden; 23 Král Dor z
krajiny Dor jeden, král z Goim v Galgal jeden; 24 Král
Tersa jeden. Všech králů třidceti a jeden.

13 Jozue pak již byl starý a sešlý věkem. I řekl
jemu Hospodin: Tys se již sstaral, a jsi sešlého
věku, země pak zůstává velmi mnoho k opanování.
2 Tato jest země, kteráž zůstává: Všecky končiny
Filistinské a všecka Gessuri, 3 Od Níle, kterýž jest
naproti Egyptu, až ku pomezí Akaron na půlnoci,
kterážto krajina Kananejským se přičítá, v níž jest
patero knížetství Filistinských: Gazejské, Azotské,
Aškalonitské, Getejské a Akaronitské, a to bylo
Hevejské; 4 Na poledne pak všecka země Kananejská
a Mára, kteréž jest Sidonských až do Afeka, a až
ku pomezí Amorejského; 5 Též země Giblická, a
všecken Libán k východu slunce, od Balgad pod
horou Hermon, až kde se vchází do Emat. 6 Všecky
obyvatele té hory, od Libánu až k vodám Maserefot,
všecky Sidonské já vyženu od tváři synů Izraelských;
toliko ty rozděl ji losem lidu Izraelskému v dědictví,
jakožť jsem přikázal. 7 Protož nyní rozděl zemi tu
v dědictví devateru pokolení, a polovici pokolení
Manassesova, 8 Poněvadž druhá polovice a pokolení
Rubenovo a Gádovo vzali díl svůj, kterýž jim dal
Mojžíš před Jordánem k východu, jakož dal jim
Mojžíš služebník Hospodinův, 9 Od Aroer, kteréž
jest při břehu potoka Arnon, i města u prostřed
potoka, i všecky roviny Medaba až do Dibon, 10
I všecka města Seona, krále Amorejského, kterýž
kraloval v Ezebon, až ku pomezí synů Ammon, 11
A Galád, i pomezí Gessuri a Machati, všecku horu
Hermon, i všecken Bázan až do Sálecha, 12 Všecko
království Oga v Bázan, kterýž kraloval v Astarot a v
Edrei, kterýž byl pozůstal z ostatků Refaim, když je
pobil Mojžíš, a zahladil je. 13 Nevyhnali pak synové
Izraelští Gessuri a Machati, protož bydlil Gessura
a Machata u prostřed Izraele až do dnešního dne.
14 Toliko pokolení Léví nedal dědictví; oběti ohnivé
Hospodina Boha Izraelského jsou dědictví jeho,
jakož mluvil jemu. 15 Dal pak Mojžíš pokolení synů
Ruben po čeledech jejich dědictví. 16 A bylo jejich
pomezí od Aroer, kteréž jest při břehu potoka Arnon, i
město, kteréž jest u prostřed potoka, i všecky roviny,
kteréž jsou při Medaba, 17 Ezebon i všecka města
jeho, kteráž byla na rovinách, Dibon a Bamotbal
a Betbalmeon, 18 Jasa a Kedemot a Mefat, 19 A
Kariataim a Sabma, a Saratazar na hoře údolí, 20
A Betfegor i Assedot, Fazga a Betsimot. 21 Všecka
také města v kraji, i všecko království Seona, krále
Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, jehožto zabil
Mojžíš i s knížaty Madianskými, Evi i Rekem, Sur,
Hur a Rebe, vývodami Seonovými, obyvateli té země.
22 Ano i Baláma, syna Beorova, věšťce, zabili synové
Izraelští mečem, s jinými, kteříž zbiti od nich. 23 I
bylo pomezí synů Rubenových Jordán s mezemi
svými. To jest dědictví synů Rubenových po čeledech
jejich, města i vsi jejich. 24 Dal také Mojžíš pokolení
Gád, synům Gádovým, po čeledech jejich dědictví.
25 A bylo jejich pomezí Jazer i všecka města Galád,
a polovice země synů Ammon až do Aroer, kteréž
jest naproti Rabba, 26 A od Ezebon až do Rámot,
Masfe a Betonim, a od Mahanaim až ku pomezí
Dabir; 27 V údolí také Betaram a Betnemra, a Sochot,
a Sefon, ostatek království Seona, krále Ezebon, i
Jordán s pomezím svým až k kraji moře Ceneret
za Jordánem na východ. 28 To jest dědictví synů
Gád po čeledech jejich, města i vsi jejich. 29 Dal
také Mojžíš polovici pokolení Manassesova dědictví,
i bylo polovice pokolení synů Manassesových, po
čeledech jejich. 30 Pomezí jejich od Mahanaim,
všecken Bázan, všecko království Oga, krále Bázan, i
všecky vesnice Jair, kteréž jsou v Bázan, šedesáte
měst, 31 A polovice Galád, a Astarot, a Edrei, města
království Oga v Bázan. To dal synům Machirovým,
syna Manassesova, polovici synů Machirových, po
čeledech jejich. 32 Ta jsou dědictví, kteráž rozdělil
Mojžíš na rovinách Moábských před Jordánem proti
Jerichu k východu. 33 Pokolení pak Léví nedal Mojžíš
dědictví; Hospodin Bůh Izraelský jest dědictví jejich,
jakož mluvil jim.

14 Toto pak jest, což dědičně obdrželi synové
Izraelští v zemi Kanán, což uvedli jim právem
dědičným k vládařství Eleazar kněz, a Jozue, syn Nun,
a přední z otců, v pokolení synů Izraelských, **2** Losem
dělíce dědictví jejich, jakož přikázal Hospodin skrze
Mojžíše, aby dal devateru pokolení a polovici pokolení.
3 Nebo byl dal Mojžíš dědictví půltřetímu pokolení
před Jordánem, Levítům pak nedal dědictví u prostřed
nich. **4** Nebo synů Jozefových bylo dvoje pokolení,
Manassesovo a Efraimovo; a nedali dílu Levítům v
zemi, kromě měst k bydlení, a podměstí jejich pro
dobytek a stáda jejich. **5** Jakož přikázal Hospodin
Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští, a rozdělili zemi.
6 Přistoupili pak synové Juda k Jozue v Galgala, i
promluvil k němu Kálef, syn Jefonův, Cenezejský: Ty
víš, co jest mluvil Hospodin k Mojžíšovi, muži Božímu,
z příčiny mé a tvé v Kádesbarne. **7** Ve čtyřidceti
letech byl jsem, když mne poslal Mojžíš, služebník
Hospodinův, z Kádesbarne k spatření země, a oznámil
jsem jemu tu věc, jakž bylo v srdci mém. **8** Ale bratří
moji, kteříž šli se mnou, zkormoutili srdce lidu, já
pak cele kráčel jsem za Hospodinem Bohem svým.
9 I přisáhl Mojžíš toho dne, řka: Jistě že země, po
kteréž jsi chodil nohama svýma, bude v dědictví tobě
i synům tvým až na věky, proto že jsi cele následoval
Hospodina Boha mého. **10** A nyní, aj, propůjčil mi
Hospodin života, jakož zaslíbil. Již čtyřidceti a pět
let jest od toho času, jakž toto mluvil Hospodin k
Mojžíšovi, a jakž chodil Izrael po poušti, a aj, již dnes
jsem v osmdesáti pěti letech, **11** A ještě nyní jsem
při síle jako tehdáž, když poslal mne Mojžíš. Jaká
byla síla má tehdáž, taková i nyní síla má jest k boji,
a k vycházení i k vcházení. **12** Protož nyní dej mi
horu tuto, o níž mluvil Hospodin onoho dne, nebo
ty slyšel jsi toho dne, že Enakim jsou tam, a města
veliká a pevně hrazená. Bude-li Hospodin se mnou,
vyhladím je, jakož mluvil Hospodin. **13** I požehnal mu
Jozue, a dal Hebron Kálefovi, synu Jefone, v dědictví.
14 Protož dostal se Hebron Kálefovi, synu Jefona
Cenezejského, v dědictví až do tohoto dne, proto že
cele kráčel za Hospodinem Bohem Izraelským. **15**
Sloulo pak Hebron prvé město Arbe, kterýžto Arbe
byl člověk veliký mezi Enakim. I odpočinula země od
bojů.

15 Tento pak byl los pokolení synů Juda po
čeledech jejich, při pomezí Edomském a poušti
Tsin ku poledni, k straně polední. **2** I byla jejich
meze polední kraj moře slaného od zátoky, kteráž se
chýlí ku poledni. **3** Odkudž jda na poledne k vrchu
Akrabim, přechází Tsin, a táhne se od poledne k
Kádesbarne, i přichází až do Ezron, a odtud točí se k
Addar, a obchází Karkaha. **4** Odtud jde do Asmona, a
vychází ku potoku Egyptskému, a přichází meze ta až
k západu. To budete míti pomezí na poledne. **5** Meze
pak na východ jest moře slané, až k kraji Jordánu,
a meze strany půlnoční jest od zátoky moře a od
kraje Jordánu. **6** Odkudž jde meze ta do Betogla, a
táhne se od půlnoci do Betaraba; a odtud přichází
k kameni Bohana syna Rubenova. **7** A vstupuje ta
meze do Dabir od údolí Achor, a na půlnoci chýlí se
k Galgala, kteréž jest naproti vcházení do Adomim,
jenž jest údolí tomu ku poledni, a přechází k vodám
Ensemes, a skonává se u studnice Rogel. **8** Odtud
jde ta meze přes údolí synů Hinnom k straně Jebus
od poledne, jenž jest Jeruzalém, odkudž vstupuje táž
meze k vrchu hory, kteráž jest naproti údolí Hinnom
na západ, a kteráž jest na konci údolí Refaim na
půlnoci. **9** Obchází pak ta meze od vrchu té hory k
studnici vody Neftoa, a vychází k městům hory Efron;
a odtud jde ta meze do Bála, jenž jest Kariatjeharim.
10 Potom točí se ta meze od Bála na západ k hoře
Seir, a odtud jde k straně hory Jeharimských od
půlnoci, jenž jest Cheslon, a sstupuje do Betsemes, a
přichází do Tamna. **11** A vychází ta meze v stranu
Akaron na půlnoci, a točí se vůkol k Sechronu, a
přechází až k hoře Bála, a odtud táhne se do Jebnael,
i dochází ta meze k moři. **12** Potom západní pomezí
jest při moři velikém a mezech jeho. To jest pomezí
synů Juda vůkol, po čeledech jejich. **13** Kálefovi pak,
synu Jefone, dal díl u prostřed synů Juda, podlé řeči
Hospodinovy k Jozue, město Arbe, otce Enakova, jenž
jest Hebron. **14** I vyhnal odtud Kálef tři syny Enakovy:
Sesai a Achimana a Tolmai, rodinu Enakovu. **15** A
odtud vstoupil k obyvatelům Dabir, kteréž prvé sloulo
Kariatsefer. **16** I řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a
vzal je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. **17**
Dobyl ho pak Otoniel syn Cenezův, příbuzný Kálefův,
i dal jemu Axu dceru svou za manželku. **18** I stalo se,
že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce
jejího za pole; protož ssedla s osla. I řekl jí Kálef: Což
tě? **19** A ona odpověděla: Dej mi dar, poněvadž jsi mi
dal zemi suchou, dejž mi také studnice vod. I dal jí
studnice horní a studnice dolní. **20** To jest dědictví
pokolení synů Juda po čeledech jejich. **21** Tato pak
jsou města v končinách pokolení synů Juda, podlé
pomezí Edom na poledne: Kabsael, Eder a Jagur; **22**
A Cina, a Dimona, a Adada; **23** A Kedes, a Azor, a
Jetnan; **24** Zif a Telem, a Balot; **25** Též Azor, Chadat
a Kariot, Ezron, jenž jest Azor; **26** Amam a Sama,
a Molada; **27** A Azar Gadda, a Esmon, a Betfelet;
28 Též Azarsual, a Bersabé, a Baziothia; **29** Bála a

Im, a Esem; 30 A Eltolad, a Chesil, a Horma; 31 A
Sicelech, a Medemena, a Sensenna; 32 A Lebaot,
a Selim, též Ain a Remmon; všech měst dvadceti
a devět i vsi jejich. 33 Na rovinách pak: Estaol a
Zaraha, a Asna; 34 A Zanoe, a Engannim, Tafua
a Enaim; 35 Jarmut, Adulam, Socho a Azeka; 36
A Saraim, Aditaim, a Gedera, a Gederotaim, měst
čtrnácte i vsi jejich; 37 Senan a Adassa, a Magdalgad;
38 Delean a Masfa, a Jektehel; 39 Lachis, Baskat
a Eglon; 40 Chebon, Lemam a Cetlis; 41 Gederot,
Betdagon, a Naama, i Maceda, měst šestnáct a vsi
jejich; 42 Lebna, Eter a Asan; 43 Jefta, Asna a Nesib;
44 Ceila, Achzib a Maresa, měst devět i vsi jejich;
45 Akaron a městečka, i vsi jeho; 46 Od Akaron
až k moři všecka města, kteráž se chýlí k Azotu, i
vsi jejich; 47 Azot, městečka jeho i vsi jeho; Gáza,
městečka jeho i vsi jeho až ku potoku Egyptskému, i
moře veliké s pomezím svým. 48 A na horách: Samir,
Jeter a Socho; 49 Danna a město Sanna, jenž jest
Dabir; 50 Anab, Estemo a Anim; 51 Gosen, Holon a
Gilo, měst jedenácte i vsi jejich; 52 Arab, Duma a
Esan; 53 Janum, Bettafua a Afeka; 54 Též Atmata a
Kariatarbe, jenž jest Hebron, a Sior, měst devět a
vsi jejich. 55 Maon, Karmel a Zif, a Juta; 56 Jezreel
a Jukadam, a Zanoe; 57 Kain, Gabaa a Tamna,
měst deset i vsi jejich; 58 Alul, Betsur a Gedor; 59
Maret, Betanot a Eltekon, měst šest i vsi jejich; 60
Kariatbaal, kteréž jest Kariatjeharim, a Rebba, města
dvě i vsi jejich. 61 Na poušti: Betaraba, Middin a
Sechacha; 62 A Nibsam, a město solné, a Engadi,
měst šest i vsi jejich. 63 Jebuzejských pak obyvatelů
Jeruzaléma nemohli synové Juda vypléniti, protož
bydlil Jebuzejský s syny Judskými v Jeruzalémě až
do tohoto dne.

16 Potom padl los synům Jozefovým, od Jordánu
proti Jerichu při vodách Jerišských k východu,
poušť, kteráž se začíná od Jericha přes hory Bethel.
2 A od Bethel vychází do Lůza, a přichází ku pomezí
Archi do Atarot. 3 Potom jde k moři ku pomezí Jefleti,
až ku pomezí Betoron dolního, a až k Gázer, a
skonává se při moři. 4 I vzali dědictví své synové
Jozefovi, Manasses a Efraim. 5 Byla pak meze synů
Efraimových po čeledech jejich, ta byla meze dědictví
jejich na východ, od Atarot Addar až do Betoron
vrchního. 6 A vychází meze ta k moři při Michmetat od
půlnoční strany, a obchází meze k východu Tanatsilo,
a přechází ji od východu k Janoe. 7 A sstupuje z
Janoe do Atarot a Nárat, a přichází do Jericha, a
vychází k Jordánu. 8 Od Tafue meze jde k moři ku
potoku Kána, a skonává se při moři. To jest dědictví
pokolení synů Efraim po čeledech jejich. 9 Města pak
oddělená synům Efraimovým byla u prostřed dědictví
synů Manassesových, všecka města s vesnicemi
svými. 10 A nevyplénili Kananea bydlícího v Gázer.
I bydlil Kananejský u prostřed Efraima až do dnes,
dávaje plat.

17 A tento byl los Manassesův (nebo on jest
prvorozený Jozefův): Machirovi prvorozenému
Manassesovu, otci Gálad, proto že byl muž bojovný,
dostal se Galád a Bázan. 2 Dostalo se také jiným
synům Manassesovým po čeledech jejich, synům
Abiezer, a synům Helek, a synům Asriel, i synům
Sechem, a synům Hefer, a synům Semida. (Nebo ti
jsou synové Manassesovi, syna Jozefova, muži po
rodech svých. 3 Ale Salfad, syn Hefer, syna Galád,
syna Machir, syna Manasse, neměl synů, než dcery
toliko, jejichž jsou tato jména: Mahla a Noa, Hegla,
Melcha a Tersa. 4 Kteréžto přistoupivše před Eleazara
kněze, a před Jozue, syna Nun, i před knížata, řekly:
Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby nám dal dědictví u
prostřed bratří našich. I dal jim Jozue podlé rozkázaní
Hospodinova dědictví u prostřed bratří otce jejich.) 5
Dostalo se provazců Manassesovi deset, krom země
Galád a Bázan, kteráž byla před Jordánem. 6 Nebo
dcery Manassesovy obdržely dědictví mezi syny jeho,
země pak Galád přišla jiným synům Manassesovým.
7 A byla meze Manassesova od Asser, Michmetat,
jenž jest před Sichem, a táhne se na pravou stranu k
obyvatelům Entafue. 8 (Manassesova zajisté byla
země Tafue, ale Tafue podlé pomezí Manassesova
jest synů Efraimových.) 9 Odkudž sstupuje pomezí
ku potoku Kána, na poledne tomu potoku, a tu jsou
města Efraimova u prostřed měst Manassesových;
pomezí pak Manassesovo jest na půlnoci toho potoka,
a skonává se při moři. 10 Na poledne jest díl Efraimův,
a na půlnoci Manassesův, moře pak jest pomezí
jejich; a v pokolení Asser sbíhají se na půlnoci, v
pokolení pak Izachar na východ. 11 Nebo dědictví
Manassesovo jest mezi Izacharovým a Asserovým,
Betsan i městečka jeho, a Jibleam a městečka jeho;
též obyvatelé Dor a městečka jeho, a obyvatelé Endor
a městečka jeho; také obyvatelé Tanach a městečka
jeho, i obyvatelé Mageddo a městečka jeho; tři ty
krajiny. 12 Ale synové Manassesovi nemohli vypléniti
obyvatelů těch měst; protož směleji počal Kananejský
bydliti v zemi té. 13 Když se pak zsilili synové Izraelští,
uvedli sobě Kananejské pod plat, a nevyhladili jich
do konce. 14 Tedy mluvili synové Jozefovi k Jozue,
řkouce: Proč jsi nám dal dědictví toliko los jeden
a provazec jeden, poněvadž jsme lid mnohý; nebo

až dosavad žehnal nám Hospodin. 15 I řekl jim
Jozue: Poněvadž jsi lid tak mnohý, vejdi do lesa, a
vyplaň sobě tam v zemi Ferezejské a Refaimské,
jestližeť jest malá hora Efraim. 16 Jemuž odpověděli
synové Jozefovi: I tak nám nepostačí ta hora; přes to
vozy železné mají všickni Kananejští, kteříž bydlejí v
luzích těch, i ti, kteříž jsou v Betsan a v městečkách
jeho, i ti, kteříž jsou v údolí Jezreel. 17 I řekl Jozue
domu Jozefovu, Efraimovu a Manassesovu, řka: Lid
mnohý a silný jsi, nebudeš míti toliko dílu jednoho,
18 Ale horu budeš míti. Jestližeť překáží les, tedy
vysekáš jej, a obdržíš končiny její; nebo vyhladíš
Kananejského, ačkoli má vozy železné a jest silný.

18 Shromáždilo se pak všecko množství synů
Izraelských do Sílo, a tu postavili stánek úmluvy,
když již země od nich podmaněna byla. 2 Pozůstalo
pak z synů Izraelských, jimž ještě nebylo rozděleno
dědictví jejich, sedmero pokolení. 3 I řekl Jozue
synům Izraelským: I dokudž zanedbáváte vjíti, abyste
se uvázali v zemi, kterouž vám dal Hospodin Bůh otců
vašich? 4 Vydejte z sebe z každého pokolení tři muže,
ať je pošli, aby vstanouce, zchodili zemi, a popsali ji
vedlé dědictví svých; potom navrátí se ke mně. 5 I
rozdělí ji na sedm dílů. Juda zůstane v končinách
svých od poledne, a čeledi Jozefovy zůstanou v
končinách svých od půlnoci. 6 Vy pak, když popíšete
zemi na sedm dílů, přinesete sem ke mně; tedy uvrhu
vám losy zde před Hospodinem Bohem naším. 7
Nebo nemají dílu Levítové u prostřed vás, proto že
kněžství Hospodinovo jest dědictví jejich; Gád pak
a Ruben, a polovice pokolení Manassesova, vzali
dědictví své před Jordánem na východ, kteréž dal
jim Mojžíš, služebník Hospodinův. 8 Protož vstavše
muži ti, odešli. A přikázal Jozue těm, kteříž šli, aby
popsali zemi, řka: Jděte a projděte zemi, a popište ji;
potom navraťte se ke mně, a uvrhu zde losy před
Hospodinem v Sílo. 9 Tedy odešli muži, a prošedše
zemi, popsali ji po městech na sedm dílů na knize,
a navrátili se k Jozue do stanů v Sílo. 10 I uvrhl
jim losy Jozue v Sílo před Hospodinem, a rozdělil
tu Jozue zemi synům Izraelským vedlé dílů jejich.
11 Padl pak los pokolení synů Beniaminových po
čeledech jejich, a přišla meze dílu jejich mezi syny
Juda a syny Jozefovy. 12 A byla meze jejich k straně
půlnoční od Jordánu, a šla při straně půlnoční Jericha,
a táhla se na hory k moři, a skonávala se při poušti
Betaven. 13 A odtud přechází ta meze do Lůz, při
straně Lůz polední, (jenž jest Bethel,) a chýlí se
ta meze do Atarot Addar vedlé hory, kteráž jest od
poledne Betoron dolního. 14 Odkudž obchází vůkol
k straně moře na poledne od hory, kteráž jest proti
Betoron ku polední, a konec její jest Kariatbaal,
(jenž jest Kariatjeharim), město synů Juda. Ta jest
strana západní. 15 Strana pak ku poledni od konce
Kariatjeharim, a vychází ta meze k moři, a přichází až
k studnici vod Neftoa. 16 A táhne se táž meze k konci
hory, kteráž jest naproti údolí synů Hinnom, a jest v
údolí Refaim na půlnoci, a běží skrze údolí Hinnom
po straně Jebuzea na poledne, a přichází k studnici
Rogel. 17 Potom točí se od půlnoci, a dochází k
Ensemes, a vychází do Gelilot, kteréž jest naproti
místu, kudy se jde do Adomim, a sstupuje k kameni
Bohana, syna Rubenova. 18 Odtud přechází k straně,
kteráž jest naproti rovinám strany půlnoční, a táhne se
do Araba. 19 Odtud jde k straně Betogla na půlnoci,
a skonává se meze ta při zátoce moře slaného od
půlnoční strany, tu kdež vpadá Jordán do moře na
polední straně. To jest pomezí ku poledni. 20 Jordán
také je odděluje k straně východní. To jest dědictví
synů Beniaminových s mezemi svými vůkol a vůkol
po čeledech jejich. 21 A byla města tato pokolení synů
Beniaminových po čeledech jejich: Jericho, Betogla a
údolí Kasis; 22 A Betaraba, Semaraim a Bethel; 23 A
Avim, též Afara a Ofra; 24 A Cefer, Hamona, Ofni a
Gaba, měst dvanáct a vsi jejich; 25 Gabaon, Ráma a
Berot; 26 Masfa, Kafira a Mosa; 27 Rekem, Jarefel a
Tarela; 28 A Sela, Elef a Jebus, (jenž jest Jeruzalém,)
Gibat, Kariat, měst čtrnácte i vsi jejich. To jest dědictví
synů Beniaminových po čeledech jejich.

19 Potom padl los druhý Simeonovi, pokolení synů
Simeonových, po čeledech jejich, a bylo dědictví
jejich u prostřed dědictví synů Juda. 2 A přišlo jim v
dědictví jejich Bersabé, Seba a Molada; 3 Azarsual
a Bala, též Esem; 4 Eltolad a Betul, a Horma; 5
Sicelech a Betmarchabot, a Azarsusa; 6 Betlebaot a
Sarohem, měst třinácte i vsi jejich; 7 Ain, Remmon,
též Eter a Asan, města čtyři i vsi jejich; 8 I všecky
vsi, kteréž byly vůkolí měst těch, až do Balatber
a Rámat poledního. To jest dědictví pokolení synů
Simeonových po čeledech jejich. 9 Z podílu synů
Judových bylo dědictví synů Simeonových; nebo díl
synů Judových byl jim příliš veliký, protož u prostřed
dědictví jejich vzali dědictví synové Simeonovi. 10
Potom přišel třetí los synům Zabulon po čeledech
jejich, a jest meze dědictví jejich až do Sarid. 11
Odkudž vstupuje meze jejich podlé moře k Merala,
a přichází až do Debaset, a běží až ku potoku,
kterýž jest proti Jekonam. 12 Obrací se pak od Sarid
nazpátek k východu slunce, ku pomezí Chazelet
Tábor, a odtud táhne se k Daberet, a vstupuje do

Jafie. 13 Odtud přechází zase k východu, do Gethefer
a do Itakasin, odkudž vychází do Remmon, a točí
se k Nea. 14 Točí se také táž meze od půlnoci do
Anaton, a dochází až k údolí Jeftael; 15 A Katet,
Naalol, Simron, Idala a Betlém, měst dvanácte i vsi
jejich. 16 To jest dědictví synů Zabulonových po
čeledech jejich, ta města i vsi jejich. 17 Izacharovi
také padl los čtvrtý, totiž synům Izacharovým po
čeledech jejich. 18 A meze jejich: Jezreel, Kasalat a
Sunem; 19 Hafaraim, Sion, též Anaharat; 20 Rabbot,
Kesion a Abez, 21 Ramet, Engannim a Enhada, i
Betfeses. 22 Odkudž přibíhá meze k Táboru a k
Sehesima a k Betsemes, a dochází až k Jordánu,
měst šestnácte i vsi jejich. 23 To jest dědictví pokolení
synů Izacharových po čeledech jejich, ta města i vsi
jejich. 24 Padl také los pátý pokolení synů Asser po
čeledech jejich. 25 A byla meze jejich: Helkat a Chali,
a Beten, a Achzaf; 26 Elmelech, též Amaad a Mesal,
a přibíhá až na Karmel k moři, a do Sichor Libnat; 27
A obrací se k východu slunce do Betdagon, a dosahá
k losu Zabulonovu, a do údolí Jeftael k půlnoci, a
do Betemek a Nehiel, a táhne se do Kábul na levou
stranu, 28 A do Ebron a Rohob, a Hamon a Kána až
do Sidonu velikého. 29 Odtud se navrací ta meze
do Ráma až k městu hrazenému Zor; tu se obrací
do Chosa, a skonává se při moři podlé vyměření
v Achziba. 30 K tomu přísluší Afek a Rohob, měst
dvamecítma i vsi jejich. 31 To jest dědictví pokolení
synů Asser po čeledech jejich, ta města i vsi jejich.
32 Synům Neftalímovým padl los šestý, po čeledech
jejich. 33 A byla meze jejich od Helef a od Elon do
Sananim, a Adami, Nekeb a Jebnael, až do Lekum, a
skonává se u Jordánu. 34 Potom navracuje se meze
na západ k Azanot Tábor, a odtud jde do Hukuka, a
vpadá k losu Zabulonovu od poledne, a k Asserovu
přibíhá od západu, a k Judovu při Jordánu na východ
slunce. 35 Města pak hrazená jsou: Assedim, Ser a
Emat, Rechat a Ceneret; 36 Adama, Ráma a Azor; 37
Kedes, Edrei a Enazor; 38 Jeron, Magdalel, Horem,
Betanat a Betsemes, měst devatenácte i vsi jejich. 39
To jest dědictví pokolení synů Neftalím po čeledech
jejich, ta města s vesnicemi svými. 40 Na pokolení
synů Dan po čeledech jejich padl los sedmý. 41 A byla
meze dědictví jejich: Zaraha a Estaol, a Hirsemes; 42
Salbin, Aialon a Jetela; 43 Elon, Tamna a Ekron; 44
Elteke, Gebbeton a Baalat; 45 Jehud, Beneberak a
Getremmon; 46 Mehaiarkon a Rakon s pomezím,
kteréž jest naproti Joppe. 47 Přišlo pak pomezí
synům Dan příliš malé. Protož vstoupili synové Dan,
a bojovali proti Lesen, a dobyvše ho, pobili obyvatele
ostrostí meče, a vzavše je v dědictví, bydlili tam, a
přezděli Lesenu Dan, vedlé jména Dan otce svého.
48 To jest dědictví pokolení synů Dan po čeledech
jejich, ta města i vsi jejich. 49 Když pak přestali
děliti se zemí po mezech jejích, dali synové Izraelští
dědictví Jozue, synu Nun, mezi sebou. 50 Podlé
rozkázaní Hospodinova dali jemu město, kteréhož
žádal, Tamnatsára, na hoře Efraim. I vystavěl město,
a přebýval v něm. 51 Ta jsou dědictví, kteráž dali k
vládařství Eleazar kněz a Jozue syn Nun, i přední z
otců pokolení synů Izraelských, losem v Sílo před
Hospodinem, u dveří stánku úmluvy, a tak dokonali
rozdělování země.

20 I mluvil Hospodin k Jozue, řka: 2 Mluv k synům
Izraelským, a rci jim: Oddejte z těch měst vašich
města útočišťná, o nichž jsem mluvil vám skrze
Mojžíše, 3 Aby tam utekl vražedlník, kterýž by zabil
člověka nechtě a z nevědomí. I budou vám útočiště
před přítelem zabitého. 4 A když by utekl do jednoho
z těch měst, stane u vrat v bráně města, a oznámí
starším města toho při svou; i přijmou ho do města k
sobě, a dají mu místo, i bydliti bude u nich. 5 Když by
jej pak honil přítel toho zabitého, nevydají vražedlníka
v ruce jeho; nebo nechtě udeřil bližního svého, neměv
ho prvé v nenávisti. 6 A bydliti bude v městě tom,
dokudž nestane před shromážděním k soudu, až do
smrti kněze velikého, kterýž by byl toho času; nebo
tehdáž navrátí se vražedlník, a přijde do města svého
a do domu svého, do města, odkudž utekl. 7 I oddělili
Kádes v Galilei na hoře Neftalím, a Sichem na hoře
Efraim, a město Arbe, (jenž jest Hebron,) na hoře
Juda. 8 Před Jordánem pak proti Jerichu k východu
oddělili Bozor, kteréž leží na poušti v rovině pokolení
Rubenova, a Rámot v Galád z pokolení Gádova,
a Golan v Bázan z pokolení Manassesova. 9 Ta
města byla útočišťná všechněm synům Izraelským,
i příchozímu, kterýž pohostinu jest mezi nimi, aby
utekl tam, kdo by koli zabil někoho nechtě, a nesešel
od ruky přítele toho zabitého prvé, než by stál před
shromážděním.

21 Přistoupili pak přední z otců Levítského pokolení
k Eleazarovi knězi, a k Jozue, synu Nun, a
k předním z otců pokolení synů Izraelských, 2 A
mluvili k nim v Sílo, v zemi Kananejské, řkouce:
Hospodin přikázal skrze Mojžíše, abyste nám dali
města k přebývání, i podměstí jejich pro dobytky
naše. 3 Dali tedy synové Izraelští Levítům z dědictví
svého, vedlé rozkázaní Hospodinova, města tato i
podměstí jejich. 4 Padl pak los čeledem Kahat, i
dáno losem synům Arona kněze, Levítům, z pokolení
Juda, a z pokolení Simeon, i z pokolení Beniaminova

měst třinácte. 5 A jiným synům Kahat, z čeledí
pokolení Efraimova, a z pokolení Danova, a z polovice
pokolení Manassesova losem dáno měst deset. 6
Synům pak Gerson, z čeledí pokolení Izacharova,
a z pokolení Asserova, též z pokolení Neftalímova,
a z polovice pokolení Manassesova v Bázan losem
dáno měst třinácte. 7 Synům Merari po čeledech
jejich, z pokolení Rubenova a z pokolení Gádova, též
z pokolení Zabulonova měst dvanácte. 8 Dali tedy
synové Izraelští Levítům ta města i předměstí jejich,
(jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše,) losem.
9 A tak z pokolení synů Judových, a z pokolení
synů Simeonových dána jsou města, kterýchž tuto
jména jsou položena. 10 A dostal se první díl synům
Aronovým, z čeledí Kahat, z synů Léví; nebo jim
padl los první. 11 Dáno jest tedy jim město Arbe,
otce Enakova, (jenž jest Hebron,) na hoře Juda, a
předměstí jeho vůkol něho. 12 Ale pole města toho i
vsi jeho dali Kálefovi synu Jefone k vládařství jeho.
13 Synům tedy Arona kněze dali město útočišťné
vražedlníku, Hebron i předměstí jeho, a Lebno i
předměstí jeho; 14 A Jeter s předměstím jeho, též
Estemo a předměstí jeho; 15 Holon i předměstí jeho,
a Dabir s podměstím jeho; 16 Také Ain s předměstím
jeho, a Juta s podměstím jeho, i Betsemes a předměstí
jeho, měst devět z toho dvojího pokolení. 17 Z
pokolení pak Beniaminova dali Gabaon a předměstí
jeho, a Gaba s předměstím jeho; 18 Též Anatot a
podměstí jeho, i Almon s předměstím jeho, města
čtyři. 19 Všech měst synů Aronových kněží třinácte
měst s předměstími jejich. 20 Čeledem pak synů
Kahat, Levítům, kteříž pozůstali z synů Kahat, (byla
pak města losu jejich z pokolení Efraim,) 21 Dali jim
město útočišťné vražedlníku, Sichem i předměstí jeho,
na hoře Efraim, a Gázer s předměstím jeho. 22 Též
Kibsaim a předměstí jeho, a Betoron s předměstím
jeho, města čtyři. 23 Z pokolení pak Dan: Elteke
a předměstí jeho, a Gebbeton s předměstím jeho;
24 Též Aialon a předměstí jeho, a Getremmon s
podměstím jeho, města čtyři. 25 Z polovice pak
pokolení Manassesova: Tanach a podměstí jeho,
a Getremmon s předměstím jeho, města dvě. 26
Všech měst deset s předměstími jejich čeledem
synům Kahat ostatním. 27 Synům také Gersonovým,
z čeledí Levítských, z polovice pokolení Manassesova
dali město útočišťné vražedlníku, Golan v Bázan a
předměstí jeho, a Bozran s předměstím jeho, města
dvě. 28 Z pokolení Izacharova: Kesion a podměstí
jeho, a Daberet s předměstím jeho; 29 Jarmut a
předměstí jeho, a Engannim s předměstím jeho,
města čtyři. 30 Z pokolení pak Asserova: Mesal a
předměstí jeho, též Abdon a podměstí jeho; 31 Helkat
s předměstím jeho, a Rohob s podměstím jeho, města
čtyři. 32 Z pokolení také Neftalímova: Město útočišťné
vražedlníku, Kedes v Galilei a předměstí jeho, a
Hamotdor s předměstím jeho, a Kartam s předměstím
jeho, města tři. 33 Všech měst Gersonitských po
čeledech jejich, třinácte měst s předměstími jejich.
34 Čeledem pak synů Merari, Levítům ostatním, dali
z pokolení Zabulonova Jekonam a předměstí jeho,
Karta a předměstí jeho; 35 Damna a předměstí jeho,
Naalol a předměstí jeho, města čtyři. 36 Z pokolení
pak Rubenova: Bozor a předměstí jeho, a Jasa a
předměstí jeho; 37 Kedemot a předměstí jeho, a
Mefat s podměstím jeho, města čtyři. 38 A z pokolení
Gádova: Město útočišťné vražedlníku, Rámot v Galád
a předměstí jeho, a Mahanaim s předměstím jeho; 39
Ezebon a podměstí jeho, Jazer s podměstím jeho,
města čtyři. 40 Všech měst synů Merari po čeledech
jejich, kteříž ostatní byli z čeledí Levítských, bylo
podlé losu jejich měst dvanácte. 41 A tak všech měst
Levítských u prostřed vládařství synů Izraelských
měst čtyřidceti osm s předměstími svými. 42 Mělo pak
to město jedno každé obzvláštně svá předměstí vůkol
sebe, a taková byla všecka ta města. 43 Dal tedy
Hospodin Izraelovi všecku tu zemi, kterouž s přísahou
zaslíbil dáti otcům jejich; i opanovali ji dědičně, a
bydlili v ní. 44 Dal také Hospodin jim odpočinutí se
všech stran podlé všeho, jakž byl s přísahou zaslíbil
otcům jejich, aniž kdo byl, ješto by ostál proti nim
ze všech nepřátel jejich; všecky nepřátely jejich dal
Hospodin v ruku jejich. 45 Nepominulo ani jedno slovo
ze všelikého slova dobrého, kteréž mluvil Hospodin k
domu Izraelskému, ale všecko se tak stalo.

22 Toho času povolav Jozue Rubenitských,
Gáditských a polovice pokolení Manassesova,
2 Řekl jim: Vy jste ostříhali všeho, což přikázal vám
Mojžíš, služebník Hospodinův, a poslouchali jste
hlasu mého ve všem, což jsem přikázal vám. 3
Neopustili jste bratří svých již za dlouhý čas až
do dne tohoto, ale bedlivě jste ostříhali přikázaní
Hospodina Boha vašeho. 4 Nyní pak již odpočinutí
dal Hospodin Bůh váš bratřím vašim, jakož mluvil
jim; již tedy navraťte se a beřte se do stanů svých,
do země vládařství svého, kteréž vám dal Mojžíš,
služebník Hospodinův, před Jordánem. 5 Toliko hleďte
pilně zachovávati a plniti přikázaní a zákon, kterýž
přikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, a milovati
Hospodina Boha svého a choditi po všech cestách
jeho, a zachovávajíce přikázaní jeho, přídržeti se ho,
a sloužiti jemu celým srdcem svým a celou duší svou.

6 A požehnav jim Jozue, propustil je; i odešli do stanů
svých. 7 (Polovici pak pokolení Manassesova dal byl
Mojžíš dědictví v Bázan, a druhé polovici jeho dal
Jozue s bratřími jejich za Jordánem k západu.) A když
je propouštěl Jozue do stanů jejich, požehnal jim, 8 A
mluvil k nim, řka: S bohatstvím velikým navracujete
se do stanů svých a s dobytky velmi mnohými, s
stříbrem a zlatem, s mědí a železem a rouchem
velmi mnohým; rozděltež se loupeží nepřátel svých s
bratřími svými. 9 Tedy navracujíce se, odešli synové
Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení
Manassesova od synů Izraelských z Sílo, jenž jest v
zemi Kananejské, aby šli do země Galád, do země
vládařství svého, v kteréž dědictví obdrželi, vedlé řeči
Hospodinovy skrze Mojžíše. 10 A přišedše ku pomezí
při Jordánu, kteréž jest v zemi Kananejské, i vzdělali
tu synové Rubenovi, a synové Gádovi, a polovice
pokolení Manassesova oltář nad Jordánem, oltář
veliký ku podivení. 11 Uslyšeli pak synové Izraelští,
že praveno bylo: Aj, vystavěli synové Rubenovi a
synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova
oltář naproti zemi Kananejské, při pomezi u Jordánu,
kdež přešli synové Izraelští. 12 Uslyševše, pravím,
synové Izraelští, sešlo se všecko množství jejich do
Sílo, aby táhli proti nim k boji. 13 I poslali synové
Izraelští k synům Rubenovým a k synům Gádovým a
ku polovici pokolení Manassesova do země Galád
Fínesa, syna Eleazara kněze, 14 A deset knížat s
ním, po jednom knížeti z každého domu otcovského,
ze všech pokolení Izraelských. (Každý pak z nich byl
přední v domě otců svých v tisících Izraele.) 15 Ti
přišli k synům Rubenovým a k synům Gádovým a
ku polovici pokolení Manassesova do země Galád,
a mluvili s nimi, řkouce: 16 Toto praví všecko
shromáždění Hospodinovo: Jaké jest to přestoupení,
jímž jste přestoupili proti Bohu Izraelskému, odvrátivše
se dnes, abyste nešli za Hospodinem, vzdělavše
sobě oltář, abyste se protivili dnes Hospodinu? 17
Ještě-liž se nám malá zdá nepravost modly Fegor,
od níž nejsme očištěni až do dnes, pročež byla
rána v shromáždění Hospodinovu, 18 Že vy přes to
odvracujete se dnes, abyste nešli za Hospodinem? I
stane se, poněvadž vy dnes odporujete Hospodinu, že
on zítra na všecko shromáždění Izraelské rozhněvá
se. 19 Jestližeť jest nečistá země vládařství vašeho,
přejděte do země vládařství Hospodinova, v níž
přebývá stánek Hospodinův, a dědictví vezměte
mezi námi; toliko proti Hospodinu se nepostavujte, a
nebuďte odporní nám, stavějíce sobě oltář mimo oltář
Hospodina Boha našeho. 20 Zdali Achan syn Záre
nedopustil se přestoupení při věci proklaté? A přišlo
rozhněvání na všecko shromáždění Izraelské, a on
sám jeden zhřešiv, nezahynul pro svou nepravost
sám. 21 I odpověděli synové Rubenovi a synové
Gádovi a polovice pokolení Manassesova, a mluvili s
knížaty tisíců Izraelských: 22 Silný Bůh Hospodin,
silný Bůh Hospodin, ont' ví, ano sám Izrael pozná,
žeť jsme ne z zpoury a všetečnosti proti Hospodinu
to učinili, jináč nezachovávejž nás ani dne tohoto.
23 Jistě žeť jsme nestavěli sobě oltáře k tomu,
abychom se odvrátiti měli a nejíti za Hospodinem,
ani k obětování na něm zápalů a obětí suchých,
a k obětování na něm obětí pokojných, sic jináč
Hospodin sám ať to vyhledává. 24 Anobrž raději
obávajíce se té věci, učinili jsme to, myslíce: Potom
mluviti budou synové vaši synům našim, řkouce: Co
vám do Hospodina Boha Izraelského? 25 Poněvadž
meze položil Hospodin mezi námi a vámi, ó synové
Rubenovi a synové Gádovi, Jordán tento, nemáte vy
dílu v Hospodinu. I odvrátí synové vaši syny naše od
bázně Hospodinovy. 26 Protož jsme řekli: Přičiňme se
a vzdělejme oltář, ne pro zápaly a oběti, 27 Ale aby byl
svědkem mezi námi a vámi, a mezi potomky našimi po
nás, k vykonávání služby Hospodinu před ním zápaly
našimi, a obětmi našimi a pokojnými obětmi našimi, a
aby neřekli potom synové vaši synům našim: Nemáte
dílu v Hospodinu. 28 Protož jsme řekli: Jestliže
by potom mluvili nám neb potomkům našim, tedy
odpovíme: Vizte podobenství oltáře Hospodinova,
kterýž učinili otcové naši, ne pro zápaly ani oběti, ale
aby byl na svědectví mezi námi a vámi. 29 Odstup
to od nás, abychom odporovati měli Hospodinu, a
odvraceti se dnes a nejíti za Hospodinem, stavějíce
oltář k zápalům, k obětem suchým a jiným obětem,
mimo oltář Hospodina Boha našeho, kterýž jest před
stánkem jeho. 30 Uslyšev pak Fínes kněz a knížata
shromáždění a přední z tisíců Izraelských, kteříž s
ním byli, slova, kteráž mluvili synové Rubenovi a
synové Gádovi a synové Manassesovi, líbilo se jim. 31
I řekl Fínes, syn Eleazara kněze, synům Rubenovým
a synům Gádovým, i synům Manassesovým: Nyní
jsme poznali, že u prostřed nás jest Hospodin, a
že jste se nedopustili proti Hospodinu přestoupení
toho, a tak vysvobodili jste syny Izraelské z ruky
Hospodinovy. 32 Tedy navrátil se Fínes, syn Eleazara
kněze, i ta knížata od synů Rubenových a od synů
Gádových z země Galád do země Kananejské k
synům Izraelským a oznámili jim tu věc. 33 I líbilo
se to synům Izraelským, a dobrořečili Boha synové
Izraelští, a již více nemluvili o to, aby táhli proti nim k
boji a zkazili zemi, v kteréž synové Rubenovi a synové
Gádovi bydlili. 34 Nazvali pak synové Rubenovi a

synové Gádovi oltář ten Ed, řkouce: Nebo svědkem
bude mezi námi, že Hospodin jest Bůh.

23 I stalo se po mnohých dnech, když dal Hospodin
odpočinutí Izraelovi ode všech nepřátel jejich
vůkol, a Jozue se sstaral a sešel věkem, **2** Že povolav
Jozue všeho Izraele, starších jeho i předních jeho
soudců i správců jeho, řekl jim: Já jsem se sstaral
a sešel věkem. **3** A vy jste viděli všecko to, co jest
učinil Hospodin Bůh váš všechněm národům těm
před oblíčejem vaším; nebo Hospodin Bůh váš ont'
bojoval za vás. **4** Pohleďte, losem rozdělil jsem vám
ty národy pozůstalé v dědictví po pokoleních vašich
od Jordánu, i všecky národy, kteréž jsem vyplénil
až k moři velikému na západ slunce. **5** Hospodin
pak Bůh váš ont' je vyžene od tváři vaší, a vypudí je
před oblíčejem vaším, a vy dědičně obdržíte zemi
jejich, jakož mluvil vám Hospodin Bůh váš. **6** Protož
zmužile se mějte, abyste ostříhali a činili všecko, což
psáno jest v knize zákona Mojžíšova, a neodstupovali
od něho na pravo ani na levo. **7** Nesměšujte se
s těmi národy, kteříž pozůstávají s vámi, a jména
bohů jejich nepřipomínejte, ani skrze ně přisahejte,
aniž jim služte, ani se jim klanějte. **8** Ale přídržte se
Hospodina Boha svého, jakož jste činili až do tohoto
dne. **9** I budeť, že jakož jest vyhnal Hospodin od
tváři vaší národy veliké a silné, aniž ostál kdo před
oblíčejem vaším až do tohoto dne: **10** Tak jeden z vás
honiti bude tisíc, nebo Hospodin Bůh váš ont' bojuje
za vás, jakož mluvil vám. **11** Toho tedy nejpilnější
buďte, abyste milovali Hospodina Boha svého. **12**
Nebo jestliže předce se odvrátíte, a připojíte se k těm
pozůstalým národům, k těm, kteříž zůstávají mezi
vámi, a vejdete s nimi v příbuzenství a smísíte se s
nimi a oni s vámi: **13** Tedy jistotně vězte, že Hospodin
Bůh váš nebude více vyháněti všech národů těch od
tváři vaší, ale budou vám osídlem a úrazem i bičem
na bocích vašich, a trním v očích vašich, dokudž
nezahynete z země této výborné, kterouž vám dal
Hospodin Bůh váš. **14** A hle, já nyní odcházím podlé
způsobu všech lidí, poznejtež tedy vším srdcem svým
a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo
ze všech slov nejlepších, kteráž mluvil Hospodin
Bůh váš o vás; všecko se naplnilo vám, ani jediné
slovo z nich nepominulo. **15** Jakož tedy naplnilo se
vám dnes každé slovo dobré, kteréž mluvil k vám
Hospodin Bůh váš, takť uvede na vás každé slovo zlé,
dokudž nevyhladí vás z země této výborné, kterouž
dal vám Hospodin Bůh váš, **16** Jestliže přestoupíte
smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž přikázal
vám, a jdouce, sloužiti budete bohům cizím, a klaněti
se jim. I rozhněvá se prchlivost Hospodinova na vás,
a zahynete rychle z země této výborné, kterouž vám
dal.

24 Shromáždil pak Jozue všecka pokolení Izraelská
v Sichem a svolal starší Izraelské a přední z
nich, i soudce a správce jejich, i postavili se před
oblíčejem Božím. **2** I řekl Jozue všemu lidu: Toto
praví Hospodin Bůh Izraelský: Za řekou bydlili otcové
vaši za starodávna, jmenovitě Táre, otec Abrahamův
a otec Náchorův, a sloužili bohům cizím. **3** I vzal jsem
otce vašeho Abrahama z místa, kteréž jest za řekou,
a provedl jsem jej skrze všecku zemi Kananejskou,
a rozmnožil jsem símě jeho, dav jemu Izáka. **4** A
Izákovi dal jsem Jákoba a Ezau. I dal jsem Ezau horu
Seir, aby vládl jí; Jákob pak a synové jeho sstoupili
do Egypta. **5** I poslal jsem Mojžíše a Arona, a zbil
jsem Egypt, a když jsem to učinil u prostřed něho,
potom vyvedl jsem vás. **6** A vyvedl jsem otce vaše
z Egypta, i přišli jste k moři, a honili Egyptští otce
vaše s vozy a jezdci až k moři Rudému. **7** Tedy volali
k Hospodinu, kterýž postavil mrákotu mezi vámi a
Egyptskými, a uvedl na ně moře, i zatopilo je; anobrž
viděly oči vaše i to, co jsem učinil při Egyptu, a bydlili
jste na poušti za dlouhý čas. **8** Potom uvedl jsem vás
do země Amorejského, kterýž bydlil za Jordánem, a
bojovali s vámi; i dal jsem je v ruku vaši, a opanovali
jste zemi jejich, a zahladil jsem je před tváří vaší.
9 Povstal pak Balák syn Seforův, král Moábský, a
bojoval s Izraelem; i poslav, povolal Baláma syna
Beorova, aby zlořečil vám. **10** Ale nechtěl jsem slyšeti
Baláma, pročež stále dobrořečil vám, a tak vysvobodil
jsem vás z ruky jeho. **11** A když jste přešli Jordán,
přišli jste k Jerichu; i bojovali proti vám muži Jericha,
Amorejští, a Ferezejští, a Kananejští, a Hetejští, a
Gergezejští, a Hevejští, a Jebuzejští, a dal jsem
je v ruku vaši. **12** Poslal jsem před vámi i sršně,
kteřížto vyhnali je od tváři vaší, dva krále Amorejské;
ne mečem ani lučištěm svým tys je vyhnal. **13** A
dal jsem vám zemi, v níž jste nepracovali, a města,
kterýchž jste nestavěli, v nichž bydlíte; vinic a olivoví,
kteréhož jste neštípili, užíváte. **14** Protož nyní bojte se
Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdě,
a odvrzte bohy, jimž sloužili otcové vaši za řekou
a v Egyptě, a služte Hospodinu. **15** Pakli se vám
zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu
byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši,
kteříž byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jichž
zemi bydlíte; jáť pak a dům můj sloužiti budeme
Hospodinu. **16** Jemuž odpověděl lid, řka: Odstup to
od nás, abychom opustiti měli Hospodina a sloužiti

bohům cizím. 17 Nebo Hospodin Bůh náš ont' jest,
kterýž vyvedl nás i otce naše z země Egyptské, z
domu služebnosti, a kterýž činil před očima našima
znamení ta veliká, a choval nás na vší cestě, po
níž jsme šli, a mezi všemi národy, skrze něž jsme
prošli. 18 A vypudil Hospodin všecky národy, zvláště
Amorejského, obyvatele země této, před tváří naší;
my také sloužiti budeme Hospodinu, nebo on jest
Bůh náš. 19 I řekl Jozue lidu: Nebudete moci sloužiti
Hospodinu, nebo Bůh svatý jest, Bůh silný horlivý jest,
nesnese nepravostí vašich a hříchů vašich. 20 Jestliže
byste opustíce Hospodina, sloužili bohům cizozemců,
obrátí se a zle učiní vám, a zkazí vás, poněvadž prvé
dobře učinil vám. 21 Jemuž odpověděl lid: Nikoli,
ale Hospodinu sloužiti budeme. 22 I řekl Jozue lidu:
Svědkové budete sami proti sobě, že jste sobě vyvolili
Hospodina, abyste jemu sloužili. Tedy odpověděli:
Svědkové jsme. 23 Jimž on řekl: Odvrztež tedy
nyní bohy cizozemců, kteříž jsou u prostřed vás, a
nakloňte srdcí svých k Hospodinu Bohu Izraelskému.
24 Odpověděl lid Jozue: Hospodinu Bohu našemu
sloužiti a hlasu jeho poslouchati budeme. 25 A tak
učinil Jozue toho dne smlouvu s lidem, a předložil
jim ustanovení a soudy v Sichem. 26 A zapsal
Jozue slova ta do knihy zákona Božího; vzav také
kámen veliký, postavil jej tu pod dubem, kterýž byl u
svatyně Hospodinovy. 27 I řekl Jozue všemu lidu:
Aj, kámen tento bude mezi námi na svědectví, nebo
on slyšel všecka slova Hospodinova, kteráž mluvil s
námi, a bude na svědectví proti vám, abyste snad
neklamali proti Bohu svému. 28 A rozpustil Jozue
lid, jednoho každého do dědictví jeho. 29 I stalo se
po vykonání těch věcí, že umřel Jozue syn Nun,
služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech. 30 A
pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatsáre,
kteréž jest na hoře Efraim k straně půlnoční hory
Gás. 31 I sloužil Izrael Hospodinu po všecky dny
Jozue, i po všecky dny starších, kteříž dlouho živi
byli po Jozue, a kteříž povědomi byli všech skutků
Hospodinových, kteréž učinil Izraelovi. 32 Kosti pak
Jozefovy, kteréž byli vynesli synové Izraelští z Egypta,
pochovali v Sichem, v dílu pole, kteréž koupil Jákob
od synů Emora otce Sichemova za sto peněz; i byly u
synů Jozefových v dědictví jejich. 33 Eleazar také,
syn Aronův, umřel, a pochovali jej na pahrbku Fínesa
syna jeho, kterýž dán byl jemu na hoře Efraim.

Sudcov

1 Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové
Izraelští Hospodina, řkouce: Kdo z nás potáhne
proti Kananejskému napřed, aby bojoval s ním? **2**
Jimž řekl Hospodin: Juda nechť táhne, aj, dal jsem tu
zemi v ruku jeho. **3** (Řekl pak byl Juda Simeonovi
bratru svému: Potáhni se mnou k dobývání losu
mého, abychom bojovali proti Kananejskému, a já
také potáhnu s tebou k dobývání losu tvého. I táhl
s ním Simeon.) **4** Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin
Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili
z nich v Bezeku deset tisíc mužů. **5** Nebo nalezše
Adonibezeka v Bezeku, bojovali proti němu, a porazili
Kananejského i Ferezejského. **6** Když pak utíkal
Adonibezek, honili ho, a chytivše jej, zutínali mu palce
u rukou i noh. **7** Tedy řekl Adonibezek: Sedmdesáte
králů s uťatými palci u rukou i noh svých sbírali drobty
pod stolem mým; jakž jsem činil, tak odplatil mi Bůh.
I přivedli jej do Jeruzaléma, a tam umřel. **8** Nebo
byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej,
zbili obyvatele jeho ostrostí meče a město vypálili.
9 Potom také vytáhli synové Judovi, aby bojovali
proti Kananejskému, bydlícímu na horách při straně
polední i na rovinách. **10** Nebo byl vytáhl Juda proti
Kananejskému, kterýž bydlil v Hebronu, (jméno pak
Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a pobil Sesaie, a
Achimana, a Tolmaie. **11** A odtud byl táhl na obyvatele
Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer). **12**
Kdežto řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal
by je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. **13**
Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezův, bratra Kálefova
mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku.
14 Stalo se pak, že když přišla k němu, ponukla
ho, aby prosil otce jejího za pole; i ssedla s osla.
A řekl jí Kálef: Cožť jest? **15** A ona odpověděla:
Dej mi dar; poněvadžs mi dal zemi suchou, dej mi
také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních
i dolních končinách. **16** Synové také Cinejského,
tchána Mojžíšova, odebrali se z města palmového s
syny Juda na poušť Judovu, jenž jest k straně polední
městu Arad; a odšedše, bydlili s lidem tím. **17** Potom
táhl Juda s Simeonem, bratrem svým, a porazili
Kananejské přebývající v Sefat, a zkazili je. I nazváno
jest jméno města toho Horma. **18** Dobyl také Juda
Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezím jeho,
též Akaronu a pomezí jeho. **19** Nebo byl Hospodin s
Judou, a vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatelů
údolí, proto že vozy železné měli. **20** I dali Kálefovi
Hebron, jakož byl mluvil Mojžíš, a vyhnal odtud tři
syny Enakovy. **21** Jebuzejského pak, bydlícího v
Jeruzalémě, nevyhnali synové Beniamin; protož bydlil
Jebuzejský v Jeruzalémě s syny Beniamin až do
tohoto dne. **22** Vytáhla také i čeled Jozefova do
Bethel, a Hospodin byl s nimi. **23** Nebo shlédla čeled
Jozefova Bethel, kteréhožto města jméno prvé bylo
Lůza. **24** Uzřevše pak ti špehéři muže vycházejícího z
města, řekli jemu: Medle ukaž nám, kudy bychom
mohli vjíti do města, a učinímeť milost. **25** Kterýžto
ukázal jim, kudy by mohli vjíti do města; i vyhubili
to město mečem, muže pak toho se vší čeledí jeho
propustili. **26** I šel muž ten do země Hetejských, kdež
vystavěl město, a nazval jméno jeho Lůza; to jest
jméno jeho až do tohoto dne. **27** Manasses také
nevyhnal obyvatelů Betsan a městeček jeho, ani
Tanach a městeček jeho, ani obyvatelů Dor a Jibleam,
a Mageddo a městeček jejich; i počal Kananejský
svobodně bydliti v zemi té. **28** Když se pak zsilil Izrael,
uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati,
nevyhnal. **29** Efraim také nevyhnal Kananejského
bydlícího v Gázer, protož bydlil Kananejský u prostřed
něho v Gázer. **30** Zabulon též nevyhnal obyvatelů
Cetron, a obyvatelů Naalol, protož bydlil Kananejský
u prostřed něho, a dával jemu plat. **31** Asser také
nevyhnal obyvatelů Acho a obyvatelů Sidonu, ani
Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob.
32 I bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli země
té, nebo nevyhnal jich. **33** Též Neftalím nevyhnal
obyvatelů Betsemes, ani obyvatelů Betanat, protož
bydlil mezi Kananejskými přebývajícími v zemi té;
a však obyvatelé Betsemes a Betanat dávali jim
plat. **34** Ssužovali pak Amorejští syny Dan na horách,
tak že nedali jim scházeti do údolí. **35** Nebo počal
Amorejský svobodně bydliti na hoře Heres, v Aialon
a v Salbim, ale když se zsilila ruka čeledi Jozefovy,
uvedeni jsou pod plat. **36** Pomezí pak Amorejského
bylo od začátku hor Akrabim, od skály jejich i výše.

2 Vstoupil pak anděl Hospodinův z Galgala do
Bochim a řekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl
jsem vás do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil
otcům vašim, a řekl jsem: Nezruším smlouvy své s
vámi na věky. **2** Vy také nečiňte smlouvy s obyvateli
země této, oltáře jejich rozkopejte; ale neposlechli
jste hlasu mého. Co jste to učinili? **3** Pročež také
jsem řekl: Nevyhladím jich před tváří vaší, ale budou
vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem. **4**
I stalo se, když mluvil anděl Hospodinův slova tato
všechněm synům Izraelským, že pozdvihl hlasu svého
lid a plakal. **5** I nazvali jméno místa toho Bochim, a
obětovali tu Hospodinu. **6** Rozpustil pak byl Jozue lid,

a rozešli se synové Izraelští, jeden každý do dědictví
svého, aby vládli zemí. 7 I sloužil lid Hospodinu po
všecky dny Jozue, a po všecky dny starších, kteříž
dlouho živi byli po Jozue, jenž viděli všecky skutky
veliké Hospodinovy, kteréž učinil Izraelovi. 8 Ale když
umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa
ve stu a desíti letech, 9 A pochovali ho v krajině
dědictví jeho, v Tamnatheres, na hoře Efraim, k straně
půlnoční hory Gás; 10 Také když všecken věk ten
připojen jest k otcům svým, a povstal jiný věk po nich,
kteříž neznali Hospodina, ani skutků, kteréž učinil
Izraelovi: 11 Tedy činili synové Izraelští to, což jest
zlého před očima Hospodinovýma, a sloužili modlám,
12 Opustivše Hospodina Boha otců svých, kterýž je
vyvedl z země Egyptské, a odešli za bohy cizími,
bohy těch národů, kteříž byli vůkol nich, a klaněli se
jim; pročež popudili Hospodina. 13 Nebo opustivše
Hospodina, sloužili Bálovi i Astarotům. 14 I rozpálila
se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v
ruku loupežníků, kteříž je zloupili; vydal je, pravím,
v ruku nepřátel jejich vůkol, tak že nemohli více
ostáti před nepřátely svými. 15 Kamžkoli vycházeli,
ruka Hospodinova byla proti nim ke zlému, jakož byl
mluvil Hospodin, a jakož byl zapřisáhl jim Hospodin; i
ssouženi byli náramně. 16 Vzbuzoval pak Hospodin
soudce, kteříž vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich.
17 Ale ani soudců svých neposlouchali, nebo smilnili,
odcházejíce za bohy cizími, a klaněli se jim. Odcházeli
rychle s cesty, po kteréž chodili otcové jejich, tak že
poslouchati majíce přikázaní Hospodinových, nečinili
toho. 18 A když vzbuzoval jim Hospodin soudce,
býval Hospodin s každým soudcím, a vysvobozoval
je z ruky nepřátel jejich po všecky dny soudce; (nebo
želel Hospodin naříkání jejich, k němuž je přivodili ti,
kteříž je ssužovali a utiskali). 19 Po smrti pak soudce
navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více
nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a
sloužíce i klanějíce se jim; nic neulevili z skutků jejich
zlých a cesty jejich převrácené. 20 Protož rozpálila se
prchlivost Hospodinova proti Izraelovi, a řekl: Proto
že přestoupil národ tento smlouvu mou, kterouž jsem
učinil s otci jejich, a neposlouchali hlasu mého: 21
Já také více nevyhladím žádného od tváři jejich z
národů, kterýchž zanechal Jozue, když umřel, 22
Abych skrze ně zkušoval Izraele, budou-li ostříhati
cesty přikázaní Hospodinových, chodíce v nich, jakož
ostříhali otcové jejich, čili nic. 23 I zanechal Hospodin
národů těch, a nevyhnal jich rychle, aniž dal jich v
ruku Jozue.

3 Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal
Hospodin, aby skrze ně zkušoval Izraele,
totiž všech, kteříž nevěděli o žádných válkách
Kananejských, 2 Aby aspoň zvěděli věkové synů
Izraelských, a poznali, co jest to válka, čehož první
nevěděli: 3 Patero knížat Filistinských, a všickni
Kananejští a Sidonští a Hevejští bydlící na hoře
Libánské od hory Balhermon až tam, kudy se vchází
do Emat. 4 Ti pozůstali, aby zkušován byl skrze
ně Izrael, a aby známé bylo, budou-li poslouchati
přikázaní Hospodinových, kteráž přikázal otcům jejich
skrze Mojžíše. 5 Bydlili tedy synové Izraelští u
prostřed Kananejských, Hetejských a Amorejských,
a Ferezejských a Hevejských a Jebuzejských, 6
A brali sobě dcery jejich za manželky, a dcery své
dávali synům jejich, a sloužili bohům jejich. 7 Činili
tedy synové Izraelští to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, a zapomenuvše se na Hospodina
Boha svého, sloužili Bálům a Asserotům. 8 Protož
rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a
vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále
Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští
Chusanovi Risataimskému osm let. 9 Volali pak
synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin
vysvoboditele synům Izraelským, aby je vysvobodil,
Otoniele syna Cenezova bratra Kálefova mladšího, 10
Na němž byl duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský.
Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho
Chusana Risataimského, krále Syrského, a zmocnila
se ruka jeho nad Chusanem Risataimským. 11 A tak
v pokoji byla země za čtyřidceti let; i umřel Otoniel,
syn Cenezův. 12 Takž opět činili synové Izraelští to,
což jest zlého před očima Hospodinovýma. I zsilil
Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi,
proto že činili zlé věci před očima Hospodinovýma.
13 Nebo shromáždil k sobě syny Ammonovy a
Amalechovy, a vytáh, porazil Izraele, a opanovali
město palmové. 14 I sloužili synové Izraelští Eglonovi
králi Moábskému osmnácte let. 15 Potom volali
synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin
vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského,
muže rukou pravou nevládnoucího. I poslali synové
Izraelští po něm dar Eglonovi králi Moábskému. 16
(Připravil pak sobě Ahod meč na obě straně ostrý,
lokte zdélí, a připásal jej sobě pod šaty svými po pravé
straně.) 17 I přinesl dar Eglonovi králi Moábskému.
Eglon pak byl člověk velmi tlustý. 18 A když dodal
daru, propustil lid, kterýž byl přinesl dar. 19 Sám pak
vrátiv se od lomů blízko Galgala, řekl: Tajnou věc
mám k tobě, ó králi. I řekl král: Mlč. A vyšli od něho
všickni, kteříž stáli při něm. 20 Tehdy Ahod přistoupil

k němu, (on pak seděl na paláci letním sám). I řekl
mu Ahod: Řeč Boží mám k tobě. I vstal z stolice své.
21 Tedy sáhna Ahod rukou svou levou, vzal meč u
pravého boku svého a vrazil jej do břicha jeho, 22 Tak
že i jilce za ostřím vešly tam, a zavřel se tukem meč,
(nebo nevytáhl meče z břicha jeho;) i vyšla lejna. 23
Potom vyšel Ahod přes síň, a zavřel dvéře paláce
po sobě, a zamkl. 24 Když pak on odšel, služebníci
jeho přišedše, uzřeli, a hle, dvéře palácu zamčíny.
Tedy řekli: Jest na potřebě v pokoji letním. 25 A
když očekávali dlouho, až se styděli, a aj, neotvíral
dveří paláce, tedy vzali klíč a otevřeli, a hle, pán
jejich leží na zemi mrtvý. 26 Ahod pak mezi tím,
když oni prodlévali, ušel, a přešed lomy, přišel do
Seirat. 27 A přišed k svým, troubil v troubu na hoře
Efraim; i sstoupili s ním synové Izraelští s hory, a
on napřed šel. 28 Nebo řekl jim: Poďte za mnou,
dalť jest zajisté Hospodin Moábské, nepřátely vaše, v
ruku vaši. Tedy táhli za ním, a vzavše Moábským
brody Jordánské, nedali žádnému přejíti. 29 I pobili
tehdáž Moábských okolo desíti tisíc mužů, každého
bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel.
30 I snížen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a
pokoj měla země za osmdesáte let. 31 Po něm pak
byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set
mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.

4 Po smrti pak Ahoda činili opět synové Izraelští to,
což jest zlého před očima Hospodinovýma. 2 I
vydal je Hospodin v ruce Jabína krále Kananejského,
kterýž kraloval v Azor; (a kníže vojska jeho byl Zizara,
) sám pak bydlil v Haroset pohanském. 3 Tedy volali
synové Izraelští k Hospodinu; nebo devět set vozů
železných měl, a on násilně ssužoval Izraele za
dvadceti let. 4 Debora pak žena prorokyně, manželka
Lapidotova, soudila lid Izraelský toho času. 5 (A
bydlila Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel
na hoře Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k
soudu. 6 Kterážto poslavši, povolala Baráka, syna
Abinoemova, z Kádes Neftalímova, a řekla jemu:
Zdaližť nerozkázal Hospodin Bůh Izraelský: Jdi, a
shromáždě lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset
tisíc mužů z synů Neftalím a z synů Zabulon. 7 Nebo
přitáhnu k tobě ku potoku Císon Zizaru kníže vojska
Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku
tvou. 8 I řekl jí Barák: Půjdeš-li se mnou, půjdu; pakli
nepůjdeš se mnou, nepůjdu. 9 Kteráž odpověděla:
Játť zajisté půjdu s tebou, ale nebudeť s slávou tvou
cesta, kterouž půjdeš, nebo v ruku ženy dá Hospodin
Zizaru. Tedy vstavši Debora, šla s Barákem do Kádes.
10 Svolav pak Barák Zabulonské a Neftalímské do
Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužů; a šla s ním
i Debora. 11 Heber pak Cinejský oddělil se od Kaina,
od synů Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany své
až k Elon v Sananim, jenž jest v Kádes. 12 Oznámeno
pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemův
na horu Tábor. 13 Protož shromáždil Zizara všecky
vozy své, devět set vozů železných, a všecken lid,
kterýž měl s sebou z Haroset pohanského, ku potoku
Císon. 14 I řekla Debora Barákovi: Vstaň, nebo tento
jest den, v němž dal Hospodin Zizaru v ruku tvou.
Zdali Hospodin nevyšel před tebou? I sstoupil Barák
s hory Tábor, a deset tisíc mužů za ním. 15 A porazil
Hospodin Zizaru a všecky ty vozy, i všecka ta vojska
ostrostí meče před Barákem; a sskočiv Zizara s vozu,
utíkal pěšky. 16 Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do
Haroset pohanského; i padlo všecko vojsko Zizarovo
od ostrosti meče, tak že nezůstalo ani jednoho. 17
Zizara pak utíkal pěšky k stanu Jáhel, manželky
Hebera Cinejského; nebo pokoj byl mezi Jabínem
králem Azor a mezi čeledí Hebera Cinejského. 18
I vyšedši Jáhel v cestu Zizarovi, řekla jemu: Uchyl
se, pane můj, uchyl se ke mně, neboj se. I uchýlil
se k ní do stanu, a přistřela jej huní. 19 Kterýž řekl
jí: Dej mi, prosím, píti maličko vody, nebo žízním. A
otevřevši nádobu mléčnou, dala mu píti a přikryla
ho. 20 Řekl také jí: Stůj u dveří stanu, a přišel-li by
kdo, a ptal se tebe, řka: Jest-li zde kdo? odpovíš:
Není. 21 Potom vzala Jáhel manželka Heberova hřeb
od stanu, vzala též kladivo v ruku svou, a všedši k
němu tiše, vrazila hřeb do židovin jeho, až uvázl v
zemi; (nebo ustav, tvrdě byl usnul,) a tak umřel. 22
A aj, Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstříc jemu,
a řekla mu: Poď, a ukážiť muže, kteréhož hledáš.
I všel k ní, a aj, Zizara ležel mrtvý na zemi, a hřeb
v židovinách jeho. 23 A tak ponížil Bůh toho dne
Jabína krále Kananejského před syny Izraelskými. 24
I dotírala ruka synů Izraelských vždy více, a sílila se
proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili téhož
Jabína krále Kananejského.

5 Zpívala pak písničku Debora a Barák syn
Abinoemův v ten den, řkouc: 2 Pro pomstu
učiněnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu
dobrovolně měl, dobrořečte Hospodinu. 3 Slyštež
králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati
budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu
Izraelskému. 4 Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když
jsi se bral z pole Edomského, třásla se země, nebesa
dštila, a oblakové déšť vydali. 5 Hory se rozplynuly
od tváři Hospodinovy, i ta hora Sinai třásla se před
tváří Hospodina Boha Izraelského. 6 Za dnů Samgara

syna Anatova, a za dnů Jáhel spustly silnice, kteříž
pak šli stezkami, zacházeli cestami křivými. 7 Spustly
vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já
Debora, povstala jsem matka v Izraeli. 8 Kterýžto
kdyžkoli sobě zvoloval bohy nové, tedy bývala válka
v branách, pavézy pak ani kopí nebylo vidíno mezi
čtyřidcíti tisíci v Izraeli. 9 Srdce mé nakloněno jest
k správcům Izraelským a k těm, kteříž tak ochotní
byli mezi jinými. Dobrořečtež Hospodinu. 10 Kteříž
jezdíte na bílých oslicích, kteříž bydlíte při Middin, a
kteříž chodíte po cestách, vypravujtež, 11 Že vzdálen
hluk střelců na místech, kdež se voda váží; i tam
vypravujte hojnou spravedlnost Hospodinovu, hojnou
spravedlnost k obyvatelům vsí jeho v Izraeli; tehdážť
vstupovati bude k branám lid Hospodinův. 12 Povstaň,
povstaň, Deboro, povstaniž, povstaniž a vypravuj
píseň, povstaň, Baráku, a zajmi jaté své, synu
Abinoemův. 13 Tehdáště potlačenému dopomoženo
k opanování silných reků z lidu; Hospodintě mi ku
panování dopomohl nad silnými. 14 Z Efraima kořen
jejich bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime,
Beniamin s lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé
zákona, a z Zabulona písaři. 15 Knížata také z Izachar
s Deborou, ano i všecko pokolení Izacharovo, jako i
Barák do údolí poslán jest pěšky, ale veliké hrdiny u
sebe jsou v podílu Rubenovu. 16 Jak jsi mohl mlče
seděti mezi dvěma ohradami, poslouchaje řvání stád?
Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. 17
Zdali i Galád před Jordánem nebydlil? Ale Dan proč
zůstal při lodech? Asser seděl na břehu mořském, a v
lomích svých bydlil. 18 Zabulon, lid udatný, vynaložil
duši svou na smrt, též i Neftalím na vysokých místech
pole. 19 Králové přitáhše, bojovali, tehdáž bojovali
králové Kananejští v Tanach při vodách Mageddo,
a však kořisti stříbra nevzali. 20 S nebe bojováno,
hvězdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi. 21
Potok Číson smetl je, potok Kedumim, potok Číson;
všecko to pošlapala jsi, duše má, udatně. 22 Tehdáž
otloukla se kopyta koňů od dupání velikého pod jezdci
silnými. 23 Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův,
zlořečte velice obyvatelům jeho, nebo nepřišli na
pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.
24 Požehnaná buď nad jiné ženy Jáhel, manželka
Hebera Cinejského, nad ženy v staních bydlící buď
požehnaná. 25 On vody žádal, ona mléka dala, v
koflíku knížecím podala másla. 26 Levou ruku svou k
hřebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dělníků,
i udeřila Zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a
prorazila židoviny jeho. 27 U noh jejích skrčil se,
padl, ležel, u noh jejích skrčil se, padl; kdež se
skrčil, tu padl zabitý. 28 Vyhlídala z okna skrze
mříži, a naříkala matka Zizarova, řkuci: Proč se tak
dlouho vůz jeho nevrací? Proč prodlévají vraceti se
domů vozové jeho? 29 Moudřejší pak z předních
služebnic jejích odpovídaly, i ona sama také sobě
odpovídala: 30 Zdali ale dosáhli něčeho, a dělí kořisti?
Děvečku jednu neb dvě na každého muže, loupeže
rozdílných barev samému Zizarovi, kořisti rozdílných
barev krumpovaným dílem, roucho rozdílných barev
krumpovaným dílem na hrdlo loupežníků. 31 Tak ať
zahynou všickni nepřátelé tvoji, ó Hospodine, tebe
pak milující ať jsou jako slunce vzcházející v síle své.
I byla v pokoji země za čtyřidceti let.

6 Činili pak synové Izraelští to, což jest zlého před
očima Hospodinovýma, i vydal je Hospodin v ruku
Madianským za sedm let. 2 A zmocnila se velmi ruka
Madianských nad Izraelem, tak že synové Izraelští
před Madianskými zdělali sobě jámy, kteréž jsou na
horách, a jeskyně a pevnosti. 3 A bývalo, že jakž
co oseli Izraelští, přitáhl Madian a Amalech a národ
východní, povstávaje proti nim. 4 Kteřížto rozbijeli
stany proti nim, a kazili úrody země, až kudy se
vchází do Gázy, a nenechávali potravy v Izraeli, ani
ovce, ani vola, ani osla. 5 Nebo i sami i s stády
svými i s stany přitáhli, a jako kobylky ve množství
přicházívali, aniž jich neb velbloudů jejich byl počet;
tak přicházejíce do země, hubili ji. 6 Tedy znuzen byl
velmi Izrael od Madianských, protož volali synové
Izraelští k Hospodinu. 7 Když pak volali synové
Izraelští k Hospodinu příčinou Madianských, 8 Poslal
Hospodin muže proroka k synům Izraelským, a řekl
jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem
vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem vás z domu
služby, 9 A vytrhl jsem vás z rukou Egyptských a z
rukou všech, jenž vás ssužovali, kteréž jsem vyhnal
před tváří vaší, a dal jsem vám zemi jejich. 10 I
řekl jsem vám: Já jsem Hospodin Bůh váš, nebojte
se bohů Amorejských, v jejichž zemi bydlíte. Ale
neposlechli jste hlasu mého. 11 Tedy přišel anděl
Hospodinův a posadil se pod dubem, jenž byl v
Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak
syn jeho mlátil obilí na humně, aby vezma, utekl s
tím před Madianskými. 12 I ukázal se jemu anděl
Hospodinův, a řekl jemu: Hospodin s tebou, muži
udatný. 13 Odpověděl jemu Gedeon: Ó Pane můj,
jestliže Hospodin s námi jest, pročež pak na nás
přišlo všecko toto? A kde jsou všickni divové jeho, o
kterýchž vypravovali nám otcové naši, řkouce: Zdaliž
nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil
nás Hospodin a vydal v ruku Madianských. 14 A
pohleděv na něj Hospodin, řekl: Jdi v této síle své, a

vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem
tě neposlal? 15 Kterýž odpověděl jemu: Poslyš mne,
Pane můj, čím já vysvobodím Izraele? Hle, rod můj
chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší
v domě otce svého. 16 Tedy řekl jemu Hospodin:
Poněvadž já budu s tebou, protož zbiješ Madianské
jako muže jednoho. 17 Jemuž on řekl: Prosím, jestliže
jsem nalezl milost před očima tvýma, dej mi znamení,
že ty mluvíš se mnou. 18 Prosím, neodcházej odsud,
až zase přijdu k tobě, a vynesu obět svou a položím
před tebou. Odpověděl on: Játʼ posečkám, až se
navrátíš. 19 Tedy Gedeon všed do domu, připravil
kozelce, a po měřici mouky přesných chlebů. I vložil
maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k
němu pod dub a obětoval. 20 I řekl jemu anděl Boží:
Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na
tuto skálu, a polívkou polej. I učinil tak. 21 Potom
zdvihl anděl Hospodinův konec holi, kterouž měl v
rukou svých, a dotekl se masa a chlebů přesných; i
vystoupil oheň z skály té, a spálil to maso i chleby
přesné. A v tom anděl Hospodinův odšel od očí
jeho. 22 A vida Gedeon, že by anděl Hospodinův byl,
řekl: Ach, Panovníče Hospodine, proto-liž jsem viděl
anděla Hospodinova tváří v tvář, abych umřel? 23 I
řekl jemu Hospodin: Měj pokoj, neboj se, neumřeš. 24
Protož vzdělal tu Gedeon oltář Hospodinu, a nazval
jej: Hospodin pokoje, a až do tohoto dne ještě jest v
Ofra Abiezeritského. 25 Stalo se pak té noci, že řekl
jemu Hospodin: Vezmi volka vyspělého, kterýž jest
otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého, a
zboříš oltář Bálův, kterýž jest otce tvého, háj také,
kterýž jest vedlé něho, posekáš. 26 A vzděláš oltář
Hospodinu Bohu svému na vrchu skály této, na rovině
její, a vezma volka toho druhého, obětovati budeš
obět zápalnou s dřívím háje, kterýž posekáš. 27
Tedy vzal Gedeon deset mužů z služebníků svých, a
učinil, jakž mluvil jemu Hospodin; a boje se čeledi
otce svého a mužů města, neučinil toho ve dne, ale
v noci. 28 Když pak vstali muži města ráno, uzřeli
zbořený oltář Bálův, a háj, kterýž byl vedlé něho, že
byl posekaný, a volka toho druhého obětovaného v
obět zápalnou na oltáři v nově vzdělaném. 29 I mluvili
jeden k druhému: Kdo to udělal? A vyhledávajíce,
vyptávali se a pravili: Gedeon syn Joasův to učinil. 30
Tedy řekli muži města k Joasovi: Vyveďʼ syna svého,
ať umře, proto že zbořil oltář Bálův, a že posekal háj,
kterýž byl vedlé něho. 31 Odpověděl Joas všechněm
stojícím před sebou: A což se vy nesnadniti chcete o
Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by se zasazoval
o něj, ať jest zabit hned jitra tohoto. Jestližeť jest
bohem, nechať se sám zasazuje o to, že jest rozbořen
oltář jeho. 32 I nazval jej toho dne Jerobálem, řka:
Nechť se zasadí Bál proti němu, že zbořil oltář jeho.
33 Tedy všickni Madianští a Amalechitští a národové
východní shromáždili se spolu, a přešedše Jordán,
položili se v údolí Jezreel. 34 Duch pak Hospodinův
posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv v troubu, svolal
Abiezeritské k sobě. 35 A poslal posly ke všemu
pokolení Manassesovu, a svoláno jest k němu; poslal
též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi,
i přitáhli jim na pomoc. 36 Tedy mluvil Gedeon k
Bohu: Vysvobodíš-li skrze ruku mou Izraele, jakož
jsi mluvil, 37 Aj, já položím rouno toto na humně.
Jestliže rosa bude toliko na rouně, a na vší zemi vůkol
sucho, tedy věděti budu, že vysvobodíš skrze ruku
mou Izraele, jakož jsi mluvil. 38 I stalo se tak. Nebo
vstav nazejtří, stlačil rouno, a vyžďal rosu z něho,
i byl plný koflík vody. 39 Řekl také Gedeon Bohu:
Nerozpaluj se prchlivost tvá proti mně, že promluvím
ještě jednou. Prosím, nechažť zkusím ještě jednou na
rouně. Nechť jest, prosím, samo rouno suché, a na
vší zemi rosa. 40 I učinil Bůh té noci tak, a bylo samo
rouno suché, a na vší zemi byla rosa.

7 Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon,)
i všecken lid, kterýž byl s ním, položili se při
studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na
půlnoci před vrchem More v údolí. 2 I řekl Hospodin
Gedeonovi: Příliš mnoho jest lidu s tebou, protož
nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil
Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi. 3 A
protož provolej hned, ať slyší lid, a řekni: Kdo jest
strašlivý a lekavý, navrať se zase, a odejdi ráno pryč k
hoře Galád. I navrátilo se z lidu dvamecítma tisíců, a
deset tisíc zůstalo. 4 Řekl opět Hospodin Gedeonovi:
Ještě jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti k vodám, a
tam jej tobě zkusím. I bude, že o komžkoli řeknu:
Tento půjde s tebou, ten ať s tebou jde, a o komžkoli
řeknu tobě: Tento nepůjde s tebou, ten ať nechodí.
5 I kázal sstoupiti lidu k vodám, a řekl Hospodin k
Gedeonovi: Každého, kdož chlemtati bude jazykem
svým z vody, jako chlemce pes, postavíš obzvláštně,
tolikéž každého, kdož se přisehne na kolena svá ku
pití. 6 I byl počet těch, kteříž chlemtali, rukama svýma
k ústům svým vodu nosíce, tři sta mužů, ostatek pak
všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody. 7
I řekl Hospodin Gedeonovi: Ve třech stech mužů,
kteříž chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské
v ruku tvou, ale ostatek všeho lidu nechť se vrátí,
jeden každý k místu svému. 8 A protož nabral ten
lid v ruce své potravy a trouby své; jiné pak muže
Izraelské všecky propustil, jednoho každého do stanů

jejich, toliko tři sta těch mužů zanechal při sobě.
Vojska pak Madianských ležela pod ním v údolí. 9
I stalo se, že noci té řekl jemu Hospodin: Vstana,
sstup k vojsku, nebo dal jsem je v ruku tvou. 10
Pakli nesmíš sjíti sám, sejdi s Půrou služebníkem
svým do vojska, 11 A uslyšíš, co mluviti budou; i
posilní se z toho ruce tvé, tak že směle půjdeš proti
vojsku tomu. Sstoupil tedy on a Půra služebník jeho k
kraji oděnců, kteříž byli v vojště. 12 Madian pak a
Amalech i všecken lid východní leželi v údolí, jako
kobylky u velikém množství, ani velbloudů jejich počtu
nebylo, jako písek, kterýž jest na břehu mořském
v nesčíslném množství. 13 A když přišel Gedeon,
aj, jeden vypravoval bližnímu svému sen, a řekl:
Hle, zdálo mi se, že pecen chleba ječmenného valil
se do vojska Madianského, a přivaliv se na každý
stan, udeřil na něj, až padl, a podvrátil jej svrchu, a
tak ležel každý stan. 14 Jemužto odpovídaje bližní
jeho, řekl: Není to nic jiného, jediné meč Gedeona
syna Joasova, muže Izraelského; dalť jest Bůh v
ruku jeho Madianské i všecka tato vojska. 15 Stalo
se pak, že když uslyšel Gedeon vypravování snu i
vyložení jeho, poklonil se Bohu, a vrátiv se k vojsku
Izraelskému, řekl: Vstaňte, nebo dal Hospodin v
ruku vaši vojska Madianská. 16 Rozdělil tedy tři sta
mužů na tři houfy, a dal trouby v ruku každému z
nich a báně prázdné, a v prostředku těch bání byly
pochodně. 17 I řekl jim: Jakž na mně uzříte, tak
učiníte; nebo hle, já vejdu na kraj vojska, a jakž já
tehdáž budu dělati, tak uděláte. 18 Nebo troubiti budu
já v troubu i všickni, jenž se mnou budou, tehdy vy
také troubiti budete v trouby vůkol všeho vojska, a
řeknete: Meč Hospodinův a Gedeonův. 19 Všel tedy
Gedeon a sto mužů, kteříž s ním byli, na kraj vojska
při začátku bdění prostředního, jen že byli proměnili
stráž; i troubili v trouby, a roztřískali báně, kteréž
měli v rukou svých. 20 Tedy ti tři houfové troubili v
trouby, roztřískavše báně, a drželi v ruce své levé
pochodně, v pravé pak ruce své trouby, aby troubili, i
křičeli: Meč Hospodinův a Gedeonův. 21 A postavili
se každý na místě svém vůkol ležení; i zděšena jsou
všecka vojska, a křičíce, utíkali. 22 Když pak troubilo
v trouby těch tři sta mužů, obrátil Hospodin meč
jednoho proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo
tedy vojsko až k Betseta do Zererat, a až ku pomezí
Abelmehula u Tebat. 23 Shromáždivše se pak muži
Izraelští z Neftalím a z Asser a ze všeho pokolení
Manassesova, honili Madianské. 24 I rozeslal Gedeon
posly na všecky hory Efraimské, řka: Vyjděte v cestu
Madianským, a zastupte jim vody až k Betabaře a
Jordánu. Tedy shromáždivše se všickni muži Efraim,
zastoupili vody až k Betabaře a Jordánu. 25 A chytili
dvé knížat Madianských, Goréba a Zéba. I zabili
Goréba na skále Goréb a Zéba zabili v lisu Zéb,
a honili Madianské, hlavu pak Gorébovu a Zébovu
přinesli k Gedeonovi za Jordán.

8 Muži pak Efraim řekli jemu: Co jsi nám to učinil,
že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti
Madianským? A tuze se na něj domlouvali. 2 Jimž
odpověděl: Zdaž jsem co takového provedl, jako
vy? Zdaliž není lepší paběrování Efraimovo, než
vinobraní Abiezerovo? 3 V ruce vaše dal Bůh knížata
Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl
takového učiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich
k němu, když mluvil ta slova. 4 Když pak přišel
Gedeon k Jordánu, přešel jej, a tři sta mužů, kteříž
byli s ním, ustalí, honíce nepřátely. 5 Protož řekl
mužům Sochot: Dejte, prosím, po pecníku chleba lidu,
kterýž za mnou jde, nebo ustali, a já honím Zebaha a
Salmuna, krále ty Madianské. 6 I řekl jemu jeden z
knížat Sochot: Což již moc Zebahova a Salmunova
jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba? 7
Jimž řekl Gedeon: Z té příčiny, když dá Hospodin
Zebaha a Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám těla
vaše trním a bodláčím z pouště té. 8 I táhl odtud do
Fanuel, a podobně mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel
odpověděli jemu tolikéž, jako muži Sochot. 9 I řekl
obyvatelům Fanuel: Když se navrátím v pokoji, zbořím
věži tuto. 10 Zebah pak a Salmun byli v Karkara
spolu s vojsky svými, takměř patnácte tisíců, všickni,
což jich bylo pozůstalo ze všeho vojska národů
východních, zbitých pak bylo sto a dvadceti tisíc mužů
bojovníků. 11 I táhna Gedeon cestou bydlících v
staních od východní strany Nobe a Jegbaa, udeřil na
to vojsko, kteréžto vojsko sobě počínalo bezpečně.
12 Když pak utíkali Zebah a Salmun, honil je, a jal
oba dva ty krále Madianské, Zebaha a Salmuna,
a všecko vojsko jejich předěsil. 13 I navracel se
Gedeon syn Joasův z bitvy před východem slunce.
14 I jav mládence z obyvatelů Sochotských, vyptával
se ho; kterýž sepsal mu knížata Sochot a starší jeho,
sedmdesáte sedm mužů. 15 Přišed pak k obyvatelům
Sochot, řekl: Aj, Zebah a Salmun, pro něž jste mi
utrhali, řkouce: Zdali moc Zebaha a Salmuna jest v
ruce tvé, abychom dali ustalým mužům tvým chleba?
16 Protož vzav starší města a trní s bodláčím z pouště
té, dal na nich příklad jiným mužům Sochot. 17 I věži
Fanuel rozbořil, a pobil muže města. 18 Potom řekl
Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste
pobili na hoře Tábor? Odpověděli oni: Takoví jako
ty, jeden každý na pohledění byl jako syn královský.

19 I dí: Bratří moji, synové matky mé byli. Živť jest
Hospodin, byste byli živili je, nepobil bych vás. 20
Tedy řekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaň, pobí
je. Ale mládenček nevytáhl meče svého, proto že
se bál, nebo byl ještě mládenček. 21 I řekl Zebah
a Salmun: Vstaň ty a obořˇ se na nás, nebo jaký
jest muž, taková i síla jeho. Vstav tedy Gedeon,
zabil Zebaha a Salmuna, a vzal halže, kteréž byly
na hrdlech velbloudů jejich. 22 Potom řekli muži
Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty i syn tvůj,
také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z ruky
Madianských. 23 I odpověděl jim Gedeon: Nebudut
já panovati nad vámi, aniž panovati bude nad vámi
syn můj, Hospodin panovati bude nad vámi. 24 Řekl
jim také Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás,
abyste mi dali jeden každý náušnici z loupeží svých;
(nebo náušnice zlaté měli, proto že Izmaelitští byli.)
25 I odpověděli: Rádi dáme. A prostřevše roucho,
metali na ně každý náušnici z loupeží svých. 26 Byla
pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal, tisíc a sedm
set lotů zlata, kromě halží a zlatých jableček, i roucha
šarlatového, kteréž na sobě měli králové Madianští, a
kromě halží, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich.
27 I udělal z toho Gedeon efod, a složil jej v městě
svém Ofra. I smilnil tam všecken Izrael, chodě za ním,
a byl Gedeonovi i domu jeho osídlem. 28 Madianští
pak sníženi jsou před syny Izraelskými, aniž potom
pozdvihli hlavy své; a tak byla v pokoji země za
čtyřidceti let ve dnech Gedeonových. 29 A odšed
Jerobál syn Joasův, přebýval v domě svém. 30 Měl
pak Gedeon sedmdesáte synů, kteříž pošli z bedr
jeho; nebo měl žen mnoho. 31 Ženina také jeho,
kterouž měl v Sichem, i ta porodila jemu syna, a dala
mu jméno Abimelech. 32 A když umřel Gedeon syn
Joasův v starosti dobré, pochován jest v hrobě Joasa
otce svého v Ofra Abiezeritského. 33 Stalo se pak po
smrti Gedeonově, že se odvrátili synové Izraelští a
smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobě Bále Berit
za boha. 34 A nerozpomenuli se synové Izraelští na
Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech
nepřátel jejich vůkol. 35 A neučinili milosrdenství s
domem Jerobále Gedeona, jako on všecko dobré
činil Izraelovi.

9 Nebo odšed Abimelech syn Jerobálův do Sichem
k bratřím matky své, mluvil k nim i ke vší čeledi
domu otce matky své, řka: 2 Mluvte, prosím, ke
všechněm mužům Sichemským: Co jest lépe vám,
to-li, aby panovalo nad vámi sedmdesáte mužů, totiž
všickni synové Jerobálovi, čili aby panoval nad vámi
muž jeden? Pamatujte pak, že jsem já kost vaše a
tělo vaše. 3 Tedy mluvili bratří matky jeho o něm ke
všechněm mužům Sichemským všecka slova tato, a
naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo řekli:
Bratr náš jest. 4 I dali jemu sedmdesáte lotů stříbra
z domu Bále Berit, na něž sobě najal Abimelech
služebníky, povaleče a tuláky, aby chodili za ním. 5
A přišed do domu otce svého do Ofra, zmordoval
bratří své, syny Jerobálovy, sedmdesáte mužů, na
jednom kameni; toliko zůstal Jotam syn Jerobálův
nejmladší, nebo se byl skryl. 6 Tedy shromáždili se
všickni muži Sichemští i všecken dům Mello, i šli,
a ustanovili sobě Abimelecha za krále na rovinách
u sloupu, kterýž jest u Sichem. 7 To když pověděli
Jotamovi, odejda, postavil se na vrchu hory Garizim,
a pozdvihna hlasu svého, volal, a řekl jim: Poslyšte
mne muži Sichemští, a uslyš vás Bůh. 8 Sešlo se
některého času dříví, aby pomazalo nad sebou krále.
I řekli olivě: Kraluj nad námi. 9 Jimžto odpověděla
oliva: Zdali já, opustě svou tučnost, kterouž ctěn bývá
Bůh i lidé, půjdu, abych byla postavena nad stromy?
10 I řeklo dříví fíku: Podˇty a kraluj nad námi. 11 Jimž
odpověděl fík: Zdali já, opustě sladkost svou a ovoce
své výborné, půjdu, abych postaven byl nad stromy?
12 Řeklo opět dříví vinnému kořenu: Podˇty a kraluj
nad námi. 13 Jimž odpověděl vinný kořen: Zdali já,
opustě své víno, kteréž obveseluje Boha i lidi, půjdu,
abych postaven byl nad stromy? 14 Naposledy řeklo
všecko dříví bodláku: Podˇale ty a kraluj nad námi. 15
I odpověděl bodlák dříví: Jestliže v pravdě béřete vy
mne sobě za krále, podte, odpočívejte pod stínem
mým; pakli nic, vyjdi oheň z bodláku a spal cedry
Libánské. 16 Tak i nyní, jestliže jste právě a upřímě
učinili, ustavivše Abimelecha za krále, a jestliže jste
dobře učinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podlé
dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu; 17 (Nebo
otec můj bojoval za vás a opovážil se života svého,
aby vás vysvobodil z ruky Madianských, 18 Vy pak
tedˇpovstali jste proti domu otce mého, a zmordovali
jste syny jeho, sedmdesáte mužů na jednom kameni,
a ustanovili jste krále Abimelecha, syna děvky jeho,
nad muži Sichemskými, proto že bratr váš jest); 19
Jestliže, řku, právě a upřímě udělali jste Jerobálovi i
domu jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on
také nechť se veselí z vás; 20 Pakli nic, nechť vyjde
oheň z Abimelecha a sžíře muže Sichemské i dům
Mello, nechť vyjde také oheň od mužů Sichemských
a z domu Mello a sžíře Abimelecha. 21 Tedy utekl
Jotam, a utíkaje, odšel do Beera, a zůstal tam, boje se
Abimelecha bratra svého. 22 I panoval Abimelech nad
Izraelem tři léta. 23 Poslal pak Bůh ducha zlého mezi
Abimelecha a mezi muže Sichemské, a zpronevěřili

se muži Sichemští Abimelechovi, 24 Aby pomštěna
byla křivda sedmdesáti synů Jerobálových, a aby
krev jejich přišla na Abimelecha bratra jejich, kterýž
zmordoval je, a na muže Sichemské, kteříž posilnili
rukou jeho, aby zmordoval bratří své. 25 Nebo učinili
muži Sichemští jemu zálohy na vrších hor, a loupili
všecky chodíci mimo ně tou cestou; kterážto věc
povědína jest Abimelechovi. 26 Syn pak Ebedův Gál,
jda s bratřími svými, přišel do Sichem, i těšili se z
něho muži Sichemští. 27 A vyšedše na pole, sbírali
víno své a tlačili i veselili se; a všedše do chrámu
bohů svých, jedli a pili, a zlořečili Abimelechovi. 28
Řekl pak Gál syn Ebedův: Kdo jest Abimelech? A
jaké jest Sichem, abychom sloužili jemu? Zdaliž není
syn Jerobálův, a Zebul úředník jeho? Služte raději
mužům Emora, otce Sichemova; nebo proč my máme
sloužiti tomuto? 29 Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé,
abych shladil Abimelecha! I řekl Abimelechovi: Sbeř
sobě vojsko, a vyjdi. 30 Uslyšav pak Zebul, úředník
města toho, slova Gále syna Ebedova, rozhněval se
náramně. 31 I poslal posly k Abimelechovi tajně, řka:
Hle, Gál syn Ebedův i bratří jeho přišli do Sichem, a
hle, bojovati budou s městem proti tobě. 32 Protož
nyní vstana nočně, ty i lid, kterýž jest s tebou, zdělej
zálohy v poli. 33 A ráno, když bude slunce vycházeti,
vstana, udeříš na město, a když on i lid, kterýž jest s
ním, vyjde proti tobě, učiníš jemu to, což se naskytne
ruce tvé. 34 A protož vstal Abimelech i všecken lid,
kterýž s ním byl v noci, a učinili zálohy u Sichem
na čtyřech místech. 35 I vyšel Gál syn Ebedův, a
postavil se v bráně města; vyvstal pak Abimelech i
lid, kterýž s ním byl, z záloh. 36 A uzřev Gál ten lid,
řekl Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor. Jemuž
odpověděl Zebul: Stín hor vidíš, jako nějaké lidi. 37
Tedy opět promluvil Gál, řka: Hle, lid sstupuje s vrchu,
nebo houf jeden táhne cestou rovin Monenim. 38
Řekl pak jemu Zebul: Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs
mluvil: Kdo jest Abimelech, abychom sloužili jemu?
Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi pohrdal? Vytáhniž
nyní, a bojuj proti němu. 39 I vytáhl Gál před lidmi
Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi. 40 Ale
Abimelech honil ho utíkajícího před tváří svou, a
padlo raněných mnoho až k bráně. 41 Zůstal pak
Abimelech v Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratří jeho,
aby nezůstávali v Sichem. 42 Nazejtří pak vytáhl lid
do pole, i oznámeno jest to Abimelechovi. 43 Tedy on
pojal lid svůj, a rozdělil jej na tři houfy, zdělav zálohy
v polích, a vida, an lid vychází z města, vyskočil na
ně a zbil je. 44 Nebo Abimelech a houf, kterýž byl s
ním, udeřili na ně a postavili se u brány města, druzí
pak dva houfové obořili se na všecky ty, kteříž byli v
poli, a zbili je. 45 Abimelech pak dobýval města celý
ten den, až ho i dobyl, a lid, kterýž v něm byl, pobil, a
zbořiv město, posál je solí. 46 Uslyševše pak všickni
muži věže Sichemské, vešli do hradu svého, chrámu
boha Berit. 47 A oznámeno jest Abimelechovi, že
se tam shromáždili všickni muži věže Sichemské.
48 Tedy vstoupil Abimelech na horu Salmon, on i
všecken lid, kterýž byl s ním, a nabrav seker s sebou,
nasekal ratolestí s stromů, kterýchž nabral a vložil
na rameno své. I řekl lidu, kterýž byl s ním: Což jste
viděli, že jsem učinil, spěšně učiňte tak jako já. 49 I
uťal sobě jeden každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce
za Abimelechem, skladli je u hradu, a zapálili jimi
hrad. I zemřeli tam všickni muži věže Sichemské
téměř tisíc mužů a žen. 50 Odšel pak Abimelech do
Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho. 51 Byla pak
věže pevná u prostřed města, a utekli tam všickni
muži i ženy, i všickni přední města toho, a zavřeli
po sobě, vstoupivše na vrch věže. 52 Tehdy přišed
Abimelech až k věži, dobýval jí, a přistoupil až ke
dveřím věže, aby je zapálil ohněm. 53 V tom žena
nějaká svrhla kus žernovu na hlavu Abimelechovu, a
prorazila hlavu jeho. 54 A on rychle zavolav mládence,
kterýž nosil zbroj jeho, řekl jemu: Vytrhni meč svůj a
zabí mne, aby potom nepravili o mně: Žena zabila ho.
I probodl jej služebník jeho, a umřel. 55 Uzřevše pak
synové Izraelští, že by umřel Abimelech, odešli jeden
každý k místu svému. 56 A tak odměnil Bůh zlým
Abimelechovi za nešlechetnost, kterouž páchal proti
otci svému, zmordovav sedmdesáte bratří svých. 57
Tolikéž i všecku nešlechetnost mužů Sichemských
vrátil Bůh na hlavu jejich, a přišlo na ně zlořečení
Jotama syna Jerobálova.

10 Povstal pak po Abimelechovi k obhajování
Izraele Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z
pokolení Izachar, a ten bydlil v Samir na hoře Efraim.
2 I soudil Izraele za třimecítma let, a umřev, pochován
jest v Samir. 3 Po něm povstal Jair Galádský, a soudil
Izraele za dvamecítma let. 4 A měl třidceti synů,
kteříž jezdili na třidcíti mezcích; a měli třidceti měst,
kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního dne, a ty
jsou v zemi Galád. 5 I umřel Jair, a pochován jest
v Kamon. 6 Opět pak synové Izraelští činili to, což
jest zlého před očima Hospodinovýma; nebo sloužili
Bálům a Astarot, to jest, bohům Syrským, bohům
Sidonským a bohům Moábským, tolikéž i bohům
synů Ammon, i bohům Filistinským, tak že opustili
Hospodina, a nesloužili jemu. 7 Protož roznítila se
prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku
Filistinských a v ruku Ammonitských, 8 Kteříž stírali

a potlačovali syny Izraelské toho roku, i potom za
osmnácte let, všecky syny Izraelské, kteříž byli před
Jordánem v zemi Amorejského, kteráž jest v Galád. 9
Přešli pak Ammonitští i Jordán, aby bojovali také proti
Judovi, a proti Beniaminovi, i proti domu Efraimovu; i
byl Izrael náramně ssoužen. 10 Tedy volali synové
Izraelští k Hospodinu, řkouce: Zhřešilit' jsme tobě,
tak že jsme opustili tě Boha svého, a sloužili jsme
Bálům. 11 Ale Hospodin řekl synům Izraelským:
Zdaliž jsem od Egyptských a od Amorejských a
od Ammonitských a Filistinských, 12 Tolikéž od
Sidonských, a Amalechitských, i od Maonitských, vás
ssužujících, když jste volali ke mně, nevysvobodil
vás z ruky jejich? 13 A vy opustili jste mne a sloužili
jste bohům cizím, protož nevysvobodím vás více. 14
Jděte a volejte k bohům, kteréž jste sobě zvolili; oni
nechť vás vysvobodí v čas ssoužení vašeho. 15 I
řekli synové Izraelští Hospodinu: Zhřešili jsme; učiň
s námi, cožť se dobře líbí, a však vysvobod' nás,
prosíme, v tento čas. 16 Protož vyvrhše bohy cizí z
prostředku svého, sloužili Hospodinu, a zželelo se
duši jeho nad trápením Izraele. 17 Svolali se pak
Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také
synové Izraelští, a položili se v Masfa. 18 I řekli lid s
knížaty Galád jedni druhým: Kdokoli počne bojovati
proti Ammonitským, bude vůdce všech obyvatelů
Galád.

11 Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn
ženy nevěstky, z níž zplodil Galád řečeného
Jefte. 2 Ale i manželka Galádova naplodila mu synů,
a když dorostli synové manželky té, vyhnali Jefte.
Nebo řekli jemu: Nebudeš děditi v domě otce našeho,
nebo jsi postranní ženy syn. 3 Protož utekl Jefte
od tváři bratří svých, a bydlil v zemi Tob; a sběhli
se k Jefte lidé povaleči, a vycházeli s ním. 4 Stalo
se pak po těch dnech, že bojovali Ammonitští proti
Izraelským. 5 A když počali bojovati Ammonitští
proti nim, odešli starší Galádští, aby zase přivedli
Jefte z země Tob. 6 I řekli k Jefte: Pod' a bud'
vůdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským.
7 Odpověděl Jefte starším Galádským: Zdaliž jste
vy mne neměli v nenávisti, a nevyhnali jste mne z
domu otce mého? Pročež tedy nyní přišli jste ke
mně, když ssouženi jste? 8 I řekli starší Galádští
k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k tobě, abys
šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl nám
všechněm obyvatelům Galádským za vůdce. 9 Tedy
odpověděl Jefte starším Galádským: Poněvadž mne
zase uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským,
když by mi je dal Hospodin v moc, budu-li vám za
vůdce? 10 I řekli starší Galádští k Jefte: Hospodin
bude svědkem mezi námi, jestliže neučiníme vedlé
slova tvého. 11 A tak šel Jefte s staršími Galádskými,
a představil jej sobě lid za vůdci a kníže, a mluvil
Jefte všecka slova svá před Hospodinem v Masfa.
12 Potom poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s
tímto poručením: Co máš ke mně, že jsi vytáhl na
mne, abys bojoval proti zemi mé? 13 I odpověděl
král Ammonitský poslům Jefte: Že vzal Izrael zemi
mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku
a až k Jordánu; protož nyní vrať mi ji pokojně. 14
Opět pak poslal Jefte posly k králi Ammonitskému,
15 A řekl jemu: Takto praví Jefte: Nevzalt' Izrael
země Moábské, ani země synů Ammonových. 16 Ale
když vyšli z Egypta, šel Izrael přes poušť až k moři
Rudému, a přišel do Kádes. 17 Odkudž poslal Izrael
posly k králi Edomskému, řka: Prosím, nechť projdu
skrze zemi tvou. A nechtěl ho slyšeti král Edomský.
Poslal také k králi Moábskému, a nechtěl povoliti. A
tak zůstal Izrael v Kádes. 18 Potom když šel přes
poušť, obcházel zemi Edomskou a zemi Moábskou,
a přišed od východu slunce zemi Moábské, položil
se před Arnon, a nevešli na pomezí Moábské; nebo
Arnon jest meze Moábských. 19 Protož poslal Izrael
posly k Seonovi králi Amorejskému, to jest, k králi
Ezebon, a řekl jemu Izrael: Prosím, nechť projdu
skrze zemi tvou až k místu svému. 20 Ale Seon
nedověřoval Izraelovi, aby přejíti měl pomezí jeho.
Protož shromáždil Seon všecken lid svůj, a položili se
v Jasa, a bojoval proti Izraelovi. 21 I dal Hospodin Bůh
Izraelský Seona i všecken lid jeho v ruku Izraelských,
a porazili je. I opanoval dědičně Izrael všecku zemi
Amorejského, té země obyvatele. 22 A tak opanovali
všecko pomezí Amorejského od Arnon až k Jaboku a
od pouště až k Jordánu. 23 Když tedy Hospodin Bůh
Izraelský vyhladil Amorejského od tváři lidu svého
Izraelského, proč ty chceš panovati nad ním? 24
Zdaliž tím, což tobě dal Chámos bůh tvůj k vládařství,
vládnouti nemáš? Takž, kterékoli vyhladil Hospodin
Bůh náš od tváři naší, jejich dědictvím my vládneme.
25 K tomu pak, zdali jsi ty čím lepší Baláka syna
Seforova, krále Moábského? Zdali se kdy vadil s
Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim? 26 Ješto již
bydlí Izrael v Ezebon a ve vsech jeho, i v Aroer, a
ve vsech jeho, i ve všech městech, kteráž jsou při
pomezí Arnon, za tři sta let. Proč jste jí neodjali v tak
dlouhém času? 27 Protož ne já provinil jsem proti
tobě, ale ty mně zle činíš, bojuje proti mně. Nechť
soudí Hospodin soudce dnes mezi syny Izraelskými a
mezi syny Ammonovými. 28 Král pak Ammonitský
neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu. 29 V

tom nadšen byl Jefte duchem Hospodinovým, i táhl
skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z
Masfy v Galád táhl proti Ammonitským. 30 (Učinil pak
Jefte slib Hospodinu, a řekl: Jestliže jistotně dáš mi
Ammonitské v ruku mou: 31 I stane se, že což by
koli vyšlo ze dveří domu mého mně vstříc, když se
vrátím v pokoji od Ammonitských, bude Hospodinovo,
abych to obětoval v obět zápalnou.) 32 Přitáhl tedy
Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim, a dal je
Hospodin v ruku jeho. 33 I pobil je od Aroer, až kudy
se jde do Mennit, dvadceti měst, a až do Abel vinic
porážkou velikou velmi; a sníženi jsou Ammonitští
před syny Izraelskými. 34 Když se pak navracoval
Jefte do Masfa k domu svému, aj, dcera jeho vyšla
jemu vstříc s bubny a s houfem plésajících; kterouž
měl toliko jedinou, aniž měl kterého syna aneb jiné
dcery. 35 Stalo se pak, že když uzřel ji, roztrhl roucha
svá a řekl: Ach, dcero má, velices mne ponížila;
nebo jsi z těch, jenž mne kormoutí, poněvadž jsem
tak řekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho.
36 Jemuž ona odpověděla: Můj otče, jestliže jsi tak
řekl Hospodinu, učiň mi podlé toho, jakžs mluvil;
kdyžť jen dal Hospodin pomstu nad nepřátely tvými,
Ammonitskými. 37 Řekla také otci svému: Nechť
toliko toto obdržím: Odpusť mne na dva měsíce, ať
jdu a vejdu na hory a opláči panenství svého, já i
družičky mé. 38 Kterýž řekl: Jdi. I propustil ji na dva
měsíce. Odešla tedy ona i družičky její, a plakala
panenství svého na horách. 39 A při dokonání dvou
měsíců navrátila se k otci svému, a vykonal při ní slib
svůj, kterýž byl učinil. Ona pak nepoznala muže. I byl
ten obyčej v Izraeli, 40 Že každého roku scházívaly
se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou Jefte
Galádského za čtyři dni v roce.

12 Shromáždili se pak muži Efraim, a přešedše
k straně půlnoční, řekli k Jefte: Proč jsi vyšel k
boji proti Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom
šli s tebou? Dům tvůj i tebe ohněm spálíme. 2
K nimž řekl Jefte: Nesnáz jsem měl já a lid můj
s Ammonitskými velikou; tedy povolal jsem vás,
ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich. 3 Protož
vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se
života svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal
je Hospodin v ruku mou. Ale proč jste dnes přišli
ke mně? Zdali abyste bojovali proti mně? 4 Tedy
shromáždil Jefte všecky muže Galádské, a bojoval
s Efraimem. I porazili muži Galád Efraimské, nebo
pravili poběhlci Efraimští: Vy Galádští jste u prostřed
Efraima a u prostřed Manassesa. 5 Odjali Galádští též
i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo z
utíkajících Efraimských řekl: Nechať přejdu, řekli jemu
muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže řekl: Nejsem,
6 Tedy řekli jemu: Rci hned Šibolet. I řekl: Sibolet,
aniž dobře mohl vyřknouti toho. Tedy pochytíce jej,
zamordovali ho u brodu Jordánského. I padlo toho
času z Efraima čtyřidceti a dva tisíce. 7 Soudil pak
Jefte Izraele šest let; a umřel Jefte Galádský, a
pochován jest v jednom z měst Galádských. 8 Potom
soudil po něm Izraele Abesam z Betléma. 9 A měl
třidceti synů a třidceti dcer, kteréž rozevdal od sebe,
a třidceti žen přivedl od jinud synům svým. I soudil
Izraele sedm let. 10 A umřev Abesam, pochován
jest v Betlémě. 11 Po něm pak soudil Izraele Elon
Zabulonský; ten soudil Izraele deset let. 12 I umřel
Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v zemi
Zabulon. 13 Potom soudil Izraele Abdon syn Hellelův
Faratonský. 14 Ten měl čtyřidceti synů a třidceti
vnuků, kteříž jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil
Izraele osm let. 15 Umřev pak Abdon syn Hellelův
Faratonský, pohřben jest v Faraton, v zemi Efraim na
hoře Amalechitské.

13 Tedy opět synové Izraelští činili to, což jest
zlého před očima Hospodinovýma, i vydal je
Hospodin v ruce Filistinských za čtyřidceti let. 2
Byl pak muž jeden z Zaraha, z čeledi Dan, jménem
Manue, jehož manželka byla neplodná a nerodila.
3 I ukázal se anděl Hospodinův ženě té a řekl jí:
Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; počneš pak a
porodíš syna. 4 Protož nyní vystříhej se, abys vína
nepila aneb nápoje opojného, a abys nejedla nic
nečistého. 5 Nebo aj, počneš a porodíš syna, a břitva
ať nevchází na hlavu jeho, nebo bude to dítě od
života Nazarejský Boží, a tenť počne vysvobozovati
Izraele z ruky Filistinských. 6 I přišla žena a pověděla
to muži svému, řkuci: Muž Boží přišel ke mně, jehož
oblíčej byl jako oblíčej anděla Božího, hrozný velmi,
a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi
svého jména neoznámil. 7 Ale řekl mi: Aj, počneš
a porodíš syna, protož nyní nepí vína aneb nápoje
opojného, aniž jez co nečistého, nebo to dítě od
života bude Nazarejský Boží až do dne smrti své.
8 Tedy Manue modlil se Hospodinu a řekl: Vyslyš
mne, můj Pane, prosím, nechť muž Boží, kteréhož
jsi byl poslal, zase přijde k nám, a naučí nás, co
máme dělati s dítětem, kteréž se má naroditi. 9 I
vyslyšel Bůh hlas Manue; nebo přišel anděl Boží opět
k ženě té, když seděla na poli. Manue pak muž její
nebyl s ní. 10 A protož s chvátáním běžela žena
ta, a oznámila muži svému, řkuci jemu: Hle, ukázal
se mi muž ten, kterýž byl ke mně prvé přišel. 11

Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a přišed
k muži tomu, řekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi
mluvil k manželce mé? Odpověděl: Jsem. 12 I řekl
Manue: Nechť se nyní stane slovo tvé, ale jaká péče
o to dítě a správa při něm býti má? 13 Odpověděl
anděl Hospodinův Manue: Ode všeho toho, o čemž
jsem oznámil ženě, ať se ona vystříhá. 14 Ničeho,
což pochází z vinného kmene, ať neužívá, to jest,
vína aneb nápoje opojného ať nepije, a nic nečistého
ať nejí; cožkoli jsem jí přikázal, ať ostříhá. 15 Tedy
řekl Manue andělu Hospodinovu: Medle, nechť tě
pozdržíme, a připravímeť kozlíka. 16 I odpověděl
anděl Hospodinův Manue: Bys mne i pozdržel,
nebuduť jísti pokrmu tvého, ale jestliže připravíš obět
zápalnou, Hospodinu ji obětuj. Nebo nevěděl Manue,
že byl anděl Hospodinův. 17 Řekl opět Manue andělu
Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, abychom, když se
naplní řeč tvá, poctili tebe? 18 Jemuž odpověděl anděl
Hospodinův: Proč se ptáš na jméno mé, kteréž jest
divné? 19 Vzav tedy Manue kozlíka a obět suchou,
obětoval to na skále Hospodinu, a on divnou věc
učinil, an na to hledí Manue a manželka jeho. 20
Nebo když vstupoval plamen s oltáře k nebi, vznesl
se anděl Hospodinův v plameni s oltáře, Manue pak
a manželka jeho vidouce to, padli na tvář svou na
zemi. 21 A již se více neukázal anděl Hospodinův
Manue ani manželce jeho. Tedy porozuměl Manue,
že byl anděl Hospodinův. 22 I řekl Manue manželce
své: Jistě my zemřeme, nebo jsme Boha viděli. 23
Jemuž odpověděla manželka jeho: Kdyby nás chtěl
Hospodin usmrtiti, nebyl by přijal z rukou našich oběti
zápalné a suché, aniž by nám byl ukázal čeho toho,
aniž by na tento čas byl nám ohlásil věcí takových.
24 A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno jeho
Samson. I rostlo dítě, a žehnal jemu Hospodin. 25 I
počal ho Duch Hospodinův ponoukati v Mahane Dan,
mezi Zaraha a Estaol.

14 Šel pak Samson do Tamnata, a uzřel tam ženu
ze dcer Filistinských. 2 A navrátiv se, oznámil
otci svému a mateři své, řka: Viděl jsem ženu v
Tamnata ze dcer Filistinských, protož nyní vezměte
mi ji za manželku. 3 I řekl mu otec jeho a matka
jeho: Zdali není mezi dcerami bratří tvých a ve všem
lidu mém ženy, že sobě vzíti chceš manželku z
Filistinských neobřezaných? Odpověděl Samson otci
svému: Tuto vezměte mi, nebť mi se líbí. 4 Otec pak
jeho a matka jeho nevěděli, by to od Hospodina bylo,
a že příčiny hledá od Filistinských; nebo toho času
panovali Filistinští nad Izraelem. 5 Tedy šel Samson a
otec jeho i matka jeho do Tamnata. Když pak přišli k
vinicím Tamnatským, a aj, lev mladý řvoucí potkal se
s ním. 6 I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a roztrhl
lva, jako by roztrhl kozelce, ačkoli nic neměl v rukou
svých. A neoznámil otci ani mateři své, co učinil. 7
Přišed tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se Samsonovi.
8 Navracuje se pak po několika dnech, aby ji pojal,
uchýlil se, aby pohleděl na mrtvého lva, a aj, v těle
jeho byl roj včel a med. 9 A vybrav jej na ruce své, šel
cestou a jedl; a přišed k otci svému a mateři své, dal
jim, i jedli. Ale nepověděl jim, že z mrtvého lva vyňal
ten med. 10 Tedy šel otec jeho k ženě té, a učinil tam
Samson hody, nebo tak činívali mládenci. 11 Když
pak jej viděli tam, vybrali z sebe třidceti tovaryšů,
aby byli při něm. 12 I řekl jim Samson: Vydám vám
pohádku, kterouž jestliže mi právě vysvětlíte za sedm
dní těchto hodů a uhodnete, dám vám třidceti čechlů
a třidcatero roucho proměnné. 13 Jestliže mi pak
nebudete moci uhodnouti, dáte vy mně třidceti čechlů
a třidcatero roucho proměnné. Kteříž odpověděli
jemu: Vydej pohádku svou, ať ji slyšíme. 14 I řekl jim:
Z zžírajícího vyšel pokrm, a z silného vyšla sladkost. I
nemohli uhodnouti pohádky té za tři dni. 15 Stalo se
pak dne sedmého, (nebo byli řekli ženě Samsonově:
Namluv muže svého, ať nám vyloží tu pohádku, ať
nespálíme tě i domu otce tvého ohněm. Proto-liž,
abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Či
co? 16 I plakala žena Samsonova na něj, řkuci: Jistě
nenávidíš mne a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal
synům lidu mého, a mně jí nechceš pověděti. Kterýž
řekl jí: Hle, otci mému a mateři neoznámil jsem, a
tobě mám pověděti? 17 I plakala na něj do sedmého
dne, v nichž měli hody). Dne tedy sedmého pověděl
jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synům
lidu svého. 18 Muži tedy města toho dne sedmého,
prvé než slunce zapadlo, řekli jemu: Co sladšího nad
med, a co silnějšího nad lva? Kterýž řekl jim: Byste
byli neorali mou jalovičkou, neuhodli byste pohádky
mé. 19 I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a šel do
Aškalon, a pobil z nich třidceti mužů. A vzav loupeže
jejich, dal šaty proměnné těm, jenž uhodli pohádku, a
rozhněvav se velmi, odšel do domu otce svého. 20
Žena pak Samsonova dostala se jednomu z tovaryšů
jeho, kteréhož on byl k sobě připojil.

15 Stalo se pak po několika dnech, v čas žně
pšeničné, že chtěje navštíviti Samson ženu
svou, a přinésti s sebou kozlíka, řekl: Vejdu k ženě své
do pokoje. A nedopustil mu otec její vjíti. 2 I řekl otec
její: Domníval jsem se zajisté, že ji máš v nenávisti,
protož dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž není sestra
její mladší pěknější než ona? Nechať jest tedy tvá

místo oné. 3 I řekl jim Samson: Nebuduť já potom
vinen Filistinským, když jim zle učiním. 4 Odšed tedy
Samson, nalapal tři sta lišek, a vzav pochodně, obrátil
jeden ocas k druhému, a dal vše jednu pochodni
mezi dva ocasy do prostředka. 5 Potom zapálil ty
pochodně, a pustil do obilí Filistinských, a popálil,
jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i olivoví. 6 I řekli
Filistinští: Kdo je to učinil? Jimž odpovědíno: Samson
zeť Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal
ji tovaryši jeho. Tedy přišedše Filistinští, spálili ji
ohněm i otce jejího. 7 Tedy řekl jim Samson: Ač
jste učinili tak, však až se lépe vymstím nad vámi,
teprv přestanu. 8 I zbil je na hnátích i na bedrách
porážkou velikou, a odšed, usadil se na vrchu skály
Etam. 9 Pročež vytáhli Filistinští, a rozbivše stany
proti Judovi, rozložili se až do Lechi. 10 Muži pak
Juda řekli: Proč jste vytáhli proti nám? I odpověděli:
Vytáhli jsme, abychom svázali Samsona, a učinili
jemu tak, jako on nám učinil. 11 Tedy vyšlo tři tisíce
mužů Juda k vrchu skály Etam, a řekli Samsonovi:
Nevíš-liž, že panují nad námi Filistinští? Pročež jsi
tedy nám to učinil? I odpověděl jim: Jakž mi učinili,
tak jsem jim učinil. 12 Řekli také jemu: Přišli jsme,
abychom tě svázali a vydali v ruku Filistinským. Tedy
odpověděl jim Samson: Přisáhněte mi, že vy se na
mne neoboříte. 13 Tedy mluvili jemu, řkouce: Nikoli,
jediné tuze svížíce, vydáme tě v ruku jejich, ale
nezabijeme tě. I svázali ho dvěma provazy novými, a
svedli jej s skály. 14 Kterýž když přišel až do Lechi,
Filistinští radostí křičeli proti němu. Přišel pak na něj
Duch Hospodinův, a učiněni jsou provazové, kteříž
byli na rukou jeho, jako niti lněné, když v ohni hoří,
i spadli svazové s rukou jeho. 15 Tedy našel čelist
osličí ještě vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil
ní tisíc mužů. 16 Protož řekl Samson: Čelistí osličí
hromadu jednu, nýbrž dvě hromady, čelistí osličí zbil
jsem tisíc mužů. 17 A když přestal mluviti, povrhl
čelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi.
18 Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu a řekl: Ty
jsi učinil skrze ruce služebníka svého vysvobození
toto veliké, nyní pak již žízní umru, aneb upadnu v
ruku těch neobřezaných. 19 Tedy otevřel Bůh skálu
v Lechi, i vyšly z ní vody, a napil se; i okřál, a jako
ožil. Protož nazval jméno její studnice vzývajícího,
kteráž jest v Lechi až do dnešního dne. 20 Soudil pak
Izraele za času Filistinských dvadceti let.

16 Odšel pak Samson do Gázy, a uzřev tam ženu
nevěstku, všel k ní. 2 I povědíno obyvatelům
Gázy: Samson přišel sem. Kteříž obeslavše se, střáhli
na něj v bráně města přes celou noc, a stavěli se tiše
té celé noci, řkouce: Až ráno zabijeme jej. 3 Spal pak
Samson až do půl noci, a o půl noci vstal, a pochytiv
vrata brány městské s oběma veřejemi a s závorou,
vložil na ramena svá a vnesl je na vrch hory, kteráž
byla naproti Hebronu. 4 Potom pak zamiloval ženu v
údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila. 5 I přišli knížata
Filistinská k ní a řekli jí: Oklamej ho a zvěz, v čem
jest síla jeho tak veliká, a jak bychom přemohli jej,
abychom svížíce, skrotili jej; tobě pak jeden každý
z nás dáme tisíc a sto lotů stříbra. 6 Tedy řekla
Dalila Samsonovi: Prosím, oznam mi, v čem jest
tak veliká síla tvá, a čím bys svázán a zemdlen býti
mohl? 7 Odpověděl jí Samson: Kdyby mne svázali
sedmi houžvemi surovými, kteréž ještě neuschly,
tedy zemdlím, a budu jako jiný člověk. 8 I přinesli
jí knížata Filistinská sedm houžví surových, kteréž
ještě neuschly, a svázala ho jimi. 9 (V zálohách pak
nastrojeni byli někteří u ní v komoře.) I řekla jemu:
Filistinští na tě, Samsone. A on roztrhl houžve, jako by
přetrhl nit koudelnou, přistrče k ohni, a není poznána
síla jeho. 10 Tedy řekla Dalila Samsonovi: Aj, oklamals
mne a lživě jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi nyní, čím
bys mohl svázán býti? 11 Kterýž odpověděl jí: Kdyby
mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještě nic
děláno nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný
z lidí. 12 I vzala Dalila provazy nové a svázala ho
jimi, a řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. (Zálohy
pak nastrojeny byly v komoře.) I roztrhl je na rukou
svých jako nitku. 13 Tedy řekla Dalila Samsonovi:
Až dosavad jsi mne svodil, a mluvils mi lež. Povězíž
mi, čím bys svázán býti mohl. Odpověděl jí: Kdybys
přivila sedm pramenů z vlasů hlavy mé k vratidlu
tkadlcovskému. 14 Což učinivši, zarazila hřebem, a
řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. A procítiv ze
sna svého, vytrhl hřeb, osnovu i s vratidlem. 15 Opět
řekla jemu: Kterak ty pravíš: Miluji tě, poněvadž srdce
tvé není se mnou? Již jsi mne potřikrát oklamal a
neoznámils mi, v čem jest tak veliká síla tvá. 16 Když
tedy trápila jej slovy svými každého dne, a obtěžovala
jej, umdlena jest duše jeho, jako by již měl umříti.
17 I otevřel jí cele srdce své a řekl jí: Břitva nevešla
nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od
života matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode
mne síla má, a zemdlel bych a byl jako jiný člověk.
18 Viduci pak Dalila, že by cele otevřel jí srdce své,
poslala a zavolala knížat Filistinských těmi slovy:
Podťe ještě jednou, nebo otevřel mi cele srdce své.
Tedy přišli knížata Filistinská k ní, nesouce stříbro v
rukou svých. 19 I uspala ho na klíně svém a povolala
holiče, i dala oholiti sedm pramenů vlasů hlavy jeho.
I počala jím strkati, když odešla od něho síla jeho.

20 A řekla: Filistinští na tě, Samsone. Procítiv pak
ze sna svého, řekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se
skrze ně. Nevěděl však, že Hospodin odstoupil od
něho. 21 Tedy javše ho Filistinští, vyloupili mu oči,
a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvěma řetězy
železnými. A mlel v domě vězňů. 22 Potom počaly mu
vlasy na hlavě odrostati po oholení. 23 Knížata pak
Filistinská shromáždili se, aby obětovali obět velikou
bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo řekli:
Dalť jest bůh náš v ruce naše Samsona nepřítele
našeho. 24 A když uzřel jej lid, chválili boha svého;
nebo pravili: Dalť jest bůh náš v ruce naše nepřítele
našeho a zhoubce země naší, kterýž mnohé z našich
zmordoval. 25 I stalo, když se rozveselilo srdce jejich,
že řekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvílil před
námi. Tedy povolali Samsona z domu vězňů, aby hral
před nimi; i postavili ho mezi sloupy. 26 Nebo řekl
Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Přiveď
mne, ať mohu omakati sloupy, na nichž dům stojí,
a zpodepříti se na ně. 27 Dům pak plný byl mužů
a žen, a byla tam všecka knížata Filistinská, ano i
na vrchu okolo tří tisíc mužů a žen, kteříž dívali se,
když Samson hral. 28 I volal Samson k Hospodinu, a
řekl: Panovníče Hospodine, prosím, rozpomeň se na
mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoň jednou, ó
Bože, abych se jednou pomstíti mohl za své obě oči
nad Filistinskými. 29 Objav tedy Samson oba sloupy
prostřední, na nichž dům ten stál, zpolehl na ně, na
jeden pravou a na druhý levou rukou svou. 30 Potom
řekl Samson: Nechť umře život můj s Filistinskými.
A nalehl silně, i padl dům na knížata a na všecken
lid, kterýž byl v něm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on
umíraje, více než těch, kteréž pobil, živ jsa. 31 Tedy
přišli přátelé jeho, a všecken dům otce jeho, a vzavše
jej, odešli, a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v
hrobě Manue otce jeho. A on soudil lid Izraelský
dvadceti let.

17 Byl pak muž nějaký s hory Efraim, jehož jméno
bylo Mícha. 2 Kterýž řekl matce své: Ten tisíc
a sto stříbrných, kteříž vzati byli tobě, pro něž jsi
zlořečila a mluvilas přede mnou, hle, stříbro to u mne
jest, já jsem je vzal. I řekla matka jeho: Požehnaný
jsi, synu můj, od Hospodina. 3 Navrátil tedy ten tisíc
a sto stříbrných matce své. I řekla matka jeho: Jižť
jsem zajisté posvětila stříbro to Hospodinu z ruky
své, a tobě synu svému, aby udělán byl obraz rytý a
slitý. Protož nyní dám je tobě. 4 On pak navrátil to
stříbro matce své, z něhož vzala matka jeho dvě stě
stříbrných, a dala zlatníku. I udělal z nich obraz rytý
a slitý, kterýž byl v domě Míchově. 5 Měl pak ten
Mícha chrám bohů, i udělal efod a terafim, a naplnil
ruce jednoho z synů svých, aby mu byl knězem. 6
Toho času nebylo krále v Izraeli; jeden každý, což
se mu za dobré vidělo, to činil. 7 Byl pak mládenec
z Betléma Judova, totiž z čeledi Judovy, kterýž, jsa
Levíta, byl tam pohostinu. 8 Odšel tedy člověk ten
z města Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež
by se mu koli nahodilo. I přišel na horu Efraim, až
k domu Míchovu, jda cestou svou. 9 Jemuž řekl
Mícha: Odkud jdeš? Odpověděl mu: Já jsem Levíta, z
Betléma Judova beru se, abych byl pohostinu, kdež
by mi se koli nahodilo. 10 I řekl jemu Mícha: Zůstaň u
mne, a buď mi za otce a za kněze, a buduť dávati
deset stříbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu
tvou. I šel Levíta. 11 Líbilo se pak Levítovi zůstati u
muže toho, a byl u něho mládenec ten, jako jeden z
synů jeho. 12 I posvětil Mícha rukou Levíty, a byl mu
mládenec ten za kněze; i bydlil v domě jeho. 13 Řekl
pak Mícha: Nyníť vím, že mi dobře učiní Hospodin,
proto že mám toho Levítu za kněze.

18 V těch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho času
pokolení Dan hledalo sobě dědičného místa
k bydlení, nebo se mu ještě nebylo dostalo dílu u
prostřed synů Izraelských až do dne toho. 2 Tedy
poslali synové Dan z čeledi své pět mužů z končin
svých, mužů silných z Zaraha a Estaol, aby spatřili
zemi a pilně prohlédli ji, a řekli jim: Jděte, shlédněte
zemi. Kteřížto když přišli na horu Efraim až do domu
Míchova, přenocovali tam. 3 Když pak byli blízko
domu Míchova, poznali hlas toho mládence Levíty, a
uchýlivše se tam, řekli jemu: Kdo tě sem přivedl? Co
ty zde děláš? A co ty zde máš? 4 Odpověděl jim:
Toto mi a toto učinil Mícha, a ze mzdy najal mne,
abych byl jeho knězem. 5 I řekli jemu: Poraď se,
prosíme, s Bohem, abychom věděli, zdaří-li se nám
cesta naše, kterouž jdeme. 6 Odpověděl jim kněz:
Jděte v pokoji, Hospodinť spravuje cestu vaši, po níž
jdete. 7 Tedy odešlo pět mužů těch, a přišli do Lais,
a viděli lid, kterýž tam byl, bezpečně bydlící, vedlé
obyčeje Sidonských v zahálce a bezpečnosti, a že
nebylo, co by je kormoutiti mělo v té zemi, ani kdo by
dědičně ujíti chtěl království. K tomu i od Sidonských
vzdáleni byli, aniž spříznění jaké s kým měli. 8 Když
se pak navrátili k bratřím svým do Zaraha a Estaol,
řekli jim bratří jejich: Což vy? 9 I odpověděli: Vstaňte a
táhněme na ně, nebo shlédli jsme tu zemi, a aj, velmi
dobrá jest; a vy mlčíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti
k opanování té země. 10 (Když přijdete, vejdete k lidu
bezpečnému, a do země prostranné;) nebo dal ji Bůh
v ruku vaši, místo, v němž není žádného nedostatku

jakýchkoli věcí, kteréž na zemi býti mohou. 11 Tedy
vyšlo z čeledi Dan odtud, totiž z Zaraha a Estaol, šest
set mužů oděných v odění válečné. 12 A vytáhše,
položili se u Kariatjeharim Judova; pročež nazvali to
místo Mahane Dan až do dnešního dne, a jest za
Kariatjeharim. 13 A odtud táhnouce na horu Efraim,
přišli až k domu Míchovu. 14 I mluvilo těch pět mužů,
kteříž chodili k shlédnutí země Lais, a řekli bratřím
svým: Víte-liž, že v domích těchto jest efod a terafim,
a rytina a slitina? Protož nyní vězte, co máte činiti. 15
A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levíty v
domě Míchově, a pozdravili ho pokojně. 16 Ale šest
set mužů oděných v zbroj svou válečnou, kteříž byli
z pokolení Dan, stáli přede dveřmi. 17 A šedše pět
mužů, kteříž chodili k shlédnutí země, vešli tam a
vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; kněz pak stál u
vrat brány s šesti sty muži oděnými v zbroji. 18 A
ti, kteříž vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a
terafim, a slitinu. I řekl jim kněz: Což to děláte? 19
Kteříž odpověděli: Mlč, vlož ruku svou na ústa svá
a pod' s námi, a budeš nám za otce a za kněze.
Což jest lépe tobě, knězem-li býti v domě jednoho
člověka, či býti knězem pokolení a čeledi v Izraeli? 20
I zradovalo se srdce kněze, a vzav efod a terafim
a rytinu, šel u prostřed lidu toho. 21 A obrátivše se
odešli, a pustili napřed děti a dobytek, a což měli
dražšího. 22 Když pak opodál byli od domu Míchova,
tedy muži, kteříž bydlili v domích blízkých domu
Míchova, shromáždili se a honili syny Dan. 23 I volali
za syny Dan. Kteříž ohlédše se, řekli Míchovi: Cožtě,
že jsi jich tolik shromáždil? 24 Odpověděl: Bohy mé,
kteréž jsem udělal, vzali jste, i kněze, a odcházíte.
Což pak již budu míti? A ještě se ptáte: Cot' jest?
25 Jemuž odpověděli synové Dan: Hlediž, ať více
neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jináč oboří se na
vás muži hněviví, a ztratíš duši svou i duše domu
svého. 26 I brali se muži Dan cestou svou. A vida
Mícha, že by silnější byli nežli on, obrátiv se, šel
do domu svého. 27 Oni pak vzavše, což byl udělal
Mícha, i kněze, kteréhož měl, přitáhli do Lais k lidu
zahálivému a bezpečnému; i pobili je ostrostí meče,
a město vypálili ohněm. 28 A nebylo žádného, kdo
by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž měli
spříznění s kterými lidmi. Město pak bylo v údolí,
kteréž jest v Betrohob. A vystavěvše zase město,
bydlili v něm. 29 A nazvali jméno města toho Dan, od
jména otce svého, kterýž narozen byl Izraelovi, ješto
prvé jméno města toho bylo Lais. 30 Postavili pak
sobě synové Dan tu rytinu, a Jonatan syn Gersonův,
syna Mojžíšova, on i synové jeho byli kněžími v
pokolení Dan, až do dne zajetí obyvatelů země. 31
Vystavili tedy sobě tu rytinu, kterouž udělal Mícha, a
byla tam po všecky dny, v nichž dům Boží byl v Sílo.

19 Stalo se také toho času, když krále nebylo v
Izraeli, že muž nějaký Levíta, jsa pohostinu
při straně hory Efraimské, pojal sobě ženu ženinu z
Betléma Judova. 2 Kterážto ženina smilnila u něho.
I odešla od něho do domu otce svého do Betléma
Judova, a byla tam plné čtyři měsíce. 3 Vstav pak
muž její, šel za ní, aby namluvě ji, zase ji přivedl,
maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona
uvedla jej do domu otce svého. Kteréhož když uzřel
otec té děvky, zradoval se z příchodu jeho. 4 I zdržel
jej tchán jeho, otec té děvky, tak že pozůstal u něho
za tři dni. Tu také jídali i píjeli i nocovali. 5 Dne
pak čtvrtého, když tím raněji vstali, vstal i on, aby
odšel. Tedy řekl otec té děvky k zeti svému: Posilni
se kouskem chleba, a potom půjdete. 6 Sedli tedy a
pojedli oba spolu, a napili se. Potom řekl otec děvky k
muži: Posediž medle, nýbrž pobud' přes noc, a bud'
mysli veselé. 7 Když pak vstal ten muž, chtěje předce
jíti, mocí jej zdržel test jeho. A tak se vrátil a zůstal tu
přes noc. 8 Potom dne pátého vstal tím raněji, aby se
bral. I řekl otec té děvky: Posilň se, prosím. I prodlili,
až se den nachýlil, nebo jedli oba. 9 Tedy vstal muž
ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I řekl
mu tchán jeho, otec děvky: Aj, již se den nachýlil
k večerou, medle zůstaňte přes noc; aj, dokonává
se den, pobud' přes noc zde, a bud' mysli veselé, a
zítra tím raněji vypravíte se na cestu svou, a půjdeš
k příbytku svému. 10 On pak nechtěl zůstati přes
noc, ale vstav, odšel, a přišel proti Jebus, jenž jest
Jeruzalém, a s ním dva oslové s břemeny i ženina
jeho. 11 Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi
nachýlil, řekl mládenec pánu svému: Pod', prosím,
obraťme se do města toho Jebuzejského, abychom
v něm přenocovali. 12 Jemuž odpověděl pán jeho:
Neobrátíme se do města cizozemců, kteréž není synů
Izraelských, ale půjdeme až do Gabaa. 13 Řekl ještě
mládenci svému: Pod', abychom přišli k některému z
těch míst, a zůstali přes noc v Gabaa aneb v Ráma.
14 Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko
Gabaa, kteréž jest Beniaminských. 15 I obrátili se
tam, aby vejdouce, zůstali přes noc v Gabaa. A když
tam všel, posadil se na ulici města, proto že nebyl,
kdo by je přijal do domu a dal jim nocleh. 16 A aj,
muž starý vracoval se od práce své s pole u večer,
kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil pohostinu v
Gabaa; ale lidé místa toho byli synové Jemini. 17 A
když pozdvihl očí svých, uzřel muže toho pocestného
na ulici města. I řekl jemu ten stařec: Kam se béřeš, a

odkud jdeš? 18 Jemuž odpověděl: Jdeme z Betléma
Judova až k stranám hory Efraimovy, odkudž jsem;
nebo jsem byl odšel do Betléma Judova. Jduť pak do
domu Hospodinova, a není žádného, kdo by mne
přijal do domu; 19 Ješto mám i slámu a obrok pro
osly své, tolikéž i chléb, ano i víno pro sebe a děvku
tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem tvým,
tak že v ničemž nemáme nedostatku. 20 I řekl muž
ten starý: Měj ty pokoj. Čehoť se koli nedostává,
nechť já to opatřím, ty toliko na ulici nezůstávej přes
noc. 21 Tedy uvedl jej do domu svého, a obrok dal
oslům; potom umyvše nohy své, jedli a pili. 22 A
když očerstvili srdce své, aj, muži města toho, muži
nešlechetní, obklíčivše dům, tloukli na dvéře a mluvili
tomu muži starci, hospodáři domu, řkouce: Vyveď
muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho
poznali. 23 K nimžto vyšed muž ten, hospodář domu,
řekl jim: Nikoli, bratří moji, nečiňte, prosím, zlého,
poněvadž všel ten muž do domu mého, neprovodte
nešlechetnosti té. 24 Aj, dceru svou, kteráž pannou
jest, a ženinu jeho, ty hned vyvedu, i ponížíte jich,
aneb učiníte jim, což se vám za dobré vidí; jen muži
tomu nečiňte věci té hanebné. 25 Ale nechtěli ho
uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu
svou, vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali
přes celou noc až do jitra; potom pustili ji, když
počínalo zasvitávati. 26 V svitání pak přišla žena ta,
a padši, ležela u dveří domu toho muže, kdež byl
pán její, až se rozednilo. 27 Když pak vstal pán její
ráno, otevřev dvéře domu, vycházel, aby se bral dále
cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u dveří
domu, a ruce její byly na prahu. 28 Jížto řekl: Vstaň,
a poďme. A nic neodpověděla. Vzav tedy ji na osla, a
vstav muž ten, odšel k místu svému. 29 Když pak
přišel do domu svého, vzal meč, a pochytiv ženinu
svou, rozsekal ji s kostmi jejími na dvanácte kusů, a
rozeslal ji po všech končinách Izraelských. 30 A bylo,
že kdožkoli uzřel, pravil: Nikdy se nestalo ani vidíno
bylo co podobného od toho času, jakž vyšli synové
Izraelští z země Egyptské, až do tohoto dne. Posuďte
toho pilně, poraďte se a promluvte o to.

20 I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo
se všecko množství jednomyslně od Dan až do
Bersabé, i země Galád, k Hospodinu do Masfa. 2
Kdežto postavili se přední všeho lidu, všecka pokolení
Izraelská v shromáždění lidu Božího, čtyřikrát sto
tisíc lidu pěšího válečného. 3 (Uslyšeli pak synové
Beniamin, že by sešli se synové Izraelští v Masfa.)
I řekli synové Izraelští: Povězte, kterak se stala
nešlechetnost ta? 4 I odpověděv muž Levíta, manžel
ženy zamordované, řekl: Do Gabaa kteréž jest
Beniaminovo, přišel jsem s ženinou svou, abych
tam přenocoval. 5 Tedy povstavše proti mně muži
Gabaa, obklíčili mne v domě v noci, myslíce mne
zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak že umřela. 6
Pročež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na kusy, a
rozeslal jsem ji do všech krajin dědictví Izraelského;
nebo nešlechetnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli.
7 Aj, všickni vy synové Izraelští jste; považte toho
mezi sebou, a raďte se o to. 8 A povstav všecken
lid jednomyslně, řekli: Nenavrátí se žádný z nás do
příbytku svého, aniž odejde kdo do domu svého. 9
Ale nyní toto učiníme Gabaa, losujíce proti němu. 10
Vezmeme deset mužů ze sta po všech pokoleních
Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisíců, aby
dodávali potravy lidu, kterýž by přitáhna do Gabaa
Beniaminova, pomstil všech nešlechetností jeho,
kterýchž se dopustilo v Izraeli. 11 I sebrali se všickni
muži Izraelští na to město, snesše se za jednoho
člověka. 12 Poslala pak pokolení Izraelská muže
do všech čeledí synů Beniamin, řkouce: Jaký to zlý
skutek stal se mezi vámi? 13 Nyní tedy vydejte ty
muže bezbožné, kteříž jsou v Gabaa, ať je zbijeme
a odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtěli Beniaminští
slyšeti hlasu bratří svých, synů Izraelských. 14 Nýbrž
shromáždili se synové Beniamin z měst svých do
Gabaa, aby vytáhli k boji proti synům Izraelským.
15 Toho dne načteno jest synů Beniamin z měst
jejich dvadceti šest tisíc mužů bojovných, kromě
obyvatelů Gabaa, jichž načteno bylo šest set mužů
vybraných. 16 Mezi kterýmžto vším lidem bylo sedm
set mužů vybraných, neužívajících pravé ruky své,
z nichž každý z praku kamením házeli k vlasu, a
nechybovali se. 17 Mužů pak Izraelských načteno
jest kromě Beniaminských čtyřikrát sto tisíc mužů
bojovných; všickni tito byli muži udatní. 18 Vstavše
pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se Boha,
a řekli synové Izraelští: Kdo z nás půjde napřed k
boji proti synům Beniamin? I řekl Hospodin: Juda
půjde napřed. 19 A tak ráno vstavše synové Izraelští,
položili se proti Gabaa. 20 I táhli muži Izraelští k boji
proti synům Beniamin, a sšikovali se muži Izraelští k
bitvě proti Gabaa. 21 Vyšedše pak synové Beniamin
z Gabaa, porazili z Izraele toho dne dvamecítma
tisíc mužů na zem. 22 A posilnivše se muži lidu
Izraelského, spořádali se zase k boji na místě, na
kterémž se prvního dne zřídili. 23 Prvé pak šli synové
Izraelští, a plakali před Hospodinem až do večera. I
tázali se Hospodina těmi slovy: Půjdeme-li ještě k boji
proti synům Beniamina bratra našeho? Odpověděl
Hospodin: Jděte proti nim. 24 Tedy potýkali se synové

Izraelští s syny Beniamin druhého dne. 25 A vyšedše
synové Beniamin z Gabaa na ně druhého dne, porazili
z synů Izraelských opět osmnácte tisíc mužů na
zem, vše mužů bojovných. 26 Protož vstoupili všickni
synové Izraelští a všecken lid, a přišli do domu Boha
silného. I plakali, usadivše se tam před Hospodinem,
a postili se toho dne až do večera; obětovali též
oběti zápalné a pokojné před Hospodinem. 27 I tázali
se synové Izraelští Hospodina, (nebo tu byla truhla
smlouvy Boží v těch dnech, 28 A Fínes syn Eleazara,
syna Aronova, stál před ní v ten čas,) řkouce:
Půjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina bratra
našeho, čili tak necháme? Odpověděl Hospodin:
Jděte, nebo zítra dám je v ruku vaši. 29 Tedy Izraelští
zdělali zálohy proti Gabaa všudy vůkol. 30 I šli synové
Izraelští proti synům Beniamin dne třetího, a sšikovali
se proti Gabaa, jako prvé jednou i podruhé. 31
Vyšedše pak synové Beniamin proti lidu, odtrhli se od
města, a počali bíti a mordovati lidu, jako prvé jednou
i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel
a druhá do Gabaa), i po poli, a zbili okolo třidcíti
mužů z Izraele. 32 A řekli synové Beniamin: Padají
před námi jako i prvé. Synové pak Izraelští řekli byli:
Utíkejme, abychom je odtrhli od města až k stezkám.
33 A v tom všickni synové Izraelští vstavše z místa
svého, sšikovali se v Baltamar; zálohy také Izraelovy
vyskočily z místa svého z trávníků Gabaa. 34 Tedy
vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužů vybraných ze
všeho Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevěděli
o tom, že je potkati mělo zlé. 35 I porazil Hospodin
Beniamina před Izraelem, a zbili synové Izraelští
z Beniaminských dne toho pětmecítma tisíc a sto
mužů, vše bojovných. 36 A vidouce synové Beniamin,
že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští ustupovali
z místa Beniaminským, ubezpečivše se na zálohy,
kteréž zdělali proti Gabaa. 37 Zálohy pak pospíšily a
obořily se na Gabaa, a rozvláčně troubivše zálohy,
zbily všecko město ostrostí meče. 38 Měli pak muži
Izraelští s zálohami jistý čas uložený, aby když by
oni zapálili město, 39 Obrátili se synové Izraelští k
boji. Beniaminští pak počali bíti a mordovati, a zbili z
synů Izraelských okolo třidcíti mužů; nebo řekli: Jistě
že padají před námi jako v první bitvě. 40 Oheň pak
počal vzhůru jíti z města, a sloup dymový. A ohlédše
se Beniaminští zpět, uzřeli, an vstupuje oheň města k
nebi.) 41 A že muži Izraelští obrátili se, i zděšeni jsou
muži Beniamin, nebo viděli, že zahynutí jim nastává.
42 I utíkali před muži Izraelskými cestou ku poušti, a
bojovníci postihali je, a kteří z měst vyšli, mordovali je
mezi sebou. 43 A tak obklíčili Beniaminské, a honili i
porazili je, od Manuha až naproti Gabaa k východu
slunce. 44 Tedy padlo Beniaminských osmnácte
tisíc mužů; všickni ti byli muži silní. 45 Těch pak,
kteříž obrátivše se, utíkali na poušť k skále Remmon,
zpaběrovali po cestách pět tisíc mužů; potom honili je
až k Gidom, a zbili z nich dva tisíce mužů. 46 A tak
bylo všech, kteříž padli v ten den z Beniaminských,
pětmecítma tisíc mužů bojovných, vše mužů silných.
47 I obrátilo se na poušť a uteklo k skále Remmon
šest set mužů, kteříž zůstali v skále Remmon za
čtyři měsíce. 48 Potom muži Izraelští navrátili se k
synům Beniamin, a zbili je ostrostí meče, tak lidi v
městech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo;
také i všecka města, kteráž ještě pozůstávala, ohněm
vypálili.

21 Nadto každý z mužů Izraelských přísahou se
byli zavázali v Masfa, řkouce: Žádný z nás nedá
dcery své Beniaminským za manželku. 2 Protož všel
lid do domu Boha silného, a seděli tam až do večera
před Bohem, a pozdvihše hlasu svého, plakali pláčem
velikým. 3 A řekli: Proč Hospodine, Bože Izraelský,
stalo se toto v Izraeli, aby dnes ubylo jedno pokolení
z Izraele? 4 Nazejtří pak ráno vstal lid, a vzdělali tam
oltář, a obětovali oběti zápalné a pokojné. 5 Řekli
pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ješto nepřišel do
shromáždění tohoto ze všech pokolení Izraelských k
Hospodinu? (Nebo se byli velice zapřisáhli proti tomu,
kdož by nepřišel k Hospodinu do Masfa, řkouce:
Bez milosti ať umře. 6 Nebo litujíce synové Izraelští
Beniamina bratra svého, řekli: Dnes vyhlazeno jest
jedno pokolení z Izraele. 7 Jakž tedy učiníme s těmi
ostatky, aby ženy měli, poněvadž jsme se přísahou
zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme dcer svých
za manželky?) 8 Řekli tedy: Jest-li kdo z pokolení
Izraelských, ješto nepřišel k Hospodinu do Masfa?
A aj, nepřišel byl žádný do vojska z Jábes Galád
do shromáždění. 9 Nebo když sečten byl lid, a aj,
nebylo tam žádného z obyvatelů Jábes Galád. 10
Protož poslalo tam shromáždění to dvanácte tisíc
mužů nejsilnějších, a přikázali jim, řkouce: Jděte a
pobíte obyvatele Jábes Galád ostrostí meče, ženy i
děti. 11 Toto pak učiníte: Všecky mužského pohlaví,
a každou ženu, kteráž muže poznala, zamordujete.
12 Nalezli tedy mezi obyvateli Jábes Galád čtyři sta
děveček panen, kteréž nepoznaly muže, a přivedli
je do vojska v Sílo, kteréž bylo v zemi Kananejské.
13 Tedy poslalo všecko to shromáždění, a mluvili
k synům Beniamin, kteříž byli v skále Remmon, a
povolali jich v pokoji. 14 Protož navrátili se Beniaminští
toho času. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z
žen Jábes Galád, ale ani tak se jim nedostávalo

jich. **15** Lidu pak líto bylo Beniamina, proto že učinil
Hospodin mezeru v pokoleních Izraelských. **16** Řekli
tedy starší shromáždění toho: Jak učiníme s těmi
pozůstalými, aby měli ženy? Nebo vyhlazeny jsou
ženy z pokolení Beniamin. **17** Řekli také: Dědictví
Beniaminovo pozůstalým náleží, aby nezahynulo
pokolení z Izraele. **18** My pak nemůžeme jim dáti
dcer svých za manželky; (nebo se byli přísahou
zavázali synové Izraelští, řkouce: Zlořečený bud',
kdož by dal manželku synům Beniamin.) **19** Potom
řekli: Aj, slavnost Hospodinova bývá v Sílo každého
roku na místě, kteréž jest s půlnoční strany domu
Boha silného, k východu slunce cestě, kterouž se
chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu
jest na poledne. **20** Přikázali tedy synům Beniamin,
řkouce: Jděte a skrejte se v vinicích. **21** A šetřte,
a aj, když vyjdou dcery Sílo plésati v houfích, tedy
vyskočíte z vinic a pochytíte sobě každý manželku
svou ze dcer Sílo, a odejdete do země Beniamin.
22 Když pak přijdou otcové jejich aneb bratří jejich,
aby se před námi soudili, tedy řekneme jim: Slitujte
se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali
jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim
nedali jich, a tak nebudete nic vinni. **23** Tedy učinili
tak synové Beniamin, a přivedli sobě manželky vedlé
počtu svého z těch plésajících, kteréž uchvátili; a
odšedše, navrátili se k dědictví svému, a vzdělavše
zase města svá, bydlili v nich. **24** A tak odešli odtud
synové Izraelští toho času, jeden každý k svému
pokolení a k čeledi své; a vrátili se odtud jeden každý
k dědictví svému. **25** Těch dnů nebylo krále v Izraeli,
ale každý, což se mu vidělo, to činil.

Rút

1 Stalo se pak za času soudců, že byl hlad v zemi. I
odšel člověk z Betléma Judova, a bydlil pohostinu
v krajině Moábské s manželkou svou a se dvěma
syny svými. **2** Jméno pak muže toho Elimelech, a
jméno ženy jeho Noémi, jméno také dvou synů jeho
Mahalon a Chelion, Efratejští z Betléma Judova; a
přišedše do krajiny Moábské, bydlili tam. **3** Umřel pak
Elimelech, muž Noémi; i pozůstala ona s oběma syny
svými. **4** Kteříž pojali sobě ženy Moábské; jméno
jedné bylo Orfa a jméno druhé Rut. I bydlili tam
téměř deset let. **5** Umřeli také oni oba dva, Mahalon
i Chelion, a zůstala žena ta po dvou synech svých
a manželu svém. **6** Tedy vstavši ona s nevěstami
svými, navracela se z krajiny Moábské; nebo slyšela
v krajině Moábské, že Hospodin navštívil lid svůj,
dav jemu chléb. **7** Vyšedši tedy z místa, na němž
bydlila, a obě nevěsty její s ní, daly se na cestu, aby
se navrátily do země Judské. **8** Řekla pak Noémi
oběma nevěstám svým: Jděte, navraťte se jedna
každá do domu matky své. Učiniž Hospodin s vámi
milosrdenství, jakož jste i vy činili s mrtvými syny
mými i se mnou. **9** Dejž vám Hospodin, abyste nalezly
odpočinutí, jedna každá v domě muže svého. I políbila
jich, ony pak pozdvihše hlasu svého, plakaly. **10** A
řekly jí: Obrátíme se raději s tebou k lidu tvému. **11** I
řekla Noémi: Navraťte se, dcerky mé. Proč chcete
jíti se mnou? Zdaliž ještě budu míti syny, aby byli
vaši muži? **12** Navraťte se, dcerky mé, a odejděte,
neboť jsem již stará k vdání; nýbrž bych i řekla, že
mám naději, bych i noci této se vdala a syny zrodila,
13 Zdaž byste na ně čekaly, až by dorostli? Zdaliž
tou příčinou meškati se budete, abyste se neměly
vdáti? Ne tak, mé dcerky, nebo mé trápení větší jest
nežli vaše, proto že ruka Hospodinova jest proti mně.
14 Ony pak pozdvihše hlasu, opět plakaly. A Orfa
políbivši svegruši svou, odešla, Rut pak přídržela se
jí. **15** Kteréžto řekla Noémi: Aj, přítelkyně tvá navrátila
se k lidu svému a k bohům svým, navratiž se také za
ní. **16** Ale Rut řekla: Nenuť mne, abych tě opustiti a
od tebe odjíti měla. Nebo kamž se koli obrátíš, půjdu,
a kdekoli bydliti budeš, i já bydliti budu; lid tvůj lid můj,
a Bůh tvůj Bůh můj. **17** Kdekoli umřeš, umru, a tu
pochována budu. Toto mi učiň Hospodin, a toto přidej,
že toliko smrt rozdělí mne s tebou. **18** Tedy viduci, že
se na tom ustavila, aby šla s ní, přestala k ní mluviti.
19 I šly obě dvě spolu, až přišly k Betlému. I stalo
se, že když přišly do Betléma, roznesla se pověst o
nich po všem městě, a pravili: To-li jest ta Noémi? **20**
Jimž ona řekla: Nenazývejte mne Noémi, říkejte mi
Mara; nebo hořkostí velikou naplnil mne Všemohoucí.
21 Vyšla jsem plná, teď pak prázdnou mne zase
Hospodin přivedl. Pročež tedy nazýváte mne Noémi,
poněvadž mne Hospodin ssoužil, a Všemohoucí mne
znuzil? **22** A navrátila se Noémi s Rut Moábskou,
nevěstou svou; navrátila se pak z krajiny Moábské. I
přišly do Betléma, když počínali žíti ječmene.

2 Měla pak Noémi přítele po manželu svém, muže
mocného z čeledi Elimelechovy, jménem Bóza. **2** I
řekla Rut Moábská Noémi: Nechť medle jdu na pole
sbírati klasů za tím, kdož by mi toho přál. Jížto ona
řekla: Jdi, dcero má. **3** Šla tedy, a přišedši, sbírala
klasy na poli za ženci. Přihodilo se pak, že přišla na díl
pole toho, kteréž přináleželo Bózovi, jenž byl z čeledi
Elimelechovy. **4** A v tom přišel Bóz z Betléma, a řekl
žencům: Hospodin s vámi. Kteříž odpověděli jemu:
Požehnejž tobě Hospodin. **5** I řekl Bóz služebníku
svému, kterýž postaven byl nad ženci: Čí jest tato
mladice? **6** Odpověděl služebník ten, kterýž postaven
byl nad ženci, a řekl: Jest mladice Moábská, kteráž
přišla s Noémi z země Moábské. **7** A řekla mi: Prosím,
nechť sbírám a shromažďuji klasy mezi snopy za
ženci. A přišedši, trvá od jitra až dosavad, kromě že
na chvilku doma pobyla. **8** Tedy řekl Bóz k Rut: Slyš,
dcero má, nechoď sbírati na jiné pole, aniž odcházej
odsud, ale přídrž se teď děvek mých. **9** Zůstávej na
tom poli, na němž budou žíti, a choď za nimi, nebo
jsem přikázal služebníkům svým, aby se tebe žádný
nedotýkal. Bude-liť se chtíti píti, jdi k nádobám, a
napí se té vody, kteréž by navážili služebníci moji. **10**
Tedy ona padla na tvář svou, a schýlivši se k zemi,
řekla jemu: Odkudž mi to, že jsem nalezla milost
před tebou, abys se známil ke mně, kteráž jsem
cizozemka. **11** Odpověděl Bóz a řekl: O všemť mi
oznámeno jest, co jsi koli činila svegruši své po smrti
muže svého, a že opustivši otce svého a matku svou,
i zemi, v kteréžs se narodila, šla jsi mezi lid, kteréhožs
prvé neznala. **12** Odplatiž tobě Hospodin za skutek
tvůj, a budiž mzda tvá dokonalá od Hospodina Boha
Izraelského, poněvadž jsi přišla, abys pod křídly jeho
doufala. **13** Kteréžto řekla: Nalezla jsem milost před
tebou, pane můj, poněvadž jsi mne potěšil, a mluvils
k srdci děvky své, ješto nejsem podobná jedné z
děvek tvých. **14** Tedy řekl jí Bóz: Když bude čas jísti,
přistup sem, a pojez chleba, a omoč skyvu svou v
octě. I posadila se při žencích, a podal jí pražmy; ona
pak jedla až do sytosti, a ještě jí zbylo. **15** I vstala,
aby sbírala. Přikázal pak Bóz služebníkům svým,
řka: Byť pak i mezi snopy sbírala, nezbraňujte jí. **16**

Nýbrž naschvál jí upouštějte z snopů a nechávejte,
ať sbírá, a nedomlouvejte jí. 17 Sbírala tedy na poli
tom až do večera, a což sebrala, to vymlátila; i byla
téměř míra efi ječmene. 18 Kterýž vzavši, přišla do
města, a viděla svegruše její to, což nasbírala. Vyňala
také a dala jí to, což pozůstalo po nasycení jejím.
19 I řekla jí svegruše její: Kdes sbírala dnes, a kdes
pracovala? Budiž požehnaný ten, kterýž tě přijal.
Tedy oznámila svegruši své, u koho pracovala, řkuci:
Jméno muže, u kteréhož jsem pracovala dnes, jest
Bóz. 20 I řekla Noémi nevěstě své: Požehnanýť jest
od Hospodina, že nepřestal milosrdenství svého nad
živými i mrtvými. I to ještě k ní řekla Noémi: Blízký
přítel náš a z příbuzných našich jest muž ten. 21
Řekla jí také Rut Moábská: I to mi ještě řekl: Čeládky
mé přídrž se, dokavadž by všeho, což mého jest,
nedožali. 22 Tedy řekla Noémi Rut nevěstě své: Dobré
jest tedy, dcero má, abys vycházela s děvečkami
jeho, ať by na jiném poli něco nepřekazili. 23 A tak se
přídržela Rut děvek Bózových, a sbírala klasy, dokudž
nesžali ječmene a pšenice, a bydlela u svegruše své.

3 Řekla jí potom Noémi svegruše její: Má dcero,
nemám-liž pohledati tobě odpočinutí, aby tobě
dobře bylo? 2 Anobrž zdaliž Bóz ten příbuzný náš,
s jehož jsi děvečkami byla, nebude víti ječmene na
humně noci této? 3 Protož umej se a pomaž, roucho
své také oblec, a jdi na humno, však tak, aby nebylo
známé muži tomu, prvé než by přestal jísti a píti.
4 A když půjde ležeti, znamenej místo, na kterémž
lehne, a přijduc, pozdvihneš pláště u noh jeho, a tu
se položíš; on pak oznámí tobě, co bys měla činiti. 5
Jížto Rut řekla: Cokoli mi rozkážeš, učiním. 6 Šla
tedy na to humno, a učinila všecko, což jí rozkázala
svegruše její. 7 Když pak pojedl Bóz a napil se, a
rozveselilo se srdce jeho, šel spáti vedlé stohu; přišla
i ona tiše, a pozdvihši pláště u noh jeho, položila se.
8 A když bylo o půl noci, ulekl se muž ten a zchopil
se, a aj, žena leží u noh jeho. 9 I řekl: Kdo jsi ty?
A ona odpověděla: Já jsem Rut, děvka tvá. Vztáhni
křídlo pláště svého na děvku svou, nebo příbuzný jsi.
10 A on řekl: Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero
má. Větší jsi nyní pobožnosti dokázala, nežli prvé, že
jsi nehledala mládenců bohatých aneb chudých. 11
Protož nyní, dcero má, neboj se; vše, čehož žádáš,
učiním tobě, nebo víť všecko město lidu mého, že jsi
ty žena šlechetná. 12 A také jest to pravé, že jsem
příbuzný tvůj, ale jestiť příbuzný bližší nežli já. 13
Odpočiniž tu přes noc, a když bude ráno, jestližeť
on bude chtíti práva příbuznosti k tobě užiti, dobře,
nechť užive. Pakliť nebude chtíti práva užiti k tobě, já
právem příbuznosti pojmu tebe, živť jest Hospodin.
Spiž tu až do jitra. 14 A tak spala u noh jeho až do jitra.
Potom vstala prvé, nežli by kdo poznati mohl bližního
svého; nebo pečoval Bóz, aby někdo nezvěděl, že
přišla žena ta na humno. 15 A řekl: Přines loktušku,
kterouž se odíváš, a drž ji. A když ji držela, naměřiv jí
šest měr ječmene, vložil na ni. I vešla do města. 16 A
přišla k svegruši své. Kteráž řekla: Kdo jsi ty, dcero
má? I vypravovala jí všecko, což jí učinil muž ten. 17
A řekla: Šest měr těchto ječmene dal mi, nebo řekl
ke mně: Nenavrátíš se prázdná k svegruši své. 18 I
řekla jí Noémi: Počekej, dcero má, až porozumíš, jak
to padne; neboť neobleví muž ten, až tu věc dnes k
místu přivede.

4 Tedy Bóz všed do brány, posadil se tam. A aj,
příbuzný ten, o němž on byl mluvil, šel tudy. I řekl
jemu: Pod'sem, a posed'tuto. Kterýž zastaviv se, sedl.
2 A vzav Bóz deset mužů z starších města toho, řekl:
Posaďte se tuto. I posadili se. 3 Tedy řekl příbuznému
tomu: Díl pole, kteréž bylo bratra našeho Elimelecha,
prodala Noémi, kteráž se navrátila z krajiny Moábské.
4 A já jsem umínil netajiti toho před tebou, a pravímť:
Ujmi pole to před přísedícími těmito a staršími lidu
mého. Jestliže chceš koupiti, kup; pakli nekoupíš,
oznam mi. Nebo vím, že kromě tebe není žádného,
kterýž by měl právo koupiti je, a já jsem po tobě.
Tedy on řekl: Já koupím. 5 I řekl Bóz: Když ujmeš
pole to od Noémi, tedy i Rut Moábskou, manželku
mrtvého, sobě pojmeš, abys vzbudil jméno mrtvého v
dědictví jeho. 6 Odpověděl příbuzný ten: Nemohuť
koupiti, abych snad nezahladil dědictví svého. Uživ ty
práva příbuznosti mé, nebo já ho nemohu užiti. 7 (Byl
pak ten obyčej od starodávna v Izraeli při koupi a
směnách, ku potvrzení všelijakého jednání, že szul
jeden obuv svou, a dal ji druhému. A to bylo na
svědectví té věci v Izraeli.) 8 Protož řekl příbuzný
Bózovi: Ujmi ty. I szul obuv svou. 9 Tedy řekl Bóz
starším těm a všemu lidu: Vy svědkové jste dnes, že
jsem ujal všecko, což bylo Elimelechovo, i všecko to,
což bylo Chelionovo a Mahalonovo, od Noémi. 10 Ano
i Rut Moábskou, ženu Mahalonovu, vzal jsem sobě
za manželku, abych vzbudil jméno mrtvého v dědictví
jeho, a aby nebylo zahlazeno jméno mrtvého z bratří
jeho, a z brány místa jeho. Vy svědkové jste dnes
toho. 11 I řekl všecken lid, kterýž byl v bráně města,
i starší: Svědkové jsme. Dejž Hospodin, aby žena
vcházející do domu tvého byla jako Ráchel a jako Lía,
kteréžto dvě vzdělaly dům Izraelský. Počínejž sobě
zmužile v Efratě, a dosáhni jména v Betlémě. 12 A ať
jest dům tvůj jako dům Fáresa, (kteréhož porodila

Támar Judovi,) z semene toho, kteréž by dal tobě
Hospodin s mladicí touto. **13** A tak Bóz pojal sobě
Rut, a byla manželkou jeho. A když všel k ní, dal jí to
Hospodin, že počala a porodila syna. **14** I řekly ženy
Noémi: Požehnaný Hospodin, kterýž nedopustil toho,
abys měla zbavena býti příbuzného v tento čas, tak
aby trvalo v Izraeli jméno jeho. **15** Ont' očerství duši
tvou, a chovati tě bude v starosti tvé; nebo nevěsta
tvá, kteráž tě miluje, porodila ho, kteráž tobě lepší
jest, nežli sedm synů. **16** Tedy vzavši Noémi dítě,
položila je na klín svůj, a byla pěstounkou jeho. **17**
Daly mu pak jméno sousedy, kteréž pravily: Narodil
se syn Noémi, a nazvaly ho jménem Obéd. Ont'
jest otec Izai, otce Davidova. **18** A tito jsou rodové
Fáresovi: Fáres zplodil Ezrona; **19** Ezron pak zplodil
Rama, Ram pak zplodil Aminadaba; **20** Aminadab
pak zplodil Názona, Názon pak zplodil Salmona; **21**
Salmon pak zplodil Bóza, Bóz pak zplodil Obéda; **22**
Obéd pak zplodil Izai, Izai pak zplodil Davida.

1 Samuelova

1 Byl muž nějaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim,
jehož jméno bylo Elkána, syn Jerochama, syna
Elihu, syna Tohu, syna Zuf Efratejského. **2** A ten měl
dvě ženy, jméno jedné Anna, a jméno druhé Penenna.
Měla pak Penenna děti, ale Anna neměla dětí. **3** I
chodíval muž ten z města svého každého roku, aby
se klaněl a obětoval Hospodinu zástupů, do Sílo, kdež
byli dva synové Elí, Ofni a Fínes, kněží Hospodinovi.
4 Když pak přišel den, v němž obětoval Elkána, dal
Penenně manželce své, a všechněm synům i dcerám
jejím díly. **5** Anně pak dal díl jeden výborný, nebo
Annu miloval, ale Hospodin zavřel byl život její. **6**
Přesto kormoutila ji také velmi protivnice její, toliko
aby ji popouzela, proto že Hospodin zavřel byl život
její. **7** To když činíval každého roku, a Anna též
chodívala do domu Hospodinova, tak ji kormoutívala
protivnice; ona pak plakávala a nic nejídala. **8** Tedy
řekl jí Elkána muž její: Anna, proč pláčeš? A proč
nejíš? Proč tak truchlí srdce tvé? Zdaliž já nejsem
tobě lepší nežli deset synů? **9** Vstala tedy Anna, když
pojedli v Sílo a napili se; a Elí kněz seděl na stolici
u veřeje chrámu Hospodinova. **10** Ona pak jsuci v
hořkosti srdce, modlila se Hospodinu a plakala velmi.
11 A učinila slib, řkuci: Hospodine zástupů, jestliže
vzhlédneš na trápení děvky své a rozpomeneš se
na mne, a nezapomeneš na děvku svou, ale dáš
služebnici své plod pohlaví mužského: tedy dám
jej tobě, Hospodine, po všecky dny života jeho, a
břitva nevejde na hlavu jeho. **12** I stalo se, když se
dlouho modlila před Hospodinem, že Elí pozor měl
na ústa její. **13** Ale Anna mluvila v srdci svém; toliko
rtové její se hýbali, hlasu pak jejího nebylo slyšeti. I
domníval se Elí, že by opilá byla. **14** Protož řekl jí Elí:
Dlouho-liž budeš opilá? Vystřízvěj z vína svého. **15**
Odpověděla Anna, řkuci: Nikoli, pane můj, žena jsem
ducha truchlivého, ani vína ani nápoje opojného jsem
nepila, ale vylila jsem duši svou před Hospodinem.
16 Nepřirovnávejž děvky své k ženě bezbožné, nebo
z velikého myšlení a hořkosti své mluvila jsem až
dosavad. **17** Jíž odpověděl Elí, řka: Jdiž u pokoji,
a Bůh Izraelský dejž tobě k prosbě tvé, zač jsi ho
prosila. **18** I řekla: Ó by nalezla děvka tvá milost před
očima tvýma! Tedy odšedši žena cestou svou, pojedla,
a tvář její nebyla více smutná. **19** I vstali velmi ráno, a
poklonu učinivše před Hospodinem, navrátili se, a
přišli do domu svého do Ramata. Poznal pak Elkána
Annu manželku svou, a Hospodin rozpomenul se na
ni. **20** I stalo se po vyplnění dnů, jakž počala Anna,
že porodila syna, a nazvala jméno jeho Samuel; nebo
řekla: Vyprosila jsem ho na Hospodinu. **21** Šel pak
muž ten Elkána se vší čeledí svou, aby obětoval
Hospodinu obět výroční a slib svůj. **22** Ale Anna nešla,
nebo řekla muži svému: Až odchovám dítě, tehdy
povedu je, aby ukáže se před Hospodinem, zůstalo
tam na věky. **23** I řekl jí Elkána muž její: Učiň, cožť se
dobrého vidí, zůstaň, dokudž neodchováš jeho. Ó by
toliko utvrdil Hospodin slovo své! A tak zůstala žena,
a krmila syna svého, až jej i odchovala. **24** Potom,
když ho odchovala, vedla jej s sebou, se třmi volky
a jednou efi mouky a nádobou vína, i uvedla jej do
domu Hospodinova v Sílo; dítě pak ještě bylo malé.
25 Tedy zabili volka a přivedli dítě k Elí. **26** Ona pak
řekla: Poslyš mne, pane můj. Jako jest živa duše tvá,
pane můj, já jsem žena ta, kteráž jsem stála tuto s
tebou, modleci se Hospodinu. **27** Za toto dítě jsem
prosila, a dal mi Hospodin k prosbě mé to, čehož
jsem prosila od něho. **28** Protož já také oddávám jej
Hospodinu; po všecky dny, v nichž živ bude, oddanýť
jest Hospodinu. A učinil tu poklonu Hospodinu.

2 I modlila se Anna a řekla: Zplésalo srdce mé v
Hospodinu, a vyzdvižen jest roh můj v Hospodinu;
rozšířila se ústa má proti nepřátelům mým, nebo
rozveselila jsem se v spasení tvém. **2** Neníť žádný tak
svatý jako Hospodin; nýbrž žádného není kromě tebe,
neníť žádný tak silný jako Bůh náš. **3** Nemluvtež již
více hrdě, a nevycházej z úst vašich slovo pyšné; nebo
Bůh silný vševědoucí jest Hospodin, a usilování jeho
jemu nepochybují. **4** Lučiště i silní potříni jsou, a mdlí
opásáni jsou silou. **5** Sytí z chleba jednají se k dílu, a
hladovití přestali lačněti, tak že neplodná porodila
sedmero, a kteráž mnoho dětí měla, zemdlena jest.
6 Hospodin umrtvuje i obživuje, uvodí do pekla i
vyvodí. **(Sheol h7585)** **7** Hospodin ochuzuje i zbohacuje,
ponižuje i povyšuje. **8** Nuzného vyzdvihuje z prachu,
a z hnoje vyvyšuje chudého, aby je posadil s knížaty,
a stolici slávy dědičně jim dal; nebo Hospodinovy jsou
stežeje země, na nichž založil okršlek. **9** Ontʼ ostříhá
noh svatých svých, ale bezbožní ve tmě umlknou;
nebo ne v síle záleží síla člověka. **10** Kteříž se protiví
Hospodinu, setříni budou, na takové s nebe hřímati
bude. Hospodin souditi bude končiny země, a dá sílu
králi svému, a vyvýší roh pomazaného svého. **11**
I navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a
pacholátko přisluhovalo Hospodinu při knězi Elí. **12**
Synové pak Elí byli bezbožní, a neznali Hospodina. **13**
Nebo těch kněží obyčej při lidu byl: Kdokoli obětoval
obět, přicházel kněžský mládenec, když se maso
vařilo, maje v ruce své hák třízubý, **14** A vrazil jej do

nádoby neb do kotlíku, neb do pánve, aneb do hrnce,
a cokoli zachytil hák, to sobě bral kněz. Tak činívali
všemu lidu Izraelskému, kteříž tam přicházeli do Sílo.
15 Nýbrž, prvé než tuk zapalovali, přicházel mládenec
kněžský a říkal člověku, kterýž obětoval: Dej masa, ať
upeku knězi, nebo nevezme od tebe masa vařeného,
ale surové. 16 Jemuž odpověděl-li člověk ten: Nechť
jest prvé zapálen tuk, a potom vezmeš sobě, čehož
žádá duše tvá, on říkal: Nikoli, ale dej hned; jestliže
pak nedáš, mocí vezmu. 17 I byl to hřích mládenců
těch před Hospodinem velmi veliký; nebo pohrdali lidé
obětmi Hospodinovými. 18 Samuel pak přisluhoval
před Hospodinem, mládenček, oděný jsa efodem
lněným. 19 A matka jeho dělávala mu sukničku malou,
a přinášela jemu každého roku, když přicházela s
mužem svým k obětování oběti výroční. 20 I požehnal
Elí Elkánovi a manželce jeho, řka: Dejž tobě Hospodin
símě z ženy této za oddaného, kteréhož jsi vyžádal
na Hospodinu. I odešli na místo své. 21 Tedy navštívil
Hospodin Annu, kteráž počala a porodila tři syny a dvě
dcery. Ale mládenček Samuel rostl před Hospodinem.
22 Elí pak byl starý velmi a slyšel všecky věci, kteréž
činili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali s
ženami, kteréž přisluhovaly u dveří stánku úmluvy. 23
I řekl jim: Proč činíte takové věci? Nebo já slyším zlé
slovo o vás ode všeho lidu tohoto. 24 Nikoli, synové
moji, neboť není dobrá pověst, kterouž já slyším, že
odvracíte lid Hospodinův. 25 Zhřeší-li člověk proti
člověku, souditi ho bude soudce; pakli kdo zhřeší proti
Hospodinu, kdo se zasadí o něho? Ale neuposlechli
hlasu otce svého, nebo je chtěl zbíti Hospodin. 26 Ale
mládenček Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož
před Hospodinem, tak i před lidmi. 27 I přišel muž
Boží k Elí a řekl jemu: Takto praví Hospodin: Zdaliž
jsem se patrně nezjevil domu otce tvého, když byli v
Egyptě, v domě Faraonově? 28 A vyvolil jsem ho sobě
ze všech pokolení Izraelských za kněze, aby obětoval
na oltáři mém, a aby kadil vonnými věcmi a nosil efod
přede mnou; dal jsem také domu otce tvého všecky
ohnivé oběti synů Izraelských. 29 Proč pošlapáváte
obět mou, i suchou obět mou, kterouž jsem přikázal
v příbytku tomto? A víces ctil syny své nežli mne,
abyste tyli prvotinami všech obětí suchých Izraele
lidu mého. 30 Protož praví Hospodin Bůh Izraelský:
Řekltʼ jsem byl zajisté, dům tvůj a dům otce tvého
přisluhovati měl přede mnou až na věky, ale nyní
praví Hospodin: Odstup to ode mne; nebo těch, kteříž
mne ctí, poctím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání
přijdou. 31 Aj, dnové přicházejí, že odetnu rámě tvé a
rámě domu otce tvého, aby nebylo starce v domě
tvém. 32 A viděti budeš protivníka v příbytku Páně, ve
všem, čehož Bůh štědře udíleti bude Izraelovi, aniž
bude starce v domě tvém po všecky dny. 33 A ačkoli
nevyhladím do konce muže od oltáře svého, abych
trápil oči tvé a bolestí ssužoval duši tvou, všecko
však množství domu tvého zemrou v věku vyspělém.
34 A to měj za znamení, což přijde na dva syny tvé,
Ofni a Fínesa: oba jednoho dne umrou. 35 Vzbudím
pak sobě kněze věrného, kterýž vedlé srdce mého
a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdělám jemu
dům stálý, aby přisluhoval před pomazaným mým
po všecky dny. 36 A budeť, že kdožkoli pozůstane z
domu tvého, přijde, aby se poklonil jemu, pro peníz
stříbrný a pro skyvu chleba, a řekne: Připustʼ mne,
prosím, k jedné třídě kněžské, abych jedl chléb.

3 Mládenček pak Samuel přisluhoval Hospodinu při
Elí, a řeč Hospodinova byla vzácná v těch dnech,
aniž bývalo vidění zjevného. 2 Stalo se pak jednoho
dne, když Elí ležel na místě svém, (a již byl počal
scházeti na oči, a nemohl viděti,) 3 Samuel také
spal, a světlo Boží ještě zhašeno nebylo v chrámě
Hospodinově, v němž byla truhla Boží, 4 Že zavolal
Hospodin Samuele. Kterýž řekl: Tedʼ jsem. 5 I běžel k
Elí a řekl: Tedʼ jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl:
Nevolal jsem, jdi zase spáti. Kterýž odšed, spal. 6
Opět pak Hospodin zavolal Samuele. A vstav Samuel,
šel k Elí a řekl: Tedʼ jsem, nebo jsi mne volal. I
odpověděl: Nevolalʼ jsem, synu můj; jdi zase, spi. 7
Samuel pak ještě neznal Hospodina, a ještě nebyla
mu zjevena řeč Hospodinova. 8 Tedy opět Hospodin
zavolal Samuele po třetí. Kterýžto vstav, šel k Elí a
řekl: Tedʼ jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozuměl
Elí, že byl Hospodin volal mládence. 9 I řekl Elí k
Samuelovi: Jdi, spi, a bude-li tě volati, řekneš: Mluv,
Hospodine, nebo slyší služebník tvůj. Odšel tedy
Samuel, a spal na místě svém. 10 I přišel Hospodin,
a stál a zavolal, jako i prvé, a řekl: Samueli, Samueli!
Odpověděl Samuel: Mluv, nebo slyší služebník tvůj. 11
I řekl Hospodin Samuelovi: Aj, já učiním věc takovou
v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v
obou uších jeho. 12 V ten den uvedu na Elí všecko to,
což jsem mluvil proti domu jeho; počnutʼ i dokonám.
13 A ukáži jemu, že já soudím dům jeho až na věky
pro nepravost, o níž věděl; nebo znaje, že na se
zlořečenství uvodí synové jeho, a však nezbránil
jim. 14 A protož jsem zapřisáhl domu Elí, že nebude
vyčištěna nepravost domu Elí žádnou obětí, ani obětí
suchou až na věky. 15 I spal Samuel až do jitra, a
otevřel dvéře domu Hospodinova; ostýchal se pak
Samuel oznámiti Elí toho vidění. 16 Tedy povolal Elí
Samuele a řekl: Samueli, synu můj. Kterýž odpověděl:

Teď jsem. 17 I řekl: Jaká jest to řeč, kterouž mluvil
tobě? Netaj medle přede mnou. Toto učiň tobě Bůh a
toto přidej, jestliže co zatajíš přede mnou ze všech
slov, kteráž mluvil tobě. 18 A tak oznámil jemu Samuel
všecka slova, a ničeho nezatajil před ním. A on řekl:
Hospodinť jest, nechť učiní, což ráčí. 19 Rostl pak
Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil
padnouti žádnému slovu jeho na zem. 20 Z čehož
poznal všecken Izrael od Dan až do Bersabé, že
Samuel jest věrný prorok Hospodinův. 21 Nebo se
jemu i potom ukazoval Hospodin v Sílo, jakož se
byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo, skrze řeč
Hospodinovu.

4 I stalo se vedlé řeči Samuelovy všemu lidu
Izraelskému. Nebo když vytáhl Izrael proti
Filistinským k boji, a položili se při Eben-Ezer, Filistinští
pak položili se v Afeku; 2 A když se sšikovali Filistinští
proti Izraelovi, a již se potýkali: poražen jest Izrael od
Filistinských, tak že jich zbito v té bitvě na poli takměř
čtyři tisíce mužů. 3 I navrátil se lid do stanů, a řekli
starší Izraelští: Proč nás dnes Hospodin porazil před
Filistinskými? Vezměme k sobě z Sílo truhlu smlouvy
Hospodinovy, ať přijde mezi nás, a vysvobodí nás z
rukou nepřátel našich. 4 Poslal tedy lid do Sílo, a vzali
odtud truhlu smlouvy Hospodina zástupů, sedícího na
cherubínech. Byli také tam dva synové Elí s truhlou
smlouvy Boží, Ofni a Fínes. 5 Když pak přinesena
byla truhla smlouvy Hospodinovy do vojska, zkřikl
všecken Izrael s velikým plésáním, až země vzněla.
6 Uslyševše pak Filistinští hluk plésání, řekli: Jaký jest
to hlas výskání velikého tohoto v vojště Hebrejském?
I poznali, že truhla Hospodinova přišla do vojska. 7
Protož báli se Filistinští, když praveno bylo: Přišel
Bůh do vojska jejich; a řekli: Běda nám, nebo nebylo
prvé nic k tomu podobného. 8 Běda nám! Kdo nás
vysvobodí z ruky těch bohů silných? Tit jsou bohové,
kteříž zbili Egypt všelikou ranou i na poušti. 9 Posilňte
se a buďte muži, ó Filistinští, abyste nesloužili těm
Hebrejským, jako oni sloužili vám; buďtež tedy muži
a bojujte. 10 Bojovali tedy Filistinští, a poražen jest
Izrael, a utíkali jeden každý do stanu svého. I byla ta
porážka veliká velmi, nebo padlo z Izraele třidceti tisíc
pěších; 11 Také truhla Boží vzata, a dva synové Elí
zabiti, Ofni a Fínes. 12 Běže pak jeden Beniaminský z
bitvy, přišel do Sílo téhož dne, maje roucho roztržené
a hlavu prstí posypanou. 13 Přišel tedy, a aj, Elí seděl
na stolici při cestě, hledě, nebo srdce jeho lekalo
se za truhlu Boží; a když všel muž ten, a oznámil v
městě, kvílilo všecko město. 14 A uslyšev Elí hlas
křiku toho, řekl: Jaký jest to hlas hřmotu tohoto? Muž
pak ten pospíchaje, přiběhl, aby oznámil Elí. 15 (A byl
Elí v devadesáti a osmi letech; oči také jeho byly již
pošly, a nemohl viděti.) 16 I řekl muž ten k Elí: Já jdu
z bitvy, z bitvy zajisté utekl jsem dnes. I dí jemu on:
Co se tam stalo, můj synu? 17 Odpověděl ten posel a
řekl: Utekl Izrael před Filistinskými, také i porážka
veliká stala se v lidu, ano i oba synové tvoji zabiti
jsou, Ofni a Fínes, a truhla Boží jest vzata. 18 I stalo
se, že jakž jmenoval truhlu Boží, spadl Elí s stolice
nazpět při úhlu brány, a tak zlomiv šíji, umřel; nebo
byl muž starý a těžký. On soudil Izraele čtyřidceti
let. 19 Nevěsta pak jeho, manželka Fínesova, jsuc
těhotná a blízká porodu, uslyševši také tu pověst,
že by truhla Boží vzata byla, a že umřel tchán její i
muž její, sklonila se a porodila; nebo se obořily na ni
úzkosti její. 20 A v ten čas, když ona umírala, řekly,
kteréž stály při ní: Neboj se, však jsi porodila syna.
Kteráž nic neodpověděla, aniž toho připustila k srdci
svému. 21 I nazvala dítě Ichabod, řkuci: Přestěhovala
se sláva z Izraele; proto že vzata byla truhla Boží, a
umřel tchán i muž její. 22 Protož řekla: Přestěhovala
se sláva z Izraele, nebo vzata jest truhla Boží.

5 Filistinští pak vzali truhlu Boží, a zanesli ji z
Eben-Ezer do Azotu. 2 Vzali tedy Filistinští truhlu
Boží, a vnesli ji do domu modly Dágon, a postavili ji
vedlé Dágona. 3 A když Azotští na zejtří ráno vstali,
aj, Dágon povalený ležel tváří svou na zemi před
truhlou Hospodinovou. I vzali Dágona a postavili jej
na místo jeho. 4 A když opět ráno nazejtří vstali,
aj, Dágon, jakž upadl, ležel tváří svou na zemi před
truhlou Hospodinovou; hlava pak Dágonova a obě
dlaně rukou jeho odražené byly na prahu, jen ho
špalek zůstal. 5 Protož kněží Dágonovi a všickni,
kteříž vcházejí do domu Dágonova, nešlapají na prah
Dágonův v Azotu až do tohoto dne. 6 Tedy ztížena
jest ruka Hospodinova nad Azotskými, a pohubila
je, (nebo ranila je neduhy na zadku), Azot i končiny
jeho. 7 Vidouce pak muži Azotští, co se děje, řekli:
Nechť nezůstává truhla Boha Izraelského u nás, nebo
těžká jest ruka jeho proti nám, a proti Dágonovi bohu
našemu. 8 I obeslali a shromáždili všecka knížata
Filistinská k sobě, a řekli: Co učiníme s truhlou Boha
Izraelského? Odpověděli: Nechť jest doprovozena do
Gát truhla Boha Izraelského. I zprovodili tam truhlu
Boha Izraelského. 9 Stalo se pak, když ji vyprovázeli,
že ruka Hospodinova přikročila k městu trápením
velikým velmi, a ranila muže města od malého až do
velikého, a nametalo se jim v tajných místech plno
vředů. 10 Z té příčiny poslali truhlu Boží do Akaron. A
když přišla truhla Boží do Akaron, zkřikli Akaronští,

řkouce: Zprovodili k nám truhlu Boha Izraelského, aby
nás pomořili i náš lid. 11 Protož poslavše, shromáždili
všecka knížata Filistinská, a řekli: Odešlete truhlu
Boha Izraelského, ať se navrátí na místo své, a
nezmoří nás i lidu našeho. Nebo bylo trápení smrtelné
po všem tom městě, a velmi těžká byla ruka Boží
tam. 12 Muži pak, kteříž nezemřeli, raněni byli neduhy
na zadku, tak že křik města vstupoval až k nebi.

6 Byla pak truhla Hospodinova v krajině Filistinské
za sedm měsíců. 2 Tedy Filistinští povolavše kněží
a hadačů, řekli: Co učiníme s truhlou Hospodinovou?
Oznamte nám, kterak bychom ji odeslali na místo její?
3 Kteříž odpověděli: Jestliže odešlete truhlu Boha
Izraelského, neodsílejte jí prázdné, ale všelijak dejte jí
obět za provinění; tehdy uzdraveni budete, a poznáte,
proč ruka jeho neodešla od vás. 4 I řekli: Jakáž jest
to obět za hřích, kterouž jí dáti máme? Odpověděli:
Vedlé počtu knížat Filistinských pět zadků zlatých
a pět myší zlatých; nebo rána jednostejná jest na
všechněch, i na knížatech vašich. 5 Uděláte tedy
podobenství zadků svých a podobenství myší svých,
kteréž pokazily zemi, i dáte slávu Bohu Izraelskému;
snad pozlehčí ruky své nad vámi, i nad bohy vašimi
a nad zemí vaší. 6 A proč obtěžujete srdce svá,
jako jsou obtížili Egyptští a Farao srdce své? Zdaliž,
když divné věci prokázal při nich, nepropustili jich,
a oni odešli? 7 A protož udělejte vůz nový jeden
a vezměte dvě krávy otelené, na kteréž jha nebylo
vzkládáno, a zapřáhněte ty krávy do vozu, a zavřete
telata jejich doma, aby za nimi nešla. 8 A vezmouce
truhlu Hospodinovu, vstavte ji na vůz; nádoby pak
zlaté, kteréž jste dali jí za provinění, položte v škřiňce
po boku jejím, a propusťte ji, ať odejde. 9 A šetřte:
Jestližeť cestou k cíli svému půjde do Betsemes,
onť jest nám způsobil všecko toto zlé přenáramné;
pakli nic, poznáme, že ne ruka jeho dotkla se nás,
ale náhodou nám to přišlo. 10 Učinili tedy ti muži
tak, a vzavše dvě krávy otelené, zapřáhli je do
toho vozu, a telata jejich zavřeli doma. 11 A vstavili
truhlu Hospodinovu na vůz, i škřiňku i myši zlaté,
a podobizny zadků svých. 12 I šly upřímo krávy
cestou, kteráž vede do Betsemes, silnicí jednou
předce jdouce a řičíce, aniž se uchýlily na pravo
aneb na levo. Knížata také Filistinská šla za nimi až
ku pomezí Betsemes. 13 Betsemští pak žali tehdáž
pšenici v údolí, a pozdvihše očí svých, uzřeli truhlu; i
veselili se, vidouce ji. 14 A když přijel vůz na pole
Jozue Betsemského, tu se zastavil. I byl tu kámen
veliký. Tedy zsekavše dříví vozu toho i ty krávy,
obětovali je v obět zápalnou Hospodinu. 15 Levítové
pak složili truhlu Hospodinovu i škřiňku, kteráž byla
při ní, v níž byly nádoby zlaté, a postavili na ten
kámen veliký. Muži pak Betsemští dodávali obětí
zápalných, a obětovali oběti v ten den Hospodinu.
16 Což viděvše knížata Filistinská, navrátili se do
Akaron téhož dne. 17 Tito jsou pak zadkové zlatí,
kteréž dali Filistinští za své provinění Hospodinu, za
Azot jeden, za Gázu jeden, za Aškalon jeden, za Gát
jeden, za Akaron jeden. 18 Myši také zlaté, vedlé
počtu všech měst Filistinských, za patero knížetství,
od města hrazeného až do vsi nehrazené, a až
k kameni tomu velikému, na němž postavili truhlu
Hospodinovu, kterýž jest až do tohoto dne na poli
Jozue Betsemského. 19 Pobil pak Hospodin z mužů
Betsemských, kteříž hleděli do truhly Hospodinovy,
pobil, pravím, z lidu padesát tisíců a sedmdesáte
mužů. I kvílil lid, proto že učinil Hospodin v lidu
porážku velikou. 20 Protož řekli muži Betsemští:
Kdož bude moci ostáti před Hospodinem Bohem
svatým tímto? A k komu odejde od nás? 21 I poslali
posly k obyvatelům Kariatjeharim, řkouce: Vrátili zase
Filistinští truhlu Hospodinovu; přiďte, vezměte ji k
sobě.

7 Tedy přišli muži Kariatjeharim a vzali odtud truhlu
Hospodinovu, a vnesli ji do domu Abinadabova na
pahrbek, a Eleazara syna jeho posvětili, aby ostříhal
truhly Hospodinovy. 2 Stalo se pak, že od toho času,
jakž zůstala truhla v Kariatjeharim, když bylo přeběhlo
mnoho dní, a byl již rok dvadcátý, teprv se roztoužil
všecken dům Izraelský po Hospodinu. 3 Nebo byl
mluvil Samuel ke všemu domu Izraelskému, řka:
Jestliže celým srdcem svým obracíte se k Hospodinu,
odejměte bohy cizí z prostředku sebe i Astarota,
a ustavte srdce své při Hospodinu, a služte jemu
samému, a vysvobodí vás z ruky Filistinských. 4
A tak zavrhli synové Izraelští Bálim i Astarota, a
sloužili Hospodinu samému. 5 Byl také řekl Samuel:
Shromažďte všecken lid Izraelský do Masfa, a modliti
se budu za vás Hospodinu. 6 I shromáždili se do
Masfa, a vážíce vodu, vylévali před Hospodinem,
a postíce se v ten den, řekli tam: Zhřešili jsme
proti Hospodinu. A soudil Samuel syny Izraelské
v Masfa. 7 Uslyšavše pak Filistinští, že synové
Izraelští shromáždili se do Masfa, vytáhla knížata
Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli synové
Izraelští, báli se příchodu Filistinských. 8 Pročež řekli
synové Izraelští Samuelovi: Nepřestávej volati za
nás k Hospodinu Bohu našemu, aby nás vysvobodil
z ruky Filistinských. 9 Vzav tedy Samuel beránka
jednoho, kterýž ještě ssal, obětoval ho celého v obět

zápalnou Hospodinu. I modlil se Samuel Hospodinu
za Izraele, a uslyšel jej Hospodin. 10 I bylo, že když
Samuel obětoval obět zápalnou, Filistinští přiblížili
se, aby bojovali proti Izraelovi, ale zahřměl Hospodin
hřímáním náramným v ten den nad Filistinskými,
a potřel je, i poraženi jsou před tváří Izraele. 11
Vytáhše pak muži Izraelští z Masfa, stihali Filistinské,
a bili je až pod Betchar. 12 Tehdy vzav Samuel
kámen jeden, položil jej mezi Masfa a mezi Sen, a
nazval jméno jeho Eben-Ezer; nebo řekl: Až potud
pomáhal nám Hospodin. 13 A tak sníženi jsou
Filistinští, a netáhli více na pomezí Izraelské; a byla
ruka Hospodinova proti Filistinským po všecky dny
Samuelovy. 14 Navrácena jsou také města Izraelovi,
kteráž byli Filistinští odtrhli od Izraele, počna od
Akaron až do Gát; i pomezí jejich vysvobodil Izrael
z ruky Filistinských. A byl pokoj mezi Izraelem a
Amorejskými. 15 I soudil Samuel Izraele po všecky
dny života svého. 16 A chodě každého roku, obcházel
Bethel a Galgala i Masfa, a soudil Izraele na všech
těch místech. 17 (Potom navracoval se do Ramata,
nebo tam byl dům jeho, a tam soudil Izraele.) Tam
také vzdělal oltář Hospodinu.

8 Když se pak zstaral Samuel, ustanovil syny své
za soudce v Izraeli. 2 A bylo jméno syna jeho
prvorozeného Joel, a jméno druhého Abia; ti byli
soudcové v Bersabé. 3 Nechodili pak synové jeho po
cestách jeho, ale uchýlili se po lakomství, a berouce
dary, převraceli soud. 4 Shromáždili se tedy všickni
starší Izraelští, a přišli k Samuelovi do Ramata. 5
A řekli jemu: Aj, tys se již zstaral, a synové tvoji
nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám
krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národů. 6 I
nelíbila se ta řeč Samuelovi, že řekli: Dej nám krále,
aby nás soudil. Protož modlil se Samuel Hospodinu.
7 Tedy řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu
lidu ve všem, což mluví tobě; nebo ne tebouť jsou
pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi.
8 Podlé všech skutků těch, kteréž činili od onoho dne,
v němž jsem je vyvedl z Egypta až do tohoto dne,
kdyžto opustili mne, a sloužili bohům cizím, takť oni
činí i tobě. 9 Protož nyní uposlechni hlasu jejich,
a však nejprv osvědč pilně před nimi, a oznam jim
obyčej krále, kterýž nad nimi kralovati bude. 10 I
mluvil Samuel všecky řeči Hospodinovy k lidu, kteříž
krále žádali od něho. 11 A řekl: Tento bude obyčej
krále, kterýž kralovati bude nad vámi: Bráti bude
syny vaše, a dá je k vozům svým, a zdělá sobě z
nich jezdce, a běhati budou před vozem jeho. 12
Také ustanoví je sobě za hejtmany nad tisíci a za
padesátníky, a aby jemu orali rolí jeho, a žali obilé
jeho, též aby jemu dělali nástroje válečné a přípravy
k vozům jeho. 13 Dcery také vaše bráti bude, aby
dělaly masti, a byly kuchařky a pekařky. 14 Nadto
pole vaše a vinice vaše, i olivoví vaše nejvýbornější
pobéře a rozdá služebníkům svým. 15 Také z toho,
což vsejete, a z vinic vašich desátky bráti bude, a dá
komorníkům a služebníkům svým. 16 Též služebníky
vaše a děvky vaše, a mládence vaše nejzpůsobnější,
i osly vaše vezme, aby jimi dělal dílo své. 17 Z
stád vašich desátky bráti bude, a vy budete jemu za
služebníky. 18 I budete volati v ten den příčinou krále
vašeho, kteréhož byste sobě vyvolili, a nevyslyší vás
Hospodin dne toho. 19 Nechtěl však lid uposlechnouti
řeči Samuelovy, a řekli: Nikoli, ale král bude nad
námi, 20 Abychom i my také byli, jako všickni jiní
národové, a souditi nás bude král náš, a vycházeje
před námi, bojovati bude za nás. 21 Vyslyšev tedy
Samuel všecka slova lidu, oznámil je Hospodinu. 22 I
řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich,
a ustanov jim krále. Protož řekl Samuel mužům
Izraelským: Jdětež jeden každý do města svého.

9 Byl pak muž z pokolení Beniamin, jménem Cis, syn
Abiele syna Seror, syna Bechorat, syna Afia, syna
muže Jemini, muž udatný. 2 Ten měl syna jménem
Saule, mládence krásného, tak že žádného z synů
Izraelských nebylo pěknějšího nad něj; od ramene
svého vzhůru převyšoval všecken lid. 3 Byly se pak
ztratily oslice Cis, otce Saulova. I řekl Cis Saulovi synu
svému: Vezmi i hned s sebou jednoho z služebníků, a
vstana, jdi, hledej oslic. 4 A tak šel přes horu Efraim,
a prošel až do země Salisa, a nic nenalezli; prošli
také zemi Sálim, a nic nenalezli. Ještě přešli i zemi
Jemini, a nenalezli. 5 Když pak přišli do země Zuf,
řekl Saul služebníku svému, kterýž byl s ním: Poď, a
navraťme se, aby otec můj nechaje těch oslic, neměl
starosti o nás. 6 Kterýž řekl jemu: Aj, nyní muž Boží
jest v městě tomto, a muž ten jest znamenitý; cožkoli
praví, všecko se tak stává. Medle, jděme tam, zdali
by oznámil nám cestu naši, kterouž bychom jíti měli.
7 Odpověděl Saul služebníku svému: Aj, půjdeme.
Co pak přineseme muži tomu? Nebo jsme chléb
vytrávili z pytlíků našich, ani daru nemáme, kterýž
bychom přinesli muži Božímu. Což máme? 8 I doložil
služebník, odpovídaje Saulovi, a řekl: Hle, nalezl jsem
u sebe čtvrt lotu stříbra; to dám muži Božímu, aby
nám oznámil cestu naši. 9 (Za starodávna v Izraeli
tak říkával každý, kdož jíti měl raditi se s Bohem:
Poďte, a půjdeme až k vidoucímu. Nebo ten, kterýž
nyní slove prorok, za starodávna sloul vidoucí.) 10

Řekl tedy Saul služebníku svému: Dobrá jest řeč
tvá, nu, jděmež. I šli do města, v kterémž byl muž
Boží. 11 A když vcházeli na horu města, potkali se s
děvečkami, vycházejícími vážit vody. I řekli jim: Jest-li
zde vidoucí? 12 Kteréž odpověděly jim a řekly: Jest.
Hle, a on před tebou, pospěš tedy; nebo dnes přišel
do města, proto že obětuje dnes lid na té hoře. 13
Hned jakž vejdete do města, tedy naleznete ho, prvé
než vstoupí na horu k jídlu. Lid zajisté nebude jísti,
dokudž on nepřijde, nebo on požehná obětí, a potom
pozvaní jísti budou. A protož jděte, nebo v tuto chvíli
naleznete ho. 14 I šli do města. A když vcházeli do
prostřed města, aj, Samuel vycházel proti nim, aby
vstoupil na tu horu. 15 Hospodin pak zjevil Samuelovi
o jeden den prvé, nežli přišel Saul, řka: 16 V tuto chvíli
zítra pošli k tobě muže z země Beniamin, kteréhož
pomažeš, aby byl vůdce lidu mého Izraelského, a
vysvobodíť lid můj z ruky Filistinských; vzhlédlť jsem
zajisté na lid svůj, nebo přišlo volání jeho ke mně. 17 A
když Samuel uzřel Saule, řekl jemu Hospodin: Aj, teď
ten muž, o kterémž pravil jsem tobě: tenť spravovati
bude lid můj. 18 Tedy přistoupil Saul k Samuelovi
v bráně, a řekl: Ukaž mi, prosím, kde jest tuto dům
vidoucího? 19 I odpověděl Samuel Saulovi: Já jsem
vidoucí. Vstupiž přede mnou na horu, a budete dnes
jísti se mnou; potom ráno propustím tě, a cožkoli
jest v srdci tvém, oznámím tobě. 20 O oslice pak,
kteréžť se ztratily dnes třetí den, nic se nestarej, nebo
nalezeny jsou. Ale na koho žádost všeho Izraele?
Zdali ne na tebe a na všecken dům otce tvého? 21 I
odpověděl Saul a řekl: Zdaliž já nejsem syn Jemini, z
nejmenšího pokolení Izraelského? Ano i čeled má jest
nejchaternější ze všech čeledí pokolení Beniaminova.
Pročež jsi tedy ke mně mluvil taková slova? 22 A
pojav Samuel Saule i služebníka jeho, uvedl je do
pokoje, a dal jim místo nejpřednější mezi pozvanými,
jichž bylo okolo třidcíti mužů. 23 I řekl Samuel kuchaři:
Dej sem ten díl, kterýž jsem dal tobě, o kterémžť jsem
řekl: Schovej jej obzvláštně. 24 Když tedy přinesl
kuchař plece i s tím, což se ho přídrželo, položil
Samuel před Saule, a řekl: Teď, což pozůstalo, vezmi
sobě, jez; až k této chvíli zajisté zachováno jest to pro
tebe, jakž jsem řekl: Lidu jsem pozval. I jedl Saul s
Samuelem v ten den. 25 A když sešli s hory do města,
mluvil s Saulem na vrchní podlaze. 26 Potom vstali
velmi ráno. I stalo se, když záře vzcházela, že zavolal
Samuel Saule na hůru, řka: Vstaň, a propustím tě.
Vstal tedy Saul, a vyšli oba ven, on i Samuel. 27 A
když přicházeli na konec města, řekl Samuel Saulovi:
Rci služebníku, ať jde napřed, (i šel;) ty pak pozastav
se málo, ažť oznámím řeč Boží.

10 Tedy vzal Samuel nádobku oleje, a vylil na
hlavu jeho, a políbil ho, i řekl: Aj, teď pomazal
tě Hospodin nad dědictvím svým za vůdce. 2 Když
půjdeš dnes ode mne, nalezneš dva muže u hrobu
Ráchel v končinách Beniamin v Zelzachu. Kteříž
řeknou tobě: Nalezeny jsou oslice, jichž jsi chodil
hledati. A aj, otec tvůj nechav péče o oslice, stará
se o vás, pravě: Kterak udělám o syna svého? 3
A odejda odtud dále, přijdeš až k rovině Tábor. I
potkají se s tebou tam tři muži vstupující k Bohu
do Bethel, jeden nesa tři kozelce, druhý nesa tři
pecníky chleba, a třetí nesa láhvici vína. 4 Kteřížto
když tě pozdraví, dadíť dva chleby, kteréž přijmeš z
rukou jejich. 5 Potom přijdeš na pahrbek Boží, na
kterémž jest stráž Filistinská. A když tam vejdeš do
města, potká se s tebou zástup proroků sstupujících
s hory, a před nimi loutna, buben i píšťalka a harfa,
a oni prorokovati budou. 6 I sstoupí na tě Duch
Hospodinův, a prorokovati budeš s nimi, a proměněn
budeš v muže jiného. 7 Když tedy zběhnou se tato
znamení při tobě, učiň, cožkoli najde ruka tvá, nebo
Bůh s tebou jest. 8 Potom sstoupíš přede mnou do
Galgala, a aj, já sstoupím k tobě, abych obětoval
oběti zápalné, též abych obětoval oběti pokojné. Za
sedm dní čekati budeš, až přijdu k tobě, a ukážiť, co
bys měl činiti. 9 A bylo, když se obrátil, aby šel od
Samuele, že Bůh proměnil srdce jeho v jiné, a zběhla
se všecka ta znamení dne toho. 10 I přišli tam ku
pahrbku, a aj, zástup proroků proti němu, i sstoupil
na něj Duch Boží, a prorokoval u prostřed nich. 11
Stalo se tedy, že všickni, kdož ho znali prvé, viděli,
an prorokuje s proroky. Pročež mluvil každý, jeden k
druhému: Což se to stalo synu Cis? Zdali také Saul
mezi proroky? 12 I odpověděl jeden odtud a řekl: A
kdo jest otec jejich? Protož přišlo to v přísloví: Zdali
také Saul mezi proroky? 13 A přestav prorokovati,
přišel na horu. 14 Řekl pak strýc Saulův jemu a k
služebníku jeho: Kam jste chodili? Odpověděl: Hledati
oslic; když jsme pak poznali, že jich není, přišli jsme k
Samuelovi. 15 I řekl strýc Saulův: Pověz mi medle, co
vám řekl Samuel? 16 Odpověděl Saul strýci svému:
Oznámil nám místně, že by nalezeny byly oslice. Ale s
strany království nic mu neoznámil, co mluvil Samuel.
17 Svolal pak Samuel lid k Hospodinu do Masfa,
18 A řekl synům Izraelským: Takto praví Hospodin
Bůh Izraelský: Já jsem vyvedl Izraele z Egypta, a
vysvobodil jsem vás z ruky Egyptských, nýbrž z
ruky všech království ssužujících vás. 19 Ale vy
dnes zavrhli jste Boha svého, kterýž sám vyprošťuje
vás ze všech zlých věcí vašich a z úzkostí vašich,
a řekli jste jemu: Krále ustanov nad námi. Protož

nyní postavtež se před Hospodinem po pokoleních
svých a po tisících svých. 20 A když Samuel kázal
přistupovati všechněm pokolením Izraelským, přišlo
na pokolení Beniamin. 21 Potom kázal přistupovati
pokolení Beniamin po čeledech jich, i přišlo na čeled
Matri, a přišlo na Saule, syna Cis. I hledali ho, a není
nalezen. 22 Protož ptali se opět Hospodina: Přijde-li
ještě sem ten muž? I odpověděl Hospodin: Aj, skryl
se mezi nádobím. 23 Tedy běželi a vzali ho odtud. I
postavil se u prostřed lidu, a převyšoval všecken lid
od ramene svého vzhůru. 24 I řekl Samuel všemu
lidu: Vidíte-li, koho vyvolil Hospodin, žeť mu není
podobného ve všem lidu? Protož zkřikl všecken lid,
a řekli: Živ buď král! 25 I oznamoval Samuel lidu
o správě království, a vepsal to do knihy, kterouž
položil před Hospodinem. Potom propustil Samuel
všecken lid, jednoho každého do domu jeho. 26 Také
i Saul odšel do domu svého do Gabaa; a odešla s
ním vojska, jichžto srdcí Bůh se dotekl. 27 Ale lidé
nešlechetní řekli: Tento-liž nás vysvobodí? I pohrdali
jím, ani mu pocty nepřinesli. On pak činil se neslyše.

11 Tedy přitáhl Náhas Ammonitský, a položil se
proti Jábes v Gálad. I řekli všickni muži Jábes
k Náhasovi: Učiň s námi smlouvu, a budemeť
sloužiti. 2 Jimž odpověděl Náhas Ammonitský: Na
ten způsob učiním s vámi smlouvu, jestliže každému
z vás vyloupím oko pravé, a uvedu to pohanění
na všecken Izrael. 3 I řekli jemu starší Jábes:
Propůjč nám sedm dní, ať rozešleme posly po všech
končinách Izraelských, a nebude-li žádného, kdo by
nás vysvobodil, tedy vyjdeme k tobě. 4 Když pak
přišli ti poslové do Gabaa Saulova, a mluvili ta slova
v uši lidu, pozdvihli všickni hlasu svého a plakali. 5
A aj, Saul šel za voly s pole. I řekl Saul: Co je lidu,
že pláče? I vypravovali jemu slova mužů Jábes. 6
Tedy sstoupil Duch Boží na Saule, když uslyšel slova
ta, a rozhněvala se prchlivost jeho náramně. 7 A
vzav pár volů, rozsekal je na kusy, a rozeslal po
všech krajinách Izraelských po týchž poslích, řka:
Kdo by koli nešel za Saulem a za Samuelem, tak
se stane s voly jeho. I připadl strach Hospodinův na
lid, a vyšli jako muž jeden. 8 I sečtl je v Bezeku; a
bylo synů Izraelských třikrát sto tisíc, a mužů Juda
třidceti tisíců. 9 I řekli těm poslům, kteříž byli přišli:
Takto povíte mužům Jábes v Galád: Zítra budete
vysvobozeni, když slunce obejde. I přišli poslové, a
oznámili mužům Jábes, kteřížto zradovali se. 10 Tedy
řekli muži Jábes Ammonitským: Ráno vyjdeme k vám,
abyste nám učinili, cožkoli se vám za dobré viděti
bude. 11 Nazejtří pak rozdělil Saul lid na tři houfy;
i vskočili do prostřed vojska v čas jitřního bdění, a
bili Ammonitské, až slunce dobře vzešlo; kteříž pak
byli pozůstali, rozprchli se, tak že nezůstalo z nich
ani dvou pospolu. 12 I řekl lid Samuelovi: Kdo jest
ten, jenž pravil: Zdali Saul kralovati bude nad námi?
Vydejte ty muže, ať je zbijeme. 13 Ale Saul řekl:
Nebudeť dnes žádný zabit, poněvadž dnes učinil
Hospodin vysvobození v Izraeli. 14 I řekl Samuel
lidu: Přiďte, a poďme do Galgala, obnovíme tam
království. 15 Šel tedy všecken lid do Galgala, a
ustanovili tam Saule za krále před Hospodinem v
Galgala, a obětovali také tam oběti pokojné před
Hospodinem. I veselil se tam Saul a všickni muži
Izraelští velmi velice.

12 Mluvil pak Samuel ke všemu Izraelovi: Aj,
uposlechl jsem hlasu vašeho ve všem, což jste
mluvili ke mně, a ustanovil jsem nad vámi krále. 2 A
nyní aj, král jde před vámi, já pak zstaral jsem se a
ošedivěl, a synové moji, aj, mezi vámi jsou. Já také
chodil jsem před vámi od své mladosti až do dnešního
dne. 3 A však aj, teď jsem. Vydejte svědectví proti
mně před Hospodinem a před pomazaným jeho, vzal-
li jsem čího vola, aneb vzal-li jsem čího osla, utiskl-
li jsem koho, ublížil-li jsem komu, aneb vzal-li jsem
od koho úplatek, abych na něm přehlédl něco, a
navrátím vám. 4 Odpověděli: Neutiskl jsi nás, aniž jsi
ublížil nám, aniž jsi co vzal z ruky kterého člověka.
5 Řekl ještě jim: Svědek jest Hospodin proti vám,
svědek jest i pomazaný jeho v tento den, že jste
nenalezli při mně ničehož. I řekl lid: Svědek jest. 6
Tedy řekl Samuel lidu: Hospodin jest svědek, kterýž
učinil Mojžíše a Arona, a kterýž vyvedl otce vaše
z země Egyptské. 7 Protož nyní postavte se, ať
s vámi v soud vejdu před Hospodinem o všecky
spravedlivé skutky Hospodinovy, kteréž učinil s vámi
i s otci vašimi. 8 Když byl všel Jákob do Egypta,
volali otcové vaši k Hospodinu; i poslal Hospodin
Mojžíše a Arona, kteříž vyvedli otce vaše z Egypta, a
osadili je na tomto místě. 9 A když se zapomenuli
na Hospodina Boha svého, vydal je v ruku Zizary,
knížete vojska Azor, a v ruku Filistinských, též v
ruku krále Moábského, kteříž bojovali proti nim. 10
Ale když volali k Hospodinu a řekli: Zhřešili jsme,
nebo jsme opustili Hospodina, a sloužili jsme Bálim a
Astarot, protož nyní vysvobod' nás z ruky nepřátel
našich, a sloužiti budeme tobě: 11 I poslal Hospodin
Jerobále a Bedana a Jefte a Samuele, a vytrhl vás z
ruky nepřátel vašich okolních, a bydlili jste bezpečně.
12 Potom vidouce, že Náhas král synů Ammon přitáhl
proti vám, řekli jste mi: Nikoli, ale král bude kralovati

nad námi; ješto Hospodin Bůh váš jest králem vaším.
13 Nyní tedy, aj, král, kteréhož jste zvolili, za něhož
jste žádali, a aj, Hospodin ustanovil ho nad vámi
králem. 14 Budete-li se báti Hospodina, a jemu sloužiti
a poslouchati hlasu jeho, a nebudete-li se zpěčovati
řeči Hospodinově, tak i vy i král, kterýž kraluje nad
vámi, ostojíte, jdouce za Hospodinem Bohem vaším.
15 Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale
odporni budete řeči jeho, bude ruka Hospodinova
proti vám, jako i proti otcům vašim. 16 Ještě se teď
pozastavte, a vizte věc tuto velikou, kterouž učiní
Hospodin před očima vašima. 17 Zdaliž není dnes žeň
pšeničná? Volati budu k Hospodinu, i vydá hřímání
a déšť, tak že poznati a viděti musíte, jak jest to
velmi zlá věc, kteréž jste se dopustili před očima
Hospodinovýma, žádavše sobě krále. 18 Protož volal
Samuel k Hospodinu, a vydal Hospodin hřímání a
déšť v ten den. I bál se všecken lid Hospodina velmi i
Samuele. 19 A řekl všecken lid Samuelovi: Modl se
za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom
nezemřeli; nebo jsme přidali ke všem hříchům našim
i toto zlé, že jsme sobě žádali krále. 20 I řekl Samuel
lidu: Nebojte se. Učiniliť jste sic všecko to zlé, však
proto neodstupujte zpět od Hospodina, ale služte
Hospodinu celým srdcem svým. 21 Neodstupujte,
pravím, následujíce marnosti, totiž cizích bohů, kteříž
nic neprospívají, aniž vysvobozují, nebo jsou marnost.
22 Neopustíť zajisté Hospodin lidu svého pro jméno
své veliké; nebo zalíbilo se Hospodinu, aby vás sobě
vzdělal v lid. 23 Ode mne také odstup to, abych měl
hřešiti proti Hospodinu, a přestávati modliti se za vás,
nýbrž navoditi vás budu na cestu dobrou a přímou.
24 A však bojte se Hospodina a služte jemu v pravdě
celým srdcem svým; nebo vidíte, jak veliké věci učinil
s vámi. 25 Jestliže pak předce zle činiti budete, i vy i
král váš zahynete.

13 Saul tedy prvního léta kralování svého, (kraloval
pak dvě létě nad Izraelem,) 2 Vybral sobě
tři tisíce z Izraele. I bylo jich s Saulem dva tisíce v
Michmas a na hoře Bethel, a tisíc bylo s Jonatou
v Gabaa Beniaminově; ostatek pak lidu rozpustil
jednoho každého do příbytku jeho. 3 I pobil Jonata
stráž Filistinských, kterouž měli na pahrbku, a uslyšeli
to Filistinští. Tedy Saul troubil v troubu po vší zemi,
řka: Ať to slyší Hebrejští. 4 A tak slyšel všecken
Izrael, že bylo praveno: Pobil Saul stráž Filistinských,
pročež také zoškliven byl Izrael mezi Filistinskými.
I svolán jest lid za Saulem do Galgala. 5 Filistinští
pak sebrali se k boji proti Izraelovi, třidceti tisíc vozů,
a šest tisíc jezdců, a lidu ve množství, jako jest
písku na břehu mořském. I vytáhli a položili se v
Michmas na východ Betaven. 6 A protož muži Izraelští
vidouce, že jim úzko, (nebo byl ssoužen lid,) skryl
se lid v jeskyních a v ohradách, a v skalách a v
horách, i v jamách. 7 Hebrejští také přepravili se přes
Jordán do země Gád a Galád. Saul pak ještě byl v
Galgala, a všecken lid zastrašil se, jda za ním. 8 I
očekával tu za sedm dní vedlé času uloženého od
Samuele; a když nepřicházel Samuel do Galgala,
rozešel se lid od něho. 9 Tedy řekl Saul: Přineste
ke mně obět zápalnou a oběti pokojné. I obětoval
oběti zápalné. 10 Když pak již dokonal obětování
oběti zápalné, aj, Samuel přicházel, a Saul vyšel
proti němu, aby ho přivítal. 11 I řekl Samuel: Co jsi
učinil? Odpověděl Saul: Když jsem viděl, že se lid
rozchází ode mne, a ty nepřicházíš k uloženému dni,
a Filistinští byli shromážděni v Michmas: 12 I řekl
jsem: Nyní připadnou Filistinští na mne v Galgala,
a tváři Hospodinově nemodlil jsem se. Takž jsem
se opovážil a obětoval jsem oběti zápalné. 13 Tedy
řekl Samuel Saulovi: Bláznivě jsi učinil, nezachovals
přikázaní Hospodina Boha svého, kteréž přikázal
tobě; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé
nad Izraelem až na věky. 14 Ale již nyní království tvé
neostojí. Vyhledalť jest Hospodin sobě muže vedlé
srdce svého, jemuž rozkázal Hospodin, aby byl vůdce
nad lidem jeho; nebo jsi nezachoval, cožť přikázal
Hospodin. 15 Vstav pak Samuel, vstoupil z Galgala
do Gabaa Beniaminova. A Saul načetl lidu, kterýž
zůstával při něm, okolo šesti set mužů. 16 Saul tedy
a Jonata syn jeho, i lid, kterýž zůstával s nimi, byli v
Gabaa Beniaminově, Filistinští pak leželi v Michmas.
17 I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré
rozdělení. Houf jeden obrátil se k cestě Ofra, k zemi
Sual; 18 A houf druhý obrátil se na cestu Betoron;
houf pak třetí pustil se cestou krajiny, kteráž patří
k údolí Seboim na poušť. 19 Kováře pak žádného
nenalézalo se ve vší zemi Izraelské; nebo byli řekli
Filistinští: Aby sobě Hebrejští nenadělali mečů a kopí.
20 Protož chodívali všickni Izraelští k Filistinským, aby
ostřil sobě jeden každý radlici svou, a motyku svou,
sekeru svou i vidly své, 21 Sic jinak byly štěrbiny na
radlicích, motykách, vidlách třírohých a sekerách;
také i o zaostření ostnu bývalo těžko. 22 I bylo, že
v čas boje nenalézalo se meče ani kopí u žádného
z lidu toho, kterýž byl s Saulem a s Jonatou, toliko
u Saule a u Jonaty syna jeho. 23 Vyšla pak stráž
Filistinských k cestám Michmas.

14 Stalo se pak jednoho dne, že řekl Jonata syn
Saulův služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poď,

půjdeme k stráži Filistinských, kteráž jest na oné
straně. Ale otci svému toho nepověděl. 2 Saul však
zůstával na kraji pahrbku pod jabloní zrnatou, kteráž
byla v Migron; a lidu, kterýž byl s ním, bylo okolo
šesti set mužů, 3 Tolikéž Achiáš syn Achitobův,
bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí, kněze
Hospodinova v Sílo, kterýž nosil efod. Ale lid nevěděl,
že by odšel Jonata. 4 Mezi těmi pak průchody, jimiž
pokoušel se Jonata přejíti k stráži Filistinských, byla
skála příkrá k přecházení s této strany, též skála
příkrá k přecházení s oné strany; jméno jedné Bóses,
a jméno druhé Seneh. 5 Jedna skála byla na půlnoci
proti Michmas, a druhá na poledne proti Gabaa. 6 I
řekl Jonata služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Pod',
přejděme k stráži těch neobřezaných, snad bude
Hospodin s námi; neboť není nesnadné Hospodinu
zachovati ve mnoze aneb v mále. 7 Odpověděl
oděnec jeho: Učiň, cožkoli jest v srdci tvém, obrať
se, kam chceš; aj, budu s tebou podlé vůle tvé. 8 I
řekl Jonata: Aj, my jdeme k mužům těm, a ukážeme
se jim. 9 Jestliže řeknou nám takto: Počkejte, až
přijdeme k vám, stůjme na místě svém, a nechoďme
k nim. 10 Pakli by řekli takto: Vstupte k nám, jděme,
nebo vydal je Hospodin v ruku naši. To zajisté nám
bude za znamení. 11 Ukázali se tedy oba dva stráži
Filistinských. I řekli Filistinští: Hle, Hebrejští lezou z
děr, v nichž se byli skryli. 12 I mluvili někteří z stráže
té k Jonatovi a k oděnci jeho, a řekli: Vstupte k nám,
a povíme vám něco. Pročež řekl Jonata k oděnci
svému: Podiž za mnou, nebo je vydal Hospodin v
ruku Izraele. 13 A tak lezl čtvermo Jonata a oděnec
jeho za ním. I padali před Jonatou, a oděnec jeho
mordoval je, jda za ním. 14 A to byla porážka první, v
níž zbil Jonata a oděnec jeho okolo dvadcíti mužů,
jako v půl honech rolí dvěma volům s zápřež. 15
Protož byl strach v tom ležení a na tom poli, i na všem
tom lidu; strážní i oni loupežníci děsili se též, až se
země třásla, nebo byla v strachu Božím. 16 A vidouce
strážní Saulovi v Gabaa Beniaminově, oznámili, jak
množství to narůzno prchá, a vždy více se potírá. 17
Saul pak řekl lidu, kterýž s ním byl: Vyhledejte i hned
a zvězte, kdo jest z našich odšel. A když vyhledávali,
hle, Jonaty nebylo a oděnce jeho. 18 I řekl Saul
Achiášovi: Postav sem truhlu Boží. (Truhla pak Boží
toho času byla s syny Izraelskými.) 19 I stalo se, když
ještě mluvil Saul k knězi, že hřmot, kterýž byl v vojště
Filistinských, více se rozcházel a rozmáhal. Protož
řekl Saul knězi: Spusť ruku svou. 20 Shromáždili
se tedy Saul i všecken lid, kterýž s ním byl, a přišli
až k té bitvě; a aj, byl meč jednoho proti druhému
s hřmotem velmi velikým. 21 Hebrejští pak někteří
byli s Filistinskými prvé, kteříž táhli s nimi polem sem
i tam; i ti také obrátili se a stáli při lidu Izraelském,
kterýž byl s Saulem a s Jonatou. 22 Všickni také
muži Izraelští, kteříž se skryli na hoře Efraim, když
uslyšeli, že by utíkali Filistinští, honili je i oni v té bitvě.
23 I vysvobodil Hospodin toho dne Izraele. Boj pak
protáhl se až do Betaven. 24 A ačkoli muži Izraelští
utrápili se toho dne, však Saul zavázal lid s přísahou,
řka: Zlořečený muž, kterýž by jedl chléb prvé, než
bude večer, a než se pomstím nad nepřátely svými.
A tak neokusil všecken lid chleba. 25 Všecken pak
lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost medu
po zemi. 26 A když všel lid do lesa, viděl tekoucí
med; žádný však nepřičinil k ústům svým ruky své,
nebo se bál lid té přísahy. 27 Ale Jonata neslyšev, že
otec jeho zavazoval lid přísahou, vztáhl hůl, kterouž
měl v ruce své, a omočil konec její v plástu medu,
a obrátil ruku svou k ústům svým; i osvítily se oči
jeho. 28 Odpovídaje pak jeden z lidu, řekl: Velikou
přísahou zavázal otec tvůj lid, řka: Zlořečený muž,
kterýž by jedl chléb dnes, ačkoli zemdlel lid. 29 Tedy
řekl Jonata: Zkormoutil otec můj lid země. Pohleďte,
prosím, jak se osvítily oči mé, hned jakž jsem okusil
maličko medu toho. 30 Čím více kdyby se byl směle
najedl dnes lid z loupeží nepřátel svých, kterýchž
dosáhl? Nebyla-liž by se nyní stala větší porážka
Filistinských? 31 A tak bili toho dne Filistinské od
Michmas až do Aialon; i ustal lid náramně. 32 Protož
obrátil se lid k loupeži, a nabravše ovcí a volů i telat,
zbili je na zemi; i jedl lid se krví. 33 I pověděli Saulovi,
řkouce: Aj, lid hřeší proti Hospodinu, jeda se krví.
Kterýž řekl: Přestoupili jste přikázaní. Přivaltež i hned
ke mně kámen veliký. 34 Opět řekl Saul: Rozejděte
se mezi lid a rcete jim: Přiveďte ke mně jeden každý
vola svého a jeden každý dobytče své, a bíte tuto a
jezte, i nebudete hřešiti proti Hospodinu, jedouce se
krví. Přivedli tedy všecken lid jeden každý vola svého
rukou svou té noci a zabíjeli tu. 35 Vzdělal také Saul
oltář Hospodinu; to nejprvnější oltář udělal Hospodinu.
36 Potom řekl Saul: Pusťme se po Filistinských v noci,
a budeme je loupiti až do jitra, aniž zůstavujme z nich
koho. Kteříž řekli: Cožť se koli vidí za dobré, učiň.
Ale kněz řekl: Přistupme sem k Bohu. 37 I tázal se
Saul Boha: Pustím-li se za Filistinskými? Dáš-li je
v ruku Izraelovu? I neodpověděl mu v ten den. 38
Protož řekl Saul: Přistupujte sem všecka knížata lidu,
a vyzvězte a vyhledejte, kdo se jest dopustil dnes
hříchu nějakého? 39 Nebo živť jest Hospodin, kterýž
vysvobozuje Izraele, že byť pak i na Jonatovi synu
mém to bylo, smrtí umře. I neodpověděl jemu žádný
ze všeho lidu. 40 Řekl také všemu Izraelovi: Buďte vy

na jedné straně, já pak a Jonata syn můj budeme na
druhé straně. Odpověděl lid Saulovi: Učiň, cožť se
za dobré vidí. 41 Protož řekl Saul Hospodinu Bohu
Izraelskému: Ukaž spravedlivě. I přišlo na Jonatu a
Saule, lid pak z toho vyšel. 42 I řekl Saul: Vrzte los
mezi mnou a mezi Jonatou synem mým. A postižen
jest Jonata. 43 Řekl tedy Saul Jonatovi: Pověz mi,
co jsi učinil? I pověděl mu Jonata a řekl: Toliko jsem
okusil maličko medu koncem holi, kterouž jsem měl v
ruce své, a aj, proto-liž mám umříti? 44 Odpověděl
Saul: Toto učiň mi Bůh a toto přidej, že smrtí umřeš,
Jonato. 45 I řekl lid Saulovi: Což tedy umříti má
Jonata, kterýž učinil vysvobození toto veliké v Izraeli?
Odstup to, živť jest Hospodin, že nespadne vlas s
hlavy jeho na zemi, poněvadž s pomocí Boží učinil to
dnes. I vyprostil lid Jonatu, tak aby nebyl usmrcen.
46 Tedy odtáhl Saul od Filistinských; Filistinští také
navrátili se k místu svému. 47 Saul pak uvázav se
v království nad Izraelem, bojoval vůkol se všemi
nepřátely svými, s Moábskými a s syny Ammon,
a s Edomem, i s králi Soba, a s Filistinskými; a
kamž se koli obracel, ukrutnost provodil. 48 Sebrav
také vojska, porazil Amalecha, a vysvobodil Izraele
z ruky zhoubců jeho. 49 Byli pak synové Saulovi:
Jonata a Jesui a Melchisua; a jména dvou dcer
jeho, jméno prvorozené Merob, jméno pak mladší
Míkol. 50 A jméno manželky Saulovy Achinoam,
dcera Achimaasova; jméno pak hejtmana vojska jeho
Abner, syn Ner, strýce Saulova. 51 Nebo Cis byl otec
Saulův, a Ner otec Abnerův, syn Abielův. 52 Byla pak
válka veliká s Filistinskými po všecky dny Saulovy,
protož kohožkoli Saul viděl muže silného, a kohokoli
udatného, bral ho k sobě.

15 Řekl pak Samuel Saulovi: Hospodin poslal
mne, abych tě pomazal za krále nad lidem
jeho, nad Izraelem, pozorujž tedy nyní hlasu slov
Hospodinových. 2 Takto praví Hospodin zástupů:
Rozpomenul jsem se na to, co jest činil Amalech
Izraelovi, že se položil proti němu na cestě, když
se bral z Egypta. 3 Protož i hned táhni a zkaz
Amalecha, a zahlaďte jako proklaté všecko, což má.
Neslitovávejž se nad ním, ale zahub od muže až do
ženy, od malého až do toho, kterýž prsí požívá, od
vola také až do ovce, a od velblouda až do osla.
4 Sebral tedy Saul lid, a sečtl je v Telaim, dvakrát
sto tisíc pěších, a deset tisíc mužů Judských. 5 A
přitáhl Saul až k městu Amalechovu, aby bojoval v
údolí jeho. 6 I řekl Saul Cinejským: Jděte, oddělte
se, vyjděte z prostředku Amalechitských, abych vás
s nimi nezahladil; nebo vy jste učinili milosrdenství
se všemi syny Izraelskými, když šli z Egypta. A tak
odšel Cinejský z prostředku Amalecha. 7 I porazil
Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do Sur,
kteréž jest naproti Egyptu. 8 Jal také Agaga krále
Amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil
ostrostí meče. 9 I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a
nejlepší bravy a skoty a krmný dobytek, a berany
i všecko, což lepšího bylo, a nechtěli vyhubiti jich;
což pak bylo ničemného a churavého, to zahubili. 10
A protož stalo se slovo Hospodinovo k Samuelovi,
řkoucí: 11 Žel mi, že jsem Saule ustanovil za krále,
nebo odvrátil se ode mne, a slov mých nevyplnil. I
rozhorlil se Samuel náramně a volal k Hospodinu
celou noc. 12 Vstav pak Samuel, šel vstříc Saulovi
ráno. I oznámili Samuelovi, řkouce: Saul přišel na
Karmel, a aj, připravil sobě místo, a odtud hnuv se,
táhl a sstoupil do Galgala. 13 A když přišel Samuel k
Saulovi, řekl jemu Saul: Požehnaný ty od Hospodina,
vyplnil jsem slovo Hospodinovo. 14 Samuel pak řekl:
Jaké pak jest to bečení ovcí těch v uších mých, a
řvání volů, kteréž já slyším? 15 Odpověděl Saul:
Od Amalechitských přihnali je; nebo zachoval lid,
což nejlepšího bylo z bravů a skotů, aby to obětoval
Hospodinu Bohu tvému, ostatek pak jsme zahladili
jako proklaté. 16 I řekl Samuel Saulovi: Dopusť, ať
oznámím tobě, co jest mi mluvil Hospodin noci této.
Dí jemu: Oznam. 17 Tedy řekl Samuel: Zdali jsi nebyl
maličký sám u sebe? A předce učiněn jsi hlavou
pokolení Izraelských, a pomazal tě Hospodin za krále
nad Izraelem. 18 A poslal tě Hospodin na cestu a řekl
tobě: Jdi, zahub jako proklaté hříšníky ty Amalechitské,
a bojuj proti nim, dokudž byste nevyhladili jich. 19
Pročež jsi tedy neuposlechl hlasu Hospodinova, ale
obrátil jsi se k loupeži, a učinils zlou věc před očima
Hospodinovýma? 20 Odpověděl Saul Samuelovi:
Však jsem uposlechl hlasu Hospodinova, a šel jsem
cestou, kterouž poslal mne Hospodin, a přivedl jsem
Agaga krále Amalechitského, i Amalechitské jako
proklaté vyhubil jsem. 21 Ale lid vzal z loupeží bravy a
skoty přední z věcí proklatých, k obětování Hospodinu
Bohu tvému v Galgala. 22 I řekl Samuel: Zdaliž líbost
takovou má Hospodin v zápalích a v obětech, jako
když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj,
poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství
státi, nežli tuk skopců přinášeti. 23 Nebo zpoura
jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti
přikázaní jako modlářství a obrazové. Poněvadž jsi
pak zavrhl řeč Hospodinovu, i on také zavrhl tě,
abys nebyl králem. 24 Tedy řekl Saul Samuelovi:
Zhřešil jsem, že jsem přestoupil rozkaz Hospodinův
a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a povolil jsem

hlasu jejich. 25 Protož nyní odpusť, prosím, hřích můj,
a navrať se se mnou, ať se pomodlím Hospodinu.
26 I řekl Samuel Saulovi: Nenavrátím se s tebou;
nebo jsi zavrhl řeč Hospodinovu, tebe také zavrhl
Hospodin, abys nebyl králem nad Izraelem. 27 A
když se obrátil Samuel, aby odšel, Saul uchytil křídlo
pláště jeho, i odtrhlo se. 28 Tedy řekl jemu Samuel:
Odtrhlť jest Hospodin království Izraelské dnes od
tebe, a dal je bližnímu tvému, lepšímu, než jsi ty. 29
Však proto vítěz Izraelský klamati nebude, ani želeti;
nebo není člověkem, aby měl čeho želeti. 30 On pak
řekl: Zhřešilť jsem, ale vždy mne cti, prosím, před
staršími lidu mého a před Izraelem, a navrať se se
mnou, abych se pomodlil Hospodinu Bohu tvému.
31 I navrátiv se Samuel, šel za Saulem, a pomodlil
se Saul Hospodinu. 32 Řekl pak Samuel: Přiveďte
ke mně Agaga, krále Amalechitského. I šel k němu
Agag nádherně; nebo řekl Agag: Jistě odešla hořkost
smrti. 33 Ale Samuel řekl: Jakož uvedl sirobu na ženy
meč tvůj, takť osiří matka tvá nad jiné ženy. I rozsekal
Samuel Agaga na kusy před Hospodinem v Galgala.
34 Potom odšel Samuel do Ráma, Saul pak vstoupil
do domu svého, do Gabaa Saulova. 35 A již potom
více Samuel neviděl Saule až do dne smrti své; však
plakal Samuel Saule. Hospodin pak želel toho, že
učinil Saule králem nad Izraelem.

16 Řekl pak Hospodin Samuelovi: I dokudž ty
budeš plakati Saule, poněvadž jsem já ho
zavrhl, aby nekraloval nad Izraelem? Naplň roh svůj
olejem a poď, pošli tě k Izai Betlémskému; nebo
jsem vybral sobě z synů jeho krále. 2 I řekl jemu
Samuel: Kterak mám jíti? Nebo Saul uslyše, zabije
mne. Odpověděl Hospodin: Jalovici z stáda vezmeš s
sebou, a díš: Přišel jsem, abych obětoval Hospodinu.
3 A pozveš Izai k oběti, jáť pak ukáži, co bys měl činiti;
i pomažeš mi toho, o kterémž já tobě povím. 4 A tak
učinil Samuel, jakž mu byl mluvil Hospodin, a přišel do
Betléma. A ulekše se starší města, vyšli proti němu
a řekli: Pokojný-li jest příchod tvůj? 5 Odpověděl:
Pokojný. Abych obětoval Hospodinu, přišel jsem.
Posvěťte se, a poďte k oběti se mnou. Posvětil také
Izai a synů jeho, a pozval jich k oběti. 6 Když pak
přišli, vida Eliába, řekl: Jistě před Hospodinem jest
pomazaný jeho. 7 Ale Hospodin řekl Samuelovi:
Nehleď na tvárnost jeho a na zrůst postavy jeho, nebo
jsem ho zavrhl; neboť ne patřím, nač patří člověk.
Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale
Hospodin hledí k srdci. 8 I povolal Izai Abinadaba, a
kázal mu jíti před Samuele. Kterýž řekl: Také ani toho
nevyvolil Hospodin. 9 Rozkázal též Izai jíti Sammovi.
I řekl: Ani toho nevyvolil Hospodin. 10 Takž rozkázal
Izai jíti sedmi synům svým před Samuele. Ale Samuel
řekl Izai: Ani těch nevyvolil Hospodin. 11 Potom řekl
Samuel Izai: Jsou-li to již všickni synové? Odpověděl:
Ještěť zůstává nejmladší, a aj, pase ovce. Tedy řekl
Samuel Izai: Pošli a vezmi jej; nebo aniž sedneme za
stůl, dokudž on sem nepřijde. 12 I poslal a přivedl ho.
(Byl pak on ryšavý, krásných očí a libého vzezření.) I
řekl Hospodin: Vstana, pomaž ho, nebo to jest ten.
13 Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal ho u
prostřed bratří jeho. I odpočinul Duch Hospodinův na
Davidovi od toho dne i potom. A Samuel vstav, odšel
do Ráma. 14 Takž Duch Hospodinův odšel od Saule,
a nepokojil ho duch zlý od Hospodina. 15 Služebníci
pak Saulovi řekli jemu: Aj, teď duch Boží zlý nepokojí
tě. 16 Nechť, medle, rozkáže pán náš služebníkům
svým, kteříž stojí před tebou, ať hledají muže, kterýž
by uměl hráti na harfu, aby, když by přišel na tě
duch Boží zlý, hral rukou svou, a tobě aby lehčeji
bylo. 17 Tedy řekl Saul služebníkům svým: Medle,
vyhledejte mi muže, kterýž by uměl dobře hráti, a
přiveďte ke mně. 18 I odpověděl jeden z služebníků a
řekl: Aj, viděl jsem syna Izai Betlémského, kterýž umí
hráti, muže udatného a bojovného, též správného a
krásného, a jest s ním Hospodin. 19 Protož poslal
Saul posly k Izai, řka: Pošli mi Davida syna svého,
kterýž jest při stádu. 20 Tedy Izai vzal osla, chléb a
nádobu vína a kozelce jednoho, a poslal po Davidovi
synu svém Saulovi. 21 Když pak přišel David k
Saulovi, stál před ním; i zamiloval ho velmi, a učiněn
jest jeho oděncem. 22 Potom poslal opět Saul k Izai,
řka: Medle, nechť David stojí přede mnou, neboť
jest našel milost před očima mýma. 23 I bývalo, že
kdyžkoli napadal duch Boží Saule, David, bera harfu,
hrával rukou svou; i míval Saul polehčení, a lépe mu
bývalo, nebo ten duch zlý odstupoval od něho.

17 I sebrali Filistinští vojska svá k boji, a shromáždili
se u Socho, kteréž jest Judovo, a položili se
mezi Socho a Azeka na pomezí Dammim. 2 Ale
Saul a muži Izraelští sebravše se, položili se v údolí
Elah, a sšikovali se k bitvě proti Filistinským. 3 I stáli
Filistinští na hoře s strany jedné, a Izraelští stáli na
hoře s strany druhé, a údolí bylo mezi nimi. 4 I vyšel
muž bojovník z vojska Filistinského, Goliáš jménem,
z Gát, zvýší šesti loket a dlani. 5 Lebka pak ocelivá
na hlavě jeho, a v pancíř brněný byl oblečen, kterýžto
pancíř vážil pět tisíc lotů oceli. 6 Též plechovice
ocelivé byly na nohách jeho, a pavéza ocelivá mezi
rameny jeho. 7 A dřevo u kopí jeho jako vratidlo
tkadlcovské, železo pak ostré kopí jeho vážilo šest

set lotů železa; a ten, kterýž nosil braň jeho, šel před
ním. 8 I postavil se, a volal na vojska Izraelská, řka
k nim: Nač jste to vyšli, vojensky se sšikovavše?
Zdaliž já nejsem Filistinský, a vy služebníci Saulovi?
Vyberte z sebe muže, kterýž by sstoupil ke mně. 9
Jestližeť mi bude moci odolati a zabije mne, tedy
budeme služebníci vaši; paklit' já přemohu jej a zabiji
ho, budete vy služebníci naši, a sloužiti budete nám.
10 Pravil také ten Filistinský: Já jsem dnes zhaněl
vojska Izraelská. Vydejtež mi muže, abychom se bili
spolu. 11 A když uslyšel Saul i všecken Izrael slova
Filistinského taková, ulekli se a báli se velmi. 12 David
pak ten syn muže Efratejského z Betléma Judova,
(jehož jméno Izai, kterýž měl osm synů, a již se byl
sstaral za dnů Saule, přiblíživ se k lidem sešlým. 13
Tři také synové Izai starší šedše, táhli na vojnu s
Saulem. Jména těch tří synů jeho, kteříž byli šli k boji:
Eliáb prvorozený, a druhý po něm Abinadab, třetí pak
Samma. 14 Ale David byl nejmladší. A tak ti tři synové
starší odešli s Saulem.) 15 David tedy odšel od Saule
a navrátil se, aby pásl stádo otce svého v Betlémě. 16
I přicházel ten Filistinský ráno a večer, a stavěl se po
čtyřidceti dní. 17 Tedy řekl Izai Davidovi synu svému:
Vezmi i hned pro bratří své efi pražmy této a deset
chlebů těchto, a běž do vojska k bratřím svým. 18 A
deset syřečků mladých těchto doneseš hejtmanu,
a navštívě bratří své, pozdravíš jich, a základ jejich
vyzdvihneš. 19 Saul pak i oni, i všickni muži Izraelští
byli v údolí Elah, bojujíce proti Filistinským. 20 A tak
vstav David tím raněji a zanechav stáda při strážném,
vzal to a šel, jakž mu byl přikázal Izai. I přišel až k
šancům, a aj, vojsko vycházelo do šiku a křičelo k
bitvě. 21 I sšikovali se Izraelští, ano i Filistinští, vojsko
proti vojsku. 22 Protož David zanechav břemene,
kteréž s sebe složil u strážného při břemeních, běžel
do vojska; a když přišel, tázal se bratří svých, jak se
mají. 23 A když on s nimi mluvil, aj, muž bojovník
jménem Goliáš, Filistinský z Gát, vycházel z vojska
Filistinských a mluvil jako i prvé; což slyšel i David.
24 Všickni pak muži Izraelští, jakž uzřeli toho muže,
utíkali před tváří jeho, a báli se náramně. 25 I mluvili
Izraelští mezi sebou: Viděli-li jste toho muže, kterýž
vyšel? Nebo aby pohanění uvedl na Izraele, vyšel.
Kdož by ho zabil, zbohatí ho král bohatstvím velikým,
a dceru svou dá jemu, i dům otce jeho osvobodí v
Izraeli. 26 I mluvil David mužům, kteříž stáli u něho, a
řekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by zabil toho
Filistinského a odjal pohanění od Izraele? Nebo kdo
jest Filistinský neobřezaný ten, že pohanění uvodí na
vojsko Boha živého? 27 Odpověděl jemu lid v táž
slova, řka: To bude dáno muži, kterýž by ho zabil.
28 A uslyšev Eliáb, bratr jeho nejstarší, že mluví s
těmi muži, rozhněval se Eliáb velmi na Davida, a řekl:
Proč jsi sem přišel? A komus nechal kolikasi těch
ovec na poušti? Známť já pýchu tvou a zlost srdce
tvého, žes přišel dívati se bitvě. 29 I řekl David: Což
jsem pak učinil? Zdaž mi nebylo poručeno? 30 Tedy
šel od něho k jinému, jehož se tázal jako i prvé. I
odpověděl jemu lid tak jako i prvé. 31 A tak roznesla
se slova, kteráž mluvil David, a oznámili je Saulovi.
Kterýžto povolal ho. 32 I řekl David Saulovi: Nechť
se neleká srdce člověka pro něho; služebník tvůj
půjde a bude se bíti s Filistinským tímto. 33 Ale Saul
řekl Davidovi: Nebudeš moci jíti proti Filistinskému
tomu, abys se potýkal s ním; nebo mládenček jsi, on
pak jest muž bojovný od mladosti své. 34 Odpověděl
David Saulovi: Služebník tvůj pastýřem byl stáda
otce svého, a když přicházel lev aneb nedvěd, a bral
dobytče z stáda, 35 Já dostihal jsem ho a bil jsem
jej, a vydíral jsem je z hrdla jeho. Pakli se na mne
obořil, tedy ujma ho za čelist, bil jsem jej, až jsem
ho i zabil. 36 I lva i nedvěda zabil služebník tvůj;
budeť tedy Filistinský neobřezanec ten jako který z
nich, nebo zhaněl vojska Boha živého. 37 Řekl také
David: Hospodin, kterýž vytrhl mne z moci lva a z
moci nedvěda, ontť mne vytrhne z ruky Filistinského
tohoto. Tedy řekl Saul Davidovi: Jdi, a Hospodin
budiž s tebou. 38 I dal Saul obléci Davida v šaty
své, a vstavil lebku ocelivou na hlavu jeho, a oblékl
ho v pancíř. 39 Připásal také David meč jeho na ty
šaty jeho, a chtěl jíti, ale že tomu nezvykl, protož
řekl David Saulovi: Nemohuť v tom jíti, nebo jsem
nepřivykl. I složil to David s sebe. 40 A vzav hůl svou
do ruky své, vybral sobě pět kamenů hladkých z
potoku, a vložil je do mošničky pastýřské, kterouž
měl, totiž do pytlíku, a prak svůj v ruce nesl, a přiblížil
se k Filistinskému. 41 Bral se také i Filistinský, jda a
přibližuje se k Davidovi, a muž ten, kterýž nesl braň
jeho, šel před ním. 42 A když pohleděl Filistinský a
uzřel Davida, pohrdal jím, proto že byl mládenček,
a ryšavý, a krásného vzezření. 43 I řekl Filistinský
Davidovi: Což jsem pes, že jdeš proti mně s holí? A
zlořečil Filistinský Davidovi skrze bohy své. 44 Řekl
také Filistinský Davidovi: Pod' ke mně, a dámť tělo tvé
ptákům nebeským a šelmám zemským. 45 Odpověděl
David Filistinskému: Ty jdeš ke mně s mečem a
s kopím a s pavézou, ale já k tobě jdu ve jménu
Hospodina zástupů, Boha vojsk Izraelských, kterémuž
jsi ty utrhal. 46 Dnešního dne zavře tě Hospodin v ruku
mou, a zabiji tě, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám
těla vojska Filistinského dnes ptákům nebeským a
šelmám zemským, a pozná všecka země, žeť jest

Bůh v Izraeli. 47 A zvíť všecko shromáždění toto, že
ne mečem ani kopím vysvobozuje Hospodin; (nebo
Hospodinův jest boj,) protož vydáť vás v ruce naše.
48 Stalo se pak, že když vstal ten Filistinský, a šel,
přibližuje se proti Davidovi, pospíšil i David a běžel
proti Filistinskému, aby se s ním potýkal. 49 V tom
David vztáh ruku svou k mošničce, vyňal z ní kámen,
kterýmž hodil z praku, a udeřil Filistinského v čelo
jeho tak, že kámen uvázl v čele jeho. I padl tváří
svou na zem. 50 A tak přemohl David Filistinského
prakem a kamenem, a udeřiv Filistinského, zabil jej,
ačkoli David žádného meče v ruce neměl. 51 A přiběh
David, stál nad Filistinským. Potom pochytiv meč
jeho, dobyl ho z pošvy a zabil jej, a sťal jím hlavu
jeho. To vidouce Filistinští, že umřel nejsilnější jejich,
utíkali. 52 A protož vstavše muži Izraelští a Judští,
zkřikli a honili Filistinské, až kde se vchází do údolí, a
až k branám Akaron. I padali, raněni jsouce, Filistinští
po cestě k Saraim, až do Gát a až do Akaron. 53 A
navrátivše se synové Izraelští od honění Filistinských,
vzebrali tábor jejich. 54 Potom David vzav hlavu
toho Filistinského, přinesl ji do Jeruzaléma, a odění
jeho složil v stanu svém. 55 Tehdáž pak, když viděl
Saul Davida jdoucího proti tomu Filistinskému, řekl
Abnerovi hejtmanu vojska: Abner, čí jest syn ten
mládenček? Odpověděl Abner: Jako jest živa duše
tvá, králi, že nevím. 56 Ale král řekl: Zeptej ty se, čí
jest syn mládenec ten. 57 Když se pak vracoval David
od zabití Filistinského toho, pojav ho Abner, přivedl
jej před Saule, an drží hlavu Filistinského v ruce své.
58 I řekl jemu Saul: Čí jsi syn, mládenče? Odpověděl
David: Syn služebníka tvého Izai Betlémského.

18 I stalo se, že když přestal mluviti k Saulovi,
duše Jonatova spojila se s duší Davidovou,
tak že ho zamiloval Jonata jako sebe samého. 2 A
tak Saul vzal jej k sobě toho dne, a nedopustil mu
navrátiti se do domu otce jeho. 3 I učinil Jonata s
Davidem smlouvu, proto že ho miloval jako duši svou.
4 A složiv Jonata s sebe plášť, kterýmž byl odín, dal
jej Davidovi, i roucho své, až do meče svého, a až do
lučiště svého, i do pasu svého. 5 Vycházel pak David,
k čemuž ho koli posílal Saul, opatrně sobě počínaje. I
ustanovil ho Saul nad vojáky, a líbil se všemu lidu,
též i služebníkům Saulovým. 6 Stalo se pak, když
se oni domů brali, a David též se navracoval od
zabití Filistinského, že vyšly ženy z každého města
Izraelského, zpívajíce a plésajíce, vstříc Saulovi králi
s bubny, s veselím a s husličkami. 7 A prozpěvovaly
jedny po druhých ženy ty, hrajíce, a řekly: Porazilť
jest Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců. 8
I rozhněval se Saul náramně, nebo nelíbila se mu
ta řeč. Pročež řekl: Dali Davidovi deset tisíc, a mně
dali toliko tisíc. Co mu ještě přes to přivlastní, leč
království? 9 Protož Saul zlobivě hleděl na Davida
od toho dne i vždycky. 10 Stalo se pak druhého
dne, že duch Boží zlý napadl Saule, a prorokoval
u prostřed domu svého, a David hral rukou svou
jako i jindy vždycky. Saul pak měl kopí v ruce své.
11 I vyhodil Saul kopí, řka: Prohodím Davida až do
stěny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát. 12 A
bál se Saul Davida, proto že Hospodin byl s ním,
a od Saule odstoupil. 13 Protož vybyl ho Saul od
sebe, a učinil jej sobě hejtmanem nad tisíci; kterýžto
vycházel i vcházel před lidem. 14 David pak ve všech
cestách svých opatrně sobě počínal, nebo Hospodin
byl s ním. 15 A když to viděl Saul, že sobě velmi
opatrně počíná, bál se ho. 16 Ale všecken Izrael i
Juda miloval Davida, nebo vycházel i vcházel před
nimi. 17 Tedy řekl Saul Davidovi: Aj, dceru svou starší
Merob dámť za manželku, toliko mi buď muž silný,
a veď boje Hospodinovy. (Saul pak myslil: Nechť
neschází od mé ruky, ale od ruky Filistinských.) 18
I řekl David Saulovi: Kdo jsem já, a jakýž jest rod
můj a čeled otce mého v Izraeli, abych byl zetěm
královým? 19 I stalo se, že když již Merob dcera
Saulova měla dána býti Davidovi, dána jest Adrielovi
Molatitskému za manželku. 20 Milovala pak Míkol
dcera Saulova Davida; což když oznámili Saulovi,
líbilo se to jemu. 21 (Nebo řekl Saul: Dámť mu ji,
aby mu byla osídlem, a aby proti němu byla ruka
Filistinských.) A tak řekl Saul Davidovi: Po této druhé
budeš mi již zetěm. 22 I rozkázal Saul služebníkům
svým: Mluvte k Davidovi tajně, řkouce: Aj, libuje tě
sobě král, a všickni služebníci jeho laskavi jsou na
tebe; nyní tedy budiž zetěm královým. 23 A když
mluvili služebníci Saulovi v uši Davidovy slova ta,
odpověděl David: Zdaliž se vám malá věc zdá, býti
zetěm královým? A já jsem člověk chudý a opovržený.
24 Tedy služebníci Saulovi oznámili jemu, řkouce:
Taková slova mluvil David. 25 I řekl Saul: Takto
rcete Davidovi: Není žádostiv král věna, toliko sto
obřízek Filistinských, aby byla pomsta nad nepřátely
královskými. (Saul pak to obmýšlel, aby David upadl
v ruku Filistinských.) 26 Protož oznámili služebníci
jeho Davidovi slova ta, a líbilo se to Davidovi, aby byl
zetěm královým. Ještě se pak nebyli vyplnili dnové
ti, 27 Když vstav David, odšel, on i muži jeho, a zbil
z Filistinských dvě stě mužů, jejichž obřízky přinesl
David, a z úplna je dali králi, aby byl zetěm královým.
I dal jemu Saul Míkol dceru svou za manželku. 28 A
vida Saul, nýbrž zkušené maje, že jest Hospodin s

Davidem, a že Míkol dcera jeho miluje ho, 29 Ještě
tím více Saul obával se Davida. I byl Saul nepřítelem
Davidovým po všecky dny. 30 Vtrhovali pak do země
knížata Filistinská; i bývalo, že kdyžkoli vycházeli,
opatrněji sobě počínal David proti nim nade všecky
služebníky Saulovy, pročež i jméno jeho bylo velmi
slavné.

19 Mluvil pak Saul k Jonatovi synu svému a ke
všechněm služebníkům svým, aby zamordovali
Davida, ale Jonata syn Saulův liboval sobě Davida
velmi. 2 I oznámil to Jonata Davidovi, řka: Usiluje Saul
otec můj, aby tě zabil; protož nyní šetř se, prosím,
až do jitra, a usadě se v skrytě, schovej se. 3 Ale
játʼ vyjdu a státi budu při boku otci svému na poli,
kdež ty budeš, a budu mluviti o tobě s otcem svým, a
čemuž vyrozumím, oznámím tobě. 4 I mluvil Jonata
o Davidovi dobře Saulovi otci svému, a řekl: Nechtʼ
nehřeší král proti služebníku svému Davidovi, nebtʼ
jest nic tobě neprovinil, nýbrž správa jeho jest tobě
velmi užitečná. 5 Nebo se opovážil života svého a
zabil Filistinského, a učinil Hospodin vysvobození
veliké všemu Izraeli. Viděls to a radoval jsi se. Pročež
bys tedy hřešil proti krvi nevinné, chtěje zabiti Davida
bez příčiny? 6 I uposlechl Saul řeči Jonatovy a přisáhl
Saul, řka: Živtʼ jest Hospodin, žetʼ nebude zabit. 7
Tedy Jonata povolal Davida, a oznámil jemu Jonata
všecka slova tato. A přivedl Jonata Davida k Saulovi,
i byl před ním jako i prvé. 8 Vznikla pak opět válka; a
vytáh David, bojoval proti Filistinským, a porazil je
porážkou velikou, a utekli před ním. 9 V tom duch
Hospodinův zlý napadl Saule, kterýž v domě svém
seděl, maje kopí své v ruce své, a David hrál rukou
před ním. 10 Ale Saul chtěl prohoditi Davida kopím až
do stěny; kterýž uhnul se mu, a udeřilo kopí v stěnu.
A tak David utekl a vynikl z nebezpečenství té noci.
11 Potom poslal Saul posly k domu Davidovu, aby ho
stříhli a zabili jej ráno. I oznámila to Davidovi Míkol
manželka jeho, řkuci: Jestliže se neopatříš noci této,
zítra zabit budeš. 12 A protož spustila Míkol Davida
oknem, kterýž odšed, utekl a vynikl z nebezpečenství.
13 Vzala pak Míkol obraz a vložila na lůže, a polštář
kozí položila v hlavách jeho a přikryla šaty. 14 Tedy
Saul poslal posly, aby vzali Davida. I řekla: Jest
nemocen. 15 Opět poslal Saul posly, aby pohleděli na
Davida, řka: Přineste ho na lůži ke mně, atʼ ho zabiji.
16 A když přišli poslové, a aj, obraz ležel na lůži a
polštář kozí v hlavách jeho. 17 I řekl Saul k Míkol: Proč
jsi mne tak podvedla a pustilas nepřítele mého, aby
ušel? Odpověděla Míkol Saulovi: On mi řekl: Propustʼ
mne, sic jinak zabiji tě. 18 David tedy utíkaje, vynikl
z nebezpečenství, a přišed k Samuelovi do Ráma,
oznámil jemu všecko, co mu Saul učinil. I odšel on
i Samuel, a bydlili v Náiot. 19 Oznámeno pak bylo
Saulovi, řka: Aj, David jest v Náiot v Ráma. 20 I poslal
Saul posly, aby jali Davida. Kteříž když viděli zástup
proroků prorokujících, a Samuele jim představeného,
an stojí, sstoupil také na posly Saulovy Duch Boží, a
prorokovali i oni. 21 To když oznámili Saulovi, poslal
jiné posly, a prorokovali také i oni; a opět poslal Saul
třetí posly, a i ti prorokovali. 22 Šel tedy již sám do
Ráma a přišel až k čisterni veliké, kteráž jest v Socho,
a zeptal se, řka: Kde jest Samuel a David? I řekl
někdo: Aj, jsou v Náiot v Ráma. 23 I šel tam do Náiot
v Ráma; a sstoupil i na něj Duch Boží, a jda dále,
prorokoval, až i přišel do Náiot v Ráma. 24 Kdežto
svlékl také sám roucho své a prorokoval i on před
Samuelem, a padna, ležel svlečený celý ten den a
noc. Odkudž se říká: Zdali také Saul mezi proroky?

20 V tom utíkaje David z Náiot, kteréž jest v Ráma,
přišel a mluvil před Jonatou: Což jsem učinil?
Jaká jest nepravost má? A jaký jest hřích můj před
otcem tvým, že hledá bezživotí mého? 2 Kterýž řekl
jemu: Odstup to, neumřeš. Aj, nečiníʼ otec můj ničeho
ani velikého ani malého, čehož by se mi nesvěřil. Jak
by tedy otec můj tajil to přede mnou! Neníʼ toho. 3
Nadto přisáhl také David, (to promluviv: Dobřetʼ ví
otec tvůj, že jsi laskav na mne, protož myslí: Nechtʼ
neví o tom Jonata, aby neměl zámutku.) Nýbrž jistě,
živtʼ jest Hospodin, a živatʼ jest duše tvá, že sotva jest
kročej mezi mnou a mezi smrtí. 4 Odpověděl Jonata
Davidovi: Pověz, čehokoli žádáš, a učiním tobě. 5 I
řekl David Jonatovi: Aj, zítra bude novměsíce, kdyžto
já mám obyčej sedati s králem k jídlu; protož propustʼ
mne, a skryji se na poli až do třetího večera. 6 Jestliže
by se zvláštně na mne ptal otec tvůj, řekneš: Prosil
mne velice David, aby sběhl do Betléma města svého;
nebo obět výroční tam míti má všecka jeho rodina.
7 Řekne-litʼ: Dobře, pokoj služebníku tvému; pakliʼ
se rozzlobí, věz, žetʼ se doplnila zlost jeho. 8 A tak
učiníš milosrdenství s služebníkem svým, poněvadž
jsi v smlouvu Hospodinovu uvedl služebníka svého
s sebou. Pakliʼ jest na mně nepravost, zabí mne
sám; nebo k otci svému proč bys mne vodil? 9
I řekl Jonata: Odstup to od tebe; nebo zvím-liʼ to
jistotně, že by se doplnila zlost otce mého, aby přišla
na tě, zdaliž neoznámím tobě toho? 10 Řekl také
David Jonatovi: Kdož mi oznámí, jestliže odpoví
tobě otec tvůj něco tvrdě? 11 Odpověděl Jonata
Davidovi: Podʼ, vyjděme na pole. I vyšli oba na pole.
12 Opět řekl Jonata Davidovi: Hospodin Bůh Izraelský,

(hned jakž porozumím na otci svém, okolo tohoto
času zítra neb pozejtří, an bude dobře s Davidem,
jestliže nepošli tehdáž k tobě, a neoznámím-lit',)
13 Toto učiň Hospodin Jonatovi a toto přidej. Pakliť
se bude líbiti otci mému uvésti zlé na tebe, takéť
i to zjevím tobě a propustím tě; i půjdeš v pokoji,
a Hospodin budiž s tebou, jakož byl s otcem mým.
14 A zdaliž i ty, dokud jsem živ, neučiníš se mnou
milosrdenství Hospodinova, ano bychť i umřel, 15 Tak
že neodvrátíš milosrdenství svého od domu mého
až na věky, zvláště tehdáž, když Hospodin vyplení
nepřátely Davidovy, jednoho každého se svrchku
země. 16 A tak učinil Jonata smlouvu s domem
Davidovým, řka: Vyhledávejž Hospodin toho z ruky
nepřátel Davidových. 17 Ještě i přísahou zavázal
Jonata v lásce odměnné k sobě Davida; nebo jakož
miloval duši svou, tak jej miloval. 18 I řekl mu Jonata:
Zítra bude novměsíce, a bude se ptáti na tebe, když
prázdné bude místo tvé. 19 Do třetího tedy dne
skrývaje se, sstoupíš rychle a přijdeš k tomu místu, na
kterémžs se byl skryl, když se to jednalo, a pobudeš
u kamene pocestných. 20 A já tři střely vystřelím po
straně k němu, směřuje sobě k cíli. 21 Potom hned
pošli pachole a dím: Jdi, shledej střely. Jestliže prostě
řeknu služebníku: Hle, střely za tebou blíže sem,
přines je, tedy přid', nebo jest pokoj tobě, a neníť
žádného nebezpečenství, živť jest Hospodin. 22 Pakli
takto řeknu pacholeti: Hle, střely jsou před tebou
dále, tedy odejdi, nebo propustil tě Hospodin. 23 Řeči
pak této, kterouž jsme mluvili já a ty, aj, Hospodin
svědek bude mezi mnou a mezi tebou až na věky. 24
A tak skryl se David na poli. Byl pak novměsíce, i
sedl král za stůl k jídlu. 25 A seděl král na stolici své,
jakž obyčej měl, na stolici u stěny, ale Jonata povstal.
Sedl také Abner podlé Saule, a místo Davidovo
zůstalo prázdné. 26 A však toho dne Saul nic neříkal,
nebo myslil: Něco se mu přihodilo, bud' že čistý jest
neb nečistý. 27 Stalo se pak nazejtří, druhého dne
novměsíce, že opět prázdné bylo místo Davidovo.
I řekl Saul Jonatovi synu svému: Proč nepřišel syn
Izai ani včera ani dnes k jídlu? 28 Odpověděl Jonata
Saulovi: Velice mne prosil David, aby šel do Betléma.
29 A řekl: Odpusť mne, prosím, nebo obět má míti
rodina naše v městě, a bratr můj sám rozkázal mi
přijíti; nyní tedy, nalezl-li jsem milost před očima
tvýma, nechť se odtrhnu, prosím, abych navštívil
bratří své. Tou příčinou nepřišel k stolu královskému.
30 I rozhněval se Saul náramně na Jonatu, a řekl
jemu: Synu převrácený a urputný, zdaliž nevím, že
jsi zvolil sobě syna Izai k hanbě své, i k hanbě a
lehkosti matky své? 31 Nebo po všecky dny, v nichž
bude živ syn Izai na zemi, nebudeš upevněn ty, ani
království tvé. Protož hned pošli a přived' jej ke mně,
nebť jest hoden smrti. 32 Odpověděl Jonata Saulovi
otci svému, a řekl jemu: Proč má umříti? Což jest
učinil? 33 I hodil Saul kopím na něj, aby ho zabil.
Tedy seznav Jonata, že uložil otec jeho zabiti Davida,
34 Vstal od stolu Jonata, rozpálen jsa hněvem, a
nejedl toho druhého dne novuměsíce pokrmu, nebo
bolestil pro Davida, a že ho tak zlehčil otec jeho.
35 Protož stalo se ráno, že vyšel Jonata na pole k
času uloženému Davidovi, a pachole malé s ním.
36 Tedy řekl pacholeti svému: Běž a shledej střely,
kteréž já vystřelím. I běželo pachole, a on střílel
daleko před něj. 37 Když pak přišlo pachole až k cíli,
k němuž střílel Jonata, volal Jonata za pacholetem
a řekl: Zdaliž není střely před tebou tam dále? 38
Opět volal Jonata za pacholetem: Rychle pospěš,
nestůj. A tak sebravši pachole Jonatovo střely, vrátilo
se k svému pánu. 39 (Pachole pak nic nevědělo,
toliko Jonata a David věděli, co se jedná.) 40 I dal
Jonata braň svou pacholeti, kteréž s ním bylo, a řekl
jemu: Jdi, dones do města. 41 A když odešlo pachole,
vstal David s strany polední, a padna na tvář svou k
zemi, poklonil se třikrát; a políbivše jeden druhého
plakali oba, až Jonata Davida pozdvihl. 42 I řekl
Jonata Davidovi: Jdiž u pokoji, a což jsme sobě oba
přisáhli ve jménu Hospodinovu, řkouce: Hospodin
budiž svědkem mezi mnou a tebou, i mezi semenem
mým a mezi semenem tvým, nechť trvá až na věky.
A tak vstav David, odšel, Jonata pak navrátil se do
města.

21 Tedy přišel David do Nobe k Achimelechovi
knězi. I ulek se Achimelech, vyšel vstříc Davidovi
a řekl jemu: Cože to, že jsi sám, a není žádného
s tebou? 2 Odpověděl David Achimelechovi knězi:
Král mi poručil nějakou věc, a řekl mi: Ať žádný
nezvídá toho, proč tě posílám, a coť jsem poručil.
Služebníkům pak uložil jsem jisté místo. 3 Protož
nyní, co máš tu před rukama, dej v ruku mou, asi
pět chlebů, aneb což na hotově máš. 4 Odpověděl
kněz Davidovi a řekl: Nemámť chleba obecného
před rukama, než toliko chléb svatý, však jestliže se
toliko od žen zdrželi služebníci. 5 Odpověděl David
knězi a řekl: Jistě ženy vzdáleny byly od nás, jakož
včera tak i před včerejškem, když jsem vyšel; protož
těla služebníků svatá jsou. Ač pak toto předsevzetí
jest proti slušnosti, však i to dnes posvěceno bude
pro tělo. 6 A tak dal jemu kněz chleby svaté; nebo
nebylo tam chleba, jediné chlebové předložení, kteříž
odloženi byli od tváři Hospodinovy, aby položeni

byli chlebové teplí toho dne, když ti vzati byli. 7
(Byl pak tu jeden z služebníků Saulových v týž den,
kterýž se tam pozadržel před Hospodinem, jehož
jméno bylo Doeg Idumejský, nejpřednější mezi pastýři
Saulovými.) 8 I řekl David Achimelechovi: Nemáš-
liž zde kopí aneb meče? Nebo ani meče svého ani
braně své nevzal jsem v ruku svou, proto že rozkaz
královský dotíral. 9 Jemuž řekl kněz: Meč Goliáše
Filistinského, kteréhož jsi zabil v údolí Elah, aj, ten
jest zde obvinutý v roucho za efodem. Jestliže jej
chceš sobě vzíti, vezmi, nebo zde jiného není kromě
toho. I řekl David: Neníť přes ten, dejž mi jej. 10
Tedy vstal David, a utekl toho dne před Saulem, a
přišel k Achisovi králi Gát. 11 Služebníci pak Achisovi
řekli jemu: Zdaliž tento není David, král země? Zdaliž
neprozpěvovali tomuto po houfích, řkouce: Porazil
Saul svůj tisíc, David pak svých deset tisíců. 12 I složil
David ta slova v srdci svém, a bál se velmi Achisa
krále Gát. 13 Protož změnil způsob svůj před očima
jejich, a bláznem se dělal, jsa v rukou jejich; psal také
po vratech u brány, a pouštěl sliny po bradě své.
14 Tedy řekl Achis služebníkům svým: Hle, viděvše
člověka blázna, pročež jste ho ke mně přivedli? 15
Nedostává-liž se mi bláznů, že jste uvedli tohoto, aby
bláznil přede mnou? Ten-liž má vjíti do mého domu?

22 A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni
Adulam. To když uslyšeli bratří jeho i všecken
dům otce jeho, sešli se tam k němu. 2 A shromáždili
se k němu, kteřížkoli byli v ssoužení, a kteřížkoli
byli zadlužilí, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha, a
byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo
čtyř set mužů. 3 Potom odšel odtud David do Masfa
Moábského a řekl králi Moábskému: Prosím, nechť
vcházejí k vám i vycházejí otec můj a matka má,
dokudž nezvím, co se mnou učiní Bůh. 4 I přivedl je
před krále Moábského, a bydlili s ním po všecky dny,
v nichž zůstával David na tom hradě. 5 Ale prorok
Gád řekl Davidovi: Nebývejž déle na tom hradě, jdi,
navrať se do země Judské. I odšel David, a přišel
do lesa Haret. 6 V tom uslyšel Saul, že by se zjevil
David i muži, kteříž byli s ním. Saul pak bydlil v
Gabaa pod hájem v Ráma, maje kopí své v rukou
svých, a všickni služebníci jeho stáli před ním. 7 I řekl
Saul služebníkům svým, kteříž stáli před ním: Slyšte
medle, synové Jemini: Všechněm-li vám dá syn Izai
pole a vinice? Všecky-li vás postaví za správce nad
tisíci a sty, 8 Že jste se všickni spikli proti mně, aniž
jest, kdo by mi oznámil? Již i syn můj učinil smlouvu
s synem Izai, a však žádný z vás nelituje mne,
aniž mi kdo oznámí, že pozdvihl syn můj služebníka
mého proti mně, aby mi zálohy strojil, jakož se to
již děje. 9 Odpověděl pak Doeg Idumejský, kterýž
též stál s služebníky Saulovými, a řekl: Viděl jsem
syna Izai, an přišel do Nobe k Achimelechovi synu
Achitobovu. 10 Kterýž radil se o něho s Hospodinem
a dal jemu potravy, také i meč Goliáše Filistinského
dal jemu. 11 I poslal král, aby zavolali Achimelecha
syna Achitobova, kněze, i vší čeledi otce jeho, totiž
kněží, kteříž byli v Nobe. I přišli všickni před krále.
12 Tedy řekl Saul: Slyš nyní, synu Achitobův. Kterýž
odpověděl: Ej, pane můj. 13 I dí k němu Saul: Proč
jste se spikli proti mně, ty a syn Izai, když jsi jemu dal
chléb a meč, a radils se s Bohem o něj, aby povstal
proti mně k strojení mi záloh, jakož se to již děje?
14 Odpovídaje Achimelech králi, řekl: A kdo jest tak
věrný ze všech služebníků tvých jako David, kterýž
i zetěm královým jest, kterýž kráčí v poslušenství
tvém, a vzácný jest v domě tvém? 15 Zdaliž jsem se
nyní počal tázati Boha o něj? Odstup to ode mne.
Nesčítejž král takové věci na služebníka svého, ani
na koho z čeledi otce mého, neboť neví služebník
tvůj o ničemž o tom ani nejmenší věci. 16 Ale král
řekl: Smrtí umřeš Achimelechu, ty i všecken dům otce
tvého. 17 I řekl král drabantům, kteříž stáli před ním:
Obraťte se a zbíte kněží Hospodinovy, nebo i jejich
ruka jest s Davidem; přes to vědouce, že utíká, nedali
mi znáti. Služebníci však královští nechtěli vztáhnouti
rukou svých, ani se obořiti na kněží Hospodinovy.
18 A protož řekl král Doegovi: Obrať ty se, a pobí
ty kněží. Takž Doeg Idumejský obrátiv se, obořil se
na kněží, a zbil toho dne osmdesáte a pět mužů,
kteříž nosili efod lněný. 19 Nobe také město kněžské
vyhubil ostrostí meče, od muže až do ženy, od malého
až do požívajícího prsí, voly i osly, i dobytky pobil
ostrostí meče. 20 Jediný toliko syn Achimelechův,
syna Achitobova, jehož jméno bylo Abiatar, ušel a
utekl k Davidovi. 21 Tedy oznámil Abiatar Davidovi,
že Saul zmordoval kněží Hospodinovy. 22 I řekl David
Abiatarovi: Věděltˇ jsem toho dne, když tam byl Doeg
Idumejský, že jistotně oznámí Saulovi; játˇ jsem příčinu
dal k zhubení všech duší domu otce tvého. 23 Zůstaň
u mne, neboj se; nebo kdož hledati bude bezživotí
mého, hledati bude bezživotí tvého, ale ochráněn
budeš u mne.

23 Tedy oznámili Davidovi, řkouce: Aj, Filistinští
dobývají Cejly a loupí dvory. 2 Protož tázal
se David Hospodina, řka: Mám-li jíti a udeřiti na ty
Filistinské? I odpověděl Hospodin Davidovi: Jdi a
porazíš Filistinské, i Cejlu vysvobodíš. 3 Muži pak
Davidovi řekli jemu: Aj, my zde v Judstvu bojíme

se, čím více, když půjdeme k Cejle proti vojskům
Filistinských. 4 A tak opět David tázal se Hospodina.
Jemuž odpověděl Hospodin a řekl: Vstana, vytáhni
k Cejle, neboť dám Filistinské v ruce tvé. 5 I táhl
David a muži jeho k Cejle, a bojoval s Filistinskými, a
zajal dobytky jejich. I porazil je ranou velikou, a tak
vysvobodil David obyvatele Cejly. 6 Stalo se pak, že
když utíkal Abiatar syn Achimelechův k Davidovi do
Cejly, dostal se efod v ruce jeho. 7 Potom oznámeno
bylo Saulovi, že přitáhl David do Cejly. I řekl Saul:
Dalť ho Bůh v ruku mou, nebo zavřel se, všed do
města hrazeného a zavřitého. 8 I svolal Saul všecken
lid k boji, aby táhl k Cejle, a oblehl Davida i muže
jeho. 9 A zvěděv David, že Saul tajně ukládá o něm
zle, řekl Abiatarovi knězi: Vezmi na se efod. 10 I řekl
David: Hospodine, Bože Izraelský, za jistou věc slyšel
služebník tvůj, že strojí Saul přitáhnouti k Cejle, aby
zkazil město pro mne. 11 Vydali-li by mne muži Cejly
v ruce jeho? A přitáhl-li by Saul, jakž slyšel služebník
tvůj? Hospodine, Bože Izraelský, oznam, prosím,
služebníku svému. Odpověděl Hospodin: Přitáhl by.
12 Řekl ještě David: Vydali-li by mne obyvatelé Cejly
i muže mé v ruce Saulovy? Odpověděl Hospodin:
Vydali by. 13 Vstav tedy David a muži jeho, téměř
šest set mužů, vytáhli z Cejly a šli ustavičně, kamž jíti
mohli. Saulovi pak povědíno, že ušel David z Cejly; i
nechal tažení. 14 Byl pak David na poušti v místech
bezpečných, a bydlil na hoře, na poušti Zif. A ačkoli
hledal ho Saul po všecky ty dny, však nevydal ho Bůh
v ruku jeho. 15 Vida tedy David, že Saul vytáhl hledati
bezživotí jeho, byl na poušti Zif v lese. 16 Vstav
pak Jonata syn Saulův, přišel k Davidovi do lesa, a
posilnil ruky jeho v Bohu. 17 A řekl jemu: Neboj se,
neboť nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty
kralovati budeš nad Izraelem, a já budu druhý po
tobě. Však i Saul otec můj zná to. 18 I učinili smlouvu
oba před Hospodinem; a David zůstal v lese, Jonata
pak navrátil se do domu svého. 19 Tedy přišli Zifejští
k Saulovi do Gabaa, řkouce: Zdaliž David nepokrývá
se u nás v horách, v lese, na pahrbku Hachile, kterýž
jest na pravé straně pouště. 20 Protož nyní podlé vší
žádosti duše své, ó králi, přitáhni stěží, my se pak
přičiníme, abychom jej vydali v ruce královy. 21 I řekl
Saul: Požehnaní vy od Hospodina, že mne litujete.
22 Jdětež medle, ujisťte se tím ještě lépe, přezvězte
a shlédněte místo jeho, kam se obrátí, kdo ho tam
viděl; nebo mi praveno, že divných chytrostí užívá.
23 Vyšpehujtež tedy a vyzvězte všecky skrejše, v
nichž se kryje, a navraťte se ke mně s věcí jistou,
i potáhnu s vámi, a jestliže v zemi jest, hledati ho
budu ve všech tisících Judských. 24 Kteřížto vstavše,
navrátili se do Zif před Saulem; David pak a muži
jeho byli na poušti Maon, na rovinách po pravé straně
pouště. 25 Nebo jakž vytáhl Saul s lidem svým hledati
ho, oznámeno bylo to Davidovi, kterýž sstoupil s
skály a bydlil na poušti Maon. O čemž Saul uslyšav,
honil Davida po poušti Maon. 26 A tak Saul táhl s
jedné strany hory, David pak a muži jeho po druhé
straně hory. A pospíšil David, aby mohl utéci od tváři
Saulovy; nebo Saul s lidem svým obkličovali Davida
i muže jeho, aby je zjímali. 27 V tom přišel posel
k Saulovi, řka: Pospěš a přiď, nebo Filistinští vtrhli
do země. 28 A protož navrátil se Saul od honění
Davida, táhl proti Filistinským. Pročež nazvali to
místo: Skála rozdělující. 29 Odšed pak David odtud,
bydlil v místech bezpečných Engadi.

24 I stalo se, že když se navrátil Saul od honění
Filistinských, oznámili jemu, řkouce: Hle, David
jest na poušti Engadi. 2 Tedy vzav Saul tři tisíce mužů
vybraných ze všeho Izraele, odšel hledati Davida a
mužů jeho na skalách kamsíků. 3 I přišel k stájím ovcí
blízko cesty, kdež byla jeskyně, do níž všel Saul na
potřebu; David pak a muži jeho seděli po stranách v
té jeskyni. 4 Protož řekli muži Davidovi jemu: Aj, tento
jest den, o němž tobě mluvil Hospodin, řka: Aj, já
dám nepřítele tvého v ruku tvou, abys mu učinil, jakť
se koli líbiti bude. Tedy vstav David, uřezal tiše kus
pláště Saulova. 5 Potom pak padlo to těžce na srdce
Davidovi, že uřezal křídlo pláště Saulova. 6 Pročež
řekl mužům svým: Uchovejž mne Hospodin, abych to
učiniti měl pánu mému, pomazanému Hospodinovu,
abych vztáhnouti měl ruku svou na něj, poněvadž
jest pomazaný Hospodinův. 7 A tak zabránil David
mužům svým těmi slovy, a nedal jim povstati proti
Saulovi. Saul také vyšed z té jeskyně, bral se cestou
svou. 8 Potom vstal i David, a vyšed z jeskyně, volal
za Saulem, řka: Pane můj králi! I ohlédl se Saul
zpět, David pak sehnuv se tváří k zemi, poklonil
se jemu. 9 A řekl David Saulovi: I proč posloucháš
řečí lidských, kteříž praví: Hle, David hledá tvého
zlého. 10 Aj, dnešního dne viděti mohly oči tvé, že
tě byl vydal Hospodin dnes v ruku mou v jeskyni. A
bylot mi řečeno, abych tě zabil, ale šanoval jsem tě;
nebo řekl jsem: Nevztáhnuť ruky své na pána svého,
poněvadž jest pomazaný Hospodinův. 11 Nýbrž, otče
můj, pohleď a viz kus pláště svého v ruce mé, a žeť
jsem nechtěl, odřezuje křídlo pláště tvého, zabiti tebe.
Poznejž tedy a viz, žeť není v úmysle mém nic zlého,
ani jaké převrácenosti, a žeť jsem nezhřešil proti tobě;
ty pak číháš na duši mou, abys mi ji odjal. 12 Sudiž
Hospodin mezi mnou a mezi tebou, a pomstiž mne

Hospodin nad tebou, ale ruka má nebude proti tobě.
13 Jakož vzní ono přísloví starých: Od bezbožných
vychází bezbožnost; protož nebudeť ruka má proti
tobě. 14 Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho
to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu. 15 Ale budeť
Hospodin soudce; on nechť rozsoudí mezi mnou a
tebou, a nechť pohledí a vyvede při mou, a vysvobodí
mne z ruky tvé. 16 Když pak přestal David mluviti
slov těch Saulovi, odpověděl Saul: Není-liž to hlas
tvůj, synu můj Davide? A pozdvih Saul hlasu svého,
plakal. 17 A řekl Davidovi: Spravedlivější jsi nežli
já; nebo ty jsi mi odplatil se dobrým, já pak zlým
tobě jsem se odplatil. 18 Ty zajisté ukázal jsi dnes,
že mi činíš dobře; nebo ačkoli mne byl Hospodin
zavřel v ruce tvé, však jsi mne nezabil. 19 Zdali
kdo nalezna nepřítele svého, propustí ho po cestě
dobré? Ale Hospodin odplatiž tobě dobrým za to, co
jsi mi dnešního dne učinil. 20 Protož nyní, (vím, že
jistotně kralovati budeš, a že stálé bude v ruce tvé
království Izraelské,) 21 Nyní, pravím, přisáhni mi
skrze Hospodina, že nevypléníš semene mého po
mně, a nevyhladíš jména mého z domu otce mého.
22 A tak přisáhl David Saulovi. I odšel Saul do domu
svého, David pak a muži jeho vstoupili na bezpečné
místo.

25 Mezi tím umřel Samuel. A shromáždil se všecken
Izrael, i plakali ho, a pochovali jej v domě jeho v
Ráma. Ale David vstav, šel na poušť Fáran. 2 Člověk
pak nějaký byl v Maon, kterýž statek svůj měl na
Karmeli. A byl člověk ten možný velmi, nebo měl tři
tisíce ovec a tisíc koz, a tehdáž rovně střihl ovce své
na Karmeli. 3 Muže pak toho jméno Nábal, a jméno
ženy jeho Abigail. A byla žena ta opatrná a krásné
tváři, ale muž její byl tvrdý a zlých povah, a byl z
rodu Kálefova. 4 Protož uslyšav David na poušti, že
by Nábal střihl ovce své, 5 Poslal deset služebníků,
a řekl David těm služebníkům: Vstupte na Karmel,
a jděte k Nábalovi, a pozdravte ho slovem mým
přátelsky. 6 A rcete jemu takto: Zdráv buď, a pokoj
tobě, pokoj domu tvému, i všemu, což máš, pokoj.
7 Slyšel jsem, že máš střižce, a pastýři tvoji bývali
s námi; neučinili jsme jim žádné křivdy, aniž jim co
zhynulo po všecky dny, v nichž byli na Karmeli. 8 Ptej
se služebníků svých, a povědí tobě. Nyní tedy nechť
naleznou mládenci milost před očima tvýma, nebo
v den veselý přišli jsme; dej, prosím, což máš před
rukama, služebníkům svým a synu svému Davidovi.
9 Přišedše tedy mládenci ti Davidovi, mluvili Nábalovi
podlé všech slov těchto jménem Davidovým, a umlkli.
10 Odpověděl pak Nábal služebníkům Davidovým
a řekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? Mnohotě
nyní služebníků, kteříž se odtrhují jeden každý od
pána svého. 11 Ano, vezmu já chléb svůj, a vodu
svou a pokrmy své, kteréž jsem připravil střižcům
svým, a dám je těm lidem, kterýchž neznám, ani vím,
odkud jsou? 12 A obrátivše se služebníci Davidovi na
cestu svou, navrátili se, a přišedše, oznámili jemu
všecka slova ta. 13 I řekl David mužům svým: Připaš
každý meč svůj. Kteříž když připásali jeden každý
meč svůj, připásal také David meč svůj, a šlo za
Davidem okolo čtyř set mužů, dvě stě pak pozůstalo u
břemen. 14 A v tom Abigail, ženě Nábalově, oznámil
mládenec jeden z služebníků, řka: Aj, poslal David
posly s pouště, aby pozdravili pána našeho, ale on je
ukřikal; 15 Ješto muži ti prospěšní nám byli velice, ani
nám neučinili křivdy, aniž nám co zhynulo, když jsme
bývali s nimi na poli. 16 Místo zdi byli nám v noci i ve
dne po všecky dny, dokudž jsme s nimi byli, pasouce
stáda. 17 Protož nyní pomysl a viz, co bys měla činiti,
neboť již zlé věci hotové jsou na pána našeho i na
všecken dům jeho; on pak jest tak zlobivý, že s ním
nelze ani mluviti. 18 Tedy pospíšila Abigail, a vzala
dvě stě chlebů, a dvě kožené láhvice vína, a pět
ovcí připravených, a pět měr pražmy, a sto sušených
hroznů, a dvě stě hrud fíků sušených, a vložila to na
osly. 19 I řekla služebníkům svým: Jdětež napřed, a já
za vámi půjdu. Ale muži svému Nábalovi neoznámila.
20 I stalo se, že vsedši na osla, sjížděla po stráni
s hory, a aj, David a muži jeho sstupovali proti ní,
a potkala se s nimi. 21 (David pak byl řekl: Jistě
nadarmo jsem ostříhal všeho, což on měl na poušti,
tak že nic nezahynulo ze všeho, což má; nebo mi se
odplatil zlým za dobré. 22 Toto učiň Bůh nepřátelům
Davidovým a toto přidej, jestliže zanechám do jitra ze
všeho, což má, až do toho, kterýž močí na stěnu.) 23
Tedy uzřevši Abigail Davida, rychle ssedla s osla,
a padla před Davidem na tvář svou, a poklonila se
až k zemi. 24 A padši k nohám jeho, řekla: Na mně,
pane můj, ta nepravost. Protož nechť mluví, prosím,
služebnice tvá v uši tvé, a vyslyš slova děvky své.
25 Nechť se neobrací, prosím, pán můj myslí svou
za mužem tím bezbožným Nábalem; nebo jakéž
jest jméno jeho, takovýž jest. Nábal jméno jeho jest,
a bláznovství jest při něm. Já pak služebnice tvá
neviděla jsem služebníků pána mého, kteréž jsi byl
poslal. 26 Protož nyní, pane můj, živť jest Hospodin, a
živať jest duše tvá, že tě tobě zbránil Hospodin vylíti
krve, a abys nemstil sám sebe. A protož nyní buďtež
jako Nábal nepřátelé tvoji, a ti, kteříž hledají zlého
pánu mému. 27 Teď pak dar tento, kterýž přinesla
děvka tvá pánu svému, nechť jest dán služebníkům,

kteříž chodí za pánem mým. 28 Odpusť, prosím,
provinění děvce své, neboť jistě vzdělá Hospodin
pánu mému dům stálý, poněvadž boje Hospodinovy
pán můj vede, a nic zlého se nenalézá při tobě až
posavad. 29 A byť i povstal člověk, aby tě stihal a
hledal bezhrdlí tvého, budeť však duše pána mého
svázána v svazku živých u Hospodina Boha tvého,
duši pak nepřátel tvých jako z praku pryč zahodí.
30 A když učiní Hospodin pánu mému dobře podlé
toho všeho, jakž zaslíbil tobě, a přikážeť, abys byl
vůdcím nad Izraelem: 31 Tedy nebude to k zviklání
ani k urážce srdce pánu mému, jako když by vylil
krev bez příčiny, aneb když by se mstil pán můj. Když
tedy učiní dobře Hospodin pánu mému, rozpomeň se
na děvku svou. 32 I řekl David k Abigail: Požehnaný
Hospodin Bůh Izraelský, že tě poslal dne tohoto mně
v cestu; 33 A požehnaná řeč tvá, i ty požehnaná, že
jsi zdržela mne dnes, abych nevylil krve a nemstil
sám sebe. 34 A jistě, jako živ jest Hospodin Bůh
Izraelský, kterýž mi zbránil, ať bych zle nečinil, že
kdybys nebyla pospíšila a nevyšla mi v cestu, nebyl
by zůstal Nábalovi do jitra ani močící na stěnu. 35
I přijal David z ruky její, což byla přinesla jemu, a
řekl jí: Jdiž v pokoji do domu svého. Pohleď, uslyšel
jsem prosbu tvou, a vážil jsem sobě osoby tvé. 36 A
tak navrátila se Abigail k Nábalovi, an měl hody v
domě svém jako hody královské; a srdce Nábalovo
rozveselilo se bylo v něm, a byl opilý velmi. Pročež
ona neoznámila jemu nejmenšího slova až do jitra.
37 Nazejtří pak, když z vína vystřízlivěl Nábal, tedy
oznámila jemu žena jeho ty věci. I zmrtvělo v něm
srdce jeho, a učiněn jest jako kámen. 38 A když
pominulo takměř deset dní, porazil Hospodin Nábale, i
umřel. 39 Uslyšev pak David, že by Nábal umřel, řekl:
Požehnaný Hospodin, kterýž hodně pomstil pohanění
mého nad Nábalem, a služebníka svého zdržel ode
zlého, zlost pak Nábalovu shrnul Hospodin na hlavu
jeho. Tedy poslal David a mluvil k Abigail, aby ji sobě
vzal za manželku. 40 I přišli služebníci Davidovi k
Abigail na Karmel, a mluvili s ní, řkouce: David poslal
nás k tobě, aby tě vzal sobě za manželku. 41 Kterážto
vstavši, poklonila se na tvář až k zemi, řkuci: Aj,
služebnice tvá za děvku bude, aby umývala nohy
služebníkům pána svého. 42 Protož rychle vstavši
Abigail a vsedši na osla svého, (pět pak děveček
jejích šlo za ní,) jela za posly Davidovými, a byla
manželkou jeho. 43 Též i Achinoam pojal David z
Jezreel, a byly i tyto dvě manželky jeho. 44 Nebo
Saul Míkol dceru svou, manželku Davidovu, dal byl
Faltiovi, synu Lais, kterýž byl z Gallim.

26 Opět přišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, řkouce:
Nevíš-liž, že se David kryje na pahrbku Hachila
proti poušti? 2 Protož povstal Saul a táhl na poušť
Zif, a s ním tři tisíce mužů vybraných z Izraele, aby
hledal Davida na poušti Zif. 3 I položil se Saul na
pahrbku Hachila, kterýž jest proti Jesimon při cestě.
David pak trvaje na poušti, srozuměl, že Saul za
ním přitáhl na poušť. 4 Nebo poslav David špehéře,
vyzvěděl jistotně, že Saul přitáhl. 5 Tedy vstav David,
šel k místu, na němž se položil Saul s vojskem. I
spatřil David místo, na kterémž ležel Saul a Abner
syn Nerův, hejtman vojska jeho. Saul pak spal, jsa
vozy otočen, lid také ležení svá měl vůkol něho. 6
I mluvil David a řekl Achimelechovi Hetejskému a
Abizai synu Sarvie, bratru Joábovu, řka: Kdo sstoupí
se mnou k Saulovi do ležení? Odpověděl Abizai: Já
sstoupím s tebou. 7 A tak přišel David a Abizai k lidu
v noci, a aj, Saul leže, spal, jsa vozy otočen, a kopí
jeho vetknuté bylo v zemi u hlavy jeho, Abner pak
i lid spali vůkol něho. 8 Tedy řekl Abizai Davidovi:
Dalť Bůh dnes nepřítele tvého v ruku tvou. Protož
nyní, medle nechť jej probodnu pojednou kopím až
do země, tak že nebude potřebí podruhé. 9 Ale
David řekl k Abizai: Nezabíjej ho; nebo kdo vztáhna
ruku svou na pomazaného Hospodinova, byl by
bez viny? 10 Řekl také David: Živť jest Hospodin,
leč Hospodin raní jej, aneb den jeho přijde, aby
umřel, aneb na vojnu vytáhna, zahyne: 11 Mně
nedej Hospodin, abych vztáhnouti měl ruku svou na
pomazaného Hospodinova. Ale nyní vezmi medle
to kopí, kteréž jest u hlavy jeho, a tu číši vodnou,
a odejděme. 12 I vzal David kopí a číši vodnou u
hlavy Saulovy, a odešli, tak že žádný neviděl, ani
nezvěděl, ani neprocítil, ale všickni spali; nebo sen
tvrdý Hospodinův připadl byl na ně. 13 A přešed David
na druhou stranu, postavil se na vrchu hory zdaleka;
nebo bylo mezi nimi nemalé místo. 14 I zavolal David
na lid a na Abnera syna Ner, řka: Což se neozveš,
Abner? Odpovídaje pak Abner, řekl: Kdo jsi ty, kterýž
voláš na krále? 15 I řekl David Abnerovi: Zdaliž ty
nejsi muž? A kdo jest tobě rovný v Izraeli? Proč
jsi tedy neostříhal krále, pána svého? Nebo přišel
jeden z lidu, aby zabil krále, pána tvého. 16 Neníť to
dobře, co jsi učinil. Živť jest Hospodin, že jste hodni
smrti, proto že neostříháte pána svého, pomazaného
Hospodinova. Ale nyní pohleď, kde jest kopí královo a
číše vodná, kteráž byla u hlavy jeho. 17 Tedy poznal
Saul hlas Davidův a řekl: Není-liž to hlas tvůj, synu
můj Davide? Odpověděl David: Jest můj hlas, pane
můj králi. 18 Řekl také: Proč je to, že pán můj honí
služebníka svého? Nebo co jsem učinil? A co jest

zlého v ruce mé? 19 Protož nyní poslyš, prosím,
pane můj králi, slov služebníka svého: Jestliže tě
Hospodin vzbudil proti mně, nechť zachutná obět,
pakli lidé, zlořečení jsou před Hospodinem; nebo
mne vyhnali dnes, abych nemohl obcovati dědictví
Hospodinovu, jako by řekli: Jdi, služ bohům cizím. 20
Ale již aspoň nechť není vylita krev má na zemi bez
rozsouzení Hospodinova; nebo vytáhl král Izraelský
hledati blechy jedné, rovně jako by honil koroptvu
na horách. 21 I řekl Saul: Zhřešilť jsem, navratiž se,
synu můj Davide. Neboť nebudu více zle činiti tobě,
proto že jsi draze sobě vážil života mého dnešní den.
Aj, bláznivě jsem dělal a bloudil přenáramně. 22 A
odpovídaje David, řekl: Teď hle kopí královo. Nechť
přijde někdo z služebníků, a vezme je. 23 Hospodin
pak navratiž jednomu každému za spravedlnost jeho
a věrnost jeho. Daltě byl zajisté Hospodin tebe dnes
v ruku mou, ale nechtělť jsem vztáhnouti ruky své
na pomazaného Hospodinova. 24 A protož jakož
jsem já dnes sobě draze vážil života tvého, tak budiž
draze vážen život můj před Hospodinem, aby mne
vysvobodil ze vší úzkosti. 25 Tedy řekl Saul Davidovi:
Požehnaný jsi, synu můj Davide. Tak čině, dokážeš
ctnosti, a v tom se zmocňuje, zkvetneš. V tom odšel
David cestou svou, Saul také navrátil se k místu
svému.

27 Řekl pak David v srdci svém: Když tedyž sejdu
od ruky Saulovy, nic mi lepšího není, než abych
naprosto utekl do země Filistinské. I pustí o mně
Saul, a nebude mne více hledati v žádných končinách
Izraelských, a tak ujdu ruky jeho. 2 Tedy vstav David,
odebral se sám i těch šest set mužů, kteříž byli s ním,
k Achisovi synu Maoch, králi Gát. 3 I bydlil David s
Achisem v Gát, on i muži jeho, jeden každý s čeledí
svou, David i dvě ženy jeho, Achinoam Jezreelská, a
Abigail Karmelská někdy žena Nábalova. 4 A když
bylo oznámeno Saulovi, že utekl David do Gát, přestal
ho hledati více. 5 Řekl pak David Achisovi: Prosím,
jestliže jsem nalezl milost před očima tvýma, ať mi
dají místo v některém městě krajiny této, abych tam
bydlil; nebo proč má bydliti služebník tvůj s tebou
v městě královském? 6 I dal mu Achis v ten den
Sicelech, odkudž Sicelech bylo králů Judských až do
dne tohoto. 7 Byl pak počet dnů, v nichž bydlil David
v krajině Filistinské, den a čtyři měsíce. 8 I vycházel
David s muži svými, vpády činíce na Gessurské a
Gerzitské a Amalechitské, (nebo ti bydlili v zemi té od
starodávna,) kudy se chodí přes Sur až do země
Egyptské. 9 A hubil David krajinu tu, nenechávaje
živého muže ani ženy; bral také ovce i voly, i osly
i velbloudy, i šaty, a navracoval se a přicházel k
Achisovi. 10 A když se ptal Achis: Kam jste dnes
vpadli? odpověděl David: K straně polední Judově, a
k straně polední Jerachmeelově, a k straně polední
Cinejského. 11 Neživil pak David ani muže ani ženy,
aby koho přivoditi měl do Gát; nebo myslil: Aby na
nás nežalovali, řkouce: Tak učinil David. A ten obyčej
jeho byl po všecky dny, dokudž zůstával v krajině
Filistinské. 12 I věřil Achis Davidovi, řka: Jižtě se
velice zošklivil lidu svému Izraelskému, protož budeť
mi za služebníka na věky.

28 I stalo se za dnů těch, že Filistinští sebrali vojska
svá k boji, aby bojovali s Izraelem. I řekl Achis
Davidovi: Věz nepochybně, že potáhneš se mnou na
vojnu, ty i muži tvoji. 2 Odpověděl David Achisovi:
Teprv ty poznáš, co učiní služebník tvůj. I řekl Achis
Davidovi: Touť příčinou strážným života svého tě
ustanovím po všecky dny. 3 (Samuel pak již byl
umřel; pročež plakal ho všecken Izrael, a pochovali
jej v Ráma, totiž v městě jeho. A Saul byl vyplénil
věšťce a hadače z země.) 4 Tedy shromáždivše se
Filistinští, přitáhli a položili se u Sunem. Shromáždil i
Saul všeho Izraele, a položili se v Gelboe. 5 Vida pak
Saul vojsko Filistinské, bál se, a uleklo se srdce jeho
velmi. 6 I dotazoval se Saul Hospodina, ale Hospodin
neodpovídal jemu ani skrze sny, ani skrze urim, ani
skrze proroky. 7 Protož řekl Saul služebníkům svým:
Pohledejte mi ženy mající ducha věštího, i půjdu k ní
a poradím se skrze ni. Jemuž odpověděli služebníci
jeho: Aj, žena mající ducha věštího v Endor. 8 Tedy
změniv Saul oděv, oblékl se v roucho jiné, a šel sám a
dva muži s ním, a přišli k ženě té v noci. I řekl: Medle
hádej mi skrze ducha věštího, a způsob to, ať ke mně
vyjde ten, kohož bych jmenoval tobě. 9 Ale žena řekla
jemu: Aj, ty víš, co učinil Saul, kterak vyhladil věšťce
a hadače z země. Pročež tedy ty pokládáš osídlo duši
mé, abys mne o hrdlo připravil? 10 I přisáhl jí Saul
skrze Hospodina, řka: Živť jest Hospodin, že nepřijde
na tě trestání pro tu věc. 11 Tedy řekla žena: Kohožť
mám vyvésti? Kterýž řekl: Samuele mi vyveď. 12 A
když uzřela žena Samuele, zkřikla hlasem velikým,
a řekla žena Saulovi takto: Pročež jsi mne oklamal!
Nebo ty jsi Saul. 13 I řekl jí král: Neboj se. Což jsi pak
viděla? Odpověděla žena Saulovi: Bohy jsem viděla
vystupující z země. 14 Řekl jí opět: Jaký jest způsob
jeho? Odpověděla jemu: Muž starý vystupuje a jest
oděný pláštěm. Tedy srozuměl Saul, že by Samuel
byl, a sehnuv se tváří k zemi, poklonil se jemu. 15 I
řekl Samuel Saulovi: Proč mne nepokojíš, že jsi mne
zavolati rozkázal? Odpověděl Saul: Úzkostmi sevřín

jsem velice; nebo Filistinští bojují proti mně, a Bůh
odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani skrze
proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem tě, abys
mi oznámil, co bych měl činiti. 16 I řekl Samuel: Proč
tedy se mne dotazuješ, poněvadž Hospodin odstoupil
od tebe, a jest s nepřítelem tvým? 17 Učiniltě zajisté
jemu Hospodin, jakož mluvil skrze mne, a odtrhl
Hospodin království od ruky tvé, a dal je bližnímu
tvému, Davidovi. 18 Nebo že jsi neuposlechl hlasu
Hospodinova, a nevykonals hněvu prchlivosti jeho
nad Amalechem, protož učinil tobě to dnes Hospodin.
19 Nadto vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku
Filistinských, a zítra budeš ty i synové tvoji se mnou. I
vojska Izraelská vydá Hospodin v ruku Filistinských.
20 I padl Saul náhle tak, jak dlouhý byl, na zem, nebo
se byl ulekl náramně slov Samuelových. K tomu ani
síly v něm nebylo, nebo nic nejedl celý ten den a
celou tu noc. 21 Přistoupivši pak ta žena k Saulovi
a uzřevši, že jest předěšen náramně, řekla jemu:
Aj, uposlechla děvka tvá hlasu tvého, a opovážila
jsem se života svého, že jsem uposlechla slov tvých,
kteráž jsi mluvil ke mně. 22 Nyní tedy uposlechni i ty,
prosím, hlasu děvky své, a položím před tebe kousek
chleba, abys jedl a posilil se, a tak jíti mohl cestou
svou. 23 Kterýž odepřel a řekl: Nebuduť jísti. I přinutili
ho služebníci jeho, ano i ta žena, tak že uposlechl
hlasu jejich, a vstav s země, sedl na lůžko. 24 Měla
pak ta žena tele tučné v domě, kteréž spěšně zabila,
a vzavši mouky, zadělala, a napekla z ní chlebů
přesných. 25 Potom přinesla před Saule a služebníky
jeho, kteříž jedli, a vstavše v touž noc, odešli.

29 A tak shromáždili Filistinští všecka vojska svá
u Afeku, Izrael pak položil se u studnice, kteráž
byla v Jezreel. 2 I táhla knížata Filistinská po stu a po
tisících, David pak a muži jeho táhli nazad s Achisem.
3 Tedy řekla knížata Filistinská: K čemu jsou Židé tito?
Odpověděl Achis knížatům Filistinským: Zdaliž toto
není David služebník Saule, krále Izraelského, kterýž
byl při mně dnů těchto, nýbrž těchto let, a neshledal
jsem na něm ničeho ode dne, jakž odpadl od Saule,
až do tohoto dne? 4 I rozhněvala se na něj knížata
Filistinská, a řekli jemu ta knížata Filistinská: Odešli
zase muže toho, ať se navrátí k místu svému, kteréž
jsi mu ukázal, a nechť netáhne s námi k boji, aby
se nám nepostavil za nepřítele v bitvě. Nebo čím se
zalíbiti může pánu svému tento? Zdali ne hlavami
mužů těchto? 5 Zdaliž tento není ten David, o kterémž
zpívali v houfích plésajících, říkajíce: Porazil Saul
svůj tisíc, ale David svých deset tisíců? 6 I povolal
Achis Davida, a řekl jemu: Živť jest Hospodin, že jsi
upřímý, a líbí mi se vycházení tvé i vcházení tvé se
mnou do vojska. Nebo neshledal jsem na tobě nic
zlého ode dne, v kterýž jsi přišel ke mně, až do dne
tohoto, ale před očima knížat nejsi vzácný. 7 Protož
nyní navrať se a jdi v pokoji, a nebudeš těžký v očích
knížat Filistinských. 8 I řekl David Achisovi: Co jsem
pak učinil, a co jsi shledal na služebníku svém ode
dne, v kterýž jsem počal býti u tebe, až do tohoto dne,
abych nešel a nebojoval proti nepřátelům pána svého
krále? 9 A odpovídaje Achis, řekl Davidovi: Vímť, že
jsi vzácný před očima mýma jako anděl Boží, ale
knížata Filistinská řekla: Nechť netáhne s námi k boji.
10 Nyní tedy vstaň tím raněji a služebníci pána tvého,
kteříž přišli s tebou, a vstanouce tím spíše ráno, hned
jakž by zasvitávalo, odejděte. 11 I vstal David, on i
muži jeho, aby odšel tím raněji, a navrátil se do země
Filistinské. Filistinští pak táhli do Jezreel.

30 Byl pak, když se navrátil David a muži jeho
do Sicelechu, den třetí, jakž Amalechitští byli
vpád učinili k straně polední i k Sicelechu, a vyhubili
Sicelech, a vypálili jej. 2 A zajali ženy, kteréž byly
v něm. Nezabili žádného, ani malého ani velikého,
ale szajímali a odešli cestou svou. 3 A když přišel
David a muži jeho k městu, aj, vypáleno bylo
ohněm, a ženy jejich, též synové a dcery jejich
zajati byli. 4 Tedy David i lid jeho, kterýž s ním byl,
pozdvihše hlasu svého, plakali, až již více plakati
nemohli. 5 Obě také manželky Davidovy zajaty jsou,
Achinoam Jezreelitská, a Abigail žena někdy Nábale
Karmelského. 6 I ssoužen jest David náramně, nebo
se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hořkostí zajisté
naplněna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro
syny jeho a pro dcery jeho). Však posilnil se David
v Hospodinu Bohu svém. 7 I řekl David Abiatarovi
knězi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe
efod. I vzal Abiatar efod pro Davida. 8 Tázal se pak
David Hospodina, řka: Mám-li honiti lotříky ty? A
dohoním-li se jich? I řekl jemu: Hoň, nebo se jich jistě
dohoníš, a své mocně vysvobodíš. 9 A tak odšed
David sám i těch šest set mužů, kteříž byli s ním, přišli
až ku potoku Bezor; někteří pak tu pozůstali. 10 I honil
je David se čtyřmi sty mužů; nebo bylo pozůstalo
dvě stě mužů, kteříž ustavše, nemohli přejíti potoka
Bezor. 11 A nalezše muže Egyptského v poli, přivedli
jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali
jemu také i vody píti. 12 Dali jemu též kus hrudy
fíků a dva hrozny suché. A tak pojedl a okřál zase,
(nebo byl nic nejedl ani nepil tři dni a tři noci). 13
Zatím řekl jemu David: Čí jsi ty? A odkud jsi? Kterýž
odpověděl: Rodem jsem z Egypta, služebník muže

Amalechitského, a opustil mne pán můj, proto že
jsem stonal, dnes třetí den. 14 Byli jsme zajisté vpád
učinili k straně polední Ceretejského, a v tu stranu,
kteráž jest Judova, a ku poledni, kteráž jest Kálefova,
a Sicelech jsme vypálili ohněm. 15 Tedy řekl jemu
David: Mohl-li bys dovésti mne k těm lotříkům? Kterýž
řekl: Přisáhni mi skrze Boha, že mne nezabiješ, a že
mne nevydáš v ruku pána mého, a přivedu tě na ty
lotříky. 16 I přivedl ho. (A aj, byli se rozprostřeli po vší
té zemi, jedouce a pijíce a provyskujíce nade všemi
kořistmi tak velikými, kteréž pobrali z země Filistinské
a z země Judovy.) 17 Protož bil je David od večera
až do večera druhého dne, aniž kdo z nich ušel,
kromě čtyř set mládenců, kteříž vsedše na velbloudy,
utekli. 18 A tak odjal David všecko, což byli pobrali
Amalechitští; také obě ženy své vysvobodil David.
19 A nezhynulo jim nic, ani malého ani velikého, i
z synů i ze dcer, i z loupeže a ze všeho, což jim
vzato bylo; všecko zase David přivedl. 20 Nadto
szajímal David všecka stáda bravů i skotů, kteráž
hnali před dobytkem svým, a pravili: Totoť jsou kořisti
Davidovy. 21 Přišel pak David k těm dvěma stům
mužů, kteříž byli ustali, tak že nemohli jíti za Davidem,
jimž byli kázali zůstati při potoku Bezor; tedy vyšli
vstříc Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A přistoupiv
David k tomu lidu, pozdravil jich přátelsky. 22 Ale
všickni, což jich koli bylo zlých a bezbožných mezi
těmi muži, kteříž chodili s Davidem, mluvili, řkouce:
Poněvadž nešli s námi, nedáme jim z kořistí, kteréž
jsme odjali, toliko každému manželku jeho a syny
jeho, aby vezmouce je, odešli. 23 David pak řekl:
Nečiňte tak, bratří moji, s tím, což nám dal Hospodin,
kterýž nás ostříhal a dal vojsko, jenž vytáhlo proti
nám, v ruku naši. 24 A kdož vás uposlechne v té věci?
Nebo jakýž bude díl toho, kterýž vyšel k bitvě, takovýž
bude díl i toho, kterýž hlídal břemen; rovně se děliti
budou. 25 A tak bývalo od toho dne i potom, nebo to
za právo a obyčej uložil v Izraeli až do tohoto dne. 26
A když přišel David do Sicelechu, poslal z těch kořistí
starším Juda, přátelům svým, řka: Teď máte dar z
loupeží nepřátel Hospodinových. 27 Těm, kteříž byli v
Bethel, a kteříž v Rámat ku poledni, a kteříž byli v
Jeter; 28 Též kteříž v Aroer, a kteříž v Sefama, a kteříž
v Estemo; 29 A kteříž v Rachal, a kteříž v městech
Jerachmeelových, a kteříž v městech Cinejského; 30
I těm, kteříž v Horma, a kteříž v Korasan, a kteříž v
Atach; 31 A kteříž byli v Hebronu, i po všech místech,
na nichž býval David s lidem svým.

31 A tak potýkali se Filistinští s Izraelem. Muži pak
Izraelští utíkali před Filistinskými a padli, zbiti
jsouce na hoře Gelboe. 2 I stihali Filistinští Saule
a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu a Abinadaba
a Melchisua, syny Saulovy. 3 Když se pak zsilila
bitva proti Saulovi, trefili na něj střelci, muži s luky;
i postřelen jest velmi od těch střelců. 4 I řekl Saul
oděnci svému: Vytrhni meč svůj a probodni mne
jím, aby přijdouce ti neobřezanci, neprobodli mne, a
neučinili sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl oděnec
jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv Saul meč, nalehl
na něj. 5 Tedy vida oděnec jeho, že umřel Saul,
nalehl i on na meč svůj a umřel s ním. 6 A tak umřel
Saul a tři synové jeho, a oděnec jeho, ano i všickni
muži jeho v ten den spolu. 7 Když pak uzřeli synové
Izraelští, kteříž bydlili za tím údolím, a kteříž bydlili za
Jordánem, že zutíkali muži Izraelští, nadto že Saul i
synové jeho zahynuli, opustivše města, také utíkali. I
přišli Filistinští a bydlili v nich. 8 A když bylo nazejtří,
přišli Filistinští, aby zloupili pobité; i nalezli Saule a
tři syny jeho ležící na hoře Gelboe. 9 I sťali hlavu
jeho a svlékli odění jeho, a poslali po zemi Filistinské
vůkol, aby to ohlášeno bylo v chrámě modl jejich i
lidu. 10 I složili odění jeho v chrámě Astarot, tělo pak
jeho přibili na zdi Betsan. 11 Tedy uslyšavše o tom
obyvatelé Jábes Galád, co učinili Filistinští Saulovi,
12 Zdvihli se všickni muži silní, a jdouce celou noc,
sňali tělo Saulovo i těla synů jeho se zdi Betsanské; a
když se navrátili do Jábes, spálili je tam. 13 A vzavše
kosti jejich, pochovali je pod stromem v Jábes, a
postili se sedm dní.

2 Samuelova

1 Stalo se pak po smrti Saulově, když se navrátil
David od porážky Amalechitských, že pobyl v
Sicelechu za dva dni. **2** A aj, dne třetího přišel jeden
z vojska Saulova, maje roucho roztržené a prach
na hlavě své. Kterýž když přišel k Davidovi, padl
na zemi a poklonil se. **3** I řekl jemu David: Odkud
jdeš? Jemuž odpověděl: Z vojska Izraelského utekl
jsem. **4** Opět řekl jemu David: Cože se stalo? Medle,
pověz mi. Kterýž odpověděl: To, že utekl lid z boje, a
množství lidu padlo a zbito jest; též i Saul i Jonata
syn jeho zbiti jsou. **5** Řekl ještě David mládenci,
kterýž mu to oznámil: Kterak ty víš, že umřel Saul
i Jonata syn jeho? **6** Odpověděl mládenec, kterýž
to oznamoval jemu: Náhodou přišel jsem na horu
Gelboe, a aj, Saul nalehl byl na kopí své, a vozové i
jezdci postihali ho. **7** Kterýžto ohlédna se zpátkem,
uzřel mne a zavolal na mne. I řekl jsem: Aj, teď
jsem. **8** Tedy řekl mi: Kdo jsi ty? Odpověděl jsem
jemu: Amalechitský jsem. **9** I řekl mi: Přistup medle
sem a zabí mne, nebo mne obklíčila úzkost, a ještě
všecka duše má jest ve mně. **10** Protož stoje nad
ním, zabil jsem ho, nebo jsem věděl, že nebude živ
po svém pádu. A vzal jsem korunu, kteráž byla na
hlavě jeho, i záponu, kteráž byla na rameni jeho, a
teď jsem to přinesl ku pánu svému. **11** Tedy David
uchytiv roucho své, roztrhl je; tolikéž i všickni muži,
kteříž s ním byli. **12** A nesouce smutek, plakali a
postili se až do večera pro Saule a pro Jonatu syna
jeho, i pro lid Hospodinův a pro dům Izraelský, že
padli od meče. **13** Řekl pak David mládenci, kterýž
mu to oznámil: Odkud jsi ty? Odpověděl: Syn muže
příchozího Amalechitského jsem. **14** Opět mu řekl
David: Kterak jsi směl vztáhnouti ruku svou, abys
zahubil pomazaného Hospodinova? **15** A zavolav
David jednoho z mládenců, řekl jemu: Přistoupě, obor
se na něj. Kterýžto udeřil ho, tak že umřel. **16** I řekl
jemu David: Krev tvá budiž na hlavu tvou, neboť
jsou ústa tvá svědčila na tebe, řkouce: Já jsem zabil
pomazaného Hospodinova. **17** Tedy naříkal David
naříkáním tímto nad Saulem a nad Jonatou synem
jeho, **18** (Přikázav však, aby synové Judovi učeni
byli stříleti z luku, jakož psáno v knize Upřímého.):
19 Ó kráso Izraelská, na výsostech tvých zraněni,
jakť jsou padli udatní! **20** Neoznamujtež v Gát, ani
toho ohlašujte na ulicích Aškalon, aby se neveselily
dcery Filistinských, a neplésaly dcery neobřezaných.
21 Ó hory Gelboe, ani rosa, ani déšť nespadej na
vás, ani tu buď pole úrodné; nebo tam jest povržen
štít udatných, štít Saulův, jako by nebyl pomazán
olejem. **22** Od krve raněných a od tuku udatných
lučiště Jonatovo nikdy zpět neodskočilo, a meč Saulův
nenavracoval se prázdný. **23** Saul a Jonata milí a
utěšení v životě svém, také při smrti své nejsou
rozloučeni. Nad orlice bystřejší, nad lvy silnější byli.
24 Dcery Izraelské, plačte Saule, kterýž vás odíval
červcem dvakrát barveným rozkošně, kterýž dával
ozdoby zlaté na roucha vaše. **25** Ach, jakť jsou padli
udatní u prostřed boje? Jonata na výsostech tvých
zabit jest. **26** Velice jsem po tobě teskliv, bratře můj
Jonato. Byl jsi mi příjemný náramně; vzácnější u mne
byla milost tvá nežli milost žen. **27** Ach, jakť jsou padli
udatní, a zahynula odění válečná.

2 I stalo se potom, že se David tázal Hospodina, řka:
Mám-li jíti do některého města Judského? Jemuž
odpověděl Hospodin: Jdi. I řekl David: Kam mám jíti?
Odpověděl: Do Hebronu. **2** A protož bral se tam David,
ano i obě manželky jeho, Achinoam Jezreelská, a
Abigail žena někdy Nábale Karmelského. **3** Muže také
své, kteříž s ním byli, pojal David, jednoho každého s
čeledí jeho, a bydlili v městech Hebronských. **4** I přišli
muži Judští, a pomazali tam Davida za krále nad
domem Judským. Oznámili také Davidovi, řkouce:
Muži Jábes Galád, oni pochovali Saule. **5** Tedy
poslav David posly k mužům Jábes Galád, řekl jim:
Požehnaní jste vy před Hospodinem, že jste učinili to
milosrdenství pánu svému Saulovi, pochovavše ho. **6**
Protož nyní učiniž s vámi Hospodin milosrdenství a
pravdu; ano i ját' s vámi učiním milost, kteříž jste to
učinili. **7** A tak tedy posilňtež rukou svých a buďtež
stateční; nebo ač umřel pán váš Saul, však již mne
pomazali dům Judův za krále nad sebou. **8** Abner
pak syn Nerův, hejtman vojska Saulova, vzal Izbozeta
syna Saulova a uvedl ho do Mahanaim. **9** A ustavil ho
králem nad Galád a nad Assur, a nad Jezreel, a nad
Efraimem, a nad Beniaminem, i nade vším Izraelem.
10 Ve čtyřidcíti letech byl Izbozet syn Saulův, když
počal kralovati nad Izraelem, a kraloval dvě létě.
(Toliko dům Judův přídržel se Davida. **11** A byl počet
dnů, v nichž byl David králem v Hebronu nad domem
Judovým, sedm let a šest měsíců.) **12** Potom vytáhl
Abner syn Nerův, a služebníci Izbozeta syna Saulova
z Mahanaim do Gabaon. **13** Joáb také syn Sarvie a
služebníci Davidovi vytáhše, potkali se s nimi právě u
rybníka Gabaon. I pozůstali tito u rybníka s strany
jedné, oni pak u rybníka s druhé strany. **14** Tedy
řekl Abner Joábovi: Nechť vystoupí nyní mládenci a
pohrají před námi. I řekl Joáb: Nechť vystoupí. **15**
A tak vystoupili a vyšli v rovném počtu, dvanácte

z Beniamina, z strany Izbozeta syna Saulova, a
dvanácte z služebníků Davidových. 16 Kteřížto ujavše
jeden každý za hlavu bližního svého, vrazil meč svůj
v bok tovaryše svého, i padli spolu. Protož nazváno
jest místo to Helkat Hassurim, a jest v Gabaon. 17
I byla bitva velmi veliká v ten den, a poražen jest
Abner i muži Izraelští od služebníků Davidových. 18
Byli tu také tři synové Sarvie: Joáb, Abizai a Azael.
Azael pak byl čerstvý na nohy své jako srna v poli.
19 I honil Azael Abnera, a neuhnul se na pravo ani
na levo, běže za Abnerem. 20 Ohlédl se pak Abner
zpátkem a řekl: Ty-li jsi Azael? Odpověděl: Jsem.
21 Tedy řekl mu Abner: Uchyl se na pravo aneb na
levo, a jmi sobě jednoho z mládenců těch, a vezmi
sobě kořisti jeho. Ale nechtěl Azael uchýliti se od
něho. 22 Ještě znovu Abner řekl Azaelovi: Uchyl se
ode mne, sic jináč přirazím tě až k zemi, a jak bych
směl pohleděti na Joába bratra tvého? 23 Když pak
nechtěl ustoupiti, uhodil ho Abner kopím pod páté
žebro, tak že vyniklo kopí hřbetem jeho; a padl tu na
tom místě, na kterémž i umřel. A kdožkoli přicházeli
k místu, na němž padl Azael a umřel, zastavovali
se. 24 Ale Joáb a Abizai honili Abnera. Slunce pak
již bylo zapadlo, když oni přišli ku pahrbku Amma,
jenž jest naproti Giach, cestou k poušti Gabaon.
25 Tedy sešli se synové Beniamin za Abnerem, a
jsouce spolu v houfu, postavili se na vrchu pahrbku
jednoho. 26 Odkudž zavolal Abner na Joába, řka:
Zdaliž bez přestání sžírati bude meč tvůj? Nevíš-liž,
že hořkost bývá naposledy? Dokudž tedy nerozkážeš
lidu navrátiti se od honění bratří svých? 27 I řekl Joáb:
Živť jest Bůh, že kdybys byl nemluvil, hned ráno byl by
odšel lid, jeden každý nechaje honění bratra svého.
28 Tedy zatroubil Joáb v troubu, a zastavil se všecken
lid, a nehonili více Izraele, aniž více bojovali. 29 A tak
Abner i lid jeho šli přes pole celou tu noc, a přepravili
se přes Jordán, a prošedše všecku Betoron, přišli
do Mahanaim. 30 Ale Joáb navrátiv se od honění
Abnera, shromáždil všecken lid, a nedostávalo se z
služebníků Davidových devatenácti mužů a Azaele.
31 Služebníci pak Davidovi zbili z Beniaminských a
z mužů Abnerových tři sta a šedesáte mužů, kteříž
tu zahynuli. 32 A vzavše Azaele, pohřbili jej v hrobě
otce jeho, kterýž byl v Betlémě. Potom šli celou tu
noc Joáb a muži jeho; i rozednilo se, když přicházeli
do Hebronu.

3 I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a
domem Davidovým. David pak čím dále tím více se
silil, ale dům Saulův čím dále tím se více umenšoval.
2 I zrodili se Davidovi synové v Hebronu, z nichž
prvorozený jeho byl Amnon z Achinoam Jezreelské; 3
A druhý po něm Cheleab z Abigail, ženy někdy Nábale
Karmelského; třetí pak Absolon, syn z Maachy dcery
Tolmai krále Gessur; 4 A čtvrtý Adoniáš syn Haggit, a
pátý Sefatiáš syn Abitál; 5 Šestý pak Jetram z Egly
manželky Davidovy. Ti se zrodili Davidovi v Hebronu.
6 I stalo se, když byla válka mezi domem Saulovým a
mezi domem Davidovým, a Abner statečně zastával
domu Saulova, 7 (Měl pak byl Saul ženinu, jejíž jméno
bylo Rizpa, dcera Aja,) že řekl Izbozet Abnerovi: I
proč jsi všel k ženině otce mého? 8 Tedy rozhněvav
se Abner velmi pro slova Izbozetova, řekl: I zdali já
jsem psí hlava, kterýž jsem proti Judovi dnes učinil
milosrdenství s domem Saule otce tvého, s bratřími
jeho i příbuznými jeho, a nevydal jsem tě v ruku
Davidovu, a však vyhledáváš na mně dnes nepravosti
té ženy. 9 Toto učiň Bůh Abnerovi a toto mu přidej,
jestliže nedopomohu k tomu Davidovi, jakož jemu
přisáhl Hospodin, 10 Aby přeneseno bylo království
od domu Saulova, a upevněn byl trůn Davidův nad
Izraelem i nad Judou, od Dan až do Bersabé. 11 A
nemohl k tomu nic více odpověděti Abnerovi, proto že
se ho bál. 12 A tak poslal Abner posly k Davidovi
na místě svém, řka: Čí jest země? A aby řekli: Učiň
smlouvu se mnou, a aj, ruka má bude s tebou, abych
obrátil k tobě všecken Izrael. 13 Jemuž odpověděl:
Dobře. Jáť učiním s tebou smlouvu, a však jedné
věci od tebe žádám, totiž, abys neviděl tváři mé,
leč prvé dáš přivésti Míkol dceru Saulovu, když bys
chtěl přijíti, abys viděl tvář mou. 14 I poslal David
posly k Izbozetovi synu Saulovu, aby řekli: Dej mi
ženu mou Míkol, kterouž jsem sobě zasnoubil ve stu
obřízek Filistinských. 15 Poslav tedy Izbozet, vzal
ji od muže Faltiele syna Lais. 16 Šel pak s ní muž
její, a jda za ní až do Bahurim, plakal. Tedy řekl jemu
Abner: Jdi, navrať se zase. I navrátil se. 17 Potom
Abner učinil řeč k starším Izraelským, řka: Předešle
stáli jste o to, aby David byl králem nad vámi. 18
Protož nyní vykonejtež to; neboť jest Hospodin mluvil
o Davidovi, řka: Skrze ruku Davida služebníka svého
vysvobodím lid svůj Izraelský z ruky Filistinských, a z
ruky všech nepřátel jeho. 19 To též mluvil Abner i
k Beniaminským. Potom odšel Abner, aby mluvil k
Davidovi v Hebronu všecko, což se za dobré vidělo
Izraelovi a všemu domu Beniamin. 20 Když tedy
přišel Abner k Davidovi do Hebronu a s ním dvadceti
mužů, učinil David Abnerovi i mužům, kteříž s ním
byli, hody. 21 I řekl Abner Davidovi: Vstanu a půjdu,
abych shromáždil ku pánu svému králi všecken lid
Izraelský, kteříž vejdou s tebou v smlouvu, a budeš
kralovati nade všemi, jakož toho žádá duše tvá. I

propustil David Abnera, kterýž odšel v pokoji. 22 A aj,
služebníci Davidovi a Joáb vraceli se z vojny, kořisti
veliké s sebou nesouce. Ale Abnera již nebylo s
Davidem v Hebronu, nebo byl ho propustil, a již odšel
v pokoji. 23 Joáb tedy i všecko vojsko, kteréž bylo s
ním, přišli tam. I oznámili Joábovi, řkouce: Byl zde
Abner syn Nerův u krále, ale propustil jej, a odšel v
pokoji. 24 Protož všed Joáb k králi, řekl: Co jsi učinil?
Aj, přišel byl Abner k tobě; proč jsi ho pustil, aby
zase odšel? 25 Znáš Abnera syna Nerova. Proto, aby
podvedl tebe, přišel, a aby vyšpehoval vycházení tvé
i vcházení tvé, a zvěděl všecko, co ty činíš. 26 Tedy
vyšed Joáb od Davida, poslal posly za Abnerem,
kteříž ho přivedli zase od čisterny Sírach, o čemž
David nic nevěděl. 27 A když se navrátil Abner do
Hebronu, uvedl ho Joáb do prostřed brány, aby s ním
mluvil tiše. I udeřil ho v páté žebro, a umřel pro krev
Azaele bratra jeho. 28 To když potom David uslyšel,
řekl: Čist jsem já i království mé před Hospodinem
až na věky od krve Abnera syna Nerova. 29 Nechať
přijde na hlavu Joábovu i na všecken dům otce jeho,
a nechť není prázden dům Joábův toho, jenž by trpěl
tok, aneb malomocného a na hůl se podpírajícího,
aneb padajícího od meče a nemajícího chleba. 30
A tak Joáb a Abizai bratr jeho zamordovali Abnera,
proto že byl zabil Azaele bratra jejich v Gabaon v
bitvě. 31 I řekl David Joábovi a ke všemu lidu, kterýž
byl s ním: Roztrhněte roucha svá, a přepašte se pytli,
a plačte před Abnerem. Král pak David šel za márami.
32 A když pochovávali Abnera v Hebronu, pozdvih král
hlasu svého, plakal nad hrobem Abnerovým, plakal
také všecken lid. 33 V tom naříkaje král pro Abnera,
řekl: Tak-liž jest měl umříti Abner, jako umírá nějaký
ničemný člověk? 34 Ruce tvé nebyly svázány a nohy
tvé měděnými poutami nebyly sevříny, ale padl jsi
jako ten, kdož padá od lidí nešlechetných. Tedy ještě
více všecken lid plakal nad ním. 35 Potom přišel
všecken lid, a měli k tomu Davida, aby jedl chléb
ještě záhý. Ale David přisáhl, řka: Toto ať mi učiní
Bůh a toto přidá, jestliže prvé, než slunce zapadne,
okusím chleba aneb čehokoli jiného. 36 Což když
poznal všecken lid, líbilo se jim to; a všecko, což
činil král, líbilo se všemu lidu. 37 I poznal všecken
lid a všecken Izrael v ten den, že nepošlo to od
krále, aby zabili Abnera syna Nerova. 38 Řekl pak
král služebníkům svým: Nevíte-liž, že kníže, a veliké,
padlo dnes v Izraeli? 39 A já ještě nyní mdlý jsem,
jakožto pomazaný král, muži pak tito, synové Sarvie,
jsou mi nepovolní. Odplatiž Hospodin tomu, kdož zle
činí, vedlé zlosti jeho.

4 A když uslyšel Izbozet syn Saulův, že umřel Abner
v Hebronu, zemdlely ruce jeho, a všecken lid
Izrael byl předěšen. 2 Měl pak syn Saulův dva muže
hejtmany nad dráby, jméno jednoho Baana, a jméno
druhého Rechab, synové Remmona Berotského z
synů Beniamin; nebo i Berot počítá se v Beniaminovi.
3 Utekli pak byli Berotští do Gittaim, a byli tam
pohostinu až do toho dne. 4 Měl také byl Jonata syn
Saulův syna chromého na nohy, (nebo když byl v pěti
letech a přišla pověst o Saulovi a Jonatovi z Jezreel,
vzavši ho chůva jeho, utíkala, a když pospíchala
utíkajici, on upadl a okulhavěl), jehož jméno Mifibozet.
5 A odšedše synové Remmona Berotského, Rechab
a Baana, vešli o poledni do domu Izbozetova. On
pak spal na lůžku poledním. 6 A aj, když vešli až do
domu, jako by bráti měli obilé, ranili ho v páté žebro,
Rechab a Baana bratr jeho, a utekli. 7 Nebo když byli
vešli do domu, a on spal na lůžku svém v pokojíku
svém, kdež léhal, probodli jej a zabili, a sťavše hlavu
jeho, vzali ji, a šli cestou po pustinách celou tu noc. 8
I přinesli hlavu Izbozetovu k Davidovi do Hebronu a
řekli králi: Aj, hlava Izbozeta syna Saulova, nepřítele
tvého, kterýž hledal bezživotí tvého. Hle, pomstil dnes
Hospodin pána mého krále nad Saulem i semenem
jeho. 9 Tedy odpovídaje David Rechabovi a Baanovi
bratru jeho, synům Remmona Berotského, řekl jim:
Živť jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze
všech úzkostí, 10 Kdyžť jsem toho, kterýž mi oznámil,
řka: Aj, Saul zahynul, (ješto se jemu zdálo, že veselé
noviny zvěstuje,) vzal a zabil jsem ho v Sicelechu,
jemuž se zdálo, že ho budu darovati za poselství:
11 Čím pak více lidi bezbožné, kteříž zamordovali
muže spravedlivého v domě jeho na ložci jeho? A
nyní, zdaliž nebudu vyhledávati krve jeho z ruky
vaší, a nevyhladím vás z země? 12 I rozkázal David
služebníkům, aby je zbili. I zutínali jim ruce i nohy
jejich, a pověsili u rybníka při Hebronu. Hlavu pak
Izbozetovu vzavše, pochovali v hrobě Abnerově v
Hebronu.

5 Tehdy přišla všecka pokolení Izraelská k Davidovi
do Hebronu, a mluvili, řkouce: Aj, my kost tvá
a tělo tvé jsme. 2 A předešlých časů, když byl
Saul králem nad námi, ty jsi vyvodil i zase přivodil
lid Izraelský. A nadto řekl Hospodin tobě: Ty pásti
budeš lid můj Izraelský, a ty budeš vývoda nad
Izraelem. 3 Přišli také všickni starší Izraelští k králi do
Hebronu, a učinil s nimi král David smlouvu v Hebronu
před Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad
Izraelem. 4 Ve třidcíti letech byl David, když počal
kralovati, a kraloval čtyřidceti let. 5 V Hebronu kraloval

nad Judou sedm let a šest měsíců, a v Jeruzalémě
kraloval třidceti a tři léta nade vším Izraelem a
Judou. 6 Táhl pak král s lidem svým k Jeruzalému
proti Jebuzejskému, obyvateli té země; kterýž mluvil
Davidovi, řka: Nevejdeš sem, leč odejmeš slepé a
kulhavé, pravíce: Nevejdeť sem David. 7 A však vzal
David hrad Sion, toť jest město Davidovo. 8 Nebo
řekl David v ten den: Kdož by koli porazil Jebuzea,
a zlezl by žlaby jeho, a pobil by ty slepé i chromé,
kteréž má v nenávisti duše Davidova, knížetem bude.
Protož pravili: Slepý a kulhavý nevejde do toho domu.
9 I bydlil David na tom hradě, a nazval jej městem
Davidovým; nebo vystavěl je David vůkol od Mello
až do vnitřku. 10 A tak David čím dále tím více
prospíval a rostl, Hospodin zajisté, Bůh zástupů, byl
s ním. 11 Poslal také Chíram král Tyrský posly k
Davidovi a dříví cedrového, i tesaře, kameníky a
zedníky umělé, kteříž vystavěli dům Davidovi. 12
I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále
nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj
Izraelský. 13 Nabral pak sobě David ještě více ženin
i žen z Jeruzaléma, když byl přišel z Hebronu, a
naplodilo se Davidovi ještě více synů a dcer. 14 A tato
jsou jména těch, kteříž se jemu zrodili v Jeruzalémě:
Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun; 15 Též Ibchar
a Elisua, a Nefeg a Jafia; 16 A Elisama a Eliada
a Elifelet. 17 Uslyšavše pak Filistinští, že pomazali
Davida za krále nad Izraelem, vytáhli všickni Filistinští
hledati ho. Což když zvěděl David, sstoupil na místo
hrazené. 18 Protož Filistinští přitáhše, položili se v
údolí Refaim. 19 Tedy tázal se David Hospodina,
řka: Potáhnu-li proti Filistinským? Vydáš-li je v ruku
mou? Odpověděl Hospodin Davidovi: Táhni, neboť
vydám jistotně Filistinské v ruku tvou. 20 I přitáhl
David do Balperazim, a porazil je tam, a řekl: Protrhlť
jest Hospodin nepřátely mé přede mnou, jako vody
protrhují břehy. Protož nazval jméno místa toho
Balperazim. 21 Nebo zanechali tu rytin svých, kteréž
pobral David i muži jeho. 22 Opět znovu vytáhli
Filistinští, a rozprostřeli se v údolí Refaim. 23 I tázal
se David Hospodina. Kterýž odpověděl: Netáhni,
ale obejda je po zadu, teprv dotřeš na ně naproti
moruším. 24 A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší,
hneš se také; nebo tehdáž vyjde Hospodin před
tebou, aby zbil vojska Filistinských. 25 I učinil David
tak, jakž mu přikázal Hospodin, a porazil Filistinské
od Gabaa, až kudy se jde do Gázer.

6 Tedy sebral opět David výborného lidu z Izraele
třidceti tisíc. 2 A vstav, šel David i všecken
lid, kterýž byl s ním, z Bála Judova, aby přinesli
odtud truhlu Boží, při kteréž se vzývá jméno, jméno
Hospodina zástupů, sedícího nad cherubíny. 3 I
vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu
Abinadabova, kterýž byl na pahrbku. Uza pak a
Achio, synové Abinadabovi, spravovali ten vůz nový.
4 A tak vzali ji z domu Abinadabova, kterýž byl
na pahrbku, jdouce s truhlou Boží; Achio pak šel
před truhlou. 5 Ale David i všecken dům Izraelský
hrali před Hospodinem na všelijaké nástroje z dříví
cedrového, totiž na harfy, loutny, bubny, husličky, a
na cymbály. 6 A když přišli k humnu Náchonovu,
vztáhl ruku svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo
uchýlili se volové. 7 Protož rozhněval se Hospodin
na Uzu, a zabil ho Bůh pro neprozřetelnost; i umřel
tu u truhly Boží. 8 Tedy zkormoutil se David, proto
že se Hospodin tak přísně obořil na Uzu. I nazváno
to místo Peres Uza až do tohoto dne. 9 A boje se
David Hospodina v ten den, řekl: Kterakž má vjíti ke
mně truhla Hospodinova? 10 Pročež David nechtěl
přenésti k sobě truhly Hospodinovy do města svého,
ale způsobil to, aby se obrátila do domu Obededoma
Gittejského. 11 I pobyla truhla Hospodinova v domě
Obededoma Gittejského za tři měsíce, a požehnal
Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho. 12 V tom
povědíno jest králi Davidovi, že požehnal Hospodin
domu Obededomovu i všemu, což má, pro truhlu
Boží. Tedy odšed David, přenesl truhlu Boží z domu
Obededomova do města Davidova s veselím. 13
A když poodešli ti, kteříž nesli truhlu Hospodinovu,
na šest kroků, obětoval voly a tučný dobytek. 14
David pak poskakoval ze vší síly před Hospodinem,
a byl oblečen David v efod lněný. 15 A tak David i
všecken dům Izraelský provázeli truhlu Hospodinovu
s plésáním a zvukem trouby. 16 Stalo se pak, když
truhla Hospodinova vcházela do města Davidova, že
Míkol dcera Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále
Davida plésajícího a poskakujícího před Hospodinem,
pohrdla jím v srdci svém. 17 A když přinesli truhlu
Hospodinovu, postavili ji na místě jejím u prostřed
stanu, kterýž jí byl David rozbil; a obětoval David před
Hospodinem oběti zápalné i pokojné. 18 Zatím když
přestal David obětovati obětí zápalných a pokojných,
dal požehnání lidu ve jménu Hospodina zástupů. 19
Dal také všemu lidu a všemu množství Izraelskému,
od muže až do ženy, jednomu každému jeden pecník
chleba a kus masa, a vína láhvici jednu. I odšel
všecken lid, jeden každý do domu svého. 20 Potom
navracoval se David, aby dal požehnání domu svému.
I vyšla Míkol dcera Saulova vstříc Davidovi, a řekla:
Jak slavný byl dnes král Izraelský, kterýž se odkrýval
dnes před děvkami služebníků svých, tak jako se

odkrývá jeden z lehkomyslných! 21 I řekl David k
Míkol: Před Hospodinem, (kterýž mne vyvolil nad otce
tvého a nad všecken dům jeho, přikázav mi, abych
byl vývodou lidu Hospodinova, totiž Izraele,) plésal
jsem a plésati budu před Hospodinem. 22 Anobrž
čím se ještě více opovrhu nežli tuto, a ponížím se u
sebe sám, tím i u těch děvek, o nichž jsi mluvila, i u
těch, pravím, slavnější budu. 23 Protož Míkol dcera
Saulova neměla žádného plodu až do dne smrti své.

7 I stalo se, že když král seděl v domě svém, a
Hospodin jemu dal odpočinutí vůkol přede všemi
nepřátely jeho, 2 Řekl král Nátanovi proroku: Pohleď
medle, já bydlím v domě cedrovém, truhla pak Boží
přebývá mezi kortýnami. 3 I dí Nátan králi: Cožkoli jest
v srdci tvém, jdi, učiň, nebo Hospodin s tebou jest. 4
Potom té noci stalo se slovo Hospodinovo k Nátanovi,
řkoucí: 5 Jdi a pověz služebníku mému Davidovi:
Takto praví Hospodin: Zdaliž ty mi stavěti budeš dům,
v kterémž bych přebýval? 6 Poněvadž jsem nebydlil
v domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské
z Egypta, až do dne tohoto, ale přecházel jsem s
stánkem a příbytkem sem i tam. 7 Nadto kudyž
jsem koli chodil se všechněmi syny Izraelskými, zdali
jsem jedno slovo řekl kterému z soudců Izraelských,
kterémuž jsem přikázal pásti lid svůj Izraelský, řka:
Proč jste mi neustavěli domu cedrového? 8 Protož
nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví
Hospodin zástupů: Játʼ jsem tě vzal z ovčince od
stáda, abys byl vývodou lidu mého Izraelského. 9 A
býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obracel;
všecky také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří
tvou, a učinil jsem tobě jméno veliké, jako jméno
vyvýšených na zemi. 10 Způsobím tolikéž místo lidu
svému Izraelskému, a vštípím jej, a bydliti bude v
místě svém a nepohne se více, aniž ho budou více
trápiti lidé nešlechetní jako prvé, 11 Hned od toho
dne, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým
Izraelským, až jsem tedʼ dal odpočinutí tobě přede
všemi nepřátely tvými. Přesto oznamujetʼ Hospodin,
že on sám tobě dům vzdělá. 12 Když se vyplní dnové
tvoji, a usneš s otci svými, vzbudím símě tvé po tobě,
kteréž vyjde z života tvého, a utvrdím království jeho.
13 Ontʼ ustaví dům jménu mému, a já utvrdím trůn
království jeho až na věky. 14 Já budu jemu otcem,
a on mi bude synem. Kterýž když zhřeší, trestati
ho budu metlou lidskou a ranami synů lidských. 15
Ale milosrdenství mé nebude odjato od něho, tak
jako jsem je odjal od Saule, kteréhož jsem zahnal od
tváři tvé. 16 A tak utvrzen bude dům tvůj a království
tvé až na věky před tebou, a trůn tvůj bude stálý až
na věky. 17 Vedlé všech slov těchto, a podlé všeho
vidění tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi. 18 Tedy
všed král David, posadil se před Hospodinem a řekl:
Kdo jsem já, Panovníče Hospodine, a jaký jest dům
můj, že jsi mne přivedl v ta místa. 19 Nýbrž ještěť
se to málo vidělo, Panovníče Hospodine, že jsi také
mluvil i o domu služebníka svého na dlouhé časy,
ješto jest to povaha lidská, Panovníče Hospodine. 20
Ale což již více má mluviti David před tebou? Však ty
znáš služebníka svého, Panovníče Hospodine. 21
Pro slovo své a podlé srdce svého činíš všecky tyto
věci veliké, v známost je uvodě služebníku svému. 22
(Protož zveleben jsi Hospodine Bože, nebo není tobě
rovného, anobrž není žádného Boha kromě tebe,)
podlé toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma. 23
Kdo tedy jest jako lid tvůj, jako Izrael, který národ na
zemi, jehož by Bůh šel, aby jej sobě vykoupil za lid, a
dobyl sobě jména, a učinil tobě, ó Izraeli, tyto veliké
věci a hrozné v zemi tvé, před oblíčejem lidu svého,
kterýž jsi sobě vysvobodil z Egypta, z pohanstva bohů
jejich? 24 A vzdělal jsi sobě lid svůj Izraelský, sobě v
lid až na věky, a protož, Hospodine, jsi jejich Bohem.
25 Nyní tedy, Hospodine Bože, slovo to, jímž jsi se
zamluvil služebníku svému a domu jeho, naplniž je
až na věky, a učiň tak, jakž jsi mluvil, 26 Tak aby
zvelebováno bylo jméno tvé až na věky, když se
říkati bude: Hospodin zástupů jest Bůh nad Izraelem,
a dům služebníka tvého Davida aby byl stálý před
oblíčejem tvým. 27 Nebo ty, Hospodine zástupů, Bože
Izraelský, zjevil jsi mně služebníku svému, řka: Dům
ustavím tobě. Protož usoudil služebník tvůj v srdci
svém, aby se modlil tobě modlitbou touto. 28 A tak
již, Panovníče Hospodine, ty sám jsi Bůh, a slova tvá
jsou pravda, jimiž jsi zaslíbil služebníku svému dobré
věci tyto. 29 Již tedy rač požehnati domu služebníka
svého, aby trval na věky před oblíčejem tvým. Nebo
ty jsi, Hospodine Bože, mluvil, že požehnáním tvým
požehnán bude dům služebníka tvého na věky.

8 Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a
zemdlil je; i vzal David Meteg Amma z ruky
Filistinských. 2 Porazil také Moábské a změřil je
provazcem, na zemi je rozprostíraje; a odměřil jich
dva provazce k zbití a celý provazec k živení. I učiněni
jsou Moábští Davidovi služebníci, a dávali jemu plat.
3 Porazil též David Hadadezera syna Rohobova, krále
Soba, když byl vytáhl, aby rozšířil končiny své až
k řece Eufraten. 4 A pobral mu David tisíc vozů a
sedm set jezdců, a dvadceti tisíc mužů pěších, a
zpodřezoval David žily všechněm koňům vozníkům;
toliko zanechal z nich ke stu vozům. 5 Přitáhli pak

byli Syrští od Damašku na pomoc Hadadezerovi králi
Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc
mužů. 6 Tedy osadil David stráží Syrii Damašskou, a
byli Syrští služebníci Davidovi, dávajíce plat; nebo
zachovával Hospodin Davida, kamžkoli se obrátil. 7
Pobral také David štíty zlaté, kteréž měli služebníci
Hadadezerovi, a přinesl je do Jeruzaléma. 8 Z Betach
též a z Berot, měst Hadadezerových, nabral král
David velmi mnoho mědi. 9 A když uslyšel Tohi král
Emat, že porazil David všecko vojsko Hadadezerovo,
10 Poslal Tohi Jorama syna svého k králi Davidovi,
aby ho pozdravil přátelsky, a spolu s ním se radoval z
toho, že šťastně bojoval s Hadadezerem, a porazil
ho; (nebo Hadadezer vedl válku proti Tohi). Kterýžto
přinesl s sebou nádoby stříbrné, též nádoby zlaté
a nádoby měděné. 11 Ty také obětoval král David
Hospodinu s stříbrem a zlatem posvěceným ze všech
národů, kteréž podmanil, 12 Totiž z Syrských a
Moábských, též z synů Ammon a z Filistinských,
i z Amalechitských a z kořistí Hadadezera syna
Rohobova, krále Soba. 13 Zvelebil také David
své jméno, když se navracoval od pobití osmnácti
tisíců Syrských v údolí solnatém. 14 Protož i nad
Idumejskými stráž postavil, všecku krajinu Idumejskou
stráží osadiv. I učiněni jsou všickni Idumejští služebníci
Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž
se koli obrátil. 15 I kraloval David nade vším Izraelem,
a činil David soud a spravedlnost všemu lidu svému.
16 Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn
Achiludův kancléřem; 17 Sádoch také syn Achitobův a
Achimelech syn Abiatarův kněžími, a Saraiáš písařem.
18 Benaiáš pak syn Joiadův byl nad Cheretejskými a
Peletejskými, a synové Davidovi knížaty.

9 Tedy řekl David: Jest-li ještě kdo pozůstalý z
domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství
pro Jonatu? 2 Byl pak služebník domu Saulova, jehož
jméno bylo Síba. I zavolali ho k Davidovi. I řekl král
jemu: Ty-li jsi Síba? Odpověděl: Jsem služebník tvůj.
3 Řekl jemu král: Jest-liž ještě kdo z domu Saulova,
abych jemu učinil milosrdenství Boží? Odpověděl
Síba králi: Ještě jest syn Jonatův chromý na nohy. 4 I
řekl jemu král: Kdež jest? Odpověděl Síba králi: Tam
jest v domě Machiry, syna Amielova v Lodebar. 5
Protož poslav král David, vzal ho z domu Machiry,
syna Amielova z Lodebar. 6 A když přišel Mifibozet
syn Jonaty, syna Saulova, k Davidovi, padl na tvář
svou a poklonil se. I řekl David: Mifibozete. Kterýž
odpověděl: Aj, služebník tvůj. 7 Řekl jemu David:
Neboj se, nebo jistě učiním s tebou milosrdenství pro
Jonatu otce tvého, a navrátím tobě všecka pole Saule
otce tvého, a ty jídati budeš za stolem mým vždycky.
8 Kterýž pokloniv se, řekl: Co jest služebník tvůj, že
jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já? 9 Zatím
povolal král Síby, služebníka Saulova a řekl jemu:
Cožkoli měl Saul i všecka čeled jeho, to jsem dal
synu pána tvého. 10 Budeš tedy jemu spravovati rolí,
ty i synové tvoji i služebníci tvoji, a snášeti budeš,
aby měl syn pána tvého pokrm, kterýž by jedl, ale
Mifibozet syn pána tvého jídati bude vždycky za
stolem mým. (Měl pak Síba patnácte synů a dvadceti
služebníků.) 11 Odpověděl Síba králi: Vedlé všeho,
jakž přikázal pán můj král služebníku svému, tak
učiní služebník tvůj, ačkoli i Mifibozet mohl by jídati
za stolem mým jako jeden z synů královských. 12
Měl také Mifibozet syna malého, jemuž jméno bylo
Mícha; a všickni, kteříž bydlili v domě Síbově, byli za
služebníky Mifibozetovi. 13 A tak Mifibozet zůstával v
Jeruzalémě, proto že vždycky za stolem královským
jídal; a byl kulhavý na obě noze.

10 Stalo se také potom, že umřel král Ammonitský,
a kraloval Chanun syn jeho po něm. 2 I řekl
David: Učiním milosrdenství s Chanunem synem
Náhasovým, jakož otec jeho učinil milosrdenství
nade mnou. Tedy poslal David, aby ho potěšil skrze
služebníky své pro otce jeho. I přišli služebníci
Davidovi do země Ammonitských. 3 I řekla knížata
Ammonitská k Chanunovi, pánu svému: Cožť se
zdá, že David činí poctivost otci tvému, že poslal
k tobě, kteříž by tě potěšili? Zdaliž ne proto, aby
shlédl město a vyšpehoval je, a potom je podvrátil,
poslal David služebníky své k tobě? 4 A tak Chanun
vzav služebníky Davidovy, oholil každému půl brady,
a zustřihoval roucha jejich až do polovice, totiž až
do zadků jejich, a propustil je. 5 To když oznámili
Davidovi, poslal proti nim, (nebo muži ti zohaveni
byli velice,) a řekl jim král: Pobuďte v Jerichu,
dokudž neobrostou brady vaše, potom se navrátíte. 6
Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi,
poslavše, najali ze mzdy z Syrie z domu Rohob,
a z Syrie Soba dvadcet tisíců pěších, a od krále
Maacha tisíc mužů, a od Istoba dvanácte tisíc mužů.
7 Což uslyšev David, poslal Joába se vším vojskem
udatných. 8 A tak vytáhše Ammonitští, šikovali se
k boji u brány, Syrští také, Soba a Rohob, a Istob i
Maacha zvláště byli na poli. 9 A protož vida Joáb proti
sobě sšikovaný boj s předu i s zadu, vybrav některé
ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti
Syrským. 10 Ostatek pak lidu dal pod správu Abizai
bratra svého, a sšikoval jej proti Ammonitským. 11
A řekl: Jestliže Syrští budou silnější mne, přispěješ

mi na pomoc; jestliže pak Ammonitští silnější budou
tebe, také přispěji, abych pomohl tobě. 12 Posiliž se,
a buďme udatní, bojujíce za lid náš a za města Boha
našeho, Hospodin pak učiní, což se jemu dobře líbiti
bude. 13 I přistoupil Joáb s lidem svým k bitvě proti
Syrským, a oni utekli před ním. 14 Tedy Ammonitští
vidouce, že utíkají Syrští, utekli i oni před Abizai a
vešli do města. I navrátil se Joáb od Ammonitských a
přišel do Jeruzaléma. 15 Ale Syrští vidouce, že by
poraženi byli od Izraele, sebrali se vespolek. 16 Poslal
také Hadarezer a vyvedl Syrské, kteříž bydlejí za
řekou, a přišli k Helam; Sobach pak, hejtman vojska
Hadarezerova, vedl je. 17 I oznámeno to Davidovi.
Kterýžto shromáždiv všecken lid Izraelský, přepravil
se přes Jordán, a přitáhli k Helam. I sšikovali se
Syrští proti Davidovi, a bojovali proti němu. 18 Tedy
utekli Syrští před Izraelem, a porazil David z Syrských
sedm set vozů a čtyřidceti tisíc jezdců. Sobacha také
hejtmana vojska toho ranil, i umřel tu. 19 Když pak
viděli všickni králové, kteříž byli při Hadarezerovi, že
jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Izraelem a
sloužili jemu. A nesměli již více Syrští táhnouti na
pomoc Ammonitským.

11 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na
vojnu, že poslal David Joába a služebníky své
s ním, též i všecken Izrael, aby hubili Ammonitské;
i oblehli Rabba. David pak zůstal v Jeruzalémě. 2
Tedy stalo se k večerou, když vstal David s ložce
svého, procházeje se po paláci domu královského, že
uzřel s paláce ženu, ana se myje; kterážto žena byla
vzezření velmi krásného. 3 A poslav David, vyptal se
o té ženě a řekl: Není-liž to Betsabé dcera Eliamova,
manželka Uriáše Hetejského? 4 Opět poslal David
posly a vzal ji. Kterážto když vešla k němu, obýval s
ní; (nebo se byla očistila od nečistoty své). Potom
navrátila se do domu svého. 5 I počala žena ta. Protož
poslavši, oznámila Davidovi, řkuci: Těhotná jsem. 6
Poslav pak David, vzkázal Joábovi: Pošli ke mně
Uriáše Hetejského. I poslal Joáb Uriáše k Davidovi.
7 A když přišel Uriáš k němu, otázal se ho, jak se
má Joáb, a jak se má lid, a kterak se vede v vojště?
8 Řekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého,
a umyj sobě nohy. I vyšel Uriáš z domu králova,
a poslán za ním dar královský. 9 Ale Uriáš spal u
vrat domu královského se všemi služebníky pána
svého, a nešel do domu svého. 10 Což když oznámili
Davidovi, řkouce: Nešel Uriáš do domu svého, řekl
David Uriášovi: Však jsi z cesty přišel. Pročež jsi
nešel do domu svého? 11 Odpověděl Uriáš Davidovi:
Truhla Boží a Izrael i Juda zůstávají v staních, a pán
můj Joáb i služebníci pána mého na poli zůstávají,
já pak mám vjíti do domu svého, abych jedl a pil, a
spal s manželkou svou? Jakož jsi živ ty, a jako jest
živa duše tvá, žeť toho neučiním. 12 Tedy řekl David
Uriášovi: Pobuď zde ještě dnes, a zítra propustím
tebe. I zůstal Uriáš v Jeruzalémě toho dne i nazejtří.
13 V tom pozval ho David, aby jedl před ním a pil, a
opojil ho. A však on šel večer spáti na ložce své s
služebníky pána svého, a nešel do domu svého. 14
A když bylo ráno, napsal David list Joábovi, kterýž
poslal po Uriášovi. 15 Psal pak v listu těmi slovy:
Postavte Uriáše proti bojovníkům nejsilnějším; mezi
tím odstupte nazpět od něho, aby raněn jsa, umřel. 16
I stalo se, když oblehl Joáb město, že postavil Uriáše
proti místu, kdež věděl, že jsou nejsilnější muži. 17
A vyskočivše muži z města, bojovali proti Joábovi. I
padli někteří z lidu, z služebníků Davidových, také i
Uriáš Hetejský zabit. 18 Tedy poslav Joáb, oznámil
Davidovi všecko, což se zběhlo v bitvě. 19 A přikázal
tomu poslu, řka: Když vypravíš králi všecky věci,
které se zběhly v bitvě, 20 Při čemž jestliže se popudí
prchlivost královská a řekne-liť: Proč jste přistoupili k
městu, bojujíce? Zdaliž jste nevěděli, že házejí se
zdi? 21 Kdo zabil Abimelecha syna Jerobosetova?
Zdali ne žena, svrhši na něj kus žernovu se zdi, tak
že umřel v Tébes? Proč jste přistupovali ke zdi? tedy
díš: Také služebník tvůj Uriáš Hetejský umřel. 22
A tak šel posel, a přišed, oznámil Davidovi všecko
to, pročež ho byl poslal Joáb. 23 A řekl posel ten
Davidovi: Zmocnili se nás muži ti, a vytrhli proti nám
do pole, a honili jsem je až k bráně. 24 V tom stříleli
střelci na služebníky tvé se zdi, a zbiti jsou někteří
z služebníků králových, také i služebník tvůj Uriáš
Hetejský zabit. 25 Tedy řekl David poslu: Tak pověz
Joábovi: Nic tě to nerozpakuj, že tak i jinak sehlcuje
meč. Ztuž boj svůj proti městu a zkaz je, a potěš
drábů. 26 Uslyševši pak manželka Uriášova, že umřel
Uriáš muž její, plakala manžela svého. 27 A když
pominul pláč, poslav David, vzal ji do domu svého, a
měl ji za manželku; i porodila mu syna. Ale nelíbilo se
to Hospodinu, co učinil David.

12 Protož poslal Hospodin Nátana k Davidovi.
Kterýž přišed k němu, řekl jemu: Dva muži byli v
městě jednom, jeden bohatý a druhý chudý. 2 Bohatý
měl ovec i volů velmi mnoho, 3 Chudý pak neměl
nic, kromě jednu ovečku malou, kterouž byl koupil a
choval, až i odrostla při něm a při dětech jeho tolikéž.
Chléb jeho jedla a z číše jeho pila, a v lůnu jeho
spávala, a tak byla mu jako za dceru. 4 Když pak
přišel pocestný k tomu bohatému člověku, líto mu

bylo vzíti z ovcí aneb z volů svých, což by připravil
pocestnému, kterýž k němu přišel, ale vzav ovečku
toho chudého člověka, připravil ji muži, kterýž byl
přišel k němu. 5 Tedy rozhněval se David na muže
toho náramně a řekl Nátanovi: Živť jest Hospodin,
že hoden jest smrti muž, kterýž to učinil. 6 Ovečku
také tu zaplatí čtvernásobně, proto že učinil věc tu,
a nelitoval ho. 7 I řekl Nátan Davidovi: Ty jsi ten
muž! Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem tě
pomazal, abys králem byl nad Izraelem, a vytrhl jsem
tebe z ruky Saulovy. 8 A dal jsem tobě dům pána
tvého, i ženy pána tvého v lůno tvé, dalť jsem také
dům Izraelský a Judský, a bylo-liť by to málo, byl bych
přidal mnohem více. 9 Pročež jsi sobě zlehčil slovo
Hospodinovo, čině to, což se nelíbí jemu? Uriáše
Hetejského zabil jsi mečem, a manželku jeho pojals
sobě za ženu, samého pak zamordoval jsi mečem
Ammonitských. 10 Protož nyní neodejdeť meč z domu
tvého až na věky, proto že jsi pohrdl mnou, a vzal jsi
manželku Uriáše Hetejského, aby byla žena tvá. 11
Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti tobě zlé z
domu tvého, a vezma ženy tvé před očima tvýma,
dám je bližnímu tvému, kterýž spáti bude s ženami
tvými, an na to každý hledí. 12 A ačkoli ty učinil jsi to
tajně, já však učiním to zjevně přede vším Izraelem
a všechněm známě. 13 Tedy řekl David Nátanovi:
Zhřešilť jsem Hospodinu. Zase řekl Nátan Davidovi:
Tentýž Hospodin přenesl hřích tvůj, neumřeš. 14 Ale
však, poněvadž jsi tou věcí dal příčinu nepřátelům
Hospodinovým, aby se rouhali, protož ten syn, kterýž
se narodil tobě, jistotně umře. 15 Potom odšel Nátan
do domu svého. V tom Hospodin ranil dítě, kteréž
byla porodila manželka Uriášova Davidovi, tak že
pochybili o něm. 16 I modlil se David Bohu za to dítě
a postil se, a všed, ležel přes noc na zemi. 17 A ačkoli
starší domu jeho přišli k němu, aby ho zdvihli z země,
on však nechtěl, aniž s nimi co jedl. 18 Stalo se pak
dne sedmého, že umřelo dítě. I nesměli služebníci
Davidovi toho oznámiti jemu, že by umřelo dítě; nebo
pravili: Aj, když ještě bylo dítě živo, mluvili jsme jemu,
a nechtěl slyšeti hlasu našeho, což pak když jemu
díme: Umřelo dítě. Ovšem to tíže ponese. 19 Ale vida
David, an služebníci jeho k sobě šepcí, srozuměl, že
by umřelo dítě. I řekl David služebníkům svým: Co již
umřelo dítě? Kteříž řekli: Umřelo. 20 Tedy vstav David
s země, umyl se a pomazal se, a změnil roucho své,
a všed do domu Hospodinova, pomodlil se. Potom
vrátiv se do domu svého, rozkázal sobě dáti jísti a
jedl. 21 Služebníci pak jeho řekli jemu: Co jsi to učinil?
Pro dítě, když živo bylo, postils se a plakal, ale jakž
dítě umřelo, vstal jsi a přijal jsi pokrm. 22 Kterýžto
řekl: Pokudž ještě dítě živo bylo, postil jsem se a
plakal, nebo jsem řekl: Kdo ví? Můžeť se smilovati
nade mnou Hospodin, aby živo bylo dítě. 23 Nyní pak,
poněvadž umřelo, proč se mám postiti? Zdaliž budu
moci zase je vzkřísiti? Játť půjdu k němu, ale ono se
nenavrátí ke mně. 24 Potom David potěšiv Betsabé
manželky své, všel k ní a spal s ní. I porodila syna, a
nazval jméno jeho Šalamoun, a Hospodin miloval jej.
25 Protož poslal byl Nátana proroka, a nazval jméno
jeho Jedidiah pro Hospodina. 26 Bojoval pak Joáb
proti Rabba Ammonitských, a vzal město královské.
27 A poslav posly k Davidovi, řekl: Dobýval jsem
Rabba a vzal jsem město vod. 28 Protož nyní sebera
ostatek lidu, polož se proti městu a vezmi je, abych
já nevzal města toho, a bylo by mně připisováno
vítězství nad ním. 29 Tedy sebrav David všecken lid,
vytáhl proti Rabba, kteréhož dobýval a vzal je. 30 A
sňal korunu krále jejich s hlavy jeho, kteráž vážila
centnéř zlata, a bylo v ní kamení drahé, a vstavena
byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též kořisti města velmi
veliké. 31 Lid pak, kterýž v něm byl, vyvedl a dal jej
pod pily a pod brány železné a pod sekery železné,
a vehnal je do peci cihelné. A tak činil všechněm
městům Ammonitským. Potom navrátil se David se
vším lidem do Jeruzaléma.

13 I stalo se potom, že Absolon syn Davidův měl
sestru krásnou, jménem Támar; i zamiloval ji
Amnon syn Davidův. 2 A tak se o to trápil Amnon,
že i v nemoc upadl pro Támar sestru svou; nebo
panna byla, a viděl Amnon, že nesnadně bude jí
moci co učiniti. 3 Měl pak Amnon přítele, jehož jméno
bylo Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, kterýžto
Jonadab byl muž velmi chytrý. 4 I řekl jemu: Proč tak
chřadneš, synu králův, den ode dne? Neoznámíš-liž
mi? I řekl mu Amnon: Támar sestru Absolona bratra
svého miluji. 5 Tedy řekl jemu Jonadab: Polož se na
lůže své a udělej se nemocným, a když přijde otec
tvůj, aby tě navštívil, díš jemu: Nechť přijde, prosím,
Támar sestra má a dá mi jísti, připravíc před očima
mýma pokrm, abych viděl a jedl z ruky její. 6 A tak
složil se Amnon, dělaje se nemocným. A když přišel
král, aby ho navštívil, řekl Amnon králi: Nechť přijde,
prosím, Támar sestra má a připraví před očima mýma
asi dvě krmičky, abych pojedl z ruky její. 7 Protož
poslal David k Támar do domu, řka: Jdi hned do
domu Amnona bratra svého a připrav mu krmičku.
8 I šla Támar do domu Amnona bratra svého; on
pak ležel. A vzavši mouky, zadělala ji, a připravivši
krmičku před očima jeho, uvařila ji. 9 Potom vzavši
pánvici, vyložila před něj, a on nechtěl jísti. (I řekl

Amnon: Spravte to, ať vyjdou všickni ven. I vyšli od
něho všickni. 10 Řekl pak Amnon k Támar: Přines
tu krmičku do pokojíka, abych pojedl z ruky tvé. A
vzavši Támar krmičku, kterouž připravila, přinesla ji
před Amnona bratra svého do pokojíka.) 11 Ale když
mu podávala, aby jedl, uchopil ji a řekl jí: Pod', lež
se mnou, sestro má. 12 Kterážto řekla jemu: Nikoli,
bratře můj, nečiň mi násilí, nebo ne tak se má díti
v Izraeli. Neprovoď nešlechetnosti této. 13 Nebo já
na koho svedu pohanění své? Ty pak budeš jako
jeden z nejnešlechetnějších v Izraeli. Raději tedy
mluv medle s králem, nebo neodepřeť mne tobě. 14
Ale nechtěl uposlechnouti hlasu jejího, nýbrž zmocniv
se jí, učinil jí násilí a ležel s ní. 15 Potom vzal ji
Amnon v nenávist velikou velmi, tak že větší byla
nenávist, kterouž nenáviděl jí, než milost, kterouž ji
miloval. I řekl jí Amnon: Vstaň a jdi pryč. 16 Kterážto
odpověděla jemu: Za příčinou převelmi zlé věci té,
kterouž jsi při mně spáchal, druhé horší se dopouštíš,
že mne vyháníš. On pak nechtěl jí slyšeti. 17 Ale
zavolav mládence, kterýž mu přisluhoval, řekl: Vyveď
hned tuto ode mne ven, a zamkni dvéře po ní. 18
(Měla pak na sobě sukni proměnných barev, nebo v
takových sukních chodívaly dcery královské panny.)
A tak vyvedl ji ven služebník jeho a zamkl dvéře po
ní. 19 Tedy posypala Támar hlavu svou popelem,
a sukni proměnných barev, kterouž měla na sobě,
roztrhla; a vložila ruku na hlavu svou, a jduc, křičela
s naříkáním. 20 I řekl jí Absolon bratr její: Nebyl-
liž Amnon bratr tvůj s tebou? Ale nyní, sestro má
mlč; bratr tvůj jest, nepřipouštěj toho k srdci. A tak
zůstala Támar, jsuc opuštěná, v domě Absolona
bratra svého. 21 A uslyšev král David o těch všech
věcech, rozhněval se náramně. 22 Absolon pak nic
nemluvil s Amnonem, ani dobrého ani zlého; nebo
nenáviděl Absolon Amnona, proto že učinil násilí
Támar sestře jeho. 23 I stalo se po celých dvou
letech, když střihli ovce Absolonovi v Balazor, jenž
jest podlé Efraim, že pozval Absolon všech synů
královských. 24 Nebo přišel Absolon k králi a řekl: Aj,
nyní služebník tvůj má střižce; nechť, prosím, jde král
a služebníci jeho s služebníkem tvým. 25 I řekl král
Absolonovi: Nechť, synu můj, nechť nyní nechodíme
všickni, abychom tě neobtěžovali. A ačkoli nutkal
ho, však nechtěl jíti, ale požehnal mu. 26 Řekl ještě
Absolon: Nechť aspoň s námi jde, prosím, Amnon
bratr můj. Odpověděl jemu král: Proč by s tebou
šel? 27 A když vždy dotíral Absolon, poslal s ním
Amnona i všecky syny královské. 28 Přikázal pak byl
Absolon služebníkům svým, řka: Šetřte medle, když
se rozveselí srdce Amnonovo vínem, a řeknu vám:
Bíte Amnona, tedy zabíte jej. Nebojte se nic, nebo
zdaliž jsem já nerozkázal vám? Posilňte se a mějte se
zmužile. 29 I učinili Amnonovi služebníci Absolonovi,
jakž jim byl přikázal Absolon. Pročež vstavše všickni
synové královi, vsedli jeden každý na mezka svého
a utekli. 30 V tom když ještě byli na cestě, přišla
taková pověst k Davidovi: Pobil Absolon všecky syny
královské, tak že z nich ani jednoho nezůstalo. 31
Tedy vstav král, roztrhl roucha svá a ležel na zemi;
všickni také služebníci jeho stáli, roztrhše roucha. 32
Ozval se pak Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova,
a řekl: Nepraviž toho, pane můj, jako by všecky
mládence syny královy zbili, ale Amnon toliko zabit;
nebo tak v úmysle Absolonově složeno bylo od toho
dne, jakž on byl učinil násilí Támar sestře jeho. 33
Protož nechať nepřipouští toho nyní pán můj král
k srdci svému, mysle, že by všickni synové královi
zbiti byli; nebo Amnon toliko umřel. 34 Absolon pak
utekl. Tedy pozdvih služebník hlásný očí svých, uzřel,
an mnoho lidu jde odtud, kudyž se chodilo k němu
cestou pod horami. 35 I řekl Jonadab králi: Aj, synové
královští přijíždějí. Vedlé řeči služebníka tvého tak se
stalo. 36 A když přestal mluviti, aj, synové královští
přišli, a pozdvihše hlasu svého, plakali; též také král i
všickni služebníci jeho plakali pláčem velmi velikým.
37 Absolon pak utekl a ušel k Tolmai synu Amiudovu,
králi Gessur. I plakal David syna svého po všecky ty
dny. 38 Absolon tedy utíkaje, přišel do Gessur, a byl
tam tři léta. 39 Potom žádal David vyjíti k Absolonovi,
nebo již byl oželel smrti Amnonovy.

14 Srozuměv pak Joáb syn Sarvie, že by naklonilo
se srdce královo k Absolonovi, 2 Poslav do
Tekoa, a povolav odtud ženy moudré, řekl jí: Medle,
udělej se, jako bys zámutek měla, a oblec se, prosím,
v roucho smutku, a nepomazuj se olejem, ale buď
jako žena již za mnoho dní zámutek mající nad
mrtvým. 3 I půjdeš k králi a mluviti mu budeš vedlé
řeči této. A naučil ji Joáb, co by měla mluviti. 4 Protož
mluvila žena ta Tekoitská králi, padši na tvář svou k
zemi, a poklonu učinivši, řekla: Spomoz, ó králi. 5 I
řekl jí král: Což jest tobě? Odpověděla ona: Zajisté
žena vdova jsem, a umřel mi muž můj. 6 Měla pak
služebnice tvá dva syny, kteříž svadili se spolu na
poli, a když nebyl, kdo by je rozvadil, udeřil jeden
druhého a zabil ho. 7 Aj, teď povstala všecka rodina
proti služebnici tvé, a řekli: Vydej toho, jenž zabil
bratra svého, ať ho zabijeme za život bratra jeho,
kteréhož zamordoval, nýbrž zahubíme i dědice. A tak
uhasí jiskru mou, kteráž pozůstala, aby nezanechali
muži mému jména a ostatku na zemi. 8 Tedy řekl

král ženě: Navrať se do domu svého, a ját' poručím
o tobě. 9 I odpověděla žena Tekoitská králi: Nechť
jest, pane můj králi, na mne ta nepravost, a na dům
otce mého, král pak a stolice jeho ať jest bez viny.
10 Řekl také král: Bude-li kdo mluviti co proti tobě,
přived' ho ke mně, a nedotknet' se tebe více. 11 Tedy
ona řekla: Rozpomeň se, prosím, králi, na Hospodina
Boha svého, aby se nerozmnožili mstitelé krve k
zhoubě a nezahladili syna mého. I odpověděl: Živť
jest Hospodin, žeť nespadne vlas syna tvého na
zemi. 12 K tomu řekla žena: Nechť promluví, prosím,
služebnice tvá pánu svému králi slovo. Kterýžto
odpověděl: Mluv. 13 I řekla žena: Proč jsi tedy myslil
podobnou věc proti lidu Božímu? Nebo mluví král
řeč tuto jako ten, kterýž sebe vinného činí, poněvadž
nechce zase povolati vyhnaného svého. 14 Všicknit'
jsme zajisté nepochybně smrtelní a jako vody, kteréž
rozlity jsouce po zemi, zase sebrány býti nemohou,
aniž se Bůh na něčí osobu ohlédá; ovšemť i myšlení
svá vynesl, aby vyhnaného nevyháněl od sebe. 15
Nyní pak, že jsem přišla ku pánu svému králi mluviti
řeči tyto, příčina jest, že mne strašil lid. Protož řekla
služebnice tvá: Budu nyní mluviti králi, snad naplní
král žádost služebnice své. 16 Neboť vyslyší král a
vysvobodí služebnici svou z ruky muže, chtějícího
vyhladiti mne i syna mého spolu z dědictví Božího. 17
Řekla také služebnice tvá: Vždyť mi bude slovo pána
mého krále k odtušení; (nebo jako anděl Boží, tak jest
pán můj král, když slyší dobré aneb zlé,) a Hospodin
Bůh tvůj bude s tebou. 18 A odpovídaje král, řekl
ženě: Medle, netaj přede mnou toho, nač se já tebe
vzeptám. I řekla žena: Mluv, prosím, pane můj králi.
19 Tedy řekl král: Není-liž Joáb jednatel všeho tohoto?
I odpověděla žena a řekla: Jako jest živa duše tvá,
pane můj králi, žeť se nelze uchýliti na pravo aneb na
levo ode všeho toho, což mluvil pán můj král; nebo
služebník tvůj Joáb, ont' jest mi rozkázal, a on naučil
služebnici tvou všechněm slovům těmto, 20 A abych
tak příkladně vedla řeč tuto, způsobil to služebník
tvůj Joáb. Ale pán můj moudrý jest jako anděl Boží,
věda, což se koli děje na zemi. 21 A protož řekl
král Joábovi: Aj, již jsem to učinil. Jdiž tedy, přived'
mládence Absolona. 22 I padl Joáb na tvář svou k
zemi, a pokloniv se, poděkoval králi, a řekl Joáb:
Dnes jest poznal služebník tvůj, že jsem nalezl milost
před očima tvýma, pane můj králi, poněvadž jest král
naplnil žádost služebníka svého. 23 Tedy vstav Joáb,
odšel do Gessur, a přivedl Absolona do Jeruzaléma.
24 I řekl král: Nechť se navrátí do domu svého, ale
tváři mé ať nevidí. A tak navrátil se Absolon do domu
svého, ale tváři královské neviděl. 25 Nebylo pak
žádného muže tak krásného jako Absolon ve všem
Izraeli, aby takovou chválu měl. Od paty nohy jeho
až do vrchu hlavy jeho nebylo na něm poškvrny. 26
A když stříhával vlasy hlavy své, (měl pak obyčej
každého roku je stříhati, protože jej obtěžovaly, i
stříhával je), tedy vážíval vlasy hlavy své, a bývalo
jich dvě stě lotů váhy obecné. 27 Zrodili se pak
Absolonovi tři synové a jedna dcera, jejíž jméno bylo
Támar, kteráž byla žena vzezření krásného. 28 I byl
Absolon v Jeruzalémě dvě létě, a tváři královské
neviděl. 29 A protož poslal Absolon k Joábovi, chtěje
ho poslati k králi. Kterýžto nechtěl přijíti k němu. I
poslal ještě podruhé, a nechtěl přijíti. 30 Tedy řekl
služebníkům svým: Shlédněte dědinu Joábovu vedlé
pole mého, kdežto má ječmen; jděte a spalte jej. I
zapálili služebníci Absolonovi dědinu tu. 31 A vstav
Joáb, přišel k Absolonovi do domu jeho, a řekl jemu:
Proč jsou služebníci tvoji zapálili dědinu mou? 32
Odpověděl Absolon Joábovi: Aj, poslal jsem k tobě,
řka: Přid' sem, a pošli tě k králi, abys řekl jemu: I
proč jsem přišel z Gessur? Lépe mi bylo ještě tam
zůstati. Protož nyní nechať uzřím tvář královu. Pakliť
jest na mně nepravost, nechť mne rozkáže zabiti. 33
Tedy přišel Joáb k králi a oznámil to jemu. I povolal
Absolona. Kterýž přišed k králi, poklonil se na tvář
svou až k zemi před ním. I políbil král Absolona.

15 I stalo se potom, že sobě najednal Absolon
vozů a koní a padesáte mužů, kteříž by běhali
před ním. 2 A vstávaje ráno Absolon, stával u cesty
při bráně, a každého muže, kterýž, maje při, šel k
králi pro rozsouzení, povolával Absolon, říkaje: Z
kterého jsi ty města? A když mu odpověděl: Z toho
a z toho pokolení Izraelského jest služebník tvůj,
3 Řekl jemu Absolon: Hle, tvá pře výborná jest a
pravá, ale kdo by tě vyslyšel, není žádného u krále.
4 Říkal také Absolon: Ó kdyby mne kdo ustanovil
soudcím v zemi této, aby ke mně chodil každý, kdož
by měl nesnáz a při, a dopomáhal bych jemu k
spravedlnosti. 5 Ano i když někdo přicházel, klaněje
se jemu, vztáhl ruku svou, a uchopě ho, políbil jej. 6
Činíval pak Absolon tím způsobem všemu Izraelovi,
kterýž pro rozsudek přicházel k králi; a tak obracel k
sobě Absolon srdce mužů Izraelských. 7 Stalo se
také po čtyřidcíti letech, že řekl Absolon k králi: Nechť
jdu, prosím, a splním slib svůj v Hebronu, který jsem
učinil Hospodinu. 8 Nebo byl učinil slib služebník
tvůj, když jsem bydlil v Gessur v Syrii, řka: Jestliže
mne zase kdy přivede Hospodin do Jeruzaléma, tedy
službu jemu učiním. 9 Jemuž řekl král: Jdi u pokoji.
Kterýžto vstav, odšel do Hebronu. 10 I poslal Absolon

špehéře do všech pokolení Izraelských, aby řekli:
Když uslyšíte zvuk trouby, rcete: Kralujeť Absolon
v Hebronu. 11 S Absolonem pak šlo dvě stě mužů
z Jeruzaléma pozvaných, ale šli v upřímnosti své,
aniž co o tom věděli. 12 Poslal také Absolon pro
Achitofele Gilonského, rádce Davidova, aby přišel
z města svého Gilo, když měl obětovati oběti. I
stalo se spiknutí veliké, nebo lidu ustavičně přibývalo
Absolonovi. 13 V tom přišel posel k Davidovi, řka:
Srdce Izraelských obrátilo se po Absolonovi. 14 Tedy
řekl David všechněm služebníkům svým, kteříž byli
s ním v Jeruzalémě: Vstaňte a utecme, sic jinak
nemohli bychom ujíti tváři Absolonovy. Pospěšte,
ať odejdeme, aby se neuspíšil, a nezastihl nás, a
neuvalil na nás zlého a nepohubil města ostrostí
meče. 15 I řekli služebníci královští králi: Což by koli
zvolil pán náš král, teď jsme služebníci tvoji. 16 A tak
vyšel král se vší svou čeledí pěšky; toliko zanechal
král desíti ženin, aby doma hlídaly. 17 Když pak vyšel
král a všecken lid pěšky, postavili se na jednom místě
zdaleka. 18 I šli všickni služebníci při něm; též všickni
Cheretejští a všickni Peletejští, i všickni Gittejští, šest
set mužů, kteříž přišli pěšky z Gát, šli před králem. 19
Tedy řekl král k Ittai Gittejskému: Proč ty také jdeš s
námi? Navrať se a zůstaň při králi; nebo cizozemec
jsi, kterýž se tudíž zase odbéřeš k místu svému. 20
Nedávnos přišel, a již bych dnes tebou pohnouti měl,
abys s námi chodil? Játť zajisté půjdu, kdež mi se
nahodí. Navratiž se a zprovoď zase bratří své, a
budiž s tebou milosrdenství a pravda. 21 Odpovídaje
pak Ittai králi, řekl: Živť jest Hospodin a živť jest pán
můj král, že na kterémkoli místě bude pán můj král,
buď mrtev aneb živ, tuť bude i služebník tvůj. 22 I řekl
David k Ittai: Podiž a přejdi. I přešel Ittai Gittejský a
všickni muži jeho, i všecky dítky, kteréž byly s ním. 23
Tedy plakala všecka země hlasem velikým, i všecken
lid přecházející. A tak přešel král potok Cedron; i
všecken lid přešel proti cestě vedoucí na poušť. 24 A
aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním, nesouce
truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel pak
i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepřešel z
města. 25 I řekl král Sádochovi: Dones zase truhlu
Boží do města. Jestližeť najdu milost před očima
Hospodinovýma, přivedeť mne zase, a ukážeť mi ji i
příbytek svůj. 26 Pakliť řekne takto: Nelíbíš mi se, aj,
teď jsem, nechť mi učiní, což se mu dobrého vidí.
27 Řekl ještě král Sádochovi knězi: Zdaliž ty nejsi
vidoucí? Navratiž se do města u pokoji, Achimaas
pak syn tvůj, a Jonata syn Abiatarův, dva synové
vaši, budou s vámi. 28 Hle, já pobudu na rovinách
pouště, dokudž nepřijde poselství od vás, skrze něž
by mi oznámeno bylo. 29 A tak donesl zase Sádoch a
Abiatar truhlu Boží do Jeruzaléma, a zůstali tam. 30
Ale David šel vzhůru k vrchu hory Olivetské, vstupuje
a pláče, maje přikrytou hlavu svou; šel pak bos.
Všecken také lid, kterýž byl s ním, přikryl jeden každý
hlavu svou, a šli, ustavičně plačíce. 31 Tedy povědíno
Davidovi, že Achitofel jest s těmi, kteříž se spikli s
Absolonem. I řekl David: Zruš, prosím, ó Hospodine,
radu Achitofelovu. 32 I stalo se, jakž přišel David
na vrch hory, aby se tam pomodlil Bohu, aj, potkal
se s ním Chusai Architský, maje roztržené roucho
své a hlavu prstí posypanou. 33 I řekl jemu David:
Půjdeš-li se mnou, budeš mi břemenem. 34 Pakli se
navrátíš do města a díš k Absolonovi: Služebníkem
tvým budu, ó králi, služebníkem zajisté otce tvého
byl jsem již zdávna, již pak budu služebníkem tvým,
tedy zrušíš radu Achitofelovu. 35 Však tam budou s
tebou Sádoch a Abiatar kněží. Protož cožkoli uslyšíš
z domu králova, oznámíš Sádochovi a Abaitarovi
kněžím. 36 Aj, tam s nimi jsou dva synové jejich,
Achimaas Sádochův a Jonata Abiatarův, po nichž
mi vzkážete, což byste koli uslyšeli. 37 Šel tedy
Chusai, přítel Davidův do města; Absolon také přijel
do Jeruzaléma.

16 A když David sešel maličko s vrchu, aj Síba
služebník Mifibozetův vyšel proti němu se
dvěma osly osedlanými, na nichž nesl dvě stě chlebů,
a sto hroznů suchých, a sto hrud fíků, a nádobu vína.
2 I řekl král Síbovi: K čemu jsou tyto věci? Odpověděl
Síba: Oslové pro čeled královskou k jízdě, chléb pak
a fíky, aby jedli služebníci, a víno, aby se napil, kdož
by ustal na poušti. 3 Opět král řekl: Kdež jest pak
syn pána tvého? Odpověděl Síba králi: Aj, zůstal v
Jeruzalémě, nebo řekl: Dnes navrátí mi dům Izraelský
království otce mého. 4 Řekl ještě král Síbovi: Aj, tvéť
jsou všecky věci, kteréž má Mifibozet. Jemuž řekl
Síba s poklonou: Nechať vždycky tak nalézám milost
před očima tvýma, pane můj králi. 5 Tedy bral se král
David do Bahurim, a aj, vyšel odtud muž z čeledi
domu Saulova, jehož jméno bylo Semei, syn Gerův,
kterýžto vždy jda, zlořečil. 6 Ano i kamením házel na
Davida, a na všecky služebníky krále Davida, ačkoli
všecken lid a všickni udatní byli po pravici jeho i po
levici jeho. 7 A takto mluvil Semei, když mu zlořečil:
Vyjdi, vyjdi, vražedlníče a nešlechetníče. 8 Obrátilť
jest na tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova,
na jehož jsi místě kraloval, a dal Hospodin království
v ruku Absolona syna tvého. A aj, již se vidíš v svém
neštěstí, nebo jsi vražedlník. 9 I řekl Abizai syn Sarvie
králi: I proč zlořečí tento mrtvý pes pánu mému králi?

Nechť jdu medle a setnu mu hlavu. 10 Ale král řekl:
Co vám do toho, synové Sarvie, že zlořečí? Poněvadž
Hospodin jemu rozkázal: Zlořeč Davidovi, i kdož by
směl říci: Proč tak činíš? 11 Řekl ještě David k Abizai
i ke všechněm služebníkům svým: Aj, syn můj, kterýž
pošel z života mého, hledá bezživotí mého, čím více
nyní tento syn Jemini? Nechte ho, ať zlořečí, nebo
jemu rozkázal Hospodin. 12 Snad popatří Hospodin
na ssoužení mé, a odplatí mi Hospodin dobrým za
zlořečenství jeho dnes. 13 A tak šel David a muži jeho
cestou. Semei také šel po stráni hory naproti němu, a
jda, zlořečil a házel kamením proti němu a zmítal
prachem. 14 I přišel král a všecken lid, kterýž byl s
ním, ustalý, a odpočinul tu. 15 Absolon pak i všecken
lid Izraelský přišli do Jeruzaléma, a Achitofel s ním.
16 A když přišel Chusai Architský, přítel Davidův k
Absolonovi, řekl Chusai Absolonovi: Živ buď král,
živ buď král. 17 Tedy řekl Absolon k Chusai: Toliž
jest vděčnost tvá k příteli tvému? Pročež jsi nešel s
přítelem svým? 18 Odpověděl Chusai Absolonovi:
Nikoli, ale kohož vyvolil Hospodin a lid tento i všickni
muži Izraelští, toho budu a s tím zůstanu. 19 Přesto
komuž bych já sloužiti měl? Zdali ne synu jeho? Jakož
jsem sloužil otci tvému, tak sloužiti budu tobě. 20 Řekl
pak Absolon Achitofelovi: Raďtež, co máme činiti? 21
Odpověděl Achitofel Absolonovi: Vejdi k ženinám otce
svého, kterýchž zanechal, aby hlídaly doma. I uslyší
všecken Izrael, žes se zošklivil otci svému, a zsilí se
ruce všech, kteříž jsou s tebou. 22 A protož rozbili
Absolonovi stan na paláci. I všel Absolon k ženinám
otce svého před očima všeho Izraele. 23 Rada pak
Achitofelova, kterouž dával toho času, byla, jako by
se kdo doptával na řeč Boží. Taková byla každá rada
Achitofelova, jakož u Davida tak u Absolona.

17 Řekl ještě Achitofel Absolonovi: Nechť medle
vyberu dvanácte tisíc mužů, abych vstana, honil
Davida noci této. 2 A dostihna ho, dokudž jest ustalý
a zemdlené má ruce, předěsím jej, a uteče všecken
lid, kterýž jest s ním, i zamorduji krále samého. 3
A tak obrátím všecken lid k tobě; nebo jako bych
je všecky obrátil, když zhyne ten muž, kteréhož ty
hledáš. O lid ty se nic nestarej. 4 I líbila se ta řeč
Absolonovi i všechněm starším Izraelským. 5 A však
řekl Absolon: Zavolej sem hned Chusai Architského,
abychom slyšeli, co i on mluviti bude. 6 Když pak
přišel Chusai k Absolonovi, mluvil k němu Absolon,
řka: Takto mluvil Achitofel. Máme-li učiniti vedlé řeči
jeho, čili nic? Pověz ty. 7 Tedy řekl Chusai Absolonovi:
Neníť dobrá rada, kterouž dal Achitofel nyní. 8 Dále
mluvil Chusai: Ty víš o otci svém i mužích jeho, že
jsou udatní, k tomu zjitření na mysli, jako nedvědice
osiřelá v poli. Nadto otec tvůj jest muž válečný,
kterýž nebude nocovati s lidem. 9 Nýbrž nyní spíše v
záloze stojí v nějaké jeskyni, aneb v některém jiném
místě. I stalo by se, jestliže by kteří padli z těch
tvých při začátku, že každý, kdož by o tom uslyšel,
řekl by: Stala se porážka v lidu, kterýž postoupil po
Absolonovi. 10 A tak by i silných reků srdce, kteréž
jest jako srdce lva, škodlivě osláblo; nebo ví všecken
Izrael, že jest zmužilý otec tvůj, a silní ti, kteříž jsou s
ním. 11 Ale radím, abys, shromáždě k sobě všecken
Izrael od Dan až do Bersabé, kterýž v množství jest
jako písek při moři, ty sám životně vytáhl k boji.
12 A tak potáhneme proti němu, na kterém by koli
místě nalezen býti mohl, a připadneme na něj, jako
padá rosa na zemi; i nepozůstaneť z něho, totiž ze
všech mužů, kteříž jsou při něm, ani jednoho. 13
Jestliže by se pak shrnul do města, snesou všecken
lid Izraelský k tomu městu provazy, a vtrhneme je
až do potoka, tak aby tam ani kaménka nebylo lze
najíti. 14 I řekl Absolon a všickni muži Izraelští: Lepšíť
jest rada Chusai Architského, než rada Achitofelova.
Hospodin zajisté to způsobil, aby zrušena byla rada
Achitofelova, kteráž sic dobrá byla, aby tak uvedl
Hospodin na Absolona zlé věci. 15 Oznámil pak to
Chusai Sádochovi a Abiatarovi kněžím: Tak a tak
radil Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já
takto a takto jsem radil. 16 Nyní tedy pošlete rychle a
oznamte Davidovi, řkouce: Nezůstavej přes noc na
rovinách pouště, ale přeprav se bez meškání, aby
snad nebyl sehlcen král i všecken lid, kterýž jest s
ním. 17 Jonata pak a Achimaas stáli u studnice Rogel.
I šla tam děvečka a pověděla jim, aby oni jdouce,
oznámili to králi Davidovi; nebo nesměli se ukázati
aneb vjíti do města. 18 A však uzřel je služebník,
a oznámil Absolonovi. Pročež odšedše oba rychle,
vešli do domu muže v Bahurim, kterýž měl studnici
na dvoře svém. I spustili se do ní. 19 A žena vzavši
plachtu, rozestřela ji na vrch studnice, a nasypala na
ni krup. A tak nebyla ta věc spatřína. 20 Nebo když
přišli služebníci Absolonovi k ženě do domu a řekli:
Kde jest Achimaas a Jonata? odpověděla jim žena:
Přešliť jsou ten potok. Hledavše tedy a nic nenalezše,
navrátili se do Jeruzaléma. 21 A když oni odešli, tito
vystoupivše z studnice, šli a oznámili králi Davidovi a
řekli jemu: Vstaňte a přepravte se rychle přes vodu,
nebo toto radil proti vám Achitofel. 22 Protož vstav
David a všecken lid, kterýž byl s ním, přepravili se
přes Jordán, prvé než se rozednilo; a nezůstal ani
jeden, ješto by se nepřepravil přes Jordán. 23 Tedy
Achitofel vida, že se nestalo vedlé rady jeho, osedlal

osla, a vstav, odjel do domu svého, do města svého.
A učiniv pořízení v čeledi své, oběsil se a umřel; i
pochován jest v hrobě otce svého. 24 David pak byl
již přišel do Mahanaim, když se Absolon přepravil
přes Jordán, on i všecken lid Izraelský s ním. 25 A tu
ustanovil Absolon Amazu místo Joába nad vojskem.
(Byl pak Amaza syn muže, jehož jméno bylo Jetra
Izraelský, kterýž všel k Abigail dceři Náchas, sestře
Sarvie matky Joábovy.) 26 I položil se Izrael a Absolon
v zemi Galád. 27 Stalo se pak, když přišel David
do Mahanaim, že Sobi syn Náchas z Rabbat synů
Ammon, a Machir syn Amielův z Lodebar, a Barzillai
Galádský z Rogelim, 28 Lůže, číše a nádoby hliněné,
též pšenice, ječmene, mouky, krup, bobu, šocovice a
pražmy, 29 Ano i medu, másla a ovcí i syrů kravských
přinesli Davidovi a lidu, kterýž s ním byl, aby jedli.
Nebo řekli: Lid ten jest hladovitý a ustalý, i žíznivý na
té poušti.

18 Sečtl pak David lid, kterýž měl s sebou, a
ustanovil nad nimi hejtmany a setníky. 2 I uvedl
David třetinu lidu v správu Joábovu, a třetinu v správu
Abizai syna Sarvie, bratra Joábova, a třetinu v správu
Ittai Gittejského. A řekl král lidu: I ját' také potáhnu s
vámi. 3 Ale lid řekl: Nikoli nepotáhneš; nebo jestliže
bychom i utíkali, nebudout' na to velmi dbáti, aniž, by
nás i polovici zbili, budou toho velmi vážiti. Ty sám
zajisté jsi jako z nás deset tisíců, protož lépe bude,
abys nám byl v městě ku pomoci. 4 I řekl jim král: Což
se vám za dobré vidí, učiním. Tedy stál král u brány,
a všecken lid vycházel po stu a po tisíci. 5 Přikázal
pak král Joábovi a Abizai a Ittai, řka: Zacházejtež mi
pěkně s synem Absolonem. A všecken lid slyšel, když
přikazoval král všechněm hejtmanům o Absolonovi. 6
A tak vytáhl lid do pole proti lidu Izraelskému, a byla
bitva v lese Efraim. 7 I poražen jest tu lid Izraelský
od služebníků Davidových, a stala se tu porážka
veliká v ten den až do dvadceti tisíců. 8 Nebo když
ta bitva rozšířila se po vší krajině, více pohubil lidu
les, nežli jich požral meč toho dne. 9 Potkal se pak
Absolon s služebníky Davidovými. Kterýžto Absolon
jel na mezku, (i podšel mezek pod hustý dub veliký,
) a uvázl za hlavu v stromu tom, tak že visel mezi
nebem a zemí. Ale mezek, kterýž pod ním byl, odběhl
pryč. 10 To uzřev jeden, oznámil Joábovi, řka: Hle,
viděl jsem Absolona, an visí na dubě. 11 I řekl Joáb
muži, kterýž mu to oznámil: Aj, viděls. Pročež jsi ho
tam nesrazil na zem? A já bylt' bych povinen dáti
deset lotů stříbra a pás rytířský jeden. 12 Odpověděl
muž ten Joábovi: A já, bych i odečtených měl na
ruce své tisíc lotů stříbra, nevztáhl bych ruky své na
syna králova; nebo jsme slyšeli, kterak přikazoval
král tobě a Abizai a Ittai, řka: Šetřte všickni syna
mého Absolona; 13 Leč bych se dopustiti chtěl sám
proti duši své nepravosti. Ale nebývát' nic tajno před
králem, a ty bys sám proti mně stál. 14 I řekl Joáb:
Nebudut' se tu meškati s tebou. Protož vzav tři kopí
do ruky své, vrazil je do Absolona, an ještě živ byl na
dubě. 15 A obskočivše Absolona deset služebníků,
oděnců Joábových, bili jej a zabili. 16 V tom zatroubil
Joáb v troubu. I vrátil se lid od honění Izraele; nebo
zdržel Joáb lid. 17 A vzavše Absolona, uvrhli jej v
tom lese do jámy veliké, a nametali na něj hromadu
kamení velmi velikou. Ale všecken Izrael zutíkali
jeden každý do stanů svých. 18 (Absolon pak vzal
byl a vyzdvihl sobě za života svého sloup v údolí
královském; nebo byl řekl: Nemám syna, aby zůstala
pamět jména mého. Protož nazval ten sloup jménem
svým, kterýž slove místo Absolonovo až do dnešního
dne.) 19 Tedy Achimaas syn Sádochův řekl: Medle,
nechť běžím, abych zvěstoval králi, že ho vysvobodil
Hospodin z ruky nepřátel jeho. 20 I řekl jemu Joáb:
Nebyl bys dnes dobrým poslem, ale oznámíš to
jiného dne; dnes však neoznamuj, proto že syn králův
umřel. 21 Potom řekl Joáb k Chuzi: Jdiž, zvěstuj
králi, co jsi viděl. A pokloniv se Chuzi Joábovi, běžel.
22 Mluvil pak ještě Achimaas syn Sádochův, a řekl
Joábovi: Buď, jak buď, medle, nechť já také běžím
za Chuzi. Odpověděl Joáb: Proč bys ty běžel, synu
můj, když nemáš, co bys dobrého zvěstoval? 23 I
řekl: Buď, jak buď, poběhnu. Odpověděl mu: Běž.
A tak běžel Achimaas cestou přímější a předběhl
Chuzi. 24 David pak seděl mezi dvěma branami. I
vyšel strážný na vrch brány na zed, kterýž pozdvih
očí svých, uzřel, a hle, muž běžel sám. 25 Tedy volaje
strážný, oznámil králi. I řekl král: Jest-liť sám, dobré
poselství nese. A když ten šel předce a přibližoval
se, 26 Uzřel ještě strážný muže druhého běžícího. I
zavolal strážný na branného a řekl: Hle, opět muž
běží sám. Tedy řekl král: I tenť v poselství běží.
27 Řekl ještě strážný: Vidím běh prvního, jako běh
Achimaasa syna Sádochova. I řekl král: Dobrýtě to
muž, protož s dobrým poselstvím jde. 28 Tedy volaje
Achimaas, řekl králi: Pokoj tobě. A pokloniv se králi
tváří svou k zemi, řekl: Požehnaný Hospodin Bůh
tvůj, kterýž podmanil muže ty, kteříž pozdvihli rukou
svých proti pánu mému králi. 29 I řekl král: Dobře-
li se má syn můj Absolon? Odpověděl Achimaas:
Viděl jsem hluk veliký, když posílal služebníka králova
Joáb, a mne služebníka tvého, ale nevím nic, co bylo.
30 Jemuž řekl král: Odstup a stůj tamto. I odstoupil
a stál. 31 A v tom Chuzi přišed, řekl: Zvěstuje se

pánu mému králi, že vysvobodil tě dnes Hospodin z
ruky všech povstávajících proti tobě. 32 Ale král řekl
k Chuzi: Jest-liž živ syn můj Absolon? Odpověděl
Chuzi: Nechť jsou tak, jako syn králův, nepřátelé pána
mého krále, i všickni, kteříž povstávají proti tobě ke
zlému. 33 I zarmoutil se král, a vstoupiv do horního
pokoje na bráně, plakal a jda, mluvil takto: Synu můj
Absolone, synu můj, synu můj Absolone! Ó kdybych
byl umřel za tebe, Absolone synu můj, synu můj!

19 I oznámeno jest Joábovi: Aj, král pláče a
naříká pro Absolona. 2 Pročež obrátilo se to
vysvobození toho dne v kvílení všemu lidu; nebo
slyšel lid v ten den, že bylo praveno: Zámutek má
král pro syna svého. 3 A tak kradl se lid toho dne,
vcházeje do města, jako se krade lid, když se stydí,
utíkaje z boje. 4 Král pak zakryl tvář svou, a křičel král
hlasem velikým: Synu můj Absolone, Absolone synu
můj, synu můj! 5 Tedy všed Joáb k králi do domu,
řekl: Zahanbil jsi dnes tváři všech služebníků svých,
kteříž vysvobodili život tvůj dnes, a život synů tvých
i dcer tvých, a život žen tvých i život ženin tvých,
6 Miluje ty, kteříž tě mají v nenávisti, a v nenávisti
maje ty, kteříž tě milují; nebos dokázal dnes, že sobě
nevážíš hejtmanů a služebníků. Shledalť jsem to
zajisté dnes, že kdyby byl Absolon živ zůstal, bychom
pak všickni dnes byli pobiti, tedy dobře by se tobě to
líbilo. 7 Protož nyní vstana, vyjdi, a mluv ochotně k
služebníkům svým; nebo přisahámť skrze Hospodina,
jestliže nevyjdeš, žeť nezůstane žádný s tebou této
noci, a toť bude tobě horší, nežli všecky zlé věci,
kteréž na tebe přišly od mladosti tvé až dosavad. 8 A
tak vstav král, posadil se v bráně. I povědíno bylo
všemu lidu těmito slovy: Aj, král sedí v bráně. I přišel
všecken lid před oblíčej krále, ale lid Izraelský byl
zutíkal jeden každý do svých stanů. 9 Tedy všecken lid
hádal se vespolek ve všech pokoleních Izraelských,
a pravili: Král vytrhl nás z ruky nepřátel našich, a
tentýž vytrhl nás z ruky Filistinských, a teď nyní utekl
z země před Absolonem. 10 Absolon pak, kteréhož
jsme pomazali sobě, zahynul v boji. Nyní tedy, proč
zanedbáváte přivésti zase krále? 11 Protož král David
poslal k Sádochovi a Abiatarovi kněžím, s těmito
slovy: Mluvte k starším Judským, řkouce: Proč máte
býti poslední v uvedení zase krále do domu jeho?
(Nebo řeč všeho lidu Izraelského donesla se krále
o uvedení jeho do domu jeho.) 12 Bratří moji jste,
kost má a tělo mé jste; proč tedy máte býti poslední v
uvedení zase krále? 13 A Amazovi také rcete: Zdaliž
ty nejsi kost má a tělo mé? Toto ať mi učiní Bůh a toto
přidá, jestliže nebudeš hejtmanem vojska přede mnou
po všecky dny na místo Joába. 14 I naklonil srdce
všech mužů Judských, jako muže jednoho, aby poslali
k králi, řkouce: Navratiž se ty i všickni služebníci tvoji.
15 Tedy navrátil se král, a přišel až k Jordánu. Lid pak
Judský byl přišel do Galgala, aby se bral vstříc králi,
a převedl jej přes Jordán. 16 Pospíšil také Semei syn
Gery, syna Jemini, kterýž byl z Bahurim, a vyšel s
lidem Judským vstříc králi Davidovi. 17 A tisíc mužů
bylo s ním z Beniamin. Síba také služebník domu
Saulova, s patnácti syny svými, a dvadceti služebníků
jeho s ním, přepravili se přes Jordán před krále.
18 I přeplavili lodí, aby převezli čeled královskou a
učinili, což by se jemu líbilo. Semei pak syn Gerův
padl před králem, když se přepraviti měl přes Jordán.
19 A řekl králi: Nepočítej mi pán můj nepravosti, a
nezpomínej, co neprávě učinil služebník tvůj toho
dne, když vyšel pán můj král z Jeruzaléma, aby to měl
skládati král v srdci svém. 20 Neboť zná služebník
tvůj, že zhřešil, a aj, přišel jsem dnes prvé, než kdo
ze vší čeledi Jozefovy, abych vyšel vstříc pánu svému
králi. 21 I odpověděl Abizai syn Sarvie a řekl: A což
nebude zabit Semei, proto že zlořečil pomazanému
Hospodinovu? 22 Ale David řekl: Co vám do toho,
synové Sarvie, že jste mi dnes odporní? Dnes-liž má
zabit býti někdo v Izraeli? Nebo zdaliž nevím, že dnes
jsem králem nad Izraelem. 23 Tedy řekl král k Semei:
Neumřeš. I přisáhl mu král. 24 Mifibozet také vnuk
Saulův vyjel vstříc králi. (Neošetřoval pak byl noh
svých, ani brady nespravoval, ani šatů svých nepral
od toho dne, jakž byl odšel král, až do dne, když se
navrátil v pokoji.) 25 A když přišel do Jeruzaléma,
vyšel vstříc králi. I řekl jemu král: Proč jsi neodšel se
mnou, Mifibozete? 26 Kterýž odpověděl: Pane můj
králi, služebník můj oklamal mne. Řekltě byl zajisté
služebník tvůj: Osedlám sobě osla, abych vsedna na
něj, bral se s králem, proto že jest kulhavý služebník
tvůj. 27 I osočil služebníka tvého u pána mého krále,
ale pán můj král jest jako anděl Boží, učiniž tedy, cožť
se dobrého vidí. 28 Nebo všickni z domu otce mého
byli jsme hodni smrti před pánem mým králem, a
však jsi zasadil služebníka svého mezi ty, kteříž jedí
chléb stolu tvého. K čemuž bych více právo měl, a oč
se více na krále domlouval? 29 Jemuž řekl král: Proč
šíříš řeč svou? Vyřklť jsem. Ty a Síba rozdělte se
statkem. 30 Ještě řekl Mifibozet králi: Třebas nechť
všecko vezme, když se jen navrátil pán můj král v
pokoji do domu svého. 31 Ano i Barzillai Galádský
vyšel z Rogelim, a přepravil se s králem přes Jordán,
aby ho zprovodil za Jordán. 32 Byl pak Barzillai velmi
starý, maje osmdesáte let, kterýž opatroval krále
stravou, když obýval v Mahanaim; nebo byl člověk

bohatý velmi. 33 I řekl král k Barzillai: Pod' se mnou, a
chovati tě budu při sobě v Jeruzalémě. 34 Ale Barzillai
odpověděl králi: Jacíž jsou dnové věku mého, abych
šel s králem do Jeruzaléma? 35 V osmdesáti letech
jsem dnes. Zdaliž mohu rozeznati mezi dobrým a
zlým? Zdaliž okušením rozezná služebník tvůj, co
bych jedl a co bych pil? Zdaliž poslouchati mohu již
hlasu zpěváků a zpěvakyní? Proč by tedy služebník
tvůj déle býti měl břemenem pánu svému králi? 36
Maličko ještě půjde služebník tvůj za Jordán s králem;
nebo proč by mi se takovou odplatou král odplacovati
měl? 37 Nechť se navrátí, prosím, služebník tvůj,
ať umru v městě svém, kdež jest hrob otce mého
a matky mé. Aj, služebník tvůj Chimham půjde se
pánem mým králem, jemuž učiníš, cožť se dobrého
viděti bude. 38 I řekl král: Dobře, nechť jde se mnou
Chimham, a učiním jemu, což se tobě za dobré viděti
bude; nadto čehožkoli požádáš ode mne, toť učiním.
39 A když se přepravil všecken lid přes Jordán, král
také přepravil se. I políbil král Barzillai a požehnal ho,
kterýžto navrátil se na místo své. 40 A tak bral se
král do Galgala a Chimham s ním; všecken také lid
Judský provázeli krále, též i polovice lidu Izraelského.
41 A aj, všickni muži Izraelští přišedše k králi, řekli
jemu: Proč jsou tě ukradli bratří naši, muži Juda,
a převedli krále a čeled jeho přes Jordán, i všecky
muže Davidovy s ním? 42 I odpověděli všickni muži
Judští mužům Izraelským: Proto že král jest příbuzný
náš. A proč se hněváte o to? Zdaliž nás za to král
pokrmy opatroval? Zdaliž nám jaké dary dal? 43
Odpovídajíce pak muži Izraelští mužům Judským,
řekli: Deset dílů máme v králi, a protož i v Davidovi
máme více nežli vy. Pročež tedy málo jste nás sobě
vážili? Zdaliž jsme my prvé o to nemluvili, abychom
zase přivedli krále svého? Ale tvrdší byla řeč mužů
Judských nad řeč mužů Izraelských.

20 Přišel pak tu náhodou člověk nešlechetný, jehož
jméno bylo Seba, syn Bichri, muž Jemini. Ten
zatroubil v troubu a řekl: Nemámeť my dílu v Davidovi,
ani dědictví v synu Izai; obrať se jeden každý k
stanům svým, ó Izraeli. 2 A tak všickni muži Izraelští
odstoupili od Davida za Sebou synem Bichri, ale
muži Judští přídrželi se krále svého od Jordánu až
do Jeruzaléma. 3 David pak přišel do domu svého
do Jeruzaléma. A vzal král deset ženin, kterýchž
byl nechal, aby hlídaly doma, a dal je pod stráž, a
choval je, ale nevcházel k nim. A zůstaly zavřené
až do dne smrti své v vdovství. 4 Potom řekl král
Amazovi: Svolej mi muže Judské do třetího dne, ty
také se tu postav. 5 A tak odšel Amaza, aby svolal
lid Judský, ale prodlil mimo určitý čas, kterýž mu byl
uložil. 6 Protož řekl David Abizai: Již nyní hůře nám
činiti bude Seba syn Bichri, nežli Absolon. Vezmi
služebníky pána svého, a hoň jej, aby sobě nenalezl
měst hrazených, a tak ušel by nám s očí. 7 Tedy
táhli za ním muži Joábovi, i Cheretejští, i Peletejští, a
všickni udatní vytáhli z Jeruzaléma, aby honili Sebu
syna Bichri. 8 A když byli u kamene toho velikého,
kterýž jest v Gabaon, Amaza potkal se s nimi. Joáb
pak byl opásán po sukni, v kterouž byl oblečen, na
níž také měl připásaný meč k bedrám v pošvě své,
kterýž snadně vytrhnouti i zase vstrčiti mohl. 9 I řekl
Joáb Amazovi: Dobře-li se máš, bratře můj? A ujal
Joáb pravou rukou Amazu za bradu, aby ho políbil.
10 Ale Amaza nešetřil se meče, kterýž byl v ruce
Joábově. I ranil ho jím pod páté žebro, a vykydl střeva
jeho na zem jednou ranou, a umřel. I honili Joáb a
Abizai, bratr jeho, Sebu syna Bichri. 11 Tedy stoje
tu jeden podlé něho z služebníků Joábových, řekl:
Kdokoli přeje Joábovi, a kdokoli drží s Davidem, jdi za
Joábem. 12 Amaza pak válel se ve krvi prostřed cesty.
A vida onen, že se zastavoval všecken lid, odvlékl
Amazu s cesty do pole, a uvrhl na něj roucho, vida, že
každý, kdož šel mimo něj, zastavoval se. 13 A když
byl odvlečen z cesty, šel jeden každý za Joábem, aby
honili Sebu syna Bichri. 14 (Kterýžto prošel všecka
pokolení Izraelská do Abel Betmaacha se všechněmi
Berejskými, kteříž se byli shromáždili a šli za ním.) 15
A přitáhše, oblehli jej v Abel Betmaacha, a udělali
násyp proti městu, kteréž se bránilo z bašt; všecken
pak lid, kterýž byl s Joábem, usiloval podvrátiti zed.
16 V tom zvolala jedna rozumná žena z města: Slyšte,
slyšte! Rcete medle Joábovi: Přistup sem, a budu
s tebou mluviti. 17 Kterýž když k ní přistoupil, řekla
žena: Ty-li jsi Joáb? Odpověděl: Jsem. I řekla jemu:
Poslyš slov služebnice své. Odpověděl: Slyším. 18
Protož mluvila, řkuci: Takť jsou rozmlouvali hned s
počátku, řkouce: Bez pochyby žeť se ptáti budou
Abelských, a tak se spraví. 19 Játť jsem jedno z
pokojných a věrných Izraelských, ty pak usiluješ
zkaziti město, a to ještě hlavní město v Izraeli. I
pročež usiluješ sehltiti dědictví Hospodinovo? 20 Tedy
odpověděl Joáb a řekl: Odstup, odstup to ode mne,
abych sehltiti a zkaziti chtěl. 21 Neníť toho, ale muž
z hory Efraim, jménem Seba, syn Bichri, pozdvihl
ruky své proti králi Davidovi. Vydejte ho samého,
a odtrhnemť od města. I řekla žena Joábovi: Hle,
hlava jeho vyvržena bude tobě přes zed. 22 A tak
zjednala to žena ta u všeho lidu moudrostí svou, že
sťavše hlavu Seby syna Bichri, vyhodili ji Joábovi.
Kterýžto když zatroubil v troubu, rozešli se od města

jeden každý do stanů svých. Joáb také vrátil se
do Jeruzaléma k králi. 23 Byl pak Joáb představen
všemu vojsku Izraelskému, a Banaiáš syn Joiadův
nad Cheretejskými a Peletejskými. 24 Též Aduram byl
nad platy, a Jozafat syn Achiludův byl kanclířem, 25 A
Seiáš písařem, Sádoch pak a Abiatar byli kněžími. 26
Híra také Jairský byl knížetem Davidovým.

21 Byl pak hlad za dnů Davidových tři léta pořád.
I hledal David tváři Hospodinovy. Jemuž řekl
Hospodin: Pro Saule a pro dům jeho vražedlný,
nebo zmordoval Gabaonitské. 2 Tedy povolav král
Gabaonitských, mluvil k nim. (Gabaonitští pak nebyli
z synů Izraelských, ale z ostatků Amorejských, jimž
ačkoli byli synové Izraelští přísahou se zavázali, však
Saul usiloval je vypléniti, v horlivosti své pro syny
Izraelské a Judské.) 3 A řekl David Gabaonitským:
Což vám učiním a čím vás spokojím, abyste
dobrořečili dědictví Hospodinovu? 4 Odpověděli jemu
Gabaonitští: Není nám o stříbro ani o zlato činiti s
Saulem a domem jeho, ani o bezživotí někoho z
Izraele. I řekl: Cožkoli díte, učiním vám. 5 Kteříž řekli
králi: Muže toho, kterýž vyhubil nás, a kterýž ukládal
o nás, vyhladíme, aby nezůstal v žádných končinách
Izraelských. 6 Nechť jest nám dáno sedm mužů z
jeho synů, a zvěsíme je Hospodinu u Gabaa Saulova,
kteréhož byl vyvolil Hospodin. I řekl král: Já dám.
7 Odpustil pak král Mifibozetovi synu Jonaty, syna
Saulova, pro přísahu Hospodinovu, kteráž byla mezi
nimi, mezi Davidem a Jonatou synem Saulovým.
8 Ale vzal král dva syny Rizpy dcery Aja, kteréž
porodila Saulovi, Armona a Mifibozeta, a pět synů
sestry Míkol dcery Saulovy, kteréž byla porodila
Adrielovi synu Barzillai Molatitského. 9 I vydal je
v ruku Gabaonitských, kteréž zvěšeli na hoře před
Hospodinem. A tak kleslo těch sedm spolu, a zbiti
jsou při začátku žně, když počínali žíti ječmene. 10
Rizpa pak, dcera Aja, vzavši žíni, prostřela ji sobě na
skále při začátku žně, dokudž nepršel na ně déšť
s nebe, a nedala ptákům nebeským sedati na ně
ve dne, ani přicházeti zvěři polní v noci. 11 Tedy
oznámeno jest Davidovi, co učinila Rizpa dcera Aja,
ženina Saulova. 12 Protož odšed David, vzal kosti
Saulovy a kosti Jonaty syna jeho od starších Jábes
Galád, kteříž byli je ukradli na ulici Betsan, kdežto byli
je zvěšeli Filistinští v ten den, když porazili Filistinští
Saule v Gelboe. 13 Vzal, pravím, odtud kosti Saulovy
a kosti Jonaty syna jeho; i kosti těch, kteříž zvěšeni
byli, sebrali. 14 A pochovali je s kostmi Saulovými a
Jonaty syna jeho, v zemi Beniamin, v Sela, v hrobě
Cis otce jeho; a učinili všecko, což byl přikázal král,
a potom slitoval se Bůh nad zemí. 15 Vznikla pak
opět válka Filistinských proti Izraelovi. I vytáhl David
a služebníci jeho s ním, a bili se s Filistinskými, tak
že ustal David. 16 Tedy Izbibenob, kterýž byl z synů
jednoho obra, (jehož kopí hrot vážil tři sta lotů oceli, a
měl připásaný k sobě meč nový,) myslil zabiti Davida.
17 Ale retoval ho Abizai syn Sarvie, a raniv toho
Filistinského, zabil jej. Protož muži Davidovi přisáhli,
řkouce jemu: Nepůjdeš více s námi do boje, abys
nezhasil svíce Izraelské. 18 Opět byla válka v Gob s
Filistinskými. Tehdáž Sibbechai Chusatský zabil Sáfu,
kterýž byl z synů téhož obra. 19 Byla ještě i jiná válka
s Filistinskými v Gob, kdež Elchánan syn Járe Oregim
Betlémský zabil bratra Goliáše Gittejského, u jehož
kopí bylo dřevo jako vratidlo tkadlcovské. 20 Potom
byla také válka v Gát. A byl tam muž veliké postavy,
kterýž měl u rukou a u noh po šesti prstech, všech
čtyřmecítma, a byl také syn toho obra. 21 Ten když
haněl Izraele, zabil ho Jonata, syn Semmaa bratra
Davidova. 22 Ti čtyři byli synové jednoho obra v Gát,
kteříž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků
jeho.

22 Mluvil pak David Hospodinu slova písně této
v ten den, když ho vysvobodil Hospodin z ruky
všech nepřátel jeho, i z ruky Saulovy. 2 A řekl:
Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj
se mnou. 3 Bůh skála má, doufati budu v něho; štít
můj a roh spasení mého, vyvýšení mé a útočiště
mé, spasitel můj, kterýž od násilí vysvobozuje mne.
4 Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od
nepřátel svých vysvobozen jsem. 5 Nebo obklíčily
mne byly úzkosti smrti, a proudové bezbožných
předěsili mne. 6 Bolesti smrtelné obstoupily mne, a
osídla smrti zachvátila mne. **(Sheol h7585)** 7 V úzkosti
své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal
jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a křik
můj přišel v uši jeho. 8 Tedy pohnula se a zatřásla
země, základové nebes pohnuli se, a třásli se pro
rozhněvání jeho. 9 Dým vycházel z chřípí jeho, a
oheň zžírající z úst jeho, od něhož se uhlí roznítilo. 10
Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohami
jeho. 11 I vsedl na cherubín a letěl, a spatřín jest
na peří větrovém. 12 Položil temnosti vůkol sebe
jako stany, shrnutí vod, oblaky husté. 13 Od blesku
oblíčeje jeho rozpálilo se uhlí řeřavé. 14 Hřímal s
nebes Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj. 15
Vystřelil i střely, kterýmiž je rozptýlil, a blýskání, jímž je
porazil. 16 I ukázaly se hlubiny mořské, a odkryti jsou
základové okršlku, pro zuřivé kárání Hospodinovo,
pro dmýchání větru chřípí jeho. 17 Poslav s výsosti,

přijal mne, vytáhl mne z vod velikých. 18 Vysvobodil
mne od nepřítele mého silného, od těch, kteříž mne
nenáviděli, ačkoli silnější mne byli. 19 Předstihli mne
v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. 20
Kterýž vyvedl mne na prostranství, vysvobodil mne,
nebo sobě oblíbil mne. 21 Odplatil mi Hospodin podlé
spravedlnosti mé, podlé čistoty rukou mých odplatil
mi. 22 Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž
jsem se bezbožně strhl Boha svého. 23 Všickni
zajisté soudové jeho jsou před oblíčejem mým, aniž
jsem od kterých ustanovení jeho odstoupil. 24 A
tak byv dokonalý před ním, šetřil jsem, abych se
nedopustil nepravosti. 25 Protož odplatil mi Hospodin
podlé spravedlnosti mé, vedlé čistoty mé před očima
jeho. 26 Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš,
a k upřímému upřímě se máš. 27 K sprostnému
sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně
zacházíš. 28 Lid pak ssoužený vysvobozuješ, ale
před vysokomyslnými oči své sklopuješ. 29 Ty zajisté
jsi svíce má, ó Hospodine. Hospodin jistě osvěcuje
temnosti mé. 30 Nebo v tobě proběhl jsem vojska,
v Bohu svém přeskočil jsem zed. 31 Toho Boha
silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy
přečištěné; ont' jest štít všech, kteříž doufají v něho.
32 Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina? A kdo
jest skalou kromě Boha našeho? 33 Bůh jest síla
má i vojska mého, ont' působí volnou cestu mou.
34 Činí nohy mé jako laní, a na vysokých místech
mých postavuje mne. 35 Cvičí ruce mé k boji, tak že
lámi lučiště ocelivá rukama svýma. 36 Nebo dal mi
štít spasení svého, a dobrotivost jeho zvelebila mne.
37 Rozšířil kroky mé pode mnou, aby se nepodvrtly
nohy mé. 38 Honil jsem nepřátely své a zahladil
jsem je, aniž jsem se navrátil, dokudž jsem jich
nevyplénil. 39 Docela jsem je vyhubil a sprobodal
jsem je, tak že nepovstanou; i padli pod nohy mé.
40 Ty zajisté, Bože, přepásals mne udatností k boji,
porazils pode mne ty, kteříž povstávají proti mně.
41 Nýbrž dals mi šíji nepřátel mých, těch, kteříž v
nenávisti měli mne, a vyplénil jsem je. 42 Ohlédali
se, ale nebyl, kdo by vysvobodil, k Hospodinu, ale
nevyslyšel jich. 43 I potřel jsem je jako prach země,
jako bláto na ulicích potlačil a rozptýlil jsem je. 44 Ty
jsi mne vytrhl z různic lidu mého, zachovals mne,
abych byl za hlavu národům; lid neznámý mně sloužil.
45 Cizozemci lhali mi, a jakž zaslechli, uposlechli
mne. 46 Cizozemci svadli, a třásli se i v ohradách
svých. 47 Živ' jest Hospodin, a požehnaná skála má;
protož at' jest vyvyšován Bůh, skála spasení mého,
48 Bůh silný, kterýž dává mi pomsty a podmaňuje
mi lidi. 49 Vyvodíš mne z prostřed nepřátel mých, a
nad povstávajícími proti mně vyvyšuješ mne, člověka
nepravého mne zbavuješ. 50 Protož chváliti tě budu,
Hospodine, mezi národy, a jménu tvému žalmy zpívati
budu. 51 Ont' jest hrad jistého spasení krále svého, a
ten, kterýž činí milosrdenství pomazanému svému
Davidovi, i semeni jeho až na věky.

23 Tato jsou pak poslední slova Davidova: Řekl
David syn Izai, řekl, pravím, muž, kterýž jest
velice zvýšený, pomazaný Boha Jákobova, a libý
v zpěvích Izraelských: 2 Duch Hospodinův mluvil
skrze mne, a řeč jeho jazykem mým vynesena. 3
Řekl mi Bůh Izraelský, mluvila skála Izraelská: Kdo
panovati bude nad lidem, budet' spravedlivý, panující
v bázni Boží. 4 Rovně jako bývá světlo jitřní, když
slunce vychází ráno bez oblaků, a jako mocí tepla a
deště roste bylina z země: 5 Tak zajisté dům můj před
Bohem; nebo smlouvu věčnou učinil se mnou, kteráž
všelijak upevněna a ostříhána bude. A tot' jest všecko
mé spasení a všeliká útěcha, že nic tak vzdělávati
se nebude. 6 Bezbožní pak všickni vypléněni budou
jako trní, kteréž rukou bráno nebývá. 7 Ale kdož by
se ho chtěl dotknouti, vezme železo a žerď, aneb
ohněm docela spalí je tu, kdež zrostlo. 8 Tato jsou
jména nejudatnějších Davidových: Jošeb Bašebet
Tachmonský, přední z vůdců, jehož rozkoš byla s
kopím pojednou udeřiti na osm set ku pobití jich. 9 A
po něm Eleazar syn Dodi, syna Achochi, mezi třmi
silnými, kteříž byli s Davidem, když se opovážili proti
Filistinským shromážděným tam k boji, když již byli
odtáhli muži Izraelští. 10 Ten vstav, bil Filistinské,
až ustala ruka jeho a ostála se při meči. V ten den
zajisté učinil Hospodin vysvobození veliké, tak že
se lid za ním navrátil, toliko aby kořisti vzebral. 11
Po něm pak byl Samma syn Age Hararský. Nebo
když se byli shromáždili Filistinští v hromadu tu,
kdež bylo díl rolí poseté šocovicí, a lid utekl před
Filistinskými: 12 Tedy postavil se u prostřed dílu
toho, a vysvobodil jej, a porazil Filistinské. I učinil
Hospodin vysvobození veliké. 13 Sstoupili také ti tři z
třidcíti předních, a přišli ve žni k Davidovi do jeskyně
Adulam, když vojsko Filistinské leželo v údolí Refaim.
14 (Nebo David tehdáž byl v pevnosti své, a osazený
lid Filistinských byl u Betléma.) 15 Zechtělo se pak
Davidovi vody, a řekl: Ó by mi někdo dal píti vody z
čisterny Betlémské, kteráž jest u brány! 16 A protož
probivše se ti tři udatní skrze vojsko Filistinských,
navážili vody z čisterny Betlémské, kteráž byla u
brány, kterouž nesli a donesli k Davidovi. On pak
nechtěl jí píti, ale obětoval ji Hospodinu, 17 A řekl:
Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych to učiniti měl.

Zdaliž to není krev mužů těch, kteříž šli, opováživše
se života svého? I nechtěl jí píti. To učinili ti tři silní.
18 Potom Abizai bratr Joábův, syn Sarvie, byl přední
mezi třmi, kterýž pozdvihl kopí svého proti třem stům,
kteréž i pobil, a byl z těch tří nejslovoutnější. 19
Z těch tří on jsa nejslavnější, byl knížetem jejich,
a však oněm třem nebyl rovný. 20 Banaiáš také
syn Joiadův, syn muže udatného, velikých činů,
z Kabsael, ten porazil dva reky Moábské. Tentýž
sstoupiv, zabil lva v jámě, když byl sníh. 21 Ten také
zabil muže Egyptského, muže ku podivení, a měl
Egyptský v rukou kopí. I šel k němu s holí, a vytrh
kopí z ruky toho Egyptského, zabil ho kopím jeho. 22
To učinil Banaiáš syn Joiadův, kterýž také slovoutný
byl mezi těmi třmi silnými. 23 A ač byl mezi třidcíti
nejslavnější, však oněm třem se nevrovnal. I ustanovil
ho David nad drabanty svými. 24 Azael také bratr
Joábův byl mezi třidcíti těmito: Elchanan syn Dodův
Betlémský, 25 Samma Charodský, Elika Charodský,
26 Chelez Faltický, Híra syn Ikeš Tekoitský, 27
Abiezer Anatotský, Mebunnai Chusatský, 28 Salmon
Achochský, Maharai Netofatský, 29 Cheleb syn Baany
Netofatský, Ittai syn Ribai z Gabaa synů Beniamin,
30 Banaiáš Faratonský, Haddai od potoku Gás,
31 Abialbon Arbatský, Azmavet Barechumský, 32
Eliachba Salbonský, z synů Jasen Jonata, 33 Samma
Hararský, Achiam syn Sárar Ararský, 34 Elifelet
syn Achasbai Machatského, Eliam syn Achitofelův
Gilonský, 35 Chezrai Karmelský, Farai Arbitský, 36
Igal syn Nátanův z Soba, Báni Gádský, 37 Zelek
Ammonský, Nacharai Berotský, oděnec Joába syna
Sarvie, 38 Híra Itrejský, Gareb Itrejský, 39 Uriáš
Hetejský. Všech třidceti a sedm.

24 Tedy opět prchlivost Hospodinova popudila se
proti Izraelovi; nebo byl ponukl satan Davida
na ně, řka: Jdi, sečti lid Izraelský a Judský. 2 Protož
řekl král Joábovi, hejtmanu vojska svého: Projdi i
hned všecka pokolení Izraelská od Dan až k Bersabé,
a sečtěte lid, abych věděl počet jeho. 3 Ale Joáb
řekl králi: Přidejž Hospodin Bůh tvůj k lidu, jakž ho
koli mnoho, stokrát více, a to aby oči pána mého
krále viděly. Ale proč pán můj král jest toho tak
žádostiv? 4 A však přemohla řeč králova Joába i
knížata vojska. Protož vyšel Joáb a knížata vojska od
tváři královy, aby sečtli lid Izraelský. 5 A přepravivše
se přes Jordán, položili se při Aroer po pravé straně
města, kteréž jest u prostřed potoka Gád, a při Jazer.
6 Potom přišli do Galád a do země dolejší nové,
odkudž šli do Dan Jáhan a do okolí Sidonského.
7 Přišli také ku pevnosti Týru, a ke všem městům
Hevejských a Kananejských; odkudž šli na poledne
země Judské do Bersabé. 8 A když schodili všecku
zemi, přišli po přeběhnutí devíti měsíců a dvadcíti
dní do Jeruzaléma. 9 I dal Joáb počet sečteného
lidu králi. Bylo pak lidu Izraelského osmkrát sto tisíc
mužů silných, kteříž mohli vytrhnouti meč k bitvě.
Mužů také Judských pětkrát sto tisíc. 10 Potom
padlo to těžce na srdce Davidovi, když již sečtl lid. I
řekl David Hospodinu: Zhřešilť jsem těžce, že jsem
to učinil, ale nyní, ó Hospodine, odejmi, prosím,
nepravost služebníka svého, nebť jsem velmi bláznivě
učinil. 11 Když pak vstal David ráno, stalo se slovo
Hospodinovo k Gádovi proroku, vidoucímu Davidovu,
řkoucí: 12 Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin:
Trojíť věci podávám, vyvol sobě jednu z nich, kteroužť
bych učinil. 13 Protož přišed Gád k Davidovi, oznámil
mu to, a řekl jemu: Chceš-li, aby přišel na tebe hlad
za sedm let v zemi tvé? čili abys za tři měsíce utíkal
před nepřátely svými, a oni aby tě honili? čili aby za
tři dni byl mor v zemi tvé? Pomysliž spěšně, a viz,
jakou mám odpověd dáti tomu, kterýž mne poslal. 14
I řekl David k Gádovi: Úzkostmi sevřín jsem náramně;
nechať, prosím, upadneme v ruku Hospodinovu,
neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné ať v ruce
lidské neupadám. 15 A tak uvedl Hospodin mor na
Izraele od jitra až do času uloženého, a zemřelo jich
z lidu od Dan až do Bersabé sedmdesáte tisíc mužů.
16 A když vztáhl anděl ruku svou na Jeruzalém, aby
hubil jej, litoval Hospodin toho zlého, a řekl andělu,
kterýž hubil lid: Dostiť jest, již přestaň. Anděl pak
Hospodinův byl u humna Aravny Jebuzejského. 17 I
mluvil David Hospodinu, když uzřel anděla, an bije lid,
a řekl: Aj, já jsem zhřešil, a já jsem neprávě učinil, ale
tito, jsouce jako ovce, co učinili? Nechť jest, prosím,
ruka tvá proti mně a proti domu otce mého. 18 Potom
navrátiv se Gád k Davidovi v ten den, řekl jemu:
Vstup a vzdělej Hospodinu oltář na humně Aravny
Jebuzejského. 19 I šel David vedlé řeči Gádovy, jakož
byl přikázal Hospodin. 20 A vyhlédaje Aravna, uzřel
krále s služebníky jeho, an jdou k němu; protož vyšed
Aravna, poklonil se králi tváří svou až k zemi. 21 I řekl
Aravna: Proč přišel pán můj král k služebníku svému?
Odpověděl David: Abych koupil od tebe humno toto,
na němž bych vzdělal oltář Hospodinu, aby přestala
rána tato v lidu. 22 Opět řekl Aravna Davidovi: Nechť
vezme a obětuje pán můj král, což se mu za dobré
vidí. Aj, teď volové k oběti zápalné, a smyky vozové
i přípravy volů na drva. 23 Všecky ty věci dával
králík Aravna králi. Řekl ještě Aravna králi: Hospodin
Bůh tvůj zalibiž tě sobě. 24 Řekl pak král Aravnovi:
Nikoli, ale raději koupím od tebe, a zaplatím, aniž

budu obětovati Hospodinu Bohu svému oběti zápalné
darem dané. A tak koupil David humno a voly za
padesáte lotů stříbra. **25** A vzdělav tu David oltář
Hospodinu, obětoval oběti zápalné a pokojné. I byl
milostiv Hospodin zemi, a přestala zhouba v Izraeli.

1 Královská

1 Král pak David sstaral se a sešel věkem, a ačkoli
jej šaty přikrývali, však nemohl se zahřívati. 2
I řekli jemu služebníci jeho: Nechť pohledají pánu
našemu králi děvečky panny, kteráž by byla při králi a
opatrovala jej, a aby spala v lůnu jeho, a zahřívala
pána našeho krále. 3 A protož hledajíce děvečky
krásné ve všech končinách Izraelských, nalezli Abizag
Sunamitskou, a přivedli ji k králi. 4 Kterážto děvečka
byla velmi krásná. I opatrovala krále a přisluhovala
jemu, ale král jí nepoznal. 5 Adoniáš pak syn Haggity
pozdvihoval se, říkaje: Játť budu kralovati. I najednal
sobě vozů a jezdců, a padesáte mužů, kteříž by
běhali před ním. 6 A nikdy ho nezarmoutil otec jeho,
aby řekl: Proč jsi to učinil? Nebo byl i on velmi krásné
postavy, kteréhož porodila po Absolonovi. 7 I mluvíval
s Joábem synem Sarvie a s Abiatarem knězem, kteříž
napomáhali Adoniášovi. 8 Ale Sádoch kněz a Banaiáš
syn Joiadův, též Nátan prorok a Simei i Rehi, a jiní
přednější, kteréž měl David, nebyli s Adoniášem. 9
Tedy nabil Adoniáš ovcí a volů a krmného dobytka
u kamene Zohelet, kterýž byl u studnice Rogel, a
pozval všech bratří svých synů královských, i všech
mužů Judských, služebníků králových. 10 Nátana
však proroka a Banaiáše a jiných přednějších mužů,
ani Šalomouna bratra svého nepozval. 11 I mluvil
Nátan k Betsabé matce Šalomounově, řka: Neslyšela-
lis, že kraluje Adoniáš syn Haggity, a pán náš David
nic neví o tom? 12 Protož nyní poď, prosím, a dámť
radu, kterouž vysvobodíš život svůj, i život syna svého
Šalomouna. 13 Jdiž, a vejda k králi Davidovi, rci jemu:
Zdaliž jsi ty, pane můj králi, nepřisáhl služebnici své,
řka: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a
ont seděti bude na stolici mé? Pročež tedy kraluje
Adoniáš? 14 A aj, když ty ještě tam mluviti budeš s
králem, přijduť za tebou a doplním řeč tvou. 15 A tak
vešla Betsabé k králi do pokoje. Král pak již byl velmi
starý, a Abizag Sunamitská přisluhovala králi. 16 Tedy
Betsabé naklonivši hlavy, poklonila se králi. Jížto řekl
král: Což chceš? 17 I odpověděla jemu: Pane můj, ty
jsi přisáhl skrze Hospodina Boha svého služebnici
své, řka: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a
on seděti bude na stolici mé. 18 A nyní, hle, Adoniáš
kraluje, ty pak nyní, pane můj králi, nic nevíš o tom. 19
Nebo nabiv volů a krmného dobytka a ovec množství,
pozval všech synů královských, i Abiatara kněze a
Joába hejtmana vojska, Šalomouna pak služebníka
tvého nepozval. 20 Ješto ty, pane můj králi, víš, že
oči všeho Izraele na tebe jsou obráceny, abys jim
oznámil, kdo by seděti měl na stolici pána mého krále
po tobě. 21 Sic jinak bude to, když usne pán můj král
s otci svými, že já a syn můj Šalomoun budeme jako
hříšníci. 22 A aj, když ještě ona mluvila s králem,
přišel Nátan prorok. 23 I oznámili králi, řkouce: Aj,
teď Nátan prorok. A tak všel před krále, a poklonil
se jemu tváří svou až k zemi. 24 Zatím řekl Nátan:
Pane můj králi, ty-lis pověděl: Adoniáš kralovati bude
po mně, a on seděti bude na stolici mé? 25 Nebo
odšed dnes, nabil volů a krmného dobytka, i ovec
množství, a sezval všecky syny královy a hejtmany
vojska, i Abiatara kněze. A hle, oni jedí a pijí před
ním, a praví: Živ buď král Adoniáš. 26 Mne pak
služebníka tvého, a Sádocha kněze, a Banaiáše syna
Joiadova, a Šalomouna služebníka tvého nepozval.
27 Tak-liž jest ode pána mého krále nařízeno? Mně
jsi zajisté neoznámil služebníku svému, kdo bude
seděti na stolici pána mého krále po tobě? 28 A
odpovídaje král David, řekl: Zavolejte mi Betsabé.
Kteráž všedši před krále, stála před ním. 29 I přisáhl
král, řka: Živť jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši
mou ze všelikých úzkostí, 30 Že jakož jsem přisáhl
tobě skrze Hospodina Boha Izraelského, řka, že syn
tvůj Šalomoun kralovati bude po mně, a on seděti
bude na stolici mé místo mně, takť učiním dnes. 31 A
naklonivši hlavy Betsabé tváří k zemi, poklonu učinila
králi a řekla: Živ buď pán můj král David na věky.
32 Řekl ještě král David: Zavolejte ke mně Sádocha
kněze a Nátana proroka, a Banaiáše syna Joiadova.
Kteřížto vešli před krále. 33 I řekl jim král: Vezměte s
sebou služebníky pána svého, a vsaďte Šalomouna
syna mého na mezkyni mou, a veďte ji k Gihonu. 34
I pomaže ho tam Sádoch kněz a Nátan prorok za
krále nad Izraelem, a troubiti budete troubou, a díte:
Živ buď král Šalomoun. 35 Potom vstoupíte zase,
jdouce za ním. Kterýž přijda, seděti bude na stolici
mé, a on kralovati bude místo mne; nebť jsem jemu
přikázal, aby byl vůdcí nad Izraelem i nad Judou. 36
A odpovídaje Banaiáš syn Joiadův králi, řekl: Amen.
Způsobiž to Hospodin, Bůh pána mého krále. 37
A jakož byl Hospodin se pánem mým králem, tak
budiž i s Šalomounem, a zvelebiž stolici jeho více,
než stolici pána mého krále Davida. 38 A tak šli dolů
Sádoch kněz a Nátan prorok, a Banaiáš syn Joiadův,
Cheretejští také i Peletejští, a vsadili Šalomouna na
mezkyni krále Davida, a dovedli jej k Gihonu. 39
Vzal také Sádoch kněz roh oleje z stánku, a pomazal
Šalomouna. Potom troubili trubou, a řekl všecken lid:
Živ buď král Šalomoun. 40 I vstoupil všecken lid za
ním; kterýžto lid prozpěvoval s plésáním, a veselil se
radostí velikou, tak až se všudy rozléhalo od zvuku

jejich. 41 Což slyše Adoniáš i všickni pozvaní, kteříž
byli s ním, (byli pak již pojedli,) slyše také i Joáb
zvuk trouby, řekl: Jaký to zvuk v městě hlučících?
42 A když on ještě mluvil, aj, Jonata syn Abiatara
kněze přišel, jemuž řekl Adoniáš: Přistup sem, nebo
jsi muž udatný a dobré poselství neseš. 43 Tedy
odpovídaje Jonata, řekl Adoniášovi: Právě jižtě pán
náš král David ustanovil Šalomouna za krále. 44
Nebo poslal s ním král Sádocha kněze a Nátana
proroka a Banaiáše syna Joiadova, ano i Cheretejské
a Peletejské, a vsadili jej na mezkyni královskou.
45 I pomazali jej Sádoch kněz a Nátan prorok za
krále u Gihonu, a vstupovali odtud s radostí, tak že
hlučelo město. Toť jest zvuk ten, kterýž jste slyšeli. 46
Ano již i dosedl Šalomoun na stolici královskou. 47
Nýbrž i služebníci královští přišli, aby dobrořečili pánu
našemu, králi Davidovi, řkouce: Učiniž slavné Bůh tvůj
jméno Šalomounovo nad jméno tvé, a zvelebiž stolici
jeho nad stolici tvou. I poklonil se král na ložci svém.
48 Ano i král takto řekl: Požehnaný Hospodin Bůh
Izraelský, kterýž dal dnes sedícího na trůnu mém, a
abych na to očima svýma hleděl. 49 I předěšeni jsou,
a vstavše všickni ti pozvaní, kteříž byli při Adoniášovi,
odešli jeden každý cestou svou. 50 Adoniáš také boje
se Šalomouna, vstav, odšel a chytil se rohů oltáře. 51
I pověděli Šalomounovi, řkouce: Aj, Adoniáš bojí se
krále Šalomouna, a hle, drží se rohů oltáře a praví:
Nechť mi přisáhne dnes král Šalomoun, že nezabije
mne služebníka svého mečem. 52 I řekl Šalomoun:
Bude-li muž statečný, nespadnet' vlas s něho na zem;
paklit' co zlého na něm nalezeno bude, umřet'. 53
Poslal tedy král Šalomoun, aby jej odvedli od oltáře.
Kterýž přišed, poklonil se králi Šalomounovi. Jemuž
řekl Šalomoun: Jdiž do domu svého.

2 Když se pak čas smrti Davidovy přiblížil, dával
přikázaní Šalomounovi synu svému, řka: 2 Játˇ již
odcházím podlé způsobu všech lidí. Proto posilniž se
a měj se zmužile, 3 A ostříhej přikázaní Hospodina
Boha svého, chodě po cestách jeho, a zachovávaje
ustanovení jeho, rozkázaní jeho, i soudy jeho i
svědectví jeho, jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově,
ať by se šťastně vedlo, což bys koli činil, i všecko,
k čemuž bys se obrátil, 4 A aby naplnil Hospodin
slovo své, kteréž mi zaslíbil, mluvě: Budou-li ostříhati
synové tvoji cesty své, chodíce přede mnou v pravdě
z celého srdce svého a z celé duše své, tak mluvě:
Že nebude vypléněn po tobě muž z stolice Izraelské.
5 Také i tom víš, co jest mi učinil Joáb syn Sarvie,
totiž, co učinil dvěma hejtmanům vojsk Izraelských,
Abnerovi synu Ner, a Amazovi synu Jeter, že je
zamordoval, dopustiv se vraždy lstivé v čas pokoje, a
zmazal krví zrádně vylitou pás svůj rytířský, kterýž
měl na bedrách svých, a obuv svou, kterouž měl na
nohách svých. 6 Protož zachováš se podlé moudrosti
své, a nedáš sstoupiti šedinám jeho v pokoji do hrobu.
(Sheol h7585) 7 S syny pak Barzillai Galádského učiníš
milosrdenství, tak aby jídali spolu s jinými při stole
tvém; nebo tak podobně ke mně přišli, když jsem
utíkal před Absolonem bratrem tvým. 8 Hle, máš
také v moci své Semei syna Gery Beniaminského
z Bahurim, kterýž mi zlořečil zlořečením velikým v
ten den, když jsem šel do Mahanaim, ačkoli potom
vyšel mi vstříc k Jordánu, jemuž jsem přisáhl skrze
Hospodina, řka: Nezabiji tě mečem. 9 Nyní však
neodpouštěj jemu. A poněvadž jsi muž opatrný, víš,
jak bys k němu přistoupiti měl, abys uvedl šediny
jeho se krví do hrobu. (Sheol h7585) 10 A tak usnul
David s otci svými, a pohřben jest v městě Davidově.
11 Dnů pak, v nichž kraloval David nad Izraelem,
bylo čtyřidceti let. V Hebronu kraloval sedm let, a
v Jeruzalémě kraloval třidceti a tři léta. 12 I dosedl
Šalomoun na stolici Davida otce svého, a utvrzeno
jest království jeho velmi. 13 Tedy přišel Adoniáš syn
Haggity k Betsabé matce Šalomounově. Kterážto
řekla: Pokojný-li jest příchod tvůj? I odpověděl:
Pokojný. 14 Řekl dále: Mám k tobě řeč. I řekla:
Mluv. 15 Tedy řekl: Ty víš, že mé bylo království,
a na mne obrátili všickni Izraelští tvář svou, abych
kraloval, ale přeneseno jest království na bratra mého,
nebo od Hospodina usouzeno mu bylo. 16 Nyní pak
jediné věci žádám od tebe, nechť nejsem oslyšán.
Kteráž řekla jemu: Mluv. 17 A on řekl: Rci, prosím,
Šalomounovi králi, (neboť neoslyší tebe,) ať mi dá
Abizag Sunamitskou za manželku. 18 Odpověděla
Betsabé: Dobře, játˇ budu mluviti o tebe s králem. 19
Protož vešla Betsabé k králi Šalomounovi, aby mluvila
s ním o Adoniáše. I povstal král proti ní, a pokloniv se
jí, posadil se na stolici své; rozkázal také postaviti
stolici matce své. I posadila se po pravici jeho, 20 A
řekla: Jediné věci neveliké já žádám od tebe, nechť
nejsem oslyšána. I řekl jí král: Žádej, matko má,
neboť neoslyším tebe. 21 Kteráž řekla: Nechť jest
dána Abizag Sunamitská Adoniášovi bratru tvému
za manželku. 22 A odpovídaje král Šalomoun, řekl
matce své: Proč ty jen žádáš za Abizag Sunamitskou
Adoniášovi? Žádej jemu království, poněvadž on jest
bratr můj starší nežli já, a má po sobě Abiatara kněze
a Joába syna Sarvie. 23 I přisáhl král Šalomoun
skrze Hospodina, řka: Toto ať mi učiní Bůh a toto
přidá, že sám proti sobě mluvil Adoniáš řeč tuto. 24
Protož nyní, živť jest Hospodin, kterýž mne utvrdil,

a posadil na stolici Davida otce mého, a kterýž mi
vzdělal dům, jakož byl mluvil, že dnes umříti musí
Adoniáš. 25 A tak poslal král Šalomoun Banaiáše
syna Joiadova, kterýž udeřil na něj, tak že umřel. 26
Abiatarovi knězi také řekl král: Jdi do Anatot k rolí
své, nebo jsi hoden smrti. Ale nyní nezabiji tebe,
poněvadž jsi nosil truhlu Hospodinovu před Davidem
otcem mým, a snášel jsi všecka ta ssoužení, kteráž
snášel otec můj. 27 I svrhl Šalomoun Abiatara s
kněžství Hospodinova, aby naplnil řeč Hospodinovu,
kterouž byl mluvil proti domu Elí v Sílo. 28 Donesla
se pak pověst ta Joába, (nebo Joáb postoupil po
Adoniášovi, ačkoli po Absolonovi byl nepostoupil).
Protož utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a chytil se
rohů oltáře. 29 I oznámeno králi Šalomounovi, že
utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a že jest u oltáře.
Tedy poslal Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, řka:
Jdi, oboř se na něj. 30 A když přišel Banaiáš k stánku
Hospodinovu a řekl jemu: Takto praví král: Vyjdi,
odpověděl jemu: Nikoli, ale tuto umru. V tom oznámil
zase Banaiáš králi řeč tu, řka: Takto mluvil Joáb, a
tak mi odpověděl. 31 Na to řekl jemu král: Učiň, jakž
mluvil, a udeř na něj, a pochovej jej, a odejmeš krev
nevinnou, kterouž vylil Joáb, ode mne i od domu otce
mého. 32 A navrátí Hospodin krev jeho na hlavu jeho;
nebo obořiv se na dva muže spravedlivější a lepší,
než jest sám, zamordoval je mečem bez vědomí otce
mého Davida, Abnera syna Ner, hejtmana vojska
Izraelského, a Amazu syna Jeter, hejtmana vojska
Judského. 33 A tak navrátí se krev jejich na hlavu
Joábovu, a na hlavu semene jeho na věky, Davidovi
pak a semeni jeho, domu jeho a stolici jeho bud' pokoj
až na věky od Hospodina. 34 A protož vyšed Banaiáš
syn Joiadův, obořil se na něj, a zabil jej. A pochován
jest v domě svém na poušti. 35 I ustanovil král
Banaiáše syna Joiadova místo něho nad vojskem,
a Sádocha kněze ustanovil král místo Abiatara. 36
Zatím poslav král, povolal Semei, a řekl jemu: Ustavěj
sobě dům v Jeruzalémě, a tu zůstávej a nevycházej
odtud ani sem ani tam. 37 Nebo v kterýkoli den vyjdeš,
a přejdeš přes potok Cedron, věz jistotně, že umřeš;
krev tvá bude na hlavu tvou. 38 I dí Semei k králi:
Dobrát' jest ta řeč. Jakož mluvil pán můj král, takť
učiní služebník tvůj. A tak bydlil Semei v Jeruzalémě
po mnohé dny. 39 Stalo se pak po třech letech, že
utekli dva služebníci Semei k Achisovi synu Maachy,
králi Gát. I pověděli to Semei, řkouce: Hle, služebníci
tvoji jsou v Gát. 40 Pročež vstav Semei, osedlal osla
svého, a jel do Gát k Achisovi, aby hledal služebníků
svých. I navrátil se Semei, a přivedl zase služebníky
své z Gát. 41 Povědíno pak Šalomounovi, že odšel
Semei z Jeruzaléma do Gát, a že se navrátil. 42 Tedy
poslav král, povolal Semei a řekl jemu: Zdaliž jsem
tě přísahou nezavázal skrze Hospodina, a osvědčil
jsem proti tobě, řka: V kterýkoli den vyjdeš, a sem
i tam choditi budeš, věz jistotně, že smrtí umřeš?
A řekl jsi mi: Dobrá jest ta řeč, kterouž jsem slyšel.
43 Pročež jsi tedy neostříhal přísahy Hospodinovy a
přikázaní, kteréž jsem přikázal tobě? 44 Řekl také
král k Semei: Ty víš všecko zlé, kteréhož povědomo
jest srdce tvé, co jsi učinil Davidovi otci mému, ale
Hospodin uvedl zase to tvé zlé na hlavu tvou. 45 Král
pak Šalomoun bude požehnaný, a stolice Davidova
stálá před Hospodinem až na věky. 46 I přikázal král
Banaiášovi synu Joiadovu, kterýž vyšed, obořil se na
něj, tak že umřel. A tak utvrzeno jest království v ruce
Šalomounově.

3 Spříznil se pak Šalomoun s Faraonem králem
Egyptským, nebo pojal dceru Faraonovu a uvedl
ji do města Davidova, dokudž nedostavěl domu
svého, a domu Hospodinova i zdi Jeruzalémské
vůkol. 2 Toliko lid obětoval na výsostech, proto že
nebyl vystaven dům jménu Hospodinovu až do těch
dnů. 3 Nebo miloval Šalomoun Hospodina, chodě
v přikázaních Davida otce svého, a toliko na těch
výsostech obětoval a kadil. 4 Protož šel král do
Gabaon, aby tam obětoval; ta výsost zajisté byla
největší. Tisíc obětí zápalných obětoval Šalomoun
na tom oltáři. 5 Ukázal se pak Hospodin v Gabaon
Šalomounovi ve snách noci té, a řekl Bůh: Žádej
začkoli, a dám tobě. 6 I řekl Šalomoun: Ty jsi
učinil s služebníkem svým Davidem, otcem mým,
milosrdenství veliké, když chodil před tebou v pravdě
a v spravedlnosti, a v upřímnosti srdce stál při tobě.
Ovšem zachoval jsi jemu zvláštní toto milosrdenství,
že jsi dal jemu syna, kterýž by seděl na stolici jeho,
jakž se to dnes vidí. 7 Ačkoli pak nyní, ó Hospodine
Bože můj, ty jsi ustanovil služebníka svého králem
místo Davida otce mého, já však jsa velmi mladý,
neumím vycházeti ani vcházeti. 8 Služebník, pravím,
tvůj jest u prostřed lidu tvého, kterýž jsi vyvolil, lidu
velikého, kterýž nemůže ani sečten ani sepsán býti
pro množství. 9 Dejž tedy služebníku svému srdce
rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi
dobrým a zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid
tvůj tak mnohý? 10 I líbilo se to Hospodinu, že žádal
Šalomoun za tu věc. 11 A řekl jemu Bůh: Proto že jsi
žádal věci takové, a neprosils sobě za dlouhý věk,
aniž jsi žádal sobě bohatství, aniž jsi žádal bezživotí
nepřátel svých, ale žádal jsi sobě rozumnosti, abys
slýchati uměl rozepře, 12 Aj, učinil jsem vedlé řeči tvé,

aj, dalť jsem srdce moudré a rozumné, tak že rovného
tobě nebylo před tebou, ani po tobě aby nepovstal
rovný tobě. 13 K tomu i to, začež jsi nežádal, dal jsem
tobě, totiž bohatství a slávu, tak aby nebylo rovného
tobě žádného mezi králi po všecky dny tvé. 14 Přes
to jestliže choditi budeš po cestách mých, ostříhaje
ustanovení mých a přikázaní mých, jako chodil David
otec tvůj, prodlím i dnů tvých. 15 A když procítil
Šalomoun, a aj, byl sen. I přišel do Jeruzaléma a stál
před truhlou smlouvy Hospodinovy, a obětoval oběti
zápalné a oběti pokojné; udělal také hody všechněm
služebníkům svým. 16 Tedy přišly dvě ženy hokyně k
králi, a stály před ním. 17 I řekla jedna z těch žen:
Prosím, pane můj, já a žena tato bydlíme v jednom
domě. I porodila jsem u ní v témž domě. 18 Potom
stalo se dne třetího po porodu mém, že porodila také
žena tato, a byly jsme spolu. Nebylo žádného cizího
s námi v domě, kromě nás dvou v témž domě. 19
Umřel pak syn ženy této v noci, nebo spěci, udávila
ho. 20 A vstavši o půl noci, vzala syna mého ode
mne, když spala služebnice tvá, a položila jej v lůnu
svém, a syna svého mrtvého položila do lůna mého.
21 Ale když jsem vstala ráno, abych přikojila syna
svého, a aj, mrtvý. Na kteréhož když jsem ráno pilněji
pohleděla, a aj, nebyl syn můj, kteréhož jsem porodila.
22 I řekla žena druhá: Není tak, ale syn můj jest ten
živý, a ten mrtvý jest syn tvůj. Ona pak řekla: Nikoli,
ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. A
tak se hádaly před králem. 23 I řekl král: Tato praví:
Ten živý jest syn můj, a syn tvůj jest ten mrtvý. Tato
zase praví: Neníť tak, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a
syn můj jest ten živý. 24 Protož řekl král: Přineste
mi meč. I přinesli meč před krále. 25 Tedy řekl král:
Rozetněte to dítě živé na dvé, a dejte jednu polovici
jedné, a polovici druhou druhé. 26 Ale žena, jejíž syn
byl ten, kterýž živ zůstal, mluvila králi, (nebo pohnula
se střeva její nad synem jejím,) a řekla: Prosím, pane
můj, dejte jí nemluvňátko to živé, a nikoli nezabijejte
ho. Druhá pak řekla: Nechť není ani mně ani tobě,
rozetněte. 27 K čemuž odpovídaje král, řekl: Dejtež
této dítě to živé, a nikoli nezabijejte ho, onať jest
matka jeho. 28 Tedy uslyšavše všickni Izraelští soud
tento, kterýž vynesl král, báli se krále; nebo viděli, že
moudrost Boží jest v srdci jeho k vykonávání soudu.

4 A tak král Šalomoun byl králem nade vším Izraelem.
2 Tato pak byla knížata jeho: Azariáš syn Sádochův
knížetem, 3 Elichoref a Achiáš synové Sísovi byli
písaři, Jozafat syn Achiludův kancléřem, 4 A Banaiáš
syn Joiadův nad vojskem, Sádoch pak a Abiatar
kněžími, 5 A Azariáš syn Nátanův nad úředníky, a
Zábud syn Nátanův nejvyšší rada královská, 6 A
Achisar vládař domu, Adoniram pak syn Abdy nad
vybraným lidem. 7 Měl také Šalomoun dvanácte
vládařů nade vším Izraelem, kteříž opatrovali potravou
krále i dům jeho. Každého roku za měsíc jeden každý
měl opatrovati krále. 8 A tato jsou jména jejich:
Syn Chur na hoře Efraim; 9 Syn Deker v Makaz a
v Salbim, a v Betsemes a v Elon Betchanan; 10
Syn Chesed v Arubot, jehož bylo Socho i všecka
země Chefer; 11 Syn Abinadabův, jehož byly všecky
končiny Dor, a měl Tafat dceru Šalomounovu za
manželku; 12 Baana syn Achiludův, jehož byl Tanach
a Mageddo, i všecken Betsan, kterýž jest vedlé
Sartan pod Jezreelem, od Betsan až do Abelmehula
a až za Jekmaam; 13 Syn Geber v Rámot Galád,
jehož byly vsi Jair, syna Manassesova, kteréž jsou v
Galád, jehož byla krajina Argob, kteráž jest v Bázan,
šedesáte měst velikých hrazených a závřitých; 14
Achinadab syn Iddo v Mahanaim; 15 Achimaas v
Neftalím, on také pojal Basemat dceru Šalomounovu
za manželku; 16 Baana syn Chusai v Asser a v Alot;
17 Jozafat syn Paruach v Izachar; 18 Semei syn Ela v
Beniamin; 19 Geber syn Uri v zemi Galád, v zemi
Seona, krále Amorejského, a Oga krále Bázan; ten
sám vládařem jedním představen byl té zemi. 20
Tehdáž Juda a Izrael rozmnoženi jsouce jako písek
při moři v množství, jedli a pili, a veselili se. 21 Nebo
Šalomoun panoval nade všemi královstvími od řeky
až k zemi Filistinské, a až k končinám Egyptským. I
přinášeli dary a sloužili Šalomounovi po všecky dny
života jeho. 22 Vycházelo pak ku potravě Šalomounovi
na každý den třidceti měr běli, a šedesáte měr mouky
obecné, 23 Deset volů krmných a dvadceti volů
pastevných, a sto ovec, kromě jelenů, srn, bůvolů a
ptactva vykrmeného. 24 On zajisté panoval všudy s
této strany řeky od Tipsach až do Gázy nade všemi
králi, kteříž byli před řekou, a měl pokoj se všech
stran vůkol. 25 I bydlil Juda a Izrael bezpečně, jeden
každý pod svým vinným kmenem a pod svým fíkem,
od Dan až do Bersabé, po všecky dny Šalomounovy.
26 Měl také Šalomoun čtyřidceti tisíc koní na stání
k vozům svým, a dvanácte tisíc jízdných. 27 A tak
opatrovali ti úředníci krále Šalomouna i všecky, kteříž
přicházeli k stolu krále Šalomouna, jeden každý za
měsíc svůj, nedopouštějíce, aby v čem nedostatek
býti měl. 28 Ječmene také a slámy pro koně a
pro mezky dodávali k tomu místu, kdež byl král,
jeden každý, jakž mu uloženo bylo. 29 Nadto dal
Bůh moudrost Šalomounovi a prozřetelnost velikou
náramně, a širokost mysli, jako jest písku na břehu
mořském. 30 Nebo větší byla moudrost Šalomounova,

než moudrost všech národů východních, a než všeliká
moudrost Egyptských. 31 Nýbrž moudřejší byl nad
všecky lidi, až i nad Etana Ezrachitského, též nad
Hémana, a Kalkole i Darda, syny Máchol, a rozneslo
se jméno jeho po všech národech vůkol. 32 Složil
také tři tisíce přísloví, a písniček jeho bylo tisíc a pět.
33 Vypsal též i o stromích, počna od cedru, kterýž jest
na Libánu, až do mchu, kterýž roste na zdi; psal i o
hovadech a o ptácích, a zeměplazích a o rybách.
34 Protož přicházeli ze všech národů poslouchati
moudrosti Šalomounovy, i ode všech králů země,
kteříž slyšeli o moudrosti jeho.

5 Poslal pak Chíram král Tyrský služebníky své k
Šalomounovi, uslyšav, že ho pomazali za krále
na místo otce jeho; nebo miloval Chíram Davida po
všecky dny. 2 Zase poslal Šalomoun k Chíramovi,
řka: 3 Ty víš, že David otec můj nemohl vystavěti
domu jménu Hospodina Boha svého pro války, kteréž
jej obkličovaly, dokudž Hospodin nepodložil nepřátel
pod nohy jeho. 4 Ale nyní Hospodin Bůh můj dal
mi odpočinutí všudy vůkol, není žádného protivníka,
ani outoku nebezpečného. 5 Z té příčiny, aj, úmysl
mám stavěti dům jménu Hospodina Boha svého,
jakož mluvil Hospodin Davidovi otci mému, řka: Syn
tvůj, kteréhož posadím místo tebe na stolici tvé, ont'
vystaví dům ten jménu mému. 6 A protož nyní rozkaž,
ať mi nasekají cedrů na Libánu. Budou pak služebníci
moji s služebníky tvými, a mzdu služebníků tvých
dám tobě, tak jakž díš. Nebo sám víš, že mezi námi
není žádného, kdož by uměl sekati dříví, jako jsou
Sidonští. 7 Stalo se tedy, když uslyšel Chíram ta
slova Šalomounova, že se zradoval náramně, a řekl:
Požehnaný Hospodin budiž nyní, kterýž dal Davidovi
syna moudrého nad tím lidem tak mnohým. 8 I poslal
Chíram k Šalomounovi, řka: Vyrozuměl jsem, oč jsi
poslal ke mně; ját' učiním všecku vůli tvou z strany
dříví cedrového i jedlového. 9 Služebníci moji svezou
je s Libánu až k moři, a dám je v vořích splaviti po
moři až k místu tomu, kteréž mi ukážeš, a tu je složím;
ty pak pobéřeš je a naplníš také vůli mou, dodávaje
potravy čeledi mé. 10 A tak dával Chíram Šalomounovi
dříví cedrového a dříví jedlového, jakkoli mnoho chtěl.
11 Šalomoun také dával Chíramovi dvadceti tisíc měr
pšenice ku pokrmu čeledi jeho, a dvadceti tisíc měr
oleje vytlačeného. To dával Šalomoun Chíramovi
každého roku. 12 Když tedy dal Hospodin moudrost
Šalomounovi, jakož mu byl zaslíbil, a byl pokoj mezi
Chíramem a mezi Šalomounem, tak že mezi sebou
učinili smlouvu: 13 Rozkázal král Šalomoun vybírati
osoby ze všeho Izraele, a bylo vybraných třidceti
tisíc mužů. 14 Z nichž posílal na Libán deset tisíců
na každý měsíc, jedny po druhých. Jeden měsíc
bývali na Libánu, a dva měsíce doma, Adoniram
pak byl ustaven nad těmi vybranými. 15 Měl také
Šalomoun sedmdesáte tisíc nosičů, a osmdesáte
tisíc těch, kteříž tesali na hoře, 16 Kromě předních
vládařů Šalomounových, kterýchž bylo nad dílem
tři tisíce a tři sta. Ti představeni byli lidem, kteříž
dělali. 17 I přikázal král, aby navozili kamení velikého,
kamení nákladného k založení toho domu, a kamení
tesaného, 18 Kteréž tesali kameníci Šalomounovi a
kameníci Chíramovi a Gibličtí. A tak připravovali dříví
i kamení k stavení domu toho.

6 I stalo se léta čtyřstého osmdesátého po vyjití
synů Izraelských z země Egyptské, že Šalomoun
měsíce Ziv, (jenž jest měsíc druhý,) čtvrtého léta
kralování svého nad Izraelem, počal stavěti domu
Hospodinova. 2 Dům pak, kterýž stavěl král Šalomoun
Hospodinu, byl zdélí šedesáti loktů, a zšíří dvadcíti, a
zvýší třidcíti loktů. 3 Síňce také byla před chrámem
dvadcíti loktů zdélí vedlé širokosti domu, a desíti
loktů zšíří před domem. 4 Udělal také v domě okna
porozšířená vnitř, ale possoužená zevnitř. 5 Vzdělal
též při zdi domu pavlače všudy vůkol vedlé zdi domu,
okolo chrámu a svatyně svatých, a nadělal pokojíků
všudy vůkol. 6 Pavlače spodní širokost byla pěti
loket, prostřední širokost šesti loket, a třetí širokost
sedmi loket; nebo byl zdělal ústupky ve zdi domu
zevnitř všudy vůkol, aby trámové nebyli vpouštíni do
zdi domu. 7 Když pak ten dům staven byl, z kamení
hotového, tak přivezeného stavěli. Ani kladiva ani
sekery, ani jakého nástroje železného nebylo slyšeti
v domě, když byl staven. 8 Dvéře k prostředním
pokojům byly po pravé straně domu, jimiž po šneku
se chodilo k těm prostředním, a z prostředních k
třetím. 9 A tak vystavěl dům ten, a dokonal jej, a
přikryl jej krokvemi ohnutými a na to prkny cedrovými.
10 Vystavěl i pavlače ty vůkol všeho domu. Pěti loket
zvýši byla každá z nich, a připojeny byly k domu
trámy cedrovými. 11 Stala se pak řeč Hospodinova k
Šalomounovi, řkoucí: 12 Tot' jest ten dům, kterýž ty
stavíš. Jestliže budeš choditi v ustanoveních mých,
a soudy mé vykonávati, a ostříhati všech přikázaní
mých, chodě v nich, tedy upevním slovo své s tebou,
kteréž jsem mluvil Davidovi otci tvému. 13 A budu
bydliti u prostřed synů Izraelských, a neopustím lidu
svého Izraelského. 14 A tak vystavěl Šalomoun ten
dům, a dokonal jej. 15 A otafloval zdi domu vnitř prkny
cedrovými, od podlahy domu až k stropu obložil dřívím
vnitř; položil také podlahu domu prkny jedlovými. 16

Udělal také přehražení na dvadceti loket od jedné
strany domu k druhé, z prken cedrových, od podlahy
až do stropu. A tak udělal u vnitřku příbytek, aby byl
svatyně svatých. 17 Pročež čtyřidcíti loktů byl dům,
jenž jest chrám přední. 18 A na tom cedrovém domu
vnitř o taflování byly řezby, nápodobné tykvím planým
a květům otevřeným. Všecko z cedru bylo, tak že ani
kamene nebylo viděti. 19 Svatyni pak svatých v domě
vnitř připravil, aby tam postavena byla truhla smlouvy
Hospodinovy. 20 Kterážto svatyně svatých vnitř byla
dvadcíti loktů zdélí, a dvadcíti loktů zšíří, též dvadcíti
loktů zvýší, a obložil ji zlatem nejčistším. Oltář také
cedrový obložil. 21 Tak obložil Šalomoun příbytek
ten zlatem nejčistším, a učinil rozdělující stěnu a
provazy zlaté před svatyní svatých, kterouž také
obložil zlatem. 22 Anobrž všecken dům obložil zlatem,
žádné strany nepomíjeje; též všecken oltář, kterýž byl
před svatyní svatých, obložil zlatem. 23 Udělal také v
svatyni svatých dva cherubíny z dříví olivového desíti
loket zvýší. 24 A bylo na pět loket křídlo cherubína
jedno, a na pět loket křídlo cherubína druhé; deset
loket bylo od konce křídla jednoho až k konci křídla
druhého. 25 Tak na deset loket byl i cherubín druhý;
míru jednostejnou a řezbu jednostejnou měli oba
cherubínové. 26 Vysokost cherubína jednoho byla
desíti loket, a tolikéž cherubína druhého. 27 I postavil
ty cherubíny u prostřed domu vnitřního, tak že roztáhli
křídla svá, a dotýkalo se křídlo jednoho jedné stěny,
též křídlo cherubína druhého dotýkalo se druhé stěny;
křídla pak jejich u prostřed domu spolu se dotýkala.
28 Obložil také ty cherubíny zlatem. 29 Přesto i všecky
stěny domu vůkol ozdobil řezbami cherubínů a palm
a rozvitých květů, vnitř i zevnitř. 30 I podlahu domu
položil zlatem vnitř i zevnitř. 31 Udělal též, kudy
vcházeli do svatyně svatých, dvéře z dříví olivového,
a podvoje i s veřejemi byly pětihrané. 32 Oboje pak ty
dvéře byly z dříví olivového, kteréž ozdobil řezbami
cherubínů a palm a rozvitých květů, a obložil zlatem;
potáhl také i cherubíny a palmy zlatem. 33 Podobně
udělal i u vrat chrámových dvéře z dříví olivového
čtverhrané. 34 A oboje dvéře byly z dříví jedlového.
Na dvě strany jedny dvéře otvíraly se, též na dvě
strany druhé dvéře se otvíraly. 35 I vyřezal na nich
cherubíny a palmy a rozvité květy, a obložil zlatem
taženým to, což bylo vyřezáno. 36 Potom vystavěl síň
prostřední ze tří řadů kamení tesaného, a jednoho
řadu dříví cedrového hoblovaného. 37 Léta čtvrtého
založen byl dům Hospodinův, měsíce Ziv, 38 A léta
jedenáctého, měsíce Bul, (jenž jest měsíc osmý),
dokonán jest dům se všemi přípravami svými, a se
vším tím, což k němu přináleželo; kterýž stavěl sedm
let.

7 Potom stavěl Šalomoun dům svůj za třinácte let,
až jej všelijak dostavěl. 2 Vystavěl též dům z
lesu Libánského, sto loket zdélí a padesáte loket
zšíří a třidceti loket zvýší na čtyřech řadích sloupů
cedrových, a trámové cedroví byli na těch sloupích.
3 A přikryt byl cedrovím na hoře na těch trámích,
kteříž byli na čtyřidcíti pěti sloupích, po patnácti v
každém řadu. 4 Oken také byly tři řady, okno proti
oknu třmi řady. 5 A všecky dvéře i veřeje čtverhrané
byly, i okna, a zpořádaná byla okna proti oknům třmi
řady. 6 Udělal i síňci na sloupích. Padesáti loket byla
dlouhost její a třidcíti loket širokost její, a byla ta síňce
napřed, i sloupové i trámové její před tím domem. 7
Opět vzdělal jinou síňci, v níž byl trůn, kdež soudil,
totiž síňci soudnou, kteráž přikryta byla cedrovím
od jedné podlahy až do druhé. 8 Potom při domu
svém, v kterémž bydlil, udělal síň druhou za tou síní;
dílo podobné onomu bylo. Udělal také dům dceři
Faraonově, kterouž byl pojal Šalomoun, podobný té
síňci. 9 Všecko to bylo z kamení nákladného, vedlé
míry tesaného a pilou řezaného, vnitř i zevnitř, a to od
gruntu až k stropu, i zevnitř až k síni veliké. 10 Základ
také byl z kamení nákladného, z kamení velikého, z
kamení na deset loket, a z kamení na osm loket. 11
Tak i výš bylo kamení nákladné, příslušně vedlé míry
tesané, a cedrové dsky. 12 Síň také veliká měla všudy
vůkol třmi řady kamení tesané, a jedním řadem dříví
cedrové, podobně jako síň vnitřní domu Hospodinova,
i síňce téhož domu. 13 Poslav pak král Šalomoun,
povolal Chírama z Týru, 14 (Ten byl syn ženy vdovy z
pokolení Neftalímova, jehož otec byl obyvatel Tyrský,
řemeslník díla z mědi,) proto že byl plný moudrosti a
rozumnosti i umění k dělání všelikého díla z mědi.
Kterýžto když přišel k králi Šalomounovi, dělal všeliké
dílo jeho. 15 Nejprv sformoval dva sloupy měděné.
Osmnácti loket byla výsost sloupu jednoho, kterýž
okolek měl dvanácti loktů. Tak i sloup druhý. 16
Potom udělal dvě makovice, kteréž by vstaveny byly
na vrch těch sloupů, slité z mědi. Pěti loktů byla zvýší
makovice jedna, a pěti loktů zvýší makovice druhá. 17
Mřežování také dílem pleteným, a šňůry jako řetízky
udělal k těm makovicím, kteréž byly na vrchu sloupů,
sedm na makovici jednu a sedm na makovici druhou.
18 A udělav sloupy, přidal k mřežování jednomu dva
řady jablek zrnatých vůkol, aby makovice, kteréž byly
na vrchu, přikrývaly. A tak učinil makovici druhé. 19
Na těch pak makovicích na vrchu sloupů, kteříž v
síňci státi měli, bylo dílo květem liliovým na čtyři lokty.

20 I měly makovice ty na dvou těch sloupích, jakož
svrchu tak i proti vydutí pod zamřežováním jablka
zrnatá, kterýchž bylo dvě stě, dvěma řady vůkol,
na jedné i na druhé makovici. 21 A tak postavil ty
sloupy v síňci chrámové. A postaviv sloup na pravé
straně, nazval jméno jeho Jachin; a když postavil
sloup na levé straně, nazval jméno jeho Boaz. 22 A
na vrchu sloupů těch bylo dílo liliové. I dokonáno jest
dílo sloupů. 23 Udělal také moře slité, desíti loket
od jednoho kraje k druhému, okrouhlé vůkol, a pět
loket byla vysokost jeho, a okolek jeho třidcíti loket
vůkol. 24 Pod jehožto krajem pukly tykvím polním
podobné všudy vůkol, po desíti do lokte, obkličovaly
moře vůkol; dva řady tykví litých bylo s ním slito. 25 A
stálo na dvanácti volích. Tři obráceni byli na půlnoci,
a tři patřili k západu, tři zase postaveni byli ku poledni,
a tři obráceni byli k východu, a moře svrchu na nich
stálo, ale všech jich zadkové byli pod mořem. 26
A bylo ztlouští na dlaň. Kraj jeho byl, jakýž bývá u
koflíku aneb květu liliového; dva tisíce tun v se bralo.
27 Udělal také deset podstavků měděných. Čtyř loket
zdélí byl podstavek jeden každý, a čtyř loket zšíří,
a tří loket zvýší. 28 Bylo pak takové dílo každého
podstavku; lištování bylo vůkol na nich, kteréžto
lištování bylo po krajích jeho. 29 A na tom lištování,
kteréž bylo po krajích, lvové, volové a cherubínové
byli, a nad těmi kraji byl sloupec svrchu, a pod lvy a
voly obruba dílem taženým. 30 Bylo také po čtyřech
kolách měděných pod každým podstavkem, a dsky
měděné, a na čtyřech úhlech svých měli raménka;
tolikéž i pod každou medenicí byla ta raménka slitá
při každé obrubě. 31 Zřídlo pak jeho mezi obrubou po
vrchu bylo zhloubí lokte, a však okrouhlé, řemeslně
jako i podstavek udělané, zšíří půl druhého lokte.
Na kterémžto zřídle byly řezby, ale lištování jejich
bylo čtverhrané, neokrouhlé. 32 A tak po čtyřech
kolách bylo pod tím lištováním, a osy kol vycházely z
podstavků; vysokost kola každého byla půl druhého
lokte. 33 Dílo těch kol bylo jako dílo kol u vozu; osy
jejich i písty jejich, loukoti jejich i špice jejich, všecko
bylo slité. 34 Tolikéž čtyři raménka na čtyřech úhlech
podstavku každého, z něhož ta raménka vynikala.
35 Na vrchu pak podstavku byl sloupek na půl lokte
zvýší, okrouhlý vůkol, a na vrchu sloupku toho byli
krajové vypuštění, a lištování na nich. 36 I zdělal
řezby na dskách po krajích jejich, a po lištování jejich,
cherubíny, lvy a palmoví, jedno podlé druhého po
obrubě všudy vůkol. 37 Na ten způsob udělal deset
podstavků jednostejným slitím, na jednostejnou míru,
a jednostejná řezba na všech byla. 38 Udělal také
deset umyvadel měděných. Čtyřidceti měr bralo v se
jedno umyvadlo; čtyř loket bylo to každé umyvadlo,
jedno umyvadlo na jednom podstavku, a tak na
desíti podstavcích. 39 I postavil podstavků pět po
pravé straně domu, a pět po levé straně domu,
moře pak postavil na pravé straně domu, k východu
na poledne. 40 Nadělav tedy Chíram umyvadel, a
lopat a kotlíků, dokonal všecko dílo, kteréž dělal
králi Šalomounovi k domu Hospodinovu: 41 Dva
sloupy a makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu
dvou sloupů, a mřežování dvoje, aby přikrývalo ty
dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů;
42 A jablek zrnatých čtyři sta na dvojím mřežování;
dva řady jablek zrnatých byly na mřežování jednom,
aby přikrývaly dvě makovice okrouhlé, kteréž byly
na vrchu sloupů; 43 Tolikéž podstavků deset, a
umyvadel deset na podstavcích; 44 A moře jedno a
volů dvanácte pod mořem; 45 Též hrnce a lopaty, a
kotlíky. A všecko nádobí, kteréhož nadělal Chíram
králi Šalomounovi do domu Hospodinova, bylo z
mědi pulerované. 46 Ty věci na rovinách Jordánských
slíval král v jilovaté zemi, mezi Sochot a Sartan. 47
Zanechal pak Šalomoun vážení všeho nádobí, pro
množství veliké není vyhledáváno váhy mědi. 48
Nadělal také Šalomoun všeho jiného nádobí do domu
Hospodinova: Oltář zlatý a stůl zlatý, na němž byli
chlebové předložení, 49 A svícnů pět na pravé a pět
na levé straně před svatyní svatých z zlata nejčistšího,
též květy a lampy i utěradla z zlata, 50 I báně a
žaltáře, kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkům z zlata
čistého, i panty zlaté ke dveřím domu vnitřního, totiž
svatyně svatých, a ke dveřím chrámovým. 51 A tak
dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal král Šalomoun
k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun věci
posvěcené od Davida otce svého, stříbro a zlato i
nádobí, složiv je mezi poklady domu Hospodinova.

8 Tedy shromáždil Šalomoun k sobě do Jeruzaléma
starší lidu Izraelského, a všecky přední z pokolení,
totiž knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými,
aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z města
Davidova, jenž jest Sion. 2 I sešli se k králi
Šalomounovi všickni muži Izraelští měsíce Etanim,
v čas slavnosti; a ten měsíc jest sedmý. 3 A když
přišli všickni starší Izraelští, vzali kněží truhlu. 4
I přenesli truhlu Hospodinovu a stánek úmluvy, i
všecka nádobí posvátná, kteráž byla v stánku; a tak
přenesli to kněží a Levítové. 5 Král pak Šalomoun
i všecko shromáždění Izraelské, kteréž se k němu
sešlo, obětovali s ním před truhlou ovce i voly, kteříž
ani popisováni ani počítáni nebyli pro množství. 6 I
vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo

její, do vnitřního domu, totiž do svatyně svatých pod
křídla cherubínů. 7 Nebo cherubínové měli roztažená
křídla nad místem truhly, a přikrývali cherubínové
truhlu i sochory její svrchu. 8 A povytáhli sochorů,
tak že vidíni byli koncové jejich v svatyni k předku
svatyně svatých, avšak vně nebylo jich viděti; a byli
tam až do tohoto dne. 9 Nic nebylo v truhle kromě
dvou tabulí kamenných, kteréž tam složil Mojžíš
na Orébě, když všel Hospodin v smlouvu s syny
Izraelskými, a oni šli z země Egyptské. 10 I stalo
se, když vycházeli kněží z svatyně, že oblak naplnil
dům Hospodinův, 11 Tak že nemohli kněží ostáti
a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova
naplnila dům Hospodinův. 12 Tedy řekl Šalomoun:
Hospodin řekl, že bude přebývati v mrákotě. 13 Jižť
jsem vystavěl dům k přebývání tvému, místo, v němž
bys přebýval na věky. 14 A obrátiv král tvář svou,
požehnání dával všemu shromáždění Izraelskému,
všecko pak shromáždění Izraelské stálo. 15 A řekl:
Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil
ústy svými Davidovi otci mému, a skutečně naplnil
to, řka: 16 Od toho dne, kteréhož jsem vyvedl lid
svůj Izraelský z Egypta, nevyvolil jsem města z
žádného pokolení Izraelského k vystavení v něm
domu, kdež by přebývalo jméno mé, ale Davida jsem
vyvolil, aby spravoval lid můj Izraelský. 17 Uložil tě
byl zajisté v srdci svém David otec můj stavěti dům
jménu Hospodina Boha Izraelského, 18 Ale Hospodin
řekl Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci
svém stavěti dům jménu mému, a dobře jsi učinil,
žes to myslil v srdci svém: 19 A však ty nebudeš
stavěti toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde z bedr
tvých, on vystaví dům ten jménu mému. 20 A tak
splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo
jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl
jsem na stolici Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin,
a ustavěl jsem dům tento jménu Hospodina Boha
Izraelského, 21 A připravil jsem tu místo truhle, v
níž jest smlouva Hospodinova, kterouž učinil s otci
našimi, když je vyvedl z země Egyptské. 22 Postavil
se pak Šalomoun před oltářem Hospodinovým, přede
vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou
svých k nebi, 23 A řekl: Hospodine, Bože Izraelský,
neníť podobného tobě Boha na nebi svrchu, ani na
zemi dole, kterýž ostříháš smlouvy a milosrdenství
služebníkům svým, chodícím před tebou v celém
srdci svém, 24 Kterýž jsi splnil služebníku svému,
Davidovi otci mému, to, co jsi mluvil jemu; nebo jsi
mluvil ústy svými, a skutečně jsi to naplnil, jakož se
dnes vidí. 25 Nyní tedy, ó Hospodine, Bože Izraelský,
naplniž služebníku svému, Davidovi otci mému, což
jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť vyhlazen muž z rodu
tvého od tváři mé, kterýž by seděl na stolici Izraelské,
jestliže toliko ostříhati budou synové tvoji cesty své,
aby chodili přede mnou, jakž jsi ty chodil přede mnou.
26 Protož nyní, ó Bože Izraelský, prosím, nechť jest
upevněno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníku
svému, Davidovi otci mému. 27 (Ač zdali v pravdě
bydliti bude Bůh na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa
nebes tě neobsahují, mnohem méně dům tento, kterýž
jsem vystavěl.) 28 A popatř k modlitbě služebníka
svého a k úpění jeho, Hospodine, Bože můj, slyše
volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se
dnes před tebou, 29 Aby oči tvé byly otevřené na
dům tento v noci i ve dne, na místo toto, o němž jsi
řekl: Tuť bude jméno mé, abys vyslýchal modlitbu,
kterouž se modlívati bude služebník tvůj na místě
tomto. 30 Vyslýchejž tedy modlitbu služebníka svého
i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívati budou
na místě tomto; ty vždy vyslýchej v místě přebývání
svého na nebesích, a vyslýchaje, buď milostiv. 31
Když by zhřešil člověk proti bližnímu svému, a nutil
by ho k přísaze, tak že by přisahati musil, a přišla
by ta přísaha před oltář tvůj do domu tohoto: 32 Ty
vyslýchej na nebi a rozeznej, i rozsuď služebníky
své, mstě nad bezbožným a obraceje skutky jeho na
hlavu jeho, a ospravedlňuje spravedlivého, odplacuje
mu vedlé spravedlnosti jeho. 33 Když by poražen byl
lid tvůj Izraelský od nepřátel, proto že zhřešili proti
tobě, jestliže by obrátíce se k tobě, vyznávali jméno
tvé, a modléce se, poníženě prosili by tebe v domě
tomto: 34 Ty vyslýchej na nebi a odpusť hřích lidu
svému Izraelskému, a uveď je zase do země, kterouž
jsi dal otcům jejich. 35 Když by zavříno bylo nebe, a
nepršel déšť, proto že zhřešili proti tobě, a modléce
se na místě tomto, vyznávali by se jménu tvému, a od
hříchů svých odvrátili by se po tvém trestání: 36 Ty
vyslýchej na nebi, a odpusť hřích služebníků svých a
lidu svého Izraelského, vyuče je cestě výborné, po níž
by chodili, a dej déšť na zemi svou, kterouž jsi dal lidu
svému za dědictví. 37 Byl-li by hlad na zemi, byl-li by
mor, sucho, rez, kobylky, a brouci byli-li by; ssoužil-li
by jej nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli
rána, jakákoli nemoc: 38 Všelikou modlitbu a každé
úpění, kteréž by činěno bylo od kteréhokoli člověka,
aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, kdož by jen
poznal ránu srdce svého, a pozdvihl by rukou svých v
domě tomto, 39 Ty vyslýchej na nebesích v místě
přebývání svého, a slituj se i učiň a odplať jednomu
každému vedlé všech cest jeho, kteréž ty znáš v
srdci jeho, (nebo ty sám znáš srdce všech lidí,)
40 Aby se báli tebe po všecky dny, v nichž by živi

byli na zemi, kterouž jsi dal otcům našim. 41 Nýbrž
také cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského,
přišel-li by z země daleké pro jméno tvé, 42 (Neboť
uslyší o jménu tvém velikém a ruce tvé přesilné, a
rameni tvém vztaženém,) přišel-li by tedy, a modlil by
se v domě tomto: 43 Ty vyslýchej na nebi v místě
přebývání svého, a učiň všecko to, o čež volati bude
k tobě cizozemec ten, aťby poznali všickni národové
země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský,
a aby věděli, že jméno tvé vzýváno jest nad domem
tímto, kterýž jsem vystavěl. 44 Když by vytáhl lid tvůj
k boji proti nepříteli svému, cestou, kterouž bys poslal
je, jestliže by se modlili Hospodinu naproti městu
tomuto, kteréž jsi vyvolil, a naproti domu, kterýž jsem
vystavěl jménu tvému: 45 Tolikéž vyslýchej na nebi
modlitbu jejich a úpění jejich, a vyveď při jejich. 46
Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, kterýž
by nehřešil,) a rozhněvaje se na ně, vydal bys je v
moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je
zjímali, do země nepřátelské, daleké neb blízké, 47 A
usmyslili by sobě v zemi té, do kteréž by zajati byli,
a obrátíce se, modlili by se tobě v zemi těch, kteříž
je zzajímali, řkouce: Zhřešilit' jsme a neprávě jsme
činili, bezbožně jsme činili, 48 A tak navrátili by se k
tobě celým srdcem svým a celou duší svou v zemi
nepřátel svých, kteříž je zzajímali, a modlili by se tobě
naproti zemi své, kterouž jsi dal otcům jejich, naproti
městu tomu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem
vzdělal jménu tvému: 49 Vyslýchejž tedy na nebesích,
v místě přebývání svého, modlitbu jejich a úpění
jejich, a vyveď při jejich, 50 A odpusť lidu svému,
cožkoli zhřešil proti tobě, i všecka přestoupení jejich,
jimiž přestoupili proti tobě, a nakloň k nim lítostí ty,
kteříž je zjímali, aby se smilovali nad nimi. 51 Neboť
jsou lid tvůj a dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl z Egypta,
z prostřed peci železné. 52 Nechať jsou tedy oči tvé
otevřené k modlitbě služebníka tvého a k modlitbě lidu
tvého Izraelského, abys je vyslýchal vždycky, když
by tě koli vzývali. 53 Nebo jsi ty oddělil je sobě za
dědictví ode všech národů země, jakož jsi mluvil skrze
Mojžíše služebníka svého, když jsi vyvedl otce naše z
Egypta, Panovníče Hospodine. 54 Stalo se pak, když
se přestal Šalomoun modliti Hospodinu vší modlitbou
a prosbou touto, že vstal od oltáře Hospodinova, a
přestal klečeti a pozdvihovati rukou svých k nebi. 55
A stoje, dobrořečil všemu shromáždění Izraelskému
hlasem velikým, řka: 56 Požehnaný Hospodin, kterýž
dal odpočinutí lidu svému Izraelskému vedlé všeho,
což mluvil. Nepochybilo ani jedno slovo ze všelikého
slova jeho dobrého, kteréž mluvil skrze služebníka
svého Mojžíše. 57 Budiž Hospodin Bůh náš s námi,
jako byl s otci našimi; nezamítejž nás, ani opouštěj.
58 Ale nakloniž srdce naše k sobě, abychom chodili
po všech cestách jeho, a ostříhali přikázaní jeho, i
ustanovení jeho, a soudů jeho, kteréž přikázal otcům
našim. 59 A ať jsou má tato slova, kterýmiž jsem
se modlil před Hospodinem, blízko Hospodina Boha
našeho dnem i nocí, tak aby vyvodil při služebníka
svého, a při lidu svého Izraelského každého času
a dne, 60 Aťby poznali všickni národové země,
že Hospodin sám jest Bůh, a že není kromě něho
žádný. 61 Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu
Bohu našemu, tak abyste chodili v ustanoveních
jeho, ostříhajíce přikázaní jeho, tak jako dnešního
dne. 62 Král pak a s ním všecken Izrael obětovali
oběti před Hospodinem. 63 A obětoval Šalomoun
v obět pokojnou, kterouž obětoval Hospodinu, volů
dvamecítma tisíců, a ovec sto dvadceti tisíců, a
posvěcovali domu Hospodinova král i všickni synové
Izraelští. 64 Téhož dne posvětil král prostředku
síně, kteráž byla před domem Hospodinovým; nebo
obětoval tu oběti zápalné a oběti suché, a tuky
pokojných obětí, proto že oltář měděný, kterýž byl
před Hospodinem, byl malý, aniž mohly se na něm
směstknati oběti zápalné a oběti suché, a tukové
pokojných obětí. 65 A tak držel Šalomoun toho
času slavnost, a všecken Izrael s ním, shromáždění
veliké odtud, kudyž se chodí do Emat, až ku potoku
Egyptskému, před Hospodinem Bohem naším, za
sedm dní a opět za sedm dní, to jest za čtrnácte dní.
66 Dne pak osmého propustil lid. Kteříž požehnavše
krále, odešli do obydlí svých, radujíce se a veselíce se
v srdci ze všech dobrých věcí, kteréž učinil Hospodin
Davidovi služebníku svému a Izraelovi lidu svému.

9 Stalo se pak, když dokonal Šalomoun stavení
domu Hospodinova a domu královského, podlé
vší líbosti své, jakž vykonati umínil, 2 Že se ukázal
Hospodin Šalomounovi podruhé, jakož se mu byl
ukázal v Gabaon. 3 I řekl jemu Hospodin: Vyslyšelť
jsem modlitbu tvou a prosbu tvou, kteroužs se modlil
přede mnou; posvětil jsem domu toho, kterýž jsi
vystavěl, aby přebývalo tam jméno mé až na věky, a
byly tu oči mé i srdce mé po všecky dny. 4 A ty jestliže
choditi budeš přede mnou, jako chodil David otec tvůj,
v dokonalosti srdce a v upřímnosti, čině všecko to, což
jsem přikázal tobě, ustanovení mých i soudů mých
ostříhaje: 5 Utvrdím zajisté stolici království tvého
nad Izraelem na věky, jakož jsem mluvil Davidovi
otci tvému, řka: Nebudeť odjat muž z rodu tvého od
trůnu Izraelského. 6 Pakli se nazpět odvrátíte vy i
synové vaši ode mne, a nebudete ostříhati přikázaní

mých a ustanovení mých, kteráž jsem vydal vám,
ale odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaněti
se jim: 7 Vypléním docela Izraele se svrchku země,
kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem
posvětil jménu svému, zavrhu od tváři své, i budeť
Izrael za přísloví a za rozprávku mezi všemi národy.
8 Ano i dům tento, jakkoli bude slavný, kdokoli mimo
něj půjde, užasne se a ckáti bude, i řekne: Proč tak
učinil Hospodin zemi této a domu tomuto? 9 Tedy
odpovědí: Proto že opustili Hospodina Boha svého,
kterýž vyvedl otce jejich z země Egyptské, a chytili
se bohů cizích, a klaněli se jim i sloužili jim, protož
uvedl na ně Hospodin všecky tyto zlé věci. 10 Stalo
se také po přeběhnutí dvadcíti let, v nichž vzdělal
Šalomoun oba dva ty domy, dům Hospodinův a dům
královský, 11 K čemuž byl Chíram král Tyrský daroval
Šalomounovi hojně dříví cedrového a jedlového, i
zlata vedlé vší vůle jeho, že dal také král Šalomoun
Chíramovi dvadceti měst v zemi Galilejské. 12 I vyjel
Chíram z Týru, aby viděl ta města, kteráž mu daroval
Šalomoun, ale nelíbila se jemu. 13 Protož řekl: Jakáž
jsou ta města, kteráž mi dáváš, bratře můj? I nazval
je zemí Kabul až do tohoto dne. 14 Nebo byl poslal
Chíram králi sto a dvadceti centnéřů zlata. 15 Příčina
pak platu, kterýž byl uložil král Šalomoun, byla, aby
stavěl dům Hospodinův a dům svůj, a Mello i zdi
Jeruzalémské, též Azor a Mageddo i Gázer. 16 (Farao
zajisté král Egyptský vytáh, dobyl Gázeru a vypálil je,
Kananejské pak, kteříž byli v tom městě, pobil a dal
město za věno dceři své, manželce Šalomounově.)
17 A tak vystavěl zase Šalomoun Gázer a Betoron
dolní, 18 Též Baalat a Tadmor na poušti v též zemi,
19 I všecka města, v nichž Šalomoun měl své sklady,
i města vozů, i města jezdců, vše vedlé žádosti
své, cožkoli chtěl stavěti v Jeruzalémě, a na Libánu
i po vší zemi panování svého. 20 Všecken také
lid, kterýž byl pozůstal z Amorejských, Hetejských,
Ferezejských, Hevejských a Jebuzejských, kteříž
nebyli z synů Izraelských, 21 Totiž syny jejich, kteříž
byli pozůstali po nich v zemi, jichž nemohli synové
Izraelští vyhladiti, uvedl Šalomoun pod plat a v službu
až do tohoto dne. 22 Z synů pak Izraelských žádného
nepodrobil v službu Šalomoun, ale byli muži váleční,
a služebníci jeho, a knížata jeho, vůdcové jeho a
úředníci nad vozy a jezdci jeho. 23 Bylo těch předních
vládařů, kteříž byli nad dílem Šalomounovým, pět set
a padesát. Ti spravovali lidi, kteříž dělali. 24 Dcera
pak Faraonova přestěhovala se z města Davidova do
domu svého, kterýž jí byl vystavěl Šalomoun. Tehdáž
také vystavěl Mello. 25 I obětoval Šalomoun každého
roku třikrát oběti zápalné a pokojné na oltáři, kterýž
byl vzdělal Hospodinu, ale kadíval na tom, kterýž byl
před Hospodinem, když dokonal dům. 26 Nadělal také
král Šalomoun lodí velikých v Aziongaber, kteréž jest
podlé Elat, na břehu moře Rudého v zemi Idumejské.
27 A poslal Chíram na těch lodech služebníky své,
plavce umělé na moři, s služebníky Šalomounovými.
28 Kteříž přeplavivše se do Ofir, nabrali tam zlata čtyři
sta a dvadceti centnéřů, a přivezli králi Šalomounovi.

10 Uslyševši pak královna z Sáby pověst o
Šalomounovi a jménu Hospodinovu, přijela, aby
zkusila jeho v pohádkách. 2 A přijevši do Jeruzaléma
s počtem velmi velikým, s velbloudy nesoucími vonné
věci a zlata velmi mnoho i kamení drahého, přišla k
Šalomounovi, a mluvila s ním o všecko, což měla v
srdci svém. 3 Jížto odpověděl Šalomoun na všecka
slova její. Nebylo nic skrytého před králem, nač by
jí neodpověděl. 4 Protož uzřevši královna z Sáby
všecku moudrost Šalomounovu i dům, kterýž byl
ustavěl, 5 Též pokrmy stolu jeho, i sedání a stávání
služebníků přisluhujících jemu, i roucha jejich, šeňkýře
také jeho, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu
Hospodinovu, zděsila se náramně. 6 A řekla králi:
Pravát jest řeč, kterouž jsem slyšela v zemi své, o
věcech tvých a o moudrosti tvé, 7 Ješto jsem nechtěla
věřiti řečem, až jsem přijela a uzřela očima svýma.
Ale aj, není mi praveno ani polovice; převýšil jsi
moudrostí a dobrotou pověst tu, kterouž jsem slyšela.
8 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci
tvoji, kteříž stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost
tvou. 9 Budiž Hospodin Bůh tvůj požehnaný, kterýž
tě sobě oblíbil, aby tě posadil na stolici Izraelské,
proto že miluje Hospodin Izraele na věky, a ustanovil
tě králem, abys činil soud a spravedlnost. 10 I dala
králi sto a dvadceti centnéřů zlata, a vonných věcí
velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy více
přivezeno takových vonných věcí tak mnoho, jako
darovala královna z Sáby králi Šalomounovi. 11 (Lodí
také Chíramova, kteráž přinášela zlato z Ofir, přivezla
z Ofir dříví almugim velmi mnoho i kamení drahého.
12 I nadělal král z toho dříví almugim zábradel k domu
Hospodinovu, i k domu královu, též harf a louten
zpěvákům, aniž jest kdy přivezeno takového dříví
almugim, ani vidíno do dnešního dne.) 13 Král také
Šalomoun dal královně z Sáby vedlé vší vůle její,
čehož požádala, nad to, což jí Šalomoun daroval
darem královským. Potom se navrátila do země své
ona i služebníci její. 14 Byla pak váha toho zlata,
kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok, šest
set šedesáte šest centnéřů zlata, 15 Kromě toho, co
přicházelo od kupců a prodavačů vonných věcí, a

ode všech králů Arabských i vývod země. 16 A protož
nadělal král Šalomoun dvě stě štítů z zlata taženého,
šest set zlatých dával na každý štít, 17 A tři sta pavéz
z taženého zlata, tři libry zlata dal na každou pavézu.
I složil je král v domě lesu Libánského. 18 Udělal
také král stolici z kostí slonových velikou, a obložil
ji zlatem ryzím. 19 Šest stupňů bylo k té stolici, a
vrch okrouhlý byl na stolici od zadní strany její, a
zpolehadla rukám s obou stran té stolice, a dva lvové
stáli u zpolehadel. 20 A dvanácte lvů stálo tu na šesti
stupních s obou stran. Nebylo nic takového učiněno
v žádných královstvích. 21 Nadto všecky nádoby
krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a
všecky nádoby v domě lesu Libánského byly z zlata
nejčistšího. Nic nebylo od stříbra, aniž ho sobě co
vážili ve dnech Šalomounových. 22 Nebo měl král lodí
mořské s lodími krále Chírama. Jednou ve třech letech
vracely se ty lodí mořské, přinášející zlato a stříbro,
kosti slonové, a opice a pávy. 23 I zveleben jest král
Šalomoun nad všecky krále zemské v bohatství a v
moudrosti. 24 Pročež všickni obyvatelé země žádostivi
byli viděti tvář Šalomounovu, aby slyšeli moudrost
jeho, kterouž složil Bůh v srdci jeho. 25 A přinášeli
jeden každý dary své, nádoby stříbrné a nádoby
zlaté, roucha a zbroj, i vonné věci, koně a mezky, a
to každého roku, 26 Tak že nashromáždil Šalomoun
vozů a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta vozů a dvanácte
tisíc jezdců, kteréž rozsadil v městech vozů, a při králi
v Jeruzalémě. 27 I složil král stříbra v Jeruzalémě
jako kamení, a cedrového dříví jako planého fíkoví,
kteréž roste v údolí u velikém množství. 28 Přivodili
také Šalomounovi koně z Egypta a koupě rozličné;
nebo kupci královští brávali koupě rozličné za slušnou
mzdu, 29 A vodívali spřež vozníků z Egypta za šest
set lotů stříbra, koně pak jednoho za sto a padesáte,
a tak všechněm králům Hetejským a králům Syrským
oni dodávali.

11 V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky
mnohé, i dceru Faraonovu, i Moábské,
Ammonitské, Idumejské, Sidonské a Hetejské, 2
Z národů těch, kteréž zapověděl Hospodin synům
Izraelským, řka: Nebudete se směšovati s nimi, aniž
se oni budou směšovati s vámi, neboť by naklonili
srdce vaše k bohům svým. K těm přilnul Šalomoun
milostí, 3 Tak že měl žen královen sedm set a ženin
tři sta. I odvrátily ženy jeho srdce jeho. 4 Stalo
se tedy, že když se zstaral Šalomoun, ženy jeho
naklonily srdce jeho k bohům cizím, tak že nebylo
srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho, jako bylo
srdce Davida otce jeho. 5 Ale obrátil se Šalomoun
k Astarot, bohyni Sidonské, a k Moloch, ohavnosti
Ammonské. 6 I činil Šalomoun to, což se nelíbilo
Hospodinu, a nenásledoval cele Hospodina, jako
David otec jeho. 7 Tedy vystavěl Šalomoun výsost
Chámosovi, ohavnosti Moábské, na hoře, kteráž jest
naproti Jeruzalému, a Molochovi, ohavnosti synů
Ammon. 8 A tak vzdělal všechněm ženám svým
z cizího národu, kteréž kadily a obětovaly bohům
svým. 9 I rozhněval se Hospodin na Šalamouna,
proto že se uchýlilo srdce jeho od Hospodina Boha
Izraelského, kterýž se jemu byl ukázal po dvakrát, 10
A zapověděl jemu tu věc, aby nechodil po bozích
cizích. Ale neostříhal toho, což byl přikázal Hospodin.
11 Protož řekl Hospodin Šalomounovi: Poněvadž
se to nalezlo při tobě, a neostříhal jsi smlouvy mé
ani ustanovení mých, kterážť jsem přikázal, věz, že
odtrhnu království toto od tebe, a dám je služebníku
tvému. 12 A však za dnů tvých neučiním toho pro
Davida otce tvého, než z ruky syna tvého odtrhnu
je. 13 Všeho pak království neodtrhnu, ale pokolení
jednoho zanechám synu tvému pro Davida služebníka
svého a pro Jeruzalém, kterýž jsem vyvolil. 14 A
tak vzbudil Hospodin protivníka Šalomounovi, Adada
Idumejského z semene královského, kterýž byl v zemi
Idumejské. 15 Nebo stalo se, když bojoval David proti
Idumejským, a Joáb kníže vojska vytáhl, aby pochoval
zmordované, a pobil všecky pohlaví mužského v
zemi Idumejské, 16 (Za šest zajisté měsíců byl tam
Joáb se vším lidem Izraelským, dokudž nevyplénil
všech pohlaví mužského v zemi Idumejské,) 17 Že
tehdáž utekl Adad sám, a někteří muži Idumejští z
služebníků otce jeho s ním, aby šli do Egypta. Adad
pak byl pachole neveliké. 18 Kteříž jdouce z Madian,
přišli do Fáran, a vzavše s sebou některé muže z
Fáran, přišli do Egypta k Faraonovi, králi Egyptskému,
kterýž dal jemu dům, i stravou opatřil ho, dal jemu
také i zemi. 19 A tak nalezl Adad milost velikou před
Faraonem, tak že jemu dal za manželku sestru ženy
své, sestru Tafnes královny. 20 I porodila jemu sestra
Tafnes syna Genubata, a odchovala ho Tafnes v
domu Faraonovu. I byl Genubat v domě Faraonově
mezi syny Faraonovými. 21 Když pak uslyšel Adad v
Egyptě, že by usnul David s otci svými, a že umřel i
Joáb kníže vojska, tedy řekl Adad Faraonovi: Propusť
mne, ať jdu do země své. 22 Jemuž řekl Farao:
Čehožť se nedostává u mne, že chceš odjíti do země
své? I řekl: Ničeho, a však vždy mne propusť. 23
Vzbudil ještě Bůh proti němu protivníka, Rázona
syna Eliadova, kterýž byl utekl od Hadarezera krále
Soby, pána svého, 24 A shromáždiv k sobě muže, byl
knížetem roty, když je David hubil. Protož odšedše do

Damašku, bydlili v něm a kralovali v Damašku. 25 I byl
protivníkem Izraelovým po všecky dny Šalomounovy;
a to bylo nad to zlé, kteréž mu činil Adad. I měl v
ošklivosti Izraele, když kraloval v Syrii. 26 Jeroboám
také syn Nebatův Efratejský z Sareda, (a jméno matky
jeho ženy vdovy bylo Serua,) služebník Šalomounův,
pozdvihl ruky proti králi. 27 A tato byla příčina, pro
kterouž pozdvihl ruky proti králi Šalomounovi: Že
vystavěv Šalomoun Mello, zavřel mezeru města
Davidova otce svého. 28 Jeroboám pak byl muž
silný a udatný. Protož vida Šalomoun mládence,
že by pracovitý byl, ustanovil ho nade všemi platy
z domu Jozefa. 29 I stalo se téhož času, že když
vyšel Jeroboám z Jeruzaléma, našel jej prorok Achiáš
Silonský na cestě, jsa odín rouchem novým. A byli
sami dva na poli. 30 Tedy ujav Achiáš roucho nové,
kteréž měl na sobě, roztrhal je na dvanácte kusů. 31
A řekl Jeroboámovi: Vezmi sobě deset kusů; nebo
takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já roztrhnu
království z ruky Šalomounovy, a dám tobě desatero
pokolení. 32 Jedno toliko pokolení zůstane jemu pro
služebníka mého Davida, a pro město Jeruzalém,
kteréž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských,
33 Proto že opustili mne, a klaněli se Astarot bohyni
Sidonské, a Chámos bohu Moábskému, i Moloch
bohu Ammonskému, a nechodili po cestách mých,
aby činili to, což mi se líbí, totiž ustanovení má a soudy
mé, jako David otec jeho. 34 A však neodejmu ničeho
z království z rukou jemu; nebo vůdcím zanechám
ho po všecky dny života jeho pro Davida služebníka
svého, kteréhož jsem vyvolil, kterýž ostříhal přikázaní
mých a ustanovení mých. 35 Ale potom vezma
království z ruky syna jeho, dám tobě z něho desatero
pokolení, 36 Synu pak jeho dám jedno pokolení, aby
zůstala svíce Davidovi služebníku mému po všecky
dny přede mnou v městě Jeruzalémě, kteréž jsem
sobě vyvolil, aby tam jméno mé přebývalo. 37 A tak
tebe vezmu, abys kraloval ve všech věcech, kterýchž
by žádala duše tvá, a budeš králem nad Izraelem. 38
Protož jestliže uposlechneš všeho toho, což přikáži
tobě, a choditi budeš po cestách mých, a činiti to,
což mi se líbí, ostříhaje ustanovení mých a přikázaní
mých, jako činil David služebník můj: budu s tebou a
vzdělám tobě dům stálý, jako jsem vzdělal Davidovi,
a dám tobě lid Izraelský. 39 Potrápímť zajisté semene
Davidova pro tu věc, a však ne po všecky dny. 40 Pro
tu příčinu chtěl Šalomoun zabiti Jeroboáma. Kterýž
vstav, utekl do Egypta k Sesákovi králi Egyptskému,
a byl v Egyptě, dokudž neumřel Šalomoun. 41 Jiné
pak věci Šalomounovy, kteréž činil, i moudrost jeho
vypsány jsou v knize činů Šalomounových. 42 Dnů
pak, v nichž kraloval Šalomoun v Jeruzalémě nade
vším Izraelem, bylo čtyřidceti let. 43 I usnul Šalomoun
s otci svými, a pochován jest v městě Davida otce
svého. Kraloval pak Roboám syn jeho místo něho.

12 Tedy přibral se Roboám do Sichem; nebo tam
sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili
za krále. 2 Stalo se pak, když uslyšel Jeroboám
syn Nebatův, jsa ještě v Egyptě, kamž byl utekl
před Šalomounem králem, (bydlel zajisté Jeroboám v
Egyptě,) 3 Že poslali a povolali ho; protož přišed
Jeroboám i všecko shromáždění Izraelské, mluvili k
Roboámovi, řkouce: 4 Otec tvůj ztížil jho naše; protož
nyní polehč služby otce svého tvrdé a břemena jeho
těžkého, kteréž vzložil na nás, a budeme tobě sloužiti.
5 Kterýž řekl jim: Odejděte, a třetího dne navraťte se
ke mně. I odšel lid. 6 Tedy radil se král Roboám s
starci, kteříž stávali před Šalomounem otcem jeho
ještě za života jeho, řka: Kterak vy radíte, jakou
odpověd mám dáti lidu tomuto? 7 I odpověděli jemu,
řkouce: Jestliže dnes povolný budeš lidu tomuto a
ochotně se jim ukážeš, a odpověd dávaje, mluviti
budeš přívětivě, budouť služebníci tvoji po všecky
dny. 8 Ale on opustil radu starců, kterouž dali jemu, a
radil se s mládenci, kteříž s ním zrostli a stávali před
ním. 9 A řekl k nim: Co vy radíte, jakou bychom dali
odpověd lidu tomuto, kteříž mluvili ke mně, řkouce:
Polehč břemene, kteréž vzložil otec tvůj na nás?
10 I odpověděli jemu mládenci, kteříž zrostli s ním,
řkouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě
a řekli: Otec tvůj ztížil jho naše, ty pak polehč nám.
Takto díš jim: Nejmenší prst můj tlustší jest nežli
bedra otce mého. 11 Nyní tedy otec můj těžké břímě
vložil na vás, já pak přidám břemene vašeho; otec
můj trestal vás bičíky, ale já trestati vás budu biči
uzlovatými. 12 Přišel tedy Jeroboám i všecken lid k
Roboámovi dne třetího, jakž byl rozkázal král, řka:
Navraťte se ke mně dne třetího. 13 I odpověděl král
lidu tvrdě, opustiv radu starců, kterouž dali jemu.
14 A mluvil k nim vedlé rady mládenců, řka: Otec
můj ztížil jho vaše, já pak přidám břemene vašeho;
otec můj trestal vás bičíky, ale já trestati vás budu
biči uzlovatými. 15 I neuposlechl král lidu. Nebo
byla příčina od Hospodina, aby se naplnila řeč jeho,
kterouž mluvil Hospodin skrze Achiáše Silonského k
Jeroboámovi synu Nebatovu. 16 Protož vida všecken
Izrael, že by je král oslyšel, odpověděl lid králi v
tato slova: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani dědictví
nemáme v synu Izai. K stanům svým, ó Izraeli! Nyní
opatř dům svůj, Davide. Odšel tedy Izrael k stanům
svým, 17 Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteříž

bydlili v městech Judských, kraloval Roboám. 18 I
poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, a
uházel ho všecken Izrael kamením až do smrti, čímž
král Roboám přinucen byl, aby vsedna na vůz, utekl
do Jeruzaléma. 19 A tak odstoupili synové Izraelští
od domu Davidova až do dnešního dne. 20 I stalo
se, když uslyšeli všickni Izraelští, že by se navrátil
Jeroboám, poslavše, povolali ho do shromáždění, a
ustanovili ho králem nade vším Izraelem. Nezůstávalo
při domu Davidovu než samo pokolení Judovo. 21
Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil
všecken dům Judský a pokolení Beniamin, totiž
sto a osmdesáte tisíců výborných bojovníků, aby
bojovali proti domu Izraelskému, a aby zase přivedeno
bylo království k Roboámovi synu Šalomounovu. 22
Tedy stala se řeč Boží k Semaiášovi muži Božímu,
řkoucí: 23 Pověz Roboámovi synu Šalomounovu,
králi Judskému a všemu domu Judovu i Beniaminovu,
a ostatku lidu těmito slovy: 24 Takto praví Hospodin:
Netáhněte a nebojujte proti bratřím svým synům
Izraelským. Navraťte se jeden každý do domu svého,
nebo ode mne stala se věc tato. I uposlechli rozkazu
Hospodinova a navrátili se, aby odešli vedlé řeči
Hospodinovy. 25 Potom vystavěl Jeroboám Sichem na
hoře Efraim, a bydlil v něm, a vyšed odtud, vystavěl
Fanuel. 26 Řekl pak Jeroboám v srdci svém: Tudíž
by se navrátilo království toto k domu Davidovu, 27
Když by chodíval lid tento k obětování obětí v domě
Hospodinově do Jeruzaléma; i obrátilo by se srdce
lidu tohoto ku pánu jeho Roboámovi králi Judskému,
a tak zabijíce mne, navrátili by se k Roboámovi
králi Judskému. 28 Protož poradiv se král, udělal
dvé telat zlatých a řekl lidu: Dosti jste již chodili do
Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě
vyvedli z země Egyptské. 29 I postavil jedno v Bethel,
a druhé postavil v Dan. 30 Kterážto věc byla příčinou
k hřešení, nebo chodíval lid k jednomu z těch až
do Dan. 31 Vzdělal zajisté dům výsostí, a ustanovil
kněží z lidu obecného, kteříž nebyli z synů Léví. 32
Ustanovil také Jeroboám svátek měsíce osmého, v
patnáctý den téhož měsíce, ku podobenství svátku,
kterýž byl v Judstvu, a obětoval na oltáři. Takž učinil i
v Bethel, obětuje telatům, kteréž byl udělal; také i
v Bethel ustanovil kněží výsostí, kteréž byl zdělal.
33 A obětoval na oltáři, kterýž byl udělal v Bethel, v
patnáctý den měsíce osmého, toho měsíce, kterýž
byl sobě smyslil v srdci svém, a slavil svátek s syny
Izraelskými, a přistoupil k oltáři, aby kadil.

13 A aj, muž Boží přišel z Judstva s slovem
Hospodinovým do Bethel, tehdáž když
Jeroboám, stoje u oltáře, kadil. 2 I zvolal proti oltáři
slovem Hospodinovým, řka: Oltáři, oltáři, toto praví
Hospodin: Hle, syn narodí se domu Davidovu, jménem
Joziáš, kterýž obětovati bude na tobě kněží výsostí,
jenž zapalují kadidlo na tobě; i kosti lidské páliti budou
na tobě. 3 I dal téhož dne znamení, řka: Totoť jest
znamení, že mluvil Hospodin: Aj, oltář roztrhne se a
vysype se popel, kterýž jest na něm. 4 V tom uslyšev
král Jeroboám slovo muže Božího, že zvolal proti
oltáři v Bethel, vztáhl ruku svou od oltáře a řekl:
Jměte ho. I uschla ruka jeho, kterouž vztáhl proti
němu, a nemohl ji zase přitáhnouti k sobě. 5 Oltář
také se roztrhl, a vysypal se popel z oltáře podlé
znamení, kteréž byl předpověděl muž Boží slovem
Hospodinovým. 6 Protož mluvil král a řekl tomu muži
Božímu: Pomodl se medle Hospodinu Bohu svému
a pros za mne, abych mohl přitáhnouti ruku svou k
sobě. I modlil se muž Boží Hospodinu, a přitáhl král
ruku zase k sobě, a byla jako prvé. 7 Tedy řekl král
muži Božímu: Pod' se mnou domů a posilň se, a dámť
dar. 8 I řekl muž Boží králi: Bys mi dal polovici domu
svého, nešel bych s tebou, aniž bych jedl chleba,
aniž bych pil vody na místě tomto. 9 Nebo tak mi
přikázal slovem svým Hospodin, řka: Nebudeš jísti
chleba, ani píti vody, aniž se navrátíš tou cestou,
kterouž jsi přišel. 10 A tak odšel jinou cestou, a
nenavrátil se tou cestou, kterouž byl přišel do Bethel.
11 Prorok pak jeden starý bydlil v Bethel, jehož syn
přišed, vypravoval mu všecky věci, kteréž učinil muž
Boží toho dne v Bethel; i slova, kteráž mluvil králi,
vypravovali otci svému. 12 Tedy řekl jim otec jejich:
Kterou cestou šel? I ukázali mu synové jeho cestu,
kterouž šel ten muž Boží, kterýž byl z Judstva přišel.
13 Zatím řekl synům svým: Osedlejte mi osla. Kteříž
osedlali mu osla, a on vsedl na něj. 14 A jel za mužem
Božím a nalezl jej, an sedí pod dubem. I řekl jemu:
Ty-li jsi ten muž Boží, kterýž jsi přišel z Judstva? A
on odpověděl: Jsem. 15 Kterýž řekl jemu: Pod' se
mnou domů, a pojíš chleba. 16 Ale on odpověděl:
Nemohuť se navrátiti, ani jíti s tebou, aniž budu jísti
chleba, ani píti vody s tebou na místě tomto. 17 Nebo
stala se ke mně řeč slovem Hospodinovým: Nebudeš
tam jísti chleba, ani píti vody; nenavrátíš se, jda touž
cestou, kterouž jsi šel. 18 Jemuž odpověděl: Takéť já
prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mně anděl slovem
Hospodinovým, řka: Navrať ho s sebou do domu
svého, ať pojí chleba a napije se vody. To pak sklamal
jemu. 19 Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v domě
jeho a pil vodu. 20 Když pak oni seděli za stolem,
stalo se slovo Hospodinovo k proroku tomu, kterýž
onoho byl zase navrátil. 21 A zvolal na muže Božího,

kterýž byl přišel z Judstva, řka: Toto praví Hospodin:
Proto že jsi na odpor učinil řeči Hospodinově, a
neostříhal jsi přikázaní, kteréžť vydal Hospodin Bůh
tvůj, 22 Ale navrátils se a jedls chléb, a pils vodu na
místě, o kterémžť řekl: Nebudeš jísti chleba, ani píti
vody: nebudeť pochováno tělo tvé v hrobě otců tvých.
23 Tedy když pojedl chleba a napil se, osedlal mu
osla, totiž tomu proroku, kteréhož byl navrátil. 24 A
když odšel, trefil na něj lev na cestě a udávil jej. I
leželo tělo jeho na cestě, a osel stál podlé něho; lev
také stál vedlé těla mrtvého. 25 A aj, muži někteří
jdouce tudy, uzřeli tělo mrtvé ležící na cestě, a lva, an
stojí vedlé něho. Kteříž přišedše, pověděli v městě, v
kterémž ten starý prorok bydlil. 26 Což když uslyšel
ten prorok, kterýž ho byl navrátil s cesty, řekl: Muž
Boží jest, kterýž na odpor učinil řeči Hospodinově;
protož vydal jej Hospodin lvu, kterýž potřev ho, udávil
jej vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil jemu. 27
Zatím mluvě k synům svým, řekl: Osedlejte mi osla.
I osedlali. 28 A odjev, nalezl mrtvé tělo jeho ležící
na cestě, a osla i lva, an stojí u toho těla; a nejedl
lev těla toho, aniž co uškodil oslu. 29 Protož vzav
prorok tělo muže Božího, vložil je na osla, a přinesl
je. I přišel do města svého, aby ho plakal a pochoval.
30 Položil pak tělo jeho v hrobě svém, a plakali ho:
Ach, bratře můj. 31 A pochovav ho, mluvil k synům
svým, řka: Když já umru, pochovejte mne v témž
hrobě, v němž muž Boží jest pochován, vedlé kostí
jeho položte kosti mé. 32 Neboť se jistě stane to, což
ohlásil slovem Hospodinovým proti oltáři, kterýž jest
v Bethel, a proti všechněm domům výsostí, kteréž
jsou v městech Samařských. 33 Po těchto příbězích
neodvrátil se Jeroboám od cesty své zlé, ale opět
nadělal z lidu obecného kněží výsostí. Kdo jen chtěl,
posvětil ruky jeho, a ten byl knězem výsostí. 34 I byla
ta věc domu Jeroboámovu příčinou k hřešení, aby
vypléněn a vyhlazen byl se svrchku země.

14 Toho času roznemohl se Abiáš, syn Jeroboámův.
2 I řekl Jeroboám ženě své: Vstaň medle a
změň se, aby nepoznali, že jsi žena Jeroboámova, a
jdi do Sílo. Hle, tam jest Achiáš prorok, kterýž mi byl
předpověděl, že mám býti králem nad lidem tímto. 3
A vezma v ruce své deset chlebů a koláčů, a láhvici
medu, jdi k němu; ont' oznámí tobě, co se stane
pacholeti tomuto. 4 I učinila tak žena Jeroboámova;
nebo vstavši, šla do Sílo, a přišla do domu Achiášova.
Ale Achiáš nemohl již hleděti, nebo pošly mu byly oči
pro starost jeho. 5 Hospodin pak řekl Achiášovi: Aj,
žena Jeroboámova jde, aby se tebe něco zeptala o
synu svém, proto že jest nemocen. Toto a toto budeš
jí mluviti. Budeť pak, že když přijde, činiti se bude
jinou. 6 Protož uslyšev Achiáš šust noh jejích, když
vcházela do dveří, řekl: Poď, ženo Jeroboámova,
proč se jinou činíš? Já zajisté poslán jsem k tobě
s řečí tvrdou. 7 Jdi, pověz Jeroboámovi: Toto praví
Hospodin Bůh Izraelský: Poněvadž jsem tě vyvýšil z
prostředku lidu, a postavil jsem tě za vůdce nad lidem
svým Izraelským, 8 A odtrhl jsem království od domu
Davidova, a dal jsem je tobě, ty však nebyl jsi jako
služebník můj David, kterýž ostříhal přikázaní mých, a
následoval mne v celém srdci svém, čině toliko to, což
jest pravého přede mnou, 9 Ale zlost jsi páchal hojněji
nade všecky, kteříž byli před tebou; nebo odšed,
učinils sobě bohy cizí a slité, abys mne dráždil, mne
pak zavrhl jsi za hřbet svůj: 10 Protož aj, já uvedu zlé
věci na dům Jeroboámův, a vyhladím z Jeroboáma, i
toho, jenž močí na stěnu, i zajatého i zanechaného v
Izraeli, a vyvrhu ostatky domu Jeroboámova, jako
hnůj vymítán bývá až dočista. 11 Toho, kdož z domu
Jeroboámova umře v městě, psi žráti budou, a toho,
kdož umře na poli, ptáci nebeští jísti budou; neboť jest
mluvil Hospodin. 12 Ty pak vstana, jdi do domu svého,
a když vcházeti budeš do města, tehdy umře pachole.
13 I budou ho plakati všecken lid Izraelský, a pochovají
jej; nebo ten sám z domu Jeroboámova dostane
se do hrobu, proto že o něm z domu Jeroboámova
jest slovo dobré u Hospodina Boha Izraelského. 14
Vyzdvihneť však sobě Hospodin krále nad Izraelem,
kterýž vyhladí dům Jeroboámův toho dne. Ale co?
Nýbrž již vyzdvihl. 15 A zaklátí Hospodin Izraelem
tak, jako se klátí třtina u vodách, a vykoření Izraele
z země výborné této, kterouž dal otcům jejich, a
rozptýlí je daleko za řeku, proto že sobě zdělali háje,
popouzejíce Hospodina. 16 A tak vydá Izraele pro
hříchy Jeroboámovy, kterýž i sám hřešil, i v hřích
uvodil Izraele. 17 Tedy vstavši žena Jeroboámova,
odešla a přišla do Tersa, a když vstupovala na prah
domu, umřelo pachole. 18 I pochovali je, a plakal ho
všecken lid Izraelský vedlé řeči Hospodinovy, kterouž
mluvil skrze služebníka svého, Achiáše proroka.
19 Jiné pak věci Jeroboámovy, jaké boje vedl a
kterak kraloval, aj, sepsány jsou v knize o králích
Izraelských. 20 Všech dnů, v nichž kraloval Jeroboám,
bylo dvamecítma let. I usnul s otci svými, a kraloval
Nádab syn jeho místo něho. 21 Roboám také syn
Šalomounův kraloval nad Judou. V jednom a ve
čtyřidcíti letech byl Roboám, když počal kralovati, a
sedmnácte let kraloval v Jeruzalémě městě, kteréž
vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby
tam přebývalo jméno jeho. Bylo pak jméno matky
jeho Naama Ammonitská. 22 Činil také lid Judský

to, což zlého jest před Hospodinem, a k zuřivosti
ho popudili hříchy svými, kterýmiž hřešili, více nežli
otcové jejich všemi věcmi, kteréž činili. 23 Nebo i oni
vystavěli sobě výsosti a sloupy, i háje na každém
pahrbku vysokém a pod každým stromem zeleným.
24 Přesto byli ohyzdní sodomáři v zemi té, činíce
vedlé všech ohavností pohanských, kteréž byl vyplénil
Hospodin před tváří synů Izraelských. 25 I stalo se léta
pátého království Roboámova, že vytáhl Sesák král
Egyptský proti Jeruzalému, 26 A pobral poklady domu
Hospodinova a poklady domu královského, všecko
to pobral. Vzal také všecky pavézy zlaté, kterýchž
byl nadělal Šalomoun. 27 Místo kterýchž nadělal král
Roboám pavéz měděných, a poručil je úředníkům nad
drabanty, kteříž ostříhali brány domu královského. 28
A když král chodíval do domu Hospodinova, nosili je
drabanti, a zase je přinášeli do pokoje drabantů. 29
Jiné pak věci Roboámovy, a všecko, což činil, zdaliž
není zapsáno v knize o králích Judských. 30 Ano i
válka, kteráž byla mezi Roboámem a Jeroboámem
po všecky dny. 31 I usnul Roboám s otci svými, a
pochován jest s nimi v městě Davidově. A jméno
matky jeho bylo Naama Ammonitská. I kraloval Abiam
syn jeho místo něho.

15 Léta pak osmnáctého království Jeroboáma
syna Nebatova, kraloval Abiam nad Judou. 2 Tři
léta kraloval v Jeruzalémě. A jméno matky jeho bylo
Maacha, dcera Abissalomova. 3 Ten chodil ve všech
hříších otce svého, kteréž páchal před oblíčejem jeho;
a nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho,
jako srdce Davida otce jeho. 4 A však pro Davida dal
jemu Hospodin Bůh jeho svíci v Jeruzalémě, vzbudiv
syna jeho po něm, a utvrdiv Jeruzalém, 5 Proto že
David činil to, což bylo dobrého před Hospodinem, a
neuchýlil se od žádné věci z těch, kteréž jemu byl
přikázal, po všecky dny života svého, kromě skutku
při Uriášovi Hetejském. 6 A byl boj mezi Roboámem
a Jeroboámem po všecky dny života jeho. 7 Jiné pak
věci Abiamovy, a všecko což činil, popsáno jest v
knize o králích Judských, ano i o boji mezi Abiamem
a Jeroboámem. 8 A když usnul Abiam s otci svými,
pochovali ho v městě Davidově. I kraloval Aza syn
jeho místo něho. 9 A tak léta dvadcátého Jeroboáma,
krále Izraelského, kraloval Aza nad Judou. 10 Jedno
a čtyřidceti let kraloval v Jeruzalémě. A jméno matky
jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova. 11 I činil Aza,
což dobrého bylo před Hospodinem, jako David otec
jeho. 12 Nebo ohyzdné sodomáře vyplénil z země, a
odjal všecky modly, kterýchž nadělali otcové jeho.
13 Nadto i Maachu matku svou ssadil, aby nebyla
královnou; nebo byla udělala hroznou modlu v háji.
Protož podťal Aza modlu tu ohyzdnou, a spálil při
potoku Cedron. 14 A ačkoli výsosti nebyly zkaženy, a
však srdce Azovo bylo celé při Bohu po všecky dny
jeho. 15 Vnesl také ty věci, kteréž posvěceny byly od
otce jeho, i ty věci, kterýchž sám posvětil, do domu
Hospodinova, stříbro a zlato i nádoby. 16 Pročež byla
válka mezi Azou a Bázou, králem Izraelským, po
všecky dny jejich. 17 Nebo Báza král Izraelský vytáhl
proti Judovi, a stavěl Ráma, aby nedal žádnému
vyjíti ani jíti k Azovi králi Judskému. 18 Ale vzav Aza
všecko stříbro i zlato, kteréž pozůstalo v pokladích
domu Hospodinova, a v pokladích domu královského,
dal je v ruce služebníků svých, a poslal je král Aza
k Benadadovi synu Tabremmon, syna Hezion, králi
Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, řka: 19 Smlouva
jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi
otcem tvým. Aj, teď posílám tobě dar, stříbro a zlato;
jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským,
ať odtrhne ode mne. 20 I uposlechl Benadad krále
Azy, a poslav knížata s vojsky svými proti městům
Izraelským, dobyl Jon a Dan, též Abelbetmaachy, i
všeho Ceneretu, a vší země Neftalím. 21 To když
uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zůstal v Tersa.
22 Tedy král Aza provolal po všem Judstvu, žádného
nevyměňuje. I pobrali to kamení z Ráma, i dříví jeho, z
něhož stavěl Báza, a vystavěl z toho král Aza Gabaa
Beniaminovo a Masfa. 23 Jiné pak všecky věci Azovy,
i všecka síla jeho a cokoli dělal, i jaká města vystavěl,
zapsáno jest v knize o králích Judských. Jen že v
věku starosti své byl nemocný na nohy. 24 I usnul
Aza s otci svými, a pochován jest s nimi v městě
Davida otce svého. A kraloval místo něho Jozafat syn
jeho. 25 Nádab pak syn Jeroboámův, počal kralovati
nad Izraelem léta druhého Azy, krále Judského, a
kraloval nad Izraelem dvě létě. 26 A činil to, což zlého
jest před očima Hospodinovýma, chodě po cestě
otce svého, v hříších jeho, jimiž k hřešení přivodil lid
Izraelský. 27 I činil mu úklady Báza syn Achiášův
z domu Izachar, a porazil ho Báza u Gebbeton,
kteréž bylo Filistinských. Nádab zajisté a všickni
Izraelští oblehli byli Gebbeton. 28 A tak zabil ho Báza
léta třetího Azy, krále Judského, a kraloval místo
něho. 29 I stalo se, když počal kralovati, že zahubil
všecken dům Jeroboámův, a nepozůstavil žádné duše
z Jeroboáma, až je i vyhladil vedlé řeči Hospodinovy,
kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Achiáše
Silonského, 30 Pro hříchy Jeroboámovy, jimiž hřešil,
a jimiž k hřešení přivodil lid Izraelský, pro dráždění
jeho, kterýmž dráždil Hospodina Boha Izraelského. 31
Jiné pak věci Nádabovy a všecko, což činil, zapsáno

jest v knize o králích Izraelských. 32 Byla tedy válka
mezi Azou, a mezi Bázou králem Izraelským, po
všecky dny jejich. 33 Léta třetího Azy, krále Judského,
kraloval Báza syn Achiášův nade vším Izraelem v
Tersa za čtyřmecítma let. 34 A činil to, což zlého jest
před Hospodinem, chodě po cestě Jeroboámově a v
hříších jeho, jimiž k hřešení přivodil Izraele.

16 Stala se pak řeč Hospodinova k Jéhu, synu
Chanani, proti Bázovi, řkoucí: 2 Proto že jsem
tě vyzdvihl z prachu, a postavil za vůdci lidu mého
Izraelského, ty jsi pak chodil po cestě Jeroboámově,
a přivedls k hřešení lid můj Izraelský, aby mne
popouzeli hříchy svými: 3 Aj, já vyhladím potomky
Bázovy a potomky domu jeho, a učiním domu tvému,
jako domu Jeroboáma, syna Nebatova. 4 Toho, kdož
z rodiny Bázovy umře v městě, psi žráti budou, a
kdož z nich umře na poli, ptáci nebeští jísti budou. 5
Jiné pak věci Bázovy a všecko, což činil, i síla jeho, o
tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských. 6 Když
pak usnul Báza s otci svými, pochován jest v Tersa, a
Ela syn jeho kraloval místo něho. 7 A tak skrze Jéhu
syna Chanani, proroka, stala se řeč Hospodinova
proti Bázovi a proti domu jeho, i proti všemu zlému,
kteréž činil před oblíčejem Hospodinovým, popouzeje
ho dílem rukou svých, že má býti podobný domu
Jeroboámovu, a proto že jej zabil. 8 Léta dvadcátého
šestého Azy, krále Judského, kraloval Ela syn Bázův
nad Izraelem v Tersa dvě létě. 9 I zprotivil se jemu
služebník jeho Zamri, hejtman nad polovicí vozů,
když on v Tersa kvasil a opilý byl v domě Arsy,
vládaře města Tersa. 10 V tom Zamri přišed, ranil
ho, a zabil jej léta dvadcátého sedmého Azy krále
Judského, a kraloval místo něho. 11 Když pak kraloval
a seděl na stolici jeho, pobil všecken dům Bázův, i
příbuzné jeho, i přátely jeho, nepozůstaviv z něho ani
močícího na stěnu. 12 A tak vyhladil Zamri všecken
dům Bázův vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil
proti Bázovi skrze Jéhu proroka, 13 Pro všecky hříchy
Bázovy, i hříchy Ela syna jeho, kteříž hřešili, i v
hříchy uvodili Izraele, popouzejíce Hospodina Boha
Izraelského marnostmi svými. 14 Jiné pak věci Ela
a všecko, což činil, vypsáno jest v knize o králích
Izraelských. 15 Léta dvadcátého sedmého Azy, krále
Judského, kraloval Zamri v Tersa sedm dní, když lid
vojenský ležel proti Gebbeton Filistinských. 16 Nebo
uslyšev lid, kterýž byl v ležení, takové věci, že by se
Zamri zprotivil a že krále zabil, tedy všecken Izrael
ustanovili sobě krále Amri, hejtmana nad vojskem
Izraelským toho času v vojště. 17 Protož táhl Amri a
s ním všecken Izrael od Gebbeton, a oblehli Tersu.
18 A když viděl Zamri, že již město jest vzato, všed
na palác domu královského, zapálil nad sebou dům
královský, i umřel, 19 Pro hříchy své, kterýmiž hřešil,
čině, což zlého jest před oblíčejem Hospodinovým, a
chodě po cestě Jeroboámově a v hříších jeho, kteréž
páchal, přivozuje k hřešení lid Izraelský. 20 Jiné
pak věci Zamri i jeho úkladové, kteréž činil, zapsáni
jsou v knize o králích Izraelských. 21 Tedy rozdělil
se lid Izraelský na dvé. Polovice lidu postoupilo po
Tebni synu Ginet, aby ho učinili králem, a druhá
polovice postoupila po Amri. 22 Ale přemohl lid, kterýž
postoupil po Amri, lid ten, kterýž postoupil po Tebni
synu Ginet. I umřel Tebni, a kraloval Amri. 23 Léta
třidcátého prvního Azy, krále Judského, kraloval Amri
nad Izraelem dvanácte let. V Tersa kraloval šest let.
24 I koupil horu Someron od Semera za dvě hřivny
stříbra, a když vystavěl tu horu, nazval jméno města
toho, kteréž vzdělal, od jména Semery, pána té hory,
totiž Samaří. 25 Činil pak Amri to, což jest zlého před
oblíčejem Hospodinovým; nýbrž horší věci činil, než
kdo ze všech, kteříž před ním byli. 26 Nebo chodil
po všeliké cestě Jeroboáma syna Nebatova, a ve
všech hříších jeho, kterýmiž přivodil k hřešení Izraele,
popouzeje Hospodina Boha Izraelského marnostmi
svými. 27 Jiné pak věci Amri i všecko, což činil, i síla
jeho, kterouž prokazoval, o tom zapsáno jest v knize
o králích Izraelských. 28 I usnul Amri s otci svými,
a pochován jest v Samaří, a kraloval místo něho
Achab syn jeho. 29 Achab tedy syn Amri kraloval nad
Izraelem léta třidcátého osmého Azy, krále Judského,
a kraloval Achab syn Amri nad Izraelem v Samaří
dvamecítma let. 30 I činil Achab syn Amri před
oblíčejem Hospodinovým horší věci než kdo ze všech,
kteříž před ním byli. 31 V tom stalo se, (nebo málo
mu to bylo, že chodil v hříších Jeroboáma syna
Nebatova), že sobě pojal ženu Jezábel dceru Etbál,
krále Sidonského, a odšed, sloužil Bálovi a klaněl
se jemu. 32 A vzdělal oltář Bálovi v chrámě Bálově,
kterýž byl ustavěl v Samaří. 33 Udělal také Achab i
háj, a tak přičinil toho, čím by popouzel Hospodina
Boha Izraelského, nade všecky jiné krále Izraelské,
kteříž byli před ním. 34 Za dnů jeho Hiel Bethelský
vystavěl Jericho. V Abiramovi prvorozeném svém
založil je, a v Segubovi nejmladším svém postavil
brány jeho, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil
skrze Jozue syna Nun.

17 Tedy Eliáš Tesbitský, obyvatel Galádský, mluvil
k Achabovi: Živť jest Hospodin Bůh Izraelský,
před jehož oblíčejem stojím, že nebude těchto let
rosy ani deště, jediné vedlé řeči mé. 2 I stalo se

slovo Hospodinovo k němu, řkoucí: 3 Odejdi odsud a
obrať se k východu, a skrej se u potoka Karit, kterýž
jest naproti Jordánu. 4 A budeš z toho potoka píti,
krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili. 5
Kterýž odšed, učinil, jakž mu přikázal Hospodin. Nebo
odšed, usadil se při potoku Karit, kterýž byl proti
Jordánu. 6 A krkavci přinášeli jemu chléb a maso
každého jitra, též chléb a maso každého večera, a
z potoka pil. 7 Tedy po přeběhnutí dnů některých
vysechl ten potok, nebo nebylo žádného deště v
té zemi. 8 I stalo se slovo Hospodinovo k němu,
řkoucí: 9 Vstaň a jdi do Sarepty Sidonské, a buď
tam. Aj, přikázal jsem ženě vdově, aby tě živila. 10
Kterýž vstav, šel do Sarepty, a přišel k bráně města,
a aj, žena vdova sbírala tu dříví. A zavolav jí, řekl:
Medle, přines mi trochu vody v nádobě, abych se
napil. 11 A když šla, aby přinesla, zavolal jí zase a
řekl: Medle, přines mi také kousek chleba v ruce
své. 12 I odpověděla: Živť jest Hospodin Bůh tvůj, žeť
nemám žádného chleba, ani podpopelného, kromě
hrsti mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce, a aj,
sbírám dvě dřevě, abych šla a připravila to sobě a
synu svému, abychom snědouce to, za tím zemříti
musili. 13 I řekl jí Eliáš: Neboj se. Jdi a učiň, jakž
jsi řekla, a však udělej mi prvé z toho malý chléb
podpopelný a přines mi; potom sobě a synu svému
uděláš. 14 Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský:
Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v
nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin
déšť na zemi. 15 I šla a učinila vedlé řeči Eliášovy,
a jedla ona i on i čeled její až do těch dní. 16 Z
kbelíka toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v
nádobce ubylo, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil
skrze Eliáše. 17 A když to přeběhlo, stalo se, že se
roznemohl syn ženy, paní toho domu, a byla nemoc
jeho velmi těžká, tak že nezůstalo v něm dýchání. 18
Protož řekla Eliášovi: Co mně a tobě, muži Boží?
Přišel jsi ke mně, abys mi připomenul nepravost mou,
a umořil syna mého? 19 Kterýž odpověděl jí: Dej sem
syna svého. A vzav ho z lůna jejího, vnesl jej na síň,
kdež sám přebýval, a položil ho na lůžko své. 20
Tedy volal k Hospodinu a řekl: Hospodine Bože můj,
také-liž s tou vdovou, u kteréž pohostinu jsem, tak
zle nakládáš, že jsi umořil syna jejího? 21 A roztáh
se nad dítětem po třikrát, zvolal k Hospodinu a řekl:
Hospodine Bože můj, prosím, nechť se navrátí duše
dítěte tohoto do vnitřností jeho. 22 I vyslyšel Hospodin
hlas Eliášův, a navrátila se duše dítěte do vnitřností
jeho, i ožilo. 23 A vzav Eliáš dítě, snesl je z síně do
domu, a dal je matce jeho. I řekl Eliáš: Pohleď, syn
tvůj živ jest. 24 Tedy řekla žena Eliášovi: Jižť jsem
nyní poznala, že jsi muž Boží, a že řeč Hospodinova
v ústech tvých jest pravá.

18 Potom po mnohých dnech, po třetím tom létě,
stalo se slovo Hospodinovo k Eliášovi, řkoucí:
Jdi, ukaž se Achabovi, neboť dám déšť na zemi. 2
Odšel tedy Eliáš, aby se ukázal Achabovi. Byl pak
hlad veliký v Samaří. 3 I povolal Achab Abdiáše,
kterýž byl představen domu jeho. (Abdiáš pak bál se
Hospodina velmi. 4 Nebo když Jezábel mordovala
proroky Hospodinovy, vzal Abdiáš sto proroků a
skryl je po padesáti v jeskyni, a krmil je chlebem
a vodou.) 5 A řekl Achab Abdiášovi: Jdi skrze tu
zemi ke všechněm studnicím vod, a ke všechněm
potokům, zdali bychom kde nalezli trávu, abychom
živé zachovali koně a mezky, a nezmořili dobytka.
6 I rozdělili sobě zemi, kterouž by prošli. Achab šel
jednou cestou sám, Abdiáš také šel cestou druhou
sám. 7 A když Abdiáš byl na cestě, aj, Eliáš potkal se
s ním. Kterýž když ho poznal, padl na tvář svou a řekl:
Nejsi-liž ty, pane můj, Eliáš? 8 Odpověděl jemu: Jsem.
Jdi, pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel. 9 Jemuž řekl:
Což jsem zhřešil, že služebníka svého vydati chceš v
ruku Achabovu, aby mne zamordoval? 10 Živť jest
Hospodin Bůh tvůj, žeť není národu ani království,
kamž by neposlal pán můj hledati tě, a když řekli, že
tebe není, přísahy požádal od království a národu, že
tě nemohou nalezti. 11 A ty nyní pravíš: Jdi, pověz
pánu svému: Aj, Eliáš přišel. 12 I stalo by se, že jakž
bych odšel od tebe, tedy duch Hospodinův zanesl by
tě nevím kam, já pak jda, oznámil bych Achabovi, a
když by tě nenalezl, zabil by mne. Služebník zajisté
tvůj bojí se Hospodina od mladosti své. 13 Zdaliž
není oznámeno pánu mému, co jsem učinil, když
Jezábel mordovala proroky Hospodinovy, že jsem
skryl z proroků Hospodinových sto mužů, po padesáti
mužích v jeskyni, a krmil jsem je chlebem a vodou?
14 Ty pak nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Aj,
Eliáš přišel. A zamordujeť mne. 15 Odpověděl Eliáš:
Živť jest Hospodin zástupů, před jehož oblíčejem
stojím, žeť se jemu dnes ukáži. 16 A tak šel Abdiáš
vstříc Achabovi, a oznámil jemu. Pročež šel i Achab v
cestu Eliášovi. 17 A když uzřel Achab Eliáše, řekl
Achab k němu: Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš
lid Izraelský? 18 Kterýž odpověděl: Játť nekormoutím
lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když
opouštíte přikázaní Hospodinova a následujete Bálů.
19 Protož nyní pošli a shromažď ke mně všecken
lid Izraelský na horu Karmel, a proroků Bálových
čtyři sta a padesáte, i proroků toho háje čtyři sta,
kteříž jedí z stolu Jezábel. 20 Obeslal tedy Achab

všecky syny Izraelské, a shromáždil ty proroky na
horu Karmel. 21 A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu,
řekl: I dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť
jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál,
jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova.
22 Opět řekl Eliáš lidu: Já sám toliko pozůstal jsem
prorok Hospodinův, proroků pak Bálových jest čtyři
sta a padesáte mužů. 23 Nechť jsou nám dáni dva
volkové, a ať vyberou sobě volka jednoho, kteréhož
nechť rozsekají na kusy a vkladou na dříví, ale ohně
ať nepodkládají. Játť také připravím volka druhého,
kteréhož vložím na dříví, a ohně nepodložím. 24
Tedy vzývejte jméno bohů vašich, já pak vzývati budu
jméno Hospodinovo, a budeť to, že Bůh, kterýž se
ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh. A odpověděl všecken
lid, řka: Dobráť jest řeč tato. 25 I řekl Eliáš prorokům
Bálovým: Vyberte sobě volka jednoho a připravte ho
nejprvé, poněvadž jest vás více, a vzývejte jméno
bohů vašich, ale ohně nepodkládejte. 26 A tak vzali
volka, kteréhož jim dal, a připravili a vzývali jméno
Bálovo od jitra až do poledne, říkajíce: Ó Báli, uslyš
nás. Ale nebylo hlasu, ani kdo by odpověděl. I skákali
u oltáře, kterýž byli udělali. 27 Když pak bylo poledne,
posmíval se jim Eliáš a řekl: Křičte vysokým hlasem,
poněvadž bůh jest. Neb snad rozmlouvání má, neb
jinou práci, neb jest na cestě, anebť spí, ať procítí. 28
Takž křičeli hlasem velikým, a bodli se vedlé obyčeje
svého nožíky a špicemi, tak až se krví polívali. 29
I stalo se, když již bylo s poledne, že prorokovali
až dotud, když se obětuje obět suchá, ale nebylo
žádného se ohlášení, ani kdo by odpověděl, ani kdo
by vyslyšel. 30 Zatím řekl Eliáš všemu lidu: Přistuptež
ke mně. I přistoupil všecken lid k němu. Tedy opravil
oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený. 31 Nebo vzal
Eliáš dvanácte kamenů, (vedlé počtu pokolení synů
Jákobových, k němuž se byla stala řeč Hospodinova,
že Izrael bude jméno jeho,) 32 A vzdělal z těch
kamenů oltář ve jménu Hospodinovu; udělal také
struhu vůkol oltáře zšíří, co by mohl dvě míry obilé
vsíti. 33 Narovnal i dříví, a rozsekav volka na kusy,
vkladl na dříví. 34 A řekl: Naplňte čtyři stoudve
vodou, a vylíte na obět zápalnou i na dříví. Řekl opět:
Učiňtež to po druhé. I učinili po druhé. Řekl ještě:
Po třetí učiňte. I učinili po třetí, 35 Tak že tekly vody
okolo oltáře; také i struhu naplnila voda. 36 Stalo
se pak, když se obětuje obět suchá, přistoupil Eliáš
prorok a řekl: Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a
Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a
já služebník tvůj, a že jsem vedlé slova tvého činil
všecky věci tyto. 37 Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš
mne, atťby poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine,
Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase. 38 V tom
spadl oheň Hospodinův, a spálil obět zápalnou, dříví i
kamení i prsť; též vodu, kteráž byla v struze, vypil. 39
Což když uzřel všecken ten lid, padli na tváři své a
řekli: Hospodinť jest Bohem, Hospodin jest Bohem.
40 I řekl jim Eliáš: Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný
ať z nich neujde. I zjímali je. Kteréž svedl Eliáš ku
potoku Číson, a tam je zmordoval. 41 Tedy řekl Eliáš
Achabovi: Jdi, pojez a napí se, nebo aj, zvuk velikého
deště. 42 I jel Achab, aby pojedl a napil se. Eliáš
pak vstoupil na vrch Karmele, a rozprostřel se na
zemi a sklonil tvář svou k kolenům svým. 43 Potom
řekl mládenci svému: Vystup nyní, a pohleď tam k
moři. Kterýž vystoupiv, pohleděl a řekl: Nic není. Řekl
opět: Vrať se po sedmkrát. 44 I stalo se po sedmé,
řekl: Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z
moře. Ještě řekl: Jdi, rci Achabovi: Zapřáhej a jeď,
aby tě nezastihl déšť. 45 Stalo se mezi tím, když se
nebesa zamračila oblakem a větrem, odkudž byl déšť
veliký, že jel Achab a přišel do Jezreel. 46 Ruka pak
Hospodinova byla s Eliášem, tak že přepásav bedra
svá, běžel před Achabem, až přišel do Jezreel.

19 Tedy oznámil Achab Jezábel všecko to, což
učinil Eliáš, a že naprosto všecky proroky její
pobil mečem. 2 A protož poslala Jezábel posla k
Eliášovi, řkuci: Toto ať mi učiní bohové a toto přidadí,
jestliže v tuto hodinu zítra neučiním tobě, jako ty
kterému z nich. 3 Což když zvěděl, vstana, odšel
pro zachování života svého, a přišel do Bersabé,
jenž jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého. 4
Sám pak šel předce po poušti cestou dne jednoho, a
přišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobě
smrti a řekl: Jižť jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši
mou, nebť nejsem lepší otců svých. 5 I lehl a usnul
pod tím jalovcem. A aj, v touž chvíli anděl dotekl
se ho a řekl jemu: Vstaň, pojez. 6 A když pohleděl
vůkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí pečený a číše
vody. I pojedl a napil se, a lehl zase. 7 Opět vrátiv
se anděl Hospodinův po druhé, dotekl se ho a řekl:
Vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před
sebou. 8 A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu
toho čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, až na horu Boží
Oréb. 9 Kdežto všed do jakési jeskyně, nocoval tam.
A aj, řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co tu
děláš, Eliáši? 10 Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil
pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu
tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé
zmordovali mečem. I zůstal jsem já sám, teď pak
hledají života mého, aby mi jej odjali. 11 Řekl Bůh:
Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin

šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a
rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom
větru Hospodin. Za tím pak větrem země třesení, ale
nebyl v tom třesení Hospodin. 12 A za třesením oheň,
ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a
temný. 13 Což když uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou
pláštěm svým, a vyšed, stál u dveří jeskyně, a aj,
hlas k němu, řkoucí: Co tu děláš, Eliáši? 14 Kterýž
odpověděl: Náramně horlil jsem pro Hospodina Boha
zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští,
oltáře tvé zbořili, a proroky tvé pomordovali mečem. I
zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby
mi jej odjali. 15 Ale Hospodin řekl jemu: Jdi, navrať
se cestou svou k Damašské poušti, kdežto přijda,
pomažeš Hazaele za krále nad Syrií. 16 Jéhu také
syna Namsi pomažeš za krále nad Izraelem, a Elizea
syna Safatova z Abelmehula pomažeš za proroka
místo sebe. 17 I stane se, že toho, kdož by ušel
meče Hazaelova, zamorduje Jéhu, a toho, kdož by
ušel meče Jéhu, zamorduje Elizeus. 18 Zachovalť
jsem pak v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena
neskláněla se Bálovi, a jichžto všech ústa nelíbala ho.
19 A tak odšed odtud, nalezl Elizea syna Safatova, an
oře, a dvanáctero spřežení před ním, sám také byl při
dvanáctém. A jda mimo něj Eliáš, uvrhl plášť svůj na
něj. 20 Kterýž zanechav volů, běžel za Eliášem a
řekl: Prosím, nechť políbím otce svého a matky své, i
půjdu za tebou. Jemuž řekl: Jdi, vrať se zase, nebo
vidíš, coť jsem učinil. 21 Navrátil se tedy od něho, a
vzav pár volů, zabil je a dřívím z pluhu uvařil maso
jejich, kteréž dal lidu, i jedli. A vstav, šel za Eliášem a
přisluhoval jemu.

20 Tedy Benadad král Syrský, shromáždiv všecka
vojska svá, a maje s sebou třidceti a dva krále,
též koně i vozy, vytáhl a oblehl Samaří a dobýval
ho. 2 I poslal posly k Achabovi králi Izraelskému do
města, 3 A vzkázal jemu: Takto praví Benadad: Stříbro
tvé a zlato tvé mé jest, též ženy tvé i synové tvoji
nejzdárnější moji jsou. 4 I odpověděl král Izraelský a
řekl: Vedlé řeči tvé, pane můj králi, tvůj jsem i všecko,
což mám. 5 Opět navrátivše se poslové, řekli: Takto
praví Benadad: Poslal jsem k tobě, ať by řekli: Stříbro
své a zlato své, ženy své i syny své dáš mi. 6 Ale však
o tomto čase zítra pošli služebníky své k tobě, aby
přehledali dům tvůj i domy služebníků tvých, a onit
všecko, cožkoli máš nejlepšího, vezmouce v ruce své,
poberou. 7 A tak povolav král Izraelský všech starších
země té, řekl: Posuďte medle, a vizte, jakť ten zlého
hledá; nebo poslal ke mně pro ženy mé a pro syny
mé, též pro stříbro mé i pro zlato mé, a neodepřel
jsem jemu. 8 I řekli jemu všickni starší a všecken
lid: Neposlouchejž ho, ani mu povoluj. 9 Protož
odpověděl poslům Benadadovým: Povězte pánu
mému králi: Všecko to, o čež jsi poslal k služebníku
svému prvé, učiním, ale této věci učiniti nemohu.
Takž odešli poslové, a donesli mu tu odpověd. 10
Ještě poslal k němu Benadad a řekl: Toto ať mi
učiní bohové a toto ať přidadí, dostane-li se prachu
Samařského do hrstí všeho lidu, kterýž jest se mnou.
11 Zase odpověděl král Izraelský a řekl: Povězte, ať
se nechlubí ten, kterýž se strojí do zbroje, jako ten,
kterýž svláčí zbroj. 12 I stalo se, když uslyšel tu řeč,
(nebo pil on i králové v staních), že řekl služebníkům
svým: Přitrhněte. I přitrhli k městu. 13 A hle, prorok
nějaký přišed k Achabovi králi Izraelskému, řekl: Toto
praví Hospodin: Zdaliž jsi neviděl všeho množství
tohoto velikého? Hle, já dám je dnes v ruku tvou, abys
poznal, že já jsem Hospodin. 14 A když řekl Achab:
Skrze koho? odpověděl on: Tak praví Hospodin:
Skrze služebníky knížat krajů. Řekl ještě: Kdo svede
tu bitvu? Odpověděl: Ty. 15 A protož sečtl služebníky
knížat krajů, jichž bylo dvě stě třidceti a dva; po nich
sečtl i všecken lid všech synů Izraelských, sedm
tisíců. 16 I vytáhli o poledni. Benadad pak pil a ožral
se v staních, on i třidceti a dva králové pomocníci
jeho. 17 A tak vytáhli služebníci knížat krajů nejprvé.
I poslal Benadad, (když mu pověděli, řkouce: Muži
vytáhli z Samaří,) 18 A řekl: Buď že vytáhli o pokoj,
zjímejte je živé, buď že k bitvě vytáhli, zjímejte je živé.
19 Tak, pravím, vytáhli z města ti služebníci knížat
krajů, a vojsko za nimi táhlo. 20 A porazili jeden každý
muže svého, tak že utíkali Syrští, Izraelští pak honili
je. Ale Benadad král Syrský utekl na koni s jízdnými.
21 Potom vytáhl král Izraelský, a pobil koně i vozy
zkazil, a tak porazil Syrské ranou velikou. 22 Opět
přišel prorok ten k králi Izraelskému, a řekl jemu:
Jdiž, zmužile se měj a věz i viz, co bys měl činiti;
nebo zase po roce král Syrský vytáhne proti tobě. 23
Tedy služebníci krále Syrského řekli jemu: Bohové
hor jsouť bohové jejich, protož nás přemohli; ale
bojujme proti nim na rovinách, zvíš, nepřemůžeme-li
jich. 24 Protož učiň toto: Odbuď těch králů, jednoho
každého z místa jeho, a postav vývody místo nich. 25
Ty pak sečti sobě vojsko z svých jako vojsko oněch,
kteříž padli, a koně jako ony koně, a vozy jako ony
vozy; i budeme bojovati proti nim na rovinách, a zvíš,
nepřemůžeme-lit jich. I uposlechl hlasu jejich a učinil
tak. 26 I stalo se po roce, že sečtl Benadad Syrské
a vytáhl do Afeku, aby bojoval proti Izraelovi. 27
Izraelští také sečteni jsou, a opatřivše se stravou,
vytáhli jim v cestu. I položili se Izraelští proti nim jako

dvě malá stáda koz, Syrští pak přikryli tu zemi. 28 V
tom přišel týž muž Boží, a mluvil králi Izraelskému a
řekl: Takto praví Hospodin: Proto že pravili Syrští:
Bohem hor jest Hospodin a ne Bohem rovin, dám
všecko množství toto veliké v ruce tvé, abyste věděli,
že já jsem Hospodin. 29 A tak leželi oni proti nim za
sedm dní; i stalo se dne sedmého, že svedli bitvu. I
porazili synové Izraelští z Syrských sto tisíc pěších
dne jednoho. 30 Jiní pak zutíkali do města Afeku, kdež
padla zed na dvadceti a sedm tisíc mužů, kteříž byli
pozůstali. Ale Benadad utíkaje, přišel do města, do
nejtajnějšího pokoje. 31 I řekli jemu služebníci jeho:
Aj, toto jsme slýchali, že králové domu Izraelského
jsou králové milosrdní. Medle, nechť vezmeme pytle
na bedra svá a provazy na hlavy své, a vejdeme k
králi Izraelskému; snad při životu zachová tebe. 32
A protož přepásali pytli bedra svá, a provazy vzali
na hlavy své, a přišli k králi Izraelskému a řekli:
Služebník tvůj Benadad praví: Prosím, nechť jsem
zachován při životu. Kterýž řekl: Což jest ještě živ?
Bratr tě můj. 33 Muži pak ti soudíc to za dobré
znamení, rychle chytili ta slova od něho a řekli: Bratrť
jest tvůj Benadad. I řekl: Jděte, přiveďte ho sem.
Takž vyšel k němu Benadad, i kázal mu vstoupiti na
svůj vůz. 34 Tedy řekl jemu Benadad: Města, kteráž
otec můj pobral otci tvému, navrátímť, a ulice zděláš
sobě v Damašku, jako byl udělal otec můj v Samaří.
I odpověděl: Já vedlé smlouvy této propustím tě.
A tak učinil s ním smlouvu a propustil ho. 35 Muž
pak nějaký z synů prorockých řekl bližnímu svému z
rozkazu Božího: Ubí mne medle. Ale muž ten nechtěl
ho bíti. 36 Kterýž řekl jemu: Proto že jsi neuposlechl
hlasu Hospodinova, aj teď, když půjdeš ode mne,
udáví tě lev. A když šel od něho, trefil na něj lev a
udávil ho. 37 Opět nalezl muže druhého, jemuž řekl:
Medle, ubí mne. Kterýž ubil ho velice a ranil. 38 I
odšed prorok ten, postavil se králi v cestě, a změnil
se, zavěsiv sobě oči. 39 A když král pomíjel, zvolal
na něj a řekl: Služebník tvůj vyšel do bitvy, a hle,
jeden odšed, přivedl ke mně muže a řekl: Ostříhej
toho muže, jestliže se pak ztratí, budeť život tvůj za
život jeho, aneb centnéř stříbra položíš. 40 V tom
když služebník tvůj toho i onoho hleděl, tožť se ztratil.
Pročež řekl jemu král Izraelský: Takový bud' soud tvůj,
jakýž jsi sám vypověděl. 41 Tedy rychle odhradil tvář
svou, a poznal ho král Izraelský, že by z proroků byl.
42 I řekl jemu: Takto praví Hospodin: Poněvadž jsi z
ruky pustil muže k smrti odsouzeného, budeť život
tvůj za život jeho, a lid tvůj za lid jeho. 43 Protož odjel
král Izraelský do domu svého, smutný jsa a hněvaje
se, a přišel do Samaří.

21 Stalo se pak po těch věcech, měl Nábot
Jezreelský vinici, kteráž byla v Jezreel podlé
paláce Achaba krále Samařského. 2 I mluvil Achab k
Nábotovi, řka: Dej mi vinici svou, ať ji mám místo
zahrady k zelinám, poněvadž jest blízko podlé domu
mého, a dámť za ni vinici lepší, než ta jest, aneb
jestližeť se vidí, dámť stříbra cenu její. 3 Odpověděl
Nábot Achabovi: Nedejž mi toho Hospodin, abych
měl dáti dědictví otců mých tobě. 4 Tedy přišel Achab
do domu svého, smutný jsa a hněvaje se pro řeč,
kterouž mluvil jemu Nábot Jezreelský, řka: Nedám
tobě dědictví otců svých. I lehl na lůžko své, a odvrátiv
tvář svou, ani chleba nejedl. 5 V tom přišedši k němu
Jezábel žena jeho, řekla jemu: Proč tak smutný jest
duch tvůj, že ani nejíš chleba? 6 Kterýž odpověděl
jí: Proto že jsem mluvil s Nábotem Jezreelským, a
řekl jsem jemu: Dej mi vinici svou za peníze, aneb
jestliže raději chceš, dámť jinou vinici za ni. On
pak odpověděl: Nedám tobě své vinice. 7 I řekla
mu Jezábel žena jeho: Takliž bys ty nyní spravoval
království Izraelské? Vstaň, pojez chleba a buď
dobré mysli, já tobě dám vinici Nábota Jezreelského.
8 Zatím napsala list jménem Achabovým, kterýž
zapečetila jeho pečetí, a poslala ten list k starším a
předním města jeho, spoluobyvatelům Nábotovým.
9 Napsala pak v tom listu takto: Vyhlaste půst, a
posaďte Nábota mezi předními z lidu, 10 A postavte
dva muže nešlechetné proti němu, kteříž by svědčili
na něj, řkouce: Zlořečil jsi Bohu a králi. Potom vyveďte
ho a ukamenujte jej, ať umře. 11 Učinili tedy muži
města toho, starší a přední, kteříž bydlili v městě
jeho, jakž rozkázala jim Jezábel, tak jakž psáno bylo
v listu, kterýž jim byla poslala. 12 Vyhlásili půst,
a posadili Nábota mezi předními z lidu. 13 Potom
přišli ti dva muži nešlechetní, a posadivše se naproti
němu, svědčili proti němu muži ti nešlechetní, proti
Nábotovi před lidem, řkouce: Zlořečil Nábot Bohu a
králi. I vyvedli ho za město a kamenovali jej, až umřel.
14 A poslali k Jezábel, řkouce: Ukamenovánť jest
Nábot a umřel. 15 I stalo se, jakž uslyšela Jezábel,
že by ukamenován byl Nábot, a že by umřel, řekla
Achabovi: Vstaň, vládni vinicí Nábota Jezreelského,
kteréžť nechtěl dáti za peníze; neboť není živ Nábot,
ale umřel. 16 A tak uslyšev Achab, že by umřel
Nábot, vstal, aby šel do vinice Nábota Jezreelského,
a aby ji ujal. 17 Tedy stala se řeč Hospodinova k
Eliášovi Tesbitskému, řkoucí: 18 Vstana, vyjdi vstříc
Achabovi králi Izraelskému, kterýž bydlí v Samaří, a
hle, jest na vinici Nábotově, do níž všel, aby ji ujal.
19 A mluviti budeš k němu těmito slovy: Takto praví
Hospodin: Zdaliž jsi nezabil, ano sobě i nepřivlastnil?

Mluv tedy k němu, řka: Takto praví Hospodin: Proto
že lízali psi krev Nábotovu, i tvou krev také lízati
budou. 20 I řekl Achab Eliášovi: Což jsi mne našel,
nepříteli můj? Kterýž odpověděl: Našel, nebo jsi
prodal se, abys činil to, což zlého jest před oblíčejem
Hospodinovým. 21 Aj, já uvedu na tebe zlé, a odejmu
potomky tvé, a vypléním z domu Achabova močícího
na stěnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli. 22 A
učiním s domem tvým jako s domem Jeroboáma syna
Nebatova, a jako s domem Bázy syna Achiášova, pro
zdráždění, kterýmž jsi mne popudil, a že jsi k hřešení
přivodil Izraele. 23 Ano i proti Jezábel mluvil Hospodin,
řka: Psi žráti budou Jezábel mezi zdmi Jezreelskými.
24 Toho, kdož umře z domu Achabova v městě, psi
žráti budou, a kdož umře na poli, ptáci nebeští jísti
budou. 25 Nebo nebylo podobného Achabovi, kterýž
by se prodal, aby činil to, což zlého jest před oblíčejem
Hospodinovým, proto že ho ponoukala Jezábel žena
jeho. 26 Dopouštěl se zajisté věcí velmi ohavných,
následuje modl vedlé všeho toho, čehož se dopouštěli
Amorejští, kteréž vyplénil Hospodin od tváři synů
Izraelských. 27 I stalo se, když uslyšel Achab slova
tato, že roztrhl roucho své, a vzav žíni na tělo své,
postil se a léhal na pytli, a chodil krotce. 28 Tedy stala
se řeč Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, řkoucí:
29 Viděl-lis, jak se ponížil Achab před tváří mou?
Poněvadž se tak ponížil před tváří mou, neuvedu
toho zlého za dnů jeho, ale za dnů syna jeho uvedu
to zlé na dům jeho.

22 Nebylo pak za tři léta války mezi Syrskými
a Izraelskými. 2 I stalo se léta třetího, přijel
Jozafat král Judský k králi Izraelskému. 3 Mluvil pak
byl král Izraelský služebníkům svým: Víte-li, že naše
bylo Rámot Galád, a my zanedbáváme vzíti ho zase
z moci krále Syrského? 4 Pročež řekl Jozafatovi:
Potáhneš-li se mnou na vojnu proti Rámot Galád?
Odpověděl Jozafat králi Izraelskému: Jako jsem já, tak
jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jako koni moji, tak koni
tvoji. 5 Řekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej
se dnes medle na slovo Hospodinovo. 6 I shromáždil
král Izraelský proroků okolo čtyř set mužů a řekl jim:
Mám-li táhnouti na vojnu proti Rámot Galád, či tak
nechati? I řekli: Táhni, nebo dá je Pán v ruku krále. 7
Tedy řekl Jozafat: Což není zde již žádného proroka
Hospodinova, abychom se ho zeptali? 8 Na to řekl
král Izraelský Jozafatovi: Ještěť jest muž jeden, skrze
něhož bychom se mohli poraditi s Hospodinem, ale
já ho nenávidím, proto že mi dobrého neprorokuje,
než zlé, Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Nechť
tak nemluví král. 9 Protož povolav král Izraelský
komorníka jednoho, řekl: Přiveď sem rychle Micheáše
syna Jemlova. 10 (Mezi tím král Izraelský a Jozafat
král Judský, jeden každý na stolici své, odění jsouce
rouchem, seděli v placu u vrat brány Samařské, a
všickni proroci prorokovali před nimi. 11 Sedechiáš
pak syn Kenanův udělal sobě byl rohy železné a řekl:
Takto praví Hospodin: Těmito trkati budeš Syrské,
dokudž nepohubíš jich. 12 Takž podobně i jiní všickni
proroci prorokovali, řkouce: Jeď do Rámot Galád,
a šťastněť se povede; nebo dá je Hospodin v ruku
královu.) 13 V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal
Micheáše, mluvil jemu, řka: Aj, nyní slova proroků
jedněmi ústy předpovídají dobré věci králi. Medle,
buď řeč tvá jako řeč kterého z nich, a mluv dobré věci.
14 Tedy řekl Micheáš: Živť jest Hospodin, že což mi
koli řekne Hospodin, to mluviti budu. 15 A když přišel
k králi, řekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti na vojnu
proti Rámot Galád, či tak nechati? Kterýž řekl jemu:
Jeď a šťastněť se povede, nebo dá je Hospodin v ruku
krále. 16 I řekl jemu král: I kolikrátž tě mám přísahou
zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu
Hospodinovu? 17 Protož řekl: Viděl jsem všecken
lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž
nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají pána
tito, navrať se jeden každý do domu svého v pokoji.
18 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem neřekl,
že mi nebude prorokovati dobrého, ale zlé? 19 Řekl
dále: Z té příčiny slyš slovo Hospodinovo: Viděl jsem
Hospodina sedícího na stolici své, a všecko vojsko
nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho. 20 I
řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba, aby vytáhl a padl
u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil
jiné, 21 Tožť vyšel jakýsi duch, a postaviv se před
Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak
řekl jemu: Jakým způsobem? 22 Odpověděl: Vyjdu a
budu duchem lživým v ústech všech proroků jeho.
Kterýžto řekl: Oklamáš a dovedeš toho; vyjdiž a učiň
tak. 23 Protož, aj, jižtě dal Hospodin ducha lživého v
ústa všech proroků tvých těchto, ješto však Hospodin
mluvil zlé proti tobě. 24 Tedy přistoupiv Sedechiáš
syn Kenanův, dal Micheášovi poliček a řekl: Kudyže
odšel duch Hospodinův ode mne, aby mluvil tobě?
25 Odpověděl Micheáš: Aj, uzříš v ten den, když
vejdeš do nejtajnějšího pokoje, abys se skryl. 26 I řekl
král Izraelský: Jmi Micheáše, a doveď ho k Amonovi
knížeti města, a k Joasovi synu královu. 27 A řekneš:
Takto praví král: Dejte tohoto do žaláře, a dávejte
mu jísti maličko chleba a maličko vody, dokudž se
nenavrátím v pokoji. 28 Ale Micheáš řekl: Jestliže
ty se navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil skrze mne
Hospodin. Přes to řekl: Slyštež to všickni lidé! 29 A tak

táhl král Izraelský, a Jozafat král Judský proti Rámot
Galád. 30 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Změním
já se, když půjdu k bitvě, ale ty oblec se v roucho
své. I změnil se král Izraelský a jel k bitvě. 31 Král
pak Syrský přikázal třidcíti dvěma svým hejtmanům
nad vozy, a řekl: Nebojujte proti malému ani proti
velikému, než proti samému králi Izraelskému. 32
I stalo se, když uzřeli hejtmané nad vozy Jozafata,
řekli: Jistě král Izraelský jest. I obrátili se proti němu,
aby bojovali. Tedy zkřikl Jozafat. 33 V tom když
uzřeli hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský,
obrátili se od něho. 34 Muž pak jeden střelil z lučiště
náhodou, a postřelil krále Izraelského, kdež se pancíř
spojuje. Pročež řekl vozkovi svému: Obrať se a vyvez
mne z vojska, nebo jsem nemocen. 35 I rozmohla se
bitva v ten den. Král pak stál na voze proti Syrským;
potom umřel u večer, a tekla krev z rány do vozu. 36
I volal biřic po vojště, když již slunce zapadlo, řka:
Jeden každý do města svého, a jeden každý do země
své navrať se. 37 Umřel tedy král a dovezen jest do
Samaří, i pochovali ho v Samaří. 38 A když pohřížen
byl vůz v rybníku Samařském, střebali psi krev jeho,
též když umývali zbroj jeho, vedlé řeči Hospodinovy,
kterouž byl mluvil. 39 Jiné pak věci Achabovy, a
cožkoli činil, i jaký dům z kostí slonových vystavěl, i
všecka města, kteráž vzdělal, o tom zapsáno jest v
knize o králích Izraelských. 40 A tak usnul Achab s
otci svými, a kraloval Ochoziáš syn jeho místo něho.
41 Jozafat pak syn Azy počal kralovati nad Judou léta
čtvrtého Achaba, krále Izraelského. 42 A byl Jozafat
ve třidcíti pěti letech, když počal kralovati, a dvadceti
pět let kraloval nad Jeruzalémem, jehož matky jméno
bylo Azuba, dcera Silchi. 43 I chodil po vší cestě Azy
otce svého, aniž se od ní uchýlil, čině, což dobrého
bylo před oblíčejem Hospodinovým. Toliko poněvadž
výsostí nezkazili, ještě lid obětoval a kadil na těch
výsostech. 44 Všel také v pokoj král Jozafat s králem
Izraelským. 45 Jiné pak věci Jozafatovy, i síla jeho,
kterouž prokazoval a kterouž bojoval, zapsány jsou v
knize o králích Judských. 46 Ten ostatky ohyzdných
sodomářů, kteříž ještě pozůstali za dnů Azy otce
jeho, vyplénil z země. 47 Tehdáž nebylo žádného
krále v zemi Idumejské, hejtmana měli místo krále.
48 I nadělal Jozafat lodí mořských, aby jeli do Ofir pro
zlato. Ale nejeli, nebo polámaly se lodí v Aziongaber.
49 Řekl byl také Ochoziáš syn Achabův Jozafatovi:
Nechť jedou služebníci moji s služebníky tvými na
lodech. Ale Jozafat nechtěl. 50 I usnul Jozafat s
otci svými, a pochován jest s otci svými v městě
Davida otce svého; kraloval pak Joram syn jeho místo
něho. 51 Ochoziáš syn Achabův počal kralovati nad
Izraelem v Samaří, léta sedmnáctého Jozafata krále
Judského, a kraloval nad Izraelem dvě létě. 52 Nebo
činil zlé věci před oblíčejem Hospodinovým, a chodil
po cestě otce svého a po cestě matky své, i po cestě
Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivodil k hřešení
lid Izraelský. 53 Sloužil také Bálovi a klaněl se jemu,
čímž popudil k hněvu Hospodina Boha Izraelského
vedlé toho všeho, což činil otec jeho.

2 Královská

1 V tom zprotivil se Moáb Izraelovi po smrti
Achabově. **2** A Ochoziáš spadl skrze mříži paláce
svého letního, kterýž byl v Samaří, a stonal. I poslal
posly, řka jim: Jděte, pilně se ptejte Belzebuba,
boha Akaron, povstanu-li z nemoci této? **3** Ale anděl
Hospodinův řekl Eliášovi Tesbitskému: Vstana, jdi
vstříc poslům krále Samařského a mluv k nim: Zdali
není Boha v Izraeli, že jdete dotazovati se Belzebuba,
boha Akaron? **4** Protož takto praví Hospodin: S ložce,
na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš. I
odšel Eliáš. **5** A když se navrátili poslové k němu,
řekl jim: Pročež jste se zase vrátili? **6** Odpověděli
jemu: Muž nějaký vyšel nám v cestu a řekl nám:
Jděte, navraťte se k králi, kterýž vás poslal, a rcete
jemu: Takto praví Hospodin: Zdali není Boha v Izraeli,
že ty posíláš tázati se Belzebuba, boha Akaron?
Protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale
jistotně umřeš. **7** I řekl jim: Jaký jest způsob muže
toho, kterýž vám vstříc vyšel a mluvil vám ty řeči?
8 Kteříž odpověděli jemu: Jest člověk chlupatý, a
pasem koženým přepásán na bedrách svých. Tedy
řekl: Eliáš Tesbitský jest. **9** Protož poslal pro něj
padesátníka s padesáti jeho. Kterýž šel k němu, a
aj, seděl na vrchu hory. I řekl jemu: Muži Boží, král
rozkázal, abys sstoupil dolů. **10** Odpovídaje Eliáš, řekl
padesátníku: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí
oheň s nebe, a sžíře tě i tvých padesát. A tak sstoupil
oheň s nebe, a sežral jej i padesát jeho. **11** Opět
poslal k němu král padesátníka jiného s padesáti
jeho. Kterýž mluvil a řekl jemu: Muži Boží, takto
rozkázal král: Rychle sstup dolů. **12** I odpověděl Eliáš
a řekl jim: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň
s nebe, a sžíře tě i tvých padesát. A tak sstoupil
oheň Boží s nebe, a sežral jej i padesát jeho. **13**
Ještě poslal padesátníka třetího s padesáti jeho.
Pročež vstoupiv, přišel ten třetí padesátník, a klekl na
kolena svá před Eliášem, a prose ho pokorně, řekl
jemu: Muži Boží, prosím, nechť jest drahá duše má i
duše služebníků tvých padesáti těchto před očima
tvýma. **14** Aj, oheň sstoupiv s nebe, sežral dva první
padesátníky s padesáti jejich, ale nyní nechť jest
drahá duše má před očima tvýma. **15** Řekl pak anděl
Hospodinův Eliášovi: Sstup s ním, neboj se nic tváři
jeho. Tedy vstav, šel s ním k králi. **16** A mluvil jemu:
Takto praví Hospodin: Proto že jsi poslal posly tázati
se Belzebuba, boha Akaron, (jako by nebylo Boha v
Izraeli, abys se tázal slova jeho), protož s ložce, na
kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš. **17** I
umřel podlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil Eliáš, a
kraloval Joram místo něho léta druhého Jehorama
syna Jozafatova, krále Judského; nebo on neměl
syna. **18** O jiných pak věcech Ochoziášových, kteréž
činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.

2 Stalo se potom, když měl již vzíti Hospodin Eliáše
u vichru do nebe, že vyšel Eliáš s Elizeem z
Galgala. **2** I řekl Eliáš Elizeovi: Medle, posedˇ tuto,
nebo Hospodin poslal mne až do Bethel. Jemuž řekl
Elizeus: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá,
žeť se tebe nespustím. I přišli do Bethel. **3** Tedy
vyšli synové proročtí, kteříž byli v Bethel, k Elizeovi a
řekli jemu: Víš-liž, že dnes Hospodin vezme pána
tvého od tebe? Kterýž odpověděl: A já vím, mlčte. **4**
Opět řekl jemu Eliáš: Elizee, medle posedˇ tuto, nebo
Hospodin poslal mne do Jericha. Kterýž odpověděl:
Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, žeť se tebe
nespustím. I přišli do Jericha. **5** Přistoupivše pak
synové proročtí, kteříž byli v Jerichu, k Elizeovi, řekli
jemu: Víš-liž, že dnes vezme Hospodin pána tvého
od tebe? I řekl: A já vím, mlčte. **6** Řekl mu ještě
Eliáš: Posedˇ medle tuto, nebo Hospodin poslal mne k
Jordánu. Kterýž odpověděl: Živť jest Hospodin, a živať
jest duše tvá, žeť se tebe nespustím. Šli tedy oba. **7**
Padesáte pak mužů z synů prorockých šli, a postavili
se naproti zdaleka, ale oni oba zastavili se u Jordánu.
8 A vzav Eliáš plášť svůj, svinul jej a udeřil na vodu. I
rozdělila se sem i tam, tak že přešli oba po suše. **9** V
tom když přešli, řekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobě, co
chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus:
Nechť jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na
mně. **10** Jemuž řekl: Nesnadnés věci požádal, a však
jestliže uzříš mne, když budu vzat od tebe, stanet
se tak; pakli nic, nestane se. **11** Takž stalo se, že
když předce jdouce, rozmlouvali, aj, vůz ohnivý a koni
ohniví rozdělili je na různo. I vstoupil Eliáš u vichru
do nebe. **12** To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče
můj! Vozové Izraelští i jezdci jeho! A neviděl ho více.
Potom uchopiv roucho své, roztrhl je na dva kusy. **13**
A zdvih plášť Eliášův, kterýž byl spadl s něho, navrátil
se a stál na břehu Jordánském. **14** Tedy vzav plášť
Eliášův, kterýž byl spadl s něho, udeřil na vodu a řekl:
Kdež jest Hospodin Bůh Eliášův i on sám? A udeřil,
pravím, na vodu, kteráž rozstoupila se sem i tam.
I přešel Elizeus. **15** Což vidouce synové proročtí z
Jericha, naproti stojíce, řekli: Odpočinul duch Eliášův
na Elizeovi. I šli proti němu a poklonili se mu až k
zemi. **16** A řekli jemu: Aj, nyní jest s služebníky tvými
padesáte mužů silných, medle nechť jdou a hledají
pána tvého. Snad ho zanesl duch Hospodinův, a

povrhl jej na některé hoře aneb v některém údolí.
Kterýž řekl: Neposílejte. 17 Ale když na něj vždy
dotírali, tak že mu to obtížné bylo, řekl: Pošlete. I
poslali padesáte mužů, a hledajíce za tři dni, nenalezli
ho. 18 A když se k němu navrátili, (on pak bydlil v
Jerichu,) řekl jim: Zdaliž jsem vám neřekl: Nechoďte?
19 Muži pak města toho řekli Elizeovi: Hle, nyní byt
v městě tomto jest výborný, jakož, pane můj, vidíš,
ale vody jsou zlé a země neúrodná. 20 Tedy řekl:
Přineste mi nádobu novou, a dejte do ní soli. I přinesli
mu. 21 A vyšed k pramenu těch vod, vsypal tam sůl
a řekl: Takto praví Hospodin: Uzdravuji vody tyto;
nebudeť více odtud smrti, ani nedochůdčete. 22 A tak
uzdraveny jsou ty vody až do dnešního dne, vedlé
řeči Elizeovy, kterouž byl mluvil. 23 Potom šel odtud
do Bethel. A když šel cestou, pacholata malá vyšedše
z města, posmívali se jemu, říkajíce: Jdi lysý, jdi lysý!
24 Kterýž ohlédna se, uzřel je a zlořečil jim ve jménu
Hospodinovu. Protož vyskočivše dvě nedvědice z
lesa, roztrhaly z nich čtyřidcatero a dvé dětí. 25 I šel
odtud na horu Karmel, odkudž navrátil se do Samaří.

3 Joram pak syn Achabův počal kralovati nad
Izraelem v Samaří léta osmnáctého Jozafata krále
Judského, a kraloval dvanácte let. 2 A činil to, což
jest zlého před očima Hospodinovýma, ač ne tak jako
otec jeho a jako matka jeho; nebo odjal modly Bál,
kterýchž byl nadělal otec jeho. 3 A však v hříších
Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivodil
Izraele, vždy vězel, a neodstoupil od nich. 4 Mésa
pak král Moábský měl hojnost dobytka, a dával králi
Izraelskému sto tisíc beranů, a sto tisíc skopců i s
vlnou. 5 I stalo se, když umřel Achab, že se zprotivil
král Moábský králi Izraelskému. 6 Tedy vytáhl v ten
čas král Joram z Samaří, a sečtl všecken Izrael. 7 A
když táhl, poslal k Jozafatovi králi Judskému, aby
mu řekli: Král Moábský zprotivil mi se. Potáhneš-li se
mnou proti Moábovi na vojnu? Odpověděl: Potáhnu.
Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj,
jakž koni moji, tak koni tvoji. 8 Zatím řekl: Kterouž
pak cestou potáhneme? Odpověděl: Cestou pouště
Idumejské. 9 A tak vytáhl král Izraelský a král Judský
i král Idumejský. A když objížděli cestou za sedm
dní, nedostávalo se vody vojsku a hovadům jejich,
kteráž měli s sebou. 10 I řekl král Izraelský: Ach,
běda! Nebo povolal Hospodin tří králů těchto, aby
je vydal v ruku Moábovu. 11 Ale Jozafat řekl: Není-
liž zde proroka Hospodinova, abychom se otázali
Hospodina skrze něho? Odpovídaje pak jeden z
služebníků krále Izraelského, řekl: Jestiť zde Elizeus
syn Safatův, kterýž líval vodu na ruce Eliášovy. 12
Tedy řekl Jozafat: U tohoť jest slovo Hospodinovo. I šli
k němu, král Izraelský a Jozafat, i král Idumejský. 13 I
řekl Elizeus králi Izraelskému: Co mně do tebe? Jdi k
prorokům otce svého a k prorokům matky své. Řekl
jemu král Izraelský: Nikoli, nebo povolal Hospodin tří
králů těchto, aby je vydal v ruku Moábovu. 14 K tomu
řekl Elizeus: Živť jest Hospodin zástupů, před jehož
oblíčejem stojím, bychť sobě nevážil Jozafata krále
Judského, nepohleděl bych na tě, ani popatřil. 15 Ale
nyní přiveďte mi toho, kterýž by uměl hráti na harfu.
A když on hral, byla nad ním ruka Hospodinova. 16 I
řekl: Takto praví Hospodin: Nadělej v tomto potoku
množství dolů. 17 Nebo toto dí Hospodin: Neuzříte
větru, aniž uzříte přívalu, však potok tento naplněn
bude vodou, tak že píti budete i vy i množství vaše,
i hovada vaše. 18 A i to málo jest před oblíčejem
Hospodinovým, nebo i Moábské dá v ruku vaši. 19
A zkazíte všeliké město hrazené, i všeliké město
výborné, též všecko stromoví dobré zporážíte, a
všecky studnice vod zasypete, a všeliké pole dobré
kamením přiházíte. 20 I stalo se ráno, když obětována
bývá obět suchá, a aj, vody přicházely cestou od
strany Idumejské, a naplněna jest země vodami. 21
Všecken pak Moáb uslyšev, že by vytáhli králové,
aby bojovali proti nim, svolali se všickni, od toho,
kterýž se pasem opásati může, a výše, a postavili
se na pomezí. 22 Potom ráno vstavše, když slunce
vzešlo nad těmi vodami, uzřeli Moábští naproti ty
vody rdějící se jako krev. 23 A řekli: Krev jest. Jistě
žeť jsou se pohubili ti králové, a zabil jeden každý
bližního svého; protož nyní k loupežem, ó Moábští!
A přišli až k ležení Izraelskému. 24 Tedy povstavše
Izraelští, porazili Moábské, kteříž utíkali před nimi, a
oni porazili je porážkou velikou, také i v jejich krajině.
25 Nebo města jejich zbořili, a na všeliké pole výborné
házejíce jeden každý kamením svým, naplnili je, i
všecky studnice vod zasypali, a všecko stromoví
dobré zporáželi, tak že toliko nechali u Kirchareset
zdi jeho. Protož shlukše se prakovníci, dobývali ho.
26 A vida král Moábský, že jsou mu silní bojovníci
ti, vzal s sebou sedm set mužů bojovných, chtě se
probiti skrze vojska krále Idumejského. Ale nemohli.
27 Pročež jav syna jeho prvorozeného, kterýž měl
kralovati místo něho, obětoval jej v obět zápalnou na
zdi. I stalo se rozhněvání veliké proti Izraelovi; protož
odtrhše od něho, navrátili se do země své.

4 Tedy žena jedna z manželek synů prorockých
volala k Elizeovi, řkuci: Služebník tvůj, muž můj,
umřel, ty pak víš, že služebník tvůj bál se Hospodina.
A teď věřitel přišel, aby vzal dva syny mé sobě za

služebníky. 2 Řekl jí Elizeus: Což chceš, ať učiním?
Oznam mi, co máš v domě? Ona řekla: Nemáť
služebnice tvá nic v domě, jediné báni oleje. 3 I řekl:
Jdi, vyžádej sobě nádob vně ode všech sousedů
svých, nádob prázdných tím více. 4 A vejda, zavři za
sebou dvéře i za syny svými, a nalévej do všech těch
nádob, a kteráž bude plná, rozkážeš ji odstaviti. 5
A tak odešla od něho a zavřela dvéře za sebou a
za syny svými. Oni podávali jí, a ona nalévala. 6
I stalo se, že když naplnila ty nádoby, řekla synu
svému: Podej mi ještě nádoby. Kterýž odpověděl: Již
není více nádob. I přestal olej. 7 Tedy ona přišedši,
oznámila to muži Božímu. On pak řekl: Jdi, prodej
ten olej, a spokoj věřitele svého, ty pak s syny svými
budeš se živiti z ostatku. 8 Potom stalo se některého
času, že šel Elizeus skrze Sunem, kdež byla jedna
žena vzácná, kteráž ho pozdržela, aby jedl u ní. A od
toho času chodívaje tudy, stavoval se tam, a jídal
chléb. 9 Nebo řekla byla muži svému: Aj, nyní vím, že
ten muž Boží svatý jest, kterýž často tudyto chodívá.
10 Medle, udělejme pokojík malý, a postavme tam
jemu ložce, stůl, stolici a svícen, aby, když by koli k
nám přišel, obrátil se tam. 11 Některého tedy času
přišel tam, a všed do toho pokojíku, odpočinul tu. 12 I
řekl Gézi služebníku svému: Zavolej té Sunamitské.
Kterýž zavolal jí. I postavila se před ním. 13 Přitom
řekl jemu: Rci jí nyní: Hle, pečuješ a staráš se o nás
všelijak. Co chceš, ať učiním? Máš-li jakou potřebu
před králem aneb před hejtmanem vojska? Kteráž
řekla: U prostřed lidu svého bydlím. 14 Řekl on: Což
tedy mám pro ni učiniti? Odpověděl Gézi: Hle, syna
nemá, a muž její starý jest. 15 Protož řekl: Zavolej
jí. Takž jí zavolal, a ona stála u dveří. 16 I řekl: V
času jistém vedlé času života chovati budeš syna.
Řekla ona: Nechtěj, pane můj, muži Boží, nechtěj
se posmívati služebnici své. 17 Zatím počala žena a
porodila syna v času jistém vedlé času života, kterýž
předpověděl jí Elizeus. 18 I rostlo dítě. Stalo se pak
některého času, že vyšedši k otci svému k žencům,
19 Řeklo otci svému: Hlava má, hlava má! I řekl
služebníku: Dones jej k matce jeho. 20 Kterýž když
ho vzal a přinesl k matce jeho, seděl na klíně jejím až
do poledne a umřel. 21 Tedy ona vstoupivši, položila
jej na ložce muže Božího, a zavřevši ho, vyšla. 22
Potom zavolala muže svého a řekla: Medle, pošli mi
jednoho z služebníků a jednu oslici, ať doběhnu až k
muži Božímu, a zase se navrátím. 23 Kterýž řekl:
Proč chceš jíti k němu? Dnes není novměsíce, ani
sobota. Odpověděla ona: Měj o to pokoj. 24 Osedlavši
tedy oslici, řekla služebníku svému: Pobádej a běž,
a nemeškej se pro mne v jízdě, leč bych rozkázala
tobě. 25 A tak jela, až přijela k muži Božímu na horu
Karmel. A když ji uzřel muž Boží zdaleka, řekl Gézi
služebníku svému: Hle, Sunamitská tamto. 26 Protož
nyní běž jí v cestu a rci jí: Dobře-li se máš? Dobře-li se
má muž tvůj? Dobře-li se má syn? Ona řekla: Dobře.
27 V tom přišla k muži Božímu na horu, a chopila se
noh jeho. I přistoupil Gézi, aby ji odehnal. Ale muž
Boží řekl: Nechej jí; nebo v hořkosti jest duše její,
a Hospodin zatajil to přede mnou, aniž mi oznámil.
28 Ona pak řekla: Zdaliž jsem žádala syna od pána
mého? Zdaliž jsem neřekla, abys mne nešálil? 29
Tedy řekl k Gézi: Přepaš bedra svá, a vezmi hůl mou
v ruku svou a jdi. Jestliže potkáš koho, nepozdravuj
ho, a jestliže tě kdo pozdraví, neodpovídej jemu, a
přijda, polož hůl mou na tvář dítěte. 30 I řekla matka
dítěte: Živť jest Hospodin a živať jest duše tvá, žeť
se tebe nespustím. Protož vstav, bral se za ní. 31
Gézi pak byl předšel je, a položil hůl na tvář dítěte,
ale nebylo hlasu, ani čitelnosti. Pročež vracuje se
jemu vstříc, pověděl mu, řka: Neprobudilo se dítě. 32
Všel tedy Elizeus do domu, a aj, dítě mrtvé leželo
na ložci jeho. 33 A když všel tam, zavřel dvéře před
oběma, a modlil se Hospodinu. 34 Zatím vstoupiv na
lože, zpolehl na dítě, vloživ ústa svá na ústa jeho,
a oči své na oči jeho, a ruce své na ruce jeho, a
rozprostřel se nad ním. I zahřelo se tělo dítěte. 35 A
odvrátiv se, procházel se po domě jednak sem jednak
tam; potom vstoupiv, rozprostřel se opět nad ním. I
kýchalo dítě až do sedmikrát, a otevřelo to dítě oči
své. 36 Tedy zavolav Gézi, řekl: Zavolej Sunamitské.
I zavolal jí. A když přišla k němu, řekl jí: Vezmiž syna
svého. 37 Kteráž jakž vešla, padla k nohám jeho a
poklonila se k zemi. I vzala syna svého a vyšla. 38
Potom Elizeus navrátil se do Galgala. Byl pak hlad
v té zemi, a synové proročtí seděli před ním. I řekl
mládenci svému: Přistav hrnec veliký, a navař kaše
synům prorockým. 39 Protož vyšel jeden na pole, aby
nasbíral zelin, a nalezl rév polní, a nasbíral z něho
tykví polních plnou sukni svou, a přišed, skrájel to do
hrnce, aby navařil kaše; nebo neznali toho. 40 I vylili
mužům těm, aby jedli. Stalo se pak, když jedli tu kaši,
že zkřikli a řekli: Smrt v hrnci, muži Boží! A nemohli
jísti. 41 Kterýžto řekl: Vezměte mouky. Kteréž nasypav
do hrnce, rozkázal vyliti lidu. I jedli, aniž co zlého
bylo v hrnci. 42 V tom muž přišel z Balsalisa, kterýž
přinesl muži Božímu chleby z prvotin, totiž dvadceti
chlebů ječných, a klasů nových nevymnutých. I řekl:
Dej lidu, ať jedí. 43 Odpověděl služebník jeho: Což to
mám předložiti sto mužům? Opět řekl: Dej lidu, ať
pojedí. Nebo tak praví Hospodin: Jísti budou, a ještě

zůstane. 44 A tak předložil jim, i jedli, a zůstalo ještě
vedlé řeči Hospodinovy.

5 Náman hejtman vojska krále Syrského, jsa muž
veliký u pána svého, a osoba vzácná, skrze něho
zajisté dal Hospodin vysvobození zemi Syrské, ten,
pravím, muž tak udatný byl malomocný. 2 Byli pak
vyšli z země Syrské lotříkové, kteříž zajali z země
Izraelské děvečku malou, a ta sloužila manželce
Námanově. 3 Kteráž řekla paní své: Ó by pán
můj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaří, tedy
on by ho uzdravil od malomocenství jeho. 4 A on
všed, oznámil pánu svému, řka: Takto a takto pravila
děvečka, kteráž jest z země Izraelské. 5 Tedy řekl král
Syrský: Jdi, vyprav se, a já pošli list králi Izraelskému.
A odcházeje, vzal s sebou deset centnéřů stříbra a
šest tisíců zlatých, nad to desatero roucho proměnné.
6 I přinesl list králi Izraelskému v tato slova: Hned,
jakž tě dojde list tento, aj, poslal jsem k tobě Námana
služebníka svého, abys ho uzdravil od malomocenství
jeho. 7 I stalo se, že když přečetl král Izraelský ten
list, roztrhl roucho své a řekl: Zdali jsem já Bohem,
abych mohl umrtviti a obživiti, že tento poslal ke mně,
abych uzdravil muže od malomocenství jeho? Nýbrž
posuďte, prosím, a pohleďte, že příčiny hledá proti
mně. 8 A když uslyšel Elizeus muž Boží, že roztrhl
král Izraelský roucho své, poslal k králi, řka: Proč
jsi roztrhl roucho své? Nechť nyní přijde ke mně
a zvíť, že jest prorok v Izraeli. 9 A tak přibral se
Náman s jízdou svou a s vozy svými, a stál u dveří
domu Elizeova. 10 Poslal pak k němu Elizeus posla,
řka: Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně, a uzdraveno
bude tělo tvé, a čist budeš. 11 Tedy rozhněvav se
Náman, bral se odtud a mluvil: Hle, řekl jsem u
sebe, že jistotně vyjde, a stoje, vzývati bude jméno
Hospodina Boha svého, a vznášeje ruku svou nad
místem neduživým, tak uzdraví malomocenství mé.
12 Zdali nejsou lepší Abana a Farfar, řeky Damašské,
nad všecky vody Izraelské? Zdaliž bych se nemohl
v nich zmýti, abych čist byl? A obrátiv se, jel s
hněvem. 13 Ale přistoupivše služebníci jeho, mluvili k
němu a řekli: Otče můj, jakkoli velikou věc prorok
ten rozkázal by tobě, což bys neměl učiniti toho?
Čím tedy více, kdyžť řekl: Umej se, a budeš čist. 14
A protož sstoupiv, pohřížil se v Jordáně sedmkrát
vedlé řeči muže Božího. I učiněno jest tělo jeho jako
tělo dítěte malého, a očištěn jest. 15 A hned navrátil
se k muži Božímu se vším komonstvem svým, a
přišed, stál před ním a řekl: Aj, již jsem poznal, žeť
není Boha na vší zemi, jediné v Izraeli. Protož nyní
vezmi, prosím, dary tyto od služebníka svého. 16 On
pak řekl: Živť jest Hospodin, před jehož oblíčejem
stojím, žeť nic nevezmu. A ač ho nutil, aby vzal,
však nikoli nechtěl. 17 I řekl Náman: Tedy nic? Ale
nechť jest dáno, prosím, mně služebníku tvému břímě
země na dva mezky; neboť nebude více obětovati
služebník tvůj zápalů aneb obětí bohům cizím, ale
Hospodinu. 18 V této však věci odpusť Hospodin
služebníku tvému: Když vchází pán můj do chrámu
Remmon, aby se tam modlil, a on podpírá se na mou
ruku, že i já skláním se v chrámě Remmon. Toho
sklánění mého v chrámě Remmon nechť neváží,
prosím, Hospodin služebníku tvému při té věci. 19 I
řekl jemu: Jdi v pokoji. A když odjel od něho nedaleko,
20 V tom řekl Gézi služebník Elizea muže Božího:
Hle, nedopustil pán můj Námanovi Syrskému tomuto,
aby dáti měl z ruky své to, což přivezl. Živť jest
Hospodin, žeť poběhnu za ním, a vezmu něco od
něho. 21 Protož běžel Gézi za Námanem. A vida
Náman běžícího za sebou, rychle skočil s vozu vstříc
jemu a řekl: Dobře-li se děje? 22 A on odpověděl:
Dobře. Pán můj poslal mne, ať bych řekl: Aj, teď nyní
přišli ke mně dva mládenci s hory Efraim z synů
prorockých; dej jim medle centnéř stříbra a dvoje
roucho proměnné. 23 I řekl Náman: Raději vezmi dva
centnéře. I přinutil ho. A svázav dva centnéře stříbra
do dvou pytlů, a dvoje roucho proměnné, vložil to na
dva pacholky své, kteříž nesli před ním. 24 A když
přišel na vrch, vzal to z rukou jejich, a složil v jednom
domě, propustiv muže ty, kteřížto odešli. 25 Sám
pak všed, stál před pánem svým. I řekl mu Elizeus:
Odkudžto, Gézi? Odpověděl: Nechodil služebník tvůj
nikam. 26 Kterýž řekl jemu: Zdaliž srdce mé nebylo
při tom, když obrátil se muž s vozu svého vstříc tobě?
Zdaliž čas byl bráti stříbro aneb roucho, aneb olivoví
a vinice, aneb stáda a voly, neb služebníky aneb
děvky? 27 Protož malomocenství Námanovo přichytí
se tebe i semene tvého na věky. I vyšel od tváři jeho
malomocný jako sníh.

6 Řekli pak synové proročtí Elizeovi: Ej, teď místo
toto, v němž bydlíme s tebou, jest nám těsné. 2
Medle, nechť jdeme až k Jordánu, abychom vzali
odtud jeden každý jedno dřevo, a uděláme sobě tu
místo, v němž bychom bydlili. Jimž řekl: Jděte. 3
I řekl jeden: Prosím, pod ťaké s služebníky svými.
Kterýž odpověděl: A já půjdu. 4 Takž šel s nimi. A
když přišli k Jordánu, sekali dříví. 5 I stalo se, když
jeden z nich podtínal dřevo, že sekera spadla mu do
vody. Tedy zkřikl a řekl: Ach, pane můj, a ta ještě
byla vypůjčená. 6 Jemuž řekl muž Boží: Kamž jest
upadla? I ukázal mu to místo. Kterýž uťav dřevo,

uvrhl je tam, a učinil, aby zplynula sekera. 7 A řekl:
Vezmi ji sobě. Kterýž vztáh ruku svou, vzal ji. 8
Když pak král Syrský bojoval proti Izraelovi, a vešel
v radu s služebníky svými, řka: Na tom a na tom
místě položí se vojsko mé: 9 Tedy poslal muž Boží k
králi Izraelskému, řka: Viz, abys netáhl přes to místo,
nebo tam Syrští jsou v zálohách. 10 Protož posílal
král Izraelský na to místo, o kterémž mu byl řekl muž
Boží, a vystříhal ho, aby se ho šetřil a to nejednou
ani dvakrát. 11 A tak zkormoutil se v srdci svém král
Syrský pro tu věc, a svolav služebníky své, řekl jim:
Proč mi neoznámíte, kdo z našich králi Izraelskému
donáší? 12 Jemuž řekl jeden z služebníků jeho: Nikoli,
pane můj králi, ale Elizeus prorok, kterýž jest v Izraeli,
oznamuje králi Izraelskému slova, kteráž ty mluvíš
v nejtajnějším pokoji svém. 13 Kterýž řekl: Jděte a
vizte, kde jest, abych poslal a jal jej. I oznámeno jemu
těmito slovy: Hle, jest v Dotain. 14 Protož poslal tam
koně a vozy a vojsko veliké. Kteříž přitáhše v noci,
oblehli město. 15 Vstav pak ráno služebník muže
Božího, vyšel, a aj, vojsko obklíčilo město, koni i
vozové. I řekl služebník ten jeho k němu: Ach, pane
můj, což budeme dělati? 16 Kterýž odpověděl: Neboj
se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi.
17 I modlil se Elizeus a řekl: Ó Hospodine, otevři,
prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hospodin
oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů,
a vozové ohniví okolo Elizea. 18 A když nepřátelé
táhli k němu, modlil se Elizeus Hospodinu a řekl:
Poraz, prosím, národ tento slepotou. I porazil je
slepotou vedlé řeči Elizeovy. 19 V tom řekl jim Elizeus:
Neníť to ta cesta, ani to město. Poďte za mnou, a
dovedu vás k muži, kteréhož hledáte. Takž je vedl
do Samaří. 20 I stalo se, když vešli do Samaří, že
řekl Elizeus: Ó Hospodine, otevři oči těchto, ať vidí.
Tedy otevřel Hospodin oči jejich, a viděli, že jsou u
prostřed Samaří. 21 Řekl pak král Izraelský Elizeovi,
když je uzřel: Mám-liž je zmordovati, otče můj? 22
Odpověděl on: Nemorduj. Zdaliž jsi je zjímal mečem
svým a lučištěm svým, abys je zmordoval? Dej jim
chleba a vody, ať jedí a pijí, a navrátí se ku pánu
svému. 23 A tak připravil jim hojnost velikou, a když
pojedli a napili se, propustil je. Oni pak navrátili se
ku pánu svému, aniž kdy více potom lotříkové Syrští
vskakovali do země Izraelské. 24 Stalo se potom, že
shromáždil Benadad král Syrský všecka vojska svá,
a přitáh, oblehl Samaří. 25 Pročež byl hlad veliký v
Samaří; nebo aj, tak dlouho obleženo bylo, až hlava
oslová byla za osmdesáte stříbrných, a čtvrtý díl míry
káb trusů holubích za pět stříbrných. 26 I přihodilo se,
když král Izraelský šel po zdi, žena jedna zvolala k
němu, řkuci: Spomoz mi, pane můj králi. 27 Kterýž
řekl: Jestliť nespomůže Hospodin, odkud já mám
pomoci tobě? Zdali z humna aneb z presu? 28 Řekl jí
ještě král: Cožtě pak? Kteráž odpověděla: Žena tato
řekla mi: Dej syna svého, abychom ho dnes snědly,
zítra také sníme syna mého. 29 I uvařily jsme syna
mého, a snědly jsme jej. Potom druhého dne řekla
jsem jí: Dej syna svého, abychom ho snědly. Ale ona
skryla syna svého. 30 A když uslyšel král slova ženy
té, roztrhl roucha svá. (Když pak on šel po zdi, viděl
lid, an pytel byl na těle jeho zespod.) 31 Protož řekl
král: Toto mi učiň Bůh a toto přidej, jestliže zůstane
hlava Elizea syna Safatova na něm dnes. 32 (Elizeus
pak seděl v domě svém, a starší s ním seděli.) I
poslal jednoho z přístojících svých, a prvé než přišel
posel ten k němu, již byl řekl starším: Nevíte-liž, že
poslal ten syn vražedlníkův, aby sťal hlavu mou?
Šetřtež, když by vcházel ten posel, zavřete dvéře a
odstrčte jej ode dveří. Zdaliž i dusání noh pána jeho
není za ním? 33 A když on ještě mluvil s nimi, hle,
posel přicházel k němu, a řekl: Aj, toto zlé jest od
Hospodina, což mám déle čekati na něj?

7 Řekl pak Elizeus: Slyšte slovo Hospodinovo. Toto
praví Hospodin: O tomto času zítra míra mouky
bělné bude za lot stříbra, a dvě míry ječmene za lot
stříbra v bráně Samařské. 2 I odpověděl muži Božímu
jeden z knížat, na jehož ruku král zpoléhal, a řekl:
Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by
to býti mohlo? Kterýž řekl: Aj, uzříš očima svýma,
ale nebudeš jísti z toho. 3 Byli pak u vrat brány
čtyři muži malomocní, kteříž řekli jeden druhému:
Co tu sedíme, až bychom zemříti musili? 4 Díme-
li: Poďme do města, hlad jest v městě, i zemřeme
tam; pakli zde zůstaneme, také zemřeme. Protož
nyní poďte, a utecme do vojska Syrských. Budou-
li nás živiti, zůstaneme živi; pakli nás zbijí, též
zemřeme. 5 Vstavše tedy v soumrak, aby šli k
vojsku Syrských, přišli až k kraji ležení Syrského,
a hle, nebylo tu žádného. 6 Nebo Pán učinil to,
aby slyšelo vojsko Syrské hřmot vozů a zvuk koňů,
a tak hluk vojska velikého. I řekli jeden druhému:
Hle, ze mzdy najal proti nám král Izraelský krále
Hetejské a krále Egyptské, aby připadli na nás. 7 A
vstavše, utekli v soumrak a nechali tu stanů svých,
a koňů svých i oslů svých, a ležení, tak jakž bylo,
a utekli pro zachování života svého. 8 Když tedy
přišli malomocní ti na kraj ležení, všedše do jednoho
stanu, jedli a pili, a pobravše v něm stříbro a zlato i
roucha, odešli a schovali. Opět navrátivše se, vešli
do jiného stanu a pobrali v něm, a odšedše, schovali.

9 I řekli vespolek: Nedobře děláme. Den tento jest
den dobrých novin, a my mlčíme. Budeme-li čekati
až do svitání, postihne nás nepravost; protož nyní
podťe, vejdouce, oznamme to domu královskému.
10 A přišedše, volali na branné města, a pověděli
jim, řkouce: Přišli jsme do ležení Syrského, a aj,
nebylo tam žádného, ani hlasu lidského, kromě koní
přivázaných a oslů přivázaných, a stanů, jakž prvé
byli. 11 I volal ten na jiné branné, a ti ohlásili to po
všem domě královském. 12 Vstav tedy král v noci,
řekl služebníkům svým: Povím vám nyní, co jsou nám
udělali Syrští. Vědí, že jsme hladovití, protož vyšli z
ležení, aby se skryli v poli, řkouce: Když vyjdou z
města, zjímáme je živé a vejdeme do města. 13 K
tomu odpovídaje jeden z služebníků jeho, řekl: Nechť,
prosím, vezmou pět koní z těch, kteříž pozůstali
v městě. (Hle, onit' jsou jako i všecko množství
Izraelské, jenž zůstali v něm, hle, jsou jako všecko
množství Izraelské, kteréž již hyne.) Ty pošleme a
přezvíme. 14 A tak vzali dva koně vozní, kteréž poslal
král za vojskem Syrským, řka: Jděte a vizte. 15 I jeli
za nimi až k Jordánu, a aj, po vší té cestě plno bylo
šatů a nádob, kteréž metali od sebe Syrští, splašeni
jsouce. Tedy navrátivše se poslové, oznámili to králi.
16 Protož vyšed lid, vzebral ležení Syrské. A byla míra
mouky bělné za lot, a dvě míry ječmene za lot vedlé
řeči Hospodinovy. 17 Král pak byl ustanovil to kníže,
na jehož ruku zpoléhal, u brány. Kteréhož pošlapal
lid v bráně, tak že umřel, vedlé řeči muže Božího,
kterouž mluvil, když král k němu byl sešel. 18 A
stalo se tak, jakž mluvil muž Boží králi, řka: Dvě míry
ječmene budou za lot stříbra, a míra mouky bělné za
lot stříbra zítra o tomto času v bráně Samařské. 19 K
čemuž bylo odpovědělo kníže muži Božímu, a řeklo:
Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by
to podlé řeči této býti mohlo? Jemuž on řekl: Aj, ty
uzříš očima svýma, ale z toho jísti nebudeš. 20 A tak
se stalo jemu; nebo pošlapal ho lid v bráně, tak že
umřel.

8 Mluvil pak Elizeus k ženě té, jejíhož byl syna
vzkřísil, řka: Vstaň a jdi, ty i čeled tvá, a buď
pohostinu, kdežkoli budeš moci byt míti; nebo zavolal
Hospodin hladu, a přijdeť na zemi za sedm let. 2
Vstavši tedy žena, učinila vedlé řeči muže Božího,
a odešla s čeledí svou, a bydlila pohostinu v zemi
Filistinských sedm let. 3 I stalo se, že když pominulo
těch sedm let, navrátila se ta žena z země Filistinské,
a šla, aby prosila krále za dům svůj a za pole své.
4 Mezi tím král mluvil s Gézi, služebníkem muže
Božího, řka: Vypravuj mi medle o všech věcech
velikých, kteréž činil Elizeus. 5 A když on vypravoval
králi, kterak obživil mrtvého, aj žena, jejíhož syna
vzkřísil, prosila krále za dům svůj a za pole své. I
řekl Gézi: Pane můj králi, to jest ta žena, a tento
syn její, kteréhož vzkřísil Elizeus. 6 Tedy tázal se
král ženy, kteráž vypravovala jemu. I poručil král
komorníku jednomu, řka: Ať jsou navráceny všecky
věci, kteréž byly její, i všecky užitky pole, ode dne,
v němž opustila zemi, až po dnes. 7 Potom přišel
Elizeus do Damašku, král pak Syrský Benadad stonal.
I oznámeno jemu těmito slovy: Přišel muž Boží sem.
8 I řekl král Hazaelovi: Vezmi v ruce své dar, a jdi
vstříc muži Božímu, a zeptej se Hospodina skrze
něho, řka: Povstanu-li z nemoci této? 9 A tak šel
Hazael vstříc jemu, vzav s sebou dar, a všeliké věci
výborné Damašské, břemena na čtyřidcíti velbloudích,
a přišed, stál před ním a řekl: Syn tvůj Benadad,
král Syrský, poslal mne k tobě, řka: Povstanu-li z
nemoci této? 10 Odpověděl mu Elizeus: Jdi, pověz
jemu: Zajisté mohl bys živ zůstati. Ale Hospodin mi
ukázal, že jistotně umře. 11 V tom proměniv muž Boží
tvář svou, ukázal se k němu neochotně a plakal. 12
Jemuž řekl Hazael: Proč pán můj pláče? Odpověděl:
Proto že vím, co zlého ty učiníš synům Izraelským.
Pevnosti jejich spálíš a mládence jejich zmorduješ
mečem, a nemluvňátka jejich rozrážeti budeš, a
těhotné jejich zroztínáš. 13 I řekl Hazael: I což jest
služebník tvůj pes, aby učiniti mohl věc tak velikou?
Odpověděl Elizeus: Ukázal tě mi Hospodin, že budeš
králem Syrským. 14 A odšed od Elizea, přišel ku
pánu svému. Kterýž řekl jemu: Cožť řekl Elizeus?
Odpověděl: Pravil mi, že bys mohl živ zůstati. 15
I stalo se nazejtří, že vzal koberec, a namočiv jej
v vodě, prostřel jej na tvář jeho. I umřel, a kraloval
Hazael místo něho. 16 Léta pak pátého Jorama,
syna Achabova krále Izraelského, a Jozafata krále
Judského, počal kralovati Jehoram, syn Jozafatův král
Judský. 17 Ve dvou a třidcíti letech byl, když počal
kralovati, a kraloval osm let v Jeruzalémě. 18 A chodil
po cestě králů Izraelských, tak jako činil dům Achabův;
nebo měl dceru Achabovu za manželku. Takž činil zlé
věci před očima Hospodinovýma. 19 Hospodin však
nechtěl zahladiti Judy pro Davida služebníka svého,
jakž mu byl zaslíbil, že dá jemu svíci i synům jeho
po všecky dny. 20 Ve dnech jeho odstoupil Edom od
království Judského, a ustanovili nad sebou krále. 21
Tou příčinou táhl Jehoram do Seir, i všickni vozové s
ním. A vstav v noci, porazil Idumejské, kteříž jej byli
obklíčili, i hejtmany vozů, a lid utekl do stanů svých. 22
Však předce odstoupil Edom od království Judského
až do tohoto dne. Takž odstoupilo i Lebno téhož času.

23 O jiných pak věcech Jehoramových, a o všem,
cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských.
24 I usnul Jehoram s otci svými, a pochován jest s
otci svými v městě Davidově, kraloval pak Ochoziáš
syn jeho místo něho. 25 Léta dvanáctého Jorama
syna Achabova, krále Izraelského, počal kralovati
Ochoziáš syn Jehorama, krále Judského. 26 Ve
dvamecítma letech byl Ochoziáš, když počal kralovati,
a kraloval jeden rok v Jeruzalémě. Jméno matky jeho
bylo Atalia, dcera Amri krále Izraelského. 27 A chodil
cestou domu Achabova, čině, což jest zlého před
očima Hospodinovýma, jako i dům Achabův, nebo
byl zetěm domu Achabova. 28 Pročež vycházel s
Joramem synem Achabovým, na vojnu proti Hazaelovi
králi Syrskému, do Rámot Galád; ale porazili Syrští
Jorama. 29 A tak navrátil se král Joram, aby se hojil v
Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští v Ráma, když
bojoval s Hazaelem králem Syrským. Ochoziáš pak
syn Jehorama, krále Judského, přijel, aby navštívil
Jorama syna Achabova v Jezreel; nebo tam nemocen
byl.

9 Prorok pak Elizeus povolal jednoho z synů
prorockých, a řekl jemu: Přepaš bedra svá, a vezmi
tuto nádobku oleje do ruky své, a jdi do Rámot Galád.
2 A když tam přijdeš, uzříš tam Jéhu, syna Jozafata
syna Namsi. K němuž když přijdeš, vyvoláš ho z
prostředku bratří jeho, a uvedeš ho do nejtajnějšího
pokojíku. 3 A vezma nádobku oleje, vyleješ na hlavu
jeho a díš: Toto praví Hospodin: Pomazuji tebe za
krále nad Izraelem. A hned otevra dvéře, utec a
nemeškej se. 4 I odšel mládenec ten služebník
proroků do Rámot Galád. 5 A když přišel, aj, knížata
vojska seděli. I řekl: Mámť něco povědíti, ó kníže. I řekl
Jéhu: Komu ze všech nás? Odpověděl: Tobě, ó kníže.
6 Vyvstav tedy, všel do vnitřku. I vylil olej na hlavu
jeho a řekl jemu: Toto praví Hospodin, Bůh Izraelský:
Pomazuji tebe za krále nad lidem Hospodinovým, nad
Izraelem. 7 A zmorduješ dům Achaba pána svého;
neboť pomstím krve služebníků svých proroků, a krve
všech služebníků Hospodinových z ruky Jezábel.
8 A tak zahyne všecken dům Achabův, a vypléním
z domu Achabova močícího na stěnu, a zajatého
i zanechaného v Izraeli. 9 Učiním zajisté domu
Achabovu, jako domu Jeroboámovu syna Nebatova,
a jako domu Bázy syna Achiášova. 10 Jezábel pak
sežerou psi na poli Jezreel, a nebude, kdo by ji
pochoval. A rychle otevřev dvéře, utekl. 11 A když
Jéhu vyšel k služebníkům pána svého, řekl mu jeden:
Dobře-li se děje? Proč přišel ten blázen k tobě?
Odpověděl jim: Vy znáte člověka i řeč jeho. 12 I
řekli: Klamť jest, pověz nám medle. Kterýž řekl:
Takto a takto mluvil mi, řka: Toto praví Hospodin:
Pomazuji tě za krále nad Izraelem. 13 Tedy rychle
vzali jeden každý roucho své, a prostřeli pod něj na
nejvyšším stupni, a troubíce v troubu, pravili: Kralujeť
Jéhu. 14 Zatím spuntoval se Jéhu syn Jozafata, syna
Namsi, proti Joramovi, (když Joram ostříhaje Rámot
Galád spolu se vším Izraelem, před Hazaelem králem
Syrským, 15 Navrátil se byl Joram král, aby se hojil v
Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští, když bojoval
proti Hazaelovi králi Syrskému). A řekl Jéhu: Vidí-li
se vám, nechť nevychází žádný z města, kterýž by
šel a oznámil to v Jezreel. 16 I vsedl na vůz Jéhu a
jel do Jezreel, nebo Joram ležel tam. Ochoziáš také
král Judský přijel byl, aby navštívil Jorama. 17 V tom
strážný, kterýž stál na věži v Jezreel, když viděl houf
Jéhu přicházející, řekl: Vidím jakýsi houf. I řekl Joram:
Povolej jízdného, a pošli vstříc jim, aby se otázal:
Jest-li pokoj? 18 I vyjel jízdný proti nim a řekl: Takto
praví král: Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu: Co tobě do
pokoje? Jeď za mnou. Protož oznámil to strážný, řka:
Přijel posel až k nim, ale nevracuje se. 19 Ještě poslal
druhého jízdného. Kterýž přijel k nim a řekl: Takto
praví král: Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu: Co tobě do
pokoje? Jeď za mnou. 20 Opět oznámil to strážný, řka:
Přijel až k nim, ale nevrací se. Příjezd pak jest jako
příjezd Jéhu syna Namsi; nebo vztekle jede. 21 Tedy
řekl Joram: Zapřáhni. I zapřáhl k vozu jeho. Takž vyjel
Joram král Izraelský a Ochoziáš král Judský, každý
na voze svém, a vyjevše proti Jéhu, potkali se s ním
na poli Nábota Jezreelského. 22 I stalo se, když uzřel
Joram Jéhu, že řekl: Jest-liž pokoj, Jéhu? Odpověděl:
Jaký pokoj, poněvadž ještě smilství Jezábel matky
tvé a kouzelnictví její velmi mnohá trvají? 23 Pročež
obrátiv se Joram, utíkal a řekl Ochoziášovi: Zrada,
Ochoziáši! 24 Ale Jéhu pochytiv lučiště, postřelil
Jorama mezi ramenem jeho, tak že střela pronikla
srdce jeho. I padl na voze svém. 25 Zatím řekl Jéhu
Badakerovi, hejtmanu svému: Vezma, povrz jej na
pole Nábota Jezreelského; nebo pamatuješ, když
jsme já a ty jeli spolu za Achabem otcem jeho, že
Hospodin vynesl proti němu pohrůžku tuto, řka: 26
Zajisté krve Nábotovy a krve synů jeho, kterouž jsem
viděl včera, řekl Hospodin, pomstím na tobě na poli
tomto. Hospodin to řekl, nyní tedy vezma, povrz jej na
pole, vedlé řeči Hospodinovy. 27 Ochoziáš pak král
Judský uzřev to, utíkal cestou k domu zahradnímu.
Ale honil ho Jéhu a řekl: I toho zabíte na voze
jeho. Takž ho ranili, když vyjížděl k Guru, kteréž jest
podlé Jibleam. I utekl do Mageddo a tam umřel. 28
Kteréhož vloživše na vůz služebníci jeho, vezli jej do

Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobě jeho s otci jeho v
městě Davidově. 29 Léta jedenáctého Jorama syna
Achabova počal kralovati Ochoziáš nad Judou. 30
Potom Jéhu přijel do Jezreel. O čemž když uslyšela
Jezábel, ulíčila tvář svou, a ozdobila hlavu svou, a
vyhlédala z okna. 31 A když Jéhu jel skrze bránu,
řekla: Jest-li pokoj, ó Zamri, mordéři pána svého? 32
On pak pozdvih tváři své k oknu, řekl: Kdo drží se
mnou, kdo? I vyhlédli na něj dva či tři komorníci její.
33 Jimž řekl: Svrzte ji. Kteřížto svrhli ji. I pokropena
jest krví její stěna i koni; a tak pošlapal ji. 34 A když
přijel, jedl a pil, a řekl: Pohleďte již na tu zlořečenou a
pochovejte ji, nebť jest dcera královská. 35 Protož
odšedše, aby ji pochovali, nenalezli z ní než leb a
nohy a dlaně rukou. 36 A navrátivše se, pověděli
jemu. Kterýž řekl: Slovo Hospodinovo jest, kteréž
mluvil skrze služebníka svého, Eliáše Tesbitského,
řka: Na poli Jezreel žráti budou psi tělo Jezábel. 37
Budiž tedy tělo Jezábel na poli Jezreel, jako hnůj na
svrchku pole, tak aby žádný neřekl: Tato jest Jezábel.

10 Měl pak Achab sedmdesáte synů v Samaří.
I napsal Jéhu list, a poslal jej do Samaří k
knížatům Jezreelským, starším, a kteříž chovali syny
Achabovy, s tímto poručením: 2 Hned jakž vás dojde
list tento, poněvadž u vás jsou synové pána vašeho,
jsou i vozové u vás, i koni, i město hrazené a zbroj, 3
Vyberte nejlepšího a nejzpůsobnějšího z synů pána
svého, a posaďte na stolici otce jeho, a bojujte za dům
pána svého. 4 Kteříž bojíce se náramně, pravili: Aj,
dva králové neostáli před ním, a kterak my ostojíme?
5 A tak poslal ten, kterýž byl ustanoven nad domem,
a kterýž ustanoven byl nad městem, i starší, a kteříž
chovali syny Achabovy, k Jéhu, řkouce: Služebníci
tvoji jsme, a všecko, což nám rozkážeš, učiníme.
Neustanovíme žádného krále; což se tobě dobře líbí,
učiň. 6 I napsal k nim list po druhé, řka: Jste-li moji a
hlasu mého posloucháte-li, vezmouce hlavy všech
synů pána svého, přiďte ke mně zítra o tomto času
do Jezreel. (Synů pak králových bylo sedmdesáte
mužů u nejpřednějších v městě, kteříž chovali je.) 7
Tedy stalo se, jakž jich došel list ten, že zjímali syny
královské, a zbili sedmdesáte mužů, a vkladše hlavy
jejich do košů, poslali je k němu do Jezreel. 8 A
přišed posel, oznámil jemu, řka: Přinesli hlavy synů
královských. A on řekl: Skladte je na dvě hromady u
vrat brány až do jitra. 9 Potom ráno vyšed, postavil se
a řekl všemu lidu: Spravedliví jste vy. Aj, já spuntoval
jsem se proti pánu svému a zabil jsem jej; kdo by
pobil tyto všecky? 10 Věztež nyní, žeť nepochybilo
nižádné slovo Hospodinovo, kteréž mluvil Hospodin
proti domu Achabovu, ale vykonal Hospodin to, což
byl mluvil skrze služebníka svého Eliáše. 11 A tak
pobil Jéhu všecky, kteříž pozůstali z domu Achabova
v Jezreel, i všecky nejpřednější jeho, i známé jeho, i
kněží jeho, tak že nezůstalo z nich žádného živého.
12 Potom vstav, odebral se a jel do Samaří, a již byl
v Betekedu pastýřů na cestě. 13 I nalezl tam Jéhu
bratří Ochoziáše, krále Judského, a řekl: Kdo jste
vy? Odpověděli: Jsme bratří Ochoziášovi a jdeme,
abychom pozdravili synů králových a synů královny.
14 Tedy řekl: Zjímejte je živé. I zjímali je živé, a pobili
je u čisterny v Betekedu, čtyřidceti a dva muže, a
nezůstal z nich žádný. 15 Potom bera se odtud,
nalezl Jonadaba syna Rechabova, kterýž se s ním
potkal, a pozdravil ho. I řekl jemu: Jest-liž srdce tvé
přímé, jako jest srdce mé s srdcem tvým? Odpověděl
Jonadab: Jest, arci jest. Řekl Jéhu: Podejž mi ruky
své. I podal mu ruky své. A on kázal mu vsednouti k
sobě na vůz, 16 A řekl: Pojeď se mnou, a viz horlivost
mou pro Hospodina. A tak vezli jej na voze jeho. 17
Když pak přijel do Samaří, pobil všecky, kteříž byli
pozůstali z domu Achabova v Samaří, a vyhladil jej
vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil k Eliášovi.
18 Zatím shromáždiv Jéhu všecken lid, řekl jim: Achab
málo sloužil Bálovi, Jéhu bude mu více sloužiti. 19
Protož nyní všecky proroky Bálovy, všecky služebníky
jeho, a všecky kněží jeho svolejte ke mně, ať žádný
tam nezůstává; nebo velikou obět budu obětovati
Bálovi. Kdož by koli nebyl přítomen, nezůstane živ.
Ale Jéhu činil to chytře, aby vyhladil ctitele Bálovy. 20
Řekl také Jéhu: Zasvěťte svátek Bálovi. I prohlásili
jej. 21 Rozeslal zajisté Jéhu po vší zemi Izraelské. I
sešli se všickni ctitelé Bálovi, tak že nezůstalo ani
jednoho, ješto by nepřišel. A když vešli do domu
Bálova, naplněn jest dům Bálův, od jednoho konce až
do druhého. 22 Tedy řekl tomu, kterýž vládl rouchem:
Vynes roucha všechněm ctitelům Bálovým. I přinesl
jim roucha. 23 Potom všel i Jéhu a Jonadab syn
Rechabův do domu Bálova, a řekl ctitelům Bálovým:
Vyhledejte a vizte, ať není zde s vámi někdo z ctitelů
Hospodinových, kromě samých ctitelů Bálových. 24
A tak vešli, aby obětovali oběti a zápaly. Jéhu pak
postavil sobě vně osmdesáte mužů, jimž byl řekl:
Jestliže kdo uteče z lidí těch, kteréž já uvozuji vám v
ruce vaše, život váš za život jeho. 25 I stalo se, když
kněz dokonal obětování zápalu, řekl Jéhu drabantům
a hejtmanům: Vejdětež a zbíte je, ať žádný neuchází.
Kteřížto pobili je ostrostí meče, a rozmetali těla jejich
drabanti a hejtmané. Potom šli dále do každého
města, kdež byl dům Bálův, 26 A vymítajíce modly z
domu Bálova, pálili je. 27 Zkazili také modlu Bálovu,

a zbořivše dům jeho, nadělali z něho záchodů až
do dnešního dne. 28 A tak vyplénil Jéhu Bále z lidu
Izraelského. 29 A však proto od hříchů Jeroboáma
syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele,
neodstoupil Jéhu, totiž od těch telat zlatých, kteráž
byla v Bethel a v Dan. 30 Tedy řekl Hospodin Jéhu:
Poněvadž jsi snažně vykonal to, což dobrého jest
před očima mýma, a všecky věci, kteréž jsem měl v
srdci svém, učinil jsi domu Achabovu, synové tvoji až
do čtvrtého pokolení seděti budou na stolici Izraelské.
31 Ale Jéhu nebyl toho pilen, aby chodil v zákoně
Hospodina, Boha Izraelského, celým srdcem svým,
aniž odstoupil od hříchů Jeroboáma, kterýž byl uvedl
v hříchy lid Izraelský. 32 Za těch dnů počal Hospodin
zmenšovati Izraele; nebo je porazil Hazael po všech
končinách Izraelských, 33 Od Jordánu, proti východu
slunce, všecku zemi Galád, Gádovu a Rubenovu i
Manassesovu, od Aroer, kteréž jest při potoku Arnon,
tak Galád jako Bázan. 34 O jiných věcech Jéhu, a
cožkoli činil, i o vší síle jeho, sepsáno jest v knize o
králích Izraelských. 35 I usnul Jéhu s otci svými, a
pochovali jej v Samaří, a kraloval Joachaz syn jeho
místo něho. 36 Dnů pak, v nichž kraloval Jéhu nad
lidem Izraelským v Samaří, bylo let osmmecítma.

11 Atalia pak matka Ochoziášova viduci, že umřel
syn její, vstavši, pomordovala všecko símě
královské. 2 Ale Jozaba dcera krále Jehorama,
sestra Ochoziášova, vzala Joasa syna Ochoziášova,
a ukradši ho z prostředku synů královských, kteříž
mordováni byli, skryla jej i s chůvou jeho v pokoji,
kdež lůže byla. A tak skryli ho před Atalií, a není
zamordován. 3 I byl s ní v domě Hospodinově tajně
za šest let, v nichž Atalia kralovala nad zemí. 4 Léta
sedmého poslav Joiada, povolal setníků, hejtmanů a
drabantů. I uvedl je k sobě do domu Hospodinova, a
učinil s nimi smlouvu, a zavázav je přísahou v domě
Hospodinově, ukázal jim syna králova. 5 A přikázal
jim, řka: Tato jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás,
kteříž přicházíte v sobotu, a držíte stráž, bude při
domě králově, 6 A díl třetí bude u brány Sur, a třetí
díl bude u brány za drabanty, a budete stráž držeti,
ostříhajíce domu tohoto před outokem. 7 Vy pak
všickni, kteříž byste odjíti měli v sobotu, po vykonání
povinnosti při domě Hospodinově, ve dvě poboční
stráže rozdělení, buďte při králi. 8 A tak obstoupíte
krále vůkol, jeden každý majíce braň svou v rukou
svých. Kdož by pak šel do šiku vašeho, ať umře; a
budete při králi, když bude vycházeti i když bude
vcházeti. 9 Protož učinili setníci ti všecky věci tak, jakž
byl rozkázal Joiada kněz, a vzavše jeden každý muže
své, kteříž přicházeli v sobotu a kteříž odcházeli v
sobotu, přišli k Joiadovi knězi. 10 I dal kněz setníkům
kopí a pavézy, kteréž byly Davida krále, a kteréž byly
v domě Hospodinově. 11 Stáli pak ti drabanti, jeden
každý držíce braň svou v ruce své, od pravé strany
domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti domu
při králi vůkol. 12 Tedy vyvedl syna králova, a vstavil
na něj korunu a ozdobu. I ustanovili jej králem a
pomazali ho, a plésajíce rukama, říkali: Živ buď král!
13 V tom uslyševši Atalia hluk plésajícího lidu, vešla k
lidu do domu Hospodinova. 14 A když pohleděla, a aj,
král stál na místě vyšším, vedlé obyčeje s knížaty, a
trouby byly před králem, a všecken lid země byl vesel,
i troubili v trouby. Tedy roztrhla Atalia roucho své a
zkřikla: Spiknutí, spiknutí! 15 Protož rozkázal Joiada
kněz těm setníkům ustaveným nad vojskem, řka jim:
Pusťte ji prostředkem řadu, a i toho, kdož by za ní
šel, zabíte mečem. Nebo byl řekl kněz: Ať není zabita
v domě Hospodinově. 16 I pustili ji. Ale když přišla
na cestu, kudy koni vcházejí do domu královského,
tu jest zabita. 17 Tedy učinil Joiada smlouvu mezi
Hospodinem a mezi králem, i mezi lidem, aby byli lid
Hospodinův; též mezi králem a mezi lidem. 18 Potom
šel všecken lid země do domu Bálova, a zbořili jej, i
oltáře jeho a obrazy jeho v kusy stroskotali; Matana
také kněze Bálova zabili před oltáři. Kněz pak znovu
nařídil přisluhující v domě Hospodinově. 19 A pojav ty
setníky a hejtmany, i drabanty se vším lidem země,
provázeli krále z domu Hospodinova, a přišli cestou k
bráně drabantů do domu královského. Kdežto posadil
se na stolici královské. 20 I veselil se všecken lid
země, a město se upokojilo. Atalii pak zabili mečem
u domu královského. 21 A byl Joas v sedmi letech,
když počal kralovati.

12 Léta sedmého Jéhu počal kralovati Joas, a
kraloval čtyřidceti let v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho bylo Sebia z Bersabé. 2 I činil Joas,
což dobrého jest před očima Hospodinovýma po
všecky dny své, pokudž ho vyučoval Joiada kněz. 3
A však výsosti nebyly zkaženy, ještě lid obětoval a
kadil na těch výsostech. 4 Řekl pak Joas kněžím:
Všecky peníze svaté, kteréž se vnášejí do domu
Hospodinova, totiž peníze těch, kteříž jdou v počet, a
peníze ceny za osobu jednoho každého, a všecky
peníze, kteréž by kdo dobrovolně uložil dáti do
domu Hospodinova, 5 Vezmou kněží k sobě, jeden
každý od známého svého, a oni opraví zbořeniny
domu všudy, kdež by bylo zboření. 6 Stalo se
potom léta dvadcátého třetího krále Joasa, když
ještě neopravili kněží zbořenin chrámových, 7 Že

povolal král Joas Joiady kněze i jiných kněží, a řekl
jim: Proč neopravujete zbořenin chrámových? Protož
nyní nepřijímejte peněz od známých svých, ale na
zbořeniny domu dávejte je. 8 Jemuž povolivše kněží,
nebrali peněz od lidu, ani neopravovali domu. 9
Protož Joiada kněz vzav jednu truhlici, udělal díru v
víku jejím, a postavil ji vedlé oltáře po pravé straně,
kudy se vchází do domu Hospodinova. I postavili tu
kněží ostříhající prahu i všech peněz, kteréž vnášíny
byly do domu Hospodinova. 10 A když rozuměli, že
by mnoho peněz bylo v truhlici, tedy přicházel kancléř
královský a kněz nejvyšší, a sčetše, schovávali ty
peníze, kteréž se nalézaly v domě Hospodinově. 11
Odkudž vydávali peníze hotové v ruce řemeslníků
postavených nad dílem domu Hospodinova, a ti
obraceli je na tesaře a dělníky, kteříž opravovali
dům Hospodinův, 12 Totiž na zedníky a kameníky,
a k jednání dříví i tesaného kamení, aby opraveny
byly zbořeniny domu Hospodinova, i na všecko to,
což obráceno mělo býti na dům k opravě jeho. 13
A však nebylo děláno do domu Hospodinova číší
stříbrných, žaltářů, kotlíků, trub a žádné nádoby zlaté,
ani nádoby stříbrné z peněz, kteréž přinášíny byly do
domu Hospodinova, 14 Ale těm, kteříž představeni
byli nad dílem, dávali je, a opravovali na ně dům
Hospodinův. 15 Aniž žádali počtu od mužů těch, jimž
v ruce peníze dávali, aby platili dělníkům; nebo věrně
dělali. 16 Peněz za vinu, a peněz za hříchy nebylo
vnášíno do domu Hospodinova; kněžím se dostávaly.
17 Tedy vytáhl Hazael král Syrský, a bojoval proti Gát
a dobyl ho. Potom obrátil Hazael tvář svou, aby táhl
proti Jeruzalému. 18 Protož pobral Joas král Judský
všecky věci svaté, kterýchž byli nadali Jozafat a
Jehoram a Ochoziáš, otcové jeho, králové Judští, i to,
čehož sám posvětil, i všecko zlato, kteréž se nalezlo
v pokladích domu Hospodinova a domu královského,
a poslal k Hazaelovi králi Syrskému. I odtáhl od
Jeruzaléma. 19 O jiných pak činech Joasových, a
cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských. 20
Potom povstavše služebníci jeho, spikli se spolu, a
zabili Joasa v Betmillo, kudy se chodí do Silla, 21
Totiž Jozachar syn Simatův, a Jozabad syn Somerův.
Ti služebníci jeho zabili ho, a umřel. I pochovali jej s
otci jeho v městě Davidově, a kraloval Amaziáš syn
jeho místo něho.

13 Léta třimecítmého Joasa syna Ochoziáše, krále
Judského, kraloval Joachaz syn Jéhu nad
Izraelem v Samaří sedmnácte let. 2 A činil to, což jest
zlého před očima Hospodinovýma; nebo následoval
hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k
hřešení Izraele, a neuchýlil se od nich. 3 I rozhněvala
se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v
ruku Hazaele krále Syrského, a v ruku Benadada
syna Hazaelova po všecky ty dny. 4 Ale když se modlil
Joachaz Hospodinu, vyslyšel jej Hospodin. Viděl
zajisté trápení Izraelské, že je ssužoval král Syrský. 5
Protož dal Hospodin Izraelovi vysvoboditele, a vyšli z
ruky Syrských, i bydlili synové Izraelští v příbytcích
svých jako kdy prvé. 6 Však proto neodstoupili od
hříchů domu Jeroboámova, kterýž přivedl k hřešení
Izraele, nýbrž v nich chodili, ano i háj ještě zůstával v
Samaří, 7 Ačkoli nezanechal Joachazovi lidu, kromě
padesáti jízdných a desíti vozů a desíti tisíců pěších;
nebo je pohubil král Syrský, a setřel je jako prach
při mlácení. 8 O jiných pak činech Joachazových,
a cožkoli činil, i o síle jeho zapsáno jest v knize o
králích Izraelských. 9 I usnul Joachaz s otci svými, a
pochovali ho v Samaří. Kraloval pak Joas syn jeho
místo něho. 10 Léta třidcátého sedmého Joasa krále
Judského kraloval Joas syn Joachazův nad Izraelem
v Samaří šestnácte let. 11 A činil to, což jest zlého
před očima Hospodinovýma, neuchýliv se od žádných
hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k
hřešení Izraele, ale chodil v nich. 12 O jiných pak
činech Joasových, i cožkoli činil, i o síle jeho, kterouž
bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, zapsáno jest
v knize o králích Izraelských. 13 I usnul Joas s otci
svými, a sedl Jeroboám na stolici jeho. I pochován
jest Joas v Samaří s králi Izraelskými. 14 Elizeus
pak roznemohl se nemocí těžkou, v kteréž i umřel. A
přišel byl k němu Joas král Izraelský, a pláče nad
ním, řekl: Otče můj, otče můj, vozové Izraelští a
jízdo jeho! 15 Ale Elizeus řekl jemu: Vezmi lučiště a
střely. I vzav, přinesl k němu lučiště a střely. 16 Řekl
dále králi Izraelskému: Vezmi v ruku svou lučiště. I
vzal je v ruku svou. Vložil také Elizeus ruce své na
ruce královy. 17 A řekl: Otevři to okno k východu. A
když otevřel, řekl Elizeus: Střeliž. I střelil. Tedy řekl:
Střela spasení Hospodinova a střela vysvobození
proti Syrským; nebo porazíš Syrské v Afeku, až i do
konce vyhladíš je. 18 Opět řekl: Vezmi střely. I vzal.
Tedy řekl králi Izraelskému: Střílej k zemi. I střelil po
třikrát, potom tak nechal. 19 Pročež rozhněvav se na
něj muž Boží, řekl: Měls pětkrát neb šestkrát střeliti,
ješto bys byl porazil Syrské, ažbys je i do konce byl
vyhladil; nyní pak jen po třikrát porazíš Syrské. 20
Potom umřel Elizeus, a pochovali ho. Lotříkové pak
Moábští vtrhli do země nastávajícího roku. 21 I stalo
se, když pochovávali jednoho, že uzřevše ty lotříky,
uvrhli muže toho do hrobu Elizeova. Kterýžto muž,
jakž tam padl, a dotekl se kostí Elizeových, ožil a vstal

na nohy své. 22 Hazael pak král Syrský, ssužoval
Izraele po všecky dny Joachaza. 23 A milostiv jsa
jim Hospodin, slitoval se nad nimi, a popatřil na
ně, pro smlouvu svou s Abrahamem, s Izákem a s
Jákobem, a nechtěl jich zahladiti, aniž zavrhl jich od
tváři své až do tohoto času. 24 I umřel Hazael král
Syrský, a kraloval Benadad syn jeho místo něho. 25
Protož Joas syn Joachazův pobral zase města z ruky
Benadada syna Hazaelova, kteráž byl vzal z ruky
Joachaza otce jeho válečně; nebo po třikrát porazil
ho Joas, a navrátil města Izraelská.

14 Léta druhého Joasa syna Joachaza, krále
Izraelského, kraloval Amaziáš syn Joasa, krále
Judského. 2 V pětmecítma letech byl, když počal
kralovati, a kraloval dvadceti devět let v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma. 3 Ten činil
to, což dobrého jest před očima Hospodinovýma,
ačkoli ne tak jako David otec jeho. Všecko, což činil
Joas otec jeho, tak činil. 4 A však výsostí nezkazili,
ještě lid obětoval a kadil na výsostech. 5 I stalo se,
když upevněno bylo království v ruce jeho, že pobil
služebníky své, kteříž byli zabili krále otce jeho. 6
Synů pak těch vražedlníků nepobil, jakož jest psáno
v knize zákona Mojžíšova, kdež přikázal Hospodin,
řka: Nebudout' na hrdle trestáni otcové za syny,
aniž synové trestáni budou na hrdle za otce, ale
jeden každý za svůj hřích umře. 7 On také porazil
Idumejských v údolí solnatém deset tisíců, a dobyl
Sela bojem. I nazval jméno jeho Jektehel až do
tohoto dne. 8 Tedy poslal Amaziáš posly k Joasovi
synu Joachaza, syna Jéhu krále Izraelského, řka:
Nuže, pohleďme sobě v oči. 9 Zase poslal Joas král
Izraelský k Amaziášovi králi Judskému a řekl: Bodlák,
kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka:
Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo
tudy zvíře polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo
ten bodlák. 10 Že jsi mocně porazil Idumejské, protož
pozdvihlo tě srdce tvé. Chlub se a sed' v domě svém.
I proč se máš plésti v neštěstí, abys padl ty i Juda s
tebou? 11 Ale Amaziáš neuposlechl. Protož vytáhl
Joas král Izraelský, a pohleděli sobě v oči, on s
Amaziášem králem Judským u Betsemes Judova.
12 I poražen jest Juda od Izraele, a utíkali jeden
každý do příbytků svých. 13 Amaziáše pak krále
Judského, syna Joasa syna Ochoziášova, jal Joas
král Izraelský u Betsemes, a přitáh do Jeruzaléma,
zbořil zed Jeruzalémskou, od brány Efraim až k bráně
úhlu, na čtyři sta loktů. 14 A pobral všecko zlato i
stříbro, a všecky nádoby, kteréž se nalézaly v domě
Hospodinově a v pokladích domu královského, také
i mládence zastavené, a navrátil se do Samaří. 15
O jiných pak činech Joasa, kteréž činil, i síle jeho,
a kterak bojoval proti Amaziášovi králi Judskému,
psáno jest v knize o králích Izraelských. 16 I usnul
Joas s otci svými, a pochován jest v Samaří s králi
Izraelskými, i kraloval Jeroboám syn jeho místo něho.
17 Živ pak byl Amaziáš syn Joasův, král Judský,
po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského,
patnácte let. 18 O jiných pak věcech Amaziášových
psáno jest v knize o králích Judských. 19 Potom
spuntovali se proti němu v Jeruzalémě, a on utekl do
Lachis. Protož poslali za ním do Lachis, a zamordovali
ho tam. 20 Odkudž odnesli jej na koních, a pochován
jest v Jeruzalémě s otci svými v městě Davidově. 21
Tedy všecken lid Judský vzali Azariáše, kterýž byl v
šestnácti letech, a ustanovili ho za krále na místě
otce jeho Amaziáše. 22 Ont' jest vzdělal Elat a dobyl
ho Judovi, když byl již usnul král s otci svými. 23 Léta
patnáctého Amaziáše syna Joasa, krále Judského,
kraloval Jeroboám syn Joasa, krále Izraelského, v
Samaří čtyřidceti a jedno léto. 24 A činil to, což
jest zlého před očima Hospodinovýma, neuchýliv
se od žádných hříchů Jeroboáma syna Nebatova,
kterýž k hřešení přivedl Izraele. 25 On zase dobyl
končin Izraelských od toho místa, kudy se jde do
Emat, až k moři pustému, vedlé řeči Hospodina Boha
Izraelského, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého
Jonáše syna Amaty proroka, kterýž byl z Gethefer. 26
Nebo viděl Hospodin trápení Izraele těžké náramně,
a že jakož zajatý, tak i zanechaný s nic býti nemůže,
aniž jest, kdo by spomohl Izraelovi. 27 A nemluvil
Hospodin, že by chtěl zahladiti jméno Izraele, aby
ho nebylo pod nebem; protož vysvobodil je skrze
Jeroboáma syna Joasova. 28 O jiných pak věcech
Jeroboámových, a cožkoli činil, i o síle jeho, a kterak
bojoval, jak zase dobyl Damašku a Emat Judova
Izraelovi, psáno jest v knize o králích Izraelských. 29 I
usnul Jeroboám s otci svými, s králi Izraelskými, a
kraloval Zachariáš syn jeho místo něho.

15 Léta sedmmecítmého Jeroboáma krále
Izraelského kraloval Azariáš syn Amaziáše,
krále Judského. 2 V šestnácti letech byl, když počal
kralovati, a kraloval padesáte dvě létě v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Jecholia z Jeruzaléma. 3 Ten
činil, což dobrého jest před očima Hospodinovýma
vedlé všech věcí, kteréž činil Amaziáš otec jeho. 4
A však výsostí nezkazili, ještě lid obětoval a kadil
na výsostech. 5 Ranil pak Hospodin krále, tak že
byl malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domě
obzvláštním. Pročež Jotam syn královský držel správu

nad domem, soudě lid země. 6 O jiných pak činech
Azariášových, i cožkoli činil, psáno jest v knize o
králích Judských. 7 I usnul Azariáš s otci svými,
a pochovali jej s otci jeho v městě Davidově, a
kraloval Jotam syn jeho místo něho. 8 Léta třidcátého
osmého Azariáše krále Judského kraloval Zachariáš
syn Jeroboamův nad Izraelem v Samaří šest měsíců.
9 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma,
jakž činívali otcové jeho, neuchýliv se od hříchů
Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení
Izraele. 10 I spikl se proti němu Sallum syn Jábes a
bil ho před lidem, i zabil jej a kraloval místo něho.
11 O jiných pak věcech Zachariášových zapsáno
jest v knize o králích Izraelských. 12 Tot' jest slovo
Hospodinovo, kteréž mluvil k Jéhu, řka: Synové tvoji
do čtvrtého kolena seděti budou na stolici Izraelské.
A tak se stalo. 13 Sallum syn Jábesův kraloval léta
třidcátého devátého Uziáše krále Judského, a kraloval
jeden měsíc v Samaří. 14 Nebo přitáhl Manahem syn
Gádi z Tersa, a přišed do Samaří, porazil Sallum syna
Jábes v Samaří, a zabiv jej, kraloval na místě jeho.
15 O jiných pak činech Sallum i spiknutí jeho, kteréž
učinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. 16
Tehdy pohubil Manahem město Tipsach, a všecky,
kteříž byli v něm, i všecky končiny jeho od Tersa,
proto že mu ho neotevřeli. I pomordoval je, a všecky
těhotné jejich zroztínal. 17 Léta třidcátého devátého
Azariáše krále Judského kraloval Manahem syn Gádi
nad Izraelem v Samaří za deset let. 18 A činil to, což
jest zlého před očima Hospodinovýma, neodvrátiv
se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, (kterýž
přivedl Izraele k hřešení,) po všecky dny své. 19
Když pak vytáhl Ful král Assyrský proti zemi té, dal
Manahem Fulovi deset tisíc centnéřů stříbra, aby
mu byl nápomocen k utvrzení království v rukou
jeho. 20 I uložil Manahem daň na Izraele, na všecky
bohaté, aby dávali králi Assyrskému jeden každý po
padesáti lotech stříbra. Takž obrátiv se král Assyrský,
nemeškal se více tu v zemi. 21 O jiných pak činech
Manahemových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize
o králích Izraelských. 22 I usnul Manahem s otci
svými, a kraloval Pekachia syn jeho místo něho. 23
Léta padesátého Azariáše, krále Judského, kraloval
Pekachia syn Manahemův nad Izraelem v Samaří
dvě létě. 24 A činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, neuchýliv se od hříchů Jeroboáma
syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele. 25
Tedy spuntoval se proti němu Pekach syn Romeliův,
hejtman jeho, s Argobem i s Ariášem, a zabil jej v
Samaří na paláci domu královského, maje s sebou
padesáte mužů Galádských. A zabiv jej, kraloval
místo něho. 26 Jiní pak skutkové Pekachia a všecko,
což činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
27 Léta padesátého druhého Azariáše krále Judského
kraloval Pekach syn Romeliův nad Izraelem v Samaří
dvadceti let. 28 A činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, aniž odstoupil od hříchů Jeroboáma
syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele. 29 Za
dnů Pekacha krále Izraelského přitáhl Tiglatfalazar
král Assyrský, a vzal Jon a Abel, dům Maacha a
Janoe, Kedes a Azor, i Galád a Galilei, i všecku zemi
Neftalím, a přenesl obyvatele jejich do Assyrie. 30
Tedy spuntoval se Ozee syn Ela, proti Pekachovi
synu Romeliovu, a raniv ho, zabil jej, a kraloval na
místě jeho léta dvadcátého Jotama syna Uziášova.
31 O jiných pak činech Pekachových, a cožkoli činil,
zapsáno jest v knize o králích Izraelských. 32 Léta
druhého Pekacha syna Romelia, krále Izraelského,
kraloval Jotam syn Uziáše, krále Judského. 33
V pětmecítma letech byl, když počal kralovati, a
šestnácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho
Jerusa, dcera Sádochova. 34 A činil to, což pravého
jest před očima Hospodinovýma. Všecko, jakž činil
Uziáš otec jeho, tak činil. 35 A však výsosti nebyly
zkaženy, ještě lid obětoval a kadil na výsostech. On
vystavěl bránu hořejší domu Hospodinova. 36 O
jiných pak činech Jotamových, a cožkoli činil, zapsáno
jest v knize o králích Judských. 37 Za dnů těch počal
Hospodin posílati na Judu Rezina krále Syrského a
Pekacha syna Romeliova. 38 I usnul Jotam s otci
svými, a pochován jest s otci svými v městě Davida
otce svého. I kraloval Achas syn jeho místo něho.

16 Sedmnáctého léta Pekacha syna Romeliova
kraloval Achas syn Jotama, krále Judského. 2
Ve dvadcíti letech byl Achas, když kralovati počal,
a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě, ale nečinil
toho, což pravého jest, před Hospodinem Bohem
svým, jako David otec jeho. 3 Nýbrž chodil po cestě
králů Izraelských; nadto i syna svého dal provésti
skrze oheň vedlé ohavností pohanských, kteréž byl
Hospodin vyplénil před oblíčejem synů Izraelských. 4
Obětoval také a kadil na výsostech a na pahrbcích, i
pod každým stromem zeleným. 5 Tedy vytáhl Rezin
král Syrský a Pekach syn Romeliášův, král Izraelský,
proti Jeruzalému k boji, a oblehli Achasa. Ale nemohli
ho dobyti. 6 (Toho času Rezin král Syrský odtrhl
zase město Elat k Syrii, a vyplénil Židy z Elot; Syrští
pak přišedše do Elat, bydlili tam až do dnešního
dne.) 7 I poslal Achas posly k Tiglatfalazarovi králi
Assyrskému, řka: Služebník tvůj a syn tvůj jsem,
přitáhni a vysvobod' mne z ruky krále Syrského, a

z ruky krále Izraelského, kteříž povstali proti mně.
8 A pobrav Achas stříbro a zlato, kteréž se nalézti
mohlo v domě Hospodinově a v pokladích domu
královského, poslal králi Assyrskému dar. 9 Tedy
povolil jemu král Assyrský, a přitáhl k Damašku a
dobyl ho, a přenesl obyvatele jeho do Kir, Rezina pak
zabil. 10 I vypravil se král Achas vstříc Tiglatfalazarovi
králi Assyrskému do Damašku. A uzřev král Achas
oltář v Damašku, poslal k Uriášovi knězi podobenství
toho oltáře, a formu jeho vedlé všelikého díla jeho. 11
I vzdělal Uriáš kněz oltář vedlé všeho toho, což byl
poslal král Achas z Damašku. Tak učinil kněz Uriáš,
prvé než se vrátil král Achas z Damašku. 12 Když se
pak navrátil král z Damašku, uzřev ten oltář přistoupil
k němu a obětoval na něm. 13 A tak zapálil zápal
svůj i suchou obět svou, a obětoval obět mokrou
svou, a pokropil krví oltáře z pokojných obětí svých.
14 Oltář pak měděný, kterýž byl před Hospodinem,
přenesl z přední strany domu, aby nestál mezi oltářem
jeho a mezi domem Hospodinovým, a postavil jej
po boku oltáře svého k půlnoci. 15 I přikázal král
Achas knězi Uriášovi, řka: Na větším oltáři obětuj
zápaly jitřní, a obět suchou večerní, a obět zápalnou
královskou s obětí suchou její, i obět zápalnou všeho
lidu země, a oběti suché jejich, i oběti mokré jejich,
a všelikou krví zápalu a všelikou krví oběti kropiti
budeš na něj, oltář pak měděný bude mi k doptávání
se Boha. 16 Tedy učinil Uriáš kněz všecko, jakž mu
přikázal Achas. 17 Osekal také král Achas přepásaní
podstavků, a odjal od nich pánve, a moře složil s volů
měděných, kteříž byli pod ním, a položil je na dláždění
kamenné. 18 Zastření také sobotní, kteréž byli udělali
v domě, a vcházení královské z zevnitř odjal od domu
Hospodinova, boje se krále Assyrského. 19 Jiní pak
skutkové krále Achasa, kteréž činil, zapsáni jsou v
knize o králích Judských. 20 I usnul Achas s otci
svými, a pochován jest s nimi v městě Davidově, a
kraloval Ezechiáš syn jeho místo něho.

17 Léta dvanáctého Achasa krále Judského kraloval
Ozee syn Ela v Samaří nad Izraelem devět let.
2 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýma,
ač ne tak jako jiní králové Izraelští, kteříž byli před
ním. 3 Proti němuž přitáhl Salmanazar král Assyrský.
I učiněn jest Ozee služebníkem jeho, a dával mu
plat. 4 Shledal pak král Assyrský při Ozee puntování;
nebo poslal posly k Sua králi Egyptskému, a neposílal
králi Assyrskému ročního platu. Protož oblehl ho král
Assyrský, a svázaného dal do žaláře. 5 I táhl král
Assyrský po vší zemi; přitáhl také do Samaří, a ležel
u ní tři léta. 6 Léta pak devátého Ozee vzal král
Assyrský Samaří, a přenesl Izraele do Assyrie, a
osadil je v Chelach a v Chabor při řece Gozan, a v
městech Médských. 7 To se stalo, proto že hřešili
synové Izraelští proti Hospodinu Bohu svému, kterýž
je vyvedl z země Egyptské, aby nebyli pod mocí
Faraona krále Egyptského, a ctili bohy cizí, 8 Chodíce
v ustanoveních pohanů, (kteréž byl vyvrhl Hospodin
od tváři synů Izraelských,) a králů Izraelských, kteráž
nařídili. 9 Přesto pokrytě se měli synové Izraelští,
činíce to, což není dobrého před Hospodinem Bohem
svým, a vzdělali sobě výsosti ve všech městech
svých, od věže strážných až do města hrazeného. 10
A nastavěli sobě obrazů i hájů na všelikém pahrbku
vysokém, a pod každým stromem zeleným, 11
Zapalujíce tam vonné věci na všech výsostech, rovně
jako pohané, kteréž vyhnal Hospodin od tváři jejich.
A činili věci nejhorší, popouzejíce Hospodina. 12
A sloužili bohům nečistým, o nichž byl Hospodin
řekl jim, aby nečinili toho. 13 I osvědčoval Hospodin
proti Izraelovi a proti Judovi skrze všecky proroky
i všecky vidoucí, řka: Odvraťte se od cest svých
zlých, a ostříhejte přikázaní mých a ustanovení mých
vedlé všeho zákona, kterýž jsem vydal otcům vašim,
a kterýž jsem poslal k vám skrze služebníky své
proroky. 14 Však neposlechli, ale zatvrdili šíji svou,
jako i otcové jejich šíje své, kteříž nevěřili v Hospodina
Boha svého. 15 A opovrhli ustanovení jeho i smlouvu
jeho, kterouž učinil s otci jejich, i osvědčování jeho,
kterýmiž se jim osvědčoval, a odešli po marnosti, a
marní učiněni jsou, následujíce pohanů, kteříž byli
vůkol nich, o nichž jim byl přikázal Hospodin, aby
nečinili jako oni. 16 A opustivše všecka přikázaní
Hospodina Boha svého, udělali sobě slitinu, dvé
telat a háj, a klaněli se všemu vojsku nebeskému;
sloužili také Bálovi. 17 A vodili syny své a dcery
své skrze oheň, a obírali se s hádáním a kouzly, a
tak vydali se v činění toho, což jest zlé před očima
Hospodinovýma, popouzejíce ho. 18 Protož rozhněval
se Hospodin náramně na Izraele, a zahnal je od tváři
své, nezanechav z nich nic, kromě samého pokolení
Judova. 19 Ano i Juda neostříhal přikázaní Hospodina
Boha svého, ale chodili v ustanoveních Izraelských,
kteráž byli nařídili. 20 A protož opovrhl Hospodin
všecko símě Izraelské a ssužoval je, a vydal je v
ruku loupežníků, až je i zavrhl od tváři své. 21 Nebo
odtrhl Izraele od domu Davidova, a krále ustanovili
Jeroboáma syna Nebatova, Jeroboám pak odvrátil
Izraele od následování Hospodina, a přivedl je k
hřešení hříchem velikým. 22 A chodili synové Izraelští
ve všech hříších Jeroboámových, kteréž on činil, a
neodstoupili od nich, 23 Až zavrhl Hospodin Izraele

od tváři své, jakož byl mluvil skrze všecky služebníky
své proroky. I vyhnán jest Izrael z země své do
Assyrie až do tohoto dne. 24 Potom král Assyrský
přivedl lidi z Babylona, a z Kut a z Ava, a z Emat a z
Sefarvaim, a osadil je v městech Samařských místo
synů Izraelských, kteříž opanovavše Samaří, bydlili v
městech jejich. 25 I stalo se, když tam bydliti počali, a
nesloužili Hospodinu, že poslal na ně Hospodin lvy,
kteříž je dávili. 26 Protož mluvili králi Assyrskému,
řkouce: Národové ti, kteréž jsi přenesl a osadil v
městech Samařských, neznají obyčeje Boha země té;
protož poslal na ně lvy, kteříž je hubí, proto že neznají
obyčeje Boha země té. 27 I přikázal král Assyrský,
řka: Dovedťe tam jednoho z těch kněží, kteréž jste
odtud přivedli, a odejdouce, nechť tam bydlí, a učí je
obyčeji Boha země té. 28 Přišel tedy jeden z kněží,
kteréž byli přivedli z Samaří, a bydlil v Bethel, a učil
je, jak by měli sloužiti Hospodinu. 29 A však nadělali
sobě jeden každý národ bohů svých, kteréž stavěli
v domě výsostí, jichž byli nadělali Samařští, jeden
každý národ v městech svých, v nichž bydlili. 30
Muži zajisté Babylonští udělali Sukkot Benot, muži
pak Kutští udělali Nergale, a muži Ematští udělali
Asima. 31 Hevejští tolikéž udělali Nibchaz a Tartak, a
Sefarvaimští pálili syny své ohněm Adramelechovi
a Anamelechovi, bohům Sefarvaimským. 32 A tak
sloužili Hospodinu, nadělavše sobě z počtu svého
kněží výsostí, kteříž přisluhovali jim v domích výsostí.
33 Hospodina ctili, však předce bohům svým sloužili
vedlé obyčeje těch národů, odkudž převedeni byli.
34 A do dnes činí vedlé obyčejů starých; nebojí se
Hospodina, a nečiní vedlé ustanovení a úsudků jeho,
ani vedlé zákona a přikázaní, kteráž vydal Hospodin
synům Jákobovým, jehož nazval Izraelem. 35 Učinil
také byl Hospodin s nimi smlouvu, a přikázal jim,
řka: Nebudete ctíti bohů cizích, ani se jim klaněti,
ani jim sloužiti, ani jim obětovati. 36 Ale Hospodina,
kterýž vás vyvedl z země Egyptské v síle veliké
a v rameni vztaženém, toho ctíti budete, a jemu
se klaněti, a jemu obětovati. 37 Také ustanovení a
úsudků, i zákona a přikázaní, kteráž napsal vám,
ostříhati budete, plníce je po všecky dny, a nebudete
ctíti bohů cizích. 38 Nadto na smlouvu, kterouž jsem
učinil s vámi, nezapomínejte, aniž ctěte bohů cizích.
39 Ale Hospodina Boha vašeho se bojte; ont' vás
vysvobodí z ruky všech nepřátel vašich. 40 A však
neposlechli, ale vedlé obyčeje svého starého činili.
41 A tak ti národové ctili Hospodina, a však proto
rytinám svým sloužili. Takž i synové jejich a synové
synů jejich vedlé toho, což činili otcové jejich, také
činí až do dnešního dne.

18 Stalo se pak léta třetího Ozee syna Ela, krále
Izraelského, kraloval Ezechiáš syn Achasa,
krále Judského. 2 V pětmecítma letech byl, když počal
kralovati, a dvadceti devět let kraloval v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Abi, dcera Zachariášova. 3 Ten
činil, což jest dobrého před očima Hospodinovýma,
všecko tak, jakž činil David otec jeho. 4 On zkazil
výsosti a stroskotal obrazy, a háje posekal, a ztloukl
hada měděného, jehož byl udělal Mojžíš; nebo až
do těch dnů synové Izraelští kadívali jemu, a nazval
jej Nechustam. 5 V Hospodinu Bohu Izraelském
doufal, a nebylo po něm jemu rovného mezi všemi
králi Judskými, i z těch, kteříž byli před ním. 6 Nebo
se přídržel Hospodina, aniž se uchýlil od něho, a
ostříhal přikázaní jeho, kteráž byl přikázal Hospodin
Mojžíšovi. 7 A byl Hospodin s ním; k čemuž se koli
obrátil, šťastně se mu vedlo. Zprotivil se pak králi
Assyrskému, a nesloužil jemu. 8 On porazil Filistinské
až do Gázy a končin jeho, od věže strážných až
do města hrazeného. 9 Stalo se pak léta čtvrtého
krále Ezechiáše, (jenž byl sedmý rok Ozee syna Ela,
krále Izraelského,) vytáhl Salmanazar král Assyrský
proti Samaří a oblehl ji. 10 I vzali ji při konci léta
třetího; léta šestého Ezechiášova, (jenž byl rok devátý
Ozee krále Izraelského,) vzata jest Samaří. 11 I
zavedl král Assyrský Izraele do Assyrie, a osadil
jej v Chelach a v Chabor při potoku Gozan, a v
městech Médských, 12 Proto že neposlouchali hlasu
Hospodina Boha svého, ale přestupovali smlouvu
jeho, i všecko to, což přikázal Mojžíš služebník
Hospodinův, tak že ani poslechnouti ani činiti nechtěli.
13 Potom čtrnáctého léta krále Ezechiáše přitáhl
Senacherib král Assyrský proti všechněm městům
Judským hrazeným, a zdobýval jich. 14 Tedy poslal
Ezechiáš král Judský k králi Assyrskému do Lachis,
řka: Zhřešilť jsem, odtáhni ode mne; cožkoli na mne
vzložíš, ponesu. I uložil král Assyrský Ezechiášovi
králi Judskému tři sta centnéřů stříbra a třidceti
centnéřů zlata. 15 I dal Ezechiáš všecky peníze,
kteréž jsou nalezeny v domě Hospodinově a v
pokladích domu královského. 16 Toho času obloupal
Ezechiáš dvéře chrámu Hospodinova, i sloupy, kteréž
byl obložil Ezechiáš král Judský, a dal je králi
Assyrskému. 17 A však poslal král Assyrský Tartana
a Rabsara a Rabsace z Lachis k králi Ezechiášovi s
vojskem velikým k Jeruzalému. Kteříž vytáhše, přijeli
k Jeruzalému, a přitáhše, přitrhli a položili se u struhy
rybníka hořejšího, kteráž jest podlé cesty dlážené
při poli valchářovu. 18 A když volali na krále, vyšel k
nim Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu,
a Sobna písař, a Joach syn Azafův kancléř. 19 I

mluvil k nim Rabsace: Povězte medle Ezechiášovi:
Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to
doufání, na kterémž se zakládáš? 20 Mluvils, (ale
slova rtů svých), že jest rady i síly k válce dosti. V
kohož tedy nyní doufáš, že mi se protivíš? 21 Aj, nyní
zpolehl jsi na hůl třtinovou, a to ještě nalomenou, na
Egypt, na niž zpodepřel-li by se kdo, pronikne ruku
jeho a probodne ji. Takovýť jest Farao král Egyptský
všechněm, kteříž doufají v něho. 22 Pakli mi díte:
V Hospodina Boha svého doufáme: zdaliž on není
ten, jehož Ezechiáš pobořil výsosti i oltáře, a přikázal
Judovi i Jeruzalému, řka: Před tímto oltářem klaněti
se budete v Jeruzalémě. 23 Nyní tedy, založ se
medle se pánem mým, králem Assyrským, a dámť
dva tisíce koní, budeš-li moci míti, kdo by na nich
jeli? 24 I jakž bys tedy odolati mohl jednomu knížeti
z nejmenších služebníků pána mého, ačkoli máš
doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? 25 Přesto, zdali
bez Hospodina přitáhl jsem proti místu tomuto, abych
je zkazil? Hospodin řekl mi: Táhni proti zemi té a
zkaz ji. 26 I řekl Eliakim syn Helkiášův a Sobna a
Joach Rabsacovi: Mluv medle k služebníkům svým
Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky
před lidem tímto, kterýž jest na zdech. 27 I odpověděl
jim Rabsace: Zdaliž ku pánu tvému a k tobě poslal
mne pán můj, abych mluvil slova tato? Však k mužům
těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moč
svůj spolu s vámi pili. 28 A tak stoje Rabsace, volal
hlasem velikým, Židovsky mluvě a řka: Slyšte slovo
krále velikého, krále Assyrského. 29 Toto praví král:
Nechť vás nesvodí Ezechiáš, nebotť nebude moci
vás vysvoboditi z ruky mé. 30 A nechť vám nevelí
Ezechiáš doufati v Hospodina, řka: Zajisté vysvobodí
nás Hospodin, a nebudeť dáno město toto v ruku krále
Assyrského. 31 Neposlouchejtež Ezechiáše, nebo
takto praví král Assyrský: Učiňte se mnou smlouvu,
a vyjděte ke mně, a jezte jeden každý z vinice své
a z fíku svého, a píte jeden každý vodu z čisterny
své, 32 Dokudž nepřijdu a nepřenesu vás do země
podobné zemi vaší, do země úrodné, země chleba
a vinic, země olivoví, oleje a medu, a budete živi a
nezemřete. Neposlouchejtež Ezechiáše, nebotť vás
svodí, řka: Hospodin vysvobodí nás. 33 Zdaliž mohli
vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi svou z
ruky krále Assyrského? 34 Kdež jsou bohové Emat
a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim, Ana a Ava?
Zdaliž jsou vysvobodili Samaří z ruky mé? 35 Kteří
jsou mezi všemi bohy těch zemí, ješto by vysvobodili
zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin vysvoboditi
mohl Jeruzalém z ruky mé? 36 Lid pak mlčel, a
neodpověděl mu žádného slova; nebo takové bylo
rozkázaní královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu. 37
Přišli tedy Eliakim syn Helkie, kterýž byl správcím
domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův kancléř
k Ezechiášovi, majíce roucho roztržené, a oznámili
jemu slova Rabsacova.

19 To když uslyšel král Ezechiáš, roztrhl roucho své,
a oděv se žíní, všel do domu Hospodinova. 2 I
poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, i starší
z kněží, oblečené v žíně, k Izaiášovi proroku, synu
Amosovu. 3 Kteříž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš:
Den úzkosti a útržek i rouhání jest den tento; přiblížilť
se plod k vyjití, ale není síly při rodičce. 4 Ó by slyšel
Hospodin Bůh tvůj všecka slova Rabsacova, jehož
poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému,
aby pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž by
slyšel. Protož pozdvihni modlitby své za tento ostatek,
kterýž se nalézá. 5 A tak přišli služebníci krále
Ezechiáše k Izaiášovi. 6 Jimž odpověděl Izaiáš: Toto
povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj
se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mi rouhali
služebníci krále Assyrského. 7 Aj, já pustím naň
vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a
učiním to, že padne od meče v zemi své. 8 Rabsace
pak navrátiv se, nalezl krále Assyrského, an dobývá
Lebna; nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis,) 9
Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřenínském, ano
pravili: Aj, teď táhne, aby bojoval s tebou. I navrátil se,
a však poslal jiné posly k Ezechiášovi s těmito slovy:
10 Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, řkouce:
Nechť tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkaje:
Nebudeť dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. 11
Aj, slyšels, co jsou činili králové Assyrští všechněm
zemím, pohubivše je, a ty bys měl býti vysvobozen?
12 Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch národů,
kteréž zahladili otcové moji, totiž Gozana, Charana,
Resefa a syny Eden, kteříž byli v Telasar? 13 Kde jest
král Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim, Ana i
Ava? 14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslů, přečetl
jej, a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej
Ezechiáš před Hospodinem. 15 A modlil se Ezechiáš
před Hospodinem, řka: Hospodine Bože Izraelský,
kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech
království země, ty jsi učinil nebe i zemi. 16 Nakloniž,
Hospodine, ucha svého a uslyš; otevři, Hospodine, oči
své a pohleď; slyš slova Senacheribova, kterýž poslal
k činění útržek Bohu živému. 17 Takť jest, Hospodine,
žeť jsou zkazili králové Assyrští národy ty i země
jejich. 18 A uvrhli bohy jejich do ohně. Nebo nebyli
bohové, ale dílo rukou lidských, dřevo a kámen, protož
zahladili je. 19 A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobod'

nás, prosím, z ruky jeho, ať by poznala všecka království země, že jsi ty sám, Hospodine, Bohem. 20
Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, řka:
Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se
modlil strany Senacheriba krále Assyrského, vyslyšel
jsem tě. 21 Totoť jest slovo, kteréž mluvil Hospodin
o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě, králi,
panna dcera Sionská, potřásá za tebou hlavou dcera
Jeruzalémská. 22 Kohož jsi zhaněl? A komus se
rouhal? Proti komu jsi povýšil hlasu a pozdvihls vzhůru
očí svých? Však proti svatému Izraelskému. 23 Skrze
posly své utrhal jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství
vozů svých vytáhl jsem na hory vysoké, na stráně
Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé
jedle jeho, a vejdu do nejdalších příbytků jeho, do
lesů a výborných rolí jeho. 24 Já jsem vykopal a pil
jsem vody cizí, a vysušil jsem nohama svýma všecky
potoky podmaněných. 25 Zdaliž jsi neslyšel, že již
dávno jsem jej učinil, a ode dnů starých jej sformoval?
Což tedy nyní přivedl bych jej k zkažení a v hromady
rumu, jako jiná města hrazená? 26 Jejichž obyvatelé
mdlí byli, předěšení a zahanbení, byvše jako bylina
polní a zelina vzcházející, jako tráva na střechách, a
jako osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo obilí. 27
Sedání pak tvé, vycházení tvé i vcházení tvé znám, i
vzteklost tvou proti mně. 28 Poněvadž jsi se rozzlobil
proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protož
vpustím udici svou v chřípě tvé, a udidla svá do
úst tvých, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi
přišel. 29 Toto pak měj, Ezechiáši, za znamení: Že
jíte roku prvního to, což se samo rodí, též druhého
roku, což samo vzchází, třetího teprv roku sejte a
žněte, a štěpujte vinice, a jezte ovoce z nich. 30
Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí
zase kořeny své hluboce, a vydá užitek nahoru. 31
Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a ti, kteříž
jsou zachováni, z hory Siona. Horlivost Hospodina
zástupů učiní to. 32 A protož toto praví Hospodin
o králi Assyrském: Nevejdeť do města tohoto, aniž
sem střely vstřelí, aniž se ho zmocní pavézníci, aniž
udělají u něho náspu. 33 Cestou, kterouž přitáhl,
zase navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví
Hospodin. 34 Nebo chrániti budu města tohoto, abych
je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého.
35 Tedy stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův,
a zbil v vojště Assyrském sto osmdesáte pět tisíců.
I vstali ráno, a aj, všickni mrtví. 36 Pročež odjel a
utekl Senacherib král Assyrský, a navrátiv se, bydlil
v Ninive. 37 I stalo se, když se klaněl v chrámě
Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar,
synové jeho, zabili jej mečem, a sami utekli do země
Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

20 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti.
I přišel k němu Izaiáš syn Amosův prorok, a
řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo
umřeš, a nebudeš živ. 2 I obrátil tvář svou k stěně, a
modlil se Hospodinu, řka: 3 Prosím, ó Hospodine,
rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou
v pravdě a v srdci upřímém, a že jsem to činil, což
dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš
pláčem velikým. 4 Ještě pak Izaiáš nebyl vyšel do půl
síně, když se k němu stalo slovo Hospodinovo, řkoucí:
5 Navrať se a rci Ezechiášovi vůdci lidu mého: Toto
praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelť jsem
modlitbu tvou, a viděl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím
tě, třetího dne vstoupíš do domu Hospodinova. 6 A
přidám ke dnům tvým patnácte let, a z ruky krále
Assyrského vysvobodím tě, i město toto, a chrániti
budu města tohoto, pro sebe a pro Davida služebníka
svého. 7 I řekl Izaiáš: Vezměte hrudu suchých fíků.
Kterouž vzavše, přiložili na vřed, i uzdraven jest. 8
Řekl pak Ezechiáš Izaiášovi: Jaké bude znamení
toho, že mne uzdraví Hospodin, a že půjdu třetího
dne do domu Hospodinova? 9 Odpověděl Izaiáš:
Toto bude tobě znamení od Hospodina, že Hospodin
učiní věc tuto, kterouž mluvil: Chceš-li, aby postoupil
dále stín o deset stupňů, aneb navrátil se zpátkem
o deset stupňů? 10 Odpověděl Ezechiáš: Snázeť
může stín postoupiti dolů o deset stupňů. Nechci, ale
nechť zase postoupí stín zpátkem o deset stupňů. 11
Volal tedy Izaiáš prorok k Hospodinu, a navrátil stín
po stupních, po nichž sešel na hodinách slunečných
Achasových, zpátkem o deset stupňů. 12 Toho
času poslal Berodach Baladan syn Baladanův, král
Babylonský, list a dary Ezechiášovi; nebo slyšel, že
nemocen byl Ezechiáš. 13 I vyslyšel je Ezechiáš a
ukázal jim všecky schrany klénotů svých, stříbra a
zlata i vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům
zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích
jeho. Ničeho nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš
v domě svém i ve všem panství svém. 14 Protož
přišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a řekl jemu:
Co pravili ti muži? A odkud přišli k tobě? Odpověděl
Ezechiáš: Z země daleké přišli, z Babylona. 15 I řekl:
Co viděli v domě tvém? Odpověděl Ezechiáš: Všecko,
což jest v domě mém, viděli. Ničeho není v pokladích
mých, čehož bych jim neukázal. 16 Ale Izaiáš řekl
Ezechiášovi: Slyšiž slovo Hospodinovo. 17 Aj, dnové
přijdou, v nichž odneseno bude do Babylona, cožkoli
jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji až

do tohoto dne; nezůstaneť ničeho, praví Hospodin.
18 Syny také tvé, kteříž pojdou z tebe, kteréž ty
zplodíš, poberou a budou komorníci při dvoru krále
Babylonského. 19 Tedy řekl Ezechiáš Izaiášovi:
Dobrétʼ jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil.
Řekl ještě: Ovšem, žetʼ jest dobré, jestliže pokoj a
pravda bude za dnů mých. 20 O jiných pak činech
Ezechiášových, i vší síle jeho, a kterak udělal rybník,
a vodu po trubách uvedl do města, zapsáno jest v
knize o králích Judských. 21 I usnul Ezechiáš s otci
svými, a kraloval Manasses syn jeho místo něho.

21 Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal
kralovati, a kraloval padesáte a pět let v
Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chefziba. 2 I činil
to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, vedlé
ohavností těch národů, kteréž Hospodin vyplénil před
syny Izraelskými. 3 Nebo převrátiv se, vzdělal zase
výsosti, kteréž byl zkazil Ezechiáš otec jeho, a vystavěl
oltáře Bálovi, a vysadil háj, tak jako byl učinil Achab
král Izraelský. A klaněje se všemu vojsku nebeskému,
ctil je. 4 Vzdělal také oltáře v domě Hospodinově,
o němž byl řekl Hospodin: V Jeruzalémě položím
jméno své. 5 Nadto nadělal oltářů všemu vojsku
nebeskému, v obou síních domu Hospodinova. 6
Syna také svého provedl skrze oheň, a šetřil časů, s
hadačstvím zacházel, zaklinače a čarodějníky zřídil, a
velmi mnoho zlého činil před očima Hospodinovýma,
popouzeje ho. 7 Postavil také rytinu háje, kterouž
byl udělal v domě, o kterémž byl řekl Hospodin k
Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domě tomto a v
Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení
Izraelských, položím jméno své na věky, 8 Aniž více
dopustím, aby se pohnula noha Izraele z země,
kterouž jsem dal otcům jejich, jen toliko budou-li
skutečně ostříhati všeho, což jsem jim přikázal, a
všeho zákona, kterýž jim vydal Mojžíš služebník můj.
9 Ale neuposlechli; nebo je svedl Manasses, tak že
činili horší věci, nežli ti národové, kteréž vyplénil
Hospodin od tváři synů Izraelských, 10 Ačkoli mluvíval
Hospodin skrze služebníky své proroky, řka: 11 Proto
že činil Manasses král Judský ohavnosti tyto, a páchal
horší věci nad všecko, což činili Amorejští, kteříž byli
před ním, a že přivedl i Judu k hřešení skrze ukydané
bohy své, 12 Protož řekl Hospodin Bůh Izraelský:
Aj, já uvedu zlé věci na Jeruzalém a na Judu, aby
každému slyšícímu o tom znělo v obou uších jeho.
13 Nebo vztáhnu na Jeruzalém šňůru Samařskou,
a závaží domu Achabova, a vytru Jeruzalém, jako
vytírá někdo misku, a vytra, poklopí ji. 14 A opustím
ostatky dědictví svého, a vydám je v ruku nepřátel
jejich, i budou v loupež a v rozchvátání všechněm
nepřátelům svým, 15 Proto že činili to, což jest zlého
před očima mýma, a popouzeli mne od toho dne, jakž
vyšli otcové jejich z Egypta, až do dnešního dne. 16
Ano i krve nevinné vylil Manasses velmi mnoho, tak
že naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému,
kromě hříchu svého, kterýmž přivedl k hřešení Judu,
aby činili, což zlého jest před očima Hospodinovýma.
17 O jiných pak činech Manassesových, a cožkoli
činil, i hřích jeho, kterýmž zhřešil, zapsáno jest v
knize o králích Judských. 18 I usnul Manasses s
otci svými, a pohřben jest v zahradě domu svého,
v zahradě Uzy, a kraloval Amon syn jeho místo
něho. 19 Ve dvamecítma letech byl Amon, když
počal kralovati, a kraloval dvě létě v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Mesullemet, dcera Charus z
Jateba. 20 I ten činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, jako činil Manasses otec jeho. 21 A
chodil po vší cestě, po níž chodil otec jeho. Sloužil
také ukydaným bohům, jimž sloužíval otec jeho, a
klaněl se jim, 22 Opustiv Hospodina Boha otců svých,
aniž chodil po cestě Hospodinově. 23 Spuntovali se
pak služebníci Amonovi proti němu, a zamordovali jej
v domě jeho. 24 Tedy pobil lid země všecky ty, kteříž
se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid
země krále Joziáše syna jeho místo něho. 25 O jiných
pak činech Amonových, kteréž činil, zapsáno jest v
knize o králích Judských. 26 I pochoval ho lid v hrobě
jeho v zahradě Uzy, a kraloval Joziáš syn jeho místo
něho.

22 V osmi letech byl Joziáš, když počal kralovati,
a kraloval jedno a třidceti let v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Jedida, dcera Adaiášova z
Baskat. 2 Ten činil to, což pravého jest před očima
Hospodinovýma, chodě po vší cestě Davida otce
svého, a neuchyluje se na pravo ani na levo. 3 Stalo
se pak osmnáctého léta krále Joziáše, že poslal král
Safana syna Azaliášova, syna Mesullamova, písaře,
do domu Hospodinova, řka: 4 Jdi k Helkiášovi knězi
nejvyššímu, ať sečtou peníze, kteréž jsou vneseny do
domu Hospodinova, kteréž sebrali strážní prahu od
lidu. 5 A ať je dadí v ruce řemeslníků představených
nad dílem domu Hospodinova, aby je obraceli na
dělníky, kteříž dělají dílo v domě Hospodinově, k
opravení zbořenin domu, 6 Totiž na tesaře a stavitele
a zedníky, též aby jednali dříví a tesané kamení k
opravování domu. 7 A však ať počtu nečiní z peněz,
kteréž se dávají v ruce jejich; nebo věrně dělati
budou. 8 I řekl Helkiáš kněz nejvyšší Safanovi písaři:
Knihu zákona nalezl jsem v domě Hospodinově. I dal

Helkiáš knihu tu Safanovi, kterýž četl v ní. 9 Přišel
pak Safan písař k králi, a oznamuje králi tu věc, řekl:
Sebrali služebníci tvoji peníze, kteréž se nalezly v
domě Páně, a dali je v ruce řemeslníků představených
nad dílem domu Hospodinova. 10 Oznámil také Safan
písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl
ji Safan před králem. 11 A když slyšel král slova
knihy zákona, roztrhl roucho své. 12 A rozkázal král
Helkiášovi knězi, a Achikamovi synu Safanovu, a
Achborovi synu Michaia, a Safanovi písaři, a Asaiášovi
služebníku královskému, řka: 13 Jděte, poraďte se s
Hospodinem o mne i o lid, a o všeho Judu z strany
slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest
hněv Hospodinův, kterýž rozpálen jest proti nám,
proto že otcové naši neposlouchali slov knihy této,
aby činili všecko tak, jakž jest nám zapsáno. 14 Tedy
šli Helkiáš kněz a Achikam, a Achbor, a Safan a Asaia
k Chuldě prorokyni, manželce Salluma, syna Tekue,
syna Charchas, strážného nad rouchem; nebo bydlila
v Jeruzalémě na druhé straně. A mluvili s ní. 15
Kteráž řekla jim: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský:
Povězte muži, kterýž vás poslal ke mně: 16 Takto
praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci na místo toto a
na obyvatele jeho, všecka slova knihy té, kterouž četl
král Judský, 17 Proto že mne opustili a kadili bohům
cizím, aby mne popouzeli všelikým dílem rukou svých.
Z té příčiny rozpálila se prchlivost má na místo toto,
aniž bude uhašena. 18 Králi pak Judskému, kterýž
vás poslal, abyste se tázali Hospodina, takto povíte:
Toto praví Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch,
kteráž jsi slyšel: 19 Poněvadž obměkčeno jest srdce
tvé, a ponížils se před tváří Hospodinovou, když jsi
slyšel, které věci jsem mluvil proti místu tomuto, a
proti obyvatelům jeho, že má přijíti v zpuštění a v
zlořečení, a roztrhl jsi roucho své, a plakals přede
mnou, i já také uslyšel jsem tě, praví Hospodin. 20
Protož, aj, já připojím tě k otcům tvým, a pochován
budeš v hrobích svých v pokoji, aby neviděly oči tvé
ničeho z toho zlého, kteréž přivedu na místo toto. I
oznámili králi tu řeč.

23 Tedy poslav král, aby se shromáždili k němu
všickni starší Judští a Jeruzalémští, 2 Vstoupil
král do domu Hospodinova a všickni muži Judští,
i všickni obyvatelé Jeruzalémští s ním, i kněží a
proroci, a všecken lid od malého až do velikého, i
četl, aby všickni slyšeli všecka slova knihy smlouvy,
kteráž byla nalezena v domě Hospodinově. 3 Potom
stoje král na místě vyšším, učinil smlouvu před
Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a
ostříhati přikázaní jeho, i svědectví jeho a ustanovení
jeho, vším srdcem svým a vší duší svou, a plniti
slova smlouvy té, kteráž jsou zapsána v knize té. K
kteréžto smlouvě i všecken lid přistoupil. 4 A přikázal
král Helkiášovi knězi nejvyššímu a kněžím nižším i
strážným prahu, aby vymetali z chrámu Hospodinova
všecky nádoby, kteréž udělány byly Bálovi a háji,
i všemu vojsku nebeskému. Kterýž popáliv je vně
za Jeruzalémem na poli Cedron, vnesl prach jejich
do Bethel. 5 Složil také kněží, kteréž byli ustanovili
králové Judští, aby kadívali na výsostech v městech
Judských a vůkol Jeruzaléma; takž podobně i ty,
kteříž kadívali Bálovi, slunci, měsíci a planétám, i
všemu vojsku nebeskému. 6 Vyvezl také háj z domu
Hospodinova ven z Jeruzaléma ku potoku Cedron,
a spálil jej u potoka Cedron a setřel na prach; ten
pak prach vysypal na hroby synů toho lidu. 7 Domky
také sodomářů hanebných zkazil, kteříž byli při domě
Hospodinově, v nichž ženy tkaly kortýny k háji. 8
A kázal přivésti všecky kněží z měst Judských, a
poškvrnil výsostí, na nichž kadívali kněží, od Gabaa
až do Bersabé. Zkazil také výsostí u bran, kteréž
byly u vrat brány Jozue, knížete města, a byly po
levé straně vcházejícímu do brány městské. 9 A však
nepřistupovali ti kněží výsostí k oltáři Hospodinovu v
Jeruzalémě, ale jídali chleby přesné mezi bratřími
svými. 10 Poškvrnil také i Tofet, jenž jest v údolí
syna Hinnom, aby více žádný nevodil syna svého
aneb dcery své skrze oheň Molochovi. 11 Zahladil
také ty koně, kteréž byli postavili králové Judští
slunci, kdež se vchází do domu Hospodinova, k domu
Netanmelecha komorníka, kterýž byl v Parvarim; a
vozy slunce spálil ohněm. 12 Ano i oltáře, kteříž byli
na vrchním paláci Achasovu, jichž byli nadělali králové
Judští, a oltáře, jichž nadělal Manasses v obou síních
domu Hospodinova, pobořil král, a pospíšiv s nimi
odtud, dal vysypati prach jejich do potoka Cedron.
13 Výsosti také, kteréž byly před Jeruzalémem, a
kteréž byly po pravé straně hory Olivetské, jichž byl
nadělal Šalomoun král Izraelský Astarotovi, ohavnosti
Sidonských, a Chámosovi, ohavnosti Moábských,
a Melchomovi, ohavnosti synů Ammon, poškvrnil
král, 14 A potřískal obrazy, háje posekal, a místa
jejich naplnil kostmi lidskými. 15 Nadto i oltář, jenž
byl v Bethel, a výsost, kterouž udělal Jeroboám syn
Nebatův, kterýž přivedl k hřešení Izraele, i ten oltář i
výsost zkazil, a spáliv výsost, setřel ji na prach; spálil
i háj. 16 A obrátiv se Joziáš, uzřel hroby, kteříž tu
na hoře byli, a poslav, pobral kosti z těch hrobů a
spálil je na tom oltáři. A tak poškvrnil ho vedlé řeči
Hospodinovy, kterouž mluvil muž Boží ten, kterýž to
předpověděl. 17 I řekl: Jaký jest onenno nápis, kterýž

vidím? Odpověděli jemu muži města: Hrob muže
Božího jest, kterýž přišed z Judstva, předpověděl tyto
věci, kteréž jsi učinil při oltáři v Bethel. 18 Tedy řekl:
Nechtež ho, aniž kdo hýbej kostmi jeho. I vysvobodili
kosti jeho s kostmi proroka toho, kterýž byl přišel
z Samaří. 19 Též všecky domy výsostí, kteříž byli
v městech Samařských, jichž byli nadělali králové
Izraelští, aby popouzeli Hospodina, zkazil Joziáš,
a učinil jim rovně tak, jakž byl učinil v Bethel. 20
Zbil také všecky kněží výsostí, kteříž tu byli, na
oltářích, a pálil kosti lidské na nich. Potom navrátil
se do Jeruzaléma. 21 Přikázal pak král všemu lidu,
řka: Slavte velikunoc Hospodinu Bohu svému, jakož
psáno jest v knize smlouvy této. 22 Nebo nebyla
slavena taková velikanoc od času soudců, kteříž
soudili Izraele, a po všecky dny králů Izraelských a
králů Judských. 23 Osmnáctého léta krále Joziáše
slavena jest ta velikanoc Hospodinu v Jeruzalémě.
24 Ano i věšťce a hadače, obrazy i ukydané bohy, a
všecky ty ohavnosti, což jich bylo viděti v zemi Judské
a v Jeruzalémě, vyplénil Joziáš, aby naplnil slova
zákona zapsaná v knize, kterouž nalezl Helkiáš kněz
v domě Hospodinově. 25 A nebylo jemu podobného
krále před ním, kterýž by obrátil se k Hospodinu celým
srdcem svým, a celou duší svou, i všemi mocmi svými
vedlé všeho zákona Mojžíšova, ani po něm nepovstal
podobný jemu. 26 A však neodvrátil se Hospodin od
prchlivosti hněvu svého velikého, kterouž vzbuzen
byl hněv jeho proti Judovi, pro všecka popouzení,
kterýmiž popouzel ho Manasses. 27 Protož řekl
Hospodin: Také i Judu zavrhu od tváři své, jako jsem
zavrhl Izraele, a opovrhu to město, kteréž jsem vyvolil,
Jeruzalém, i ten dům, o němž jsem byl řekl: Jméno
mé tam bude. 28 O jiných pak činech Joziášových, a
cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Judských.
29 Za dnů jeho přitáhl Farao Nécho král Egyptský proti
králi Assyrskému k řece Eufraten. I vytáhl král Joziáš
proti němu, a on zabil jej v Mageddo, když ho uzřel.
30 Tedy služebníci jeho vloživše jej mrtvého na vůz,
přivezli ho z Mageddo do Jeruzaléma, a pochovali
jej v hrobě jeho. I vzal lid země Joachaza syna
Joziášova, a pomazali ho, i ustanovili králem na místě
otce jeho. 31 Ve třimecítma letech byl Joachaz, když
počal kralovati, a kraloval tři měsíce v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova
z Lebna. 32 A činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, všecko tak, jakž činili otcové jeho.
33 I svázal ho Farao Nécho v Ribla, v zemi Emat,
když kraloval v Jeruzalémě, a uložil daň na tu zemi,
sto centnéřů stříbra a centnéř zlata. 34 A ustanovil
Farao Nécho za krále Eliakima syna Joziášova, na
místo Joziáše otce jeho, a proměnil jméno jeho, aby
sloul Joakim. Ale Joachaza vzal, kterýž, když se
dostal do Egypta, umřel tam. 35 To pak zlato i stříbro
dával Joakim Faraonovi; pročež šacoval obyvatele
země, aby mohl dáti stříbro k rozkázaní Faraonovu.
Od jednoho každého vedlé toho, jakž byl šacován,
bral stříbro i zlato od lidu země, aby dal Faraonovi
Néchovi. 36 V pětmecítma letech byl Joakim, když
počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Zebuda, dcera Pedaiova
z Ruma. 37 I činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, podlé všeho, což činili otcové jeho.

24 Za dnů jeho přitáhl Nabuchodonozor král
Babylonský, i učiněn jest Joakim služebníkem
jeho za tři léta. Potom odvrátiv se, zprotivil se jemu.
2 Protož poslal Hospodin na něj lotříky Kaldejské a
lotříky Syrské, i lotříky Moábské a lotříky synů Ammon,
poslal je, pravím, na Judu, aby ho zkazili vedlé řeči
Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníky své
proroky. 3 A jistě podlé řeči Hospodinovy to se dálo
proti Judovi, aby jej zavrhl od tváři své pro hříchy
Manassesovy, vedlé toho všeho, což byl činil, 4 Ano i
pro krev nevinnou, kterouž vylil, naplniv Jeruzalém
krví nevinnou, čehož nechtěl Hospodin prominouti.
5 O jiných pak věcech Joakimových, a cožkoli činil,
psáno jest v knize o králích Judských. 6 A tak usnul
Joakim s otci svými, a kraloval Joachin syn jeho místo
něho. 7 Král pak Egyptský nikdy více nevytáhl z země
své; nebo král Babylonský pobral od řeky Egyptské
až k řece Eufraten všecko, cožkoli měl král Egyptský.
8 V osmnácti letech byl Joachin, když počal kralovati,
a tři měsíce kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho
Nechusta, dcera Elnatanova z Jeruzaléma. 9 I činil
to, což jest zlého před očima Hospodinovýma, všecko
tak, jakž byl činil otec jeho. 10 Toho času vytáhli
služebníci Nabuchodonozora krále Babylonského
proti Jeruzalému, a obleženo jest město. 11 Ano i
Nabuchodonozor král Babylonský přitáhl proti městu,
když služebníci jeho leželi vůkol něho. 12 Tedy
vyšel Joachin král Judský k králi Babylonskému, i
s matkou svou i s služebníky, knížaty i komorníky
svými, kteréhož vzal král Babylonský léta osmého
kralování svého. 13 A vynesl odtud všecky poklady
domu Hospodinova, a poklady domu královského,
a ztloukl všecky nádoby zlaté, jichž byl nadělal
Šalomoun král Izraelský do domu Hospodinova, jakož
byl mluvil Hospodin. 14 Při tom přenesl všecken
Jeruzalém a všecka knížata i všecky muže udatné,
deset tisíců zajatých, i všecky tesaře a kováře.
Žádného nezanechal, kromě chaterných lidí země. 15

Zavedl také i Joachina do Babylona, a matku jeho
i ženy královské i komorníky jeho; silné také země
zavedl do vězení z Jeruzaléma do Babylona. 16
Všech také mužů udatných sedm tisíců, tesařů také
a kovářů tisíc, všecky též zmužilé bojovníky zavedl
jaté král Babylonský do Babylona. 17 Ustanovil pak
král Babylonský Mataniáše, strýce jeho, králem místo
něho, a změnil mu jméno, aby sloul Sedechiáš. 18
V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když počal
kralovati a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova
z Lebna. 19 I činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, všecko tak, jakž byl dělal Joakim.
20 Nebo se to dálo pro rozhněvání Hospodinovo proti
Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváři své. V
tom opět zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.

25 Stalo se pak léta devátého kralování jeho,
měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce,
že přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším
vojskem svým k Jeruzalému, a položil se u něho,
a vzdělali proti němu hradbu vůkol. 2 A bylo město
obleženo, až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. 3
V kterémžto, devátého dne čtvrtého měsíce, rozmohl
se hlad v městě, a neměl chleba lid země. 4 I
protrženo jest město, a všickni muži bojovní utekli noci
té skrze bránu mezi dvěma zdmi u zahrady královské;
Kaldejští pak leželi okolo města. Ušel také král cestou
pouště. 5 I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli
ho na rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho
rozprchlo se od něho. 6 A tak javše krále, přivedli jej k
králi Babylonskému do Ribla, kdež učinili o něm soud.
7 Syny pak Sedechiášovy zmordovali před očima jeho.
Potom Sedechiáše oslepili, a svázavše ho řetězy
ocelivými, zavedli jej do Babylona. 8 Potom měsíce
pátého, sedmý den téhož měsíce, léta devatenáctého
kralování Nabuchodonozora krále Babylonského,
přitáhl Nebuzardan hejtman nad žoldnéři, služebník
krále Babylonského, do Jeruzaléma. 9 A zapálil
dům Hospodinův i dům královský, i všecky domy
v Jeruzalémě, a tak všecky domy veliké vypálil.
10 Zdi také Jeruzalémské vůkol pobořilo všecko
vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad
žoldnéři. 11 Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v
městě, i poběhlce, kteříž se byli obrátili k králi
Babylonskému, a jiný obecný lid, zavedl Nebuzardan
hejtman nad žoldnéři. 12 Toliko něco chaterného lidu
země zanechal hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři a
oráči. 13 Nadto sloupy měděné, kteříž byli v domě
Hospodinově, i podstavky, i moře měděné, kteréž bylo
v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a měd' z nich
odvezli do Babylona. 14 Též hrnce, lopaty a nástroje
hudebné, a kadidlnice i všecky nádoby měděné, jimiž
sloužili, pobrali. 15 I nádoby k oharkům a kotlíky, a
cokoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad
žoldnéři, 16 Sloupy dva, moře jedno a podstavky, jichž
byl nadělal Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo
váhy mědi všech těch nádob. 17 Osmnácti loket byla
výška sloupu jednoho, a makovice na něm měděná,
kterážto makovice tří loket zvýší byla, a mřežování
i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo
měděné. Takovýž byl i druhý sloup s mřežováním. 18
Vzal také týž hejtman nad žoldnéři Saraiáše kněze
předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné
prahu. 19 A z města vzal komorníka jednoho, kterýž
byl hejtmanem nad muži bojovnými, a pět mužů z
těch, jenž bývali při králi, kteříž nalezeni byli v městě,
a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko
z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž
se nalezli v městě. 20 Zjímav tedy je Nebuzardan
hejtman nad žoldnéři, přivedl je k králi Babylonskému
do Ribla. 21 I pobil je král Babylonský, a zmordoval
je v Ribla, v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z
země své. 22 Lidu pak, kterýž zůstal v zemi Judské,
jehož byl zanechal Nabuchodonozor král Babylonský,
představil Godoliáše syna Achikama, syna Safanova.
23 I uslyšeli všickni hejtmané vojska, oni i lid jejich,
že postavil za správce král Babylonský Godoliáše,
a přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn
Netaniášův, a Jochanan syn Kareachův, a Saraiáš syn
Tanchumeta Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův,
oni i lid jejich. 24 Tedy přisáhl jim Godoliáš i lidu
jejich, a řekl jim: Nebojte se služby Kaldejských,
zůstaňte v zemi, a služte králi Babylonskému, a
dobře vám bude. 25 I stalo se měsíce sedmého,
přišel Izmael syn Netaniáše, syna Elisamova, z
semene královského, a deset mužů s ním. I zabili
Godoliáše, a umřel; takž i Židy i Kaldejské, kteříž
s ním byli v Masfa. 26 Pročež zdvih se všecken
lid, od malého až do velikého, i hejtmané vojsk,
ušli do Egypta; nebo se báli Kaldejských. 27 Stalo
se také léta třidcátého sedmého po zajetí Joachina
krále Judského, dvanáctého měsíce, dvadcátého
sedmého dne téhož měsíce, povýšil Evilmerodach král
Babylonský toho léta, když počal kralovati, Joachina
krále Judského, pustiv ho z žaláře. 28 A mluvil s
ním dobrotivě, i stolici jeho postavil nad stolice jiných
králů, kteříž s ním byli v Babyloně. 29 Změnil též
roucho jeho, kteréž měl v žaláři. I jídal vždycky před
ním po všecky dny života svého. 30 Nebo vyměřený
pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále, a to na
každý den po všecky dny života jeho.

1 Kronická

1 Adam, Set, Enos, **2** Kainan, Mahalaleel, Járed, **3** Enoch, Matuzalém, Lámech, **4** Noé, Sem, Cham a Jáfet. **5** Synové Jáfetovi: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mešech a Tiras. **6** Synové pak Gomerovi: Ascenez, Difat a Togorma. **7** Synové pak Javanovi: Elisa, Tarsis, Cetim a Rodanim. **8** Synové Chamovi: Chus, Mizraim, Put a Kanán. **9** A synové Chusovi: Sába, Evila, Sabata, Regma, Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan. **10** Zplodil také Chus Nimroda; ten počal mocným býti na zemi. **11** Mizraim pak zplodil Ludim, Anamim, Laabim a Neftuim, **12** Fetruzim také a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští), a Kafturim. **13** Kanán pak zplodil Sidona, prvorozeného svého, a Het, **14** A Jebuzea, Amorea a Gergezea, **15** A Hevea, Aracea a Sinea, **16** A Aradia, Samarea a Amatea. **17** Synové Semovi: Elam, Assur, Arfaxad, Lud, Aram, Hus a Hul, Geter a Mas. **18** A Arfaxad zplodil Sále, Sále pak zplodil Hebera. **19** Heberovi pak narodili se dva synové, z nichž jednoho jméno Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, jméno pak bratra jeho Jektan. **20** Kterýžto Jektan zplodil Elmodada, Salefa, Azarmota a Járe, **21** A Adoráma, Uzala a Dikla, **22** A Ebale, Abimahele a Sebai, **23** A Ofira, Evila a Jobaba. Všickni ti byli synové Jektanovi. **24** Sem, Arfaxad, Sále, **25** Heber, Peleg, Réhu, **26** Sárug, Náchor, Táre, **27** Abram, ten jest Abraham. **28** Synové Abrahamovi: Izák a Izmael. **29** Tito jsou rodové jejich: Prvorozený Izmaelův Nabajot, Cedar, Adbeel a Mabsan, **30** Masma, Dumah, Massa, Hadad a Tema, **31** Jetur, Nafis a Cedma. Ti jsou synové Izmaelovi. **32** Synové pak Cetury, ženiny Abrahamovy: Ta porodila Zamrana, Jeksana, Madana, Madiana, Jezbocha a Suecha. Synové pak Jeksanovi: Sába a Dedan. **33** Synové pak Madianovi: Efa, Efer, Enoch, Abida a Helda. Všickni ti synové Cetury. **34** Zplodil tedy Abraham Izáka. Synové pak Izákovi: Ezau a Izrael. **35** Synové Ezau: Elifaz, Rahuel, Jehus, Jhelom a Kore. **36** Synové Elifazovi: Teman, Omar, Sefi, Gatam, Kenaz a syn Tamny, totiž Amalech. **37** Synové Rahuelovi: Nahat, Zára, Samma a Méza. **38** Synové pak Seir: Lotan, Sobal, Sebeon, Ana, Dison, Eser a Dízan. **39** Synové pak Lotanovi: Hori a Homam. Sestra pak Lotanova: Tamna. **40** Synové Sobalovi: Alian, Manáhat, Ebal, Sefi a Onam. Synové pak Sebeonovi: Aia a Ana. **41** Synové Anovi: Dison. A synové Disonovi: Hamran, Eseban, Jetran a Charan. **42** Synové Eser: Balaan, Závan a Jakan. Synové Dízonovi: Hus a Aran. **43** Tito pak jsou králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval který král z synů Izraelských: Béla syn Beorův, jehožto město jméno mělo Denaba. **44** A když umřel Béla, kraloval na místě jeho Jobab, syn Záre z Bozra. **45** A když umřel Jobab, kraloval místo něho Husam z země Temanské. **46** A když umřel Husam, kraloval místo něho Adad syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; jehož město jméno mělo Avith. **47** A když umřel Adad, kraloval na místě jeho Semla z Masreka. **48** A když umřel Semla, kraloval místo něho Saul z Rohobot řeky. **49** A když umřel Saul, kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův. **50** A když umřel Bálanan, kraloval místo něho Adad, jehož město řečené Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy. **51** A když umřel Adad, byli vývodové Idumejští: Vývoda Tamna, vývoda Alja, vývoda Jetet, **52** Vývoda Olibama, vývoda Ela, vývoda Finon, **53** Vývoda Kenaz, vývoda Teman, vývoda Mabsar, **54** Vývoda Magdiel, vývoda Híram. Ti byli vývodové Idumejští.

2 Tito jsou synové Izraelovi: Ruben, Simeon, Léví, Juda, Izachar a Zabulon, **2** Dan, Jozef, Beniamin, Neftalím, Gád a Asser. **3** Synové Judovi: Her, Onan a Séla. Ti tři narodili se jemu z dcery Suovy Kananejské. Ale Her, prvorozený Judův, byl zlý před očima Hospodinovýma, protož zabil ho. **4** Támar pak nevěsta jeho porodila mu Fáresa a Záru. Všech synů Judových pět. **5** Synové Fáresovi: Ezron a Hamul. **6** Synové pak Záre: Zamri, Etan, Héman, Kalkol a Dára, všech těch pět. **7** A synové Zamri: Charmi, vnuk Achar, kterýž zkormoutil Izraele, zhřešiv při věci proklaté. **8** Synové pak Etanovi: Azariáš. **9** Synové pak Ezronovi, kteříž se mu zrodili: Jerachmeel, Ram a Chelubai. **10** Ram pak zplodil Aminadaba, a Aminadab zplodil Názona, kníže synů Juda. **11** Názon pak zplodil Salmona, a Salmon zplodil Bóza. **12** A Bóz zplodil Obéda, a Obéd zplodil Izai. **13** Izai pak zplodil prvorozeného svého Eliaba, a Abinadaba druhého, a Sammu třetího, **14** Natanaele čtvrtého, Raddaia pátého, **15** Ozema šestého, Davida sedmého, **16** A sestry jejich: Sarvii a Abigail. Synové pak Sarvie byli: Abizai, Joáb, Azael, tři. **17** Abigail pak porodila Amazu, otec pak Amazův byl Jeter Izmaelitský. **18** Kálef pak syn Ezronův zplodil s Azubou manželkou a s Jeriotou syny. Jehož tito synové byli: Jeser, Sobab a Ardon. **19** Když pak umřela Azuba, pojal sobě Kálef Efratu, kteráž mu porodila Hura. **20** A Hur zplodil Uri, a Uri zplodil Bezeleele. **21** Potom všel Ezron k dceři Machira otce Galádova, kterouž on pojal,

když byl v šedesáti letech. I porodila jemu Seguba.
22 Segub pak zplodil Jaira, kterýž měl třimecítma
měst v zemi Galád. 23 Nebo vzal Gessurejským
a Assyrským vsi Jairovy, i Kanat s městečky jeho,
šedesáte měst. To všecko pobrali synové Machirovi,
otce Galádova. 24 Též i po smrti Ezronově, když
již pojal byl Kálef Efratu, manželka Ezronova Abia
porodila jemu také Ashura, otce Tekoa. 25 Byli
pak synové Jerachmeele prvorozeného Ezronova:
Prvorozený Ram, po něm Buna a Oren, a Ozem s
Achia. 26 Měl také manželku druhou Jerachmeel,
jménem Atara. Ta jest matka Onamova. 27 Byli pak
synové Ramovi prvorozeného Jerachmeele: Maaz a
Jamin a Eker. 28 Též synové Onamovi byli: Sammai a
Jáda. A synové Sammai: Nádab a Abisur. 29 Jméno
pak manželky Abisurovy Abichail; kteráž porodila
jemu Achbana a Molida. 30 A synové Nádabovi:
Seled a Appaim. Ale umřel Seled bez dětí. 31
Synové pak Appaimovi: Jesi; a synové Jesi: Sesan; a
dcera Sesanova: Achlai. 32 Synové pak Jády, bratra
Sammaiova: Jeter a Jonatan. Ale umřel Jeter bez
dětí. 33 Synové pak Jonatanovi: Felet a Záza. Ti byli
synové Jerachmeelovi. 34 Neměl pak Sesan synů, ale
dceru. A měl Sesan služebníka Egyptského jménem
Jarchu. 35 Protož dal Sesan dceru svou Jarchovi
služebníku svému za manželku, kteráž porodila mu
Attaie. 36 Attai pak zplodil Nátana, a Nátan zplodil
Zabada. 37 Zabad pak zplodil Eflale, a Eflal zplodil
Obéda. 38 Obéd pak zplodil Jéhu, a Jéhu zplodil
Azariáše. 39 Azariáš pak zplodil Cheleza, a Chelez
zplodil Elasu. 40 Elasa pak zplodil Sismaie, a Sismai
zplodil Salluma. 41 Sallum pak zplodil Jekamiáše,
a Jekamiáš zplodil Elisama. 42 Synové pak Kálefa,
bratra Jerachmeelova: Mésa prvorozený jeho. On
byl otec Zifejských i synů Marese, otce Hebronova.
43 Synové pak Hebronovi: Chóre a Tapuach, a
Rekem a Sema. 44 Sema pak zplodil Rachama
otce Jorkeamova, a Rekem zplodil Sammaie. 45
Syn pak Sammai byl Maon; kterýžto Maon byl otec
Betsurských. 46 Efa také, ženina Kálefova, porodila
Chárana a Mozu a Gazeza. A Cháran zplodil Gazeza.
47 Synové pak Johedai: Regem, Jotam, Gesan, Felet,
Efa a Saaf. 48 S ženinou Maachou Kálef zplodil
Sebera a Tirchana. 49 Porodila pak Saafa otce
Madmanejských, Sévu otce Makbenejských a otce
Gibejských. Též dcera Kálefova Axa. 50 Ti byli synové
Kálefovi, syna Hur prvorozeného Efraty: Sobal otec
Kariatjeharimských, 51 Salma otec Betlémských,
Charef otec čeledi Betgaderských. 52 Měl pak syny
Sobal otec Kariatjeharimských: Haroe otce obyvatelů
dílu Menuchotských. 53 A čeledi Kariatjeharimských,
Jeterských, Putských, Sumatských a Misraiských.
Z těch pošli Zaratští a Estaolští. 54 Synové Salmy:
Betlémští, Netofatští, Atarotští z čeledi Joábovy, a
Zarští, kteříž užívali dílu Menuchotských, 55 A čeledi
písařů obývajících v Jábezu, Tiratských, Simatských,
Suchatských. Ti jsou Cinejští příchozí z Amata, otce
čeledi Rechabovy.

3 Tito jsou pak synové Davidovi, kteříž se jemu
zrodili v Hebronu: Prvorozený Amnon z Achinoam
Jezreelské, druhý Daniel z Abigail Karmelské; 2 Třetí
Absolon syn Maachy, dcery Tolmai, krále Gessur,
čtvrtý Adoniáš, syn Haggit; 3 Pátý Sefatiáš z Abitál,
šestý Jetram, z Egly manželky jeho. 4 Šest se mu
jich zrodilo v Hebronu, kdež kraloval sedm let a šest
měsíců; třidceti pak a tři kraloval v Jeruzalémě. 5
Potom tito se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua,
Sobab, Nátan a Šalomoun, čtyři, z Betsabé, dcery
Amielovy; 6 Též Ibchar, Elisama a Elifelet; 7 A
Noga, Nefeg a Jafia; 8 A Elisama, Eliada a Elifelet,
těch devět. 9 Všickni ti synové Davidovi krom synů
ženin, a Támar sestra jejich. 10 Syn pak Šalomounův
Roboám, Abiam syn jeho, Aza syn jeho, Jozafat
syn jeho, 11 Joram syn jeho, Ochoziáš syn jeho,
Joas syn jeho, 12 Amaziáš syn jeho, Azariáš syn
jeho, Jotam syn jeho, 13 Achas syn jeho, Ezechiáš
syn jeho, Manasses syn jeho, 14 Amon syn jeho,
Joziáš syn jeho. 15 Synové pak Joziášovi: Prvorozený
Jochanan, druhý Joakim, třetí Sedechiáš, čtvrtý
Sallum. 16 Synové pak Joakimovi: Jekoniáš syn jeho,
Sedechiáš syn jeho. 17 Synové pak Jekoniáše vězně:
Salatiel syn jeho. 18 Toho pak Malkiram, Pedai,
Senazar, Jekamia, Hosama a Nedabia. 19 Synové
pak Pedaiovi: Zorobábel a Semei. A syn Zorobábelův:
Mesullam, Chananiáš, a Selomit sestra jejich. 20
Toho pak Chasuba, Ohel, Berechiáš, Chasadiáš a
Jusabchesed, těch pět. 21 Syn pak Chananiášův:
Pelatia a Izaiáš. Synové Refaie, synové Arnanovi,
synové Abdiášovi, synové Sechaniovi. 22 A synové
Sechaniovi: Semaiáš. A synové Semaiášovi: Chattus,
Igal, Bariach, Neariáš a Safat, šest. 23 A syn Neariáše:
Elioenai, Ezechiáš a Azrikam, ti tři. 24 Též synové
Elioenai: Hodaviáš, Eliasib, Pelaiáš, Akkub, Jochanan,
Delaiáš a Anani, těch sedm.

4 Synové Judovi: Fáres, Ezron, Charmi, Hur a Sobal.
2 Reaiáš pak syn Sobalův zplodil Jachata, Jachat
pak zplodil Ahumai a Laad. Ti jsou rodové Zarati. 3 A
tito z otce Etama: Jezreel, Isma a Idbas; a jméno
sestry jejich Zelelfoni. 4 Fanuel pak otec Gedor, a
Ezer otec Chusův. Ti jsou synové Hur prvorozeného
Efraty, otce Betlémských. 5 Ashur pak otec Tekoe měl

dvě manželky, Chélu a Naaru. 6 I porodila jemu Naara
Achuzama, Hefera, Temana a Achastara. Ti jsou
synové Naary. 7 Synové pak Chéle: Zeret, Jezochar
a Etnan. 8 Kóz pak zplodil Anuba, Hazobeba, a
rodiny Acharchele syna Harumova. 9 Byl pak Jábez
slavnější nad bratří své, a matka jeho nazvala jméno
jeho Jábez, řkuci: Nebo jsem ho porodila s bolestí. 10
Kterýžto Jábez vzýval Boha Izraelského, řka: Jestliže
štědře požehnáš mi, a rozšíříš meze mé, a bude ruka
tvá se mnou, a vysvobodíš mne od zlého, abych
bolesti netrpěl. I učinil Bůh, začež žádal. 11 Chelub
pak, bratr Sucha, zplodil Mechiru. Ont' jest otec
Estonův. 12 Eston pak zplodil Betrafa, Paseacha a
Techinna, otce města Náchas. Ti jsou muži Rechy.
13 Synové pak Cenezovi: Otoniel a Saraiáš. Synové
pak Otonielovi: Chatat. 14 Meonatai pak zplodil Ofru,
Saraiáš pak zplodil Joába, otce bydlících v údolí
řemeslníků; nebo tam řemeslníci byli. 15 Synové
pak Kálefa, syna Jefonova: Iru, Ela a Naam. Syn
pak Ela: Cenez. 16 Synové pak Jehalleleelovi: Zif,
Zifa, Tiriáš a Asarel. 17 A synové Ezry: Jeter, Mered,
Efer a Jalon. Porodila také Miriama, Sammai a
Jezba otce Estemo. 18 Manželka pak jeho Jehudia
porodila Jereda otce Gedor, a Hebera otce Socho, a
Jekutiele otce Zanoe. A ti jsou synové Betie dcery
Faraonovy, kterouž pojal Mered. 19 Synové pak
manželky Hodia sestry Nachamovy, otce Cejly: Garmi
a Estemo Maachatský. 20 Synové pak Simonovi:
Amnon, Rinna, Benchanan a Tilon. A synové Jesi:
Zochet a Benzochet. 21 Synové Séla syna Judova:
Her otec Lechův, a Lada otec Maresův, a čeledi domu
těch, jenž dělali díla kmentová v domě Asbea, 22 A
Jokim a muži Chozeby, Joas a Saraf, kteříž panovali
v Moáb, a Jasubi Lechem. Ale ty věci jsou starodávní.
23 Toť jsou ti hrnčíři obyvatelé v štěpnicích a ohradách
u krále, příčinou díla jeho tam bydlíce. 24 Synové
Simeonovi: Namuel, Jamin, Jarib, Zára a Saul. 25
Sallum syn jeho, Mabsam syn jeho, Masma syn jeho.
26 Synové pak Masmovi: Hamuel syn jeho, Zakur
syn jeho, Semei syn jeho. 27 Ten Semei měl synů
šestnácte a dcer šest. Bratří pak jejich neměli mnoho
synů, tak že vší rodiny jejich nebylo tak mnoho, jako
synů Judových. 28 Bydlili pak v Bersabé a Molada a
v Azarsual, 29 A v Bála, v Esem a v Tolad, 30 A v
Betueli, v Horma a v Sicelechu, 31 A v Betmarchabot,
a v Azarsusim, v Betberi a v Saraim. Ta byla města
jejich, dokudž kraloval David. 32 Vsi také jejich při
Etam, Ain, Remmon, Tochen, Asan, pěti městech. 33
A tak všecky vesnice jejich, kteréž byly vůkol těch
měst až do Baal, ta byla obydlé jejich vedlé rodu
jejich. 34 A Mesobab, Jamlech a Josa syn Amazův;
35 A Joel, a Jéhu syn Jozabiáše, syna Saraiášova,
syna Azielova; 36 A Elioenai, Jákoba, Jesochaiáš,
Asaiáš, Adiel a Jesimeel a Benaiáš; 37 A Ziza syn
Sifi, syna Allonova, syna Jedaiášova, syna Simri,
syna Semaiášova. 38 Tito ze jména vyčtení ustaveni
jsou za knížata v čeledech svých, a čeledi otcovské
jejich rozmnožily se náramně. 39 A protož brali se,
kudyž se vchází k Gedor, až k východu po údolí tom,
aby hledali pastev dobytku svému. 40 I nalezli pastvu
hojnou a výbornou, zemi pak prostrannou, bezpečnou
a pokojnou, a že z Chama byli ti, kteříž bydlili tam
před tím. 41 Protož přišedše ti napsaní ze jména ve
dnech Ezechiáše krále Judského, pobořili stany jejich
a příbytky, kteříž tam nalezeni byli, a zmordovali je,
tak že jich do tohoto dne není, a sami osedli místo
nich; nebo měli tu pastvu dobytku svému. 42 Někteří
pak z těch synů Simeonových odebrali se na horu
Seir, mužů pět set, jichž Pelatia, Neariáš, Refaiáš a
Uziel, synové Jesi, byli vůdcové. 43 I vyplénili ostatek
těch, kteříž ušli z Amalechitských, a bydlili tam až do
tohoto dne.

5 Synové pak Rubenovi prvorozeného Izraelova:
(nebo on byl prvorozený, ale když poškvrnil lože
otce svého, dáno jest prvorozenství jeho synům
Jozefovým, syna Izraelova, však jemu není přičteno
prvorozenství. 2 Nebo Judas byl nejsilnější z bratří
svých, a kníže mezi nimi, ale prvorozenství Jozefovi
náleželo). 3 Synové, pravím, Rubenovi, prvorozeného
Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. 4 Synové
Joelovi: Semaiáš syn jeho, Gog syn jeho, Semei syn
jeho; 5 Mícha syn jeho, Reaiáš syn jeho, Bál syn
jeho; 6 Béra syn jeho, jehož zavedl Tiglatfalazar král
Assyrský. Ten byl knížetem pokolení Rubenova. 7
Bratří pak jeho po čeledech jejich, když vyčteni byli po
rodinách svých, knížetem byl Jehiel a Zachariáš. 8 A
Béla syn Azaza, syna Semy, syna Joelova. Ten bydlil
v Aroer až do Nébo a Balmeon. 9 Potom i na východ
bydlil, až kudy se vchází na poušť od řeky Eufrates;
nebo stáda jejich rozmnožila se v zemi Galádské. 10
Pročež ve dnech Saulových bojovali s Agarenskými,
kteříž poraženi jsou od ruky jejich. A tak bydlili v
staních jejich po vší krajině východní země Galádské.
11 Synové pak Gádovi naproti nim bydlili v zemi
Bázan, až do Sálechy. 12 Joel byl kníže jejich, a Safan
druhý. Ale Janai a Safat v Bázan zůstali. 13 Bratří
pak jejich po domích otců svých: Michael, Mesullam,
Seba, Jorai, Jachan, Zia, Heber, těch sedm. 14
(Ti byli synové Abichailovi, synové Hurovi, synové
Jaroachovi, synové Galádovi, synové Michaelovi,
synové Jesisovi, synové Jachdovi, synové Buzovi.) 15

Též Ahi syn Abdiele, syna Gunova, kníže v domě otců
jich. 16 I bydlili v Galád, v Bázan a v vesnicech jeho,
a ve všech předměstích Sáron, až do hranic jejich.
17 Všickni tito vyčteni byli ve dnech Jotama krále
Judského, a ve dnech Jeroboáma krále Izraelského.
18 Synů Rubenových a Gádových a polovice pokolení
Manassesova, mužů silných, nosících štít a meč, a
natahujících lučiště, a umělých v bitvě, čtyřidceti a
čtyři tisíce, sedm set a šedesát vycházejících k boji.
19 I bojovali s Agarenskými, Iturejskými, Nafejskými
a Nodabskými. 20 A měli pomoc proti nim. I dáni
jsou v ruku jich Agarenové i všecko, což měli. Nebo
k Bohu volali v boji, a vyslyšel je, nebo doufali v
něho. 21 I zajali stáda jejich, velbloudů jejich padesáte
tisíců, a dobytka dvě stě a padesáte tisíců, a oslů
dva tisíce, a lidí sto tisíc osob. 22 Zraněných také
množství padlo, nebo od Boha byla porážka ta. I
bydlili na místě jejich až do přestěhování svého. 23
Synové pak polovice pokolení Manassesova bydlili
v té zemi od Bázanu až do Balhermon i Sanir, totiž
hory Hermon; nebo i oni rozmnoženi byli. 24 Tato
pak byla knížata v domě otců jejich: Efer, Jesi, Eliel,
Azriel, Jeremiáš, Hodaviáš a Jachdiel, muži udatní a
silní, muži slovoutní, knížata domu otců svých. 25
Ale když přestoupili proti Bohu otců svých, a smilnili,
následujíce bohů národů země té, kteréž shladil
Bůh od tváři jejich: 26 Vzbudil Bůh Izraelský ducha
Fule krále Assyrského, a ducha Tiglatfalazara krále
Assyrského, kterýž přenesl pokolení Rubenovo a
Gádovo a polovici pokolení Manassesova, a dovedl je
do Chelach a do Chabor, až do Hara a k řece Gozan
až do dnešního dne.

6 Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari. 2 Synové
pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. 3 Synové
pak Amramovi: Aron, Mojžíš, a Maria. Synové pak
Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. 4 Eleazar
zplodil Fínesa, Fínes zplodil Abisua. 5 Abisua pak
zplodil Bukki, Bukki pak zplodil Uzi. 6 Uzi pak zplodil
Zerachiáše, Zerachiáš pak zplodil Meraiota. 7 Meraiot
zplodil Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba. 8
Achitob pak zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil
Achimaasa. 9 Achimaas pak zplodil Azariáše, Azariáš
pak zplodil Jochanana. 10 Jochanan pak zplodil
Azariáše. Ont' jest užíval kněžství v domě, jejž ustavěl
Šalomoun v Jeruzalémě. 11 Zplodil pak Azariáš
Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba. 12 Achitob
zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Salluma. 13
Sallum pak zplodil Helkiáše, Helkiáš pak zplodil
Azariáše. 14 Azariáš pak zplodil Saraiáše, Saraiáš pak
zplodil Jozadaka. 15 Jozadak pak odšel, když převedl
Hospodin Judu a Jeruzalém skrze Nabuchodonozora.
16 Synové Léví: Gersom, Kahat a Merari. 17 Tato pak
jsou jména synů Gersomových: Lebni a Semei. 18
Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. 19
Synové Merari: Moholi a Musi. A tak ty jsou čeledi
Levítů po otcích jejich. 20 Gersomovi: Lebni syn
jeho, Jachat syn jeho, Zimma syn jeho, 21 Joach syn
jeho, Iddo syn jeho, Zára syn jeho, Jetrai syn jeho.
22 Synové Kahat: Aminadab syn jeho, Chóre syn
jeho, Assir syn jeho, 23 Elkána syn jeho, a Abiazaf
syn jeho, Assir syn jeho, 24 Tachat syn jeho, Uriel
syn jeho, Uziáš syn jeho, Saul syn jeho. 25 Synové
pak Elkánovi: Amasai a Achimot. 26 Elkána: Synové
Elkánovi: Zofai syn jeho, a Nachat syn jeho, 27 Eliab
syn jeho, Jerocham syn jeho, Elkána syn jeho. 28
Synové pak Samuelovi: Prvorozený Vasni a Abia.
29 Synové Merari: Moholi, Lebni syn jeho, Semei
syn jeho, Uza syn jeho, 30 Sima syn jeho, Aggia
syn jeho, Azaiáš syn jeho. 31 Tito jsou pak, kteréž
ustanovil David k zpívání v domě Hospodinově, když
tam postavena truhla, 32 Kteříž přisluhovali před
příbytkem stánku úmluvy zpíváním, dokudž neustavěl
Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémě, a stáli
podlé pořádku svého v přisluhování svém. 33 Tito jsou
pak, kteříž stáli, i synové jejich, z synů Kahat: Héman
kantor, syn Joele, syna Samuelova, 34 Syna Elkánova,
syna Jerochamova, syna Elielova, syna Tohu, 35
Syna Sufova, syna Elkánova, syna Machatova, syna
Amasai, 36 Syna Elkánova, syna Joelova, syna
Azariášova, syna Sofoniášova, 37 Syna Tachatova,
syna Assirova, syna Abiazafova, syna Chóre, 38 Syna
Izarova, syna Kahatova, syna Léví, syna Izraelova.
39 A bratr jeho Azaf, kterýž stával po pravici jeho.
Azaf pak byl syn Berechiáše, syna Simova, 40 Syna
Michaelova, syna Baaseiášova, syna Malkiášova, 41
Syna Etni, syna Záry, syna Adaiova, 42 Syna Etanova,
syna Zimmova, syna Semeiova, 43 Syna Jachatova,
syna Gersomova, syna Léví. 44 Synové pak Merari,
bratří jejich, stávali po levici: Etan, syn Kísi, syna
Abdova, syna Malluchova, 45 Syna Chasabiášova,
syna Amaziášova, syna Helkiášova, 46 Syna Amzova,
syna Bánova, syna Semerova, 47 Syna Moholi, syna
Musi, syna Merari, syna Léví. 48 Bratří pak jejich
Levítové jiní oddáni jsou ke všelikému přisluhování
příbytku domu Božího. 49 Ale Aron a synové jeho
pálili na oltáři zápalu a na oltáři kadění, při všelikém
přisluhování svatyně svatých, a k očišťování Izraele
podlé všeho toho, jakož přikázal Mojžíš služebník
Boží. 50 Tito pak jsou synové Aronovi: Eleazar syn
jeho, Fínes syn jeho, Abisua syn jeho, 51 Bukki syn
jeho, Uzi syn jeho, Zerachiáš syn jeho, 52 Meraiot syn

jeho, Amariáš syn jeho, Achitob syn jeho, 53 Sádoch
syn jeho, Achimaas syn jeho. 54 A tato obydlé jejich,
po příbytcích jejich, v mezech jejich, synů Aronových
po čeledi Kahatských; nebo jejich byl los. 55 A protož
dali jim Hebron v zemi Judské, a předměstí jeho
vůkol něho. 56 Pole však městská a vsi jejich dali
Kálefovi synu Jefonovu. 57 Synům pak Aronovým dali
z měst Judských města útočišťná: Hebron a Lebno a
předměstí jeho, a Jeter i Estemo a předměstí jeho,
58 A Holon i předměstí jeho, a Dabir i předměstí
jeho, 59 Též Asan a předměstí jeho, a Betsemes a
předměstí jeho. 60 Z pokolení pak Beniamin: Gaba a
předměstí jeho, a Allemet i předměstí jeho, i Anatot a
předměstí jeho, všech měst jejich třinácte měst po
čeledech jejich. 61 Synům též Kahatovým ostatním
z čeledi toho pokolení dáno v polovici pokolení
Manassesova losem měst deset. 62 Synům pak
Gersonovým po čeledech jejich v pokolení Izachar a
v pokolení Asser, a v pokolení Neftalím, a v pokolení
Manassesovu v Bázan měst třináct. 63 Synům Merari
po čeledech jejich v pokolení Ruben, a v pokolení
Gád, a v pokolení Zabulon losem měst dvanáct. 64
Dali synové Izraelští Levítům ta města a předměstí
jejich. 65 A dali je losem v pokolení synů Judových,
a v pokolení synů Simeonových, a v pokolení synů
Beniaminových, města ta, kteráž jmenovali ze jména.
66 A kteříž byli z čeledi synů Kahat, (byla pak města
a hranice jejich v pokolení Efraimovu), 67 Těm dali
města útočišťná: Sichem a předměstí jeho na hoře
Efraim, a Gázer a předměstí jeho, 68 A Jekmaam i
předměstí jeho, a Betoron i předměstí jeho, 69 Též i
Aialon a předměstí jeho, a Getremmon s předměstím
jeho. 70 A v polovici pokolení Manassesova: Aner a
předměstí jeho, Balám a předměstí jeho, čeledem
synů Kahat ostatním. 71 Synům pak Gersonovým
v čeledi polovice pokolení Manassesova dali Golan
v Bázan s předměstím jeho, a Astarot i předměstí
jeho. 72 V pokolení pak Izachar: Kádes s předměstím
jeho, Daberet a předměstí jeho, 73 Rámot také s
předměstím jeho, a Anem i předměstí jeho. 74 V
pokolení pak Asser: Masal s předměstím jeho, a
Abdon i předměstí jeho, 75 Též Hukok s předměstím
jeho, Rohob také i předměstí jeho. 76 V pokolení pak
Neftalímovu: Kádes v Galilei a předměstí jeho, Hamon
a předměstí jeho, a Kariataim i předměstí jeho. 77
Synům Merari ostatním v pokolení Zabulonovu dali
Remmon s předměstím jeho, Tábor a předměstí
jeho. 78 A za Jordánem u Jericha, k východní straně
Jordánu, v pokolení Rubenovu: Bozor na poušti s
předměstím jeho, a Jasa i předměstí jeho. 79 Kedemot
také s předměstím jeho, a Mefat i předměstí jeho. 80
V pokolení pak Gád: Rámot v Galád s předměstím
jeho, a Mahanaim i předměstí jeho, 81 I Ezebon s
předměstím jeho, a Jazer i předměstí jeho.

7 Synové pak Izacharovi: Tola, Fua, Jasub a Simron,
čtyři. 2 Synové pak Tolovi: Uzi, Refaia, Jeriel,
Jachmai, Jipsam, Samuel, knížata po domích otců
jejich, pošlí od Toly, muži udatní v pokoleních svých.
Počet jejich ve dnech Davidových byl dvamecítma
tisíců a šest set. 3 Synové Uzovi: Izrachiáš. Synové
pak Izrachiášovi: Michael, Abdiáš, Joel a Isia, všech
pět knížat. 4 A s nimi v pokoleních jejich, po čeledech
jejich otcovských, mužů válečných třidceti šest tisíců;
nebo mnoho měli žen a synů. 5 Bratří také jejich po
všech čeledech Izachar, mužů udatných osmdesáte
sedm tisíců, všech vyčtených. 6 Synové Beniaminovi:
Béla, Becher, Jediael, tři. 7 Synové pak Bélovi: Ezbon,
Uzi, Uziel, Jerimot a Iri, pět knížat čeledí otcovských,
muži udatní; načteno jich dvamecítma tisíců, třidceti
a čtyři. 8 Potom synové Becherovi: Zemira, Joas,
Eliezer, Elioenai, Amri, Jeremot, Abiáš, Anatot a
Alemet, všickni synové Becherovi. 9 Kterýchž počet
po pokoleních jejich, a po knížatech v domě čeledí
otcovských, mužů udatných, dvadceti tisíců a dvě
stě. 10 Synové také Jediaelovi: Bilan. Synové pak
Bilanovi: Jeus, Beniamin, Ahod, Kenan, Zetan, Tarsis
a Achisachar. 11 Všech těch synů Jediaelových po
knížatech čeledí, mužů udatných, sedmnáct tisíc a dvě
stě, vycházejících na vojnu k bitvě, 12 Kromě Suppim
a Chuppim, synů doma zrozených, a Chusim, synů
vně zplozených. 13 Synové Neftalímovi: Jasiel, Guni,
Jezer a Sallum, synové Bály. 14 Synové Manassesovi:
Asriel, kteréhož mu manželka porodila. (Ženina též
jeho Syrská porodila Machira, otce Galád. 15 Machir
pak vzal manželku Chuppimovu a Suppimovu, a
jméno sestry jeho Maacha.) Jméno pak druhého
Salfad, a měl Salfad dcery. 16 Porodila pak Maacha
manželka Machirova syna, kteréhož nazvala Fáres,
a jméno bratra jeho Sáres, synové pak jeho Ulam
a Rekem. 17 Synové pak Ulamovi: Bedan. Tit' jsou
synové Galád syna Machirova, syna Manassesova. 18
Sestra pak jeho Molechet porodila Ishoda a Abiezera
a Machla. 19 Byli pak synové Semidovi: Achian,
Sechem, Likchi a Aniam. 20 Synové pak Efraimovi:
Sutelach, a Bered syn jeho, Tachat syn jeho, Elada
syn jeho, Tachat syn jeho, 21 Též Zabad syn jeho,
Sutelach syn jeho, Ezer a Elad. I zbili je muži Gát,
kteříž zrozeni byli v zemi té; nebo sstoupili byli, aby
zajali dobytky jejich. 22 Protož kvílil Efraim otec
jejich za mnohé dny, a přišli bratří jeho, aby ho
těšili. 23 Potom všel k manželce své, kteráž počala

a porodila syna, a nazval jméno jeho Beria, že byl
v zámutku pro rodinu svou. 24 Dceru také Seeru,
kteráž vystavěla Betoron dolní i horní, a Uzen Seera.
25 A Refacha syna jeho, Resefa, Telecha, a Tachana
syna jeho, 26 Ladana syna jeho, Amiuda syna jeho,
Elisama syna jeho, 27 Non syna jeho, Jozue syna
jeho. 28 Vládařství pak jejich a bydlení jejich Bethel
s vesnicemi svými, a k východu Náran, a k západu
Gázer a vesnice jeho, Sichem s vesnicemi svými, až
do Gázy a vesnic jeho. 29 A v místech naproti synům
Manassesovým: Betsan s vesnicemi svými, Tanach s
vesnicemi svými, Mageddo s vesnicemi svými, Dor s
vesnicemi svými. V těch bydlili synové Jozefa syna
Izraelova. 30 Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui,
Beria, a Serach sestra jejich. 31 Synové pak Beriovi:
Heber, Melchiel. Ont' jest otec Birzavitův. 32 Heber
pak zplodil Jafleta, Somera, Chotama, a Suu sestru
jejich. 33 Synové pak Jafletovi: Pasach, Bimhal,
a Asvat. Ti jsou synové Jafletovi. 34 Synové pak
Somerovi: Achi, Rohaga, Jehubba a Aram. 35 Synové
pak Helema, bratra jeho: Zofach, Jimna, Seles a
Amal. 36 Synové Zofachovi: Suach, Charnefer, Sual,
Beri a Jimra, 37 Bezer, Hod, Samma, Silsa, Jitran a
Béra. 38 Synové Jeterovi: Jefunne, Fispa a Ara. 39
Synové pak Ulla: Arach, Haniel a Riziáš. 40 Všickni
ti synové Asser, knížata domů otcovských, vybraní,
udatní, přední z knížat, kteříž vyčteni do vojska k
bitvě, v počtu šest a dvadceti tisíc mužů.

8 Beniamin pak zplodil Bélu, prvorozeného svého,
Asbele druhého, Achracha třetího, 2 Nocha
čtvrtého, Rafa pátého. 3 Béla pak měl syny: Addara,
Geru, Abiuda, 4 Abisua, Námana, Achoacha, 5
A Geru, Sefufana a Churama. 6 Ti jsou synové
Echudovi, ti jsou knížata čeledí otcovských, bydlících
v Gabaa, kteříž je uvedli do Manáhat, 7 Totiž: Náman,
a Achia a Gera. On přestěhoval je; zplodil pak Uza
a Achichuda. 8 Sacharaim pak zplodil v krajině
Moábské, když onen byl propustil je, s Chusimou
a Bárou manželkami svými. 9 Zplodil s Chodes
manželkou svou Jobaba, Sebia, Mésa a Malkama, 10
Jehuza, Sachia a Mirma. Ti jsou synové jeho, knížata
čeledí otcovských. 11 S Chusimou pak byl zplodil
Abitoba a Elpále. 12 Synové pak Elpálovi: Heber,
Misam a Semer. Ten vystavěl Ono a Lod, i vsi jeho.
13 A Beria a Sema. Ti jsou knížata čeledí otcovských,
bydlících v Aialon; ti zahnali obyvatele Gát. 14 Achio
pak, Sasák a Jeremot, 15 Zebadiáš, Arad a Ader, 16
Michael, Ispa a Jocha synové Beria. 17 A Zebadiáš,
Mesullam, Chiski, Heber, 18 Ismerai, Izliáš a Jobab
synové Elpálovi. 19 A Jakim, Zichri a Zabdi. 20
Elienai, Ziletai a Eliel, 21 Adaiáš, Baraiáš a Simrat
synové Simei. 22 Ispan a Heber a Eliel, 23 Abdon,
Zichri a Chanan, 24 Chananiáš, Elam a Anatotiáš,
25 Ifdaiáš a Fanuel synové Sasákovi. 26 Samserai,
Sechariáš a Ataliáš, 27 Jaresiáš, Eliáš a Zichri synové
Jerochamovi. 28 Ta jsou knížata otcovských čeledí po
rodinách svých, kterážto knížata bydlila v Jeruzalémě.
29 V Gabaon pak bydlilo kníže Gabaon, a jméno
manželky jeho Maacha. 30 A syn jeho prvorozený
Abdon, Zur, Cis, Bál a Nádab, 31 Ale Gedor, Achio,
Zecher. 32 A Miklot zplodil Simea. I ti také naproti
bratřím svým bydlili v Jeruzalémě s bratřími svými.
33 Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule. Saul
pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále.
34 Syn pak Jonatův Meribbál, Meribbál pak zplodil
Mícha. 35 Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea
a Achaz. 36 Achaz pak zplodil Jehoadu, Jehoada
pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimru. Zimri pak
zplodil Mozu. 37 Moza pak zplodil Bina. Ráfa syn
jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho. 38 Azel pak měl
šest synů, jichž tato jsou jména: Azrikam, Bochru,
Izmael, Seariáš a Abdiáš a Chanan. Všickni ti synové
Azelovi. 39 Synové pak Ezeka, bratra jeho: Ulam
prvorozený jeho, Jehus druhý, a Elifelet třetí. 40
A byli synové Ulamovi muži udatní a střelci umělí,
kteříž měli mnoho synů a vnuků až do sta a padesáti.
Všickni ti byli z synů Beniaminových.

9 A tak všickni Izraelští sečteni byli, a aj, zapsáni jsou
v knize králů Izraelských a Judských, a přeneseni
jsou do Babylona pro přestoupení své. 2 Ti pak,
kteříž bydlili prvé v vládařství svém v městech svých,
totiž Izraelští, kněží, Levítové a Netinejští, 3 Bydlili v
Jeruzalémě, z synů Judových, z synů Beniaminových,
ano i z synů Efraimových a Manassesových: 4
Uttai syn Amiuda, syna Amri, syna Imri, syna Bani,
z synů Fáresových, syna Judova. 5 A z čeledi
Silonovy: Azaiáš prvorozený a synové jeho. 6 A z
synů Zerachových: Jehuel, a příbuzných jejich šest
set a devadesát. 7 Z synů pak Beniaminových: Sallu
syn Mesullama, syna Hodavia, syna Hasenuova,
8 A Ibneiáš syn Jerochamův, Ela syn Uzi, syna
Michri, a Mesullam syn Sefatiáše, syna Rehuelova,
syna Ibniášova. 9 Bratří také jejich po pokoleních
jejich, devět set padesáte a šest; všickni ti muži
knížata čeledí po domích otců svých. 10 Z kněží
také Jedaiáš, Jehoiarib a Jachin, 11 Azariáš syn
Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sádochova, syna
Meraiotova, syna Achitobova, kníže v domě Božím.
12 A Adaiáš syn Jerochama, syna Paschurova, syna
Malchiášova, a Masai syn Adiele, syna Jachzery, syna

Mesullamova, syna Mesillemitova, syna Immerova. 13
A bratří jejich knížata po domích otců svých, tisíc sedm
set a šedesát mužů udatných v práci přisluhování
domu Božího. 14 A z Levítů: Semaiáš syn Chasuba,
syna Azrikamova, syna Chasabiášova, z synů Merari.
15 A Bakbakar Cheres, a Galal, a Mataniáš syn
Míchy, syna Zichri, syna Azafova. 16 A Abdiáš
syn Semaiáše, syna Galalova, syna Jedutunova, a
Berechiáš syn Asy, syna Elkánova, kterýž přebýval ve
vsech Netofatských. 17 Též vrátní: Sallum a Akkub, a
Talmon, Achiman, i bratří jejich, z nichž byl Sallum
kníže. 18 Kterýž až po dnes v bráně královské stával
k východu, onino pak vrátnými byli po houfích synů
Léví. 19 Ale Sallum syn Chóre, syna Abiazafova,
syna Chóre, a bratří jeho z domu otce jeho, Chorejští,
nad pracemi přisluhování, ostříhali prahů při stánku,
tak jako otcové jejich nad vojskem Hospodinovým,
kteříž ostříhali vcházení. 20 Nad kterýmiž Fínes syn
Eleazarův byl někdy knížetem, a Hospodin byl s
ním. 21 Zachariáš pak syn Meselemiášův vrátným
byl u dveří stánku úmluvy. 22 Všickni ti voleni za
vrátné k veřejím, osob dvě stě a dvanáct. Ti ve vsech
svých vyčteni jsou, kteréž nařídil David a Samuel
vidoucí, pro jejich věrnost, 23 Aby oni i synové jejich
byli při branách domu Hospodinova, v domě stánku
po strážích. 24 Po čtyřech stranách byli vrátní, k
východu, k západu, k půlnoci a ku poledni. 25 A
bratří jejich, po vsech svých bydlící, aby každého
sedmého dne časy svými přicházeli s nimi. 26 Nebo
Levítové byli pod spravou těch čtyř předních vrátných,
a byli nad komorami a nad poklady domu Božího,
27 A aby vůkol domu Božího ponocovali; nebo jim
poručena stráž, a otvírati každý den ráno. 28 Z těch
také ustaveni nad nádobami přisluhování; nebo v
počtu vnášeli je, a v jistém počtu též vynášeli. 29
Z nichž opět někteří postaveni byli nad nádobami
jinými a nade všemi nádobami posvátnými, a nad
bělí, vínem, olejem, kadidlem a vonnými věcmi.
30 Někteří také synové kněžští strojili masti z těch
vonných věcí. 31 Matatiáš pak z Levítů, prvorozený
Salluma Choritského, správcí byl těch věcí, kteréž
se na pánvi smažily. 32 A z synů Kahat, z bratří
jejich, byli ustanoveni nad chlebem předložení, aby
jej připravovali na každou sobotu. 33 Z těch také byli
zpěváci, přednější z čeledí otcovských mezi Levíty
bydlíce, nejsouce zaměstknaní něčím jiným; nebo ve
dne i v noci k své povinnosti státi musili. 34 Ti jsou
přední z čeledí otcovských mezi Levíty v čeledech
svých, a ti přední jsouce, bydlili v Jeruzalémě. 35
V Gabaon pak bydlili, otec Gabaonitských Jehiel,
a jméno manželky jeho Maacha. 36 Syn pak jeho
prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál, Ner a Nádab. 37
Ale Gedor, Achio, Zachariáš a Miklot, 38 (Miklot pak
zplodil Simam), ti také naproti bratřím svým bydlili
v Jeruzalémě s bratřími svými. 39 Ner pak zplodil
Cisa, a Cis zplodil Saule, Saul pak zplodil Jonatu,
Melchisua, Abinadaba a Ezbále. 40 Syn pak Jonatův
Meribbál, a Meribbál zplodil Mícha. 41 Synové pak
Míchovi: Piton, Melech, Tarea. 42 Achaz pak zplodil
Járu, Jára pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimri.
Zimri pak zplodil Mozu. 43 Moza pak zplodil Bina.
Refaiáš syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho.
44 Azel pak měl šest synů, jichžto tato jsou jména:
Azrikam, Bochru, Izmael, Seariáš, Abdiáš a Chanan.
Ti jsou synové Azelovi.

10 Když pak bojovali Filistinští s Izraelem, utíkali
muži Izraelští před Filistinskými, a padli, zbiti
jsouce na hoře Gelboe. 2 I stihali Filistinští Saule
a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu, Abinadaba a
Melchisua, syny Saulovy. 3 A když se zsilila bitva
proti Saulovi, trefili na něj střelci s luky, a postřelen
jest od střelců. 4 Protož řekl Saul oděnci svému:
Vytrhni meč svůj a probodni mne jím, aby přijdouce ti
neobřezanci, nečinili sobě ze mne posměchu. Ale
nechtěl oděnec jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv
Saul meč, nalehl na něj. 5 Tedy vida oděnec jeho,
že umřel Saul, nalehl i on na meč a umřel. 6 A tak
umřel Saul i tři synové jeho, a všecka čeled jeho
spolu zemřeli. 7 Když pak uzřeli všickni muži Izraelští,
kteříž bydlili za tím údolím, že utekli Izraelští, a že
zemřeli Saul i synové jeho, opustivše města svá,
též utíkali. I přišli Filistinští a bydlili v nich. 8 Potom
nazejtří přišli Filistinští, aby zloupili pobité. I nalezli
Saule a syny jeho, ležící na hoře Gelboe. 9 A svlékše
ho, vzali hlavu jeho i odění jeho, a poslali po zemi
Filistinské vůkol, aby to ohlášeno bylo modlám jejich
i lidu. 10 Složili také i odění jeho v chrámě boha
svého, hlavu pak jeho přibili v chrámě Dágon. 11 Tedy
uslyšavše všickni v Jábes Galád všecko, což učinili
Filistinští Saulovi, 12 Zdvihli se všickni muži silní a
vzali tělo Saulovo, a těla synů jeho, a přinesli je do
Jábes. A pochovavše kosti jejich pod jedním dubem v
Jábes, postili se sedm dní. 13 A tak umřel Saul pro
přestoupení své, jímž byl přestoupil proti Hospodinu,
totiž proti slovu Hospodinovu, jehož neostříhal, a že
se také radil s duchem věštím, doptávaje se ho, 14 A
nedoptával se Hospodina. Protož zabil jej, a přenesl
království na Davida syna Izai.

11 Nebo shromáždivše se všickni Izraelští k
Davidovi do Hebronu, řekli: Aj, my kost tvá
a tělo tvé jsme. 2 Ano předešlých časů, když byl

Saul králem, ty jsi vyvodil i přivodil Izraele, a nadto
řekl Hospodin Bůh tvůj tobě: Ty pásti budeš lid
můj Izraelský, a ty budeš vývoda nad lidem mým
Izraelským. 3 Přišli také všickni starší Izraelští k králi
do Hebronu, a učinil s nimi David smlouvu v Hebronu
před Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad
Izraelem, podlé slova Hospodinova skrze Samuele. 4
Táhl pak David a všecken lid Izraelský k Jeruzalému,
(jenž bylo Jebus, nebo tam byli Jebuzejští obyvatelé
té země). 5 I mluvili obyvatelé Jebus Davidovi:
Nevejdeš sem. Ale David vzal hrad Sion, to jest
město Davidovo. 6 Nebo byl řekl David: Kdož by koli
nejprvé porazil Jebuzea, bude předním a knížetem.
Protož vstoupil nejprvé Joáb syn Sarvie, a učiněn
předním. 7 Potom bydlil David na tom hradě, pročež
nazvali jej městem Davidovým. 8 I vystavěl město
vůkol a vůkol, od Mello až do okolku, Joáb pak
opravil ostatek města. 9 A tak David čím dále tím
více prospíval a rostl; nebo Hospodin zástupů byl s
ním. 10 Tito pak jsou přední z udatných, kteréž měl
David, ježto se zmužile přičinili s ním o království jeho
se vším Izraelem, aby ho za krále vyzdvihli podlé
slova Hospodinova nad Izraelem. 11 Tento jest počet
silných, kteréž měl David: Jasobam syn Chachmonův,
přední z vůdců. Ten pozdvihl kopí svého proti třem
stům, a zbil je pojednou. 12 Po něm též Eleazar syn
Dodi Achochitského. On byl jeden z těch tří udatných.
13 Ten byl s Davidem v Pasdammim, když se Filistinští
sebrali k boji. A byl tu díl rolí poseté ječmenem, a
lid byl utekl před Filistinskými. 14 I zastavili se u
prostřed toho dílu, a obdrželi jej, porazivše Filistinské.
A vysvobodil Hospodin lid vysvobozením velikým.
15 Ti také tři ze třidcíti předních sstoupili k skále k
Davidovi do jeskyně Adulam, když vojsko Filistinských
leželo v údolí Refaim. 16 (Nebo David tehdáž bydlil v
pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl tehdáž u
Betléma.) 17 Pohnul se pak David žádostí, a řekl:
Ó by mi někdo dal píti vody z čisterny Betlémské,
kteráž jest u brány. 18 A protož probivše se ti tři
skrze vojsko Filistinských, navážili vody z čisterny
Betlémské, kteráž jest u brány, a nabravše, přinesli k
Davidovi. David pak nechtěl jí píti, ale vylil ji v obět
Hospodinu, 19 A řekl: Nedejž mi toho, Bože můj,
abych to učiniti měl. Zdali krev mužů těch píti budu,
kteříž se opovážili života svého? Nebo s opovážením
života svého přinesli ji. I nechtěl jí píti. To učinili ti tři
silní. 20 Potom Abizai bratr Joábův byl přední mezi
třmi, a ten také pozdvihl kopí svého proti třem stům, i
pobil je, a byl z těch tří nejslovoutnější. 21 Z těch tří
nad druhé dva jsa nejvzácnější, byl knížetem jejich,
a však oněm prvním nebyl rovný. 22 Banaiáš také
syn Joiadův, syn muže udatného, velikých činů, z
Kabsael, ten zabil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv,
zabil lva v jámě, když byl sníh. 23 Ten také zabil muže
Egyptského zvýší pěti loket. A ačkoli měl Egyptský
ten v ruce kopí, jako vratidlo tkadlcovské, však šel k
němu s holí, a vytrh kopí z ruky Egyptského, zabil jej
kopím jeho. 24 To učinil Banaiáš syn Joiadův, kterýž
také slovoutný byl mezi těmi třmi silnými. 25 A ač byl
mezi třidcíti slavný, však oněm třem se nevrovnal. I
ustanovil ho David nad drabanty svými. 26 Udatní rytíři
také i tito: Azael bratr Joábův, Elchanan syn Dodův
Betlémský, 27 Sammot Charodský, Chelez Pelonský,
28 Híra syn Ikeš Tekoitský, Abiezer Anatotský, 29
Sibbechai Chusatský, Ilai Achochský, 30 Maharai
Netofatský, Cheleb syn Baany Netofatský, 31 Ittai
syn Ribai z Gabaa synů Beniaminových, Banaiáš
Faratonský, 32 Churai od potoku Gás, Abiel Arbatský,
33 Azmavet Bacharomský, Eliachba Salbonský, 34
Synové Chasem Gizonského, Jonatan syn Sage
Hararského, 35 Achiam syn Sacharův Hararský, Elifal
syn Urův, 36 Hefer Mecheratský, Achiáš Pelonský, 37
Chezro Karmelský, Narai syn Ezbai, 38 Joel bratr
Nátanův, Mibchar syn Geri, 39 Zelek Ammonský,
Nacharai Berotský, oděnec Joába syna Sarvie, 40
Híra Itrejský, Gareb Itrejský, 41 Uriáš Hetejský, Zabad
syn Achlai, 42 Adina syn Sizův Rubenský, kníže nad
Rubenskými, a s ním jiných třidceti, 43 Chanan syn
Maachův, a Jozafat Mitnejský, 44 Uziáš Asteratský,
Sama a Johiel, synové Chotama Aroerského, 45
Jediael, syn Simri, a Jocha bratr jeho Tizejský, 46
Eliel Machavimský, a Jeribai a Josaviáš synové
Elnámovi, a Itma Moábský, 47 Eliel, a Obéd, a Jaasiel
z Mezobaia.

12 Tito pak jsou, kteříž přišli k Davidovi do
Sicelechu, když se ještě kryl před Saulem
synem Cis, a ti byli mezi udatnými, pomocníci boje,
2 Nosíce lučiště, a bojujíce pravicí i levicí kamením
i střelami z lučiště, a byli z bratří Saulových, z
pokolení Beniaminova: 3 Kníže Achiezer a Joas,
synové Semmaa Gabatského, a Jeziel a Felet,
synové Azmavetovi, Beracha, a Jéhu Anatotský, 4 A
Ismaiáš Gabaonitský, silný mezi třidcíti, kterýž byl
nad třidcíti, Jeremiáš, Jachaziel, Jochanan a Jozabad
Gederatský, 5 A Eluzai, Jerimot, Bealiáš, Semariáš, a
Sefatiáš Charufský, 6 Elkána, Isiáš, Azareel, Joezer
a Jasobam, Chorejští, 7 A Joela a Zebadiáš synové
Jerochamovi z Gedor. 8 Též i z pokolení Gádova
utekli k Davidovi k pevnosti na poušť, muži udatní,
muži způsobní k boji, užívajíce štítu a pavézy, jichžto
tváři jako tváři lvové, a podobní srnám na horách

v rychlosti: 9 Ezer první, Abdiáš druhý, Eliab třetí,
10 Mismanna čtvrtý, Jeremiáš pátý, 11 Attai šestý,
Eliel sedmý, 12 Jochanan osmý, Elzabad devátý, 13
Jeremiáš desátý, Machbannai jedenáctý. 14 Ti byli
z synů Gádových, knížata vojska, jeden nad stem
menší, a větší nad tisícem. 15 Ti jsou, kteříž přepravili
se přes Jordán měsíce prvního, ačkoli se byl vylil
ze všech břehů svých, a zahnali všecky z údolí na
východ i na západ. 16 Přišli také někteří z synů
Beniaminových a Judových k pevnosti Davidově. 17 I
vyšel jim David vstříc, a mluvě, řekl jim: Jestliže z
příčiny pokoje jdete ke mně, abyste mi pomáhali, i mé
srdce také s vámi se sjednotí; pakli k vyzrazení mne
nepřátelům mým, (ješto není nepravosti při mně),
popatřiž Bůh otců našich a tresci. 18 Duch pak posilnil
Amazu předního mezi hejtmany, i řekl: Tobě, ó Davide,
a těm, jenž s tebou jsou, synu Izai, pokoj; pokoj tobě,
pokoj i pomocníkům tvým. Tobět' zajisté pomáhá Bůh
tvůj. A tak přijal je David, a postavil je mezi knížaty
houfů. 19 Nadto i z pokolení Manassesova odstoupili k
Davidovi, když táhl s Filistinskými k boji proti Saulovi,
ale nepomáhali jim. Nebo uradivše se, propustili ho
zase knížata Filistinská, řkouce: S nebezpečenstvím
hrdel našich odstoupil by ku pánu svému Saulovi. 20
Takž když táhl do Sicelechu, odstoupili k němu někteří
z pokolení Manassesova: Adnach, Jozabad, Jediael,
Michael, Jozabad, Elihu, a Zilletai, hejtmané nad
tisíci v pokolení Manassesovu. 21 Ti také pomáhali
Davidovi s houfy jeho; nebo udatní byli všickni, pročež
byli knížaty v jeho vojště. 22 Anobrž každého dne
přibývalo jich Davidovi ku pomoci, až bylo vojsko
veliké, jako vojsko Boží. 23 Tento pak jest počet vývod
způsobných k boji, kteříž přišli k Davidovi do Hebronu,
aby obrátili království Saulovo k němu podlé slova
Hospodinova. 24 Z synů Judových, nosících pavézy a
kopí, šest tisíc a osm set způsobných k boji. 25 Z
synů Simeonových, udatných mužů k boji, sedm tisíc
a sto. 26 Z synů Léví čtyři tisíce a šest set. 27 Joiada
také vývoda synů Aronových, a s ním tři tisíce a sedm
set. 28 A Sádoch mládenec rek udatný, a z domu otce
jeho knížat dvamecítma. 29 A z synů Beniaminových,
bratří Saulových tři tisíce; nebo ještě množství jiných
drželi stráž domu Saulova. 30 Z synů též Efraimových
dvadceti tisíc a osm set. Ti byli rekové udatní, muži
slovoutní v čeledech otců svých. 31 Z polovice pak
pokolení Manassesova osmnáct tisíc, kteříž vyčteni
byli ze jména, aby přišli a ustanovili Davida za krále.
32 Z synů také Izacharových, znajících a rozumějících
časům, tak že věděli, co by měl činiti lid Izraelský,
knížat jejich dvě stě, a všickni bratří jejich činili
podlé rčení jejich. 33 Z synů Zabulon vycházejících
na vojnu, vycvičených v bitvě všelijakými nástroji
válečnými, padesáte tisíc, a ku potýkání se v šiku bez
choulostivosti srdce. 34 Z Neftalímova pak pokolení
knížat tisíc, a s nimi pavézníků a kopidlníků třidceti a
sedm tisíc. 35 Z pokolení Dan, způsobných k boji,
osm a dvadceti tisíc a šest set. 36 A z pokolení
Asserova, kteříž způsobní byli k boji, a umělí v
šikování se k bitvě, čtyřidceti tisíc. 37 A z Zajordání,
totiž z Rubenských a Gádských, a z polovice pokolení
Manassesova, přišli se všemi nástroji válečnými sto a
dvadceti tisíc. 38 Všickni ti muži bojovní, umělí v šiku,
úmyslem upřímým přišli do Hebronu, aby ustanovili
Davida za krále nade vším lidem Izraelským. Nýbrž i
všickni ostatní Izraelští srdce jednoho byli, aby za
krále ustanovili Davida. 39 I byli tu s Davidem tři
dni, jedouce a pijíce, nebo jim byli připravili bratří
jejich. 40 Ano i ti, kteříž jim blízcí byli až k Izachar
a Zabulon a Neftalím, přinášeli chleba na oslích a
na velbloudích, i na mezcích a na volích, potravy,
mouky, fíků a hroznů sušených, vína, oleje, volů, a
ovcí v hojnosti. Nebo radost byla v lidu Izraelském.

13 David pak poradil se s hejtmany nad tisíci, s
setníky a se všemi vývodami. 2 A řekl David
všemu shromáždění Izraelskému: Jestliže se vám
líbí, a jestli to od Hospodina Boha našeho, rozešleme
posly k bratřím našim pozůstalým do všech zemí
Izraelských, a též kněžím a Levítům do měst a
předměstí jejich, a nechť se shromáždí k nám, 3
Abychom zase k nám přivezli truhlu Boha našeho;
nebo jsme jí nehledali ve dnech Saulových. 4 I
řeklo všecko množství, aby se tak stalo; nebo líbila
se ta věc všemu lidu. 5 Protož shromáždil David
všecken lid Izraelský od Nílu Egyptského, až kudy
se vchází do Emat, aby přivezli truhlu Hospodinovu
z Kariatjeharim. 6 A tak vstoupil David a všecken
lid Izraelský do Bála, v Kariatjeharim, kteréž jest v
Judstvu, aby přenesli odtud truhlu Boha Hospodina,
sedícího nad cherubíny, jehož se jméno vzývá. 7 I
vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu
Abinadabova, Uza pak a Achio spravovali vůz. 8
Ale David a všecken lid Izraelský hrali před Bohem
ze vší síly, v zpěvích na harfy, na loutny, na bubny,
na cymbály a na trouby. 9 A když přišli až k humnu
Kídon, vztáhl Uza ruku svou, aby pozdržel truhly;
nebo uchýlili se volové. 10 Protož rozhněval se
Hospodin na Uzu a zabil jej, proto že vztáhl ruku svou
k truhle; a umřel tu před Bohem. 11 Tedy zkormoutil
se David, proto že se Hospodin tak přísně obořil na
Uzu. I nazval to místo Perez Uza až do tohoto dne. 12
A boje se David Boha v ten den, řekl: Kterakž mám k

sobě přivezti truhlu Boží? 13 Pročež nepřenesl David
truhly k sobě do města Davidova, ale obrátil ji do
domu Obededoma Gittejského. 14 I pozůstala truhla
Boží mezi čeledí Obededomovou, v domě jeho za tři
měsíce, a požehnal Hospodin domu Obededomovu a
všem věcem jeho.

14 Potom poslal Chíram král Tyrský posly k
Davidovi, a dříví cedrového a zedníky i tesaře,
aby stavěli jemu dům. 2 I poznal David, že ho
potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil
království jeho pro lid svůj Izraelský. 3 Pojal pak
David ještě ženy v Jeruzalémě, a zplodil David více
synů a dcer. 4 A tato jsou jména těch, kteříž se
jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan
a Šalomoun, 5 Též Ibchar, Elisua, Elfelet, 6 Za tím
Noga, Nefeg, Jafia, 7 Elisama, Beeliada a Elifelet. 8
V tom uslyšavše Filistinští, že by pomazán byl David
za krále nade vším Izraelem, vytáhli všickni Filistinští
hledati Davida. O čemž uslyšav David, vytáhl proti
nim. 9 Nebo když Filistinští přišli, a rozprostřeli se
v údolí Refaim, 10 Radil se David s Bohem, řka:
Potáhnu-li proti Filistinským, a dáš-li je v ruku mou?
Odpověděl jemu Hospodin: Táhni, a dám je v ruku
tvou. 11 Tedy vtrhli do Balperazim. I porazil je tam
David a řekl: Protrhlť jest Bůh nepřátely mé rukou
mou, jako vody protrhují břehy. A protož nazváno
jméno místa toho Balperazim. 12 Nebo nechali tam
bohů svých. I přikázal David, aby je spálili. 13 Ale
Filistinští sebravše se znovu, rozprostřeli se v tom
údolí. 14 Pročež David radil se opět s Bohem. I řekl
jemu Bůh: Nepřistupuj k nim po zadu; odvrať se od
nich, abys na ně trefil naproti moruším. 15 A když
uslyšíš, že šustí vrchové moruší, tedy vytáhneš k
bitvě; nebo vyšel Bůh před tebou, aby porazil vojska
Filistinská. 16 I učinil David tak, jakž mu byl přikázal
Bůh, a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do
Gázera. 17 A tak rozešla se pověst o Davidovi do
všech zemí, a způsobil Hospodin to, že se ho báli
všickni národové.

15 Když pak sobě nastavěl domů v městě Davidově,
a připravil místo pro truhlu Boží, a roztáhl jí
stánek, 2 Tehdy řekl David: Nemáť nositi žádný truhly
Boží kromě Levítů, ty zajisté vyvolil Hospodin, aby
nosili truhlu Boží, a aby přisluhovali jemu až na věky.
3 Protož shromáždil David všecken lid Izraelský do
Jeruzaléma, aby přenesl truhlu Hospodinovu na místo
její, kteréž jí byl připravil. 4 Shromáždil také David
syny Aronovy a Levíty. 5 Z synů Kahat byli Uriel kníže,
a bratří jeho sto a dvadceti. 6 Z synů Merari Asaiáš
kníže, a bratří jeho dvě stě a dvadceti. 7 Z synů
Gersomových Joel kníže, a bratří jeho sto a třidceti. 8
Z synů Elizafanových Semaiáš kníže, a bratří jeho
dvě stě. 9 Z synů Hebronových Eliel kníže, a bratří
jeho osmdesát. 10 Z synů Uzielových Aminadab
kníže, a bratří jeho sto a dvanáct. 11 Tedy povolal
David Sádocha a Abiatara, kněží, též i Levítů: Uriele,
Asaiáše, Joele, Semaiáše, Eliele a Aminadaba, 12
A řekl jim: Vy jste přední z otcovských čeledí mezi
Levíty, posvěťte sebe i bratří svých, abyste vnesli
truhlu Hospodina Boha Izraelského tu, kdež jsem jí
připravil. 13 Nebo že spočátku ne vy jste spravovali
toho, obořil se Hospodin Bůh náš na nás; nebo jsme
ho nehledali náležitě. 14 I posvětili se kněží i Levítové,
aby přenesli truhlu Hospodina Boha Izraelského. 15
A nesli synové Levítů truhlu Boží, jakož byl přikázal
Mojžíš, podlé slova Hospodinova, na ramenou svých
na sochořích. 16 Řekl také David předním z Levítů,
aby ustanovili z bratří svých zpěváky s nástroji
muzickými, loutnami, harfami a cymbály, aby zvučeli,
povyšujíce hlasu s radostí. 17 Takž ustanovili Levítové
Hémana syna Joelova, a z bratří jeho Azafa syna
Berechiášova, a z synů Merari bratří jejich Etana syna
Kusaiova. 18 A s nimi bratří jejich z druhého pořádku:
Zachariáše, Béna, Jaaziele, Semiramota, Jechiele,
Unni, Eliaba, Benaiáše, Maaseiáše, Mattitiáše, Elifele,
Mikneiáše, Obededoma a Jehiele, vrátné. 19 Nebo
zpěváci Héman, Azaf a Etan hrali hlasitě na cymbálích
měděných, 20 A Zachariáš, Aziel, Semiramot, Jechiel,
Unni, Eliab, Maaseiáš a Benaiáš na loutnách, při
zpěvu vysokém. 21 A Mattitiáš, Elifele, Mikneiáš,
Obededom, Jehiel a Azaziáš hrali na harfách při
zpěvu nízkém. 22 Chenaniáš pak, přední z Levítů
nesoucích truhlu, spravoval, jak by nésti měli; nebo
byl umělý. 23 Berechiáš pak a Elkána byli vrátní u
truhly. 24 Sebaniáš také a Jozafat, Natanael, Amazai,
Zachariáš, Benaiáš a Eliezer kněží, troubili na trouby
před truhlou Boží; ale Obededom a Jechiáš byli též
vrátní u truhly. 25 A tak vypravil se David a starší
Izraelští a hejtmané, aby přenesli truhlu smlouvy
Hospodinovy z domu Obededomova s veselím. 26 I
stalo se, poněvadž Bůh pomáhal Levítům nesoucím
truhlu smlouvy Hospodinovy, že obětovali sedm volů
a sedm beranů. 27 David pak odín byl pláštěm
kmentovým, tolikéž všickni Levítové, kteříž nesli
truhlu, i zpěváci, i Chenaniáš, správce nesoucích,
mezi zpěváky. Měl také David na sobě efod lněný. 28
Takž všecken lid Izraelský provázeli truhlu smlouvy
Hospodinovy s plésáním a zvukem trouby, a pozaunů
a cymbálů, a hrali na loutny a na harfy. 29 Když
pak truhla smlouvy Hospodinovy vcházela do města
Davidova, Míkol dcera Saulova vyhlédla z okna,

a viduci krále Davida poskakujícího a plésajícího,
pohrdla jím v srdci svém.

16 A když přinesli truhlu Boží a postavili ji u
prostřed stánku, kterýž jí byl rozbil David, tedy
obětovali oběti zápalné a oběti pokojné před Bohem.
2 Zatím dokonav David obětování obětí zápalných a
pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodinovu.
3 Rozdělil také všechněm mužům Izraelským, od
muže až do ženy, jednomu každému po pecnu
chleba a kusu masa, a vína láhvici. **4** Potom postavil
před truhlou Hospodinovou služebníky z Levítů k
připomínání, k vyznávání a k chválení Hospodina
Boha Izraelského. **5** Azaf byl přední, a druhý po
něm Zachariáš, Jehiel, Semiramot, Jechiel, Mattitiáš,
Eliab, Benaiáš, Obededom a Jehiel. Ti na nástrojích,
na loutnách a harfách, ale Azaf na cymbálích hral. **6**
Benaiáš pak a Jachaziel kněží s trubami byli ustavičně
před truhlou smlouvy Boží. **7** Teprv toho dne ponejprvé
nařídil David, aby slaven byl Hospodin zpěvem tímto
od Azafa a bratří jeho: **8** Slavte Hospodina, zvěstujte
jméno jeho, a oznamujte mezi národy skutky jeho.
9 Zpívejte a žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte
o všech divných skutcích jeho. **10** Chlubte se v
svatém jménu jeho, vesel se srdce těch, jenž hledají
Hospodina. **11** Hledejte Hospodina i síly jeho, hledejte
tváři jeho ustavičně. **12** Rozpomínejte se na divné
skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho, i na soudy
úst jeho. **13** Ó símě Izraele, služebníka jeho, ó synové
Jákobovi, vyvolení jeho, **14** Ont' jest Hospodin Bůh
náš, na vší zemi soudové jeho. **15** Rozpomínejte se
ustavičně na smlouvu jeho, na slovo, kteréž přikázal
až do tisíce pokolení, **16** Kterouž učinil s Abrahamem,
a na přísahu jeho Izákovi. **17** A vystavil ji Jákobovi
za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou, **18**
Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za provazec
vládařství vašeho, **19** Ačkoli vás byl malý počet, a
maličko byli jste v ní pohostinu. **20** A přecházeli od
národu do národu, a z království k jinému lidu. **21**
Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně
trestal, řka: **22** Nedotýkejte se pomazaných mých,
a prorokům mým nečiňte nic zlého. **23** Zpívejte
Hospodinu všecka země, zvěstujte den po dni spasení
jeho. **24** Vypravujte mezi pohany slávu jeho, a mezi
všemi národy divy jeho. **25** Nebo veliký jest Hospodin,
a chvalitebný náramně, hroznější nade všecky bohy.
26 Všickni zajisté bohové národů jsou modly, Hospodin
pak nebesa učinil. **27** Sláva a jasnost před ním, síla a
veselé na místě jeho. **28** Vzdejte Hospodinu čeledi
národů, vzdejte Hospodinu slávu i moc. **29** Vzdejte
Hospodinu čest jména jeho, přineste dary a přiďte
před oblíčej jeho, a sklánějte se před Hospodinem
v okrase svatosti. **30** Bojte se oblíčeje jeho všickni
obyvatelé země, a budeť upevněn okršlek země, aby
se nepohnul. **31** Veseliti se budou nebesa, a plésati
bude země, a řeknou mezi pohany: Hospodin kraluje.
32 Zvuk vydá moře, i což v něm jest, veseliti se bude
pole i vše, což jest na něm. **33** Tedy prozpěvovati
bude dříví lesní před Hospodinem, neboť se béře,
aby soudil zemi. **34** Oslavujte Hospodina, neb dobrý
jest, nebo na věky milosrdenství jeho. **35** A rcete:
Zachovej nás, Bože spasení našeho, a shromažď
nás, a vytrhni nás z pohanů, abychom slavili svaté
jméno tvé, a chlubili se v chvále tvé. **36** Požehnaný
Hospodin Bůh Izraelský od věků a až na věky. I
řekl všecken lid: Amen, i Halelujah. **37** I nechal tu
David před truhlou smlouvy Hospodinovy Azafa a
bratří jeho, aby přisluhovali před truhlou ustavičně
podlé povinnosti dne každého. **38** Též i Obededoma
s bratřími jejich, osob šedesáte osm, Obededoma,
pravím, syna Jedutunova, a Chosi, aby vrátní byli. **39**
Sádocha také kněze a bratří jeho za kněží nechal
před příbytkem Hospodinovým na výsosti, kteráž byla
v Gabaon, **40** Aby obětovali zápaly Hospodinu na
oltáři zápalu ustavičně, ráno i večer, podlé všeho,
což psáno jest v zákoně Hospodinově, jejž vydal
Izraelovi. **41** A s nimi nechal Hémana a Jedutuna
a jiných vybraných, kteříž vyčteni byli zejména, aby
vzdávali chválu Hospodinu, proto že na věky trvá
milosrdenství jeho. **42** Těm také, totiž Hémanovi a
Jedutunovi, nechal trub a cymbálů, aby zvučeli, i
jiných nástrojů muziky Boží, syny pak Jedutunovy
postavil u vrat. **43** A tak rozešel se všecken lid, jeden
každý do domu svého; David též navrátil se, aby
požehnání dal domu svému.

17 I stalo se, když bydlil David v domě svém, že
řekl Nátanovi proroku: Aj, já přebývám v domě
cedrovém, truhla pak smlouvy Hospodinovy jest pod
kortýnami. **2** I řekl Nátan Davidovi: Cožkoli jest v
srdci tvém, učiň; nebo Bůh s tebou jest. **3** Potom té
noci stalo se slovo Boží k Nátanovi, řkoucí: **4** Jdi
a rci Davidovi služebníku mému: Toto dí Hospodin:
Ne ty stavěti mi budeš dům k bydlení, **5** Poněvadž
jsem nebydlil v žádném domě od toho dne, jakž
jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne tohoto, ale
procházel jsem se z stánku do stánku, také i vně
kromě příbytku. **6** Nadto kudyž jsem koli chodil se
vším Izraelem, zdali jsem slovo řekl kterému z soudců
Izraelských, (jimž jsem přikázal, aby pásli lid můj),
řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového? **7**
Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto

praví Hospodin zástupů: Já jsem tě vzal z ovčince,
když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu
mého Izraelského. 8 A býval jsem s tebou všudy,
kamž jsi koli se obrátil, všecky také nepřátely tvé
vyhladil jsem před tváří tvou, a učinilť jsem jméno
veliké, jako jméno vznešených na zemi. 9 Ano i lidu
svému Izraelskému způsobil jsem místo, a vštípil jej
tu. I bude bydliti na místě svém, a nepohne se více,
aniž na něj dotírati budou lidé nešlechetní, jako prvé,
10 Hned od toho času, jakž jsem ustanovil soudce
nad lidem svým Izraelským, až jsem ponížil všech
nepřátel tvých; nýbrž oznamujiť, že Hospodin sám
vystaví tobě dům. 11 Nebo když se vyplní dnové
tvoji, abys šel za otci svými, vzbudím símě tvé po
tobě, kteréž bude z synů tvých, a utvrdím království
jeho. 12 Ontť mi ustaví dům, a já utvrdím trůn jeho
až na věky. 13 Já budu jemu otcem, a on mi bude
synem, a milosrdenství svého neodejmu od něho,
jako jsem je odjal od toho, kterýž byl před tebou. 14
Ale postavím jej v domě svém a v království svém až
na věky, a trůn jeho bude nepohnutelný až na věky. 15
Podlé všech slov těchto, a podlé všeho vidění tohoto,
tak mluvil Nátan Davidovi. 16 Tedy všed král David,
posadil se před Hospodinem, a řekl: Kdož jsem já,
ó Hospodine Bože, a jaký jest dům můj, že jsi mne
tak zvýšil? 17 Anobrž i to jsi za málo u sebe položil,
ó Bože, pročež jsi zamluvil se o domu služebníka
svého i na dlouhé časy, a popatřil jsi na mne, jako na
osobu člověka vzácného, Hospodine Bože. 18 Což
ještě více mluviti má David před tebou o zvelebení
služebníka tvého? Ty zajisté znáš služebníka svého.
19 Hospodine, pro služebníka svého a podlé srdce
svého činíš velikou věc tuto, abys v známost uvedl
všecky převeliké věci. 20 Hospodine, neníť tobě
rovného, anobrž není žádného Boha kromě tebe,
podlé toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma.
21 Nebo kde jest který národ na zemi, jako lid tvůj
Izraelský, jehož by Bůh šel, aby vykoupil sobě lid a
dobyl sobě jména, čině veliké a hrozné věci, vyháněje
před tváří lidu svého, kterýž jsi vykoupil z Egypta,
pohany? 22 Zvolil jsi zajisté lid svůj Izraelský sobě za
lid až na věky, a ty, Hospodine, sám jsi jejich Bohem.
23 Nyní tedy, Hospodine, slovo to, jímž jsi zamluvil
se služebníku svému a domu jeho, budiž jisté až na
věky, a učiň tak, jakž jsi mluvil. 24 Budiž, pravím,
jisté, tak aby velebeno bylo jméno tvé až na věky, a
říkáno: Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, jest Bůh
nad Izraelem, a dům Davida služebníka tvého ať jest
nepohnutelný před oblíčejem tvým. 25 Nebo ty, Bože
můj, zjevil jsi služebníku svému, že mu ustavíš dům,
a protož směl služebník tvůj modliti se před tebou.
26 A tak, ó Hospodine, ty jsi sám Bůh, a mluvil jsi o
služebníku svém dobré věci tyto. 27 Nyní tedy ráčil
jsi požehnati domu služebníka svého, aby trval na
věky před oblíčejem tvým; nebo jsi ty, Hospodine,
požehnal, i budeť požehnaný na věky.

18 Stalo se potom, že porazil David Filistinské,
a zemdlil je, a vzal Gát i vesnice jeho z ruky
Filistinských. 2 Porazil také i Moábské, a učiněni jsou
Moábští služebníci Davidovi, a dávali jemu plat. 3
Porazil též David Hadarezera krále Soba v Emat,
když byl vytáhl, aby opanoval řeku Eufrates. 4 A
pobral mu David tisíc vozů, a sedm tisíc jízdných, a
dvadceti tisíc mužů pěších, a zpodřezoval David žily
všechněm koňům vozníkům. Toliko zanechal z nich ke
stu vozům. 5 Přitáhli pak byli Syrští od Damašku na
pomoc Hadarezerovi králi Soba, ale David porazil z
Syrských dvamecítma tisíc mužů. 6 Tedy osadil David
Syrii Damašskou. I učiněni jsou Syrští služebníci
Davidovi, dávajíce plat; nebo zachovával Hospodin
Davida, kamž se koli obrátil. 7 Pobral také David
štíty zlaté, kteréž měli služebníci Hadarezerovi, a
přinesl je do Jeruzaléma. 8 Z Tibchat též a z Chun,
měst Hadarezerových, nabral David mědi velmi
mnoho, z kteréž potom slil Šalomoun moře měděné,
a sloupy i nádobí měděné. 9 A když uslyšel Tohu král
Emat, že porazil David všecko vojsko Hadarezera
krále Soba, 10 Poslal Adorama syna svého k králi
Davidovi, aby ho pozdravil přátelsky, a spolu se
s ním radoval z toho, že bojoval s Hadarezerem,
a porazil ho; (nebo válčil Tohu s Hadarezerem).
Kterýžto přinesl všelijaké nádoby zlaté a stříbrné i
měděné. 11 Ty také obětoval král David Hospodinu
s stříbrem a zlatem, kteréhož byl nabral ze všech
národů, z Idumejských, z Moábských, z synů Ammon,
z Filistinských, i z Amalechitských. 12 Abizai také syn
Sarvie porazil Idumejských v údolí solnatém osmnácte
tisíc. 13 Protož i nad Idumejskými postavil stráž, a
učiněni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi;
nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli
obrátil. 14 A tak kraloval David nade vším Izraelem,
a činil soud a spravedlnost všemu lidu svému. 15
Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat
syn Achiludův byl kancléřem. 16 Sádoch také syn
Achitobův a Abimelech syn Abiatarův byli kněžími, a
Susa byl písařem. 17 Banaiáš pak syn Joiadův byl
nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi
knížaty při králi.

19 Stalo se zatím, že umřel Náhas král Ammonitský,
a kraloval syn jeho místo něho. 2 I řekl
David: Učiním milosrdenství s Chanunem synem

Náhasovým, nebo učinil otec jeho milosrdenství nade
mnou. Tedy poslal David posly, aby ho potěšili pro
otce jeho. I přišli služebníci Davidovi do země synů
Ammon k Chanunovi, aby ho těšili. 3 Tedy řekla
knížata Ammonitská Chanunovi: Cožť se zdá, že
David činí poctivost otci tvému, že poslal k tobě,
kteříž by tě potěšili? Zdali ne proto, aby shlédli a
vyšpehovali, i podvrátili zemi tuto, přišli služebníci
jeho k tobě? 4 Pročež Chanun vzav služebníky
Davidovy, oholil je a zustřihoval roucha jejich polovici
až do rozkroků, a propustil je. 5 Tedy odešli někteří, a
oznámili Davidovi o těch mužích. I poslal proti nim,
(nebo byli muži ti zlehčeni velice), a rozkázal jim
král: Pobuďte v Jerichu, dokudž neobrostou brady
vaše; potom se navrátíte. 6 Vidouce pak Ammonitští,
že se zošklivili Davidovi, poslal Chanun a synové
Ammon tisíc hřiven stříbra, aby sobě najali ze mzdy
z Mezopotamie a z Syrie Maacha a z Soba vozů a
jezdců. 7 A najali sobě ze mzdy třidceti a dva tisíce
vozů, a krále Maachu i lid jeho. Kteřížto přitáhše,
položili se s vojskem naproti Medaba. Ammonitští
také shromáždivše se z měst svých, přitáhli k té bitvě.
8 Což uslyšav David, poslal Joába se vším vojskem
udatných. 9 A tak vytáhše Ammonitští, sšikovali se
k boji u brány města toho. Králové pak, kteříž byli
přitáhli, byli zvláště na poli. 10 A protož vida Joáb
proti sobě sšikovaný lid z předu i z zadu, vybrav
některé ze všech výborných Izraelských, sšikoval
je také proti Syrským. 11 Ostatek pak lidu dal pod
správu Abizaie bratra svého, a sšikovali se proti
Ammonitským. 12 I řekl Joáb: Jestliže Syrští budou
mne silnější, přispěješ mi na pomoc; pakli Ammonitští
silnější budou tebe, já pomohu tobě. 13 Posiliž se, a
zmužile se mějme, bojujíce za lid náš a za města
Boha našeho, Hospodin však, což mu se dobře líbí,
nechť učiní. 14 Takž přistoupil Joáb i lid, kterýž při
něm byl, k bitvě proti Syrským. Ale oni utekli před
ním. 15 V tom Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští,
utekli také i oni před Abizaiem bratrem jeho, a ušli
do města. Joáb též navrátil se do Jeruzaléma. 16 A
tak vidouce Syrští, že jsou poraženi od Izraelských,
poslali posly, a vyvedli Syrské, kteříž bydlejí za řekou,
a Sofach kníže vojska Hadarezerova vedl je. 17 I
oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždiv všecken
lid Izraelský, přepravil se přes Jordán, a přitáhl k nim,
a sšikoval vojsko proti nim. A když sšikoval David
vojsko proti Syrským k bitvě, bojovali s ním. 18 Tedy
utekli Syrští před Izraelem. I porazil David z Syrských
sedm tisíc vozů, a čtyřidceti tisíc lidu pěšího, až i
Sofacha hejtmana vojska toho zabil. 19 Pročež když
viděli služebníci Hadarezerovi, že jsou poraženi od
Izraele, vešli v pokoj s Davidem, a sloužili jemu. A
nechtěli více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

20 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na
vojnu, že vedl Joáb lid válečný, a hubil zemi
synů Ammon. A když přitáhl, oblehl Rabbu; (ale David
zůstal v Jeruzalémě). I dobyl Joáb Rabby, a rozbořil
ji. 2 Tedy sňal David korunu krále jejich s hlavy jeho,
a našel, že vážila hřivnu zlata. A bylo v ní kamení
drahé, i vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též
kořisti města velmi veliké. 3 Lid pak, kterýž v něm
byl, vyvedl, a dal je pod pily a brány železné i sekery.
A tak učinil David všechněm městům Ammonitským. I
navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma. 4
Potom pak když trvala válka v Gázer s Filistinskými,
tehdy zabil Sibbechai Chusatský Sippaje, kterýž byl
zplozený z obrů, i sníženi jsou. 5 Byla ještě i jiná válka
s Filistinskými, kdežto zabil Elchanan, syn Jairův,
Lachmi bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo
dřevo jako vratidlo tkadlcovské. 6 Opět byla jiná
válka v Gát, a byl tam muž veliké postavy, kterýž
měl po šesti prstech, všech čtyřmecítma, a byl i on
zplozený z téhož obra. 7 Ten když haněl Izraele,
zabil ho Jonata syn Semmaa, bratra Davidova. 8 Ti
byli synové jednoho obra v Gát, kteříž padli od ruky
Davidovy a od ruky služebníků jeho.

21 Satan pak povstal proti Izraelovi, a ponukl
Davida, aby sečtl lid Izraelský. 2 Protož řekl
David Joábovi a knížatům lidu: Jděte, sečtěte lid
Izraelský od Bersabé až do Dan, a oznamte mi,
abych věděl počet jich. 3 Ale Joáb řekl: Přidejž
Hospodin lidu svého, což ho koli, stokrát více. I
zdaliž, pane můj králi, nejsou všickni oni pána mého
služebníci? Proč toho vyhledává pán můj? Proč má
býti uvedena pokléska na Izraele? 4 Ale řeč královská
přemohla Joába. A tak vyšed Joáb, prošel všecken
lid Izraelský; potom navrátil se do Jeruzaléma. 5
I dal Joáb počet lidu sečteného Davidovi. A bylo
všeho lidu Izraelského jedenáctekrát sto tisíc mužů
bojovných, lidu pak Judského čtyřikrát sto tisíc,
a sedmdesáte tisíc mužů bojovných. 6 Pokolení
pak Léví a Beniaminova nepočítal mezi ně; nebo
v ošklivosti měl Joáb rozkázaní královo. 7 Ovšem
nelíbila se Bohu ta věc, protož ranil Izraele. 8 I
řekl David Bohu: Zhřešil jsem těžce, že jsem to
učinil, ale nyní odejmi, prosím, nepravost služebníka
svého, nebo jsem velmi bláznivě učinil. 9 V tom
mluvil Hospodin k Gádovi, proroku Davidovu, řka: 10
Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojíť věci
podávám, vyvol sobě jednu z nich, kteroužť bych
učinil. 11 Tedy přišel Gád k Davidovi a řekl jemu:

Toto praví Hospodin: Vol sobě, 12 Buďto hlad za tři
léta, buď abys za tři měsíce kažen byl od protivníků
svých, když by meč nepřátel tvých dotekl se tebe,
aneb aby za tři dni meč Hospodinův a mor byl v zemi,
a anděl Hospodinův aby hubil po všech končinách
Izraelských. Již tedy viz, co mám odpovědíti tomu,
kterýž mne poslal. 13 I řekl David Gádovi: Úzko mi
náramně; nechť prosím, upadnu v ruce Hospodinovy,
neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné ať v ruce
lidské neupadám. 14 A tak uvedl Hospodin mor na
lid Izraelský, a padlo jich z Izraele sedmdesáte tisíc
mužů. 15 Poslal také Bůh anděla i na Jeruzalém, aby
hubil jej. A když hubil, popatřil Hospodin, a zželelo
mu se toho zlého. I řekl andělu, kterýž hubil: Dostiť
jest, zdrž ruku svou. Anděl pak stál podlé humna
Ornana Jebuzejského. 16 Mezi tím pozdvih David očí
svých, uzřel anděla Hospodinova, stojícího mezi zemí
a nebem, a meč dobytý v ruce jeho, vztažený proti
Jeruzalému. I padl David, ano i starší, odíni jsouce
žíněmi, na tváři své. 17 A řekl David Bohu: Zdaliž
jsem já nerozkázal čísti lidu? A jáť jsem sám ten,
kterýž jsem zhřešil, a převelmi jsem zle učinil, tyto pak
ovce co učinily? Hospodine, Bože můj, nechť jest,
prosím, ruka tvá proti mně, a proti domu otce mého,
ale proti lidu tvému nechť není rána. 18 Zatím anděl
Hospodinův mluvil k Gádovi, aby řekl Davidovi, aby
vstoupě, vzdělal oltář Hospodinu na humně Ornana
Jebuzejského. 19 I vstoupil David podlé řeči Gádovy,
kterouž byl mluvil ve jménu Hospodinovu. 20 A obrátiv
se Ornan, uzřel toho anděla, a čtyři synové jeho s ním
skryli se. Ornan pak mlátil pšenici. 21 V tom přišel
David k Ornanovi. A pohleděv Ornan, uzřel Davida, a
vyšed z humna toho, klaněl se Davidovi až k zemi. 22
Tedy řekl David Ornanovi: Dej mi to místo humna, ať
vzdělám na něm oltář Hospodinu; za slušné peníze
dej mi je, i přestane rána v lidu. 23 I řekl Ornan
Davidovi: Nechť sobě vezme, a učiní pán můj král,
což se mu za dobré vidí. Hle, přidám i voly tyto k oběti
zápalné, a smyky na drva, i pšenici k oběti suché,
to všecko dávám. 24 Král pak David řekl Ornanovi:
Nikoli, ale raději koupím je od tebe za slušné peníze;
neboť nevezmu, což tvého jest, Hospodinu, aniž
budu obětovati oběti zápalné darem dané. 25 I dal
David Ornanovi za to místo zlata ztíží šesti set lotů.
26 A vzdělal tu David oltář Hospodinu, a obětoval
zápaly a oběti pokojné, a vzýval Hospodina. Kterýžto
vyslyšel ho, spustiv oheň s nebe na oltář zápalu.
27 I řekl Hospodin andělu, aby obrátil meč svůj do
pošvy jeho. 28 Toho času když uzřel David, že jej
vyslyšel Hospodin na humně Ornana Jebuzejského,
obětovával tu oběti. 29 Nebo stánek Hospodinův,
kterýž byl učinil Mojžíš na poušti, a oltář k zápalu
toho času byl na výsosti v Gabaon. 30 David pak
nemohl tam choditi k němu, aby hledal Boha, proto
že se zhrozil meče anděla Hospodinova.

22 I řekl David: Totoť jest místo domu Hospodina
Boha, a toto jest místo oltáři k zápalu Izraelovi.
2 Protož přikázal David, aby shromáždili cizozemce
přebývající v zemi Izraelské, a ustanovil z nich
kameníky, aby tesali kamení k stavení domu Božího.
3 Železa také mnoho na hřeby, a na dvéře k branám i
k spojováním, připravil David, i mědi mnoho bez váhy.
4 Též i dříví cedrového bez počtu; nebo přiváželi
Sidonští a Tyrští dříví cedrového množství Davidovi.
5 Nebo řekl byl David: Šalomoun syn můj mládenček
jest malý, dům pak vystaven býti má Hospodinu
veliký, znamenitý a slovoutný po všech zemích, a
protož připravím mu nyní potřeb. A tak připravil David
množství toho před smrtí svou. 6 Potom povolav
Šalomouna syna svého, přikázal mu, aby vystavěl
dům Hospodinu Bohu Izraelskému. 7 A řekl David
Šalomounovi: Synu můj, uložil jsem byl v srdci svém
vystavěti dům jménu Hospodina Boha svého. 8 Ale
stala se ke mně řeč Hospodinova, řkoucí: Mnohou jsi
krev vylil, a boje veliké jsi vedl; nebudeš stavěti domu
jménu mému, proto že jsi mnoho krve vylil na zem
přede mnou. 9 Aj, syn narodí se tobě, tenť bude muž
pokojný. Odpočinutí zajisté dám jemu vůkol přede
všemi nepřátely jeho, pročež Šalomoun slouti bude;
nebo pokoj a odpočinutí dám Izraelovi za dnů jeho. 10
Onť ustaví dům jménu mému, a on bude mi za syna,
a já jemu za otce, a upevním trůn království jeho nad
Izraelem až na věky. 11 Protož, synu můj, Hospodin
bude s tebou, a šťastněť se povede, a vystavíš dům
Hospodina Boha svého, jakož mluvil o tobě. 12 A však
dejž tobě Hospodin rozum a moudrost, a ustanoviž tě
nad Izraelem, abys ostříhal zákona Hospodina Boha
svého. 13 A tehdyť se šťastně povede, když ostříhati
a činiti budeš ustanovení a soudy, kteréž přikázal
Hospodin skrze Mojžíše lidu Izraelskému. Posilniž se
a zmocni, neboj se, ani lekej. 14 A aj, já v nevolech
svých připravil jsem k domu Hospodinovu sto tisíců
centnéřů zlata, a stříbra tisíc tisíců centnéřů, mědi
pak a železa bez váhy; nebo toho mnoho jest. Dříví
také i kamení připravil jsem, a k tomu ostatek přidáš.
15 Přes to máš u sebe hojně dělníků, kameníků a
zedníků, i tesařů i jiných zběhlých ve všelijakém díle.
16 Zlata, stříbra, mědi a železa není počtu; snažiž se
a dělej, a Hospodin budiž s tebou. 17 Přikázal také
David všechněm knížatům Izraelským, aby pomáhali
Šalomounovi synu jeho, řka: 18 Zdaliž Hospodin

Bůh váš není s vámi, kterýž vám způsobil vůkol a
vůkol odpočinutí? Nebo dal v ruku mou obyvatele
země této, a podmaněna jest země Hospodinu a
lidu jeho. 19 Nyní tedy vydejte se srdcem svým
a duší svou k hledání Hospodina Boha svého, a
přičiníce se, vystavějte svatyni Hospodinu Bohu,
abyste tam vnesli truhlu smlouvy Hospodinovy, a
nádobí Bohu posvěcená do domu vystaveného jménu
Hospodinovu.

23 Sstarav se pak David, a jsa pln dnů, ustanovil
králem Šalomouna syna svého nad Izraelem,
2 A shromáždil všecka knížata Izraelská, i kněží a
Levíty. 3 I sečteni jsou Levítové od třidcítiletých a
výše, a byl počet jich, vedlé jmen a osob jejich, třidceti
a osm tisíců. 4 Z kterýchž postaveno bylo nad dílem
domu Hospodinova čtyřmecítma tisíců, vladařů pak a
soudců šest tisíců, 5 A vrátných čtyři tisíce, a čtyři
tisíce chválících Hospodina na nástrojích, kterýchž
nadělal k chválení Boha. 6 I nařídil David pořádku
mezi syny Léví, totiž mezi syny Gerson, Kahat a
Merari. 7 Z Gersona byli Ladan a Semei. 8 Synové
Ladan: Kníže Jehiel, Zetam a Joel, ti tři. 9 Synové
Semei: Selomit, Oziel a Háran, ti tři. Ta jsou knížata
otcovských čeledí Ladanských. 10 Synové pak Semei:
Jachat, Zina, Jehus a Beria. Ti čtyři jsou synové
Semei. 11 Byl pak Jachat kníže, a Ziza druhý, ale
Jehus a Beria ne mnoho měli synů, a protož v čeledi
otcovské za jedny byli počítáni. 12 Synové Kahat:
Amram, Izar, Hebron a Uziel, ti čtyři. 13 Synové
Amramovi: Aron a Mojžíš. Byl pak oddělen Aron,
aby sloužil v svatyni svatých, on i synové jeho na
věky, a aby kadili před Hospodinem, a sloužili jemu, i
dobrořečili ve jménu jeho až na věky. 14 Ale synové
Mojžíše, muže Božího, počteni jsou v pokolení Léví.
15 Synové Mojžíšovi: Gersom a Eliezer. 16 Synové
Gersomovi: Sebuel kníže. 17 A synové Eliezerovi:
Rechabiáš kníže. Neměl pak Eliezer více synů, ale
synové Rechabiášovi rozmnožili se velmi. 18 Synové
Izarovi: Selomit kníže. 19 Synové Hebronovi: Jeriáš
kníže, Amariáš druhé, Jachaziel třetí, a Jekmaam
čtvrté. 20 Synové Uzielovi: Mícha kníže, a Jezia
druhý. 21 Synové Merari: Moholi a Musi. Synové
Moholi: Eleazar a Cis. 22 Umřel pak Eleazar, a neměl
synů, než toliko dcery, kteréž pojali synové Cis, bratří
jejich. 23 Synové Musi: Moholi a Eder a Jerimot, ti tři.
24 Ti jsou synové Léví po čeledech svých, knížata
čeledí, kteříž vyčteni byli vedlé počtu jmen a osob,
konající dílo v přisluhování domu Hospodinova od
dvadcítiletých a výše. 25 Nebo řekl David: Odpočinutí
dal Hospodin Bůh Izraelský lidu svému, a bydliti
bude v Jeruzalémě až na věky. 26 Ano i Levítové
nebudou více nositi stánku, ani kterých nádob jeho k
přisluhování jeho. 27 A tak podlé nařízení Davidova
nejposlednějšího byvše sečteni synové Léví, počna
od dvadcítiletých a výše, 28 Postaveni byli, aby byli
ku pomoci synů Aronových, v přisluhování domu
Hospodinova v síňcích, v pokojích a při očišťování
všeliké věci svaté, i při práci služebnosti domu Božího,
29 Též při chlebích posvátných, a při běli k obětem
suchým, při koláčích přesných, a při pánvicích a
rendlících, i při všeliké míře a měření, 30 A aby stáli
každého jitra k slavení a chválení Hospodina, tolikéž i
u večer, 31 A při všeliké oběti zápalů Hospodinových
ve dny sobotní, a na novměsíce a v svátky výroční
v jistém počtu, vedlé řádu jejich ustavičně před
Hospodinem, 32 A tak aby drželi stráž stánku úmluvy,
a stráž svatyně, i stráž synů Aronových, bratří svých
v službě domu Hospodinova.

24 Synů pak Aronových tato jsou zpořádaní: Synové
Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. 2 Ale že
umřel Nádab a Abiu před otcem svým, a neměli synů,
protož konali úřad kněžský Eleazar a Itamar. 3 Kteréž
zpořádal David, totiž Sádocha z synů Eleazarových,
a Achimelecha z synů Itamarových, vedlé počtu a
řádu jejich v přisluhováních jejich. 4 Nalezeno pak
synů Eleazarových více předních mužů, než synů
Itamarových, a rozdělili je. Z synů Eleazarových bylo
předních po domích otcovských šestnáct, a z synů
Itamarových po čeledech otcovských osm. 5 I rozděleni
jsou losem jedni od druhých, ačkoli byli knížata nad
věcmi svatými, a knížata Boží z synů Eleazarových
a z synů Itamarových. 6 I popsal je Semaiáš syn
Natanaelův, písař z pokolení Léví před králem a
knížaty, a Sádochem knězem a Achimelechem synem
Abiatarovým i knížaty čeledí otcovských mezi kněžími
a Levíty, tak že dům otcovský jeden zaznamenán
Eleazarovi, tolikéž druhý zaznamenán Itamarovi. 7
Padl pak los první na Jehoiariba, na Jedaiáše druhý,
8 Na Charima třetí, na Seorima čtvrtý, 9 Na Malkiáše
pátý, na Miamin šestý, 10 Na Hakkoza sedmý, na
Abiáše osmý, 11 Na Jesua devátý, na Sechaniáše
desátý, 12 Na Eliasiba jedenáctý, na Jakima dvanáctý,
13 Na Chuppa třináctý, na Jesebaba čtrnáctý, 14
Na Bilgu patnáctý, na Immera šestnáctý, 15 Na
Chezira sedmnáctý, na Happizeza osmnáctý, 16 Na
Petachiáše devatenáctý, na Ezechiele dvadcátý, 17
Na Jachina jedenmecítmý, na Gamule dvamecítmý,
18 Na Delaiáše třimecítmý, na Maaseiáše čtyřmecítmý.
19 Ti jsou, jenž zřízeni byli v přisluhováních svých, aby
vcházeli do domu Hospodinova podlé řádu svého,

pod spravou Arona otce jejich, jakož mu byl přikázal
Hospodin Bůh Izraelský. 20 Z synů Léví ostatních, z
synů Amramových Subael, z synů Subael Jechdeiáš.
21 Z Rechabiáše, z synů Rechabiášových kníže Iziáš.
22 Z Izara Selomot, z synů Selomotových Jachat.
23 Synové pak Jeriášovi: Amariáš druhý, Jachaziel
třetí, Jekamam čtvrtý. 24 Syn Uzielův Mícha, z synů
Míchy Samir. 25 Bratr Míchův Iziáš, a syn Iziášův
Zachariáš. 26 Synové Merari: Moholi a Musi, synové
Jaaziášovi: Beno. 27 Synové Merari z Jaaziáše: Beno,
Soham, Zakur a Ibri. 28 Z Moholi Eleazar, kterýž
neměl synů. 29 Z Cisa synové Cisovi: Jerachmeel.
30 Synové pak Musi: Moholi, Eder a Jerimot. Ti jsou
synové Levítů po domích otců svých. 31 I ti také
metali losy naproti bratřím svým, synům Aronovým,
před Davidem králem, Sádochem a Achimelechem, i
knížaty otcovských čeledí z kněží a Levítů, z čeledí
otcovských, každý přednější naproti bratru svému
mladšímu.

25 I oddělil David a knížata vojska k službě syny
Azafovy a Hémanovy a Jedutunovy, kteříž by
prorokovali při harfách, při loutnách a při cymbálích.
Byl pak počet jejich, totiž mužů těch, jenž práci vedli
v přisluhování svém, 2 Z synů Azafových: Zakur,
Jozef, Netaniáš a Asarela, synové Azafovi, pod
spravou Azafovou byli, kterýž prorokoval k rozkazu
královu. 3 Z Jedutuna synů Jedutunových bylo šest:
Godoliáš, Zeri, Izaiáš, Chasabiáš, Mattitiáš a Simei,
pod spravou otce jejich Jedutuna, kterýž prorokoval
při harfě k slavení a chválení Hospodina. 4 Z
Hémana synové Hémanovi: Bukkiáš, Mataniáš, Uziel,
Sebuel, Jerimot, Chananiáš, Chanani, Eliata, Giddalti,
Romantiezer, Jazbekasa, Malloti, Hotir a Machaziot. 5
Všickni ti synové Hémanovi, proroka králova v slovích
Božských, k vyvyšování moci. A dal Bůh Hémanovi
synů čtrnácte a dcery tři. 6 Všickni ti byli pod spravou
otce svého, při zpívání v domě Hospodinově na
cymbálích, loutnách a harfách, k službě v domě
Božím vedlé poručení králova Azafovi, Jedutunovi a
Hémanovi. 7 Byl pak počet jich s bratřími jejich, těmi,
kteříž byli vycvičení v zpěvích Hospodinových, všech
mistrů dvě stě osmdesát osm. 8 Tedy metali losy,
houf držících stráž naproti druhému, jakž malý, tak
veliký, mistr i učedlník. 9 I padl první los v čeledi Azaf
na Jozefa, na Godoliáše s bratřími a syny jeho druhý,
jichž bylo dvanáct. 10 Třetí na Zakura, synům jeho a
bratřím jeho dvanácti. 11 Čtvrtý na Izara, synům jeho
a bratřím jeho dvanácti. 12 Pátý na Netaniáše, synům
jeho a bratřím jeho dvanácti. 13 Šestý na Bukkiáše,
synům jeho a bratřím jeho dvanácti. 14 Sedmý na
Jesarele, synům jeho a bratřím jeho dvanácti. 15
Osmý na Izaiáše, synům jeho a bratřím jeho dvanácti.
16 Devátý na Mataniáše, synům a bratřím jeho
dvanácti. 17 Desátý na Simei, synům a bratřím jeho
dvanácti. 18 Jedenáctý na Azarele, synům a bratřím
jeho dvanácti. 19 Dvanáctý na Chasabiáše, synům a
bratřím jeho dvanácti. 20 Třináctý na Subaele, synům
a bratřím jeho dvanácti. 21 Čtrnáctý na Mattitiáše,
synům a bratřím jeho dvanácti. 22 Patnáctý na
Jerimota, synům a bratřím jeho dvanácti. 23 Šestnáctý
na Chananiáše, synům a bratřím jeho dvanácti. 24
Sedmnáctý na Jazbekasa, synům a bratřím jeho
dvanácti. 25 Osmnáctý na Chanani, synům a bratřím
jeho dvanácti. 26 Devatenáctý na Malloti, synům a
bratřím jeho dvanácti. 27 Dvadcátý na Eliatu, synům
a bratřím jeho dvanácti. 28 Jedenmecítmý na Hotira,
synům a bratřím jeho dvanácti. 29 Dvamecítmý
na Giddalta, synům a bratřím jeho dvanácti. 30
Třimecítmý na Machaziota, synům a bratřím jeho
dvanácti. 31 Čtyřmecítmý na Romantiezera, synům a
bratřím jeho dvanácti.

26 Zpořádání pak vrátných takové bylo: Z
Chorejských Meselemiáš syn Chóre, z synů
Azafových. 2 A z Meselemiášových synů: Zachariáš
prvorozený, Jediael druhý, Zebadiáš třetí, Jatniel
čtvrtý, 3 Elam pátý, Jochanan šestý, Elioenai sedmý.
4 A z Obededomových synů: Semaiáš prvorozený,
Jozabad druhý, Joach třetí, Sachar čtvrtý a Natanael
pátý, 5 Amiel šestý, Izachar sedmý, Pehulletai osmý;
nebo požehnal mu Bůh. 6 Semaiášovi pak synu jeho
zrodili se synové, kteříž panovali v domě otce svého;
nebo muži udatní byli. 7 Synové Semaiášovi: Otni
a Refael, Obéd a Elzabad, jehož bratří byli muži
udatní; též Elihu a Semachiáš. 8 Všickni ti z potomků
Obededomových, oni sami i synové jejich a bratří
jejich, jeden každý muž udatný a způsobný k službě,
šedesáte a dva všech z Obededoma. 9 Též synů a
bratří Meselemiášových, mužů silných, osmnáct. 10 Z
Chosových pak, kterýž byl z synů Merari, synové byli:
Simri kníže. Ačkoli nebyl prvorozený, však postavil ho
otec jeho za předního. 11 Helkiáš druhý, Tebaliáš
třetí, Zachariáš čtvrtý. Všech synů a bratří Chosových
třinácte. 12 Těm rozděleny jsou povinnosti, aby byli
vrátnými po mužích předních, držíce stráž naproti
bratřím svým při službě v domě Hospodinově. 13
Nebo metali losy, jakož malý, tak veliký, po domích
svých otcovských, k jedné každé bráně. 14 I padl
los k východu Selemiášovi. Zachariášovi také synu
jeho, rádci opatrnému, uvrhli losy, i padl los jeho
na půlnoci. 15 Obededomovi pak na poledne, ale

synům jeho na dům pokladů. 16 Suppimovi a Chosovi
na západ s branou Salléchet, na cestě podlážené
vzhůru jdoucí. Stráž byla naproti stráži. 17 K východu
Levítů šest, k půlnoci na den čtyři, ku poledni na den
čtyři, a při domě pokladů dva a dva, 18 V straně
zevnitřní k západu, po čtyřech k příkopu, po dvou k
straně zevnitřní. 19 Ta jsou zpořádání vrátných synů
Chóre a synů Merari. 20 Tito také Levítové: Achiáš
byl nad poklady domu Božího, totiž nad poklady
věcí posvátných. 21 Z synů Ladanových synové
Gersunských, z Ladana knížata otcovských čeledí,
z Ladana totiž Gersunského Jechiel. 22 Synové
Jechielovi, Zetam a Joel bratr jeho, byli nad poklady
domu Hospodinova. 23 Z Amramských, z Izarských
z Hebronských a z Ozielských. 24 Sebuel pak syn
Gersoma, syna Mojžíšova, přední nad poklady. 25
Ale bratří jeho z Eliezera: Rechabiáš syn jeho, a
Izaiáš syn jeho, a Joram syn jeho, a Zichri syn jeho,
a Selomit syn jeho. 26 Ten Selomit a bratří jeho byli
nade všemi poklady věcí posvátných, kterýchž byl
posvětil David král a knížata čeledí otcovských, i
hejtmané a setníci s vývodami vojska. 27 Nebo z bojů
a z kořistí obětovávali k opravě domu Hospodinova,
28 A čehožkoli byl posvětil Samuel prorok, a Saul syn
Cis, a Abner syn Nerův, a Joáb syn Sarvie. Kdokoli
posvěcoval čeho, dával do rukou Selomita a bratří
jeho. 29 Z Izarských Chenaniáš a synové jeho, nad
dílem, kteréž vně děláno, byli v Izraeli za úředníky a
soudce. 30 Z Hebronských Chasabiáš a bratří jeho,
mužů silných tisíc a sedm set bylo v přednosti nad
Izraelem, za Jordánem k západu, ve všelikém díle
Hospodinově a v službě královské. 31 Mezi kterýmiž
Hebronskými Jeriáš kníže byl nad Hebronskými v
pokolení jejich, po čeledech otcovských; nebo léta
čtyřidcátého kralování Davidova vyhledáváni byli, a
nalezeni jsou mezi nimi muži udatní v Jazer Galádské,
32 A bratří jeho, mužů silných, dva tisíce a sedm set,
knížat otcovských čeledí. Kteréž ustanovil David král
nad Rubenskými a Gádskými, a nad polovicí pokolení
Manassesova, ve všech věcech Božských i věcech
královských.

27 Synové pak Izraelští podlé počtu svého, knížata
čeledí otcovských a hejtmané a setníci a úředníci
nad těmi, kteříž přisluhovali králi ve všech věcech
jedni po druhých, vcházejíce a vycházejíce na každý
měsíc, přes všecky měsíce roku: V jednom každém
houfě bylo jich čtyřmecítma tisíců. 2 Nad houfem
prvním první měsíc byl Jasobam, syn Zabdielův,
a v houfě jeho bylo čtyřmecítma tisíců. 3 Z synů
Fáresových bylo to kníže všech knížat nad vojsky,
měsíce prvního. 4 Zatím nad houfem na měsíc druhý
byl Dodai Achochitský i s houfem svým, potom Miklot
vývoda, a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 5 Kníže
vojska třetího na třetí měsíc Banaiáš syn Joiady,
nejvyššího kněze, a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců.
6 Ten Banaiáš byl silný mezi třidcíti a nad třidcíti, a
v houfě jeho Amizabad syn jeho. 7 Čtvrtého houfu
kníže na čtvrtý měsíc Azael, bratr Joábův, a Zebadiáš
syn jeho po něm, a v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 8
Pátého na pátý měsíc kníže Samhut Izrachitský, a v
houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 9 Šestého na šestý
měsíc Híra, syn Ikeše Tekoitského, a v houfě jeho
čtyřmecítma tisíců. 10 Sedmého na sedmý měsíc
Chelez Pelonský z synů Efraimových, a v houfě
jeho čtyřmecítma tisíců. 11 Osmého na osmý měsíc
Sibbechai Chusatský z Zarchejských, a v houfě jeho
čtyřmecítma tisíců. 12 Devátého na devátý měsíc
Abiezer Anatotský z Beniaminských, a v houfě jeho
čtyřmecítma tisíců. 13 Desátého na měsíc desátý
Maharai Netofatský z Zarchejských, a v houfě jeho
čtyřmecítma tisíců. 14 Jedenáctého na jedenáctý
měsíc Banaiáš Faratonský z synů Efraimových, a
v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 15 Dvanáctého na
dvanáctý měsíc Cheldai Netofatský z Otoniele, a
v houfě jeho čtyřmecítma tisíců. 16 Mimo to byli
nad pokoleními Izraelskými, nad Rubenskými vývoda
Eliezer syn Zichrův, nad Simeonskými Sefatiáš syn
Maachův, 17 Nad pokolením Léví Chasabiáš syn
Kemuelův, nad Aronovým Sádoch, 18 Nad Judovým
Elihu z bratří Davidových, nad Izacharovým Amri
syn Michaelův, 19 Nad Zabulonovým Izmaiáš syn
Abdiášův, nad Neftalímovým Jerimot syn Azrielův, 20
Nad syny Efraimovými Ozeáš syn Azaziášův, nad
polovicí pokolení Manasse Joel syn Pedaiášův, 21
Nad druhou pak polovicí Manasse v Gálad Iddo syn
Zachariášův, nad Beniaminovým Jaasiel syn Abnerův,
22 Nad Danovým Azarel syn Jerochamův. Ta jsou
knížata pokolení Izraelských. 23 Nesečtl jich pak
David všech od dvadcítiletých a níže; nebo byl řekl
Hospodin, že rozmnoží Izraele jako hvězdy nebeské.
24 A ačkoli Joáb syn Sarvie počal jich počítati, však
nedokonal; nebo proto přišel hněv Boží na Izraele,
aniž jest vložen počet ten v knihu o králi Davidovi.
25 Nad poklady pak královskými byl Azmavet syn
Adielův, a nad důchody z polí, z měst a ze vsí i z
zámků byl Jonatan syn Uziášův. 26 A nad dělníky
na poli, při dělání rolí, Ezri syn Chelubův. 27 A nad
vinicemi Semeiáš Ramatský, a nad úrodami z vinic
i nad sklepy vinnými Zabdi Sifmejský. 28 A nad
olivovím a planým fíkovím, kteréž jest na polích,
Baalchanan Gederský, a nad špižírnami olejnými

Joas. 29 A nad skoty, kteříž se pásli v Sáron, Sitrai
Sáronský, a nad skoty v údolích Safat syn Adlai. 30 A
nad velbloudy Obil Izmaelský, nad oslicemi Jechdeiáš
Meronotský, 31 Nad bravy pak Jazim Agarejský.
Všickni ti úředníci byli nad statkem krále Davida. 32
Ale Jonatan strýc Davidův byl rada, muž rozumný
a kancléř. On a Jechiel syn Chachmonův býval s
syny královskými. 33 Achitofel též rada králova, a
Chusai Architský přítel králův. 34 Po Achitofelovi
potom byl Joiada syn Banaiášův, a Abiatar, a kníže
vojska králova Joáb.

28 Shromáždil pak David všecka knížata Izraelská,
knížata jednoho každého pokolení, a knížata
houfů sloužících králi, i hejtmany a setníky, i úředníky
nade vším statkem a jměním královým i synů jeho s
komorníky, i se všemi vzácnými a udatnými lidmi,
do Jeruzaléma. 2 A povstav David král na nohy
své, řekl: Slyšte mne, bratří moji a lide můj. Já jsem
uložil v srdci svém vystavěti dům k odpočinutí truhle
úmluvy Hospodinovy, a ku podnoži noh Boha našeho,
a připravil jsem byl potřeby k stavení. 3 Ale Bůh mi
řekl: Nebudeš stavěti domu jménu mému, proto že
jsi muž válkami zaměstknaný a krev jsi vyléval. 4
Vyvolil pak Hospodin Bůh Izraelský mne ze vší čeledi
otce mého, abych byl králem nad Izraelem na věky;
nebo z Judy vybral vývodu a z domu Judova čeled
otce mého, a z synů otce mého mne ráčil za krále
ustanoviti nade vším Izraelem. 5 Tolikéž ze všech
synů mých, (nebo mnoho synů dal mi Hospodin),
vybral Šalomouna syna mého, aby seděl na stolici
království Hospodinova nad Izraelem, 6 A řekl mi:
Šalomoun syn tvůj, ten mi vzdělá dům můj a síně mé;
nebo jsem jej sobě zvolil za syna, a já budu jemu za
otce. 7 I utvrdím království jeho až na věky, bude-li
stálý v ostříhání přikázaní mých a soudů mých, jako i
nynějšího času. 8 Nyní tedy při přítomnosti všeho
Izraele, shromáždění Hospodinova, an slyší Bůh
náš, napomínám vás: Zachovávejte a dotazujte se
na všecka přikázaní Hospodina Boha svého, abyste
vládli zemí dobrou, a v dědictví její uvedli i syny
své po sobě až na věky. 9 Ty také, Šalomoune,
synu můj, znej Boha otce svého, a služ jemu celým
srdcem a myslí ochotnou. Nebo všecka srdce zpytuje
Hospodin a všeliká mysli tanutí zná. Budeš-li ho
hledati, nalezneš jej; pakli ho opustíš, zavrže tě na
věky. 10 A tak viziž, že tě Hospodin zvolil, abys
vystavěl dům svatyně; posilniž se a dělej. 11 Dal pak
David Šalomounovi synu svému formu síňce i pokojů
jejích, a sklepů i paláců a komor jejích vnitřních, i
domu pro slitovnici, 12 A formu všeho toho, což byl
složil v mysli své o síních domu Hospodinova, i o
všech komorách vůkol chrámu pro poklady domu
Božího, i pro poklady věcí posvátných, 13 I pro
houfy kněží a Levítů, a pro všecko dílo služby domu
Hospodinova, a pro všecko nádobí k přisluhování
v domě Hospodinově. 14 Dal též zlata v jisté váze
na nádobí zlaté, na všelijaké nádobí k jedné každé
službě, též stříbra na všecky nádoby stříbrné v jisté
váze na všelijaké nádobí k jedné každé službě, 15
Totiž váhu na svícny zlaté, a lampy jejich zlaté podlé
váhy jednoho každého svícnu i lamp jeho, na svícny
pak stříbrné podlé váhy svícnu každého a lamp jeho,
jakž potřebí bylo každému svícnu. 16 Zlata též váhu
na stoly předložení na jeden každý stůl, i stříbra
na stoly stříbrné, 17 I na vidličky a na kotlíky, i na
přikryvadla zlata ryzího, a na medenice zlaté váhu na
jednu každou medenici, tolikéž na medenice stříbrné
jistou váhu na jednu každou medenici. 18 Také na
oltář k kadění zlata ryzího váhu, zlata i k udělání vozů
cherubínů, kteříž by roztaženými křídly zastírali truhlu
úmluvy Hospodinovy. 19 Všecko to skrze vypsání z
ruky Hospodinovy mne došlo, kterýž mi to dal, abych
vyrozuměl všemu dílu formy té. 20 A tak řekl David
Šalomounovi synu svému: Posilniž se a zmocni a
dělej; neboj se, ani lekej. Nebo Hospodin Bůh, Bůh
můj s tebou bude, nenecháť tebe samého, aniž tě
opustí, až i dokonáno bude všecko dílo služby domu
Hospodinova. 21 Hle, i houfové kněží a Levítů ke
všeliké službě domu Božího s tebou také budou při
všelikém díle, jsouce všickni ochotní a prozřetelní v
moudrosti při všeliké práci, knížata také i všecken lid
ke všechněm slovům tvým.

29 Potom řekl David král všemu shromáždění:
Šalomouna syna mého jediného vyvolil Bůh
ještě maličkého a mladého, dílo pak toto veliké jest;
nebo ne člověku palác ten, ale Hospodinu Bohu býti
má. 2 Já zajisté podlé své nejvyšší možnosti nachystal
jsem potřeb k domu Boha svého, zlata k nádobám
zlatým, a stříbra k stříbrným, mědi k měděným, železa
k železným a dříví k dřevěným, kamení onychinového
i kamení k vsazování, i karbunkulového, a rozličných
barev, a všelijakého kamení drahého, i kamení
mramorového hojně. 3 Nadto z veliké lásky k domu
Boha svého, maje zvláštní poklad zlata a stříbra, i ten
dávám k domu Boha svého mimo všecko to, což jsem
připravil k domu svatyně, 4 Totiž tři tisíce centnéřů
zlata, zlata z Ofir, a sedm tisíc centnéřů stříbra
přečištěného k potažení stěn domů svatých, 5 Zlata k
nádobám zlatým a stříbra k stříbrným i ke všelikému
dílu řemeslnému. A jestliže jest kdo více, ješto by

co chtěl dobrovolně obětovati dnes Hospodinu? 6
Tedy knížata čeledí otcovských a knížata pokolení
Izraelských, i hejtmané a setníci i úředníci nad dílem
královským dobrovolně obětovali. 7 A dali k službě
domu Božího zlata pět tisíc centnéřů, a deset tisíc
zlatých, stříbra pak deset tisíc centnéřů, a mědi
osmnácte tisíc centnéřů, a železa sto tisíc centnéřů. 8
Kdožkoli měli kamení drahé, dávali do pokladu domu
Hospodinova do rukou Jechiele Gersunského. 9 I
veselil se lid, že tak ochotně obětovali; nebo celým
srdcem dobrovolně obětovali Hospodinu. Nýbrž i král
David radoval se radostí velikou. 10 A protož dobrořečil
David Hospodinu před oblíčejem všeho shromáždění,
a řekl David: Požehnaný jsi ty Hospodine, Bože
Izraele otce našeho, od věků až na věky. 11 Tvát'
jest, ó Hospodine, velebnost i moc i sláva, i vítězství i
čest, ano i všecko, což jest v nebi i v zemi. Tvé jest,
ó Hospodine, království, a ty jsi vyšší nad všelikou
vrchnost. 12 I bohatství i sláva od tebe jest, a ty
panuješ nade vším, a v ruce tvé jest moc a síla,
a v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a
upevniti. 13 Nyní tedy, Bože náš, děkujeme tobě,
a chválíme jméno slávy tvé. 14 Nebo kdo jsem já,
a co jest lid můj, abychom mohli míti moc k tak
dobrovolnému obětování tobě? Od tebet' jest zajisté
všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě. 15 Nebo
my příchozí jsme před tebou a hosté, jako i všickni
otcové naši; dnové naši jsou jako stín běžící po zemi
beze vší zástavy. 16 Hospodine, Bože náš, všecka ta
hojnost, kterouž jsme připravili k stavení domu tvého,
jménu svatému tvému, z ruky tvé jest, a tvé jsou
všecky věci. 17 Známt' pak, Bože můj, že ty zpytuješ
srdce, a upřímnost oblibuješ; protož já z upřímnosti
srdce svého ochotně obětoval jsem toto všecko.
Ano i lid tvůj, kterýž se ted' shledal, viděl jsem, jak
s radostí chtivě obětuje tobě. 18 Hospodine, Bože
Abrahama, Izáka a Izraele, otců našich, zachovejž
to na věky, totiž snažnost takovou srdce lidu svého,
a nastrojuj srdce jejich sobě. 19 Šalomounovi také
synu mému dej srdce upřímé, aby ostříhal přikázaní
tvých, svědectví tvých a ustanovení tvých, a aby činil
všecko, a vystavěl dům ten, k němuž jsem potřeby
připravil. 20 Potom řekl David všemu shromáždění:
Dobrořečte nyní Hospodinu Bohu svému. I dobrořečilo
všecko shromáždění Hospodinu Bohu otců svých,
a přisehnuvše hlavy, poklonili se Hospodinu i králi.
21 Zatím obětovali Hospodinu oběti, obětovali také
zápaly Hospodinu nazejtří, volů tisíc, skopců tisíc,
beranů tisíc, s mokrými obětmi jejich, a jiných obětí
množství za všecken lid Izraelský. 22 I jedli a pili před
Hospodinem v ten den s radostí velikou. Potom za
krále ustanovili po druhé Šalomouna syna Davidova,
a pomazali jej Hospodinu za vývodu, a Sádocha
za kněze. 23 A tak dosedl Šalomoun na stolici
Hospodinovu, aby byl králem místo Davida otce
svého. I vedlo se mu šťastně, a poslouchal ho všecken
Izrael. 24 Tolikéž i všecka knížata a znamenití, i
všickni synové krále Davida poddali se Šalomounovi
králi. 25 I zvelebil Hospodin Šalomouna náramně před
očima všeho Izraele, a dal mu slávu královskou, jakéž
neměl před ním žádný král v Izraeli. 26 Kraloval pak
byl David syn Izai nade vším Izraelem. 27 A dnů, v
nichž kraloval David nad Izraelem, bylo čtyřidceti let.
V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémě kraloval
třidceti a tři léta. 28 I umřel v starosti dobré, pln
jsa dnů, bohatství a slávy, a kraloval Šalomoun syn
jeho místo něho. 29 Činové pak Davida krále první i
poslední popsáni jsou v knize Samuele proroka, a v
knize Nátana proroka, též v knize Gáda proroka, 30 Se
vším kralováním i silou jeho, i se všemi příběhy časů
při něm i při lidu Izraelském, i při všech královstvích
zemských.

2 Kronická

1 Když se pak zmocnil Šalomoun syn Davidův v
království svém, a Hospodin Bůh jeho byl s ním,
a zvelebil ho náramně: **2** Tedy rozkázal Šalomoun
všemu Izraelovi i hejtmanům, setníkům i soudcům, i
všechněm knížatům nade vším Izraelem, i přednějším
v čeledech otcovských. **3** I bral se Šalomoun a
všecko to shromáždění s ním na výsost, kteráž
byla v Gabaon; nebo tam byl stánek shromáždění
Božího, kterýž byl udělal Mojžíš služebník Hospodinův
na poušti. **4** (Truhlu pak Boží přivezl byl David z
Kariatjeharim, připraviv jí místo; nebo byl rozbil jí stan
v Jeruzalémě.) **5** A oltář měděný, kterýž byl udělal
Bezeleel syn Uri, syna Hur, byl tam před stánkem
Hospodinovým, kdež hledal ho Šalomoun i všecko
to shromáždění. **6** I obětoval tam Šalomoun před
Hospodinem na oltáři měděném, kterýž byl před
stánkem úmluvy, a obětoval na něm tisíc zápalů. **7** Té
noci ukázal se Bůh Šalomounovi, a řekl jemu: Žádej,
zač chceš, a dám tobě. **8** I řekl Šalomoun Bohu: Ty jsi
učinil otci mému Davidovi milosrdenství veliké, mne jsi
též ustanovil králem místo něho. **9** Již tedy, Hospodine
Bože, budiž stálé slovo tvé mluvené s Davidem otcem
mým; nebo ty jsi mne ustanovil za krále nad lidem tak
mnohým, jako jest prachu zemského. **10** Protož dej
mi moudrost a umění, ať bych vycházeti mohl před
lidem tímto i vcházeti. Nebo kdož by mohl souditi
tento lid tvůj tak mnohý? **11** Tedy odpověděl Bůh
Šalomounovi: Proto že bylo to v srdci tvém, a nežádal
jsi bohatství, ani zboží, ani slávy, ani bezživotí těch,
jenž tebe nenávidí, aniž jsi také za dlouhý věk žádal,
ale žádal jsi sobě moudrosti a umění, abys soudil
lid můj, nad nímž jsem tě ustanovil za krále: **12**
Moudrost a umění dáno jest tobě, k čemužť přidám
i bohatství a zboží, i slávy, tak že žádný z králů,
kteříž byli před tebou, nebyl tobě rovný, aniž bude po
tobě takového. **13** I navrátil se Šalomoun s výsosti,
kteráž byla v Gabaon, do Jeruzaléma, od stánku
úmluvy, a tak kraloval nad Izraelem. **14** Nashromáždil
pak Šalomoun vozů a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta
vozů, a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil do
měst vozů, a při králi v Jeruzalémě. **15** I složil král
stříbra a zlata v Jeruzalémě jako kamení, a dříví
cedrového jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u
velikém množství. **16** Přivodili také Šalomounovi koně
z Egypta a koupě rozličné; nebo kupci královští brávali
koupě rozličné za slušnou mzdu. **17** A vycházejíce,
vodívali spřež vozníků z Egypta za šest set lotů
stříbra, koně pak za půl druhého sta. A tak všechněm
králům Hetejským i králům Syrským oni dodávali.

2 A umíniv Šalomoun stavěti dům jménu
Hospodinovu, a dům svůj královský, **2** Odečtl
Šalomoun sedmdesát tisíc nosičů a osmdesát tisíc
těch, kteříž tesali na hoře, a úředníků nad nimi tři
tisíce a šest set. **3** Poslal také Šalomoun k Chíramovi
králi Tyrskému, řka: Jakž jsi se choval k Davidovi
otci mému, posílaje mu dříví cedrové, aby sobě
stavěl dům k bydlení, tak čiň i mně. **4** Nebo aj, já
stavěti chci dům jménu Hospodina Boha svého, aby
posvěcen byl jemu k tomu, aby se před ním kadilo
vonnými věcmi, a k ustavičnému předkládání chlebů,
i k zápalným obětem, ranním i večerním, ve dny
sobotní a novoměsíčné, i na slavnosti Hospodina
Boha našeho, což v Izraeli na věky trvati má. **5** Dům
pak, kterýž stavěti chci, veliký býti má; nebo Bůh
náš větší jest nade všecky bohy. **6** Ač kdo jest, ješto
by mohl dům jemu vystavěti, poněvadž ho nebe i
nebesa nebes obsáhnouti nemohou? Ano i já kdo
jsem, abych jemu dům vystavěti měl, než toliko k
tomu, aby se kadilo před ním? **7** Protož nyní pošli
mi muže umělého, kterýž by uměl dělati na zlatě,
na stříbře, na mědi, na železe, i z zlatohlavu a z
červce, a z postavce modrého, a kterýž by uměl řezati
řezby s jinými umělými, kteříž jsou u mne v Judstvu
a v Jeruzalémě, kteréž zjednal David otec můj. **8**
Přes to pošli mi také dříví cedrového a jedlového, a
algumim z Libánu; nebo vím, že služebníci tvoji umějí
sekati dříví Libánské. A hle, služebníci moji budou s
služebníky tvými, **9** Aby mi připravili dostatek dříví;
nebo dům, kterýž já stavěti chci, veliký býti má a
slavný. **10** A aj, dám na dělníky, kteříž sekati mají dříví,
pšenice semlené služebníkům tvým dvadcet tisíc měr,
a dvadcet tisíc měr ječmene, a dvadcet tisíc lák vína,
a dvadcet tisíc tun oleje. **11** I odpověděl Chíram král
Tyrský psáním, kteréž poslal k Šalomounovi: Jistě, žeť
miluje Hospodin lid svůj, protož tě ustanovil nad nimi
za krále. **12** Řekl dále Chíram: Požehnaný Hospodin
Bůh Izraelský, kterýž učinil nebe i zemi, a kterýž dal
králi Davidovi syna moudrého, umělého, rozumného
a opatrného, aby vystavěl dům Hospodinu a dům svůj
královský. **13** Protož posílámť teď muže moudrého,
umělého a opatrného, kterýž byl u Chírama otce
mého, **14** Syna jedné ženy ze dcer Dan, otce pak měl
Tyrského, kterýž umí dělati na zlatě, na stříbře, na
mědi, železe, kamení a na dříví, i z šarlatu, z postavce
modrého, z kmentu a z červce, tolikéž řezati všelijaké
řezby, a vymysliti všelijaké dílo, kteréž dáno mu bude
s moudrými tvými, a s moudrými pána mého Davida

otce tvého. 15 Pšenice však toliko a ječmene, oleje
a vína, což řekl pán můj, nechť pošle služebníkům
svým. 16 My pak nasekáme dříví z Libánu, což ho
koli bude potřebí tobě, a připlavíme je tobě v vořích
po moři k Joppe, a ty dáš je voziti do Jeruzaléma. 17
A tak sečtl Šalomoun všecky cizozemce, kteříž byli v
zemi Izraelské po sečtení tom, kterýmž sečtl je David
otec jeho, a nalezeno jich sto a padesát tisíc, tři tisíce
a šest set. 18 I vybral z nich sedmdesát tisíc nosičů,
a osmdesát tisíc těch, kteříž sekali na hoře, tři pak
tisíce a šest set úředníků, kteříž lid k dílu přídrželi.

3 I začal stavěti Šalomoun domu Hospodinova v
Jeruzalémě na hoře Moria, kteráž byla ukázána
Davidovi otci jeho, na místě, kteréž byl připravil David,
na humně Ornana Jebuzejského. 2 A počal stavěti
druhého měsíce, dne druhého, království svého léta
čtvrtého. 3 A toto jest vyměření Šalomounovo při
stavení domu Božího: Dlouhost loktů podlé první míry
bylo šedesáti loket, a šíř dvadcíti loket. 4 A síň, kteráž
byla v čele, jakž široký dům, byla na dvadceti loktů,
vysokost pak sto a dvadcíti, a obložil ji vnitř zlatem
čistým. 5 Dům pak veliký opažil dřívím jedlovým,
kteréž obložil zlatem nejčistším, na němž po vrchu
dal nadělati palm a řetízků. 6 Přikryl také dům ten
kamenem drahým ozdobně; zlato pak to bylo zlato
Parvaimské. 7 Obložil, pravím, dům, trámy, veřeje
i stěny jeho, i dvéře jeho zlatem, a vyryl cherubíny
na stěnách. 8 Udělal i dům svatyně svatých, jehož
dýlka byla jako šířka domu, dvadcíti loktů, a šířka
loktů dvadcíti, a obložil ji zlatem výborným šesti sty
centnéři. 9 Hřebíkové též vážili padesát lotů zlata,
ano i síňce obložil zlatem. 10 Udělal také v domě
svatyně svatých dva cherubíny dílem řemeslným, a
obložil je zlatem. 11 Dlouhost křídel těch cherubínů
byla na dvadceti loket. Křídlo jedno na pět loket, a
dotýkalo se stěny domu, a druhé křídlo na pět loket
dotýkalo se křídla cherubína druhého. 12 A tak křídlo
cherubína jednoho na pět loket dotýkalo se stěny
domu, a křídlo druhé na pět loket dosahovalo křídla
cherubína druhého. 13 A tak křídla cherubínů těch
roztažená byla na dvadceti loktů, a stáli na nohách
svých, tváří svou obráceni do domu. 14 Udělal také
i oponu z postavce modrého, z šarlatu, z červce a
z kmentu, a udělal na ní cherubíny. 15 Udělal též
před domem sloupy dva na třidceti a pět loktů zvýší,
a makovice, kteréž byly na každém svrchu, na pět
loket. 16 Zdělal též i řetízky jako v svatyni svatých, a
otočil je okolo makovic těch sloupů, a udělav jablek
zrnatých sto, dal mezi řetízky. 17 A tak postavil ty
sloupy před chrámem, jeden po pravé a druhý po
levé straně, a dal jméno tomu, kterýž byl po pravici
Jachin, a jméno tomu, kterýž byl po levici, Boaz.

4 Udělal také i oltář měděný, zdélí dvadcíti loktů,
a dvadcíti loktů zšíří, desíti pak loktů zvýší. 2
Udělal též moře slité, desíti loket od jednoho kraje k
druhému, okrouhlé vůkol, zvýší na pět loktů, a okolek
jeho třidcíti loket vůkol. 3 Podobenství také volů
pod ním, kterýchž všudy vůkol bylo deset do lokte,
obkličujících moře vůkol; a tak byly dva řady volů
slitých, spolu s mořem. 4 A stálo na dvanácti volích.
Tři obráceni byli na půlnoci, a tři patřili k západu,
tři zase postaveni byli ku poledni, a tři obráceni byli
k východu, a moře svrchu na nich stálo, ale všech
jich zadkové byli pod mořem. 5 A bylo ztlouští na
dlaň. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb květu
liliového, tři tisíce tun v se beroucí. 6 Udělal také
deset umyvadel, a postavil jich pět po pravé straně,
a pět po levé, k obmývání z nich. Všecko, což se
strojilo k zápalům, obmývali z nich, ale moře, aby se
z něho kněží umývali. 7 Nadto udělal i svícnů zlatých
deset vedlé slušnosti jejich, a postavil v chrámě, pět
po pravé straně a pět po levé. 8 Udělal i stolů deset,
kteréž postavil v chrámě, pět po pravé a pět po levé
straně. K tomu udělal číší zlatých sto. 9 Udělal potom
síň kněžskou, též síň velikou, a dvéře u též síně
okoval mědí. 10 Moře pak postavil na pravé straně
k východu, naproti polední straně. 11 Nadělal také
Chíram hrnců, lopat a kotlíků, a dokonal Chíram dílo,
kteréž byl dělal králi Šalomounovi k domu Božímu.
12 Dva sloupy a kruhy, makovice také na vrchu těch
dvou sloupů, a mřežování dvoje, aby přikrývalo ty dvě
makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů, 13 A
jablek zrnatých čtyři sta na dvojím mřežování. Dvěma
řady jablka zrnatá byla na mřežování jednom, aby
přikrývala ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na
vrchu sloupů. 14 Podstavky také zdělal, a umyvadla
na těch podstavcích. 15 Moře jedno, a volů dvanácte
pod ním. 16 Též hrnce a lopaty a vidličky třírohé, a
všecko nádobí jejich zdělal Chíram s otcem svým králi
Šalomounovi k domu Hospodinovu z mědi přečisté.
17 Na rovinách Jordánských sléval to král v zemi
jilovaté, mezi Sochot a Saredata. 18 A tak nadělal
Šalomoun všech těch nádob velmi mnoho, tak že
váhy té mědi vyhledáváno nebylo. 19 Zdělal také
Šalomoun i jiná všelijaká nádobí k domu Božímu,
jako oltář zlatý a stoly, na nichž kladeni byli chlebové
předložení, 20 Tolikéž svícny i lampy jejich z zlata
nejčistšího, aby je rozsvěcovali příslušně před svatyní
svatých, 21 Květy také a lampy i utěradla z zlata,
a to bylo zlato nejvýbornější. 22 I žaltáře a kotlíky,

kadidlnice a nádoby k oharkům z zlata čistého, k
tomu i bránu domu, dvéře vnitřní svatyně svatých, i
dvéře domu, totiž v chrámě, byly z zlata.

5 A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal
Šalomoun k domu Hospodinovu, a vnesl tam
Šalomoun věci posvěcené od Davida otce svého,
též stříbro a zlato, a všecko nádobí, složiv je mezi
poklady domu Božího. **2** Tedy shromáždil Šalomoun
starší Izraelské, a všecky přední z pokolení, totiž
knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými do
Jeruzaléma, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy
z města Davidova, jenž jest Sion. **3** I shromáždili se k
králi všickni muži Izraelští na slavnost, kteráž bývá
měsíce sedmého. **4** Když pak přišli všickni starší
Izraelští, vzali Levítové truhlu, **5** A nesli ji zhůru, též
stánek úmluvy, i všecka nádobí posvátná, kteráž byla
v stánku, přenesli to kněží a Levítové. **6** Zatím král
Šalomoun i všecko shromáždění Izraelské, kteréž
se k němu sešlo, obětovali před truhlou ovce a voly,
kteříž ani popisováni, ani vyčítáni nebyli pro množství.
7 A tak vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na
místo její, do vnitřního domu, do svatyně svatých, pod
křídla cherubínů. **8** Nebo cherubínové měli roztažená
křídla nad místem truhly, a přikrývali cherubínové
truhlu i sochory její svrchu. **9** A povytáhli sochorů,
tak že vidíni byli koncové jejich z truhly, k předku
svatyně svatých, vně však nebylo jich viděti. A byla
tam až do tohoto dne. **10** Nic nebylo v truhle, kromě
dvou tabulí, kteréž tam složil Mojžíš na Orébě tehdáž,
když učinil Hospodin smlouvu s syny Izraelskými,
a oni vyšli z Egypta. **11** I stalo se, když vycházeli
kněží z svatyně, (nebo všickni kněží, kteříž se koli
našli, byli se posvětili, aniž šetřili pořádku. **12** Tak
i Levítové zpěváci všickni, kteříž byli při Azafovi,
Hémanovi a Jedutunovi, i synové jejich i bratří jejich,
odíni jsouce kmentem, stáli s cymbály a loutnami
a harfami k východní straně oltáře, a s nimi kněží
sto a dvadceti, troubících v trouby. **13** Nebo měli ti,
kteříž spolu troubili v trouby, a zpěváci vydávati jeden
zvuk k chválení a oslavování Hospodina); a když
povyšovali hlasu na trouby a cymbály i jiné nástroje
hudebné, chválíce Hospodina a řkouce, že dobrý
jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho: tedy oblak
naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův, **14** Tak že
nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo
sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží.

6 Tehdy řekl Šalomoun: Hospodin řekl, že bude
přebývati v mrákotě. **2** Aj, jižť jsem vystavěl
tobě, Pane, dům k přebývání, a místo, v němž
bys přebýval na věky. **3** A obrátiv král tvář svou,
dával požehnání všemu shromáždění Izraelskému.
(Všecko pak shromáždění Izraelské stálo.) **4** A řekl:
Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy
svými Davidovi otci mému, a to teď skutečně naplnil,
řka: **5** Od toho dne, jakž jsem vyvedl lid svůj z země
Egyptské, nevyvolil jsem města z žádného pokolení
Izraelského k vystavení domu, kdež by přebývalo
jméno mé, aniž jsem vyvolil kterého muže, aby byl
vývodou nad lidem mým Izraelským. **6** Ale vyvolil
jsem Jeruzalém, aby tu přebývalo jméno mé, a vyvolil
jsem Davida, aby byl nad lidem mým Izraelským. **7**
Uložil tě byl zajisté David otec můj stavěti dům jménu
Hospodina Boha Izraelského. **8** Ale Hospodin řekl
Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém
stavěti dům jménu mému, a dobřes učinil, žes to
myslil v srdci svém, **9** A však ty nebudeš stavěti
toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde z bedr tvých,
on vystaví dům ten jménu mému. **10** A tak splnil
Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem
povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na
stolici Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavěl
jsem dům tento jménu Hospodina Boha Izraelského.
11 A postavil jsem tam truhlu, v níž jest smlouva
Hospodinova, kterouž učinil s syny Izraelskými. **12** I
postavil se před oltářem Hospodinovým, přede vším
shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých.
13 Udělal pak byl Šalomoun výstupek měděný ku
podobenství pánve, a postavil jej u prostřed síně,
pěti loktů zdélí, a pěti loket zšíří, a tří loket zvýší, i
vstoupil na něj, a poklekl na kolena svá přede vším
shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých
k nebi, **14** A řekl: Hospodine Bože Izraelský, neníť
podobného tobě Boha na nebi ani na zemi, kterýž by
ostříhal smlouvy a milosrdenství služebníkům svým,
chodícím před tebou v celém srdci svém, **15** Kterýž jsi
splnil služebníku svému, Davidovi otci mému, to, což
jsi mluvil jemu. Jakž jsi mluvil ústy svými, tak jsi to
skutečně naplnil, jakž se to dnes vidí. **16** Nyní tedy, ó
Hospodine Bože Izraelský, naplniž služebníku svému,
Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť
vyhlazen muž z rodu tvého od tváři mé, aby neměl
seděti na stolici Izraelské, jestliže toliko ostříhati
budou synové tvoji cesty své, chodíce v zákoně mém,
tak jakož jsi ty chodil přede mnou. **17** Protož nyní, ó
Hospodine Bože Izraelský, nechť jest upevněno slovo
tvé, kteréž jsi mluvil služebníku svému Davidovi. **18**
(Ač zdali v pravdě bydliti bude Bůh s člověkem na
zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes neobsahují
tě, mnohem méně dům tento, kterýž jsem vystavěl.)
19 A popatř k modlitbě služebníka svého a k úpění
jeho, Hospodine Bože můj, slyše volání a modlitbu,

kterouž služebník tvůj modlí se před tebou, 20 Aby
oči tvé byly otevřené na dům tento dnem i nocí,
na místo toto, o němž jsi mluvil, že tu přebývati
bude jméno tvé, abys vyslýchal modlitbu, kterouž
se modlívati bude služebník tvůj na místě tomto. 21
Vyslýchejž tedy modlitbu služebníka svého, i lidu
svého Izraelského, kterouž se modlívati budou na
místě tomto, ty vždy vyslýchej z místa přebývání
svého, s nebe, a vyslýchaje, buď milostiv. 22 Když
by zhřešil člověk proti bližnímu svému, a nutil by ho
k přísaze, tak že by přisahati musil, a přišla by ta
přísaha před oltář do domu tohoto: 23 Ty vyslýchej s
nebe, a rozeznej i rozsuď služebníky své, mstě nad
bezbožným, obraceje usilování jeho na hlavu jeho,
a ospravedlňuje spravedlivého, odplacuje mu podlé
spravedlnosti jeho. 24 Tolikéž když by poražen byl
lid tvůj Izraelský od nepřátel, proto že zhřešili proti
tobě, jestliže by obrátíce se, vyznávali jméno tvé, a
modléce se, poníženě by prosili tebe v domě tomto:
25 Ty vyslýchej s nebe, a odpusť hřích lidu svému
Izraelskému, a přived' je zase do země, kterouž jsi jim
dal i otcům jejich. 26 Podobně když by zavříno bylo
nebe, a neprršel by déšť, proto že zhřešili proti tobě, a
modléce se na místě tomto, vyznávali by jméno tvé, a
od hříchu svého by se odvrátili po tvém trestání: 27
Ty vyslýchej na nebi, a odpusť hřích služebníků svých
a lidu svého Izraelského, vyučuje je cestě výborné,
po níž by chodili, a dej déšť na zemi svou, kterouž
jsi dal lidu svému za dědictví. 28 Byl-li by hlad na
zemi, byl-li by mor, sucho neb rez, kobylky neb brouci
jestliže by byli, ssoužil-li by jej nepřítel jeho v zemi
obývání jeho, aneb jakákoli rána a jakákoli nemoc: 29
Všelikou modlitbu a každé úpění, kteréž by pocházelo
od kteréhokoli člověka, aneb ode všeho lidu tvého
Izraelského, když by jen poznajíce jeden každý ránu
svou a bolest svou, pozdvihl by rukou svých v domě
tomto, 30 Ty vyslýchej s nebe, z místa přebývání
svého, a slituj se, a odplať jednomu každému podlé
skutků jeho, vedlé toho, jakž znáš srdce jeho, (ty
zajisté sám znáš srdce lidská), 31 Aby se báli tebe,
a chodili po všech cestách tvých, po všecky dny, v
nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcům našim.
32 Nýbrž také i cizozemec, kterýž není z lidu tvého
Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé
veliké a ruku tvou silnou, a rámě tvé vztažené, když
by přišli a modlili se v domě tomto: 33 Ty vyslýchej s
nebe, z místa přebývání svého, a učiň všecko to, o
čež volati bude k tobě cizozemec ten, aby poznali
všickni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako
lid tvůj Izraelský, a aby poznali, že jméno tvé vzýváno
jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavěl. 34 Když
by vytáhl lid tvůj k boji proti nepřátelům svým cestou,
kterouž bys je poslal, a modlili by se tobě naproti
městu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a domu tomuto,
kterýž jsem ustavěl jménu tvému: 35 Ty vyslýchej s
nebe modlitbu a úpění jejich, a vyvod' při jejich. 36
Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, ješto
by nehřešil), a rozhněvaje se na ně, vydal bys je v
moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je
zjímali, do země daleké neb blízké; 37 A usmyslili
by sobě v zemi, do níž by zajati byli, a obrátíce se,
modlili by se tobě v zemi zajetí svého, řkouce: Zhřešili
jsme, převráceně jsme činili, a bezbožně jsme se
chovali; 38 A tak navrátili by se k tobě celým srdcem
svým a celou duší svou v zemi zajetí svého, do
kteréž by zajati byli, a modlili by se naproti zemi své,
kterouž jsi dal otcům jejich, a naproti městu, kteréž jsi
vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdělal jménu tvému: 39
Vyslýchej s nebe, z místa příbytku svého, modlitbu
jejich a úpění jejich, a vyvod' při jejich, a odpusť lidu
svému, kterýž by zhřešil proti tobě. 40 Nyní tedy,
Bože můj, nechť jsou, prosím, oči tvé otevřené, a uši
tvé nakloněné k modlitbě na místě tomto. 41 Aj, nyní
povstaň, ó Hospodine Bože, k odpočinutí svému, ty i
truhla síly tvé; kněží tvoji, Hospodine Bože, nechť
jsou oblečeni v spasení, a svatí tvoji ať se veselí v
dobrých věcech. 42 Hospodine Bože, neodvracejž
tváři od pomazaného svého, pamatuj na milosrdenství
zaslíbená Davidovi služebníku svému.

7 A když přestal Šalomoun modliti se, rychle oheň
sstoupil s nebe, a sehltil zápal i jiné oběti, a
sláva Hospodinova naplnila dům ten, 2 Tak že
nemohli kněží vjíti do domu Hospodinova, proto
že naplnila sláva Hospodinova dům Hospodinův. 3
Všickni pak synové Izraelští viděli, když sstupoval
oheň a sláva Hospodinova na dům, a padše tváří
k zemi na dláždění, klaněli se a chválili Hospodina,
že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho.
4 Při tom král a všecken lid obětovali oběti před
Hospodinem. 5 Obětoval zajisté král Šalomoun obět
dvamecítma tisíc volů, a ovec sto a dvadceti tisíců,
když posvěcovali domu Božího král i všecken lid.
6 Ale kněží stáli při svých úřadích, též i Levítové
s nástroji hudebnými Hospodinovými, kterýchž byl
nadělal David král k oslavování Hospodina, (nebo
na věky milosrdenství jeho), žalmem Davidovým,
kterýž jim vydal. Jiní pak kněží troubili v trouby naproti
nim, a všecken lid Izraelský stál. 7 Posvětil také
Šalomoun prostředku té síně, kteráž byla před domem
Hospodinovým; nebo obětoval tu oběti zápalné a tuky
obětí, pokojných, proto že na oltáři měděném, kterýž

byl udělal Šalomoun, nemohli se směstknati zápalové
a oběti suché i tukové jejich. 8 I držel Šalomoun
slavnost toho času za sedm dní, a všecken Izrael
s ním, shromáždění velmi veliké odtud, kudyž se
vchází do Emat, až ku potoku Egyptskému. 9 I světili
dne osmého svátek; nebo posvěcení oltáře slavili
za sedm dní, tolikéž slavnost tu za sedm dní. 10
Třimecítmého pak dne měsíce sedmého propustil lid
k příbytkům jejich s radostí a veselím srdce z toho,
což dobrého učinil Hospodin Davidovi a Šalomounovi
a Izraelovi lidu svému. 11 I dokonal Šalomoun dům
Hospodinův a dům královský, a všecko, cožkoli byl
uložil v srdci svém, aby učinil v domě Hospodinově
a v domě svém, šťastně se mu vedlo. 12 V tom
ukázal se Hospodin Šalomounovi v noci, a řekl jemu:
Uslyšel jsem modlitbu tvou, a vyvolil jsem sobě to
místo za dům obětí. 13 Jestliže zavru nebe, tak že by
nebylo deště, a jestliže přikáži kobylkám, aby pohubily
zemi, též jestliže pošli morovou ránu na lid svůj, 14 A
ponižujíce se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno
mé, modlili by se, a hledali by tváři mé, a odvrátili by
se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s nebe,
a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi jejich. 15
Budouť již i oči mé otevřené, a uši mé nakloněné k
modlitbě z místa tohoto. 16 Nebo nyní vyvolil jsem a
posvětil domu tohoto, aby tu přebývalo jméno mé
až na věky, a aby tu byly oči mé a srdce mé po
všecky dny. 17 A ty budeš-li choditi přede mnou,
jako chodil David otec tvůj, tak abys činil všecko to,
což jsem přikázal tobě, ustanovení i soudů mých
ostříhaje: 18 Utvrdím zajisté stolici království tvého,
jakož jsem učinil smlouvu s Davidem otcem tvým, řka:
Nebude vyhlazen muž z rodu tvého, aby nepanoval
nad Izraelem. 19 Jestliže pak se odvrátíte a opustíte
ustanovení má a přikázání má, kteráž jsem vám vydal,
a odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaněti se
jim: 20 Vypléním takové z země své, kterouž jsem
jim dal, a dům tento, kteréhož jsem posvětil jménu
svému, zavrhu od tváři své, a vydám jej v přísloví a
v rozprávku mezi všemi národy. 21 A tak dům ten,
kterýž byl zvýšený každému jdoucímu mimo něj, bude
k užasnutí, a dí: Proč tak učinil Hospodin zemi této a
domu tomuto? 22 Tedy odpovědí: Proto že opustili
Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země
Egyptské, a chopili se bohů cizích, a klanějíce se jim,
sloužili jim, protož uvedl na ně všecky tyto zlé věci.

8 Stalo se potom po přeběhnutí dvadcíti let, v nichž
stavěl Šalomoun dům Hospodinův a dům svůj, 2
Že vystavěl Šalomoun města, kteráž byl dal Chíram
Šalomounovi, a osadil tam syny Izraelské. 3 Zatím
táhl Šalomoun do Emat Soby, a zmocnil se jí. 4 I
ustavěl Tadmor na poušti, a všecka města skladů
vystavěl v Emat. 5 Vystavěl i Betoron hořejší, též
i Betoron dolejší, města ohrazená zdmi, branami i
závorami. 6 Ano i Baalat a všecka města, v nichž
měl sklady Šalomoun, a všecka města vozů, i města
jízdných, všecko vedlé žádosti své, cožkoli chtěl
stavěti v Jeruzalémě a na Libánu, i po vší zemi
panování svého. 7 Všecken také lid, kterýž byl
pozůstal z Hetejských, a Amorejských a Ferezejských,
a Hevejských a Jebuzejských, kteříž nebyli z Izraele,
8 Z synů jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi té,
jichž byli nevyhubili synové Izraelští, uvedl Šalomoun
pod plat až do tohoto dne. 9 Ale z synů Izraelských,
jichž nepodrobil Šalomoun v službu při díle svém,
(nebo oni byli muži bojovní a přední knížata jeho,
úředníci nad vozy a jezdci jeho), 10 Z těch, pravím,
bylo předních vládařů, kteréž měl král Šalomoun,
dvě stě a padesáte, kteříž panovali nad lidem. 11
Dceru pak Faraonovu přestěhoval Šalomoun z města
Davidova do domu, kterýž jí byl vystavěl. Nebo řekl:
Nemohlať by bydliti manželka má v domě Davida
krále Izraelského, nebo svatý jest, proto že vešla do
něho truhla Hospodinova. 12 Tedy obětoval Šalomoun
zápaly Hospodinu na oltáři Hospodinovu, kterýž byl
vzdělal před síní, 13 Cokoli náležitě každého dne
obětováno býti mělo podlé přikázaní Mojžíšova, ve
dny sobotní, na novměsíce a na slavnosti, po třikrát
do roka, na slavnost přesnic, na slavnost téhodnů, a
na slavnost stánků. 14 Ustanovil také podlé nařízení
Davida otce svého pořádky kněžské k úřadům jejich,
a Levíty ku povinnostem jejich, aby chválili Boha,
a přisluhovali při kněžích náležitě každého dne, a
vrátné v pořádcích jejich u jedné každé brány; nebo
tak byl rozkaz Davida muže Božího. 15 Aniž se uchýlili
od rozkázaní králova kněžím a Levítům při všeliké
věci i při pokladích. 16 A když dostrojeno bylo všecko
dílo Šalomounovo od toho dne, v němž založen
byl dům Hospodinův, až do vystavení jeho, a tak
dokonán byl dům Hospodinův, 17 Tedy jel Šalomoun
do Aziongaber a do Elat při břehu mořském v zemi
Idumejské. 18 I poslal jemu Chíram po služebnících
svých lodí, a služebníky umělé na moři, kteříž plavivše
se s služebníky Šalomounovými do Ofir, nabrali odtud
čtyři sta a padesáte centnéřů zlata, a přinesli je králi
Šalomounovi.

9 Královna pak z Sáby uslyševši pověst o
Šalomounovi, přijela do Jeruzaléma, aby zkusila
Šalomouna v pohádkách, s vojskem velmi velikým
a s velbloudy, na nichž přinesla vonných věcí, a

zlata velmi mnoho i kamení drahého. Přišla tedy k
Šalomounovi, a mluvila s ním o všecko, což měla v
srdci svém. 2 Jížto odpověděl Šalomoun na všecka
slova její. Nebylo nic skrytého před Šalomounem, nač
by jí neodpověděl. 3 Protož uzřevši královna z Sáby
moudrost Šalomounovu, a dům, kterýž byl ustavěl, 4
I pokrmy stolu jeho, též sedání a stávání služebníků
jeho přisluhujících jemu, i roucha jejich, šeňkýře také
jeho a oděv jejich, i stupně, kterýmiž vstupoval k
domu Hospodinovu: zděsila se náramně, 5 A řekla
králi: Pravát' jest řeč, kterouž jsem slyšela v zemi
své o věcech tvých a o moudrosti tvé. 6 Však jsem
nechtěla věřiti řečem jejich, až jsem přijela a uzřela
očima svýma, a aj, není mi praveno ani polovice o
velikosti moudrosti tvé. Převýšil jsi pověst tu, kterouž
jsem slyšela. 7 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení
služebníci tvoji tito, kteříž stojí před tebou vždycky,
a slyší moudrost tvou. 8 Budiž Hospodin Bůh tvůj
požehnaný, kterýž tě sobě oblíbil, aby tě posadil
na stolici své, abys byl králem na místě Hospodina
Boha tvého. Proto že miluje Bůh tvůj Izraele, aby jej
utvrdil na věky, ustanovil tě nad nimi králem, abys
činil soud a spravedlnost. 9 I dala králi sto a dvadceti
centnéřů zlata, a vonných věcí velmi mnoho, i kamení
drahého, aniž bylo kdy přivezeno takových vonných
věcí, jakéž darovala královna z Sáby Šalomounovi.
10 K tomu také i služebníci Chíramovi, a služebníci
Šalomounovi, kteříž byli přivezli zlata z Ofir, přivezli
dříví algumim a kamení drahého. 11 I nadělal král
z toho dříví algumim stupňů k domu Hospodinovu i
k domu královu, též harf a louten zpěvákům, aniž
kdy prvé vídány takové věci v zemi Judské. 12 Král
také Šalomoun dal královně z Sáby vedlé vší vůle
její, čehož požádala, kromě toho, což byla přinesla
k králi. Potom se navrátila a odjela do země své,
ona i služebníci její. 13 Byla pak váha toho zlata,
kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok, šest
set šedesáte a šest centnéřů zlata, 14 Kromě toho,
což kupci a prodavači přinášeli, a všickni králové
Arabští. A vývodové té země přiváželi zlato a stříbro
Šalomounovi. 15 A protož nadělal král Šalomoun
dvě stě štítů z zlata taženého; šest set lotů zlata
taženého dával na každý štít. 16 A tři sta pavéz z zlata
taženého; tři sta lotů zlata dal na každou pavézu.
I složil je král v domě lesu Libánského. 17 Udělal
také král stolici z kostí slonových velikou, a obložil ji
zlatem čistým. 18 A bylo šest stupňů k té stolici, a
podnože té stolice také byly z zlata, držící se stolice,
ano i spolehadla rukám s obou stran, tu kdež se
sedalo, a dva lvové stáli u spolehadel. 19 Dvanácte
též lvů stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo
nic uděláno takového v žádném království. 20 Nadto
všecky nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali,
byly zlaté, a všecky nádoby v domě lesu Libánského
byly z zlata nejčistšího. Nic nebylo z stříbra, aniž ho
sobě co vážili za dnů Šalomounových. 21 Nebo měl
král lodí, kteréž přecházely přes moře s služebníky
Chíramovými. Jednou ve třech letech vracovaly se ty
lodí mořské, přinášející zlato a stříbro, kosti slonové
a opice a pávy. 22 I zveleben jest král Šalomoun nad
všecky krále zemské v bohatství a v moudrosti. 23
Pročež všickni králové země žádostivi byli viděti tvář
Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž
složil Bůh v srdci jeho. 24 Z nichž jeden každý
přinášeli také dar svůj, nádoby stříbrné a nádoby
zlaté, roucha a zbroj, i vonné věci, koně a mezky,
každého roku, 25 Tak že měl Šalomoun čtyři tisíce
stájí koní a vozů, a dvanácte tisíc jezdců, kteréž
rozsadil v městech vozů a při králi v Jeruzalémě. 26 I
panoval nade všemi králi od řeky Eufrates až k zemi
Filistinské, a až k končinám Egyptským. 27 A složil
král stříbra v Jeruzalémě jako kamení, a cedrového
dříví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém
množství. 28 Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta
i ze všech zemí. 29 Jiné pak věci Šalomounovy, první
i poslední, vypsány jsou v knize Nátana proroka, a v
proroctví Achiáše Silonského, a u viděních Jaaddy
proroka o Jeroboámovi synu Nebatovu. 30 A kraloval
Šalomoun v Jeruzalémě nade vším Izraelem čtyřidceti
let. 31 I usnul Šalomoun s otci svými, a pochovali jej
v městě Davida otce jeho. Kraloval pak Roboám syn
jeho místo něho.

10 Tedy odšel Roboám do Sichem; nebo tam sešel
se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále.
2 Stalo se pak, když o tom uslyšel Jeroboám syn
Nebatův, jsa v Egyptě, kamž byl utekl před králem
Šalomounem, navrátil se Jeroboám z Egypta. 3
Nebo poslali a povolali ho. Tedy přišed Jeroboám i
všecken Izrael, mluvili k Roboámovi, řkouce: 4 Otec
tvůj stížil jho naše, protož nyní polehč služby otce
svého tvrdé a břemene jeho těžkého, kteréž vložil
na nás, a budeme tobě sloužiti. 5 Kterýž řekl jim:
Po třech dnech navrat'te se ke mně. I odšel lid. 6 V
tom radil se král Roboám s starci, kteříž stávali před
Šalomounem otcem jeho, ještě za života jeho, řka:
Kterak vy radíte, jakou odpověd mám dáti lidu tomu?
7 I odpověděli jemu, řkouce: Jestliže se dobrotivě
ukážeš lidu tomuto a povolíš jim, a mluviti budeš
přívětivě, budou služebníci tvoji po všecky dny. 8 Ale
on opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s
mládenci, kteříž odrostli s ním, a stávali před ním. 9

A řekl jim: Co vy radíte, jakou máme dáti odpověd
lidu tomuto, kteříž mluvili ke mně, řkouce: Polehč
břemene, kteréž vložil otec tvůj na nás? 10 Jemuž
odpověděli mládenci, kteříž zrostli s ním, řkouce:
Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a řekli:
Otec tvůj stížil jho naše, ty pak polehč nám, takto díš
jim: Nejmenší prst můj tlustší jest, nežli bedra otce
mého. 11 Nyní tedy, otec můj těžké břímě vzložil na
vás, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal
vás bičíky, ale já biči uzlovatými. 12 Potom přišel
Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne třetího, jakž
byl vyřkl král, řka: Navraťte se ke mně dne třetího. 13
I odpověděl jim král tvrdě. Nebo opustil král Roboám
radu starců, 14 A mluvil k nim vedlé rady mládenců,
řka: Otec můj stížil jho vaše, já pak k němu přidám;
otec můj trestal vás bičíky, ale já biči uzlovatými.
15 A tak neuposlechl král lidu. (Příčina zajisté byla
od Boha, aby naplnil Hospodin řeč svou, kterouž
mluvil skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu
Nebatovu.) 16 Protož vida všecken Izrael, že by je
král oslyšel, odpověděl lid králi, řkouce: Jakýž máme
díl v Davidovi? Ani dědictví nemáme v synu Izai.
Jeden každý k stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř dům
svůj, Davide. Odšel tedy všecken Izrael k stanům
svým, 17 Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteříž
bydlili v městech Judských, kraloval Roboám. 18 A
když poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad
platy, uházeli ho synové Izraelští kamením až do
smrti, čímž král Roboám přinucen byl, aby vsedna na
vůz, utekl do Jeruzaléma. 19 A tak odstoupili synové
Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne.

11 Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma,
shromáždil dům Judův a Beniaminův, sto a
osmdesáte tisíc výborných bojovníků, aby bojovali
proti Izraelovi, a aby zase obráceno bylo království
k Roboámovi. 2 Tedy stala se řeč Hospodinova
k Semaiášovi, muži Božímu, řkoucí: 3 Pověz
Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému,
a všemu lidu Izraelskému, kterýž jest v pokolení
Judově a Beniaminově, řka: 4 Takto praví Hospodin:
Netáhněte a nebojujte proti bratřím svým, navraťte se
jeden každý do domu svého; nebo ode mne stala se
věc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova, a navrátili
se, aby netáhli proti Jeroboámovi. 5 I bydlil Roboám
v Jeruzalémě, a vzdělal města hrazená v Judstvu. 6
A vzdělal Betlém, Etam. a Tekoe, 7 Betsur, Socho a
Adulam, 8 Gát, Maresa a Zif, 9 Adoraim, Lachis a
Azeka, 10 Zaraha, Aialon a Hebron, kteráž byla v
pokolení Judově a Beniaminově města hrazená. 11 A
když upevnil města hrazená, osadil v nich knížata,
a zdělal špižírny k potravám, k oleji a vínu. 12 A v
jednom každém městě složil štíty a kopí, a opatřil
ta města velmi dobře, a tak kraloval nad Judou a
Beniaminem. 13 Kněží také a Levítové, kteříž byli ve
všem Izraeli, postavili se k němu ze všech končin
svých. 14 Opustili byli zajisté Levítové předměstí
svá i vládařství svá, a odebrali se do Judstva a do
Jeruzaléma, (proto, že je zavrhl Jeroboám a synové
jeho, aby v úřadu kněžském nesloužili Hospodinu. 15
A nařídil sobě kněží k sloužení po výsostech ďáblům
a telatům, kterýchž byl nadělal). 16 A za nimi ze
všech pokolení Izraelských ti, kteříž oddali srdce
své k hledání Hospodina Boha Izraelského, přišli
do Jeruzaléma, aby obětovali Hospodinu Bohu otců
svých. 17 A tak utvrdili království Judské, a zsilili
Roboáma syna Šalomounova za tři léta, a po ta tři
léta chodili po cestě Davidově a Šalomounově. 18
Potom pojal sobě Roboám ženu, Mahalat, dceru
Jerimota syna Davidova, a Abichail, dceru Eliaba
syna Izai. 19 Kteráž mu zplodila syny: Jeusa a
Semariáše a Zahama. 20 A po té pojal Maachu dceru
Absolonovu, kteráž mu porodila Abiáše, Attaie, Zizu
a Selomita. 21 Ale miloval Roboám Maachu dceru
Absolonovu, nade všecky ženy i ženiny své; nebo
byl pojal žen osmnáct, a ženin šedesát, a zplodil
dvadceti a osm synů a šedesáte dcer. 22 Ustanovil
pak Roboám Abiáše syna Maachy za kníže a vývodu
mezi bratřími jeho; nebo myslil ho ustanoviti králem.
23 A opatrnosti užívaje, rozsadil všecky jiné syny
své po všech krajích Judových a Beniaminových, ve
všech městech ohrazených, i dal jim potravy hojně, a
nabral jim mnoho žen.

12 I stalo se, když utvrdil království Roboám a
zmocnil je, opustil zákon Hospodinův, i všecken
Izrael s ním. 2 Stalo se, pravím, léta pátého království
Roboámova, že vytáhl Sesák král Egyptský proti
Jeruzalému, (nebo byli zhřešili proti Hospodinu),
3 S tisícem a dvěma sty vozů, a s šedesáti tisíci
jízdných, a nebylo počtu lidu, kterýž přitáhl s ním z
Egypta, Lubimských, Sukkimských a Chussimských.
4 A pobral města hrazená, kteráž byla v Judstvu,
a přitáhl až k Jeruzalému. 5 Tedy Semaiáš prorok
přišel k Roboámovi a k knížatům Judským, kteříž
se byli sebrali do Jeruzaléma, bojíce se Sesáka, a
řekl jim: Toto praví Hospodin: Vy jste mne opustili,
i já také opouštím vás v rukou Sesákových. 6 I
ponížili se knížata Izraelská i král, a řekli: Spravedlivýť
jest Hospodin. 7 A když viděl Hospodin, že se
ponížili, stalo se slovo Hospodinovo k Semaiášovi,
řkoucí: Ponížiliť jsou se, neshladím jich, ale dám

jim tudíž vysvobození, aniž se vyleje prchlivost má
na Jeruzalém skrze Sesáka. 8 A však sloužiti jemu
budou, aby zkusili, co jest to mně sloužiti, a sloužiti
králům zemským. 9 A tak vstoupiv Sesák král Egytský
do Jeruzaléma, pobral poklady domu Hospodinova, i
poklady domu královského, všecko to pobral. Vzal i
pavézy zlaté, kterýchž byl nadělal Šalomoun. 10 I
nadělal král Roboám místo nich pavéz měděných, a
poručil je úředníkům nad drabanty, kteříž ostříhali
brány domu královského. 11 A když král chodíval do
domu Hospodinova, přicházívali drabanti a nosili je;
potom též zase přinášeli je do pokoje drabantů. 12
Když se pak ponížil, odvrátila se od něho prchlivost
Hospodinova, a neshladil ho do cela, tak jakož se k
Judovi v dobrých věcech ohlašoval. 13 Tedy zmocnil
se král Roboám v Jeruzalémě a kraloval; nebo ve
čtyřidcíti a v jednom létě byl Roboám, když počal
kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémě,
městě, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení
Izraelských, aby tam přebývalo jméno jeho. Jméno
matky jeho bylo Naama Ammonitská. 14 Kterýž činil
zlé věci; nebo neustavil srdce svého, aby hledal
Hospodina. 15 Věci pak Roboámovy, první i poslední,
zdaž zapsány nejsou v knihách Semaiáše proroka, a
Iddo proroka, kdež se vyčítá pořádek rodů, ano i války
mezi Roboámem a Jeroboámem, po všecky dny? 16 I
usnul Roboám s otci svými, a pochován jest v městě
Davidově, a kraloval Abiáš syn jeho místo něho.

13 Léta osmnáctého krále Jeroboáma kraloval
Abiáš nad Judou. 2 Tři léta kraloval v
Jeruzalémě, (a jméno matky jeho Michaia, dcera
Urielova z Gabaa), a byla válka mezi Abiášem
a Jeroboámem. 3 Pročež sšikoval Abiáš vojsko
udatných bojovníků, čtyřikrát sto tisíc mužů výborných,
Jeroboám pak sšikoval se proti němu, maje osmkrát
sto tisíc mužů výborných, velmi udatných. 4 I
postavil se Abiáš na vrchu hory Semaraim, kteráž
byla mezi horami Efraimskými, a řekl: Slyšte mne,
Jeroboáme i všecken Izraeli. 5 Zdaliž jste neměli
věděti, že Hospodin Bůh Izraelský dal království
Davidovi nad Izraelem na věky, jemu i synům jeho
smlouvou trvánlivou? 6 Ale povstal Jeroboám syn
Nebatův, služebník Šalomouna syna Davidova, a
zprotivil se pánu svému. 7 A sebrali se k němu
lidé nevážní a bezbožní a zsilili se proti Roboámovi
synu Šalomounovu, Roboám pak byv dítě a srdce
choulostivého, neodepřel jim zmužile. 8 Tak vy
nyní myslíte zsiliti se proti království Hospodinovu,
kteréž jest v ruce synů Davidových, a jest vás
veliké množství; máte také při sobě telata zlatá,
kterýchž vám nadělal Jeroboám, za bohy. 9 Zdaliž
jste nezavrhli kněží Hospodinových, synů Aronových
a Levítů, a nadělali jste sobě kněží, tak jako národové
jiných zemí? Kdožkoli přichází, aby posvěceny byly
ruce jeho volčetem mladým a sedmi skopci, hned
je knězem těch, jenž nejsou bohové. 10 Ale my
jsme Hospodina Boha našeho, aniž jsme se ho
spustili, kněží pak přisluhující Hospodinu jsou synové
Aronovi a Levítové, kteříž konají práci svou, 11 A pálí
Hospodinu zápaly každého jitra a každého večera,
kadí také vonnými věcmi, zpořádaní také chlebů na
stole čistém, a svícen zlatý s lampami jeho spravují,
aby hořely každého večera. A tak my ostříháme
nařízení Hospodina Boha svého, ale vy strhli jste
se jeho. 12 Protož aj, s námi jest Bůh vůdce náš,
a kněží jeho a trouby zvučné, aby zněly proti vám.
Synové Izraelští, nebojujte s Hospodinem Bohem
otců svých, nebo nepovede se vám šťastně. 13 Mezi
tím Jeroboám obvedl zálohy, aby po zadu na ně
připadli, a tak byli Izraelští před Judskými, a zálohy
ty byly jim pozadu. 14 Tedy spatřiv Juda, an válka
jim s předu i s zadu, zvolali k Hospodinu, a kněží
troubili v trouby. 15 Učinili také pokřik muži Judští.
I stalo se v tom pokřiku mužů Judských, ranil Bůh
Jeroboáma i všecken Izrael před Abiášem a Judou.
16 A tak utíkali synové Izraelští před Judou, ale dal
je Bůh v ruku jejich. 17 Nebo porazili je Abiáš a lid
jeho ranou velikou, tak že padlo zbitých z Izraele
pětkrát sto tisíc mužů výborných. 18 Protož sníženi
jsou synové Izraelští v ten čas, a zmocnili se synové
Judovi, nebo zpolehli na Hospodina Boha otců svých.
19 I honil Abiáš Jeroboáma, a vzal mu města, Bethel
i vsi jeho, Jesana i vsi jeho, a Efron i vsi jeho. 20
Aniž se mohl zase zsiliti více Jeroboám po všecky
dny Abiášovy. I ranil jej Hospodin, tak že umřel.
21 Ale Abiáš zmocnil se, kterýž byl sobě pojal žen
čtrnáct, a zplodil dvamecítma synů a šestnácte dcer.
22 Ostatek pak činů Abiášových, a života jeho i řečí
jeho, sepsáno jest v knize proroka Iddo.

14 Když pak usnul Abiáš s otci svými, a pochovali
jej v městě Davidově, kraloval Aza syn jeho
místo něho. Za jeho dnů v pokoji byla země deset let.
2 I činil Aza to, což se dobře líbilo Hospodinu Bohu
jeho. 3 Nebo zbořil oltáře cizí i výsosti, a stroskotal
obrazy jejich, a posekal háje jejich. 4 A přikázal
Judovi, aby hledali Hospodina Boha otců svých, a
ostříhali zákona a přikázaní jeho. 5 Zkazil, pravím, po
všech městech Judských výsosti a slunečné obrazy, a
bylo v pokoji království za času jeho. 6 Zatím vzdělal
města hrazená v Judstvu, proto že v pokoji byla země,

aniž jaká proti němu válka povstala těch let; nebo
Hospodin dal jemu odpočinutí. 7 I řekl lidu Judskému:
Vzdělejme ta města, a ohraďme je zdmi a věžemi,
branami i závorami, dokudž země jest v moci naší.
Aj, že jsme hledali Hospodina Boha svého, hledali
jsme ho, a dal nám odpočinutí odevšad. A tak stavěli
a šťastně se jim zvedlo. 8 Měl pak Aza vojsko těch,
kteříž nosili štíty a kopí, z pokolení Judova třikrát sto
tisíců, a z Beniaminova pavézníků a střelců dvě stě a
osmdesáte tisíců. Všickni ti byli muži udatní. 9 I vytáhl
proti nim Zerach Mouřenín, maje v vojště desetkrát
sto tisíců, a vozů tři sta, a přitáhl až k Maresa. 10
Vytáhl též i Aza proti němu. I sšikovali vojska v údolí
Sefata u Maresa. 11 Tedy volal Aza k Hospodinu
Bohu svému, a řekl: Hospodine, neníť potřebí tobě
velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejším.
Pomoziž nám, Hospodine Bože náš, neboť v tebe
doufáme, a ve jménu tvém jdeme proti množství
tomuto. Hospodine, ty jsi Bůh náš; nechť nemá moci
proti tobě bídný člověk. 12 I ranil Hospodin Mouřeníny
před Azou a před lidem Judským, tak že utíkali
Mouřenínové. 13 A honil je Aza i lid, kterýž byl s ním,
až do Gerar. I padli Mouřenínové, že se nijakž otaviti
nemohli; nebo potříni jsou před Hospodinem a před
vojskem jeho. I odnesli onino kořistí velmi mnoho. 14
Pohubili také všecka města vůkol Gerar; strach zajisté
Hospodinův připadl na ně. I vzebrali všecka města;
nebo mnoho kořistí v nich bylo. 15 Též i obyvatele
v staních při dobytcích zbili, a zajavše ovec velmi
mnoho a velbloudů, navrátili se do Jeruzaléma.

15 Tehdy na Azariáše syna Odedova sstoupil
duch Boží. 2 Pročež vyšed vstříc Azovi, řekl
jemu: Slyšte mne, Azo i všecko pokolení Judovo
a Beniaminovo. Hospodin byl s vámi, dokudž jste
byli s ním, a budete-li ho hledati, najdete ho; pakli
ho opustíte, opustíť vás. 3 Po mnohé zajisté dny
Izrael jest bez pravého Boha a bez kněží, učitelů
i bez zákona, 4 Ješto, kdyby se v úzkosti své k
Hospodinu Bohu Izraelskému byli obrátili a hledali ho,
byliť by ho nalezli. 5 Ale časů těchto není bezpečno
vycházeti ani vcházeti; nebo nepokoj veliký jest mezi
všemi obyvateli země, 6 Tak že šlapá národ po
národu, a město po městu, proto že Bůh kormoutí
je všelijakými úzkostmi. 7 Protož vy posilňte se, a
neopouštějte rukou svých; nebo má mzdu práce
vaše. 8 A když slyšel Aza slova ta a proroctví Odeda
proroka, posilil se, a vyplénil ohavnosti ze vší země
Judské a Beniaminské, i z měst, kteráž byl vzal na
hoře Efraim, a obnovil oltář Hospodinův, kterýž byl
před síní Hospodinovou. 9 Potom shromáždil všecko
pokolení Judovo i Beniaminovo, a příchozí s nimi z
Efraima, Manassesa a Simeona; nebo jich bylo uteklo
k němu z lidu Izraelského velmi mnoho, vidouce, že
Hospodin Bůh jeho jest s ním. 10 I sebrali se do
Jeruzaléma třetího měsíce, patnáctého léta kralování
Azova, 11 A obětovali Hospodinu v ten den z kořistí
přihnaných, volů sedm set a ovcí sedm tisíc. 12 A
vešli v smlouvu, aby hledali Hospodina Boha otců
svých, z celého srdce svého a ze vší duše své, 13 A
kdož by koli nehledal Hospodina Boha Izraelského,
aby byl usmrcen, buď malý neb veliký, buď muž
neb žena. 14 I přisáhli Hospodinu hlasem velikým, s
zvukem na trouby i na pozouny. 15 Všecken zajisté lid
Judský radoval se z přísahy té; nebo celým srdcem
svým přisáhli, a se vší ochotností hledali ho, a nalezli
jej. I dal jim odpočinutí Hospodin se všech stran. 16
Nadto i Maachu matku ssadil Aza král, aby nebyla
královnou, proto že byla vzdělala v háji hroznou
modlu. I podťal Aza modlu tu hroznou, a zdrobil i
spálil ji při potoku Cedron. 17 Ačkoli výsosti nebyly
zkaženy v lidu Izraelském, srdce však Azovo bylo
celé po všecky dny jeho. 18 Vnesl také ty věci, kteréž
posvěceny byly od otce jeho, i to, čehož sám posvětil,
do domu Božího, stříbro, zlato i nádoby. 19 A nebylo
války až do léta třidcátého pátého kralování Azova.

16 Léta třidcátého šestého kralování Azova vytáhl
Báza král Izraelský proti Judovi, a stavěl Ráma,
aby nedal vyjíti ani jíti k Azovi králi Judskému. 2 Tedy
vzav Aza stříbro i zlato z pokladů domu Hospodinova
i domu královského, poslal k Benadadovi králi
Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, řka: 3 Smlouva
jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a
mezi otcem tvým. Aj, posílámť teď stříbro a zlato,
jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským,
ať odtrhne ode mne. 4 I uposlechl Benadad krále
Azy, a poslal knížata s vojsky svými proti městům
Izraelským. I dobyli Jon a Dan, též Abelmaim i všech
měst Neftalímových, v nichž měli sklady. 5 To když
uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zanechal díla
svého. 6 V tom Aza král pojal všecken lid Judský, a
pobrali kamení z Ráma i dříví, z něhož stavěl Báza, a
vystavěl z něho Gabaa a Masfa. 7 V ten pak čas
přišel Chanani prorok k Azovi králi Judskému, a řekl
jemu: Že jsi zpolehl na krále Syrského, a nezpolehl jsi
na Hospodina Boha svého, proto ušlo vojsko krále
Syrského z ruky tvé. 8 Zdaliž jsou Chussimští a
Lubimští neměli vojsk velmi velikých, s vozy a jezdci
náramně mnohými? A když jsi zpolehl na Hospodina,
vydal je v ruku tvou. 9 Oči zajisté Hospodinovy
spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch,

kteříž jsou k němu srdce upřímého. Bláznivě jsi učinil
v té věci, protož od toho času budou proti tobě války.
10 Tedy rozhněvav se Aza na proroka, dal ho do
vězení; nebo se byl rozhněval na něj pro tu věc. A
utiskal Aza některé z lidu toho času. 11 O jiných pak
věcech Azových, prvních i posledních, zapsáno jest v
knize o králích Judských a Izraelských. 12 Potom léta
třidcátého devátého kralování svého nemocen byl
Aza na nohy své těžkou nemocí, a však v nemoci své
nehledal Boha, ale lékařů. 13 A tak usnul Aza s otci
svými, a umřel léta čtyřidcátého prvního kralování
svého. 14 A pochovali jej v hrobě jeho, kterýž byl
vytesal sobě v městě Davidově, a položili ho na lůžku,
kteréž byl naplnil vonnými věcmi a mastmi dílem
apatykářským připravenými. I pálili to jemu ohněm
velmi velikým.

17 I kraloval Jozafat syn jeho místo něho, a zmocnil
se Izraele. 2 I osadil lidem válečným všecka
města hrazená v Judstvu, a postavil stráž v zemi
Judské a v městech Efraim, kteráž byl zdobýval
Aza otec jeho. 3 A byl Hospodin s Jozafatem; nebo
chodil po cestách Davida otce svého prvních, aniž
hledal modl. 4 Ale Boha otce svého hledal, a v
přikázaních jeho chodil, aniž následoval skutků lidu
Izraelského. 5 I utvrdil Hospodin království v ruce jeho,
a dal všecken lid Judský dary Jozafatovi, tak že měl
bohatství a slávy hojně. 6 A nabyv udatného srdce k
cestám Hospodinovým, zkazil přesto také i výsosti a
háje v Judstvu. 7 Léta pak třetího království svého
poslal knížata svá: Benchaile, Abdiáše, Zachariáše,
Natanaele a Micheáše, aby učili v městech Judských.
8 A s nimi Levíty: Semaiáše, Netaniáše, Zebadiáše,
Azaele, Semiramota, Jonatana, Adoniáše, Tobiáše a
Tobadoniáše, Levíty, a s nimi Elisama a Jehorama,
kněží, 9 Kteříž učili v Judstvu, majíce s sebou knihu
zákona Hospodinova. Chodili pak vůkol po všech
městech Judských, vyučujíce lid. 10 I byl strach
Hospodinův na všech královstvích zemí, kteréž byly
vůkol Judstva, tak že nebojovali proti Jozafatovi. 11
Nýbrž i Filistinští přinášeli Jozafatovi dary a berni
uloženou. Arabští také přiháněli jemu dobytky, skopců
po sedmi tisících a sedmi stech, též kozlů po sedmi
tisících a sedmi stech. 12 I prospíval Jozafat, a rostl
až na nejvyšší, a vystavěl v Judstvu zámky a města
k skladům. 13 A práci mnohou vedl při městech
Judských, muže pak válečné a slovoutné měl v
Jeruzalémě. 14 A tento jest počet jich po domích
otců jejich: Z Judy knížata nad tisíci: Adna kníže, a
s ním udatných rytířů třikrát sto tisíc. 15 A po něm
Jochanan kníže, a s ním dvě stě a osmdesát tisíc. 16
Po něm Amaziáš syn Zichrův, kterýž se dobrovolně
byl oddal Hospodinu, a při něm dvakrát sto tisíc mužů
udatných. 17 Z Beniamina pak muž udatný Eliada, a
s ním lidu zbrojného s lučišti a pavézami dvakrát sto
tisíc. 18 A po něm Jozabad, a s ním sto a osmdesát
tisíc způsobných k boji. 19 Ti sloužili králi, kromě těch,
kteréž byl osadil král po městech hrazených po všem
Judstvu.

18 I měl Jozafat bohatství a slávu velmi velikou, a
spříznil se s Achabem. 2 Přijel pak po letech k
Achabovi do Samaří, a nabil Achab ovcí a volů hojně
pro něj a pro lid, kterýž byl s ním, a namlouval ho,
aby táhl do Rámot Galád. 3 Nebo řekl Achab král
Izraelský Jozafatovi králi Judskému: Potáhneš-li se
mnou do Rámot Galád? Odpověděl jemu: Jakž jsem
já, tak jsi ty, jako lid tvůj, tak lid můj, a s tebout' budu
v tom boji. 4 Řekl také Jozafat králi Izraelskému:
Vzeptej se medle dnes na slovo Hospodinovo. 5
I shromáždil král Izraelský proroků svých čtyři sta
mužů, a řekl jim: Máme-li jeti do Rámot Galád na
vojnu, čili tak nechati? I řekli: Táhni, nebo dá je Bůh
v ruku královu. 6 Tedy řekl Jozafat: Což již není
zde proroka Hospodinova žádného, abychom se ho
zeptali? 7 Odpověděl král Izraelský Jozafatovi: Ještět'
jest muž jeden, skrze něhož bys se mohl poraditi
s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi
nikdy nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé. Ten
jest Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Necht'
tak nemluví král. 8 Protož povolav král Izraelský
komorníka jednoho, řekl: Přived' sem rychle Micheáše
syna Jemlova. 9 (Mezi tím král Izraelský a Jozafat
král Judský seděli jeden každý na stolici své, odíni
jsouce rouchem. Seděli pak v placu u vrat brány
Samařské, a všickni proroci prorokovali před nimi. 10
Kdežto Sedechiáš syn Kenanův udělal sobě byl i rohy
železné, a řekl: Takto praví Hospodin: Těmito trkati
budeš Syrské, dokudž jich nepohubíš. 11 Tak podobně
všickni proroci prorokovali, řkouce: Jed' do Rámot
Galád, a šťastnět' se povede; nebo dá je Hospodin
v ruku královu.) 12 V tom posel ten, kterýž šel, aby
zavolal Micheáše, mluvil jemu, řka: Aj, řeči proroků
těch jednostejné jsou a dobré před králem. Medle,
bud' řeč tvá, jako řeč kterého z nich, a mluv dobré
věci. 13 Jemuž řekl Micheáš: Živt' jest Hospodin, že
cožkoli vyřkne Bůh můj, to mluviti budu. 14 A když
přišel k králi, řekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti
proti Rámot Galád na vojnu, čili tak nechati? Kterýž
řekl: Táhněte a šťastnět' se vám povede, i budou dáni
v ruku vaši. 15 Ještě řekl jemu král: I kolikrátž tě mám
přísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu

ve jménu Hospodinovu? 16 Protož řekl: Viděl jsem
všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce,
kteréž nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají
pána tito, navrať se jeden každý do domu svého v
pokoji. 17 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem
neřekl, že mi nebude prorokovati nic dobrého, ale
zlé? 18 Řekl dále: Protož slyšte slovo Hospodinovo:
Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu svém, a
všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po
levici jeho. 19 I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba
krále Izraelského, aby vytáhl a padl u Rámot Galád?
A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné, 20 Tožť vyšel
duch, a postaviv se před Hospodinem, řekl: Já ho
oklamám. Hospodin pak řekl jemu: Jakým způsobem?
21 Odpověděl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech
všech proroků jeho. Kterýžto řekl: Oklamáš a dovedeš
toho; jdiž a učiň tak. 22 Protož aj, jižtě dal Hospodin
ducha lživého v ústa proroků tvých těchto, ješto však
Hospodin mluvil zlé proti tobě. 23 Tedy přistoupiv
Sedechiáš syn Kenanův, dal políček Micheášovi a
řekl: Kterouž jest cestou odšel duch Hospodinův ode
mne, aby mluvil tobě? 24 Odpověděl Micheáš: Aj,
uzříš v ten den, když vejdeš do nejtajnějšího pokoje,
abys se skryl. 25 I řekl král Izraelský: Jměte Micheáše,
a dovedte ho k Amonovi hejtmanu města, a k Joasovi
synu královu. 26 A díte: Takto praví král: Dejte tohoto
do žaláře a dávejte mu jísti maličko chleba a maličko
vody, dokudž se nenavrátím v pokoji. 27 Ale Micheáš
řekl: Jestliže se ty navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil
Hospodin skrze mne. Přesto řekl: Slyštež to všickni
lidé. 28 A tak táhl král Izraelský a Jozafat král Judský
proti Rámot Galád. 29 I řekl král Izraelský Jozafatovi:
Změním já se, když půjdu k bitvě, ale ty oblec se
v roucho své. I změnil se král Izraelský, a jeli k
bitvě. 30 Král pak Syrský přikázal byl hejtmanům nad
vozy svými, řka: Nebojujte proti malému ani proti
velikému, než proti samému králi Izraelskému. 31
I stalo se, když hejtmané nad vozy uzřeli Jozafata,
řekli: Král Izraelský jest. Takž se obrátili proti němu,
aby bojovali. Tedy zkřikl Jozafat, a Hospodin spomohl
jemu, a odvrátil je Bůh od něho. 32 Nebo uzřevše
hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili
se od něho. 33 Muž pak střelil z lučiště náhodou, a
postřelil krále Izraelského, kdež se pancíř spojuje.
Pročež řekl vozkovi: Obrať se, a vyvez mne z vojska;
nebo jsem nemocen. 34 I rozmohla se bitva v ten
den. Král pak Izraelský stál na voze proti Syrským až
do večera, i umřel v západ slunce.

19 Když se pak navracoval Jozafat král Judský do
domu svého v pokoji do Jeruzaléma, 2 Vyšel
jemu vstříc Jéhu syn Chananův, prorok, a řekl králi
Jozafatovi: Zdaliž jsi bezbožnému měl pomáhati, a
ty, jenž nenávidí Hospodina, milovati? Z té příčiny
proti tobě jest hněv Hospodinův. 3 Ale však nalezly
se věci dobré při tobě, že jsi vysekal háje z země,
a nastrojil srdce své, abys hledal Boha. 4 I bydlil
Jozafat v Jeruzalémě, a zase projel lid od Bersabé
až k hoře Efraim, a navrátil je k Hospodinu Bohu
otců jejich. 5 A ustanovil soudce v zemi po všech
městech Judských hrazených, v jednom každém
městě. 6 Tedy řekl soudcům: Vizte, jak co činíte; nebo
nevedete soudu za člověka, ale za Hospodina, kterýž
vám přítomen jest při vykonávání soudu. 7 A protož
budiž bázeň Hospodinova při vás. Ostříhejte toho
a čiňte tak, neboť není u Hospodina Boha našeho
nepravosti, tak aby šetřiti měl osob, aneb přijímati
dary. 8 Tak i v Jeruzalémě ustanovil Jozafat některé
z Levítů a z kněží, a z knížat otcovských, čeledí
Izraelských, k soudu Hospodinovu a k rozepřem těch,
kteříž by se obraceli o to do Jeruzaléma. 9 A přikázal
jim, řka: Takž dělejte v bázni Hospodinově, u víře
a v srdci upřímém. 10 A při všeliké rozepři, kteráž
by přišla před vás od bratří vašich, kteříž bydlí v
městech svých, buď mezi krví a krví, mezi zákonem
a přikázaním, ustanoveními a soudy, napomenete
jich, aby nehřešili proti Hospodinu, tak aby nepřišla
prchlivost na vás, ani na bratří vaše. Tak čiňte, a
neuběhnete v hřích. 11 A aj, Amariáš, kněz nejvyšší,
mezi vámi bude ve všech věcech Hospodinových,
a Zebadiáš syn Izmaelův, vývoda domu Judova, ve
všeliké věci královské. Máte také Levíty správce mezi
sebou; posilňtež se a zmužile sobě počínejte, a budeť
Hospodin s tím, kdož bude dobrý.

20 I stalo se potom, že přitáhli synové Moáb
a synové Ammon, a s nimi někteří od
Ammonitských, proti Jozafatovi na vojnu. 2 A
přišedše, oznámili Jozafatovi, řkouce: Přitáhlo proti
tobě množství veliké z zámoří, z země Syrské, a aj,
jsou v Hasesontamar, jenž jest Engadi. 3 I ulekl se,
a obrátil Jozafat tvář svou k hledání Hospodina, a
vyhlásil půst všemu lidu Judskému. 4 A tak shromáždil
se lid Judský, aby hledali Hospodina. Také i ze všech
měst Judských sešli se hledati Hospodina. 5 Tedy stál
Jozafat v shromáždění Judském a Jeruzalémském,
v domě Hospodinově před síní novou, 6 A řekl:
Hospodine, Bože otců našich, zdaliž ty sám nejsi
Bohem na nebi? Zdaliž ty nepanuješ nade všemi
královstvími národů? Zdaliž v ruce tvé není síly a
moci, tak že není, kdo by se mohl postaviti proti tobě?
7 Zdaliž jsi ty, Bože náš, nevyhnal obyvatelů země této

před tváří lidu svého Izraelského, a dal jsi ji semeni
Abrahama, milovníka svého na věky? 8 Kteřížto bydlili
v ní, a vzdělali tobě v ní svatyni, jménu tvému, řkouce:
9 Jestliže by na nás přišly zlé věci, meč pomsty, buď
morová rána, buď hlad, postavíme se před tímto
domem a před tebou, (poněvadž jméno tvé jest v
domě tomto), a budeme volati k tobě v úzkostech
svých, i vyslyšíš a vysvobodíš. 10 A nyní, aj, synové
Ammon a Moáb, a hora Seir, skrze něž jsi nedopustil
jíti Izraelovi, když se brali z země Egyptské, ale uhnuli
se od nich, a nepohubili jich, 11 Aj hle, oni odplacejí
se nám, přitáhše, aby nás vyhnali z dědictví tvého,
kteréž jsi právem dědičným dal nám. 12 Bože náš,
zdali jich souditi nebudeš? V nás zajisté není žádné
síly proti množství tomuto velikému, kteréž táhne proti
nám, aniž my víme, co bychom činiti měli, toliko na tě
patří oči naše. 13 Všecken také lid Judský stáli před
Hospodinem, též i dítky jich, ženy i synové jejich.
14 Jachaziel pak syn Zachariáše syna Benaiášova,
syna Jehielova, syna Mataniášova, Levíta z synů
Azafových, nadšen jsa duchem Hospodinovým, u
prostřed toho shromáždění, 15 Řekl: Pozorujte
všecken Judo a obyvatelé Jeruzalémští, i ty králi
Jozafate. Takto vám praví Hospodin: Nebojte se vy,
ani se lekejte množství tohoto velikého; nebo ne
váš bude boj, ale Boží. 16 Zítra vytáhněte proti nim,
aj, oni potáhnou po stráni Ziz, a naleznete je při
konci údolí naproti poušti Jeruel. 17 Nebudete vy
bojovati tuto. Postavte se, stůjte a vizte vysvobození
Hospodinovo při sobě, ó Judo a Jeruzaléme. Nebojte
se, aniž se strachujte; zítra vyjděte proti nim, a
Hospodin bude s vámi. 18 I sklonil se Jozafat tváří k
zemi, a všecken lid Judský i obyvatelé Jeruzalémští
padli před Hospodinem, klanějíce se Hospodinu. 19
Vstali pak Levítové z synů Kahat a z synů Chóre,
aby chválili Hospodina Boha Izraelského hlasem
velikým a vysokým. 20 Potom vstavše ráno, vytáhli
na poušť Tekoe. A když vycházeli, stál Jozafat a řekl:
Slyšte mne, Judo a obyvatelé Jeruzalémští. Věřte v
Hospodina Boha svého, a stane se vám věrně; věřte
prorokům jeho, a šťastně se vám povede. 21 A tak
poradiv se s lidem, postavil zpěváky Hospodinu, aby
chválili okrasu svatosti, a když by vycházeli sšikovaní
k boji, aby oni napřed šli a říkali: Oslavujte Hospodina,
nebo na věky milosrdenství jeho. 22 Tu chvíli pak,
když oni začali zpěv a chválení, obrátil Hospodin
ty, kteříž byli v zálohách, na syny Ammon, Moáb a
obyvatele hory Seir, ješto však byli přitáhli proti Judovi,
a tak sami se bili. 23 Nebo povstali synové Ammon a
Moábští proti obyvatelům hory Seir, aby zmordovali
a shladili je. A když dokonali boj proti obyvatelům
hory Seir, pomáhali sobě a hubili jedni druhé. 24 Mezi
tím lid Judský přitáhl k stráži, kteráž jest na poušti,
a uzřeli to množství, a aj, mrtví leží na zemi, aniž
kdo ušel. 25 Pročež přistoupil Jozafat s lidem svým,
aby rozebrali loupeže jejich, a nalezli u nich hojnost
zboží i klénotů na tělích zbitých. I rozbitovali toho
mezi sebou, tak že unesti nemohli; za tři dni dělili ty
loupeže, proto že jich mnoho bylo. 26 V den pak čtvrtý
shromáždili se do údolí Beracha, a že tu dobrořečili
Hospodinu, protož nazvali jméno místa toho údolí
Beracha až do dnešního dne. 27 Zatím obrátili se
všickni muži Judští a Jeruzalémští, a Jozafat před
nimi, aby se navrátili do Jeruzaléma s veselím; nebo
byl obveselil je Hospodin nad nepřátely jejich. 28 I
vešli do Jeruzaléma s loutnami a harfami a s trubami
do domu Hospodinova. 29 Tedy připadl strach Boží na
všecka království zemská, když uslyšeli, že Hospodin
bojoval proti nepřátelům lidu Izraelského. 30 A tak v
pokoji bylo království Jozafatovo; nebo odpočinutí
dal jemu Bůh jeho odevšad. 31 Kraloval pak Jozafat
nad Judou. Ve třidcíti pěti letech byl, když kralovati
začal, a pětmecítma let kraloval v Jeruzalémě. Jméno
matky jeho Azuba, dcera Silchi. 32 A chodil po
cestě Azy otce svého, aniž se uchýlil od ní, čině to,
což pravého jest před očima Hospodinovýma. 33
A však výsosti nebyly zkaženy, nebo ještě lid byl
nenastrojil srdce svého k Bohu otců svých. 34 O
jiných pak věcech Jozafatových, prvních i posledních,
sepsáno jest v knihách Jéhu syna Chanani, kterémuž
bylo poručeno, aby to vložil do knihy o králích
Izraelských. 35 Potom stovaryšil se Jozafat král
Judský s Ochoziášem králem Izraelským, kterýž sobě
bezbožně počínal. 36 Stovaryšil se pak s ním proto,
aby nadělal lodí, kteréž by přecházely přes moře.
I nadělali lodí v Aziongaber. 37 Protož prorokoval
Eliezer syn Dodavahův z Maresa proti Jozafatovi, řka:
Jakž jsi se stovaryšil s Ochoziášem, roztrhl Hospodin
skutky tvé. I stroskotány jsou lodí, a tak nemohly se
doplaviti přes moře.

21 Potom usnul Jozafat s otci svými, a pochován
jest s nimi v městě Davidově. I kraloval Jehoram
syn jeho místo něho. 2 Měl pak bratří, syny Jozafatovy,
Azariáše, Jechiele, Zachariáše, Azariáše, Michaele
a Sefatiáše. Všickni ti byli synové Jozafata krále
Izraelského. 3 Kterýmž byl dal otec jejich darů mnoho,
stříbra a zlata, a věcí drahých, s městy hrazenými v
Judstvu, království pak dal Jehoramovi, proto že on
byl prvorozený. 4 I uvázal se Jehoram v království
otce svého, a zmocniv se, zmordoval všecky bratří
své mečem, ano i některé z knížat Izraelských. 5

Ve dvou a třidcíti letech byl Jehoram, když počal
kralovati, a osm let kraloval v Jeruzalémě. 6 A
chodil po cestě králů Izraelských, tak jako činil dům
Achabův; nebo dceru Achabovu měl za manželku, a
činil zlé věci před očima Hospodinovýma. 7 Hospodin
však nechtěl zahladiti domu Davidova, pro smlouvu,
kterouž byl učinil s Davidem, a poněvadž byl řekl,
že dá jemu svíci i synům jeho po všecky dny. 8 Ve
dnech jeho odstoupili Idumejští, aby nebyli poddáni
Judovi, a ustanovili nad sebou krále. 9 Pročež přitáhl
Jehoram s knížaty svými, i se všemi vozy svými, a
vstav v noci porazil Idumejské, kteříž jej byli obklíčili,
i hejtmany vozů jeho. 10 Však předce vytáhli se
Idumejští z manství Judova až do tohoto dne. Téhož
času zprotivilo se i Lebno, aby nebylo pod jeho mocí,
proto že opustil Hospodina Boha otců svých. 11
Přesto nadělal výsostí po horách Judských, a uvedl
v smilství obyvatele Jeruzalémské, nýbrž dostrčil,
jako i Judské. 12 I přišlo k němu psání od Eliáše
proroka, řkoucího: Toto praví Hospodin Bůh Davida
otce tvého: Proto že jsi nechodil po cestách Jozafata
otce svého, a po cestách Azy krále Judského, 13
Ale chodil jsi po cestě králů Izraelských, a uvedl jsi v
smilství Judu i obyvatele Jeruzalémské, tak jako jest
v smilství uvedl dům Achabův Izraele, nadto i bratří
své, rodinu otce svého, lepší než jsi sám, zmordoval
jsi: 14 Aj, Hospodin uvede ránu velikou na lid tvůj a
na syny tvé, na ženy tvé a na všecko jmění tvé, 15
Ty pak nemocen budeš těžce nemocí střev svých,
až z tebe vyjdou střeva tvá pro nemoc rozmáhající
se den ode dne. 16 A tak vzbudil Hospodin proti
Jehoramovi ducha Filistinských a Arabských, kteříž
jsou při končinách Chussimských. 17 Kteříž vytáhše
proti zemi Judské, vtrhli do ní, a rozchvátali všecko
jmění, kteréž se nalezlo v domě královském, ano i
syny jeho a ženy jeho, tak že mu nezůstalo žádného
syna kromě Joachaza, nejmladšího z synů jeho. 18
Potom pak po všem ranil jej Hospodin na střevách
jeho nemocí nezhojitelnou. 19 A když se to den po
dni rozmáhalo, a již čas vycházel přeběhnutí dvou let,
vyšla střeva jeho pro nemoc jeho, i umřel na hrozné
bolesti. A nepálil mu lid jeho vonných věcí, jako
pálívali otcům jeho. 20 Ve třidcíti a ve dvou letech byl,
když kralovati počal, a osm let kraloval v Jeruzalémě,
a sešel tak, že po něm netoužili. A však jej pochovali
v městě Davidově, ale ne v hrobích královských.

22 Tedy ustanovili krále obyvatelé Jeruzalémští
Ochoziáše, syna jeho nejmladšího, místo něho;
nebo všecky starší byl pobil houf lotříků, kteříž přitáhli
s Arabskými do ležení. A tak kraloval Ochoziáš syn
Jehorama krále Judského. 2 Ve čtyřidcíti a dvou
letech byl Ochoziáš, když kralovati počal, a jediný
rok kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho
Atalia dcera Amri. 3 I on také chodil po cestách
domu Achabova, nebo matka jeho nabádala jej k
nepobožnosti. 4 Protož činil zlé věci před očima
Hospodinovýma, jako dům Achabův; ty on měl zajisté
rádce po smrti otce svého, k zahynutí svému. 5
Nebo radou jejich se spravoval, a táhl s Joramem
synem Achabovým, králem Izraelským, na vojnu proti
Hazaelovi králi Syrskému do Rámot Galád, kdežto
ranili Syrští Jorama. 6 Kterýž navrátil se, aby se hojil
v Jezreel; nebo měl rány, kteréž mu učinili v Ráma,
když bojoval s Hazaelem králem Syrským. V tom
Azariáš syn Jehorama krále Judského sstoupil, aby
navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel, kterýž
tam nemocen byl. 7 Bylo pak to ku pádu od Boha
Ochoziášovi, že přišel k Joramovi. Nebo jakž přišel,
vyjel s Joramem proti Jéhu synu Namsi, kteréhož byl
pomazal Hospodin, aby vyplénil dům Achabův. 8 Tedy
stalo se, když mstil Jéhu nad domem Achabovým, že
našel knížata Judská, a syny bratří Ochoziášových,
kteříž sloužili Ochoziášovi, i zmordoval je. 9 Potom
hledajíce i Ochoziáše, jali jej, an se pokrýval v Samaří,
a přivedše ho k Jéhu, zabili jej a pochovali; nebo řekli:
Synť jest Jozafatův, kterýž hledal Hospodina celým
srdcem svým. A tak nebylo žádného více z domu
Ochoziášova, kterýž by měl moc k obdržení království.
10 Pročež Atalia matka Ochoziášova viduci, že umřel
syn její, vstavši, pomordovala všecko símě královské
domu Judského. 11 Ale Jozabat dcera králova vzala
Joasa syna Ochoziášova, a tajně ho uchvátivši z
prostředku synů královských, kteříž mordováni byli,
schovala jej s chůvou jeho v pokoji, kdež lůže byla.
I skryla ho Jozabat dcera krále Jorama, manželka
Joiady kněze, (nebo ona byla sestra Ochoziášova),
před Atalií, aby ho nezamordovala. 12 I byl s nimi
v domě Božím, skryt jsa za šest let, v nichž Atalia
kralovala v té zemi.

23 Léta pak sedmého posilnil se Joiada, a
pojal s sebou v smlouvu setníky, Azariáše
syna Jerochamova, a Izmaele syna Jochananova,
a Azariáše syna Obédova, a Maaseiáše syna
Adaiášova, a Elizafata syna Zichri, 2 Kteříž
obcházejíce zemi Judskou, shromáždili Levíty ze
všech měst Judských, a přední z otcovských čeledí
Izraelských, a přišli do Jeruzaléma. 3 I učinilo všecko
to shromáždění smlouvu v domě Božím s králem. Byl
pak jim řekl Joiada: Aj, syn králův kralovati bude, jakož
mluvil Hospodin o synech Davidových. 4 Tatoť jest

věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v
sobotu z kněží a z Levítů, budou vrátnými. 5 Třetí pak
díl bude při domě královu, a třetí díl u brány přední,
ale všecken lid bude v síních domu Hospodinova. 6
Aniž kdo vcházej do domu Hospodinova kromě kněží
a těch Levítů, kteříž konají služby. Ti ať vcházejí, nebo
svatí jsou, všecken pak lid ať drží stráž Hospodinovu.
7 I obstoupí Levítové krále vůkol, jeden každý maje
braň svou v rukou svých, a kdož by koli všel do domu,
ať umře. A buďte při králi, když bude vcházeti, i když
bude vycházeti. 8 Tedy učinili Levítové a všecken
Juda všecko, cožkoli přikázal Joiada kněz, a vzali
jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu, a
kteříž odcházeli v sobotu; nebo byl nepropustil Joiada
kněz žádné střídy. 9 I dal Joiada kněz setníkům
kopí a pavézy i štíty, kteříž byli krále Davida, jenž
byli v domě Božím. 10 A postavil všecken lid, (a
jeden každý měl braň v ruce své), od pravé strany
domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti
domu, při králi všudy vůkol. 11 A tak vyvedli syna
králova, a vstavili na něj korunu královskou a ozdobu.
I ustanovili jej králem, a pomazali ho Joiada a synové
jeho, a říkali: Živ buď král! 12 V tom uslyševši Atalia
hřmot sbíhajícího se lidu, a chválícího krále, vešla
k lidu do domu Hospodinova. 13 A když pohleděla,
a aj, král stál na místě vyšším, kudyž se vchází, a
knížata i trubači podlé krále, a všecken lid země
veselící se, a zvučící na trouby, a zpěváci s nástroji
hudebnými, a ti, kteříž předčili v zpívání. Tedy roztrhla
Atalia roucho své, a řekla: Spiknutí, spiknutí! 14 Ale
Joiada kněz rozkázal vyjíti setníkům, hejtmanům
vojska, řka jim: Vyveďte ji prostředkem řadů, a kdož
by za ní šel, ať jest zabit mečem. Nebo byl řekl
kněz: Nezabijejte jí v domě Hospodinově. 15 A když
se jí rozstoupili s obou stran, šla, kudy se chodí k
bráně koňské k domu královskému, a tu ji zabili. 16
Tedy Joiada učinil smlouvu mezi Hospodinem a mezi
vším lidem, i mezi králem, aby byli lid Hospodinův.
17 Potom šel všecken lid do domu Bálova a zbořili
jej i oltáře jeho, a obrazy stroskotali. Matana pak
kněze Bálova zabili před oltáři. 18 I uvedl zase
Joiada úředníky domu Hospodinova pod moc kněží a
Levítů, kteréž byl rozdělil David v domě Hospodinově,
aby obětovali zápaly Hospodinu, (jakož psáno jest
v zákoně Mojžíšově), s veselím a zpíváním podlé
nařízení Davidova. 19 Postavil také vrátné u vrat
domu Hospodinova, aby tam nevcházel poškvrněný
jakoužkoli věcí. 20 A pojav setníky a znamenitější, a
ty, kteříž správu drželi nad lidem, i všecken lid země,
provázel krále z domu Hospodinova. I šli branou
hořejší do domu královského, a posadili krále na
stolici královské. 21 I veselil se všecken lid země, a
město se upokojilo, jakž Atalii zabili mečem.

24 V sedmi letech byl Joas, když počal kralovati, a
čtyřidceti let kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak
matky jeho Sebia z Bersabé. 2 A činil Joas to, což
pravého bylo před očima Hospodinovýma po všecky
dny kněze Joiady. 3 Mezi tím vzal mu Joiada dvě
ženě, i plodil syny i dcery. 4 Potom pak uložil v srdci
Joas, aby opravil dům Hospodinův. 5 I shromáždil
kněží a Levíty, a řekl jim: Vyjděte do měst Judských,
a vybírejte ode všeho Izraele peníze, na opravu domu
Boha vašeho na každý rok, vy pak pospěšte s tou
věcí. Ale nepospíchali Levítové. 6 Protož povolav král
Joiady, předního kněze, řekl jemu: Proč nepřídržíš
Levítů, aby snesli z Judstva a z Jeruzaléma sbírku
Mojžíše služebníka Hospodinova a shromáždění
všeho Izraele k stánku svědectví? 7 Nebo Atalia
bezbožná a synové její vlámali se do domu Božího, a
všecky věci posvěcené domu Hospodinova obrátili
na modly. 8 A tak poručil král, aby udělali jednu
truhlu, a postavili ji u brány domu Hospodinova vně.
9 I dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémě, aby
snesli Hospodinu sbírku Mojžíše služebníka Božího,
uloženou na Izraele na poušti. 10 Tedy veselila se
všecka knížata i všecken lid, a přinášejíce, metali
do truhly, až se zpořádali. 11 Bývalo pak to, že
když přinášeli truhlu k úředníkům královským skrze
ruce Levítů, (nebo když viděli, že mnoho jest peněz,
tedy přicházel kanclíř královský a úředník nejvyššího
kněze), aby vyprázdnili truhlu, potom ji zase donášeli
a postavovali na místo její. A tak činívali den po dni,
a sebrali peněz velmi mnoho. 12 Kteréž vydával král
a Joiada správcům nad dílem domu Hospodinova,
a oni najímali kameníky a řemeslníky k opravování
domu Hospodinova, ano i kováře a kotláře k utvrzení
domu Hospodinova. 13 Takž dělali dělníci, a spraveno
jest dílo to skrze ruce jejich, tak že přivedli zase
dům Boží k způsobu jeho, a upevnili jej. 14 A když
dokonali, přinesli před krále a Joiadu ostatek peněz.
I dal nadělati z nich nádob do domu Hospodinova,
nádob k službě a obětování, a kadidlnic, i jiných
nádob zlatých a stříbrných. A tak obětovávali oběti
zápalné v domě Hospodinově ustavičně, po všecky
dny Joiadovy. 15 Potom sstaral se Joiada, pln jsa
dnů, a umřel. Ve stu a ve třidcíti letech byl, když
umřel. 16 I pochovali ho v městě Davidově s králi,
proto že činil, což dobrého jest Izraelovi, Bohu i domu
jeho. 17 Po smrti pak Joiadově přišla knížata Judská,
a padše, klaněli se králi. Tedy uposlechl jich král. 18
Pročež opustivše dům Hospodina Boha otců svých,

sloužili hájům a modlám. I rozhněval se Bůh na lid
Judský a na Jeruzalém pro ten hřích jejich. 19 I
posílal k nim proroky, aby je zase obrátili k Hospodinu.
Kteřížto svědčili jim, oni však neuposlechli. 20 Nýbrž,
když Duch Boží vzbudil Zachariáše syna Joiady
kněze, (kterýž vystoupiv před lid, mluvil jim: Takto
praví Bůh: Proč přestupujete přikázaní Hospodinova?
Nepovedeť se vám šťastně. Proto že jste opustili
Hospodina, i on také opustí vás); 21 Oni spikše se
proti němu, ukamenovali jej z rozkazu králova v síni
domu Hospodinova. 22 (Aniž se rozpomenul Joas
král na milosrdenství, kteréž byl učinil jemu Joiada
otec jeho, ale zamordoval syna jeho.) Kterýž když
umíral, řekl: Nechť popatří Hospodin, a vyhledá to. 23
I stalo se po roce, vytáhlo proti němu vojsko Syrské a
přitáhlo proti Judovi a Jeruzalému, a vyhladili z lidu
všecka knížata jejich, a všecky loupeže jich poslali
králi Damašskému. 24 Nebo ač v malém počtu lidu
bylo přitáhlo vojsko Syrské, však Hospodin dal v ruku
jejich vojsko velmi veliké, proto že opustili Hospodina
Boha otců svých. Ano i samého Joasa trápili. 25 A jakž
ti odešli od něho, (opustivše jej v těžkých nemocech),
spikli se proti němu služebníci jeho pro krev synů
Joiady kněze, a zamordovali jej na loži jeho. I umřel.
Tedy pochovali jej v městě Davidově, ale nepochovali
ho v hrobích královských. 26 A tito jsou, kteříž se
spikli proti němu: Zabad syn Simaty Ammonitského,
a Jozabad syn Simrity Moábského. 27 O synech pak
jeho, a o veliké dani od něho uložené, i o stavení
domu Božího, to vše sepsáno jest v knize královské.
Kraloval pak Amaziáš syn jeho místo něho.

25 V pětmecítma letech kralovati počal Amaziáš,
a kraloval dvadceti devět let v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma. 2 A činil
to, což pravého bylo před očima Hospodinovýma,
ale však ne srdcem upřímým. 3 I stalo se, když bylo
upevněno království jeho, že zmordoval služebníky
své, kteříž zabili krále otce jeho. 4 A však synů jejich
nekázal mordovati, ale učinil tak, jakž psáno jest v
zákoně, v knize Mojžíšově, kdež přikázal Hospodin,
řka: Nebudou na hrdle trestáni otcové za syny, aniž
synové trestáni budou na hrdle za otce, ale jeden
každý za svůj hřích umře. 5 Zatím shromáždil Amaziáš
lid Judský, a ustanovil po domích otcovských čeledí
jejich hejtmany a setníky, po všem Judstvu a pokolení
Beniaminovu, a sečtl je od dvadcítiletých a výše, a
našel jich třikrát sto tisíc vybraných mužů bojovných,
kopidlníků a pavézníků. 6 Najal také ze mzdy z
Izraele sto tisíc mužů udatných ze sta hřiven stříbra.
7 Muž pak Boží přišel k němu, řka: Ó králi, nechť
netáhne s tebou vojsko Izraelské; nebo Hospodin
není s Izraelem, a všechněmi syny Efraimovými. 8
Ale táhni ty. Učiniž tak, a posilň se k boji; jinak porazí
tě Bůh před nepřátely, neboť může Bůh i pomoci i
poraziti. 9 Tedy řekl Amaziáš muži Božímu: Jakž pak
udělám s stem hřiven stříbra, kteréž jsem dal vojsku
Izraelskému? Odpověděl muž Boží: Máť Hospodin
mnohem více nad to, což by dal tobě. 10 A tak oddělil
Amaziáš vojsko to, kteréž bylo přitáhlo k němu z
Efraim, aby odešli na místo své. Pročež rozhněvali se
náramně na Judské a navrátili se k místu svému s
velikým hněvem. 11 Mezi tím Amaziáš posiliv se, vedl
lid svůj, a táhl do údolí solnatého, a porazil synů Seir
deset tisíců. 12 Deset také tisíců živých jali synové
Judští, a vedli na vrch skály, a házeli je s vrchu té
skály, tak že se všickni zrozráželi. 13 Vojsko pak
to, kteréž zase odeslal Amaziáš, aby netáhlo s ním
na vojnu, vtrhlo do měst Judských od Samaří až do
Betoron, a pobivše z nich tři tisíce, nabrali loupeží
mnoho. 14 I stalo se, když se vracel Amaziáš od
porážky Idumejských, že přivezl s sebou bohy synů
Seir, a vyzdvihl je sobě za bohy, a skláněl se před
nimi, a kadil jim. 15 A protož rozhněval se náramně
Hospodin na Amaziáše, a poslal k němu proroka,
kterýž jemu řekl: Proč hledáš bohů lidu toho, kteříž
nevytrhli lidu svého z ruky tvé? 16 Stalo se pak, když
on k němu mluvil, řekl mu král: Co tě postavili, abys byl
rádcím královským? Přestaniž, nechceš-li bit býti. A
tak přestal prorok, však řekl: Seznávám, že tě usoudil
Bůh zahladiti, poněvadž učiniv to, neuposlechl jsi rady
mé. 17 Tedy poradiv se Amaziáš král Judský, poslal k
Joasovi synu Joachaza syna Jéhu, králi Izraelskému,
řka: Nuže, pohleďme sobě v oči. 18 I poslal Joas král
Izraelský k Amaziášovi králi Judskému, a řekl: Bodlák,
kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka:
Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo
tudy zvíře polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo
ten bodlák. 19 Myslil jsi: Aj, porazil jsem Idumejské,
protož pozdvihlo tě srdce tvé, tak že se tím honosíš.
Medle, zůstaň v domě svém. Proč se máš zapletati
v takové zlé, až bys padl i ty i Juda s tebou? 20
Ale neuposlechl Amaziáš; nebo od Boha to bylo,
aby je vydal v ruku oněchno, proto že hledali bohů
Idumejských. 21 Takž vytáhl Joas král Izraelský, a
pohleděli sobě v oči s Amaziášem králem Judským v
Betsemes, kteréž jest Judovo. 22 I poražen jest Juda
před Izraelem, a utíkali jeden každý do příbytků svých.
23 Amaziáše pak krále Judského, syna Joasova,
jenž byl syn Joachazův, jal Joas král Izraelský u
Betsemes, a přivedl jej do Jeruzaléma, a zbořil zdi
Jeruzalémské od brány Efraim až k bráně úhlu na

čtyři sta loktů. 24 A pobrav všecko zlato a stříbro i
všecko nádobí, kteréž se nalezlo v domě Božím u
Obededoma, a v pokladích domu královského, také i
ty, kteříž byli v zástavě, navrátil se do Samaří. 25 Byl
pak živ Amaziáš syn Joasův, král Judský, po smrti
Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte
let. 26 Ale o jiných činech Amaziášových, prvních i
posledních, vypsáno jest v knize o králích Judských a
Izraelských. 27 Od toho zajisté času, jakž se spustil
Amaziáš Hospodina, spikli se jedovatě proti němu v
Jeruzalémě. A když utekl do Lachis, poslali za ním do
Lachis, a zabili jej tam. 28 A přinesše ho na koních,
pochovali jej s otci jeho v městě Judově.

26 Tedy všecken lid Judský vzali Uziáše, kterýž
byl v šestnácti letech, a ustanovili jej za krále
na místě otce jeho Amaziáše. 2 Ont' jest vzdělal
Elot, a dobyl ho zase Judovi, když již umřel král
s otci svými. 3 V šestnácti letech byl Uziáš, když
kralovati počal, a kraloval padesáte a dvě létě
v Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Jecholia z
Jeruzaléma. 4 Ten činil to, což pravého bylo před
očima Hospodinovýma, podlé všeho, což byl činil
Amaziáš otec jeho. 5 A hledal s pilností Boha ve
dnech Zachariáše, rozumějícího vidění Božímu, a po
ty dny, v nichž hledal Hospodina, šťastný prospěch
dal jemu Bůh. 6 Nebo vytáh, bojoval proti Filistinským,
a probořil zed města Gát, a zed města Jabne, i
zed města Azotu, a vystavěl města okolo Azotu, i v
zemi Filistinské. 7 Bůh zajisté pomáhal jemu proti
Filistinským a proti Arabským, kteříž bydlili v Gurbal, i
proti Maonitským. 8 I dávali Ammonitští dary Uziášovi,
a rozneslo se jméno jeho až do Egypta; nebo zsilil se
na nejvyšší. 9 A vzdělal Uziáš věže v Jeruzalémě u
brány úhlové, a u brány údolí, a u Mikzoa, i upevnil
je. 10 Vystavěl také věže na poušti, a vykopal studnic
mnoho, proto že měl stád mnoho, jakož při údolí tak i
na rovinách, oráče tolikéž a vinaře po horách i na
místech úrodných; nebo laskav byl na rolí. 11 Měl
také Uziáš vojsko bojovníků, vycházejících k boji po
houfích v jistém počtu, jakž vyčteni byli od Jehiele
kancléře, a Maaseiáše úředníka, uvedené pod správu
Chananiášovi knížeti královskému. 12 Všecken počet
knížat čeledí otcovských, mužů udatných, dva tisíce a
šest set. 13 A pod spravou jejich lidu válečného třikrát
sto tisíc, sedm tisíc a pět set bojovníků udatných, aby
pomáhali králi proti nepříteli. 14 Připravil pak Uziáš
všemu tomu vojsku pavézy, kopí, lebky, pancíře,
lučiště i kamení prakové. 15 Nadělal také v Jeruzalémě
vtipně vymyšlených nástrojů válečných, aby byli na
věžech a na úhlech k střílení střelami a kamením
velikým. I rozneslo se jméno jeho daleko, proto že
divné pomoci měl, až se i zmocnil. 16 Ale když se
zmocnil, pozdvihlo se srdce jeho k zahynutí jeho, a
zhřešil proti Hospodinu Bohu svému; nebo všel do
chrámu Hospodinova, aby kadil na oltáři, na němž se
kadívalo. 17 I všel za ním Azariáš kněz, a s ním jiných
kněží Hospodinových osmdesáte, mužů udatných.
18 Kteříž postavili se proti Uziášovi králi, a mluvili
jemu: Ne tobě, Uziáši, náleží kaditi Hospodinu, ale
kněžím, synům Aronovým, kteříž posvěceni jsou,
aby kadili. Vyjdiž z svatyně, nebo jsi zhřešil, aniž
to bude tobě ke cti před Hospodinem Bohem. 19
Pročež rozhněval se Uziáš, (v ruce pak své měl
kadidlnici, aby kadil). A když se spouzel na kněží,
ukázalo se malomocenství na čele jeho před kněžími
v domě Hospodinově u oltáře, na němž se kadilo. 20
A pohleděv na něj Azariáš, nejvyšší kněz, a všickni
kněží, a aj, byl malomocný na čele svém. Protož
rychle jej vyvedli ven, nýbrž i sám se nutil vyjíti,
proto že ho ranil Hospodin. 21 A tak byl Uziáš král
malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domě
obzvláštním, jsa malomocný; nebo byl vyobcován z
domu Hospodinova. Mezi tím Jotam syn jeho byl nad
domem královským, soudě lid země. 22 O jiných pak
věcech Uziášových, prvních i posledních, psal Izaiáš
prorok, syn Amosův. 23 I usnul Uziáš s otci svými, a
pochovali jej s otci jeho na poli hrobů královských;
nebo řekli: Malomocný jest. I kraloval Jotam syn jeho
místo něho.

27 V pětmecítma letech byl Jotam, když počal
kralovati, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémě.
Jméno matky jeho Jerusa dcera Sádochova. 2 Kterýž
činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovýma,
podlé všeho, což činil Uziáš otec jeho, kromě že
nevšel do chrámu Hospodinova, a lid ještě porušený
byl. 3 On ustavěl bránu domu Hospodinova hořejší, a
na zdi Ofel mnoho stavěl. 4 Nadto vystavěl i města na
horách Judských, a v lesích zdělal zámky a věže. 5
On také bojoval s králem synů Ammon, a zmocnil se
jich. I dali mu synové Ammon toho roku sto centnéřů
stříbra, a deset tisíc měr pšenice, a ječmene deset
tisíců. Tolikéž dali mu synové Ammon i léta druhého i
třetího. 6 A tak zsilil se Jotam; nebo nastrojil cesty
své před Hospodinem Bohem svým. 7 O jiných pak
věcech Jotamových, a o všech válkách i cestách
jeho, zapsáno jest v knize o králích Izraelských a
Judských. 8 V pětmecítma letech byl, když kralovati
začal, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémě. 9 I usnul
Jotam s otci svými, a pochovali jej v městě Davidově,
a kraloval Achas syn jeho místo něho.

28 Ve dvadcíti letech byl Achas, když počal
kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě,
a nečinil toho, což pravého bylo před očima
Hospodinovýma, jako David otec jeho. 2 Ale
chodil po cestách králů Izraelských, nýbrž nadělal
také slitin modlářských. 3 Přesto i sám kadíval v
údolí Benhinnom, a pálil syny své ohněm podlé
ohavností pohanů, kteréž vyhnal Hospodin před syny
Izraelskými. 4 A obětoval i kadíval na výsostech
a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným.
5 Protož dal jej Hospodin Bůh jeho v ruku krále
Syrského. Kteříž porazivše jej, zajali odtud množství
veliké, a přivedli je do Damašku. Nad to i v ruku
krále Izraelského dán jest, kterýž porazil jej porážkou
velikou. 6 Nebo pomordoval Pekach syn Romeliášův
v Judstvu sto a dvadcet tisíců dne jednoho, vše mužů
udatných, proto že opustili Hospodina Boha otců
svých. 7 Zabil také Zichri, rytíř Efraimský Maaseiáše
syna králova, a Azrikama, správce domu jeho, a
Elkána, druhého po králi. 8 Nadto zajali též synové
Izraelští z bratří svých dvakrát sto tisíc žen, synů a
dcer, ano i kořistí mnoho nabrali od nich, a vezli loupež
do Samaří. 9 Byl pak tu prorok Hospodinův, jménem
Oded, kterýž vyšed proti vojsku přicházejícímu do
Samaří, řekl jim: Hle, rozhněvav se Hospodin Bůh
otců vašich na Judské, vydal je v ruku vaši, a vy
jste je pomordovali v prchlivosti, kteráž až k nebi
dosáhla. 10 A ještě Judské a Jeruzalémské myslíte
sobě podrobiti za pacholky a děvky. Zdaliž i vy, i
vy, jste bez hříchů proti Hospodinu Bohu vašemu?
11 A protož nyní poslechněte mne, a dovedťe zase
zajaté, kteréž jste zajali z bratří svých; nebo jinak
hněv prchlivosti Hospodinovy bude proti vám. 12
Tedy povstali někteří z předních synů Efraimových:
Azariáš syn Jochananův, Berechiáš syn Mesillemotův,
Ezechiáš syn Sallumův, a Amaza syn Chadlaiův
proti těm, kteříž se vracovali z té vojny. 13 A řekli
jim: Nepřivedete sem těch zajatých; nebo vinu proti
Hospodinu myslíte na nás uvesti, přivětšujíce hříchů
našich a provinění našich. Veliký tě zajisté hřích náš
a prchlivost hněvu proti Izraelovi. 14 Takž nechali
vojáci těch zajatých i kořistí svých před knížaty a vším
shromážděním. 15 A přičinivše se muži někteří ze
jména znamenaní, vzali ty zajaté, a všecky, kteřížkoli
z nich nebyli odění, přiodíli je z těch kořistí. A když
je zobláčeli a zobouvali, nakrmili i napojili, ano i
pomazali, a zprovodili na oslích, každého nemocného
z nich, a dovedli ho do Jericha města palmového k
bratřím jejich, potom navrátili se do Samaří. 16 Toho
času poslal král Achas k králům Assyrským, aby mu
pomoc dali. 17 Nebo ještě přitáhli i Idumejští, a zbili
některé z Judských, a jiné zajali. 18 Nadto i Filistinští
učinili vpád do měst, na rovinách k straně polední
Judstva, a vzali Betsemes a Aialon, a Gederot a
Socho i vsi jeho, a Tamna i vsi jeho, a Gimzo i vsi jeho,
a bydlili v nich. 19 Tak zajisté ponižoval Hospodin
Judy pro Achasa krále Izraelského, proto že odvrátil
Judu, aby naprosto převráceně činil proti Hospodinu.
20 A tak přitáhl k němu Tiglatfalazar král Assyrský,
a více ho ssužoval, nežli mu pomáhal. 21 A ačkoli
Achas vzal z domu Hospodinova a domu královského,
i od knížat, a dal králi Assyrskému, však nedal jemu
pomoci. 22 V který pak koli čas byl ssužován, tím
větší převrácenost páchal proti Hospodinu. Takový byl
král Achas. 23 Nebo obětoval bohům Damašským,
kteříž ho porazili, a řekl: Poněvadž bohové králů
Syrských pomáhají jim, těm obětovati budu, aby mně
pomáhali. Ale oni byli ku pádu jemu, ano i všemu
Izraeli. 24 Pročež shromáždiv Achas nádoby domu
Božího, osekal je, a zamkl dvéře domu Hospodinova,
a nadělal sobě oltářů při každém úhlu v Jeruzalémě.
25 Ano i v každém městě Judském zdělal výsosti, aby
kadil bohům cizím, a tak popouzel k hněvu Hospodina
Boha otců svých. 26 O jiných pak věcech jeho, a o
všech cestách jeho, prvních i posledních zapsáno jest
v knize králů Judských a Izraelských. 27 I usnul Achas
s otci svými, a pochovali jej v městě Jeruzalémě;
nebo nevložili ho do hrobů králů Izraelských. I kraloval
Ezechiáš syn jeho místo něho.

29 Ezechiáš kralovati počal, když byl v pětmecítma
letech, a dvadceti devět let kraloval v
Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Abia dcera
Zachariášova. 2 A činil to, což pravého bylo před
očima Hospodinovýma, podlé všech věcí, kteréž činil
David otec jeho. 3 On prvního léta kralování svého
měsíce prvního otevřel dvéře domu Hospodinova, a
opravil je. 4 Uvedl také kněží a Levíty, shromáždiv
je do ulice východní, 5 A řekl jim: Slyšte mne,
Levítové. Nyní posvěťte se, posvěťte také i domu
Hospodina Boha otců vašich, a vyneste nečistotu z
svatyně. 6 Neboť zhřešili otcové naši, a činili zlé věci
před očima Hospodina Boha našeho, opouštějíce
jej, a odvracujíce tvář svou od stánku Hospodinova,
obracejíce se hřbetem k němu. 7 Zavřeli také dvéře
síně, a zhasili lampy, a kadidlem nekadili, aniž zápalu
obětovali v svatyni Bohu Izraelskému. 8 Protož
rozhněval se Hospodin na Judu a na Jeruzalém, a
vydal je v posmýkání, zpuštění a ku podivení, jakož
sami očima svýma vidíte. 9 A aj, padli otcové naši od
meče, a synové naši i dcery naše a manželky naše
zajaty jsou pro tu příčinu. 10 Nyní tedy umínil jsem

učiniti smlouvu s Hospodinem Bohem Izraelským,
aby odvrátil od nás hněv prchlivosti své. 11 Synové
moji, nebluďtež již. Vást' jest zajisté vyvolil Hospodin,
abyste stojíce před ním, sloužili jemu, a byli služebníci
jeho, a kadili. 12 Tedy povstali Levítové tito: Machat
syn Amazai, a Joel syn Azariášův z synů Kahat;
z synů pak Merari: Cis syn Abdi, a Azariáš syn
Jehalleelův; a z Gersonitských: Joach syn Zimma,
a Eden syn Joachův; 13 Též z synů Elizafanových:
Simri a Jehiel; z synů pak Azafových: Zachariáš a
Mataniáš; 14 A z synů Hémanových: Jechiel a Simei;
z synů pak Jedutunových: Semaiáš a Uziel. 15 I
shromáždili bratří své, kteříž posvětivše se, přišli
podlé rozkázaní králova a slov Hospodinových, aby
vyčistili dům Hospodinův. 16 A všedše kněží do
domu Hospodinova, aby jej vyčistili, vynesli všelikou
nečistotu, kterouž našli v chrámě Hospodinově, do
síně domu Hospodinova. Levítové pak probravše
to, vynesli ven ku potoku Cedron. 17 Začali pak
prvního dne měsíce prvního posvěcovati, a dne
osmého téhož měsíce vešli do síně Hospodinovy, a
posvěcovali domu Hospodinova za osm dní, a dne
šestnáctého měsíce prvního dokonali. 18 Tedy vešli
k Ezechiášovi králi, a řekli: Vyčistili jsme všecken
dům Hospodinův, i oltář zápalu, i všecky nádoby
jeho, i stůl předložení a všecky nádoby jeho. 19
Všecky také nádoby, kteréž byl zavrhl král Achas za
kralování svého, když převráceně činil, připravili jsme
a posvětili, a aj, jsou před oltářem Hospodinovým. 20
Potom vstav ráno Ezechiáš král, shromáždil úředníky
města, a vstoupil do domu Hospodinova. 21 A přivedli
volků sedm, a skopců sedm, a beránků sedm, a
kozlů sedm za hřích, za království, a za svatyni, a
za Judu; a rozkázal synům Aronovým kněžím, aby
obětovali na oltáři Hospodinovu. 22 Takž zbili voly
ty, a kněží berouce krev jejich, kropili na oltář. Zbili
též i skopce a pokropovali krví jejich oltáře; zbili také
i beránky, a krví jejich kropili na oltář. 23 Přivedli
i kozly k oběti za hřích před krále i shromáždění,
kteřížto vložili ruce své na ně. 24 I zbili je kněží a
vyčistili krví jejich oltář k očištění všeho Izraele; nebo
za všecken lid Izraelský rozkázal král obětovati zápal
a oběti za hřích. 25 Postavil zase i Levíty v domě
Hospodinově s cymbály, loutnami a harfami podlé
rozkázaní Davidova, a Gáda proroka královského, a
Nátana proroka; nebo od Hospodina bylo to přikázáno
skrze proroky jeho. 26 A tak stáli Levítové s nástroji
Davidovými a kněží s trubami. 27 I rozkázal Ezechiáš,
aby obětovali zápal na oltáři. A když se začala obět
zápalná, začal se zpěv Hospodinův a troubení i
zpěvové na nástroje Davida, krále Izraelského. 28
Všecko pak shromáždění klanělo se, když zpěváci
zpívali, a trubači troubili, a to vše, až se dokonal
zápal. 29 A když dokonali obětování zápalu, sklonili
se král a všickni, kteříž byli s ním, a poklonu učinili.
30 Tedy přikázal Ezechiáš král i knížata Levítům,
aby chválili Hospodina slovy Davidovými a Azafa
proroka. I chválili s velikým veselím, a sklánějíce
se, poklonu činili. 31 Potom mluvil Ezechiáš, řka:
Nyní jste posvětili rukou svých Hospodinu. Přistupte,
a přiveďte oběti vítězné a oběti chvály do domu
Hospodinova. Protož přivodilo shromáždění to oběti
vítězné a oběti chvály, ano i každý z srdce ochotného
k zápalným obětem, 32 Tak že počet obětí zápalných,
kteréž přivedlo shromáždění to, byl volů sedmdesáte,
skopců sto, beránků dvě stě, všecko to na obět
zápalnou Hospodinu. 33 Jiných pak věcí posvěcených
bylo volů šest set, a ovec tři tisíce. 34 Kněží však
bylo málo, tak že nemohli postačiti vytahovati z koží
všech obětí zápalných. Pročež pomáhali jim bratří
jejich Levítové, až i dokonali dílo to, a dokudž se
neposvětili jiní kněží; nebo Levítové byli hotovější
ku posvěcení se, nežli kněží. 35 K tomu k zápalům
bylo množství veliké tuků z obětí pokojných a obětí
mokrých, kromě jiných zápalů. A tak vykonána byla
služba domu Hospodinova. 36 A veselil se Ezechiáš i
všecken lid, že Bůh byl nastrojil lid, tak aby se ta věc
rychle spravila.

30 Potom poslal Ezechiáš ke všemu lidu
Izraelskému a Judskému, psal také listy k
Efraimovi a Manassesovi, aby přišli do domu
Hospodinova do Jeruzaléma, a slavili velikunoc
Hospodinu Bohu Izraelskému. 2 Snesli se pak byli
na tom král i knížata jeho, i všecko shromáždění v
Jeruzalémě, aby slavili velikunoc měsíce druhého.
3 Nebo nemohli slaviti toho času, proto že kněží
posvěcených se nedostávalo, aniž se lid byl
shromáždil do Jeruzaléma. 4 I vidělo se to za dobré
králi i všemu množství, 5 A usoudili, aby provolati dali
po všem Izraeli, od Bersabé až do Dan, aby přišli
k slavení velikonoci Hospodinu Bohu Izraelskému
do Jeruzaléma; nebo již byli dávno neslavili tak, jakž
psáno jest. 6 Protož šli poslové s listy od krále a od
knížat jeho po vší zemi Izraelské a Judské s rozkazem
královským tímto: Synové Izraelští, obraťte se k
Hospodinu Bohu Abrahamovu, Izákovu a Izraelovu, i
obrátí se k ostatkům, kteříž jste koli znikli ruky králů
Assyrských. 7 A nebývejte jako otcové vaši a bratří
vaši, kteříž převráceně činili proti Hospodinu Bohu
otců svých, pročež dal je v zpuštění, jakž sami vidíte.
8 Nyní tedy nezatvrzujte šijí svých tak, jako otcové

vaši. Podejte ruky Hospodinu, a poďte do svatyně
jeho, kteréž posvětil na věky, a služte Hospodinu
Bohu svému, a odvrátí se od vás hněv prchlivosti jeho.
9 Nebo obrátíte-li se k Hospodinu, bratří vaši i synové
vaši milosrdenství obdrží u těch, kteříž je zjímali,
tak že se navrátí do země této. Milosrdný zajisté a
dobrotivý jest Hospodin Bůh váš, aniž odvrátí tváři od
vás, jestliže se obrátíte k němu. 10 Když pak ti poslové
chodili z města do města po kraji Efraim a Manasse
až do Zabulon, posmívali se a utrhali jim. 11 Ale
však někteří z Asser, Manasses a Zabulon, poníživše
se, přišli do Jeruzaléma. 12 V Judstvu tolikéž byla
ruka Boží, tak že jim dal srdce jedno k vykonání
rozkazu králova a knížat, podlé slova Hospodinova.
13 I sešlo se do Jeruzaléma lidu mnoho, aby drželi
slavnost přesnic měsíce druhého, shromáždění velmi
veliké. 14 Tedy povstavše, pobořili oltáře, kteříž
byli v Jeruzalémě; též i všecky oltáře, na kterýchž
se kadívalo, rozbořili a vmetali do potoka Cedron.
15 Potom pak obětovali beránka velikonočního,
čtrnáctého dne měsíce druhého. Kněží pak a Levítové
zastyděvše se, posvětili se, a přivedli oběti do domu
Hospodinova. 16 A stáli v řadu svém vedlé povinnosti
své podlé zákona Mojžíše muže Božího, a kněží
kropili krví, berouce ji z rukou Levítů. 17 Nebo mnozí
byli v shromáždění, kteříž se neposvětili. Protož
Levítové zabijeli beránky velikonoční za každého
nečistého, k tomu, aby jich posvětili Hospodinu.
18 Veliký zajisté díl toho lidu, množství z Efraima,
Manassesa, Izachara a Zabulona, neočistili se, a
však jedli beránka velikonočního jinak než psáno
jest. Ale modlil se Ezechiáš za ně, řka: Dobrotivý
Hospodin očistiž toho, 19 Kdožkoli celým srdcem
svým se ustavil, aby hledal Boha, Hospodina Boha
otců svých, byť pak i očištěn nebyl vedlé očišťování
svatého. 20 I vyslyšel Hospodin Ezechiáše, a uzdravil
lid. 21 A tak drželi synové Izraelští, kteříž byli v
Jeruzalémě, slavnost přesnic za sedm dní s veselím
velikým, a chválili Hospodina každého dne Levítové
a kněží na nástrojích sílu Hospodinovu. 22 Mluvil
pak byl Ezechiáš přívětivě ke všechněm Levítům
vyučujícím známosti pravé Hospodina. I jedli oběti
slavnosti té za sedm dní, obětujíce oběti pokojné,
a oslavujíce Hospodina Boha otců svých. 23 Tedy
sneslo se na tom všecko shromáždění, aby učinili
tolikéž za druhých sedm dní. Takž slavili jiných sedm
dní s radostí. 24 Nebo Ezechiáš král Judský dal
shromáždění tomu tisíc volků, a sedm tisíc ovec.
Knížata také dala shromáždění volků tisíc, a ovec
deset tisíců. A posvětilo se kněží velmi mnoho.
25 A tak veselilo se všecko shromáždění Judské,
i kněží a Levítové a všecko shromáždění, kteréž
přišlo z Izraele, i příchozí, kteříž byli přišli z země
Izraelské, i obyvatelé Judští. 26 A bylo veselí veliké v
Jeruzalémě; nebo ode dnů Šalomouna syna Davida,
krále Izraelského, nic takového nebylo v Jeruzalémě.
27 Potom pak vstali kněží i Levítové, a dali požehnání
lidu. I vyslyšán jest hlas jejich, a přišla modlitba jejich
k příbytku svatosti Hospodinovy v nebe.

31 A když se to všecko dokonalo, vyšed všecken lid
Izraelský, což ho koli bylo v městech Judských,
stroskotali modly a posekali háje, a pobořili výsosti
a oltáře po vší zemi Judské a Beniamin, i v Efraim
a Manasses, až vše dokonali. Potom navrátili se
všickni synové Izraelští, jeden každý k vládařství
svému do města svého. 2 Ezechiáš pak zase zřídil
třídy kněží a Levítů podlé tříd jejich, jednoho každého
podlé povinnosti přisluhování jeho, kněží a Levíty
k obětem zápalným a pokojným, aby přisluhovali,
a oslavovali i chválili Hospodina v branách vojska
jeho. 3 Též i částka z statku královského dávána k
obětování zápalů, k zápalům jitřním i večerním, též k
zápalům sobotním, a na novměsíce i na slavnosti
výroční, jakož psáno jest v zákoně Hospodinově.
4 Přikázal také lidu přebývajícímu v Jeruzalémě,
dávati díl kněžím a Levítům, aby tím ochotnější
byli v zákoně Hospodinově. 5 A jakž vyšel tento
rozkaz, snesli synové Izraelští mnoho prvotin obilé,
mstu, oleje, ovoce palmového i všech úrod polních, a
desátek ze všech věcí hojný přinesli. 6 Synové také
Izraelští a Judští, kteříž bydlili v městech Judských,
i oni desátky z skotů a bravů, a desátky svaté,
posvěcené Hospodinu Bohu svému, snášeli a skládali
po hromadách. 7 Třetího měsíce počali zakládati těch
hromad, a měsíce sedmého dokonali. 8 Přišed pak
Ezechiáš s knížaty, a vidouce hromady ty, dobrořečili
Hospodinu a lidu jeho Izraelskému. 9 I tázal se
Ezechiáš kněží a Levítů o těch hromadách. 10
Jemuž odpověděl Azariáš kněz nejvyšší z domu
Sádochova, řka: Jakž počali těch obětí přinášeti do
domu Hospodinova, jedli jsme a nasyceni jsme, a
ještě zůstává hojně; nebo Hospodin požehnal lidu
svému, že toho tak mnoho pozůstalo. 11 Tedy rozkázal
Ezechiáš nadělati špižírní při domu Hospodinovu. I
nadělali, 12 A snášeli tam věrně oběti a desátky, i věci
posvěcené, a nad tím byl za správce Konaniáš Levíta,
a Simei bratr jeho, druhý. 13 Jechiel pak a Azaziáš,
Nachat a Azael, a Jerimot a Jozabad, Eliel, Izmachiáš,
Machat a Benaiáš, přivzati za úředníky od Konaniáše
a Simei bratra jeho, podlé poručení Ezechiáše krále,
a Azariáše knížete domu Božího. 14 Chóre pak syn

Imny, Levíta, vrátný brány východní, byl nad tím,
což dobrovolně obětovali Bohu, aby rozděloval oběti
Hospodinovy a věci svatosvaté. 15 Jemuž ku pomoci
byli Eden, Miniamin, Jesua, Semaiáš, Amariáš a
Sechaniáš po městech kněžských, muži hodnověrní,
aby rozdělovali bratřím svým díly, jakž velikému, tak
malému, 16 (Mimo ty, kteříž z pokolení jejich byli
pohlaví mužského, od tříletých a výše), každému
vcházejícímu do domu Hospodinova ku povinnostem
denním, podlé úřadů jejich, a podlé služby jich i podlé
třídy jejich, 17 A těm, kteříž počteni byli v rodině
kněžské po čeledech otců jejich, i Levítům, ode
dvadcítiletého a výše, podlé služby jich v třídách jejich,
18 Též i rodině jejich, na všecky maličké jich, ženy
jejich, syny jejich i dcery jejich, a všemu množství;
nebo dověrně posvětili se v svatosti. 19 Synům také
Aronovým kněžím v předměstích měst jejich po všech
městech ti muži, kteříž zejména zaznamenáni jsou,
dávali díly každému pohlaví mužského z kněží i
každému z rodiny Levítů. 20 A tak učinil Ezechiáš
ve všem Judstvu, a činil, což dobrého, přímého a
pravého jest před Hospodinem Bohem svým. 21 A
ve všelikém díle, kteréžkoli začal při službě domu
Božího, a v zákoně i v přikázaní, hledaje Boha svého,
celým srdcem svým to činil, a šťastně se mu vedlo.

32 Po těch věcech a stálém nařízení jejich, přitáh
Senacherib král Assyrský, vtrhl do Judstva,
a položil se proti městům hrazeným, a uložil jich
zdobývati sobě. 2 Vida pak Ezechiáš, že přitáhl
Senacherib, a že tvář jeho obrácena jest k boji proti
Jeruzalému, 3 Uradil se s knížaty a rytíři svými, aby
zasypali vody studnic, kteréž byly vně za městem. I
pomáhali jemu. 4 Nebo shromáždilo se lidu množství,
a zasypali všecky studnice i potok rozvodňující se
u prostřed země, řkouce: Proč přijdouce králové
Assyrští, mají najíti vody tak mnoho? 5 A posiliv se,
vystavěl všecku zed zbořenou, a zopravoval věže, a
vně zed druhou. Upevnil i Mello města Davidova, k
tomu také nadělal braně velmi mnoho i pavéz. 6 Zřídil
též hejtmany válečné nad lidem, a shromáždil je k
sobě do ulice u brány městské, a mluvil jim přívětivě,
řka: 7 Posilňte se a zmužile sobě počínejte, nebojte
se, ani strachujte tváři krále Assyrského, ani všeho
množství, kteréž jest s ním; nebo větší jest s námi,
než s ním. 8 S nímť jest rámě člověka, s námi pak jest
Hospodin Bůh náš, ku pomoci naší a k bojování za
nás. I zpolehl lid na slova Ezechiáše krále Judského.
9 Potom poslal Senacherib král Assyrský služebníky
své do Jeruzaléma, (sám pak ležel u Lachis, a
všecko království jeho bylo s ním), k Ezechiášovi
králi Judskému, i ke všemu lidu Judskému, kterýž byl
v Jeruzalémě, řka: 10 Takto praví Senacherib král
Assyrský: V čem vy doufáte, že zůstáváte v ohradě v
Jeruzalémě? 11 Zdaliž Ezechiáš nenavodí vás, aby
vás zmořil hladem a žízní, pravě: Hospodin Bůh náš
vytrhne nás z ruky krále Assyrského? 12 Zdaliž jest
sám Ezechiáš nepobořil výsostí jeho a oltářů jeho, a
přikázal Judovi a obyvatelům Jeruzalémským, řka:
Před jedním oltářem klaněti se budete, a na něm
kaditi. 13 Nevíte-liž, co jsem učinil já i otcové moji
všechněm národům zemí? Zdaliž jak mohli bohové
národů a zemí vytrhnouti země své z ruky mé? 14 Kdo
byl mezi všemi bohy národů těch, kteréž jsou vyplénili
otcové moji, kterýž by mohl vytrhnouti lid svůj z ruky
mé? Aby pak mohl Bůh váš vytrhnouti vás z ruky
mé? 15 Protož tedy nechť vás nesvodí Ezechiáš, ani
vás namlouvá, aniž mu věřte. Kdyžtě nemohl žádný
bůh všech národů a království vytrhnouti lidu svého
z ruky mé, jako i z ruky otců mých, nadtoť ovšem
bohové vaši nevytrhnou vás z ruky mé. 16 Přes to
ještě mluvili služebníci jeho i proti Hospodinu Bohu, i
proti Ezechiášovi služebníku jeho. 17 Psal také listy,
rouhaje se Hospodinu Bohu Izraelskému, a mluvě proti
němu, řka: Jakož bohové národů zemských nevytrhli
lidu svého z ruky mé, tak nevytrhne Bůh Ezechiášův
lidu svého z ruky mé. 18 Křičeli pak hlasem velikým
Židovsky proti lidu Jeruzalémskému, kterýž byl na zdi,
aby strach na ně pustili a předěsili je, aby tak vzali
město. 19 A tak mluvili o Bohu Jeruzalémském, jako
o jiných bozích národů země, dílu rukou lidských.
20 Tedy modlil se Ezechiáš král, a Izaiáš prorok syn
Amosův z příčiny té, a volali k nebi. 21 I poslal
Hospodin anděla, kterýž vyhladil každého udatného
i vývodu i kníže v vojště krále Assyrského, tak že
se s hanbou velikou navrátil do země své. A když
všel do chrámu boha svého, ti, kteříž vyšli z života
jeho, zamordovali ho tam mečem. 22 A tak vysvobodil
Hospodin Ezechiáše a obyvatele Jeruzalémské z
ruky Senacheriba krále Assyrského, a z ruky všech,
a provázel je všudy vůkol. 23 Tedy mnozí přinášeli
oběti Hospodinu do Jeruzaléma, ano i dary drahé
Ezechiášovi králi Judskému, tak že potom vznešen
jest u všech národů. 24 V těch dnech roznemohl
se Ezechiáš až k smrti, i modlil se Hospodinu.
Kterýž promluvil k němu, a ukázal mu zázrak. 25 Ale
Ezechiáš nebyl vděčen dobrodiní sobě učiněného,
nebo pozdvihlo se srdce jeho. Pročež povstala proti
němu prchlivost, i proti Judovi a Jeruzalému. 26 Ale
když se pokořil Ezechiáš pro to pozdvižení srdce
svého i s obyvateli Jeruzalémskými, nepřišla na ně
prchlivost Hospodinova za dnů Ezechiášových. 27

Měl pak Ezechiáš bohatství a slávu velmi velikou;
nebo nashromáždil sobě pokladů stříbra a zlata i
kamení drahého a vonných věcí, i pavéz i všelijakých
klénotů. 28 A měl špižírny pro úrody obilí, mstu,
oleje, i stáje pro všeliká hovada a chlévy pro dobytek.
29 Města také zdělal sobě, a měl bravů a skotů
množství; nebo Bůh dal jemu zboží náramně veliké.
30 Tentýž Ezechiáš zasypal tok vody Gihonu hořejší, a
přímo vedl jej dolů k západní straně města Davidova,
a šťastně se vedlo Ezechiášovi ve všech skutcích
jeho. 31 Toliko při poselství knížat Babylonských
poslaných k němu, aby se vyptali na zázrak, kterýž
se byl stal v zemi, opustil ho Bůh, aby ho zkusil, aby
známé bylo všecko, co bylo v srdci jeho. 32 Jiné pak
věci Ezechiášovy i pobožnost jeho zapsány jsou v
proroctví Izaiáše proroka syna Amosova, a v knize o
králích Judských a Izraelských. 33 I usnul Ezechiáš s
otci svými, a pochovali jej výše nad hroby potomků
Davidových, a učinili jemu poctivost při smrti jeho
všecken Juda i obyvatelé Jeruzalémští. A kraloval
Manasses syn jeho místo něho.

33 Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal
kralovati, a padesáte pět let kraloval v
Jeruzalémě. 2 Činil pak to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, vedlé ohavností těch národů, kteréž
Hospodin vyhnal před syny Izraelskými. 3 Nebo
vzdělal zase výsosti, kteréž byl rozbořil Ezechiáš
otec jeho, a vystavěl oltáře Bálům, a vysadil háje, a
klaněje se všemu vojsku nebeskému, sloužil jim. 4
Vzdělal také oltáře v domě Hospodinově, o němž byl
řekl Hospodin: V Jeruzalémě bude jméno mé na věky.
5 Vzdělal, pravím, oltáře všemu vojsku nebeskému ve
dvou síních domu Hospodinova. 6 Přesto dal provoditi
syny své skrze oheň v údolí Benhinnom, a šetřil času,
s hadačstvím a s kouzly se obíral, a nařídil zaklinače
a čarodějníky, a mnoho zlého páchal před očima
Hospodinovýma, popouzeje ho. 7 Postavil také obraz
rytý, kterýž byl udělal, v domě Božím, o kterémž
byl řekl Bůh Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V
domě tomto a v Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil ze
všech pokolení Izraelských, oslavím jméno své na
věky. 8 Aniž více pohnu nohou lidu Izraelského z
země, kterouž jsem oddělil otcům vašim, jen toliko
budou-li šetřiti, aby plnili všecko to, což jsem jim
přikázal, všecken zákon, ustanovení a soudy skrze
Mojžíše vydané. 9 Ale Manasses uvedl v blud Judské
i obyvatele Jeruzalémské, tak že činili horší věci
nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin před tváří
synů Izraelských. 10 A ačkoli mluvil Hospodin k
Manassesovi a k lidu jeho, oni však nepozorovali.
11 Pročež přivedl na ně Hospodin hejtmany vojska
krále Assyrského, kteříž jali Manassesa v trní, a
svázavše ho dvěma řetězy ocelivými, dovedli jej
do Babylona. 12 Tam pak jsa sevřín, modlil se
Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi před
oblíčejem Boha otců svých, 13 A modlil se jemu. I
naklonil se k němu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl
jej zase do Jeruzaléma do království jeho. Tehdy
poznal Manasses, že sám Hospodin jest Bohem. 14
A potom vystavěl zed zevnitřní města Davidova k
západní straně Gihonu potoku, až kudy se chodí
k bráně rybné, a obehnal Ofel, a vyhnal ji velmi
vysoko. Rozsadil také hejtmany vojska po všech
městech hrazených v Judstvu. 15 Vymetal také bohy
cizí a rytinu z domu Hospodinova, a všecky oltáře,
kterýchž byl nadělal na hoře domu Hospodinova i v
Jeruzalémě, a vyházel za město. 16 Opravil zase i
oltář Hospodinův, a obětoval na něm oběti pokojné a
díkčinění, a přikázal Judským, aby sloužili Hospodinu
Bohu Izraelskému. 17 A však vždy ještě lid obětoval
na výsostech, ale toliko Hospodinu Bohu svému. 18
Jiné pak věci Manassesovy, i modlitba jeho k Bohu
jeho, a slova proroků, kteříž mluvívali k němu ve
jménu Hospodina Boha Izraelského, to vše zapsáno
v knize o králích Izraelských. 19 Modlitba pak jeho i
to, že vyslyšán jest, a každý hřích jeho, i přestoupení
jeho, i místa, na kterýchž byl postavil výsosti, a zdělal
háje a rytiny, ještě prvé než se pokořil, to vše zapsáno
jest v knihách Chozai. 20 I usnul Manasses s otci
svými, a pochovali jej v domě jeho, a kraloval Amon
syn jeho místo něho. 21 Ve dvamecítma letech byl
Amon, když počal kralovati, a dvě létě kraloval v
Jeruzalémě. 22 I činil to, což jest zlého před očima
Hospodinovýma, tak jako byl činil Manasses otec
jeho; nebo všechněm rytinám, kterýchž byl nadělal
Manasses otec jeho, obětoval Amon a sloužil jim.
23 Aniž se ponížil před Hospodinem, jako se ponížil
Manasses otec jeho, nýbrž on Amon mnohem více
hřešil. 24 Spuntovali se pak proti němu služebníci
jeho, a zamordovali jej v domě jeho. 25 Tedy pobil lid
země všecky ty, kteříž se byli spuntovali proti králi
Amonovi, a ustanovil lid země krále Joziáše syna
jeho místo něho.

34 V osmi letech byl Joziáš, když kralovati počal, a
kraloval jedno a třidceti let v Jeruzalémě. 2 Ten
činil to, což jest pravého před očima Hospodinovýma,
chodě po cestách Davida otce svého, a neuchýlil
se na pravo ani na levo. 3 Léta zajisté osmého
kralování svého, když ještě mládenček byl, počal
hledati Boha Davida otce svého, dvanáctého pak léta

počal vyčišťovati Judy a Jeruzaléma od výsostí, hájů,
rytin a slitin. 4 Nebo u přítomnosti jeho rozbořili oltáře
Bálů, i obrazy slunečné, kteříž byli na nich, zpodtínal.
Též i háje a rytiny, i slitiny zdrobil a setřel, a rozsypal
po hrobích těch, kteříž jim obětovávali. 5 Kosti pak
kněží popálil na oltářích jejich, a vyčistil Judu a
Jeruzalém, 6 Též i města v pokolení Manasses,
Efraim a Simeon, až i Neftalím i pustiny jejich vůkol.
7 A tak zkazil oltáře a háje, a rytiny stroskotal na
kusy, a všecky obrazy slunečné vysekal po vší zemi
Izraelské. Potom navrátil se do Jeruzaléma. 8 Léta pak
osmnáctého kralování svého, když vyčistil zemi a dům
Boží, poslal Safana syna Azaliášova, a Maaseiáše
úředníka města, a Joacha syna Joachazova kanclíře,
aby opraven byl dům Hospodina Boha jeho. 9
Kteříž přišedše k Helkiášovi knězi nejvyššímu, dali
peníze snesené do domu Božího, kteréž byli Levítové
vrátní vybrali od Manassesa a Efraima, i ode všech
ostatků Izraelských, i od všeho Judy a Beniamina,
a navrátili se do Jeruzaléma. 10 Dali je pak v ruce
správců toho díla, kteříž představeni byli nad domem
Hospodinovým, a ti vydávali je dělníkům, jenž dělali v
domě Hospodinově, opravujíce a utvrzujíce jej. 11 I dali
tesařům a stavitelům, aby najednali kamení tesaného,
a dříví k vazbám i k trámům domů, kteréž byli zbořili
králové Judští. 12 Muži pak ti věrně se měli při té
práci, nad nimiž ustanoveni Jachat a Abdiáš Levítové
z synů Merari, Zachariáš a Mesullam z synů Kahat,
aby s pilností přídrželi k práci. A z těch Levítů každý
uměl hráti na nástroje muzické. 13 Ale nad nosiči, i
kteříž přídrželi dělníky ke všeliké práci, byli z Levítů
písaři, úředníci a vrátní. 14 A když vynášeli peníze,
kteréž byli sneseny do domu Hospodinova, našel
Helkiáš kněz knihu zákona Hospodinova vydaného
skrze Mojžíše. 15 I řekl Helkiáš k Safanovi písaři:
Knihu zákona nalezl jsem v domě Hospodinově. I
dal Helkiáš tu knihu Safanovi. 16 Safan pak přinesl
tu knihu králi, a při tom jemu oznámil, řka: Všecko,
cožkoli bylo poručeno služebníkům tvým, dělají. 17
Nebo sebravše peníze, což se jich koli nalezlo v domě
Hospodinově, vydali je v ruce úředníkům a dělníkům.
18 Oznámil také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal
Helkiáš kněz. I četl v ní Safan před králem. 19 Pročež
když slyšel král slova zákona, roztrhl roucho své.
20 A rozkázal král Helkiášovi, též Achikamovi synu
Safanovu, a Abdonovi synu Míchovu, a Safanovi
písaři, a Asaiášovi služebníku královskému, řka: 21
Jděte, poraďte se s Hospodinem o mne i o pozůstalý
lid Izraelský a Judský, z strany slov knihy této, kteráž
jest nalezena; nebo veliký jest hněv Hospodinův,
kterýž jest vylit na nás, proto že neostříhali otcové
naši slova Hospodinova, aby činili všecko, což psáno
jest v knize této. 22 Tedy šli, Helkiáš a kteříž byli při
králi, k Chuldě prorokyni, manželce Salluma syna
Tekue, syna Chasrova, strážného nad rouchem, nebo
bydlila v Jeruzalémě na druhé straně, a mluvili k ní ty
věci. 23 Kteráž řekla jim: Toto praví Hospodin Bůh
Izraelský: Povězte muži tomu, kterýž poslal vás ke
mně, 24 Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci
na toto místo a na obyvatele jeho, všecka zlořečení
napsaná v knize té, kterouž čtli před králem Judským,
25 Proto že opustili mne a kadili bohům cizím, aby
mne popouzeli všemi skutky rukou svých. Z té příčiny
vylita bude prchlivost má na toto místo, aniž bude
uhašena. 26 Králi pak Judskému, kterýž poslal vás,
abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví
Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch, kteráž jsi
slyšel: 27 Poněvadž obměkčeno jest srdce tvé, a
ponížil jsi se před tváří Boží, kdyžs slyšel slova jeho
proti místu tomuto a proti obyvatelům jeho, a ponižuje
se přede mnou, roztrhl jsi roucho své, a plakals přede
mnou, i já vyslyšel jsem tě, praví Hospodin. 28 Aj, já
připojím tě k otcům tvým, a pochován budeš v hrobích
svých v pokoji, aby neviděly oči tvé ničeho z toho
zlého, kteréž já uvedu na místo toto a na obyvatele
jeho. I oznámili králi tu řeč. 29 Tedy poslav král,
shromáždil všecky starší Judské a Jeruzalémské.
30 A vstoupil král do domu Hospodinova, a všickni
muži Judští i obyvatelé Jeruzalémští, kněží, Levítové
a všecken lid od velikého až do malého, i četl, aby
všickni slyšeli všecka slova knihy smlouvy, kteráž
byla nalezena v domě Hospodinově. 31 Potom stoje
král na místě svém, učinil smlouvu před Hospodinem,
že bude následovati Hospodina, a ostříhati přikázaní
jeho i svědectví jeho a ustanovení jeho z celého
srdce svého a ze vší duše své, a plniti slova smlouvy
té, kteráž jsou v té knize zapsána. 32 I rozkázal,
aby k témuž každý stál, kdož by koli nalezen byl
v Jeruzalémě a v Beniaminovi. I činili obyvatelé
Jeruzalémští podlé smlouvy Boží, Boha otců svých.
33 Tehdáž také vyprázdnil Joziáš všecky ohavnosti
ze všech zemí synů Izraelských, a přídržel všecky,
kteřížkoli byli v Izraeli, k tomu, aby sloužili Hospodinu
Bohu svému. Po všecky dny jeho neodstoupili od
následování Hospodina Boha otců svých.

35 Slavil také Joziáš v Jeruzalémě velikunoc
Hospodinu, a zabili beránka velikonočního
čtrnáctého dne měsíce prvního. 2 A postaviv kněží
v strážech jejich, utvrdil je v přisluhování domu
Hospodinova. 3 I řekl Levítům, kteříž připravovali za
všecken lid Izraelský věci svaté Hospodinu: Vneste

truhlu svatosti do domu, kterýž ustavěl Šalomoun syn
Davidův, král Izraelský. Nebudeť vám břemenem na
ramenou. A tak nyní služte Hospodinu Bohu svému a
lidu jeho Izraelskému. 4 A připravte se po čeledech
otců svých, po třídách svých, tak jakž nařídil David
král Izraelský, a podlé nařízení Šalomouna syna jeho.
5 A stůjte v svatyni podlé rozdílu čeledí otcovských,
bratří národu svého, a podlé rozdělení každé čeledi
otcovské Levítů. 6 A tak zabíte beránka, a posvěťte
se, a připravte bratřím svým, chovajíce se vedlé slova
Hospodinova vydaného skrze Mojžíše. 7 Daroval pak
Joziáš všemu množství z stáda beránků a kozelců,
vše k obětem velikonočním, podlé toho všeho, jakž
postačovalo, v počtu třidcet tisíců, a skotů tři tisíce,
to vše z statku královského. 8 Knížata jeho také k
lidu, kněžím i Levítům štědře se ukázali: Helkiáš,
Zachariáš a Jechiel, přední v domě Božím, dali
kněžím k obětem velikonočním dva tisíce a šest set
bravů a skotů tři sta. 9 Konaniáš pak s Semaiášem a
Natanaelem bratřími svými, též Chasabiáš, Jehiel,
Jozabad, přední z Levítů, darovali jiným Levítům
k obětem velikonočním pět tisíc bravů a skotů pět
set. 10 A když připraveno bylo všecko k službě, stáli
kněží na místě svém, a Levítové v třídách svých,
podlé rozkazu královského. 11 I zabijeli beránky
velikonoční, kněží pak kropili krví, berouce z rukou
jejich, a Levítové vytahovali z koží. 12 Tedy oddělili
zápal, aby dali lidu podlé rozdělení domů čeledí
otcovských, tak aby obětováno bylo Hospodinu, jakž
psáno jest v knize Mojžíšově. Tolikéž i s voly učinili.
13 I pekli beránky velikonoční ohněm podlé obyčeje,
ale jiné věci posvěcené vařili v hrncích, v kotlících a v
pánvicích, a rozdávali rychle všemu lidu. 14 Potom
pak připravili sobě a kněžím. Nebo kněží, synové
Aronovi, zápaly a tuky až do noci obětovali, protož
Levítové připravili sobě i kněžím, synům Aronovým.
15 Též i zpěváci, synové Azafovi, stáli na místě
svém podlé rozkázaní Davidova Azafovi, Hémanovi i
Jedutunovi, proroku královskému, vydaného. Vrátní
také při jedné každé bráně neměli odcházeti od své
povinnosti, pročež bratří jejich Levítové jiní strojili jim.
16 A tak nastrojena byla všecka služba Hospodinova
v ten den, v slavení hodu beránka a obětování oběti
zápalné na oltáři Hospodinovu, podlé rozkázaní krále
Joziáše. 17 I slavili synové Izraelští, což se jich našlo,
hod beránka v ten čas a slavnost přesnic za sedm
dní. 18 Nebyla pak slavena velikanoc té podobná
v Izraeli ode dnů Samuele proroka, aniž který z
králů Izraelských slavil hodu beránka podobného
tomu, kterýž slavil Joziáš s kněžími a Levíty, i se
vším lidem Judským a Izraelským, což se ho našlo,
i s obyvateli Jeruzalémskými. 19 Osmnáctého léta
kralování Joziášova slaven byl ten hod beránka.
20 Potom po všem, když již spravil Joziáš dům
Boží, přitáhl Nécho král Egyptský, aby bojoval proti
Charkemis podlé Eufraten, Joziáš pak vytáhl proti
němu. 21 Kterýž ač poslal k němu posly, řka: Já nic
nemám s tebou činiti, králi Judský. Ne proti tobě,
slyš ty, dnes táhnu, ale proti domu, kterýž se mnou
bojuje, kamž mi rozkázal Bůh, abych pospíšil. Nebojuj
s Bohem, kterýž se mnou jest, ať tě neshladí: 22
Joziáš však neodvrátil tváři své od něho, ale aby
bojoval s ním, změnil oděv svůj, aniž uposlechl slov
Néchových, pošlých z úst Božích. A tak přitáhl, aby
se s ním potýkal na poli Mageddo. 23 I postřelili
střelci krále Joziáše. Tedy řekl král služebníkům svým:
Odvezte mne, neboť jsem velmi nemocen. 24 Takž
přenesli jej služebníci jeho z toho vozu, a vložili ho na
druhý vůz, kterýž měl, a dovezli jej do Jeruzaléma. I
umřel a pochován jest v hrobích otců svých. I plakal
všecken Juda a Jeruzalém nad Joziášem. 25 Naříkal
také i Jeremiáš nad Joziášem, a zpívávali všickni
zpěváci a zpěvakyně v naříkáních svých o Joziášovi
až do dnešního dne, kteráž uvedli v obyčej Izraeli. A
ta jsou zapsána v pláči Jeremiášovu. 26 Jiné pak
věci Joziášovy, i pobožnost jeho, jakž napsáno jest
v zákoně Hospodinově, 27 I skutkové jeho první
i poslední, to vše zapsáno jest v knize o králích
Izraelských a Judských.

36 Tedy vzal lid země Joachaza syna Joziášova,
a ustanovili ho králem na místě otce jeho v
Jeruzalémě. 2 Ve třimecítma letech byl Joachaz, když
počal kralovati, a tři měsíce kraloval v Jeruzalémě. 3
Nebo vzal jej král Egyptský z Jeruzaléma, a uložil na
zemi pokutu sto centnéřů stříbra a centnéř zlata. 4
A ustanovil král Egyptský Eliakima bratra jeho nad
Judou a Jeruzalémem za krále, a proměnil mu jméno
jeho, aby sloul Joakim. Joachaza pak bratra jeho vzal
Nécho, a zavedl ho do Egypta. 5 V pětmecítma letech
byl Joakim, když počal kralovati, a jedenáct let kraloval
v Jeruzalémě. A když činil to, což jest zlého před
očima Hospodina Boha svého, 6 Přitáhl proti němu
Nabuchodonozor král Babylonský, a svázal jej řetězy
ocelivými, aby jej zavedl do Babylona. 7 Nádoby
také domu Hospodinova zavezl Nabuchodonozor do
Babylona, a dal je do chrámu svého v Babyloně.
8 Jiné pak věci Joakimovy i ohavnosti jeho, kteréž
páchal, i což se nalézalo při něm, to vše zapsáno
jest v knize o králích Izraelských a Judských. I
kraloval Joachin syn jeho místo něho. 9 V osmi
letech byl Joachin, když kralovati počal, a kraloval

tři měsíce a deset dní v Jeruzalémě, a činil to, což
bylo zlého před očima Hospodinovýma. 10 Potom
pak po roce poslal král Nabuchodonozor, a dal ho
zavésti do Babylona s klénoty domu Hospodinova, a
ustanovil králem Sedechiáše, příbuzného jeho, nad
Judou a Jeruzalémem. 11 V jedenmecítma letech
byl Sedechiáš, když počal kralovati, a jedenáct let
kraloval v Jeruzalémě. 12 I činil to, což jest zlého před
očima Hospodina Boha svého, aniž se pokořil před
Jeremiášem prorokem mluvícím řeč Hospodinovu. 13
Nýbrž i Nabuchodonozorovi králi se zprotivil, jenž ho
byl přísahou zavázal skrze Boha, a zatvrdiv šíji svou,
urputně uložil v srdci svém, aby se nenavracoval
k Hospodinu Bohu Izraelskému. 14 Ano i všecka
knížata, kněží i lid v mnohá přestoupení se vydali,
podlé všech ohavností pohanských, a poškvrnili
domu Hospodinova, jehož byl posvětil v Jeruzalémě.
15 A když posílal Hospodin Bůh otců jejich k nim
posly své, ráno vstávaje a posílaje, proto že se
přívětivě měl k lidu svému a k příbytku svému: 16
Posmívali se poslům Božím, a pohrdali slovy jeho, a
za svůdce měli proroky jeho, až se rozpálila prchlivost
Hospodinova na lid jeho, tak aby nebylo žádného
uléčení. 17 I přivedl na ně krále Kaldejského, kterýž
zmordoval mládence jejich mečem v domě svatyně
jejich, a neodpustil mládenci ani panně, starci ani
kmeti. Všecky dal v ruku jeho. 18 K tomu i všecky
nádoby domu Božího, veliké i malé, i poklady domu
Hospodinova, i poklady královské i knížat jeho, všecko
zavezl do Babylona. 19 A vypálili dům Boží, a zbořili
zed Jeruzalémskou, též i všecky paláce v něm popálili,
ano i všelijaké klénoty drahé v něm zkazili. 20 A což
jich pozůstalo po meči, to převedl do Babylona, a byli
služebníci jeho i synů jeho, dokudž nekraloval král
Perský, 21 Aby se naplnila řeč Hospodinova skrze
ústa Jeremiášova, dokudž země nevykonala sobot
svých; po všecky dny, pokudž byla pustá, odpočívala,
až se vyplnilo sedmdesáte let. 22 Potom léta prvního
Cýra krále Perského, aby se naplnila řeč Hospodinova
skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha
Cýrova krále Perského. Kterýž dal provolati po všem
království svém, ano také i rozepsal, řka: 23 Toto
praví Cýrus král Perský: Všecka království země dal
mi Hospodin Bůh nebeský, a ten mi poručil, abych
mu vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu.
Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, Hospodin Bůh
jeho budiž s ním, a ať jde.

Ezdráš

1 Léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila
řeč Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil
Hospodin ducha Cýrova krále Perského, aby dal
provolati po všem království svém, ano také i rozepsal,
řka: **2** Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království
země dal mi Hospodin Bůh nebeský, a on mi poručil,
abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v
Judstvu. **3** Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho,
budiž Bůh jeho s ním, a nechať jde do Jeruzaléma,
kterýž jest v Judstvu, a staví dům Hospodina Boha
Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémě. **4**
Kdož by pak zůstal na kterémkoli místě, kdež jest
pohostinu, lidé místa toho ať mu pomohou stříbrem a
zlatem, statkem i hovady, mimo oběti dobrovolné k
domu Božímu, kterýž jest v Jeruzalémě. **5** I povstali
přední z čeledí otců z pokolení Judova a Beniaminova,
kněží také a Levítové i každý, číhož ducha vzbudil
Bůh, aby šli k stavení domu Hospodinova, kterýž
jest v Jeruzalémě. **6** Jimž všickni ti, kteříž bydlili
okolo nich, pomáhali nádobami stříbrnými a zlatými,
statkem i hovady, a věcmi drahými, mimo všecko,
což dobrovolně obětováno bylo. **7** Král také Cýrus
vydal nádoby domu Hospodinova, kteréž byl pobral
Nabuchodonozor z Jeruzaléma, a dal je byl do domu
Boha svého. **8** Vydal je pak Cýrus král Perský
skrze Mitridata správce nad poklady, kterýž je vyčtl
Sesbazarovi knížeti Judskému. **9** A tento jest počet
jejich: Medenic zlatých třidceti, medenic stříbrných
tisíc, nožů devětmecítma. **10** Koflíků zlatých třidceti,
koflíků stříbrných prostějších čtyři sta a deset, nádob
jiných na tisíce. **11** Všech nádob zlatých i stříbrných
pět tisíc a čtyři sta. Všecko to odnesl Sesbazar, když
se stěhoval lid zajatý z Babylona do Jeruzaléma.

2 Tito pak jsou lidé té krajiny, kteříž se z zajetí a
přestěhování toho brali, jakž je byl přestěhoval
Nabuchodonozor král Babylonský do Babylona,
a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva,
jeden každý do města svého, **2** Kteříž přišli s
Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Saraiášem,
Reelaiášem, Mardocheem, Bilsanem, Misparem,
Bigvajem, Rechumem a Baanou. Počet mužů z
lidu Izraelského: **3** Synů Farosových dva tisíce,
sto sedmdesáte dva. **4** Synů Sefatiášových tři sta
sedmdesáte dva. **5** Synů Arachových sedm set
sedmdesát pět. **6** Synů Pachat Moábových, synů
Jesue a Joábových dva tisíce, osm set a dvanácte.
7 Synů Elamových tisíc, dvě stě padesáte čtyři. **8**
Synů Zattuových devět set čtyřidceti pět. **9** Synů
Zakkai sedm set a šedesát. **10** Synů Báni šest set
čtyřidceti dva. **11** Synů Bebai šest set třimecítma.
12 Synů Azgadových tisíc, dvě stě dvamecítma. **13**
Synů Adonikamových šest set šedesáte šest. **14**
Synů Bigvai dva tisíce, padesáte šest. **15** Synů
Adinových čtyři sta padesáte čtyři. **16** Synů Aterových
z Ezechiáše devadesát osm. **17** Synů Bezai tři sta
třimecítma. **18** Synů Jorahových sto a dvanácte. **19**
Synů Chasumových dvě stě třimecítma. **20** Synů
Gibbarových devadesáte pět. **21** Synů Betlémských
sto třimecítma. **22** Mužů Netofatských padesáte šest.
23 Mužů Anatotských sto osmmecítma. **24** Synů
Azmavetských čtyřidceti dva. **25** Synů Kariatarimských,
Kafirských a Berotských sedm set čtyřidceti a tři.
26 Synů Ráma a Gabaa šest set jedenmecítma. **27**
Mužů Michmas sto dvamecítma. **28** Mužů z Bethel a
Hai dvě stě třimecítma. **29** Synů z Nébo padesáte
dva. **30** Synů Magbisových sto padesáte šest. **31**
Synů Elama druhého tisíc, dvě stě padesáte čtyři.
32 Synů Charimových tři sta dvadceti. **33** Synů
Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvadceti
pět. **34** Synů Jerecho tři sta čtyřidceti pět. **35** Synů
Senaa tři tisíce, šest set a třidceti. **36** Kněží, synů
Jedaiášových z domu Jesua, devět set sedmdesáte
tři. **37** Synů Immerových tisíc, padesáte dva. **38**
Synů Paschurových tisíc, dvě stě čtyřidceti sedm. **39**
Synů Charimových tisíc a sedmnácte. **40** Levítů, synů
Jesua a Kadmiele, synů Hodaviášových, sedmdesáte
čtyři. **41** Zpěváků, synů Azafových, sto dvadceti osm.
42 Synů vrátných, synů Sallumových, synů Aterových,
synů Talmonových, synů Akkubových, synů Chatita,
synů Sobai, všech sto třidceti devět. **43** Netinejských,
synů Zicha, synů Chasufa, synů Tabbaot, **44** Synů
Keros, synů Siaha, synů Fádon, **45** Synů Lebana,
synů Chagaba, synů Akkub, **46** Synů Chagab, synů
Samlai, synů Chanan, **47** Synů Giddel, synů Gachar,
synů Reaia, **48** Synů Rezin, synů Nekoda, synů
Gazam, **49** Synů Uza, synů Paseach, synů Besai, **50**
Synů Asna, synů Meunim, synů Nefusim, **51** Synů
Bakbuk, synů Chakufa, synů Charchur, **52** Synů
Bazlut, synů Mechida, synů Charsa, **53** Synů Barkos,
synů Sisera, synů Tamach, **54** Synů Neziach, synů
Chatifa, **55** Synů služebníků Šalomounových, synů
Sotai, synů Soferet, synů Feruda, **56** Synů Jaala, synů
Darkon, synů Giddel, **57** Synů Sefatiášových, synů
Chattil, synů Pocheret Hazebaim, synů Ami, **58** Všech
Netinejských a synů služebníků Šalomounových tři
sta devadesáte dva. **59** Tito také byli, kteříž šli z
Telmelach, Telcharsa, Cherub, Addan a Immer, ale
nemohli ukázati domu otců svých a semene svého,
že by z Izraele byli: **60** Synů Delaiášových, synů

Tobiášových, synů Nekodových šest set padesáte
dva. 61 A z synů kněžských synové Chabaiášovi,
synové Kózovi, synové Barzillai, kterýž pojav sobě
ze dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest
jménem jejich. 62 Ti vyhledávali zapsání o sobě,
chtíce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. Protož
zbaveni jsou kněžství. 63 A zapověděl jim Tirsata,
aby nejedli z věcí svatosvatých, dokudž by nestál
kněz s urim a thumim. 64 Všeho toho shromáždění
pospolu čtyřidceti a dva tisíce, tři sta šedesáte, 65
Kromě služebníků jejich, a děvek jejich, jichž bylo
sedm tisíc, tři sta třidceti sedm. A mezi nimi bylo
zpěváků a zpěvakyní dvě stě. 66 Koní jejich sedm
set třidceti šest, mezků jejich dvě stě čtyřidceti pět.
67 Velbloudů jejich čtyři sta třidceti pět, oslů šest
tisíc, sedm set a dvadceti. 68 Z knížat pak čeledí
otcovských, někteří, když přišli k domu Hospodinovu,
kterýž byl v Jeruzalémě, dobrovolně se oddavše, aby
stavěli dům Boží na gruntech jeho, 69 Vedlé možnosti
své dali náklad k dílu: Zlata jeden a šedesáte tisíc
drachem, stříbra pak pět tisíc liber, a sukní kněžských
sto. 70 A tak osadili se kněží i Levítové a někteří z
lidu, i zpěváci i vrátní a Netinejští v městech svých, i
všecken Izrael v městech svých.

3 Když pak nastal měsíc sedmý, a byli synové
Izraelští v městech, shromáždil se lid jednomyslně
do Jeruzaléma. 2 Tedy vstav Jesua syn Jozadakův s
bratřími svými kněžími, a Zorobábel syn Salatielův s
bratřími svými, vzdělali oltář Boha Izraelského, aby
obětovali na něm oběti zápalné, jakož psáno jest
v zákoně Mojžíše muže Božího. 3 A když postavili
oltář ten na základích jeho, ačkoli se obávali národů
jiných zemí, však obětovali na něm oběti zápalné
Hospodinu, oběti zápalné ráno i večer. 4 Drželi také
slavnost stánků, jakož psáno jest, obětujíce zápal na
každý den, vedlé počtu a vedlé obyčeje každého dne,
5 A potom obět zápalnou ustavičnou, i na novměsíce
i na každou slavnost Hospodinu posvěcenou, i od
každého dobrovolně obětujícího dobrovolnou obět
Hospodinu. 6 Od prvního dne toho měsíce sedmého
počali obětovati zápalů Hospodinu, ačkoli chrám
Hospodinův ještě nebyl založen. 7 I dali peníze
kameníkům a řemeslníkům, též potravy a nápoje i
oleje Sidonským a Tyrským, aby vezli dříví cedrové z
Libánu k moři Joppen, podlé povolení jim Cýra krále
Perského. 8 Léta pak druhého po jejich se navrácení k
domu Božímu do Jeruzaléma, měsíce druhého, začali
Zorobábel syn Salatielův, a Jesua syn Jozadakův,
i jiní bratří jejich kněží a Levítové a všickni, kteříž
byli přišli z toho zajetí do Jeruzaléma, a ustanovili
Levíty od dvadcítiletých a výše, aby přihlédali k dílu
domu Hospodinova. 9 A tak postaven jest Jesua,
synové jeho i bratří jeho, Kadmiel i synové jeho,
synové Judovi spolu, aby přihlédali k dílu při domě
Božím, potomci Chenadadovi, synové jejich i bratří
jejich Levítové. 10 A když zakládali grunty stavitelé
chrámu Hospodinova, postavili kněží zobláčené s
trubami, a Levíty, syny Azafovy s cymbály, aby chválili
Hospodina vedlé nařízení Davida krále Izraelského. 11
I prozpěvovali jedni po druhých, chválíce a oslavujíce
Hospodina, nebo dobrý jest, a že na věky trvá
milosrdenství jeho nad Izraelem. Všecken také lid
prokřikoval hlasem velikým, chválíce Hospodina, proto
že založen byl dům Hospodinův. 12 Mnozí pak z kněží
a z Levítů i z knížat čeledí otcovských, starci, kteříž
byli viděli prvnější dům, když zakládali tento dům před
očima jejich, plakali hlasem velikým. Mnozí nazpět
prokřikovali s radostí hlasem velikým, 13 Tak že lid
nemohl rozeznati hlasu prokřikování radostného od
hlasu plačícího lidu; nebo lid ten prokřikoval hlasem
velikým, a hlas ten slyšán byl daleko.

4 Uslyšavše pak nepřátelé Judovi a Beniaminovi,
že by ti, kteříž přestěhováni byli, stavěli chrám
Hospodinu Bohu Izraelskému, 2 Přistoupili k
Zorobábelovi a k knížatům čeledí otcovských, a řekli
jim: Budeme s vámi stavěti; nebo jako i vy hledati
budeme Boha vašeho, jemuž i oběti obětujeme ode
dnů Esarchaddona krále Assyrského, kterýž nás sem
uvedl. 3 Tedy řekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata
čeledí otcovských z Izraele: Ne vám, ale nám náleží
stavěti dům Bohu našemu; nebo my sami stavěti
budeme Hospodinu Bohu Izraelskému, jakž přikázal
nám král Cýrus, král Perský. 4 A však lid té krajiny
zemdléval ruce lidu Judského, a odhrožovali je, aby
nestavěli. 5 Anobrž i najímali proti nim rádce, aby rušili
rady jejich, po všecky dny Cýra krále Perského, až do
kralování Daria krále Perského. 6 Nebo když kraloval
Asverus, při začátku kralování jeho sepsali žalobu
proti obyvatelům Judským a Jeruzalémským. 7 (Tak
jako za dnů Artaxerxa psal Bislam, Mitridates, Tabel a
jiní tovaryši jeho k Artaxerxovi králi Perskému.) Písmo
pak listu toho psáno bylo Syrsky, i vykládáno Syrsky. 8
Rechum totiž kancléř a Simsai písař napsali jeden list
proti Jeruzalému Artaxerxovi králi, takový: 9 Rechum
kancléř a Simsai písař i jiní tovaryši jejich, Dinaiští
a Afarsatchaiští, Tarpelaiští, Afarzaiští, Arkevaiští,
Babylonští, Susanechaiští, Dehavejští a Elmaiští, 10
I jiní národové, kteréž byl převedl Asnapar veliký
a slavný, a rozsadil v městech Samařských, a jiní
za řekou, i Cheenetští, 11 (Tento jest přípis listu,

kterýž poslali k Artaxerxovi králi), služebníci tvoji,
lidé za řekou a Cheenetští. 12 Známo buď králi,
že Židé, kteříž se vrátili od tebe, přišedše k nám
do Jeruzaléma, město odporné a škodlivé stavějí,
i zdi dělají, a základy spojují. 13 Protož nyní buď
vědomo králi, bude-li to město vystaveno, a zdi
dodělány, platuť, cla a úroku dávati nebudou, a tak
komoře královské újma bude. 14 Nyní tedy poněvadž
dobrodiní paláce užíváme, na obnažování krále
neslušelo se nám dívati. Tou příčinou poslali jsme a
oznámili to králi, 15 Aby dal hledati v knihách kronik
otců svých, a najdeš v nich, i zvíš, že město to jest
město odporné a škodlivé králům i krajinám, a že se
v něm puntovávají od starodávna, pročež to město
prvé zkaženo bylo. 16 Nadto známoť činíme králi,
že bude-li to město vystaveno, a zdi dodělány, tedy
vládařství za řekou míti nebudeš. 17 Tedy odeslal
odpověd král Rechumovi kancléři a Simsaiovi písaři
i jiným tovaryšům jejich, kteříž bydlili v Samaří, a
jiným za řekou v Selam i v Cheet: 18 Psání, kteréž
jste k nám poslali, zjevně čteno jest přede mnou.
19 Protož rozkázal jsem, aby hledali. I nalezli, že to
město zdávna povstává proti králům, a zprotivování i
puntování bývají v něm. 20 Nadto i králové mocní
že bývali v Jeruzalémě, a panovali nade vším, co
jest za řekou, jimž platové, cla a úrok dáván býval.
21 Protož nyní přikažte, ať jest zastaveno mužům
těm, aby to město nebylo staveno, dokudž by ode
mne poručeno nebylo. 22 Hleďtež pak, abyste se v té
věci nemýlili, a ať skrze to nezroste něco zlého na
škodu králům. 23 Když pak ten přípis listu Artaxerxa
krále čten byl před Rechumem a Simsaiem písařem a
tovaryši jejich, odešli rychle do Jeruzaléma k Židům, a
zastavili jim mocí a silou. 24 A tak přetrženo jest dílo
domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémě, a stálo tak až
do druhého léta kralování Daria krále Perského.

5 Toho času prorokoval Aggeus prorok a Zachariáš
syn Iddo, proroci, Židům, kteříž byli v Judstvu a
v Jeruzalémě, ve jménu Boha Izraelského mluvíce
k nim. 2 Tedy povstavše Zorobábel syn Salatielův,
a Jesua syn Jozadakův, počali zase stavěti domu
Božího, kterýž jest v Jeruzalémě, a byli s nimi proroci
Boží, pomáhajíce jim. 3 Téhož času přišel k nim
Tattenai, vývoda za řekou, a Setarbozenai, i tovaryši
jejich, kteříž takto k nim řekli: Kdo vám poručil dům
tento stavěti a zdi tyto dělati? 4 Tedy jsme jim řekli
takto, ano i ty muže, kteří to stavení dělali, jmenovali.
5 Nad staršími pak Židovskými byla ochrana Boha
jejich, tak že nepřekazili jim, dokudž ta věc nepřišla
před Daria, jehož tehdáž odpověd přinesli o té věci. 6
Přípis listu, kterýž poslal Tattenai vývoda za řekou, a
Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteříž
byli za řekou, k Dariovi králi. 7 List poslali jemu, a
takto bylo psáno v něm: Dariovi králi pokoj všeliký.
8 Známo buď králi, že jsme přišli do Judské krajiny
k domu Boha velikého. Kterýžto stavějí kamením
velikým, a dříví kladou do stěn, a dílo to spěšně se
staví, a daří se v rukou jejich. 9 Tedy otázali jsme se
těch starších, a takto jsme jim řekli: Kdo vám poručil
stavěti dům tento, a zdi tyto dělati? 10 Ano i na jména
jejich ptali jsme se jich, abychom oznámili tobě, a
napsali jména mužů těch, kteříž jsou přední mezi nimi.
11 Těmito pak slovy nám odpověděli, řkouce: My jsme
služebníci Boha nebe a země, a stavíme dům, kterýž
byl ustaven prvé před mnohými lety, jejž byl veliký
král Izraelský stavěl i dokonal. 12 Ale potom, když
popudili otcové naši Boha nebeského, vydal je v ruku
Nabuchodonozora krále v Babyloně, Kaldejského,
kterýž dům tento zbořil, a lid převedl do Babylona. 13
A však léta prvního Cýra krále Babylonského, Cýrus
král rozkázal, aby tento Boží dům byl staven. 14
Nadto i nádoby domu Božího zlaté a stříbrné, kteréž
byl Nabuchodonozor vynesl z chrámu, jenž byl v
Jeruzalémě, a vnesl je do chrámu Babylonského, i ty
vynesl Cýrus král z chrámu Babylonského, a dány
jsou Sesbazarovi, jehož byl vývodou ustanovil. 15 A
poručil mu, řka: Nádoby tyto vezma, odejdi a slož je
v chrámě, kterýž jest v Jeruzalémě, a dům Boží ať
stavějí na místě jeho. 16 Tedy Sesbazar ten přišed,
založil grunty domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémě,
a od toho času až po dnes staví se, a ještě není
dokonán. 17 Nyní tedy jestli se za dobré králi vidí,
nechť se pohledá mezi poklady královskými, kteříž
jsou tam v Babyloně, jest-li tak, že by Cýrus král
poručil, aby staven byl dům Boží tento, kterýž jest v
Jeruzalémě. Potom vůli královskou nechť nám pošle
o té věci.

6 Tedy král Darius rozkázal, aby hledali v bibliotéce,
mezi poklady složenými v Babyloně. 2 I nalezena
jest v Achmeta na hradě, kterýž jest v Médské krajině,
jedna kniha, a takto zapsána byla v ní pamět: 3 Léta
prvního Cýra krále Cýrus král rozkázal: Dům Boží,
kterýž byl v Jeruzalémě, ať jest v městě staven na
místě, kdež se obětují oběti, a grunty jeho ať vzhůru
ženou, zvýší loktů šedesáti, a zšíří loktů šedesáti, 4
Třmi řady z kamení velikého, a řad z dříví nového,
náklad pak z domu královského bude dáván. 5
Nadto nádobí domu Božího zlaté i stříbrné, kteréž
Nabuchodonozor byl pobral z chrámu, jenž byl v
Jeruzalémě, a byl je přenesl do Babylona, ať zase

navrátí, aby se dostalo do chrámu Jeruzalémského
na místo své, a složeno bylo v domě Božím. 6 Protož
nyní, ty Tattenai, vývodo za řekou, Setarbozenai s
tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteříž jste za řekou,
ustupte odtud. 7 Nechte jich při díle toho domu
Božího. Vůdce Židovský a starší jejich nechať ten
dům Boží stavějí na místě jeho. 8 Ode mne také
poručeno jest o tom, co byste měli činiti s staršími
Židovskými při stavení toho domu Božího, totiž, aby z
zboží královského, z důchodů, jenž jsou za řekou,
bez meškání náklad dáván byl mužům těm, aby dílo
nemělo překážky. 9 A to, čehož by bylo potřebí, buď
volků aneb skopců i beránků k zápalným obětem
Boha nebeského, obilé, soli, vína i oleje, jakž by
rozkázali kněží Jeruzalémští, nechť se jim dává na
každý den, a to beze všeho podvodu, 10 Aby měli
z čeho obětovati vůni příjemnou Bohu nebeskému,
a aby se modlili za život krále i za syny jeho. 11
Nadto ode mne jest rozkázáno: Kdož by koli zrušil
přikázaní toto, aby vybořeno bylo z domu jeho dřevo,
a zdviženo bylo, na němž by oběšen byl, a dům
jeho ať jest hnojištěm pro takovou věc. 12 Bůh pak,
jehož jméno tam přebývá, zkaziž všelikého krále i
lid, kterýž by vztáhl ruku svou k změnění toho, a
zkáze toho domu Božího, jenž jest v Jeruzalémě. Já
Darius přikazuji sám, bez meškání ať se stane. 13
Tedy Tattenai, vývoda za řekou, a Setarbozenai s
tovaryši svými vedlé toho, jakž rozkázal Darius král,
tak učinili bez meškání. 14 I stavěli starší Židovští, a
šťastně se jim vedlo vedlé proroctví Aggea proroka,
a Zachariáše syna Iddova. Stavěli tedy a dokonali
z rozkázaní Boha Izraelského, a z rozkázaní Cýra
a Daria, a Artaxerxa krále Perského. 15 A dokonán
jest ten dům k třetímu dni měsíce Adar, a ten byl
rok šestý kralování Daria krále. 16 Tedy synové
Izraelští, kněží a Levítové, i jiní, kteříž byli přišli z
převedení, posvětili toho domu Božího s radostí.
17 A obětovali při posvěcení toho Božího domu sto
telat, skopců dvě stě, beránků čtyři sta, a kozlů k
oběti za hřích za všecken Izrael dvanáct, vedlé počtu
pokolení Izraelského. 18 I postavili kněží v třídách
jejich, a Levíty v pořádcích jejich při službě Boží v
Jeruzalémě, jakož psáno jest v knize Mojžíšově. 19
Slavili také ti, kteříž se vrátili z přestěhování, velikunoc
čtrnáctého dne měsíce prvního. 20 Nebo očistili se
byli kněží a Levítové jednomyslně. Všickni čistí byli,
a obětovali beránka velikonočního za všecky, jenž
zajati byli, i za bratří své kněží, i sami za sebe.
21 A jedli synové Izraelští, kteříž se byli navrátili z
přestěhování, i každý, kdož odděliv se od poškvrnění
pohanů země, připojil se k nim, aby hledal Hospodina
Boha Izraelského. 22 Drželi také slavnost přesnic za
sedm dní s veselím, proto že je rozveselil Hospodin, a
obrátil srdce krále Assyrského k nim, aby jich posilnil
v díle domu Božího, Boha Izraelského.

7 Po těch pak věcech, za kralování Artaxerxa krále
Perského, Ezdráš syn Saraiáše, syna Azariášova,
syna Helkiášova, 2 Syna Sallumova, syna Sádochova,
syna Achitobova, 3 Syna Amariášova, syna
Azariášova, syna Meraiotova, 4 Syna Zerachiášova,
syna Uzi, syna Bukki, 5 Syna Abisuova, syna
Fínesova, syna Eleazarova, syna Aronova, kněze
nejvyššího, 6 Tento Ezdráš vyšel z Babylona, a
byl člověk zběhlý v zákoně Mojžíšově, kterýž dal
Hospodin Bůh Izraelský, a dal mu král podlé toho,
jakž ruka Hospodina Boha jeho byla s ním, všecko,
zač ho koli žádal. 7 Vyšli také synové Izraelští a
kněží, i Levítové a zpěváci, vrátní a Netinejští do
Jeruzaléma, léta sedmého Artaxerxa krále. 8 A přišel
do Jeruzaléma pátého měsíce. Tenť jest rok sedmý
krále Daria. 9 Prvního zajisté dne měsíce prvního
vyšel z Babylona, a prvního dne měsíce pátého přišel
do Jeruzaléma s pomocí Boha svého. 10 Nebo Ezdráš
byl uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinův
i plnil jej, a aby učil lid Izraelský ustanovením a
soudům. 11 Tento pak jest přípis listu, kterýž dal
král Artaxerxes Ezdrášovi knězi umělému v zákoně,
zběhlému v těch věcech, kteréž přikázal Hospodin,
a v ustanoveních jeho v Izraeli: 12 Artaxerxes, král
nad králi, Ezdrášovi knězi umělému v zákoně Boha
nebeského, muži zachovalému i Cheenetským. 13
Ode mne jest přikázáno, kdož by koli v království
mém z lidu Izraelského, a z kněží jeho i z Levítů,
dobrovolně jíti chtěl s tebou do Jeruzaléma, aby šel.
14 Poněvadž jsi od krále a sedmi rad jeho poslán,
abys dohlédal k Judstvu a k Jeruzalému podlé zákona
Boha svého, kterýž máš v ruce své, 15 A abys donesl
stříbro a zlato, kteréž král a rady jeho dobrovolně
obětovali Bohu Izraelskému, jehož příbytek jest v
Jeruzalémě, 16 A všecko stříbro a zlato, kteréhož bys
dostal ve vší krajině Babylonské u těch, kteříž by z lidu
dobrovolně co obětovati chtěli, i s kněžími, kteříž by
dobrovolně obětovali k domu Boha svého, kterýž jest
v Jeruzalémě, 17 Abys rychle nakoupil za to stříbro
telat, skopců, beránků s suchými i mokrými obětmi
jejich, a obětoval je na oltáři domu Boha vašeho v
Jeruzalémě. 18 A což se koli tobě a bratřím tvým za
dobré viděti bude, s ostatkem stříbra a zlata učiniti,
vedlé vůle Boha vašeho učiňte. 19 Nádoby pak,
kteréžť jsou dány k službě domu Boha tvého, navrať
před Bohem v Jeruzalémě, 20 I jiné věci přináležející

k domu Boha tvého. A což by bylo potřebí dáti, dáš z
komory královské. 21 A já, já Artaxerxes král poručil
jsem všechněm výběrčím, kteříž jste za řekou, aby
všecko, čehož by koli žádal od vás Ezdráš kněz, učitel
zákona Boha nebeského, rychle se stalo, 22 Až do
sta centnéřů stříbra, a až do sta měr pšenice, a až do
sta sudů vína, a až do sta tun oleje, a soli bez míry.
23 Což by koli bylo z rozkazu Boha nebeského, nechť
rychle spraví k domu Boha nebeského. Nebo proč
má býti prchlivost jeho proti království královu i synům
jeho? 24 Také vám oznamujeme, aby na žádného
z kněží a Levítů, zpěváků, vrátných, Netinejských
a služebníků v domě Boha toho, platu, cla a úroku
žádný úředník nevzkládal. 25 Přesto, ty Ezdráši, podlé
moudrosti Boha svého, kterouž jsi obdařen, nařídíš
soudce a rádce, kteříž by soudili všecken lid, jenž
jest za řekou, ze všech, kteříž povědomi jsou zákona
Boha tvého. A kdo by neuměl, budete učiti. 26 Kdož by
pak koli neplnil zákona Boha tvého a zákona králova,
ať se i hned soud vynese o něm, buď k smrti, buďto
k vypovědění jeho, neb aby na statku pokutován
byl, aneb vězením trestán. 27 Požehnaný Hospodin
Bůh otců našich, kterýž dal to srdce královo, aby
zvelebil dům Hospodinův, kterýž jest v Jeruzalémě,
28 A naklonil ke mně milosrdenstvím krále i rad
jeho, i všech mocných knížat královských. Protož
já posilněn jsa rukou Hospodina Boha svého nade
mnou, shromáždil jsem z lidu Izraelského přednější,
kteříž by šli se mnou.

8 Tito jsou pak přednější po čeledech svých
otcovských, a rod těch, kteříž vyšli se mnou za
kralování Artaxerxa krále z Babylona: 2 Z synů
Fínesových Gersom, z synů Itamarových Daniel, z
synů Davidových Chattus. 3 Z synů Sechaniášových,
jenž byl z synů Farosových, Zachariáš, a s ním počet
mužů sto a padesáte. 4 Z synů Pachat Moábových
Eliehoenai syn Zerachiášův, a s ním dvě stě mužů. 5
Z synů Sechaniášových syn Jachazielův, a s ním tři
sta mužů. 6 Z synů Adinových Ebed syn Jonatanův,
a s ním padesát mužů. 7 Z synů pak Elamových
Izaiáš syn Ataliášův, a s ním sedmdesát mužů. 8
Z synů Sefatiášových Zebadiáš syn Michaelův, a s
ním osmdesáte mužů. 9 Z synů Joábových Abdiáš
syn Jechielův, a s ním dvě stě a osmnácte mužů.
10 Z synů Selomitových syn Josifiášův, a s ním
sto a šedesáte mužů. 11 Z synů Bebai Zachariáš
syn Bebai, a s ním osmmecítma mužů. 12 Z synů
Azgadových Jochanan syn Hakatanův, a s ním sto a
deset mužů. 13 Z synů Adonikamových poslednějších,
jichž jména jsou tato: Elifelet, Jehiel, Semaiáš, a s
ním šedesáte mužů. 14 Z synů Bigvai Utai a Zabbud,
a s nimi sedmdesáte mužů. 15 Shromáždil jsem
je pak u potoku, kterýž vpadá do Ahavy, a leželi
jsme tu tři dni. Potom přehlédal jsem lid a kněží,
a z synů Léví nenašel jsem tu žádného. 16 Protož
poslal jsem Eliezera, Ariele, Semaiáše, Elnatana,
Jariba, Elnatana, Nátana, Zachariáše a Mesullama,
přednější, a Joiariba a Elnatana, muže učené, 17 A
rozkázal jsem jim k Iddovi, knížeti v Chasifia místě, a
naučil sem je, jak by měli mluviti k Iddovi, Achivovi
a Netinejským v Chasifia místě, aby nám přivedli
služebníky domu Boha našeho. 18 I přivedli nám s
pomocí Boží muže rozumného z synů Moholi, syna
Léví, syna Izraelova, a Serebiáše s syny jeho, a bratří
jeho osmnácte, 19 A Chasabiáše, a s ním Izaiáše z
synů Merari, bratří jeho a synů jejich dvadceti. 20 Z
Netinejských pak, kteréž byl zřídil David a knížata
k službě Levítům, dvě stě a dvadceti Netinejských.
A ti všickni ze jména vyčteni byli. 21 Tedy vyhlásil
jsem tu půst u řeky Ahava, abychom se ponižovali
před Bohem svým, a hledali od něho cesty přímé
sobě a dítkám svým, i všemu jmění našemu. 22 Nebo
styděl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby
nás bránili před nepřátely na cestě; nebo jsme byli
pravili králi, řkouce: Ruka Boha našeho jest nade
všemi, kteříž ho hledají upřímě, ale moc a prchlivost
jeho proti všechněm, kteříž ho opouštějí. 23 A když
jsme se postili a hledali v tom Boha svého, tedy
vyslyšel nás. 24 Oddělil jsem pak přednějších kněží
dvanácte: Serebiáše, Chasabiáše, a s nimi z bratří
jejich deset. 25 I odvážil jsem jim stříbro a zlato, a to
nádobí, obět domu Boha našeho, kterouž obětovali
král i rady jeho, i knížata jeho a všecken lid Izraelský,
což se ho našlo. 26 Odvážil jsem, pravím, do rukou
jejich stříbra šest set centnéřů a padesát, a nádobí
stříbrného sto centnéřů, a zlata sto centnéřů, 27 A
koflíků zlatých dvadceti, každý v tisíc drachem, a dvě
nádoby z mosazi nejlepší, tak vzácné jako zlato. 28
Potom jsem jim řekl: Vy jste posvěceni Hospodinu, i
tyto nádoby posvěceny jsou, a to stříbro i zlato jest
obět dobrovolná Hospodinu Bohu otců vašich. 29
Pilni toho buďte a ostříhejte, až to i odvážíte před
kněžími přednějšími a Levíty, i předními z čeledí
otcovských z Izraele v Jeruzalémě v pokojích domu
Hospodinova. 30 A tak přijali kněží a Levítové váhu
stříbra, zlata a nádobí, aby donesli do Jeruzaléma, do
domu Boha našeho. 31 Zatím hnuli jsme se od řeky
Ahava, dvanáctého dne měsíce prvního, abychom
se brali do Jeruzaléma, a ruka Boha našeho byla s
námi, a vytrhla nás z ruky nepřátel a úkladníků na
cestě. 32 I přišli jsme do Jeruzaléma, a pobyli jsme

tu tři dni. 33 Čtvrtého pak dne odváženo jest stříbro
a zlato, a nádobí to v domě Boha našeho k ruce
Meremota syna Uriáše kněze, s nímž byl Eleazar
syn Fínesův, a pomocníci jejich Jozabad syn Jesua,
a Noadiáš syn Binnui, Levítové, 34 Vše v počtu a
váze, a zapsána jest všecka ta váha toho času. 35
Vrátivše se pak z zajetí ti, kteříž byli přestěhováni,
obětovali zápaly Bohu Izraelskému, volků dvanáct
za všecken lid Izraelský, skopců devadesát a šest,
beránků sedmdesát a sedm, kozlů za hřích dvanáct,
vše v obět zápalnou Hospodinu. 36 I dali výpovědi
královy vládařům královským i vývodám za řekou.
Kteříž pomocni byli lidu i domu Božímu.

9 A když se to vykonalo, přistoupili ke mně
knížata, řkouce: Neoddělil se lid Izraelský,
ani kněží a Levítové od národů zemí, ale
činí podlé ohavností Kananejských, Hetejských,
Ferezejských, Jebuzejských, Ammonitských,
Moábských, Egyptských a Amorejských. 2 Nebo
nabrali sobě a synům svým dcer jejich, a smísili se
símě svaté s národy zemí, a knížata a vrchnost
první byla v tom přestoupení. 3 Kteroužto věc když
jsem uslyšel, roztrhl jsem roucho své i plášť, a
trhal jsem vlasy s hlavy své i z brady, a seděl jsem
zděšený. 4 I shromáždili se ke mně všickni, třesoucí
se před řečmi Boha Izraelského pro přestoupení lidu
přestěhovaného, já pak seděl jsem zděšený, až do
oběti večerní. 5 Ale v čas oběti večerní vstal jsem od
trápení svého, maje na sobě roucho roztržené i plášť
svůj, a klekl jsem na kolena svá, rozprostíraje ruce
své k Hospodinu Bohu svému. 6 A řekl jsem: Bože
můj, stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože můj,
tváři své k tobě; nebo nepravosti naše rozmnožily se
nad hlavou, a provinění naše vzrostlo až k nebi. 7
Ode dnů otců našich u veliké jsme vině až do tohoto
dne, a pro nepravosti naše vydáni jsme my, králové
naši i kněží naši v ruku králů zemí pod meč, v zajetí a
v loupež, a v zahanbení tváři, tak jakž se to nyní děje.
8 Teď pak rychle stala se nám milost od Hospodina
Boha našeho, že zanechal nám ostatků, a dal nám
obydlí na místě svatém, aby osvítil oči naše Bůh náš,
a dal nám maličké povydchnutí od služby naší. 9
Nebo ač jsme byli služebníci, však nenechal nás Bůh
náš v porobě naší, ale naklonil k nám milostí krále
Perské, dav nám život, abychom vyzdvihli dům Boha
našeho, a zase obnovili pustiny jeho, nýbrž ohradil
nás v Judstvu a v Jeruzalémě. 10 Nyní tedy což díme,
ó Bože náš, po těch věcech, poněvadž jsme opustili
přikázaní tvá, 11 Kteráž jsi vydal skrze služebníky
své proroky, řka: Země ta, do kteréž jdete, abyste
jí dědičně vládli, jest země nečistá, pro nečistotu
národů těch zemí, pro ohavnosti jejich, kterýmiž ji
naplnili všudy naskrze v nečistotě své. 12 Protož
nyní dcer vašich nedávejte synům jejich, a dcer jejich
nebeřte synům vašim, a nehledejte pokoje jejich a
dobrého jejich, až na věky, abyste se zmocnili, a jedli
dobré věci země, a k dědičnému vládařství zanechali
ji synům svým až na věky. 13 Po všech pak těch
věcech, kteréž na nás přišly pro zlé skutky naše, a
pro veliké naše provinění, poněvadž ty, Bože náš,
netrestal jsi nás podlé nepravostí našich, a dal jsi nám
vysvobození takové, 14 Opět-liž bychom rušiti měli
tvá přikázaní, a přízniti se s národy těmito ohavnými?
Zdaliž bys se zůřivě nehněval na nás, až bys nás do
konce vyhladil, tak že by žádný nezůstal a neušel?
15 Hospodine Bože Izraelský, ty jsi spravedlivý; nebo
jsme pozůstali ostatkové, jakž se to vidí dnešního
dne. Aj, my jsme před tebou s proviněním svým, ač
bychom neměli postavovati se před tváří tvou pro
věci takové.

10 Když se pak Ezdráš, padna před domem Božím,
tak modlil a vyznával s pláčem, sešel se k němu
z lidu Izraelského zástup velmi veliký mužů i žen i
dětí. A když plakal lid pláčem velikým, 2 Tedy mluvil
Sechaniáš syn Jechielův z synů Elamových, a řekl
Ezdrášovi: Myť jsme zhřešili proti Bohu svému, že
jsme pojímali ženy cizozemky z národů zemí, a však
vždy Izrael může míti naději při té věci. 3 Nyní tedy
vejděme v smlouvu s Bohem svým, zapudíce všecky
ženy i syny jejich podlé rady Páně a těch, jenž se
třesou před přikázaním Boha našeho, a tak podlé
zákona ať se stane. 4 Vstaň, nebo na tobě jest ta
věc, a my budeme při tobě. Posilň se a učiň tak. 5
I vstal Ezdráš a zavázal přísahou přednější kněží
a Levíty a všecken lid Izraelský, aby tak učinili. I
přisáhli. 6 A vstav Ezdráš od domu Božího, odšel do
pokojíka Jochananova, syna Eliasibova, i všel tam,
a nejedl chleba, ani vody nepil; nebo zámutek měl
pro přestoupení těch, jenž se přestěhovali. 7 Zatím
dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémě všechněm
přestěhovaným, aby se shromáždili do Jeruzaléma, 8
Kdo by pak koli nepřišel ve třech dnech, podlé rady
knížat a starších, aby všecken statek svůj propadl, a
sám odloučen byl od shromáždění přestěhovaných.
9 A protož shromáždili se všickni muži Judští i
Beniamin do Jeruzaléma ke dni třetímu, dvadcátého
dne měsíce, (a ten měsíc byl devátý). I seděl všecken
lid na ulici domu Božího, třesouce se pro tu věc
i pro déšť. 10 Tedy vyvstal Ezdráš kněz a řekl k
nim: Vy jste zhřešili, že jste pojímali ženy cizozemky,

abyste přidali k provinění lidu Izraelského. **11** Protož
již vyznejte se Hospodinu Bohu otců svých, a čiňte
vůli jeho, a oddělte se od národů cizích, i od žen
cizozemek. **12** I odpovědělo všecko to shromáždění,
a řekli hlasem velikým: Podlé slova tvého povinni
jsme tak učiniti. **13** Ale lidu mnoho jest, a prška, a
nemůžeme vně státi. K tomu není ta práce jednoho
dne ani dvou, nebo mnoho jest nás, kteříž jsme v
tom přestoupili. **14** Nechť jsou postavena, prosíme,
knížata naše ze všeho shromáždění, a kdož koli
jest v městech našich, kterýž pojal ženy cizozemky,
ať přijde v čas uložený, a s nimi starší z jednoho
každého města i soudcové jejich, až bychom tak
odvrátili hněv prchlivosti Boha našeho od sebe pro
tu věc. **15** Takž Jonatan syn Azahelův, a Jachziáš
syn Tekue, postaveni byli nad tím, Mesullam pak a
Sabbetai, Levítové, pomáhali jim. **16** Tedy učinili tak
při těch, jenž přestěhováni byli. I odděleni jsou Ezdráš
kněz a muži přední čeledí otcovských po domích
otců svých, všickni ti ze jména, a zasedli prvního dne
měsíce desátého, aby to vyhledali. **17** Což i konali
při všech mužích, kteříž byli pojali ženy cizozemky,
až do prvního dne prvního měsíce. **18** Našli se pak
z synů kněžských, jenž zpojímali ženy cizozemky
tito: Z synů Jesua syna Jozadakova, a z bratří jeho:
Maaseiáš, Eliezer, Jarib a Gedaliáš. **19** Ale povolili,
aby zapudili ženy své. A ti, kteříž provinili, obětovali
skopce z stáda za vinu svou. **20** A z synů Immer:
Chanani a Zebadiáš. **21** Z synů Charim: Maaseiáš,
Eliah, Semaiáš, Jechiel a Uziáš. **22** Z synů Paschur:
Elioenai, Maaseiáš, Izmael, Natanael, Jozabad a
Elasa. **23** A z Levítů: Jozabad, Simei, Kelaiáš, (jenž
jest Kelita), Petachiáš, Juda a Eliezer. **24** Z zpěváků
pak Eliasib, a z vrátných Sallum, Telem a Uri. **25**
A z lidu Izraelského, z synů Faresových: Ramiáš,
Jeziáš, Malkiáš, Miamin, Eleazar, Malkiáš a Benaiáš.
26 Z synů Elamových: Mataniáš, Zachariáš, Jechiel,
Abdi, Jeremot a Eliah. **27** Z synů Zattu: Elioenai,
Eliasib, Mataniáš, Jeremot, Zabad, a Aziza. **28** Též z
synů Bebai: Jochanan, Chananiáš, Zabbai, Atlai. **29** Z
synů Báni: Mesullam, Malluch, Adaiáš, Jasub, Seal,
Jeramot. **30** Z synů Pachat Moábových: Adna a Chélal,
Benaiáš, Maaseiáš, Mataniáš, Bezaleel, Binnui a
Manasse. **31** Z synů Charimových: Eliezer, Isiáš,
Malkiáš, Semaiáš, Simeon, **32** Beniamin, Malluch,
Semariáš. **33** Z synů Chasumových: Mattenai, Mattata,
Zabad, Elifelet, Jeremai, Manasses, Simei. **34** Z
synů Báni: Maadai, Amram, Uel, **35** Benaiáš, Bediáš,
Keluhu, **36** Vaniáš, Meremot, Eliasib, **37** Mattaniáš,
Mattenai, Jaasav, **38** Báni, Binnui, Simei, **39** Selemiáš,
Nátan a Adaiáš, **40** Machnadbai, Sasai, Sarai, **41**
Azarel, Selemiáš, Semariáš, **42** Sallum, Amariáš a
Jozef. **43** Z synů Nébových: Jehiel, Mattitiáš, Zabad,
Zebina, Jaddav, Joel a Benaiáš. **44** Ti všickni pojali
byli ženy cizozemky, a byly z těch žen některé, že i
děti zplodily.

Nehemiáš

1 Slova Nehemiáše syna Chachaliášova. I stalo se
měsíce Kislev léta dvadcátého, když jsem byl na
hradě Susan, **2** Že přišel Chanani, jeden z bratří
mých, s některými muži z Judstva. Kterýchžto vzeptal
jsem se na Židy, na ostatky pozůstalé z zajetí a na
Jeruzalém. **3** I řekli mi: Ostatkové ti, kteříž pozůstali
z zajetí tam v té krajině, jsou u velikém nátisku a v
pohanění, nadto i zed Jeruzalémská rozbořena jest,
a brány jeho ohněm zkaženy. **4** Kterážto slova když
jsem uslyšel, sedna plakal jsem a kvílil za několik dní,
a postil jsem se, i modlil před Bohem nebeským. **5** A
řekl jsem: Prosím, Hospodine Bože nebeský, silný,
veliký a hrozný, ostříhající smlouvy a milosrdenství
těm, jenž tě milují, a ostříhají přikázaní tvých, **6** Budiž,
prosím, ucho tvé nakloněné, a oči tvé otevřené,
abys slyšel modlitbu služebníka svého, kterouž já
se modlím před tebou nyní dnem i nocí za syny
Izraelské, služebníky tvé, a vyznávám hříchy synů
Izraelských, jimiž jsme hřešili proti tobě. Já také i dům
otce mého hřešili jsme. **7** Zpronevěřili jsme se tobě,
a neostříhali jsme přikázaní a ustanovení a soudů,
kteréž jsi vydal skrze Mojžíše služebníka svého. **8**
Budiž pamětliv, prosím, na slovo, kteréž jsi přikázal
Mojžíšovi služebníku svému, řka: Vy přestoupíte,
já pak rozptýlím vás mezi národy. **9** Ale když se
obrátíte ke mně, a budete ostříhati přikázaní mých,
a plniti je, by pak někteří z vás až na kraj světa
zahnáni byli, i odtud shromáždím je, a přivedu je
zase na místo, kteréž jsem vyvolil, aby tam přebývalo
jméno mé. **10** Však tito jsou služebníci tvoji a lid tvůj,
kteréž jsi vykoupil mocí svou převelikou, a rukou
svou přesilnou. **11** Prosím, ó Hospodine, nechť jest
nakloněné ucho tvé k modlitbě služebníka tvého, a k
modlitbě služebníků tvých, kteříž žádají báti se jména
tvého, a dej šťastný prospěch, prosím, služebníku
svému dnes, nakloně k němu lítostí člověka toho. Já
pak byl jsem šeňkéřem královským.

2 Tedy stalo se měsíce Nísan léta dvadcátého
Artaxerxa krále, když víno stálo před ním, že vzav
víno, podal jsem ho králi. Nebýval jsem pak smuten
před ním. **2** Pročež mi řekl král: Proč oblíčej tvůj
smutný jest, poněvadž nestůněš? Jiného není, než
sevření srdce. Pročež ulekl jsem se velmi velice.
3 A řekl jsem králi: Král na věky buď živ. Kterak
nemá býti smutný oblíčej můj, když město to, kdež
jsou hrobové otců mých, zpuštěno jest, a brány jeho
ohněm zkaženy? **4** Opět mi řekl král: Čeho žádáš?
Mezi tím modlil jsem se Bohu nebeskému. **5** Potom
řekl jsem králi: Zdá-liť se za dobré králi, a jestliže má
lásku služebník tvůj u tebe, žádám, abys mne poslal
do Judstva, do města, kdež jsou hrobové otců mých,
abych je zase vystavěl. **6** Ještě mi řekl král (královna
pak seděla podlé něho): Dlouho-li budeš na té cestě,
a kdy se zas navrátíš? I líbilo se to králi, a propustil
mne, hned jakž jsem mu oznámil jistý čas. **7** Zatím
řekl jsem králi: Vidí-li se za dobré králi, nechť mi dadí
listy k vývodám za řekou, aby mne provedli, až bych
přišel do Judstva, **8** Tolikéž psání k Azafovi, vládaři
lesu královského, aby mi dal dříví na trámy, k branám
paláce, při domě Božím, a ke zdem městským, a k
domu, do něhož bych vjíti mohl. I dal mi král vedlé
štědré ruky Boha mého ke mně. **9** Tedy přišed k
vývodám za řekou, dal jsem jim psání královské.
Poslal pak byl se mnou král hejtmany vojska a jezdce.
10 To když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš
služebník Ammonitský, velmi je to mrzelo, že přišel
člověk, kterýž by obmýšlel dobré synů Izraelských.
11 A tak přišed do Jeruzaléma, pobyl jsem tam za
tři dni. **12** V noci pak vstal jsem, a kolikosi mužů se
mnou, a neoznámil jsem žádnému, co mi dal Bůh
můj v srdce, abych činil v Jeruzalémě, aniž jsem měl
hovada jakého s sebou, kromě hovádka, na němž
jsem jel. **13** I vyjel jsem branou při údolí v noci k
studnici drakové a k bráně hnojné, a ohledoval jsem
zdí Jeruzalémských, kteréž byly pobořené, a bran
jeho zkažených ohněm. **14** Odtud jsem jel k bráně
studničné, a k rybníku královskému, kdež nebylo
brodu hovádku, na němž jsem jel, aby přejíti mohlo.
15 Pročež bral jsem se zhůru podlé potoka v noci,
a ohledoval jsem zdi. Odkudž vraceje se, vjel jsem
branou při údolí, a tak jsem se navrátil. **16** Ale knížata
nic nevěděli, kam jsem jezdil, a co jsem činil; nebo
jsem Židům, ani kněžím, ani přednějším, ani knížatům,
ani jiným úředníkům až do té chvíle neoznámil. **17**
Protož řekl jsem jim: Vy vidíte, v jakém jsme zlém, a
Jeruzalém zpuštěný, a brány jeho ohněm zkaženy.
Podtež, a stavějme zed Jeruzalémskou, abychom
nebyli více v pohanění. **18** A když jsem jim oznámil,
že pomoc Boha mého jest se mnou, ano i slova
králova, kteráž ke mně mluvil, teprv řekli: Přičiňmež
se a stavějme. I posilnili rukou svých k dobrému.
19 Což když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš
služebník Ammonitský, a Gesem Arabský, posmívali
se, a utrhali nám, pravíce: Což to děláte? Co se
králi protivíte? **20** Jimž odpovídaje, řekl jsem: Bůh
nebeský, tenť nám dá prospěch, a my služebníci jeho
přičiníce se, stavěti budeme, vy pak nemáte žádného
dílu, ani práva, ani památky v Jeruzalémě.

3 Tedy povstal Eliasib, kněz nejvyšší, a příbuzní
jeho kněží, a stavěli bránu bravnou, (tiť jsou ji
vystavěli, a zavěsili vrata její, až k věži Mea vystavěli
ji), až k věži Chananeel. **2** A podlé něho stavěli
muži Jerecha, též podlé něho stavěl Zakur syn
Imrův. **3** Bránu pak rybnou stavěli synové Senaa.
Ti položili trámy její, a vstavili vrata její s zámky i
závorami jejími. **4** Podlé těch také opravoval Meremot
syn Uriáše, syna Kózova, a podlé nich opravoval
Mesullam syn Berechiáše, syna Mesezabelova, a
podlé těch opravoval Sádoch syn Baanův. **5** A
podlé nich opravovali Tekoitští. Ale ti, kteříž byli
znamenitější z nich, nepodklonili šíje své k dílu pána
svého. **6** Bránu pak starou opravovali Joiada syn
Paseachův, a Mesullam syn Besodiášův. Ti položili
trámy její a vstavili vrata její s zámky a závorami
jejími. **7** Podlé nich opravoval Melatiáš Gabaonitský,
a Jádon Meronotský, muži z Gabaon a z Masfa, až k
stolici knížecí z této strany řeky. **8** Podlé nich pak
opravoval Uziel syn Charhaiášův s zlatníky, a podlé
něho opravoval Chananiáš, syn apatekářův. A nechali
Jeruzaléma až do zdi široké. **9** Dále podlé nich
opravoval Refaiáš syn Churův, hejtman nad polovicí
kraje Jeruzalémského. **10** A podlé nich opravoval
Jedaiáš Charumafův proti domu svému. Podlé něhož
opravoval Chattus syn Chasabneiášův. **11** Druhý
pak díl opravoval Malkiáš syn Charimův, a Chasub
syn Pachat Moábův, a věži Tannurim. **12** Podlé
něhož opravoval Sallum syn Lochesův, hejtman nad
polovicí kraje Jeruzalémského, se dcerami svými. **13**
Bránu při údolí opravil Chanun s obyvateli Zanoe.
Oni ji stavěli, a vstavili vrata její s zámky i závorami
jejími, a zdi na tisíc loket až do brány hnojné. **14**
Bránu pak hnojnou opravil Malkiáš syn Rechabův,
hejtman kraje Betkarem. On ji ustavěl, a vstavil
vrata s zámky i závorami jejími. **15** Bránu pak
studnice opravoval Sallun syn Kolchozův, hejtman
kraje Masfa. On ji vystavěl a přikryl ji, a vstavil vrata
její s zámky i závorami jejími, a zed rybníka Selach,
od zahrady královské až k stupňům sstupujícím z
města Davidova. **16** Za ním opravoval Nehemiáš syn
Azbukův, hejtman nad polovici kraje Betsur, až naproti
hrobům Davidovým, a až k rybníku udělanému, až
k domu silných. **17** Za ním opravovali Levítové,
Rechum syn Báni, podlé něhož opravoval Chasabiáš,
hejtman nad polovicí kraje Ceily s krajem svým. **18** Za
ním opravovali bratří jejich, Bavai syn Chenadadův,
hejtman nad polovicí kraje Ceily. **19** Podlé něho pak
opravoval Ezer syn Jesua, hejtman Masfa, díl druhý
naproti, kudyž se chodí k skladu zbroje Mikzoa. **20** Za
ním rozhorliv se, opravoval Báruch syn Zabbai, díl
druhý od Mikzoa až ke dveřům domu Eliasiba, kněze
nejvyššího. **21** Za ním opravoval Meremot syn Uriáše,
syna Kózi, díl druhý ode dveří domu Eliasibova až
do konce domu jeho. **22** Za ním opravovali kněží,
kteříž bydlili v rovině. **23** Za ním opravoval Beniamin a
Chasub proti domům svým. Za ním opravoval Azariáš
syn Maaseiáše, syna Ananiášova vedlé domu svého.
24 Za ním opravoval Binnui syn Chenadadův díl druhý,
od domu Azariášova až do Mikzoa a až k úhlu. **25**
Pálal syn Uzai proti Mikzoa a věži vysoké, kteráž
vyhlédala z domu králova, jenž byla v placu u žaláře.
Za ním Pedaiáš syn Farosův. **26** Netinejští pak, jenž
bydlili v Ofel, až naproti bráně vodné k východu,
a věži vysoké. **27** Za ním opravovali Tekoitští díl
druhý, naproti věži veliké a vysoké, až ke zdi při
Ofel. **28** Od brány koňské opravovali kněží, jeden
každý naproti domu svému. **29** Za tím opravoval
Sádoch syn Immerův naproti domu svému. Za ním
pak opravoval Semaiáš syn Sechaniášův, strážný
brány východní. **30** Za ním opravoval Chananiáš
syn Selemiášův, a Chanun syn Zalafův šestý, díl
druhý. Za ním opravoval Mesullam syn Berechiášův
proti pokoji svému. **31** Za ním opravoval Malkiáš syn
zlatníkův až k domu Netinejských a kupců, naproti
bráně Mifkad, až do paláce úhlového. **32** A mezi
palácem úhlovým až do brány bravné opravovali
zlatníci a kupci.

4 I stalo se, když uslyšel Sanballat, že stavíme zed,
rozpálil se hněvem, a rozzlobiv se velmi, posmíval
se Židům. **2** Nebo mluvil před bratřími svými a před
vojskem Samařským, řka: Co ti bídní Židé berou
před sebe? Tak-liž mají býti zanecháni? Což budou
obětovati? Za jeden-liž den to dodělati mají? Také-liž
i kamení z hromad rumu křísiti budou, kteréž spáleno
jest? **3** Tobiáš pak Ammonitský podlé něho řekl:
Nechať stavějí, však liška přiběhna, prorazí zed jejich
kamennou. **4** Slyš, ó Bože náš, že jsme v pohrdání,
a obrať pohanění jejich na hlavu jejich, a dej je v
loupež v zemi, do níž by zajati byli. **5** A nepřikrývej
nepravosti jejich, a hřích jejich od tváři tvé ať není
shlazen, proto že jsou tě popouzeli v stavitelích. **6**
A tak stavěli jsme tu zed, a spojili všecku až do
polu, a měl lid srdce k tomu dílu. **7** Což když uslyšel
Sanballat, a Tobiáš a Arabští, Ammonitští i Azotští, že
by na dýl přibývalo zdi Jeruzalémské, a že se již byly
počaly mezery zavírati, rozpálili se hněvem velice.
8 Protož spuntovali se všickni společně, aby táhli k
boji proti Jeruzalému a aby jemu překážku učinili.
9 (My pak modlili jsem se Bohu svému, a postavili
jsme stráž proti nim ve dne i v noci, bojíce se jich. **10**

Nebo řekli Judští: Zemdlelať jest síla nosičů, a rumu
ještě mnoho jest, neodolalit' bychom jim, stavějíce
zed.) 11 Anobrž i řekli nepřátelé naši: Nezvědíť, ani
spatří, až vpadneme mezi ně, a pomordujeme je,
aneb zastavíme to dílo. 12 Když pak přišli Židé, kteříž
s nimi bydlili, a pravili nám na desetkrát: Mějte pozor
na všecka místa, kudyž se chodí k nám: 13 Tedy
postavil jsem na dolních místech za zdí, i na místech
příkrých, a osadil jsem lidem po čeledech s meči,
s kopími a lučišti jejich. 14 A když jsem to spatřil,
vstana, řekl jsem k přednějším a knížatům i k jinému
lidu: Nebojte se jich, ale na Pána velikého a hrozného
pamatujte, a bojujte za bratří své, za syny své a dcery
své, za manželky své a domy své. 15 I stalo se, když
uslyšeli nepřátelé naši, že jest nám to oznámeno,
tožť Bůh rozptýlil radu jejich, a my navrátili jsme se
všickni ke zdem, každý k dílu svému. 16 Ale však od
toho dne polovice služebníků mých dělali, a polovice
jich držela kopí, pavézy a lučiště, a pancíře, a knížata
stála za vší čeledí Judskou. 17 Ti také, kteříž dělali
na zdi, i nosiči břemen, i nakladači, každý jednou
rukou dělal, a v druhé držel braň. 18 Z těch pak,
kteříž stavěli, měl jeden každý meč svůj připásaný na
bedrách svých, a tak stavěli, a trubač stál podlé mne.
19 Nebo jsem řekl k přednějším a knížatům i k jinému
lidu: Dílo veliké a široké jest, a my porůznu jsme na
zdi, podál jeden od druhého. 20 Na kterém byste koli
místě uslyšeli hlas trouby, tu se shromažďte k nám.
Bůh náš bude bojovati za nás. 21 A tak my dělali
jsme dílo, a polovice jich držela kopí od svitání až do
soumraku. 22 Tehdáž také řekl jsem lidu: Každý s
služebníkem svým nocuj u prostřed Jeruzaléma, ať je
máme k stráži v noci, a ve dne k dílu. 23 Pročež i já, i
bratří moji, i služebníci moji, i strážní, kteříž chodí za
mnou, nebudeme svláčeti oděvu svého. Žádný ho
nesloží, leč u vody.

5 Byl pak pokřik veliký lidu i žen jejich na bratří jich
Židy. 2 Nebo někteří pravili: Synů a dcer máme
tak mnoho, že za ně obilé jednáme, abychom jísti a
živi býti mohli. 3 Jiní opět pravili: Pole svá i vinice
své, a domy své zzastavovati musíme, abychom obilé
jednati mohli v hladu tomto. 4 Jiní ještě pravili: Musíme
vypůjčiti peněz, abychom dali plat králi, na svá pole i
vinice své, 5 Ješto aj, jakož tělo bratří našich, tak
těla naše, jakož synové jejich, tak i synové naši. A
však my musíme podrobovati syny své a dcery své v
službu, a některé již ze dcer našich podrobeny jsou,
a nemůžeme s nic býti, poněvadž pole naše a vinice
naše drží jiní. 6 Protož rozhněval jsem se velmi, když
jsem slyšel křik jejich a slova taková. 7 I uložil jsem v
srdci svém, abych domlouval přednějším a knížatům,
řka jim: Vy jste ti, jenž obtěžujete jeden každý bratra
svého. I svolal jsem proti nim shromáždění veliké.
8 A řekl jsem jim: My vyplacujeme bratří své Židy,
kteříž prodáni byli pohanům, podlé možnosti naší.
Což vy zase prodávati máte bratří vaše, anobrž což
je sobě prodávati budete? Kteřížto umlkli a nenalezli
odpovědi. 9 Řekl jsem dále: Není to dobře, což děláte.
Zdali v bázni Boha našeho nemáte choditi raději než
v pohanění pohanů, nepřátel našich? 10 I já také
s bratřími svými a s služebníky svými mohl bych
bráti od nich peníze aneb obilé, a však odpusťme jim
medle ten dluh. 11 Navraťte jim, prosím, ještě dnes
pole jejich, vinice jejich, zahrady olivové jejich i domy
jejich, i ten stý díl peněz, obilé, vína i oleje, kterýž od
nich béřete. 12 Odpověděli: Navrátíme, aniž čeho od
nich vyhledávati budeme; tak učiníme, jakž ty pravíš.
Tedy svolav kněží, zavázal jsem je přísahou, aby tak
učinili. 13 Vytřásl jsem také podolek svůj, a řekl jsem:
Tak vytřes Bůh každého muže, kdož by nenaplnil
slova tohoto, z domu jeho, z úsilí jeho, a tak buď
vytřesený a prázdný. I řeklo všecko shromáždění:
Amen, a chválili Hospodina. I učinil lid tak. 14 Anobrž
také ode dne, v němž jsem postaven, abych byl
vývodou jejich v zemi Judské, od léta dvadcátého
až do léta třidcátého druhého Artaxerxa krále, za
dvanácte let, ani já ani bratří moji pokrmu knížecího
jsme nejedli, 15 Ješto vývodové prvnější, kteříž byli
přede mnou, obtěžovali lid, berouce od nich chléb a
víno mimo čtyřidceti lotů stříbra. Nadto i služebníci
jejich ssužovali lid, čehož jsem já nečinil, boje se
Boha. 16 Alebrž také i při opravování zdi pracoval
jsem, aniž jsme skupovali rolí, ano i všickni služebníci
moji byli tu shromážděni k dílu. 17 Přesto Židé a
knížat půl druhého sta osob, a kteříž přicházeli k nám
z národů okolních, jídali u stolu mého. 18 Pročež
strojívalo se toho na každý den jeden vůl, šest ovec
výborných, též i ptáci byli mi strojeni, a v jednom z
desíti dnů všelijakého vína dávalo se dosti. Však s tím
se vším pokrmu knížecího nežádal jsem, nebo těžká
poroba vzložena byla na lid ten. 19 Budiž pamětliv na
mne, Bože můj, k dobrému, což jsem pak koli činil při
lidu tomto.

6 I stalo se, když uslyšel Sanballat a Tobiáš, a
Gesem Arabský i jiní nepřátelé naši, že bych
vystavěl zed, a že nezůstalo v ní mezery, ačkoli
jsem ještě až do toho času nevstavil vrat do bran, 2
Že poslal Sanballat a Gesem ke mně, řka: Přiď, a
rozmluvíme spolu ve vsi na rovinách Ono. Ale oni
mé zlé obmýšleli. 3 Takž jsem poslal k nim posly,

řka: Dílo veliké dělám, protož nemohu odjíti. Což se
má meškati dílo, když bych je opustě, k vám sjíti
měl? 4 I posílali ke mně na týž způsob čtyřikrát, a
odpověděl jsem jim týmiž slovy. 5 Potom poslal ke
mně Sanballat na tentýž způsob po páté služebníka
svého s listem otevřeným. 6 V kterémž bylo psáno:
Slyší se mezi národy, jakž Gasmu praví, že ty a Židé
myslíte se zprotiviti, a že ty proto stavíš zed, abys
králem jejich byl, jakž se to dokoná. 7 Také žes i
proroky postavil, aby hlásali o tobě v Jeruzalémě,
řkouce: Král v Judstvu. Nyní tedy uslyší král ty věci.
Protož přiď, a poradíme se spolu. 8 Tedy poslal jsem
k němu, řka: Neníť toho nic, což ty pravíš, ale sám
sobě to vymýšlíš. 9 Nebo všickni ti nás ustrašiti se
snažovali, myslíce: Oslábnou ruce jejich při díle, a
nedokoná se to. Ale však ty, ó Bože, posilň rukou
mých. 10 A když jsem všel do domu Semaiáše syna
Delaiášova, syna Mehetabelova, kterýž se byl zavřel,
řekl mi: Sejděme se do domu Božího, do vnitřku
chrámu, a zavřeme dvéře chrámové; nebo přijdou,
chtíc tě zamordovati. A to v noci přijdou, aby tě
zamordovali. 11 Jemuž jsem řekl: Takový-liž by muž,
jako jsem já, utíkati měl? Aneb kdo jest tak, jako jsem
já, ješto by vejda do chrámu, živ byl? Nevejdut'. 12
I poznal jsem, a aj, Bůh neposlal ho, ale proroctví
to mluvil proti mně, že ho Tobiáš a Sanballat byli ze
mzdy najali. 13 Proto pak ze mzdy byl najat, abych
já ustrašen jsa, učinil to a zhřešil, aby mi to bylo
u nich k zlé pověsti, čímž by mi utrhali. 14 Budiž
pamětliv, můj Bože, na Tobiáše a Sanballata, podlé
těch skutků jejich, i na Noadii prorokyni, a na jiné
proroky, kteříž strašili mne. 15 A tak dodělána jest
zed ta pětmecítmého dne měsíce Elul v padesáti a
dvou dnech. 16 To když uslyšeli všickni nepřátelé
naši, a viděli všickni národové, kteříž byli vůkol nás,
ulekli se velmi; nebo poznali, že od Boha našeho
působeno bylo dílo to. 17 Také v těch dnech i listy
často posílali přednější Judští k Tobiášovi, tolikéž od
Tobiáše docházely k nim. 18 Nebo mnozí v Judstvu
měli s ním přísahu, proto že byl zetěm Sechaniáše
syna Arachova, a Jochanan syn jeho pojal byl dceru
Mesullama syna Berechiášova. 19 K tomu i dobré
činy jeho vypravovali přede mnou, a řeči mé vynášeli
k němu. Listy pak posílal Tobiáš, aby mne ustrašil.

7 A když byla dostavena zed, a zavěsil jsem vrata,
a ustanoveni byli vrátní i zpěváci i Levítové, 2
Poručil jsem Chananovi bratru svému, a Chananiášovi
hejtmanu hradu Jeruzalémského, (proto že on byl
muž věrný a bohabojný nad mnohé), 3 A řekl jsem
jim: Nechť nebývají otvírány brány Jeruzalémské,
až obejde slunce, a když ti, jenž tu stávají, zavrou
brány, vy ohledejte. A tak postavil jsem stráž z
obyvatelů Jeruzalémských, každého v stráži jeho,
a každého naproti domu jeho. 4 Město pak to bylo
široké a veliké, ale lidu málo v ohradě jeho, a
domové nebyli vystaveni. 5 Protož dal mi to Bůh
můj v srdce mé, že jsem shromáždil přednější,
knížata i lid, aby byli vyčteni podlé pořádku rodů.
I nalezl jsem knihu o rodu těch, kteříž se byli prvé
přestěhovali, a našel jsem v ní napsáno: 6 Tito
jsou lidé té krajiny, kteříž šli z zajetí a přestěhování
toho, jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král
Babylonský, a navrátili se do Jeruzaléma a do
Judstva, jeden každý do města svého. 7 Kteříž přišli
s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Azariášem,
Raamiášem, Nachamanem, Mardocheem, Bilsanem,
Misperetem, Bigvajem, Nechumem, Baanou, počet
mužů z lidu Izraelského: 8 Synů Farosových dva
tisíce, sto sedmdesát dva; 9 Synů Sefatiášových tři
sta sedmdesát dva; 10 Synů Arachových šest set
padesát dva; 11 Synů Pachat Moábových, synů Jesua
a Joábových, dva tisíce, osm set a osmnáct; 12
Synů Elamových tisíc, dvě stě padesát čtyři; 13 Synů
Zattuových osm set čtyřidceti pět; 14 Synů Zakkai
sedm set a šedesát; 15 Synů Binnui šest set čtyřidceti
osm; 16 Synů Bebai šest set dvadceti osm; 17 Synů
Azgadových dva tisíce, tři sta dvamecítma; 18 Synů
Adonikamových šest set šedesáte sedm; 19 Synů
Bigvai dva tisíce, šedesáte sedm; 20 Synů Adinových
šest set padesát pět; 21 Synů Aterových z Ezechiáše
devadesát osm; 22 Synů Chasumových tři sta dvadceti
osm; 23 Synů Bezai tři sta dvadceti čtyři; 24 Synů
Charifových sto a dvanáct; 25 Synů Gabaonitských
devadesát pět; 26 Mužů Betlémských a Netofatských
sto osmdesát osm; 27 Mužů Anatotských sto dvadceti
osm; 28 Mužů Betazmavetských čtyřidceti dva; 29
Mužů Kariatjeharimských, Kafirských a Berotských
sedm set čtyřidceti a tři; 30 Mužů Ráma a Gabaa šest
set dvadceti jeden; 31 Mužů Michmas sto dvadceti
dva; 32 Mužů z Bethel a Hai sto dvadceti tři; 33 Mužů z
Nébo druhého padesáte dva; 34 Synů Elama druhého
tisíc, dvě stě padesát čtyři; 35 Synů Charimových tři
sta dvadceti; 36 Synů Jerecho tři sta čtyřidceti pět;
37 Synů Lodových, Chadidových a Onových sedm
set dvadceti jeden; 38 Synů Senaa tři tisíce, devět
set a třidceti. 39 Kněží: Synů Jedaiášových z domu
Jesua devět set sedmdesát tři; 40 Synů Immerových
tisíc, padesát dva; 41 Synů Paschurových tisíc, dvě
stě čtyřidceti sedm; 42 Synů Charimových tisíc a
sedmnáct. 43 Levítů: Synů Jesua a Kadmiele, synů
Hodevášových sedmdesát čtyři. 44 Zpěváků: Synů

Azafových sto čtyřidceti osm. 45 Vrátných: Synů
Sallumových, synů Aterových, synů Talmonových,
synů Akkubových, synů Chatita, synů Sobai, sto
třidceti osm. 46 Netinejských: Synů Zicha, synů
Chasufa, synů Tabbaot, 47 Synů Keros, synů Sia,
synů Fadon, 48 Synů Lebana, synů Chagaba, synů
Salmai, 49 Synů Chanan, synů Giddel, synů Gachar,
50 Synů Reaia, synů Rezin, synů Nekoda, 51 Synů
Gazam, synů Uza, synů Paseach, 52 Synů Besai,
synů Meunim, synů Nefisesim, 53 Synů Bakbuk,
synů Chakufa, synů Charchur, 54 Synů Bazlit, synů
Mechida, synů Charsa, 55 Synů Barkos, synů Sisera,
synů Tamach, 56 Synů Neziach, synů Chatifa, 57
Synů služebníků Šalomounových, synů Sotai, synů
Soferet, synů Ferida, 58 Synů Jaala, synů Darkon,
synů Giddel, 59 Synů Sefatiášových, synů Chattil,
synů Pocheret Hazebaim, synů Amon, 60 Všech
Netinejských a synů služebníků Šalomounových tři
sta devadesát dva. 61 Tito také byli, kteříž vyšli z
Telmelach a Telcharsa: Cherub, Addon a Immer. Ale
nemohli prokázati rodu otců svých a semene svého,
že by z Izraele byli. 62 Synů Delaiášových, synů
Tobiášových, synů Nekodových šest set čtyřidceti
dva. 63 A z kněží: Synové Chabaiášovi, synové
Kózovi, synové Barzillai toho, kterýž pojav sobě z dcer
Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem
jejich. 64 Ti vyhledávali jeden každý zapsání o sobě,
chtíce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. A protož
zbaveni jsou kněžství. 65 A zapověděl jim Tirsata,
aby nejedli z věcí svatosvatých, dokudž by nestál
kněz s urim a tumim. 66 Všeho toho shromáždění
pospolu čtyřidceti a dva tisíce, tři sta a šedesát, 67
Kromě služebníků jejich a děvek jejich, jichž bylo
sedm tisíc, tři sta třidceti sedm. A mezi nimi bylo
zpěváků a zpěvakyní dvě stě čtyřidceti pět. 68 Koní
jejich sedm set třidceti šest, mezků jejich dvě stě
čtyřidceti pět, 69 Velbloudů čtyři sta třidceti pět, oslů
šest tisíc, sedm set a dvadceti. 70 Tehdy někteří z
knížat čeledí otcovských dávali ku potřebám. Tirsata
dal na poklad tisíc drachem zlata, bání padesát, sukní
kněžských pět set a třidceti. 71 Knížata také čeledí
otcovských dali na poklad ku potřebám dvadceti tisíc
drachem zlata, a stříbra liber dva tisíce a dvě stě.
72 Což pak dali jiní z lidu, bylo zlata dvadcet tisíc
drachem, a stříbra dva tisíce liber, a sukní kněžských
šedesát sedm. 73 A tak osadili se kněží a Levítové,
a vrátní i zpěváci, lid a Netinejští, i všecken Izrael
v městech svých. I nastal měsíc sedmý, a synové
Izraelští byli v městech svých.

8 I shromáždil se všecken lid jednomyslně do ulice,
kteráž jest proti bráně vodné, a řekli Ezdrášovi
učiteli, aby přinesl knihu zákona Mojžíšova, kterýž
vydal Hospodin lidu Izraelskému. 2 Tedy přinesl
Ezdráš kněz zákon před to shromáždění mužů i žen i
všech, kteříž by rozumně poslouchati mohli, prvního
dne měsíce sedmého. 3 I četl v něm na té ulici, kteráž
jest proti bráně vodné, od jitra až do poledne, při
přítomnosti mužů i žen, i kteřížkoli rozuměti mohli. A
uši všeho lidu obráceny byly k knize zákona. 4 Stál
pak Ezdráš učitel na kazatelnici dřevěné, kterouž byli
udělali k té věci, a stál podlé něho Mattitiáš, Sema,
Anaiáš, Uriáš, Helkiáš a Maaseiáš, po pravé ruce
jeho, po levé pak Pedaiáš, Misael, Malkiáš, Chasum,
Chasbaddana, Zachariáš a Mesullam. 5 Otevřel tedy
Ezdráš knihu před očima všeho lidu, (nebo výše
stál než všecken lid). Kterouž jakž otevřel, povstal
všecken lid. 6 I dobrořečil Ezdráš Hospodinu Bohu
velikému, a všecken lid odpovídal: Amen, amen,
pozdvihujíce rukou svých, a skloňujíce hlavy, poklonu
učinili Hospodinu tváří k zemi. 7 Tak i Jesua, Báni,
Serebiáš, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodiáš, Maaseiáš,
Kelita, Azariáš, Jozabad, Chanan, Pelaiáš, a Levítové
vyučovali lid zákonu. Lid pak byl na místě svém. 8
Nebo čtli v té knize v zákoně Božím srozumitelně, a
vykládajíce smysl, vysvětlovali to, což čtli. 9 Potom
řekl Nehemiáš, jinak Tirsata, a Ezdráš kněz, učitel, a
Levítové, kteříž lid vyučovali, všemu lidu: Den tento
posvěcený jest Hospodinu Bohu vašemu, nekvěltež,
ani plačte. (Nebo plakal všecken lid, když slyšeli slova
zákona.) 10 Ale jděte, řekl jim, a jezte tučné věci,
a píte sladké, sdílejíce se s těmi, kteříž nemají nic
připraveno. Den zajisté tento svatý jest Pánu našemu,
protož nermuťtež se, nýbrž radost Hospodinova budiž
síla vaše. 11 A když tak Levítové pospokojili všeho
lidu, mluvíce: Mlčte, nebo den svatý jest, a nermuťte
se, 12 Odšel všecken lid, aby jedli a pili, a aby se
sdíleli. I veselili se velmi, proto že srozuměli slovům
těm, kteráž jim v známost uvedli. 13 Potom nazejtří
sešla se knížata čeledí otcovských ze všeho lidu,
kněží i Levítové k Ezdrášovi učiteli, aby vyrozuměli
slovům zákona. 14 Našli pak napsáno v zákoně, že
přikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby bydlili synové
Izraelští v stáncích na slavnost měsíce sedmého, 15
A aby dali prohlásiti a provolati po všech městech
svých i v Jeruzalémě, řkouce: Vyjděte na hory, a
přineste ratolestí olivových a ratolestí dříví borového,
a ratolestí myrtových, i ratolestí palmových, a ratolestí
dříví hustého, abyste nadělali stánků, tak jakž psáno
jest. 16 Protož vyšed lid, přinesli a nadělali sobě
stánků, jeden každý na střeše své, i v síních svých,

i v síních domu Božího, i v ulici brány vodné, i v
ulici brány Efraim. 17 A tak nadělali stánků všecko
shromáždění těch, jenž se vrátili z zajetí, a bydlili
v nich, (ačkoli nečinili tak synové Izraelští ode dnů
Jozue syna Nun, až do dne toho). I byla radost
velmi veliká. 18 Četl pak v knize zákona Božího na
každý den, od prvního dne až do posledního, a drželi
slavnost za sedm dní. Osmého pak dne byl svátek
podlé obyčeje.

9 Potom dvadcátého čtvrtého dne téhož měsíce
shromáždili se synové Izraelští, a postíce se v
žíních, posypali se prstí, 2 (Oddělilo se pak bylo
símě Izraelské ode všech cizozemců), a stojíce,
vyznávali hříchy své i nepravosti otců svých. 3
I stáli na místech svých, a čtli v knize zákona
Hospodina Boha svého čtyřikrát za den, a čtyřikrát
vyznávali a klaněli se Hospodinu Bohu svému. 4
Za tím vystoupivše na výstupek Levítský Jesua a
Báni, Kadmiel, Sebaniáš, Bunni, Serebiáš, Báni a
Chenani, volali hlasem velikým k Hospodinu Bohu
svému. 5 A řekli Levítové ti, Jesua, Kadmiel, Báni,
Chasabniáš, Serebiáš, Hodiáš, Sebaniáš a Petachiáš:
Vstaňte, dobrořečte Hospodinu Bohu svému, od věků
až na věky, a ať dobrořečí slavnému jménu jeho,
a vyššímu nad každé dobrořečení i chválu. 6 Ty
jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa,
nebesa nebes i všecko vojsko jejich, zemi i všecko,
což jest na ní, moře i všecko, což jest v nich, obživuješ
také všecko, ano i vojska nebeská před tebou se
sklánějí. 7 Ty jsi, Hospodine, Bůh ten, kterýž jsi
vyvolil Abrama, a vyvedl jej z Ur Kaldejských, a dal
jsi jemu jméno Abraham. 8 A nalezl jsi srdce jeho
věrné před sebou, a učinil jsi s ním smlouvu, že
dáš zemi Kananejského, Hetejského, Amorejského,
Ferezejského, Jebuzejského a Gergezejského, že dáš
ji semeni jeho, a naplnils slova svá, nebo spravedlivý
jsi ty. 9 Popatřil jsi zajisté na trápení otců našich
v Egyptě, a křik jejich vyslyšel jsi při moři Rudém.
10 A ukazovals znamení a zázraky na Faraonovi i
na všech služebnících jeho, i na všem lidu země
jeho; nebo věděl jsi, že jsou pýchu provodili nad
nimi. Čímž jsi dobyl sobě jména, jakž se to podnes
vidí. 11 Nadto i moře jsi před nimi rozdělil, tak že
přešli prostředkem moře po suše, a ty, jenž je stihali,
uvrhl jsi do hlubin, jako kámen do vody veliké. 12
A sloupem oblakovým vodils je ve dne, a sloupem
ohnivým v noci, osvěcuje jim cestu, kudy by jíti měli.
13 Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi
s nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé,
ustanovení a přikázaní dobrá. 14 Též i sobotu svou
svatou známu jsi jim učinil, a přikázaní, ustanovení i
zákon vydals jim skrze Mojžíše, služebníka svého. 15
Také i chléb s nebe dal jsi jim v hladu jejich, a vodu z
skály vyvedl jsi jim v žízni jejich, a rozkázal jsi jim,
aby šli a dědičně vládli zemí, kterouž jsi zdvihna ruku
svou, přisáhl dáti jim. 16 Oni pak a otcové naši pyšně
sobě počínali, a zatvrdivše šíji svou, neposlouchali
přikázaní tvých. 17 Nýbrž hned nechtěli slyšeti, aniž
se rozpomenuli na divné činy tvé, kteréž jsi působil
při nich, a zatvrdivše šíji svou, ustavovali sobě vůdce,
chtíce se navrátiti k porobení svému z zarputilosti
své. Ty však, Bože, snadný k odpuštění, milostivý a
lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství,
neopustils jich. 18 Ano i tehdáž, když sobě udělali tele
slité a řekli: Tito jsou bohové tvoji, kteříž tě vyvedli z
Egypta, a dopustili se velikého rouhání. 19 Ty však
pro svá mnohá slitování neopustil jsi jich na poušti.
Sloup oblakový neodcházel od nich ve dne, veda
je po cestě, ani sloup ohnivý v noci, osvěcuje je a
cestu, po níž jíti měli. 20 Nadto Ducha svého dobrého
dal jsi k vyučování jich, manny své také neodjals
od úst jejich, a vodu dal jsi jim v žízni jejich. 21 A
tak za čtyřidceti let krmil jsi je na poušti. V ničemž
nedostatku neměli, oděv jejich nezvetšel, a nohy
jejich se neodhnetly. 22 Potom dal jsi jim království a
národy, kteréž jsi rozehnal do koutů, tak že dědičně
obdrželi zemi Seonovu, a zemi krále Ezebon, i zemi
Oga krále Bázan. 23 Syny pak jejich rozmnožil jsi
jako hvězdy nebeské, a uvedl jsi je do země, o
kteréž jsi byl řekl otcům jejich, že do ní vejdou, aby
jí vládli. 24 Nebo všedše synové, dědičně obdrželi
zemi tu, když jsi snížil před nimi obyvatele té země
Kananejské, a dals je v ruku jejich, i krále jejich,
i národy té země, aby s nimi nakládali podlé vůle
své. 25 A tak vzali města hrazená i pole úrodná, a
dědičně ujali domy plné všeho dobrého, studnice
vykopané, vinice a olivoví, i stromoví ovoce nesoucí
velmi mnohé. I jedli, a nasyceni jsouce, vytyli, a v
dobrodiní tvém hojném rozkoší oplývali. 26 Když pak
popouzejíce tě, zprotivili se tobě, zavrhše zákon tvůj
za hřbet svůj, a proroky tvé zmordovali, kteříž jim
osvědčovali, aby je obrátili k tobě, a dopouštěli se
velikého rouhání, 27 Dával jsi je v ruku nepřátel jejich,
kteříž je ssužovali. A když v čas ssoužení svého volali
k tobě, tys je s nebe vyslýchal, a podlé mnohých
slitování svých dával jsi jim vysvoboditele, kteříž je
vysvobozovali z ruky nepřátel jejich. 28 Mezitím, jakž
jen oddechnutí měli, zase znovu činili zlé před tebou,
a protož pouštěl jsi je v ruku nepřátel jejich, aby
panovali nad nimi. Když se pak opět obrátili, a křičeli
k tobě, tys je s nebe vyslýchal a vysvobozoval podlé

slitování svých po mnohé časy. 29 A napomínals
jich, abys je obrátil k zákonu svému, ale oni pyšně
sobě počínali, a neposlouchali přikázaní tvých, a proti
soudům tvým hřešili, v nichžto, činil-li by je člověk,
byl by živ. Nýbrž plece svého uchylujíce, šíji svou
zatvrzovali, a neposlouchali. 30 A však shovíval jsi
jim po mnohá léta, osvědčuje jim duchem svým skrze
proroky své, a když neposlouchali, dal jsi je v ruku
národům zemí. 31 Ale pro slitování svá mnohá nedals
jim do konce zahynouti, aniž jsi jich opustil, proto že
jsi Bůh milostivý a lítostivý. 32 Nyní tedy, ó Bože náš,
silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž ostříháš smlouvy
a milosrdenství, nechť to není u tebe za málo, že ty
všecky těžkosti na nás přišly, na krále naše, knížata
naše, kněží naše, proroky naše i na otce naše, a
na všecken lid tvůj, hned ode dnů králů Assyrských,
až do tohoto dne, 33 Ačkoli ty jsi spravedlivý ve
všech těch věcech, kteréž přišly na nás. Nebo jsi
spravedlivě to učinil, ale my jsme bezbožně činili. 34 I
králové naši, knížata naše, kněží naši i otcové naši
neplnili zákona tvého, aniž šetřili přikázaní tvých a
svědectví tvých, jimiž se jim osvědčoval. 35 Nebo oni
v království svém a v dobrodiní tvém hojném, kteréž
jsi jim ukazoval, a v zemi široké a úrodné, kterouž
jsi jim dal, nesloužili tobě, aniž se odvrátili od činů
svých zlých. 36 Aj, my jsme dnes manové, a to v
zemi, kterouž jsi dal otcům našim, aby jedli ovoce
její a dobré věci její, aj, jsme v ní manové. 37 Jižť
úrody své vydává v hojnosti králům, kteréž jsi postavil
nad námi pro hříchy naše, a onit' i nad těly našimi
se potřásají, i nad hovady našimi podlé vůle své,
tak že jsme u veliké úzkosti. 38 Se vším však tím
činíme smlouvu nepohnutelnou, i zapisujeme, kteréž
potvrzují knížata naše, Levítové naši, i kněží naši.

10 Kteříž pak potvrzovali, byli tito: Nehemiáš
Tirsata, syn Chachaliášův, a Sedechiáš, 2
Saraiáš, Azariáš, Jeremiáš, 3 Paschur, Amariáš,
Malkiáš, 4 Chattus, Sebaniáš, Malluch, 5 Charim,
Meremot, Abdiáš, 6 Daniel, Ginneton, Báruch,
7 Mesullam, Abiáš, Miamin, 8 Maaseiáš, Bilkai,
Semaiáš. To kněží. 9 Levítové pak: Jesua syn
Azaniášův, Binnui z synů Chenadad, Kadmiel. 10
Bratří pak jejich: Sebaniáš, Hodiáš, Kelita, Pelaiáš,
Chanan, 11 Mícha, Rechob, Chasabiáš, 12 Zakur,
Serebiáš, Sebaniáš, 13 Hodiáš, Báni, Beninu. 14
Přední z lidu: Paros, Pachat Moáb, Elam, Zattu, Báni,
15 Bunni, Azgad, Bebai, 16 Adoniáš, Bigvai, Adin, 17
Ater, Ezechiáš, Azur, 18 Hodiáš, Chasum, Bezai, 19
Charif, Anatot, Nebai, 20 Magpias, Mesullam, Chezir,
21 Mesezabel, Sádoch, Jaddua, 22 Pelatiáš, Chanan,
Anaiáš, 23 Ozeáš, Chananiáš, Chasub, 24 Loches,
Pilcha, Sobek, 25 Rechum, Chasabna, Maaseiáš, 26
Achiáš, Chanan, Anan, 27 Malluch, Charim, Baana.
28 Tak i jiní z lidu, kněží, Levítů, vrátných, zpěváků,
Netinejských i všickni, kteříž se oddělili od národů
zemí k zákonu Božímu, ženy jejich, synové jejich i
dcery jejich, každý umělý a rozumný, 29 Chopivše se
téhož s bratřími svými a těmi, kteříž byli přednější,
přistupovali, prokletím a přísahou se zavazujíce: Že
budeme choditi v zákoně Božím, kterýž vydán jest
skrze Mojžíše služebníka Božího, a ostříhati i plniti
všecka přikázaní Hospodina Pána našeho, i soudy
jeho, i ustanovení jeho; 30 Také že nebudeme dávati
dcer svých národům zemí, ani dcer jejich bráti synům
svým, 31 Ani od cizozemců, kteříž by nám přinášeli
jaké koupě a jakékoli potravy v den sobotní na prodaj,
přijímati v sobotu aneb v sváteční den, a že necháme
rolí sedmého léta, i všelikého dobývání dluhu. 32 I
to nařídili jsme mezi sebou, abychom dávali třetí díl
lotu na každý rok k službě domu Boha našeho, 33
Na chleby zpořádaní, i obět ustavičnou, i na zápal
ustavičný k sobotám, novměsícům a slavnostem, i
na věci svaté, i oběti za hříchy k očištění Izraele,
i na všecko přisluhování domu Boha našeho. 34
Metali jsme i losy s strany kněží, Levítů i lidu, příčinou
dříví nošení, aby ho dodávali do domu Boha našeho,
čeledem otců našich časy vyměřenými, rok po roku,
aby hořelo na oltáři Hospodina Boha našeho, jakž
psáno jest v zákoně. 35 Také, že chceme přinášeti
prvotiny země své, i prvotiny všelikého ovoce každého
stromu, rok po roku do domu Hospodinova. 36 K tomu
i prvorozené syny své, i hovádka svá, (jakož psáno
jest v zákoně), i prvorozené z skotů i bravů svých,
že přinášeti budeme do domu Boha svého, kněžím
přisluhujícím v domě Boha našeho. 37 A prvotiny
těsta svého i obětí svých, i ovoce všelijakého stromu,
mstu i oleje nového, aby přinášeli kněžím do pokojů
domu Boha našeho, a desátky země naší Levítům. A
Levítové desátky ty vybírati budou po všech městech,
v nichž pracovati budeme. 38 Bude pak při tom
kněz, syn Aronův, s Levíty, když Levítové ty desátky
vyberou, a Levítové sami vnesou desátek z desátků
do domu Boha našeho, do pokojů v domě skladu. 39
Nebo do těch pokojů donášeti budou synové Izraelští
i synové Léví oběti obilé, mstu a oleje nového, (kdež
jsou nádoby svatyně), i kněží přisluhující, vrátní i
zpěváci, abychom neopouštěli domu Boha svého.

11 I přebývala knížata lidu v Jeruzalémě. Jiný pak
lid metali losy, aby vzali desátého člověka k
bydlení v Jeruzalémě městě svatém, ale devět dílů

v jiných městech, 2 Ačkoli dobrořečil lid všechněm
mužům těm, kteříž se sami dobrovolně podali k
bydlení v Jeruzalémě. 3 A tito jsou přednější té krajiny,
kteříž se osadili v Jeruzalémě. (V jiných pak městech
Judských bydlili jeden každý v vládařství svém, po
městech svých, lid Izraelský, kněží a Levítové, i
Netinejští, též i synové služebníků Šalomounových.)
4 A tak v Jeruzalémě bydlili někteří z synů Judových
i z synů Beniaminových. Z Judových: Ataiáš syn
Uziáše, syna Zachariášova, syna Amariášova, syna
Sefatiášova, syna Mahalaleelova z synů Fáresových.
5 Též Maaseiáš syn Bárucha, syna Kolchozy, syna
Chazaiášova, syna Adaiášova, syna Joiaribova,
syna Zachariášova, syna Silonského. 6 Všech synů
Fáresových, bydlících v Jeruzalémě, čtyři sta šedesáte
osm, mužů udatných. 7 Synové Beniaminovi tito: Sallu
syn Mesullama, syna Joedova, syna Pedaiášova, syna
Kolaiášova, syna Maaseiášova, syna Itielova, syna
Izaiášova. 8 A po něm Gabai, Sallai. Všech devět set
dvadceti osm. 9 Joel pak syn Zichri byl jim představen,
a Juda syn Senua nad městem druhý po něm. 10 Z
kněží: Jedaiáš syn Joiaribův a Jachin. 11 Saraiáš
syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sádochova,
syna Meraiotova, syna Achitobova, přední v domě
Božím. 12 Bratří pak jejich, přisluhujících v tom domě,
osm set dvadceti dva. A Adaiáš syn Jerochama,
syna Pelaliášova, syna Amzi, syna Zachariášova,
syna Paschurova, syna Malkiášova, 13 A bratří
jeho, knížat čeledí otcovských, dvě stě čtyřidceti
dva. A Amassai syn Azarele, syna Achzai, syna
Mesillemotova, syna Immerova. 14 Bratří pak jejich,
mužů udatných, sto dvadceti osm, jimž představen
byl Zabdiel syn Gedolimův. 15 Z Levítů tito: Semaiáš
syn Chasuby, syna Azrikamova, syna Chasabiášova,
syna Bunni. 16 A Sabbetai s Jozabadem byli nad
dílem při domě Božím vně, z předních Levítů. 17
A Mataniáš syn Míchy, syna Zabdi, syna Azafova,
přední, začínal chvály a modlitbu. A Bakbukiáš druhý
z bratří jeho, a Abda syn Sammua, syna Galalova,
syna Jedutunova. 18 Všech Levítů v městě svatém
dvě stě osmdesát a čtyři. 19 Z vrátných: Akkub,
Talmon a bratří jejich, strážní u bran, sto sedmdesát
a dva. 20 Ostatek pak lidu Izraelského, kněží a
Levítů, bydlili ve všech městech Judských, jeden
každý v dědictví svém. 21 Ale Netinejští bydlili v
Ofel, Zicha pak a Gispa byli představeni Netinejským.
22 Představený pak Levítům v Jeruzalémě byl Uzi
syn Báni, syna Chasabiášova, syna Mataniášova,
syna Míchova z synů Azafových, jenž byli zpěváci při
službě domu Božího. 23 Nebo poručení královské
bylo o nich, a stálé odměření pro zpěváky na každý
den. 24 A Petachiáš syn Mesezabelův, z synů Záry
syna Judova, místo královské držící v každém jednání
k lidu. 25 Ve vsech pak s poli jejich, z synů Judových
bydlili v Kariatarbe a v vesnicích jeho, v Dibon a
vesnicích jeho, v Jekabsael i ve vsech jeho, 26 A
v Jesua, v Molada, v Betfelet, 27 A v Azarsual, v
Bersabé i v vesnicích jeho. 28 A v Sicelechu, v
Mechona, i v vesnicích jeho, 29 V Enremmon, v
Zaraha, v Jarmut, 30 V Zanoe, v Adulam i ve vsech
jeho, v Lachis s poli jeho, v Azeka a vesnicích jeho. A
tak bydlili od Bersabé až do Gehinnom. 31 Synové
pak Beniaminovi z Gabaa v Michmas, v Aia, v Bethel
i v vesnicích jeho, 32 V Anatot, v Nobe, v Anania, 33
V Azor, v Ráma, v Gittaim, 34 V Chadid, v Seboim,
v Neballat, 35 V Lod, v Ono a v údolí řemeslníků.
36 Z Levítů pak někteří bydlili v dílích Judských a
Beniaminských.

12 Tito pak jsou kněží a Levítové, kteříž se byli
navrátili s Zorobábelem synem Salatielovým,
a s Jesua: Saraiáš, Jeremiáš, Ezdráš, 2 Amariáš,
Malluch, Chattus, 3 Sechaniáš, Rechum, Meremot, 4
Iddo, Ginnetoi, Abiáš, 5 Miamin, Maadiáš, Bilga, 6
Semaiáš, Joiarib, Jedaiáš, 7 Sallu, Amok, Helkiáš,
Jedaiáš. Ti byli přednější z kněží a bratří svých za
času Jesua. 8 Levítové pak: Jesua, Binnui, Kadmiel,
Serebiáš, Juda; Mattaniáš, postavený nad zpěvy
chvalitebnými s bratřími svými. 9 A Bakbukiáš a
Unni, bratří jejich, byli naproti nim v pořádcích svých.
10 Jesua pak zplodil Joiakima, a Joiakim zplodil
Eliasiba, Eliasib pak zplodil Joiadu. 11 A Joiada
zplodil Jonatana, Jonatan pak zplodil Jaddua. 12
Za času pak Joiakima byli přední kněží z čeledí
otcovských: Z Saraiášovy Meraiáš, z Jeremiášovy
Chananiáš, 13 Z Ezdrášovy Mesullam, z Amariášovy
Jochanan, 14 Z Melichovy Jonatan, z Sebaniášovy
Jozef, 15 Z Charimovy Adna, z Meraiotovy Chelkai,
16 Z Iddovy Zachariáš, z Ginnetonovy Mesullam, 17 Z
Abiášovy Zichri, z Miniaminovy a z Moadiášovy Piltai,
18 Z Bilgovy Sammua, z Semaiášovy Jonatan, 19 Z
Joiaribovy Mattenai, z Jedaiášovy Uzi, 20 Z Sallaiovy
Kallai, z Amokovy Heber, 21 Z Helkiášovy Chasabiáš,
z Jedaiášovy Natanael. 22 Levítové pak přednější z
čeledí otcovských za dnů Eliasiba, Joiady, Jochanana
a Jaddua, zapsáni jsou až do kralování Daria
Perského. 23 Synové, pravím, Léví, přední v čeledech
otcovských, zapsáni jsou v knize Paralipomenon,
až do času Jochanana syna Eliasibova. 24 Potom
přední Levítové: Chasabiáš, Serebiáš, a Jesua syn
Kadmielův, a bratří jejich naproti nim k chválení a
oslavování Boha, podlé nařízení Davida muže Božího,

třída proti třídě. 25 Mataniáš, Bakbukiáš, Abdiáš,
Mesullam, Talmon, Akkub, držící stráž vrátných při
domu pokladů u bran. 26 Ti byli za času Joiakima,
syna Jesua, syna Jozadakova, a za času Nehemiáše
vůdce, a Ezdráše kněze a učitele. 27 Ku posvěcování
pak zdí Jeruzalémských shlédávali Levíty ze všech
míst jejich, aby je přivedli do Jeruzaléma, aby vykonali
posvěcení a veselí, a to s oslavováním a zpěvy,
cymbály, loutnami a harfami. 28 Protož shromážděni
jsou synové zpěváků, i z rovin okolo Jeruzaléma, i
ze vsí Netofatských, 29 Též z domu Galgal, a z polí
Gaba i Azmavet; nebo vsi stavěli sobě zpěváci okolo
Jeruzaléma. 30 A očistivše se kněží a Levítové, očistili
také lid, brány i zed. 31 Za tím rozkázal jsem vstoupiti
knížatům Judským na zed, a postavil jsem dva houfy
veliké oslavujících, z nichž jedni šli na pravo, od horní
strany zdi k bráně hnojné. 32 A za těmi šel Hosaiáš a
polovice knížat Judských, 33 Též Azariáš, Ezdráš, a
Mesullam, 34 Juda, Beniamin, Semaiáš a Jeremiáš.
35 Potom za syny kněžskými s trubami Zachariáš
syn Jonatana, syna Semaiášova, syna Mattaniášova,
syna Michaiášova, syna Zakurova, syna Azafova.
36 A bratří jeho: Semaiáš, Azarel, Milalai, Gilalai,
Maai, Natanael a Juda, Chanani s nástroji hudebnými
Davida muže Božího, Ezdráš pak učitel před nimi. 37
Potom k bráně u studnice, kteráž naproti nim byla,
vstupovali po stupních města Davidova, kudy se chodí
na zed, a ode zdi při domě Davidově, až k bráně
vodné k východu. 38 Houf pak druhý oslavujících
bral se naproti oněmno, a já za nimi, a polovice lidu
po zdi od věže Tannurim až ke zdi široké, 39 A od
brány Efraim k bráně staré, a k bráně rybné, a věži
Chananeel, a věži Mea, až k bráně bravné. I zastavili
se v bráně stráže. 40 Potom zastavili se oba houfové
oslavujících v domě Božím, i já, a polovice knížat se
mnou. 41 Ano i kněží: Eliakim, Maaseiáš, Miniamin,
Michaiáš, Elioenai, Zachariáš, Chananiáš, s trubami,
42 A Maaseiáš, Semaiáš, Eleazar, Uzi, Jochanan,
Malkiáš, Elam a Ezer. Zpěváci pak zvučně zpívali s
Izrachiášem představeným svým. 43 Obětovali také v
ten den oběti veliké, a veselili se; nebo Bůh obveselil
je veselím velikým. Ano i ženy a děti veselily se,
tak že bylo slyšáno veselí Jeruzaléma opodál. 44
Mezi tím zřízeni jsou v ten den muži nad komorami k
pokladům a k obětem, i k prvotinám a k desátkům,
aby shromažďovali do nich s polí městských díly,
zákonem vyměřené kněžím a Levítům; nebo veselil
se Juda z kněží a Levítů přístojících, 45 Kteříž držeti
měli stráž Boha svého, a stráž očišťování, a zpěváků
i vrátných, podlé nařízení Davidova a Šalomouna
syna jeho. 46 Nebo za času Davidova a Azafova
od starodávna přední zpěváci k zpívání, chválení a
oslavování Boha stáli před ním. 47 Pročež všecken
Izrael za dnů Zorobábele a za času Nehemiáše
dávali díly pro zpěváky a vrátné, na každý den stálé
odměření, a odvodili je Levítům, Levítové pak dávali
synům Aronovým.

13 V ten den čteno jest v knize Mojžíšově, tak že
lid slyšeti mohl. I nalezeno v ní napsáno, že
nemá vjíti Ammonitský a Moábský do shromáždění
Božího až na věky, 2 Proto že nevyšli proti synům
Izraelským s chlebem a s vodou, ale najali ze mzdy
proti nim Baláma, aby jim zlořečil, ačkoli obrátil
Bůh náš to zlořečení v požehnání. 3 Stalo se pak,
když slyšeli zákon, že odmísili všecky přimíšené
od Izraele. 4 Ale před tím Eliasib kněz, správce
komory domu Boha našeho, spříznil se s Tobiášem.
5 Kterémuž udělal pokoj veliký, kdež prvé skládali
dary, kadidlo a nádoby, a desátky z obilé, mstu
a oleje nového, nařízené Levítům a zpěvákům i
vrátným, též i obět kněžím. 6 Ale když se to vše
dálo, nebyl jsem v Jeruzalémě. Nebo léta třidcátého
druhého Artaxerxa krále Babylonského přišel jsem k
králi, a po přeběhnutí let, vyžádán jsem na králi. 7
Když jsem pak přišel do Jeruzaléma, srozuměl jsem
tomu zlému, co učinil Eliasib pro Tobiáše, udělav
mu pokoj v síních domu Božího. 8 Což mi se velmi
nelíbilo. Protož vyházel jsem všecko nádobí domu
Tobiášova ven z toho pokoje. 9 A rozkázal jsem
očistiti ty pokoje. I vnesl jsem tam zase nádoby domu
Božího, dary a kadidlo. 10 Potom dověděv se, že
dílové Levítům nebyli dáváni, a že rozběhli se jeden
každý na svou rolí, Levítové i zpěváci vedoucí práci,
11 Protož domlouval jsem se na starší, řka: Proč
jest opuštěn dům Boží? A shromáždiv je, postavil
jsem je na místě jejich. 12 A všecken Juda přinášeli
desátky obilé, mstu a oleje nového do skladů. 13
A ustanovil jsem úředníky nad sklady: Selemiáše
kněze, a Sádocha učitele, a Pedaiáše z Levítů, přidav
k nim Chanana syna Zakurova, syna Mattaniášova;
nebo za věrné jmíni byli. A ti měli rozdělovati bratřím
svým. 14 Budiž pamětliv na mne, Bože můj, pro to, a
nevyhlazuj dobrodiní mých, kteráž jsem prokázal k
domu Boha svého i k službám jeho. 15 V těch dnech
viděl jsem v Judstvu, ani tlačí presem v sobotu, a
přinášejí snopy, kteréž nakládali na osly, též víno,
hrozny, fíky i všeliká břemena, a snášejí v den sobotní
do Jeruzaléma. I domlouval jsem jim v ten den,
když prodávali potravu. 16 Tyrští také, kteříž bydlili
v něm, nosili ryby i všelijaké koupě, a prodávali v
sobotu synům Juda, a to v Jeruzalémě. 17 Protož

jsem domlouval starším Judským, a řekl jsem jim:
Jaká jest to nepravost, kterouž činíte, poškvrňujíce
dne sobotního? 18 Zdaliž jsou tak nečinili otcové
vaši? Pročež Bůh náš přivedl na nás všecko toto
zlé, i na toto město, a vy přidáváte hněvivosti na
Izraele, poškvrňujíce soboty. 19 Když tedy byly v
stínu brány Jeruzalémské před sobotou, rozkázal
jsem zavříti brány, a rozkázal jsem, aby jich neotvírali
až po sobotě. K tomu i z služebníků svých některé
postavil jsem v bráně, aby náklad nebyl vezen do
města v sobotu. 20 Protož zůstali kupci a prodavači
všelijakých věcí prodajných vně před Jeruzalémem,
jednou i podruhé. 21 I osvědčil jsem se jim, řka jim:
Proč zůstáváte přes noc naproti zdi? Učiníte-li to
více, vztáhnu ruku na vás. Od té chvíle nepřicházeli v
sobotu. 22 Rozkázal jsem pak Levítům, aby se očistili,
a přijdouce, ostříhali bran, a světili den sobotní. Také
i v tom pamatuj na mne, Bože můj, a bud' mi milostiv
podlé množství milosrdenství svého. 23 V těch dnech
spatřil jsem také Židy, kteříž byli pojali ženy Azotské,
Ammonitské a Moábské, 24 An synové jejich mluvili
od polu Azotsky, a neuměli mluviti Židovsky, ale podlé
jazyku každého toho lidu. 25 Protož domlouval jsem
jim, a zlořečil jsem jim, a některé z nich bil jsem a
rval, přísahou je zavazuje skrze Boha, řka: Budete-li
dávati dcery své synům jejich, aneb bráti dcery jejich
synům svým neb sobě, zlořečení budete. 26 Zdaliž tím
nezhřešil Šalomoun král Izraelský? Ješto ve mnohých
národech nebylo krále jemu podobného, kterýž byl
milý Bohu svému, tak že ustanovil jej Bůh králem
nade vším Izraelem, však i toho k hříchu přivedly
ženy cizozemky. 27 A vám zdali povolíme, abyste se
dopouštěli všeho toho zlého velikého, a přestupovali
proti Bohu svému, pojímajíce ženy cizozemky? 28 Z
synů pak Joiady syna Eliasiba, kněze nejvyššího,
jeden byl zeť Sanballata Choronského, kteréhož
jsem zahnal od sebe. 29 Budiž pamětliv na to, Bože
můj, proti těm, kteříž poškvrňují kněžství, a smlouvy
kněžské i Levítské. 30 Protož jsem je vyčistil od
všelikého cizozemce, a ustanovil jsem zase třídy
kněžím a Levítům, jednomu každému v práci jeho, 31
I nošení dříví k obětem časy uloženými, též i prvotin.
Budiž pamětliv na mne, Bože můj, k mému dobrému.

Ester

1 Stalo se pak za času krále Asvera, (to jest ten
Asverus, jenž kraloval od Indie až k Mouřenínské
zemi nad sto dvadcíti a sedmi krajinami), 2 Že toho
času, když seděl král Asverus na stolici království
svého, jenž byla v Susan, městě královském, 3
Léta třetího kralování svého, učinil u sebe hody
všechněm knížatům svým a služebníkům svým,
nejznamenitějším Perským a Médským, hejtmanům
a vládařům nad krajinami, 4 Ukazuje bohatství,
slávu království svého a čest, i ozdobu důstojnosti
své za mnoho dnů, totiž za sto a osmdesáte dnů.
5 (A když se vyplnili dnové ti, učinil král všemu
lidu, což ho koli bylo v Susan městě královském,
od největšího až do nejmenšího, hody za sedm
dní na paláci v zahradě při domě královském.) 6
Též čalouny bílé, zelené a z postavce modrého,
zavěšené na provázcích kmentových a šarlatových
u kroužků stříbrných, na sloupích mramorových,
lůžka zlatá a stříbrná na podlaze porfyretové a
mramorové, pariové a socharetové. 7 Nápoj pak
dávali v nádobách zlatých, a to v nádobách jiných
a jiných, i vína královského v hojnosti, jakž slušelo
na krále. 8 Ale ku pití, podlé nařízení, žádný nenutil.
Nebo tak poručil král všechněm správcům domu
svého, aby činili podlé vůle jednoho každého. 9
Také i královna Vasti učinila hody ženám v domě
královském krále Asvera. 10 Dne pak sedmého,
když se podveselil král vínem, rozkázal Mehumanovi,
Biztovi, Charbonovi, Bigtovi a Abagtovi, Zetarovi a
Karkasovi, sedmi komorníkům, kteříž sloužili před
oblíčejem krále Asvera, 11 Aby přivedli Vasti královnu
před oblíčej krále v koruně královské, aby okázal
národům i knížatům krásu její; nebo velmi krásná
byla. 12 Ale odepřela královna Vasti přijíti k rozkazu
královskému, skrze ty komorníky vzkázanému. Pročež
král rozhněval se velmi a rozpálil se hněvem sám v
sobě. 13 I řekl král mudrcům znajícím časy, (nebo tak
každé věci podával král na všecky zběhlé v právích
a soudech), 14 A nejbližšímu sebe Charsenovi,
Setarovi, Admatovi, Tarsisovi, Meresovi, Marsenovi,
Memuchanovi, sedmi vývodám Perským a Médským,
jenž vídali tvář královskou, a sedali první po králi: 15
Co se má podlé práva státi s královnou Vasti, proto
že nevyplnila rozkazu krále Asvera, stalého skrze
komorníky? 16 Tedy řekl Memuchan před králem
i knížaty: Ne proti samému králi zavinila královna
Vasti, ale proti všechněm knížatům, a proti všechněm
národům všech krajin Asvera krále. 17 Nebo když se
donese to, co učinila královna, všech žen, zlehčí sobě
muže své a řeknou: An král Asverus rozkázal přivésti
královnu Vasti před oblíčej svůj, a však nepřišla.
18 Nýbrž ještě tohoto dne budou to mluviti kněžny
Perské a Médské, (kteréž slyšely, co učinila královna),
všechněm knížatům královským, i naplodí se hojně
pýchy a zpoury. 19 Jestliže se tedy králi za dobré vidí,
nechť se stane výpověď královská od oblíčeje jeho, a
nechť jest vepsána mezi práva Perská a Médská,
kteráž by nemohla změněna býti, že nechtěla přijíti
Vasti před oblíčej krále Asvera, pročež království
její dá král jiné, lepší nežli ona. 20 Tak když uslyší
výpověd královskou, kterouž vyhlásiti dá po všem
království svém, jakkoli veliké jest, všecky ženy v
poctivosti míti budou manžely své, od největšího až
do nejmenšího. 21 I líbila se ta rada králi i knížatům,
a učinil král podlé rady Memuchanovy. 22 A rozeslal
listy do všech krajin královských, do jedné každé
krajiny písmem jejím, a do každého národu jazykem
jeho, aby každý muž byl pánem domu svého. Což
oznámil každý hejtman lidu jazykem jeho.

2 Ty věci když se zběhly, a když se upokojila
prchlivost krále Asvera, zpomenul na Vasti a na
to, což byla učinila, též i na to, jaká se výpověd
stala proti ní. 2 I řekli mládenci královští, služebníci
jeho: Nechť hledají králi mladic, panen krásných. 3 A
nechť zřídí král úředníky ve všech krajinách království
svého, kteříž by shromáždili všecky mladice, panny
krásné, do Susan města královského, do domu
ženského, pod stráž Hegai komorníka královského,
strážce žen, a ať jim vydává okrasy jejich. 4 A
mladice, kteráž by se zalíbila králi, aby kralovala
místo Vasti. I líbila se ta věc králi, a učinil tak.
5 Byl pak jeden Žid v Susan, městě královském,
jménem Mardocheus syn Jairův, syna Simei, syna
Cis, z pokolení Beniamin. 6 A ten byl přestěhován z
Jeruzaléma s přestěhovanými, kteříž přestěhováni byli
s Jekoniášem králem Judským, kteréhož přestěhoval
Nabuchodonozor král Babylonský. 7 Ten choval
Hadassu, jinak Esteru, dceru strýce svého, proto že
neměla otce ani matky. A děvečka ta byla pěkné
postavy a krásné tváři, kterouž po smrti otce a matky
její vzal sobě Mardocheus za dceru. 8 Stalo se tedy,
když vyšlo slovo královské a rozkaz jeho, a když
shromážďováno bylo panen mnoho do Susan, města
královského, pod stráž Hegai, že i Ester vzata byla
do domu královského pod stráž Hegai, strážného
nad ženami. 9 I líbila se jemu ta mladice, a našla
milost u něho. Pročež i hned dal jí okrasu její a díl
její, a sedm panen způsobných z domu královského;

k tomu opatření její i jejích panen proměnil v lepší v
domě ženském. 10 Neoznámila pak Ester lidu svého,
ani rodiny své; nebo přikázal jí byl Mardocheus,
aby nepravila. 11 Ale Mardocheus každého dne
chodíval před síní domu ženského, aby zvěděl, jak
se má Ester, a co se s ní děje. 12 Když pak přišel
jistý čas jedné každé panny, aby vešla před krále
Asvera, když se vyplnilo při ní podlé práva žen, za
dvanácte měsíců, (nebo za tolik dnů ozdobovaly se,
šest měsíců olejem mirrovým, a šest měsíců věcmi
vonnými a ozdobami ženskými), 13 A tak přicházela
panna před krále. Cožkoli řekla, dávalo se jí, aby s tím
šla z domu žen až k domu královskému. 14 U večer
vcházela k králi, a ráno zase odcházela do druhého
domu ženského, pod stráž Saasgazy, komorníka
královského, strážce ženin. Nepřicházela více k králi,
ale jestliže se líbila králi, povolána bývala ze jména.
15 Tedy když přišel čas jistý Estery, dcery Abichaile,
strýce Mardocheova, kterouž byl vzal sobě za dceru,
aby vešla k králi, nežádala ničeho, než což řekl Hegai
komorník královský, strážce žen. I líbila se Ester
všechněm, kteříž ji viděli. 16 A tak vzata jest Ester
k králi Asverovi do domu jeho královského, měsíce
desátého, (jenž jest měsíc Tebet), léta sedmého
kralování jeho. 17 I zamiloval král Ester nade všecky
jiné ženy, a nalezla milost a lásku u něho nade
všecky panny, tak že vstavil korunu královskou na
hlavu její, a učinil ji královnou místo Vasti. 18 K
tomu také učinil král hody veliké všechněm knížatům
svým a služebníkům svým, totiž hody Estery, a dal
odpočinutí krajinám, a daroval je tak, jakž slušelo na
krále. 19 A když podruhé shromažďovány byly panny,
a Mardocheus seděl u brány královské, 20 Ester
pak neoznámila byla rodiny své a národu svého,
jakž jí byl přikázal Mardocheus; nebo rozkázaní
Mardocheovo Ester činila, jako i když chována byla u
něho: 21 V těch dnech, (když Mardocheus sedal u
brány královské), rozhněval se Bigtan a Teres, dva
komorníci královští z strážných prahu, a smýšleli o to,
aby vztáhli ruce na krále Asvera. 22 Čehož dověděv
se Mardocheus, oznámil to Ester královně, Ester pak
oznámila králi jménem Mardocheovým. 23 A když
bylo toho vyhledáváno, našlo se tak. I oběšeni jsou
ti oba na šibenici, a zapsáno jest to do kronik před
králem.

3 Po těch věcech zvelebil král Asverus Amana syna
Hammedatova Agagského, a vyvýšil ho, tak že
vyzdvihl stolici jeho nade všecka jiná knížata, kteříž
byli při něm. 2 A všickni služebníci královští, kteříž
vcházeli do brány královské, klaněli se a padali
před Amanem; nebo tak přikázal o něm král. Ale
Mardocheus se neklaněl, ani padal. 3 Protož řekli
služebníci královští, kteříž byli v bráně královské,
Mardocheovi: Proč přestupuješ přikázaní královské?
4 I stalo se, když o to s ním mluvívali každého
dne, a neposlechl jich, že to oznámili Amanovi, aby
viděli, bude-li stálý v svých slovích Mardocheus; nebo
oznámil jim, že jest Žid. 5 Vida pak Aman, že se
Mardocheus neklaní, ani padá před ním, naplněn jest
Aman prchlivostí. 6 Ale za malou věc sobě položil,
vztáhnouti ruku na Mardochea samého, (nebo byli
oznámili jemu, z kterého by lidu byl Mardocheus).
Protož smýšlel Aman, aby zahubil národ Mardocheův,
totiž všecky Židy, kteříž byli ve všem království
Asverovu. 7 Takž měsíce prvního, totiž měsíce Nísan,
léta dvanáctého kralování Asverova, rozkázal uvrci
pur, totiž los, před sebou ode dne ke dni, a od
měsíce až do měsíce dvanáctého, jenž jest měsíc
Adar. 8 Nebo byl řekl Aman králi Asverovi: Jest lid
jakýsi rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech
krajinách království tvého, jejichž práva rozdílná jsou
ode všech národů, práv pak královských neostříhají.
Protož králi není užitečné, nechati jich. 9 Jestliže se
králi za dobré vidí, necht' se napíše, aby je zahladili,
a já deset tisíc centnéřů stříbra odvážím do rukou
představeným té práci, aby je vnesli do komory
královské. 10 Tedy král sňav prsten svůj s ruky své, dal
jej Amanovi synu Hammedatovu Agagskému, nepříteli
Židovskému. 11 A řekl král Amanovi: Stříbro to daruji
tobě i lid ten, abys naložil s ním, jakt' se koli líbí. 12
Protož povoláni jsou písaři královští téhož měsíce
prvního třináctého dne, a psáno jest všecko tak, jakž
přikázal Aman, k knížatům královským i vývodám,
kteříž byli v jedné každé krajině, i hejtmanům jednoho
každého národu, každé krajině vedlé písma jejího, a
každému národu vedlé jazyku jeho; jménem krále
Asvera psáno, a zapečetěno prstenem královským.
13 I jsou posláni listové po poslích do všech krajin
královských, aby hubili, mordovali a vyhladili všecky
Židy, od mladého až do starce, děti i ženy, jednoho
dne, totiž třináctého, měsíce dvanáctého, (jenž jest
měsíc Adar), a loupeže jejich aby rozbitovali. 14
Summa toho psání byla: Aby vyhlášeno bylo v jedné
každé krajině a oznámeno všechněm národům, aby
hotovi byli ke dni tomu. 15 Tedy vyjeli poslové stěží s
poručením královským, a vyhlášeno jest to v Susan,
městě královském. Král pak a Aman seděli, kvasíce,
ale měšťané Susan zkormouceni byli.

4 Mardocheus pak zvěděv všecko to, což se bylo
stalo, roztrhl roucho své, a vzal na sebe žíni

a popel, a jda po městě, křičel křikem velikým a
žalostným. 2 A přišel až před bránu královskou; nebo
žádný neměl vcházeti do brány královské v oděvu
žíněném. 3 V každé také krajině i místě, kamžkoli
slovo královské a výpověd jeho došla, kvílení veliké
bylo od Židů, a půst, pláč i úpění, a žíni s popelem
podestřeli sobě mnozí. 4 Pročež přišedše děvečky
Estery a komorníci její, oznámili jí to. I zarmoutila se
královna velmi, a poslala šaty, aby oblékli Mardochea,
a aby vzali žíni jeho od něho. Ale on jich nepřijal. 5
Tedy zavolavši Ester Hatacha, jednoho z komorníků
královských, kteréhož jí byl dal za služebníka, poručila
mu o Mardocheovi, aby přezvěděl, co a proč by to
bylo. 6 Takž vyšel Hatach k Mardocheovi na ulici
města, kteráž jest před branou královskou. 7 I oznámil
jemu Mardocheus všecko, co se mu přihodilo, i o
té summě peněz, kterouž připověděl Aman dáti do
komory královské proti Židům, k vyhlazení jich. 8 K
tomu i přípis psané výpovědi, kteráž vyhlášena byla v
Susan, aby zhubeni byli, dal jemu, aby ukázal Ester a
oznámil jí, a aby jí rozkázal jíti k králi, a milosti hledati
u něho, a prositi před tváří jeho za lid svůj. 9 Tedy
přišel Hatach, a oznámil Ester slova Mardocheova.
10 I řekla Ester Hatachovi, a poručila mu oznámiti
Mardocheovi: 11 Všickni služebníci královští i lid krajin
královských vědí, že kterýž by koli muž neb žena všel
před krále do síně vnitřní, nejsa povolán, jedno právo
o něm jest, aby hrdlo propadl, kromě toho, k komuž
by král vztáhl berlu zlatou, že živ zůstane. Já pak
nebyla jsem povolána, abych vešla k králi již třidceti
dnů. 12 Ale když oznámili Mardocheovi slova Estery,
13 Řekl Mardocheus, aby zase oznámeno bylo Esteře:
Nemysl sobě, abys zachována býti mohla v domě
královském ze všech Židů. 14 Nebo jestliže se umlčíš
v tento čas, oddechnutí a vysvobození Židům přijde
odjinud, ty pak a dům otce tvého zahynete. A kdo
ví, ne pro tento-lis čas přišla k tomu království? 15 I
řekla Ester, aby zase oznámili Mardocheovi: 16 Jdi a
shromažď všecky Židy, což jest jich v Susan, a postťe
se za mne, a nejezte ani píte za tři dni, v noci ani ve
dne. Já podobně, i panny mé postiti se budou, a teprv
vejdu k králi, což však neobyčejné jest, a jestližeť
zahynu, nechť zahynu. 17 Tedy šel Mardocheus, a
učinil všecko tak, jakž mu poručila Ester.

5 Stalo se potom dne třetího, oblékši se Ester v
roucho královské, postavila se v síni vnitřní domu
královského, naproti pokoji královskému. Král pak
seděl na stolici své královské, v pokoji královském
naproti dveřím domu. 2 Stalo se, pravím, když uzřel
král Ester královnu, ana stojí v síni, že milostí jsa k ní
nakloněn, vztáhl král k Ester berlu zlatou, kterouž držel
v ruce své. Tedy přistoupivši Ester, dotkla se konce
berly. 3 I řekl jí král: Co jest tobě, královno Ester?
A jaká jest prosba tvá? Až do polovice království
dáno bude tobě. 4 Odpověděla Ester: Jestliže se králi
za dobré vidí, nechať přijde král s Amanem dnes
na hody, kteréž jsem jemu připravila. 5 I řekl král:
Zavolejte rychle Amana, ať naplní žádost Estery.
A tak přišel král s Amanem na hody, kteréž byla
připravila Ester. 6 Potom řekl král k Ester, napiv
se vína. Jaká jest žádost tvá? A budeť dáno. Aneb
jaká jest prosba tvá? Bys pak žádala až do polovice
království, staneť se. 7 I odpověděla Ester: Žádost
má a prosba má jest: 8 Nalezla-li jsem milost u krále,
a jestliže se králi za dobré vidí povoliti žádosti mé, a
naplniti prosbu mou, aby ještě přišel král i Aman na
hody, kteréž jim připravím, a zítra učiním podlé slova
královského. 9 A tak vyšel Aman dne toho, vesel jsa
a dobré mysli. Ale když viděl Aman Mardochea v
bráně královské, že ani nepovstal, ani se nehnul před
ním, naplněn jest Aman hněvem proti Mardocheovi.
10 A však zdržel se Aman, až přišel do domu svého,
a poslav, povolal přátel svých a Zeres ženy své. 11
I vypravoval jim Aman o slávě bohatství svého, i o
množství synů svých, i o všem, čímž ho zvelebil král,
a jak ho vyvýšil nad knížata i služebníky královské.
12 A doložil Aman: Nadto nepozvala Ester královna
s králem na hody, kteréž byla připravila jen mne,
a ještě i k zejtří pozván jsem od ní s králem. 13
Ale všecko to nic mi neprospívá, pokudžkoli vídám
Mardochea, toho Žida, sedati u brány královské. 14
Řekla jemu Zeres žena jeho, i všickni přátelé jeho:
Nechť udělají šibenici zvýši padesáti loket, a ráno rci
králi, aby na ní oběsili Mardochea, a vejdi s králem na
hody vesele. I líbila se ta rada Amanovi, a rozkázal
postaviti šibenici.

6 Té noci král nemoha spáti, rozkázal přinésti knihy
pamětné, kroniky, kteréž čteny byly před králem. 2
I našli zapsáno, že pověděl Mardocheus na Bigtana a
Teresa, dva komorníky královské z těch, jenž ostříhali
prahu, že ukládali vztáhnouti ruku na krále Asvera.
3 Tedy řekl král: Čím jest poctěn, neb jak zveleben
Mardocheus za to? Odpověděli služebníci královští,
dvořané jeho: Není jemu nic dáno. 4 I řekl král:
Kdo jest v síni? (Aman pak byl přišel do síně domu
královského zevnitřní, mluviti s králem, aby oběšen
byl Mardocheus na šibenici, kterouž jemu připravil.)
5 Odpověděli králi služebníci jeho: Aj, Aman stojí
v síni. Řekl král: Nechť vejde sem. 6 Takž všel
Aman. Jemuž řekl král: Co sluší učiniti muži tomu,

kteréhož by chtěl král ctíti? (Aman řekl sám v sobě:
Kohož by jiného chtěl král více ctíti, nežli mne?) 7
Odpověděl Aman králi: Muži tomu, jehož král ctíti
chce, 8 Ať přinesou roucho královské, do kteréhož
se král obláčí, a přivedou koně, na kterémž jezdí
král, a vstaví korunu královskou na hlavu jeho. 9
A dadouce roucho to i koně toho v ruku některého
z nejznamenitějších knížat královských, ať oblekou
muže toho, jehož král chce ctíti, a ať jej vodí na koni
po ulici města, a volají před ním: Tak se má státi muži
tomu, jehož král ctíti chce. 10 Tedy řekl král Amanovi:
Pospěš, vezmi to roucho a koně, jakž jsi řekl, a učiň
to Mardocheovi Židu, kterýž sedí v bráně královské.
Nepomíjejž ničeho ze všeho toho, což jsi mluvil. 11
Protož vzav Aman roucho i koně, oblékl Mardochea,
a vedl jej na koni po ulici města, volaje před ním: Tak
se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce. 12 Potom
navrátil se Mardocheus k bráně královské. Aman
pak rychle pospíšil do domu svého, smuten jsa, s
zakrytou hlavou. 13 I vypravoval Aman Zeres ženě
své a všechněm přátelům svým všecko, což se mu
přihodilo. I řekli jemu mudrci jeho i Zeres žena jeho:
Poněvadž z národu Židovského jest Mardocheus,
před jehož oblíčejem počal jsi klesati, neodoláš jemu,
ale jistě padneš před oblíčejem jeho. 14 A když oni
ještě mluvili s ním, komorníci královští přišli, a rychle
vzali Amana na hody, kteréž připravila Ester.

7 A tak přišel král i Aman, aby hodovali s Ester
královnou. 2 I řekl král k Ester opět druhého dne,
napiv se vína: Jaká jest žádost tvá, Ester královno?
A budeť dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Až do
polovice království staneť se. 3 Tedy odpověděla
Ester královna a řekla: Jestliže jsem nalezla milost
před očima tvýma, ó králi, a jestliže se králi za dobré
vidí, nechť mi jest darován život můj k mé žádosti, a
národu mému k prosbě mé. 4 Nebo prodáni jsme, já i
národ můj, abychom zbiti, pomordováni a vyhlazeni
byli, ješto kdybychom za služebníky a děvky prodáni
byli, mlčela bych, ač by i tak ten nepřítel nijakž
nemohl nahraditi králi té škody. 5 Opět odpovídaje
král Asverus, řekl Ester královně: I kdož jest to ten, a
kde jest ten, jehož srdce tak jest naduté, aby to činil?
6 I řekla Ester: Muž protivník a nepřítel nejhorší jest
Aman tento. Takž Aman zhrozil se před oblíčejem
krále a královny. 7 Tedy král vstal v prchlivosti své od
pití vína, a vyšel na zahradu při paláci. Aman pak
pozůstal tu, aby prosil za život svůj Estery královny;
nebo viděl, že jest o něm zle uloženo od krále. 8
Potom král navrátil se z zahrady palácu do domu,
kdež pil víno, a Aman padl na lůžko, na kterémž
seděla Ester. I řekl král: Což ještě násilé učiniti chce
královně u mne v domě? A hned jakž slovo to vyšlo
z úst krále, tvář Amanovu zakryli. 9 Mezi tím řekl
Charbona, jeden z komorníků, před králem: Aj, ještě
šibenice, kterouž připravil Aman Mardocheovi, kterýž
mluvil králi k dobrému, stojí při domě Amanově, zvýší
padesáti loket. I řekl král: Oběstež ho na ní. 10 Tedy
oběsili Amana na té šibenici, kterouž byl připravil
Mardocheovi. A tak prchlivost královská ukojila se.

8 Téhož dne dal král Asverus Ester královně dům
Amana nepřítele Židovského, a Mardocheus přišel
před krále, (nebo oznámila Ester, co by jí on byl). 2
Kdežto král sňav prsten svůj, kterýž vzal od Amana, dal
jej Mardocheovi. Ester pak ustanovila Mardochea nad
domem Amanovým. 3 Potom ještě Ester mluvila před
králem, padši k nohám jeho, a s pláčem pokorně ho
prosila, aby zrušil nešlechetnost Amana Agagského a
jeho úklady, kteréž smyslil proti Židům. 4 (Tedy vztáhl
král k Esteře berlu zlatou, a Ester vstavši, postavila
se před králem.) 5 A řekla: Jestliže se králi za dobré
vidí, a nalezla-li jsem milost před tváří jeho, a jestliže
se ta věc králi slušná býti vidí, a já jsem-li příjemná
před očima jeho: nechť jest psáno, aby byli zrušeni
listové ti, a tak úkladové Amana syna Hammedatova
Agagského, kteréž rozepsal, aby vyhladili Židy, což
jest jich ve všech krajinách královských. 6 Nebo jak
bych se mohla dívati na to zlé, kteréž by potkalo lid
můj? A jak bych mohla hleděti na zhoubu rodiny své?
7 I řekl král Asverus Ester královně a Mardocheovi
Židu: Ej, dům Amanův dal jsem Esteře, jeho pak
oběsili na šibenici, proto že vztáhnouti chtěl ruku svou
na Židy. 8 Vy tedy pište Židům, jakž se vám za dobré
zdá, jménem královským, a zapečeťte prstenem
královským. (Nebo což se píše jménem krále, a
zapečetí prstenem královským, nemůže zpátkem jíti.)
9 Takž svolali písaře královské v ten čas měsíce
třetího, jenž jest měsíc Siban, dvadcátého třetího
dne téhož měsíce, a psáno jest všecko tak, jakž
přikázal Mardocheus, k Židům a knížatům, i vývodám
a hejtmanům krajin, kteréž jsou od Indie až do země
Mouřenínské, sto dvadceti sedm krajin, do každé
krajiny písmem jejím, každému národu jazykem jeho,
též i Židům písmem jejich a jazykem jejich. 10 A když
napsal jménem krále Asvera a zapečetil prstenem
královským, rozeslal listy po poslích, kteříž jezdívali
na koních rychlých a mezcích mladých: 11 Že jest
povolil král Židům, kteříž by v kterémkoli městě byli,
aby shromáždíce se, zastávali života svého, a aby
hubili, mordovali a plénili všecka vojska národu i
krajiny, útok činících na ně, na děti jejich i ženy jejich,

a kořisti jejich aby rozbitovali. 12 Jednoho a téhož
dne ve všech krajinách krále Asvera, totiž třináctého,
měsíce dvanáctého, jenž jest měsíc Adar. 13 Summa
toho psání: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajině,
a oznámeno všechněm národům, aby Židé byli hotovi
ke dni tomu ku pomstě nad nepřátely svými. 14
Tedy poslové, kteříž jezdívali na koních prudkých
a na mezcích, vyjeli snažným a rychlým během s
poručením královským, a vyhlášeno jest to v Susan,
městě královském. 15 Mardocheus pak vycházel od
oblíčeje královského v rouše královském z postavce
modrého a bílého, v koruně zlaté veliké a v plášti
kmentovém a šarlatovém, a město Susan plésalo a
veselilo se. 16 Nebo Židům vzešlo světlo a radost, i
veselé a sláva. 17 Ano i v každé krajině i v každém
městě, na kteréžkoli místo poručení královské a
výpověd jeho došla, veselé a radost měli Židé, hody
a dobrou vůli, a mnozí z národů jiných přistupovali k
Židům; nebo připadl na ně strach Židovský.

9 Potom dvanáctého měsíce, (jenž jest měsíc Adar),
třináctého dne téhož měsíce, když přišel čas
poručení královského a výpovědi jeho, aby se vyplnila,
v ten den, v kterýž se nadáli nepřátelé Židovští,
že budou panovati nad nimi, stalo se na odpor, že
panovali Židé nad těmi, kteříž je v nenávisti měli.
2 Nebo se byli shromáždili Židé v městech svých,
po všech krajinách krále Asvera, aby vztáhli ruku
na ty, kteříž hledali jejich zlého. A žádný před nimi
neostál, nebo připadl strach jejich na všecky národy.
3 A všickni hejtmané krajin, i knížata a vývodové, i
správcové díla královského v poctivosti měli Židy;
nebo strach Mardocheův na ně připadl. 4 Byl zajisté
Mardocheus veliký v domě královském, a rozcházela
se pověst o něm po všech krajinách; nebo muž
ten Mardocheus vždy více rostl. 5 A tak zbili Židé
všecky nepřátely své, mečem hubíce, mordujíce
a vyhlazujíce je, a nakládajíce s těmi, kteříž je v
nenávisti měli, podlé líbosti své. 6 Ano i v Susan
městě královském zmordovali Židé a vyhladili pět
set mužů. 7 A Parsandata, Dalfona i Aspata, 8
A Porata, Adalia i Aridata, 9 I Parimasta, Arisai
i Aridai a Vajezata, 10 Deset synů Amana syna
Hammedatova, nepřítele Židovského, zmordovali. Ale
k loupeži nevztáhli ruky své. 11 Dne toho, když se
donesl krále počet zmordovaných v Susan městě
královském, 12 Řekl král Esteře královně: V Susan
městě královském zmordovali Židé a vyhladili pět
set mužů, a deset synů Amanových. Co pak učinili
v jiných krajinách královských? Již tedy jaká jest
žádost tvá? A dánoť bude. Aneb která prosba tvá
ještě? A staneť se. 13 Odpověděla Ester: jestliže se
králi za dobré vidí, nechť jest dopuštěno ještě zítra
Židům, kteříž jsou v Susan, učiniti podlé výpovědi
dnešní, a deset synů Amanových zvěšeti na šibenici.
14 I přikázal král, aby se tak stalo. Tedy vyhlášena
jest výpověd v Susan, a tak deset synů Amanových
zvěšeli. 15 A shromáždivše se Židé, kteříž byli v
Susan, také i čtrnáctého dne měsíce Adar, zmordovali
v Susan tři sta mužů. Ale k loupeži nevztáhli ruky své.
16 Jiní také Židé, kteříž byli v krajinách královských,
shromáždivše se, a zastávajíce života svého, tak
odpočinuli od nepřátel svých. Zmordovali pak těch,
jenž je v nenávisti měli, sedmdesáte pět tisíc. Ale
k loupeži nevztáhli ruky své. 17 Stalo se to dne
třináctého měsíce Adar. I odpočinuli čtrnáctého dne
téhož měsíce, a učinili sobě v ten den hody a
veselé. 18 Ale Židé, kteříž byli v Susan, shromáždili
se třináctého dne téhož měsíce a též čtrnáctého,
a odpočinuli patnáctého, a učinili sobě na ten den
hody a veselé. 19 Protož Židé, kteříž bydlí ve vsech
a v městečkách nehrazených, světí den čtrnáctý
měsíce Adar, majíce veselé, hody a dobrou vůli,
a posílajíce částky pokrmů jedni druhým. 20 Nebo
rozepsal Mardocheus ty věci, a rozeslal listy ke
všem Židům, kteříž byli ve všech krajinách krále
Asvera, blízkým i dalekým, 21 Ustavuje jim, aby slavili
den čtrnáctý měsíce Adar, a den patnáctý téhož
měsíce každého roku, 22 Podlé dnů těch, v nichž
odpočinuli Židé od nepřátel svých, a měsíce toho,
kterýž se jim obrátil z zámutku v radost, a z kvílení
v dobrou vůli, aby ty dni slavili, hodujíce a veselíce
se, a posílajíce částky pokrmů jeden druhému, i dary
chudým. 23 I přijali to všickni Židé, že budou činiti
to, což začali, a což jim psal Mardocheus: 24 Jak
Aman syn Hammedatův Agagský, protivník všech
Židů, ukládal o Židech, aby je vyhubil a uvrhl pur, totiž
los, k setření a zahlazení jejich. 25 Ale jak ona vešla
před oblíčej krále, poručil král v listech, aby obráceni
byli úkladové jeho nešlechetní, kteréž vymyslil proti
Židům, na hlavu jeho, a aby ho oběsili i syny jeho
na šibenici. 26 I nazvali ty dny Purim, totiž losů, od
jména toho pur. A tak z příčiny všech slov listu toho,
a což viděli při tom, i což přišlo k nim, 27 Ustavili
a přijali Židé na sebe i na símě své, i na všecky
připojené k sobě, aby to nepominulo, že budou slaviti
ty dva dni podlé vypsání jejich, a podlé určitého času
jejich každého roku. 28 A že ti dnové budou pamětní
a slavní v každém věku, rodině, krajině a městě; k
tomu, že ti dnové Purim nepominou z prostředku
Židů, a památka jejich nepřestane u potomků jejich.
29 Psala také Ester královna, dcera Abichailova, i

Mardocheus Žid pro větší upevnění psání z strany
dnů Purim po druhé. 30 A on rozeslal to psání ke
všem Židům, do sta dvadcíti sedmi krajin království
Asverova, vzkazuje jim pozdravení, 31 Aby tuze drželi
dny ty Purim v určité časy jich, jakž je nařídil jim
Mardocheus Žid a Ester královna, a jakž to přijali na
sebe a na símě své, na pamět postů a křiku jejich. 32
A tak výpověd Estery potvrdila ustanovení dnů Purim,
což zapsáno jest v knize této.

10 Potom uložil král Asverus daň na zemi i na
ostrovy mořské. 2 Všickni pak činové síly jeho a
moci jeho, i vypsání důstojnosti Mardocheovy, kterouž
ho zvelebil král, to vše zapsáno jest v knize o králích
Médských a Perských. 3 Nebo Mardocheus Žid byl
druhý po králi Asverovi, a veliký u Židů, i vzácný
u všeho množství bratří svých, pečuje o dobré lidu
svého, a způsobuje pokoj všemu semeni svému.

Jób

1 Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl
sprostný a upřímý, boje se Boha, a vystříhaje se
zlého. **2** Kterémuž se narodilo sedm synů a tři dcery.
3 A měl dobytka sedm tisíc ovec, tři tisíce velbloudů,
pět set spřežení volů, a pět set oslic, a čeledi služebné
velmi mnoho, a byl muž ten vznešenější nade všecky
lidi východní. **4** I scházívali se synové jeho, a strojívali
hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a
zvávali své tři sestry, aby jedly a pily s nimi. **5** A když
vypořádali dny hodů, posílával Job, a posvěcoval
jich, a vstávaje ráno, obětoval zápaly podlé počtu
všech jich. Nebo říkával Job: Snad zhřešili synové
moji, aneb zlořečili Bohu v srdci svém. Tak činíval
Job po všecky ty dny. **6** Jednoho pak dne, když
přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem,
přišel také i Satan mezi ně. **7** Tedy řekl Hospodin
Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu,
řka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. **8** I
řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého
Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž
sprostný a upřímý, bojící se Boha a varující se zlého.
9 A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Zdaliž se Job
darmo bojí Boha? **10** Zdaž jsi ty ho neohradil i domu
jeho a všeho, což má, se všech stran? Dílu rukou
jeho požehnal jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na
zemi. **11** Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se
všeho, což má, nebude-liť zlořečiti v oči. **12** Tedy
řekl Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé
buď, toliko na něj nevztahuj ruky své. I vyšel Satan
od tváři Hospodinovy. **13** Jednoho pak dne synové
a dcery jeho jedli, a pili víno v domě bratra svého
prvorozeného. **14** I přišel posel k Jobovi, a řekl: Když
volové orali, a oslice se pásly podlé nich, **15** Vpád
učinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí
meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě.
16 A když on ještě mluvil, přišed druhý, řekl: Oheň
Boží spadl s nebe, a rozpáliv se na dobytek i na
služebníky, sehltil je, já pak utekl jsem toliko sám,
abych oznámil tobě. **17** A když ten ještě mluvil, jiný
přišed, řekl: Kaldejští sšikovavše tři houfy, připadli
na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí
meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě.
18 A když ten ještě mluvil, jiný přišel a řekl: Synové
tvoji a dcery tvé jedli, a pili víno v domě bratra svého
prvorozeného. **19** A aj, vítr veliký strhl se z té strany
od pouště, a udeřil na čtyři úhly domu, tak že se obořil
na děti, i zemřeli, a utekl jsem toliko já sám, abych
oznámil tobě. **20** Tedy Job vstav, roztrhl roucho své, a
oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu učinil.
21 A řekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý
se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin
též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo. **22** V
tom ve všem nezhřešil Job, a nepřivlastnil Bohu nic
nemoudrého.

2 I stalo se opět jednoho dne, že když přišli synové
Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také
i Satan mezi ně, aby se postavil před Hospodinem. **2**
Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl
Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemi, a
obcházel jsem ji. **3** I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-
lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na
zemi, že jest muž sprostný a upřímý, bojící se Boha, a
varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti své,
ačkoli jsi ty mne popudil proti němu, abych jej hubil
bez příčiny. **4** A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl:
Kůži za kůži, a všecko, což má člověk, dá za sebe
samého. **5** Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se
kostí jeho, a masa jeho, nebude-liť v oči zlořečiti tobě.
6 Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, v moci tvé buď, a
však zachovej ho při životu. **7** Protož vyšed Satan
od tváři Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším,
od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho, **8** Tak
že vzal střepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele.
9 I řekla jemu žena jeho: Ještě vždy trváš v své
upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři. **10** Jížto řekl: Mluvíš,
jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobré-liž jen věci
bráti budeme od Boha, zlých pak nebudeme přijímati?
V tom ve všem nezhřešil Job rty svými. **11** Když pak
uslyšeli tři přátelé Jobovi o všem tom zlém, kteréž
přišlo na něj, přišli jeden každý z místa svého: Elifaz
Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na
tom zůstavše spolu, aby přijdouce k němu, politovali
ho a těšili jej. **12** Kteříž pozdvihše očí svých zdaleka,
nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali,
a roztrhše jeden každý roucho své, házeli prachem
nad hlavy své zhůru. **13** A seděli s ním na zemi sedm
dní a sedm nocí, a žádný k němu nepromluvil slova;
nebo viděli, že se velmi rozmohla bolest jeho.

3 Potom otevřev Job ústa svá, zlořečil dni svému. **2**
Nebo mluvě Job, řekl: **3** Ó by byl zahynul ten den,
v němž jsem se naroditi měl, i noc, v níž bylo řečeno:
Počat jest pacholík. **4** Ten den ó by byl obrácen
v temnost, aby ho byl nevyhledával Bůh shůry, a
nebyl osvícen světlem. **5** Ó by jej byly zachvátily
tmy a stín smrti, a aby jej byla přikvačila mračna, a
předěsila horkost denní. **6** Ó by noc tu mrákota byla
opanovala, aby nebyla připojena ke dnům roku, a v

počet měsíců nepřišla. 7 Ó by noc ta byla osaměla,
a zpěvu aby nebylo v ní. 8 Ó by jí byli zlořečili ti,
kteříž proklínají den, hotovi jsouce vzbuditi velryba.
9 Ó by se byly hvězdy zatměly v soumraku jejím,
a očekávajíc světla, aby ho nebyla dočekala, ani
spatřila záře jitřní. 10 Nebo nezavřela dveří života
mého, ani skryla trápení od očí mých. 11 Proč jsem
neumřel v matce, aneb vyšed z života, proč jsem
nezahynul? 12 Proč jsem vzat byl na klín, a proč jsem
prsí požíval? 13 Nebo bych nyní ležel a odpočíval,
spal bych a měl bych pokoj, 14 S králi a radami země,
kteříž sobě vzdělávali místa pustá, 15 Aneb s knížaty,
kteříž měli zlato, a domy své naplňovali stříbrem. 16
Aneb jako nedochůdče nezřetelné proč jsem nebyl, a
jako nemluvňátka, kteráž světla neviděla? 17 Tamť
bezbožní přestávají bouřiti, a tamť odpočívají ti, jenž
v práci ustali. 18 Také i vězňové pokoj mají, a neslyší
více hlasu násilníka. 19 Malý i veliký tam jsou rovni
sobě, a služebník jest prost pána svého. 20 Proč Bůh
dává světlo zbědovanému a život těm, kteříž jsou
ducha truchlivého? 21 Kteříž očekávají smrti, a není
jí, ačkoli jí hledají pilněji než skrytých pokladů? 22
Kteříž by se veselili s plésáním a radovali, když by
nalezli hrob? 23 Člověku, jehož cesta skryta jest,
a jehož Bůh přistřel? 24 Nebo před pokrmem mým
vzdychání mé přichází, a rozchází se jako voda řvání
mé. 25 To zajisté, čehož jsem se lekal, stalo se mi, a
čehož jsem se obával, přišlo na mne. 26 Neměl jsem
pokoje, aniž jsem se ubezpečil, ani odpočíval, až i
přišlo pokušení toto.

4 Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: 2
Počneme-li mluviti s tebou, neponeseš-liž toho
těžce? Ale kdož by se zdržeti mohl, aby neměl
mluviti? 3 Aj, učívals mnohé, a rukou opuštěných jsi
posiloval. 4 Padajícího pozdvihovals řečmi svými,
a kolena zemdlená jsi zmocňoval. 5 Nyní pak, jakž
toto přišlo na tebe, těžce to neseš, a jakž tě dotklo,
předěšen jsi. 6 Nebylo-liž náboženství tvé nadějí tvou,
a upřímost cest tvých očekáváním tvým? 7 Rozpomeň
se, prosím, kdo jest kdy nevinný zahynul? Aneb kde
upřímí vyhlazeni jsou? 8 Jakož jsem já vídal ty, kteříž
orali nepravost, a rozsívali převrácenost, že ji i žali.
9 Od dchnutí Božího hynou, a duchem prchlivosti
jeho v nic obracíni bývají. 10 Řvání lva a hlas lvice
a zubové mladých lvíčat setříni bývají. 11 Hyne lev,
že nemá loupeže, a lvíčata mladá rozptýlena bývají.
12 Nebo i tajně doneslo se mne slovo, a pochopilo
ucho mé něco maličko toho. 13 V přemyšlováních
z vidění nočních, když připadá tvrdý sen na lidi, 14
Strach připadl na mne a lekání, kteréž předěsilo
všecky kosti mé. 15 Duch zajisté před tváří mou šel,
tak že vlasové vstávali na těle mém. 16 Zastavil se,
ale neznal jsem tváři jeho; tvárnost jen byla před
očima mýma. Mezi tím mlče, slyšel jsem hlas: 17
Zdaliž může člověk spravedlivějším býti než Bůh,
aneb muž čistším nad toho, kterýž ho učinil? 18 Ano
mezi služebníky jeho není dokonalosti, a při andělích
svých zanechal nedostatku. 19 Čím více při těch,
kteříž bydlejí v domích hliněných, jejichž základ jest
na prachu, a setříni bývají snáze než mol. 20 Od jitra
až do večera stíráni bývají, a kdož toho nerozvažují,
na věky zahynou. 21 Zdaliž nepomíjí sláva jejich s
nimi? Umírají, ale ne v moudrosti.

5 Zavolejž tedy, dá-lit' kdo odpověď? A k kterému
se z svatých obrátíš? 2 Pakli k bláznu, zahubí ho
rozhněvání, a nesmyslného zabije prchlivost. 3 Játť
jsem viděl blázna, an se vkořenil, ale hned jsem zle
tušil příbytku jeho, řka: 4 Vzdálenit' jsou synové jeho
od spasení; nebo potříni budou v bráně, aniž bude,
kdo by je vytrhl. 5 Obilé jeho zžíře hladovitý, a i z
prostřed trní je vychvátí; nadto sehltí násilník statek
takových. 6 Neboť nepochází z prachu trápení, aniž
se z země pučí bída. 7 Ale člověk rodí se k bídě, tak
jako jiskry z uhlí zhůru létají. 8 Jistě žeť bych já hledal
Boha silného, a jemu bych předložil při svou, 9 Kterýž
činí věci veliké, nezpytatelné, divné, a jimž počtu
není, 10 Kterýž dává déšť na zemi, a spouští vody na
pole, 11 Kterýž sází opovržené na místě vysokém, a
žalostící vyvyšuje spasením, 12 Kterýž v nic obrací
myšlení chytráků, tak aby nemohli k skutku přivésti
ruce jejich ničeho, 13 Kterýž lapá moudré v chytrosti
jejich; nebo rada převrácených bláznová bývá. 14 Ve
dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šámají
o poledni. 15 Kterýž zachovává od meče a od úst
jejich, a chudého od ruky násilníka. 16 Máť zajisté
nuzný naději, ale nepravost musí zacpati ústa svá. 17
Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh!
A protož káráním Všemohoucího nepohrdej. 18 Onť
zajisté uráží, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léčí.
19 Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi
nedotklo by se tebe zlé. 20 V hladu vykoupil by tě od
smrti, a v boji od moci meče. 21 Když utrhá jazyk, byl
bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by přišla. 22
Zhouba a hlad bud' tobě za smích, a nestrachuj se
ani líté zvěři zemské. 23 Nebo s kamením polním
příměří tvé, a zvěř lítá polní pokoj zachová k tobě. 24
A shledáš, žeť stánek tvůj bude bezpečný, a navrátíš
se zase k příbytku svému, a nezhřešíš. 25 Shledáš
také, žeť se rozmnoží símě tvé, a potomci tvoji jako
bylina zemská. 26 Vejdeš v šedinách do hrobu, tak

jako odnášíno bývá zralé obilí časem svým. 27 Aj, toť
jsme vyhledali, a takť jest; poslechniž toho, a schovej
sobě to.

6 Odpovídaje pak Job, řekl: 2 Ó kdyby pilně zváženo
bylo hořekování mé, a bída má na váze aby spolu
vyzdvižena byla. 3 Jistě že by se nad písek mořský
těžší ukázala, pročež mi se i slov nedostává. 4 Nebo
střely Všemohoucího vězí ve mně, jejichž jed vysušil
ducha mého, a hrůzy Boží bojují proti mně. 5 Zdaliž
řve divoký osel nad mladistvou travou? Řve-liž vůl
nad picí svou? 6 Zdaliž jedí to, což neslaného jest,
bez soli? Jest-liž chut v věci slzké? 7 Ach, kterýchž
se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti
těla mého. 8 Ó by se naplnila žádost má, a aby to,
čehož očekávám, dal Bůh, 9 Totiž, aby se líbilo Bohu
setříti mne, vztáhnouti ruku svou, a zahladiti mne.
10 Neboť mám ještě, čím bych se potěšoval, (ačkoli
hořím bolestí, aniž mne Bůh co lituje), že jsem netajil
řečí Nejsvětějšího. 11 Nebo jaká jest síla má, abych
potrvati mohl? Aneb jaký konec můj, abych prodlel
života svého? 12 Zdali síla má jest síla kamenná?
Zdali tělo mé ocelivé? 13 Zdaliž pak obrany mé není
při mně? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne, 14
Proti tomu, jehož lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž
bázeň Všemohoucího opustil? 15 Bratří moji zmýlili
mne jako potok, pominuli jako prudcí potokové, 16
Kteříž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje sníh.
17 V čas horka vysychají; když sucho bývá, mizejí z
místa svého. 18 Sem i tam roztěkají se od toku svého
obecného, v nic se obracejí a hynou. 19 To vidouce
houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž
naději měli v nich, 20 Zastyděli se, že v nich doufali;
nebo přišedše až k nim, oklamáni jsou. 21 Tak zajisté
i vy byvše, ne jste; vidouce potření mé, děsíte se.
22 Zdali jsem řekl: Přineste mi, aneb z zboží svého
udělte darů pro mne? 23 Aneb: Vysvoboďte mne z
ruky nepřítele, a z ruky násilníků vykupte mne? 24
Poučte mne, a budu mlčeti, a v čem bych bloudil,
poslužte mi k srozumění. 25 Ó jak jsou pronikavé řeči
upřímé! Ale co vzdělá obviňování vaše? 26 Zdali jen z
slov mne viniti myslíte, a převívati řeči choulostivého?
27 Také i na sirotka se obořujete, anobrž jámu kopáte
příteli svému. 28 A protož nyní chtějtež popatřiti na
mne, a suďte, klamám-liť před oblíčejem vaším. 29
Napravte se, prosím, nechť není nepravostí; napravte
se, pravím, a tak poznáte, žeť jest spravedlnost v té
řeči mé. 30 A jest-li na jazyku mém nepravost, neměliliž bych, čitedlen býti bíd?

7 Zdaliž nemá vyměřeného času člověk na zemi?
A dnové jeho jako dnové nájemníka. 2 Jako
služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájemník, jenž
očekává skonání díla svého: 3 Tak jsou mi dědičně
přivlastněni měsícové marní, a noci plné trápení jsou
mi odečteny. 4 Jestliže ležím, říkám: Kdy vstanu?
A brzo-li pomine noc? Tak pln bývám myšlení až
do svitání. 5 Tělo mé odíno jest červy a strupem i
prachem, kůže má puká se a rozpouští. 6 Dnové
moji rychlejší byli nežli člunek tkadlce, nebo stráveni
jsou bez prodlení. 7 Rozpomeň se, ó Pane, že jako
vítr jest život můj, a oko mé že více neuzří dobrých
věcí, 8 Aniž mne spatří oko, jenž mne vídalo. Oči tvé
budou ke mně, a mne již nebude. 9 Jakož oblak hyne
a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu, nevystoupí
zase, (Sheol h7585) 10 Aniž se opět navrátí do domu
svého, aniž ho již více pozná místo jeho. 11 Protož
nemohuť já zdržeti úst svých, mluvím v ssoužení
ducha svého, naříkám v hořkosti duše své. 12 Zdali
jsem já mořem čili velrybem, že jsi mne stráží osadil?
13 Když myslím: Potěší mne lůže mé, poodejme
naříkání mého postel má: 14 Tedy mne strašíš sny, a
viděními děsíš mne, 15 Tak že sobě zvoluje zaškrcení
duše má, a smrt nad život. 16 Mrzí mne, nebudut
déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo marní jsou dnové
moji. 17 Co jest člověk, že ho sobě tak vážíš, a že tak
o něj pečuješ? 18 A že ho navštěvuješ každého jitra,
a každé chvíle jej zkušuješ? 19 Dokudž se neodvrátíš
ode mne, a nedáš mi aspoň polknouti mé sliny? 20
Zhřešil jsem, což mám učiniti, ó strážce lidský? Proč
jsi mne položil za cíl sobě, tak abych sám sobě byl
břemenem? 21 Nýbrž proč neodejmeš přestoupení
mého, a neodpustíš nepravosti mé? Nebo již v zemi
lehnu. Potom bys mne i pilně hledal, nebude mne.

8 Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl: 2 Dokudž
mluviti budeš takové věci, a slova úst tvých budou
jako vítr násilný? 3 Což by Bůh silný neprávě soudil,
a Všemohoucí což by převracel spravedlnost? 4
Synové zajisté tvoji že zhřešili proti němu, proto pustil
je po nepravosti jejich. 5 Kdybys ty opravdově hledal
Boha silného, a Všemohoucímu se modlil, 6 A byl
čistý a upřímý: jistě žeť by se hned probudil k tobě,
a napravil by příbytek spravedlnosti tvé. 7 A byly
by první věci tvé špatné, poslední pak rozmnožily
by se náramně. 8 Nebo vzeptej se, prosím, věku
starého, a nastroj se k zpytování otců jejich. 9 (Myť
zajisté včerejší jsme, aniž jsme čeho povědomi; k
tomu dnové naši jsou jako stín na zemi.) 10 Zdaliž
tě oni nenaučí, a nepovědí tobě, a z srdce svého
nevynesou-liž slov? 11 Zdali roste třtí bez bahna?
Roste-liž rákosí bez vody? 12 Nýbrž ještě za zelena,
dříve než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná

tráva, usychá. 13 Tak stezky všech zapomínajících
se na Boha silného, tak, pravím, naděje pokrytce
zahyne. 14 Klesne naděje jeho, a doufání jeho jako
dům pavouka. 15 Spolehne-li na dům svůj, neostojí;
chytí-li se ho, nezdrží. 16 Vláhu má před sluncem, tak
že z zahrady jeho výstřelkové jeho vynikají. 17 Při
vrchovišti kořenové jeho hustě rostou, i na místech
skalnatých rozkládá se. 18 A však bývá-li zachvácen
z místa svého, až by se ho i odečtlo, řka: Nevidělo
jsem tě: 19 Tožť ta radost života jeho, a z země jiný
vykvetá. 20 Aj, Bůh silný nepohrdá upřímým, ale
nešlechetným ruky nepodává: 21 Až i naplní smíchem
ústa tvá, a rty tvé plésáním, 22 Když nenávidící tebe
v hanbu oblečeni budou, a stánku lidí bezbožných
nikdež nebude.

9 Odpověděv pak Job, řekl: 2 I ovšem vím, žeť
tak jest; nebo jak by mohl člověk spravedliv býti
před Bohem silným? 3 A chtěl-li by se hádati s ním,
nemohl by jemu odpověditi ani na jedno z tisíce slov.
4 Moudrého jest srdce a silný v moci. Kdo zatvrdiv se
proti němu, pokoje užil? 5 On přenáší hory, než kdo
shlédne, a podvrací je v prchlivosti své. 6 On pohybuje
zemí z místa jejího, tak že se třesou sloupové její.
7 On když zapovídá slunci, nevychází, a hvězdy
zapečeťuje. 8 On roztahuje nebe sám, a šlapá po
vlnách mořských. 9 On učinil Arktura, Oriona, Kuřátka
a hvězdy skryté na poledne. 10 On činí věci veliké,
a to nevystižitelné a divné, jimž není počtu. 11 Ano
jde-li mimo mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí,
neznamenám ho. 12 Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo
mu to rozkáže navrátiti? Kdo dí jemu: Co činíš? 13
Nezdržel-li by Bůh hněvu svého, klesli by před ním
spolu spuntovaní, jakkoli mocní. 14 Jakž bych já
tedy jemu odpovídati, a jaká slova svá proti němu
vyhledati mohl? 15 Kterémuž, bych i spravedliv byl,
nebudu odpovídati, ale před soudcím svým pokořiti
se budu. 16 Ač bych pak i volal, a on mi se ozval,
neuvěřím, aby vyslyšel hlas můj, 17 Poněvadž vichřicí
setřel mne, rozmnožil rány mé bez příčiny. 18 Aniž mi
dá oddechnouti, ale sytí mne hořkostmi. 19 Obrátil-li
bych se k moci, aj, ont jest nejsilnější; pakli k soudu,
kdo mi rok složí? 20 Jestliže se za spravedlivého
stavěti budu, ústa má potupí mne; pakli za upřímého,
převráceného mne býti ukáží. 21 Jsem-li upřímý,
nebudu věděti toho; nenáviděti budu života svého. 22
Jediná jest věc, pročež jsem to mluvil, že upřímého
jako bezbožného on zahlazuje. 23 Jestliže bičem
náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá; 24
Země dána bývá v ruku bezbožného, tvář soudců
jejich zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest? 25 Dnové
pak moji rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž viděli
dobrých věcí. 26 Pominuli jako prudké lodí, jako orlice
letící na pastvu. 27 Dím-li: Zapomenu se na své
naříkání, zanechám horlení svého, a posilím se: 28
Lekám se všech bolestí svých, vida, že mne jich
nezprostíš. 29 Jestli jsem bezbožný, pročež bych
nadarmo pracoval? 30 Ano bych se i umyl vodou
sněžnou, a očistil mýdlem ruce své, 31 Tedy v jámě
pohřížíš mne, tak že se ode mne zprzní i to roucho
mé. 32 Nebo Bůh není člověkem jako já, jemuž
bych odpovídati mohl, a abychom vešli spolu v soud.
33 Aniž máme prostředníka mezi sebou, kterýž by
rozhodl nás oba. 34 Kdyby odjal ode mne prut svůj, a
strach jeho aby mne nekormoutil, 35 Tehdáž bych
mluvil, a nebál bych se, poněvadž není toho tak při
mně.

10 Stýště se duši mé v životě mém, vypustím nad
sebou naříkání své, mluviti budu v hořkosti
duše své. 2 Dím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi,
proč se nesnadníš se mnou? 3 Jaký máš na tom
užitek, že mne ssužuješ, že pohrdáš dílem rukou
svých, a radu bezbožných osvěcuješ? 4 Zdali oči
tělesné máš? Zdali tak, jako hledí člověk, ty hledíš? 5
Zdaž jsou jako dnové člověka dnové tvoji, a léta tvá
podobná dnům lidským, 6 Že vyhledáváš nepravosti
mé, a na hřích můj se vyptáváš? 7 Ty víš, žeť nejsem
bezbožný, ačkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z
ruky tvé. 8 Ruce tvé sformovaly mne, a učinily mne,
a teď pojednou všudy vůkol hubíš mne. 9 Pamětliv
buď, prosím, že jsi mne jako hlinu učinil, a že v prach
zase obrátíš mne. 10 Zdalis mne jako mléka neslil,
a jako syření neshustil? 11 Kůží a masem přioděl
jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne. 12 Života z
milosrdenství udělil jsi mi, přesto navštěvování tvé
ostříhalo dýchání mého. 13 Ale toto skryl jsi v srdci
svém; vím, žeť jest to při tobě. 14 Jakž zhřeším, hned
mne šetříš, a od nepravosti mé neočišťuješ mne.
15 Jestliže jsem bezbožný, běda mně; pakliť jsem
spravedlivý, ani tak nepozdvihnu hlavy, nasycen jsa
hanbou, a vida trápení své, 16 Kteréhož vždy více
přibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém divně
se mnou zacházíš. 17 Obnovuješ svědky své proti
mně, a rozmnožuješ rozhněvání své na mne; vojska
jedna po druhých jsou proti mně. 18 Proč jsi jen z
života vyvedl mne? Ó bych byl zahynul, aby mne
bylo ani oko nevidělo, 19 A abych byl, jako by mne
nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl vnesen.
20 Zdaliž jest mnoho dnů mých? Ponechejž tedy a
popusť mne, abych maličko pookřál, 21 Prvé než
odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny

tmavé, anobrž stínu smrti, 22 Do krajiny, pravím,
tmavé, kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež
není žádných proměn, ale sama pouhá mrákota.

11 A odpovídaje Zofar Naamatský, řekl: 2 Zdaliž k
mnohým slovům nemá odpovědíno býti? Aneb
zdali člověk mnohomluvný práv zůstane? 3 Žváním
svým lidi zaměstknáváš, a posmíváš se, aniž jest,
kdo by tě zahanbil. 4 Nebo jsi řekl: Čisté jest učení
mé, a čist jsem, ó Bože, před očima tvýma. 5 Ješto,
ó kdyby Bůh mluvil, a otevřel rty své proti tobě, 6
Ať by oznámil tajemství moudrosti, že dvakrát většího
trestání zasloužil jsi. A věz, že se Bůh zapomněl
na tebe pro nepravost tvou. 7 Zdaliž ty stižitelnosti
Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího
vystihneš? 8 Vyšší jest nebes, což učiníš? Hlubší
než peklo, jakž porozumíš? (Sheol h7585) 9 Delší jest
míra její než země, a širší než moře. 10 Bude-li pléniti
neb zavírati aneb ssužovati, kdo se na něj bude
domlouvati? 11 Poněvadž zná lidskou marnost, a
vidí nepravost, což by tomu rozuměti neměl? 12 Tak
aby muž nesmyslný nabyl rozumu, ačkoli člověk jest
jako hřebec z divokého osla zplozený. 13 Jestliže
ty nastrojíš srdce své, a ruce své k němu vztáhneš;
14 Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe,
aniž dopouštěj bydliti v staních svých nešlechetnosti:
15 Tedy jistě pozdvihneš tváři své z poškvrny, a
budeš nepohnutý, aniž se báti budeš. 16 Nebo se
na těžkost zapomeneš, na niž jako na vody, kteréž
pominuly, zpomínati budeš. 17 K tomu nad poledne
jasný nastaneť čas; zatmíš-li se pak, jitru podobný
budeš. 18 Budeš i mysli doufanlivé, maje naději;
stánek roztáhneš, i bezpečně spáti budeš. 19 A tak
v pokoji budeš, aniž tě kdo předěsí, a mnozí tváři
tvé kořiti se budou. 20 Oči pak bezbožných zkaženy
budou, a utíkání jim zhyne; nadto naděje jejich bude
jako dchnutí člověka.

12 Odpověděv pak Job, řekl: 2 V pravdě, že jste
vy lidé, a že s vámi umře moudrost. 3 I jáť mám
srdce jako vy, aniž jsem zpozdilejší než vy, anobrž při
komž toho není? 4 Za posměch příteli svému jsem,
kteréhož, když volá, vyslýchá Bůh; v posměchuť
jest spravedlivý a upřímý. 5 Pochodně zavržená
jest (podlé smýšlení člověka pokoje užívajícího) ten,
kterýž jest blízký pádu. 6 Pokojné a bezpečné příbytky
mají loupežníci ti, kteříž popouzejí Boha silného, jimž
on uvodí dobré věci v ruku jejich. 7 Ano zeptej se
třebas hovad, a naučí tě, aneb ptactva nebeského, a
oznámí tobě. 8 Aneb rozmluv s zemí, a poučí tě, ano
i ryby mořské vypravovati budou tobě. 9 Kdo nezná
ze všeho toho, že ruka Hospodinova to učinila? 10
V jehož ruce jest duše všelikého živočicha, a duch
každého těla lidského. 11 Zdaliž ucho slov rozeznávati
nebude, tak jako dásně pokrmu okoušejí? 12 Při
starcích jest moudrost, a při dlouhověkých rozumnost.
13 Nadto pak u Boha moudrost a síla, jehoť jest rada a
rozumnost. 14 Jestliže on boří, nemůže zase stavíno
býti; zavírá-li člověka, nemůže býti otevříno. 15 Hle,
tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští,
že podvracejí zemi. 16 U něho jest síla a bytnost,
jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž v blud uvodí. 17
On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudců blázny
činí. 18 Svazek králů rozvazuje, a pasem přepasuje
bedra jejich. 19 On uvodí knížata v nemoudrost, a
mocné vyvrací. 20 On odjímá řeč výmluvným, a soud
starcům béře. 21 On vylévá potupu na urozené, a
sílu mocných zemdlívá. 22 On zjevuje hluboké věci
z temností, a vyvodí na světlo stín smrti. 23 On
rozmnožuje národy i hubí je, rozšiřuje národy i zavodí
je. 24 On odjímá srdce předním z lidu země, a v blud
je uvodí na poušti bezcestné, 25 Aby šámali ve tmě
bez světla. Summou, činí, aby bloudili jako opilý.

13 Aj, všecko to vidělo oko mé, slyšelo ucho mé,
a srozumělo tomu. 2 Jakož vy znáte to, znám
i já, nejsem zpozdilejší než vy. 3 Jistě žeť já s
Všemohoucím mluviti, a s Bohem silným o svou při
jednati budu. 4 Nebo vy jste skladatelé lži, a lékaři
marní všickni vy. 5 Ó kdybyste aspoň mlčeli, a bylo by
vám to za moudrost. 6 Slyštež medle odpory mé, a
důvodů rtů mých pozorujte. 7 Zdali zastávajíce Boha
silného, mluviti máte nepravost? Aneb za něho mluviti
máte lest? 8 Zdaliž osobu jeho přijímati budete, a
o Boha silného se zasazovati? 9 Zdaž vám to k
dobrému bude, když na průbu vezme vás, že jakož
člověk oklamán bývá, oklamati jej chcete? 10 V
pravdě žeť vám přísně domlouvati bude, budete-li
povrchně osoby jeho šetřiti. 11 Což ani důstojnost
jeho vás nepředěšuje, ani strach jeho nepřikvačuje
vás? 12 Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu,
a hromadám bláta vyvýšení vaše. 13 Postrptež mne,
nechať já mluvím, přid' na mne cokoli. 14 Pročež
bych trhati měl maso své zuby svými, a duši svou
klásti v ruku svou? 15 By mne i zabil, což bych v
něho nedoufal? A však cesty své před oblíčej jeho
předložím. 16 Ont' sám jest spasení mé; nebo před
oblíčej jeho pokrytec nepřijde. 17 Poslouchejte pilně
řeči mé, a zprávu mou pusťte v uši své. 18 Aj, jižť
začínám pře své vésti, vím, že zůstanu spravedliv. 19
Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti
a umříti musil? 20 Toliko té dvoji věci, ó Bože, nečiň
mi, a tehdy před tváří tvou nebudu se skrývati: 21

Ruku svou vzdal ode mne, a hrůza tvá nechť mne neděsí. 22 Zatím povolej mne, a buďť odpovídati;
aneb nechať já mluvím, a odpovídej mi. 23 Jak
mnoho jest mých nepravostí a hříchů? Přestoupení
mé a hřích můj ukaž mi. 24 Proč tvář svou skrýváš,
a pokládáš mne sobě za nepřítele? 25 Zdaliž list
větrem se zmítající potříti chceš, a stéblo suché stihati
budeš? 26 Že zapisuješ proti mně hořkosti, a dáváš
mi v dědictví nepravosti mladosti mé, 27 A dáváš do
klady nohy mé, a šetříš všech stezek mých, na paty
noh mých našlapuješ; 28 Ješto člověk jako hnis kazí
se, a jako roucho, kteréž jí mol.

14 Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a
plný lopotování. 2 Jako květ vychází a podťat
bývá, a utíká jako stín, a netrvá. 3 A však i na
takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s
sebou. 4 Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého
pošel? Ani jeden. 5 Poněvadž vyměřeni jsou dnové
jeho, počet měsíců jeho u tebe, a cíles jemu položil,
kterýchž by nepřekračoval: 6 Odvrať se od něho, ať
oddechne sobě, a zatím aby přečekal jako nájemník
den svůj. 7 O stromu zajisté jest naděje, by i podťat
byl, že se zase zotaví, a výstřelek jeho nevyhyne, 8
By se pak i sstaral v zemi kořen jeho, a v prachu
již jako umřel peň jeho: 9 Avšak jakž počije vláhy,
zase se pučí, a zahustí jako keř. 10 Ale člověk umírá,
mdlobou přemožen jsa, a když vypustí duši člověk,
kam se poděl? 11 Jakož ucházejí vody z jezera, a řeka
opadá a vysychá: 12 Tak člověk, když lehne, nevstává
zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývajíť vzbuzeni
lidé, aniž se probuzují ze sna svého. 13 Ó kdybys
mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl
odvrácen hněv tvůj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul
na mne. **(Sheol h7585)** 14 Když umře člověk, zdaliž
zase ožive? Po všecky tedy dny vyměřeného času
svého očekávati budu, až přijde proměna při mně.
15 Zavoláš, a já se ohlásím tobě, díla rukou svých
budeš žádostiv, 16 Ačkoli nyní kroky mé počítáš, aniž
shovíváš hříchům mým, 17 Ale zapečetěné maje jako
v pytlíku přestoupení mé, ještě přikládáš k nepravosti
mé. 18 Jistě že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a
skála odsedá z místa svého, 19 Jako kamení stírá
voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského
samo od sebe roste: tak i ty naději člověka v nic
obracíš. 20 Přemáháš jej ustavičně, tak aby odjíti
musil; proměňuješ tvář jeho, a propouštíš jej. 21
Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupě,
nic o ně nepečuje. 22 Toliko tělo jeho, dokudž živ jest,
bolestí okouší, a duše jeho v něm kvílí.

15 Tedy odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: 2 Zdali
moudrý vynášeti má umění povětrné, aneb
naplňovati východním větrem břicho své, 3 Hádaje se
slovy neprospěšnými, aneb řečmi neužitečnými? 4
Anobrž vyprazdňuješ i bázeň Boží, a modliteb k Bohu
činiti se zbraňuješ. 5 Osvědčujíť zajisté nepravost
tvou ústa tvá, ač jsi koli sobě zvolil jazyk chytrých.
6 Potupují tě ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svědčí
proti tobě. 7 Zdaliž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb
prvé než pahrbkové sformován? 8 Zdaliž jsi tajemství
Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost? 9 Co víš,
čehož bychom nevěděli? Čemu rozumíš, aby toho
při nás nebylo? 10 I šedivýť i stařec mezi námi jest,
ano i starší věkem než otec tvůj. 11 Zdali malá jsou
tobě potěšování Boha silného, čili něco je zastěňuje
tobě? 12 Tak-liž tě jalo srdce tvé, a tak-liž blíkají
oči tvé, 13 Že smíš odpovídati Bohu silnému tak
pyšně, a vypouštěti z úst svých ty řeči? 14 Nebo
což jest člověk, aby se mohl očistiti, aneb spravedliv
býti narozený z ženy? 15 An při svatých jeho není
dokonalosti, a nebesa nejsou čistá před očima jeho,
16 Nadto ohavný a neužitečný člověk, kterýž pije
nepravost jako vodu. 17 Já oznámím tobě, poslyš
mne; to zajisté, což jsem viděl, vypravovati budu, 18
Což moudří vynesli a nezatajili, slýchavše od předků
svých. 19 Jimž samým dána byla země, aniž přejíti
mohl cizí prostředkem jejich. 20 Po všecky své dny
bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím
léta, skrytá před ukrutníkem. 21 Zvuk strachu jest v
uších jeho, že i v čas pokoje zhoubce připadne na něj.
22 Nevěří, by se měl navrátiti z temností, ustavičně
očekávaje na sebe meče. 23 Bývá i tulákem, chleba
hledaje, kde by byl, cítě, že pro něj nastrojen jest den
temností. 24 Děsí jej nátisk a ssoužení, kteréž se
silí proti němu, jako král s vojskem sšikovaným. 25
Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou, a proti
Všemohoucímu postavil se. 26 Útok učinil na něj, na
šíji jeho s množstvím zdvižených štítů svých. 27 Nebo
přiodíl tvář svou tukem svým, tak že se mu nadělalo
faldů na slabinách. 28 A bydlil v městech zkažených,
a v domích, v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady
rumu obrácena byla. 29 Avšak nezbohatneť, aniž
stane moc jeho, aniž se rozšíří na zemi dokonalost
takových. 30 Nevyjde z temností, mladistvou ratolest
jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých.
31 Ale nevěří, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a
že marnost bude směna jeho. 32 Před časem svým
vyťat bude, a ratolest jeho nebude se zelenati. 33
Zmaří, jako vinný kmen nezralý hrozen svůj, a svrže
květ svůj jako oliva. 34 Nebo shromáždění pokrytce
spustne, a oheň spálí stany oslepených dary. 35

Kteřížto když počali ssužování, a porodili nepravost,
hned břicho jejich strojí jinou lest.

16 A odpovídaje Job, řekl: **2** Slyšel jsem již
podobných věcí mnoho; všickni vy nepříjemní
jste těšitelé. **3** Bude-liž kdy konec slovům povětrným?
Aneb co tě popouzí, že tak mluvíš? **4** Zdaliž bych
já tak mluviti mohl, jako vy, kdybyste byli na místě
mém? Shromažďoval-li bych proti vám slova, aneb
potřásal na vás hlavou svou? **5** Nýbrž posiloval bych
vás ústy svými, a otvírání rtů mých krotilo by bolest.
6 Buď že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, buď že
tak nechám, neodchází ode mne. **7** Ale ustavičně
zemdlívá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho
shromáždění mého. **8** A vrásky jsi mi zdělal; což mám
za svědka, ano patrná na mně hubenost má na tváři
mé to osvědčuje. **9** Prchlivost jeho zachvátila mne, a
vzal mne v nenávist, škřipě na mne zuby svými; jako
nepřítel můj zaostřil oči své na mne. **10** Rozedřeli na
mne ústa svá, potupně mne poličkujíce, proti mně se
shromáždivše. **11** Vydal mne Bůh silný nešlechetníku,
a v ruce bezbožných uvedl mne. **12** Pokoje jsem
užíval, však potřel mne, a uchopiv mne za šíji mou,
roztříštil mne, a vystavil mne sobě za cíl. **13** Obklíčili
mne střelci jeho, rozťal ledví má beze vší lítosti, a vylil
na zem žluč mou. **14** Ranil mne ranou na ránu, outok
učinil na mne jako silný. **15** Žíni jsem ušil na zjízvenou
kůži svou, a zohavil jsem v prachu sílu svou. **16** Tvář
má oduřavěla od pláče, a na víčkách mých stín smrti
jest. **17** Ne pro nějaké bezpraví v rukou mých; nebo i
modlitba má čistá jest. **18** Ó země, nepřikrývej krve
mé, a nechť nemá místa volání mé. **19** Aj, nyní jestiť i
v nebesích svědek můj, svědek můj, pravím, jest na
výsostech. **20** Ó mudráci moji, přátelé moji, k Bohuť
slzí oko mé. **21** Ó by lze bylo muži v hádku s ním se
vydati, jako synu člověka s přítelem svým. **22** Nebo
léta mně odečtená přicházejí, a cestou, kterouž se
zase nenavrátím, již se beru.

17 Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu
blízký jsem. **2** Jistě posměvači jsou u mne, a pro
jejich mne kormoucení nepřichází ani sen na oči mé.
3 Postav mi, prosím, rukojmě za sebe; kdo jest ten,
nechť mi na to ruky podá. **4** Nebo srdce jejich přikryl
jsi, aby nerozuměli, a protož jich nepovýšíš. **5** Kdož
pochlebuje bližním, oči synů jeho zhynou. **6** Jistě
vystavil mne za přísloví lidem, a za divadlo všechněm,
7 Tak že pro žalost pošly oči mé, a oudové moji
všickni stínu jsou podobni. **8** Užasnouť se nad tím
upřímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zsilovati
bude. **9** Přídržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty
své, a ten, jenž jest čistých rukou, posilní se více. **10**
Tolikéž i vy všickni obraťte se, a podťe, prosím; neboť
nenacházím mezi vámi moudrého. **11** Dnové moji
pomíjejí, myšlení má mizejí, přemyšlování, pravím,
srdce mého. **12** Noc mi obracejí v den, a světla
denního ukracují pro přítomnost temností. **13** Abych
pak čeho i očekával, hrob bude dům můj, ve tmě
usteli ložce své. **(Sheol h7585)** **14** Jámu nazovu otcem
svým, matkou pak a sestrou svou červy. **15** Kdež jest
tedy očekávání mé? A kdo to, čím bych se troštoval,
spatří? **16** Do skrýší hrobu sstoupí, poněvadž jest
všechněm v prachu země odpočívati. **(Sheol h7585)**

18 Odpovídaje pak Bildad Suchský, řekl: **2** Dokudž
neučiníte konce řečem? Pomyslte na to, a
potom mluviti budeme. **3** Proč jsme počteni za
hovada? Ošklivi jsme jemu, jakž sami vidíte. **4** Ó
ty, jenž hubíš život svůj zůřením svým, zdaliž pro
tebe opuštěna bude země, a odsedne skála z místa
svého? **5** Anobrž světlo bezbožných uhašeno bude,
aniž se blyštěti bude jiskra ohně jejich. **6** Světlo se
zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v něm zhasne. **7**
Ssouženi budou krokové síly jeho, a porazí jej rada
jeho. **8** Nebo zapleten jest do síti nohami svými, a v
zamotání chodí. **9** Chytí ho za patu osídlo, a zmocní
se ho násilník. **10** Skrytať jest při zemi smečka jeho,
a léčka jeho na stezce. **11** Odevšad hrůzy jej děsiti
budou a dotírati na nohy jeho. **12** Hladovitá bude síla
jeho, a bída pohotově při boku jeho. **13** Zžíře žily kůže
jeho, zžíře oudy jeho kníže smrti. **14** Uchváceno bude
z stánku jeho doufání jeho, a to jej přivede k králi
strachů. **15** V stánku jeho hrůza bydleti bude, ač nebyl
jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou. **16** Od zpodku
kořenové jeho uschnou, a svrchu osekány budou
ratolesti jeho. **17** Památka jeho zahyne z země, aniž
jméno jeho slýcháno bude na ulicích. **18** Vyženou ho
z světla do tmy, anobrž z okršlku zemského vypudí
jej. **19** Ne pozůstaví ani syna ani vnuka v lidu svém,
ani jakého ostatku v příbytcích svých. **20** Nade dnem
jeho zděsí se potomci, a přítomní strachem podjati
budou. **21** Takovýť jest zajisté způsob nešlechetného,
a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.

19 Tedy odpověděv Job, řekl: **2** Dokudž trápiti
budete duši mou, a dotírati na mne řečmi svými?
3 Již na desetkrát zhaněli jste mne, aniž se stydíte,
že se zatvrzujete proti mně. **4** Ale nechť jest tak, že
jsem zbloudil, při mně zůstane blud můj. **5** Jestliže
se pak vždy proti mně siliti chcete, a obviňujíc mne,
za pomoc sobě bráti proti mně potupu mou: **6** Tedy
vězte, že Bůh podvrátil mne, a sítí svou otáhl mne. **7**
Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; křičím-
li, není rozsouzení. **8** Cestu mou zapletl tak, abych

nikoli projíti nemohl, a stezky mé temnostmi zastřel.
9 Slávu mou se mne strhl, a sňal korunu s hlavy mé.
10 Zpodvracel mne všudy vůkol, abych zahynul, a
vyvrátil jako strom naději mou. 11 Nadto zažžel proti
mně prchlivost svou, a přičtl mne mezi nepřátely své.
12 Pročež přitáhše houfové jeho, učinili sobě ke mně
cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého. 13
Bratří mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak se
mne cizí. 14 Opustili mne příbuzní moji, a známí
moji zapomenuli se na mne. 15 Podruhové domu
mého a děvky mé za cizího mne mají, cizozemec
jsem před očima jejich. 16 Na služebníka svého
volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pěkně
prosím. 17 Dýchání mého štítí se manželka má, ačkoli
pokorně jí prosím, pro dítky života mého. 18 Nadto i ti
nejšpatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají
mi. 19 V ošklivost mne sobě vzali všickni rádcové
moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mně. 20 K kůži
mé jako k masu mému přilnuly kosti mé, kůže při
zubích mých toliko v cele zůstala. 21 Slitujte se nade
mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé moji; nebo
ruka Boží se mne dotkla. 22 Proč mi se protivíte tak
jako Bůh silný, a masem mým nemůžte se nasytiti?
23 Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knihu
vepsány byly, 24 Anobrž rafijí železnou a olovem na
věčnost na skále aby vyryty byly. 25 Ačkoli já vím,
že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější
nad prachem se postaví. 26 A ač by kůži mou i tělo
červi zvrtali, však vždy v těle svém uzřím Boha. 27
Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný,
jakkoli zhynula ledví má u vnitřnosti mé. 28 Ješto
byste říci měli: I pročež ho trápíme? poněvadž základ
dobré pře při mně se nalézá. 29 Bojte se meče, nebo
pomsta za nepravosti jest meč, a vězte, žeť bude
soud.

20 Odpovídaje pak Zofar Naamatský, řekl: 2 Z
příčiny té myšlení má k odpovídání tobě nutí
mne, a to abych rychle učinil, 3 Že kárání k zahanbení
svému slyším, pročež duch můj osvícený nutí mne,
ať bych odpovídal. 4 Zdaž nevíš o tom, že od věků,
a jakž postavil Bůh člověka na zemi, 5 Plésání
bezbožných krátké jest, a veselí pokrytce jen na
chvílku? 6 Byť pak vstoupila až k nebi pýcha jeho, a
hlava jeho oblaku by se dotkla, 7 Však jako lejno jeho
na věky zahyne. Ti, kteříž jej vídali, řeknou: Kam se
poděl? 8 Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo
uteče jako vidění noční. 9 Oko, kteréž ho vídalo, již
ho nikdy neuzří, aniž více patřiti bude na něj místo
jeho. 10 Synové jeho budou přízně u nuzných hledati,
a ruce jeho musejí zase vraceti loupež svou. 11 Kosti
jeho naplněny jsou hříchy mladosti jeho, a s ním
v prachu lehnou. 12 A ačkoli zlost sladne v ústech
jeho, a chová ji pod jazykem svým; 13 Kochá se
v ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostřed dásní
svých: 14 Však pokrm ten ve střevách jeho promění
se; bude jako žluč hadů nejlítějších u vnitřnostech
jeho. 15 Zboží nahltané vyvrátí, z břicha jeho Bůh
silný je vyžene. 16 Jed hadů lítých ssáti bude, zabije
ho jazyk ještěrčí. 17 Neuzří pramenů potoků a řek
medu a másla. 18 Navrátí úsilé cizí, a nezažive
ho, vedlé nátisku svého rozličného; nebude na ně
vesel. 19 Nebo utiskal a opouštěl nuzné, dům zloupil
a nestavěl ho. 20 Pročež nesezná nic pokojného v
životě svém, aniž které nejrozkošnější své věci bude
moci zachovati. 21 Nic mu nepozůstane z pokrmu
jeho, tak že nebude míti, čím by se troštoval. 22
Byť pak i dovršena byla hojnost jeho, ssoužení míti
bude; každá ruka trapiče oboří se na něj. 23 By měl
čím naplniti břicho své, dopustí na něj Bůh prchlivost
hněvu svého, kterouž na něj dštíti bude i na pokrm
jeho. 24 Když utíkati bude před zbrojí železnou,
prostřelí ho lučiště ocelivé. 25 Střela vyňata bude z
toulu a vystřelena, nadto meč pronikne žluč jeho; a
když odcházeti bude, přikvačí jej hrůzy. 26 Všeliká
neštěstí jsou polečena v skrýších jeho, zžíře jej oheň
nerozdmýchaný, zle se povede i pozůstalému v stanu
jeho. 27 Odkryjí nebesa nepravost jeho, a země
povstane proti němu. 28 Rozptýlena bude úroda
domu jeho, rozplyne se v den hněvu jeho. 29 Tent'
jest podíl člověka bezbožného od Boha, to, pravím,
dědictví vyrčené jemu od Boha silného.

21 A odpovídaje Job, řekl: 2 Poslouchejte pilně řeči
mé, a bude mi to za potěšení od vás. 3 Postrpte
mne, abych i já mluvil, a když odmluvím, posmívejž
se. 4 Zdaliž já před člověkem naříkám? A poněvadž
jest proč, jakž nemá býti ssoužen duch můj? 5
Pohleďte na mne, a užasněte se, a položte prst na
ústa. 6 Ano já sám, když rozvažuji své bídy, tedy se
děsím, a spopadá tělo mé hrůza. 7 Proč bezbožní
živi jsou, k věku starému přicházejí, též i bohatnou?
8 Símě jejich stálé jest před oblíčejem jejich s nimi,
a rodina jejich před očima jejich. 9 Domové jejich
bezpečni jsou před strachem, aniž metla Boží na
nich. 10 Býk jejich připouštín bývá, ale ne na prázdno;
kráva jejich rodí, a nepotracuje plodu. 11 Vypouštějí
jako stádo maličké své, a synové jejich poskakují.
12 Povyšují hlasu při bubnu a harfě, a veselí se k
zvuku muziky. 13 Tráví v štěstí dny své, a v okamžení
do hrobu sstupují. **(Sheol h7585)** 14 Kteříž říkají Bohu
silnému: Odejdi od nás, nebo známosti cest tvých

neoblibujeme. 15 Kdo jest Všemohoucí, abychom
sloužili jemu? A jaký toho zisk, že bychom se modlili
jemu? 16 Ale pohleď, že není v moci jejich štěstí
jejich, pročež rada bezbožných vzdálena jest ode
mne. 17 Často-liž svíce bezbožných hasne? Přichází-
liž na ně bída jejich? Poděluje-liž je bolestmi Bůh v
hněvě svém? 18 Bývají-liž jako plevy před větrem, a
jako drtiny, kteréž zachvacuje vicher? 19 Odkládá-liž
Bůh synům bezbožníka nepravost jeho? Odplacuje-liž
jemu tak, aby to znáti mohl, 20 A aby viděly oči jeho
neštěstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by pil?
21 O dům pak jeho po něm jaká jest péče jeho, když
počet měsíců jeho bude umenšen? 22 Zdali Boha
silného kdo učiti bude umění, kterýž sám vysokosti
soudí? 23 Tento umírá v síle dokonalosti své, všelijak
bezpečný a pokojný. 24 Prsy jeho plné jsou mléka, a
mozk kostí jeho svlažován bývá. 25 Jiný pak umírá v
hořkosti ducha, kterýž nikdy nejídal s potěšením. 26
Jednostejně v prachu lehnou, a červy se rozlezou.
27 Aj, známť myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti
mně neprávě vymýšlíte. 28 Nebo pravíte: Kde jest
dům urozeného? A kde stánek příbytků bezbožných?
29 Což jste se netázali jdoucích cestou? Zkušení-liž
aspoň jejich nepovolíte, 30 Že v den neštěstí ochranu
mívá bezbožný, v den, pravím, rozhněvání přistřín
bývá? 31 Kdo jemu oznámí zjevně cestu jeho? Aneb
za to, co činil, kdo jemu odplatí? 32 A však i on k
hrobu vyprovozen bude, a tam zůstane. 33 Sladnou
jemu hrudy údolí, nadto za sebou všecky lidi táhne,
těch pak, kteříž ho předešli, není počtu. 34 Hle, jak vy
mne marně troštujete, nebo v odpovědech vašich ne
zůstává než faleš.

22 A odpovídaje Elifaz Temanský, řekl: 2 Zdaliž
Bohu silnému co prospěšný býti může člověk,
když sobě nejmoudřeji počíná? 3 Zdaliž se kochá
Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlňuješ? Aneb
má-liž zisk, když bys dokonalé ukázal býti cesty své?
4 Zdali, že by se tebe bál, tresce tě, mstě nad tebou?
5 Zdali zlost tvá není mnohá? Anobrž není konce
nepravostem tvým. 6 Nebo jsi brával základ od bratří
svých bez příčiny, a roucha z nahých jsi svláčel. 7
Vody ustalému jsi nepodal, a hladovitému zbraňovals
chleba. 8 Ale muži boháči přál jsi země, tak aby ten,
jehož osoba vzácná, v ní seděl. 9 Vdovy pak pouštěl
jsi prázdné, ačkoli ramena sirotků potřína byla. 10 A
protož obkličuji tě osídla, a děsí tě strach nenadálý, 11
Aneb tma, abys neviděl, anobrž rozvodnění přikrývá
tě. 12 Říkáš: Zdaž Bůh není na výsosti nebeské?
Ano shlédni vrch hvězd, jak jsou vysoké. 13 Protož
pravíš: Jak by věděl Bůh silný? Skrze mrákotu-liž
by soudil? 14 Oblakové jsou skrýše jeho, tak že
nevidí; nebo okršlek nebeský obchází. 15 Šetříš-liž
stezky věku předešlého, kterouž kráčeli lidé marní?
16 Kteříž vypléněni jsou před časem, potok vylit jest
na základ jejich. 17 Kteříž říkali Bohu silnému: Odejdi
od nás. Což by tedy jim učiniti měl Všemohoucí? 18
On zajisté domy jejich naplnil dobrými věcmi, (ale
rada bezbožných vzdálena jest ode mne). 19 Což
vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá
se jim, 20 Zvlášť když není vypléněno jmění naše,
ostatky pak jejich sežral oheň. 21 Přivykejž medle s
ním choditi, a pokojněji se míti, skrze to přijde tobě
všecko dobré. 22 Přijmi, prosím, z úst jeho zákon,
a slož řeči jeho v srdci svém. 23 Navrátíš-li se k
Všemohoucímu, vzdělán budeš, a vzdálíš-li nepravost
od stanů svých, 24 Tedy nakladeš na zemi zlata, a
místo kamení potočního zlata z Ofir. 25 Nebo bude
Všemohoucí nejčistším zlatem tvým, a stříbrem i
silou tvou. 26 A tehdáž v Všemohoucím kochati se
budeš, a pozdvihna k Bohu tváři své, 27 Pokorně
modliti se budeš jemu, a vyslyší tě; pročež sliby své
plniti budeš. 28 Nebo cožkoli začneš, budeť se dařiti,
anobrž na cestách tvých svítiti bude světlo. 29 Když
jiní sníženi budou, tedy díš: Játť jsem povýšen. Nebo
toho, kdož jest očí ponížených, Bůh spasena učiní.
30 Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí,
pravím, čistotou rukou tvých.

23 Tedy odpověděl Job a řekl: 2 Což vždy předce
naříkání mé za zpouru jmíno bude, ješto bída
má těžší jest nežli lkání mé? 3 Ó bych věděl, kde ho
najíti, šel bych až k trůnu jeho. 4 Pořádně bych před
ním vedl při, a ústa svá naplnil bych důvody. 5 Zvěděl
bych, jakými slovy by mně odpověděl, a porozuměl
bych, co by mi řekl. 6 Zdaliž by podlé veliké síly své
rozepři vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on sám dal by mi
sílu. 7 Tuť by upřímý hádati se mohl s ním, a byl bych
osvobozen všelijak od soudce svého. 8 Ale aj, půjdu-
li upřímo dále, tam ho není; pakli nazpět, nepostihnu
ho. 9 By i čím zaměstknán byl na levo, předce ho
nespatřím; zastře-li se na pravo, ovšem ho neuzřím.
10 Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne
zkušovati, jako zlato se ukáži. 11 Šlepějí zajisté jeho
přídržela se noha má, cesty jeho šetřil jsem, abych se
s ní neuchyloval. 12 Aniž od přikázaní rtů jeho uchýlil
jsem se, nýbrž ustaviv se na tom, schované jsem
měl řeči úst jeho. 13 On pak jestliže při čem stojí,
kdo jej odvrátí? Ano duše jeho čehož jen žádá, toho
hned dovodí. 14 A vykoná uložení své o mně; nebo
takových příkladů mnoho jest při něm. 15 Pročež
před tváří jeho děsím se; když to rozvažuji, lekám se

ho. 16 Bůh zajisté zemdlil srdce mé, a Všemohoucí
předěsil mne, 17 Tak že sotva jsem nezahynul v těch
temnostech; nebo před tváří mou ne zakryl mrákoty.

24 Proč by od Všemohoucího neměli býti skryti
časové, a ti, kteříž jej znají, neměli neviděti dnů
jeho? 2 Bezbožníť nyní mezníky přenášejí, a stádo,
kteréž mocí zajali, pasou. 3 Osla sirotků zajímají, v
zástavě berou vola od vdovy. 4 Strkají nuznými s
cesty, musejí se vůbec skrývati chudí na světě. 5
Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako
ku práci své, ráno přivstávajíce k loupeži; poušť jest
chléb jejich i dětí jejich. 6 Na cizím poli žnou, a z
vinic bezbožníci sbírají. 7 Nahé přivodí k tomu, aby
nocovati musili bez roucha, nemajíce se čím přiodíti
na zimě. 8 A přívalem v horách moknouce, nemajíce
obydlí, k skále se přivinouti musejí. 9 Loupí sirotky,
kteříž jsou při prsích, a od chudého základ berou.
10 Nahého opouštějí, že musí choditi bez oděvu,
a ti, kteříž snášejí snopy, v hladu zůstávati. 11 Ti,
jenž mezi zdmi jejich olej vytlačují, a presy tlačí,
žíznějí. 12 Lidé v městech lkají, a duše zraněných
volají, Bůh pak přítrže tomu nečiní. 13 Oniť jsou
ti, kteříž odporují světlu, a neznají cest jeho, aniž
chodí po stezkách jeho. 14 Na úsvitě povstávaje
vražedlník, morduje chudého a nuzného, a v noci jest
jako zloděj. 15 Tolikéž oko cizoložníka šetří soumraku,
říkaje: Nespatřítˇ mne žádný, a tvář zakrývá. 16
Podkopávají potmě i domy, kteréž sobě ve dne
znamenali; nebo nenávidí světla. 17 Ale hned v jitře
přichází na ně stín smrti; když jeden druhého poznati
může, strachu stínu smrti okoušejí. 18 Lehcí jsou na
svrchku vody, zlořečené jest jmění jejich na zemi,
aniž odcházejí cestou svobodnou. 19 Jako sucho
a horko uchvacuje vody sněžné, tak hrob ty, jenž
hřešili. (Sheol h7585) 20 Zapomíná se na něj život
matky, sladne červům, nebývá více připomínán, a tak
polámána bývá nepravost jako strom. 21 Připojuje mu
neplodnou, kteráž nerodí, a vdově dobře nečiní. 22
Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich, bojí
se o život svůj. 23 Dává jemu, na čemž by bezpečně
spolehnouti mohl, však oči jeho šetří cest jejich. 24
Bývají zvýšeni poněkud, ale hned jich není; tak jako
jiní všickni sníženi, vypléněni, a jako vrškové klasů
stínáni bývají. 25 Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže
klamu, a v nic obrátí řeč mou?

25 Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl: 2
Panování a hrůza Boží působí pokoj na
výsostech jeho. 3 Zdaliž jest počet vojskům jeho?
A nad kým nevzchází světlo jeho? 4 Jakž by tedy
spravedliv býti mohl bídný člověk před Bohem silným,
aneb jak čist býti narozený z ženy? 5 Hle, ani měsíc
nesvítil by, ani hvězdy nebyly by čisté před očima
jeho, 6 Nadto pak smrtelný člověk, jsa jako červ, a
syn člověka, jako hmyz.

26 A odpovídaje Job, řekl: 2 Komu jsi napomohl?
Tomu-li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval,
kterýž jest bez moci? 3 Komu jsi rady udělil?
Nemoudrému-li? Hned jsi základu dostatečně poučil?
4 Komužs ty řeči zvěstoval? A čí duch vyšel z tebe?
5 Však i mrtvé věci pod vodami a obyvateli jejich
sformovány bývají. 6 Odkryta jest propast před ním,
i zahynutí není zakryto. (Sheol h7585) 7 Ontě roztáhl
půlnoční stranu nad prázdnem, zavěsil zemi na
ničemž. 8 Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se
trhá oblak pod nimi. 9 On sám zdržuje stále trůn
svůj, a roztahuje na něm oblaky své. 10 Cíl vyměřil
rozlévání se vodám, až do skonání světla a tmy. 11
Sloupové nebeští třesou se a pohybují od žehrání
jeho. 12 Mocí svou rozdělil moře, a rozumností svou
dutí jeho. 13 Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka
jeho sformovala hada dlouhého. 14 Aj, toť jsou jen
částky cest jeho, a jak nestižitelné jest i to maličko,
což jsme slyšeli o něm. Hřímání pak moci jeho kdo
srozumí?

27 Potom dále Job vedl řeč svou a řekl: 2 Živť jest
Bůh silný, kterýž zavrhl při mou, a Všemohoucí,
kterýž hořkostí naplnil duši mou, 3 Že nikoli, dokudž
duše má ve mně bude a duch Boží v chřípích
mých, 4 Nebudou mluviti rtové moji nepravosti, a
jazyk můj vynášeti lsti. 5 Odstup ode mne, abych
vás za spravedlivé vysvědčil; dokudž dýchati budu,
neodložím upřímosti své od sebe. 6 Spravedlnosti
své držím se, aniž se jí pustím; nezahanbíť mne
srdce mé nikdy. 7 Bude jako bezbožník nepřítel
můj, a povstávající proti mně jako nešlechetník. 8
Nebo jaká jest naděje pokrytce, by pak lakoměl, když
Bůh vytrhne duši jeho? 9 Zdaliž volání jeho vyslyší
Bůh silný, když na něj přijde ssoužení? 10 Zdaliž
v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati
Boha každého času? 11 Ale já učím vás, v kázni
Boha silného jsa, a jak se mám k Všemohoucímu,
netajím. 12 Aj, vy všickni to vidíte, pročež vždy tedy
takovou marnost vynášíte? 13 Ten má podíl člověk
bezbožný u Boha silného, a to dědictví ukrutníci od
Všemohoucího přijímají: 14 Rozmnoží-li se synové
jeho, rozmnoží se pod meč, a rodina jeho nenasytí se
chlebem. 15 Pozůstalí po něm v smrti pohřbeni budou,
a vdovy jeho nebudou ho plakati. 16 Nashromáždí-li
jako prachu stříbra, a jako bláta najedná-li šatů: 17
Co najedná, to spravedlivý obleče, a stříbro nevinný

rozdělí. 18 Vystaví-li jako Arktura dům svůj, bude
však jako bouda, kterouž udělal strážný. 19 Bohatý
když umře, nebude pochován; pohledí někdo, ant' ho
není. 20 Postihnou jej hrůzy jako vody, v noci kradmo
zachvátí ho vicher. 21 Pochytí jej východní vítr, a
odejde, nebo vichřicí uchvátí jej z místa jeho. 22
Takové věci na něj dopustí Bůh bez lítosti, ačkoli před
rukou jeho prudce utíkati bude. 23 Tleskne nad ním
každý rukama svýma, a ckáti bude z místa svého.

28 Mát' zajisté stříbro prameny své, a zlato místo
k přehánění. 2 Železo z země vzato bývá, a
kámen rozpuštěný dává měď. 3 Cíl ukládá temnostem,
a všelikou dokonalost člověk vystihá, kámen mrákoty
a stínu smrti. 4 Protrhuje se řeka na obyvatele, tak
že ji nemůže žádný přebřesti, a svozována bývá
uměním smrtelného člověka, i odchází. 5 Z země
vychází chléb, ačkoli pod ní jest něco rozdílného,
podobného k ohni. 6 V některé zemi jest kamení
zafirové a prach zlatý, 7 K čemuž stezky nezná žádný
pták, aniž ji spatřilo oko luňáka, 8 Kteréž nešlapala
mladá zvěř, aniž šel po ní lev. 9 K škřemeni vztahuje
ruku svou, a z kořene převrací hory. 10 Z skálí vyvodí
potůčky, a všecko, což jest drahého, spatřuje oko
jeho. 11 Vylévati se řekám zbraňuje, a tak cožkoli
skrytého jest, na světlo vynáší. 12 Ale moudrost kde
nalezena bývá? A kde jest místo rozumnosti? 13 Neví
smrtelný člověk ceny její, aniž bývá nalezena v zemi
živých. 14 Propast praví: Není ve mně, moře také dí:
Není u mne. 15 Nedává se zlata čistého za ni, aniž
odváženo bývá stříbro za směnu její. 16 Nemůže býti
ceněna za zlato z Ofir, ani za onychin drahý a zafir. 17
Nevrovná se jí zlato ani drahý kámen, aniž směněna
býti může za nádobu z ryzího zlata. 18 Korálů pak a
perel se nepřipomíná; nebo nabytí moudrosti dražší
jest nad klénoty. 19 Není jí rovný v ceně smaragd z
Mouřenínské země, aniž za čisté zlato může ceněna
býti. 20 Odkudž tedy moudrost přichází? A kde jest
místo rozumnosti? 21 Poněvadž skryta jest před
očima všelikého živého, i před nebeským ptactvem
ukryta jest. 22 Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma
slyšely jsme pověst o ní. 23 Sám Bůh rozumí cestě
její, a on ví místo její. 24 Nebo on končiny země
spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí, 25 Tak
že větru váhu dává, a vody v míru odvažuje. 26 On
též vyměřuje dešti právo, i cestu blýskání hromů. 27
Hned tehdáž viděl ji, a rozhlásil ji, připravil ji, a vystihl
ji. 28 Člověku pak řekl: Aj, bázeň Páně jest moudrost,
a odstoupiti od zlého rozumnost.

29 Ještě dále Job vedl řeč svou, a řekl: 2 Ó bych
byl jako za časů předešlých, za dnů, v nichž
mne Bůh zachovával, 3 Dokudž svítil svící svou
nad hlavou mou, při jehož světle chodíval jsem v
temnostech, 4 Tak jako jsem byl za dnů mladosti
své, dokudž přívětivost Boží byla v stanu mém, 5
Dokudž ještě Všemohoucí byl se mnou, a všudy
vůkol mne dítky mé, 6 Když šlepěje mé máslem
oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje, 7 Když
jsem vycházel k bráně skrze město, a na ulici strojíval
sobě stolici svou. 8 Jakž mne spatřovali mládenci,
skrývali se, starci pak povstávali a stáli. 9 Knížata
choulili se v řečech, anobrž ruku kladli na ústa svá.
10 Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním
jejich. 11 Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne, a oko
vida, posvědčovalo mi, 12 Že vysvobozuji chudého
volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka.
13 Požehnání hynoucího přicházelo na mne, a srdce
vdovy k plésání jsem vzbuzoval. 14 V spravedlnost
jsem se obláčel, a ona ozdobovala mne; jako plášť
a koruna byl soud můj. 15 Místo očí býval jsem
slepému, a místo noh kulhavému. 16 Byl jsem otcem
nuzných, a na při, jíž jsem nebyl povědom, vyptával
jsem se. 17 A tak vylamoval jsem třenovní zuby
nešlechetníka, a z zubů jeho vyrážel jsem loupež. 18
A protož jsem říkal: V hnízdě svém umru, a jako písek
rozmnožím dny. 19 Kořen můj rozloží se při vodách, a
rosa nocovati bude na ratolestech mých. 20 Sláva
má mladnouti bude při mně, a lučiště mé v ruce mé
obnovovati se. 21 Poslouchajíce, čekali na mne, a
přestávali na radě mé. 22 Po slovu mém nic neměnili,
tak na ně dštila řeč má. 23 Nebo očekávali mne jako
deště, a ústa svá otvírali jako k přívalu žádostivému.
24 Žertoval-li jsem s nimi, nevěřili; pročež u vážnosti
mne míti neoblevovali. 25 Přišel-li jsem kdy k nim,
sedal jsem na předním místě, a tak bydlil jsem jako
král v vojště, když smutných potěšuje.

30 Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž
bych otců nechtěl byl postaviti se psy stáda
svého. 2 Ač síla rukou jejich k čemu by mi byla?
Zmařena jest při nich starost jejich. 3 Nebo chudobou
a hladem znuzeni, utíkali na planá, tmavá, soukromná
a pustá místa. 4 Kteříž trhali zeliny po chrastinách,
ano i koření, a jalovec za pokrm byl jim. 5 Z prostřed
lidí vyháníni byli; povolávali za nimi, jako za zlodějem,
6 Tak že musili bydliti v výmolích potoků, v děrách
země a skálí. 7 V chrastinách řvali, pod trní se
shromažďovali, 8 Lidé nejnešlechetnější, nýbrž lidé
bez poctivosti, menší váhy i než ta země. 9 Nyní,
pravím, jsem jejich písničkou, jsa jim učiněn za
přísloví. 10 V ošklivosti mne mají, vzdalují se mne,
a na tvář mou nestydí se plvati. 11 Nebo Bůh mou

vážnost odjal, a ssoužil mne; pročež uzdu před
přítomností mou svrhli. 12 Po pravici mládež povstává,
nohy mi podrážejí, tak že šlapáním protřeli ke mně
stezky nešlechetnosti své. 13 Mou pak stezku zkazili,
k bídě mé přidali, ač jim to nic nepomůže. 14 Jako
širokou mezerou vskakují, a k vyplénění mému valí
se. 15 Obrátily se na mne hrůzy, stihají jako vítr
ochotnost mou, nebo jako oblak pomíjí zdraví mé. 16
A již ve mně rozlila se duše má, pochytili mne dnové
trápení mého, 17 Kteréž v noci vrtá kosti mé ve mně;
pročež ani nervové moji neodpočívají. 18 Oděv můj
mění se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako
obojek sukně mé svírá. 19 Uvrhl mne do bláta, tak že
jsem již podobný prachu a popelu. 20 Volám k tobě,
ó Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš
na mne. 21 Obrátils mi se v ukrutného nepřítele,
silou ruky své mi odporuješ. 22 Vznášíš mne u vítr,
sázíš mne na něj, a k rozplynutí mi přivodíš zdravý
soud. 23 Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do
domu, do něhož se shromažďuje všeliký živý. 24
Jistě žeť nevztáhne Bůh do hrobu ruky, by pak, když
je stírá, i volali. 25 Zdaliž jsem neplakal nad tím,
kdož okoušel zlých dnů? Duše má kormoutila se nad
nuzným. 26 Když jsem dobrého čekal, přišlo mi zlé;
nadál jsem se světla, ale přišla mrákota. 27 Vnitřností
mé zevřely, tak že se ještě neupokojily; předstihli mne
dnové trápení. 28 Chodím osmahlý, ne od slunce,
povstávaje, i mezi mnohými křičím. 29 Bratrem učiněn
jsem draků, a tovaryšem mladých pstrosů. 30 Kůže
má zčernala na mně, a kosti mé vyprahly od horkosti.
31 A protož v kvílení obrátila se harfa má, a píšťalka
má v hlas plačících.

31 Smlouvu jsem učinil s očima svýma, a proč bych
hleděl na pannu? 2 Nebo jaký jest díl od Boha
s hůry, aneb dědictví od Všemohoucího s výsosti? 3
Zdaliž zahynutí nešlechetnému a pomsta zázračná
činitelům nepravosti připravena není? 4 Zdaliž on
nevidí cest mých, a všech kroků mých nepočítá? 5
Obíral-li jsem se s neupřímostí, a chvátala-li ke lsti
noha má: 6 Nechť mne zváží na váze spravedlnosti,
a přezví Bůh upřímost mou. 7 Uchýlil-li se krok můj s
cesty, a za očima mýma odešlo-li srdce mé, a rukou
mých chytila-li se jaká poškvrna: 8 Tedy co naseji,
nechť jiný sní, a výstřelkové moji ať jsou vykořeněni.
9 Jestliže se dalo přivábiti srdce mé k ženě, a u dveří
bližního svého činil-li jsem úklady: 10 Nechť mele
jinému žena má, a nad ní ať se schylují jiní. 11 Neboť
jest to nešlechetnost, a nepravost odsudku hodná. 12
Oheň ten zajisté by až do zahynutí žral, a všecku
úrodu mou vykořenil. 13 Nechtěl-li jsem státi k soudu s
služebníkem svým aneb děvkou svou v rozepři jejich
se mnou? 14 Nebo co bych činil, kdyby povstal Bůh
silný? A kdyby vyhledával, co bych odpověděl jemu?
15 Zdali ten, kterýž mne v břiše učinil, neučinil i jeho?
A ne sformoval nás hned v životě jeden a týž? 16
Odepřel-li jsem žádosti nuzných, a oči vdovy jestliže
jsem kormoutil? 17 A jedl-li jsem skyvu svou sám,
a nejedl-li i sirotek z ní? 18 Poněvadž od mladosti
mé rostl se mnou jako u otce, a od života matky své
býval jsem vdově za vůdce. 19 Díval-li jsem se na
koho, že by hynul, nemaje šatů, a nuzný že by neměl
oděvu? 20 Nedobrořečila-li mi bedra jeho, že rounem
beranů mých se zahřel? 21 Opřáhl-li jsem na sirotka
rukou svou, když jsem v bráně viděl pomoc svou: 22
Lopatka má od svých plecí nechť odpadne, a ruka má
z kloubu svého ať se vylomí. 23 Nebo jsem se bál,
aby mne Bůh nesetřel, jehož bych velebnosti nikoli
neznikl. 24 Skládal-li jsem v zlatě naději svou, aneb
hrudě zlata říkal-li jsem: Doufání mé? 25 Veselil-li
jsem se z toho, že bylo rozmnoženo zboží mé, a že
ho množství nabyla ruka má? 26 Hleděl-li jsem na
světlost slunce svítícího, a na měsíc spanile chodící,
27 Tak že by se tajně dalo svésti srdce mé, a že by
líbala ústa má ruku mou? 28 I toť by byla nepravost
odsudku hodná; neboť bych tím zapíral Boha silného
nejvyššího. 29 Radoval-li jsem se z neštěstí toho,
kterýž mne nenáviděl, a plésal-li jsem, když se mu zle
vedlo? 30 Nedopustilť jsem zajisté hřešiti ani ústům
svým, abych zlořečení žádal duši jeho. 31 Jestliže
neříkala čeládka má: Ó by nám dal někdo masa toho;
nemůžeme se ani najísti? 32 Nebo vně nenocoval
host, dvéře své pocestnému otvíral jsem. 33 Přikrýval-
li jsem jako jiní lidé přestoupení svá, skrývaje v skrýši
své nepravost svou? 34 A ač bych byl mohl škoditi
množství velikému, ale pohanění rodů děsilo mne;
protož jsem mlčel, nevycházeje ani ze dveří. 35 Ó
bych měl toho, kterýž by mne vyslyšel. Ale aj, totoť
jest znamení mé: Všemohoucí sám bude odpovídati
za mne, a kniha, kterouž sepsal odpůrce můj. 36 Víť
Bůh, nenosil-li bych ji na rameni svém, neotočil-li bych
ji sobě místo koruny. 37 Počet kroků svých oznámil
bych jemu, jako kníže přiblížil bych se k němu. 38
Jestliže proti mně země má volala, tolikéž i záhonové
její plakali, 39 Jídal-li jsem úrody její bez peněz, a
duši držitelů jejich přivodil-li jsem k vzdychání: 40
Místo pšenice nechť vzejde trní, a místo ječmene
koukol. Skonávají se slova Jobova.

32 A když přestali ti tři muži odpovídati Jobovi,
proto že se spravedlivý sobě zdál, 2 Tedy
rozpáliv se hněvem Elihu, syn Barachele Buzitského

z rodu Syrského, na Joba, rozhněval se, proto že
spravedlivější pravil býti duši svou nad Boha. 3 Ano
i na ty tři z přátel jeho roznítil se hněv jeho, proto
že nenalézajíce odpovědi, však potupovali Joba. 4
Nebo Elihu očekával na Joba a na ně s řečí, proto
že starší byli věkem než on. 5 Ale vida Elihu, že
nebylo žádné odpovědi v ústech těch tří mužů, zažhl
se v hněvě svém. 6 I mluvil Elihu syn Barachele
Buzitského, řka: Já jsem nejmladší, vy pak jste starci,
pročež ostýchaje se, nesměl jsem vám oznámiti zdání
svého. 7 Myslil jsem: Staří mluviti budou, a mnoho let
mající v známost uvedou moudrost. 8 Ale vidím, že
Duch Boží v člověku a nadšení Všemohoucího činí
lidi rozumné. 9 Slavní ne vždycky jsou moudří, aniž
starci vždycky rozumějí soudu. 10 A protož pravím:
Poslouchejte mne, oznámím i já také zdání své. 11
Aj, očekával jsem na slova vaše, poslouchal jsem
důvodů vašich dotud, dokudž jste vyhledávali řeči, 12
A bedlivě vás soudě, spatřil jsem, že žádného není,
kdo by Joba přemohl, není z vás žádného, ješto by
odpovídal řečem jeho. 13 Ale díte snad: Nalezli jsme
moudrost, Bůh silný stihá jej, ne člověk. 14 Odpovím:
Ač Job neobracel proti mně řeči, a však slovy vašimi
nebudu jemu odpovídati. 15 Bojí se, neodpovídají
více, zavrhli od sebe slova. 16 Čekal jsem zajisté,
však poněvadž nemluví, ale mlčí, a neodpovídají
více, 17 Odpovím i já také za sebe, oznámím zdání
své i já. 18 Nebo pln jsem řečí, těsno ve mně duchu
života mého. 19 Aj, břicho mé jest jako mest nemající
průduchu, jako sudové noví rozpuklo by se. 20 Mluviti
budu, a vydchnu sobě, otevru rty své, a odpovídati
budu. 21 Nebuduť pak šetřiti osoby žádného, a k
člověku bez proměňování jména mluviti budu. 22
Nebo neumím jmen proměňovati, nebo tudíž by mne
zachvátil stvořitel můj.

33 Slyšiž tedy, prosím, Jobe, řeči mé, a všech slov
mých ušima svýma pozoruj. 2 Aj, jižť otvírám
ústa svá, mluví jazyk můj v ústech mých. 3 Upřímost
srdce mého a umění vynesou rtové moji. 4 Duch Boha
silného učinil mne, a dchnutí Všemohoucího dalo mi
život. 5 Můžeš-li, odpovídej mi, připrav se proti mně, a
postav se. 6 Aj, já podlé žádosti tvé buduť místo Boha
silného; z bláta sformován jsem i já. 7 Pročež strach
ze mne nepředěsí tě, a ruka má nebudeť k obtížení.
8 Řekl jsi pak přede mnou, a hlas ten řečí tvých slyšel
jsem: 9 Čist jsem, bez přestoupení, nevinný jsem, a
nepravosti při mně není. 10 Aj, příčiny ku potření mne
shledal Bůh, klade mne sobě za nepřítele, 11 Svírá
poutami nohy mé, střeže všech stezek mých. 12 Aj,
tím nejsi spravedliv, odpovídám tobě, nebo větší jest
Bůh nežli člověk. 13 Oč se s ním nesnadníš? Žeť
všech svých věcí nezjevuje? 14 Ano jednou mluví
Bůh silný, i dvakrát, a nešetří toho člověk. 15 Skrze
sny u vidění nočním, když připadá hluboký sen na lidi
ve spaní na ložci, 16 Tehdáž odkrývá ucho lidem, a
čemu je učí, to zpečeťuje, 17 Aby odtrhl člověka od
skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil, 18 A zachoval
duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meč.
19 Tresce i bolestí na lůži jeho, a všecky kosti jeho
násilnou nemocí, 20 Tak že sobě život jeho oškliví
pokrm, a duše jeho krmi nejlahodnější. 21 Hyne tělo
jeho patrně, a vyhlédají kosti jeho, jichž prvé nebylo
vídati. 22 A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život
jeho smrtelných ran. 23 Však bude-li míti anděla
vykladače jednoho z tisíce, kterýž by za člověka
oznámil pokání jeho: 24 Tedy smiluje se nad ním,
a dí: Vyprosť jej, ať nesstoupí do porušení, oblíbilť
jsem mzdu vyplacení. 25 I odmladne tělo jeho nad
dítěcí, a navrátí se ke dnům mladosti své. 26 Kořiti
se bude Bohu, a zamiluje jej, a patřiti bude na něj
tváří ochotnou; nadto navrátí člověku spravedlnost
jeho. 27 Kterýž hledě na lidi, řekne: Zhřešilť jsem byl,
a to, což pravého bylo, převrátil jsem, ale nebylo mi
to prospěšné. 28 Bůh však vykoupil duši mou, aby
nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval. 29 Aj,
všeckoť to dělá Bůh silný dvakrát i třikrát při člověku,
30 Aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvícen byl
světlem živých. 31 Pozoruj, Jobe, poslouchej mne,
mlč, ať já mluvím. 32 Jestliže máš slova, odpovídej
mi, nebo bych chtěl ospravedlniti tebe. 33 Pakli nic, ty
mne poslouchej; mlč, a poučím tě moudrosti.

34 Ještě mluvil Elihu, a řekl: 2 Poslouchejte, moudří,
řečí mých, a rozumní, ušima pozorujte. 3 Nebo
ucho řečí zkušuje, tak jako dásně okoušejí pokrmu. 4
Soud sobě zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by
bylo dobrého. 5 Nebo řekl Job: Spravedliv jsem, a
Bůh silný zavrhl při mou. 6 Své-liž bych pře ukrývati
měl? Přeplněna jest bolestí rána má bez provinění. 7
Který muž jest podobný Jobovi, ješto by pil posměch
jako vodu? 8 A že by všel v tovaryšství s činiteli
nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechetnými? 9
Nebo řekl: Neprospívá to člověku líbiti se Bohu. 10
A protož, muži rozumní, poslouchejte mne. Odstup
od Boha silného nešlechetnost a od Všemohoucího
nepravost. 11 Nebo on podlé skutků člověka odplací,
a podlé toho, jaká jest čí cesta, působí, aby to nalézal.
12 A naprosto Bůh silný nečiní nic nešlechetně, a
Všemohoucí nepřevrací soudu. 13 Kdo svěřil jemu
zemi? A kdo zpořádal všecken okršlek? 14 Kdyby se
na něj obrátil, a ducha jeho i duši jeho k sobě vzal,

15 Umřelo by všeliké tělo pojednou, a tak by člověk
do prachu se navrátil. 16 Máš-li tedy rozum, poslyš
toho, pusť v uši své hlas řečí mých. 17 Ješto ten,
kterýž by v nenávisti měl soud, zdaliž by panovati
mohl? Čili toho, jenž jest svrchovaně spravedlivý, za
nešlechetného vyhlásíš? 18 Zdaliž sluší králi říci: Ó
nešlechetný, a šlechticům: Ó bezbožní? 19 Mnohem
méně tomu, kterýž nepřijímá osob knížat, aniž u něho
má přednost urozený před nuzným; nebo dílo rukou
jeho jsou všickni. 20 V okamžení umírají, třebas o půl
noci postrčeni bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen
bývá silný ne rukou lidskou. 21 Nebo oči jeho hledí
na cesty člověka, a všecky kroky jeho on spatřuje. 22
Neníť žádných temností, ani stínu smrti, kdež by se
skryli činitelé nepravosti. 23 Aniž zajisté vzkládá na
koho více, tak aby se s Bohem silným souditi mohl.
24 Pyšné stírá bez počtu, a postavuje jiné na místa
jejich. 25 Nebo zná skutky jejich; pročež na ně obrací
noc, a potříni bývají. 26 Jakožto bezbožné rozráží je
na místě patrném, 27 Proto že odstoupili od něho,
a žádných cest jeho nešetřili, 28 Aby dokázal, že
připouští k sobě křik nuzného, a volání chudých že
vyslýchá. 29 (Nebo když on spokojí, kdo znepokojí? A
když skryje tvář svou, kdo jej spatří?) Tak celý národ,
jako i každého člověka jednostejně, 30 Aby nekraloval
člověk pokrytý, aby nebylo lidem ourazu. 31 Jistě žeť
k Bohu silnému raději toto mluveno býti má: Ponesuť,
nezruším. 32 Mimo to, ne vidím-li čeho, ty vyuč mne;
jestliže jsem nepravost páchal, neučiním toho víc.
33 Nebo zdali vedlé tvého zdání odplacovati má, že
bys ty toho neliboval, že bys ono zvoloval, a ne on?
Pakli co víš jiného, mluv. 34 Muži rozumní se mnou
řeknou, i každý moudrý poslouchaje mne, 35 Že Job
hloupě mluví, a slova jeho nejsou rozumná. 36 Ó
by zkušen byl Job dokonale, pro odmlouvání nám
jako lidem nepravým, 37 Poněvadž k hříchu svému
přidává i nešlechetnost, mezi námi také jen chloubu
svou vynáší, a rozmnožuje řeči své proti Bohu.

35 Ještě mluvil Elihu, a řekl: 2 Domníváš-liž se, že
jsi to s soudem řekl: Spravedlnost má převyšuje
Boží? 3 Nebo jsi řekl: Co mi prospěje, jaký užitek
budu míti, bych i nehřešil? 4 Já odpovím tobě
místně, i tovaryšům tvým s tebou. 5 Pohleď na
nebe a viz, anobrž spatř oblaky, vyšší, než-lis ty. 6
Jestliže bys hřešil, co svedeš proti němu? A byť se
i rozmnožily nešlechetnosti tvé, co mu uškodíš? 7
Budeš-li spravedlivý, čeho mu udělíš? Aneb co z ruky
tvé vezme? 8 Každémuť člověku bezbožnost jeho
uškodí, a synu člověka spravedlnost jeho prospěje. 9
Z množství nátisk trpících, kteréž k tomu přivodí, aby
úpěli a křičeli pro ukrutnost povýšených, 10 Žádný
neříká: Kde jest Bůh stvořitel můj? Ješto on dává
zpěv i v noci. 11 On vyučuje nás nad hovada zemská,
a nad ptactvo nebeské moudřejší nás činí. 12 Tehdáž
volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni. 13 A jistě
žeť ošemetnosti nevyslýchá Bůh silný, a Všemohoucí
nepatří na ni. 14 Mnohem méně, jestliže díš: Nepatříš
na to. Sám s sebou vejdi v soud před ním, a doufej
v něho. 15 Ale nyní poněvadž nic není těch věcí,
navštívil jej hněv jeho; nebo nechce znáti hojnosti
této veliké. 16 A protož marně Job otvírá ústa svá,
hloupě rozmnožuje řeči své.

36 Zatím přidal Elihu, a řekl: 2 Postrp mne maličko,
a oznámímť šíře; neboť mám ještě, co bych za
Boha mluvil. 3 Vynesu smysl svůj zdaleka, a stvořiteli
svému přivlastním spravedlnost. 4 V pravdě, žeť
ne budou lživé řeči mé; zdravě smýšlejícího máš
mne s sebou. 5 Aj, Bůh silný mocný jest, aniž svých
zamítá; silný jest, a srdce udatného. 6 Neobživuje
bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá. 7
Neodvrací od spravedlivého očí svých, nýbrž s králi
na stolici sází je na věky, i bývají zvýšeni. 8 Pakli
by poutami sevříni byli, zapleteni jsouce provazy
ssoužení: 9 Tudy jim v známost uvodí hřích jejich,
a že přestoupení jejich se ssilila. 10 A tak otvírá
sluch jejich, aby se napravili, anobrž mluví jim, aby se
navrátili od nepravosti. 11 Uposlechnou-li a budou-li
jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v
potěšení. 12 Pakli neuposlechnou, od meče sejdou, a
pozdychají bez umění. 13 Nebo kteříž jsou nečistého
srdce, přivětšují hněvu, aniž k němu volají, když by je
ssoužil. 14 Protož umírá v mladosti duše jejich, a život
jejich s smilníky. 15 Vytrhuje, pravím, ssouženého z
jeho ssoužení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápení.
16 A tak by i tebe přenesl z prostředku úzkosti na
širokost, kdež není stěsnění, a byl by pokojný stůl
tvůj tukem oplývající. 17 Ale ty zasloužils, abys jako
bezbožný souzen byl; soud a právo na tě dochází.
18 Jistě strach, aby tě neuvrhl Bůh u větší ránu, tak
že by jakkoli veliká výplaty mzda, tebe nevyprostila.
19 Zdaliž by sobě co vážil bohatství tvého? Jistě ani
nejvýbornějšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé.
20 Nechvátejž tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na
místo své. 21 Hleď, abys se neohlédal na marnost,
zvoluje ji raději, nežli ssoužení. 22 Aj, Bůh silný
nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný učitel? 23
Kdo jemu vyměřil cestu jeho? Kdo jemu smí říci: Činíš
nepravost? 24 Pamětliv buď raději, abys vyvyšoval
dílo jeho, kteréž spatřují lidé, 25 Kteréž, pravím,
všickni lidé vidí, na něž člověk patří zdaleka. 26 Nebo

Bůh silný tak jest veliký, že ho nemůžeme poznati,
počet let jeho jest nevystižitelný. 27 On zajisté vyvodí
krůpěje vod, kteréž vylévají déšť z oblaků jeho, 28
Když se rozpouštějí oblakové, a kropí na mnohé lidi.
29 (Anobrž vyrozumí-li kdo roztažení oblaků, a zvuku
stánku jeho, 30 Jak rozprostírá nad ním světlo své,
aneb všecko moře přikrývá? 31 Skrze ty věci zajisté
tresce lidi, a též dává pokrmu hojnost. 32 Oblaky
zakrývá světlo, a přikazuje mu ukrývati se za to, co je
potkává.) 33 Ohlašuje o něm zvuk jeho, též dobytek,
a to hned, když pára zhůru vstupuje.

37 Takéť se i nad tím děsí srdce mé, až se pohybuje
z místa svého. 2 Poslouchejte pilně hřmotného
hlasu jeho, a zvuku z úst jeho pocházejícího. 3 Pode
všecka nebesa jej rozprostírá, a světlo své k krajům
země. 4 Za nímž zvučí hlukem, a hřímá hlasem
důstojnosti své, aniž mešká s jinými věcmi, když se
slýchá hlas jeho. 5 Bůh silný hřímá hlasem svým
předivně, činí veliké věci, a však nemůžeme rozuměti,
jak. 6 Sněhu zajisté říká: Buď na zemi, tolikéž pršce
dešťové, ano i přívalu násilnému. 7 Zavírá ruku
všelikého člověka, aby žádný z lidí nemohl konati
díla svého. 8 Tehdáž i zvěř vchází do skrýše, a v
peleších svých obývá. 9 Z skrýše vychází vichřice,
a od půlnoční strany zima. 10 Dchnutím Bůh silný
dává mráz, až se široké vody zavírají. 11 Také i
při svlažování země pohybuje oblakem, a rozhání
mračno světlem svým. 12 A tentýž sem i tam obrací
se moudrostí jeho, aby činil, což by mu koli přikázal
na tváři okršlku zemského. 13 Buď k trestání, neb pro
zemi svou, buď k prokazování dobrotivosti, spraví to,
že se postaví. 14 Pozorujž toho, Jobe, zastav se a
podívej se divům Boha silného. 15 Víš-li, kdy Bůh
ukládá co o těch věcech, aneb kdy chce osvěcovati
světlem oblaky své? 16 Znáš-li, jak se vznášejí
oblakové, a jiné divy dokonalého v uměních? 17
A že tě roucho tvé zahřívati bude, když Bůh zemi
pokojnou činí větry poledními? 18 Roztahoval-li jsi s
ním nebesa trvánlivá, k zrcadlu slitému podobná? 19
Poukaž nám, co bychom řekli jemu; nebo nemůžeme
ani řeči zpořádati pro temnost. 20 Zdaž jemu kdo
oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne mluvil,
jistě že by byl sehlcen. 21 Ano nyní nemohou patřiti
lidé na světlo, když jest jasné na oblacích, když je vítr
prochází a vyčišťuje, 22 Od půlnoční strany s jasnem
jako zlato přicházeje, ale v Bohu hroznější jest sláva.
23 Všemohoucí, jehož vystihnouti nemůžeme, ač jest
veliký v moci, však soudem a přísnou spravedlností
netrápí. 24 Protož bojí se ho lidé; neohlédá se na
žádného z těch, kdož jsou moudrého srdce.

38 Tedy odpověděl Hospodin Jobovi z vichru, a
řekl: 2 Kdož jest to, jenž zatemňuje radu řečmi
neumělými? 3 Přepaš nyní jako muž bedra svá, a
nač se tebe tázati budu, oznam mi. 4 Kdes byl, když
jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum. 5
Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni?
6 Na čem podstavkové její upevněni jsou? Aneb kdo
založil úhelný kámen její, 7 Když prozpěvovaly spolu
hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží? 8 Aneb
kdo zavřel jako dveřmi moře, když vyšlo z života, a
zjevilo se? 9 Když jsem mu položil oblak za oděv, a
mrákotu místo plének jeho, 10 Když jsem jemu uložil
úsudek svůj, přistaviv závory a dvéře, 11 I řekl jsem:
Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím,
skládati budeš dutí vlnobití svého. 12 Zdaž jsi kdy za
dnů svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záři jitřní místo
její, 13 Aby uchvacovala kraje země, a bezbožní aby
z ní vymítáni byli? 14 Tak aby proměnu přijímala
jako vosk pečetní, oni pak aby nedlouho stáli jako
roucho, 15 A aby bezbožným zbraňováno bylo světla
jejich, a rámě vyvýšené zlámáno bylo? 16 Přišel-
lis až k hlubinám mořským? A u vnitřnosti propasti
chodil-lis? 17 Jsou-li tobě zjeveny brány smrti? A
brány stínu smrti viděl-lis? 18 Shlédl-lis širokosti
země? Oznam, jestliže ji znáš všecku. 19 Která jest
cesta k obydlí světla, a které místo temností, 20 Že
bys je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozumíval
stezkám domu jeho? 21 Věděl-lis tehdáž, že jsi měl
se naroditi, a počet dnů tvých jak veliký býti má? 22
Přišel-lis až ku pokladům sněhu? A poklady krupobití
viděl-lis, 23 Kteréž chovám k času ssoužení, ke dni
bitvy a boje? 24 Kterými se cestami rozděluje světlo,
kteréž rozhání východní vítr po zemi? 25 Kdo rozdělil
povodní tok, a cestu blýskání hromovému, 26 Tak
aby pršel déšť i na tu zemi, kdež není lidí, na poušť,
kdež není člověka, 27 Aby zapájel místa planá a
pustá, a k zrůstu přivodil trávu mladistvou? 28 Má-
liž déšť otce? A kdo plodí krůpěje rosy? 29 Z čího
života vychází mráz? A jíní nebeské kdo plodí? 30 Až
i vody jako v kámen se proměňují, a svrchek propasti
zamrzá. 31 Zdali zavázati můžeš rozkoše Kuřátek,
aneb stahování Orionovo rozvázati? 32 Můžeš-li
vyvoditi hvězdy polední v čas jistý, aneb Arktura s
syny jeho povedeš-li? 33 Znáš-li řád nebes? Můžeš-
li spravovati panování jejich na zemi? 34 Můžeš-
li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost
vod přikryla tebe? 35 Ty-liž vypustíš blýskání, aby
vycházela? Zdaliž řeknou tobě: Aj teď jsme? 36 Kdo
složil u vnitřnostech lidských moudrost? Aneb kdo
dal rozumu stižitelnost? 37 Kdo vypravovati bude o
nebesích moudře? A láhvice nebeské kdo nastrojuje,

38 Aby svlažená země zase stuhnouti mohla, a hrudy
se v hromadě držely? 39 Honíš-liž ty lvu loupež?
A hltavost lvíčat naplňuješ-liž, 40 Když se stulují v
peleších svých, ustavičně z skrýší číhajíce? 41 Kdo
připravuje krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu
silnému volají, a toulají se sem i tam pro nedostatek
pokrmu?

39 Víš-li, kterého času rodí kamsíkové, a laň ku
porodu pracující spatřil-lis? 2 Máš-li v počtu
měsíce, kteréž vyplňují? Znáš-li, pravím, čas porodu
jejich? 3 Jak se kladou, plod svůj utiskají, a s bolestí
ho pozbývají? 4 Jak se zmocňují mladí jejich, i
odchovávají picí polní, a vycházejíce, nenavracují se
k nim? 5 Kdo propustil zvěř, aby byla svobodná? A
řemení divokého osla kdo rozvázal? 6 Jemuž jsem
dal pustinu místo domu jeho, a místo příbytku jeho
zemi slatinnou. 7 Posmívá se hluku městskému,
a na křikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá. 8
To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo
toliko zeliny hledá. 9 Svolí-liž jednorožec, aby tobě
sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval? 10 Připřáhneš-
liž provazem jednorožce k orání? Bude-liž vláčeti
brázdy za tebou? 11 Zdaž se na něj ubezpečíš, proto
že jest veliká síla jeho, a poručíš jemu svou práci?
12 Zdaž se jemu dověříš, že sveze semeno tvé, a
na humno tvé shromáždí? 13 Ty-lis dal pávům křídlo
pěkné, aneb péro čápu neb pstrosu? 14 A že opouští
na zemi vejce svá, ačkoli je v prachu osedí, 15 Nic
nemysle, že by je noha potlačiti, aneb zvěř polní
pošlapati mohla? 16 Tak se zatvrzuje k mladým svým,
jako by jich neměl; jako by neužitečná byla práce
jeho, tak jest bez starosti. 17 Nebo nedal jemu Bůh
moudrosti, aniž mu udělil rozumnosti. 18 Časem svým
zhůru se vznášeje, posmívá se koni i jezdci jeho.
19 Zdaž ty dáti můžeš koni sílu? Ty-li ozdobíš šíji
jeho řehtáním? 20 Zdali jej zastrašíš jako kobylku?
Anobrž frkání chřípí jeho strašlivé jest. 21 Kopá důl, a
pléše v síle své, vycházeje vstříc i zbroji. 22 Směje se
strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem před
ostrostí meče, 23 Ač i toul na něm chřestí, a blyští
se dřevce a kopí. 24 S hřmotem a s hněvem kopá
zemi, aniž pokojně stojí k zvuku trouby. 25 Anobrž k
zvuku trouby řehce, a zdaleka cítí boj, hluk knížat
a prokřikování. 26 Zdali podlé rozumu tvého létá
jestřáb, roztahuje křídla svá na poledne? 27 Zdali
k rozkazu tvému zhůru se vznáší orlice, a vysoko
se hnízdí? 28 Na skále přebývá, přebývá na špičaté
skále jako na hradě, 29 Odkudž hledá pokrmu, kterýž
z daleka očima svýma spatřuje. 30 Ano i mladí její
střebí krev, a kde těla mrtvá, tu i ona jest.

40 A tak odpovídaje Hospodin Jobovi, řekl: 2
Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej?
Kdo chce viniti Boha, nechť odpoví na to. 3 Tehdy
odpověděl Job Hospodinu a řekl: 4 Aj, chaternýť jsem,
což bych odpovídal tobě? Ruku svou kladu na ústa
svá. 5 Jednou jsem mluvil, ale nebudu již odmlouvati,
nýbrž i podruhé, ale nebudu více přidávati. 6 Ještě
odpovídaje Hospodin z vichru Jobovi, i řekl: 7 Přepaš
nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu,
oznam mi. 8 Zdaliž pak i soud můj zrušiti chceš? Což
mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil? 9 Čili
máš rámě jako Bůh silný, a hlasem jako on hřímáš?
10 Ozdobiž se nyní vyvýšeností a důstojností, v slávu
a okrasu oblec se. 11 Rozprostři prchlivost hněvu
svého, a pohleď na všelikého pyšného, a sniž ho. 12
Pohleď, pravím, na všelikého pyšného, a sehni jej,
anobrž setři bezbožné na místě jejich. 13 Skrej je v
prachu spolu, tvář jejich zavěž v skrytě. 14 A tak i já
budu tě oslavovati, že tě zachovává pravice tvá. 15
Aj, hle slon, jejž jsem jako i tebe učinil, trávu jí jako
vůl. 16 Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v
pupku břicha jeho. 17 Jak chce, ohání ocasem svým,
ačkoli jest jako cedr; žily lůna jeho jako ratolesti jsou
spletené. 18 Kosti jeho jako trouby měděné, hnátové
jeho jako sochor železný. 19 Onť jest přední z účinků
Boha silného, učinitel jeho sám na něj doložiti může
meč svůj. 20 Hory zajisté přinášejí mu pastvu, a
všecka zvěř polní hrá tam. 21 V stínu léhá, v soukromí
mezi třtím a bahnem. 22 Dříví stín dávající stínem
svým jej přikrývá, a vrbí potoční obkličuje jej. 23 Aj,
zadržuje řeku tak, že nemůže pospíchati; tuší sobě,
že požře Jordán v ústa svá. 24 Zdaž kdo před očima
jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chřípě jeho?

41 Vytáhneš-liž velryba udicí, aneb provazem
pohříženým až k jazyku jeho? 2 Zdali dáš
kroužek na chřípě jeho, aneb hákem probodneš čelist
jeho? 3 Zdaž se obrátí k tobě s prosbami, aneb mluviti
bude tobě lahodně? 4 Učiní-liž smlouvu s tebou?
Přijmeš-liž jej za služebníka věčného? 5 Zdaž budeš
s ním hráti jako s ptáčkem, aneb přivážeš jej dětem
svým? 6 Přistrojí-liž sobě hody z něho společníci, a
rozdělí-liž jej mezi kupce? 7 Zdaž naplníš háky kůži
jeho, a vidlicemi rybářskými hlavu jeho? 8 Vztáhni
jen na něj ruku svou, a neučiníš zmínky o boji. 9 Aj,
naděje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatření
jeho člověk nebývá poražen? 10 Není žádného tak
smělého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se
přede mnou? 11 Kdo mne čím předšel, abych se jemu
odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest.
12 Nebudu mlčeti o údech jeho, a o síle výborného

sformování jeho. 13 Kdo odkryl svrchek oděvu jeho?
S dvojitými udidly svými kdo k němu přistoupí? 14
Vrata úst jeho kdo otevře? Okolo zubů jeho jest
hrůza. 15 Šupiny jeho pevné jako štítové sevřené
velmi tuze. 16 Jedna druhé tak blízko jest, že ani
vítr nevchází mezi ně. 17 Jedna druhé se přídrží, a
nedělí se. 18 Od kýchání jeho zažžehá se světlo,
a oči jeho jsou jako záře svitání. 19 Z úst jeho jako
pochodně vycházejí, a jiskry ohnivé vyskakují. 20 Z
chřípí jeho vychází dým, jako z kotla vroucího aneb
hrnce. 21 Dýchání jeho uhlí rozpaluje, a plamen z
úst jeho vychází. 22 V šíji jeho přebývá síla, a před
ním utíká žalost. 23 Kusové masa jeho drží se spolu;
celistvé jest v něm, aniž se rozdrobuje. 24 Srdce jeho
tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek zpodního
žernovu. 25 Vyskýtání jeho bojí se nejsilnější, až se
strachem i vyčišťují. 26 Meč stihající jej neostojí, ani
kopí, šíp neb i pancíř. 27 Pokládá železo za plevy,
ocel za dřevo shnilé. 28 Nezahání ho střela, v stéblo
obrací se jemu kamení prakové. 29 Za stéblo počítá
střelbu, a posmívá se šermování kopím. 30 Pod ním
ostré střepiny, stele sobě na věci špičaté jako na
blátě. 31 Působí, aby vřelo v hlubině jako v kotle,
a kormoutilo se moře jako v moždíři. 32 Za sebou
patrnou činí stezku, až sezdá, že propast má šediny.
33 Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak
učiněn byl bez strachu. 34 Cokoli vysokého jest, za
nic pokládá, jest králem nade všemi šelmami.

42 Tedy odpovídaje Job Hospodinu, řekl: 2 Vím,
že všecko můžeš, a že nemůže překaženo býti
tvému myšlení. 3 Kdo jest to ten, ptáš se, ješto
zatemňuje radu Boží tak hloupě? Protož přiznávám
se, že jsem tomu nerozuměl. Divnějšíť jsou ty věci nad
mou stižitelnost, anižť jich mohu poznati. 4 Vyslýchejž,
prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal,
oznamuj mi. 5 Tolikoť jsem slýchal o tobě, nyní pak i
oko mé tě vidí. 6 Pročež mrzí mne to, a želím toho
v prachu a v popele. 7 Stalo se pak, když odmluvil
Hospodin slova ta k Jobovi, že řekl Hospodin Elifazovi
Temanskému: Rozpálil se hněv můj proti tobě, a proti
dvěma přátelům tvým, proto že jste nemluvili o mně
toho, což pravého jest, tak jako služebník můj Job.
8 Protož nyní vezměte sobě sedm volků, a sedm
skopců, a jděte k služebníku mému Jobovi, abyste
dali obětovati obět za sebe, a služebník můj Job,
aby se modlil za vás. Nebo jistě oblíčej jeho přijmu,
abych neučinil s vámi podlé bláznovství vašeho; nebo
nemluvili jste toho, což pravého jest, o mně, tak jako
služebník můj Job. 9 A tak odšedše Elifaz Temanský
a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, učinili, jakž
jim byl přikázal Hospodin, a přijal Hospodin oblíčej
Jobův. 10 Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo
Jobovi, když se modlil za přátely své, tak že což měl
Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobně. 11 A sšedše
se k němu všickni příbuzní, a všecky příbuzné jeho, a
všickni známí jeho prvnější, jedli s ním chléb v domě
jeho, a lítost majíce nad ním, potěšovali ho nade
vším tím zlým, kteréž byl uvedl Hospodin na něj. A
dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý
náušnici zlatou jednu. 12 A tak požehnal Hospodin
Jobovi k posledku více nežli v počátku jeho. Nebo
měl čtrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudů, a tisíc
spřežení volů, a tisíc oslic. 13 Měl také sedm synů a tři
dcery, 14 Z nichž první dal jméno Jemima, jméno pak
druhé Keciha, a jméno třetí Kerenhappuch. 15 Aniž
se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy,
ve vší té krajině; kterýmž dal otec jejich dědictví
mezi bratřími jejich. 16 Byl pak živ Job potom sto a
čtyřidceti let, a viděl syny své, a syny synů svých, až
do čtvrtého pokolení. 17 I umřel Job, stár jsa a pln
dnů.

Žalmy

1 Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě
bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolici
posměvačů nesedá. 2 Ale v zákoně Hospodinově jest
líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí. 3
Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách,
kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list
nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede.
4 Ne takť budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž
rozmítá vítr. 5 A protož neostojí bezbožní na soudu,
ani hříšníci v shromáždění spravedlivých. 6 Neboť zná
Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných
zahyne.

2 Proč se bouří národové, a lidé daremné věci
přemyšlují? 2 Sstupují se králové zemští, a knížata
se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému
jeho, 3 Říkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavrzme
od sebe provazy jejich. 4 Ale ten, jenž přebývá v
nebesích, směje se, Pán posmívá se jim. 5 Tehdáž
mluviti bude k nim v hněvě svém, a v prchlivosti
své předěsí je, řka: 6 Játť jsem ustanovil krále
svého nad Sionem, horou svatou mou. 7 Vypravovati
budu úsudek. Hospodin řekl ke mně: Syn můj ty
jsi, já dnes zplodil jsem tě. 8 Požádej mne, a dámť
národy, dědictví tvé, a končiny země, vládařství tvé.
9 Roztlučeš je prutem železným, a jako nádobu
hrnčířskou roztříštíš je. 10 A protož, králové, nyní
srozumějte, vyučujte se, soudcové zemští. 11 Služte
Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením. 12 Líbejte
syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě,
jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení
jsou všickni, kteříž doufají v něho.

3 Žalm Davidův, když utíkal před Absolonem synem
svým. Hospodine, jakť jsou mnozí nepřátelé moji!
Mnozí povstávají proti mně. 2 Mnozí mluví o duši
mé: Nemáť tento žádné pomoci v Bohu. 3 Ale ty,
Hospodine, jsi štítem vůkol mne, slávou mou, a kterýž
povyšuješ hlavy mé. 4 Hlasem svým volal jsem k
Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svaté své. (Sélah)
5 Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo mne
zdržoval Hospodin. 6 Nebudutť se báti mnoha tisíců
lidí, kteříž se vůkol kladou proti mně. 7 Povstaniž,
Hospodine, zachovej mne, Bože můj, kterýž jsi zbil
všech nepřátel mých líce, a zuby bezbožníků zvyrážel.
8 Tvéť, ó Hospodine, jest spasení, a nad lidem tvým
požehnání tvé. (Sélah)

4 Přednímu zpěváku na neginot, žalm Davidův. Když
volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi
mi v úzkosti prostranství způsoboval, smiluj se nade
mnou, a vyslyš modlitbu mou. 2 Synové lidští, dokudž
sláva má v potupě bude? Dlouho-liž marnost milovati
a lži hledati budete? (Sélah) 3 Vězte, žeť jest oddělil
Hospodin sobě milého. Vyslyšíť mne Hospodin, když
k němu volati budu. 4 Uleknětež se a nehřešte,
přemyšlujte o tom v srdci svém, na ložci svém, a
umlkněte. (Sélah) 5 Obětujte oběti spravedlnosti, a
doufejte v Hospodina. 6 Mnozí říkají: Ó bychom viděti
mohli dobré věci. Hospodine, pozdvihni nad námi
jasného oblíčeje svého, 7 I způsobíš radost v srdci
mém větší, než oni mívají, když obilé a víno jejich se
obrodí. 8 Játť u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty,
Hospodine, sám způsobíš mi bydlení bezpečné.

5 Přednímu zpěváku na nechilot, žalm Davidův.
Slova má slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému
úpění mému. 2 Pozoruj hlasu volání mého, králi můj
a Bože můj; nebo se tobě modlím. 3 Hospodine, v
jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost,
a šetřiti budu. 4 Nebo ty, ó Bože silný, neoblibuješ
bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechetník. 5
Neostojí blázniví před očima tvýma, v nenávisti
máš všecky činitele nepravosti. 6 Zatratíš mluvící
lež. Člověka ukrutného a lstivého v ohavnosti má
Hospodin. 7 Já pak ve množství milosrdenství tvého
vejdu do domu tvého, klaněti se budu k svatému
chrámu tvému v bázni tvé. 8 Hospodine, proveďť mne
v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne střehou; spravuj
přede mnou cestu svou. 9 Neboť není v ústech jejich
žádné upřímnosti, vnitřnosti jejich plné nešlechetnosti,
hrob otevřený hrdlo jejich, jazykem svým lahodně
mluví. 10 Zkaz je, ó Bože, nechať padnou od rad
svých; pro množství nešlechetností jejich rozptyl je,
poněvadž odporní jsou tobě. 11 A ať se všickni v tě
doufající radují, na věky ať plésají, když je zastírati
budeš; ať se v tobě veselí, kteřížkoli milují jméno tvé.
12 Nebo ty, Hospodine, požehnáš spravedlivému, a
jako štítem přívětivostí svou vůkol zastřeš jej.

6 Přednímu kantoru na neginot, k nízkému zpěvu,
žalm Davidův. Hospodine, netresci mne v hněvě
svém, ani v prchlivosti své kárej mne. 2 Smiluj
se nade mnou, Hospodine, neboť jsem zemdlený;
uzdrav mne, Hospodine, nebo ztrnuly kosti mé. 3
Ano i duše má předěšena jest náramně, ty pak,
Hospodine, až dokavad? 4 Navratiž se, Hospodine,
a vytrhni duši mou; spomoz mi pro milosrdenství
své. 5 Nebo mrtví nezpomínají na tebe, a v hrobě
kdo tě bude oslavovati? **(Sheol h7585)** 6 Ustávám v

úpění svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami
svými postel svou smáčím. 7 Sškvrkla se zámutkem
tvář má, sstarala se příčinou všech nepřátel mých. 8
Odstuptež ode mne všickni činitelé nepravosti; neboť
jest vyslyšel Hospodin hlas pláče mého. 9 Vyslyšel
Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu
mou přijal. 10 Nechažť se zastydí a předěsí zřejmě
všickni nepřátelé moji, nechažť jsou zpět obráceni a
rychle zahanbeni.

7 Osvědčení neviny Davidovy, o čemž zpíval
Hospodinu z příčiny slov Chusi syna Jeminova.
Hospodine Bože můj, v tobětť doufám, vysvobodť mne
ode všech protivníků mých, a vytrhni mne, 2 Aby
neuchvátil jako lev duše mé, a neroztrhal, když by
nebyl, kdo by vysvobodil. 3 Hospodine Bože můj,
učinil-li jsem to, jest-li nepravost při mně, 4 Činil-li
jsem zle tomu, kdož se ke mně pokojně choval, (nýbrž
spomáhal jsem protivícímu se mi bez příčiny), 5
Nechať stihá nepřítel duši mou, i popadne, a pošlapá
na zemi život můj, a slávu mou v prach uvede. (Sélah)
6 Povstaň, Hospodine, v hněvě svém, vyvyš se proti
vzteklostem mých nepřátel, a prociť ke mně, nebo jsi
soud nařídil. 7 I shrne se k tobě shromáždění lidí; pro
ně tedy u výsost navrať se zase. 8 Hospodin souditi
bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podlé spravedlnosti
mé, a podlé nevinnosti mé, kteráž při mně jest. 9 Ó
by již k skončení přišla nešlechetnost bezbožných,
spravedlivého pak abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ
srdce a ledví, Bože spravedlivý. 10 Bůh jest štít
můj, kterýž spaseny činí upřímé srdcem. 11 Bůh
jest soudce spravedlivý, Bůh silný hněvá se na
bezbožného každý den. 12 Neobrátí-li se, naostříť meč
svůj; lučiště své natáhl, a naměřil je. 13 Připravil sobě
i zbroj smrtelnou, střely své proti škůdcím přistrojil. 14
Aj, rodí nepravost; nebo počav těžkou bolest, urodí
lež. 15 Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu,
kterýž přistrojil. 16 Obrátíť se usilování jeho na hlavu
jeho, a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí. 17
Slaviti budu Hospodina podlé spravedlnosti jeho, a
žalmy zpívati jménu Hospodina nejvyššího.

8 Přednímu zpěváku na gittejský nástroj, žalm
Davidův. Hospodine Pane náš, jak důstojné jest
jméno tvé na vší zemi! Nebo jsi vyvýšil slávu svou nad
nebesa. 2 Z úst nemluvňátek a těch, jenž prsí požívají,
mocně dokazuješ síly z příčiny svých nepřátel, abys
přítrž učinil protivníku a vymstívajícímu se. 3 Když
spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy,
kteréž jsi tak upevnil, říkám: 4 Co jest člověk, že jsi
naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ? 5
Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí
korunoval jsi jej. 6 Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou
svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho: 7 Ovce i
voly všecky, také i zvěř polní, 8 Ptactvo nebeské, i
ryby mořské, a cožkoli chodí stezkami mořskými. 9
Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na
vší zemi!

9 Přednímu zpěváku na al mutlabben, žalm Davidův.
Oslavovati tě budu, Hospodine, celým srdcem
svým, vypravovati budu všecky divné skutky tvé. 2
Radovati a veseliti se budu v tobě, žalmy zpívati
budu jménu tvému, ó Nejvyšší, 3 Proto že nepřátelé
moji jsou nazpět obráceni, že klesli, a zahynuli
od tváři tvé. 4 Nebo jsi vyvedl soud můj a při
mou, posadils se na stolici soudce spravedlivý.
5 Ohromil jsi národy, zatratils bezbožníka, jméno
jejich vyhladil jsi na věčné věky. 6 Ó nepříteli, již-li
jsou dokonány zhouby tvé na věky? Již-li jsi města
podvrátil? Zahynula památka jejich s nimi. 7 Ale
Hospodin na věky kraluje, připravil k soudu trůn
svůj. 8 Ontť soudí sám okršlek v spravedlnosti, a
výpověd činí národům v pravosti. 9 Hospodin zajisté
jest útočiště chudého, útočiště v čas ssoužení. 10 I
budou v tebe doufati, kteříž znají jméno tvé; nebo
neopouštíš hledajících tě, Hospodine. 11 Žalmy
zpívejte Hospodinu, přebývajícímu na Sionu, zvěstujte
mezi národy skutky jeho. 12 Nebo on vyhledává
krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná na křik
utištěných. 13 Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz
ssoužení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž
mne vyzdvihuješ z bran smrti, 14 Abych vypravoval
všecky chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil
se v spasení tvém. 15 Pohříženiť jsou národové v
jámě, kterouž udělali; v osídle, kteréž polékli, uvázla
noha jejich. 16 Přišelť jest v známost Hospodin,
pomstu učiniv; v díle rukou svých zapletl se bezbožník.
Higgaion (Sélah) 17 Obráceni buďte bezbožníci do
pekla, všickni národové, kteříž se zapomínají nad
Bohem. **(Sheol h7585)** 18 Neboť nebude dán chudý u
věčné zapomenutí; očekávání ssoužených nezahynеť
na věky. 19 Povstaniž, Hospodine, ať se nesilí člověk;
národové buďte souzeni před tebou. 20 Pusť na ně
strach, ó Hospodine, ať tomu porozumějí národové,
že smrtelní jsou. (Sélah)

10 Proč, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš
se v čas ssoužení? 2 Z pychu bezbožník
protivenství činí chudému. Ó by jati byli v zlých radách,
kteréž vymýšlejí. 3 Neboť se honosí bezbožník v
líbostech života svého, a lakomý sobě pochlebuje, a
Hospodina popouzí. 4 Bezbožník pro pýchu, kterouž
na sobě prokazuje, nedbá na nic; všecka myšlení

jeho jsou, že není Boha. 5 Dobře mu se daří na
cestách jeho všelikého času, soudové tvoji vzdáleni
jsou od něho, i na všecky nepřátely své fouká, 6
Říkaje v srdci svém: Nepohnuť se od národu až
do pronárodu, nebo ne bojím se zlého. 7 Ústa
jeho plná jsou zlořečenství, i chytrosti a lsti; pod
jazykem jeho trápení a starost. 8 Sedí v zálohách
ve vsech a v skrýších, aby zamordoval nevinného;
očima svýma po chudém špehuje. 9 Číhá v skrytě
jako lev v jeskyni své, číhá, aby pochytil chudého,
uchvacujeť jej, a táhne pod sítku svou. 10 Připadá
a stuluje se, dokudž by nevpadlo v silné pazoury
jeho shromáždění chudých. 11 Říká v srdci svém:
Zapomenulť jest Bůh silný, skryl tvář svou, nepohledíť
na věky. 12 Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes
ruku svou, nezapomínejž se nad chudými. 13 Proč
má bezbožník Boha popouzeti, říkaje v srdci svém,
že toho vyhledávati nebudeš? 14 Díváš se do času,
nebo ty nátisk a bolest spatřuješ, abys jim odplatil
rukou svou; na tebeť se spouští chudý, sirotku ty jsi
spomocník. 15 Potři rámě bezbožného, a vyhledej
nepravosti zlostného, tak aby neostál. 16 Hospodin
jest králem věčných věků, národové z země své
hynou. 17 Žádost ponížených vyslýcháš, Hospodine,
utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloňuješ,
18 Abys soud činil sirotku a ssouženému, tak aby jich
nessužoval více člověk bídný a zemský.

11 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. V Hospodina
doufám, kterakž tedy říkáte duši mé: Uleť s
hory své jako ptáče? 2 Nebo aj, bezbožníci napínají
lučiště, přikládají šípy své na tětivo, aby stříleli skrytě
na upřímé srdcem. 3 Ale těmi usilováními zkaženi
budou; nebo spravedlivý co učinil? 4 Hospodin jest v
chrámě svatém svém, trůn Hospodinův v nebi jest;
oči jeho hledí, víčka jeho zkušují synů lidských. 5
Hospodin zkušuje spravedlivého, bezbožníka pak a
milujícího nepravost nenávidí duše jeho. 6 Dštíti bude
na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sirou, a duch
vichřice bude částka kalicha jejich. 7 Nebo Hospodin
spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímého oči
jeho patří.

12 Přednímu kantoru k nízkému zpěvu, žalm
Davidův. Spomoz, ó Hospodine; nebo se již
nenalézá milosrdného, a vyhynuli věrní z synů
lidských. 2 Lež mluví jeden každý s bližním svým, rty
úlisnými z srdce dvojitého řeči vynášejí. 3 Ó by vyplénil
Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk velikomluvný,
4 Kteříž říkají: Jazykem svým přemůžeme, mámeť
ústa svá s sebou, kdo jest pánem naším? 5 Pro
zhoubu chudých, pro úpění nuzných jižť povstanu,
praví Hospodin, v bezpečnosti postavím toho, na
nějž polečeno bylo. 6 Výmluvnosti Hospodinovy
jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné peci
přehnané a sedmkrát zprubované. 7 Ty, Hospodine,
jim spomáhati budeš, a ostříhati každého od národu
tohoto až na věky. 8 Vůkol a vůkol bezbožní se
protulují, když takoví ničemní vyvýšeni bývají mezi
syny lidskými.

13 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Až dokud,
Hospodine? Což se na věky zapomeneš na
mne? Dokudž tvář svou skrývati budeš přede mnou?
2 Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode
dne svírati se v srdci svém? Až dokud se zpínati bude
nepřítel můj nade mnou? 3 Vzhlédni, vyslyš mne,
Hospodine Bože můj, osvěť oči mé, abych neusnul
snem smrti, 4 A aby neřekl nepřítel můj: Svítězil jsem
nad ním, a nepřátelé moji aby neplésali, jestliže bych
se poklesl. 5 Játť zajisté v milosrdenství tvém doufám,
plésati bude srdce mé v spasení tvém; 6 zpívati budu
Hospodinu, že jest mi tak dobře učinil.

14 Přednímu zpěváku, píseň Davidova. Říká blázen
v srdci svém: Není Boha. Porušeni jsou, a
ohavní v snažnostech; není, kdo by činil dobré. 2
Hospodin s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl,
byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. 3 Všickni se
odvrátili, napořád neužiteční učiněni jsou; není, kdo by
činil dobré, není ani jednoho. 4 Zdaliž nevědí všickni
činitelé nepravosti, že zžírají lid můj, jako by chléb
jedli? Hospodina pak nevzývají. 5 Tehdáž se náramně
strašiti budou; nebo Bůh jest v rodině spravedlivého.
6 Radu chudého potupujete, ale Hospodin jest naděje
jeho. 7 Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi.
Když Hospodin zase přivede zajaté lidu svého, plésati
bude Jákob, a veseliti se Izrael.

15 Žalm Davidův. Hospodine, kdo bude přebývati
v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře
svaté tvé? 2 Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí
spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého. 3 Kdož
neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého,
a potupy neuvodí na bližního svého. 4 Ten, před
jehož očima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti
pak bojící se Hospodina; a přisáhl-li by i se škodou,
však toho nemění. 5 Kdož peněz svých nedává na
lichvu, a daru proti nevinnému nebéře. Kdož tyto věci
činí, nepohneť se na věky.

16 Zlatý zpěv Davidův. Ostříhej mne, Bože silný,
neboť v tebe doufám. 2 Rciž, duše má,
Hospodinu: Ty jsi Pán můj, dobrota má nic tobě

neprospěje. 3 Ale svatým, kteříž jsou na zemi, a
znamenitým, v nichž všecka líbost má. 4 Rozmnožují
bolesti své ti, kteříž k cizímu bohu chvátají; neokusím
obětí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve rty
své. 5 Hospodin jest částka dílu mého a kalicha
mého; ty zdržuješ los můj. 6 Provazcové padli mi
na místech veselých, a dědictví rozkošné dostalo se
mi. 7 Dobrořečiti budu Hospodinu, kterýž mi radí;
nebo i v noci vyučují mne ledví má. 8 Představuji
Hospodina před oblíčej svůj vždycky, a kdyžť jest mi
po pravici, nikoli se nepohnu. 9 Z té příčiny rozveselilo
se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé
v bezpečnosti přebývati bude. 10 Nebo nenecháš
duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti
porušení. (Sheol h7585) 11 Známou učiníš mi cestu
života; sytost hojného veselí jest před oblíčejem tvým,
a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.

17 Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine,
spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloň uší
k modlitbě mé, kteráž jest beze vší rtů ošemetnosti.
2 Od tváři tvé vyjdiž soud můj, oči tvé nechať patří
na upřímnost. 3 Zkusils srdce mého, navštívils je v
noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal;
to, což myslím, nepředstihá úst mých. 4 Z strany
pak skutků lidských, já podlé slova rtů tvých vystříhal
jsem se stezky zhoubce. 5 Držuj kroky mé na
cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé. 6 Já
volám k tobě, nebo vyslýcháš mne, ó Bože silný;
nakloň ke mně ucha svého, a slyš řeč mou. 7 Prokaž
milosrdenství svá, naději majících ochránce před
těmi, kteříž povstávají proti pravici tvé. 8 Ostříhej
mne jako zřítelnice oka, v stínu křídel svých skrej
mne, 9 Od tváři bezbožných těch, kteříž mne hubí, od
nepřátel mých úhlavních obkličujících mne, 10 Kteříž
tukem svým zarostli, mluví pyšně ústy svými. 11 Jižť i
kroky naše předstihají, oči své obrácené mají, aby
nás porazili na zem. 12 Každý z nich podoben jest lvu
žádostivému loupeže, a lvíčeti sedícímu v skrýši. 13
Povstaniž, Hospodine, předejdi tváři jeho, sehni jej, a
vytrhni duši mou od bezbožníka mečem svým, 14
Rukou svou od lidí, ó Hospodine, od lidí světských,
jichžto oddíl jest v tomto životě, a jejichž břicho ty z
špižírny své naplňuješ. Čímž i synové jejich nasyceni
bývají, a ostatků zanechávají maličkým svým. 15
Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou;
nasycen budu obrazem tvým, když procítím.

18 Přednímu zpěváku, služebníka Hospodinova
Davida, kterýž mluvil Hospodinu slova písně
této v ten den, v němž ho vysvobodil Hospodin z
ruky všech nepřátel jeho i z ruky Saulovy, a řekl:
Z vnitřnosti srdce miluji tě, Hospodine, sílo má. 2
Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj,
Bůh silný můj, skála má, v němž naději skládám,
štít můj a roh spasení mého, mé útočiště. 3 Chvály
hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých
byl jsem vyproštěn. 4 Obklíčilyť mne byly bolesti
smrti, a proudové nešlechetných předěsili mne. 5
Bylyť jsou mne obklíčily bolesti hrobu, osídla smrti
zachvátila mne. (Sheol h7585) 6 V úzkosti své vzýval
jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i
vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a volání mé před
oblíčejem jeho přišlo v uši jeho. 7 Tehdy pohnula se
a zatřásla země, základové hor pohnuli se, a třásli
se pro rozhněvání jeho. 8 Dým vystupoval z chřípí
jeho, a oheň zžírající z úst jeho, od něhož se uhlí
rozpálilo. 9 Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla
pod nohami jeho. 10 A sedě na cherubínu, letěl,
letěl na peří větrovém. 11 Udělal sobě z temností
skrýši, vůkol sebe stánek svůj z temných vod a
hustých oblaků. 12 Od blesku před ním oblakové
jeho rozehnáni jsou, krupobití i uhlí řeřavé. 13 I
hřímal na nebi Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj,
i krupobití a uhlí řeřavé. 14 Vystřelil i střely své, a
rozptýlil je, a blýskáním častým porazil je. 15 I ukázaly
se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okršlku
pro žehrání tvé, Hospodine, pro dchnutí větru chřípí
tvých. 16 Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne
z velikých vod. 17 Vytrhl mne od nepřítele mého
silného, a od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoli
silnější mne byli. 18 Předstihliť jsou mne byli v den
trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. 19
Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo
mne sobě oblíbil. 20 Odplatil mi Hospodin podlé
spravedlnosti mé, podlé čistoty rukou mých nahradil
mi. 21 Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž
jsem se bezbožně strhl Boha svého. 22 Všickni zajisté
soudové jeho jsou přede mnou, a ustanovení jeho
neodložil jsem od sebe. 23 Nýbrž upřímě choval jsem
se k němu, a vystříhal jsem se nepravosti své. 24
Protož odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé,
podlé čistoty rukou mých, kteráž jest před očima jeho.
25 Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k
člověku upřímému upřímě se máš. 26 K sprostnému
sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně
zacházíš. 27 Lid pak ssoužený vysvobozuješ, a
oči vysoké snižuješ. 28 Ty zajisté rozsvěcuješ svíci
mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje temnosti mé. 29
Nebo v tobě proběhl jsem vojsko, a v Bohu svém
přeskočil jsem i zed. 30 Boha tohoto silného cesta jest
dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy jsou přečištěné,
ont' jest štít všech, kteříž v něho doufají. 31 Nebo

kdo jest Bohem kromě Hospodina, a kdo skalou
kromě Boha našeho? 32 Ten Bůh silný přepasuje
mne udatností, a činí dokonalou cestu mou. 33 Činí
nohy mé jako laní, a na vysokostech mých postavuje
mne. 34 Učí ruce mé boji, tak že lámi i lučiště ocelivé
rukama svýma. 35 Tys mi také dodal štítu spasení
svého, a pravice tvá podpírala mne, a dobrotivost
tvá mne zvelebila. 36 Rozšířil jsi krokům mým místo
pode mnou, a nepodvrtly se nohy mé. 37 Honil jsem
nepřátely své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil,
až jsem je vyhubil. 38 Tak jsem je zranil, že nemohli
povstati, padše pod nohy mé. 39 Ty jsi zajisté mne
přepásal udatností k boji, povstávající proti mně
sehnul jsi pode mne. 40 Nýbrž dals mi šíji nepřátel
mých, abych ty, kteříž mne nenáviděli, vyplénil. 41
Volalit' jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu,
ale nevyslyšel jich. 42 I potřel jsem je jako prach u
povětří, jako bláto na ulicích rozšlapal jsem je. 43
Ty jsi mne vyprostil z různic lidu, a postavils mne
v hlavu národům; lid, kteréhož jsem neznal, sloužil
mi. 44 Jakž jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci
lhali mi. 45 Cizozemci svadli a třásli se v ohradách
svých. 46 Živt' jest Hospodin, a požehnaná skála má;
protož bud' vyvyšován Bůh spasení mého, 47 Bůh
silný, kterýž mi pomsty poroučí, a podmaňuje mi lidi.
48 Ty jsi vysvoboditel můj z moci nepřátel mých, také i
nad povstávající proti mně vyvýšils mne, a od člověka
ukrutného vyprostils mne. 49 A protož chváliti tě budu
mezi národy, ó Hospodine, a jménu tvému žalmy
prozpěvovati, 50 Kterýž tak důstojně vysvobozuješ
krále svého, a činíš milosrdenství pomazanému
svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

19 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Nebesa
vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho
obloha zvěstuje. 2 Den po dni vynáší řeč, a noc
po noci ukazuje umění. 3 Neníť řeči ani slov, kdež
by nemohl slyšán býti hlas jejich. 4 Po vší zemi
rozchází se zpráva jejich, a až do končin okršlku slova
jich, slunci pak rozbil stánek na nich. 5 Kteréž jako
ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný
rek, cestou běžeti maje. 6 Od končin nebes východ
jeho, a obcházení jeho až zase do končin jejich, a
ničeho není, což by se ukryti mohlo před horkostí
jeho. 7 Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující
duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost
dávající neumělým. 8 Rozkazové Hospodinovi přímí,
obveselující srdce, přikázaní Hospodinovo čisté,
osvěcující oči. 9 Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající
na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i
spravedliví. 10 Mnohem žádostivější jsou než zlato,
a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred
z plástů. 11 Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován
bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný má. 12 Ale
poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných očisť
mne. 13 I od zúmyslných zdržuj služebníka svého,
aby nade mnou nepanovali, a tehdyť dokonalý budu,
a očištěný od přestoupení velikého. 14 Ó ať jsou slova
úst mých tobě příjemná, i přemyšlování srdce mého
před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.

20 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Vyslyšiž tě
Hospodin v den ssoužení, k zvýšení tě přived'
jméno Boha Jákobova. 2 Sešliž tobě pomoc z svatyně,
a z Siona utvrzuj tě. 3 Rozpomeniž se na všecky
oběti tvé, a zápaly tvé v popel obrať. (Sélah) 4 Dejž
tobě vše podlé srdce tvého, a všelikou radu tvou
vyplň. 5 I budeme prozpěvovati o spasení tvém, a ve
jménu Boha našeho korouhve vyzdvihneme; naplniž
Hospodin všecky prosby tvé. 6 Nyníť jsme poznali,
že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej
vyslyšel s nebe svatého svého; nebo v jeho přesilné
pravici jest spasení. 7 Tito v vozích, jiní v koních
doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobě
připomínáme. 8 A protož oni sehnuti jsou, a padli, ale
my povstali jsme, a zmužile stojíme. 9 Hospodine,
zachovávejž nás, i král ať slyší nás, když k němu
volati budeme.

21 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Hospodine,
v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí
se přenáramně. 2 Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a
prosbě rtů jeho neodepřel jsi. (Sélah) 3 Předšel jsi
jej zajisté hojným požehnáním, vstavil jsi na hlavu
jeho korunu z ryzího zlata. 4 Života požádal od tebe,
a dal jsi mu prodlení dnů na věky věků. 5 Veliká
jest sláva jeho v spasení tvém, důstojností a krásou
přioděl jsi jej. 6 Nebo jsi jej vystavil za příklad hojného
požehnání až na věky, rozveselil jsi jej radostí oblíčeje
svého. 7 A poněvadž král doufá v Hospodina, a v
milosrdenství Nejvyššího, nepohnet' se. 8 Najdet' ruka
tvá všecky nepřátely své, dosáhne pravice tvá těch,
kteříž tě nenávidí. 9 Uvržeš je jako do peci ohnivé v
čas rozhněvání svého; Hospodin v prchlivosti své
sehltí je, a oheň sžíře je. 10 Plémě jejich z země
vyhladíš, a símě jejich z synů lidských, 11 Nebo jsou
proti tobě ukládali zlost, myslili na nešlechetnost, ač ji
dovesti nemohli. 12 Protož je vystavíš za cíl, na tětiva
svá přikládati budeš proti tváři jejich. 13 Zjeviž se, ó
Hospodine, v síle své, a budemet' zpívati a oslavovati
udatnost tvou.

22 Přednímu zpěváku k času jitřnímu, žalm Davidův.
Bože můj, Bože můj, pročež jsi mne opustil?
Vzdálils se od spasení mého a od slov naříkání
mého. 2 Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš,
i v noci, a nemohu se utajiti. 3 Ty zajisté jsi svatý,
zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi. 4 V
tobě doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovals je.
5 K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali,
a nebývali zahanbeni. 6 Já pak červ jsem, a ne
člověk, útržka lidská a povrhel vůbec. 7 Všickni, kteříž
mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami
potřásají, říkajíce: 8 Spustiltě se na Hospodina, nechť
ho vysvobodí; nechať jej vytrhne, poněvadž se mu v
něm zalíbilo. 9 Ješto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z
života, ustaviv mne v doufání při prsích matky mé. 10
Na tebeť jsem uvržen od narození svého, od života
matky mé Bůh můj ty jsi. 11 Nevzdalujž se ode mne,
nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka. 12
Obkličujíť mne býkové mnozí, silní volové z Bázan
obstupují mne. 13 Otvírají na mne ústa svá, jako lev
rozsapávající a řvoucí. 14 Jako voda rozplynul jsem
se, a rozstoupily se všecky kosti mé, a srdce mé
jako vosk rozpustilo se u prostřed vnitřností mých. 15
Vyprahla jako střepina síla má, a jazyk můj přilnul k
dásním mým, anobrž v prachu smrti položils mne. 16
Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne,
zprobijeli ruce mé i nohy mé. 17 Mohl bych sčísti
všecky kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi.
18 Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los.
19 Ale ty, Hospodine, nevzdalujž se, sílo má, přispěj k
spomožení mému. 20 Vychvať od meče duši mou, a
z moci psů jedinkou mou. 21 Zachovej mne od úst
lva, a od rohů jednorožcových vyprosť mne. 22 I budu
vypravovati bratřím svým o jménu tvém, u prostřed
shromáždění chváliti tě budu, řka: 23 Kteříž se bojíte
Hospodina, chvalte jej, všecko símě Jákobovo ctěte
jej, a boj se ho všecka rodino Izraelova. 24 Nebo
nepohrdá, ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž
skrývá tváři své od něho, nýbrž když k němu volá,
vyslýchá jej. 25 O tobě chvála má v shromáždění
velikém, sliby své plniti budu před těmi, kteříž se bojí
tebe. 26 Jísti budou tiší a nasyceni budou, chváliti
budou Hospodina ti, kteříž ho hledají, živo bude
srdce vaše na věky. 27 Rozpomenou a obrátí se k
Hospodinu všecky končiny země, a skláněti se budou
před ním všecky čeledi národů. 28 Nebo Hospodinovo
jest království, a ont' panuje nad národy. 29 Jísti
budou a skláněti se před ním všickni tuční země,
jemu se klaněti budou všickni sstupující do prachu,
a kteříž duše své nemohou při životu zachovati. 30
Símě jejich sloužiti mu bude, a přičteno bude ku Pánu
v každém věku. 31 Přijdouť, a lidu, kterýž z nich
vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji
skutkem vykonal.

23 Žalm Davidův. Hospodin jest můj pastýř, nebudu
míti nedostatku. 2 Na pastvách zelených pase
mne, k vodám tichým mne přivodí. 3 Duši mou
očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro
jméno své. 4 Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu
smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut
tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje. 5 Strojíš stůl před
oblíčejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ
olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá. 6
Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne
budou po všecky dny života mého, a přebývati budu
v domě Hospodinově za dlouhé časy.

24 Žalm Davidův. Hospodinova jest země, a plnost
její, okršlek země, i ti, kteříž obývají na něm.
2 Nebo on ji na moři založil, a na řekách upevnil
ji. 3 Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo
stane na místě svatém jeho? 4 Ten, kdož jest rukou
nevinných, a srdce čistého, kdož neobrací duše své k
marnosti, a nepřisahá lstivě. 5 Ten přijme požehnání
od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele
svého. 6 Toť jest národ hledajících jeho, hledajících
tváři tvé, ó Bože Jákobův. (Sélah) 7 Pozdvihnětež, ó
brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná,
aby vjíti mohl král slávy. 8 Kdož jest to ten král slávy?
Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.
9 Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte
se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. 10 Kdož jest
to ten král slávy? Hospodin zástupů, ont' jest král
slávy. (Sélah)

25 Žalm Davidův. K tobě', Hospodine, duše své
pozdvihuji. 2 Bože můj, v tobě' naději skládám,
nechť nejsem zahanben, aby se neradovali nepřátelé
moji nade mnou. 3 A takť i všickni, kteříž na tě
očekávají, zahanbeni nebudou; zahanbeni budou,
kteříž se převráceně mají bez příčiny. 4 Cesty své,
Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám svým
vyuč mne. 5 Dejž, ať chodím v pravdě tvé, a poučuj
mne; nebo ty jsi Bůh spasitel můj, na tebeť očekávám
dne každého. 6 Rozpomeň se na slitování svá,
Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od
věků. 7 Hříchů mladosti mé a přestoupení mých
nezpomínej, ale podlé milosrdenství svého pamětliv
buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine. 8 Dobrý a
přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě
své. 9 Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje
tiché cestě své. 10 Všecky stezky Hospodinovy jsou

milosrdenství a pravda těm, kteříž ostříhají smlouvy
jeho a svědectví jeho. 11 Pro jméno své, Hospodine,
odpusť nepravost mou, neboť jest veliká. 12 Který
jest člověk, ješto se bojí Hospodina, jehož vyučuje,
kterou by cestu vyvoliti měl? 13 Duše jeho v dobrém
přebývati bude, a símě jeho dědičně obdrží zemi.
14 Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se
jeho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou. 15
Oči mé vždycky patří k Hospodinu, on zajisté z leči
vyvodí nohy mé. 16 Popatřiž na mne, a smiluj se nade
mnou, neboť jsem opuštěný a strápený. 17 Ssoužení
srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyveď
mne. 18 Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť všecky
hříchy mé. 19 Viz nepřátely mé, jak mnozí jsou, a
nenávistí nešlechetnou nenávidí mne. 20 Ostříhej
duše mé, a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť
v tebe doufám. 21 Sprostnost a upřímnost nechať
mne ostříhají, nebo na tě očekávám. 22 Vykup, ó
Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho.

26 Žalm Davidův. Sud' mne, Hospodine, nebo já
v upřímnosti své chodím, a v tě Hospodina
doufám, nepohnuť se. 2 Zprubujž mne, Hospodine, a
zkus mne, přepal ledví má i srdce mé. 3 Milosrdenství
tvé zajisté před očima mýma jest, a chodím stále v
pravdě tvé. 4 S lidmi marnými nesedám, a s pokrytci
v spolek nevcházím. 5 V nenávisti mám shromáždění
zlostníků, a s bezbožnými se neusazuji. 6 Umývám
v nevinnosti ruce své, postavuji se při oltáři tvém,
Hospodine, 7 Abych tě hlasitě chválil, a vypravoval
všecky divné skutky tvé. 8 Hospodine, jáť miluji obydlí
domu tvého, a místo příbytku slávy tvé. 9 Nezahrnujž
s hříšnými duše mé, a s lidmi vražedlnými života
mého, 10 V jejichž rukou jest nešlechetnost, a pravice
jejich vzátků plná. 11 Já pak v upřímnosti své chodím,
vykupiž mne, a smiluj se nade mnou. 12 Noha má
stojí na rovině, v shromážděních svatých dobrořečiti
budu Hospodinu.

27 Davidův. Hospodin světlo mé a spasení mé,
kohož se budu báti? Hospodin síla života
mého, kohož se budu strašiti? 2 Útok učinivše na
mne zlostníci, k sežrání těla mého, protivníci moji
a nepřátelé moji, sami se potkli a padli. 3 Protož
byť i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati
srdce mé; byť se pozdvihla proti mně i válka, na
toť se já spouštím. 4 Jedné věci žádal jsem od
Hospodina, tétť vždy hledati budu: Abych přebýval v
domě Hospodinově po všecky dny života svého, a
spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě
jeho. 5 Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den
zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu
vyzdvihne mne. 6 A tak vyvýšena bude hlava má nad
nepřátely mými, kteříž mne obklíčili; i budu obětovati
v stánku jeho oběti plésání, prozpěvovati a chvály
vzdávati budu Hospodinu. 7 Slyš mne, Hospodine,
hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš
mne. 8 O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka:
Hledejte tváři mé, a protož tváři tvé, Hospodine,
hledati budu. 9 Neskrývejž tváři své přede mnou,
aniž zamítej v hněvě služebníka svého; spomožení
mé býval jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj,
Bože spasení mého. 10 Ačkoli otec můj a matka má
mne opustili, Hospodin však mne k sobě přivine.
11 Vyuč mne, Hospodine, cestě své, a veď mne po
stezce přímé pro ty, jenž mne střehou. 12 Nevydávejž
mne líbosti protivníků mých, neboť by ostáli proti
mně svědkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností. 13
Bychť nevěřil, že užívati budu dobroty Hospodinovy
v zemi živých, nikoli bych neostál. 14 Očekávejž
na Hospodina, posilň se, a ont' posilní srdce tvého;
protož očekávej na Hospodina.

28 Davidův. K toběť, Hospodine, volám, skálo má,
neodmlčujž mi se, abych, neozval-li bys mi se,
nebyl podobný učiněn těm, kteříž sstupují do hrobu.
2 Vyslýchej hlas pokorných modliteb mých, kdyžkoli k
tobě volám, když pozdvihuji rukou svých k svatyni
svatosti tvé. 3 Nezahrnuj mne s bezbožníky, a s těmi,
kteříž páší nepravost, kteříž mluvívají pokoj s bližními
svými, ale převrácenost jest v srdcích jejich. 4 Dejž
jim podlé skutků jejich, a podlé zlosti nešlechetností
jejich; podlé práce rukou jejich dej jim, zaplať jim
zaslouženou mzdu jejich. 5 Nebo nechtí mysli přiložiti
k skutkům Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protož
podvrátí je, a nebude jich vzdělávati. 6 Požehnaný
Hospodin, nebo vyslyšel hlas pokorných modliteb
mých. 7 Hospodin jest síla má a štít můj, v němť jest
složilo naději srdce mé, a dána mi pomoc; protož
se veselí srdce mé, a písničkou svou oslavovati jej
budu. 8 Hospodin jest síla svých, a síla hojného
spasení pomazaného svého on jest. 9 Spas lid svůj,
Hospodine, a požehnej dědictví svému, a pas je, i
vyvyš je až na věky.

29 Žalm Davidův. Vzdejte Hospodinu, velikomocní,
vzdejte Hospodinu čest a sílu. 2 Vzdejte
Hospodinu slávu jména jeho, sklánějte se Hospodinu
v ozdobě svatosti. 3 Hlas Hospodinův nad vodami,
Bůh silný slávy hřímání vzbuzuje, Hospodin to činí nad
vodami mnohými. 4 Hlas Hospodinův přichází s mocí,
hlas Hospodinův s velebností. 5 Hlas Hospodinův
láme cedry, rozrážíť Hospodin cedry Libánské. 6
A činí, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako

mladý jednorožec. 7 Hlas Hospodinův rozkřesává
plamen ohně. 8 Hlas Hospodinův k bolesti přivodí
poušť, k bolesti přivodí Hospodin poušť Kádes. 9
Hlas Hospodinův to činí, že laně plodu pozbývají,
obnažuje i lesy, ale v chrámě svém všecku svou slávu
vypravuje. 10 Hospodin nad potopou seděl, a budeť
seděti Hospodin, jsa králem i na věky. 11 Hospodin
silou lid svůj daří, Hospodin požehná lidu svému v
pokoji.

30 Žalm písně, při posvěcení domu Davidova.
Vyvyšovati tě budu, Hospodine, nebo jsi vyvýšil
mne, aniž jsi obradoval nepřátel mých nade mnou. 2
Hospodine Bože můj, k tobě jsem volal, a uzdravil
jsi mne. 3 Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou,
obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil do hrobu.
(Sheol h7585) 4 Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a
oslavujte památku svatosti jeho. 5 Nebo na kratičko
trvá v hněvě svém, všecken pak život v dobré
líbeznosti své; z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí
se prozpěvování. 6 I jáť jsem řekl, když mi se šťastně
vedlo: Nepohnu se na věky. 7 Nebo ty, Hospodine,
podlé dobře líbezné vůle své silou upevnil jsi horu
mou, ale jakž jsi skryl tvář svou, byl jsem přestrašen.
8 I volal jsem k tobě, Hospodine, Pánu pokorně jsem
se modlil, řka: 9 Jaký bude užitek z mé krve, jestliže
sstoupím do jámy? Zdaliž tě prach oslavovati bude?
Zdaliž zvěstovati bude pravdu tvou? 10 Vyslyšiž,
Hospodine, a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž
můj spomocník. 11 I obrátil jsi mi pláč můj v plésání,
odvázal jsi pytel můj, a přepásals mne veselím. 12
Protož tobě žalmy zpívati bude jazyk můj, a nebude
mlčeti. Hospodine Bože můj, na věky tě oslavovati
budu.

31 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. V tebe,
Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti
na věky, pro spravedlnost svou vysvobod' mne. 2
Nakloň ke mně ucha svého, rychle vytrhni mne; budiž
mi pevnou skalou a domem ohraženým, abys mne
zachoval. 3 Nebo skála má a hrad můj ty jsi, protož
pro jméno své ved' i doved' mne. 4 Vyved' mne z
leči, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi. 5
V ruce tvé poroučím ducha svého, nebo jsi mne
vykoupil, Hospodine, Bože silný a věrný. 6 Nenávidím
těch, kteříž následují pouhých marností, nebo já v
Hospodinu naději skládám. 7 Plésati a radovati se
budu v milosrdenství tvém, že jsi vzezřel na mé
trápení, a poznal jsi v ssoužení duši mou. 8 Aniž jsi
mne zavřel v ruce nepřítele, ale postavil jsi na širokosti
nohy mé. 9 Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo
jsem ssoužen, tak že usvadla zámutkem tvář má,
duše má, i život můj. 10 Žalostí zajisté zhynulo zdraví
mé, a léta má od úpění, zemdlena bídou mou síla má,
a kosti mé vyprahly. 11 U všech nepřátel svých jsem
v pohanění, a nejvíce u sousedů, známým pak svým
jsem strašidlem; kteříž mne vídají vně, utíkají přede
mnou. 12 Vyšel jsem z paměti tak, jako mrtvý, učiněn
jsem jako nádoba rozražená. 13 Nebo slýchám utrhání
mnohých, strach odevšad, když se proti mně spolu
puntují, lstivě přemýšlejíce, jak by odjali duši mou. 14
Ale já v tobě naději skládám, Hospodine; řekl jsem:
Bůh můj jsi ty. 15 V rukou tvých jsou časové moji,
vytrhni mne z ruky nepřátel mých a těch, kteříž mne
stihají. 16 Osvěť tvář svou nad služebníkem svým,
zachovej mne pro milosrdenství své. 17 Hospodine,
ať nejsem zahanben, nebo jsem tě vzýval; nechať
jsou zahanbeni bezbožníci, a skroceni v pekle. **(Sheol
h7585)** 18 Oněmějte rtové lživí, kteříž mluví proti
spravedlivému tvrdě, pyšně a s potupou. 19 Ó jak
veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž
se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe
před syny lidskými. 20 Ty je skrýváš v skrýši oblíčeje
svého před vysokomyslností člověka, skrýváš je jako
v stanu před jazyky svárlivými. 21 Požehnaný buď
Hospodin, nebo prokázal ke mně divné milosrdenství
své jako v městě ohraženém. 22 Já zajisté když jsem
pospíchal, řekl jsem: Zavržen' jsem od očí tvých, ale
ty jsi vyslyšel hlas pokorných modliteb mých, když
jsem k tobě volal. 23 Milujtež Hospodina všickni svatí
jeho, neboť ostříhá věřících Hospodin, a též odplací
vrchovatě tomu, kdož pýchu provodí. 24 Zmužile sobě
čiňte, (a posilní Bůh srdce vašeho), všickni, kteříž
naději máte v Hospodinu.

32 Žalm Davidův vyučující. Blahoslavený jest ten,
jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích
přikryt jest. 2 Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá
Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není. 3
Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém
každého dne. 4 Nebo dnem i nocí obtížena byla
nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost má
obrátila se v sucho letní. (Sélah) 5 Protož hřích svůj
oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl.
Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení
svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. (Sélah)
6 Za to se tobě bude modliti každý svatý, v času
příhodném k nalezení tebe; pročež vody mnohé v
rozvodnění k němu nedosáhnou. 7 Ty jsi skrýše má,
od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítězným
obdaříš. (Sélah) 8 Já tobě k srozumění posloužím, a
vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu,
oči své na tě obrátě. 9 Nebývejte jako kůň a jako

mezek, kteříž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a
udidly sevříti musíš, aby tobě neškodili. 10 Mnohé
bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž naději skládá
v Hospodinu, milosrdenství obklíčí. 11 Radujte se
v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte
všickni srdce upřímého.

33 Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upřímé
příslušĭ chválení. 2 Oslavujte Hospodina na
harfě, na loutně, a na nástroji o desíti strunách,
žalmy zpívejte jemu. 3 Zpívejte jemu píseň novou,
a huďte dobře a zvučně. 4 Nebo pravé jest slovo
Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé. 5 Milujeť
spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná
jest země. 6 Slovem Hospodinovým nebesa učiněna
jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich. 7
Ont' shrnul jako na hromadu vody mořské, a složil
na poklad propasti. 8 Boj se Hospodina všecka
země, děstež se před ním všickni obyvatelé okršlku
zemského. 9 Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a
postavilo se. 10 Hospodin ruší rady národů, a v nic
obrací přemyšlování lidská. 11 Rada pak Hospodinova
na věky trvá, myšlení srdce jeho od národu do
pronárodu. 12 Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin
jest Bohem jeho, lid ten, kterýž sobě on vyvolil za
dědictví. 13 Hospodin patře s nebe, vidí všecky
syny lidské, 14 Z příbytku trůnu svého dohlédá ke
všechněm obyvatelům země. 15 Ten, kterýž stvořil
srdce jednoho každého z nich, spatřuje všecky skutky
jejich. 16 Nebývá král zachován skrze mnohý zástup,
ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou.
17 Oklamavatelný jest kůň k spomožení, aniž ve
množství síly své vytrhuje. 18 Aj, oči Hospodinovy
patří na ty, kteříž se ho bojí, a na ty, kteříž očekávají
milosrdenství jeho, 19 Aby vyprostil od smrti duše
jejich, a živil je v čas hladu. 20 Duše naše očekává
na Hospodina, on jest spomožení naše, a pavéza
naše. 21 V něm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo
ve jménu jeho svatém naději skládáme. 22 Budiž
milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději
máme v tobě.

34 Davidův, když proměnil oblíčej svůj před
Abimelechem; pročež jsa od něho vyhnán,
odšel. Dobrořečiti budu Hospodinu každého času,
vždycky chvála jeho v ústech mých. 2 V Hospodinu
chlubiti se bude duše má, což uslyšíc tiší, budou se
veseliti. 3 Zvelebujtež se mnou Hospodina, a jméno
jeho společně vyvyšujme. 4 Hledal jsem Hospodina, a
vyslyšel mne, a ze všech přístrachů mých vytrhl mne.
5 Pročež k němu patřiti budou, a sbíhati se, a nebudou
zahanbeny tváři jejich, ale řkou: 6 Tento chudý volal a
Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil
jej. 7 Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo
těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich. 8 Okuste a
vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk,
kterýž doufá v něho. 9 Bojtež se Hospodina svatí
jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí.
10 Lvíčátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteříž
hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem
dobrém. 11 Poďtež, dítky, poslouchejte mne, bázni
Hospodinově vyučovati vás budu. 12 Který člověk
žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých
věcí? 13 Zdržuj jazyk svůj od zlého, a rty své od
mluvení lsti. 14 Odstup od zlého, a čiň dobré, hledej
pokoje, a stíhej jej. 15 Oči Hospodinovy obrácené
jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich: 16 Ale
zůřivý oblíčej Hospodinův proti těm, kteříž páší zlé
věci, aby vyplénil z země památku jejich. 17 Volají-
li spravedliví, Hospodin vyslýchá, a ze všech jejich
úzkostí je vytrhuje. 18 Nebo blízko jest Hospodin těm,
kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu
spomáhá. 19 Mnohé úzkosti jsou spravedlivého,
ale Hospodin ze všech jej vytrhuje. 20 Ont' ostříhá
všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána.
21 Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteříž nenávidí
spravedlivého, zkaženi budou. 22 Služebníků pak
svých duše vykoupí Hospodin, a nebudou zkaženi,
kteříž doufají v něho.

35 Žalm Davidův. Sud' se, Hospodine, s těmi, kteříž
se se mnou soudí; bojuj proti těm, kteříž proti
mně bojují. 2 Pochyť štít a pavézu, a povstaň mi
ku pomoci. 3 Vezmi i kopí, a vyjdi vstříc těm, kteříž
táhnou proti mně. Rciž duši mé: Spasení tvé jáť jsem.
4 Nechať se zahanbí a zapýří ti, kteříž hledají duše
mé; zpět ať jsou obráceni a zahanbeni ti, kteříž mi
zlé obmýšlejí. 5 Ať jsou jako plevy před větrem,
a anděl Hospodinův rozptylujž je. 6 Cesta jejich
budiž temná a plzká, a anděl Hospodinův stihej je.
7 Nebo jsou bez příčiny polékli v jámě osídlo své,
bez příčiny vykopali jámu duši mé. 8 Připadniž na
ně setření, jehož se nenadáli, a sít jejich, kterouž
ukryli, ať je uloví; s hřmotem ať do ní vpadnou. 9
Duše má pak ať se veselí v Hospodinu, a ať raduje
se v spasení jeho. 10 A tuť všecky kosti mé řeknou:
Hospodine, kdo jest podobný tobě, ješto vytrhuješ
ztrápeného z moci toho, kterýž nad něj silnější jest,
tolikéž chudého a nuzného od toho, kterýž ho násilně
loupí? 11 Povstávají svědkové lživí, a na to, o čemž
nevím, dotazují se mne. 12 Zlým za dobré mi se
odplacují, duše mé zbaviti mne chtíce, 13 Ježto

já v nemoci jejich pytlem jsem se přiodíval, duši
svou postem trápil, a sám u sebe za ně často se
modlil. 14 Jako k příteli, jako k bratru vlastnímu jsem
chodíval; jakožto ten, kterýž po matce kvílí, smutek
nesa, tak jsem se ponižoval. 15 Ale oni z mého zlého
radovali se, a rotili se; shromažďovali se proti mně i ti
nejnevážnější, o čemž jsem nevěděl; utrhali mi, a
nemlčeli. 16 S pokrytci, posměvači, fatkáři škřipěli
na mne zuby svými. 17 Pane, dlouho-liž se dívati
budeš? Vytrhni duši mou od zhouby jejich, od lvů
jedinkou mou. 18 I budu tě oslavovati v shromáždění
velikém, ve množství lidu tebe chváliti budu. 19
Nechažť se nade mnou neradují ti, kteříž bezprávně
ke mně se nepřátelsky mají; ti, kteříž mne nenávidí
bez příčiny, ať nemhourají očima. 20 Neboť nemluví
ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá
vymýšlejí. 21 Anobrž rozdírají proti mně ústa svá,
a říkají: Hahá, hahá, jižť vidí oko naše. 22 Vidíš ty
to, Hospodine, neodmlčujž se, Pane, nevzdalujž se
ode mne. 23 Probudiž se a prociť k soudu mému,
Bože můj a Pane můj, k obhájení pře mé. 24 Sud'
mne podlé spravedlnosti své, Hospodine Bože můj,
ať se neradují nade mnou. 25 Ať neříkají v srdci
svém: Měhoděk duši naší; ať neříkají: Sehltili jsme
jej. 26 Ale ať se zahanbí a zapýří všickni radující
se mému zlému, v stud a hanbu ať jsou oblečeni ti,
kteříž se zpínají proti mně. 27 Ti pak, kteříž mi přejí
mé spravedlnosti, ať plésají, a radují se, a ať říkají
vždycky: Veleslaven budiž Hospodin, kterýž přeje
pokoje služebníku svému. 28 I můj jazyk ohlašovati
bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.

36 Přednímu z kantorů, služebníka Hospodinova
Davida. Převrácenost bezbožníka pojišťuje u
vnitřnosti srdce mého, že není žádné bázně Boží
před očima jeho. 2 Nebo mu ona pochlebuje před
očima jeho, aby vykonal nepravost svou až do
zošklivení. 3 Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá,
přestal srozumívati, aby dobře činil. 4 Nepravost
smýšlí i na ložci svém, ustavuje se na cestě nedobré,
zlého se nevaruje. 5 Hospodine, až do nebes
milosrdenství tvé, pravda tvá až do nejvyšších oblaků.
6 Spravedlnost tvá jako nejvyšší hory, soudové
tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada sám
zachováváš, Hospodine. 7 Jak převelmi drahé jest
milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v
stínu křídel tvých doufají. 8 Tučností domu tvého
rozvlažováni bývají, a potokem rozkoší svých napájíš
je. 9 Nebo u tebe jest studnice života, a v světle tvém
světlo vidíme. 10 Rozprostři milosrdenství své na
ty, kteříž tebe znají, a spravedlnost tvou na upřímé
srdcem. 11 Nechažť nedotírá na mne noha pyšných,
a ruka bezbožníků ať mne nezavozuje. 12 Tam, kdež
padají činitelé nepravosti, poraženi bývají, a nemohou
povstati.

37 Žalm Davidův. Nehněvej se příčinou zlostníků,
nechtěj záviděti těm, kteříž páší nepravost.
2 Nebo jako tráva v náhle podťati budou, a jako
zelená bylina uvadnou. 3 Doufej v Hospodina, a
čiň dobré, přebývej na zemi a živ se spravedlivě.
4 Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce
tvého. 5 Uval na Hospodina cestu svou, a slož v
něm naději, ont' zajisté všecko spraví. 6 A vyvedeť
spravedlnost tvou jako světlo, a nevinu tvou jako
poledne. 7 Mlčelivě se měj k Hospodinu, a očekávej
na něj pečlivě. Nekormuť se příčinou toho, jemuž se
daří na cestě jeho, příčinou člověka, kterýž provodí,
cožkoli umyslil. 8 Pusť mimo sebe hněv, a zanech
prchlivosti; nezpouzej se tak, abys zle činiti chtěl. 9
Nebo zlostníci vypléněni budou, ale ti, kteříž očekávají
na Hospodina, dědičně zemí vládnouti budou. 10
Po malé chvíli zajisté, ant' bezbožníka nebude, a
pohledíš na místo jeho, ant' ho již není. 11 Ale tiší
dědičně obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství
pokoje. 12 Zle myslí bezbožník o spravedlivém, a
škřipí na něj zuby svými, 13 Ale Hospodin směje se
jemu; nebo vidí, že se přibližuje den jeho. 14 Vytrhujíť
bezbožníci meč, a natahují lučiště své, aby porazili
chudého a nuzného, aby hubili ty, kteříž jsou ctného
obcování; 15 Ale meč jejich vejde v jejich srdce, a
lučiště jejich budou polámána. 16 Lepší jest málo,
což má spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníků
mnohých. 17 Nebo ramena bezbožných polámána
budou, spravedlivé pak zdržuje Hospodin. 18 Znáť
Hospodin dny upřímých, protož dědictví jejich na
věky zůstane. 19 Nebudouť zahanbeni v čas zlý, a
ve dnech hladu nasyceni budou; 20 Ale bezbožníci
zahynou, a nepřátelé Hospodinovi, jak tuk beranů s
dymem mizí, tak zmizejí. 21 Vypůjčuje bezbožník, a
nemá co oplatiti, ale spravedlivý milost činí, a rozdává.
22 Nebo požehnaní ode Pána zemí vládnouti budou,
ale zlořečení od něho budou vypléněni. 23 Krokové
člověka spravedlivého od Hospodina spravováni
bývají, a cestu jeho libuje. 24 Jestliže by upadl,
neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho. 25
Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem
spravedlivého opuštěného, ani semene jeho žebrati
chleba. 26 Každého dne milost činí, i půjčuje, a
však símě jeho jest v požehnání. 27 Odstup od
zlého, a čiň dobré, a bydliti budeš na věky. 28 Nebo
Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých,

na věky v stráži jeho budou; símě pak bezbožníků
bude vypléněno. 29 Ale spravedliví ujmou zemi
dědičně, a na věky v ní přebývati budou. 30 Ústa
spravedlivého mluví moudrost, a jazyk jeho vynáší
soud. 31 Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, pročež
nepodvrtnou se nohy jeho. 32 Špehujeť bezbožník po
spravedlivém, a hledá ho zahubiti; 33 Ale Hospodin
ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti, když
by souzen byl. 34 Očekávejž tedy na Hospodina,
a ostříhej cesty jeho, a on tě povýší, abys dědičně
obdržel zemi, z níž že vykořeněni budou bezbožníci,
uhlédáš. 35 Viděl jsem bezbožníka hrozné síly, an se
rozložil jako zelený samorostlý strom. 36 Ale tudíž
pominul, a aj nebylo ho; nebo hledal jsem ho, a
není nalezen. 37 Pozor měj na pobožného, a viz
upřímého, žeť takového člověka poslední věci jsou
potěšené, 38 Přestupníci pak že tolikéž vyhlazeni
budou, a bezbožníci naposledy vyťati. 39 Ale spasení
spravedlivých jest od Hospodina, onť jest síla jejich
v času ssoužení. 40 Spomáháť jim Hospodin, a je
vytrhuje, vytrhuje je od bezbožníků, a zachovává je;
nebo doufají v něho.

38 Žalm Davidův k připomínání. Hospodine, v
prchlivosti své netresci mne, ani v hněvě svém
kárej mne. 2 Nebo střely tvé uvázly ve mně, a ruka
tvá na mne těžce dolehla. 3 Nic není celého v těle
mém pro tvou hněvivost, nemají pokoje kosti mé pro
hřích můj. 4 Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu
mou, jako břímě těžké nemožné jsou mi k unesení. 5
Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství mé. 6
Pohrbený a sklíčený jsem náramně, každého dne v
smutku chodím. 7 Nebo ledví má plná jsou mrzkosti,
a nic není celého v těle mém. 8 Zemdlen jsem
a potřín převelice, řvu pro úzkost srdce svého. 9
Pane, před tebou jest všecka žádost má, a vzdychání
mé není před tebou skryto. 10 Srdce mé zmítá se,
opustila mne síla má, i to světlo očí mých není se
mnou. 11 Ti, kteříž mne milovali, a tovaryši moji, štítí
se ran mých, a příbuzní moji zdaleka stojí. 12 Ti
pak, kteříž stojí o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteříž
mého zlého hledají, mluví převráceně, a přes celý
den lest a chytrost smýšlejí. 13 Ale já jako hluchý
neslyším, a jako němý, kterýž neotvírá úst svých; 14
Tak jsem, jako člověk, kterýž neslyší, a v jehož ústech
není žádného odporu. 15 Nebo na tě, Hospodine,
očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj. 16
Nebo jsem řekl: Ať se neradují ze mne, poklesla-li by
se noha má, ať se pyšně nepozdvihují nade mnou,
17 Poněvadž k snášení bíd hotov jsem, anobrž bolest
má vždycky jest přede mnou. 18 A že nepravosti
své vyznávám, a pro hřích svůj tesklím. 19 Pročež
nepřátelé moji veseli jsouce, silí se, a rozmnožují
se ti, kteříž mne bez příčiny nenávidí. 20 A zlým za
dobré mi se odplacujíce, činí mi protivenství, proto že
dobrého následuji. 21 Neopouštějž mne, Hospodine
Bože můj, nevzdalujž se ode mne. 22 Přispěj k
spomožení mému, Pane spasení mého.

39 Přednímu zpěváku Jedutunovi, žalm Davidův.
Řekl jsem: Ostříhati budu cest svých, abych
nezhřešil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá,
dokudž bude bezbožník přede mnou. 2 Mlčením
byl jsem k němému podobný, umlčel jsem se i
spravedlivého odporu, ale bolest má více zbouřena
jest. 3 Hořelo ve mně srdce mé, roznícen jest oheň
v přemyšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem
svým, řka: 4 Dej mi znáti, Hospodine, konec života
mého, a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl,
jak dlouho trvati mám. 5 Aj, na dlaň odměřil jsi mi
dnů, a věk můj jest jako nic před tebou, a jistě žeť
není než pouhá marnost každý člověk, jakkoli pevně
stojící. (Sélah) 6 Jistě tak pomíjí člověk jako stín,
nadarmo zajisté kvaltuje se; shromažďuje, a neví,
kdo to pobéře. 7 Načež bych tedy nyní očekával,
Pane? Očekávání mé jest na tebe. 8 A protož ode
všech přestoupení mých vysvobod' mne, za posměch
bláznu nevystavuj mne. 9 Oněměl jsem, a neotevřel
úst svých, proto že jsi ty učinil to. 10 Odejmi ode mne
metlu svou, nebo od švihání ruky tvé docela zhynul
jsem. 11 Ty, když žehráním pro nepravost tresceš
člověka, hned jako mol k zetlení přivodíš zdárnost
jeho; marnost zajisté jest všeliký člověk. (Sélah) 12
Vyslyšiž modlitbu mou, Hospodine, a volání mé přijmi
v uši své; neodmlčujž se kvílení mému, nebo jsem
příchozí a podruh u tebe, jako i všickni otcové moji.
13 Ponechej mne, ať se posilím, prvé než bych se
odebral, a již zde více nebyl.

40 Přednímu zpěváku, Davidův žalm. Žádostivě
očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke
mně, a vyslyšel mé volání. 2 A vytáhl mne z čisterny
hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále
nohy mé, a kroky mé utvrdil. 3 A tak vložil v ústa
má píseň novou, chválu Bohu našemu, což když
uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou v
Hospodinu. 4 Blahoslavený ten člověk, kterýž skládá
v Hospodinu svou naději, a neohlédá se na pyšné,
ani na ty, kteříž se ke lži uchylují. 5 Mnohé věci činíš
ty, Hospodine Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i
myšlení tvá o nás; není, kdo by je pořád vyčísti mohl
před tebou. Já chtěl-li bych je vymluviti a vypraviti,
mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může. 6

Oběti a daru neoblíbils, ale uši jsi mi otevřel; zápalu
a oběti za hřích nežádal jsi. 7 Tehdy řekl jsem: Aj,
jduť, jakož v knihách psáno jest o mně. 8 Abych činil
vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj
jest u prostřed vnitřností mých. 9 Ohlašoval jsem
spravedlnost v shromáždění velikém; aj, rtů svých že
jsem nezdržoval, ty znáš, Hospodine. 10 Spravedlnosti
tvé neukryl jsem u prostřed srdce svého, pravdu
tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem
milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění
velikém. 11 Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování
svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá
vždycky ať mne ostříhají. 12 Neboť jsou mne obklíčily
zlé věci, jimž počtu není; dostihly mne mé nepravosti,
tak že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad počet
vlasů hlavy mé, a srdce mé opustilo mne. 13 Račiž ty
mne, Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospěšiž
ku pomoci mé. 14 Zahanbeni buďte, a zapyřte se
všickni, kteříž hledají duše mé, aby ji zahladili; zpět
obráceni a v potupu dáni buďte, kteříž líbost mají v
neštěstí mém. 15 Přijdiž na ně spuštění za to, že mne
k hanbě přivésti usilují, říkajíce: Hahá, hahá. 16 Ale
ať radují a veselí se v tobě všickni hledající tebe,
a milující spasení tvé ať říkají vždycky: Veleslaven
budiž Hospodin. 17 Já pak ačkoli chudý a nuzný jsem,
Pán však pečuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel
můj ty jsi. Bože můj, neprodlévejž.

41 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Blahoslavený,
kdož prozřetelný soud činí o chudém; v den zlý
vysvobodí jej Hospodin. 2 Hospodin ho ostřeže, a
obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti
nepřátel jeho. 3 Hospodin ho na ložci ve mdlobě
posilí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promění. 4 Já
řekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav
duši mou, nebo jsem tobě zhřešil. 5 Nepřátelé moji
mluvili zle o mně, řkouce: Skoro-liž umřel, a zahyne
jméno jeho? 6 A jestliže kdo z nich přichází, aby mne
navštívil, pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobě
nepravost, a vyjda ven, roznáší ji. 7 Sšeptávají se
spolu proti mně všickni, kteříž mne nenávidí, a přičítají
mi zlé věci, říkajíce: 8 Pomsta pro nešlechetnost
přichytila se ho, a kdyžtě se složil nepovstaneť zase.
9 Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem
se dověřoval, a kterýž jídal chléb můj, pozdvihl paty
proti mně. 10 Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou,
a pozdvihni mne, a odplatím jim; 11 Abych odtud
poznal, že mne sobě libuješ, když by se neradoval
nade mnou nepřítel můj. 12 Mne pak v upřímnosti mé
zachováš, a postavíš před oblíčejem svým na věky.
13 Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, od věků až na
věky, Amen i Amen.

42 Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm vyučující.
Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách,
tak duše má řve k tobě, ó Bože. 2 Žízní duše má
Boha, Boha živého, a říká: Skoro-liž půjdu, a ukáži
se před oblíčejem Božím? 3 Slzy mé jsou mi místo
chleba dnem i nocí, když mi říkají každého dne: Kdež
jest Bůh tvůj? 4 Na to když se rozpomínám, téměř
duši svou sám v sobě vylévám, že jsem chodíval
s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu
Božího s hlasitým zpíváním, a díkčiněním v zástupu
plésajících. 5 Proč jsi smutná, duše má, a proč se
kormoutíš? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati
jej budu, i hojné spasení tváři jeho. 6 Můj Bože, jak
teskli duše má! Protož se na tě rozpomínám v krajině
Jordánské a Hermonské, na hoře Mitsar. 7 Propast
propasti se ozývá k hlučení trub tvých, všecka vlnobití
tvá a rozvodnění tvá na mne se svalila. 8 Věřím
však, žeť mi udělí ve dne Hospodin milosrdenství
svého, a v noci písnička jeho se mnou, a modlitba má
k Bohu života mého. 9 Dím k Bohu silnému, skále
své: Pročež jsi zapomenul se nade mnou? Proč pro
ssoužení od nepřítele v smutku mám choditi? 10 Jako
rána v kostech mých jest to, když mi utrhají nepřátelé
moji, říkajíce mi každého dne: Kdež jest Bůh tvůj? 11
Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve
mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej
budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.

43 Sudť mne, ó Bože, a zasadť se o mou při; od
národu nemilosrdného, a od člověka lstivého a
nepravého vytrhni mne. 2 Nebo ty jsi Bůh mé síly.
Proč jsi mne zapudil? Proč pro ssoužení od nepřítele
v smutku mám ustavičně choditi? 3 Sešliž světlo své
a pravdu svou, to ať mne vodí a zprovodí na horu
svatosti tvé a do příbytků tvých, 4 Abych přistoupil k
oltáři Božímu, k Bohu radostného plésání mého, a
budu tě oslavovati na harfě, ó Bože, Bože můj. 5
Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve
mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej
budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.

44 Přednímu zpěváku z synů Chóre, vyučující.
Bože, ušima svýma slýchali jsme, a otcové
naši vypravovali nám o skutcích, kteréž jsi činíval za
dnů jejich, za dnů starodávních. 2 Tys sám rukou
svou vyhnal pohany, a vštípil jsi je; potřel jsi lidi,
a je jsi rozplodil. 3 Neboť jsou neopanovali země
mečem svým, aniž jim rámě jejich spomohlo, ale
pravice tvá a rámě tvé, a světlost oblíčeje tvého,

proto že jsi je zamiloval. 4 Ty jsi sám král můj,
ó Bože, udílejž hojného spasení Jákobova. 5 V
tobě ť jsme protivníky naše potírali, a ve jménu tvém
pošlapávali jsme povstávající proti nám. 6 Neboť jsem
v lučišti svém naděje neskládal, aniž mne kdy obránil
meč můj. 7 Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepřátel
našich, a kteříž nás nenávidí, ty jsi zahanboval. 8
A protož chválíme tě Boha na každý den, a jméno
tvé ustavičně oslavujeme. (Sélah) 9 Ale nyní jsi nás
zahnal i zahanbil, a nevycházíš s vojsky našimi.
10 Obrátil jsi nás nazpět, a ti, kteříž nás nenávidí,
rozchvátali mezi sebou jmění naše. 11 Oddal jsi nás,
jako ovce k snědení, i mezi pohany rozptýlil jsi nás.
12 Prodal jsi lid svůj bez peněz, a nenadsadils mzdy
jejich. 13 Vydal jsi nás k utrhání sousedům našim, ku
posměchu a ku potupě těm, kteříž jsou vůkol nás. 14
Uvedl jsi nás v přísloví mezi národy, a mezi lidmi,
aby nad námi hlavou zmítáno bylo. 15 Na každý den
styděti se musím, a hanba tváři mé přikrývá mne, 16
A to z příčiny řeči utrhajícího a hanějícího, z příčiny
nepřítele a vymstívajícího se. 17 Všecko to přišlo na
nás, a však jsme se nezapomenuli na tě, aniž jsme
zrušili smlouvy tvé. 18 Neobrátilo se nazpět srdce
naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky tvé, 19 Ačkoli
jsi nás byl potřel na místě draků, a přikryl jsi nás
stínem smrti. 20 Kdybychom se byli zapomenuli na
jméno Boha svého, a pozdvihli rukou svých k bohu
cizímu, 21 Zdaliž by toho Bůh byl nevyhledával? Nebo
on zná skrytosti srdce. 22 Anobrž pro tebe mordováni
býváme každého dne, jmíni jsme jako ovce k zabití
oddané. 23 Procitiž, proč spíš, ó Pane? Probudiž se, a
nezaháněj nás na věky. 24 I pročež tvář svou skrýváš,
a zapomínáš se na trápení a ssoužení naše? 25
Nebotě se již sklonila až k prachu duše naše, přilnul k
zemi život náš. 26 Povstaniž k našemu spomožení, a
vykup nás pro své milosrdenství.

45 Přednímu kantoru z synů Chóre, na šošannim,
vyučující. Píseň o lásce. Vyneslo srdce mé
slovo dobré, vypravovati budu písně své o králi,
jazyk můj jako péro hbitého písaře. 2 Krásnější jsi
nad všecky syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech
tvých, proto že jest tobě požehnal Bůh až na věky.
3 Připaš meč svůj na bedra, ó reku udatný, prokaž
důstojnost a slávu svou. 4 A v té slávě své šťastně
vyjížděj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a
dokáže pravice tvá hrozných věcí. 5 Střely tvé jsou
ostré, padati budou od nich před tebou národové,
proniknou až k srdci nepřátel královských. 6 Trůn
tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého
jestit berla nejupřímější. 7 Miluješ spravedlnost, a
nenávidíš bezbožnosti, protož pomazal tě, Bože, Bůh
tvůj olejem veselé nad účastníky tvé. 8 Mirra, aloe
a kassia, všecka roucha tvá voní z paláců, z kostí
slonových vzdělaných, nad ty, jenž tě obveselují.
9 Dcery králů jsou mezi vzácnými tvými, přístojíť i
manželka tobě po pravici v ryzím zlatě. 10 Slyšiž,
dcerko, a viz, a nakloň ucha svého, a zapomeň na
lid svůj a na dům otce svého. 11 I zalíbí se králi tvá
krása; onť jest zajisté Pán tvůj, protož skláněj se před
ním. 12 Tuť i Tyrští s dary, před oblíčejem tvým kořiti
se budou bohatí národové. 13 Všecka slavná jest
dcera královská u vnitřku, roucho zlatem vytkávané
jest oděv její. 14 V rouše krumpovaném přivedena
bude králi, i panny za ní, družičky její, přivedeny
budou k tobě. 15 Přivedeny budou s radostí velikou a
plésáním, a vejdou na palác královský. 16 Místo otců
svých budeš míti syny své, kteréž postavíš za knížata
po vší zemi. 17 V pamět uvoditi budu jméno tvé po
všecky věky, pročež oslavovati tě budou národové na
věky věků.

46 Přednímu kantoru z synů Chóre, píseň na
alamot. Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém
ssoužení pomoc vždycky hotová. 2 A protož nebudeme
se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely
se hory do prostřed moře. 3 Byť i ječely, a kormoutily
se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho.
(Sélah) 4 Potok a pramenové jeho obveselují město
Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího. 5 Bůh jest
u prostřed něho, nepohneť se; přispějeť jemu Bůh
na pomoc hned v jitře. 6 Když hlučeli národové, a
pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula
se země. 7 Hospodin zástupů jest s námi, hradem
vysokým jest nám Bůh Jákobův. (Sélah) 8 Podťe,
vizte skutky Hospodinovy, jakýchť jest pustin nadělal
na zemi. 9 Přítrž činí bojům až do končin země,
lučiště láme, kopí posekává, a vozy spaluje ohněm,
10 Mluvě: Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh,
kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu
na zemi. 11 Hospodin zástupů jest s námi, hradem
vysokým jest nám Bůh Jákobův. (Sélah)

47 Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm. Všickni
národové plésejte rukama, trubte Bohu s
hlasitým prozpěvováním. 2 Nebo Hospodin nejvyšší,
hrozný, jest král veliký nade vší zemi. 3 Uvozuje lidi v
moc naši, a národy pod nohy naše. 4 Oddělil nám
za dědictví naše slávu Jákobovu, kteréhož miloval.
(Sélah) 5 Vstoupil Bůh s troubením, Hospodin s
zvukem trouby. 6 Žalmy zpívejte Bohu, zpívejte;
zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte. 7 Nebo král vší
země Bůh jest, zpívejte žalmy rozumně. 8 Kralujeť

Bůh nad národy, Bůh sedí na trůnu svém svatém. 9
Knížata národů připojili se k lidu Boha Abrahamova;
nebo pavézy země Boží jsou, pročež on náramně
vyvýšen jest.

48 Píseň žalmu synů Chóre. Veliký jest Hospodin,
a převelmi chvalitebný v městě Boha našeho,
na hoře svatosti své. 2 Ozdoba krajiny, útěcha vší
země jestiť hora Sion, k straně půlnoční, město
krále velikého. 3 Bůh na palácích jeho, a znají ho
býti vysokým hradem. 4 Nebo aj, králové když se
shromáždili a spolu táhli, 5 Sami to uzřevše, velmi
se divili, a předěšeni byvše, náhle utíkali. 6 Tuť
jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící. 7
Větrem východním rozrážíš lodí Tarské. 8 Jakž jsme
slýchali, tak jsme spatřili, v městě Hospodina zástupů,
v městě Boha našeho. Bůh upevní je až na věky.
9 Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé u prostřed
chrámu tvého. 10 Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála
tvá až do končin země; pravice tvá zajisté plná jest
spravedlnosti. 11 Raduj se, horo Sione, plésejte,
dcery Judské, z příčiny soudů Božích. 12 Obejděte
Sion, a obstupte jej, sečtěte věže jeho. 13 Přiložte
mysl svou k ohradě, popatřte na paláce jeho, abyste
uměli vypravovati věku potomnímu, 14 Že tento Bůh
jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude
až do smrti.

49 Přednímu kantoru z synů Chóre, žalm. Slyšte
to všickni národové, pozorujte všickni obyvatelé
zemští. 2 Tak z lidu obecného, jako z povýšených,
tak bohatý, jako chudý. 3 Ústa má mluviti budou
moudrost, a přemyšlování srdce mého rozumnost. 4
Nakloním k přísloví ucha svého, a při harfě vykládati
budu přípovídku svou. 5 I proč se báti mám ve dnech
zlých, aby nepravost těch, kteříž mi na paty šlapají,
mne obklíčiti měla? 6 Kteříž doufají v svá zboží, a
množstvím bohatství svého se chlubí. 7 Žádný bratra
svého nijakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti
mzdy vyplacení, 8 (Neboť by velmi drahé musilo býti
vyplacení duše jejich, protož nedovedeť toho na věky),
9 Aby živ byl věčně, a neviděl porušení. 10 Nebo se
vídá, že i moudří umírají, blázen a hovadný člověk
zaroveň hynou, zboží svého i cizím zanechávajíce.
11 Myšlení jejich jest, že domové jejich věční jsou, a
příbytkové jejich od národu do pronárodu; pročež je
po krajinách nazývají jmény svými. 12 Ale člověk v
slávě netrvá, jsa podobný hovadům, kteráž hynou.
13 Taková snažnost jejich jest bláznovstvím při nich,
však potomci jejich ústy svými to schvalují. (Sélah)
14 Jako hovada v pekle skladeni budou, smrt je žráti
bude, ale upřímí panovati budou nad nimi v jitře;
způsob pak oněchno aby zvetšel, z příbytku svého
octnou se v hrobě. (Sheol h7585) 15 Ale Bůh vykoupí
duši mou z moci pekla, když mne přijme. (Sélah)
(Sheol h7585) 16 Neboj se, když by někdo zbohatl, a
když by se rozmnožila sláva domu jeho. 17 Při smrti
zajisté ničeho nevezme, aniž sstoupí za ním sláva
jeho. 18 Ačťkoli duši své, pokudž jest živ, lahodí; k
tomu chválí jej i jiní, když sobě čistě povoluje: 19 A
však musí se odebrati za věkem otců svých, a na
věky světla neuzří. 20 Summou: Člověk jsa ve cti,
neusrozumí-li sobě, bývá učiněn podobný hovadům,
kteráž hynou.

50 Žalm Azafovi. Bůh silný, Bůh Hospodin mluvil,
a přivolal zemi od východu slunce i od západu
jeho. 2 Z Siona v dokonalé kráse Bůh zastkvěl se. 3
Béřeť se Bůh náš, a nebude mlčeti; oheň před ním
vše zžírati bude, a vůkol něho vichřice náramná. 4
Zavolal nebes s hůry i země, aby soudil lid svůj, řka:
5 Shromažďte mi svaté mé, kteříž smlouvu se mnou
učinili při obětech. 6 I budou vypravovati nebesa
spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest. (Sélah)
7 Slyš, lide můj, a budut mluviti, Izraeli, a budut tebou
osvědčovati. Já zajisté Bůh, Bůh tvůj jsem. 8 Nechci
tě obviňovati z příčiny obětí tvých, ani zápalů tvých,
že by vždycky přede mnou nebyli. 9 Nevezmuť z
domu tvého volka, ani z chlévů tvých kozlů. 10 Nebo
má jest všecka zvěř lesní, i hovada na tisíci horách.
11 Já znám všecko ptactvo po horách, a zvěř polní
před sebou mám. 12 Zlačním-li, nic tobě o to nedím;
nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho. 13 Zdaliž
jídám maso z volů, a pijím krev kozlovou? 14 Obětuj
Bohu obět chvály, a plň Nejvyššímu své sliby; 15
A vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu tě, a ty mne
budeš slaviti. 16 Sic jinak bezbožníku praví Bůh:
Což tobě do toho, že ty vypravuješ ustanovení má,
a béřeš smlouvu mou v ústa svá, 17 Poněvadž jsi
vzal v nenávist kázeň, a zavrhl jsi za sebe slova má.
18 Vidíš-li zloděje, hned s ním běžíš, a s cizoložníky
díl svůj máš. 19 Ústa svá pouštíš ke zlému, a jazyk
tvůj skládá lest. 20 Usazuješ se, a mluvíš proti bratru
svému, a na syna matky své lehkost uvodíš. 21 To
jsi činil, a já mlčel jsem. Měl-liž jsi ty se domnívati,
že já tobě podobný budu? Nýbrž trestati tě budu, a
představímť to před oči tvé. 22 Srozumějtež tomu již
aspoň vy, kteříž se zapomínáte na Boha, abych snad
nepochytil, a nebyl by, kdo by vytrhl. 23 Kdož obětuje
obět chvály, tentť mne uctí, a tomu, kdož napravuje
cestu svou, ukáži spasení Boží.

51 Přednímu z kantorů, žalm Davidův, Když
k němu přišel Nátan prorok, po jeho vjití
k Betsabé. Smiluj se nade mnou, Bože, podlé
milosrdenství svého, podlé množství slitování svých
shlaď přestoupení má. 2 Dokonale obmej mne od
nepravosti mé, a od hříchu mého očisť mne. 3 Nebo
já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou
jest ustavičně. 4 Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a
zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý
zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých.
5 Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala
mne matka má. 6 Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech,
nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi. 7 Vyčisť mne
yzopem, a očištěn budu, umej mne, a nad sníh bělejší
budu. 8 Dej mi slyšeti radost a potěšení, tak ať zpléší
kosti mé, kteréž jsi potřel. 9 Odvrať tvář svou přísnou
od hříšností mých, a vymaž všecky nepravosti mé. 10
Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov
u vnitřnostech mých. 11 Nezamítej mne od tváři své, a
Ducha svatého svého neodjímej ode mne. 12 Navrať
mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným
utvrď mne. 13 I budu vyučovati přestupníky cestám
tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli. 14 Vytrhni
mne z pomsty pro vylití krve, ó Bože, Bože spasiteli
můj, a budeť s veselím prozpěvovati jazyk můj o
spravedlnosti tvé. 15 Pane, rty mé otevři, i budou
ústa má zvěstovati chválu tvou. 16 Nebo neoblíbil
bys oběti, bychť ji i dal, aniž bys zápalu přijal. 17
Oběti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a
potřebným, Bože, nezhrzíš. 18 Dobrotivě nakládej
z milosti své s Sionem, vzdělej zdi Jeruzalémské.
19 A tehdáž sobě zalíbíš oběti spravedlnosti, zápaly
a pálení celých obětí, tehdážť voly na oltáři tvém
obětovati budou.

52 Přednímu z kantorů, vyučující žalm Davidův.
Když přišel Doeg Idumejský, a zvěstoval
Saulovi, a pověděl mu, že David všel do domu
Achimelechova. Proč se chlubíš nešlechetností, ty
mocný? Milosrdenstvíť Boha silného trvá každého
dne. 2 Těžkosti obmýšlí jazyk tvůj, tak jako břitva
nabroušená lest provodí. 3 Miluješ zlé více než dobré,
raději lež mluvíš než spravedlnost. (Sélah) 4 Miluješ
všelijaké řeči k sehlcení, a jazyk ošemetný. 5 I tebeť
Bůh silný zkazí na věky, pochytí tě, a vytrhne tě z
stánku, a vykoření z země živých. (Sélah) 6 Což
spravedliví vidouce, budou se báti a jemu posmívati:
7 Aj, toť jest ten člověk, kterýž neskládal v Bohu
síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých,
zmocňoval se v zlosti své. 8 Já pak budu jako oliva
zelenající se v domě Božím; neboť jsem naději složil
v milosrdenství Božím na věky věků. 9 Oslavovati tě
budu, Pane, na věky, že jsi to učinil, a poshovím na
jméno tvé, neboť jest vzácné před oblíčejem svatých
tvých.

53 Přednímu z kantorů na machalat, vyučující
žalm Davidův. Říká blázen v srdci svém: Není
Boha. Porušeni jsou, a ohavnou páší nepravost; není,
kdo by činil dobré. 2 Bůh s nebe popatřil na syny
lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající
Boha. 3 Aj, každý z nich nazpět odšel, napořád
neužiteční učiněni jsou; není, kdo by činil dobré,
není ani jednoho. 4 Zdaliž nevědí všickni činitelé
nepravosti, lid můj sžírajíce, jako by chléb jedli? Boha
pak nevzývají. 5 Tuť se náramně strašiti budou, kdež
není strachu. Bůh zajisté rozptýlí kosti těch, kteříž tě
vojensky oblehli; zahanbíš je, nebo Bůh pohrdl jimi. 6
Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bůh
zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a
veseliti se Izrael.

54 Přednímu z kantorů na neginot, vyučující žalm
Davidův, Když přišli Zifejští, a řekli Saulovi:
Nevíš-liž, že se David pokrývá u nás? Bože, spasena
mne učiň pro jméno své, a v moci své veď při mou. 2
Bože, slyš modlitbu mou, pozoruj řeči úst mých. 3
Neboť jsou cizí povstali proti mně, a ukrutníci hledají
duše mé, nepředstavujíce sobě Boha před oblíčej
svůj. (Sélah) 4 Aj, Bůhť jest spomocník můj; Pán
s těmi jest, kteříž jsou podpůrcové života mého. 5
Odplať zlým nepřátelům mým, v pravdě své vypleň je,
ó Pane. 6 I budutť dobrovolně oběti obětovati, slaviti
budu jméno tvé, Hospodine, proto že jest dobré. 7
Nebo z ssoužení všelikého vytrhl mne Bůh, nýbrž i
pomstu nad nepřátely mými vidělo oko mé.

55 Přednímu kantoru na neginot, vyučující žalm
Davidův. Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej
se před prosbou mou. 2 Pozoruj a vyslyš mne, neboť
naříkám v úpění svém, a kormoutím se, 3 A to pro
křik nepřítele, pro nátisk bezbožníka; neboť sčítají na
mne lživé věci, a s vzteklostí se proti mně postavují.
4 Srdce mé bolestí ve mně, a strachové smrti připadli
na mne. 5 Bázeň a strach přišel na mne, a hrůza
přikvačila mne. 6 I řekl jsem: Ó bych měl křídla jako
holubice, zaletěl bych a poodpočinul. 7 Aj, daleko
bych se vzdálil, a přebýval bych na poušti. (Sélah)
8 Pospíšil bych ujíti větru prudkému a vichřici. 9
Zkaz je, ó Pane, změť jazyk jejich, neboť jsem spatřil
bezpráví a rozbroj v městě. 10 Dnem i nocí ty věci
je obkličují po zdech jeho, a v prostředku jeho jest
nepravost a převrácenost. 11 Těžkosti jsou u prostřed

něho, aniž vychází chytrost a lest z ulic jeho. 12 Nebo
ne nějaký nepřítel útržky mi činil, sic jinak snesl bych
to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti mně,
nebo skryl bych se před ním: 13 Ale ty, člověče mně
rovný, vůdce můj a domácí můj; 14 Ješto jsme spolu
mile tajné rady držívali, a do domu Božího společně
chodívali. 15 Ó by je smrt náhle přikvačila, tak aby za
živa sstoupiti musili do pekla; nebo jest nešlechetnost
v příbytcích jejich a u prostřed nich. (Sheol h7585) 16
Já pak k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí
mne. 17 U večer, i ráno, též o poledni modliti se,
a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj. 18
Vykoupíť duši mou, tak aby v pokoji byla před válkou
proti mně; nebo veliké množství bylo jich při mně.
19 Vyslyšíť Bůh silný, a je ssouží, (neboť sedí od
věčnosti, (Sélah) proto že nenapravují, aniž se bojí
Boha. 20 Vztáhl ruce své na ty, kteříž s ním pokoj
měli, a zrušil smlouvu svou. 21 Libější než máslo byla
slova úst jeho, ale v srdci boj; měkčejší nad olej řeči
jeho, a však byly jako mečové. 22 Uvrz na Hospodina
břímě své, a ont' opatrovati tě bude, aniž dopustí,
aby na věky pohnut byl spravedlivý. 23 Ale onyno, ty
Bože, svedeš do jámy zatracení; lidé zajisté vražedlní
a lstiví nedojdou polovice dnů svých, já pak v tebe
doufati budu.

56 Přednímu z kantorů, o němé holubici v místech
vzdálených, zlatý žalm Davidův, když ho jali
Filistinští v Gát. Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo
mne sehltiti chce člověk; každého dne boj veda,
ssužuje mne. 2 Sehltiti mne usilují na každý den moji
nepřátelé; jistě žet' jest mnoho válčících proti mně, ó
Nejvyšší. 3 Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v
tebe doufám. 4 Boha chváliti budu z slova jeho, v
Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co mohlo
učiniti tělo. 5 Na každý den slova má převracejí, proti
mně jsou všecka myšlení jejich ke zlému. 6 Spolu se
scházejí, skrývají se, a šlepějí mých šetří, číhajíce na
duši mou. 7 Za nešlechetnost-liž zniknou pomsty? V
prchlivosti, ó Bože, smeceš lidi ty. 8 Ty má utíkání v
počtu máš, schovej slzy mé do láhvice své, a což
bys jich v počtu neměl? 9 A tehdyť obráceni budou
zpět nepřátelé moji v ten den, když volati budu; toť
vím, že Bůh při mně stojí. 10 Játť budu Boha chváliti z
slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho. 11 V
Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učiniti mohl
člověk. 12 Tobě jsem, Bože, učinil sliby, a protož tobě
vzdám chvály. 13 Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a
nohy mé od poklesnutí, tak abych stále chodil před
Bohem v světle živých.

57 Přednímu kantoru, jako: Nevyhlazuj, zlatý žalm
Davidův, když utekl před Saulem do jeskyně.
Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou;
neboť v tebe doufá duše má, a v stínu křídel tvých
schráním se, až přejde ssoužení. 2 Volati budu k
Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, kterýž dokonává
za mne. 3 Ont' pošle s nebe, a zachová mne od
potupy usilujícího mne sehltiti. (Sélah) Pošle Bůh
milosrdenství své a pravdu svou. 4 Duše má jest u
prostřed lvů, bydlím mezi paliči, mezi lidmi, jejichž
zubové kopí a střely, a jazyk jejich jako ostrý meč. 5
Vyvyšiž se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi
sláva tvá. 6 Tenata roztáhli nohám mým, sklíčili duši
mou, vykopali přede mnou jámu, ale sami upadli do
ní. (Sélah) 7 Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest
srdce mé, zpívati a oslavovati tě budu. 8 Probud' se,
slávo má, probud' se, loutno a harfo, když v svitání
povstávám. 9 Slaviti tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy
prozpěvovati tobě budu mezi národy. 10 Nebo veliké
jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším
oblakům pravda tvá. 11 Vyvyšiž se nad nebesa, ó
Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.

58 Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazuj, Davidův
žalm zlatý. Právě-liž vy, ó shromáždění,
spravedlnost vypovídáte? Upřímě-liž soudy činíte,
vy synové lidští? 2 Anobrž raději nepravosti v srdci
ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této odvažujete.
3 Uchýlili se bezbožníci hned od narození, pobloudili
hned od života matky, mluvíce lež. 4 Jed v sobě
mají jako jedovatý had, jako lítý had hluchý, kterýž
zacpává ucho své, 5 Aby neslyšel hlasu zaklinačů, a
čarodějníka v čářích vycvičeného. 6 Ó Bože, potři
jim zuby v ústech jejich, střenovní zuby lvíčat těch
polámej, Hospodine. 7 Nechť se rozplynou jako voda,
a zmizejí; ať jsou jako ten, kterýž napíná luk, jehož
však střely se lámí, 8 Jako hlemejžď, kterýž tratí se a
mizí, jako nedochůdče ženy, ješto nespatřilo slunce.
9 Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku, hned za
živa zapálením jako vichřicí zachváceni budou. 10 I
bude se veseliti spravedlivý, když uzří pomstu, nohy
své umyje ve krvi bezbožníka. 11 Ano dí každý: V
pravdě, žet' má užitek spravedlivý, jistě, žet' jest Bůh
soudce na zemi.

59 Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazujž, Davidův
žalm zlatý, když poslal Saul, aby střehouc domu,
zabili ho. Vytrhni mne od nepřátel mých, Bože můj;
před těmi, kteříž povstávají proti mně, bezpečna mne
učiň. 2 Vytrhni mne od těch, kteříž páší nepravost, a
od mužů vražedlných zachovej mne. 3 Neb aj, zálohy
činí duši mé, sbírají se proti mně mocní, bez mého

provinění a bez hříchu mého, ó Hospodine. 4 Beze
vší mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaniž mně
vstříc, a popatř. 5 Sám ty, Hospodine Bože zástupů,
Bože Izraelský, prociť, abys navštívil všecky národy,
aniž se smilovávej nad kterým z těch převrácenců
nešlechetných. (Sélah) 6 Navracejí se k večerou,
štěkají jako psi, a běhají okolo města. 7 Aj, coť
vynášejí ústy svými! Mečové jsou ve rtech jejich, nebo
říkají: Zdaliž kdo slyší? 8 Ale ty, Hospodine, směješ se
jim, posmíváš se všechněm národům. 9 Když on moc
provozuje, na tebe pozor míti budu, nebo ty, Bože, jsi
hrad můj vysoký. 10 Bůh mně milosrdný předejdeť
mne, Bůh dá mi viděti pomstu nad nepřátely mými.
11 Nezbijej jich, aby nezapomněl lid můj, ale zmítej
jimi mocí svou, a sházej je, pavézo naše, ó Pane. 12
Hřích úst svých, slova rtů svých, (postiženi jsouce
v pýše své, pro prokletí a chřadnutí), ať vypravují.
13 Zahlaď v prchlivosti, zahlaď je, ať jich není, ať
poznají, že Bůh panuje v Jákobovi i do končin země.
(Sélah) 14 I nechažť se pak zase navracejí k večerou,
štěkají jako psi, a běhají okolo města. 15 Nechať
těkají, a potravy hledají, však hladovití jsouce, uložiti
se musejí. 16 Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z
jitra hlasitě slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl
hrad můj vysoký, a útočiště v den ssoužení mého. 17
A posilen jsa, žalmy tobě zpívati budu; nebo jsi Bůh,
vysoký hrad můj, Bůh mně milosrdný.

60 Přednímu z kantorů na šušan eduth, zlatý žalm
Davidův, k vyučování, Když válku vedl proti
Syrii Naharaim, a proti Syrii Soba, kdyžto navrátil se
Joáb, pobiv Idumejských v údolí slaném dvanácte
tisíců. Bože, zavrhl jsi byl nás, roztrhls nás a hněvals
se, navratiž se zase k nám. 2 Zatřásl jsi byl zemí a
roztrhls ji, uzdravižrozsedliny její, neboť se chvěje.
3 Ukazoval jsi lidu svému tvrdé věci, napájels nás
vínem zkormoucení. 4 Ale nyní dal jsi těm, kteříž se
tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou.
(Sélah) 5 Ať jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž
jich pravicí svou, a vyslyš mne. 6 Bůh mluvil skrze
svatost svou, veseliti se budu, budu děliti Sichem,
a údolí Sochot rozměřím. 7 Můjť jest Galád, můj i
Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj. 8
Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu
obuv svou, proti mně, Palestino, trub. 9 Kdo mne
uvede do města ohraženého? Kdo mne zprovodí až
do Idumee? 10 Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás
byl zavrhl, a nevycházels, Bože, s vojsky našimi?
11 Udeliž nám pomoci před nepřítelem, nebo marná
jest pomoc lidská. 12 V Bohu udatně sobě počínati
budeme, a ont pošlapá nepřátely naše.

61 Přednímu z kantorů na neginot, Davidův. Slyš,
ó Bože, volání mé, pozoruj modlitby mé. 2 Od
konce země v sevření srdce svého k tobě volám, na
skálu nade mne vyšší uvedižmne. 3 Nebo jsi býval
mé útočiště, a pevná věže před tváří nepřítele. 4
Buduť bydliti v stánku tvém na věky, schráním se
v skrýši křídel tvých. (Sélah) 5 Ty jsi zajisté, Bože,
vyslyšel žádosti mé, dal jsi dědictví bojícím se jména
tvého. 6 Ke dnům krále více dnů přidej, ať jsou léta
jeho od národu do pronárodu, 7 Ať bydlí na věky
před tváří Boží; milosrdenství a pravdu nastroj, ať ho
ostříhají. 8 A tak žalmy zpívati budu jménu tvému na
věky, a sliby své plniti budu den po dni.

62 Přednímu z kantorů Jedutunovi, žalm Davidův.
Vždy předce k Bohu má se mlčelivě duše
má, od něhoť jest spasení mé. 2 Vždyť předce
on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj,
nepohnuť se škodlivě. 3 Až dokud zlé obmýšleti
budete proti člověku? Všickni vy zahubeni budete,
jako zed navážená a stěna nachýlená jste. 4 Však
nic méně radí se o to, jak by jej odstrčili, aby nebyl
vyvýšen; lež oblibují, ústy svými dobrořečí, ale u
vnitřnosti své proklínají. (Sélah) 5 Vždy předce měj
se k Bohu mlčelivě, duše má, nebo od něho jest
očekávání mé. 6 Ont jest zajisté skála má, mé
spasení, vysoký hrad můj, nepohnuť se. 7 V Bohu
jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání
mé v Bohu jest. 8 Naději v něm skládejte všelikého
času, ó lidé, vylévejte před oblíčejem jeho srdce vaše,
Bůh útočiště naše. (Sélah) 9 Jistě žeť jsou marnost
synové lidští, a synové mocných lživí. Budou-li spolu
na váhu vloženi, lehčejší budou nežli marnost. 10
Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a nebývejte
marní; statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce. 11
Jednou mluvil Bůh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží
jest moc, 12 A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že
ty odplatíš jednomu každému podlé skutků jeho.

63 Žalm Davidův, když byl na poušti Judské. Bože,
Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám,
tebe žízní duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi
žíznivé a vyprahlé, v níž není vody, 2 Abych tě v
svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou, 3
(Neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby
tě chválili rtové moji, 4 A tak abych tobě dobrořečil,
pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvihoval rukou
svých. 5 Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše
má, a s radostným rtů prozpěvováním chválila by tě
ústa má. 6 Jistě žeť na tě pamětliv jsem i na ložci
svém, každého bdění nočního přemýšlím o tobě. 7
Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu křídel

tvých prozpěvovati budu. 8 Přilnula duše má k tobě,
pravice tvá zdržuje mne. 9 Pročež ti, kteříž hledají
pádu duše mé, sami vejdou do největší hlubokosti
země. 10 Zabijí každého z nich ostrostí meče, i budou
liškám za podíl. 11 Král pak veseliti se bude v Bohu, i
každý, kdož skrze něho přisahá, chlubiti se bude;
nebo ústa mluvících lež zacpána budou.

64 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Slyš, ó
Bože, hlas můj, když naříkám, před hrůzou
nepřítele ostříhej života mého. 2 Skrej mne před
úklady zlostníků, před zbouřením těch, kteříž páší
nepravost, 3 Kteříž naostřili jako meč jazyk svůj,
naměřili střelu svou, řeč přehořkou. 4 Aby stříleli z
skrýší na upřímého; nenadále naň vystřelují, aniž
se koho bojí. 5 Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se,
jak by poléci mohli osídla, a říkají: Kdo je spatří? 6
Vyhledávají snažně nešlechetnosti, hyneme od ran
přelstivých; takť vnitřnost a srdce člověka hluboké
jest. 7 Ale jakž Bůh vystřelí na ně prudkou střelu,
poraženi budou. 8 A ku pádu je přivede vlastní jazyk
jejich; vzdálí se jich každý, kdož by je viděl. 9 I budou
se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a k
srozumívání dílu jeho příčinu dadí. 10 Spravedlivý pak
veseliti se bude v Hospodinu, a v něm doufati, anobrž
chlubiti se budou všickni, kteříž jsou upřímého srdce.

65 Přednímu z kantorů žalm, Davidova píseň. Na
tobě přestávati sluší, ó Bože, tebe na Sionu
chváliti, a tu tobě slib vyplňovati. 2 Tu k tobě modlitbu
vyslýchajícímu všeliké tělo přicházeti bude. 3 Mnohé
nepravosti, kteréž se zmocnily nás, a přestoupení
naše ty očistíš. 4 Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a
přivodíš, aby obýval v síňcích tvých. Tuť nasyceni
budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého.
5 Předivné věci podlé spravedlnosti nám mluvíš,
Bože spasení našeho, naděje všech končin země
i moře dalekého, 6 Kterýž upevňuješ hory mocí
svou, silou jsa přepásán, 7 Kterýž skrocuješ zvuk
moře, ječení vlnobití jeho, i bouření se národů, 8 Tak
že se báti musejí obyvatelé končin zázraků tvých,
kteréž nastáváním jitra a večera k plésání přivodíš. 9
Navštěvuješ zemi a svlažuješ ji, hojně ji obohacuješ.
Potok Boží naplňován bývá vodami, i nastrojuješ
obilé jejich, když ji tak spravuješ. 10 Záhony její
svlažuješ, brázdy její snižuješ, dešti ji obměkčuješ,
a zrostlinám jejím požehnání dáváš. 11 Korunuješ
rok dobrotivostí svou, a šlepěje tvé kropí tučností; 12
Skropují pastviště po pustinách, tak že i pahrbkové
plésáním přepasováni bývají. 13 Přiodíny bývají roviny
dobytkem, a údolí přistřína obilím, tak že radostí
prokřikují, a prozpěvují.

66 Přednímu z kantorů, píseň žalmu. Plésej Bohu
všecka země. 2 Zpívejte žalmy k slávě jména
jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho. 3 Rcete Bohu:
Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly
tvé lháti budou tobě nepřátelé tvoji. 4 Všecka země
skláněti se tobě a prozpěvovati bude, žalmy zpívati
bude jménu tvému. (Sélah) 5 Podťe a vizte skutky
Boží, jak hrozný jest v správě při synech lidských. 6
Obrátil moře v suchost, řeku přešli nohou po suše, tuť
jsme se veselili v něm. 7 Panuje v síle své nade vším
světem, oči jeho spatřují národy, zpurní nebudou míti
zniku. (Sélah) 8 Dobrořečte národové Bohu našemu,
a ohlašujte hlas chvály jeho. 9 Zachoval při životu
duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha naše.
10 Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, přečistil jsi nás,
tak jako přečištěno bývá stříbro. 11 Uvedl jsi nás
byl do leči, krutě jsi bedra naše ssoužil, 12 Vsadils
člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do
vody, a však jsi nás vyvedl do rozvlažení. 13 A protož
vejdu do domu tvého s zápalnými obětmi, a plniti
tobě budu sliby své, 14 Kteréž vyřkli rtové moji, a
vynesla ústa má, když jsem byl v ssoužení. 15 Zápaly
tučných beranů obětovati budu tobě s kaděním, volů
i kozlů nastrojím tobě. (Sélah) 16 Podťe, slyšte, a
vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest
učinil duši mé. 17 Ústy svými k němu jsem volal, a
vyvyšoval jsem ho jazykem svým. 18 Bychť byl patřil
k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán. 19
Ale vyslyšelť Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé.
20 Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a
milosrdenství svého ode mne neodjal.

67 Přednějšímu z kantorů na neginot, žalm k
zpívání. Bože, smiluj se nad námi, a požehnej
nám, zasvěť oblíčej svůj nad námi, (Sélah) 2 Tak
aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy
spasení tvé. 3 I budou tě oslavovati národové, ó
Bože, oslavovati tě budou všickni lidé. 4 Veseliti se a
prozpěvovati budou národové; nebo ty souditi budeš
lidi v pravosti, a národy spravovati budeš na zemi.
(Sélah) 5 I budou tě oslavovati národové, ó Bože,
oslavovati tě budou všickni lidé. 6 Země také vydá
úrodu svou. Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh
náš; 7 Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všecky
končiny země.

68 Přednímu z kantorů, Davidův žalm k zpívání.
Povstane Bůh, a rozprchnou se nepřátelé jeho,
a utekou od tváři jeho ti, kteříž ho mají v nenávisti. 2
Jakož rozehnán bývá dým, tak je rozženeš; jakož se
rozplývá vosk před ohněm, tak bezbožní zahynou
před tváří Boží. 3 Spravedliví pak veselíce se,

poskakovati budou před Bohem, a plésati budou
radostí. 4 Prozpěvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu
jeho, vyrovnejte cestu tomu, kterýž se vznáší na
oblacích. Hospodin jest jméno jeho, plésejtež před
ním. 5 Otec jest sirotků a ochránce vdov, Bůh v
příbytku svatém svém. 6 Bůh samotné rozmnožuje v
domy, vyvodí vězně z okovů, zpurní pak bydliti musejí
v zemi vyprahlé. 7 Bože, když jsi předcházel lid svůj,
když jsi kráčel po poušti, (Sélah) 8 Země se třásla,
též i nebesa rozplývala se před tváří Boží, i ta hora
Sinai před přítomností Boží, Boha Izraelského. 9
Deštěm štědrosti hojné skropoval jsi, Bože, dědictví
své, a když zemdlívalo, ty jsi je zase očerstvoval. 10
Zástupové tvoji přebývají v něm, kteréžs ty nastrojil
dobrotivostí svou pro chudého, ó Bože. 11 Pán dal
slovo své, i těch, kteréž potěšeně zvěstovaly, zástup
veliký, řkoucích: 12 Králové s vojsky utíkali, utíkali,
a doma hlídající dělily kořisti. 13 Ačkoli jste mezi
kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající
křídla postříbřená, a brky z ryzího zlata. 14 Když
Všemohoucí rozptýlí krále v této zemi, zbělíš jako sníh
na hoře Salmon. 15 Hoře veliké, hoře v Bázan, hoře
pahrbkovaté, hoře v Bázan. 16 Pročež vyskakujete,
hory pahrbkovaté? Na tétoť hoře zalíbilo se Bohu
přebývati, jistě žeť na ní Hospodin na věky přebývati
bude. 17 Vozů Božích jest dvadceti tisíců, mnoho
tisíců andělů, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v
svatyni přebývá. 18 Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl
vězně, vzal jsi dary pro lidi. I nejzpurnější k přebývání
s námi, Hospodine Bože, přivozuješ. 19 Požehnaný
Pán, každého dne nás osýpá dary svými, Bůh silný
spasení našeho. (Sélah) 20 Ontť jest Bůh silný náš,
Bůh silný k hojnému spasení. Hospodin Pán z smrti
vyvodí. 21 Raní zajisté Bůh hlavu nepřátel svých, a
vrch hlavy vlasatý chodícího v hříších svých. 22 Řekltě
Pán: Zaseť vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z
hlubokosti mořské. 23 A protož noha tvá zbrocena
bude ve krvi, i jazyk psů tvých krví nepřátelskou. 24
Spatřili slavné jití tvé, Bože, jití silného Boha mého
a krále mého v svatyni. 25 Napřed šli zpěváci, z
zadu hrající na nástroje hudebné, u prostřed pak
děvečky bubnující. 26 V shromážděních dobrořečte
Bohu Pánu, kteříž jste z národu Izraelského. 27 Tu ať
jest Beniamin maličký, kterýž je opanoval, tu knížata z
Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z
Neftalíma. 28 Obdařil tě Bůh tvůj silou. Potvrdiž, Bože,
což jsi mezi námi vzdělal, 29 Z chrámu svého nad
Jeruzalémem, do něhož tobě přinášeti budou králové
dary. 30 Zahub zástup kopidlníků, sebrání mocných
vůdců i lidu bujného, pyšně vykračující s kusy stříbra;
rozptyl lidi žádostivé válek. 31 Přijdouť nejvzácnější z
Egypta, Mouřenínská země rychle vztáhne ruku svou
k Bohu. 32 Království země zpívejte Bohu, žalmy
zpívejte Pánu, (Sélah) 33 Tomu, kterýž se vznáší nad
nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svůj, hlas
přemocný. 34 Dejte čest síly Bohu, jehož důstojnost
nad Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích. 35
Přehrozný jsi, ó Bože, z svatých příbytků svých. Bůh
silný Izraelský, ontť dává moc a sílu lidu svému, Bůh
požehnaný.

69 Přednímu z kantorů na šošannim, žalm Davidův.
Vysvobodť mne, ó Bože, neboť jsou dosáhly
vody až k duši mé. 2 Pohřížen jsem v hlubokém
bahně, v němž dna není; všel jsem do hlubokosti
vod, jejichž proud zachvátil mne. 3 Ustal jsem,
volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oči mé od ohlídání
se na tě Boha svého. 4 Více jest těch, kteříž
mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé;
zmocnili se ti, kteříž mne vyhladiti usilují, a jsou
nepřátelé moji bez mého provinění; to, čehož jsem
nevydřel, nahražovati jsem musil. 5 Bože, ty znáš
sám nemoudrost mou, a výstupkové moji nejsou skryti
před tebou. 6 Nechť nebývají zahanbeni příčinou
mou ti, kteříž na tě očekávají, Pane, Hospodine
zástupů; nechť nepřicházejí skrze mne k hanbě ti,
kteříž tě hledají, ó Bože Izraelský. 7 Neboť pro tebe
snáším pohanění, a stud přikryl tvář mou. 8 Cizí
učiněn jsem bratřím svým, a cizozemec synům matky
své, 9 Proto že horlivost domu tvého snědla mne,
a hanění hanějících tě na mne připadla. 10 Když
jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to ku
potupě obráceno. 11 Když jsem bral na se pytel místo
roucha, tehdy jsem jim byl za přísloví. 12 Pomlouvali
mne, sedíce v bráně, a písničkou byl jsem těm, kteříž
pili víno. 13 Já pak modlitbu svou k tobě odsílám,
Hospodine, časť jest dobré líbeznosti tvé. Ó Bože,
vedlé množství milosrdenství svého vyslyš mne, pro
pravdu svou spasitelnou. 14 Vytrhni mne z bláta,
abych nebyl pohřížen; nechť jsem vytržen od těch,
kteříž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod, 15 Aby
mne nezachvátili proudové vod, a nesehltila hlubina,
ani se nade mnou zavřela prohlubně. 16 Vyslyšiž
mne, Hospodine, neboť jest dobré milosrdenství tvé;
vedlé množství slitování svých vzhlédniž na mne. 17
A neskrývej tváři své od služebníka svého, neboť
mám úzkost; rychle vyslyš mne. 18 Přibliž se k duši
mé, a vyprosť ji; pro nepřátely mé vykup mne. 19 Ty
znáš pohanění mé, a zahanbení mé, i potupu mou,
před tebouť jsou všickni nepřátelé moji. 20 Pohanění
potřelo srdce mé, pročež jsem byl v žalosti. Očekával
jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo,

zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem. 21
Nýbrž místo pokrmu poskytli mi žluči, a v žízni mé
napájeli mne octem. 22 Budiž jim stůl jejich před nimi
za osídlo, a pokojný způsob jejich místo síti. 23 Ať se
zatmí oči jejich, aby viděti nemohli, a bedra jejich k
stálému přived' zemdlení. 24 Vylí na ně rozhněvání
své, a prchlivost hněvu tvého ať je zachvátí. 25 Budiž
příbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval,
ať není žádného. 26 Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil,
protiví, a o bolesti zraněných tvých rozmlouvají. 27
Přilož nepravost k nepravosti jejich, a ať nepřicházejí
k spravedlnosti tvé. 28 Nechť jsou vymazáni z knihy
živých, a s spravedlivými ať nejsou zapsáni. 29 Já
pak ztrápený jsem, a bolestí sevřený, ale spasení
tvé, ó Bože, na místě bezpečném postaví mne. 30 I
budut' chváliti jméno Boží s prozpěvováním, a velebiti
je s děkováním. 31 A bude to příjemnější Hospodinu
nežli vůl, neb volek rohatý s rozdělenými kopyty. 32
To když uhlédají tiší, radovati se budou, hledajíce
Boha, a ožive srdce jejich. 33 Neboť vyslýchá chudé
Hospodin, a vězni svými nezhrzí. 34 Chvaltež ho
nebesa a země, moře i všeliký hmyz jejich. 35 Bůhť
zajisté zachová Sion, a vzdělá města Judská, i budou
tu bydliti, a zemi tu dědičně obdrží. 36 Tolikéž i símě
služebníků jeho dědičně jí vládnouti budou, a milující
jméno jeho v ní přebývati.

70 Přednímu z kantorů, žalm Davidův, k
připomínání. Bože, abys mne vytrhl, Hospodine,
abys mi spomohl, pospěš. 2 Zahanbeni buďte, a
zapyřte se, kteříž hledají duše mé; zpět obráceni
a v potupu dáni buďte, kteříž se kochají v neštěstí
mém. 3 Zpět obráceni buďte za to, že mne k hanbě
přivesti usilují ti, kteříž na mne povolávají: Hahá,
hahá. 4 Ale ať se radují a veselí v tobě všickni ti,
kteříž tě hledají, a ti, kteříž milují spasení tvé, ať říkají
vždycky: Veleslaven budiž Bůh náš. 5 Já pak chudý a
nuzný jsem, ó Bože, pospěšiž ke mně; pomoc má, a
vysvoboditel můj ty jsi, neprodlévejž, Hospodine.

71 V tebeť, Hospodine, doufám, nechť nejsem
zahanben na věky. 2 Vedlé spravedlnosti své
vytrhni mne, a vyprosť mne; nakloň ke mně ucha
svého, a spas mne. 3 Budiž mi skalou obydlí, na niž
bych ustavičně utíkal; přikázal jsi ostříhati mne, nebo
skála má i pevnost má ty jsi. 4 Bože můj, vytrhni mne
z ruky bezbožníka, z ruky převráceného a násilníka.
5 Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť
doufám od své mladosti. 6 Na tebe jsem zpolehl
hned od života, z břicha matky mé ty jsi mne vyvedl,
v tobě jest chvála má vždycky. 7 Jako zázrak byl
jsem mnohým, a však ty jsi mé silné doufání. 8
Ó ať jsou naplněna ústa má chválením tebe, přes
celý den slavením tebe. 9 Nezamítejž mne v věku
starosti; když zhyne síla má, neopouštějž mne. 10
Nebo mluvili nepřátelé moji proti mně, a ti, jenž
střehou duše mé, radili se spolu, 11 Pravíce: Bůh
jej opustil, hoňte a popadněte jej, nebo kdo by ho
vytrhl, není žádného. 12 Bože, nevzdalujž se ode
mne, Bože můj, přispějž mi na pomoc. 13 Nechť jsou
zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; přikryti buďte
lehkostí a hanbou, kteříž hledají pádu mého. 14 Já
pak ustavičně čekati, a vždy víc a víc tě chváliti budu.
15 Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou,
každého dne spasení tvé, ačkoli mu počtu nevím.
16 Přistoupě k všelijaké moci Panovníka Hospodina,
připomínati budu tvou vlastní spravedlnost. 17 Bože,
učinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji
o divných činech tvých. 18 Protož také i do starosti a
šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu
rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu
tvou. 19 Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest,
provodíš zajisté věci veliké. Bože, kdo jest podobný
tobě? 20 Kterýž ač jsi mi dal okusiti úzkostí velikých
a hrozných, však zase k životu navrátíš mne, a z
propastí země zase mne vyzdvihneš. 21 Rozmnožíš
důstojnost mou, a zase utěšíš mne. 22 I ját' také
budu tě slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou,
Bože můj; žalmy tobě zpívati budu na harfě, ó svatý
Izraelský. 23 Plésati budou rtové moji, když žalmy
zpívati budu tobě, i duše má, kterouž jsi vykoupil.
24 Nadto i jazyk můj každý den vypravovati bude
spravedlnost tvou; nebo se zastyděti a zahanbiti
musili ti, jenž mého pádu hledali.

72 Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a
spravedlnost svou synu královu, 2 Aby soudil
lid tvůj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti. 3
Hory přinesou pokoj lidu i pahrbkové v spravedlnosti.
4 Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny
nuzného, násilníka pak potře. 5 Báti se budou tebe,
dokudž slunce a měsíc trvati bude, od národu až do
pronárodu. 6 Jako když sstupuje déšť na přisečenou
trávu, a jako tiší déšťové skrápějící zemi: 7 Tak zkvete
ve dnech jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje,
dokud měsíce stává. 8 Panovati bude od moře až
k moři, a od řeky až do končin země. 9 Před ním
skláněti se budou obyvatelé pustin vyprahlých, a
nepřátelé jeho prach lízati budou. 10 Králové při moři
a z ostrovů pocty mu přinesou, králové Šebejští a
Sabejští dary obětovati budou. 11 Nadto klaněti se
jemu budou všickni králové, všickni národové jemu
sloužiti budou. 12 Nebo vytrhne nuzného, volajícího a

nátisk trpícího, kterýž nemá spomocníka. 13 Smiluje
se nad bídným a potřebným, a duše nuzných spasí. 14
Od lsti a násilí vysvobodí duši jejich; neboť jest drahá
krev jejich před očima jeho. 15 Budeť dlouhověký,
a dávati mu budou zlato Arabské, a ustavně za něj
se modliti, na každý den jemu dobrořečiti budou. 16
Když se vrže hrst obilí do země na vrchu hor, klátiti
se budou jako Libán klasové jeho, a kvésti budou
měšťané jako byliny země. 17 Jméno jeho bude na
věky; dokudž slunce trvá, děditi bude jméno jeho. A
požehnání sobě dávajíce v něm všickni národové,
budou ho blahoslaviti. 18 Požehnaný Hospodin Bůh,
Bůh Izraelský, kterýž sám činí divné věci, 19 A
požehnané jméno slávy jeho na věky. Budiž také
naplněna slávou jeho všecka země, Amen i Amen.
20 Skonávají se modlitby Davidovy, syna Izai.

73 Žalm Azafovi. Jistě žeť jest Bůh dobrý Izraelovi,
těm, kteříž jsou čistého srdce. 2 Ale nohy mé
téměř se byly ušinuly, o málo, že by byli sklouzli
krokové moji, 3 Když jsem horlil proti bláznivým, vida
štěstí nešlechetných. 4 Nebo nebývají vázáni až k
smrti, ale zůstává v cele síla jejich. 5 V práci lidské
nejsou, a s lidmi trestáni nebývají. 6 Protož otočeni
jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako rouchem
ozdobným přiodíni. 7 Vysedlo tukem oko jejich; majíce
hojnost nad pomyšlení srdce, 8 Rozpustilí jsou, a
mluví zlostně, o nátisku velmi pyšně mluví. 9 Stavějí
proti nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí. 10
A protož na to přichází lid jeho, když se jim vody až
do vrchu nalívá, 11 Že říkají: Jakť má o tom věděti
Bůh silný? Aneb zdaž jest to známé Nejvyššímu? 12
Nebo aj, ti bezbožní jsouce, mají pokoj v světě, a
dosahují zboží. 13 Nadarmo tedy v čistotě chovám
srdce své, a v nevinnosti ruce své umývám. 14
Poněvadž každý den trestán bývám, a kázeň přichází
na mne každého jitra. 15 Řeknu-li: Vypravovati budu
věci takové, hle, rodina synů tvých dí, že jsem jim křiv.
16 Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se
pracno. 17 Až jsem všel do svatyní Boha silného, tu
jsem srozuměl poslední věci jejich. 18 Jistě že jsi je
na místech plzkých postavil, a uvržeš je v spustliny.
19 Aj, jakť přicházejí na spuštění jako v okamžení!
Mizejí a hynou hrůzami, 20 Jako snové tomu, kdož
procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten jejich za nic
položíš. 21 Když zhořklo srdce mé, a ledví má bodena
byla, 22 Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako
hovádko byl jsem před tebou. 23 A však vždycky
jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici. 24
Podlé rady své veď mne, a potom v slávu přijmeš
mne. 25 Kohož bych měl na nebi? A mimo tebe v
žádném líbosti nemám na zemi. 26 Ač tělo i srdce
mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na
věky. 27 Nebo aj, ti, kteříž se vzdalují tebe, zahynou;
vytínáš ty, kteříž cizoloží odcházením od tebe. 28 Ale
mně nejlépe jest přídržeti se Boha; pročež skládám v
Panovníku Hospodinu doufání své, abych vypravoval
všecky skutky jeho.

74 Vyučující, Azafův. Proč, ó Bože, nás tak do
konce zamítáš? Proč roznícena jest prchlivost
tvá proti stádci pastvy tvé? 2 Rozpomeň se na
shromáždění své, jehož jsi od starodávna dobyl a
vykoupil, na proutek dědictví svého, na Sion horu tuto,
na níž přebýváš. 3 Přispějž k hrozným pustinám. Jak
všecko pohubil nepřítel v svatyni! 4 Řvali nepřátelé
tvoji u prostřed shromáždění tvých, a na znamení toho
zanechali množství korouhví svých. 5 Za hrdinu jmín
byl ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, roubaje vazbu
dříví jeho. 6 A nyní již řezby jeho napořád sekerami
a palicemi otloukají. 7 Uvrhli oheň do svatyně tvé,
na zem zřítivše, poškvrnili příbytku jména tvého. 8
Řekli v srdci svém: Vyhubme je napořád. Takž vypálili
všecky stánky Boha silného v zemi. 9 Znamení svých
nevidíme, jižť není proroka, aniž jest mezi námi, kdo
by věděl, dokud to stane. 10 I dokudž, ó Bože, útržky
činiti bude odpůrce? A nepřítel ustavičně-liž rouhati
se bude jménu tvému? 11 Proč zdržuješ ruku svou, a
pravice své z lůna svého nevzneseš? 12 Však jsi ty,
Bože, král můj od starodávna, působíš hojné spasení
u prostřed země. 13 Ty silou svou rozdělil jsi moře, a
potřels hlavy draků u vodách. 14 Ty jsi potřel hlavu
Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm lidu na poušti. 15
Ty jsi otevřel vrchoviště a potoky, ty jsi osušil i řeky
prudké. 16 Tvůjť jest den, tvá jest také i noc, světlo i
slunce ty jsi učinil. 17 Ty jsi založil všecky končiny
země, léto i zimy ty jsi sformoval. 18 Rozpomeniž se
na to, že útržky činil ten odpůrce Hospodinu, a lid
bláznivý jak se jménu tvému rouhal. 19 Nevydávejž té
zběři duše hrdličky své, na stádce chudých svých
nezapomínej se na věky. 20 Ohlédni se na smlouvu;
nebo plní jsou i nejtmavější koutové země peleší
ukrutnosti. 21 Nechažť bídní neodcházejí s hanbou,
chudý a nuzný ať chválí jméno tvé. 22 Povstaniž, ó
Bože, a veď při svou, rozpomeň se na pohanění,
kteréžť se děje od nesmyslných na každý den. 23
Nezapomínej se na vykřikování svých nepřátel, a na
hluk proti tobě povstávajících, kterýž se silí ustavičně.

75 Přednímu z kantorů, jako: Nezahlazuj, žalm
Azafův, a píseň. Oslavujeme tě, Bože,
oslavujeme; nebo že jest blízké jméno tvé, vypravují
to předivní skutkové tvoji. 2 Když přijde čas uložený,

já právě souditi budu. 3 Rozplynula se země i všickni
obyvatelé její, já utvrdím sloupy její. (Sélah) 4 Dím
bláznům: Neblázněte, a bezbožným: Nevyzdvihujte
rohů. 5 Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohů svých,
aniž mluvte tvrdošijně. 6 Nebo ne od východu, ani
západu, ani od pouště přichází zvýšení; 7 Ale Bůh
soudce jednoho ponižuje, a druhého povyšuje. 8
Kalich zajisté jest v rukou Hospodinových, a to vína
kalného plný nalitý, z něhož nalévati bude, tak že i
kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni bezbožníci země.
9 Já pak zvěstovati budu skutky Páně na věčnost,
žalmy zpívati budu Bohu Jákobovu. 10 A všecky
rohy bezbožníků srážím, rohové pak spravedlivého
vyvýšeni budou.

76 Přednímu z kantorů na neginot, žalm Azafův
a píseň. Znám jest Bůh v Judstvu, a v Izraeli
veliké jméno jeho. 2 V Sálem jest stánek jeho, a
obydlé jeho na Sionu. 3 Tamť jest polámal ohnivé
šípy lučišť, pavézu a meč, i válku. (Sélah) 4 Slavný
jsi učiněn a důstojný horami loupeže. 5 V loupež dáni
jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž nalezly
zmužilé hrdiny síly v rukou svých. 6 Od žehrání
tvého, ó Bože Jákobův, i vůz i kůň tvrdě zesnuli.
7 Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by před
tebou ostál v rozhněvání tvém? 8 Když s nebe dáváš
slyšeti výpověd svou, země se bojí a tichne, 9 Když
povstává k soudu Bůh, aby zachoval všecky pokorné
na zemi. (Sélah) 10 Zajisté i hněv člověka chváliti tě
musí, a ostatek zuřivosti skrotíš. 11 Sliby čiňte a plňte
Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste vůkol něho,
přinášejte dary Přehroznému. 12 Ont' odjímá ducha
knížatům, a k hrůze jest králům zemským.

77 Přednímu kantoru z potomků Jedutunových, s
Azafem, žalm. Hlas můj k Bohu, když volám,
hlas můj k Bohu, aby ucha naklonil ke mně. 2 V den
ssoužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své
rozprostíral jsem bez přestání, a nedala se potěšiti
duše má. 3 Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se,
přemyšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch můj.
(Sélah) 4 Zdržoval jsi oči mé, aby bděly; potřín jsem
byl, aniž jsem mluviti mohl. 5 I přicházeli mi na pamět
dnové předešlí, a léta dávní. 6 Rozpomínal jsem
se v noci na zpěvy své, v srdci svém přemyšloval
jsem, a zpytoval to duch můj, pravě: 7 Zdali na věky
zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky neukáže? 8
Zdali do konce přestane milosrdenství jeho? A konec
vezme slovo od pokolení až do pokolení? 9 Zdali
se zapomněl smilovávati Bůh silný? Zdaž zadržel v
hněvě milosrdenství svá? (Sélah) 10 I řekl jsem: Toť
jest má smrt. Ale učiníť proměnu pravice Nejvyššího.
11 Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a
připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna. 12
A přemyšlovati o všelikém díle tvém, a o skutcích
tvých mluviti. 13 Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest
silný, veliký, jako Bůh? 14 Ty jsi ten Bůh silný, jenž
činíš divné věci; uvedl jsi v známost mezi národy
sílu svou. 15 Vysvobodil jsi ramenem lid svůj, syny
Jákobovy a Jozefovy. (Sélah) 16 Viděltyť jsou tě vody,
Bože, viděly tě vody, a zstrašily se; pohnuly se také i
hlubiny. 17 Vydali povodně oblakové, vydala hřmot
nebesa, ano i kameníčko tvé skákalo. 18 Vznělo
hřímání tvé po obloze, blýskání osvěcovalo okršlek
zemský, pohybovala se a třásla země. 19 Skrze moře
byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však
šlepějí tvých nebylo znáti. 20 Vedl jsi jako stádo lid
svůj skrze Mojžíše a Arona.

78 Vyučující, Azafovi. Pozoruj, lide můj, zákona
mého, nakloňte uší svých k slovům úst mých.
2 Otevru v podobenství ústa svá, vypravovati budu
přípovídky starobylé. 3 Co jsme slýchali i poznali, a
co nám otcové naši vypravovali, 4 Nezatajíme toho
před syny jejich, kteříž budoucím potomkům svým
vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc
jeho a divné skutky jeho, kteréž činil. 5 Neboť jest
vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli,
což přikázal otcům našim, aby v známost uvodili
synům svým, 6 Aby to poznal věk potomní, synové,
kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali
dítkám svým, 7 Aby pokládali v Bohu naději svou, a
nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostříhali
přikázaní jeho, 8 Aby nebývali jako otcové jejich,
pokolení zpurné a protivné, národ, kterýž nenapravil
srdce svého, a nebyl věrný Bohu silnému duch jeho.
9 Jako synové Efraim zbrojní, ač uměle z lučiště
stříleli, však v čas boje zpět se obrátili, 10 Nebo
neostříhali smlouvy Boží, a v zákoně jeho zpěčovali
se choditi. 11 Zapomenuli se na činy jeho, a na divné
skutky jeho, kteréž jim ukázal. 12 Před otci jejich činil
divy v zemi Egyptské, na poli Soan. 13 Rozdělil moře,
a převedl je; učinil, aby stály vody jako hromada.
14 Vedl je ve dne v oblace, a každé noci v jasném
ohni. 15 Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z
propastí velikých. 16 Vyvedl potoky z skály, a učinil,
aby vody tekly jako řeky. 17 A však vždy přičíněli
hříchů proti němu, a popouzeli Nejvyššího na poušti.
18 A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce
pokrmu podlé líbosti své. 19 A mluvili proti Bohu,
řkouce: Zdaliž bude moci Bůh silný připraviti stůl na
této poušti? 20 Aj, udeřiltʼ jest v skálu, a tekly vody, a
řeky se rozvodnily. Zdali také bude moci dáti chleba?

Zdali nastrojí masa lidu svému? 21 A protož uslyšav
Hospodin, rozhněval se, a oheň zažžen jest proti
Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele, 22 Proto
že se nedověřili Bohu, a neměli naděje v spasení
jeho, 23 Ačkoli rozkázal oblakům shůry, a průduchy
nebeské otevřel, 24 A dštil na ně mannou ku pokrmu,
a obilé nebeské dával jim. 25 Chléb mocných jedl
člověk, seslal jim pokrmů do sytosti. 26 Obrátil vítr
východní u povětří, a přivedl mocí svou vítr polední.
27 I dštil na ně masem jako prachem, a ptactvem
pernatým jako pískem mořským. 28 Spustil je do
prostřed vojska jejich, a všudy vůkol stanů jejich. 29
I jedli, a nasyceni jsou hojně, a dal jim to, čehož
žádali. 30 Ještě nevyplnili žádosti své, ještě pokrm byl
v ústech jejich, 31 A v tom prchlivost Boží připadla na
ně, a zbil tučné jejich, a přední Izraelské porazil. 32 S
tím se vším vždy ještě hřešili, a nevěřili předivným
skutkům jeho. 33 A protož dopustil na ně, že marně
skonali dny své, a léta svá s chvátáním. 34 Když je
hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu silnému hned
na úsvitě se navraceli, 35 Rozpomínajíce se na to, že
Bůh byl skála jejich, a Bůh silný nejvyšší vykupitel
jejich: 36 (Ačkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy
svými, a jazykem svým lhali jemu. 37 A srdce jejich
nebylo upřímé před ním, aniž se věrně měli v smlouvě
jeho), 38 On jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti
jejich, a nezahladil jich; častokrát odvracel hněv svůj,
a nevzbuzoval vší zuřivosti své. 39 Nebo pamatoval,
že jsou tělo, vítr, kterýž odchází, a nenavracuje se
zase. 40 Kolikrát jsou ho dráždili na poušti, a k bolesti
přivodili na pustinách. 41 Týž i týž navracujíce se,
pokoušeli Boha silného, a svatému Izraelskému cíle
vyměřovali. 42 Nepamatovali na moc jeho, a na ten
den, v kterémž je vysvobodil z ssoužení, 43 Když činil
v Egyptě znamení svá, a zázraky své na poli Soan,
44 Když obrátil v krev řeky a potoky jejich, tak že jich
píti nemohli. 45 Dopustil na ně směsici žížal, aby je
žraly, a žáby, aby je hubily. 46 A dal chroustům úrody
jejich, a úsilí jejich kobylkám. 47 Stloukl krupami réví
jejich, a stromy fíkové jejich ledem. 48 Vydal krupobití
na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí řeřavé.
49 Poslal na ně prchlivost hněvu svého, rozpálení,
zuřivost i ssoužení, dopustiv na ně anděly zlé. 50
Uprostrannil stezku prchlivosti své, neuchoval od
smrti duše jejich, ano i na hovada jejich mor dopustil.
51 A pobil všecko prvorozené v Egyptě, prvotiny síly
v staních Chamových. 52 Ale lid svůj vyvedl jako
ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po poušti. 53
Vodil je v bezpečnosti, tak že nestrašili, nepřátely
pak jejich přikrylo moře, 54 Až je přivedl ku pomezí
svatosti své, na horu tu, kteréž dobyla pravice jeho.
55 Vyhnav před tváří jejich národy, způsobil to, aby jim
na provazec dědictví jejich přišli, a aby přebývala v
staních jejich pokolení Izraelská. 56 Však vždy předce
pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a svědectví
jeho neostříhali. 57 Ale zpět odšedše, převráceně
činili, jako i předkové jejich; uchýlili se jako mylné
lučiště. 58 Nebo popouzeli ho výsostmi svými, a
rytinami svými k horlení přivedli jej. 59 Slyšel Bůh, a
rozhněval se, a u velikou ošklivost vzal Izraele, 60
Tak že opustiv příbytek v Sílo, stánek, kterýž postavil
mezi lidmi, 61 Vydal v zajetí sílu svou, a slávu svou v
ruce nepřítele. 62 Dal pod meč lid svůj, a na dědictví
své se rozhněval. 63 Mládence jeho sežral oheň, a
panny jeho nebyly chváleny. 64 Kněží jejich od meče
padli, a vdovy jejich neplakaly. 65 Potom pak procítil
Pán jako ze sna, jako silný rek, kterýž po víně sobě
vykřikuje. 66 A ranil nepřátely své po zadu, a u věčné
pohanění je vydal. 67 Ačkoli pak pohrdl stánkem
Jozefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil, 68 Však
vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval.
69 A vystavěl sobě, jako hrad vysoký, svatyni svou,
jako zemi, kterouž utvrdil na věky. 70 A vyvolil Davida
služebníka svého, vzav jej od chlévů stáda. 71 Když
chodil za ovcemi březími, zavedl jej, aby pásl Jákoba,
lid jeho, a Izraele, dědictví jeho. 72 Kterýž pásl je v
upřímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou
svých vodil je.

79 Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do dědictví
tvého, poškvrnili chrámu svatosti tvé, obrátili
Jeruzalém v hromady. 2 Dali těla mrtvá služebníků
tvých za pokrm ptákům nebeským, těla svatých tvých
šelmám zemským. 3 Vylili krev jejich jako vodu okolo
Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je pochovával. 4 Vydáni
jsme v pohanění sousedům našim, v posměch a žert
těm, kteříž jsou vůkol nás. 5 Až dokud, ó Hospodine?
Na věky-liž se hněvati budeš, a hořeti bude jako oheň
horlení tvé? 6 Vylí hněv svůj na národy, kteříž tě
neznají, a na království, kteráž jména tvého nevzývají.
7 Neboť jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku
obrátili. 8 Nezpomínejž nám dřevních nepravostí
našich, rychle ať předejdou nás milosrdenství tvá,
neboť jsme velmi znuzeni. 9 Pomoz nám, ó Bože
spasení našeho, pro slávu jména svého; vytrhni nás,
a buď milostiv hříchům našim pro jméno své. 10
Proč mají říkati pohané: Kdež jest Bůh jejich? Budiž
znám mezi pohany, před očima našima, skrze pomstu
krve služebníků svých, kteráž jest vylita. 11 Vstupiž
před oblíčej tvůj lkání vězňů, a podlé velikosti síly
své zanechej ostatků k smrti oddaných. 12 A odplať
sousedům našim sedmernásobně do lůna jejich za

pohanění, kteréž jsou tobě činili, ó Pane. 13 My pak,
lid tvůj a ovce pastvy tvé, slaviti tě budeme na věky;
od národu do pronárodu vypravovati budeme chválu
tvou.

80 Přednímu z kantorů na šošannim, žalm
svědectví, Azafovi. Ó pastýři Izraelský, pozoruj,
kterýž vodíš Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad
cherubíny, ó zastkvějž se. 2 Před Efraimem,
Beniaminem a Manasse vzbuď moc svou, a přispěj k
spasení našemu. 3 Ó Bože, navrať nás, a dejž, ať
nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme. 4 Hospodine
Bože zástupů, dokudž se přísně stavěti budeš k
modlitbám lidu svého? 5 Nakrmil jsi je chlebem pláče,
a dals jim vypiti slz míru velikou. 6 Postavils nás k
sváru sousedům našim, a nepřátelé naši aby sobě
posměch z nás činili. 7 Ó Bože zástupů, navrať nás,
a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme. 8
Ty jsi kmen vinný z Egypta přenesl, vyhnal jsi pohany,
a vsadils jej. 9 Uprázdnil jsi mu, a učinils, aby se
vkořenil, i zemi naplnil. 10 Přikryty jsou hory stínem
jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové. 11 Vypustil
ratolesti své až k moři, a až do řeky rozvody své. 12 I
pročež jsi rozbořil hradbu vinice, tak aby každý, kdož
by tudy šel, trhati z ní mohl? 13 Vepř divoký zryl ji, a
zvěř polní spásla ji. 14 Ó Bože zástupů, obrať se již,
popatř s nebe, viz a navštěv kmen vinný tento, 15
Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a mladistvé réví,
kteréž jsi zmocnil sobě. 16 Popálenať jest ohněm a
poroubána, od žehrání oblíčeje tvého hyne. 17 Budiž
ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem člověka,
kteréhož jsi zmocnil sobě, 18 A neodstoupímeť od
tebe; zachovej nás při životu, ať jméno tvé vzýváme.
19 Hospodine Bože zástupů, navratiž nás zase, a dej,
ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme.

81 Přednímu z kantorů na gittit, Azafovi. Plésejte
Bohu, síle naší, prokřikujte Bohu Jákobovu. 2
Vezměte žaltář, přidejte buben, harfu libou a loutnu.
3 Trubte trubou na novměsíce, v uložený čas, v den
slavnosti naší. 4 Nebo toť jest ustavení v Izraeli, řád
Boha Jákobova. 5 Na svědectví v Jozefovi vyzdvihl
jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské, kdež jsme
jazyk neznámý slýchati musili. 6 Osvobodil jsem, dí
Bůh, od břemene rameno jeho, a ruce jeho nádob
zednických zproštěny byly. 7 V ssoužení tom, když jsi
volal, vytrhl jsem tě, vyslyšel jsem tě z skrýše hromu,
zkušoval jsem tě při vodách sváru. (Sélah) 8 Řekltť
jsem: Slyš, lide můj, a osvědčím se tobě, ó Izraeli,
budeš-li mne poslouchati, 9 A nebude-li mezi vámi
Boha jiného, a nebudeš-li se klaněti bohu cizímu. 10
Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl
z země Egyptské, otevři jen ústa svá, a naplnímť
je. 11 Ale neuposlechl lid můj hlasu mého, a Izrael
nepřestal na mně, 12 A protož pustil jsem je v žádost
srdce jejich, i chodili po radách svých. 13 Ó byť mne
byl lid můj poslouchal, a Izrael po cestách mých
chodil, 14 Tudíž bych já byl nepřátely jejich snížil, a
na protivníky jejich obrátil ruku svou. 15 A ti, kteříž v
nenávisti mají Hospodina, úlisně by se jim poddávati
musili, i byl by čas jejich až na věky. 16 A krmil bych
je byl jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.

82 Žalm Azafův. Bůh stojí v shromáždění Božím,
u prostřed bohů soud čině, a dí: 2 Dokudž
souditi budete nespravedlivě, a osoby nešlechetných
přijímati? (Sélah) 3 Zastávejte bídného a sirotka,
utištěného a chudého spravedliva vyhlašujte. 4
Vytrhněte bídného a nuzného, z ruky nešlechetných
vytrhněte ho. 5 Ale nevědí nic, nerozumějí nic; ve
tmách ustavně chodí, až se proto všickni základové
země pohybují. 6 Řekltť jsem já byl: Bohové jste, a
synové Nejvyššího vy všickni; 7 A však jako i jiní lidé
zemřete, a jako jeden z knížat padnete. 8 Povstaniž,
ó Bože, suď zemi; nebo ty dědičně vládneš všemi
národy.

83 Píseň a žalm Azafův. Bože, neodmlčujž se,
nečiň se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože
silný. 2 Nebo aj, nepřátelé tvoji se bouří, a ti, kteříž
tě v nenávisti mají, pozdvihují hlavy. 3 Chytře tajné
rady proti lidu tvému skládají, a radí se proti těm,
kteréž ty skrýváš, 4 Říkajíce: Podťe, a vyhladme je,
ať nejsou národem, tak aby ani zpomínáno nebylo
více jména Izraelova. 5 Jednomyslněť se na tom
spolu snesli, i smlouvou se proti tobě zavázali, 6
Stánkové Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští,
7 Gebálští a Ammonitští, a Amalechitští, Filistinští s
obyvateli Tyrskými. 8 Ano i Assyrští spojili se s nimi,
jsouce na ruku synům Lotovým. (Sélah) 9 Učiniž
jim jako Madianským, jako Zizarovi, a jako Jabínovi
při potoku Císon, 10 Kteříž jsou do konce vyhlazeni
v Endor, a učiněni hnůj země. 11 Nalož s nimi a s
vůdci jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s
Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich.
12 Neboť jsou řekli: Uvažme se dědičně v příbytky
Boží. 13 Můj Bože, učiň to, ať jsou jako chumelice, a
jako stéblo před větrem. 14 Jakož oheň spaluje les, a
jako plamen zapaluje hory, 15 Tak ty je vichřicí svou
stihej, a bouří svou ohrom je. 16 Naplň tváře jejich
zahanbením, tak aby hledali jména tvého, Hospodine.
17 Nechať se hanbí a děsí na věčné časy, a ať potupu
nesou a zahynou. 18 A tak ať poznají, že ty, kterýž
sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vší zemí.

84 Přednímu z kantorů na gittit, synů Chóre, žalm. Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine
zástupů! **2** Žádostiva jest a velice touží duše má po
síňcích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé pléše k
Bohu živému. **3** Ano i ten vrabec nalezl sobě místo a
vlaštovice hnízdo, v němž by schránila mladé své, při
oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože
můj. **4** Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, tiť
tebe na věky chváliti budou. (Sélah) **5** Blahoslavený
člověk, jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou
stezky kroků jejich, **6** Ti, kteříž jdouce přes údolí
moruší, za studnici jej sobě pokládají, na něž i déšť
požehnání přichází. **7** Berou se houf za houfem,
a ukazují se před Bohem na Sionu. **8** Hospodine
Bože zástupů, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože
Jákobův. (Sélah) **9** Pavézo naše, popatř, ó Bože, a
viz tvář pomazaného svého. **10** Nebo lepší jest den v
síňcích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději
u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati
v stáncích bezbožníků. **11** Nebo Hospodin Bůh jest
slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin,
aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.
12 Hospodine zástupů, blahoslavený člověk, kterýž
naději skládá v tobě.

85 Přednímu z kantorů, synů Chóre, žalm. Laskavěs
se, Hospodine, někdy ukazoval k zemi své,
přivedls zase z vězení Jákoba. **2** Odpustil jsi nepravost
lidu svého, přikryls všeliký hřích jejich. (Sélah) **3**
Zdržels všecken hněv svůj, odvrátils od zůřivosti
prchlivost svou. **4** Navratiž se zase k nám, ó Bože
spasení našeho, a učiň přítrž hněvu svému proti
nám. **5** Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás? A
protáhneš zůřivost svou od národu do pronárodu? **6**
Zdaliž ty obrátě se, neobživíš nás, tak aby se lid tvůj
veselil v tobě? **7** Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství
své, a spasení své dej nám. **8** Ale poslechnu, co říká
Bůh ten silný, Hospodin. Jistě žeť mluví pokoj k lidu
svému, a k svatým svým, než aby se nenavracovali
zase k bláznovství. **9** Zajisté žeť jest blízké těm, kteříž
se ho bojí, spasení jeho, a přebývati bude sláva v
zemi naší. **10** Milosrdenství a víra potkají se spolu,
spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení. **11** Víra z
země pučiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati.
12 Dáť také Hospodin i časné dobré, tak že země
naše vydá úrody své. **13** Způsobí to, aby spravedlnost
před ním šla, když obrátí k cestě nohy své.

86 Modlitba Davidova. Nakloň, Hospodine, ucha
svého, a vyslyš mne, neboť jsem chudý a nuzný.
2 Ostříhejž duše mé, neboť jsem ten, jehož miluješ;
zachovej služebníka svého, ty Bože můj, v tobě naději
majícího. **3** Smiluj se nade mnou, Hospodine, k tobě
zajisté každého dne volám. **4** Potěš duše služebníka
svého, neboť k tobě, ó Pane, duše své pozdvihuji.
5 Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a hojný v
milosrdenství ke všechněm, kteříž tě vzývají. **6** Slyš,
Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí
mých. **7** V den ssoužení svého vzývám tě, nebo mne
vyslýcháš. **8** Neníť žádného tobě podobného mezi
bohy, ó Pane, a není takových skutků, jako jsou tvoji.
9 Všickni národové, kteréž jsi učinil, přicházejíce,
skláněti se budou před tebou, Pane, a ctíti jméno tvé.
10 Nebo jsi ty veliký, a činíš divné věci, ty jsi Bůh sám.
11 Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v
pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého.
12 I budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého
srdce svého a ctíti jméno tvé na věky, **13** Poněvadž
milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhls
duši mou z jámy nejhlubší. **(Sheol h7585)** **14** Ó Bože,
povstaliť jsou pyšní proti mně, a rota násilníků hledají
bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují. **15** Ale
ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a
hojný v milosrdenství, i pravdomluvný, **16** Vzhlédniž
na mne, a smiluj se nade mnou, obdař silou svou
služebníka svého, a zachovávej syna děvky své. **17**
Prokaž ke mně znamení dobrotivosti, tak aby vidouce
to ti, kteříž mne nenávidí, zahanbeni byli, že jsi ty mi,
Hospodine, spomohl, a mne potěšil.

87 Synům Chóre, žalm a píseň. Základ svůj na
horách svatých. **2** Milujeť Hospodin, totiž brány
Sionské, nade všecky příbytky Jákobovy. **3** Přeslavnéť
jsou to věci, kteréž se o tobě hlásají, ó město Boží.
(Sélah) **4** Připomínati budu Egypt a Babylon před
svými známými, ano i Filistinské a Tyrské i Mouřeníny,
že se tu každý z nich narodil. **5** An i o Sionu praveno
bude: Ten i onen jest rodem z něho, sám pak Nejvyšší
utvrdí jej. **6** Sečtetť Hospodin při popisu národy, a dí,
že tento se tu narodil. (Sélah) **7** Tou příčinou zpívají s
plésáním o tobě všecky moci života mého.

88 Píseň a žalm synů Chóre, přednímu zpěváku
na machalat k zpívání, vyučující, složený od
Hémana Ezrachitského. Hospodine, Bože spasení
mého, ve dne i v noci k tobě volám. **2** Vstupiž před
oblíčej tvůj modlitba má, nakloň ucha svého k volání
mému. **3** Neboť jest naplněna trápeními duše má,
a život můj až k hrobu se přiblížil. **(Sheol h7585)** **4**
Počten jsem mezi ty, kteříž se dostávají do jámy;
připodobněn jsem člověku beze vší síly. **5** Mezi mrtvé
jsem odložen, jako zmordovaní ležící v hrobě, na něž
nezpomínáš více, kteříž od ruky tvé vyhlazeni jsou. **6**
Spustils mne do jámy nejzpodnější, do nejtemnějšího

a nejhlubšího místa. 7 Dolehla na mne prchlivost tvá,
a vším vlnobitím svým přikvačil jsi mne. (Sélah) 8
Daleko jsi vzdálil mé známé ode mne, jimž jsi mne
velice zošklivil, a tak jsem sevřín, že mi nelze nijakž
vyjíti. 9 Zrak můj hyne trápením; na každý den vzývám
tě, Hospodine, ruce své před tebou rozprostíraje.
10 Zdali před mrtvými učiníš zázrak? Aneb vstanou-
liž mrtví, aby tě oslavovali? (Sélah) 11 I zdali bude
ohlašováno v hrobě milosrdenství tvé, a pravda tvá
v zahynutí? 12 Zdaliž v známost přichází ve tmách
div tvůj, a spravedlnost tvá v zemi zapomenutí? 13
Já pak, Hospodine, k tobě volám, a každého jitra
předchází tě modlitba má. 14 Pročež, ó Hospodine,
zamítáš mne, a tvář svou skrýváš přede mnou?
15 Ztrápený jsem, jako hned maje umříti od násilí;
snáším hrůzy tvé, a děsím se. 16 Hněv tvůj přísný
na mne se obořil, a hrůzy tvé krutě sevřely mne. 17
Obkličují mne jako voda, na každý den obstupují mne
hromadně. 18 Vzdálil jsi ode mne přítele a tovaryše,
a známým svým jsem ve tmě.

89 Vyučující, složený od Etana Ezrachitského. O
milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati
budu, od národu do pronárodu zvěstovati budu
pravdu tvou ústy svými. 2 Nebo jsem řekl: Na věky
milosrdenství vzdělávati se bude, na nebi utvrdíš
pravdu svou, o nížs řekl: 3 Učinil jsem smlouvu s
vyvoleným svým, přisáhl jsem Davidovi služebníku
svému, 4 Že až na věky utvrdím símě tvé, a vzdělám
od národu do národu trůn tvůj. (Sélah) 5 Protož
oslavují nebesa div tvůj, Hospodine, i pravdu tvou v
shromáždění svatých. 6 Nebo kdo na nebi přirovnán
býti může Hospodinu? Kdo jest podobný Hospodinu
mezi syny silných? 7 Bůh i v shromáždění svatých
strašlivý jest náramně, a hrozný nade všecky vůkol
něho. 8 Hospodine Bože zástupů, kdo jest jako ty,
silný Hospodin? Nebo pravda tvá tobě přístojí všudy
vůkol. 9 Ty panuješ nad dutím moře; když se zdvihají
vlny jeho, ty je skrocuješ. 10 Ty jsi jako raněného
potřel Egypt, a silným ramenem svým rozptýlil jsi
nepřátely své. 11 Tvát' jsou nebesa, tvá také i země,
okršlek i plnost jeho ty jsi založil. 12 Půlnoční i polední
strana, kteréž jsi ty stvořil, i Tábor a Hermon o tvém
jménu zpívají. 13 Tvé rámě jest přemocné, silná
ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá. 14 Spravedlnost
a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a
pravda předcházejí tvář tvou. 15 Blahoslavený lid,
kterýž zná zvuk tvůj; tit', Hospodine, v světle oblíčeje
tvého choditi budou. 16 Ve jménu tvém plésati budou
každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší se. 17
Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení
přijde roh náš. 18 Nebo štít náš jest Hospodinův,
a svatého Izraelského král náš. 19 Tehdy mluvě u
vidění k svatému svému, řekl jsi: Složil jsem pomoc
v reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu. 20
Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým
svatým pomazal jsem ho. 21 A protož budet' s ním
stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho
budu. 22 Nebudet' ho moci nuziti nepřítel, ani člověk
nešlechetný trápiti. 23 Nebo potru před tváří jeho
protivníky jeho, a ty, kteříž ho nenávidí, porazím. 24
Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a
ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho. 25 A vložím
na moře ruku jeho, a na řeky pravici jeho. 26 On
volaje ke mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a
skála spasení mého. 27 Já také za prvorozeného
vystavím jej, a za vyššího králů zemských. 28 Na
věky zachovám jemu milosrdenství své, a smlouva
s ním stálá bude. 29 Učiním i to, aby na věky
trvalo símě jeho, a trůn jeho jako dnové nebes. 30
Jestliže by pak synové jeho opustili zákon můj, a v
soudech mých nechodili, 31 Jestliže by ustanovení
mých poškvrnili, a přikázaní mých neostříhali: 32
Tedy navštívím metlou přestoupení jejich, a trestáním
nepravost jejich, 33 Ale milosrdenství svého neodejmu
od něho, aniž klamati budu proti pravdě své. 34
Nepoškvrnímt' smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst
mých, nezměním. 35 Jednou jsem přisáhl skrze
svatost svou, nesklamámt' Davidovi, 36 Že símě jeho
na věky bude, a trůn jeho jako slunce přede mnou, 37
Jako měsíc utvrzeno bude na věky, a jako svědkové
na obloze hodnověrní. 38 Ale ty jsi jej zavrhl a potupil,
rozhněvals se na pomazaného svého. 39 Zavrhl jsi
smlouvu s služebníkem svým, povrhls korunu jeho
na zem. 40 Roztrhal jsi všecky ohrady jeho, a bašty
jeho jsi rozválel. 41 Derou jej všickni, kteříž tudy jdou;
jest ku posměchu i sousedům svým. 42 Vyvýšil jsi
pravici protivníků jeho, obveselils všecky nepřátely
jeho. 43 Ztupils i ostří meče jeho, aniž jsi dal jemu,
aby ostáti mohl v boji. 44 Učinils přítrž okrase jeho, a
trůn jeho svrhl jsi na zem. 45 Ukrátil jsi dnů mladosti
jeho, a hanbous jej přiodíl. (Sélah) 46 Až dokud,
Hospodine? Na věky-liž se skrývati budeš? Tak-liž
hořeti bude jako oheň prchlivost tvá? 47 Rozpomeniž
se na mne, jak kratičký jest věk můj. Zdaliž jsi pak
nadarmo stvořil všecky syny lidské? 48 Kdo z lidí
může tak živ býti, aby neokusil smrti? Kdo vytrhne
život svůj z hrobu? (Sélah) **(Sheol h7585)** 49 Kdež
jsou milosrdenství tvá první, ó Pane? Přísahut' jsi
učinil Davidovi, v pravdě své. 50 Pamatuj, Pane, na
útržky činěné služebníkům tvým, a jak jsem já nosil v
lůně svém potupu ode všech nejmocnějších národů,

51 Jak jsou utrhali nepřátelé tvoji, Hospodine, jak
jsou utrhali šlepějím pomazaného tvého. 52 Budiž
pochválen Hospodin na věky, Amen i Amen.

90 Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi
býval příbytek náš od národu do pronárodu. 2
Prvé, než hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi,
a okršlek světa, ano hned od věků a až na věky, ty
jsi Bůh silný. 3 Ty přivodíš člověka na to, aby setřín
byl, říkaje: Navraťtež se zase, synové lidští. 4 Nebo
by tisíc let přetrval, jest to před očima tvýma jako
den včerejší, a bdění noční. 5 Povodní zachvacuješ
je; jsou sen, a jako bylina hned v jitře pomíjející. 6
Toho jitra, kteréhož vykvetne, mění se, u večer pak
jsuc podťata, usychá. 7 Ale my hyneme od hněvu
tvého, a prchlivostí tvou jsme zděšeni. 8 Nebo jsi
položil nepravosti naše před sebe, a tajnosti naše
na světlo oblíčeje svého. 9 Pročež všickni dnové
naši v náhle přebíhají pro tvé rozhněvání; k skončení
let svých docházíme jako řeč. 10 Všech dnů let
našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího
přirození, osmdesát let, a i to, což nejzdárnějšího
v nich, jest práce a bída, a když to pomine, tožť
ihned rychle zaletíme. 11 Ale kdo jest, ješto by znal
přísnost hněvu tvého, a ostýchal se zuřivosti tvé?
12 Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili
moudrost v srdce. 13 Navrať se zase, Hospodine, až
dokud prodléváš? Mějž lítost nad služebníky svými.
14 Nasyť nás hned v jitře svým milosrdenstvím, tak
abychom prozpěvovati, a veseliti se mohli po všecky
dny naše. 15 Obveseliž nás podlé dnů, v nichž jsi nás
ssužoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého. 16 Budiž
zřejmé při služebnících tvých dílo tvé, a okrasa tvá
při synech jejich. 17 Budiž nám přítomná i ochotnost
Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvrď
mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď.

91 Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v
stínu Všemohoucího odpočívati bude. 2 Dím
Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž
naději skládati budu. 3 Ont' zajisté vysvobodí tě z
osídla lovce, a od nejjedovatějšího nakažení morního.
4 Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen
budeš; místo štítu a pavézy budeš míti pravdu jeho. 5
Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající
ve dne. 6 Ani nakažení morního, vlekoucího se v
mrákotě, ani povětří morního, v polední čas hubícího.
7 Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po
pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží. 8 Očima toliko
svýma to spatříš, a odplatě bezbožných se podíváš.
9 Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest,
a Nejvyššího za svůj příbytek položil, 10 Nepřihodí
se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku
tvému. 11 Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby
tě ostříhali na všech cestách tvých. 12 Na rukou
ponesou tě, abys neurazil o kámen nohy své. 13 Po
lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lvíče i draka.
14 Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím
jej, a vyvýším; nebo poznal jméno mé. 15 Vzývati
mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení,
vytrhnu a oslavím jej. 16 Dlouhostí dnů jej nasytím, a
ukáži jemu spasení své.

92 Žalm a píseň, ke dni sobotnímu. Dobré
jest oslavovati Hospodina, a žalmy zpívati
jménu tvému, ó Nejvyšší, 2 Zvěstovati každé jitro
milosrdenství tvé, a pravdu tvou každé noci, 3 Při
nástroji o desíti strunách, při loutně, a při harfě s
písničkou. 4 Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine,
skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu.
5 Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi
hluboká jsou myšlení tvá. 6 Člověk hovadný nezná
toho, aniž blázen rozumí tomu, 7 Že vyrostají bezbožní
jako bylina, a kvetou všickni činitelé nepravosti, aby
vyhlazeni byli na věky. 8 Ty pak, ó Nejvyšší, že na věky
jsi Hospodin. 9 Nebo aj, nepřátelé tvoji, Hospodine,
nebo aj, nepřátelé tvoji zahynou; rozptýleni budou
všickni činitelé nepravosti. 10 Můj pak roh vyzdvihneš
jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým. 11 I
podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o těch
nešlechetnících, jenž proti mně povstávají, ušima
svýma uslyším. 12 Spravedlivý jako palma kvésti
bude, a jako cedr na Libánu rozloží se. 13 Štípení v
domě Hospodinově v síňcích Boha našeho kvésti
budou. 14 Ještě i v šedinách ovoce ponesou, spanilí
a zelení budou, 15 Aby to zvěstováno bylo, že přímý
jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné při
něm není.

93 Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl, oblékl
se Hospodin v sílu, a přepásal se; také okršlek
země upevnil, aby se nepohnul. 2 Utvrzenť jest trůn
tvůj přede všemi časy, od věčnosti ty jsi. 3 Pozdvihují
se řeky, ó Hospodine, pozdvihují řeky zvuku svého,
pozdvihují řeky vlnobití svých. 4 Nad zvuk mnohých
vod, nad sílu vln mořských mnohem silnější jest na
výsostech Hospodin. 5 Svědectví tvá jsou velmi jistá,
domu tvému ušlechtilá svatost, Hospodine, až na
věky.

94 Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst,
zastkvěj se. 2 Zdvihni se, ó soudce vší země, a
dej odplatu pyšným. 3 Až dokud bezbožní, Hospodine,
až dokud bezbožní budou plésati, 4 Žváti a hrdě

mluviti, honosíce se, všickni činitelé nepravosti? 5
Lid tvůj, Hospodine, potírati a dědictví tvé bědovati?
6 Vdovy a příchozí mordovati, a sirotky hubiti, 7
Říkajíce: Nehledíť na to Hospodin, aniž tomu rozumí
Bůh Jákobův? 8 Rozumějte, ó vy hovadní v lidu,
a vy blázni, kdy srozumíte? 9 Zdali ten, jenž učinil
ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali nespatří? 10
Zdali ten, jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž
učí lidi umění? 11 Hospodinť zná myšlení lidská, že
jsou pouhá marnost. 12 Blahoslavený jest ten muž,
kteréhož ty cvičíš, Hospodine, a z zákona svého
jej vyučuješ. 13 Abys mu způsobil pokoj před časy
zlými, až by za tím vykopána byla bezbožníku jáma.
14 Neboť neopustí Hospodin lidu svého, a dědictví
svého nezanechá, 15 Ale až k spravedlnosti navrátí
se soud, a za ním všickni upřímého srdce. 16 Kdož
by se byl o mne zasadil proti zlostníkům? Kdo by se
byl za mne postavil proti těm, jenž páší nepravost?
17 Kdyby mi Hospodin nebyl ku pomoci, tudíž by se
byla octla duše má v mlčení. 18 Již jsem byl řekl:
Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine,
zdrželo mne. 19 Ve množství přemyšlování mých u
vnitřnosti mé, tvá potěšování obveselovala duši mou.
20 Zdaliž se k tobě přitovaryší stolice převráceností
těch, jenž vynášejí nátisk mimo spravedlnost, 21
Jenž se shlukují proti duši spravedlivého, a krev
nevinnou odsuzují? 22 Ale Hospodin jest mým hradem
vysokým, a Bůh můj skalou útočiště mého. 23 Ontť
obrátí na ně nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je,
zahladí je Hospodin Bůh náš.

95 Podte, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále
spasení našeho. 2 Předejděme oblíčej jeho
s díkčiněním, žalmy prozpěvujme jemu. 3 Nebo
Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všecky
bohy, 4 V jehož rukou základové země, a vrchové
hor jeho jsou. 5 Jehož jest i moře, nebo on je
učinil, i země, kterouž ruce jeho sformovaly. 6 Podte,
sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před
Hospodinem stvořitelem naším. 7 Ontť jest zajisté
Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou
jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho, 8 Nezatvrzujte srdce
svého, jako při popuzení, a v den pokušení na poušti,
9 Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusilit jsou
mne, a viděli skutky mé. 10 Za čtyřidceti let měl jsem
nesnáz s národem tím, a řekl jsem: Lid tento bloudí
srdcem, a nepoznali cest mých. 11 Jimž jsem přisáhl
v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.

96 Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej
Hospodinu všecka země. 2 Zpívejte Hospodinu,
dobrořečte jménu jeho, zvěstujte den po dni spasení
jeho. 3 Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi
lidmi divy jeho. 4 Nebo veliký Hospodin, a vší chvály
hodný, i hrozný jest nade všecky bohy. 5 Všickni
zajisté bohové národů jsou modly, ale Hospodin
nebesa učinil. 6 Sláva a důstojnost před ním, síla i
okrasa v svatyni jeho. 7 Vzdejte Hospodinu čeledi
národů, vzdejte Hospodinu čest i moc. 8 Vzdejte
Hospodinu čest jména jeho, přineste dary, a vejděte
do síňcí jeho. 9 Sklánějte se Hospodinu v okrase
svatosti, boj se oblíčeje jeho všecka země. 10 Rcete
mezi pohany: Hospodin kraluje, a že i okršlek zemský
upevněn bude, tak aby se nepohnul, a že souditi
bude lidi spravedlivě. 11 Rozveseltež se nebesa, a
plésej země, zvuč moře, i což v něm jest. 12 Plésej
pole a vše, což na něm, tehdáž ať prozpěvuje všecko
dříví lesní, 13 Před tváří Hospodina; neboť se béře,
béře se zajisté, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek
světa v spravedlnosti, a národy v pravdě své.

97 Hospodin kraluje, plésej země, a vesel se
ostrovů všecko množství. 2 Oblak a mrákota
jest vůkol něho, spravedlnost a soud základ trůnu
jeho. 3 Oheň předchází jej, a zapaluje vůkol nepřátely
jeho. 4 Zasvěcujíť se po okršlku světa blýskání jeho;
to viduc země, děsí se. 5 Hory jako vosk rozplývají se
před oblíčejem Hospodina, před oblíčejem Panovníka
vší země. 6 Nebesa vypravují o jeho spravedlnosti,
a slávu jeho spatřují všickni národové. 7 Zastydte
se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte
modlami; sklánějte se před ním všickni bohové. 8 To
uslyše Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z
příčiny soudů tvých, Hospodine. 9 Nebo ty, Hospodine,
jsi nejvyšší na vší zemi, a velice jsi vyvýšený nade
všecky bohy. 10 Vy, kteříž milujete Hospodina, mějte
v nenávisti to, což zlého jest; ontť ostříhá duší svatých
svých, a z ruky bezbožníků je vytrhuje. 11 Světlo vsáto
jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou upřímého
srdce. 12 Veselte se, spravedliví v Hospodinu, a
oslavujte památku svatosti jeho.

98 Žalm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť
jest divné věci učinil; spomohla mu pravice
jeho, a rámě svatosti jeho. 2 V známost uvedl
Hospodin spasení své, před očima národů zjevil
spravedlnost svou. 3 Rozpomenul se na milosrdenství
své, a na pravdu svou k domu Izraelskému; všecky
končiny země vidí spasení Boha našeho. 4 Prokřikuj
Hospodinu všecka země; zvuk vydejte, prozpěvujte, a
žalmy zpívejte. 5 Žalmy zpívejte Hospodinu na citaře,
k citaře i hlasem přizpěvujte. 6 Trubami a zvučnými
pozouny hlas vydejte před králem Hospodinem. 7
Zvuč moře i to, což v něm jest, okršlek světa i ti,

kteříž na něm bydlí. 8 Řeky rukama plésejte, spolu
i hory prozpěvujte, 9 Před Hospodinem; neboť se
béře, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v
spravedlnosti, a národy v pravosti.

99 Hospodin kraluje, užasněte se národové; sedí
nad cherubíny, pohniž se země. 2 Hospodin
na Sionu veliký, a vyvýšený jest nade všecky lidi.
3 Oslavujte jméno tvé veliké a hrozné, nebo svaté
jest. 4 Moc zajisté králova miluje soud; ty jsi ustanovil
práva, soud a spravedlnost v Jákobovi ty konáš. 5
Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se u
podnoží noh jeho, svatýť jest. 6 Mojžíš a Aron mezi
kněžími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno jeho;
volávali k Hospodinu, a on je vyslýchal. 7 V sloupu
oblakovém mluvíval k nim; kteřížto když ostříhali
svědectví jeho, i ustanovení jim vydal. 8 Hospodine
Bože náš, tys je vyslýchal, Bože, bývals jim milostiv,
i když jsi je trestal pro výstupky jejich. 9 Vyvyšujte
Hospodina Boha našeho, a sklánějte se na hoře
svaté jeho; neboť jest svatý Hospodin Bůh náš.

100 Žalm k díků činění. Prokřikuj Hospodinu
všecka země. 2 Služte Hospodinu s veselím,
předstupte před oblíčej jeho s prozpěvováním. 3
Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, a ne my
sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho.
4 Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho
s chvalami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho.
5 Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství
jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.

101 Žalm Davidův. O milosrdenství a soudu zpívati
budu, tobě, ó Hospodine, žalmy budu zpívati.
2 Opatrně se míti budu na cestě přímé, až přijdeš ke
mně; choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého
i v domě svém. 3 Nepředstavímť sobě před oči věci
nešlechetné; skutek uchylujících se v nenávisti mám,
nepřichytítť se mne. 4 Srdce převrácené odstoupí ode
mne, zlého nebudu oblibovati. 5 Škodícího jazykem
bližnímu svému tajně, tohoť vytnu; očí vysokých a
mysli naduté nikoli nebudu moci trpěti. 6 Oči mé na
pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí
po cestě upřímé, tentť mi sloužiti bude. 7 Nebude
bydliti v domě mém činící lest, a mluvící lež nebude
míti místa u mne. 8 Každého jitra pléniti budu všecky
nešlechetné z země, abych tak vyplénil z města
Hospodinova všecky, kdož páší nepravost.

102 Modlitba chudého, když sevřín jsa, před
Hospodinem vylévá žádosti své. Hospodine,
slyš modlitbu mou, a volání mé přijdiž k tobě. 2
Neskrývej tváři své přede mnou, v den ssoužení mého
nakloň ke mně ucha svého; když k tobě volám, rychle
vyslyš mne. 3 Nebo mizejí jako dým dnové moji, a
kosti mé jako ohniště vypáleny jsou. 4 Poraženo jest
jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba
svého jísti zapomenul. 5 Od hlasu lkání mého přilnuly
kosti mé k kůži mé. 6 Podobný jsem učiněn pelikánu
na poušti, jsem jako výr na pustinách. 7 Bdím, a jsem
jako vrabec osamělý na střeše. 8 Každý den utrhají
mi nepřátelé moji, a posměvači moji proklínají mnou.
9 Nebo jídám popel jako chléb, a k nápoji svému slz
přiměšuji, 10 Pro rozhněvání tvé a zažžený hněv tvůj;
nebo zdvihna mne, hodils mnou. 11 Dnové moji jsou
jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl jsem. 12
Ale ty, Hospodine, na věky zůstáváš, a památka tvá
od národu až do pronárodu. 13 Ty povstana, smiluješ
se nad Sionem, nebo čas jest učiniti milost jemu, a
čas uložený přišel. 14 Nebo líbost mají služebníci
tvoji v kamení jeho, a nad prachem jeho slitují se, 15
Aby se báli pohané jména Hospodinova, a všickni
králové země slávy tvé, 16 Když by Hospodin vzdělal
Sion, a ukázal se v slávě své, 17 Když by popatřil
k modlitbě poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou
jejich. 18 Budeť to zapsáno pro budoucí potomky, a
lid, kterýž má stvořen býti, chváliti bude Hospodina,
19 Že shlédl s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe
na zemi že popatřil, 20 Aby vyslyšel vzdychání vězňů,
a rozvázal ty, kteříž již k smrti oddání byli, 21 Aby
vypravovali na Sionu jméno Hospodinovo, a chválu
jeho v Jeruzalémě, 22 Když se spolu shromáždí
národové a království, aby sloužili Hospodinu. 23
Ztrápilť jest na cestě sílu mou, ukrátil dnů mých, 24
Až jsem řekl: Můj Bože, neberť mne u prostřed dnů
mých; od národu zajisté až do pronárodu jsou léta
tvá, 25 I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých,
nebesa. 26 Onať pominou, ty pak zůstáváš; všecky
ty věci jako roucho zvetšejí, jako oděv změníš je,
a změněny budou. 27 Ty pak jsi tentýž, a léta tvá
nikdy nepřestanou. 28 Synové služebníků tvých bydliti
budou, a símě jejich zmocní se před tebou.

103 Davidův. Dobrořeč duše má Hospodinu, a
všecky vnitřnosti mé jménu svatému jeho.
2 Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej
se na všecka dobrodiní jeho, 3 Kterýž odpouští
tobě všecky nepravosti, kterýž uzdravuje všecky
nemoci tvé, 4 Kterýž vysvobozuje od zahynutí život
tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým
slitováním, 5 Kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa
tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá.
6 Činí, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudy

všechněm utištěným. 7 Známé učinil Mojžíšovi cesty
své, synům Izraelským skutky své. 8 Lítostivý a
milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého
milosrdenství. 9 Nebudeť ustavičně žehrati, ani na
věky hněvu držeti. 10 Ne podlé hříchů našich nakládá
s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám.
11 Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak
jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se
ho bojí. 12 A jak daleko jest východ od západu, tak
daleko vzdálil od nás přestoupení naše. 13 Jakož se
slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin
nad těmi, kteříž se ho bojí. 14 Ontť zajisté zná slepení
naše, v paměti má, že prach jsme. 15 Dnové člověka
jsou jako tráva, a jako květ polní, tak kvete. 16 Jakž
vítr na něj povane, antť ho není, aniž ho již více
pozná místo jeho. 17 Milosrdenství pak Hospodinovo
od věků až na věky nad těmi, kteříž se ho bojí, a
spravedlnost jeho nad syny synů, 18 Kteříž ostříhají
smlouvy jeho, a pamatují na přikázaní jeho, aby je
činili. 19 Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a
kralování jeho nade vším panuje. 20 Dobrořečte
Hospodinu andělé jeho, kteříž jste mocní v síle, a
činíte slovo jeho, poslušní jsouc hlasu slova jeho.
21 Dobrořečte Hospodinu všickni zástupové jeho,
služebníci jeho, kteříž činíte vůli jeho. 22 Dobrořečte
Hospodinu všickni skutkové jeho, na všech místech
panování jeho. Dobrořeč duše má Hospodinu.

104 Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine
Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu
jsi oblékl. 2 Přioděls se světlem jako rouchem,
roztáhls nebesa jako kortýnu. 3 Kterýž sklenul na
vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblaků místo
vozů, a vznáší se na peří větrovém. 4 Kterýž činí
posly své duchy, služebníky své oheň plápolající. 5
Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne
na věky věků. 6 Propastí jako rouchem byl jsi ji
přioděl, i nad horami stály vody. 7 K žehrání tvému
rozběhly se, před hřmotem hromu tvého pospíšily, 8
(Vystoupily hory, snížilo se údolí), na místo, kteréž jsi
jim založil. 9 Meze jsi položil, aby jich nepřestupovaly,
ani se navracovaly k přikrývání země. 10 Kterýž
vypouštíš potoky přes údolé, aby tekli mezi horami,
11 A nápoj dávali všechněm živočichům polním. Tuť
uhašují oslové divocí žízeň svou. 12 Při nich hnízdí
se ptactvo nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj
vydává. 13 Kterýž svlažuješ hory z výsostí svých, aby
ovocem činů tvých sytila se země. 14 Dáváš, aby
rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku, abys
tak vyvodil chléb z země, 15 A víno, jenž obveseluje
srdce člověka. Činí, aby se stkvěla tvář od oleje, ano
i pokrmem zdržuje život lidský. 16 Nasyceno bývá i
dříví Hospodinovo, cedrové Libánští, kteréž štípil. 17
Na nichž se ptáci hnízdí, i čáp příbytek svůj má na
jedlí. 18 Hory vysoké jsou kamsíků, skály útočiště
králíků. 19 Učinil měsíc k jistým časům, a slunce zná
západ svůj. 20 Uvodíš tmu, a bývá noc, v níž vybíhají
všickni živočichové lesní: 21 Lvíčata řvoucí po loupeži,
aby hledali od Boha silného pokrmu svého. 22 Když
slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatech
svých se ukládají. 23 Člověk vychází ku práci své,
a k dílu svému až do večera. 24 Jak mnozí a velicí
jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře
učinil, plná jest země bohatství tvého. 25 V moři pak
velikém a přeširokém, tamť jsou hmyzové nesčíslní, a
živočichové malí i velicí. 26 Tuť bárky přecházejí i
velryb, kteréhož jsi stvořil, aby v něm hrál. 27 Všecko
to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem svým.
28 Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou,
nasyceni bývají dobrými věcmi. 29 Když skrýváš tvář
svou, rmoutí se; když odjímáš ducha jejich, hynou, a
v prach svůj se navracejí. 30 Vysíláš ducha svého,
a zase stvořeni bývají, a obnovuješ tvář země. 31
Budiž sláva Hospodinova na věky, rozveselujž se
Hospodin v skutcích svých. 32 On když pohledí na
zemi, anať se třese; když se dotkne hor, antť se kouří.
33 Zpívati budu Hospodinu, dokudž jsem živ; žalmy
Bohu svému zpívati budu, pokudž mne stává. 34
Libé bude přemyšlování mé o něm, játť rozveselím
se v Hospodinu. 35 Ó by hříšníci vyhynuli z země,
a bezbožných aby již nebylo. Dobrořeč duše má
Hospodinu. Halelujah.

105 Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho,
oznamujte mezi národy skutky jeho. 2 Zpívejte
jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech
divných skutcích jeho. 3 Chlubte se jménem svatým
jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají Hospodina. 4
Hledejte Hospodina a síly jeho, hledejte tváři jeho
ustavičně. 5 Rozpomínejte se na divné skutky jeho,
kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho, 6
Símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi,
vyvolení jeho. 7 Ontť jest Hospodin Bůh náš, na vší
zemi soudové jeho. 8 Pamatuje věčně na smlouvu
svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení,
9 Kteréž upevnil s Abrahamem, a na přísahu svou
učiněnou Izákovi. 10 Nebo ji utvrdil Jákobovi za
ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou, 11 Pravě:
Tobě dám zemi Kananejskou za podíl dědictví vašeho,
12 Ješto jich byl malý počet, malý počet, a ještě v
ní byli pohostinu. 13 Přecházeli zajisté z národu do
národu, a z království k jinému lidu. 14 Nedopustil

žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka:
15 Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům
mým nečiňte nic zlého. 16 Když přivolav hlad na
zemi, všecku hůl chleba polámal, 17 Poslal před nimi
muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl,
totiž Jozefa. 18 Jehož nohy sevřeli pouty, železa
podniknouti musil, 19 Až do toho času, když se
zmínka stala o něm; řeč Hospodinova zkusila ho.
20 Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu
svobodna ho učinil. 21 Ustanovil ho pánem domu
svého, a panovníkem všeho vládařství svého, 22
Aby vládl i knížaty jeho podlé své líbosti, a starce
jeho vyučoval moudrosti. 23 Potom všel Izrael do
Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamově. 24
Kdež rozmnožil Bůh lid svůj náramně, a učinil, aby
silnější byl nad nepřátely své. 25 Změnil mysl těchto,
aby v nenávisti měli lid jeho, a aby ukládali lest o
služebnících jeho. 26 I poslal Mojžíše slouhu svého, a
Arona, kteréhož vyvolil. 27 Kteříž předložili jim slova
znamení jeho a zázraků v zemi Chamově. 28 Poslal
tmu, a zatmělo se, aniž odporná byla slovu jeho. 29
Obrátil vody jejich v krev, a zmořil ryby v nich. 30
Vydala země jejich množství žab, i v pokoleních králů
jejich. 31 Řekl, i přišla směsice žížal, a stěnice na
všecky končiny jejich. 32 Dal místo deště krupobití,
oheň hořící na zemi jejich, 33 Tak že potloukl réví
jejich i fíkoví jejich, a zpřerážel dříví v krajině jejich. 34
Řekl, i přišly kobylky a chroustů nesčíslné množství.
35 I sežrali všelikou bylinu v krajině jejich, a pojedli
úrody země jejich. 36 Nadto pobil všecko prvorozené
v zemi jejich, počátek všeliké síly jejich. 37 Tedy
vyvedl své s stříbrem a zlatem, aniž byl v pokoleních
jejich, ješto by se poklesl. 38 Veselili se Egyptští,
když tito vycházeli; nebo byl připadl na ně strach
Izraelských. 39 Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheň
k osvěcování noci. 40 K žádosti přivedl křepelky,
a chlebem nebeským sytil je. 41 Otevřel skálu, i
tekly vody, a odcházely přes vyprahlá místa jako
řeka. 42 Nebo pamětliv byl na slovo svatosti své, k
Abrahamovi služebníku svému mluvené. 43 Protož
vyvedl lid svůj s radostí, s prozpěvováním vyvolené
své. 44 A dal jim země pohanů, a tak úsilí národů
dědičně obdrželi, 45 Aby zachovávali ustanovení
jeho, a práv jeho ostříhali. Halelujah.

106 Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý
jest, nebo na věky milosrdenství jeho. 2
Kdo může vymluviti nesmírnou moc Hospodinovu,
a vypraviti všecku chválu jeho? 3 Blahoslavení,
kteříž ostříhají soudu, a činí spravedlnost každého
času. 4 Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k
lidu svému, navštěv mne spasením svým, 5 Abych
užíval dobrých věcí s vyvolenými tvými, a veselil se
veselím národu tvého, a chlubil se spolu s dědictvím
tvým. 6 Zhřešili jsme i s otci svými, neprávě jsme
činili, a bezbožnost páchali. 7 Otcové naši v Egyptě
nerozuměli předivným skutkům tvým, aniž pamatovali
na množství milosrdenství tvých, ale odporni byli
při moři, při moři Rudém. 8 A však vysvobodil je
pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou. 9
Nebo přimluvil moři Rudému, a vyschlo; i provedl je
skrze hlubiny, jako po poušti. 10 A tak zachoval je od
ruky toho, jenž jich nenáviděl, a vyprostil je z ruky
nepřítele. 11 V tom přikryly vody ty, kteříž je ssužovali,
nezůstalo ani jednoho z nich. 12 A ačkoli věřili slovům
jeho, a zpívali chválu jeho, 13 Však rychle zapomenuli
na skutky jeho, a nečekali na radu jeho; 14 Ale jati
jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na
pustinách. 15 I dal jim, čehož se jim chtělo, a však
dopustil hubenost na život jejich. 16 Potom, když
horlili proti Mojžíšovi v vojště, a Aronovi, svatému
Hospodinovu, 17 Otevřevši se země, požřela Dátana,
a přikryla zběř Abironovu. 18 A roznícen byl oheň na
rotu jejich, plamen spálil bezbožníky. 19 Udělali i tele
na Orébě, a skláněli se slitině. 20 A změnivše slávu
svou v podobiznu vola, jenž jí trávu, 21 Zapomněli na
Boha silného, spasitele svého, kterýž činil veliké věci
v Egyptě. 22 A předivné v zemi Chamově, přehrozné
při moři Rudém. 23 Pročež řekl, že je vyplénil, kdyby
se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeře
před ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil.
24 Za tím zošklivili sobě zemi žádanou, nevěříce slovu
jeho. 25 A repcíce v staních svých, neposlouchali
hlasu Hospodinova. 26 A protož pozdvihl ruky své
proti nim, aby je rozmetal po poušti, 27 A aby rozptýlil
símě jejich mezi pohany, a rozehnal je do zemí. 28
Spřáhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli oběti
mrch. 29 A tak dráždili Boha skutky svými, až se na
ně obořila rána, 30 Až se postavil Fínes, a pomstu
vykonal, i přetržena jest rána ta. 31 Což jest mu
počteno za spravedlnost od národu do pronárodu,
a až na věky. 32 Opět ho byli popudili při vodách
sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro ně. 33 Nebo k
hořkosti přivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými. 34
K tomu nevyplénili ani národů těch, o kterýchž jim byl
Hospodin poručil, 35 Ale směšujíce se s těmi národy,
naučili se skutkům jejich, 36 A sloužili modlám jejich,
kteréž jim byly osídlem. 37 Obětovali zajisté syny své
a dcery své ďáblům. 38 A vylili krev nevinnou, krev
synů svých a dcer svých, kteréž obětovali trapidlům
Kananejským, tak že poškvrněna jest země těmi
vraždami. 39 I zmazali se skutky svými, a smilnili činy

svými. 40 Protož rozpáliv se v prchlivosti Hospodin na
lid svůj, v ošklivost vzal dědictví své. 41 A vydal je v
ruce pohanů. I panovali nad nimi ti, jenž je v nenávisti
měli, 42 A utiskali je nepřátelé jejich, tak že sníženi
jsou pod ruku jejich. 43 Mnohokrát je vysvobozoval,
oni však popouzeli ho radou svou, pročež potlačeni
jsou pro nepravost svou. 44 A však patřil na úzkost
jejich, a slyšel křik jejich. 45 Nebo se rozpomenul na
smlouvu svou s nimi, a želel toho podlé množství
milosrdenství svých, 46 Tak že naklonil k nim lítostí
všecky, kteříž je u vězení drželi. 47 Zachovej nás,
Hospodine Bože náš, a shromažď nás z těch pohanů,
abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubili se v chvále
tvé. 48 Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků
až na věky. Na to rciž všecken lid: Amen, Halelujah.

107 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo
na věky milosrdenství jeho. 2 Nechť o tom
vypravují ti, kteříž jsou vykoupeni skrze Hospodina,
jak je on vykoupil z ruky těch, kteříž je ssužovali, 3 A
shromáždil je z zemí, od východu a od západu, od
půlnoci i od moře. 4 Bloudili po poušti, po cestách
pustých, města k přebývání nenacházejíce. 5 Hladovití
a žízniví byli, až v nich svadla duše jejich. 6 Když
volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich
vytrhl je, 7 A vedl je po cestě přímé, aby přišli do
města k bydlení. 8 Nechať oslavují před Hospodinem
milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny
lidskými, 9 Poněvadž napájí duši žíznivou, a duši
hladovitou naplňuje dobrými věcmi. 10 Kteříž sedí ve
tmě a v stínu smrti, sevříni jsouce bídou i železy, 11
Protože odporni byli řečem Boha silného, a radou
Nejvyššího pohrdli. 12 Pročež ponížil bídou srdce
jejich, padli, a nebylo pomocníka. 13 Když volají k
Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí je vysvobozuje.
14 Vyvodí je z temností a stínu smrti, a svazky
jejich trhá. 15 Nechať oslavují před Hospodinem
milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny
lidskými, 16 Poněvadž láme brány měděné, a závory
železné posekává. 17 Blázni pro cestu převrácenosti
své, a pro nepravosti své v trápení bývají. 18 Ošklivi
se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti přibližují.
19 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí
jejich je vysvobozuje. 20 Posílá slovo své, a uzdravuje
je, a vysvobozuje je z hrobu. 21 Nechať oslavují
před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky
jeho před syny lidskými, 22 A obětujíce oběti chvály,
ať vypravují skutky jeho s prozpěvováním. 23 Kteří
se plaví po moři na lodech, pracujíce na velikých
vodách, 24 Tiť vídají skutky Hospodinovy, a divy
jeho v hlubokosti. 25 Jakž jen dí, hned se strhne vítr
bouřlivý, a dme vlny mořské. 26 Vznášejí se k nebi,
sstupují do propasti, duše jejich v nebezpečenství
rozplývá se. 27 Motají se a nakloňují jako opilý, a
všecko umění jejich mizí. 28 Když volají k Hospodinu
v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.
29 Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne vlnobití
jejich. 30 I veselí se, že utichlo; a tak přivodí je k břehu
žádostivému. 31 Nechať oslavují před Hospodinem
milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny
lidskými. 32 Nechť ho vyvyšují v shromáždění lidu, a
v radě starců chválí jej. 33 Obrací řeky v poušť, a
prameny vod v suchost, 34 Zemi úrodnou v slatinnou,
pro zlost obyvatelů jejích. 35 Pustiny obrací v jezera,
a zemi vyprahlou v prameny vod. 36 I osazuje na
ní hladovité, aby stavěli města k bydlení. 37 Kteříž
osívají pole, a dělají vinice, a shromažďují sobě
užitek úrody. 38 Takť on jim žehná, že se rozmnožují
velmi, a dobytka jejich neumenšuje. 39 A někdy
pak umenšeni a sníženi bývají ukrutenstvím, bídou
a truchlostí, 40 Když vylévá pohrdání na knížata,
dopouštěje, aby bloudili po poušti bezcestné. 41 Onť
vyzdvihuje nuzného z trápení, a rozmnožuje rodinu
jako stádo. 42 Nechť to spatřují upřímí, a rozveselí
se, ale všeliká nepravost ať zacpá ústa svá. 43 Ale
kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyrozumíval
mnohému milosrdenství Hospodinovu?

108 Píseň a žalm Davidův. Hotovo jest srdce mé,
Bože, zpívati a oslavovati tě budu, také i
sláva má. 2 Probuď se loutno a harfo, když v svitání
povstávám. 3 Slaviti tě budu mezi lidmi, Hospodine, a
tobě žalmy prozpěvovati mezi národy. 4 Nebo nad
nebesa větší jest milosrdenství tvé, a až k nejvyšším
oblakům pravda tvá. 5 Vyvyšiž se nad nebesa, ó
Bože, a nade všecku zemi sláva tvá. 6 Ať jsou
vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž je pravicí svou, a
vyslyš mne. 7 Bůh mluvil skrze svatost svou; veseliti
se budu, že budu děliti Sichem, a údolí Sochot že
rozměřím. 8 Můjť jest Galád, můj i Manasses, a Efraim
síla hlavy mé, Juda učitel můj. 9 Moáb medenice k
umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti
Palestině troubiti budu. 10 Kdo mne uvede do města
hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské
země? 11 Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl,
a nevycházels, ó Bože, s vojsky našimi? 12 Uděliž
nám pomoci proti nepříteli, nebo marná jest pomoc
lidská. 13 V Bohu udatně sobě počínati budeme, a on
pošlapá nepřátely naše.

109 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Ó Bože
chvály mé, nečiň se neslyše. 2 Nebo ústa
nešlechetného a ústa lstivá proti mně se otevřela,

mluvili proti mně jazykem lživým. 3 A slovy jizlivými
osočili mne, válčí proti mně beze vší příčiny. 4
Protivili mi se za mé milování, ješto jsem se za ně
modlíval. 5 Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávistí
za milování mé. 6 Postav nad ním bezbožníka, a
protivník ať mu stojí po pravici. 7 Když před soudem
stane, ať zůstane za nešlechetného, a prosba jeho
budiž jemu k hříchu. 8 Budiž dnů jeho málo, a úřad
jeho vezmi jiný. 9 Buďtež děti jeho sirotci, a žena
jeho vdovou. 10 Buďtež běhouni a tuláci synové
jeho, žebřete, vyhnáni jsouce z poustek svých. 11
Přitáhni k sobě lichevník všecko, cožkoli má, a úsilé
jeho rozchvátejte cizí. 12 Nebudiž, kdo by mu chtěl
milosrdenství prokázati, aniž buď, kdo by se smiloval
nad sirotky jeho. 13 Potomci jeho z kořen vyťati
buďte, v druhém kolenu vyhlazeno buď jméno jejich.
14 Přijdiž na pamět nepravost předků jeho před
Hospodinem, a hřích matky jeho nebud' shlazen. 15
Buďtež před Hospodinem ustavičně, až by vyhladil
z země památku jejich, 16 Proto že nepamatoval,
aby činil milosrdenství, ale protivenství činil člověku
chudému a nuznému a sevřenému bolestí srdce, aby
jej zamordoval. 17 Poněvadž miloval zlořečení, nechať
přijde na něj; neměl líbosti v požehnání, nechať se
vzdálí od něho. 18 A tak budiž oblečen v zlořečenství
jako v svůj oděv, a ať vejde do vnitřností jeho jako
voda, a jako olej do kostí jeho. 19 Budiž jemu to
jako plášť k přiodívání, a jako pás k ustavičnému
opasování. 20 Taková mzda přijdiž mým protivníkům
od Hospodina, a mluvícím zlé věci proti duši mé. 21
Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavě
pro jméno své, nebo dobré jest milosrdenství tvé;
vytrhni mne. 22 Jsemť zajisté chudý a nuzný, a srdce
mé raněno jest u vnitřnostech mých. 23 Jako stín,
když se nachyluje, ucházeti musím; honí se za mnou
jako za kobylkou. 24 Kolena má klesají postem, a
tělo mé vyschlo z tučnosti. 25 Nadto jsem jim za
posměch; když mne uhlédají, potřásají hlavami svými.
26 Spomoz mi, ó Hospodine Bože můj, zachovej mne
podlé milosrdenství svého, 27 Tak aby poznati mohli,
že jest to ruka tvá, a že jsi ty, Hospodine, učinil to. 28
Nechť oni jakkoli zlořečí, ty dobrořeč; kteříž povstali,
nechť se zastydí, aby se veselil služebník tvůj. 29
Buďtež oblečeni protivníci moji v zahanbení, a nechť
se odějí jako pláštěm hanbou svou. 30 Slaviti budu
Hospodina velice ústy svými, a u prostřed mnohých
chváliti jej budu, 31 Proto že stojí po pravici nuznému,
aby ho zachoval od těch, kteříž odsuzují život jeho.

110 Davidův žalm. Řekl Hospodin Pánu mému:
Sed' na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel
tvých za podnože noh tvých. 2 Berlu moci tvé vyšle
Hospodin z Siona, řka: Panuj u prostřed nepřátel
svých. 3 Lid tvůj dobrovolný v den boje tvého v
ozdobě svatosti, z života hned v svitání jako rosa plod
tvůj bude. 4 Přisáhl Hospodin, a nebude želeti toho,
řka: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova.
5 Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého krále. 6
Soud činiti bude mezi národy, porážku hroznou učiní,
potře i hlavu panující nad mnohými krajinami. 7 Z
potoka na cestě píti bude, a protož povýší hlavy.

111 Halelujah. Slaviti budu Hospodina z celého
srdce, v radě přímých i v shromáždění; 2
Veliké skutky Hospodinovy, a patrné všechněm,
kteříž v nich líbost mají; 3 Slavné a překrásné dílo
jeho, a spravedlnost jeho zůstávající na věky. 4
Památku způsobil předivnými skutky svými milostivý
a milosrdný Hospodin. 5 Pokrm dal těm, kteříž se ho
bojí, pamětliv jsa věčně na smlouvu svou. 6 Mocné
skutky své oznámil lidu svému, dav jim dědictví
pohanů. 7 Skutkové rukou jeho pravda a soud, a
nepohnutelní všickni rozkazové jeho. 8 Upevnění na
věčnou věčnost; učiněni jsou v pravdě a v pravosti.
9 Vykoupení poslav lidu svému, přikázal na věky
smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno jeho. 10
Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina; rozumu
výborného nabývají všickni, kteříž činí ty věci; chvála
jeho zůstává na věky.

112 Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí
Hospodina, a v přikázaních jeho má velikou
líbost. 2 Mocné na zemi bude símě jeho, rodina
upřímých požehnání dojde. 3 Zboží a bohatství v
domě jeho, a spravedlnost jeho zůstává na věky.
4 Vzchází ve tmách světlo upřímým, milostivý jest,
milosrdný a spravedlivý. 5 Dobrý člověk slitovává se i
půjčuje, a řídí své věci s soudem. 6 Nebo nepohne
se na věky, v paměti věčné bude spravedlivý. 7 Slyše
zlé noviny, nebojí se; stálé jest srdce jeho, a doufá v
Hospodina. 8 Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzří
pomstu na svých nepřátelích. 9 Rozděluje štědře, a
dává nuzným; spravedlnost jeho zůstává na věky,
roh jeho bude vyvýšen v slávě. 10 Bezbožný vida to,
zlobiti se, zuby svými škřipěti a schnouti bude; žádost
bezbožníků zahyne.

113 Halelujah. Chvalte služebníci Hospodinovi,
chvalte jméno Hospodinovo. 2 Budiž jméno
Hospodinovo požehnáno od tohoto času až na věky.
3 Od východu slunce až do západu jeho chváleno buď
jméno Hospodinovo. 4 Vyvýšenť jest nade všecky
národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho. 5 Kdo jest

rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž vysoko bydlí?
6 Kterýž snižuje se, aby všecko spatřoval, což jest na
nebi i na zemi. 7 Vyzdvihuje z prachu nuzného, a z
hnoje vyvyšuje chudého, 8 Aby jej posadil s knížaty,
s knížaty lidu svého. 9 Kterýž vzdělává neplodnou v
čeled, a matku veselící se z dítek. Halelujah.

114 Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina
Jákobova z národu jazyka cizího, 2 Byl Juda
posvěcením jeho, Izrael panováním jeho. 3 To když
vidělo moře, uteklo, Jordán nazpět se obrátil. 4 Hory
poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata.
5 Coť bylo, ó moře, že jsi utíkalo? Jordáne, že jsi
nazpět se obrátil? 6 Ó hory, že jste poskakovaly jako
skopci, pahrbkové jako jehňata? 7 Pro přítomnost
Panovníka třásla jsem se já země, pro přítomnost
Boha Jákobova, 8 Kterýž obrací i tu skálu v jezero
vod, a škřemen v studnici vod.

115 Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu
svému dej čest, pro milosrdenství své a pro
pravdu svou. 2 Proč mají říkati pohané: Kdež jest
nyní Bůh jejich? 3 Ješto Bůh náš jest na nebi, čině
všecko, což se mu líbí. 4 Modly pak jejich jsou stříbro
a zlato, dílo rukou lidských. 5 Ústa mají, a nemluví,
oči mají, a nevidí. 6 Uši mají, a neslyší, nos mají, a
nečijí. 7 Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí,
aniž volati mohou hrdlem svým. 8 Nechať jsou jim
podobni, kteříž je dělají, a kdožkoli v nich doufají. 9
Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a
štítem takových on jest. 10 Dome Aronův, doufej v
Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest.
11 Kteříž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina,
spomocníkem a štítem takových on jest. 12 Hospodin
rozpomena se na nás, požehná; požehná domu
Izraelovu, požehná i domu Aronovu. 13 Požehná
bojícím se Hospodina, malým, i velikým. 14 Rozmnoží
Hospodin vás, vás i syny vaše. 15 Požehnaní vy od
Hospodina, kterýž učinil nebesa i zemi. 16 Nebesa
jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synům
lidským. 17 Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani
kdo ze všech těch, kteříž sstupují do místa mlčení,
18 Ale my dobrořečiti budeme Hospodinu od tohoto
času až na věky. Halelujah.

116 Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj
a pokorné modlitby mé. 2 Nebo naklonil
ucha svého ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech
svých. 3 Obklíčilyť mne byly bolesti smrti, a úzkosti
hrobu potkaly mne; sevření a truchlost přišla na mne.
(Sheol h7585) 4 I vzýval jsem jméno Hospodinovo,
řka: Prosím, ó Hospodine, vysvobod' duši mou. 5
Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bůh náš lítostivý.
6 Ostříhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a
spomohl mi. 7 Navratiž se, duše má, do odpočinutí
svého, poněvadž Hospodin jest dobrodince tvůj. 8
Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohu
mou od poklesnutí. 9 Ustavičně choditi budu před
Hospodinem v zemi živých. 10 Uvěřil jsem, protož i
mluvil jsem, ačkoli jsem byl velmi ztrápený. 11 Já jsem
byl řekl v pospíchání: Všeliký člověk jest lhář. 12 Čím
se odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní jeho mně
učiněná? 13 Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno
Hospodinovo vzývati budu. 14 Sliby své Hospodinu
splním, teď přede vším lidem jeho. 15 Drahá jest
před očima Hospodinovýma smrt svatých jeho. 16
Ó Hospodine, že jsem služebník tvůj, služebník,
pravím, tvůj, syn děvky tvé, rozvázal jsi svazky mé.
17 Tobě obětovati budu obět díků činění, a jméno
Hospodinovo vzývati budu. 18 Sliby své Hospodinu
splním, teď přede vším lidem jeho, 19 V síňcích
domu Hospodinova, u prostřed tebe, Jeruzaléme.
Halelujah.

117 Chvalte Hospodina všickni národové, velebtež
ho všickni lidé. 2 Neboť jest rozšířeno nad
námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na
věky. Halelujah.

118 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo
na věky trvá milosrdenství jeho. 2 Rciž nyní,
Izraeli, že na věky milosrdenství jeho. 3 Rciž nyní,
dome Aronův, že na věky milosrdenství jeho. 4 Rcetež
nyní bojící se Hospodina, že na věky milosrdenství
jeho. 5 V úzkosti vzýval jsem Hospodina, a vyslyšev,
uprostrannil mi Hospodin. 6 Hospodin se mnou,
nebudu se báti. Co mi může učiniti člověk? 7
Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, pročež
já podívám se těm, kteříž mne mají v nenávisti. 8
Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati
v člověku. 9 Lépe jest doufati v Hospodina, nežli
naději skládati v knížatech. 10 Všickni národové
obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil
jsem je. 11 Mnohokrát obklíčili mne, ale ve jménu
Hospodinovu vyplénil jsem je. 12 Ssuli se na mne jako
včely, však zhasli jako oheň z trní: nebo ve jménu
Hospodinovu vyplénil jsem je. 13 Velmi jsi ztuha
na mne dotíral, abych padl, ale Hospodin spomohl
mi. 14 Síla má a písnička má jest Hospodin, on byl
můj vysvoboditel. 15 Hlas prokřikování a spasení v
staních spravedlivých. Pravice Hospodinova dokázala
síly, 16 Pravice Hospodinova vyvýšila se, pravice
Hospodinova dokázala síly. 17 Neumruť, ale živ

budu, abych vypravoval skutky Hospodinovy. 18
Trestaltě mne přísně Hospodin, ale smrti mne nevydal.
19 Otevřetež mi brány spravedlnosti, a vejda do
nich, oslavovati budu Hospodina. 20 Tať jest brána
Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí. 21 Tuť
já tě oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls
můj vysvoboditel. 22 Kámen, kterýž zavrhli stavitelé,
učiněn jest v hlavu úhelní. 23 Od Hospodina stalo se
to, a jest divné před očima našima. 24 Tentoť jest den,
kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme
se v něm. 25 Prosím, Hospodine, zachovávejž již;
prosím, Hospodine, dávej již šťastný prospěch. 26
Požehnaný, jenž se béře ve jménu Hospodinovu;
dobrořečíme vám z domu Hospodinova. 27 Bůh
silný Hospodin, ont' se zasvítil nám, važte beránky
až k rohům oltáře. 28 Bůh silný můj ty jsi, protož
slaviti tě budu, Bože můj, vyvyšovati tě budu. 29
Oslavujtež Hospodina, neboť jest dobrý, nebo na
věky milosrdenství jeho.

119 Aleph. Blahoslavení ti, kteříž jsou ctného
obcování, kteříž chodí v zákoně Hospodinově.
2 Blahoslavení, kteříž ostříhají svědectví jeho, a kteříž
ho celým srdcem hledají. 3 Nečiní zajisté nepravosti,
ale kráčejí po cestách jeho. 4 Ty jsi přikázal, aby pilně
bylo ostříháno rozkazů tvých. 5 Ó by spraveny byly
cesty mé k ostříhání ustanovení tvých. 6 Tehdážť
nebudu zahanben, když budu patřiti na všecka
přikázaní tvá. 7 Oslavovati tě budu v upřímnosti
srdce, když se vyučovati budu právům spravedlnosti
tvé. 8 Ustanovení tvých budu ostříhati s pilností, toliko
neopouštěj mne. 9 Beth. Jakým způsobem očistí
mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé
slova tvého. 10 Celým srdcem svým hledám tebe,
nedopouštějž mi blouditi od přikázaní tvých. 11 V srdci
svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě. 12
Ty chvály hodný Hospodine, vyuč mne ustanovením
svým. 13 Rty svými vypravuji o všech soudech úst
tvých. 14 Z cesty svědectví tvých raduji se více, než z
největšího zboží. 15 O přikázaních tvých přemyšluji,
a patřím na stezky tvé. 16 V ustanoveních tvých
se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé. 17
Gimel Tu milost učiň s služebníkem svým, abych,
dokudž jsem živ, ostříhal slova tvého. 18 Otevři oči
mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého. 19
Příchozí jsem na tom světě, neukrývejž přede mnou
přikázaní svých. 20 Umdlévá duše má pro žádost
soudů tvých všelikého času. 21 Vyhlazuješ pyšné,
zlořečené, kteříž bloudí od přikázaní tvých. 22 Odejmi
ode mne útržku a potupu, neboť ostříhám svědectví
tvých. 23 Také i knížata se zasazují, a mluví proti
mně, služebník pak tvůj přemýšlí o ustanoveních
tvých. 24 Svědectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji
rádcové. 25 Daleth Přilnula k prachu duše má; obživiž
mne podlé slova svého. 26 Cesty své předložilť jsem,
a vyslýchals mne; vyuč mne ustanovením svým.
27 Cestě rozkazů tvých dej ať vyrozumívám, a ať
přemýšlím o divných skutcích tvých. 28 Rozplývá
se zámutkem duše má, očerstviž mne podlé slova
svého. 29 Cestu lživou odvrať ode mne, a zákon svůj
z milosti dej mi. 30 Cestu pravou jsem vyvolil, soudy
tvé sobě předkládám. 31 Svědectví tvých se přídržím,
Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti. 32 Cestou
rozkazů tvých poběhnu, když ty rozšíříš srdce mé. 33
He Vyuč mne, Hospodine, cestě ustanovení svých,
kteréž bych ostříhal do konce. 34 Dej mi ten rozum, ať
šetřím zákona tvého, a ať ho ostříhám celým srdcem.
35 Dej, ať chodím cestou přikázaní tvých; nebo v
tom svou rozkoš skládám. 36 Nakloň srdce mého k
svědectvím svým, a ne k lakomství. 37 Odvrať oči
mé, ať nehledí marnosti; na cestě své obživ mne. 38
Potvrď služebníku svému řeči své, kterýž se oddal k
službě tvé. 39 Odvrať ode mne pohanění, jehož se
bojím; nebo soudové tvoji dobří jsou. 40 Aj, toužím po
rozkázaních tvých; dej, ať jsem živ v spravedlnosti
tvé. 41 Vav Ó ať se přiblíží ke mně milosrdenství tvá,
Hospodine, a spasení tvé vedlé řeči tvé, 42 Tak abych
odpovědíti uměl utrhači svému skutkem, že doufání
skládám v slovu tvém. 43 A nevynímej z úst mých
slova nejpravějšího; neboť na soudy tvé očekávám.
44 I budu ostříhati zákona tvého ustavičně, od věků
až na věky, 45 A bez přestání choditi na širokosti,
neboť jsem se dotázal rozkazů tvých. 46 Nýbrž mluviti
budu o svědectvích tvých i před králi, a nebudu se
hanbiti. 47 Nebo rozkoš svou skládám v přikázaních
tvých, kteráž jsem zamiloval. 48 Přičinímť i ruce své k
přikázaním tvým, kteráž miluji, a přemýšleti budu o
ustanoveních tvých. 49 Zajin Rozpomeň se na slovo
k služebníku svému, kterýmž jsi mne ubezpečil. 50
Toť jest má útěcha v ssoužení mém, že mne slovo
tvé obživuje. 51 Pyšní mi se velmi posmívají, však od
zákona tvého se neuchyluji. 52 Neboť se rozpomínám
na soudy tvé věčné, Hospodine, kterýmiž se potěšuji.
53 Děsím se nad bezbožnými, kteříž opouštějí zákon
tvůj. 54 Ustanovení tvá jsou mé písničky na místě
mého putování. 55 Rozpomínám se i v noci na jméno
tvé, Hospodine, a ostříhám zákona tvého. 56 Toť
mám odtud, abych ostříhal rozkazů tvých. 57 Cheth
Díl můj, řekl jsem, Hospodine, ostříhati výmluvnosti
tvé. 58 Modlívám se milosti tvé v celém srdci: Smiluj
se nade mnou podlé slova svého. 59 Rozvážil jsem
na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým

svědectvím. 60 Pospíchámť a neodkládám ostříhati
rozkazů tvých. 61 Rota bezbožníků zloupila mne, na
zákon tvůj se nezapomínám. 62 O půlnoci vstávám,
abych tě oslavoval v soudech spravedlnosti tvé. 63
Účastník jsem všech, kteříž se bojí tebe, a těch,
kteříž ostříhají přikázaní tvých. 64 Milosrdenství tvého,
Hospodine, plná jest země, ustanovením svým vyuč
mne. 65 Teth Dobrotivě jsi nakládal s služebníkem
svým, Hospodine, podlé slova svého. 66 Pravému
soudu a umění vyuč mne, nebo jsem přikázaním
tvým uvěřil. 67 Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem,
ale nyní výmluvnosti tvé ostříhám. 68 Dobrý jsi ty a
dobrotivý, vyuč mne ustanovením svým. 69 Složilit
jsou lež proti mně pyšní, ale já celým srdcem ostříhám
přikázaní tvých. 70 Zbřidlo jako tuk srdce jejich, já
zákonem tvým se potěšuji. 71 K dobrémuť jest mi to,
že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením
tvým. 72 Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých,
nežli na tisíce zlata a stříbra. 73 Jod Ruce tvé učinily
a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se naučil
přikázaním tvým, 74 Tak aby bojící se tebe mne
vidouce, radovali se, že na slovo tvé očekávám. 75
Seznávámť, Hospodine, že jsou spravedliví soudové
tvoji, a že jsi mne hodně potrestal. 76 Nechať jest již
zřejmé milosrdenství tvé ku potěšení mému, podlé
řeči tvé mluvené služebníku tvému. 77 Přiďtež na
mne slitování tvá, abych živ býti mohl; nebo zákon
tvůj rozkoš má jest. 78 Zahanbeni buďte pyšní, proto
že lstivě chtěli mne podvrátiti, já pak přemyšluji o
přikázaních tvých. 79 Obraťtež se ke mně, kteříž
se bojí tebe, a kteříž znají svědectví tvá. 80 Budiž
srdce mé upřímé při ustanoveních tvých, tak abych
nebyl zahanben. 81 Kaph Touží duše má po spasení
tvém, na slovo tvé očekávám. 82 Hynou i oči mé
žádostí výmluvností tvých, když říkám: Skoro-liž
mne potěšíš? 83 Ačkoli jsem jako nádoba kožená v
dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenul.
84 Mnoho-liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž
soud vykonáš nad těmi, kteříž mi protivenství činí?
85 Vykopali mi pyšní jámy, kterážto věc není podlé
zákona tvého. 86 Všecka přikázaní tvá jsou pravda;
bez příčiny mi se protiví, spomoziž mi. 87 Téměřť jsou
mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však neopustil
přikázaní tvých. 88 Podlé milosrdenství svého obživ
mne, abych ostříhal svědectví úst tvých. 89 Lamed Na
věky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích.
90 Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi
zemi, a tak stojí. 91 Vedlé úsudků tvých stojí to vše do
dnešního dne, všecko to zajisté jsou služebníci tvoji.
92 Byť zákon tvůj nebyl mé potěšení, dávno bych byl
zahynul v svém trápení. 93 Na věky se nezapomenu
na rozkazy tvé; jimi zajisté obživil jsi mne. 94 Tvůjť
jsem já, zachovávejž mne; nebo přikázaní tvá zpytuji.
95 Očekávajíť na mne bezbožní, aby mne zahubili, já
pak svědectví tvá rozvažuji. 96 Každé věci dokonalé
vidím skončení; rozkaz tvůj jest přeširoký náramně.
97 Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého
dne on jest mé přemyšlování. 98 Nad nepřátely
mé moudřejšího mne činíš přikázaními svými; nebo
mám je ustavičně před sebou. 99 Nade všecky své
učitele rozumnější jsem učiněn; nebo svědectví tvá
jsou má přemyšlování. 100 I nad starce opatrnější
jsem, nebo přikázaní tvých ostříhám. 101 Od každé
cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostříhal slova
tvého. 102 Od soudů tvých se neodvracuji, proto že ty
mne vyučuješ. 103 Ó jak jsou sladké dásním mým
výmluvnosti tvé, nad med ústům mým. 104 Z přikázaní
tvých rozumnosti jsem nabyl, a protož všeliké cesty
bludné nenávidím. 105 Nun Svíce nohám mým jest
slovo tvé, a světlo stezce mé. 106 Přisáhl jsem, což
i splním, že chci ostříhati soudů spravedlnosti tvé.
107 Ztrápenýť jsem přenáramně, Hospodine, obživiž
mne vedlé slova svého. 108 Dobrovolné oběti úst
mých, žádám, oblib, Hospodine, a právům svým vyuč
mne. 109 Duše má jest v ustavičném nebezpečenství,
a však na zákon tvůj se nezapomínám. 110 Polékli
jsou mi bezbožní osídlo, ale já od rozkazů tvých
se neodvracím. 111 Za dědictví věčné ujal jsem
svědectví tvá, neboť jsou radost srdce mého. 112
Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení
tvých ustavičně, až i do konce. 113 Samech Výmyslků
nenávidím, zákon pak tvůj miluji. 114 Skrýše má
a pavéza má ty jsi, na slovo tvé očekávám. 115
Odstuptež ode mne nešlechetníci, abych ostříhal
přikázaní Boha svého. 116 Zdržujž mne podlé slova
svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v mém
očekávání. 117 Posiluj mne, abych zachován byl, a
patřil k ustanovením tvým ustavičně. 118 Potlačuješ
všecky ty, kteříž odstupují od ustanovení tvých; neboť
jest lživá opatrnost jejich. 119 Jako trůsku odmítáš
všecky bezbožníky země, a protož miluji svědectví
tvá. 120 Děsí se strachem před tebou tělo mé;
nebo soudů tvých bojím se. 121 Ajin Činím soud a
spravedlnost, nevydávejž mne mým násilníkům. 122
Zastup sám služebníka svého k dobrému, tak aby
mne pyšní nepotlačili. 123 Oči mé hynou čekáním
na spasení tvé, a na výmluvnost spravedlnosti tvé.
124 Nalož s služebníkem svým vedlé milosrdenství
svého, a ustanovením svým vyuč mne. 125 Služebník
tvůj jsem já, dejž mi rozumnost, abych uměl svědectví
tvá. 126 Časť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili
zákon tvůj. 127 Z té příčiny miluji přikázaní tvá více

nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší. **128** A proto,
že všecky rozkazy tvé o všech věcech pravé býti
poznávám, všeliké stezky bludné nenávidím. **129** Pe
Předivnáť jsou svědectví tvá, a protož jich ostříhá
duše má. **130** Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje
sprostné rozumnosti. **131** Ústa svá otvírám, a dychtím,
nebo přikázaní tvých jsem žádostiv. **132** Popatřiž
na mne, a smiluj se nade mnou podlé práva těch,
kteříž milují jméno tvé. **133** Kroky mé utvrzuj v slovu
svém, a nedej, aby nade mnou panovati měla jaká
nepravost. **134** Vysvobod' mne z nátisků lidských,
abych ostříhal rozkazů tvých. **135** Zasvěť tvář svou
nad služebníkem svým, a ustanovením svým vyuč
mne. **136** Potůčkové vod vyplývají z očí mých příčinou
těch, kteříž neostříhají zákona tvého. **137** Tsade
Spravedlivý jsi, Hospodine, a upřímý v soudech svých.
138 Ty jsi vydal spravedlivá svědectví svá, a vší víry
hodná. **139** Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají
na slovo tvé nepřátelé moji. **140** Zprubovanáť jest řeč
tvá dokonale, tou příčinou ji miluje služebník tvůj. **141**
Maličký a opovržený jsem já, však na rozkazy tvé se
nezapomínám. **142** Spravedlnost tvá jest spravedlnost
věčná, a zákon tvůj pravda. **143** Ssoužení a nátisk
mne stihají, přikázaní tvá jsou mé rozkoše. **144**
Spravedlnost svědectví tvých trvá na věky; dej mi z ní
rozumnosti nabýti, tak abych živ býti mohl. **145** Koph
Z celého srdce volám, vyslyšiž mne, ó Hospodine,
abych ostříhal ustanovení tvých. **146** K tobě volám,
vysvobod' mne, abych šetřil svědectví tvých. **147**
Předstihám svitání a volám, na tvéť slovo očekávám.
148 Předstihají oči mé bdění proto, abych přemýšlel o
výmluvnostech tvých. **149** Hlas můj slyš podlé svého
milosrdenství, Hospodine, podlé soudů svých obživ
mne. **150** Přibližují se následovníci nešlechetnosti, ti,
kteříž se od zákona tvého vzdálili. **151** Ty blíže jsi,
Hospodine; nebo všecka přikázaní tvá jsou pravda.
152 Jižť to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je
stvrdil až na věky. **153** Reš Popatřiž na mé trápení, a
vysvobod'mne; neboť se na zákon tvůj nezapomínám.
154 Zasad' se o mou při, a ochraň mne; pro řeč
svou obživ mne. **155** Dalekoť jest od bezbožných
spasení, nebo nedotazují se na ustanovení tvá. **156**
Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podlé soudů
svých obživ mne. **157** Jakžkoli jsou mnozí protivníci
moji a nepřátelé moji, však od svědectví tvých se
neuchyluji. **158** Viděl jsem ty, kteříž se převráceně
měli, velmi to těžce nesa, že řeči tvé neostříhali. **159**
Popatřiž, žeť rozkazy tvé miluji, Hospodine; podlé
milosrdenství svého obživ mne. **160** Nejpřednější věc
slova tvého jest pravda, a na věky trvá všeliký úsudek
spravedlnosti tvé. **161** Šin Knížata mi se protiví bez
příčiny, však slova tvého děsí se srdce mé. **162** Já
raduji se z řeči tvé tak jako ten, kterýž dochází hojné
kořisti. **163** Falše pak nenávidím, a jí v ohavnosti
mám; zákon tvůj miluji. **164** Sedmkrát za den chválím
tě z soudů tvých spravedlivých. **165** Pokoj mnohý těm,
kteříž milují zákon tvůj, a nemají žádné urážky. **166**
Očekávám na spasení tvé, Hospodine, a přikázaní
tvá vykonávám. **167** Ostříhá duše má svědectví tvých,
nebo je velice miluji. **168** Ostříhám rozkazů tvých a
svědectví tvých; nebo všecky cesty mé jsou před
tebou. **169** Thav Předstupiž úpění mé před oblíčej tvůj,
Hospodine, a podlé slova svého uděl mi rozumnosti.
170 Vejdiž pokorná prosba má před tvář tvou, a vedlé
řeči své vytrhni mne. **171** I vynesou rtové moji chválu,
když ty mne vyučíš ustanovením svým. **172** Zpívati
bude i jazyk můj slovo tvé, a že všecka přikázaní tvá
jsou spravedlnost. **173** Budiž mi ku pomoci ruka tvá;
neboť jsem sobě zvolil přikázaní tvá. **174** Toužím po
spasení tvém, Hospodine, a zákon tvůj jest rozkoš
má. **175** Živa bude duše má, a bude tě chváliti, a
soudové tvoji budou mi na pomoc. **176** Bloudím jako
ovce ztracená, hledejž služebníka svého, neboť se
na přikázaní tvá nezapomínám.

120 Píseň stupňů. K Hospodinu v ssoužení svém
volal jsem, a vyslyšel mne. **2** Hospodine,
vysvobod'duši mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého.
3 Coť prospěje, aneb coť přidá jazyk lstivý, **4** Podobný
k střelám přeostrým silného, a k uhlí jalovcovému?
5 Běda mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a
přebývati v saláších Cedarských. **6** Dlouho bydlí duše
má mezi těmi, kteříž nenávidí pokoje. **7** Já ku pokoji,
ale když mluvím, oni k boji.

121 Píseň stupňů. Pozdvihuji očí svých k horám,
odkudž by mi přišla pomoc. **2** Pomoc má jest
od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi. **3** Nedopustíť,
aby se pohnouti měla noha tvá, nedřímeť strážný
tvůj. **4** Aj, nedřímeť, ovšem nespí ten, kterýž ostříhá
Izraele. **5** Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění
tvé tobě po pravici. **6** Nebudeť bíti na tě slunce ve
dne, ani měsíc v noci. **7** Hospodin tě ostříhati bude
ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé. **8** Hospodin
ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od
tohoto času až na věky.

122 Píseň stupňů, Davidova. Veselím se z
toho, že mi říkáno bývá: Podme do domu
Hospodinova, **2** A že se postavují nohy naše v
branách tvých, ó Jeruzaléme. **3** Jižtě Jeruzalém
ušlechtile vystaven, a jako v město k sobě vespolek
připojen. **4** Do něhož vstupují pokolení, pokolení

Hospodinova, k svědectví Izraelovu, aby oslavovali
jméno Hospodinovo. 5 Nebo tamť jsou postaveny
stolice soudu, stolice domu Davidova. 6 Žádejtež
pokoje Jeruzalému, řkouce: Dějž se pokojně těm,
kteříž tě milují. 7 Budiž pokoj v předhradí tvém, a
upokojení na palácích tvých. 8 Pro bratří své a přátely
své žádati budu pokoje tobě. 9 Pro dům Hospodina
Boha našeho budu tvého dobrého hledati.

123 Píseň stupňů. K toběť pozdvihuji očí svých,
ó ty, kterýž na nebesích přebýváš. 2 Aj hle,
jakož oči služebníků k rukám pánů jejich, jakož oči
děvky k rukám paní její: tak oči naše k Hospodinu
Bohu našemu, až by se smiloval nad námi. 3
Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi,
neboť jsme již příliš potupou nasyceni. 4 Jižť jest
příliš nasycena duše naše posmíšky bezbožných, a
potupou pyšných.

124 Píseň stupňů, Davidova. Byť Hospodina
s námi nebylo, rcíž nyní, Izraeli, 2 Byť
Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti
nám: 3 Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení
hněvu svého proti nám; 4 Tehdáž by nás byly
přikvačily vody, proud zachvátil by byl duši naši; 5
Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté. 6
Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež
zubům jejich. 7 Duše naše jako ptáče znikla osídla
ptáčníků; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme. 8 Pomoc
naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i
zemi.

125 Píseň stupňů. Ti, kteříž doufají v Hospodina,
podobni jsou k hoře Sionu, kteráž se
nepohybuje, ale na věky zůstává. 2 Okolo Jeruzaléma
jsou hory, Hospodin jest vůkol lidu svého, od tohoto
času až na věky. 3 Neboť nebude státi sceptrum
bezbožníků nad losem spravedlivých, aby nevztáhli
spravedliví k nepravosti rukou svých. 4 Dobře učiň,
Hospodine, dobrým, a těm, kteříž jsou upřímého
srdce. 5 Ty pak, kteříž se uchylují k cestám svým
křivým, zapudiž Hospodin s činiteli nepravosti. Pokoj
přijdiž na Izraele.

126 Píseň stupňů. Když zase vedl Hospodin
zajaté Sionské, zdálo se nám to jako ve
snách. 2 Tehdážť byla plná radosti ústa naše, a jazyk
náš plésání; tehdáž pravili mezi národy: Veliké věci
s nimi učinil Hospodin. 3 Učinilť jest s námi veliké
věci Hospodin, a protož veselili jsme se. 4 Uvedižž
zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na
vyprahlou krajinu. 5 Ti, kteříž se slzami rozsívali, s
prozpěvováním žíti budou. 6 Sem i tam chodící lid
s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijda, s
plésáním snášeti bude snopy své.

127 Píseň stupňů, Šalomounova. Nebude-li
Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti,
kteříž stavějí jej; nebude-li Hospodin ostříhati města,
nadarmo bdí strážný. 2 Daremnéť jest vám ráno
vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, poněvadž
Bůh dává milému svému i sen. 3 Aj, dědictví od
Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda. 4
Jako střely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné. 5
Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svůj;
nebudouť zahanbeni, když v rozepři budou s nepřátely
v branách.

128 Píseň stupňů. Blahoslavený každý, kdo se bojí
Hospodina, a chodí po cestách jeho. 2 Nebo
z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený
budeš, a šťastnětť se povede. 3 Manželka tvá jako
vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítky tvé
jako mladistvé olivoví vůkol stolu tvého. 4 Aj, takovéť
bude míti požehnání muž bojící se Hospodina. 5
Požehnání tobě uděliž Hospodin z Siona, a ty spatřuj
dobré věci Jeruzaléma po všecky dny života svého; 6
A viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.

129 Píseň stupňů. Velicet jsou mne ssužovali
hned od mladosti mé, rcíž nyní Izraeli, 2
Velicet jsou mne ssužovali hned od mladosti mé,
a však mne nepřemohli. 3 Po hřbetě mém orali
oráči, a dlouhé proháněli brázdy své. 4 Ale Hospodin
jsa spravedlivý, zpřetínal prostranky bezbožných.
5 Zahanbeni a zpět obráceni budou všickni, kteříž
nenávidí Siona. 6 Budou jako tráva na střechách,
kteráž prvé než odrostá, usychá. 7 Z níž nemůže
hrsti své naplniti žnec, ani náručí svého ten, kterýž
váže snopy. 8 Aniž řeknou tudy jdoucí: Požehnání
Hospodinovo budiž s vámi, aneb: Dobrořečíme vám
ve jménu Hospodinovu.

130 Píseň stupňů. Z hlubokosti volám k tobě,
Hospodine. 2 Pane, vyslyš hlas můj, nakloň
uší svých k hlasu pokorných proseb mých. 3 Budeš-li
nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí? 4 Ale u
tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována
byla. 5 Očekávám na Hospodina, očekává duše má,
a ještě očekává na slovo jeho. 6 Duše má čeká Pána,
víc než ponocní svitání, kteříž ponocují až do jitra. 7
Očekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina
jest milosrdenství, a hojné u něho vykoupení. 8 Ont
zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.

131 Píseň stupňů, Davidova. Hospodine, nepozdvihlotě se srdce mé, ani se povýšily
oči mé, aniž jsem se vydal v věci veliké, aneb vyšší
nad to, než mi náleží. 2 Zdali jsem nepoložil a
neupokojil duše své, jako dítě ostavené od matky
své? Ostavenému podobná byla ve mně duše má. 3
Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na
věky.

132 Píseň stupňů. Pamětliv buď, Hospodine,
na Davida i na všecka trápení jeho, 2
Jak se přísahou zavázal Hospodinu, a slib učinil
Nejmocnějšímu Jákobovu, řka: 3 Jistě že nevejdu
do stánku domu svého, a nevstoupím na postel
ložce svého, 4 Aniž dám očím svým usnouti, ani
víčkám svým zdřímati, 5 Dokudž nenajdu místa
Hospodinu, k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu. 6
Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli
jsme ji na polích Jaharských. 7 Vejdemeť již do
příbytků jeho, a skláněti se budeme u podnoží noh
jeho. 8 Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočinutí
svého, ty i truhla velikomocnosti tvé. 9 Kněží tvoji
ať se zobláčejí v spravedlnost, a svatí tvoji ať
vesele prozpěvují. 10 Pro Davida služebníka svého
neodvracejž tváři pomazaného svého. 11 Učinilť jest
Hospodin pravdomluvnou přísahu Davidovi, aniž se
od ní uchýlí, řka: Z plodu života tvého posadím na
trůn tvůj. 12 Budou-li ostříhati synové tvoji smlouvy
mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati budu, také
i synové jejich až na věky seděti budou na stolici tvé.
13 Neboť jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobě za
svůj příbytek, řka: 14 Toť bude obydlí mé až na věky,
tuť přebývati budu, nebo jsem sobě to oblíbil. 15
Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé
jeho chlebem nasytím, 16 A kněží jeho v spasení
zobláčím, a svatí jeho vesele prozpěvovati budou.
17 Tuť způsobím, aby zkvetl roh Davidův; připravím
svíci pomazanému svému. 18 Nepřátely jeho v hanbu
zobláčím, nad ním pak kvésti bude koruna jeho.

133 Píseň stupňů, Davidova. Aj, jak dobré a
jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti
přebývají! 2 Jako mast výborná na hlavě, sstupující
na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek
roucha jeho. 3 A jako rosa Hermon, kteráž sstupuje
na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požehnání i
života až na věky.

134 Píseň stupňů. Ej nuž dobrořečte Hospodinu
všickni služebníci Hospodinovi, kteříž stáváte
v domě Hospodinově každé noci. 2 Pozdvihujte rukou
svých k svatyni, a dobrořečte Hospodinu, říkajíce: 3
Požehnejž tobě Hospodin z Siona, kterýž učinil nebe
i zemi.

135 Halelujah. Chvalte jméno Hospodinovo,
chvalte služebníci Hospodinovi, 2 Kteříž
stáváte v domě Hospodinově, v síňcích domu Boha
našeho. 3 Chvalte Hospodina, nebo jest dobrý
Hospodin; žalmy zpívejte jménu jeho, nebo rozkošné
jest. 4 Jákoba zajisté sobě vyvolil Hospodin, a Izraele
za svůj lid zvláštní. 5 Játť jsem jistě seznal, že veliký
jest Hospodin, a Pán náš nade všecky bohy. 6 Cožkoli
chce Hospodin, to činí na nebi i na zemi, v moři
i ve všech propastech. 7 Kterýž způsobuje to, že
páry vystupují od krajů země; blýskání s deštěm
přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých. 8 Kterýž zbil
prvorozené v Egyptě, od člověka až do hovada. 9
Poslal znamení a zázraky u prostřed tebe, Egypte,
na Faraona i na všecky služebníky jeho. 10 Kterýž
pobil národy mnohé, a zbil krále mocné, 11 Seona
krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všecka
království Kananejská. 12 A dal zemi jejich v dědictví,
v dědictví Izraelovi lidu svému. 13 Hospodine, jméno
tvé na věky, Hospodine, památka tvá od národu až
do pronárodu. 14 Souditi zajisté bude Hospodin lid
svůj, a služebníkům svým bude milostiv. 15 Ale modly
pohanské stříbro a zlato, dílo rukou lidských, 16
Ústa mají a nemluví, oči mají a nevidí. 17 Uši mají
a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech jejich. 18
Buďtež jim podobní, kteříž je dělají, a kdožkoli naději
svou v nich skládají. 19 Dome Izraelský, dobrořečte
Hospodinu; dome Aronův, dobrořečte Hospodinu. 20
Dome Léví, dobrořečte Hospodinu; kteříž se bojíte
Hospodina, dobrořečte Hospodinu. 21 Požehnaný
Hospodin z Siona, kterýž přebývá v Jeruzalémě.
Halelujah.

136 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo
věčné jest milosrdenství jeho. 2 Oslavujte
Boha bohů, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 3
Oslavujte Pána pánů, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 4 Toho, kterýž sám činí divy veliké, nebo jest
věčné milosrdenství jeho. 5 Kterýž učinil nebesa
moudře, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 6 Kterýž
roztáhl zemi na vodách, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 7 Kterýž učinil světla veliká, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 8 Slunce, aby panovalo ve dne,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 9 Měsíc a hvězdy,
aby panovaly v noci, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 10 Kterýž ranil Egyptské v prvorozených jejich,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 11 A vyvedl Izraele
z prostředku jejich, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 12 V ruce silné a v rameni vztaženém, nebo

jest věčné milosrdenství jeho. 13 Kterýž rozdělil
moře Rudé na díly, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 14 A převedl Izraele prostředkem jeho, nebo
jest věčné milosrdenství jeho. 15 A uvrhl Faraona
s vojskem jeho do moře Rudého, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 16 Kterýž vedl lid svůj přes poušť,
nebo jest věčné milosrdenství jeho. 17 Kterýž pobil
krále veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 18 A
zbil krále znamenité, nebo jest věčné milosrdenství
jeho. 19 Seona krále Amorejského, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 20 Též Oga krále Bázan, nebo
jest věčné milosrdenství jeho. 21 A dal zemi jejich
v dědictví, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 22
V dědictví Izraelovi, služebníku svému, nebo jest
věčné milosrdenství jeho. 23 Kterýž v snížení našem
pamatuje na nás, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
24 A vytrhl nás z nepřátel našich, nebo jest věčné
milosrdenství jeho. 25 Kterýž dává pokrm všelikému
tělu, nebo jest věčné milosrdenství jeho. 26 Oslavujte
Boha silného nebes, neboť jest věčné milosrdenství
jeho.

137 Při řekách Babylonských tam jsme sedávali,
a plakávali, rozpomínajíce se na Sion. 2
Na vrbí v té zemi zavěšovali jsme citary své. 3
A když se tam dotazovali nás ti, kteříž nás zajali,
na slova písničky, (ješto jsme zavěsili byli veselí),
říkajíce: Zpívejte nám některou píseň Sionskou: 4
Kterakž bychom měli zpívati píseň Hospodinovu v
zemi cizozemců? 5 Jestliže se zapomenu na tebe,
ó Jeruzaléme, zapomeniž i pravice má. 6 Přilniž i
jazyk můj k dásním mým, nebudu-li se rozpomínati na
tebe, jestliže v samém Jeruzalémě nebudu míti svého
největšího potěšení. 7 Rozpomeň se, Hospodine,
na Idumejské, a na den Jeruzaléma, kteříž pravili:
Rozbořte, rozbořte až do základů v něm. 8 Ó dcero
Babylonská, zkažena býti máš. Blahoslavený ten,
kdož odplatí tobě za to, což jsi nám zlého učinila.
9 Blahoslavený, kdož pochytí dítky tvé a o skálu je
rozrážeti bude.

138 Davidův. Oslavovati tě budu, Pane, celým
srdcem svým, a před mocnými žalmy tobě
zpívati. 2 Skláněti se budu k chrámu svatému tvému,
a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro
pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade všecko jméno
své a slovo své. 3 Kteréhokoli dne vzýval jsem
tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou. 4
Oslavovati tě budou, Hospodine, i všickni králové
země, když uslyší řeč úst tvých. 5 A zpívati budou
o cestách Hospodinových, a že veliká jest sláva
Hospodinova, 6 A ač vyvýšený jest Hospodin, však
že na poníženého patří, a vysokomyslného zdaleka
zná. 7 Bych pak chodil u prostřed ssoužení, obživíš
mne; proti vzteklosti nepřátel mých vztáhneš ruku
svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá. 8 Hospodin
dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine,
na věky, aniž díla rukou svých kdy opustíš.

139 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodine,
ty jsi mne zkusil a seznal. 2 Ty znáš sednutí
mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.
3 Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech
mých cest svědom jsi. 4 Než ještě mám na jazyku
slovo, aj, Hospodine, ty to všecko víš. 5 Z zadu i z
předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou.
6 Divnější jest umění tvé nad můj vtip; vysoké jest,
nemohu k němu. 7 Kamž bych zašel od ducha tvého?
Aneb kam bych před tváří tvou utekl? 8 Jestliže bych
vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal
v hrobě, aj, přítomen jsi. **(Sheol h7585)** 9 Vzal-li bych
křídla záře jitřní, abych bydlil při nejdalším moři: 10 I
tamť by mne ruka tvá provedla, a pravice tvá by mne
popadla. 11 Dím-li pak: Aspoň tmy, jako v soumrak,
přikryjí mne, ale i noc jest světlem vůkol mne. 12 Aniž
ty tmy před tebou ukryti mohou, anobrž noc jako den
tobě svítí, rovně tma jako světlo. 13 Ty zajisté v moci
máš ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé. 14
Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům
tvým divím, a duše má zná je výborně. 15 Neníť
ukryta žádná kost má před tebou, jakž jsem učiněn
v skrytě, a řemeslně složen, v nejhlubších místech
země. 16 Trupel můj viděly oči tvé, v knihu tvou
všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž
formováni byli, když ještě žádného z nich nebylo. 17
Protož u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože
silný, a jak jest jich nesčíslná summa! 18 Chtěl-li bych
je sčísti, více jest jich než písku; procítím-li, a já jsem
vždy s tebou. 19 Zabil-li bys, ó Bože, bezbožníka,
tehdážť by muži vražedlní odstoupili ode mne, 20
Kteříž mluví proti tobě nešlechetně; marně vyvyšují
nepřátely tvé. 21 Zdaliž těch, kteříž tě v nenávisti
mají, ó Hospodine, v nenávisti nemám? A ti, kteříž
proti tobě povstávají, zdaž mne nemrzejí? 22 Úhlavní
nenávistí jich nenávidím, a mám je za nepřátely. 23
Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus
mne, a poznej myšlení má. 24 A popatř, chodím-lit' já
cestou odpornou tobě, a ved' mne cestou věčnou.

140 Přednímu z kantorů, žalm Davidův. Vysvobod'
mne, Hospodine, od člověka zlého, a od
muže ukrutného ostříhej mne, 2 Kteříž myslí zlé
věci v srdci, a na každý den sbírají se k válce. 3
Naostřují jazyk svůj jako had, jed lítého hada jest ve

rtech jejich. (Sélah) 4 Ostříhej mne, Hospodine, od
rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne,
kteříž myslí podraziti nohy mé. 5 Polékli pyšní na
mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léčky
své mi položili. (Sélah) 6 Řekl jsem Hospodinu: Bůh
silný můj jsi, pozoruj, Hospodine, hlasu pokorných
modliteb mých. 7 Hospodine Pane, sílo spasení
mého, kterýž přikrýváš hlavu mou v čas boje, 8
Nedávej, Hospodine, bezbožnému, čehož žádostiv
jest, ani předsevzetí zlého vykonati jemu dopouštěj,
aby se nepovýšil. (Sélah) 9 Vůdce těch, jenž obkličují
mne, nepravost rtů jejich ať přikryje. 10 Padej na ně
uhlí řeřavé, a na oheň uvrz je, do jam hlubokých, aby
nemohli povstati. 11 Člověk utrhač nebude upevněn
na zemi, a muž ukrutný, zlostí polapen jsa, padne. 12
Vím, žeť se Hospodin zasadí o při chudého, a pomstí
nuzných. 13 A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé,
a upřímí přebývati před obličejem tvým.

141 Žalm Davidův. Hospodine, k toběť volám,
pospěš ke mně; pozoruj hlasu mého, když
tebe vzývám. 2 Budiž příjemná modlitba má, jako
kadění před obličejem tvým, pozdvižení rukou mých,
jako obět večerní. 3 Polož, Hospodine, stráž ústům
mým, ostříhej dveří rtů mých. 4 Nedopouštěj srdci
mému uchýliti se ke zlé věci, k činění skutků
bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych
nebyl přelouzen líbostmi jejich. 5 Nechť mne bije
spravedlivý, přijmu to za dobrodiní, a nechť tresce
mne, bude mi to olej nejčistší, kterýž neprorazí hlavy
mé, ale ještěť modlitba má platná bude proti zlosti
jejich. 6 Smetáni jsou do míst skalnatých soudcové
jejich, aby slyšeli slova má, nebo jsou libá. 7 Jako
když někdo roubá a štípá dříví na zemi, tak se rozletují
kosti naše až k ústům hrobovým. **(Sheol h7585)** 8 Ale
k toběť, Hospodine Pane, oči mé; v tebe doufám,
nevylévej duše mé. 9 Zachovej mne od osídla, kteréž
mi roztáhli, a od sítek činících nepravost. 10 Nechť
padnou hromadně do sítek svých bezbožní, a já zatím
přejdu.

142 Vyučující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba
jeho. Hlasem svým k Hospodinu volám,
hlasem svým Hospodinu pokorně se modlím. 2
Vylévám před obličejem jeho žádost svou, a ssoužení
své před ním oznamuji. 3 Když se úzkostmi svírá
ve mně duch můj, ty znáš stezku mou; na cestě, po
kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli. 4 Ohlédám-li se
na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl;
zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj.
5 K tobě volám, Hospodine, říkaje: Ty jsi doufání mé a
díl můj v zemi živých. 6 Pozorujž volání mého, neboť
jsem zemdlen přenáramně; vysvobod' mne od těch,
jenž stihají mne, nebo jsou silnější nežli já. 7 Vyveď z
žaláře duši mou, abych oslavoval jméno tvé; obstoupí
mne spravedliví, když mi dobrodiní učiníš.

143 Žalm Davidův. Hospodine, slyš modlitbu mou,
pozoruj pokorné prosby mé; pro pravdu svou
vyslyš mne, i pro spravedlnost svou. 2 A nevcházej v
soud s služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv
před tebou nižádný živý. 3 Nebo stihá nepřítel duši
mou, potírá až k zemi život můj; na to mne přivodí,
abych bydlil v mrákotě, jako ti, kteříž již dávno zemřeli,
4 Tak že se svírá úzkostmi duch můj ve mně, u
vnitřnosti mé hyne srdce mé. 5 Rozpomínaje se na
dny předešlé, a rozvažuje všecky skutky tvé, a dílo
rukou tvých rozjímaje, 6 Vztahuji ruce své k tobě,
duše má jako země vyprahlá žádá tebe. (Sélah) 7
Pospěšiž a vyslyš mne, Hospodine, hyne duch můj;
neukrývejž tváři své přede mnou, neboť jsem podobný
těm, kteříž sstupují do hrobu. 8 Učiň to, ať v jitře
slyším milosrdenství tvé, neboť v tobě naději mám;
oznam mi cestu, po kteréž bych choditi měl, neboť k
tobě pozdvihuji duše své. 9 Vytrhni mne z nepřátel
mých, Hospodine, u tebeť se skrývám. 10 Nauč mne
činiti vůle tvé, nebo ty jsi Bůh můj; duch tvůj dobrý
vediž mne jako po rovné zemi. 11 Pro jméno své,
Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyveď
z úzkosti duši mou. 12 A pro milosrdenství své vypleň
nepřátely mé, a vyhlad' všecky, kteříž trápí duši mou;
nebo já jsem služebník tvůj.

144 Davidův. Požehnaný Hospodin skála má,
kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě. 2
Milosrdenství mé a hrad můj, útočiště mé, vysvoboditel
můj, a štít můj, protož v něhoť já doufám; ont' mi
podmaňuje lidi. 3 Hospodine, co jest člověk, že se
znáš k němu, a syn člověka, že ho sobě tak vážíš?
4 Člověk marnosti podobný jest, dnové jeho jako
stín pomíjející. 5 Hospodine, nakloň svých nebes
a sstup, dotkni se hor, a kouřiti se budou. 6 Sešli
hromobití a rozptyl je, vypusť střely své a poraz je. 7
Vztáhni ruku svou s výsosti, vysvobod' mne, a vytrhni
mne z vod mnohých, z ruky cizozemců. 8 Jejichž
ústa mluví marnost, a pravice jejich jest pravice
lživá. 9 Bože, píseň novou zpívati budu tobě na
loutně, a na desíti strunách žalmy tobě prozpěvovati,
10 Dávajícímu vítězství králům, a vysvobozujícímu
Davida, služebníka svého od meče vražedlného. 11
Vysvobod' mne, a vytrhni mne z ruky cizozemců,
jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich pravice
lživá. 12 Aby synové naši byli jako štípkové zdárně

rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní
kamenové, tesaní ku podobenství chrámu. 13 Špižírny
naše plné ať vydávají všelijaké potravy; dobytek náš
ať rodí na tisíce, a na deset tisíců v stájích našich. 14
Volové naši ať jsou vytylí; ať není vpádu ani zajetí, ani
naříkání na ulicích našich. 15 Blahoslavený lid, jemuž
se tak děje, blahoslavený ten lid, jehož Hospodin
Bohem jest.

145 Chvalitebná píseň Davidova. Vyvyšovati tě
budu, Bože můj králi, a dobrořečiti jménu
tvému na věky věků. 2 Na každý den dobrořečiti budu
tobě, a chváliti jméno tvé na věky věků. 3 Hospodin
veliký jest, a vší chvály hodný, a velikost jeho nemůž
vystižena býti. 4 Rodina rodině vychvalovati bude
skutky tvé, a předivnou moc tvou zvěstovati. 5
O slávě a kráse velebnosti tvé, i o věcech tvých
předivných mluviti budu. 6 A moc přehrozných skutků
tvých rozhlašovati budou; i já důstojnost tvou budu
vypravovati. 7 Pamět mnohé dobroty tvé hlásati
budou, a o spravedlnosti tvé zpívati, řkouce: 8
Milostivý a lítostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající
a velikého milosrdenství. 9 Dobrotivý Hospodin
všechněm, a slitování jeho nade všecky skutky jeho.
10 Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji,
a svatí tvoji tobě dobrořečte. 11 Slávu království
tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví, 12 Aby v
známost uvedli synům lidským moci jeho, a slávu i
ozdobu království jeho. 13 Království tvé jest království
všech věků, a panování tvé nad jedním každým
pokolením. 14 Zdržujeť Hospodin všecky padající, a
pozdvihuje všechněch sklíčených. 15 Oči všechněch
v tebe doufají, a ty dáváš jim pokrm jejich v čas
příhodný. 16 Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý
živočich podlé dobře líbezné vůle své. 17 Spravedlivý
jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný
ve všech skutcích svých. 18 Blízký jest Hospodin
všechněm, kteříž ho vzývají, všechněm, kteříž ho
vzývají v pravdě. 19 Vůli těch, kteříž se ho bojí, činí, a
křik jejich slyší, a spomáhá jim. 20 Ostříhá Hospodin
všech, kdož jej milují, ale všecky bezbožné zatratí. 21
Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a
dobrořečiti bude všeliké tělo jménu svatému jeho od
věků až na věky.

146 Halelujah. Chval, duše má, Hospodina. 2
Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ,
žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává. 3
Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž
není vysvobození. 4 Vychází duch jejich, navracují se
do země své, v tentýž den mizejí myšlení jejich. 5
Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný
Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho, 6
Kterýž učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest,
kterýž ostříhá pravdy až na věky, 7 Kterýž činí soud
utištěným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje
vězně. 8 Hospodin otvírá oči slepých, Hospodin
pozdvihuje snížených, Hospodin miluje spravedlivé. 9
Hospodin ostříhá příchozích, sirotku a vdově pomáhá,
ale cestu bezbožných podvrací. 10 Kralovati bude
Hospodin na věky, Bůh tvůj, ó Sione, od národu až
do pronárodu. Halelujah.

147 Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati
žalmy Bohu našemu, nebo rozkošné jest, a
ozdobná jest chvála. 2 Stavitel Jeruzaléma Hospodin,
rozptýlený lid Izraelský shromažďuje, 3 Kterýž
uzdravuje skroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich,
4 Kterýž sčítá počet hvězd, a každé z nich ze jména
povolává. 5 Velikýť jest Pán náš, a nesmírný v síle;
rozumnosti jeho není počtu. 6 Pozdvihuje pokorných
Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi. 7 Zpívejte
Hospodinu s díkčiněním, zpívejte žalmy Bohu našemu
na citaře, 8 Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky,
nastrojuje zemi déšť, a vyvodí trávu na horách.
9 Kterýž dává hovadům potravu jejich, i mladým
krkavcům, kteříž volají k němu. 10 Nemáť v síle koně
zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného. 11
Líbost má Hospodin v těch, kteříž se ho bojí, a kteříž
doufají v milosrdenství jeho. 12 Chval, Jeruzaléme,
Hospodina, chval Boha svého, Sione. 13 Nebo on
utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synům
tvým u prostřed tebe. 14 On působí v končinách
tvých pokoj, a bělí pšeničnou nasycuje tě. 15 On když
vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání
běží slovo jeho. 16 Ont' dává sníh jako vlnu, jíním
jako popelem posýpá. 17 Hází ledem svým jako
skyvami; před zimou jeho kdo ostojí? 18 Vysílaje
slovo své, rozpouští je; hned jakž povane větrem
svým, ant' tekou vody. 19 Zvěstuje slovo své Jákobovi,
ustanovení svá a soudy své Izraelovi. 20 Neučinilť
tak žádnému národu, a protož soudů jeho nepoznali.
Halelujah.

148 Halelujah. Chvalte Hospodina stvoření
nebeská, chvaltež ho na výsostech. 2 Chvalte
jej všickni andělé jeho, chvalte jej všickni zástupové
jeho. 3 Chvalte jej slunce i měsíc, chvalte jej
všecky jasné hvězdy. 4 Chvalte jej nebesa nebes,
i vody, kteréž jsou nad nebem tímto. 5 Chvalte
jméno Hospodinovo všecky věci, kteréž, jakž on
řekl, pojednou stvořeny jsou. 6 A utvrdil je na
věčné věky, uložil cíle, z nichž by nevykračovaly.
7 Chvalte Hospodina tvorové zemští, velrybové a

všecky propasti, 8 Oheň a krupobití, sníh i pára, vítr
bouřlivý, vykonávající rozkaz jeho, 9 I hory a všickni
pahrbkové, stromoví ovoce nesoucí, i všickni cedrové,
10 Zvěř divoká i všeliká hovada, zeměplazové i ptactvo
létavé, 11 Králové zemští i všickni národové, knížata i
všickni soudcové země, 12 Mládenci, též i panny,
starci s dítkami, 13 Chvalte jméno Hospodinovo; nebo
vyvýšeno jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade
všecku zemi i nebe. 14 A vyzdvihl roh lidu svého,
chválu všech svatých jeho, synů Izraelských, lidu s
ním spojeného. Halelujah.

149 Halelujah. Zpívejte Hospodinu píseň novou,
chválu jeho v shromáždění svatých. 2 Vesel
se Izrael v tom, kterýž ho učinil, synové Sionští
plésejte v králi svém. 3 Chvalte jméno jeho na
píšťalu, na buben a na citaru prozpěvujte jemu. 4
Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; ont' ozdobuje
pokorné spasením. 5 Plésati budou svatí v Boží
slávě, a zpívati v pokojích svých. 6 Oslavování Boha
silného bude ve rtech jejich, a meč na obě straně
ostrý v rukou jejich, 7 K vykonávání pomsty nad
pohany, a k strestání národů, 8 K svazování králů
jejich řetězy, a šlechticů jejich pouty železnými, 9
K nakládání s nimi podlé práva zapsaného, k slávě
všechněm svatým jeho. Halelujah.

150 Halelujah. Chvalte Boha silného pro svatost
jeho, chvalte jej pro rozšíření síly jeho. 2
Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podlé
veliké důstojnosti jeho. 3 Chvalte jej zvukem trouby,
chvalte jej na loutnu a citaru. 4 Chvalte jej na buben
a píšťalu, chvalte jej na husle a varhany. 5 Chvalte jej
na cymbály hlasité, chvalte jej na cymbály zvučné. 6
Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.

Príslovia

1 Přísloví Šalomouna syna Davidova, krále
Izraelského, 2 Ku poznání moudrosti a cvičení,
k vyrozumívání řečem rozumnosti, 3 K dosažení
vycvičení v opatrnosti, spravedlnosti, soudu a toho,
což pravého jest, 4 Aby dána byla hloupým
důmyslnost, mládenečku umění a prozřetelnost. 5
Když poslouchati bude moudrý, přibude mu umění, a
rozumný bude vtipnější, 6 K srozumění podobenství,
a výmluvnosti řeči moudrých a pohádkám jejich. 7
Bázeň Hospodinova jest počátek umění, moudrostí a
cvičením pohrdají blázni. 8 Poslouchej, synu můj,
cvičení otce svého, a neopouštěj naučení matky své.
9 Neboť to přidá příjemnosti hlavě tvé, a bude zlatým
řetězem hrdlu tvému. 10 Synu můj, jestliže by tě
namlouvali hříšníci, nepřivoluj. 11 Jestliže by řekli:
Poď s námi, úklady čiňme krvi, skryjeme se proti
nevinnému bez ostýchání se; 12 Sehltíme je jako hrob
za živa, a v cele jako ty, jenž sstupují do jámy; (Sheol
h7585) 13 Všelijakého drahého zboží dosáhneme,
naplníme domy své loupeží; 14 Vrz los svůj mezi
nás, měšec jeden budeme míti všickni: 15 Synu můj,
nevycházej na cestu s nimi, zdrž nohu svou od stezky
jejich; 16 Nebo nohy jejich ke zlému běží, a pospíchají
k vylévání krve. 17 Jistě, že jakož nadarmo roztažena
bývá sít před očima jakéhokoli ptactva, 18 Tak tito
proti krvi své ukládají, skrývají se proti dušem svým.
19 Takovéť jsou cesty každého dychtícího po zisku,
duši pána svého uchvacuje. 20 Moudrost vně volá, na
ulicech vydává hlas svůj. 21 V největším hluku volá,
u vrat brány, v městě, a výmluvnosti své vypravuje,
řka: 22 Až dokud hloupí milovati budete hloupost, a
posměvači posměch sobě libovati, a blázni nenáviděti
umění? 23 Obraťtež se k domlouvání mému. Hle,
vynáším vám ducha svého, a v známost vám uvodím
slova svá. 24 Poněvadž jsem volala, a odpírali jste;
vztahovala jsem ruku svou, a nebyl, kdo by pozoroval,
25 Anobrž strhli jste se všeliké rady mé, a trestání
mého jste neoblíbili: 26 Pročež i já v bídě vaší smáti
se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se
bojíte, 27 Když přijde jako hrozné zpuštění to, čehož
se bojíte, a bída vaše jako bouře nastane, když přijde
na vás trápení a ssoužení. 28 Tehdy volati budou
ke mně, a nevyslyším; ráno hledati mne budou, a
nenaleznou mne. 29 Proto že nenáviděli umění, a
bázně Hospodinovy nevyvolili, 30 Aniž povolili radě
mé, ale pohrdali všelikým domlouváním mým. 31
Protož jísti budou ovoce skutků svých, a radami svými
nasyceni budou. 32 Nebo pokoj hloupých zmorduje je,
a štěstí bláznů zahubí je. 33 Ale kdož mne poslouchá,
bydliti bude bezpečně, pokoj maje před strachem
zlých věcí.

2 Synu můj, přijmeš-li slova má, a přikázaní má
schováš-li u sebe; 2 Nastavíš-li moudrosti ucha
svého, a nakloníš-li srdce svého k opatrnosti; 3
Ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš, a na opatrnost
zvoláš-li; 4 Budeš-li jí hledati jako stříbra, a jako
pokladů pilně vyhledávati jí: 5 Tehdy porozumíš
bázni Hospodinově, a známosti Boží nabudeš; 6
Nebo Hospodin dává moudrost, z úst jeho umění a
opatrnost. 7 Chová upřímým dlouhověkosti, pavézou
jest chodícím v sprostnosti, 8 Ostříhaje stezek soudu;
on cesty svatých svých ostříhá. 9 Tehdy porozumíš
spravedlnosti a soudu, a upřímosti i všeliké cestě
dobré, 10 Když vejde moudrost v srdce tvé, a umění
duši tvé se zalíbí. 11 Prozřetelnost ostříhati bude
tebe, a opatrnost zachová tě, 12 Vysvobozujíc tě od
cesty zlé, a od lidí mluvících věci převrácené, 13
Kteříž opouštějí stezky přímé, aby chodili po cestách
tmavých, 14 Kteříž se veselí ze zlého činění, plésají
v převrácenostech nejhorších, 15 Jejichž stezky
křivolaké jsou, anobrž zmotaní jsou na cestách svých;
16 Vysvobozujíc tě i od ženy postranní, od cizí, kteráž
řečmi svými lahodí, 17 Kteráž opouští vůdce mladosti
své, a na smlouvu Boha svého se zapomíná; 18
K smrti se zajisté nachyluje dům její, a k mrtvým
stezky její; 19 Kteřížkoli vcházejí k ní, nenavracují se
zase, aniž trefují na cestu života; 20 Abys chodil po
cestě dobrých, a stezek spravedlivých abys ostříhal.
21 Nebo upřímí bydliti budou v zemi, a pobožní
zůstanou v ní; 22 Bezbožní pak z země vyťati budou,
a přestupníci vykořeněni budou z ní.

3 Synu můj, na učení mé nezapomínej, ale přikázaní
mých nechať ostříhá srdce tvé. 2 Dlouhosti zajisté
dnů, i let života i pokoje přidadí tobě. 3 Milosrdenství a
pravda nechť neopouštějí tě, přivaž je k hrdlu svému,
napiš je na tabuli srdce svého, 4 A nalezneš milost
a prospěch výborný před Bohem i lidmi. 5 Doufej v
Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak
svou nezpoléhej. 6 Na všech cestách svých snažuj
se jej poznávati, a onť spravovati bude stezky tvé. 7
Nebývej moudrý sám u sebe; boj se Hospodina, a
odstup od zlého. 8 Toť bude zdraví životu tvému, a
rozvlažení kostem tvým. 9 Cti Hospodina z statku
svého, a z nejpřednějších věcí všech úrod svých, 10
A naplněny budou stodoly tvé hojností, a presové
tvoji mstem oplývati budou. 11 Kázně Hospodinovy,
synu můj, nezamítej, aniž sobě oškliv domlouvání
jeho. 12 Nebo kohož miluje Hospodin, tresce, a to

jako otec syna, jejž libuje. 13 Blahoslavený člověk
nalézající moudrost, a člověk vynášející opatrnost.
14 Lépeť jest zajisté těžeti jí, nežli těžeti stříbrem,
anobrž nad výborné zlato užitek její. 15 Dražší jest
než drahé kamení, a všecky nejžádostivější věci
tvé nevrovnají se jí. 16 Dlouhost dnů v pravici její,
a v levici její bohatství a sláva. 17 Cesty její cesty
utěšené, a všecky stezky její pokojné. 18 Stromem
života jest těm, kteříž jí dosahují, a kteříž ji mají,
blahoslavení jsou. 19 Hospodin moudrostí založil
zemi, utvrdil nebesa opatrností. 20 Uměním jeho
propasti protrhují se, a oblakové vydávají rosu. 21
Synu můj, nechť neodcházejí ty věci od očí tvých,
ostříhej zdravého naučení a prozřetelnosti. 22 I budeť
to životem duši tvé, a ozdobou hrdlu tvému. 23
Tehdy choditi budeš bezpečně cestou svou, a v
nohu svou neurazíš se. 24 Když lehneš, nebudeš
se strašiti, ale odpočívati budeš, a bude libý sen
tvůj. 25 Nelekneš se strachu náhlého, ani zpuštění
bezbožníků, když přijde. 26 Nebo Hospodin bude
doufání tvé, a ostříhati bude nohy tvé, abys nebyl
lapen. 27 Nezadržuj dobrodiní potřebujícím, když s to
býti můžeš, abys je činil. 28 Neříkej bližnímu svému:
Odejdi, potom navrať se, a zítrať dám, maje to u
sebe. 29 Neukládej proti bližnímu svému zlého, kterýž
s tebou dověrně bydlí. 30 Nevad' se s člověkem bez
příčiny, jestližeť neučinil zlého. 31 Nechtěj záviděti
muži dráči, aniž zvoluj které cesty jeho. 32 Nebo
ohavností jest Hospodinu převrácenec, ale s upřímými
tajemství jeho. 33 Zlořečení Hospodinovo jest v domě
bezbožníka, ale příbytku spravedlivých žehná: 34
Poněvadž posměvačům on se posmívá, pokorným
pak dává milost. 35 Slávu moudří dědičně obdrží, ale
blázny hubí pohanění.

4 Poslouchejte, synové, učení otcova, a pozorujte,
abyste poznali rozumnost. 2 Nebo naučení dobré
dávám vám, neopouštějtež zákona mého. 3 Když
jsem byl syn u otce svého mladičký, a jediný při
matce své, 4 On vyučoval mne a říkal mi: Ať se chopí
výmluvností mých srdce tvé, ostříhej přikázaní mých,
a živ budeš. 5 Nabud' moudrosti, nabud' rozumnosti;
nezapomínej, ani se uchyluj od řečí úst mých. 6
Neopouštějž jí, a bude tě ostříhati; miluj ji, a zachová
tě. 7 Předně moudrosti, moudrosti nabývej, a za
všecko jmění své zjednej rozumnost. 8 Vyvyšuj ji, a
zvýšíť tě; poctí tě, když ji přijmeš. 9 Přidá hlavě tvé
příjemnosti, korunou krásnou obdaří tě. 10 Slyš, synu
můj, a přijmi řeči mé, a tak rozmnoží se léta života
tvého. 11 Cestě moudrosti učím tě, vedu tě stezkami
přímými. 12 Když choditi budeš, nebude ssoužen krok
tvůj, a poběhneš-li, neustrčíš se. 13 Chopiž se učení,
nepouštěj, ostříhej ho, nebo ono jest život tvůj. 14
Na stezku bezbožných nevcházej, a nekráčej cestou
zlostníků. 15 Opusť ji, nechod' po ní, uchyl se od ní, a
pomiň jí. 16 Neboť nespí, leč zlost provedou; anobrž
zahánín bývá sen jejich, dokudž ku pádu nepřivodí,
17 Proto že jedí chléb bezbožnosti, a víno loupeží pijí.
18 Ale stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž
rozmáhá se, a svítí až do pravého dne. 19 Cesta pak
bezbožných jako mrákota; nevědí, na čem se ustrčiti
mohou. 20 Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem
mým nakloň ucha svého. 21 Nechať neodcházejí od
očí tvých, ostříhej jich u prostřed srdce svého. 22
Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu
jejich lékařstvím. 23 Přede vším, čehož se stříci sluší,
ostříhej srdce svého, nebo z něho pochází život. 24
Odlož od sebe převrácenost úst, a zlost rtů vzdal od
sebe. 25 Oči tvé ať k dobrým věcem patří, a víčka tvá
ať přímě hledí před tebou. 26 Zvaž stezku noh svých,
a všecky cesty tvé ať jsou spraveny. 27 Neuchyluj se
na pravo ani na levo, odvrať nohu svou od zlého.

5 Synu můj, pozoruj moudrosti mé, k opatrnosti mé
nakloň ucha svého, 2 Abys ostříhal prozřetelnosti,
a rtové tvoji šetřili umění. 3 Nebo rtové cizí ženy
strdí tekou, a měkčejší nad olej ústa její. 4 Poslední
pak věci její hořké jsou jako pelyněk, ostré jako meč
na obě straně ostrý. 5 Nohy její sstupují k smrti,
krokové její hrob uchvacují. **(Sheol h7585)** 6 Stezku
života snad bys zvážiti chtěl? Vrtkéť jsou cesty její,
neseznáš. 7 Protož, synové, poslechněte mne, a
neodstupujte od řečí úst mých. 8 Vzdal od ní cestu
svou, a nepřibližuj se ke dveřím domu jejího, 9 Abys
snad nedal jiným slávy své, a let svých ukrutnému,
10 Aby se nenasytili cizí úsilím tvým, a práce tvá
nezůstala v domě cizím. 11 I řval bys naposledy,
když bys zhubil tělo své a čerstvost svou, 12 A řekl
bys: Jak jsem nenáviděl cvičení, a domlouváním
pohrdalo srdce mé, 13 A neposlouchal jsem hlasu
vyučujících mne, a k učitelům svým nenaklonil jsem
ucha svého! 14 O málo, že jsem nevlezl ve všecko
zlé u prostřed shromáždění a zástupu. 15 Pí vodu
z čisterny své, a prameny z prostředku vrchoviště
svého. 16 Nechť se rozlévají studnice tvé ven, a
potůčkové vod na ulice. 17 Měj je sám sobě, a ne
cizí s tebou. 18 Budiž požehnaný pramen tvůj, a
vesel se z manželky mladosti své. 19 Laně milostné a
srny utěšené; prsy její ať tě opojují všelikého času, v
milování jejím kochej se ustavičně. 20 Nebo proč bys
se kochal, synu můj, v cizí, a objímal život postranní,
21 Poněvadž před očima Hospodinovýma jsou cesty

člověka, a on všecky stezky jeho váží? 22 Nepravosti
vlastní jímají bezbožníka takového, a v provazích
hříchu svého uvázne. 23 Takovýť umře, proto že
nepřijímal cvičení, a ve množství bláznovství svého
blouditi bude.

6 Synu můj, slíbil-lis za přítele svého, podal-lis
cizímu ruky své, 2 Zapleten jsi slovy úst svých,
jat jsi řečmi úst svých. 3 Učiniž tedy toto, synu můj,
a vyprosť se, poněvadžs se dostal v ruku přítele
svého. Jdi, pokoř se, a probuď přítele svého. 4 Nedej
usnouti očím svým, a zdřímati víčkám svým. 5 Vydři
se jako srna z ruky, a jako pták z ruky čižebníka. 6
Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabuď
moudrosti. 7 Kterýž nemaje vůdce, ani správce, ani
pána, 8 Připravuje v létě pokrm svůj, shromažďuje ve
žni potravu svou. 9 Dokudž lenochu ležeti budeš?
Skoro-liž vstaneš ze sna svého? 10 Maličko pospíš,
maličko zdřímeš, maličko složíš ruce, abys poležel,
11 V tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze
tvá jako muž zbrojný. 12 Člověk nešlechetný, muž
nepravý chodí v převrácenosti úst. 13 Mhourá očima
svýma, mluví nohama svýma, ukazuje prsty svými.
14 Převrácenost všeliká jest v srdci jeho, smýšlí
zlé všelikého času, sváry rozsívá. 15 A protož v
náhle přijde bída jeho, rychle setřín bude, a nebudeť
uléčení. 16 Těchto šesti věcí nenávidí Hospodin, a
sedmá ohavností jest duši jeho: 17 Očí vysokých,
jazyka lživého, a rukou vylévajících krev nevinnou, 18
Srdce, kteréž ukládá myšlení nepravá, noh kvapných
běžeti ke zlému, 19 Svědka lživého, mluvícího lež, a
toho, jenž rozsívá různice mezi bratřími. 20 Ostříhejž,
synu můj, přikázaní otce svého, a neopouštěj naučení
matky své. 21 Přivazuj je k srdci svému ustavičně, a
k hrdlu svému je připínej. 22 Kamžkoli půjdeš, ono tě
zprovodí, když spáti budeš, bude tě ostříhati, a když
procítíš, bude s tebou rozmlouvati, 23 (Nebo přikázaní
jest svíce, a naučení světlo, a cesta života jsou
domlouvání vyučující), 24 Aby tě ostříhalo od ženy
zlé, od úlisnosti jazyka ženy cizí. 25 Nežádejž krásy
její v srdci svém, a nechať tě nejímá víčky svými. 26
Nebo příčinou ženy cizoložné zchudl bys až do kusu
chleba, anobrž žena cizoložná drahou duši ulovuje.
27 Může-liž kdo skrýti oheň v klíně svém, aby roucho
jeho se nepropálilo? 28 Může-liž kdo choditi po uhlí
řeřavém, aby nohy jeho se neopálily? 29 Tak kdož
vchází k ženě bližního svého, nebudeť bez viny, kdož
by se jí koli dotkl. 30 Neuvozují potupy na zloděje,
jestliže by ukradl, aby nasytil život svůj, když lační, 31
Ač postižen jsa, navracuje to sedmernásobně, vším
statkem domu svého nahražuje: 32 Ale cizoložící
s ženou blázen jest; kdož hubí duši svou, tenť to
činí; 33 Trápení a lehkosti dochází, a útržka jeho
nebývá shlazena. 34 Nebo zůřivý jest hněv muže, a
neodpouštíť v den pomsty. 35 Neohlídá se na žádnou
záplatu, aniž přijímá, by i množství darů dával.

7 Synu můj, ostříhej řečí mých, a přikázaní má
schovej u sebe. 2 Ostříhej přikázaní mých, a živ
budeš, a naučení mého jako zřítelnice očí svých.
3 Přivaž je na prsty své, napiš je na tabuli srdce
svého. 4 Rci moudrosti: Sestra má jsi ty, a rozumnost
přítelkyní jmenuj, 5 Aby tě ostříhala od ženy cizí,
od postranní, jenž řečmi svými lahodí. 6 Nebo z
okna domu svého okénkem vyhlédaje, 7 Viděl jsem
mezi hloupými, spatřil jsem mezi mládeží mládence
bláznivého. 8 Kterýž šel po ulici vedlé úhlu jejího, a
cestou k domu jejímu kráčel, 9 V soumrak, u večer
dne, ve tmách nočních a v mrákotě. 10 A aj, žena
potkala ho v ozdobě nevěstčí a chytrého srdce, 11
Štěbetná a opovážlivá, v domě jejím nezůstávají nohy
její, 12 Jednak vně, jednak na ulici u každého úhlu
úklady činící. 13 I chopila jej, a políbila ho, a opovrhši
stud, řekla jemu: 14 Oběti pokojné jsou u mne, dnes
splnila jsem slib svůj. 15 Protož vyšla jsem vstříc
tobě, abych pilně hledala tváři tvé, i nalezla jsem
tě. 16 Koberci jsem obestřela lůže své, s řezbami a
prostěradly Egyptskými, 17 Vykadila jsem pokojík svůj
mirrou a aloe a skořicí. 18 Poď, opojujme se milostí
až do jitra, obveselíme se v milosti. 19 Nebo není
muže doma, odšel na cestu dalekou. 20 Pytlík peněz
vzal s sebou, v jistý den vrátí se do domu svého. 21 I
naklonila ho mnohými řečmi svými, a lahodností rtů
svých přinutila jej. 22 Šel za ní hned, jako vůl k zabití
chodívá, a jako blázen v pouta, jimiž by trestán byl.
23 Dokudž nepronikla střela jater jeho, pospíchal jako
pták k osídlu, nevěda, že ono bezživotí jeho jest. 24
Protož nyní, synové, slyšte mne, a pozorujte řečí úst
mých. 25 Neuchyluj se k cestám jejím srdce tvé, aniž
se toulej po stezkách jejích. 26 Nebo mnohé zranivši,
porazila, a silní všickni zmordováni jsou od ní. 27
Cesty pekelné dům její, vedoucí do skrýší smrti. **(Sheol h7585)**

8 Zdaliž moudrost nevolá, a rozumnost nevydává
hlasu svého? 2 Na vrchu vysokých míst, u cesty,
na rozcestí stojí, 3 U bran, kudy se chodí do města,
a kudy se chodí dveřmi, volá, řkuci: 4 Na vásť, ó
muži, volám, a hlas můj jest k synům lidským. 5
Poučte se hloupí opatrnosti, a blázni srozumějte
srdcem. 6 Poslouchejtež, nebo znamenité věci mluviti
budu, a otevření rtů mých pouhou pravdu. 7 Jistě
žeť pravdu zvěstují ústa má, a ohavností jest rtům

mým bezbožnost. 8 Spravedlivé jsou všecky řeči úst
mých, není v nich nic křivého ani převráceného. 9
Všecky pravé jsou rozumějícímu, a přímé těm, kteříž
nalézají umění. 10 Přijmětež cvičení mé raději než
stříbro, a umění raději než zlato nejvýbornější. 11
Nebo lepší jest moudrost než drahé kamení, tak
že jakékoli věci žádostivé vrovnati se jí nemohou.
12 Já moudrost bydlím s opatrností, a umění pravé
prozřetelnosti přítomné mám. 13 Bázeň Hospodinova
jest v nenávisti míti zlé, pýchy a vysokomyslnosti,
i cesty zlé a úst převrácených nenávidím. 14 Má
jest rada i šťastný prospěch, ját' jsem rozumnost, a
má jest síla. 15 Skrze mne králové kralují, a knížata
ustanovují věci spravedlivé. 16 Skrze mne knížata
panují, páni i všickni soudcové zemští. 17 Já milující
mne miluji, a kteříž mne pilně hledají, nalézají mne.
18 Bohatství a sláva při mně jest, zboží trvánlivé i
spravedlnost. 19 Lepší jest ovoce mé než nejlepší
zlato, i než ryzí, a užitek můj než stříbro výborné. 20
Stezkou spravedlnosti vodím, prostředkem stezek
soudu, 21 Abych těm, kteříž mne milují, přidědila zboží
věčné, a poklady jejich naplnila. 22 Hospodin měl mne
při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi
časy. 23 Před věky ustanovena jsem, před počátkem,
prvé než byla země. 24 Když ještě nebylo propasti,
zplozena jsem, když ještě nebylo studnic oplývajících
vodami. 25 Prvé než hory založeny byly, než byli
pahrbkové, zplozena jsem; 26 Ještě byl neučinil země
a rovin, ani začátku prachu okršlku zemského. 27 Když
připravoval nebesa, byla jsem tu, když vyměřoval
okrouhlost nad propastí; 28 Když upevňoval oblaky u
výsosti, když utvrzoval studnice propasti; 29 Když
ukládal moři cíl jeho, a vodám, aby nepřestupovaly
rozkázaní jeho, když vyměřoval základy země: 30
Tehdáž byla jsem od něho pěstována, a byla jsem
jeho potěšení na každý den, anobrž hrám před
ním každého času; 31 Hrám i na okršlku země
jeho, a rozkoše mé s syny lidskými. 32 A tak tedy,
synové, poslechněte mne, nebo blahoslavení jsou
ostříhající cest mých. 33 Poslouchejte cvičení, a
nabuďte rozumu, a nerozpakujte se. 34 Blahoslavený
člověk, kterýž mne slýchá, bdě u dveří mých na každý
den, šetře veřejí dveří mých. 35 Nebo kdož mne
nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od Hospodina.
36 Ale kdož hřeší proti mně, ukrutenství provodí nad
duší svou; všickni, kteříž mne nenávidí, milují smrt.

9 Moudrost vystavěla dům svůj, vytesavši sloupů
svých sedm. 2 Zbila dobytek svůj, smísila víno své,
stůl také svůj připravila. 3 A poslavši děvečky své,
volá na vrchu nejvyšších míst v městě: 4 Kdožkoli
jest hloupý, uchyl se sem. Až i bláznivým říká: 5
Poďte, jezte chléb můj, a píte víno, kteréž jsem
smísila. 6 Opusťte hloupost a živi buďte, a choďte
cestou rozumnosti. 7 Kdo tresce posměvače, dochází
hanby, a kdo přimlouvá bezbožnému, pohanění. 8
Nedomlouvej posměvači, aby tě nevzal v nenávist;
přimlouvej moudrému, a bude tě milovati. 9 Učiň to
moudrému, a bude moudřejší; pouč spravedlivého,
a bude umělejší. 10 Počátek moudrosti jest bázeň
Hospodinova, a umění svatých rozumnost. 11 Nebo
skrze mne rozmnoží se dnové tvoji, a přidánoť bude let
života. 12 Budeš-li moudrý, sobě moudrý budeš; pakli
posměvač, sám vytrpíš. 13 Žena bláznivá štěbetná,
nesmyslná, a nic neumí. 14 A sedí u dveří domu
svého na stolici, na místech vysokých v městě, 15 Aby
volala jdoucích cestou, kteříž přímo jdou stezkami
svými, řkuci: 16 Kdo jest hloupý, uchyl se sem. A
bláznivému říká: 17 Voda kradená sladší jest, a chléb
pokoutní chutnější. 18 Ale neví hlupec, že mrtví jsou
tam, a v hlubokém hrobě ti, kterýchž pozvala. **(Sheol
h7585)**

10 Syn moudrý obveseluje otce, ale syn bláznivý
zámutkem jest matce své. 2 Neprospívají
pokladové bezbožně nabytí, ale spravedlnost vytrhuje
od smrti. 3 Nedopustí lačněti Hospodin duši
spravedlivého, statek pak bezbožných rozptýlí. 4
K nouzi přivodí ruka lstivá, ruka pak pracovitých
zbohacuje. 5 Kdo shromažďuje v létě, jest syn
rozumný; kdož vyspává ve žni, jest syn, kterýž hanbu
činí. 6 Požehnání jest nad hlavou spravedlivého,
ale ústa bezbožných přikrývají ukrutnost. 7 Památka
spravedlivého požehnaná, ale jméno bezbožných
smrdí. 8 Moudré srdce přijímá přikázaní, ale blázen
od rtů svých padne. 9 Kdo chodí upřímě, chodí
doufanlivě; kdož pak převrací cesty své, vyjeven
bude. 10 Kdo mhourá okem, uvodí nesnáz; a kdož
jest bláznivých rtů, padne. 11 Pramen života jsou
ústa spravedlivého, ale ústa bezbožných přikrývají
ukrutnost. 12 Nenávist vzbuzuje sváry, ale láska
přikrývá všecka přestoupení. 13 Ve rtech rozumného
nalézá se moudrost, ale kyj na hřbetě blázna. 14
Moudří skrývají umění, úst pak blázna blízké jest
setření. 15 Zboží bohatého jest město pevné jeho, ale
nouze jest chudých setření. 16 Práce spravedlivého
jest k životu, nábytek pak bezbožných jest k hříchu.
17 Stezkou života jde, kdož přijímá trestání; ale
kdož pohrdá domlouváním, bloudí. 18 Kdož přikrývá
nenávist rty lživými, i kdož uvodí v lehkost, ten blázen
jest. 19 Mnohé mluvení nebývá bez hříchu, kdož
pak zdržuje rty své, opatrný jest. 20 Stříbro výborné

jest jazyk spravedlivého, ale srdce bezbožných za
nic nestojí. 21 Rtové spravedlivého pasou mnohé,
blázni pak pro bláznovství umírají. 22 Požehnání
Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.
23 Za žert jest bláznu činiti nešlechetnost, ale muž
rozumný moudrosti se drží. 24 Čeho se bojí bezbožný,
to přichází na něj; ale čehož žádají spravedliví,
dává Bůh. 25 Jakož pomíjí vichřice, tak nestane
bezbožníka, spravedlivý pak jest základ stálý. 26 Jako
ocet zubům, a jako dým očima, tak jest lenivý těm,
kteříž jej posílají. 27 Bázeň Hospodinova přidává dnů,
léta pak bezbožných ukrácena bývají. 28 Očekávání
spravedlivých jest potěšení, naděje pak bezbožných
zahyne. 29 Silou jest upřímému cesta Hospodinova,
a strachem těm, kteříž činí nepravost. 30 Spravedlivý
na věky se nepohne, bezbožní pak nebudou bydliti v
zemi. 31 Ústa spravedlivého vynášejí moudrost, ale
jazyk převrácený vyťat bude. 32 Rtové spravedlivého
znají, což jest Bohu libého, ústa pak bezbožných
převrácené věci.

11 Váha falešná ohavností jest Hospodinu, ale
závaží pravé líbí se jemu. 2 Za pýchou přichází
zahanbení, ale při pokorných jest moudrost. 3
Sprostnost upřímých vodí je, převrácenost pak
přestupníků zatracuje je. 4 Neprospíváť bohatství
v den hněvu, ale spravedlnost vytrhuje z smrti. 5
Spravedlnost upřímého spravuje cestu jeho, ale pro
bezbožnost svou padá bezbožný. 6 Spravedlnost
upřímých vytrhuje je, ale přestupníci v zlosti zjímáni
bývají. 7 Když umírá člověk bezbožný, hyne
naděje, i očekávání rekovských činů mizí. 8
Spravedlivý z úzkosti bývá vysvobozen, bezbožný
pak přichází na místo jeho. 9 Pokrytec ústy kazí
bližního svého, ale spravedliví uměním vytrženi
bývají. 10 Z štěstí spravedlivých veselí se město,
když pak hynou bezbožní, bývá prozpěvování. 11
Požehnáním spravedlivých zvýšeno bývá město, ústy
pak bezbožných vyvráceno. 12 Pohrdá bližním svým
blázen, ale muž rozumný mlčí. 13 Utrhač toulaje se,
pronáší tajnost, věrný pak člověk tají věc. 14 Kdež
není dostatečné rady, padá lid, ale spomožení jest ve
množství rádců. 15 Velmi sobě škodí, kdož slibuje za
cizího, ješto ten, kdož nenávidí rukojemství, bezpečen
jest. 16 Žena šlechetná má čest, a ukrutní mají zboží.
17 Člověk účinný dobře činí životu svému, ale ukrutný
kormoutí tělo své. 18 Bezbožný dělá dílo falešné, ale
kdož rozsívá spravedlnost, má mzdu jistou. 19 Tak
spravedlivý rozsívá k životu, a kdož následuje zlého,
k smrti své. 20 Ohavností jsou Hospodinu převrácení
srdcem, ale ctného obcování líbí se jemu. 21 Zlý,
by sobě i na pomoc přivzal, neujde pomsty, símě
pak spravedlivých uchází toho. 22 Zápona zlatá na
pysku svině jest žena pěkná bez rozumu. 23 Žádost
spravedlivých jest toliko dobrých věcí, ale očekávání
bezbožných hněv. 24 Mnohý rozdává štědře, a však
přibývá mu více; jiný skoupě drží nad slušnost, ale
k chudobě. 25 Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož
svlažuje, také sám bude zavlažen. 26 Kdo zadržuje
obilí, zlořečí mu lid; ale požehnání na hlavě toho,
kdož je prodává. 27 Kdo pilně hledá dobrého, nalézá
přízeň; kdož pak hledá zlého, potká jej. 28 Kdo doufá v
bohatství své, ten spadne, ale spravedliví jako ratolest
zkvetnou. 29 Kdo kormoutí dům svůj, za dědictví
bude míti vítr, a blázen sloužiti musí moudrému. 30
Ovoce spravedlivého jest strom života, a kdož vyučuje
duše, jest moudrý. 31 Aj, spravedlivému na zemi
odplacováno bývá, čím více bezbožnému a hříšníku?

12 Kdo miluje cvičení, miluje umění; kdož pak
nenávidí domlouvání, nemoudrý jest. 2 Dobrý
nalézá lásku u Hospodina, ale muže nešlechetného
potupí Bůh. 3 Nebývá trvánlivý člověk v bezbožnosti,
kořen pak spravedlivých nepohne se. 4 Žena statečná
jest koruna muže svého, ale jako hnis v kostech jeho
ta, kteráž k hanbě přivodí. 5 Myšlení spravedlivých
jsou pravá, rady pak bezbožných lstivé. 6 Slova
bezbožných úklady činí krvi, ústa pak spravedlivých
vytrhují je. 7 Vyvráceni bývají bezbožní tak, aby jich
nebylo, ale dům spravedlivých ostojí. 8 Podlé toho,
jakž rozumný jest, chválen bývá muž, převráceného
pak srdce bude v pohrdání. 9 Lepší jest nevzácný,
kterýž má služebníka, nežli ten, kterýž sobě slavně
počíná, a nemá chleba. 10 Pečuje spravedlivý o život
hovádka svého, srdce pak bezbožných ukrutné jest.
11 Kdo dělá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale
kdož následuje zahalečů, blázen jest. 12 Žádostiv jest
bezbožný obrany proti zlému, ale kořen spravedlivých
způsobuje ji. 13 Do přestoupení rtů zapletá se
zlostník, ale spravedlivý vychází z ssoužení. 14 Z
ovoce úst každý nasycen bude dobrým, a odplatu
za skutky člověka dá jemu Bůh. 15 Cesta blázna
přímá se zdá jemu, ale kdo poslouchá rady, moudrý
jest. 16 Hněv blázna v tentýž den poznán bývá,
ale opatrný hanbu skrývá. 17 Kdož mluví pravdu,
ohlašuje spravedlnost, svědek pak falešný lest. 18
Někdo vynáší řeči podobné meči probodujícímu, ale
jazyk moudrých jest lékařství. 19 Rtové pravdomluvní
utvrzeni budou na věky, ale na kratičko jazyk lživý.
20 V srdci těch, kteříž zlé obmýšlejí, bývá lest, v
těch pak, kteříž radí ku pokoji, veselí. 21 Nepotká
spravedlivého žádná těžkost, bezbožní pak naplněni

budou zlým. 22 Ohavností jsou Hospodinu rtové lživí,
ale ti, jenž činí pravdu, líbí se jemu. 23 Člověk opatrný
tají umění, ale srdce bláznů vyvolává bláznovství.
24 Ruka pracovitých panovati bude, lstivá pak musí
dávati plat. 25 Starost v srdci člověka snižuje ji, ale
věc dobrá obveseluje ji. 26 Vzácnější jest nad bližního
svého spravedlivý, cesta pak bezbožných svodí je. 27
Nebude péci fortelný, což ulovil, ale člověk bedlivý
statku drahého nabude. 28 Na stezce spravedlnosti
jest život, a cesta stezky její nesmrtelná jest.

13 Syn moudrý přijímá cvičení otcovo, ale
posměvač neposlouchá domlouvání. 2 Z ovoce
úst každý jísti bude dobré, ale duše převrácených
nátisky. 3 Kdo ostříhá úst svých, ostříhá duše své;
kdo rozdírá rty své, setření na něj přijde. 4 Žádá, a nic
nemá duše lenivého, duše pak pracovitých zbohatne.
5 Slova lživého nenávidí spravedlivý, bezbožníka
pak v ošklivost uvodí a zahanbuje. 6 Spravedlnost
ostříhá přímě chodícího po cestě, bezbožnost pak
vyvrací hříšníka. 7 Někdo bohatým se dělaje, nemá
nic: zase někdo dělaje se chudým, má však statku
mnoho. 8 Výplata života člověku jest bohatství jeho,
ale chudý neslyší domlouvání. 9 Světlo spravedlivých
rozsvětluje se, svíce pak bezbožných zhasne. 10
Samou toliko pýchou působí člověk svár, ale při těch,
jenž užívají rady, jest moudrost. 11 Statek zle dobytý
umenšovati se bude, kdož pak shromažďuje rukou,
přivětší ho. 12 Očekávání dlouhé zemdlívá srdce, ale
žádost splněná jest strom života. 13 Kdož pohrdá
slovem Božím, sám sobě škodí; ale kdož se bojí
přikázaní, odplaceno mu bude. 14 Naučení moudrého
jest pramen života, k vyhýbání se osídlům smrti. 15
Rozum dobrý dává milost, cesta pak převrácených
jest tvrdá. 16 Každý důmyslný dělá uměle, ale blázen
rozprostírá bláznovství. 17 Posel bezbožný upadá v
neštěstí, jednatel pak věrný jest lékařství. 18 Chudoba
a lehkost potká toho, jenž se vytahuje z kázně; ale
kdož ostříhá naučení, zveleben bude. 19 Žádost
naplněná sladká jest duši, ale ohavnost jest bláznům
odstoupiti od zlého. 20 Kdo chodí s moudrými, bude
moudrý; ale kdo tovaryší s blázny, setřín bude. 21
Hříšníky stihá neštěstí, ale spravedlivým odplatí Bůh
dobrým. 22 Dobrý zanechává dědictví vnukům, ale
zboží hříšného zachováno bývá spravedlivému. 23
Hojnost jest pokrmů na rolí chudých, někdo pak
hyne skrze nerozšafnost. 24 Kdo zdržuje metlu svou,
nenávidí syna svého; ale kdož ho miluje, za času jej
tresce. 25 Spravedlivý jí až do nasycení duše své,
břicho pak bezbožných nedostatek trpí.

14 Moudrá žena vzdělává dům svůj, bláznice
pak rukama svýma boří jej. 2 Kdo chodí v
upřímnosti své, bojí se Hospodina, ale převrácený v
cestách svých pohrdá jím. 3 V ústech blázna jest hůl
pýchy, rtové pak moudrých ostříhají jich. 4 Když není
volů, prázdné jsou jesle, ale hojná úroda jest v síle
volů. 5 Svědek věrný neklamá, ale svědek falešný
mluví lež. 6 Hledá posměvač moudrosti, a nenalézá,
rozumnému pak umění snadné jest. 7 Odejdi od
muže bláznivého, když neseznáš při něm rtů umění.
8 Moudrost opatrného jest, aby rozuměl cestě své,
bláznovství pak bláznů ke lsti. 9 Blázen přikrývá hřích,
ale mezi upřímými dobrá vůle. 10 Srdce ví o hořkosti
duše své, a k veselí jeho nepřimísí se cizí. 11 Dům
bezbožných vyhlazen bude, ale stánek upřímých
zkvetne. 12 Cesta zdá se přímá člověku, a však
dokonání její jest cesta k smrti. 13 Také i v smíchu
bolí srdce, a cíl veselí jest zámutek. 14 Cestami svými
nasytí se převrácený srdcem, ale muž dobrý štítí se
jeho. 15 Hloupý věří každému slovu, ale opatrný šetří
kroku svého. 16 Moudrý bojí se a odstupuje od zlého,
ale blázen dotře a smělý jest. 17 Náhlý se dopouští
bláznovství, a muž myšlení zlých v nenávisti bývá.
18 Dědičně vládnou hlupci bláznovstvím, ale opatrní
bývají korunováni uměním. 19 Sklánějí se zlí před
dobrými, a bezbožní u bran spravedlivého. 20 Také i
příteli svému v nenávisti bývá chudý, ale milovníci
bohatého mnozí jsou. 21 Pohrdá bližním svým hříšník,
ale kdož se slitovává nad chudými, blahoslavený
jest. 22 Zajisté žeť bloudí, kteříž ukládají zlé; ale
milosrdenství a pravda těm, kteříž smýšlejí dobré. 23
Všeliké práce bývá zisk, ale slovo rtů jest jen k nouzi.
24 Koruna moudrých jest bohatství jejich, bláznovství
pak bláznivých bláznovstvím. 25 Vysvobozuje duše
svědek pravdomluvný, ale lstivý mluví lež. 26 V bázni
Hospodinově jestiť doufání silné, kterýž synům svým
útočištěm bude. 27 Bázeň Hospodinova jest pramen
života, k vyhýbání se osídlům smrti. 28 Ve množství
lidu jest sláva krále, ale v nedostatku lidu zahynutí
vůdce. 29 Zpozdilý k hněvu hojně má rozumu, ale
náhlý pronáší bláznovství. 30 Život těla jest srdce
zdravé, ale hnis v kostech jest závist. 31 Kdo utiská
chudého, útržku činí Učiniteli jeho; ale ctí jej, kdož se
slitovává nad chudým. 32 Pro zlost svou odstrčen bývá
bezbožný, ale naději má i při smrti své spravedlivý.
33 V srdci rozumného odpočívá moudrost, co pak
jest u vnitřnosti bláznů, nezatají se. 34 Spravedlnost
zvyšuje národ, ale hřích jest ku pohanění národům.
35 Laskav bývá král na služebníka rozumného, ale
hněviv na toho, kterýž hanbu činí.

15 Odpověd měkká odvracuje hněv, ale řeč zpurná
vzbuzuje prchlivost. 2 Jazyk moudrých ozdobuje
umění, ale ústa bláznů vylévají bláznovství. 3 Na
všelikém místě oči Hospodinovy spatřují zlé i dobré.
4 Zdravý jazyk jest strom života, převrácenost pak
z něho ztroskotání od větru. 5 Blázen pohrdá
cvičením otce svého, ale kdož ostříhá naučení,
opatrnosti nabude. 6 V domě spravedlivého jest
hojnost veliká, ale v úrodě bezbožného zmatek. 7
Rtové moudrých rozsívají umění, srdce pak bláznů
ne tak. 8 Obět bezbožných ohavností jest Hospodinu,
ale modlitba upřímých líbí se jemu. 9 Ohavností
jest Hospodinu cesta bezbožného, toho pak, kdož
následuje spravedlnosti, miluje. 10 Trestání přísné
opouštějícímu cestu, a kdož nenávidí domlouvání,
umře. 11 Peklo i zatracení jest před Hospodinem, čím
více srdce synů lidských? **(Sheol h7585)** 12 Nemiluje
posměvač toho, kterýž ho tresce, aniž k moudrým
přistoupí. 13 Srdce veselé obveseluje tvář, ale
pro žalost srdce duch zkormoucen bývá. 14 Srdce
rozumného hledá umění, ale ústa bláznů pasou se
bláznovstvím. 15 Všickni dnové chudého zlí jsou,
ale dobromyslného hody ustavičné. 16 Lepší jest
maličko s bázní Hospodinovou než poklad veliký
s nepokojem. 17 Lepší jest krmě z zelí, kdež jest
láska, nežli z krmného vola, kdež jest nenávist. 18
Muž hněvivý vzbuzuje sváry, ale zpozdilý k hněvu
upokojuje svadu. 19 Cesta lenivého jest jako plot
z trní, ale stezka upřímých jest vydlážená. 20 Syn
moudrý obveseluje otce, bláznivý pak člověk pohrdá
matkou svou. 21 Bláznovství jest veselím bláznu,
ale člověk rozumný upřímo kráčeti směřuje. 22 Kdež
není rady, zmařena bývají usilování, ale množství
rádců ostojí. 23 Vesel bývá člověk z odpovědi úst
svých; nebo slovo v čas příhodný ó jak jest dobré! 24
Cesta života vysoko jest rozumnému proto, aby se
uchýlil od pekla dole. **(Sheol h7585)** 25 Dům pyšných
vyvrací Hospodin, meze pak vdovy upevňuje. 26
Ohavností jsou Hospodinu myšlení zlého, ale čistých
řeči vzácné. 27 Kdož dychtí po lakomství, kormoutí
dům svůj; ale kdož nenávidí darů, živ bude. 28 Srdce
spravedlivého přemyšluje, co má mluviti, ale ústa
bezbožných vylévají všelijakou zlost. 29 Vzdálen jest
Hospodin od bezbožných, ale modlitbu spravedlivých
vyslýchá. 30 To, což se zraku naskýtá, obveseluje
srdce; pověst dobrá tukem naplňuje kosti. 31 Ucho,
kteréž poslouchá trestání života, u prostřed moudrých
bydliti bude. 32 Kdo se vyhýbá cvičení, zanedbává
duše své; ale kdož přijímá domlouvání, má rozum.
33 Bázeň Hospodinova jest cvičení se moudrosti, a
slávu předchází ponížení.

16 Při člověku bývá spořádání myšlení, ale od
Hospodina jest řeč jazyka. 2 Všecky cesty
člověka čisté se jemu zdají, ale kterýž zpytuje duchy,
Hospodin jest. 3 Uval na Hospodina činy své, a budou
upevněna předsevzetí tvá. 4 Hospodin všecko učinil
pro sebe samého, také i bezbožného ke dni zlému.
5 Ohavností jest Hospodinu každý pyšného srdce;
by sobě na pomoc i jiné přivzal, neujde pomsty. 6
Milosrdenstvím a pravdou očištěna bývá nepravost,
a v bázni Hospodinově uchází se zlého. 7 Když se
líbí Hospodinu cesty člověka, také i nepřátely jeho
spokojuje k němu. 8 Lepší jest maličko s spravedlností,
než množství důchodů nespravedlivých. 9 Srdce
člověka přemýšlí o cestě své, ale Hospodin spravuje
kroky jeho. 10 Rozhodnutí jest ve rtech královských, v
soudu neuchylují se ústa jeho. 11 Váha a závaží jsou
úsudek Hospodinův, a všecka závaží v pytlíku jeho
nařízení. 12 Ohavností jest králům činiti bezbožně;
nebo spravedlností upevňován bývá trůn. 13 Rtové
spravedliví líbezní jsou králům, a ty, kteříž upřímě
mluví, milují. 14 Rozhněvání královo jistý posel smrti,
ale muž moudrý ukrotí je. 15 V jasné tváři královské
jest život, a přívětivost jeho jako oblak s deštěm
jarním. 16 Mnohem lépe jest nabyti moudrosti než
zlata nejčistšího, a nabyti rozumnosti lépe než stříbra.
17 Cesta upřímých jest odstoupiti od zlého; ostříhá
duše své ten, kdož ostříhá cesty své. 18 Před setřením
bývá pýcha, a před pádem pozdvižení ducha. 19 Lépe
jest poníženého duchu býti s pokornými, než děliti
kořist s pyšnými. 20 Ten, kdož pozoruje slova, nalézá
dobré; a kdož doufá v Hospodina, blahoslavený jest.
21 Ten, kdož jest moudrého srdce, slove rozumný,
a sladkost rtů přidává naučení. 22 Rozumnost těm,
kdož ji mají, jest pramen života, ale umění bláznů jest
bláznovství. 23 Srdce moudrého rozumně spravuje
ústa svá, tak že rty svými přidává naučení. 24 Plást
medu jsou řeči utěšené, sladkost duši, a lékařství
kostem. 25 Cesta zdá se přímá člověku, ale dokonání
její jistá cesta smrti. 26 Člověk pracovitý pracuje sobě,
nebo ponoukají ho ústa jeho. 27 Muž nešlechetný
vykopává zlé, v jehožto rtech jako oheň spalující. 28
Muž převrácený rozsívá sváry, a klevetník rozlučuje
přátely. 29 Muž ukrutný přeluzuje bližního svého,
a uvodí jej na cestu nedobrou. 30 Zamhuřuje oči
své, smýšleje věci převrácené, a zmítaje pysky
svými, vykonává zlé. 31 Koruna ozdobná jsou šediny
na cestě spravedlnosti se nalézající. 32 Lepší jest
zpozdilý k hněvu než silný rek, a kdož panuje nad
myslí svou nežli ten, kterýž dobyl města. 33 Do klínu
umítán bývá los, ale od Hospodina všecko řízení
jeho.

17 Lepší jest kus chleba suchého s pokojem, nežli
dům plný nabitých hovad s svárem. 2 Služebník
rozumný panovati bude nad synem, kterýž jest k
hanbě, a mezi bratřími děliti bude dědictví. 3 Teglík
stříbra a pec zlata zkušuje, ale srdcí Hospodin. 4
Zlý člověk pozoruje řečí nepravých, a lhář poslouchá
jazyka převráceného. 5 Kdo se posmívá chudému,
útržku činí Učiniteli jeho; a kdo se z bídy raduje,
nebude bez pomsty. 6 Koruna starců jsou vnukové,
a ozdoba synů otcové jejich. 7 Nesluší na blázna
řeči znamenité, ovšem na kníže řeč lživá. 8 Jako
kámen drahý, tak bývá vzácný dar před očima toho,
kdož jej béře; k čemukoli směřuje, daří se jemu.
9 Kdo přikrývá přestoupení, hledá lásky; ale kdo
obnovuje věc, rozlučuje přátely. 10 Více se chápá
rozumného jedno domluvení, nežli by blázna stokrát
ubil. 11 Zpurný toliko zlého hledá, pročež přísný posel
na něj poslán bývá. 12 Lépe člověku potkati se s
nedvědicí osiřalou, nežli s bláznem v bláznovství
jeho. 13 Kdo odplacuje zlým za dobré, neodejdeť
zlé z domu jeho. 14 Začátek svady jest, jako když
kdo protrhuje vodu; protož prvé než by se zsilil svár,
přestaň. 15 Kdož ospravedlňuje nepravého, i kdož
odsuzuje spravedlivého, ohavností jsou Hospodinu
oba jednostejně. 16 K čemu jest zboží v ruce blázna,
když k nabytí moudrosti rozumu nemá? 17 Všelikého
času miluje, kdož jest přítelem, a bratr v ssoužení
ukáže se. 18 Člověk bláznivý ruku dávaje, činí slib
před přítelem svým. 19 Kdož miluje svadu, miluje
hřích; a kdo vyvyšuje ústa svá, hledá potření. 20
Převrácené srdce nenalézá toho, což jest dobrého;
a kdož má vrtký jazyk, upadá v těžkost. 21 Kdo
zplodil blázna, k zámutku svému zplodil jej, aniž se
bude radovati otec nemoudrého. 22 Srdce veselé
očerstvuje jako lékařství, ale duch zkormoucený
vysušuje kosti. 23 Bezbožný tajně béře dar, aby
převrátil stezky soudu. 24 Na obličeji rozumného vidí
se moudrost, ale oči blázna těkají až na konec země.
25 K žalosti jest otci svému syn blázen, a k hořkosti
rodičce své. 26 Jistě že pokutovati spravedlivého není
dobré, tolikéž, aby knížata bíti měli pro upřímost. 27
Zdržuje řeči své muž umělý; drahého ducha jest muž
rozumný. 28 Také i blázen, mlče, za moudrého jmín
bývá, a zacpávaje rty své, za rozumného.

18 Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, a ve
všelijakou věc plete se. 2 Nezalibuje sobě
blázen v rozumnosti, ale v tom, což zjevuje srdce jeho.
3 Když přijde bezbožný, přichází také pohrdání, a s
lehkomyslným útržka. 4 Slova úst muže vody hluboké,
potok rozvodnilý pramen moudrosti. 5 Přijímati osobu
bezbožného není dobré, abys převrátil spravedlivého
v soudu. 6 Rtové blázna směřují k svadě, a ústa jeho
bití se domluví. 7 Ústa blázna k setření jemu, a rtové
jeho osídlem duši jeho. 8 Slova utrhače jsou jako
ubitých, ale však sstupují do vnitřností života. 9 Také
ten, kdož jest nedbalý v práci své, bratr jest mrhače.
10 Věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se
uteče spravedlivý, a bude povýšen. 11 Zboží bohatého
jest město pevné jeho, a jako zed vysoká v mysli
jeho. 12 Před setřením vyvyšuje se srdce člověka, ale
před povýšením bývá ponížení. 13 Kdož odpovídá
něco, prvé než vyslyší, počítá se to za bláznovství
jemu a za lehkost. 14 Duch muže snáší nemoc svou,
ducha pak zkormouceného kdo snese? 15 Srdce
rozumného dosahuje umění, a ucho moudrých hledá
umění. 16 Dar člověka uprostranňuje jemu, a před
oblíčej mocných přivodí jej. 17 Spravedlivý zdá se
ten, kdož jest první v své při, ale když přichází bližní
jeho, tedy stihá jej. 18 Los pokojí svady, a mezi
silnými rozeznává. 19 Bratr křivdou uražený tvrdší
jest než město nedobyté, a svárové jsou jako závora
u hradu. 20 Ovocem úst jednoho každého nasyceno
bývá břicho jeho, úrodou rtů svých nasycen bude.
21 Smrt i život jest v moci jazyka, a ten, kdož jej
miluje, bude jísti ovoce jeho. 22 Kdo nalezl manželku,
nalezl věc dobrou, a navážil lásky od Hospodina. 23
Poníženě mluví chudý, ale bohatý odpovídá tvrdě. 24
Ten, kdož má přátely, má se míti přátelsky, poněvadž
přítel bývá vlastnější než bratr.

19 Lepší jest chudý, jenž chodí v upřímnosti své,
nežli převrácený ve rtech svých, kterýž jest
blázen. 2 Jistě že bez umění duši není dobře, a
kdož jest kvapných noh, hřeší. 3 Bláznovství člověka
převrací cestu jeho, ačkoli proti Hospodinu zpouzí
se srdce jeho. 4 Statek přidává přátel množství, ale
chudý od přítele svého odloučen bývá. 5 Svědek
falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, neuteče.
6 Mnozí pokoří se před knížetem, a každý jest přítel
muži štědrému. 7 Všickni bratří chudého v nenávisti
jej mají; čím více přátelé jeho vzdalují se od něho!
Když volá za nimi, není jich. 8 Ten, kdož miluje duši
svou, nabývá moudrosti, a ostříhá opatrnosti, aby
nalezl dobré. 9 Svědek falešný nebude bez pomsty, a
kdož mluví lež, zahyne. 10 Nesluší na blázna rozkoš,
a ovšem, aby služebník nad knížaty panoval. 11
Rozum člověka zdržuje hněv jeho, a čest jeho jest
prominouti provinění. 12 Prchlivost královská jako
řvání mladého lva jest, a ochotnost jeho jako rosa
na bylinu. 13 Trápení otci svému jest syn bláznivý, a
ustavičné kapání žena svárlivá. 14 Dům a statek jest

po rodičích, ale od Hospodina manželka rozumná. 15
Lenost přivodí tvrdý sen, a duše váhavá lačněti bude.
16 Ten, kdož ostříhá přikázaní, ostříhá duše své; ale
kdož pohrdá cestami svými, zahyne. 17 Kdo uděluje
chudému, půjčuje Hospodinu, a ont' za dobrodiní jeho
odplatí jemu. 18 Tresci syna svého, dokudž jest o
něm naděje, a k zahynutí jeho neodpouštěj jemu duše
tvá. 19 Veliký hněv ukazuj, odpouštěje trestání, proto
že poněvadž odpouštíš, potom více trestati budeš. 20
Poslouchej rady, a přijímej kázeň, abys vždy někdy
moudrý byl. 21 Mnozí úmyslové jsou v srdci člověka,
ale uložení Hospodinovo tot' ostojí. 22 Žádaná věc
člověku jest dobře činiti jiným, ale počestnější jest
chudý než muž lživý. 23 Bázeň Hospodinova k životu.
Takový jsa nasycen, bydlí, aniž neštěstím navštíven
bývá. 24 Lenivý schovává ruku svou za ňadra, ani k
ústům svým jí nevztáhne. 25 Ubí posměvače, at' se
hlupec dovtípí; a potresci rozumného, ať porozumí
umění. 26 Syn, kterýž hanbu a lehkost činí, hubí otce,
a zahání matku. 27 Přestaň, synu můj, poslouchati
učení, kteréž od řečí rozumných odvozuje. 28 Svědek
nešlechetný posmívá se soudu, a ústa bezbožných
přikrývají nepravost. 29 Nebo na posměvače hotoví
jsou nálezové, a rány na hřbet bláznů.

20 Víno činí posměvače, a nápoj opojný
nepokojného; pročež každý, kdož se kochá v
něm, nebývá moudrý. 2 Hrůza královská jako řvání
mladého lva; kdož ho rozhněvá, hřeší proti životu
svému. 3 Přestati od sváru jest to každému ku
poctivosti, ale kdožkoli se do nich zapletá, blázen
jest. 4 Lenoch neoře pro zimu, pročež žebrati bude
ve žni, ale nadarmo. 5 Rada v srdci muže voda
hluboká, muž však rozumný dosáhne jí. 6 Větší díl lidí
honosí se účinností svou, ale v pravdě takového kdo
nalezne? 7 Spravedlivý ustavičně chodí v upřímnosti
své; blažení synové jeho po něm. 8 Král sedě na
soudné stolici, rozhání očima svýma všecko zlé. 9
Kdo může říci: Očistil jsem srdce své? Čist jsem od
hříchu svého? 10 Závaží rozdílná a míra rozdílná,
obé to ohavností jest Hospodinu. 11 Po skutcích
svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upřímé a
pravé dílo jeho. 12 Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž
vidí, obé to učinil Hospodin. 13 Nemiluj snu, abys
nezchudl, otevři oči své, a nasytíš se chlebem. 14
Zlé, zlé, říká ten, kdož kupuje, a odejda, tedy se
chlubí. 15 Zlato a množství perel, a nejdražší klínot
jsou rtové umělí. 16 Vezmi roucho toho, kterýž slíbil
za cizího, a kdo za cizozemku, základ jeho. 17 Chutný
jest někomu chléb falše, ale potom ústa jeho pískem
naplněna bývají. 18 Myšlení radou upevňuj, a s
opatrnou radou veď boj. 19 Kdo vynáší tajnost, chodí
neupřímě, pročež k lahodícímu rty svými nepřiměšuj
se. 20 Kdo zlořečí otci svému neb matce své, zhasne
svíce jeho v temných mrákotách. 21 Dědictví rychle z
počátku nabytému naposledy nebývá dobrořečeno,
22 Neříkej: Odplatím se zlým; očekávej na Hospodina,
a vysvobodí tě. 23 Ohavností jsou Hospodinu závaží
rozdílná, a váhy falešné neoblibuje. 24 Od Hospodina
jsou krokové muže, ale člověk jak vyrozumívá cestě
jeho? 25 Osídlo jest člověku pohltiti věc posvěcenou,
a po slibu zase toho vyhledávati. 26 Král moudrý
rozptyluje bezbožné, a uvodí na ně pomstu. 27 Duše
člověka jest svíce Hospodinova, kteráž zpytuje všecky
vnitřnosti srdečné. 28 Milosrdenství a pravda ostříhají
krále, a milosrdenstvím podpírá se trůn jeho. 29
Ozdoba mládenců jest síla jejich, a okrasa starců
šediny. 30 Modřiny ran jsou lékařství při zlém, a bití
vnitřnostem života.

21 Jako potůčkové vod jest srdce královo v ruce
Hospodinově; kamžkoli chce, nakloňuje ho.
2 Všeliká cesta člověka přímá se zdá jemu, ale
kterýž zpytuje srdce, Hospodin jest. 3 Vykonávati
spravedlnost a soud více se líbí Hospodinu nežli obět.
4 Vysokost očí, širokost srdce, a orání bezbožných jest
hříchem. 5 Myšlení bedlivého všelijak ku prospěchu
přicházejí, ale každého toho, kdož kvapný jest, toliko
k nouzi. 6 Pokladové jazykem lživým shromáždění
jsou marnost pomíjející hledajících smrti. 7 Zhouba,
kterouž činí bezbožníci, bydliti bude u nich; nebo se
zpěčují činiti soudu. 8 Muž, jehož cesta převrácená
jest, cizí jest, čistého pak dílo přímé jest. 9 Lépe jest
bydliti v koutě na střeše, nežli s ženou svárlivou v
domě společném. 10 Duše bezbožného žádá zlého,
ani přítel jeho jemu příjemný nebývá. 11 Posměvač
když bývá trestán, hloupý bývá moudřejší; a když se
uměle nakládá s moudrým, přijímá umění. 12 Vyučuje
Bůh spravedlivého na domě bezbožného, kterýž
vyvrací bezbožné pro zlost. 13 Kdo zacpává ucho své
k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude
vyslyšán. 14 Dar skrytý ukrocuje prchlivost, a pocta
v klíně hněv prudký. 15 Radostí jest spravedlivému
činiti soud, ale hrůzou činitelům nepravosti. 16 Člověk
bloudící z cesty rozumnosti v shromáždění mrtvých
odpočívati bude. 17 Muž milující veselost nuzníkem
bývá, a kdož miluje víno a masti, nezbohatne. 18
Výplatou za spravedlivého bude bezbožný, a za
upřímé ošemetný. 19 Lépe jest bydliti v zemi pusté
než s ženou svárlivou a zlostnou. 20 Poklad žádostivý
a olej jest v příbytku moudrého, bláznivý pak člověk
zžírá jej. 21 Kdo snažně následuje spravedlnosti a

milosrdenství, nalézá život, spravedlnost i slávu. 22
Do města silných vchází moudrý, a boří pevnost
doufání jeho. 23 Kdo ostříhá úst svých a jazyka svého,
ostříhá od úzkosti duše své. 24 Hrdého a pyšného
jméno jest posměvač, kterýž vše s neochotností a
pýchou dělá. 25 Žádost lenivého zabijí jej, nebo
nechtí ruce jeho dělati. 26 Každého dne žádostí
hoří, spravedlivý pak dává a neskoupí se. 27 Obět
bezbožných ohavností jest, ovšem pak jestliže by ji s
nešlechetností obětovali. 28 Svědek lživý zahyne,
ale muž, kterýž co slyší, stále mluviti bude. 29 Muž
bezbožný zatvrzuje tvář svou, upřímý pak měří cestu
svou. 30 Není žádné moudrosti, ani opatrnosti, ani
rady proti Hospodinu. 31 Kůň strojen bývá ke dni
boje, ale Hospodinovo jest vysvobození.

22 Vzácnější jest jméno dobré než bohatství veliké,
a přízeň lepší než stříbro a zlato. 2 Bohatý a
chudý potkávají se, učinitel obou jest Hospodin. 3
Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí předce jdouce,
těžkosti docházejí. 4 Pokory a bázně Hospodinovy
odplata jest bohatství a sláva i život. 5 Trní a osídla
jsou na cestě převráceného; kdož ostříhá duše své,
vzdálí se od nich. 6 Vyučuj mladého podlé způsobu
cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od
ní. 7 Bohatý nad chudými panuje, a vypůjčující
bývá služebníkem toho, jenž půjčuje. 8 Kdo rozsívá
nepravost, žíti bude trápení; prut zajisté prchlivosti
jeho přestane. 9 Oko dobrotivé, onoť požehnáno
bude; nebo udílí z chleba svého chudému. 10 Vyvrz
posměvače, a odejdeť svada, anobrž přestane svár
a lehkost. 11 Kdo miluje čistotu srdce, a v čích
rtech jest příjemnost, takového král přítelem bývá.
12 Oči Hospodinovy ostříhají umění, ale snažnosti
ošemetného převrací. 13 Říká lenoch: Lev jest vně,
naprostřed ulic byl bych zabit. 14 Jáma hluboká
ústa postranních; ten, na kohož se hněvá Hospodin,
vpadne tam. 15 Bláznovství přivázáno jest k srdci
mladého, ale metla kázně vzdálí je od něho. 16 Kdo
utiská nuzného, aby rozmnožil své, a dává bohatému,
jistotně bude v nouzi. 17 Nakloň ucha svého, a slyš
slova moudrých, a mysl svou přilož k učení mému.
18 Nebo to bude utěšenou věcí, jestliže je složíš v
srdci svém, budou-li spolu nastrojena ve rtech tvých.
19 Aby bylo v Hospodinu doufání tvé, oznamujiť to
dnes. I ty také ostříhej toho. 20 Zdaližť jsem nenapsal
znamenitých věcí z strany rad a umění, 21 Atťbych v
známost uvedl jistotu řečí pravých, tak abys vynášeti
mohl slova pravdy těm, kteříž by k tobě poslali?
22 Nelup nuzného, proto že nuzný jest, aniž potírej
chudého v bráně. 23 Nebo Hospodin povede při
jejich, a vydře duši těm, kteříž vydírají jim. 24 Nebývej
přítelem hněvivého, a s mužem prchlivým neobcuj,
25 Abys se nenaučil stezkám jeho, a nevložil osídla
na duši svou. 26 Nebývej mezi rukojměmi, mezi
slibujícími za dluhy. 27 Nemáš-li, čím bys zaplatil,
proč má kdo bráti lůže tvé pod tebou? 28 Nepřenášej
mezníku starodávního, kterýž učinili otcové tvoji. 29
Vídáš-li, že muž snažný v díle svém před králi stává?
Nestává před nepatrnými.

23 Když sedneš k jídlu se pánem, pilně šetř, co
jest před tebou. 2 Jinak vrazil bys nůž do hrdla
svého, byl-li bys lakotný. 3 Nežádej lahůdek jeho,
nebo jsou pokrm oklamavatelný. 4 Neusiluj, abys
zbohatl; od opatrnosti své přestaň. 5 K bohatství-
liž bys obrátil oči své? Poněvadž v náhle mizí; nebo
sobě zdělalo křídla podobná orličím, a zaletuje k nebi.
6 Nejez chleba člověka závistivého, a nežádej lahůdek
jeho. 7 Nebo jak on sobě tebe váží v mysli své, tak
ty pokrmu toho. Díť: Jez a pí, ale srdce jeho není s
tebou. 8 Skyvu svou, kterouž jsi snědl, vyvrátíš, a
zmaříš slova svá utěšená. 9 Před bláznem nemluv,
nebo pohrdne opatrností řečí tvých. 10 Nepřenášej
mezníku starodávního, a na pole sirotků nevcházej.
11 Silnýť jest zajisté ochránce jejich; onť povede při
jejich proti tobě. 12 Zaveď k učení mysl svou, a uši
své k řečem umění. 13 Neodjímej od mladého kázně;
nebo umrskáš-li jej metlou, neumřeť. 14 Ty metlou
jej mrskávej, a tak duši jeho z pekla vytrhneš. **(Sheol
h7585)** 15 Synu můj, bude-li moudré srdce tvé, veseliti
se bude srdce mé všelijak ve mně; 16 A plésati budou
ledví má, když mluviti budou rtové tvoji pravé věci. 17
Nechť nezávidí srdce tvé hříšníku, ale raději choď
v bázni Hospodinově celý den. 18 Nebo poněvadž
jest odplata, naděje tvá nebude podťata. 19 Slyš ty,
synu můj, a buď moudrý, a naprav na cestu srdce
své. 20 Nebývej mezi pijány vína, ani mezi žráči
masa. 21 Nebo opilec a žráč zchudne, a ospánlivost
v hadry obláčí. 22 Poslouchej otce svého, kterýž tě
zplodil, aniž pohrdej matkou svou, když se zstará.
23 Pravdy nabuď, a neprodávej jí, též moudrosti,
umění a rozumnosti. 24 Náramně bývá potěšen otec
spravedlivého, a ten, kdož zplodil moudrého, veselí
se z něho. 25 Nechať se tedy veselí otec tvůj a
matka tvá, a ať pléše rodička tvá. 26 Dej mi, synu
můj, srdce své, a oči tvé cest mých ať ostříhají. 27
Nebo nevěstka jest jáma hluboká, a studnice těsná
žena cizí. 28 Onať také jako loupežník úklady činí, a
zoufalce na světě rozmnožuje. 29 Komu běda? komu
ouvech? komu svady? komu křik? komu rány darmo?
komu červenost očí? 30 Těm, kteříž se zdržují na

víně; těm, kteříž chodí, aby vyhledali strojené víno.
31 Nehleď na víno rdící se, že vydává v koflíku záři
svou, a přímo vyskakuje. 32 Naposledy jako had
uštípne, a jako štír ušťkne. 33 Oči tvé hleděti budou
na cizí, a srdce tvé mluviti bude převrácené věci, 34
A budeš jako ten, kterýž spí u prostřed moře, a jako
ten, kterýž spí na vrchu sloupu bárky. 35 Díš: Zbili
mne, a nestonal jsem, tloukli mne, a nečil jsem; když
procítím, dám se zase v to.

24 Nenásleduj lidí zlých, aniž žádej bývati s nimi.
2 Nebo o zhoubě přemýšlí srdce jejich, a rtové
jejich o trápení mluví. 3 Moudrostí vzdělán bývá
dům, a rozumností upevněn. 4 Skrze umění zajisté
pokojové naplněni bývají všelijakým zbožím drahým
a utěšeným. 5 Muž moudrý jest silný, a muž umělý
přidává síly. 6 Nebo skrze rady opatrné svedeš bitvu,
a vysvobození skrze množství rádců. 7 Vysoké jsou
bláznu moudrosti; v bráně neotevře úst svých. 8
Kdo myslí zle činiti, toho nešlechetným nazovou.
9 Zlé myšlení blázna jest hřích, a ohavnost lidská
posměvač. 10 Budeš-li se lenovati ve dni ssoužení,
špatná bude síla tvá. 11 Vytrhuj jaté k smrti; nebo
od těch, ješto se chýlí k zabití, což bys se zdržel?
12 Díš-li: Aj, nevěděli jsme o tom: zdaliž ten, jenž
zpytuje srdce, nerozumí, a ten, kterýž jest strážce
duše tvé, nezná, a neodplatí každému podlé skutků
jeho? 13 Synu můj, jez med, nebo dobrý jest, a plást
sladký dásním tvým. 14 Tak umění moudrosti duši
tvé. Jestliže ji najdeš, onať bude mzda, a naděje tvá
nebude vyťata. 15 Nečiniž úkladů, ó bezbožníče,
příbytku spravedlivého, a nekaz odpočinutí jeho.
16 Nebo ač sedmkrát padá spravedlivý, však zase
povstává, bezbožníci pak padají ve zlém. 17 Když by
padl nepřítel tvůj, neraduj se, a když by klesl, nechať
nepléše srdce tvé, 18 Aby snad nepopatřil Hospodin,
a nelíbilo by se to jemu, a odvrátil by od něho hněv
svůj. 19 Nehněvej se příčinou zlostníků, aniž následuj
bezbožných. 20 Nebo zlý nebude míti odplaty; svíce
bezbožných zhasne. 21 Boj se Hospodina, synu můj,
i krále, a k neustavičným se nepřiměšuj. 22 Nebo v
náhle nastane bída jejich, a pomstu obou těch kdo
zná? 23 Také i toto moudrým náleží: Přijímati osobu v
soudu není dobré. 24 Toho, kdož říká bezbožnému:
Spravedlivý jsi, klnouti budou lidé, a v ošklivost
jej vezmou národové. 25 Ale kteříž kárají, budou
potěšeni, a přijde na ně požehnání dobrého. 26 Bude
líbati rty toho, kdož mluví slova pravá. 27 Nastroj vně
dílo své, a sprav je sobě na poli; potom také vystavíš
dům svůj. 28 Nebývej svědkem všetečným proti
bližnímu svému, aniž lahodně namlouvej rty svými.
29 Neříkej: Jakž mi učinil, tak mu učiním; odplatím
muži tomu podlé skutku jeho. 30 Přes pole muže
lenivého šel jsem, a přes vinici člověka nemoudrého,
31 A aj, porostlo všudy trním, přikryly všecko kopřivy,
a ohrada kamenná její byla zbořená. 32 A vida to,
posoudil jsem toho; vida, vzal jsem to k výstraze. 33
Maličko pospíš, maličko zdřímeš, maličko složíš ruce,
abys poležel, 34 V tom přijde jako pocestný chudoba
tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný.

25 Jaké i tato jsou přísloví Šalomounova, kteráž
shromáždili muži Ezechiáše, krále Judského: 2
Sláva Boží jest skrývati věc, ale sláva králů zpytovati
věc. 3 Vysokosti nebes, a hlubokosti země, a srdce
králů není žádného vystižení. 4 Jako když bys odjal
trůsku od stříbra, ukáže se slevači nádoba čistá: 5
Tak když odejmeš bezbožného od oblíčeje králova,
tedy utvrzen bude v spravedlnosti trůn jeho. 6
Nestavěj se za znamenitého před králem, a na místě
velikých nestůj. 7 Nebo lépe jest, ať by řečeno bylo:
Vstup sem, nežli abys snížen byl před knížetem; což
vídávají oči tvé. 8 Nevcházej v svár kvapně, tak abys
naposledy něčeho se nedopustil, kdyby tě zahanbil
bližní tvůj. 9 Srovnej při svou s bližním svým, a tajné
věci jiného nevyjevuj, 10 Ať by lehkosti neučinil ten,
kdož by to slyšel, až by i zlá pověst tvá nemohla
jíti nazpět. 11 Jablka zlatá s řezbami stříbrnými jest
slovo propověděné případně. 12 Náušnice zlatá a
ozdoba z ryzího zlata jest trestatel moudrý u toho,
jenž poslouchá. 13 Jako studenost sněžná v čas žně,
tak jest posel věrný těm, kteříž jej posílají; nebo duši
pánů svých očerstvuje. 14 Jako oblakové a vítr bez
deště, tak člověk, kterýž se chlubí darem lživým. 15
Snášelivostí nakloněn bývá vývoda, a jazyk měkký
láme kosti. 16 Nalezneš-li med, jez, pokudž by dosti
bylo tobě, abys snad nasycen jsa jím, nevyvrátil ho. 17
Zdržuj nohu svou od domu bližního svého, aby syt jsa
tebe, neměl tě v nenávisti. 18 Kladivo a meč a střela
ostrá jest každý, kdož mluví falešné svědectví proti
bližnímu svému. 19 Zub vylomený a noha vytknutá
jest doufání v převráceném v den úzkosti. 20 Jako
ten, kdož svláčí oděv v čas zimy, a ocet lije k sanitru,
tak kdož zpívá písničky srdci smutnému. 21 Jestliže
by lačněl ten, jenž tě nenávidí, nakrm jej chlebem,
a žíznil-li by, napoj jej vodou. 22 Nebo uhlí řeřavé
shromáždíš na hlavu jeho, a Hospodin odplatí tobě.
23 Vítr půlnoční zplozuje déšť, a tvář hněvivá jazyk
tajně utrhající. 24 Lépe jest bydliti v koutě na střeše,
nežli s ženou svárlivou v domě společném. 25 Voda
studená duši ustalé jest novina dobrá z země daleké.
26 Studnice nohami zakalená a pramen zkažený jest

spravedlivý z místa svého před bezbožným vystrčený.
27 Jísti mnoho medu není dobře; tak zpytování slávy
jejich není slavné. 28 Město rozbořené beze zdi jest
muž, kterýž nemá moci nad duchem svým.

26 Jako sníh v létě, a jako déšť ve žni, tak nepřipadá
na blázna čest. 2 Jako vrabec přenáší se, a
vlaštovice létá, tak zlořečení bez příčiny nedojde. 3
Bič na koně, uzda na osla, a kyj na hřbet blázna.
4 Neodpovídej bláznu podlé bláznovství jeho, abys
i ty jemu nebyl podobný. 5 Odpověz bláznu podlé
bláznovství jeho, aby sám u sebe nebyl moudrý.
6 Jako by nohy osekal, bezpráví se dopouští ten,
kdož svěřuje poselství bláznu. 7 Jakož nejednostejní
jsou hnátové kulhavého, tak řeč v ústech bláznů. 8
Jako vložiti kámen do praku, tak jest, když kdo ctí
blázna. 9 Trn, kterýž se dostává do rukou opilého, jest
přísloví v ústech bláznů. 10 Veliký pán stvořil všecko,
a dává odplatu bláznu, i odměnu přestupníkům. 11
Jakož pes navracuje se k vývratku svému, tak blázen
opětuje bláznovství své. 12 Spatřil-li bys člověka,
an jest moudrý sám u sebe, naděje o bláznu lepší
jest než o takovém. 13 Říká lenoch: Lev lítý jest
na cestě, lev jest v ulici. 14 Dvéře se obracejí na
stežejích svých, a lenoch na lůži svém. 15 Schovává
lenivý ruku svou za ňadra; těžko mu vztáhnouti ji k
ústům svým. 16 Moudřejší jest lenivý u sebe sám,
nežli sedm odpovídajících s soudem. 17 Psa za uši
lapá, kdož odcházeje, hněvá se ne v své při. 18
Jako nesmyslný vypouští jiskry a šípy smrtelné, 19
Tak jest každý, kdož oklamává bližního, a říká: Zdaž
jsem nežertoval? 20 Když není drev, hasne oheň;
tak když nebude klevetníka, utichne svár. 21 Uhel
mrtvý k roznícení, a drva k ohni, tak člověk svárlivý k
roznícení svady. 22 Slova utrhače jako ubitých, ale
však sstupují do vnitřností života. 23 Stříbrná trůska
roztažená po střepě jsou rtové protivní a srdce zlé.
24 Rty svými za jiného se staví ten, jenž nenávidí,
ale u vnitřnosti své skládá lest. 25 Když se ochotný
ukáže řečí svou, nevěř mu; nebo sedmera ohavnost
jest v srdci jeho. 26 Přikrývána bývá nenávist chytře,
ale zlost její zjevena bývá v shromáždění. 27 Kdo
jámu kopá, do ní upadá, a kdo valí kámen, na něj se
obrací. 28 Člověk jazyka ošemetného v nenávisti má
ponížené, a ústy úlisnými způsobuje pád.

27 Nechlub se dnem zítřejším, nebo nevíš, coť
ten den přinese. 2 Nechať tě chválí jiní, a ne
ústa tvá, cizí, a ne rtové tvoji. 3 Tíž má kamen, a
váhu písek, ale hněv blázna těžší jest nad to obé. 4
Ukrutnátě věc hněv a prudká prchlivost, ale kdo ostojí
před závistí? 5 Lepší jest domlouvání zjevné, než
milování tajné. 6 Bezpečnější rány od přítele, než
lahodná líbání nenávidícího. 7 Duše sytá pohrdá i
medem, ale duši lačné každá hořkost sladká. 8 Jako
pták zaletuje od hnízda svého, tak muž odchází od
místa svého. 9 Mast a kadění obveseluje srdce; tak
sladkost přítele víc než rada vlastní. 10 Přítele svého
a přítele otce svého neopouštěj, a do domu bratra
svého nechod' v čas bídy své; lepšíť jest soused
blízký, než bratr daleký. 11 Bud' moudrý, synu můj,
a obvesel srdce mé, ať mám co odpověditi tomu,
kdož mi utrhá. 12 Opatrný vida zlé, vyhne se, ale
hloupí předce jdouce, těžkosti docházejí. 13 Vezmi
roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a od toho, kdo
za cizozemku slíbil, základ jeho. 14 Tomu, kdož
dobrořečí příteli svému hlasem velikým, ráno vstávaje,
za zlořečení počteno bude. 15 Kapání ustavičné v čas
přívalu, a žena svárlivá rovní jsou sobě; 16 Kdož ji
schovává, schovává vítr, a jako mast v pravici voněti
bude. 17 Železo železem se ostří; tak muž zostřuje
tvář přítele svého. 18 Kdo ostříhá fíku, jídá ovoce jeho;
tak kdo ostříhá pána svého, poctěn bude. 19 Jakož u
vodě tvář proti tváři se ukazuje, tak srdce člověka
člověku. 20 Propast a zahynutí nebývají nasyceni,
tak oči člověka nasytiti se nemohou. (Sheol h7585) 21
Teglík stříbra a pec zlata zkušuje, tak člověka pověst
chvály jeho. 22 Bys blázna i v stupě mezi krupami
píchem zopíchal, neodejde od něho bláznovství jeho.
23 Pilně přihlídej k dobytku svému, pečuj o stáda svá.
24 Nebo ne na věky trvá bohatství, ani koruna do
pronárodu. 25 Když zroste tráva, a ukazuje se bylina,
tehdáž ať se shromažďuje seno s hor. 26 Beránkové
budou k oděvu tvému, a záplata pole kozelci. 27
Nadto dostatek mléka kozího ku pokrmu tvému, ku
pokrmu domu tvého, a živnosti děvek tvých.

28 Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní, ale
spravedliví jako mladý lev smělí jsou. 2 Pro
přestoupení země mnoho knížat jejích, ale pro člověka
rozumného a umělého trvánlivé bývá panování.
3 Muž chudý, kterýž utiská nuzné, podoben jest
přívalu zachvacujícímu, za čímž nebývá chleba. 4
Kteří opouštějí zákon, chválí bezbožného, ale kteříž
ostříhají zákona, velmi jsou jim na odpor. 5 Lidé zlí
nesrozumívají soudu, ti pak, kteříž hledají Hospodina,
rozumějí všemu. 6 Lepší jest chudý, kterýž chodí v
upřímnosti své, než převrácený na kterékoli cestě,
ačkoli jest bohatý. 7 Kdo ostříhá zákona, jest syn
rozumný; kdož pak s žráči tovaryší, hanbu činí otci
svému. 8 Kdo rozmnožuje statek svůj lichvou a
úrokem, shromažďuje tomu, kdož by jej z milosti

chudým rozděloval. 9 Kdo odvrací ucho své, aby
neslyšel zákona, i modlitba jeho jest ohavností. 10
Kdo zavodí upřímé na cestu zlou, do jámy své sám
vpadne, ale upřímí dědičně obdrží dobré. 11 Moudrý
jest u sebe sám muž bohatý, ale chudý rozumný
vystihá jej. 12 Když plésají spravedliví, velmi to pěkně
sluší; ale když povstávají bezbožní, vyhledáván bývá
člověk. 13 Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede
se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští,
milosrdenství důjde. 14 Blahoslavený člověk, kterýž
se strachuje vždycky; ale kdož zatvrzuje srdce své,
upadne ve zlé. 15 Lev řvoucí a nedvěd hladovitý
jest panovník bezbožný nad lidem nuzným. 16 Kníže
bez rozumu bývá veliký dráč, ale kdož v nenávisti
má mrzký zisk, prodlí dnů. 17 Člověka, kterýž násilí
činí krvi lidské, ani nad jamou, když utíká, žádný
ho nezadrží. 18 Kdo chodí upřímě, zachován bude,
převrácený pak na kterékoli cestě padne pojednou.
19 Kdo dělá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale
kdož následuje zahalečů, nasycen bývá chudobou.
20 Muž věrný přispoří požehnání, ale kdož chvátá
zbohatnouti, nebývá bez viny. 21 Přijímati osobu
není dobré; nebo mnohý pro kus chleba neprávě
činí. 22 Člověk závistivý chvátá k statku, nic nevěda,
že nouze na něj přijde. 23 Kdo domlouvá člověku,
potom spíše milost nalézá nežli ten, kterýž lahodí
jazykem. 24 Kdo loupí otce svého a matku svou, a
říká, že to není žádný hřích, tovaryš jest vražedlníka.
25 Vysokomyslný vzbuzuje svár, ale kdo doufá v
Hospodina, hojnost míti bude. 26 Kdo doufá v srdce
své, blázen jest; ale kdož chodí moudře, pomůže
sobě. 27 Kdo dává chudému, nebude míti žádného
nedostatku; kdož pak zakrývá oči své, bude míti
množství zlořečení. 28 Když povstávají bezbožní,
skrývá se člověk; ale když hynou, rozmnožují se
spravedliví.

29 Člověk, kterýž často kárán bývaje, zatvrzuje šíji,
rychle potřín bude, tak že neprospěje žádné
lékařství. 2 Když se množí spravedliví, veselí se
lid; ale když panuje bezbožník, vzdychá lid. 3 Muž,
kterýž miluje moudrost, obveseluje otce svého; ale
kdož se přitovaryšuje k nevěstkám, mrhá statek. 4
Král soudem upevňuje zemi, muž pak, kterýž béře
dary, boří ji. 5 Člověk, kterýž pochlebuje příteli
svému, rozprostírá sít před nohama jeho. 6 Výstupek
bezbožného jest jemu osídlem, spravedlivý pak
prozpěvuje a veselí se. 7 Spravedlivý vyrozumívá při
nuzných, ale bezbožník nemá s to rozumnosti ani
umění. 8 Muži posměvači zavozují město, ale moudří
odvracují hněv. 9 Muž moudrý, kterýž se nesnadní
s mužem bláznivým, buď že se pohne, buď že se
směje, nemá pokoje. 10 Vražedlníci v nenávisti mají
upřímého, ale upřímí pečují o duši jeho. 11 Všecken
duch svůj vypouští blázen, ale moudrý na potom
zdržuje jej. 12 Pána toho, kterýž rád poslouchá slov
lživých, všickni služebníci jsou bezbožní. 13 Chudý
a dráč potkávají se, obou dvou však oči osvěcuje
Hospodin. 14 Krále toho, kterýž soudí právě nuzné,
trůn na věky bývá utvrzen. 15 Metla a kárání dává
moudrost, ale dítě sobě volné k hanbě přivodí matku
svou. 16 Když se rozmnožují bezbožní, rozmnožuje
se převrácenost, a však spravedliví spatřují pád jejich.
17 Tresci syna svého, a přineseť odpočinutí, a způsobí
rozkoš duši tvé. 18 Když nebývá vidění, rozptýlen
bývá lid; kdož pak ostříhá zákona, blahoslavený jest.
19 Slovy nebývá napraven služebník; nebo rozuměje,
však neodpoví. 20 Spatřil-li bys člověka, an jest
kvapný v věcech svých, lepší jest naděje o bláznu,
než o takovém. 21 Kdo rozkošně chová z dětinství
služebníka svého, naposledy bude syn. 22 Člověk
hněvivý vzbuzuje svár, a prchlivý mnoho hřeší. 23
Pýcha člověka snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje
slávy. 24 Kdo má spolek s zlodějem, v nenávisti
má duši svou; zlořečení slyší, však neoznámí. 25
Strašlivý člověk klade sobě osídlo, ale kdo doufá v
Hospodina, bývá povýšen. 26 Mnozí hledají tváři pánů,
ješto od Hospodina jest soud jednoho každého. 27
Ohavností spravedlivým jest muž nepravý, ohavností
pak bezbožnému, kdož upřímě kráčí.

30 Slova Agura, syna Jáke. Sepsání řečí muže
toho k Itielovi, k Itielovi a Uchalovi. 2 Jistě žeť
jsem hloupější nad jiné, tak že rozumnosti člověka
obecného nemám, 3 Aniž jsem se naučil moudrosti,
a umění svatých neumím. 4 Kdo vstoupil v nebe, i
sstoupil? Kdo sebral vítr do hrstí svých? Kdo shrnul
vody v roucho své? Kdo upevnil všecky končiny
země? Které jméno jeho, a jaké jméno syna jeho, víš-
li? 5 Všeliká výmluvnost Boží přečištěná jest; onť jest
štít doufajících v něho. 6 Nepřidávej k slovům jeho,
aby tě nekáral, a byl bys ve lži postižen. 7 Dvou věcí
žádám od tebe, neoslýchejž mne, prvé než umru:
8 Marnost a slovo lživé vzdal ode mne, chudoby
neb bohatství nedávej mi, živ mne pokrmem vedlé
potřeby mé, 9 Abych snad nasycen jsa, tě nezapřel,
a neřekl: Kdo jest Hospodin? a abych zchudna,
nekradl, a nebral naprázdno jména Hospodina Boha
svého. 10 Nesoč na služebníka před pánem jeho, ať by
nezlořečil, a ty abys nehřešil. 11 Jest pokolení, kteréž
otci svému zlořečí, a matce své nedobrořečí. 12 Jest
pokolení čisté samo u sebe, ačkoli od nečistot svých

není obmyto. 13 Jest pokolení, jehož vysoké jsou
oči, a víčka jeho jsou vyzdvižená. 14 Jest pokolení,
jehož zubové jsou mečové, a třenovní zubové jeho
nožové, k zžírání chudých na zemi a nuzných na
světě. 15 Pijavice má dvě dcery říkající: Dej, dej. Tři
věci nebývají nasyceny, anobrž čtyry, kteréž nikdy
neřeknou: Dosti: 16 Peklo a život neplodné, země
též nebývá nasycena vodou, a oheň neříká: Dosti.
(Sheol h7585) 17 Oko, kteréž se posmívá otci, a pohrdá
poslušenstvím matky, vyklubí krkavci potoční, aneb
snědí je orličata. 18 Tři tyto věci skryty jsou přede
mnou, nýbrž čtyry, kterýchž neznám: 19 Cesty orlice
v povětří, cesty hada na skále, cesty lodí u prostřed
moře, a cesty muže při panně. 20 Takováž jest cesta
ženy cizoložné: Jí, a utře ústa svá, a dí: Nepáchala
jsem nepravosti. 21 Pode třmi věcmi pohybuje se
země, anobrž pod čtyřmi, jichž nemůž snésti: 22 Pod
služebníkem, když kraluje, a bláznem, když se nasytí
chleba; 23 Pod omrzalou, když se vdá, a děvkou,
když dědičkou bývá paní své. 24 Čtyry tyto věci jsou
malé na zemi, a však jsou moudřejší nad mudrce:
25 Mravenci, lid nesilný, kteříž však připravují v létě
pokrm svůj; 26 Králíkové, lid nesilný, kteříž však
stavějí v skále dům svůj; 27 Krále nemají kobylky, a
však vycházejí po houfích všecky; 28 Pavouk rukama
dělá, a bývá na palácích královských. 29 Tři tyto věci
udatně vykračují, anobrž čtyry, kteréž zmužile chodí:
30 Lev nejsilnější mezi zvířaty, kterýž neustupuje před
žádným; 31 Přepásaný na bedrách kůň neb kozel,
a král, proti němuž žádný nepovstává. 32 Jestliže
jsi bláznil, vynášeje se, a myslil-lis zle, ruku na ústa
polož. 33 Kdo tluče smetanu, stlouká máslo, a stiskání
nosu vyvodí krev, tak popouzení k hněvu vyvodí svár.

31 Slova proroctví Lemuele krále, kterýmž
vyučovala jej matka jeho. 2 Co dím, synu můj,
co, synu života mého? Co, řku, dím, synu slibů mých?
3 Nedávej ženám síly své, ani cest svých těm, kteréž
k zahynutí přivodí krále. 4 Ne králům, ó Lemueli, ne
králům náleží píti víno, a ne pánům žádost nápoje
opojného, 5 Aby pije, nezapomněl na ustanovení, a
nezměnil pře všech lidí ssoužených. 6 Dejte nápoj
opojný hynoucímu, a víno těm, kteříž jsou truchlivého
ducha, 7 Ať se napije, a zapomene na chudobu svou,
a na trápení své nezpomíná více. 8 Otevři ústa svá
za němého, v při všech oddaných k smrti, 9 Otevři,
řku, ústa svá, sud' spravedlivě, a ved' při chudého
a nuzného. 10 Ženu statečnou kdo nalezne? Nebo
daleko nad perly cena její. 11 Dověřuje se jí srdce
muže jejího; nebo tu kořistí nebude nedostatku. 12
Dobře činí jemu a ne zle, po všecky dny života svého.
13 Hledá pilně vlny a lnu, a dělá šťastně rukama
svýma. 14 Jest podobná lodi kupecké, zdaleka přiváží
pokrm svůj. 15 Kterážto velmi ráno vstávajíc, dává
pokrm čeledi své, a podíl náležitý děvkám svým. 16
Rozsuzuje pole, a ujímá je; z výdělku rukou svých
štěpuje i vinici. 17 Přepasuje silou bedra svá, a
zsiluje ramena svá. 18 Zakouší, jak jest užitečné
zaměstknání její; ani v noci nehasne svíce její. 19
Rukama svýma sahá k kuželi, a prsty svými drží
vřeteno. 20 Ruku svou otvírá chudému, a ruce své
vztahuje k nuznému. 21 Nebojí se za čeled svou v
čas sněhu; nebo všecka čeled její obláčí se v roucho
dvojnásobní. 22 Koberce dělá sobě z kmentu, a z
zlatohlavu jest oděv její. 23 Patrný jest v branách
manžel její, když sedá s staršími země. 24 Plátno
drahé dělá, a prodává; též i pasy prodává kupci. 25
Síla a krása oděv její, nestará se o časy potomní. 26
Ústa svá otvírá k moudrosti, a naučení dobrotivosti v
jazyku jejím. 27 Spatřuje obcování čeledi své, a chleba
zahálky nejí. 28 Povstanouce synové její, blahoslaví
ji; manžel její také chválí ji, 29 Říkaje: Mnohé ženy
statečně sobě počínaly, ty pak převyšuješ je všecky.
30 Oklamavatelná jest příjemnost a marná krása;
žena, kteráž se bojí Hospodina, tať chválena bude.
31 Dejtež takové z ovoce rukou jejích, a nechať ji
chválí v branách skutkové její.

Kazatel

1 Slova kazatele syna Davidova, krále v Jeruzalémě.
2 Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, marnost
nad marnostmi, a všecko marnost. 3 Jaký užitek
má člověk ze všelijaké práce své, kterouž vede pod
sluncem? 4 Věk pomíjí, a jiný věk nastává, ačkoli
země na věky trvá. 5 Vychází slunce, i zapadá
slunce, a k místu svému chvátá, kdež vychází. 6
Jde ku poledni, a obrací se na půlnoci, sem i tam
se toče, chodí vítr, a okolky svými navracuje se
vítr. 7 Všecky řeky jdou do moře, a však se moře
nepřeplňuje; do místa, do něhož tekou řeky, navracují
se, aby zase odtud vycházely. 8 Všecky věci jsou plné
zaneprázdnění, aniž může člověk vymluviti; nenasytí
se oko hleděním, aniž se naplní ucho slyšením. 9
Což bylo, jest to, což býti má; a což se nyní děje,
jest to, což se díti bude; aniž jest co nového pod
sluncem. 10 Jest-liž jaká věc, o níž by říci mohl:
Pohleď, toť jest cosi nového? Ano již to bylo před
věky, kteříž byli před námi. 11 Není paměti prvních
věcí, aniž také potomních, kteréž budou, památka
zůstane u těch, jenž potom nastanou. 12 Já kazatel
byl jsem králem nad Izraelem v Jeruzalémě, 13 A
přiložil jsem mysl svou k tomu, jak bych vyhledati a
vystihnouti mohl rozumností svou všecko to, což se
děje pod nebem. (Takové bídné zaměstknání dal Bůh
synům lidským, aby se jím bědovali.) 14 Viděl jsem
všecky skutky, dějící se pod sluncem, a aj, všecko
jest marnost a trápení ducha. 15 Což křivého jest,
nemůže se zpřímiti, a nedostatkové nemohou sečteni
býti. 16 Protož tak jsem myslil v srdci svém, řka: Aj, já
zvelebil jsem a rozšířil moudrost nade všecky, kteříž
byli přede mnou v Jeruzalémě, a srdce mé dosáhlo
množství moudrosti a umění. 17 I přiložil jsem mysl
svou, abych poznal moudrost a umění, nemoudrost
i bláznovství, ale shledal jsem, že i to jest trápení
ducha. 18 Nebo kde jest mnoho moudrosti, tu mnoho
hněvu; a kdož rozmnožuje umění, rozmnožuje bolest.

2 Řekl jsem opět srdci svému: Nuže nyní zkusím
tě v veselí, užívejž tedy dobrých věcí. A hle, i
to marnost. 2 Smíchu jsem řekl: Blázníš, a veselí:
Co to děláš? 3 Přemyšloval jsem v srdci svém,
abych povoloval u víně tělu svému, srdce však své
spravuje moudrostí, a přídržel se bláznovství dotud,
až bych zkusil, co by lepšího bylo synům lidským,
aby činili pod nebem v počtu dnů života svého. 4
Veliké jsem skutky činil, vystavěl jsem sobě domy,
štípil jsem sobě vinice. 5 Vzdělal jsem sobě zahrady
a štěpnice, a štípil jsem v nich stromy všelijakého
ovoce. 6 Nadělal jsem sobě rybníků, abych svlažoval
jimi les plodící dříví. 7 Najednal jsem sobě služebníků
a děvek, a měl jsem čeled v domě svém; k tomu i
stáda skotů a bravů veliká měl jsem nade všecky,
kteříž byli přede mnou v Jeruzalémě. 8 Nahromáždil
jsem sobě také stříbra a zlata a klínotů od králů a
krajin; způsobil jsem sobě zpěváky a zpěvakyně i jiné
rozkoše synů lidských a nástroje muzické rozličné. 9
A tak velikým jsem učiněn, a zrostl jsem nade všecky,
kteříž přede mnou byli v Jeruzalémě; nadto moudrost
má zůstávala při mně. 10 A čehožkoli žádaly oči mé,
nezbránil jsem jim, aniž jsem zbraňoval srdci svému
jakého veselí; srdce mé zajisté veselilo se ze vší
práce mé, a to byl podíl můj ze vší práce mé. 11 Ale
jakž jsem se ohlédl na všecky skutky své, kteréž činily
ruce mé, a na práci úsilně vedenou, a aj, všecko
marnost a trápení ducha, a že nic není užitečného pod
sluncem. 12 Pročež obrátil jsem se, abych spatřoval
moudrost a nemoudrost, i bláznovství. (Nebo co by
člověk spravil, chtěje následovati krále? To, což již jiní
spravili.) 13 I viděl jsem, že jest užitečnější moudrost
než bláznovství, tak jako jest užitečnější světlo nežli
temnost. 14 Moudrý má oči v hlavě své, blázen pak
ve tmách chodí; a však poznal jsem, že jednostejné
příhody všechněm se přiházejí. 15 Protož jsem řekl v
srdci svém: Má-liť mi se tak díti, jako se děje bláznu,
pročež jsem tedy moudrostí předčil? A tak řekl jsem v
srdci svém: I to jest marnost. 16 Nebo není památka
moudrého jako i blázna na věky, proto že to, což
nyní jest, ve dnech budoucích všecko v zapomenutí
přichází, a že jakož umírá moudrý, tak i blázen. 17
Pročež mrzí mne tento život; nebo se mi nelíbí nic,
což se děje pod sluncem, poněvadž všecky věci jsou
marnost a trápení ducha. 18 Ano mrzí mne i všecka
práce má, kterouž jsem vedl pod sluncem proto že jí
zanechati musím člověku, kterýž bude po mně. 19 A
kdo ví, bude-li moudrý, či blázen? A však panovati
bude nade vší prací mou, kterouž jsem vedl, a v níž
jsem moudrý byl pod sluncem. A i to marnost. 20
I přišel jsem na to, abych pochybil v srdci svém o
vší práci, kterouž jsem konal, a v níž jsem moudrý
byl pod sluncem. 21 Mnohý zajisté člověk pracuje
moudře, uměle a spravedlivě, a však jinému, kterýž
nepracoval o tom, nechává toho za podíl jemu, ješto i
to jest marnost a bídná věc. 22 Nebo co má člověk
ze vší práce své a z kvaltování srdce svého, kteréž
snáší pod sluncem, 23 Poněvadž všickni dnové jeho
bolestní, a zaměstknání jeho hněv, tak že ani v noci
neodpočívá srdce jeho? A i to marnost. 24 Zdaliž
není to chvalitebné při člověku, jísti a píti, a učiniti
životu svému pohodlí z práce své? Ač i to také viděl

jsem, že z ruky Boží pochází. 25 Nebo kdož by jísti a
užívati měl toho nežli já? 26 Člověku zajisté, kterýž
se líbí jemu, dává moudrost, umění a veselí; hříšníku
pak dává trápení, aby shromažďoval a hrnul, čehož
by zanechal tomu, kterýž se líbí Bohu. I to také jest
marnost a trápení ducha.

3 Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí
pod nebem svou chvíli. 2 Jest čas rození i čas
umírání, čas sázení a čas vykopání, což vsazeno
bývá; 3 Čas mordování a čas hojení, čas boření a
čas stavení; 4 Čas pláče a čas smíchu, čas smutku
a čas proskakování; 5 Čas rozmítání kamení a čas
shromažďování kamení, čas objímání a čas vzdálení
se od objímání; 6 Čas hledání a čas ztracení, čas
chování a čas zavržení; 7 Čas roztrhování a čas
sšívání, čas mlčení a čas mluvení; 8 Čas milování a
čas nenávidění, čas boje a čas pokoje. 9 Co tedy má
ten, kdo práci vede, z toho, o čemž pracuje? 10 Viděl
jsem zaměstknání, kteréž dal Bůh synům lidským,
aby se jím trápili. 11 Sám všecko činí ušlechtile časem
svým, nýbrž i žádost světa dal v srdce jejich, aby
nestihal člověk díla toho, kteréž dělá Bůh, ani počátku
ani konce. 12 Odtud seznávám, že nic lepšího nemají,
než aby se veselili, a činili dobře v životě svém, 13
Ač i to, když všeliký člověk jí a pije, a užívá dobrých
věcí ze všelijaké práce své, jest dar Boží. 14 Znám,
že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky; nemůže se k
tomu nic přidati, ani od toho co odjíti. A činí to Bůh,
aby se báli oblíčeje jeho. 15 To, což bylo, i nyní
jest, a což bude, již bylo; nebo Bůh obnovuje to, což
pominulo. 16 Přesto viděl jsem ještě pod sluncem na
místě soudu bezbožnost, a na místě spravedlnosti
nespravedlnost. 17 I řekl jsem v srdci svém: Budeť
Bůh spravedlivého i bezbožného souditi; nebo tam
bude čas každému předsevzetí i každému skutku. 18
Řekl jsem v srdci svém o způsobu synů lidských, že
jim ukázal Bůh, aby viděli, že jsou podobni hovadům.
19 Případnost synů lidských a případnost hovad jest
případnost jednostejná. Jakož umírá ono, tak umírá
i on, a dýchání jednostejné všickni mají, aniž co
napřed má člověk před hovadem; nebo všecko jest
marnost. 20 Obé to jde k místu jednomu; obé jest z
prachu, obé také zase navracuje se do prachu. 21
Kdo to zná, že duch synů lidských vstupuje zhůru, a
duch hovadí že sstupuje pod zemi? 22 Protož spatřil
jsem, že nic není lepšího, než veseliti se člověku v
skutcích svých, poněvadž to jest podíl jeho. Nebo
kdo jej k tomu přivede, aby poznati mohl to, což jest
budoucího po něm?

4 Opět obrátiv se, i viděl jsem všeliká ssoužení,
kteráž se dějí pod sluncem, a aj, slzy křivdu
trpících, ješto nemají potěšitele, ani moci k vyjití z
ruky těch, kteříž je ssužují, a nemají potěšitele. 2
Protož já chválil jsem mrtvé, kteříž již zemřeli, více
nežli živé, kteříž jsou živi až po dnes. 3 Nýbrž nad
oba tyto šťastnější jest ten, kterýž ještě nebyl, a
neviděl skutku zlého, dějícího se pod sluncem. 4
Nebo spatřil jsem všelikou práci a každé dobré dílo,
že jest k závisti jedněch druhým. I to také jest marnost
a trápení ducha. 5 Blázen skládá ruce své, a jí maso
své, říkaje: 6 Lepší jest plná hrst s odpočinutím,
nežli přehršlí plné s prací a trápením ducha. 7 Opět
obrátiv se, viděl jsem jinou marnost pod sluncem: 8
Jest samotný někdo, nemaje žádného, ani syna, ani
bratra, a však není konce všeliké práci jeho, ani oči
jeho nemohou se nasytiti bohatství. Nepomyslí: Komu
já pracuji, tak že i životu svému ujímám pohodlí? I to
také jest marnost a bídné zaneprázdnění. 9 Lépeť jest
dvěma než jednomu; mají zajisté dobrý užitek z práce
své. 10 Nebo padne-li který z nich, druhý pozdvihne
tovaryše svého. Běda tedy samotnému, když by padl;
nebo nemá druhého, aby ho pozdvihl. 11 Také budou-
li dva spolu ležeti, zahřejí se, ale jeden jak se zahřeje?
12 Ovšem, jestliže by se kdo jednoho zmocniti chtěl,
dva postaví se proti němu; ano trojnásobní provázek
nesnadně se přetrhne. 13 Lepší jest dítě chudé a
moudré, než král starý a blázen, kterýž neumí již ani
napomenutí přijímati, 14 Ačkoli z žaláře vychází, aby
kraloval, nýbrž i v království svém může na chudobu
přijíti. 15 Viděl jsem všecky živé, kteříž chodí pod
sluncem, ani se přídrželi pacholete, potomka onoho,
kterýž měl kralovati místo něho. 16 Nebývalo konce
té vrtkosti všeho lidu, jakž toho, kterýž byl před nimi,
takž ani potomci nebudou se těšiti z něho. Protož i to
jest marnost a trápení ducha.

5 Ostříhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a
bud' hotovější k slyšení nežli k dávání obětí bláznů;
nebo oni neznají toho, že zle činí. 2 Nebývej rychlý k
mluvení, ani srdce tvé kvapné k vynášení slova před
oblíčejem Božím, poněvadž Bůh jest na nebi, a ty na
zemi; protož nechť jsou slova tvá nemnohá. 3 Nebo
jakož přichází sen z velikého pracování, tak hlas
blázna z množství slov. 4 Když bys učinil slib Bohu,
neprodlévej ho splniti, nebo nemá líbosti v blázních.
Cožkoli slíbíš, splň. 5 Lépe jest, abys nesliboval, než
abys slibě, neplnil. 6 Nedopouštěj ústům svým, aby k
hříchu přivodila tělo tvé, aniž říkej před andělem, že
to jest poblouzení. Proč máš hněvati Boha řečí svou,
kterýž by na zkázu přivedl dílo rukou tvých? 7 Nebo

kdež jest mnoho snů, tu i marnosti a slova mnohá,
ale ty Boha se boj. 8 Jestliže bys nátisk chudého
a zadržení soudu a spravedlnosti spatřil v krajině,
nediv se té věci; nebo vyšší vysokého šetří, a ještě
vyšší nad nimi. 9 Zemský pak obchod u všech přední
místo má; i král rolí slouží. 10 Kdo miluje peníze,
nenasytí se penězi; a kdo miluje hojnost, nebude míti
užitku. I to jest marnost. 11 Kde jest mnoho statku,
mnoho bývá i těch, kteříž jedí jej. Jakýž tedy má
užitek pán jeho? Jediné, že očima svýma hledí na
něj. 12 Sladký jest sen pracovitému, jez on málo neb
mnoho, ale sytost bohatého nedopouští mu spáti. 13
Jest přebídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem:
Bohatství nachované tomu, kdož je má, k jeho zlému.
14 Nebo hyne bohatství takové pro zlou správu; syn,
kteréhož zplodí, nebude míti v ruce své ničeho. 15
Jakž vyšel z života matky své nahý, tak zase odchází,
jakž přišel, aniž čeho odnáší z práce své, což by
vzal v ruku svou. 16 A toť jest také přebídná věc, že
rovně, jakž přišel, tak odjíti musí. Protož jaký užitek
míti bude toho, že pracoval u vítr? 17 K tomu, že
po všecky dny své v temnostech jídal, s mnohým
zůřením, nemocí a hněvem? 18 Aj, toť jsem já spatřil,
že dobrá a čistá jest věc jísti a píti a užívati pohodlí
ze vší práce své, kterouž kdo vede pod sluncem v
počtu dnů života svého, kteréž dal jemu Bůh, nebo to
jest podíl jeho; 19 A že kterémukoli člověku dal Bůh
bohatství a zboží, a dopustil, aby užíval jich, a bral
díl svůj, a veselil se z práce své, to jest dar Boží.
20 Nebo nebude mnoho pamatovati na dny života
svého, proto že Bůh jemu přeje veselí srdce jeho.

6 Jest bídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem,
a lidem obyčejná: 2 Kterému člověku dal Bůh
bohatství a zboží i slávu, tak že nemá nedostatku
duše jeho v ničemž, čehokoli žádá, a však nedopouští
mu Bůh užívati těch věcí, ale jiný leckdos sžíře to,
a toť jest marnost a bídná věc. 3 Zplodil-li by kdo
sto synů, a byl by živ mnoho let, jakkoli rozmnoženi
jsou dnové let jeho, nebyl-li život jeho nasycen
dobrými věcmi, a neměl by ani pohřbu, pravím, že
šťastnější jest nedochůdče nežli on. 4 Nebo ono v
zmaření přicházeje, do temností odchází, a jméno
jeho temnostmi přikryto bývá. 5 Nýbrž ani slunce
nevídá, aniž čeho poznává, a tak odpočinutí má
lepší nežli onen. 6 A byť pak byl živ dva tisíce let,
a pohodlí by neužil, zdaliž k jednomu místu všickni
neodcházejí? 7 Všecka práce člověka jest pro ústa
jeho, a však duše jeho nemůže se nasytiti. 8 Nebo co
má více moudrý nežli blázen? A co chudý, kterýž se
umí chovati mezi lidmi? 9 Lépe jest viděti nežli žádati,
ale i to jest marnost a trápení ducha. 10 Čímžkoli
jest, dávno jest tím nazván, a známé bylo, že člověk
býti měl, a že se nebude moci souditi s silnějším,
nežli jest sám. 11 A poněvadž předsevzetí mnohá
rozmnožují marnost, co na tom má člověk? 12 Nebo
kdo ví, co by bylo dobrého člověku v tomto životě, v
počtu dnů marného života jeho, kteříž pomíjejí jako
stín? Aneb kdo oznámí člověku, co se díti bude po
něm pod sluncem?

7 Lepší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den
smrti než den narození člověka. 2 Lépe jest jíti
do domu zámutku, nežli jíti do domu hodování, pro
dokonání každého člověka, a kdož jest živ, složí to v
srdci svém. 3 Lepší jest horlení nežli smích; nebo
zůřivá tvář polepšuje srdce. 4 Srdce moudrých v domě
zámutku, ale srdce bláznů v domě veselí. 5 Lépe jest
slyšeti žehrání moudrého, nežli aby někdo poslouchal
písně bláznů. 6 Nebo jako praštění trní pod hrncem,
tak smích blázna. A i to jest marnost. 7 Ssužování
zajisté k bláznovství přivodí moudrého, a dar oslepuje
srdce. 8 Lepší jest skončení věci nežli počátek její;
lepší jest dlouho čekající nežli vysokomyslný. 9
Nebuď kvapný v duchu svém k hněvu; nebo hněv
v lůnu bláznů odpočívá. 10 Neříkej: Čím jest to,
že dnové první lepší byli nežli tito? Nebo bys se
nemoudře na to vytazoval. 11 Dobrá jest moudrost s
statkem, a velmi užitečná těm, kteříž vidí slunce; 12
Nebo v stínu moudrosti a v stínu stříbra odpočívají. A
však přednější jest umění moudrosti, přináší život
těm, kdož ji mají. 13 Hleď na skutky Boží. Nebo kdo
může zpřímiti to, což on zkřivil? 14 V den dobrý užívej
dobrých věcí, a v den zlý buď bedliv; nebo i to naproti
onomu učinil Bůh z té příčiny, aby nenalezl člověk po
něm ničeho. 15 Všecko to viděl jsem za dnů marnosti
své: Bývá spravedlivý, kterýž hyne s spravedlností
svou; tolikéž bývá bezbožný, kterýž dlouho živ jest
v zlosti své. 16 Nebývej příliš spravedlivý, aniž buď
příliš moudrý. Proč máš na zkázu přicházeti? 17
Nebuď příliš starostlivý, aniž bývej bláznem. Proč
máš umírati dříve času svého? 18 Dobréť jest, abys
se onoho přídržel, a tohoto se nespouštěl; nebo
kdo se bojí Boha, ujde všeho toho. 19 Moudrost
posiluje moudrého nad desatero knížat, kteříž jsou
v městě. 20 Není zajisté člověka spravedlivého na
zemi, kterýž by činil dobře a nehřešil. 21 Také ne
ke všechněm slovům, kteráž mluví lidé, přikládej
mysli své, poněvadž nemáš dbáti, by i služebník tvůj
zlořečil tobě. 22 Neboť ví srdce tvé, že jsi i ty častokrát
zlořečil jiným. 23 Všeho toho zkusil jsem moudrostí, a
řekl jsem: Budu moudrým, ale moudrost vzdálila se

ode mne. 24 Což pak vzdálené a velmi hluboké jest,
kdož to najíti může? 25 Všecko jsem přeběhl myslí
svou, abych poznal a vyhledal, i vynalezl moudrost a
rozumnost, a abych poznal bezbožnost, bláznovství
a nemoudrost i nesmyslnost. 26 I našel jsem věc
hořčejší nad smrt, ženu, jejíž srdce tenata, a ruce její
okovy. Kdož se líbí Bohu, zachován bývá od ní, ale
hříšník bývá od ní jat. 27 Pohleď, to jsem shledal,
(praví kazatel), jedno proti druhému stavěje, abych
nalezl umění, 28 Čeho pak přesto hledala duše má,
však jsem nenalezl: Muže jednoho z tisíce našel jsem,
ale ženy mezi tolika jsem nenalezl. 29 Obzvláštně
pohleď i na to, což jsem nalezl: Že učinil Bůh člověka
dobrého, ale oni následovali smyšlínek rozličných.

8 Kdo se může vrovnati moudrému, a kdo může
vykládati všelikou věc? Moudrost člověka osvěcuje
obličej jeho, a nestydatost tváři jeho proměňuje. 2
Játˇ radím: Výpovědi královské ostříhej, a však podlé
přísahy Boží. 3 Nepospíchej odjíti od tváři jeho, aniž
trvej v zpouře; nebo cožť by koli chtěl, učinil by. 4
Nebo kde slovo královské, tu i moc jeho, a kdo dí
jemu: Co děláš? 5 Kdo ostříhá přikázaní, nezví o
ničem zlém. I čas i příčiny zná srdce moudrého. 6
Nebo všeliké předsevzetí má čas a příčiny. Ale i
to neštěstí veliké člověka se přídrží, 7 Že neví, co
budoucího jest. Nebo jak se stane, kdo mu oznámí?
8 Není člověka, kterýž by moci měl nad životem, aby
zadržel duši, aniž má moc nade dnem smrti; nemá
ani braně v tom boji, aniž vysvobodí bezbožnost
bezbožného. 9 Ve všem tom viděl jsem, přiloživ mysl
svou ke všemu tomu, co se děje pod sluncem, že
časem panuje člověk nad člověkem k jeho zlému.
10 A tehdáž viděl jsem bezbožné pohřbené, že se
zase navrátili, ale kteříž z místa svatého odešli, v
zapomenutí dáni jsou v městě tom, v kterémž dobře
činili. I to také jest marnost. 11 Nebo že ne i hned ortel
dochází pro skutek zlý, protož vroucí jest k tomu srdce
synů lidských, aby činili zlé věci. 12 A ačkoli hříšník
činí zle na stokrát, a vždy se mu odkládá, já však vím,
že dobře bude bojícím se Boha, kteříž se bojí oblíčeje
jeho. 13 S bezbožným pak nedobře se díti bude, aniž
se prodlí dnové jeho; minou jako stín, proto že jest
bez bázně před oblíčejem Božím. 14 Jest marnost,
kteráž se děje na zemi: Že bývají spravedliví, jimž se
však vede, jako by činili skutky bezbožných; zase
bývají bezbožní, kterýmž se však vede, jako by činili
skutky spravedlivých. Protož jsem řekl: I to také jest
marnost. 15 A tak chválil jsem veselí, proto že nic
nemá lepšího člověk pod sluncem, jediné aby jedl
a pil, a veselil se, a že to pozůstává jemu z práce
jeho ve dnech života jeho, kteréž dal jemu Bůh pod
sluncem. 16 A ač jsem se vydal srdcem svým na to,
abych moudrost vystihnouti mohl, a vyrozuměti bídě,
kteráž bývá na zemi, pro kterouž ani ve dne ani v
noci nespí, 17 A však viděl jsem při každém skutku
Božím, že nemůže člověk vystihnouti skutku dějícího
se pod sluncem. O čež pracuje člověk, vyhledati
chtěje, ale nenalézá; nýbrž byť i myslil moudrý, že se
doví, nebude moci nic najíti.

9 Všecko to zajisté rozvažoval jsem v srdci svém,
abych vysvětlil všecko to, že spravedliví a moudří, i
skutkové jejich jsou v rukou Božích. Jakož milosti, tak
ani nenávisti nezná člověk ze všech věcí, kteréž jsou
před oblíčejem jeho. 2 Všecko se děje jednostejně
při všech; jedna a táž případnost jest spravedlivého
jako bezbožného, dobrého a čistého jako nečistého,
obětujícího jako toho, kterýž neobětuje, tak dobrého
jako hříšníka, přisahajícího jako toho, kterýž se
přísahy bojí. 3 A toť jest přebídná věc mezi vším tím,
což se děje pod sluncem, že případnost jednostejná
jest všechněch, ovšem pak že srdce synů lidských
plné jest zlého, a že bláznovství přídrží se srdce
jejich, pokudž živi jsou, potom pak umírají, 4 Ačkoli
ten, kterýž tovaryší se všechněmi živými, má naději,
an psu živému lépe jest nežli lvu mrtvému. 5 Nebo živí
vědí, že umříti mají, mrtví pak nevědí nic, aniž více
mají odplaty, proto že v zapomenutí přišla památka
jejich. 6 Anobrž i milování jejich, i nenávist jejich, i
závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na věky v
žádné věci, kteráž se děje pod sluncem. 7 Nuže tedy
jez s radostí chléb svůj, a pí s veselou myslí víno své,
nebo již oblibuje Bůh skutky tvé. 8 Každého času
ať jest roucho tvé bílé, a oleje na hlavě tvé nechť
není nedostatku. 9 Živ buď s manželkou, kterouž jsi
zamiloval, po všecky dny života marnosti své, kterýžť
dán pod sluncem po všecky dny marnosti tvé; nebo
to jest podíl tvůj v životě tomto a při práci tvé, kterouž
vedeš pod sluncem. 10 Všecko, což by před se vzala
ruka tvá k činění, podlé možnosti své konej; nebo
není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v
hrobě, do něhož se béřeš. (Sheol h7585) 11 A obrátiv
se, spatřil jsem pod sluncem, že ne záleží běh na
rychlých, ani boj na udatných, nýbrž ani živnost na
moudrých, ani bohatství na opatrných, ani přízeň
na umělých, ale podlé času a příhody přihází se
všechněm. 12 Nebo tak nezná člověk času svého jako
ryby, kteréž loveny bývají sítí škodlivou, a jako ptáci
polapeni bývají osídlem; tak zlapáni bývají synové
lidští v čas zlý, když na ně připadá v náhle. 13 Také
i tuto moudrost viděl jsem pod sluncem, kteráž za

velikou byla u mne: 14 Bylo město malé, a v něm
lidí málo, k němuž přitáhl král mocný, a obehnav je,
zdělal proti němu náspy veliké. 15 I nalezen jest v
něm muž chudý moudrý, kterýž vysvobodil to město
moudrostí svou, ačkoli žádný nevzpomenul na muže
toho chudého. 16 Protož řekl jsem já: Lepší jest
moudrost než síla, ačkoli moudrost chudého toho
byla v pohrdání, a slov jeho neposlouchali. 17 Slov
moudrých pokojně poslouchati sluší, raději než křiku
panujícího mezi blázny. 18 Lepší jest moudrost než
nástrojové váleční, ale nemoudrý jeden kazí mnoho
dobrého.

10 Muchy mrtvé nasmrazují a nakažují mast
apatekářskou; tak pro moudrost a slávu
vzácného maličko bláznovství zohyžďuje. 2 Srdce
moudrého jest po pravici jeho, ale srdce blázna po
levici jeho. 3 I tehdáž, když blázen cestou jde, srdce
jeho nedostatek trpí; nebo všechněm znáti dává, že
blázen jest. 4 Jestliže by duch toho, jenž panuje,
povstal proti tobě, neopouštěj místa svého; nebo
krotkost přítrž činí hříchům velikým. 5 Jest zlá věc,
kterouž jsem viděl pod sluncem, totiž neprozřetelnost,
kteráž pochází od vrchnosti, 6 Že blázen postaven
bývá v důstojnosti veliké, a bohatí že v nízkosti
sedávají. 7 Viděl jsem služebníky na koních, knížata
pak, ana chodí pěšky jako služebníci. 8 Kdo kopá
jámu, upadá do ní; a kdo boří plot, ušťkne jej had. 9
Kdo přenáší kamení, urazí se jím; a kdo štípá dříví,
nebezpečenství bude míti od něho. 10 Jestliže se
ztupí železo, a nenabrousí-li ostří jeho, tedy síly
přičiniti musí; ale mnohem lépe může to spraviti
moudrost. 11 Ušťkne-li had, než by zaklet byl, nic
neprospějí slova zaklinače. 12 Slova úst moudrého
jsou příjemná, ale rtové blázna sehlcují jej. 13 Počátek
slov úst jeho jest nemoudrost, a ostatek mluvení jeho
pouhé bláznovství. 14 Nebo blázen mnoho mluví,
ješto neví člověk ten, co budoucího jest. To zajisté,
co bude po něm, kdo mu oznámí? 15 Práce bláznů k
ustání je přivodí, nebo neumí ani do města trefiti. 16
Běda tobě, země, když král tvůj dítě jest, a knížata tvá
ráno hodují. 17 Blahoslavená jsi ty země, když král
tvůj jest syn šlechetných, a knížata tvá, když čas jest,
jídají pro posilnění, a ne pro opilství. 18 Ano pro lenost
schází krov, a pro opuštění rukou kapává do domu.
19 Pro obveselení strojívají hody, a víno obveseluje
život, peníze pak ke všemu dopomáhají. 20 Ani sám
u sebe králi nezlořeč, ani v skrýších pokoje svého
nezlořeč mocnějšímu; nebo pták nebeský donesl by
hlas ten, a to, což křídla má, vyjevilo by řeč tvou.

11 Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých
dnech najdeš jej. 2 Dej částku sedmi aneb i
osmi, nebo nevíš, co zlého bude na zemi. 3 Když se
naplňují oblakové, déšť na zem vydávají; a když padá
dřevo na poledne aneb na půlnoci, na kteréž místo
padá to dřevo, tu zůstává. 4 Kdo šetří větru, nebude
síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebude žíti. 5 Jakož
ty nevíš, která jest cesta větru, a jak rostou kosti v
životě těhotné, tak neznáš díla Božího, kterýž činí
všecko. 6 Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer
nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest
lepšího, to-li či ono, čili obé jednostejně dobré jest. 7
Příjemnét' jest zajisté světlo, a milá věc očima viděti
slunce; 8 A však, by mnoho let živ jsa člověk, ve
všech těch veselil by se, tedy rozpomenul-li by se na
dny temnosti, jak jich mnoho bude, cožkoli přeběhlo,
počte za marnost. 9 Radujž se tedy, mládenče, v
mladosti své, a nechť tě obveseluje srdce tvé ve
dnech mladosti tvé, a chod' po cestách srdce svého,
a podlé žádosti očí svých, než věz, že tě s tím se
vším přivede Bůh na soud. 10 Anobrž odejmi hněv
od srdce svého, a odvrať zlost od těla svého; nebo
dětinství a mladost jest marnost.

12 A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti
své, prvé než nastanou dnové zlí, a přiblíží se
léta, o nichž díš: Nemám v nich zalíbení; 2 Prvé než
se zatmí slunce a světlo, a měsíc i hvězdy, a navrátí
se hustí oblakové po dešti; 3 V ten den, v kterémž se
třísti budou strážní domu, a nakřiví se muži silní, a
ustanou melící, proto že jich málo bude, a zatmí se ti,
kteříž vyhlédají z oken, 4 A zavříny budou dvéře od
ulice s slabým zvukem mlení, a povstanou k hlasu
ptačímu, a přestanou všecky slibnosti zpěvu; 5 Ano i
vysokosti báti se budou, a úrazu na cestě, a kvésti
bude mandlový strom, tak že i kobylka těžká bude,
a poruší se žádost; nebo béře se člověk do domu
věčného, a choditi budou po ulici kvílící; 6 Prvé než se
přetrhne provaz stříbrný, a než se rozrazí číše zlatá,
a roztříští se věderce nad vrchovištěm, a roztrhne
se kolo nad studnicí, 7 A navrátí se prach do země,
jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej
dal. 8 Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, a všecko
marnost. 9 Čím pak byl kazatel moudřejší, tím více
vyučoval lid umění, a rozvažoval, zpytoval, i složil
množství přísloví. 10 Snažovaltě se kazatel vyhledati
věci nejžádostivější, a napsal, což pravého jest, a
slova věrná. 11 Slova moudrých podobná ostnům a
hřebíkům vbitým, slova skladatelů, kteráž jsou vydána
od pastýře jednoho. 12 A tak tedy jimi, synu můj,
hojně dosti osvícen býti můžeš. Dělání knih mnohých

žádného konce není, a čísti mnoho jest zemdlení
těla. **13** Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a
přikázaní jeho ostříhej, nebo na tom všecko člověku
záleží. **14** Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na
soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.

Pieseò

1 Píseň nejpřednější z písní Šalomounových. **2** Ó
by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší
jsou milosti tvé nežli víno. **3** Pro vůni masti tvé jsou
výborné, mast rozlitá jméno tvé; protož tě mladice
milují. **4** Táhniž mne, a poběhnem za tebou. Uvedltě
mne král do pokojů svých, plésati a veseliti se v
tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé více než
víno; upřímí milují tě. **5** Jsemť černá, ale milostná,
ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští,
jako opony Šalomounovy. **6** Nehleďte na mne, žeť
jsem snědá, nebo jsem obhořela od slunce. Synové
matky mé rozpálivše se proti mně, postavili mne,
abych ostříhala vinic, a vinice své nehlídala jsem. **7**
Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš?
Kde dáváš odpočinutí o poledni? Nebo proč mám býti
tak jako poběhlá při stádích tovaryšů tvých? **8** Jestliže
nevíš, ó nejkrašší mezi ženami, vyjdi po šlepějích
ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýřů. **9** Jízdě
v vozích Faraonových připodobňuji tě, ó milostnice
má. **10** Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo
tvé halžemi. **11** Ozdob zlatých naděláme tobě s
proměnami stříbrnými. **12** Dotud, dokudž král stolí,
nardus můj vydává vůni svou. **13** Svazček mirry jest
mi milý můj, na prsech mých odpočívaje. **14** Milý můj
jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi. **15** Aj, jak
jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé
jako holubičí. **16** Aj, jak jsi ty krásný, milý můj, jak
utěšený! I to lůže naše zelená se. **17** Trámové domů
našich jsou z cedrů, a pavlače naše z boroví.

2 Já jsem růže Sáronská, a lilium při dolinách. **2**
Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi
pannami. **3** Jako jabloň mezi dřívím lesním, tak milý
můj mezi mládenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla
seděti, a sedímť; nebo ovoce jeho sladké jest ústům
mým. **4** Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku
ke mně. **5** Očerstvětež mne těmi flašemi, posilňte
mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí, **6** Levice
jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne. **7**
Zavazujiť vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze
srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna
milého mého, dokudž by nechtěl. **8** Hlas milého mého,
aj, ontť se béře, skáče po těch horách, poskakuje na
těch pahrbcích. **9** Podobný jest milý můj srně aneb
mladému jelenu; aj, on stojí za stěnou naší, vyhlédá
z oken, patří skrze mříži. **10** Ozval se milý můj, a
řekl mi: Vstaň, přítelkyně má, krásná má, a poď. **11**
Nebo aj, zima pominula, prška přestala a odešla. **12**
Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel,
a hlas hrdličky slyší se v krajině naší. **13** Fík vypustil
holičky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž,
přítelkyně má, krásná má, a poď. **14** Holubičko má, v
rozsedlinách skalních, v skrýši příkré, ukaž mi oblíčej
svůj, nechať slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest,
a oblíčej tvůj žádostivý. **15** Zlapejte nám lišky, lišky
maličké, ješto škodu dělají na vinicích, poněvadž
vinice naše kvete. **16** Milý můj jest můj, a já jeho, jenž
pase mezi lilium. **17** Ažby zavítal ten den, a utekli by
stínové ti, navratiž se, připodobni se, milý můj, srně
neb mladému jelenu na horách Beter.

3 Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož
miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla
jsem ho. **2** Již tedy vstanu, a zchodím město; po
ryncích i po ulicech hledati budu toho, kteréhož miluje
duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho. **3**
Našli mne ponocní, kteříž chodí po městě. Viděli-liž
jste toho, kteréhož miluje duše má? **4** A jakž jsem jich
jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje
duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho
uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodičky své.
5 Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, skrze
srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna
milého mého, dokudž by sám nechtěl. **6** Která jest to,
jenž vstupuje z pouště jako sloupové dymu, okouřena
jsuc mirrou a kadidlem, dražším nad všelijaký prach
apatekářský? **7** Aj, lože Šalomounovo, okolo něhož
šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských, **8** Vše
vládnoucích mečem, vycvičených v boji, z nichž jeden
každý má svůj meč při boku svém z příčiny strachu
nočního. **9** Schranu vystavěl sobě král Šalomoun z
dříví Libánského, **10** Při níž udělal sloupy stříbrné, dno
zlaté a ponebí šarlatové, vnitřek pak jeho postlaný
milostí dcer Jeruzalémských. **11** Vyjděte a pohleďte,
dcery Sionské, na krále Šalomouna v koruně, kterouž
ho korunovala matka jeho v den oddávání jeho a v
den veselí srdce jeho.

4 Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi
krásná! Oči tvé jako holubičí mezi kadeři tvými,
vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoře Galád.
2 Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednostejných, když
vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvém, a
mezi nimiž není žádné neplodné. **3** Jako provázek z
hedbáví červeného dvakrát barveného rtové tvoji, a
řeč tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny
tvé mezi kadeři tvými. **4** Hrdlo tvé jest jako věže
Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce
pavéz visí, vše štítů mužů udatných. **5** Oba tvé prsy
jako dvé telátek bliženců srních, jenž se pasou v kvítí.
6 Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k

hoře mirrové a pahrbku kadidlovému. 7 Všecka jsi
krásná, přítelkyně má, a není na tobě poškvrny. 8
Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu
půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir
a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových. 9
Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé
jedním okem svým, a jedinou točenicí hrdla svého.
10 Jak utěšené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak
vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůně mastí
tvých nade všecky vonné věci. 11 Strdí tekou rtové
tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vůně
roucha tvého jako vůně Libánu. 12 Zahrada zamčená
jsi, sestro má choti, vrchoviště zamčené, studnice
zapečetěná. 13 Výstřelkové tvoji jsou zahrada stromů
jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu,
14 Nardu s šafránem, prustvorce s skořicí, a s každým
stromovím kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s
všelijakými zvláštními věcmi vonnými. 15 Ó ty sám
vrchoviště zahradní, studnice vod živých, a tekoucích
z Libánu. 16 Věj, větříčku půlnoční, a přiď, větříčku
polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné věci
její, a ať přijde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné
ovoce své.

5 Přišelť jsem do zahrady své, sestro má choti,
sbírám mirru svou i vonné věci své, jím plást svůj i
med svůj, pijí víno své a mléko své. Jezte, přátelé,
píte a hojně se napíte, moji milí. 2 Spávámť, a však
srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevři
mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má, upřímá
má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeře mé krůpějí
nočních. 3 Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku?
Umyla jsem nohy své, což je mám káleti? 4 Milý můj
sáhl rukou svou skrze dvéře, a vnitřnosti mé pohnuly
se ve mně. 5 I vstala jsem, abych otevřela milému
svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů
mých, mirra tekutá na rukovětech závory. 6 Otevřelať
jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel,
a pominul. Duše má byla vyšla, když on promluvil.
Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho,
ale neozval se mi. 7 Nalezše mne strážní, kteříž chodí
po městě, zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se
mne strážní zdí městských. 8 Zavazuji vás přísahou
dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého,
co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí. 9 Což má
milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má
milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ?
10 Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli
deset tisíců jiných. 11 Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy
jeho kadeřavé, černé jako havran. 12 Oči jeho jako
holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící
v slušnosti. 13 Líce jeho jako záhonkové vonných
věcí, jako květové vonných věcí; rtové jeho jako lilium
prýštící mirru tekutou. 14 Ruce jeho prstenové zlatí,
vysazení kamením drahým jako postavcem modrým;
břicho jeho stkvělost slonové kosti zafiry obložené. 15
Hnátové jeho sloupové mramoroví, na podstavcích
zlata nejčistšího založení; oblíčej jeho jako Libán,
výborný jako cedrové. 16 Ústa jeho přesladká, a
všecken jest přežádostivý. Takovýť jest milý můj,
takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské.

6 Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam
se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.
2 Milý můj sstoupil do zahrady své, k záhonkům věci
vonných, aby pásl v zahradách, a aby zbíral lilium.
3 Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž
pase mezi lilium. 4 Krásná jsi, přítelkyně má, jako
Tersa, pěkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko
s praporci. 5 Odvrať oči své od patření na mne,
nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz,
kteréž vídati v Galád. 6 Zubové tvoji jsou podobní
stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá
mívá po dvém, a mezi nimiž není žádné neplodné. 7
Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři
tvými. 8 Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin,
a mladic bez počtu; 9 Jediná jest však má holubice,
má upřímá, jedinká při matce své, nepoškvrněná při
své rodičce. Spatřivše ji dcery, blahoslavily ji, královny
a ženiny chválily ji, řkouce: 10 Která jest to, kterouž
viděti jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako
slunce, hrozná jako vojsko s praporci? 11 Do zahrady
vypravené sstoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí,
abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloně
zrnaté. 12 Nezvěděla jsem, a žádost má ponukla mne
na vůz přednějších z lidu mého. 13 Navrať se, navrať,
ó Sulamitská, navrať se, navrať, ať na tě patříme. Co
uzříte na Sulamitské? Jako zástup vojenský.

7 Jak jsou krásné nohy tvé v střevících, dcero
knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku
výborného řemeslníka. 2 Pupek tvůj koflík okrouhlý,
ne bez nápoje; břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý
kvítím. 3 Oba tvé prsy jako dvé telátek bliženců
srních. 4 Hrdlo tvé jako věže z kostí slonových, oči
tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvůj
věže Libánská patřící k Damašku. 5 Hlava tvá na
tobě jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král
přivázán by byl na pavlačích. 6 Jak jsi ty krásná, a
jak utěšená, ó milosti přerozkošná! 7 Ta postava tvá
podobna jest palmě, a prsy tvé hroznům. 8 Řekl jsem:
Vstoupím na palmu, dosáhnu vrchů jejích. Nechažť
tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a

vůně chřípí tvých jako jablek vonných. 9 Ústa tvá
jako víno výborné, milá pro upřímnost, působící, aby i
těch, jenž spí, rtové mluvili. 10 Já jsem milého svého,
a ke mně jest žádost jeho. 11 Poď, milý můj, vyjděme
na pole, přenocujme ve vsech. 12 Ráno přivstaneme,
na vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se
ukázal začátek hroznů, kvetou-li jablka zrnatá, a tuť
dám tobě milosti své. 13 Pěkná jablečka vydala vůni,
a na dveřech našich všecky rozkoše nové i staré,
milý můj, zachovala jsem tobě.

8 Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky
mé, abych tě naleznuc vně, políbila, a nebyla
zahanbena. 2 Vedla bych tě, a uvedla do domu
matky své, a tu bys mne vyučoval; a játť bych dala
píti vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých. 3
Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá
mne. 4 Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské,
abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého,
dokudž by sám nechtěl. 5 Která jest to, jenž vstupuje
z pouště, zpolehši na milého svého? Pod jabloní
vzbudila jsem tě; tuť tebe počala matka tvá, tuť tě
počala rodička tvá. 6 Položiž mne jako pečet na
srdce své, jako pečetní prsten na ruku svou. Nebo
silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost;
uhlí její uhlí řeřavé, plamen nejprudší. (Sheol h7585)
7 Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování,
aniž ho řeky zatopí. Kdyby někdo dáti chtěl všecken
statek domu svého za takovou milost, se vším tím
pohrdnut by byl. 8 Sestru máme maličkou, kteráž
ještě nemá prsí. Co učiníme s sestrou svou v den, v
kterýž bude řeč o ní? 9 Jestliže jest zed, vzděláme na
ní palác stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je dskami
cedrovými. 10 Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž
jsem byla před očima jeho, jako nacházející pokoj. 11
Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal
strážným, aby jeden každý přinášel za ovoce její tisíc
stříbrných. 12 Ale vinice má, kterouž mám, přede
mnou jest. Mějž sobě ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě
stě ti, kteříž ostříhají ovoce jejího. 13 Ó ty, kteráž
bydlíš v zahradách, přátelétť pozorují hlasu tvého,
ohlašujž mi se. 14 Pospěš, milý můj, a připodobni se k
srně nebo mladému jelenu, na horách vonných věcí.

Izaiáš

1 Vidění Izaiáše syna Amosova, kteréž viděl o
Judovi a Jeruzalému, za dnů Uziáše, Jotama,
Achasa a Ezechiáše, králů Judských. **2** Slyšte
nebesa, a ušima pozoruj země, nebo Hospodin
mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli
se mne. **3** Vůl zná hospodáře svého, a osel jesle
pánů svých; Izrael nezná, lid můj nesrozumívá. **4**
Ach, národe hříšný, lide obtížený nepravostí, símě
zlostníků, synové nešlechetní, opustili Hospodina,
pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpět. **5** Proč,
čím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka
hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. **6** Od
zpodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa
celého, jen rána a zsinalost, a zbití zahnojené, aniž
se vytlačuje, ani uvazuje, ani olejem změkčuje. **7**
Země vaše spustla, města vaše vypálena ohněm;
zemi vaši před vámi cizozemci zžírají, a v poušť
obracejí, tak jakž vše kazí cizozemci. **8** I zůstala
dcera Sionská jako boudka na vinici, jako chaloupka
v zahradě tykevné, a jako město zkažené. **9** Byť
nám byl Hospodin zástupů jakkoli malička ostatků
nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom
Gomoře podobni. **10** Slyšte slovo Hospodinovo,
knížata Sodomská, ušima pozorujte zákona Boha
našeho, lide Gomorský: **11** K čemu jest mi množství
obětí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obětí
skopců a tuků krmných hovad, a krve volků a beránků
a kozlů nejsem žádostiv. **12** Že přicházíte, abyste se
ukazovali přede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal,
abyste šlapali síně mé? **13** Nepřinášejte více oběti
oklamání. Kadění v ohavnosti mám, novměsíců a
sobot a svolávání nemohu trpěti, (nepravost jest),
ani shromáždění. **14** Novměsíců vašich a slavností
vašich nenávidí duše má; jsou mi břemenem, ustal
jsem, nesa je. **15** Protož, když rozprostíráte ruce
vaše, skrývám oči své před vámi, a když množíte
modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. **16**
Umejte se, očisťte se, odvrzte zlost skutků vašich od
očí mých, přestaňte zle činiti. **17** Učte se dobře činiti,
hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte
k spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy. **18** Poďtež
nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li
hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh
zbělejí; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.
19 Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země
jísti budete. **20** Pakli nebudete povolní, ale zpurní,
od meče sežráni budete; nebo ústa Hospodinova
mluvila. **21** Jak tě nevěstkou učiněno to město věrné,
plné soudu! Spravedlnost přebývala v něm, nyní pak
vražedlníci. **22** Stříbro tvé obrátilo se v trůsky, víno tvé
smíšeno s vodou. **23** Knížata tvá zpurná a tovaryši
zlodějů, jeden každý z nich miluje dary, a dychtí po
úplatcích; sirotku k spravedlnosti nedopomáhají, a
pře vdovy před ně nepřichází. **24** Protož dí Pán,
Hospodin zástupů, silný Izraelský: Aj, jáť se potěším
nad protivníky svými, a vymstím se nad nepřátely
svými, **25** Když zase obrátím ruku svou na tě, až
přepálím dočista trůsky tvé, a odejmu všecken cín
tvůj, **26** A obnovím soudce tvé tak jako na počátku,
a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš
městem spravedlnosti, městem věrným. **27** Sion v
soudu vykoupen bude, a kteříž zase uvedeni budou
do něho, v spravedlnosti. **28** Setření pak přestupníků
a nešlechetných v náhle přijde, a kteříž opouštějí
Hospodina, docela zahynou. **29** Nebo zahanbeni
budete pro háje, po nichž jste toužili, a zastydíte se
pro zahrady, kteréž jste sobě zvolili. **30** Budete zajisté
jako dub, s něhož lístí prší, a jako zahrada, v níž
vody není. **31** I bude nejsilnější jako koudel, a učinitel
jeho jako jiskra; i bude to obé hořeti spolu, a nebude
žádného, ješto by uhasiti mohl.

2 Slovo, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův o Judovi
a Jeruzalému. **2** I stane se v posledních dnech,
že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu
hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohrnou se k ní
všickni národové. **3** A půjdou lidé mnozí, říkajíce:
Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu
Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým,
i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona
vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. **4**
Ont' bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi
mnohé. I zkují meče své v motyky, a oštípy své v srpy.
Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se
více učiti boji. **5** Dome Jákobův, poďtež, a choďme
v světle Hospodinově. **6** Ale ty jsi opustil lid svůj,
dům Jákobův, proto že jsou naplněni ohavnostmi
národů východních, a jsou pověrní jako Filistinští,
a smyšlínky cizozemců že sobě libují. **7** K tomu
naplněna jest země jejich stříbrem a zlatem, tak že
není konce pokladům jejich; naplněna jest země jejich
i koňmi, vozům pak jejich počtu není. **8** Naplněna
jest také země jejich modlami; klanějí se dílu rukou
svých, kteréž učinili prstové jejich. **9** Klaní se obecný
člověk, a ponižuje se i přední muž; protož neodpouštěj
jim. **10** Vejdi do skály, a skrej se v prachu před
hrůzou Hospodinovou, před slávou důstojnosti jeho.
11 Tuť oči vysoké člověka sníženy budou, a skloněna
bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen

bude v ten den. 12 Nebo den Hospodina zástupů
se blíží na každého pyšného a zpínajícího se, i na
každého vyvýšeného, i bude ponížen, 13 I na všecky
cedry Libánské vysoké a vyvýšené, i na všecky duby
Bázanské, 14 I na všecky hory vysoké, i na všecky
pahrbky vyvýšené, 15 I na všelikou věži vysokou, i na
všelikou zed pevnou, 16 I na všecky lodí mořské,
i na všecka malování slibná. 17 A sehnuta bude
pýcha člověka, a snížena bude vysokost lidská, ale
vyvýšen bude Hospodin sám v ten den, 18 Modly pak
docela vymizejí. 19 Tehdy půjdou do jeskyní skal a
do roklí země, před hrůzou Hospodinovou a slávou
důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel zemi. 20 V
ten den zavrže člověk modly své stříbrné a modly
své zlaté, kterýchž mu nadělali, aby se klaněl, totiž
krtům a netopýřům. 21 I vejde do slují skal a do
vysedlin jejich před hrůzou Hospodinovou, a před
slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel
zemi. 22 Přestaňtež doufati v člověku, jehož dýchání
v chřípích jeho jest. Nebo zač má jmín býti?

3 Nebo aj, Pán, Hospodin zástupů, odejme od
Jeruzaléma a Judy hůl a podporu, všelijakou
hůl chleba a všelikou podporu vody, 2 Silného i
muže válečného, soudce i proroka, mudrce i starce,
3 Padesátníka i počestného, i rádci, i vtipného
řemeslníka, i výmluvného, 4 A dám jim děti za
knížata; děti, pravím, panovati budou nad nimi. 5 I
bude ssužovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního
svého; zpurně se postaví dítě proti starci, a chaterný
proti vzácnému. 6 Pročež se chopí jeden každý bratra
svého z domu otce svého, a dí: Máš oděv, knížetem
naším budeš, a pád tento zdrž rukou svou. 7 Ale on
přisáhne v ten den, řka: Nebuduť vázati těch ran, nebo
v domě mém není chleba ani oděvu; neustanovujtež
mne knížetem lidu. 8 Nebo se obořil Jeruzalém, a
Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové jejich
jsou proti Hospodinu, k dráždění očí slávy jeho. 9
Nestydatost tváři jejich svědčí proti nim; hřích zajisté
svůj jako Sodomští ohlašují, a netají. Běda duši jejich,
nebo sami na sebe uvodí zlé. 10 Rcete spravedlivému:
Dobře bude; nebo ovoce skutků svých jísti bude.
11 Ale běda bezbožnému, zle bude; nebo odplata
rukou jeho dána jemu bude. 12 Lidu mého knížata
jsou děti, a ženy panují nad ním. Lide můj, kteříž
tě vodí, svodí tě, a cestu stezek tvých ukrývají. 13
Stojíť Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k rozsudku
s lidmi. 14 Hospodin k soudu přijde proti starším
lidu svého a knížatům jejich, a dí: Vy jste pohubili
vinici mou, loupež chudého jest v domích vašich. 15
Proč vy nuzíte lid můj, a tváře chudých zahanbujete?
praví Pán, Hospodin zástupů. 16 I dí Hospodin:
Proto že se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s
vytaženým krkem, a pasou očima, protulujíce se, a
zdrobna kráčejíce, i nohama svýma lákají, 17 Protož
okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských, a
Hospodin hanbu jejich obnaží. 18 V ten den odejme
Pán okrasu těch nástrah, totiž poučníky a halže, 19
Jablka zlatá a spinadla a čepce, 20 Biréty a zápony,
tkanice, punty a náušnice, 21 Prsteny a náčelníky, 22
Proměnná roucha, i plášťky, i roušky, i vačky, 23 I
zrcadla, i čechlíky, i věnce, i šlojíře. 24 A budeť místo
vonných věcí hnis, a místo pasů roztržení, a místo
strojení kadeří lysina, a místo širokého podolku bude
přepásání pytlem, obhoření pak místo krásy. 25 Muži
tvoji od meče padnou, a silní tvoji v boji. 26 I budou
plakati a kvíliti brány jeho, a spustlý na zemi seděti
bude.

4 I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den,
a řeknou: Chléb svůj jísti budeme, a rouchem
svým se odívati, toliko ať po tobě se jmenujeme;
odejmi pohanění naše. 2 V ten den bude výstřelek
Hospodinův ušlechtilý a slavný, a plod země výtečný
a krásný, totiž ti, kteříž zachováni budou z Izraele.
3 I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a
pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude,
každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémě, 4
Když Pán smyje nečistotu dcer Sionských, a krev
Jeruzaléma vyplákne z něho v duchu soudu a v
duchu horlivosti. 5 A stvoří Hospodin nad každým
obydlím hory Sion, a nad každým shromážděním
jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohně
v noci; nebo nad všecku slávu bude zastření. 6 A
bude stánkem k zastěňování ve dne před horkem, a
za útočiště a skrýši před přívalem a deštěm.

5 Zpívati již budu milému svému píseň milého svého
o vinici jeho: Vinici má milý můj na vrchu úrodném.
2 Kterouž ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji
vinným kmenem výborným, a ustavěl věži u prostřed
ní, také i pres udělal v ní, a očekával, aby nesla
hrozny, ale vydala plané víno. 3 Nyní tedy, obyvatelé
Jeruzalémští a muži Judští, suďte medle mezi mnou
a vinicí mou. 4 Což ještě činěno býti mělo vinici mé,
ješto bych jí neučinil? Proč, když jsem očekával, aby
nesla hrozny, plodila plané víno? 5 A protož oznámím
vám, co já učiním vinici své: Odejmu plot její, a
přijde na spuštění; rozbořím hradbu její, i přijde na
pošlapání. 6 Zapustím ji, nebude řezána, ani kopána,
i vzroste na ní bodláčí a trní; oblakům také zapovím,
aby nevydávali více na ni deště. 7 Vinice zajisté
Hospodina zástupů dům Izraelský jest, a muži Judští

révové milí jemu. Očekával pak soudu, a aj, nátisk;
spravedlnosti, a aj, křik. 8 Běda vám, kteříž připojujete
dům k domu, a pole s polem spojujete, tak že místa
jiným není, jako byste sami rozsazeni byli k přebývání
u prostřed země. 9 V uši mé řekl Hospodin zástupů:
Jistě žeť domové mnozí zpustnou, velicí a krásní
bez obyvatele budou. 10 Nadto deset dílců viničných
vydá láhvici jednu, a semena chomer vydá efi. 11
Běda těm, kteříž ráno vstávajíce, chodí po opilství, a
trvají při tom do večera, až je víno i rozpaluje. 12
A harfa, loutna a buben, a píšťalka, a víno bývá na
hodech jejich; na skutky pak Hospodinovy nehledí, a
díla rukou jeho nespatřují. 13 Protož v zajetí půjde
lid můj, nebo jest bez umění; a slavní jeho budou
hladovití, a množství jeho žízní usvadne. 14 Pročež
rozšířilo i peklo hrdlo své, a rozedřelo nad míru ústa
svá, i sstoupí do něho slavní její a množství její, i
hluk její, i ti, kteříž se veselí v ní. (Sheol h7585) 15 A tak
sehnut bude člověk, a ponížen muž, a oči pyšných
sníženy budou, 16 Hospodin pak zástupů vyvýšen
bude v soudu, a Bůh silný a svatý ukáže se svatý v
spravedlnosti. 17 I pásti se budou beránkové podlé
obyčeje svého, a ostatky těch tučných, navrátíce se,
jísti budou. 18 Běda těm, kteříž táhnou nepravost za
provazy marnosti, a jako provazem u vozu hřích; 19
Kteříž říkají: Nechať pospíší, a nemešká dílem svým,
abychom viděli, a nechať se přiblíží, a přijde rada toho
Svatého Izraelského, abychom zvěděli. 20 Běda těm,
kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce
tmu za světlo, a světlo za tmu, pokládajíce hořké za
sladké, a sladké za hořké. 21 Běda těm, kteříž jsou
moudří sami u sebe, a vedlé zdání svého opatrní. 22
Běda těm, kteříž jsou silní ku pití vína, a muži udatní
k smíšení nápoje opojného; 23 Kteříž ospravedlňují
bezbožného pro dary, spravedlnost pak spravedlivých
odjímají od nich. 24 Z té příčiny, jakož plamen ohně
zžírá strniště, a plevy plamen v nic obrací, tak kořen
jejich bude jako shnilina, a květ jejich jako prach
vzejde; nebo zavrhli zákon Hospodina zástupů, a řečí
svatého Izraelského pohrdli. 25 Pročež rozpáliv se
prchlivostí Hospodin na lid svůj, a vztáh ruku svou
na něj, porazil jej, tak že se hory zatřásly, a těla
mrtvá jejich jako hnůj u prostřed ulic. V tom však
ve všem neodvrátila se prchlivost jeho, ale předce
ruka jeho jest vztažená. 26 Nebo vyzdvihne korouhev
národu dalekému, a zahvízdne naň od končin země,
a aj, rychle a prudce přijde. 27 Žádného ustalého ani
klesajícího nebude mezi nimi; nebude dřímati ani
spáti, aniž se rozepne pás bedr jeho, aniž se strhá
řemen obuví jeho. 28 Střely jeho ostré, a všecka
lučiště jeho natažená; kopyta koňů jeho jako škřemen
souzena budou, a kola jeho jako vichřice. 29 Řvání
jeho jako řvání lva, a řváti bude jako lvíčata; a mumlati
bude, a pochytí loupež a uteče, aniž bude, kdo by
vydřel. 30 A zvučeti bude nad ním v ten den, jako
zvučí moře. Tehdy pohledíme na zemi, a aj, mrákota
a úzkost; nebo se i světlo zatmí při pohubení jejím.

6 Léta, kteréhož umřel král Uziáš, viděl jsem Pána
sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém, a
podolek jeho naplňoval chrám. 2 Serafínové stáli nad
ním. Šest křídel měl každý z nich: dvěma zakrýval
tvář svou, a dvěma přikrýval nohy své, a dvěma létal.
3 A volal jeden k druhému, říkaje: Svatý, svatý, svatý
Hospodin zástupů, plná jest všecka země slávy jeho.
4 A pohnuly se podvoje veřejí od hlasu volajícího,
a dům plný byl dymu. 5 I řekl jsem: Běda mně, jižť
zahynu, proto že jsem člověk poškvrněné rty maje, k
tomu u prostřed lidu rty poškvrněné majícího bydlím,
a že krále Hospodina zástupů viděly oči mé. 6 I
přiletěl ke mně jeden z serafínů, maje v ruce své
uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře, 7 A dotekl se
úst mých, a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst
tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen
jest. 8 Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho
pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne.
9 On pak řekl: Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšíce,
a nerozumějte, a hleďte hledíce, a nepoznávejte.
10 Zatvrď srdce lidu toho, a uši jeho zacpej, a oči
jeho zavři, aby neviděl očima svýma, a ušima svýma
neslyšel, a srdcem svým nerozuměl, a neobrátil se,
a nebyl uzdraven. 11 A když jsem řekl: Až dokud,
Pane? i odpověděl: Dokudž nezpustnou města, tak
aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo
v nich žádného člověka, a země docela nezpustne,
12 A nevzdálí Hospodin všelikého člověka, a nebude
dokonalého zpuštění u prostřed země; 13 Dokudž
ještě v ní nebude desateré zhouby, a teprv zkažena
bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho náspu
podporou jest, tak símě svaté jest podpora její.

7 I stalo se za dnů Achasa syna Jotamova, syna
Uziáše, krále Judského, že přitáhl Rezin král
Syrský, a Pekach syn Romeliáše, krále Izraelského,
k Jeruzalému, aby bojoval proti němu, ale nemohl
ho dobyti. 2 I oznámeno jest domu Davidovu v tato
slova: Spikla se země Syrská s Efraimem. Pročež
pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu jeho, tak jako se
pohybuje dříví v lese od větru. 3 Tedy řekl Hospodin
Izaiášovi: Vyjdi nyní vstříc Achasovi, ty a Sear Jašub
syn tvůj, až na konec struhy rybníka hořejšího, k
silnici pole valchářova, 4 A díš jemu: Šetř se, abys
se nekormoutil. Neboj se, a srdce tvé nechať se

neděsí dvou ostatků hlavní těch kouřících se, před
rozpáleným hněvem Rezinovým s Syrskými, a syna
Romeliášova, 5 Proto že zlou radu složili proti tobě
Syrský, Efraim a syn Romeliášův, řkouce: 6 Táhněme
proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhněme ji k sobě,
a ustavme krále u prostřed ní syna Tabealova. 7
Toto praví Panovník Hospodin: Nestaneť se a nebude
toho. 8 Nebo hlava Syrské země jest Damašek, a
hlava Damašku Rezin, a po šedesáti pěti letech potřín
bude Efraim, tak že nebude lidem. 9 Mezi tím hlava
Efraimova Samaří, a hlava Samaří syn Romeliášův.
Jestliže nevěříte, jistě že neostojíte. 10 I mluvil ještě
Hospodin k Achasovi, řka: 11 Požádej sobě znamení
od Hospodina Boha svého, buď dole hluboko, aneb
na hoře vysoko. (Sheol h7585) 12 I řekl Achas: Nebudu
prositi, aniž budu pokoušeti Hospodina. 13 Tedy řekl
prorok: Slyšte nyní, dome Davidův, ještě-liž jest vám
málo, lidem býti k obtížení, že i Bohu mému k obtížení
jste? 14 Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna
počne, a porodí syna, a nazůve jméno jeho Immanuel.
15 Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé, a
vyvoliti dobré. 16 Nýbrž prvé než bude uměti dítě
to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuštěna bude země,
kteréž nenávidíš pro dva krále její. 17 Na tebe pak
přivede Hospodin, a na lid tvůj, i na dům otce tvého
dny, jakýchž nebylo ode dne, v němž odstoupil Efraim
od Judy, a to skrze krále Assyrského. 18 Nebo stane
se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž
jsou při nejdalších řekách Egyptských, a včelám,
kteréž jsou v zemi Assyrské. 19 I přijdou, a usadí se
všickni ti v údolích pustých a v děrách skalních, i na
všech chrastinách i na všech stromích užitečných. 20
V ten den oholí Pán tou břitvou najatou, (skrze ty,
kteříž za řekou jsou, skrze krále Assyrského), hlavu
a vlasy noh, ano také i bradu do čista sholí. 21 I
bude tehdáž, že sotva člověk zachová kravičku neb
dvě ovce, 22 Avšak pro množství mléka, kteréhož
nadojí, jísti bude máslo. Máslo zajisté a med jísti
bude, kdožkoli v zemi bude zanechán. 23 Bude také
v ten čas, že každé místo, na němž jest tisíc kmenů
vinných za tisíc stříbrných, trním a hložím poroste. 24
S střelami a lučištěm tudy jíti musí; hložím zajisté
a trním zaroste všecka země. 25 Všecky pak hory,
kteréž motykou kopány býti mohou, nebudou se báti
hloží a trní; nebo budou za pastviště volům, a bravům
ku pošlapání.

8 I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě knihu velikou,
a napiš na ní písmem lidským: K rychlé kořisti
pospíchá loupežník. 2 I vzal jsem sobě za svědky věrné
Uriáše kněze, a Zachariáše syna Jeberechiášova.
3 V tom přistoupil jsem k prorokyni, kteráž počala,
a porodila syna. I řekl mi Hospodin: Dej mu jméno:
K rychlé kořisti pospíchá loupežník. 4 Nebo prvé
než bude uměti dítě to volati: Otče můj, matko má,
odejme zboží Damašské a loupeže Samařské lid
krále Assyrského. 5 I to ještě mluvil Hospodin ke
mně, řka: 6 Poněvadž pohrdl lid ten vodami Siloe tiše
tekoucími, raduje se z Rezina a syna Romeliášova,
7 Protož aj, Pán uvede na ně vody, řeky násilné a
mnohé, totiž krále Assyrského, a všecku slávu jeho,
tak že vystoupí ze všech toků svých, a půjde nad
všecky břehy své. 8 Půjde i přes Judu, rozleje se a
rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená křídla jeho
naplní širokost země tvé, ó Immanueli. 9 Puntujtež
se lidé, však potříni budete, (nýbrž pozorujte všickni
v daleké zemi), přepašte se, však potříni budete,
přepašte se, však potříni budete. 10 Vejděte v radu, a
zrušena bude, mluvte slovo, a neostojíť; nebo s námi
jest Bůh silný. 11 Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně,
ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil
cestou lidu tohoto, řka: 12 Neříkejte: Spuntování, když
lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujte,
nerci-li, abyste se děsiti měli. 13 Hospodina zástupů
samého posvěcujte; on budiž bázeň vaše i strach
váš. 14 A budeť vám i svatyní, kamenem pak urážky
a skalou pádu oběma domům Izraelským, osídlem a
léčkou i obyvatelům Jeruzalémským. 15 I urazí se o
to mnozí, a padnou, a potříni budou, aneb zapletouce
se, popadeni budou. 16 Zavaž osvědčení, zapečeť
zákon mezi učedlníky mými. 17 Pročež očekávati
budu na Hospodina, kterýž skryl tvář svou od domu
Jákobova; na něj, pravím, čekati budu. 18 Aj, já a
dítky, kteréž mi dal Hospodin, na znamení a zázraky
v Izraeli od Hospodina zástupů, kterýž přebývá na
hoře Sion. 19 Jestliže by vám pak řekli: Dotazujte
se na hadačích a věšťcích, kteříž šepcí a šveholí,
rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K
mrtvým-liž místo živých má se utíkati? 20 K zákonu
a svědectví! Pakli nechtí, nechať mluví vedlé slova
toho, v němž není žádné záře, 21 Až by každý toulati
se musil, zbědovaný jsa a hladovitý. I stane se, že
se bude, hladovitý jsa, sám v sobě zlobiti, a zlořečiti
králi svému a Bohu svému, buď že zhůru pohledí, 22
Buď že na zemi popatří, a aj, všudy ssoužení a tma,
mrákota, bída i nátisk v temnostech.

9 A však ne tak obklíčí mrákota té země, kteráž
ssoužena bude, jako když se ponejprv nepřítel
dotkl země Zabulon a země Neftalím, ani jako potom,
když více obtíží, naproti moři, při Jordánu Galilei
lidnou. 2 Nebo lid tento chodě v temnostech, uzří

světlo veliké, a bydlícím v zemi stínu smrti světlo
zastkví se. 3 Rozmnožil jsi tento národ, ale nezveličils
veselé. A však veseliti se budou před tebou, tak jako
se veselí ve žni, jako se radují, když dělí kořisti,
4 Když jho břemene jeho a prut ramene jeho, hůl
násilníka jeho polámeš, jako za dnů Madianských, 5
Kdyžto všickni bojovníci předěšeni, a roucha ve krvi
zbrocena, ano což hořeti mohlo, i ohněm spáleno. 6
Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude
knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno
jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec
věčnosti, Kníže pokoje. 7 K rozmnožování pak toho
knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na
stolici Davidově, a na království jeho, až je i v řád
uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto
času až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to
učiní. 8 Slovo poslal Pán Jákobovi, a padlo v Izraeli.
9 A zvíť všecken lid, Efraim, i obyvatelé Samařští,
kteříž v pýše a vysokomyslnosti srdce říkají: 10 Padly
cihly, ale my tesaným kamenem stavěti budeme;
planí fíkové podťati jsou, a my to v cedry směníme.
11 Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad něj, a
nepřátely jeho svolá, 12 Syrské po předu, a Filistinské
po zadu. I budou žráti Izraele celými ústy, aniž ve
všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho
předce bude vztažená. 13 Protože se lid ten nenavrací
k tomu, kterýž jej bije, a Hospodina zástupů nehledají,
14 Protož odetne Hospodin od Izraele hlavu i ocas,
ratolest i sítí jednoho dne. 15 (Stařec a vzácný člověk,
ont' jest hlava, prorok pak, kterýž učí lži, ont' jest
ocas.) 16 Nebo vůdcové lidu tohoto jsou svůdcové, a
kteříž se jim vésti dadí, zhynuli. 17 Protož z mládenců
jeho nepotěší se Pán, a nad sirotky a vdovami jeho
neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zločinci,
a každá ústa mluví nešlechetnost. Aniž ve všem
tom odvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho
bude vztažená. 18 Nebo roznícena jsouc jako oheň
bezbožnost, bodláčí a trní pálí, potom zapálí i houště
lesu; pročež rozptýleni budou jako dým u povětří.
19 Pro hněv Hospodina zástupů zatmí se země,
a ten lid bude jako pokrm ohně. Žádný ani bratra
svého šanovati nebude, 20 Ale krájeje sobě po pravé
straně, však lačněti bude, a zžíraje po levé, však
nenasytí se. Jeden každý maso ramene svého žráti
bude, 21 Manasses Efraima a Efraim Manessesa,
oba pak spolu proti Judovi budou. Ve všem tom však
neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho
bude vztažená.

10 Běda těm, kteříž ustanovují práva nepravá,
a spisovatelům, kteříž těžkosti spisují, 2 Aby
odstrkovali nuzné od soudu, a vydírali spravedlnost
chudých lidu mého, vdovy aby byly kořist jejich, a
sirotky aby loupili. 3 I což učiníte v den navštívení a
zpuštění, kteréž zdaleka přijde? K komu se o pomoc
utečete? A kde zanecháte slávy své, 4 By nemusila
skloniti se mezi vězni, a mezi zbitými klesnouti? Ve
všem tom neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce
ruka jeho bude vztažená. 5 Běda Assurovi, metle
hněvu mého, ačkoli hůl rozhněvání mého jest v rukou
jeho, 6 A na národ ošemetný pošli jej, a o lidu
hněvu mého přikáži jemu, aby směle bral kořisti,
a loupil bez milosti, a položil jej v pošlapání jako
bláto na ulicích. 7 Ale on ne tak se bude domnívati,
ani srdce jeho tak mysliti bude; nebo srdce jeho
jest hubiti a pléniti národy mnohé. 8 Nebo řekne:
Zdaliž knížata má nejsou také i králové? 9 Zdaliž
jako Charkemis není Chalno? Zdali není jako Arfad
Emat? Zdali není jako Damašek Samaří? 10 Jakož
nalezla ruka má království bohů, ješto rytiny jejich
byly nad Jeruzalémských a Samařských, 11 Zdaliž
jako jsem učinil Samaří a modlám jeho, tak neučiním
Jeruzalému a obrazům jeho? 12 I stanet' se, když
dokoná Pán všecko dílo své na hoře Sion a v
Jeruzalémě, že navštívím ovoce pyšného srdce krále
Assyrského, a nádhernost vysokých očí jeho. 13
Nebo řekne: V síle ruky své to jsem vykonal, a v
moudrosti své; nebo jsem rozumný byl, a odjal jsem
meze národů, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl
jsem dolů, jako mocný, obyvatele. 14 Anobrž jako
hnízdo nalezla ruka má zboží národů, a jako zbírána
bývají vejce opuštěná, tak všecku zemi já jsem sebral,
aniž byl, kdo by křídlem hnul, aneb otevřel ústa a
siptěl. 15 Zdaliž se bude sekera velebiti nad toho,
kdož ní seká? Zdaliž se honositi bude pila nad toho,
kdož ní tře? Jako by se zpínala metla proti tomu,
kdož by ji zdvihl; jako by se chlubila hůl, že není
dřevem. 16 Protož pošle Pán, Hospodin zástupů, na
vytylé jeho vyzáblost, a po zpodku slávu jeho prudce
zapálí, jako silný oheň. 17 Nebo světlo Izraelovo bude
ohněm, a Svatý jeho plamenem, i spálí a sžíře trní
i bodláčí jeho jednoho dne. 18 Též spanilost lesu
jeho, i úrodných polí jeho, od duše až do těla, všecko
vyhubí. I stane se, že předěšený jsa, bude utíkati.
19 A pozůstalého dříví lesu jeho malý počet bude,
tak že by je mohlo dítě popsati. 20 I stane se v ten
den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozůstalí z
domu Jákobova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale
zpoléhati budou na Hospodina, Svatého Izraelského v
pravdě. 21 Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákobovi k
Bohu silnému, reku udatnému. 22 Nebo byť bylo lidu
tvého, Izraeli, jako písku mořského, ostatkové jeho

obrátí se. Pohubení uložené rozhojní spravedlnost. 23
Pohubení, pravím, a to jisté, Pán, Hospodin zástupů,
učiní u prostřed vší této země. 24 Protož takto praví
Pán, Hospodin zástupů: Neboj se Assyrského, lide
můj, kterýž přebýváš na Sionu. Prutem umrská tě, a
holí svou opřáhne na tebe na cestě Egyptské. 25 Po
maličkém zajisté času dokoná se hněv a prchlivost
má k vyhlazení jich. 26 Nebo vzbudí na něj Hospodin
zástupů bič, jako porážku Madianských na skále
Goréb, a jakož pozdvihl holi své na moře, tak jí
pozdvihne na něj, na cestě Egyptské. 27 I stane se
v ten den, že složeno bude břímě jeho s ramene
tvého, a jho jeho s šíje tvé, nýbrž zkaženo bude jho
od přítomnosti pomazaného. 28 Přitáhne do Aiat,
přejde přes Migron, v Michmas složí nádobí svá. 29
Projdou průchod, v Gabaa budou míti hospodu k
přenocování; ulekne se Ráma, Gabaa Saulovo uteče.
30 Naříkej hlasem svým, město Gallim, ať se slyší
v Lais: Ach, ubohá Anatot. 31 Pohne se Madmena,
obyvatelé Gábim schopí se. 32 Ještě téhož dne
zastavě se v Nobe, pohrozí rukou svou hoře dcery
Sionské, pahrbku Jeruzalémskému. 33 Aj, Panovník
Hospodin zástupů oklestí vší silou ratolesti, ty pak,
kteříž jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysocí
sníženi. 34 Vyseká též houšť lesů sekerou, i Libán od
velikomocného padne.

11 Ale vyjdeť proutek z pařezu Izai, a výstřelek
z kořenů jeho vyroste, a ovoce ponese. 2 Na
němž odpočine Duch Hospodinův, Duch moudrosti
a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umění a
bázně Hospodinovy. 3 A bude stižitelný v bázni
Hospodinově, a nebudeť podlé vidění očí svých
souditi, ani podlé slyšení uší svých trestati. 4 Ale
souditi bude chudé podlé spravedlnosti, a v pravosti
trestati tiché v zemi. Bíti zajisté bude zemi holí úst
svých, a duchem rtů svých zabije bezbožného. 5
Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda
přepásaním ledví jeho. 6 I bude bydliti vlk s beránkem
a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíče i
krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je
povede. 7 Také i kráva a nedvědice spolu pásti se
budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vůl
plevy jísti bude. 8 A lítý had nad děrou pohrávati
bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno
jest, směle sáhne rukou svou do díry bazališkovy. 9
Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoře svaté; nebo
země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako
vodami moře naplněno jest. 10 A budeť v ten den, že
na kořen Izai, kterýž stane za korouhev národům,
pohané pilně ptáti se budou; nebo odpočívání jeho
bude slavné. 11 I bude v ten den, že přičiní Pán
po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého,
což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta,
a od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a
od Emat, a od ostrovů mořských. 12 A vyzdvihne
korouhev mezi pohany, a sběře zahnané Izraelské, a
rozptýlené Judovy shromáždí ode čtyř stran země. 13
I přestane nenávist Efraimova, a nepřátelé Judovi
vyhlazeni budou. Efraim nebude nenáviděti Judy,
a Juda nebude ssužovati Efraima. 14 Ale vletí na
rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou
národy východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou
rukou svou, a synové Ammon poslouchati jich budou.
15 Zkazí též Hospodin zátoku moře Egyptského, a
vztáhne ruku svou na řeku v prudkosti větru svého, a
rozrazí ji na sedm potůčků, a učiní, aby je v obuvi
přejíti mohli. 16 I bude silnice ostatkům lidu toho,
kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla
Izraelovi v ten den, když vycházel z země Egyptské.

12 I díš v ten den: Oslavovati tě budu, Hospodine,
proto že byv hněviv na mne, odvrátil jsi prchlivost
svou, a utěšil jsi mne. 2 Aj, Bůh silný spasení mé,
doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a
píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin. 3 I budete
vážiti vody s radostí z studnic toho spasení, 4 A
řeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte
jméno jeho, známé čiňte mezi lidmi skutky jeho,
připomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho. 5 Žalmy
zpívejte Hospodinu, nebo veliké věci učinil; a to známé
buď po vší zemi. 6 Prokřikni a zpívej, obyvatelkyně
Sionská, nebo veliký jest u prostřed tebe Svatý
Izraelský.

13 Břímě Babylona, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův.
2 Na hoře vysoké vyzdvihněte korouhev, povyšte
hlasu k nim, dejte návěští rukou, ať vejdou do bran
knížecích. 3 Já jsem přikázal posvěceným svým,
povolal jsem také i udatných reků svých k vykonání
hněvu svého, veselících se z vyvýšení mého. 4 Hlas
množství na horách, jakožto lidu mnohého, hlas a
zvuk království a národů shromážděných: Hospodin
zástupů sbírá vojsko k válce. 5 Táhnou z země daleké
od končin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti jeho,
aby poplénil všecku zemi. 6 Kvělte, nebo blízko jest
den Hospodinův, jako zpuštění od Všemohoucího
přijde. 7 A protož všeliké ruce oslábnou, a všeliké
srdce člověka rozplyne se. 8 I budou předěšeni,
svírání a bolesti je zachvátí, jako rodička stonati
budou; každý nad bližním svým užasne se, tváře jejich
k plameni podobné budou. 9 Aj, den Hospodinův
přichází přísný, a zuřivost a rozpálení hněvu, aby

obrátil tu zemi v poušť, a hříšníky její z ní vyhladil.
10 Nebo hvězdy nebeské a planéty jejich nedopustí
svítiti světlu svému; zatmí se slunce při vycházení
svém, a měsíc nevydá světla svého. 11 A navštívím
na okršlku země zlost, a na bezbožných nepravost
jejich; a káži přestati pýše pyšných, a vysokomyslnost
tyranů snížím. 12 Způsobím to, že dražší bude
člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato
z Ofir. 13 Z té příčiny zatřesu nebesy, a pohne
se země z místa svého, v prchlivosti Hospodina
zástupů, a ve dni rozpálení hněvu jeho. 14 I bude
jako srna zplašená, a jako stádo, když není, kdo by
je shromáždil; jedenkaždý k lidu svému se obrátí, a
každý do země své uteče. 15 Kdožkoli nalezen bude,
bude proboden, a kteříž by se koli shlukli, od meče
padnou. 16 Nadto i dítky jejich rozrážíny budou před
očima jejich, domové jejich zloupeni, a ženy jejich
poškvrněny. 17 Aj, já vzbudím proti nim Médské,
kteříž sobě stříbra nebudou vážiti, a v zlatě nebudou
se kochati, 18 Ale z luků dítky rozrážeti, aniž se nad
plodem života slitují, aniž synům odpustí oko jejich.
19 I budeť Babylon, někdy ozdoba království a okrasa
důstojnosti Kaldejské, podobný podvrácené Sodomě
a Gomoře. 20 Nebudou se v něm osazovati na věky,
ani bydliti od pokolení až do pokolení; aniž rozbije tam
stanu svého Arab, ani pastýři tam odpočívati budou.
21 Ale lítá zvěř tam odpočívati bude, a domové jejich
šelmami naplněni budou; bydliti budou tam i sovy, a
příšery tam skákati budou. 22 Ozývati se také budou
sobě hrozné potvory na palácích jejich, a draci na
hradích rozkošných. A blízkoť jest, že přijde čas jeho,
a dnové jeho prodlévati nebudou.

14 Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí
zase Izraele, a dá jim odpočinutí v zemi jejich; a
připojí se k nim cizozemec, a přídržeti se budou domu
Jákobova. 2 Nebo pojmou ty národy, a přivedou je k
místu svému, i uvedou je v dědictví dům Izraelský
v zemi Hospodinově, za služebníky a za děvky; a
jímati budou ty, kteříž je zjímali, a panovati budou
nad násilníky svými. 3 I stanet se v ten den, v němž
tobě odpočinutí dá Hospodin od těžkosti tvé a strachu
tvého, a od poroby těžké, v kterouž jsi byl podroben,
4 Že uživeš přísloví tohoto o králi Babylonském, a
řekneš: Aj, jak přestal násilník! Přestalo dychtění po
zlatě. 5 Potřískal Hospodin hůl bezbožných, prut
panujících, 6 Mrskajícího lidi v prchlivosti mrskáním
ustavičným, panujícího v hněvě nad národy, kteříž
ssužováni bývali bez lítosti. 7 Odpočívá, jest v pokoji
všecka země, zvučně prozpěvují. 8 I jedloví veselí se
nad tebou, i cedroví Libánské, řkouce: Jakž jsi klesl,
nepovstal, kdo by nás podtínal. 9 I peklo zespod
zbouřilo se pro tebe, k vyjití vstříc přicházejícímu tobě
vzbudilo pro tě mrtvé, všecka knížata země; kázalo
vyvstati z stolic jejich i všechněm králům národů.
(Sheol h7585) 10 Všickni tito odpovídajíce, mluví tobě:
Což ty také jsi zemdlen jako i my, a nám podobný
učiněn? 11 Svrženat jest do pekla pýcha tvá, i zvuk
hudebných nástrojů tvých; moli tobě podestláno, a
červi tě přikrývají. (Sheol h7585) 12 Jakž to, že jsi spadl
s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen jsi až
na zem, ještos zemdlíval národy. 13 Však jsi ty říkával
v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha
silného vyvýším stolici svou, a posadím se na hoře
shromáždění k straně půlnoční. 14 Vstoupím nad
výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu. 15 A ty pak
stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy. (Sheol
h7585) 16 Ti, kdož tě uzří, za tebou se ohlédati, a
tebe spatřovati budou, říkajíce: To-liž jest ten muž,
kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími, 17
Obracel jako v pustinu okršlek země, a města jeho
bořil, vězňů svých nepropouštěl domů? 18 Všickni
králové národů, což jich koli bylo, pochováni slavně
doma jeden každý z nich; 19 Ty pak zavržen jsi od
hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho zbitých,
ukrutně zraněných, kteříž se dostávají do jámy mezi
kamení, a jako mrcha pošlapaná. 20 Nebudeš k
oněmno v pohřbu přiúčastněn, nebo jsi poplénil zemi
svou, lid svůj jsi pomordoval; nebudeť připomínáno
na věky símě zlostníků. 21 Připravte se k zmordování
synů jeho pro nepravosti otců jejich, aby nepovstali, a
dědičně neujali země, a nenaplnili svrchku okršlku
zemského městy. 22 Nebo povstanu proti nim, praví
Hospodin zástupů, a zahladím jméno Babylona i
ostatky syna i vnuka, praví Hospodin. 23 A obrátím
jej v dědictví bukačů, a v jezera vod, a vymetu jej
pometlem zahynutí, praví Hospodin zástupů. 24
Přisáhl Hospodin zástupů, řka: Jistě že jakž jsem
myslil, tak bude, a jakž jsem uložil, stane se, 25 Že
potru Assyrského v zemi své, a na horách svých
pošlapám jej, a odejde z nich jho jeho, břímě také
jeho s ramene jejich sňato bude. 26 Toť jest ta rada,
kteráž zavřína jest o vší té zemi, a to jest ta ruka
vztažená proti všechněm těm národům. 27 Poněvadž
pak Hospodin zástupů usoudil, kdo to tedy zruší? A
ruku jeho vztaženou kdo odvrátí? 28 Léta kteréhož
umřel král Achas, stalo se proroctví toto: 29 Neraduj
se všecka ty země Filistinská, že zlámán jest prut
toho, kterýž tě mrskal; nebo z plemene hadího vyjde
bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající. 30 I
budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpečně
odpočívati budou; kořen pak tvůj umořím hladem, a

ostatky tvé zmorduje. 31 Kvěl, ó bráno, křič město, již
jsi rozplynula se všecka ty země Filistinská; nebo od
půlnoci oheň přijde aniž bude, kdo by stranil z obcí
jeho. 32 Co pak odpovědí poslové národů? To, že
Hospodin upevnil Sion, v němž útočiště mají chudí z
lidu jeho.

15 Břímě Moábských. Když v noci Ar Moábské
popléněno a zkaženo bude, když i Kir Moábské
v noci popléněno a zkaženo bude, 2 Vstoupí do
Baít, a do Dibon a do Bamot s pláčem, nad Nébo
a nad Medaba Moáb kvíliti bude, na všech hlavách
jeho bude lysina, a každá brada oholena bude. 3 Na
ulicích jeho přepáší se žíní, na střechách jeho i na
ryncích jeho každý kvíliti bude, s pláčem se vraceje.
4 A křičeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán
bude hlas jejich, nýbrž i zbrojní Moábští křičeti budou.
Duše každého z nich žalostiti bude, a řekne: 5 Srdce
mé řve nad Moábem a pevnostmi jeho, až slyšeti v
Ségor, jako jalovice tříletá; nebo cestou Luchitskou
s pláčem půjde, a kudyž se chodí k Choronaim,
křik hrozný vydávati budou, 6 Proto že vody Nimrim
vymizejí, že uschne bylina, usvadne tráva, aniž co
zeleného bude. 7 A protož zboží nachované a statky
jejich odnesou ku potoku Arabim. 8 Nebo křik obejde
vůkol meze Moábské, až do Eglaim kvílení jeho, a
až do Beer Elim kvílení jeho, 9 Poněvadž i vody
Dimon naplněny budou krví. Přidám zajisté Dimonu
přídavků, a pošli na ty, kteříž ujdou z Moábských, lvy,
i na pozůstalé v té zemi.

16 Pošlete beránky panovníku země, počnouc
od Sela až do pouště, k hoře dcery Sionské.
2 Sic jinak bude Moáb jako pták místa nemající,
a s hnízda sehnaný; budou dcery Moábské při
brodech Arnon. 3 Svolej radu, učiň soud, připrav
stín svůj u prostřed poledne jako noc; skrej vyhnané,
místa nemajícího nevyzrazuj. 4 Nechať u tebe
pobudou vyhnaní moji, ó Moábe, buď skrýší jejich
před zhoubcím; nebo přestane násilník, přestane
zhoubce, pošlapávající vyhlazen bude z země. 5 A
upevněn bude milosrdenstvím trůn, a seděti bude na
něm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by soudil a
vyhledával soudu a pospíchal k spravedlnosti. 6 Ale
slýchaliť jsme o pýše Moábově, že velmi pyšný jest,
o pýše jeho, a chloubě jeho i spouzení se jeho, ale
nepřijdouť k vykonání myšlénky jeho. 7 Protož kvíliti
bude Moáb před Moábem, jeden každý kvíliti bude;
nad grunty Kirchareset úpěti budete, a říkati: Jižť
jsou zkaženi. 8 Nýbrž i réví Ezebon usvadlo, i vinní
kmenové Sibma. Páni národů potřeli výborné réví
jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšířilo
při poušti; rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až
za moře. 9 Protož pláči pro pláč Jazerských a pro
vinici Sibma; svlažuji tě slzami svými, ó Ezebon a
Eleale, nebo provyskování nad ovocem tvým letním a
nad žní tvou kleslo. 10 A přestalo veselé a plésání
nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá, ani
prokřikuje, vína v presích netlačí ten, kterýž tlačívá.
Takž i já provyskování přestávám. 11 Protože střeva
má nad Moábem jako harfa znějí, a vnitřnosti mé pro
Kircheres. 12 I stane se, když zřejmé bude, an ustává
Moáb nad výsostmi, že vejde do svatyně své, aby se
modlil, však nic nespraví. 13 Toť jest to slovo, kteréž
mluvil Hospodin o Moábovi již dávno. 14 Nyní pak
praví Hospodin, řka: Po třech letech, jakáž jsou léta
nájemníka, v potupu uvedena bude sláva Moábova
se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho
budou skrovní, přemaličcí a mdlí.

17 Břímě Damašku. Aj, Damašek přestane býti
městem, a bude hromadou rumu. 2 Zpuštěná
města Aroer pro stáda budou, a odpočívati tam
budou, a nebude žádného, kdo by je strašil. 3 I bude
odjata pevnost od Efraima, a království od Damašku i
ostatků Syrských; jako i sláva synů Izraelských na nic
přijdou, praví Hospodin zástupů. 4 I bude v ten den,
že opadne sláva Jákobova, a tuk těla jeho vymizí.
5 Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažďuje ve
žni obilé, a rámě jeho žne klasy, anobrž bude jako
ten, jenž zbírá klasy v údolí Refaim. 6 Paběrkové
však zanecháni v něm budou, jako po očesání olivy
dvě neb tři olivky na vrchu větve, a čtyry neb pět na
ratolestech jejích plodistvých, praví Hospodin Bůh
Izraelský. 7 V ten den patřiti bude člověk k Učiniteli
svému, a oči jeho k Svatému Izraelskému hleděti
budou. 8 A nebude patřiti k oltářům, dílu rukou svých;
ani k tomu, což učinili prstové jeho, hleděti bude,
ani k hájům, ani k obrazům slunečným. 9 V ten den
budou města síly jeho opuštěna jako chrastinka a
růžťka, kteráž opuštěna budou od synů Izraelských, i
spustneš, ó země. 10 Nebos se zapomněla na Boha
spasení svého, a na skálu síly své nezpomenulas.
Protož ačkoli štěpy rozkošné štěpuješ, a kmen vinný
přespolní sázíš, 11 V čas štěpování tvého štípí, aby
rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ,
aby se pučilo, pečuješ: v den však užitku odejde
žeň, na žalost tvou přetěžkou. 12 Běda množství lidí
mnohých, kteříž jako zvuk mořský ječí, a hlučícím
národům, kteříž jako zvuk vod násilných hlučí, 13
Národům jako zvuk vod mnohých zvučícím; nebo je
Bůh okřikne. Pročež daleko utíkati budou, a honěni

budou jako plevy po vrších od větru, a jako chumel
od vichřice. 14 Nebo u večer aj, předěšení, a než jitro
přijde, ant' ho není. Tent' jest podíl těch, kteříž nás
potlačují, a los těch, kteříž nás loupí.

18 Běda zemi zastěňující se křídly, kteráž jest
při řekách země Mouřenínské, 2 Posílající po
moři posly, v nástrojích z sítí po vodách, řka: Jděte,
poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému,
k lidu hroznému zdávna i posavad, k národu všelijak
potlačenému, jehož zemi řeky roztrhaly. 3 Všickni
obyvatelé světa, a přebývající na zemi, když bude
korouhev vyzdvižena na horách, uzříte, a když troubiti
se bude trubou, uslyšíte. 4 Nebo takto praví Hospodin
ke mně: Spokojímt' se, a podívám z příbytku svého,
a budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak
dešťový v čas horké žně. 5 Před vinobraním zajisté,
když se vypučí pupenec, a květ vydá hrozen trpký,
ještě rostoucí, tedy podřeže révíčko noži, a rozvody
odejme a zpodtíná. 6 I budou zanecháni všickni spolu
ptactvu z hor, a šelmám zemským, a bude na nich přes
léto ptactvo, a všeliké šelmy zemské na nich přes zimu
zůstanou. 7 V ten čas přinesen bude dar Hospodinu
zástupů (od lidu rozptýleného a zloupeného, od
lidu hrozného zdávna i posavad, národu všelijak
potlačeného, jehožto zemi řeky rozchvátaly), k místu
jména Hospodina zástupů, hoře Sion.

19 Břímě Egyptských. Aj, Hospodin béře se na
oblaku lehkém, a přitáhne na Egypt. I pohnou se
modly Egyptské před tváří jeho, a srdce Egyptských
rozplyne se u prostřed něho. 2 Nebo spustím Egyptské
s Egyptskými, tak že bojovati budou jeden každý
proti bratru svému, a přítel proti příteli svému, město
proti městu, království proti království. 3 A na nic
přijde duch Egyptských u prostřed něho, a radu
jeho sehltím. I raditi se budou modl a kouzedlníků
a zaklinačů a hadačů. 4 Dám zajisté Egypt v ruku
pánů ukrutných, a král přísný panovati bude nad
nimi, praví Pán, Hospodin zástupů. 5 A vymizejí
vody z moře, i řeka osákne a vyschne. 6 I vzdálí se
řeky, opadnou a vyschnou potokové Egyptští, třtí i
rákosí usvadne. 7 Tráva okolo potoka a při pramenu
potoka, i vše, což se seje při potoku, uschne, zmizí a
ztratí se. 8 I budou žalostiti rybáři, a kvíliti všickni,
kteříž mecí do potoka udici; a kteříž rozstírají síti na
vody, na nouzi přijdou. 9 Zahanbeni budou i ti, kteříž
dělají věci lněné a hedbávné, a kteříž tkají kment.
10 Nebo síti jeho budou zkaženy, i všickni dělající
rybníky pro ryby. 11 Jistě žet' jsou blázni knížata
Soan, moudrých rádců Faraonových rada zhlupěla.
Jakž říkati můžete Faraonovi: Syn moudrých já jsem,
syn králů starožitných? 12 Kdež jsou, kde ti moudří
tvoji? Nechat' oznámí nyní tobě, vědí-li, co uložil
Hospodin zástupů o Egyptu. 13 Zbláznila se knížata
Soan, podvedena jsou knížata Nof, svedli Egypt
přednější v pokolení jeho. 14 Hospodin pustil mezi ně
ducha závrativého, i spraví to, že zbloudí Egypt při
všelikém předsevzetí svém, tak jako bloudí ožralec
při vývratku svém. 15 Aniž bude dílo v Egyptě, kteréž
by učinila hlava neb ocas, ratolest aneb sítí. 16 V
ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti
se a děsiti bude před zdvižením ruky Hospodina
zástupů, kterouž on zdvihne proti němu. 17 A budet'
země Judská Egyptu k hrůzi; každý, kdož zpomene
na ni, strašiti se bude, pro radu Hospodina zástupů,
kterouž zavřel o něm. 18 V ten den bude pět měst v
zemi Egyptské, mluvících jazykem Kananejským, a
přisahajících skrze Hospodina zástupů, jedno pak
nazváno bude město zpuštění. 19 V ten den bude
oltář Hospodinův u prostřed země Egyptské, a sloup
při pomezí jejím Hospodinu; 20 Bude, pravím, na
znamení a na svědectví Hospodinu zástupů v zemi
Egyptské. A když volati budou k Hospodinu příčinou
těch, kteříž by je ssužovali, tedy pošle jim spasitele
a kníže, i vysvobodí je. 21 I bude známý Hospodin
Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v ten
den, a ctíti jej budou obětmi a dary, a činiti budou sliby
Hospodinu, i plniti. 22 A tak bíti bude Hospodin Egypt,
aby zbije, uzdravil jej; nebo obrátí se k Hospodinu, a
on je vyslyší a uzdraví. 23 V ten den bude silnice z
Egypta do Assyrie, i budou choditi Assyrští do Egypta,
a Egyptští do Assyrie, a sloužiti budou Egyptští s
Assyrskými Hospodinu. 24 V ten den bude Izrael
Egyptským a Assyrským jako třetí z nich, i budou
požehnaní u prostřed země. 25 Nebo požehná jim
Hospodin zástupů, řka: Požehnaný lid můj Egyptský,
a dílo rukou mých Assur, i dědictví mé Izrael.

20 Léta, kteréhož přitáhl Tartan do Azotu, poslán
jsa od Sargona, krále Assyrského, a když
bojoval proti Azotu, a vzal jej, 2 Času toho mluvil
Hospodin skrze Izaiáše syna Amosova, řka: Jdi a
slož žíni z bedr svých, a obuv svou zzuj s noh svých.
I učinil tak, a chodil nahý a bosý. 3 I řekl Hospodin:
Jakož chodí služebník můj Izaiáš nahý a bosý, na
znamení a zázrak, třetího roku Egypta a Mouřenínské
země, 4 Tak povede král Assyrský jaté Egyptské
a jaté Mouřenínské, mladé i staré, nahé a bosé, s
obnaženými zadky, k hanbě Egyptských. 5 I užasnou
se a zahanbí nad Mouřeníny, útočištěm svým, a nad
Egyptskými, chloubou svou. 6 Tedy řekne obyvatel
ostrovu tohoto v ten den: Aj hle, tot' naše útočiště, k

němuž jsme se utíkali o pomoc, abychom vysvobozeni
byli z moci krále Assyrského. Jakž bychom my tedy
ušli?

21 Břímě pustého moře. Jako vichřice na poledne
se žene, tak přijde z pouště, z země hrozné.
2 Vidění tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechetník
nešlechetnost páše, a zhoubce hubí. Přitáhniž Elame,
Médský oblehni. Všelikému úpění jeho přestati rozkáži.
3 Z té příčiny naplněna jsou bedra má bolestí, úzkosti
postihly mne jako úzkosti rodičky; sklíčen jsem, slyše
to, strnul jsem, vida to. 4 Zkormoutilo se srdce mé,
hrůza předěsila mne, noc mých rozkoší obrátila se mi
v strach. 5 Přistroj na stůl, nechť stráž drží strážný,
jez, pí. Vstaňte knížata, mažte pavézy. 6 Nebo tak
řekl ke mně Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to,
což uhlédá, oznámil. 7 I viděl vozy, a dvěma řady
jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž velbloudové
táhli; šetřil zajisté pilně s velikou bedlivostí. 8 A volal
jako lev: Játť, Pane můj, stojím na stráži ustavičně
ve dne, nýbrž na stráži své já stávám v každičkou
noc. 9 (A aj, v tom přijeli na vozích muži a dvěma
řady jízda.) Zvolal tedy a řekl: Padl, padl Babylon, a
všecky rytiny bohů jeho o zem roztřískány. 10 Mét'
jest humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel
od Hospodina zástupů, Boha Izraelského, oznámil
jsem vám. 11 Břímě Dumy. Slyším hlas z Seir:
Strážný, co bylo v noci? Strážný, co se stalo v noci?
12 Řekl strážný: Přišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-
li hledati, hledejte. Navraťte se, přidte. 13 Břímě
na Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete,
ó pocestní Dedanských. 14 Obyvatelé země Tema
nechať vynesou vody vstříc žíznivému; s chlebem
jeho nechať vyjdou proti utíkajícímu. 15 Nebo před
mečem utíkati budou, před mečem vytaženým, před
lučištěm nataženým, před těžkostí boje. 16 Tak zajisté
řekl Pán ke mně: Že po roce, jakýž jest rok nájemníka,
přestane všecka sláva Cedar, 17 A pozůstalý počet
střelců udatných synů Cedar zmenšen bude; nebo
Hospodin Bůh Izraelský to mluvil.

22 Břímě údolí vidění. Cožť se stalo, že jsi
vystoupilo všecko na střechy, 2 Město plné
hřmotu a hluku, město veselící se? Zbití tvoji nejsou
zbiti mečem, ani zhynuli v boji. 3 Všecka knížata
tvá rozprchla se napořád, od střelců svázána jsou.
Což jich koli nalezeno jest v tobě, napořád svázáni
jsou, zdaleka utíkají. 4 Protož jsem řekl: Ponechejte
mne, ať hořekuji s pláčem, a neusilujte mne těšiti
nad popléněním dcerky lidu mého. 5 Nebo jest den
ssoužení, a pošlapání, a v mysli sevření ode Pána,
Hospodina zástupů, v údolí vidění, den boření zdi, a
křiku k horám. 6 Byltě zajisté Elam pochytil toul s
vozy lidu vojenského, a Kir ukázal pavézu. 7 I stalo
se, že nejvýbornější údolí tvá naplněna byla vozy,
a vojáci silně položili se u brány, 8 A odkryto bylo
zastření Judovo; však obrátilo jsi zřetel v ten den k
zbrojné komoře. 9 I k zbořeninám města Davidova
dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste
vody rybníka dolního. 10 Domy též Jeruzalémské
sečtli jste, i pobořili, abyste utvrdili zed. 11 Udělali
jste také stav mezi dvěma zdmi pro vody rybníka
starého, aniž jste popatřili k Učiniteli jeho, a toho,
kdo jej vzdělal od starodávna, neviděli jste. 12 Nadto
když volal Pán, Hospodin zástupů, v ten den k pláči
a k kvílení, a k lysině a k přepásání se žíní. 13 A
aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bíti ovce,
jísti maso, a píti víno, a říkati: Jezme, píme, nebo
zítra zemřeme. 14 Ale známét' jest to v uších mých,
praví Hospodin zástupů. Protož nikoli vám nebude
odpuštěna ta nepravost, až i zemřete, praví Pán,
Hospodin zástupů. 15 Takto praví Pán, Hospodin
zástupů: Jdi, vejdi k Sochitskému tomu, k Sobnovi
správci domu, a řekni: 16 Co ty zde máš? A koho zde
máš, že jsi vytesal sobě zde hrob? Vytesals sobě
na vysokém místě hrob svůj, a vystavěls na skále
příbytek svůj. 17 Aj, Hospodin, kterýž tě přistřel, jakž
na muže znamenitého náleží, a kterýž tě výborně
přioděl, 18 Prudce tě zakulí jako kuli do země všelijak
prostranné. Tam umřeš, tam i vozové slávy tvé, ó
ohyzdo domu Pána svého. 19 A tak seženu tě s místa
tvého, a s úřadu tvého svrhu tě. 20 I stane se v ten
den, že povolám služebníka svého Eliakima syna
Helkiášova, 21 A obleku jej v sukni tvou, a pasem
tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku
jeho. I bude za otce obyvatelům Jeruzalémským a
domu Judovu, 22 A vložím klíč domu Davidova na
rameno jeho. Když otevře, žádný nezavře, a když
zavře, žádný neotevře. 23 A vbiji jej jako hřebík v
místě pevném, a bude stolicí slávy domu otce svého.
24 I zavěsí na něm synové a dcery všecku slávu
domu otce jeho, všecko nádobí, i to nejmenší, od
nádobí, z něhož se pije, až do všech nádob vinných.
25 V ten den, praví Hospodin zástupů, pohne se
hřebík, kterýž vbit byl v místě pevném, a vyťat bude,
a spadne, odťato bude i břímě, kteréž jest na něm;
nebo Hospodin mluvil.

23 Břímě Týru. Kvělte lodí mořské; nebo popléněn
jest, tak že není ani domu. Aniž kdo přichází z
země Citim; známé učiněno jest jim. 2 Umlknětež
obyvatelé ostrovu, kterýž kupci Sidonští, plavíce se
přes moře, naplňovali, 3 A jehož úrody na velikých

vodách, símě Sichor, žeň jeho, užitek potoka, a
kterýž byl skladem národů. 4 Zastyď se, Sidone,
nebo praví moře, pevnost mořská, řkuc: Nepracuji
ku porodu, a nerodím, a nevychovávám mládenců,
aniž odchovávám panen. 5 Jakož nad pověstí o
Egyptu, tak žalostiti budou nad pověstí o Týru. 6
Přepravte se do Tarsu, kvělte obyvatelé ostrovu. 7
To-liž by se vždycky veselilo? Jestiť starožitnost jeho
ode dnů starodávních, ale zavedouť je daleko nohy
jeho. 8 Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímu
jiné, jehož kupci jsou jako knížata, a kramáři jeho
znamenití v zemi? 9 Hospodin zástupů usoudil to,
aby zohavil pýchu všelikého slavného, a za nic položil
všecky znamenité země. 10 Navrať se do země své
jako řeka, ó dcero Tarská, neníť tam více ani pasu.
11 Vztáhl ruku svou na moře, pohnul královstvími;
Hospodin přikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti
jeho. 12 A řekl: Nebudeš se více veseliti, trpěc nátisk,
panno, dcero Sidonská. Povstaň, beř se do Citim, ale
i tam nebudeš míti odpočinutí. 13 Aj, země Kaldejská,
ten lid nebyl lidem. Assur vzdělal ji pro obyvatele
pustin, vystavěli věže jejich, vzdělali paláce její, tak
že i Assyrii vyvrátil. 14 Kvělte lodí mořské, nebo
zpuštěna jest pevnost vaše. 15 I stane se v ten den,
že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte let, jako
za věk krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let bude
míti Týrus jako písničku nevěstky. 16 Vezmi harfu,
obcházej město, ó nevěstko v zapomenutí daná, hrej
dobře, zpívej dlouho, abys v pamět uvedena byla.
17 I bude po dokonání sedmdesáti let, že navštíví
Hospodin Týr, ale on navrátí se zase k nevěstčí mzdě
své, a smilniti bude se všemi královstvími země na
okršlku světa. 18 Však kupectví jeho a mzda jeho
svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána,
ani schovávána, ale pro ty, kteříž přebývají před
Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti,
a měli roucho dobré.

24 Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou učiní;
promění zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele
její. 2 I budeť jakož lid tak kníže, jakož služebník tak
pán jeho, jakož děvka tak paní její, jakož kupující
tak prodávající, jakož půjčující tak vypůjčující, jakož
lichevník tak ten, jenž lichvu dává. 3 Náramně
vyprázdněna bude země, a velice zloupena; nebo
Hospodin mluvil slovo toto. 4 Kvíliti bude a padne
země, zemdlí a padne okršlek země, zemdlejí vysocí
národové zemští, 5 Proto že i ta země poškvrněna
jest pod obyvateli svými; nebo přestoupili zákony,
změnili ustanovení, zrušili smlouvu věčnou. 6 Protož
prokletí zžíře zemi, a vypléněni budou obyvatelé její;
protož hořeti budou obyvatelé země, a pozůstane lidí
maličko. 7 Žalostiti bude mest, usvadne vinný kmen,
úpěti budou všickni veselého srdce. 8 Odpočine
radost bubnů, přestane hluk veselících se, utichne
veselí harfy. 9 Nebudou píti vína s prozpěvováním,
zhořkne opojný nápoj pitelům jeho. 10 Potříno bude
město marnosti; zavřín bude každý dům, aby do
něho nechodili. 11 Naříkání bude na ulicích pro
víno, zatemněno bude všeliké veselí, odstěhuje se
radost země. 12 Zůstane v městě poušť, i brány
zbořeny budou. 13 Nebo tak bude u prostřed země, u
prostřed národů, jako očesání olivy, jako paběrkování,
když se dokoná vinobraní. 14 Tiť pozdvihnou hlasu
svého, prozpěvovati budou v důstojnosti Hospodinově,
prokřikovati budou i při moři. 15 Protož v údolích
oslavujte Hospodina, na ostrovích mořských jméno
Hospodina Boha Izraelského. 16 Od končin země
slyšíme písničky o slávě spravedlivého. Ale já řekl
jsem: Zchuravěl jsem, zchuravěl jsem. Ach, na
mé hoře, že nešlechetní nešlechetnost provodí,
nešlechetnost, pravím, že tak nestydatě páší. 17
Hrůza a jáma a osídlo tě očekává, ó obyvateli
země. 18 I stane se, že kdož uteče před pověstí
strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v
osídle uvázne; nebo průduchové s výsosti otevříni
budou, a zatřesou se základové země. 19 Velmi se
rozstoupí země, velice se rozpadne země, náramně
pohybovati se bude země. 20 Motaje, motati se bude
země jako opilý, a přenešena bude jako chaloupka;
nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne
tak, že nepovstane více. 21 I stane se v ten den,
navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále
zemské na zemi. 22 Kteřížto shromážděni budou,
tak jako shromažďováni bývají vězňové do žaláře, a
zavříni budou u vězení; po mnohých, pravím, dnech
navštíveni budou. 23 I zahanbí se měsíc, a zastydí
slunce, když kralovati bude Hospodin zástupů na hoře
Sion, a v Jeruzalémě, a před starci svými slavně.

25 Hospodine, ty jsi Bůh můj, vyvyšovati tě budu,
a oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi učinil
předivné věci. Rady tvé zdávna uložené jsou věrná
pravda. 2 Nebo jsi obrátil město v hromadu, město
hrazené v zříceninu, paláce cizozemců, aby nebyli
městem, a na věky aby nebyli zase staveni. 3 Protož
ctíti tě budou lid silný, města národů hrozných báti se
tebe budou. 4 Nebo jsi byl hradem chudému, hradem
nuznému v úzkosti jeho, útočištěm před povodní,
zastíněním před horkem; (nebo vzteklost ukrutníků
podvrátila by zed). 5 Hlučení cizozemců jsi přetrhl
jako horkost v sucho, horkost stínem oblaku; zhouba

ukrutných přetržena. 6 I učiní Hospodin zástupů
všechněm národům na hoře této hody z věcí tučných,
hody z vína vystálého, z věcí tučných, mozk v sobě
majících, z vína vystálého a učištěného. 7 A zkazí
na hoře této zastření, kteréž zastírá všecky lidi, a
přikrytí, jímž přikryti jsou všickni národové. 8 Sehltí i
smrt u vítězství, a setře Panovník Hospodin slzu s
všeliké tváři, a pohanění lidu svého odejme ze vší
země; (nebo Hospodin mluvil). 9 Pročež řekne v
ten den: Aj, Bůh náš tento jest, očekávalit' jsme na
něj, a vysvobodil nás. Ont' jest Hospodin, jehož jsme
očekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení
jeho. 10 Nebo odpočine ruka Hospodinova na hoře
této, a mlácen bude Moáb na místě svém, jako
vymlacována bývá pleva do hnoje. 11 A roztáhnet'
ruce své u prostřed něho, jako roztahuje ten, kterýž
plyne k plování, a poníží pýchy jeho rameny rukou
svých. 12 A tak pevnost i výsost zdí tvých sehne,
poníží a srazí na zem až do prachu.

26 V ten den zpívána bude píseň tato v zemi
Judské: Město máme pevné, sám Bůh spasením
obdařil zdi a valy jeho. 2 Otevřete brány, at' vejde
národ spravedlivý, ostříhající všeliké pravdy. 3 Člověka
spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v
tebe doufá. 4 Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo
v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná. 5 Ale
obyvatele vysokých míst snižuje, města vyvýšeného
ponižuje, ponižuje ho až k zemi, sráží je až do
prachu. 6 Pošlapává je noha, nohy chudého, krokové
nuzných. 7 Cesta spravedlivého jest upřímá; stezku
spravedlivého vyrovnáváš. 8 Také na cestě soudů
tvých, Hospodine, očekáváme na tě; ke jménu tvému
a k rozpomínání se na tě patří žádost duše. 9 Duše
má touží po tobě v noci, nýbrž i duchem svým ve
mně ráno tě hledám. Nebo když soudové tvoji dějí
se na zemi, obyvatelé okršlku zemského učí se
spravedlnosti. 10 Když se milost činí bezbožnému,
neučí se spravedlnosti; v zemi pravosti neprávě činí,
a nehledí na důstojnost Hospodinovu. 11 Hospodine,
ačkoli vyvýšena jest ruka tvá, však toho nevidí. Uzřít'
a zahanbeni budou, závidíce lidu tvému; nadto i
ohněm ty nepřátely své sehltíš. 12 Nám, Hospodine,
způsobíš pokoj; nebo i všecko, cožkoli se dálo při
nás, dělal jsi pro dobré naše. 13 Hospodine, Bože
náš, panovalit' jsou nad námi páni jiní než ty, (my
však toliko v tebe doufajíce, rozpomínali jsme se na
jméno tvé). 14 Ale již zemřevše, neoživout', mrtví
jsouc, nevstanout', proto že jsi je navštívil, a vyplénil,
i zahladil všecku památku jejich. 15 Rozmnožil jsi
národ, ó Hospodine, rozmnožil jsi národ, a oslaven
jsi, ač jsi jej byl vzdálil do všech končin země. 16
Hospodine, v úzkosti hledali tebe, vylévali prosby,
když jsi je trestával. 17 Jako těhotná, blížíc se ku
porodu, svírá se, křičí v bolestech svých, tak jsme
byli před tváří tvou, Hospodine. 18 Počali jsme, svírali
jsme se, jako bychom rodili vítr: však jsme žádného
vysvobození nezpůsobili zemi, aniž padli obyvatelé
okršlku zemského. 19 Oživout' mrtví tvoji, těla mrtvá
má vstanou. Procitte a prozpěvujte, obyvatelé prachu.
Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné
k zemi zporážíš. 20 Ej lide můj, vejdi do pokojů
svých, a zavři dvéře své za sebou; schovej se na
maličkou chvilku, dokudž nepřejde hněv. 21 Nebo
aj, Hospodin béře se z místa svého, aby navštívil
nepravost na obyvatelích země, a odkryje země zbité
své, a nebude přikrývati více zmordovaných svých.

27 V ten den navštíví Hospodin mečem svým
přísným, velikým a mocným Leviatana, hada
dlouhého, a Leviatana, hada stočilého, a zabije draka,
kterýž jest v moři. 2 V ten den o vinici výborné
víno vydávající zpívejte. 3 Já Hospodin, kterýž ji
ostříhám, každé chvilky budu ji svlažovati, a aby
jí někdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostříhati. 4
Prchlivosti při mně žádné není. Kdož mi dá bodlák
a trn, abych proti ní válčil, a spálil ji docela? 5
Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj,
aby pravím, učinil se mnou pokoj? 6 Vždyt' na to
přijde, že se vkoření Jákob, zkvetne a zroste Izrael, a
naplní okršlek zemský ovocem. 7 Nebo zdaliž jej tak
ubil, jako ubil nepřítele jeho? Zdali jej zamordoval,
jako jsou jiní zmordováni od něho? 8 Vedlé míry
trestal jej i tehdáž, když jej zavesti dal, ješto nepřítele
zachvátil větrem svým tuhým východním. 9 A protož
tím způsobem očištěna bude nepravost Jákobova, a
tot' bude veliký užitek, že odejme hřích jeho, když
rozmece všecko kamení oltáře jako kamení vápenné
rozsypané, neostojí hájové, ani sluneční obrazové;
10 Když město hrazené zpustne, a bude příbytkem
zavrženým a opuštěným jako poušt', tam pásti se
bude tele, a tam léhati, a pokazí docela výstřelky
jeho. 11 Když počne zráti žeň jeho, potřína bude;
ženy přijdouce, zapálí ji. Nebo ten lid nemá žádného
rozumu; protož neslituje se nad ním učinitel jeho,
a stvořitel jeho neučiní jemu milosti. 12 I stane se
v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od
toku řeky až do potoka Egyptského, že vy, synové
Izraelští, po jednom sebráni budete. 13 Stane se také
v ten den, že troubeno bude trubou velikou, i přijdou,
kteříž byli zahynuli v zemi Assyrské, a zahnáni byli do

země Egyptské, a klaněti se budou Hospodinu na
hoře svaté v Jeruzalémě.

28 Běda koruně pýchy, ožralcům Efraimským, květu
nestálému v kráse a slávě své, těm, kteříž jsou
při vrchu údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína.
2 Aj, silný a mocný Páně jako příval s krupobitím,
jako povětří vyvracející, jako povodeň vod prudkých
a rozvodnilých prudce až k zemi porazí. **3** Nohami
pošlapána bude koruna pýchy, ožralci Efraimští. **4**
Tehdáž stane se, že květ ten nestálý v kráse a slávě
své těch, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného,
bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá; kteréž
vida někdo, nepustil by ho z ruky, až by je snědl. **5** V
ten den bude Hospodin zástupů korunou ozdoby, a
korunou okrasy ostatkům lidu svého, **6** A duchem
soudu sedícímu na soudu, a silou těm, kteříž zapuzují
válku až k bráně. **7** Ale i ti od vína bloudí, a od
opojného nápoje se potácejí. Kníže i prorok bloudí,
přeplňujíce se nápojem opojným, pohlceni jsou od
vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u vidění,
chybují v soudu. **8** Nebo všickni stolové plní jsou
vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není.
9 Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil,
aby vyrozuměl naučení? Zdali ostaveným od mléka,
odtrženým od prsí? **10** Poněvadž měli naučení za
naučením, naučení za naučením, správu za správou,
správu za správou, trošku odtud, trošku od onud.
11 A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem
mluvil lidu tomuto, **12** Kdyžto jim řekl: Totoť jest
odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, totoť jest,
pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti. **13** I bude jim
slovo Hospodinovo naučení za naučením, naučení za
naučením, správa za správou, správa za správou,
troška odtud, troška od onud; k tomu aby šli a
padajíce nazpět, setříni byli, a zapleteni jsouce, aby
polapeni byli. **14** Protož slyšte slovo Hospodinovo,
muži posměvači, panující nad lidem tímto, kterýž
jest v Jeruzalémě: **15** Proto že říkáte: Učinili jsme
smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumění,
pomsta rozvodnilá, ač přecházeti bude, nepřijde na
nás, jakžkoli jsme položili svod za útočiště své, a
pod falší jsme se ukryli: **(Sheol h7585)** **16** Z té příčiny
takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na
Sionu kámen, kámen zkušený, úhelný drahý, základ
pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti. **17** A vykonám
soud podlé pravidla, a spravedlnost podlé závaží, i
zamete to omylné útočiště krupobití, a skrýši povodeň
zatopí. **18** A tak zrušena bude smlouva vaše s smrtí, a
srozumění vaše s peklem neostojí; a když přecházeti
bude pomsta rozvodnilá, budete od ní pošlapáni.
(Sheol h7585) **19** Jakž jen počne přecházeti, zachvátí
vás; každého zajisté jitra přecházeti bude, ve dne i v
noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slýchali,
k srozumění poslouží, **20** Zvlášť když bude tak krátké
lůže, že se nebude lze stáhnouti, a přikrýti úzké, by
se i skrčil. **21** Nebo jako na hoře Perazim povstane
Hospodin, jako v údolí Gabaon hněvati se bude,
aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal
skutek svůj, neobyčejný skutek svůj. **22** A protož
nebudtež již posměvači, aby se nezadrhla osídla
vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vší země slyšel
jsem ode Pána, Hospodina zástupů. **23** Nastavte uší,
a slyšte hlas můj; pozorujte, a poslechněte řeči mé.
24 Zdaliž každého dne oře oráč, aby sel, prohání
brázdy, a vláčí rolí svou? **25** Zdali když srovná svrchek
její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a neseje
pšenice přední a ječmene výborného, i špaldy v
místě příhodném? **26** Nebo učí jej rozšafnosti, Bůh
jeho vyučuje jej. **27** Nebýváť pak okovaným smykem
mlácena vika, aniž kolem vozním po kmínu se vůkol
jezdí; nebo holí vytlouká se vika, a kmín prutem. **28**
Pšenice mlácena bývá; však i té ne vždycky mlátiti
bude, aniž ji potře kolem vozu svého, ani o zuby jeho
rozdrobí. **29** I to od Hospodina zástupu vyšlo, kterýž
jest divný v radě, a veleslavný v skutku.

29 Běda Arieli, Arieli městu, v kterémž bydlil David.
Přidejte rok po roku, nechať zařezují beránky.
2 Však předce ssoužím Ariele. I nastane žalost a
zámutek, nebo mi bude jako Ariel. **3** Položím se
zajisté vůkol proti tobě vojensky, a ssoužím tě bez
lítosti, a vzdělám proti tobě šance. **4** Tehdy sníženo
jsuc, z země mluviti budeš, a z prachu šeptati bude
řeč tvá; bude, pravím, jako hadače z země hlas
tvůj, a z prachu řeč tvá siptěti. **5** Nebo jako prášku
drobného bude množství nepřátel tvých, a jako plev
létajících množství ukrutníků, a stane se to hned
v okamžení. **6** Od Hospodina zástupů navštíveno
bude hromem a země třesením, a zvukem velikým,
vichřicí a bouří a plamenem ohně sžírajícího. **7** I
budeť jako zdání vidění nočního množství všech
národů bojujících proti Arieli, a všech válčících proti
němu a pevnostem jeho, a ssužujících jej. **8** Bude,
pravím, jako když se lačnému ve snách zdá, an jí,
ale když procítí, prázdný jest život jeho; a jako když
se žíznivému ve snách zdá, an pije, a když procítí,
žíznivým zůstává, a duše jeho vždy žádá: tak bude
množství všech národů, bojujících proti hoře Sion.
9 Jak zpozdilí jste, ješto byste se měli užasnouti;
rozkoš provodíte, ješto byste měli na pomoc volati.
Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje

opojného. 10 Nebo naplnil vás Hospodin duchem
chropotu, a zavřel oči vaše; proroků i knížat vašich
nejopatrnějších oči zastřel. 11 Protož jest vám všeliké
vidění podobné slovům knihy zapečetěné, kterouž
dadí-li tomu, kterýž zná písmo, řkouce: Čti ji medle,
i řekne: Nemohu, nebo zapečetěná jest. 12 Pakli
dadí knihu tomu, kterýž nezná písma, řkouce: Čti ji
medle, tedy dí: Neznám písma. 13 Nebo praví Pán:
Proto že lid tento přibližuje se ústy svými, a rty svými
ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeň jejich, již
se mne bojí, jest z přikázaní lidských pošlá: 14 Z té
příčiny, aj, já také divně zajdu s lidem tímto, divně,
pravím, a zázračně. I zahyne moudrost moudrých
jeho, a opatrnost opatrných jeho vymizí. 15 Běda těm,
kteříž hluboko před Hospodinem skrývají radu, jejichž
každý skutek děje se v temnostech, a říkají: Kdo nás
vidí? A kdo nás šetří? 16 Převrácená myšlení vaše
zdali nejsou podobná hlině hrnčířově? Zdali říká dílo
o dělníku svém: Neučinil mne? A účinek říká-liž o
učiniteli svém: Nerozuměl? 17 Zdaliž po maličkém a
kratičkém času neobrátí se Libán v pole, a pole za
les nebude počteno? 18 I uslyší v ten den hluší slova
knihy, a z mrákoty a tmy oči slepých prohlédnou.
19 Ale tiší rozveselí se náramně v Hospodinu, a
chudí lidé v Svatém Izraelském plésati budou, 20
Kdyžto přestane ukrutník, a zahyne posměvač, a
všickni, kteříž jsou pilni marnosti, vypléněni budou,
21 Kteříž obviňují z hříchu člověka pro slovo, a na
toho, kterýž je tresce, v bráně lécejí, a pro nic utiskují
spravedlivého. 22 Protož takto dí o domu Jákobovu
Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama: Nebudeť již
zahanben Jákob, aniž více tvář jeho zbledne. 23
Nebo když uzří syny své, dílo rukou mých u prostřed
sebe, an posvěcují jména mého, tedy posvěcovati
budou Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského
sloužiti, 24 Aby bloudící duchem nabyli rozumnosti, a
reptáci naučili se umění.

30 Běda synům zpurným, dí Hospodin, skládajícím
radu, kteráž není ze mne, a přikrývajícím ji
přikrytím, ale ne z ducha mého, aby hřích k hříchu
přidávali; 2 Kteříž chodí a sstupují do Egypta,
nedotazujíce se úst mých, aby se zmocňovali v síle
Faraonově, a doufali v stínu Egyptském. 3 Nebo síla
Faraonova bude vám k hanbě, a to odpočívání v
stínu Egyptském k lehkosti, 4 Proto že knížata jeho
byli v Soan, a poslové jeho do Chanes chodili. 5
Všeckyť k zahanbení přivede skrze lid, kterýž jim nic
neprospěje, aniž bude ku pomoci, ani k užitku, ale k
hanbě toliko a k útržce. 6 Břímě hovad poledních v
zemi nátisku a ssoužení, odkudž lev a lvíče, ještěrka
a drak ohnivý létající, odnesou na hřbetě hovádek
bohatství svá, a na hrbu velbloudů poklady své k lidu,
kterýž jim nic neprospěje. 7 Nebo Egyptští nadarmo
a na prázdno pomáhati budou. Pročež ohlašuji to, že
by síla jejich byla s pokojem seděti. 8 Nyní jdi, napiš
to na tabuli před očima jejich, a na knize vyrej to, aby
to zůstávalo do nejposlednějšího dne, a až na věky
věků, 9 Že lid tento zpurný jest, synové lháři, synové,
kteříž nechtí poslouchati zákona Hospodinova; 10
Kteříž říkají vidoucím: Nemívejte vidění, a prorokům:
Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte
nám pochlebenství, prorokujte oklamání. 11 Sejděte s
cesty, svozujte od stezky, nechať se vzdálí od tváří
naší Svatý Izraelský. 12 Protož takto praví Svatý
Izraelský: Proto že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve
lsti a v převrácenosti, a spoléháte na ni: 13 Z té příčiny
bude vám tato nepravost jako zed tržená padající, a
vydutí na zdi vysoké, jejíž brzké a náhlé bývá oboření.
14 A rozrazí ji, jako rozrážejí nádobu hrnčířskou
rozbitou; neodpustíť, tak že nebude nalezena po
rozražení jejím ani střepina k nabrání ohně z ohniště,
anebo k nabrání vody z louže. 15 Nebo tak řekl
Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se,
a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a
v doufání bude síla vaše. Ale nechcete. 16 Nýbrž
říkáte: Nikoli, ale na koních utečeme. Protož utíkati
budete. Na rychlých ujedeme. Ale rychlejší budou
stihající vás. 17 Jeden tisíc před okřiknutím jednoho,
a před okřiknutím pěti utíkati budete, až (jestliže však
vás co pozůstane), budete zanecháni jako okleštěné
dřevo na vrchu hory, a jako korouhev na pahrbku.
18 Protoť pak shovívá Hospodin, milost vám čině, a
protoť se vyvýší, aby se smiloval nad vámi; nebo
Hospodin jest Bůh spravedlivý. Blahoslavení všickni,
kteříž očekávají na něj. 19 Lid zajisté na Sionu a v
Jeruzalémě bydliti bude. Nikoli plakati nebudeš; k
hlasu volání tvého bude všelijak milost činiti s tebou.
Hned jakž uslyší, ohlásíť se. 20 A ačkoli Pán dá
vám chleba úzkosti a vody ssoužení, však nebudou
více odjati tobě učitelé tvoji, ale očima svýma vídati
budeš učitele své, 21 A ušima svýma slýchati slovo
tobě po zadu řkoucích: Toť jest ta cesta, chodťe po
ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili.
22 Tedy zavržete obestření rytin svých stříbrných,
a oděv slitin svých zlatých; odloučíš je jako nemoc
svou trpící, řka jim: Táhněte tam. 23 Dáť i déšť na
rozsívání tvé, kterýmž bys osíval zemi, a chléb z
úrody země, kterýž bude jadrný a zdárný; v ten den
pásti se bude i dobytek tvůj na pastvišti širokém.
24 Volové také i oslové, dělající zemi, píci čistou
jísti budou, kteráž opálkou a věječkou vyčištěna

bývá. 25 Budou také na všeliké hoře vysoké, a na
všelikém pahrbku vyvýšeném pramenové a potokové
vod, v den porážky veliké, když padnou věže. 26
Bude i světlo měsíce jako světlo slunce, světlo pak
slunce bude sedmernásobní, jako světlo sedmi dnů,
v den, v kterýž uváže Hospodin zlámání lidu svého, a
ránu zbití jeho uzdraví. 27 Aj, jméno Hospodinovo
přichází z daleka, jehožto hněv hořící a těžká pomsta;
rtové jeho naplněni jsou prchlivostí, a jazyk jeho
jako oheň sžírající. 28 Duch pak jeho jako potok
rozvodnilý, kterýž až do hrdla dosáhne, aby tříbil
národy, až by v nic obráceni byli, a uzdou svíral
čelisti národů. 29 I budete zpívati, jako když se v noci
zasvěcuje slavnost, a veseliti se srdečně, jako ten,
kterýž jde s píšťalkou, bera se na horu Hospodinovu,
k skále Izraelově, 30 Když dá slyšeti Hospodin hlas
důstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou s
hněvem prchlivosti a plamenem ohně sžírajícího, an
vše rozráží i přívalem i kamenným krupobitím. 31
Hlasem zajisté Hospodinovým potřín bude Assur,
kterýž jiné kyjem bijíval. 32 Ale stane se, že každé
udeření holí, kterouž doloží na něj Hospodin, silně
dolehne; s bubny a harfami a bitvou veselou bojovati
bude proti němu. 33 Nebo připraveno jest již dávno
peklo, také i samému králi připraveno jest. Hluboké
a široké je učinil, hranic jeho, ohně a dříví mnoho;
dmýchání Hospodinovo jako potok siry je zapaluje.
(questioned)

31 Běda těm, kteříž se utíkají do Egypta o pomoc,
a v koních zpoléhají, a doufají v vozích, že jich
mnoho, a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatří
k Svatému Izraelskému, aniž Hospodina hledají,
2 Ještoť i on jest moudrý. Protož uvede pomstu,
a nezměníť slov svých, ale povstane proti domu
zlostníků a proti pomoci těch, kteříž páší nepravost. 3
Egyptští pak jsou lidé, a ne Bůh silný, a koni jejich
tělo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin vztáhne
ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž
byl ku pomoci; a tak jednostejně všickni ti na nic
přijdou. 4 Nebo tak řekl Hospodin ke mně: Jako když
lev řve aneb lvíče nad loupeží svou, proti němuž
byl-li by svolán houf pastýřů, křiku jejich se neděsí,
aniž se pro hluk jejich koří: tak sstoupí Hospodin
zástupů, aby bojoval o horu Sion, a o pahrbek její. 5
Jako ptáci létajíce, tak hájiti bude Hospodin zástupů
Jeruzaléma, anobrž obhajuje vysvobodí, pomíjeje
zachová. 6 Navraťtež se k tomu, od něhož hluboko
zabředli synové Izraelští. 7 Nebo v ten den zavržete
jeden každý modly své stříbrné a modly své zlaté,
kterýchž vám nadělaly ruce vaše, abyste hřešili. 8 I
padne Assur od meče ne muže, a meč ne člověka
zžíře jej; a utíkati bude před mečem, a nejudatnější
jeho pod plat uvedeni budou. 9 A tak skála jeho pro
strach zmizí, a knížata jeho korouhve děsiti se budou,
praví Hospodin, jehož jest oheň na Sionu a pec v
Jeruzalémě.

32 Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata
v soudu panovati budou. 2 Nebo bude muž ten
jako skrýše před větrem, a schrana před přívalem, jako
potokové vod na místě suchém, jako stín skály veliké
v zemi vyprahlé. 3 A oči vidoucích nebudou blíkati,
a uši slyšících pozorovati budou. 4 Pročež srdce
bláznů nabude umění, a jazyk zajikavých prostranně
a světle mluviti bude. 5 Nebudeť více nazýván
nešlechetný šlechetným, a skrbný nebude slouti
štědrým. 6 Proto že nešlechetný o nešlechetnosti
mluví, a srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil
ošemetnost, a mluvil proti Hospodinu scestné věci,
jak by znuzil duši lačného, a nápoj žíznivému odjal.
7 Také i usilování skrbného jsou škodlivá; nebo
nešlechetnosti obmýšlí, jak by k záhubě přivedl
ponížené slovy lživými, a mluvil proti nuznému před
soudem. 8 Ješto šlechetný obmýšlí šlechetné věci,
a takovýť při tom, což šlechetného jest, státi bude.
9 Ženy lhostejné, vstaňte, slyšte hlas můj; dcery
bezpečně sobě počínající, ušima pozorujte řeči mé.
10 Za mnohé dny a léta vichrovány budete, ó vy
v bezpečnosti bydlící; nebo přestane vinobraní, a
klizení úrod nepřijde. 11 Třestež se strachem, ó
lhostejné, pohnětež se, bezpečně sobě počínající;
svlecte se, a obnažte se, a přepašte se po bedrách.
12 Kvílíce nad prsy, nad poli výbornými a nad kmeny
úrodnými. 13 Na zemi lidu mého trní a hloží vzejde,
anobrž na všech domích veselých a městě plésajícím.
14 Nebo rozkošný palác opuštěn bude, hluk města
přestane, hrad vysoký a věže obráceny budou v
jeskyně na věčnost, k radosti divokým oslům, a ku
pastvišti stádům. 15 Dokudž nebude vylit na nás
duch s výsosti, a nebude obrácena poušť v pole
úrodné, a pole úrodné za les počítáno. 16 I bude na
poušti soud bydliti, a spravedlnost na poli úrodném
přebývati. 17 A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj,
ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost
až na věky. 18 Nebo bydliti bude lid můj v obydlí
pokojném, totiž v příbytcích nejbezpečnějších a v
odpočívání nejpokojnějším, 19 Byť pak i krupobití
spadlo na les, a velmi sníženo bylo město. 20 Blaze
vám, kteříž sejete na všelikých místech úrodných,
vypouštějíc tam vola i osla.

33 Běda tobě, zhoubce, ješto sám nebýváš huben,
a kterýž nevěrně děláš, ješto tobě nečinili
nevěrně. Když přestaneš býti zhoubcím, pohuben
budeš; když přestaneš nevěrně činiti, nevěrněť činiti
budou. 2 Hospodine, učiň nám milost, na tebeť
očekáváme; budiž ramenem svých každého jitra, a
vysvobozením naším v čas ssoužení. 3 Před zvukem
hřmotu rozprchnou se národové, před vyvýšením
tvým budou rozptýleni pohané. 4 A sebrána bude
loupež vaše, tak jako sbíráni bývají chroustové; jako
připadají kobylky, tak připadnou na ni. 5 Vyvýšíť
se Hospodin, nebo na výsosti přebývá, a naplní
Sion soudem a spravedlností. 6 I bude upevněním
časů tvých, silou i hojným spasením; moudrost a
umění, a bázeň Hospodinova poklad tvůj. 7 Aj, rekové
jejich naříkali vně, jednatelé pokoje hořce plakali. 8
Zpustly silnice, přestali choditi cestou; zrušil příměří,
nevážil sobě měst, za nic položil sobě člověka.
9 Kvílila a zemdlela země, styděti se musil Libán
a usvadl; Sáron učiněn jako poušť, Bázan pak a
Karmel oklácen. 10 Jižť povstanu, praví Hospodin,
již vyvýšen, již vyzdvižen budu. 11 Počnouce slámu,
porodíte strniště; oheň dýchání vašeho sžíře vás.
12 I budou národové vypálené vápno, trní podťaté,
ohněm spáleni budou. 13 Slyšte dalecí, co jsem
učinil, a poznejte blízcí sílu mou. 14 Zděsili se na
Sionu hříšníci, podjala hrůza pokrytce, řkoucí: Kdož
by z nás mohl ostáti před ohněm sžírajícím? Kdož
by z nás mohl ostáti před plamenem věčným? 15
Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé
věci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otřásá
ruce své, aby darů nepřijímal, kterýž zacpává uši
své, aby neslyšel rady o vraždě, a zavírá oči své,
aby se na zlé nedíval: 16 Ten na vysokých místech
přebývati bude, hradové na skalách útočiště jeho,
tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou. 17 Krále
v okrase jeho uzří oči tvé, spatří i zemi dalekou. 18
Srdce tvé přemyšlovati bude o strachu, řka: Kdež jest
písař, kde výběrčí, kde spisovatel velikých domů?
19 Lidu ukrutného neuhlédáš, lidu hluboké řeči, jíž
bys neslýchal, a jazyku cizího, jemuž bys nerozuměl.
20 Patř na Sion, město slavností našich, oči tvé
nechať hledí na Jeruzalém, obydlí pokojné, stánek,
kterýž nebude přenešen, kolíkové jeho na věky se
nepohnou, a žádný provaz jeho se neztrhá; 21 Proto
že velikomocný Hospodin jest nám na místě tom
řekami toků širokých, po němž nepůjde lodí s vesly,
aniž bárka veliká po něm přecházeti bude. 22 Nebo
Hospodin jest soudce náš, Hospodin ustanovitel práv
našich, Hospodin král náš, onť spasí nás. 23 Oslábliť
jsou provazové tvoji, aniž budou moci utvrditi sloupu
bárky své, ani roztáhnouti plachty, anť již rozdělena
bude kořist loupeže mnohé; i chromí rozchvátají
kořist. 24 Aniž dí kdo z obyvatelů: Nemocen jsem. Lid
osedlý v něm zproštěn bude nepravosti.

34 Přistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé
pozorujte. Nechať slyší země i plnost její,
okršlek zemský i všeliký plod jeho. 2 Proto že hněv
Hospodinův jest proti všechněm národům, a prchlivost
proti všemu vojsku jejich: vyhubí je jako proklaté,
a vydá je k zabití. 3 I budou povrženi zbití jejich,
a z těl mrtvých jejich vzejde smrad, a rozplynou
se hory od krve jejich. 4 Chřadnouti bude i všecko
vojsko nebeské, a svinuta budou nebesa jako kniha,
a všecko vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného
kmene, a jako nezralé ovoce s fíku. 5 Nebo opojen
jest na nebi meč můj; na Idumejské sstoupí, a na
lid, na nějž jsem klatbu vydal, aby trestán byl. 6 Meč
Hospodinův bude plný krve, umastí se tukem a krví
beranů a kozlů, tukem ledvin skopových; obět zajisté
bude míti Hospodin v Bozra, a zabijení veliké v zemi
Idumejské. 7 Sstoupí s nimi i jednorožcové a volčata
s voly, i opije se země jejich krví, a prach jejich tukem
se omastí. 8 Nebo den pomsty Hospodinovy, léto
odplacování se, aby mštěno bylo Siona. 9 A obráceni
budou potokové její v smolu, a prach její v siru, a
země její obrátí se v smolu hořící. 10 V noci ani ve
dne neuhasne, na věky vystupovati bude dým její, od
národu až do pronárodu pustá zůstane, na věky věků
nebude, kdo by šel přes ni. 11 Ale osednou ji pelikán
a výr, kalous také a krkavec budou bydliti v ní, a
roztáhne po ní šňůru zahanbení a závaží marnosti. 12
Šlechticů jejích volati budou k království, ale nebude
tam žádného, nebo všecka knížata její zhynou. 13 A
vzroste na palácích jejích trní, kopřivy a bodláčí na
hradích jejích, a bude příbytkem draků a obydlím sov.
14 Tam se budou potkávati spolu zvěř s ptactvem,
a příšera jedna druhé se ozývati; tam toliko noční
přeluda se usadí, a odpočinutí sobě nalezne. 15
Tam se zhnízdí sup, a škřečeti bude, a když vysedí,
shromáždí je pod stín svůj; tam také shledají se luňáci
jeden s druhým. 16 Hledejte v knize Hospodinově,
a čtěte. Ani jedno z těch nechybí, a jeden každý
bez své druže nebude; nebo to ústa Páně přikázala,
a duch jeho shromáždí je. 17 Ont' zajisté vrže jim
losy, a ruka jeho jim rozdělí ji provazcem; až na věky
dědičně ji osednou, od národu až do pronárodu v ní
přebývati budou.

35 Veseliti se budou z toho poušť a pustina,
plésati, pravím, bude poušť, a zkvetne jako
růže. 2 Ušlechtile zkvetne, ano i radostně plésati

bude s prozpěvováním. Sláva Libánská dána jí bude,
okrasa Karmelská a Sáronská. Tyť věci uzří slávu
Hospodinovu, důstojnost Boha našeho. 3 Posilňtež
rukou opuštěných, a kolena klesající utvrďte. 4 Rcete
těm, kteříž jsou bázlivého srdce: Posilňte se, nebojte
se. Aj, Bůh váš s pomstou přijde, s odplatou Bůh sám
přijde, a spasí vás. 5 Tehdáž otevrou se oči slepých,
otevrou se též i uši hluchých. 6 Tehdáž poskočí
kulhavý jako jelen, a jazyk němého prozpěvovati
bude; nebo se vyprýští vody na poušti, a potokové na
pustinách. 7 A obrátí se místo vyprahlé v jezero, a
žíznivé v prameny vod; v doupatech draků, v pelešech
jejich tráva, třtí a sítí. 8 Bude také tam silnice a
cesta, kteráž cestou svatou slouti bude. Nepůjde
po ní nečistý, ale bude samých těchto; tou cestou
jdoucí i nejhloupější nezbloudí. 9 Nebude tam lva,
a lítá zvěř nebude choditi po ní, aniž tam nalezena
bude, ale půjdou po ní ti, jenž budou vysvobozeni. 10
Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a přijdou
na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné bude na
hlavě jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek pak a
úpění uteče od nich.

36 Stalo se pak čtrnáctého léta kralování
Ezechiášova, přitáhl Senacherib král Assyrský
proti všechněm městům Judským hrazeným, a
zdobýval jich. 2 I poslal král Assyrský Rabsaka z
Lachis do Jeruzaléma k králi Ezechiášovi s vojskem
velikým. Kterýž se postavil u struhy rybníka hořejšího,
při silnici pole valchářova. 3 Tedy vyšel k němu
Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu, a
Sobna písař, a Joach syn Azafův, kancléř. 4 I mluvil
k nim Rabsaces: Povězte medle Ezechiášovi: Toto
praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání,
na kterémž se zakládáš? 5 Řekl jsem: Jistě žeť jest
věc daremní; radyť jest a síly k válce potřebí. A protož
v koho doufáš, že mi se protivíš? 6 Aj, spolehl jsi na
hůl třtiny té nalomené, na Egypt, na niž zpodepřel-li
by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne ji. Takovýť
jest Farao král Egyptský všechněm, kteříž v něm
doufají. 7 Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém
doufáme: zdaliž on není ten, jehož pobořil Ezechiáš
výsosti i oltáře, a přikázal Judovi a Jeruzalému, řka:
Před tímto oltářem klaněti se budete? 8 Ale nu,
potkej se medle se pánem mým králem Assyrským.
Přidámť ještě dva tisíce koní, můžeš-li jen míti, kdo
by na nich jeli. 9 Jakž tedy odoláš jednomu knížeti
z nejmenších služebníků pána mého, ačkoli máš
doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? 10 Přesto, zdali
jsem bez Hospodina přitáhl do země této, abych ji
zkazil? Hospodin řekl mi: Táhni na tu zemi, a zkaz ji.
11 I řekl Eliakim a Sobna a Joach Rabsakovi: Mluv
medle k služebníkům svým Syrsky, však rozumíme, a
nemluv k nám Židovsky před lidem tímto, kterýž jest
na zdech. 12 I odpověděl Rabsaces: Zdaliž ku pánu
tvému a k tobě poslal mne pán můj, abych mluvil
slova tato? Však k mužům těm, kteříž jsou na zdech,
aby lejna svá jedli, a moč svůj spolu s vámi pili. 13 A
tak stoje Rabsaces, volal hlasem velikým Židovsky, a
řekl: Slyšte slova krále velikého, krále Assyrského: 14
Toto praví král: Nechť vás nesvodí Ezechiáš, neboť
nebude moci vyprostiti vás. 15 A nechť vám nevelí
Ezechiáš doufati v Hospodina, řka: Zajisté vysvobodí
nás Hospodin, a nebudeť dáno město toto v ruku krále
Assyrského. 16 Neposlouchejte Ezechiáše. Nebo
takto praví král Assyrský: Učiňte mi to k líbosti, a
vyjděte ke mně, i bude moci jísti jeden každý z vinice
své, a jeden každý z fíku svého, a píti jeden každý
vodu z čisterny své, 17 Dokudž nepřijdu, a nepoberu
vás do země podobné zemi vaší, do země úrodné,
země chleba a vinic. 18 Nechť vás nesvodí Ezechiáš,
řka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž mohli vysvoboditi
bohové národů jeden každý zemi svou z ruky krále
Assyrského? 19 Kde jsou bohové Emat a Arfad?
Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou vysvobodili i
Samaří z ruky mé? 20 Kteří jsou mezi všemi bohy
těch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky
mé? Aby pak Hospodin měl vysvoboditi Jeruzalém z
ruky mé? 21 Oni pak mlčeli, a neodpověděli jemu
slova. Nebo takové bylo rozkázaní královo, řkoucí:
Neodpovídejte jemu. 22 I přišel Eliakim syn Helkiášův,
kterýž byl správcím domu, a Sobna písař, a Joach
syn Azafův, kancléř, k Ezechiášovi, majíce roucha
roztržená, a oznámili jemu slova Rabsakova.

37 I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že
roztrhl roucho své, a oděl se žíní, a všel do
domu Hospodinova. 2 I poslal Eliakima správce domu,
a Sobnu písaře, a starší z kněží, oblečené v žíně k
Izaiášovi proroku, synu Amosovu. 3 Kteříž řekli jemu:
Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky i rouhání
jest den tento, proto že se přiblížil plod k vyjití, ale není
síly ku porodu. 4 Ó by slyšel Hospodin Bůh tvůj slova
Rabsakova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby
utrhal Bohu živému, a pomstil Hospodin Bůh tvůj těch
slov, kteráž slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento
ostatek lidu, kterýž se nalézá. 5 I přišli služebníci krále
Ezechiáše k Izaiášovi. 6 Jimž odpověděl Izaiáš: Toto
povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj
se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mně rouhali
služebníci krále Assyrského. 7 Aj, já pustím naň vítr,
aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a učiním

to, že padne od meče v zemi své. 8 Navrátiv se
pak Rabsaces, nalezl krále Assyrského, an dobývá
Lebna. Nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis), 9
Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřenínském, ano
pravili: Táhne, aby bojoval s tebou. A však uslyšev to,
vždy poslal posly své k Ezechiášovi s těmito slovy:
10 Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, řkouce:
Nechť tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkaje:
Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. 11
Aj, slyšels, co jsou učinili králové Assyrští všechněm
zemím, pohubivše je, a ty bys měl býti vysvobozen?
12 Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch národů,
kteréž zahladili předkové moji, Gozana, Charana,
Resefa a syny z Eden, kteříž byli v Telasar? 13 Kde
jest král Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim,
Ana i Ava? 14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky
poslů, přečtl jej a vstoupiv do domu Hospodinova,
rozvinul jej Ezechiáš před Hospodinem. 15 A modlil
se Ezechiáš Hospodinu, řka: 16 Hospodine zástupů,
Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi
sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i
zemi. 17 Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš;
otevři, Hospodine, oči své a pohleď; slyš, pravím,
všecka slova Senacheribova, kterýž poslal k činění
útržek Bohu živému. 18 Takť jest, Hospodine, žeť
jsou pohubili králové Assyrští všecky ty krajiny i zemi
jejich, 19 A uvrhli bohy jejich do ohně; nebo nebyli
bohové, ale dílo ruku lidských, dřevo a kámen, protož
zahladili je. 20 A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobod'
nás z ruky jeho, ať by poznala všecka království země,
že jsi ty Hospodin sám. 21 Tedy poslal Izaiáš syn
Amosův k Ezechiášovi, řka: Toto praví Hospodin Bůh
Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba
krále Assyrského, 22 Totoť jest slovo, kteréž mluvil
Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě
panna, dcera Sionská, potřásá hlavou za tebou dcera
Jeruzalémská. 23 Kohož jsi zhaněl? A komus se
rouhal? A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl zhůru
očí svých? Proti Svatému Izraelskému. 24 Skrze
služebníky své utrhal jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství
vozů svých já jsem vytáhl na hory vysoké, na stráně
Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé
jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj jeho do lesů a
výborných rolí jeho. 25 Já jsem vykopal a pil vody;
nebo jsem vysušil nohama svýma všecky potoky
míst obležených. 26 Zdalis neslyšel, že jsem již to
dávno učinil, a ode dnů starých to sformoval? Nyní
pak k tomu přivozuji, aby v poušť a v hromady rumu
města hrazená obrácena byla, 27 A jejich obyvatelé
ruce oslablé majíc, předěšeni a zahanbeni jsouc, byli
jako bylina polní, a zelina vzcházející, jako tráva na
střechách, a osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo.
28 Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení tvé
znám, i vzteklost tvou proti sobě. 29 Poněvadž ty se
vztěkáš proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé,
protož vpustím udici svou v chřípě tvé, a udidla svá v
ústa tvá, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi
přišel. 30 A toto měj za znamení: Budete jísti roku
prvního, co samo od sebe zroste, též druhého roku,
což se samo od sebe zrodí, třetího pak roku budete
síti a žíti a štěpovati vinice, a jísti ovoce jejich. 31
Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí
zase kořeny své hluboce, a vydá užitek zhůru. 32
Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachovaní z
hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to.
33 A protož toto praví Hospodin o králi Assyrském:
Nevejdeť do města tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž
na ně dotrou pavézníci, aniž udělají u něho náspu. 34
Cestou, kterouž přitáhl, zase navrátí se, a do města
tohoto nevejde, praví Hospodin. 35 Nebo chrániti
budu města tohoto, abych je zachoval pro sebe a
pro Davida služebníka svého. 36 Tedy vyšel anděl
Hospodinův, a zbil v vojště Assyrském sto osmdesáte
a pět tisíců. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví. 37
A tak odjel, anobrž utekl, a navrátil se Senacherib
král Assyrský, a bydlil v Ninive. 38 I stalo se, když se
klaněl v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech
a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a utekli do
země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo
něho.

38 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti.
I přišel k němu Izaiáš syn Amosův, prorok,
a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj,
nebo umřeš, a nebudeš živ. 2 I obrátil Ezechiáš
tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu. 3 A řekl:
Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem
stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímém, a
že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma.
I plakal Ezechiáš pláčem velikým. 4 Tedy stalo se
slovo Hospodinovo k Izaiášovi, řkoucí: 5 Jdi a rci
Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce
tvého: Slyšelť jsem modlitbu tvou, viděl jsem slzy
tvé; aj, já přidám ke dnům tvým patnácte let. 6 A z
ruky krále Assyrského vysvobodím tě i město toto,
a chrániti budu města tohoto. 7 A toto budeš míti
znamení od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto,
kterouž mluvil: 8 Aj, já navrátím zpátkem stín po
stupních, po nichž sešel na hodinách slunečných
Achasových, o deset stupňů. I navrátilo se slunce o
deset stupňů, po týchž stupních, po nichž bylo sešlo.
9 Zapsání Ezechiáše krále Judského, když nemocen

byl, a ozdravěl po nemoci své: 10 Játť jsem byl řekl
v přestřižení dnů svých, že vejdu do bran hrobu,
zbaven budu ostatku let svých. (Sheol h7585) 11 Řekl
jsem byl, že neuzřím Hospodina, Hospodina v zemi
živých, nebudu vídati člověka více mezi přebývajícími
na světě. 12 Přebývání mé pomíjí, a stěhuje se ode
mne jako stánek pastýřský; přestřihl jsem jako tkadlec
život svůj, od třísní odřeže mne. Dnes dříve než noc
přijde, učiníš mi konec. 13 Předkládal jsem sobě v
jitře, že jako lev tak potře všecky kosti mé, dnes dříve
než noc přijde, že mi učiníš konec. 14 Jako řeřáb a
vlaštovice pištěl jsem, lkal jsem jako holubice, oči mé
zhůru pozdvižené byly. Pane, násilé trpím, ó prodliž
mi života. 15 Ale cotť mám více mluviti? I předpověděl
mi, i učinil, že živ pobudu mimo všecka léta svá po
hořkosti duše své. 16 Pane, kdo po nich i v nich živi
budou, všechněm znám bude život dýchání mého,
žes mi zdraví navrátil, a mne při životu zachoval. 17
Aj, v čas pokoje potkala mne byla hořkost nejhořčejší,
ale tobě zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti
zkažení, proto že jsi zavrhl za hřbet svůj všecky
hříchy mé. 18 Nebo ne hrob oslavuje tebe, ani smrt tě
chválí, aniž očekávají ti, jenž do jámy sstupují, pravdy
tvé. (Sheol h7585) 19 Ale živý, živý, tentť oslavovati
bude tebe, jako já dnes, a otec synům v známost
uvodí pravdu tvou. 20 Hospodin vysvobodil mne,
a protož písně mé zpívati budeme po všecky dny
života našeho v domě Hospodinově. 21 Řekl pak byl
Izaiáš: Nechať vezmou hrudu suchých fíků, a přiloží
na vřed, a zdráv bude. 22 I řekl byl Ezechiáš: Jaké
jest znamení, že vstoupím do domu Hospodinova?

39 Toho času poslal Merodach Baladan syn
Baladanův, král Babylonský, list a dary
Ezechiášovi, když uslyšel, že nemocen byv, zase
ozdravěl. 2 I zradoval se z toho Ezechiáš, a ukázal
jim dům klénotů svých, stříbra a zlata a vonných
věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své, a
cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho
nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě
svém i ve všem panství svém. 3 V tom přišel prorok
Izaiáš k králi Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti
muži? A odkud přišli k tobě? I odpověděl Ezechiáš: Z
země daleké přišli ke mně, z Babylona. 4 Řekl ještě:
Co jsou viděli v domě tvém? Odpověděl Ezechiáš:
Všecko, což jest v domě mém, viděli. Ničeho není v
pokladích mých, čehož bych jim neukázal. 5 Tedy řekl
Izaiáš Ezechiášovi: Slyšiž slovo Hospodina zástupů:
6 Aj, dnové přijdou, že odneseno bude do Babylona,
cožkoli jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové
tvoji, až do tohoto dne; nezůstaneť ničeho, (praví
Hospodin). 7 I syny tvé také, kteříž pojdou z tebe,
kteréž zplodíš, poberou, a budou komorníci při dvoře
krále Babylonského. 8 Tedy řekl Ezechiáš Izaiášovi:
Dobrétť jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. (A
doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnů mých.

40 Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. 2
Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu,
že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna
nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy
dvojnásobně za všecky hříchy své. 3 Hlas volajícího:
Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou
učiňte na pustině stezku Boha našeho. 4 Každé
údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek
ať jest snížen; což jest křivého, ať jest přímé, a
místa nerovná ať jsou rovinou. 5 Nebo se zjeví
sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa
Hospodinova mluvila. 6 Hlas řkoucího: Volej. I řekl:
Co mám volati? To, že všeliké tělo jest tráva, a všeliká
vzácnost jeho jako květ polní. 7 Usychá tráva, květ
prší, jakž vítr Hospodinův povane na něj. V pravděť
jsou lidé ta tráva. 8 Usychá tráva, květ prší, ale slovo
Boha našeho zůstává na věky. 9 Na horu vysokou
vystup sobě, Sione, zvěstovateli věcí potěšených,
povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme, zvěstovateli
věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Rci městům
Judským: Aj, Bůh váš. 10 Aj, Panovník Hospodin
proti silnému přijde, a rámě jeho panovati bude nad
ním; aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním. 11
Jako pastýř stádo své pásti bude, do náručí svého
shromáždí jehňátka, a v klíně svém je ponese, březí
pak poznenáhlu povede. 12 Kdo změřil hrstí svou
vody, a nebesa pídí rozměřil? A kdo změřil měrou
prach země, a zvážil na váze hory, a pahrbky na
závaží? 13 Kdo vystihl ducha Hospodinova, a rádcím
jeho byl, že by mu oznámil? 14 S kým se radil, že
by mu přidal srozumění, a naučil jej stezce soudu, a
vyučil jej umění, a cestu všelijaké rozumnosti jemu v
známost uvedl? 15 Aj, národové jako krůpě od okova,
a jako prášek na vážkách se počítají, ostrovy jako
nejmenší věc zachvacuje. 16 Ani Libán nepostačil
by k zanícení ohně, a živočichové jeho nepostačili
by k zápalné oběti. 17 Všickni národové jsou jako
nic před ním, za nic a za marnost pokládají se u
něho. 18 K komu tedy připodobníte Boha silného? A
jaké podobenství přirovnáte jemu? 19 Jakžkoli rytinu
líčí řemeslník, a zlatník zlatem ji potahuje, a řetízky
stříbrné k ní slévá; 20 A ten, kterýž pro chudobu
nemá co obětovati, dřevo, kteréž by nepráchnivělo,
vybírá, a řemeslníka umělého sobě hledá k přistrojení
rytiny, aby se nepohnula. 21 Zdaliž nevíte? Zdaliž

neslýcháte? Zdaliž se vám nezvěstuje od počátku?
Zdaliž nesrozumíváte z základů země? 22 Ten,
kterýž sedí nad okršlkem země, jejížto obyvatelé jako
kobylky, kterýž rozprostřel jako kortýnu nebesa, a
roztáhl je jako stánek k přebývání, 23 Ont' přivodí
knížata na nic, soudce zemské jako nic rozptyluje, 24
Tak že nebývají štípeni ani sáti, aniž kořene pouští do
země pařez jejich. Nebo jakž jen zavane na ně, hned
usychají, a vicher jako plevu zanáší je. 25 K komu
tedy připodobníte mne, abych podobný byl jemu, praví
Svatý? 26 Pozdvihněte zhůru očí svých, a vizte, kdo
to stvořil? Kdo vyvodí v počtu vojsko jejich, a všeho
toho zejména povolává? Vedlé množství síly a veliké
moci ani jedno z nich nehyne. 27 Pročež tedy říkáš,
Jákobe, a mluvíš, Izraeli: Skrytať jest cesta má před
Hospodinem, a pře má před Boha mého nepřichází?
28 Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslýchal, že Bůh věčný
Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani
zemdlívá, a že vystižena býti nemůže moudrost jeho?
29 On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly
nemá, moci hojně udílí. 30 Ustává a umdlévá mládež,
a mládenci těžce klesají, 31 Ale ti, jenž očekávají na
Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako
orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.

41 Umlknětež přede mnou ostrovové, a národové
nechať se ssilí, nechať přistoupí, a tu ať mluví.
Přistupmež spolu k soudu. 2 Kdo vzbudil od východu
spravedlivého, aby ho následoval? Kdo jemu podmanil
národy, a způsobil, aby nad králi panoval, vydav je
jako prach meči jeho, a jako plevy rozptýlené lučišti
jeho? 3 Sháněje se s nimi, prošel pokojně cestou, po
níž nohama svýma nechodíval. 4 Kdo to spravil a
učinil, povolávaje rodin od počátku? Já Hospodin,
první i poslední, já sám. 5 Viděli ostrovové, a ulekli
se, končiny země předěsily se, shromáždili se a
sešli. 6 Jeden druhému pomáhal, a bratru svému
říkal: Posilň se. 7 A tak posilňoval tesař zlatníka,
vyhlazujícího kladivo tlučením na nákovadlí, říkaje: K
sletování toto dobré jest. I utvrdil to hřebíky, aby se
nepohnulo. 8 Ale ty, Izraeli služebníče můj, ty Jákobe,
kteréhož jsem vyvolil, símě Abrahama, přítele mého,
9 Ty, kteréhož jsem vychvátil od končin země, nýbrž
pominuv přednějších jejich, povolal jsem tě, řka tobě:
Služebník můj jsi, vyvolil jsem tě, aniž jsem zavrhl
tebe. 10 Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž
se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati
budu tobě, a podpírati tě budu pravicí spravedlnosti
své. 11 Aj, zastydí se, a zahanbeni budou všickni,
kteříž se zlobí proti tobě; v nic obráceni budou, a
zahynou ti, kteříž tobě odporují. 12 Hledal-li bys jich,
nenalezneš jich. Ti, kteříž se s tebou nesnadní, v nic
obráceni budou, a na nic přijdou ti, jenž s tebou válčí.
13 Nebo já, Hospodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou
pravici, a pravímť: Neboj se, já tobě pomáhati budu.
14 Neboj se, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova, já
spomáhati budu tobě, praví Hospodin, a vykupitel tvůj,
Svatý Izraelský. 15 Aj, učinil jsem tě jako smyk i s zuby
novými po obou stranách; pomlátíš hory, a zetřeš je,
a s pahrbky jako s plevami naložíš. 16 Převěješ je, v
tom je vítr zachvátí, a vicher rozptýlí, ty pak plésati
budeš v Hospodinu, v Svatém Izraelském chlubiti
se budeš. 17 Chudé a nuzné, kteříž hledají vody,
an jí není, jejichž jazyk žízní prahne, já Hospodin
vyslyším, já Bůh Izraelský neopustím jich. 18 Vyvedu
na vysokých místech řeky, a u prostřed rovin studnice;
obrátím poušť v jezero vod, a zemi vyprahlou v
prameny vod. 19 Nasadím na poušti cedrů, výborných
cedrů, myrtoví, a olivoví; vysadím poušť jedlovím,
jilmem, též i pušpanem, 20 Aby viděli, a poznali,
a rozvažujíce, srozuměli, že to ruka Hospodinova
učinila, a Svatý Izraelský že to stvořil. 21 Veďte při
svou, praví Hospodin, ukažte mocné důvody své,
dí král Jákobův. 22 Nechať přistoupí, a nechť nám
oznámí to, což se státi má. Věci prvé stalé oznamte,
abychom povážili v srdci svém, a poznali cíl jejich,
aneb aspoň co jest budoucího, povězte nám. 23
Oznamte, co se budoucně státi má, a poznáme, že
bohové jste. Pakli, učiňte něco dobrého neb zlého,
abychom se děsili, když bychom to viděli spolu. 24 Aj,
vy naprosto nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není;
protož ohavnýť jest, kdo vás zvoluje. 25 Vzbudím
od půlnoci, ten přitáhne, od východu slunce, ten
svolá ve jménu mém, a oboří se na knížata jako na
bláto, a pošlapá je jako hrnčíř hlinu. 26 Kdo oznámí
od počátku, abychom věděli, aneb od starodávna,
abychom řekli: Práv jest? Naprosto žádného není,
kdo by oznámil, aniž jest kdo, ješto by se dal slyšeti,
aneb ješto by slyšel řeči vaše. 27 Já jsem první, kterýž
Sionu předpovídám: Aj, aj, teď jsou; a Jeruzalému:
Zvěstovatele potěšených věcí dám. 28 Nebo vidím, že
není žádného, není žádného mezi nimi rozumného;
ač se jich otazuji, však neodpovídají slova. 29 Aj,
všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a
daremní věc jsou slitiny jejich.

42 Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru,
vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha
svého dám jemu, ont' soud národům vynášeti bude. 2
Nebude křičeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude
vně hlas jeho. 3 Třtiny nalomené nedolomí, a lnu
kouřícího se neuhasí, ale soud podlé pravdy vynášeti

bude. 4 Nebude neochotný, ani přísný, dokudž soudu
na zemi nevykoná, a učení jeho ostrovové očekávati
budou. 5 Tak praví Bůh silný Hospodin, kterýž stvořil
nebesa, a roztáhl je, kterýž rozšířil zemi, i to, což z
ní pochází, kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha
těm, jenž chodí po ní. 6 Já Hospodin povolal jsem tě
v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku tvou; protož
ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, a za světlo
národům, 7 Abys otvíral oči slepé, a vyvodil z žaláře
vězně, a z vězení ty, kteříž sedí ve tmách. 8 Já jsem
Hospodin, tot' jest jméno mé, a slávy své jinému
nedám, ani chvály své rytinám. 9 Aj, prvnější věci
přišly, a i nové předpovídaje, dříve než se začnou,
dám o nich slyšeti vám. 10 Zpívejte Hospodinu píseň
novou, chvála jeho jest od končin země, kteříž se
plavíte po moři, i všecko, což v něm jest, ostrovové i
obyvatelé jejich. 11 Pozdvihněte hlasu pustiny i města
její, i vsi, v nichž bydlí Cedar, prokřikujte obyvatelé
skal, s vrchu hor volejte. 12 Vzdejte slávu Hospodinu,
a chválu jeho na ostrovích zvěstujte. 13 Hospodin
jako silný rek vyjde, jako muž válečný rozhorlí se,
troubiti, anobrž i prokřikovati bude, a proti nepřátelům
svým zmužile sobě počínati, řka: 14 Mlčel jsem dosti
dlouho, činil jsem se neslyše, zdržoval jsem se, ale
již jako pracující ku porodu křičeti budu, pohubím a
sehltím vše pojednou. 15 V pustinu obrátím hory i
pahrbky, a všelikou bylinu jejich usuším, a obrátím
řeky v ostrovy, a jezera vysuším. 16 I povedu slepé
po cestě, kteréž neznali, a po stezkách, kterýchž
neuměli, provedu je; obrátím před nimi tmu v světlo,
a co nerovného, v rovinu. Tot' jest, což jim učiním, a
neopustím jich. 17 Obrátí se zpět, zahanbeni budou
ti, kteříž doufají v rytinu, kteříž říkají slitinám: Vy
jste bohové naši. 18 Ó hluší, slyštež, a vy slepí,
prohlédněte, abyste viděli. 19 Kdo jest to slepý, jediné
služebník můj? A hluchý, než posel můj, kteréhož
posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím,
jako služebník Hospodinův? 20 Hledě na mnohé věci,
však nesrozumívá; otevřené maje uši, však neslyší.
21 Mělt' jest Hospodin líbost v něm pro spravedlnost
svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil. 22 Že
pak lid tento obloupený jest a potlačený, jehožto
mládence, což jich koli, jímají a do žalářů skrývají,
že jsou dáni v loupež, aniž jest, kdo by je vytrhl, v
rozchvátání, aniž jest, kdo by řekl: Navrať zase, 23
Kdo z vás ušima pozoruje toho, srozumívá tomu,
aby se bedlivěji chtěl míti napotom? 24 Kdo vydal v
potlačení Jákoba, a Izraele loupežníkům? Zdali ne
Hospodin, proti němuž jsme zhřešili? Nebo nechtěli
po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho.
25 A protož vylil na něj s prchlivostí hněv svůj, a násilé
boje, a zapálil jej vůkol, a však nepoznal toho. Zapálil
jej, pravím, a však nepřipustil toho k srdci.

43 Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó
Jákobe, a učinitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, nebo
vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj
jsi ty. 2 Když půjdeš přes vody, s tebou budu, pakli
přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš
se, aniž plamen chytí se tebe. 3 Nebo já Hospodin
Bůh tvůj, Svatý Izraelský, jsem spasitel tvůj. Dal
jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouřenínskou
a Sábu místo tebe. 4 Hned jakž jsi drahým učiněn
před očima mýma, zveleben jsi, a já jsem tě miloval;
protož dal jsem lidi za tebe, a národy za život tvůj. 5
Nebojž se, nebo já s tebou jsem. Od východu zase
přivedu símě tvé, a od západu shromáždím tě. 6 Dím
půlnoční straně: Navrať, a polední: Nezbraňuj. Přived'
zase syny mé zdaleka, a dcery mé od končin země,
7 Každého toho, jenž se nazývá jménem mým, a
kteréhož jsem k slávě své stvořil, jejž jsem sformoval,
a kteréhož jsem učinil. 8 Vyved' lid slepý, kterýž již má
oči, a hluché, kteříž již mají uši. 9 Všickni národové
nechať se spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest
mezi nimi, ješto by to zvěstoval, a to, což se předně
státi má, aby oznámil nám? Nechť vystaví svědky své,
a spravedlivi budou, aneb ať slyší, a řeknou: Pravdať
jest. 10 Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a
služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, tak že můžete
věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a že
přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně
bude. 11 Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě
mne spasitele. 12 Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž
předpovídám, a ne někdo mezi vámi z cizích bohů, a
vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh
silný jsem. 13 Ještě prvé nežli den byl, já jsem, a není
žádného, kdož by vytrhl z ruky mé. Když co dělám,
kdo ji odvrátí? 14 Takto praví Hospodin vykupitel váš,
Svatý Izraelský: Pro vás pošli do Babylona, a shází m
závory všecky, i Kaldejské s lodimi veselými jejich. 15
Já jsem Hospodin svatý váš, stvořitel Izraele, král váš.
16 Takto praví Hospodin, kterýž způsobuje na moři
cestu, a na prudkých vodách stezku, 17 Kterýž vyvodí
vozy a koně, vojsko i sílu, činí, že v náhle padají,
až i povstati nemohou, hasnou, jako knot hasne:
18 Nezpomínejte na první věci, a na starodávní se
neohlédejte. 19 Aj, já učiním věc novou, a tudíž
se zjeví. Zdaliž o tom nezvíte? Nadto způsobím na
poušti cestu, a na pustinách řeky. 20 I slaviti mne
bude zvěř polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na
poušti vody a řeky na pustinách, abych dal nápoj lidu
svému, vyvolenému svému. 21 Lid, kterýž nastrojím

sobě, chválu mou vypravovati bude, 22 Poněvadž jsi
mne nevzýval, ó Jákobe, nýbrž stesklo' se se mnou,
ó Izraeli. 23 Nepřivedl jsi mi hovádka k zápalům
svým, a obětmi svými neuctils mne; nenutil jsem tě,
abys mi sloužil obětmi suchými, aniž jsem tě tím
obtěžoval, abys mi kadil. 24 Nekoupil jsi mi za peníze
vonných věcí, ani tukem obětí svých zavlažil jsi mne,
ale zaměstknal jsi mne hříchy svými, a obtížils mne
nepravostmi svými. 25 Já, já sám shlazuji přestoupení
tvá pro sebe, a na hříchy tvé nezpomínám. 26 Přived'
mi ku paměti, sudme se spolu; oznam ty, podlé čeho
bys mohl spravedliv býti. 27 Otec tvůj první zhřešil, a
učitelé tvoji přestoupili proti mně. 28 A protož smeci
knížata z míst svatých, a vydám v prokletí Jákoba, a
Izraele v pohanění.

44 A však nyní slyš, Jákobe, služebníče můj, a
Izraeli, kteréhož jsem vyvolil. 2 Toto dí Hospodin,
kterýž tě učinil, a sformoval hned od života matky, a
spomáhá tobě: Neboj se, služebníče můj, Jákobe, a
upřímý, kteréhož jsem vyvolil. 3 Nebo vyleji vody na
žíznivého, a potoky na vyprahlost; vyleji Ducha svého
na símě tvé, a požehnání své na potomky tvé. 4 I
porostou jako mezi bylinami, jako vrbí vedlé tekutých
vod. 5 Tento dí: Hospodinův já jsem, a onen nazůve
se jménem Jákobovým, a jiný zapíše se rukou svou
Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude.
6 Takto praví Hospodin, král Izraelův a vykupitel jeho,
Hospodin zástupů: Já jsem první, a já poslední, a
kromě mne není žádného Boha. 7 Nebo kdo tak jako
já ohlašuje a oznamuje to, aneb spořádá mi to hned
od toho času, jakž jsem rozsadil lidi na světě? A kdo
to, což přijíti má, oznámiti jim mohou? 8 Nebojtež
se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepověděl jsem
tobě a neoznámil, čehož vy sami mně svědkové jste?
Zdaliž jest Bůh kromě mne? Neníť jistě žádné skály,
ját' o žádné nevím. 9 Ti, kteříž formují rytiny, všickni
nic nejsou; tolikéž ty milostné jejich nic neprospívají.
Čehož ony sobě samy svědectvím jsou; nic nevidí,
aniž čeho znají, aby se styděti mohly. 10 Kdo formuje
Boha silného a rytinu slévá, k ničemu se to nehodí.
11 Aj, všickni, i ti, kteříž se k němu přiúčastňují,
zahanbeni budou, ovšem řemeslníci ti nad jiné lidi;
byť se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se
musejí, a spolu zahanbeni budou. 12 Kovář pochytě
železo, dělá při uhlí, a kladivy formuje modlu. Když ji
dělá vší silou svou, ještě k tomu lační až do zemdlení,
aniž se vody napije, až i ustává. 13 Tesař roztáhna
šňůru, znamenává ji hrudkou, spravuje ji úhelnicemi,
a kružidlem rozměřuje ji, až ji udělá tvárnost muže
mající a podobnost krásy člověka, aby seděla doma.
14 Nasekaje sobě cedrů, vezme také cypřiš a dub
aneb to, kteréž jest nejcelistvější mezi dřívím lesním;
i javor štěpuje, a déšť jej k zrostu přivozuje. 15 I
bývá člověku k topení; nebo vezma z něho, zhřívá
se. Rozněcuje také oheň, aby napekl chleba. Mimo
to udělá sobě boha, a klaní se jemu; udělá z něho
rytinu, a kleká před ní. 16 Částku jeho pálí ohněm, při
druhé částce jeho maso jí, peče pečeni, a nasycen
bývá. Zhřívá se také, a říká: Aha, zhřel jsem se, viděl
jsem oheň. 17 Z ostatku pak jeho udělá boha, rytinu
svou, před níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, řka:
Vysvobod' mne, nebo Bůh silný můj jsi. 18 Neznají
ani soudí, proto že zaslepil oči jejich, aby neviděli, a
srdce jejich, aby nerozuměli. 19 Aniž považují toho
v srdci svém. Není umění, není rozumu, aby kdo
řekl: Díl z něho spálil jsem ohněm, a při uhlí jeho
napekl jsem chleba, pekl jsem maso, a jedl jsem, a
mám z ostatku jeho ohavnost udělati, a před špalkem
dřevěným klekati? 20 Popelem se pase takový, srdce
svedené skloňuje jej, aby nemohl osvoboditi duše
své, ani říci: Není-liž omylu v předsevzetí mém?
21 Pamatujž na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty
služebník můj. Já jsem tě sformoval, služebník můj
jsi, Izraeli, nebudeš u mne v zapomenutí. 22 Zahladím
jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu
hříchy tvé; navratiž se ke mně, nebo jsem tě vykoupil.
23 Prozpěvujte nebesa, nebo Hospodin to učinil;
zvučte nižiny země, zvučně prozpěvujte hory, les i
všeliké dříví v něm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba,
a v Izraeli sebe oslavil. 24 Takto praví Hospodin
vykupitel tvůj, a ten, kterýž tě sformoval hned od života
matky: Já Hospodin činím všecko, roztahuji nebesa
sám, rozprostírám zemi mocí svou. 25 Rozptyluji
znamení lhářů, a z hadačů blázny dělám; obracím
moudré nazpět, a umění jejich v bláznovství. 26
Potvrzuji slova služebníka svého, a radu poslů svých
vykonávám. Kterýž dím o Jeruzalému: Bydleno bude
v něm, a o městech Judských: Vystavena budou,
nebo pustiny jejich vzdělám. 27 Kterýž dím hlubině:
Vyschni, nebo potoky tvé vysuším. 28 Kterýž dím o
Cýrovi: Pastýř můj, nebo všelikou vůli mou vykoná, a
řekne Jeruzalému: Zase vystaven buď, a chrámu:
Založen buď.

45 Takto praví Hospodin pomazanému svému
Cýrovi, jehož pravici zmocním, a národy před
ním porazím, a bedra králů rozpáši, a zotvírám před
ním vrata, a brány nebudou zavírány: 2 Já před tebou
půjdu, a cesty křivé zpřímím, vrata měděná potru,
a závory železné posekám. 3 A dám tobě poklady
skryté, a klénoty schované, abys poznal, že já jsem

Hospodin Bůh Izraelský, kterýž tě ze jména volám. 4
Pro služebníka svého Jákoba a Izraele vyvoleného
svého jmenoval jsem tě jménem tvým, i příjmím
tvým, ačkoli mne neznáš. 5 Já jsem Hospodin, a
není žádného více, kromě mne není žádného Boha.
Přepásal jsem tě, ačkoli mne neznáš, 6 Aby poznali
od východu slunce i od západu, že není žádného
kromě mne. Játˇ jsem Hospodin, a není, žádného
více. 7 Kterýž formuji světlo, a tvořím tmu, působím
pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin činím to všecko. 8
Rosu dejte nebesa s hůry, a nejvyšší oblakové dštěte
spravedlnost; otevři se země, a ať vzejde spasení, a
spravedlnost ať spolu vykvete. Já Hospodin způsobím
to. 9 Běda tomu, kdož se v odpory dává s tím, jenž
jej sformoval, jsa střep jako jiné střepiny hliněné.
Zdaliž dí hlina hrnčíři svému: Což děláš? Dílo tvé
zajisté ničemné jest. 10 Běda tomu, kterýž říká otci:
Co zplodíš? A ženě: Co porodíš? 11 Takto praví
Hospodin, Svatý Izraelský, a kterýž jej sformoval:
Budoucí-liž věci na mně vyzvídati chcete, o synech
mých a díle rukou mých mně vyměřovati? 12 Já jsem
učinil zemi, a člověka na ní stvořil; já jsem, jehož
ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich rozkazuji.
13 Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všecky cesty
jeho zpřímím. Ont vzdělá město mé, a zajaté mé
propustí, ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin
zástupů. 14 Takto praví Hospodin: Práce Egyptská,
a kupectví Mouřenínská, a Sabejští, muži veliké
postavy, k tobě přijdou, a tvoji budou. Za tebou
se poberou, v poutech půjdou, tobě se klaněti, a
tobě se kořiti budou, říkajíce: Toliko u tebe jest Bůh
silný, a neníť žádného více kromě toho Boha. 15
(Jistě ty jsi Bůh silný, skrývající se, Bůh Izraelský,
spasitel.) 16 Všickni onino se zastydí, a zahanbeni
budou, spolu odejdou s hanbou činitelé obrazů; 17
Ale Izrael spasen bude skrze Hospodina spasením
věčným. Nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni
na věky věků. 18 Nebo tak praví Hospodin stvořitel
nebes, (ten Bůh, kterýž sformoval zemi a učinil ji,
kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvořil ji, k bydlení
sformoval ji): Já jsem Hospodin, a není žádného
více. 19 Nemluvím tajně v místě zemském tmavém,
neříkám semeni Jákobovu nadarmo: Hledejte mne. Já
Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé.
20 Shromažďte se a přiďte, přibližte se spolu vy, kteříž
jste pozůstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteříž se s
dřevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž
nemůže vysvoboditi. 21 Oznamte a přiveďte i jiné,
a nechať spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od
starodávna předpověděl, a hned zdávna oznámil?
Zdali ne já Hospodin? Neboť není žádného jiného
Boha kromě mne, není Boha silného, spravedlivého,
a spasitele žádného kromě mne. 22 Obraťtež zřetel ke
mně, abyste spaseny byly všecky končiny země; nebo
já jsem Bůh silný, a není žádného více. 23 Skrze sebe
přisáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti,
kteréž nepůjde na zpět: Že se mně skláněti bude
všeliké koleno, a přisahati každý jazyk, 24 Říkaje:
Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a
sílu, a až k samému přijde; ale zahanbeni budou
všickni, kteříž se koli zlobí proti němu. 25 V Hospodinu
ospravedlněni budou, a chlubiti se všecko símě
Izraelovo.

46 Klesl Bél, padl Nébo, modly jejich octnou se
na hovadech a na dobytku. Tím zajisté, což vy
nosíváte, budou náramně obtížena až do ustání. 2
Klesly, padly spolu, aniž budou moci retovati břemene,
nýbrž i oni sami v zajetí odejdou. 3 Slyšte mne,
dome Jákobův, a všickni ostatkové domu Izraelova,
kteréž pěstuji hned od života, kteréž nosím hned
od narození: 4 Až i do starosti já sám, nýbrž až
do šedin já ponesu; já jsem vás učinil, a já nositi
budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím. 5 K komu
mne připodobníte a přirovnáte, aneb podobna učiníte,
abychom sobě podobní byli? 6 Ti, kteříž marně
vynakládají zlato z měšce, a stříbro na vážkách váží,
najímají ze mzdy zlatníka, aby udělal z něho boha,
před nímž padají a sklánějí se. 7 Nosí jej na rameni,
pěstují se s ním, a stavějí ho na místě jeho, i stojí, z
místa svého se nehýbaje. Volá-li kdo k němu, neozývá
se, aniž jej z úzkosti jeho vysvobozuje. 8 Pamatujtež
na to, a zastydťe se; připusťte to, ó zpronevěřilí, k
srdci. 9 Rozpomeňte se na první věci od věků stalé,
nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více Boha,
aniž jest mně podobného. 10 Kterýž oznamuji při
počátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještě
nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi
se líbí, činím. 11 Kterýž zavolám od východu ptáka,
z země daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé.
Řekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to.
12 Slyšte mne, vy urputného srdce, kteříž jste dalecí
od spravedlnosti. 13 Játˇ způsobím, aby se přiblížila
spravedlnost má. Nebudeť prodlévati, aniž spasení
mé bude meškati; nebo složím v Sionu spasení, a v
Izraeli slávu svou.

47 Sstup a sedˇ v prachu, panno dcero Babylonská,
sedˇ na zemi, a ne na trůnu, dcero Kaldejská;
nebo nebudou tě více nazývati milostnou a rozkošnou.
2 Chytˇ se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeře své,
obnaž nohy, odkrej hnáty, bředˇ přes řeky. 3 Odkryta
bude hanba tvá, a ukáže se mrzkost tvá. Mstíti budu, a

nedám sobě žádnému překaziti, 4 Praví vykupitel náš,
jehož jméno jest Hospodin zástupů, Svatý Izraelský.
5 Sediž mlče, a vejdi do tmy, dcero Kaldejská; nebo
nebudou tě více nazývati paní království. 6 Rozhněval
jsem se na lid svůj, v lehkost jsem uvedl dědictví své,
a vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim
milosrdenství. Starce jsi obtížila velmi jhem svým, 7
A říkalas: Na věky budu paní, a nikdy jsi nesložila
těch věcí v srdci svém, aniž jsi pamatovala na cíl
jeho. 8 Protož nyní slyšiž toto, ó rozkošná, (kteráž
sedíš bezpečně, a říkáš v srdci svém: Já jsem, a
není kromě mne žádné; nebudut' vdovou, aniž zvím
o sirobě), 9 Že obé to přijde na tě pojednou dne
jednoho, i siroba i vdovství. Všecko zúplna přijde
na tě, i na množství kouzlů tvých, a na velikou moc
čárů tvých. 10 Nebo doufáš v zlost svou, a říkáš:
Žádný mne nevidí. Moudrost tvá a umění tvé, to
tě převrátilo, abys říkala v srdci svém: Já jsem, a
není kromě mne žádné. 11 A protož přijde na tě
zlé, jehož východu neznáš, a připadne na tě bída,
kteréž nebudeš moci se odžehnati, a přijde na tě
pojednou hrozné zpuštění, než zvíš. 12 Postav se
nyní s čáry svými, a s množstvím kouzlů svých,
jimiž jsi se zaměstknávala od mladosti své, budeš-li
moci co prospěti, aneb snad zmocniti se. 13 Ustáváš
s množstvím rad svých. Nechat' se nyní postaví
hvězdáři, kteříž spatřují hvězdy, a oznamují na každý
měsíc, a vysvobodí tě z toho, což přijíti má na tě.
14 Aj, jako pleva jsou, oheň popálí je, nevychvátí
ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí
nezůstane k zhřívání se, ani ohně, aby se mohlo
poseděti u něho. 15 Takt' se stane i kupcům tvým,
jimiž jsi se zaměstknávala od mladosti své. Jeden
každý svou stranou půjde, aniž bude, kdo by tě
vysvobodil.

48 Slyštež to, dome Jákobův, kteříž se nazýváte
jménem Izraelovým, a z vod Judových jste
pošli, kteříž přisaháte ve jménu Hospodinovu, a
Boha Izraelského připomínáte, však ne v pravdě,
ani v spravedlnosti, 2 Ačkoli od města svatého se
jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest
Hospodin zástupů, zpoléháte. 3 Předešlé věci zdávna
jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem
ohlašoval, brzce jsem činíval, a stávalo se. 4 Věděl
jsem, že jsi zatvrdilý, a houžev železná šíje tvá, a čelo
tvé ocelivé. 5 A protožt' jsem oznamoval z dávna,
prvé než přicházelo, ohlašovalt' jsem, abys neříkal:
Modla má učinila ty věci, a rytina má neb slitina má
přikázala to. 6 Slýchals o tom, pohleduž na to na
všecko, vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již
nyní ohlašujit' nové a tajné věci, o nichž jsi ty nic
nevěděl. 7 Nyní stvořeny jsou, a ne předešlého času,
o nichž jsi před tímto dnem nic neslyšel, abys neřekl:
Aj, věděl jsem o tom. 8 Anobrž aniž jsi slyšel, ani
věděl, aniž se to tehdáž doneslo ucha tvého; nebo
jsem věděl, že sobě velmi nevážně počínati budeš,
a že jsi převrácenec hned od života matky. 9 Pro
jméno své poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu
svou poukrotím hněvu proti tobě, abych tě nevyplénil.
10 Aj, přepálím tě, ačkoli ne jako stříbro, přeberu tě
v peci ssoužení. 11 Pro sebe, pro sebe učiním to.
Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy
své zajisté jinému nedám. 12 Slyš mne, Jákobe a
Izraeli, povolaný můj: Já jsem, já první, já jsem i
poslední. 13 Má zajisté ruka založila zemi, a pravice
má dlaní rozměřila nebesa; povolal jsem jich, a hned
se postavily. 14 Shromažďte se vy všickni, a slyšte.
Kdo z nich oznámil tyto věci: Hospodin miluje jej, ont'
vykoná vůli jeho proti Babylonu, a rámě jeho proti
Kaldejským? 15 Já, já mluvil jsem, protož povolám
ho; přivedu jej, a šťastnou bude míti cestu svou.
16 Přistupte ke mně, slyšte to: Nemluvíval jsem z
počátku v skrytě; od toho času, v kterémž se to dálo,
přítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal
mne a duch jeho. 17 Toto praví Hospodin vykupitel
tvůj, Svatý Izraelský: Já Hospodin Bůh tvůj učím tě,
abys prospěch bral, a vodím tě po cestě, po kteréž
bys chodil. 18 Ó kdybys byl šetřil přikázaní mých,
bylt' by jako potok pokoj tvůj, a spravedlnost tvá
jako vlny mořské. 19 A bylo by jako písku semene
tvého, a plodu života tvého jako štěrku jeho, aniž by
vyťato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho před oblíčejem
mým. 20 Vyjděte z Babylona, utecte od Kaldejských,
hlasem zvučným zvěstujte, ohlašujte to, rozneste
to až do končin země. Rcete: Vykoupil Hospodin
služebníka svého Jákoba. 21 Nebudouť žízniti, když je
po pustinách povede, vody z skály vyvede jim; nebo
rozetne skálu, aby tekly vody. 22 Nemajít' žádného
pokoje, praví Hospodin, bezbožní.

49 Poslouchejte mne ostrovové, a pozorujte
národové dalecí: Hospodin hned z života povolal
mne, od života matky mé v pamět uvedl jméno mé, 2
A učinil ústa má podobná meči ostrému. V stínu ruky
své skryl mne, a učiniv ze mne střelu vypulerovanou,
v toule svém schoval mne. 3 A řekl mi: Služebník
můj jsi, v Izraeli skrze tebe oslaven budu. 4 Já pak
řekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremně a marně
sílu svou jsem strávil. Ale však soud můj jestit' u
Hospodina, a práce má u Boha mého. 5 A nyní dí
Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života za

služebníka svého, abych zase přivedl k němu Jákoba;
(byť pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám před
očima Hospodinovýma; nebo Bůh můj jest síla má);
6 I to řekl Hospodin: Máloť by to bylo, abys mi byl
služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k
navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem tě za
světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin
země. 7 Toto praví Hospodin vykupitel Izraelův, Svatý
jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobě ošklivi
národové, služebníku panujících: Králové, vidouce tě,
povstanou, a knížata klaněti se budou pro Hospodina,
kterýž věrný jest, Svatého Izraelského, jenž tě vyvolil.
8 Toto praví Hospodin: V čas milosti vyslyším tě, a ve
dni spasení spomohu tobě. Nadto ostříhati tě budu, a
dám tě v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v dědictví
uvedl dědictví zpuštěná; 9 Abys řekl vězňům: Vyjděte,
těm, kteříž jsou ve tmách: Zjevte se. I budou se pásti
podlé cest, a na všech místech vysokých bude pastva
jejich. 10 Nebudou lačněti ani žízniti, nebude na ně
bíti horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovodí je,
a podlé pramenů vod povede je. 11 Přes to způsobím
na všech horách svých cesty, a silnice mé vyvýšeny
budou. 12 Aj, tito zdaleka přijdou, aj, onino od půlnoci
a od moře, a jiní z země Sinim. 13 Prozpěvujte
nebesa, a plésej země, a zvučně prokřikujte hory;
neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, a nad chudými
svými slitoval se. 14 Ale řekl Sion: Opustiltě mne
Hospodin, a Pán zapomenul se na mne. 15 I zdaliž se
může zapomenouti žena nad nemluvňátkem svým,
aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť
se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě.
16 Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky
přede mnou. 17 Pospíšíť k tobě synové tvoji, ti pak,
kteříž tě bořili a kazili, odejdou od tebe. 18 Pozdvihni
vůkol očí svých, a pohleď, všickni ti shromáždíce se,
přijdou k tobě. Živť jsem já, praví Hospodin, že se jimi
všemi jako okrasou přioděješ, a otočíš se jimi jako
halží nevěsta, 19 Proto že pustiny tvé, a pouště tvé, a
zbořeniny země tvé že tehdáž těsné budou, příčinou
obyvatelů, když vzdáleni budou ti, kteříž tě zžírali; 20
Tak že řeknou před tebou synové siroby tvé: Těsné
mi jest toto místo, ustup mi, abych bydliti mohl. 21 I
díš v srdci svém: Kdo mi naplodil těchto? Nebo jsem
já byla osiřelá a osamělá, sem i tam přecházející a
odcházející. Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozůstala
jsem byla sama jediná. Kdež tito byli? 22 Toto praví
Panovník Hospodin: Aj, já pozdvihnu k národům ruky
své, a k lidem vyzdvihnu korouhev svou, aby přinesli
syny tvé na rukou, a dcery tvé aby na plecech neseny
byly. 23 I budou králové pěstounové tvoji, a královny
jejich chovačky tvé. Tváří k zemi skláněti se budou
před tebou, a prach noh tvých lízati budou, a poznáš,
že jsem já Hospodin, a že nebývají zahanbeni, kteříž
na mne očekávají. 24 Ale díš: Zdaliž odjato bude
reku udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid
spravedlivého vyproštěn bude? 25 Anobrž tak praví
Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to,
což uchvátil násilník, vyproštěno bude; nebo s tím,
kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadniti budu, a
syny tvé já vysvobodím. 26 A nakrmím ty, kteříž tě
utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem krví
svou se zpijí. I poznáť všeliké tělo, že já Hospodin
jsem spasitel tvůj, a vykupitel tvůj Bůh silný Jákobův.

50 Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení
matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb
kdo jest z věřitelů mých, jemuž jsem vás prodal?
Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro
převrácenosti vaše propuštěna jest matka vaše. 2
Proč, když přicházím, není žádného, když volám,
žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena
ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není
ve mně moci k vysvobození? Aj, žehráním svým
vysušuji moře, obracím řeky v poušť, až se smrazují
ryby jejich, proto že nebývá vody, a mrou žízní. 3
Obláčím nebesa v smutek, a žíni dávám jim za oděv.
4 Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl
příhodně ustalému mluviti slova. Probuzuje každého
jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně
se učící. 5 Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já
se nepostavuji zpurně, aniž se nazpět odvracím. 6
Těla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucím
mne, tváři své neskrývám od pohanění a plvání.
7 Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, pročež
nebývám zahanben. Pro touž příčinu nastavuji tváři
své jako škřemene; nebo vím, že nebudu zahanben.
8 Blízkoť jest ten, kterýž mne ospravedlňuje. Kdož
se nesnadniti bude se mnou? Postavme se spolu;
kdo jest odpůrce můj, nechť přistoupí ke mně. 9 Aj,
Panovník Hospodin spomáhati mi bude. Kdož jest,
ješto by mne potupil? Aj, všickni takoví jako roucho
zvetšejí, mol sžíře je. 10 Kdo jest mezi vámi, ješto se
bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho.
Kdo jest, ješto chodí v temnostech, a nemá žádného
světla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na
Boha svého. 11 Aj, vy všickni, kteříž zaněcujete oheň,
a jiskrami se přepasujete, chodťež v blesku ohně
svého, a v jiskrách, kteréž jste roznítili. Od ruky mé
toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.

51 Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti,
kteříž hledáte Hospodina, pohleďte na skálu,
odkudž vyťati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni

jste. 2 Pohleďte na Abrahama otce vašeho, a na Sáru,
kteráž vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a
požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej. 3 Nebo potěší
Hospodin Siona, potěší všech pustin jeho, a učiní
poušť jeho přerozkošnou, a pustinu jeho podobnou
zahradě Hospodinově. Radost a veselí bude nalezeno
v něm, díkčinění, a hlas žalmů zpívání. 4 Pozorujte
mne, lide můj, a rodino má, nastavte mi uší; nebo
zákon ode mne vyjde, a soud svůj za světlo národům
vystavím. 5 Blízko jest spravedlnost má, vyjdeť
spasení mé, a ramena má národy souditi budou. Na
mneť ostrovové čekají, a po mém rameni touží. 6
Pozdvihněte k nebi očí svých, a popatřte na zem
dolů. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a země jako
roucho zvetší, a obyvatelé její též podobně zemrou:
ale spasení mé na věky zůstane, a spravedlnost
má nezahyne. 7 Poslouchejte mne, kteříž znáte
spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon můj;
nebojte se útržky lidí bídných, a hanění jejich neděste
se. 8 Nebo jako roucho zžíře je mol, a jako vlnu zžíře je
červ, ale spravedlnost má na věky zůstane, a spasení
mé od národu do pronárodu. 9 Probud' se, probud'
se, oblec se v sílu, ó rámě Hospodinovo, probud'
se, jako za dnů starodávních a národů předešlých.
Zdaliž ty nejsi to, kteréžs poplénilo Egypt, a ranilo
draka? 10 Zdaliž ty nejsi to, kteréžs vysušilo moře,
vody propasti veliké, kteréžs obrátilo hlubiny mořské
v cestu, aby přešli ti, jenž byli vysvobozeni? 11 A tak
ti, kteréž vykoupil Hospodin, ať se navrátí, a přijdou
na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné ať jest
na hlavě jejich; radosti a veselé ať dojdou, zámutek
pak a úpění ať utekou. 12 Já, já jsem utěšitel váš.
Jakáž jsi ty, že se bojíš člověka smrtelného, a syna
člověka trávě podobného? 13 Že se zapomínáš na
Hospodina učinitele svého, kterýž roztáhl nebesa, a
založil zemi, a že se děsíš ustavičně každého dne
prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojí, aby hubil?
Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssužuje?
14 Pospíšíť, aby zajatý propuštěn byl; neboť neumře v
jámě, aniž bude míti jaký nedostatek chleba svého. 15
Játˇ jsem zajisté Hospodin Bůh tvůj, kterýž rozděluje
moře, jehož vlny zvuk vydávají. Hospodin zástupů
jest jméno mé, 16 Kterýž jsem vložil slova svá v ústa
tvá, a stínem ruky své přikryl jsem tě, abys štípil
nebesa, a založil zemi, a řekl Sionu: Lid můj jsi ty. 17
Probud' se, probud', povstaň, Jeruzaléme, kterýž jsi pil
z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z
kalicha hrůzy vypil jsi, i vyvážil. 18 Žádný jí nevedl ze
všech synů, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za
ruku její ze všech synů, kteréž vychovala. 19 Toto dvé
tě potkalo, (kdo tě politoval?) zpuštění a setření, hlad
a meč. Kdo tě potěšoval? 20 Synové tvoji omráčeni
jsouc, leží na rozcestí všech ulic, jako bůvol v leči,
plni jsouce prchlivosti Hospodinovy, žehrání Boha
tvého. 21 A protož slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale
ne vínem: 22 Takto praví Pán tvůj, Hospodin a Bůh
tvůj, vedoucí při lidu svého: Aj, beru z ruky tvé kalich
hrůzy, i kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho
píti více. 23 Ale dám jej do ruky těch, jenž tě ssužují,
kteříž říkali duši tvé: Sehni se, ať přes tě přejdeme,
jimž jsi podkládala jako zemi hřbet svůj, a jako ulici
přecházejícím.

52 Probud' se, probud' se, oblec se v sílu svou,
Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó
Jeruzaléme, město svaté; neboť nebude již více
na tě dotírati neobřezaný a nečistý. 2 Otřes se
z prachu, povstaň, posad' se, Jeruzaléme; dobud'
se z okovů hrdla svého, ó jatá dcerko Sionská. 3
Takto zajisté dí Hospodin: Darmo jste sebe prodali,
protož bez peněz budete vykoupeni. 4 Nebo takto
praví Panovník Hospodin: Do Egypta sstoupil lid
můj předešle, aby tam byl pohostinu, ale Assur bez
příčiny jej ssužuje. 5 Nyní tedy což mám činiti?
praví Hospodin. Poněvadž jest lid můj zajat darmo, a
panovníci jeho k úpění jej přivodí, praví Hospodin.
Nad to ustavičně každého dne jménu mému útržka se
činí. 6 Protož poznáť lid můj jméno mé, protož poznáť,
pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj,
přítomen budu. 7 Ó jak krásné na horách nohy toho,
ješto potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho,
ješto zvěstuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k
Sionu: Kralujeť Bůh tvůj. 8 Strážní tvoji hlasu, hlasu
pozdvihnou, a spolu prokřikovati budou; neboť okem
v oko uzří, že Hospodin zase přivede Sion. 9 Zvučte,
prozpěvujte spolu pustiny Jeruzalémské; neboť jest
potěšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém. 10
Ohrnul Hospodin rámě svatosti své před očima všech
národů, aby viděly všecky končiny země spasení Boha
našeho. 11 Odejděte, odejděte, vyjděte z Babylona,
nečistého se nedotýkejte; vyjděte z prostředku jeho,
očisťte se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo. 12
Nebo ne s chvátáním vyjdete, aniž s utíkáním půjdete;
předcházeti zajisté bude vás Hospodin, a zbéře vás
Bůh Izraelský. 13 Aj, služebníku mému šťastně se
povede, vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi. 14
A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak zohavena
jest nad jiné lidi osoba jeho, způsob jeho nad syny
lidské: 15 Tak zase skropí národy mnohé, i králové
před ním zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo
vypravováno, to uzří, a tomu, o čemž neslýchali,
porozumějí.

53 Kdo uvěřil kázaní našemu? A rámě Hospodinovo
komu jest zjeveno? 2 Nebo před ním vyrostl
jako proutek, a jako kořen z země vyprahlé, nemaje
podoby ani krásy. Viděliť jsme jej, ale nic nebylo viděti
toho, proč bychom ho žádostivi byli. 3 Nejpohrdanější
zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolestí, a
kterýž zkusil nemocí, a jako ukrývající tvář svou;
nejpohrdanější, pročež jsme ho za nic nevážili. 4
Ještotě on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní
on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn,
a ubit od Boha, i strápen. 5 On pak raněn jest pro
přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň
pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho
lékařství nám způsobeno. 6 Všickni my jako ovce
zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili
jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech
nás. 7 Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst
svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce
před těmi, kdož ji střihou, oněměl, aniž otevřel úst
svých. 8 Z úzkosti a z soudu vyňat jest, a protož rod
jeho kdo vypraví, ačkoli vyťat jest z země živých, a
zraněn pro přestoupení lidu mého? 9 Kterýžto vydal
bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen,
ješto však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena
lest v ústech jeho. 10 Taktě se líbilo Hospodinu jej
stírati, a nemocí trápiti, aby polože duši svou v oběť
za hřích, viděl símě své, byl dlouhověký, a to, což se
líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno bylo. 11
Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude.
Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj
mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese. 12 A
protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nesčíslnými
dělil se o kořist, proto že vylil na smrt duši svou, a s
přestupníky počten jest. Onť sám nesl hřích mnohých,
a přestupníků zástupcím byl.

54 Prozpěvuj, neplodná, kteráž nerodíš, zvučně
prozpěvuj a prokřikni, kteráž ku porodu
nepracuješ, nebo více bude synů opuštěné, nežli synů
té, kteráž má muže, praví Hospodin. 2 Rozšiř místo
stanu svého, a čalounů příbytků svých roztáhnouti
nezbraňuj; natáhni i provazů svých, a kolíky své
utvrď. 3 Nebo na pravo i na levo se rozmůžeš, a símě
tvé národy dědičně vládnouti bude, a města pustá
osadí. 4 Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž
se zapyřuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nýbrž
na potupu mladosti své zapomeneš, a na pohanění
vdovství svého nezpomeneš více. 5 Nebo manželem
tvým jest Učinitel tvůj, jehož jméno Hospodin zástupů,
a vykupitel tvůj Svatý Izraelský Bohem vší země
slouti bude. 6 Nebo jako ženy propuštěné a v duchu
sevřené povolá tě Hospodin, a jako ženy mladice,
když v pohrdnutí budeš, praví Bůh tvůj. 7 Na maličkou
chvilku poopustil jsem tě, ale v slitování převelikém
shromáždím tě. 8 V maličkém hněvě skryl jsem tvář
svou na maličko před tebou, ale v milosrdenství
věčném slituji se nad tebou, praví vykupitel tvůj
Hospodin. 9 Neboť jest to u mne, co při potopě Noé.
Jakož jsem přisáhl, že se nebudou více rozlévati vody
Noé po zemi, tak jsem přisáhl, že se nerozhněvám na
tě, aniž tobě přísně domlouvati budu. 10 A byť se i hory
pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství
mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje
mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin. 11 Ó
ssoužená, vichřicí zmítaná, potěšení zbavená, aj, já
položím na karbunkulích kamení tvé, a založím tě na
zafiřích. 12 A vzdělám z křišťálu skla tvá, a brány tvé
z kamení třpytícího se, i všecka pomezí tvá z kamení
drahého. 13 Synové pak tvoji všickni vyučení budou
od Hospodina, a hojnost pokoje budou míti synové
tvoji. 14 Na spravedlnosti upevněna budeš. Vzdálíš se
od ssoužení, protož se ho nebudeš báti, a od setření,
nebo nepřiblíží se k tobě. 15 Aj, budouť nejedni bydliti
s tebou, kteříž nejsou moji, ale kdož by bydleje s
tebou, byl proti tobě, padne. 16 Aj, já stvořil jsem
kováře dýmajícího při ohni na uhlí, a vynášejícího
nádobí k dílu svému, já také stvořil jsem zhoubce, aby
hubil. 17 Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří
se, a každý jazyk, povstávající proti tobě na soudu,
potupíš. Toť jest dědictví služebníků Hospodinových,
a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.

55 Ej, všickni žízniví, podťe k vodám, i vy, kteříž
nemáte žádných peněz. Podťe, kupujte a jezte,
podťe, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty víno a
mléko. 2 Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci
svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději,
a jezte to, což jest dobrého, a nechť se kochá v tuku
duše vaše. 3 Nakloňte ucha svého, a podťe ke mně,
poslechněte, a budeť živa duše vaše; učiním zajisté
s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova
přepevná. 4 Aj, za svědka národům dal jsem jej, za
vůdce a učitele národům. 5 Aj, národu, k němužs se
neznal, povoláš, a národové, kteříž tě neznali, k tobě
se sběhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého
Izraelského, nebo tě oslaví. 6 Hledejte Hospodina,
pokudž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko
jest. 7 Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý
myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujeť
se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k
odpuštění. 8 Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení
vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.

9 Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují
cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. 10
Nebo jakož prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam
nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodistvou a
úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb
jedoucímu, 11 Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst
mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to,
což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je
posílám. 12 A protož s veselím vyjdete, a v pokoji
sprovozeni budete. Hory i pahrbkové zvučně naproti
vám prozpěvovati budou, a všecko dříví polní rukama
plésati bude. 13 Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo
hloží vyroste myrtus, a bude to Hospodinu k slávě, na
znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.

56 Toto praví Hospodin: Ostříhejte soudu, a čiňte
spravedlnost; nebo brzo spasení mé přijde,
a spravedlnost má zjevena bude. 2 Blahoslavený
člověk, kterýž činí to, a syn člověka, kterýž se
přídrží toho, ostříhaje soboty, aby jí nepoškvrňoval,
a ostříhaje ruky své, aby nic zlého neučinila. 3
Nechť tedy nemluví cizozemec, kterýž se připojuje k
Hospodinu, říkaje: Jistě odloučil mne Hospodin od
lidu svého. Též ať neříká kleštěnec: Aj, já jsem dřevo
suché. 4 Nebo toto praví Hospodin o kleštěncích,
kteříž by ostříhali sobot mých, a zvolili to, což mi
se líbí, a drželi smlouvu mou: 5 Že dám jim v
domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší
nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž
nebude vyhlazeno. 6 Cizozemce pak, kteříž by se
připojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali
jméno Hospodinovo, jsouce u něho za služebníky,
všecky ostříhající soboty, aby jí nepoškvrňovali, a
držící smlouvu mou, 7 Ty přivedu k hoře svatosti
své, a obveselím je v domě svém modlitebném.
Zápalové jejich a oběti jejich příjemné mi budou
na oltáři mém; nebo dům můj dům modlitby slouti
bude u všech národů. 8 Praví Panovník Hospodin,
kterýž shromažďuje rozehnané Izraelovy: Ještěť
shromáždím k němu a k shromážděným jeho. 9
Všecka zvířata polní poďte žráti, i všecka zvířata
lesní. 10 Strážní jeho jsou slepí, všickni napořád nic
neznají, všickni jsou psi němí, aniž mohou štěkati;
jsou ospalci, leží, milujíce dřímotu. 11 Nadto jsou
psi obžerní, nevědí, kdy jsou syti; pročež sami se
pasou. Neumějí učiti, všickni k cestám svým patří,
jeden každý k zisku svému po své straně. 12 Poďte,
naberu vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude
rovně zítřejší jako dnešní den, nýbrž větší a mnohem
hojnější.

57 Spravedlivý hyne, a žádný nepřipouští toho
k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný
nerozvažuje toho, že před příchodem zlého vychvácen
bývá spravedlivý, 2 Že dochází pokoje, a odpočívá na
ložci svém, kdožkoli chodí v upřímosti své. 3 Ale vy
přistupte sem, synové kouzedlnice, símě cizoložníka
a smilnice. 4 Komu se to s takovou chutí posmíváte?
Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdaliž
nejste synové neřádní, símě postranní? 5 Kteříž
smilníte v hájích pod každým dřevem zeleným,
zabíjejíce syny své při potocích, pod vysokými
skalami. 6 Mezi hladkými kameny potočními jest díl
tvůj. Tiť jsou, ti los tvůj, na něž také vyléváš mokrou
obět, obětuješ suchou obět. V těch-liž bych věcech se
kochal? 7 Na hoře vysoké a vyvýšené stavíš lože své,
a tam vstupuješ k obětování oběti. 8 Pamětné pak
znamení své za dvéře a za veřeje stavíš, když ode
mne, odkryvši se, vstupuješ, a rozšiřuješ lože své,
činíc je prostrannější víc než pohané; miluješ lože
jejich, kdež místo oblíbíš. 9 Chodíš i k králi s olejem,
a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté
posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu. **(Sheol
h7585)** 10 Pro množství cest svých ustáváš, aniž říkáš:
Daremnéť jest to. Nalezla jsi sobě zběř ku pomoci,
protož neželíš práce. 11 A kohož jsi se děsila a
bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani
připustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlčel,
a to zdávna, nebojíš se mne? 12 Já tvou spravedlnost
oznámím, a skutky tvé, kteřížť nic neprospějí. 13 Když
křičeti budeš, nechať tě vysvobodí zběř tvá. Ano pak
všecky je zanese vítr, a zachvátí marnost, ale kdož
doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a dědičně obdrží
horu svatou mou. 14 Nebo řečeno bude: Vyrovnejte,
vyrovnejte, spravte cestu, odkliďte překážky z cesty
lidu mého. 15 Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený,
kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na
výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest
skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje
ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených.
16 Nebuduť se zajisté na věky nesnadniti, aniž se
budu věčně hněvati, neboť by duch před oblíčejem
mým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já učinil. 17
Pro nepravost lakomství jeho rozhněval jsem se, a
ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhněval proto, že
odvrátiv se, odšel cestou srdce svého. 18 Vidím cesty
jeho, a však uzdravím jej; zprovodím jej, a jemu
potěšení navrátím, i těm, kteříž kvílí s ním. 19 Stvořím
ovoce rtů, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví
Hospodin, a tak uzdravím jej. 20 Bezbožní pak budou
jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže, a

jehož vody vymítají nečistotu a bláto. 21 Nemajíť
žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.

58 Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš
hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost
jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich. 2 Jakkoli
každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví,
jako by byli národ, kterýž spravedlnost činí, a soudu
Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy
spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí, 3 A říkají: Proč
se postíváme, poněvadž nepatříš? Trápíváme duše
své, a nechceš věděti o tom? Aj, v den postu vašeho
líbost provodíte, a ke všem robotám svým přísně
doháníte. 4 Aj, k sváru a různici se postíváte, a abyste
bili pěstí nemilostivě; nepostíte se tak dnů těch, aby
slyšán byl na výsosti hlas váš. 5 Zdaliž to jest takový
půst, jakýž oblibuji, a den, v němž by trápil člověk
duši svou? Zdali, aby svěsil jako třtina hlavu svou, a
podstíral žíni a popel? To-liž nazůveš postem a dnem
vzácným Hospodinu? 6 Není-liž toto půst, kterýž
oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti
snopky obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a
tak všelijaké jho abyste roztrhli? 7 Není-liž: Abys
lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys
uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl,
a před tělem svým abys se neskrýval. 8 Tehdáž se
vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle
zkvetne; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost
tvá, a sláva Hospodinova zbéře tě. 9 Tehdy volati
budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řeknet':
Teď jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a
vztahování prstů, a mluvení nepravostí, 10 A vyleješ-
li lačnému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li:
vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude
jako poledne. 11 Nebo povede tě Hospodin ustavičně,
a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé
tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená, a jako
pramen vod, jehož vody nevysychají. 12 A vzdělají od
tebe zplození pustiny starodávní; základy od národu
do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdělavatel
zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení. 13 Jestliže
odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával
líbosti své v den svatý můj, anobrž nazůveš-li sobotu
rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji
slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával,
co by se líbilo, ani nemluvil slova: 14 Tehdy rozkoš
míti budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa
země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba
otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.

59 Aj, neníť ukrácena ruka Hospodinova, aby
nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho
jeho, aby nemohlo slyšeti. 2 Ale nepravosti vaše
rozloučily vás s Bohem vaším, a hříchové vaši to
způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel. 3
Nebo ruce vaše jsou poškvrněné krví, a prstové vaši
nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší
převrácenost. 4 Není žádného, ješto by se zasadil o
spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy.
Doufají v marnost, a mluví daremné věci; počínají
nátisk, a rodí nepravost. 5 Vejce bazališková vyseděli,
a plátna pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce
jejich, umře; pakli je roztlačí, vynikne ještěrka. 6
Plátna jejich nehodí se na roucho, aniž se odějí dílem
svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo
ukrutnosti jest v rukou jejich. 7 Nohy jejich k zlému
běží, a pospíchají k vylévání krve nevinné. Myšlení
jejich jsou myšlení nepravá, zpuštění a setření jest na
cestách jejich. 8 Cesty pokoje neznají, a není žádné
spravedlnosti v šlepějích jejich. Stezky své převracejí
tajně; kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje. 9
Protož vzdálil se od nás soud, a nedochází nás
spravedlnost. Čekáme-li na světlo, aj, tma, pakli na
blesk, v mrákotách chodíme. 10 Makáme jako slepí
stěnu, a jako bychom žádných očí neměli, šámáme.
Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti
podobni jsme mrtvým. 11 Mumleme všickni my jako
nedvědi, a jako holubice ustavičně lkáme. Očekáváme
na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké
jest od nás. 12 Nebo rozmnožena jsou přestoupení
naše před tebou, a hříchové naši svědčí proti nám,
poněvadž přestoupení naše jsou při nás, i nepravosti
naše. Známeť to, 13 Že jsme se zpronevěřili, a lhali
Hospodinu, a odvrátili se od následování Boha svého,
že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali
a vynášeli z srdce slova lživá, 14 Tak že odvrácen
jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo
klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu.
15 Nýbrž zhynula pravda, a ten, kdož se uchyluje
od zlého, loupeži bývá vydán; což vidí Hospodin, a
nelíbí se to jemu, že není žádného soudu. 16 Když
tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že
není žádného prostředníka. A protož vysvobození
jemu způsobilo rámě jeho, a spravedlnost jeho sama
jej zpodepřela. 17 Nebo oblékl spravedlnost jako
pancíř, a lebka spasení na hlavě jeho. Oblékl se v
roucho pomsty jako v sukni, a oděl se horlivostí jako
pláštěm, 18 Aby podlé skutků, aby podlé nich odplacel
prchlivostí protivníkům svým, odměnu nepřátelům
svým, i ostrovům odplatu aby dával. 19 I budou se
báti na západ jména Hospodinova, a na východu
slunce slávy jeho, když se přivalí jako řeka nepřítel,
jejž duch Hospodinův preč zažene. 20 Neboť přijde

k Sionu vykupitel, a k těm, kteříž se odvracují od
přestoupení v Jákobovi, praví Hospodin. 21 Tatoť
pak bude smlouva má s nimi, praví Hospodin: Duch
můj, kterýž jest v tobě, a slova má, kteráž jsem
vložil v ústa tvá, neodejdouť od úst tvých, ani od úst
semene tvého, ani od úst potomků semene tvého,
praví Hospodin, od tohoto času až na věky.

60 Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo
tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.
2 Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy,
ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad
tebou vidína bude. 3 I budou choditi národové v
světle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad
tebou. 4 Pozdvihni vůkol očí svých, a popatř. Všickni
tito shromáždíce se, k tobě se poberou, synové
tvoji zdaleka přijdou, a dcery tvé při boku tvém
chovány budou. 5 Tehdáž uzříš to, a rozveselíš se,
tehdáž podiví se, a rozšíří se srdce tvé; nebo se
obrátí k tobě množství mořské, síla pohanů přijde
k tobě. 6 Stádo velbloudů přikryje tě, a dromedáři
Madianští a Efejští, všickni ti z Sáby přijdou, zlato a
kadidlo přinesou, a chvály Hospodinovy zvěstovati
budou. 7 Všecka stáda Cedarská shromáždí se k
tobě, skopcové Nabajotští přisluhovati budou tobě, a
obětováni jsouce na mém oltáři, příjemní budou. A
takť dům okrasy své ozdobím. 8 I díš: Kdo jsou ti,
kteříž se jako hustý oblak sletují, a jako holubice k
děrám svým? 9 Na mneť zajisté ostrovové očekávají,
a lodí mořské hned zdávna, aby přivedli syny tvé
zdaleka, též stříbro své a zlato své s sebou, k slávě
Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo
tě oslaví. 10 I vystavějí cizozemci zdi tvé, a králové
jejich přisluhovati budou tobě, když v prchlivosti své
ubiji tě, a v dobré líbeznosti své slituji se nad tebou.
11 A otevříny budou brány tvé ustavičně, ve dne
ani v noci nebudou zavírány, aby přivedli k tobě
sílu pohanů, i králové jejich aby přivedeni byli. 12
Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo
tobě, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni
budou. 13 Sláva Libánská přijde k tobě, jedle, jilm,
též i pušpan k ozdobě místa svatyně mé, abych
místo noh svých oslavil. 14 Také přijdou k tobě s
ponížením synové těch, kteříž tě trápili, a klaněti
se budou k zpodku noh tvých, kteřížkoli pohrdali
tebou, a nazývati tě budou městem Hospodinovým,
Sionem Svatého Izraelského. 15 Místo toho, že jsi
byla opuštěná a v nenávisti, tak že žádný skrze tě
nechodil, způsobímť důstojnost věčnou, a veselí od
národu do pronárodu. 16 Nebo ssáti budeš mléko
národů, a prsy králů ssáti budeš; i poznáš, že jsem
já Hospodin vysvoboditel tvůj, a vykupitel tvůj silný
Jákobův. 17 Místo mědi dodávati budu zlata, a místo
železa dodávati budu stříbra, a místo dříví mědi, a
místo kamení železa, a představímť správce pokojné
a úředníky spravedlivé. 18 Nebude více slyšáno o
bezpraví v zemi tvé, o zpuštění a zhoubě na hranicích
tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v
branách svých chválu. 19 Nebudeš míti více slunce za
světlo denní, a blesk měsíce nebude tě osvěcovati,
ale budeť Hospodin světlem tvým věčným, a Bůh tvůj
okrasou tvou. 20 Nezajdeť více slunce tvé, a měsíc
tvůj neschová se, nebo Hospodin bude světlem tvým
věčným, a tak dokonáni budou dnové smutku tvého.
21 Lid také tvůj, kteříž by koli byli spravedliví, na věky
dědičně obdrží zemi, výstřelek štípení mého, dílo
rukou mých, abych v něm oslavován byl. 22 Samotný
rozmnoží se v tisíce, a nejšpatnější v národ nesčíslný,
já Hospodin časem svým brzo způsobím to.

61 Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou,
proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal
evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány
skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu,
a vězňům otevření žaláře, 2 Abych vyhlásil léto
milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho,
abych těšil všecky kvílící, 3 Abych způsobil radost
kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela,
olej veselé místo smutku, oděv chvály místo ducha
sevřeného. I nazváni budou stromové spravedlnosti,
štípení Hospodinovo, abych oslavován byl. 4 Tedy
vzdělají pustiny starodávní, pouště staré spraví, a
obnoví města zpuštěná, pustá po mnohé národy.
5 Nebo postaví se cizozemci, a pásti budou stáda
vaše, a synové cizozemců oráči vaši a vinaři vaši
budou. 6 Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete,
služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanů
užívati budete, a v slávě jejich zvýšeni budete. 7 Za
dvojnásobní zahanbení vaše a pohanění prozpěvovati
budete, z podílu jejich a v zemi jejich dvojnásobní
dědictví obdržíte, a tak veselé věčné míti budete. 8 Já
zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže při
oběti, a protož způsobím, aby skutkové jejich dáli se
v pravdě, a smlouvu věčnou s nimi učiním. 9 I vejdeť
v známost mezi pohany símě jejich, a potomci jejich
u prostřed národů. Všickni, kteříž je uzří, poznají je,
že jsou símě, jemuž požehnal Hospodin. 10 Velice se
budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má
v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení,
a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicha,
kterýž se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašlující
se ozdobami svými. 11 Nebo jakož země vydává

zrostlinu svou, a jakož zahrada símě své vyvodí, tak
Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu
přede všemi národy.

62 Pro Sion nebudu mlčeti, a pro Jeruzalém
neupokojím se, dokudž nevyjde jako blesk
spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodně
hořeti nebude. 2 I uzří národové spravedlnost tvou,
a všickni králové slávu tvou, a nazovou tě jménem
novým, kteréž ústa Hospodinova vyřknou. 3 Nadto
budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a
korunou královskou v ruce Boha svého. 4 Nebudeš
více slouti opuštěná, a země tvá nebude více slouti
pustinou, ale ty nazývána budeš rozkoší, a země tvá
vdanou; nebo rozkoš míti bude Hospodin v tobě, a
země tvá bude vdaná. 5 Nebo jakož pojímá mládenec
pannu, tak tě sobě pojmou synové tvoji, a jakou má
radost ženich z nevěsty, tak radovati se bude z tebe
Bůh tvůj. 6 Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím
strážné, kteříž přes celý den i přes celou noc nikdy
nebudou mlčeti. Kteříž tedy připomínáte Hospodina,
nemlčtež, 7 A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí,
a dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na
zemi. 8 Přisáhltě Hospodin skrze pravici svou, a skrze
rámě síly své, řka: Nikoli nedám obilí tvého více za
pokrm nepřátelům tvým, aniž píti budou cizozemci
vína tvého, o němž jsi pracoval. 9 Ale ti, kteříž je
shromažďují, budou je jísti, a chváliti Hospodina,
a kteříž je zbírají, budou je píti v síňcích svatosti
mé. 10 Vejdětež, vejdětež branami, spravte cestu
lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vyberte kamení,
vyzdvihněte korouhev k národům. 11 Aj, Hospodin
rozkáže provolati až do končin země: Rcetež dceři
Sionské: Aj, Spasitel tvůj béře se, aj, mzda jeho s
ním, a dílo jeho před ním. 12 I nazovou syny tvé
lidem svatým, vykoupenými Hospodinovými, ty pak
slouti budeš městem vzácným a neopuštěným.

63 Kdož jest to, ješto se béře z Edom, v ubroceném
rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým,
kráčeje u velikosti síly své? Játʼ jsem, kterýž mluvím
spravedlivě, dostatečný k vysvobození. 2 Proč jest
červené roucho tvé, a oděv tvůj jako toho, kterýž tlačí
v presu? 3 Pres jsem tlačil sám, aniž kdo z lidí byl se
mnou. Tlačil jsem nepřátely v hněvě svém, a pošlapal
jsem je v prchlivosti své, až stříkala krev i nejsilnějších
jejich na roucho mé, a tak všecken oděv svůj zkálel
jsem. 4 Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v
němž mají vykoupeni býti moji, přišlo. 5 Když jsem
pak viděl, že není žádného spomocníka, až jsem se
užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož
mi vysvobození způsobilo rámě mé, a prchlivost má,
ta mne podepřela. 6 I pošlapal jsem národy v hněvě
svém, a opojil jsem je prchlivostí svou, a porazil
jsem na zem nejsilnější reky jejich. 7 Milosrdenství
Hospodinova připomínati budu, a chvály Hospodinovy
ze všeho, což učinil nám Hospodin, i množství dobroty,
kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti
své, a z velikého milosrdenství svého. 8 Nebo řekl:
Vždyť jsou lidem mým, jsou synové, neučiníť mi
nevěrně. A protož byl jejich spasitelem. 9 Ve všelikém
ssoužení jejich i on měl ssoužení, a anděl přístojící
jemu vysvobozoval je. Z milování svého a z lítosti
své on sám vykoupil je, a pěstoval je, i nosil je po
všecky dny věků. 10 Ale oni zpurní byli, a zarmucovali
Ducha svatého jeho; pročež obrátil se jim v nepřítele,
a sám bojoval proti nim. 11 I rozpomínal se lid jeho
na dny starodávní, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž
je vyvedl z moře s pastýřem stáda svého? Kde jest
ten, kterýž položil u prostřed něho Ducha svatého
svého? 12 Kterýž je vedl ramenem velebnosti své
po pravici Mojžíšově, kterýž rozdělil vody před nimi,
aby sobě způsobil jméno věčné, 13 Kterýž je provedl
skrze hlubiny jako koně po poušti, ani se nepoklesli.
14 Jako když hovádko do údolí sstupuje, tak Duch
Hospodinův poznenáhlu vedl z nich každého. Tak
jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno slavné.
15 Popatřiž s nebe, a pohleďʼ z příbytku svatosti své
a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla
tvá? Kde množství milosrdenství tvých a slitování
tvých? Mně-liž se zadržovati budou? 16 Ty jsi zajisté
otec náš; nebo Abraham nic neví o nás, a Izrael
nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec náš, vykupitel náš,
toť jest od věčnosti jméno tvé. 17 Pročež jsi nám
dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi
srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navratiž se
zase pro služebníky své, pokolení dědictví svého.
18 Nejšpatnější vládne lidem svatosti tvé, nepřátelé
naši pošlapali svatyni tvou. 19 My tvoji jsme od věků;
nad nimi jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé
vzýváno jest.

64 Ó bys protrhl nebesa a sstoupil, aby se od
přítomnosti tvé hory rozplynouti musily, 2 (Jako
od rozníceného ohně rozpouštějícího voda vře), abys
v známost uvedl jméno své nepřátelům svým, a aby
se před tváří tvou národové třásli; 3 Jako když jsi činil
hrozné věci, jichž jsme se nenadáli, sstoupil jsi, před
oblíčejem tvým hory se rozplývaly; 4 Čehož se od
věků neslýchalo, a ušima nepochopilo, oko nevídalo
Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž naň
očekává. 5 Vyšel jsi vstříc tomu, kdož ochotně činí
spravedlnost, a na cestách tvých na tě se rozpomínali.

Aj, ty rozhněvals se, proto že jsme hřešili na nich
ustavičně, a však zachováni budeme, 6 Ačkoli jsme
jako nečistý my všickni, a jako roucho ohyzdné
všecky spravedlnosti naše. Pročež pršíme jako list
my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují
nás. 7 Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno
tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň
když jsi skryl tvář svou před námi, a způsobil to,
abychom mizeli pro nepravosti naše. 8 Ale již, ó
Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak učinitel
náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé. 9 Nehněvejž se
tak velmi, Hospodine, aniž se na věky rozpomínej
na nepravost. Ó vzhlédniž, prosíme, všickni my lid
tvůj jsme. 10 Města svatosti tvé obrácena jsou v
poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen.
11 Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě
chválívali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme
měli nejvzácnějšího, jest popléněno. 12 I zdaliž pro ty
věci, Hospodine, se zdržíš? Mlčeti a nás tak velmi
trápiti budeš?

65 Dal jsem se najíti těm, kteříž se na mne
neptávali, nalezen jsem od těch, kteříž mne
nehledali, a národu, kterýž se nenazýval jménem
mým, řekl jsem: Teď jsem, teď jsem. 2 Rozprostíral
jsem ruce své na každý den k lidu zpurnému, kteříž
chodí cestou nedobrou za myšlénkami svými, 3 K
lidu, kteříž zjevně popouzejí mne ustavičně, obětujíce
v zahradách, a kadíce na cihlách, 4 Kteříž sedají
při hrobích, a při svých modlách nocují, kteříž jedí
maso sviňské, a polívku nečistého z nádob svých,
5 Říkajíce: Táhni preč, nepřistupuj ke mně, nebo
světější jsem nežli ty. Tit jsou dymem v chřípích
mých a ohněm hořícím přes celý den. 6 Aj, zapsáno
jest to přede mnou: Nebuduť mlčeti, nýbrž nahradím
a odplatím do lůna jejich, 7 Za nepravosti vaše, a
spolu za nepravosti otců vašich, praví Hospodin,
kteříž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost
uvodili mne; pročež odměřím za dílo jejich předešlé
do lůna jejich. 8 Takto praví Hospodin: Jako někdo
nalezna víno v hroznu, i řekl by: Nekaz ho, proto že
požehnání jest v něm, tak i já učiním pro služebníky
své, že nevyhladím všech těchto. 9 Nebo vyvedu
z Jákoba símě, a z Judy toho, kterýž by dědičně
obdržel hory mé, i budou ji dědičně držeti vyvolení
moji, a služebníci moji bydliti budou tam. 10 Lid
pak můj, kteříž by mne hledali, budou míti Sáron
za pastviště ovcím, a údolí Achor za odpočivadlo
skotům. 11 Ale vás, kteříž opouštíte Hospodina,
kteříž se zapomínáte na horu svatosti mé, kteříž
strojíte vojsku tomu stůl, a kteříž vykonáváte tomu
počtu oběti, 12 Vás, pravím, sečtu pod meč, tak že
všickni vy k zabití na kolena padati budete, proto
že, když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a
neslyšeli jste, ale činili jste to, což zlého jest před
očima mýma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili jste. 13 A
protož takto dí Panovník Hospodin: Aj, služebníci moji
jísti budou, vy pak hlad trpěti budete: aj, služebníci
moji píti budou, vy pak žízniti budete; aj, služebníci
moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete. 14
Aj, služebníci moji prozpěvovati budou pro radost
srdce, vy pak křičeti budete pro bolest srdce, a
pro setření ducha kvíliti budete, 15 A zanecháte
jména svého k proklínání vyvoleným mým, když vás
pomorduje Panovník Hospodin, služebníky pak své
nazůve jménem jiným. 16 Ten, kterýž bude sobě
požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě
bude v Bohu pravém, a kdož přisahati bude na zemi,
přisahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí
zajisté dána budou ta ssoužení první, a budou skryta
od očí mých. 17 Nebo aj, já stvořím nebesa nová
a zemi novou, a nebudou připomínány první věci,
aniž vstoupí na srdce. 18 Anobrž radujte se a veselte
se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já
stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti.
19 I já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v
lidu svém, aniž se více bude slýchati v něm hlasu
pláče, aneb hlasu křiku. 20 Nebude tam více žádného
v věku dětinském, ani starce, kterýž by dnů svých
nevyplnil; nebo dítě ve stu letech umře, hříšníku
pak, by došel i sta let, zlořečeno bude. 21 Nastavějí
též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati
budou, a jísti budou ovoce jejich. 22 Nebudou stavěti
tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl;
nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého, a
díla rukou svých do zvetšení užívati budou vyvolení
moji. 23 Nebudouť pracovati nadarmo, aniž ploditi
budou k strachu; nebo budou símě požehnaných
od Hospodina, i potomkové jejich s nimi. 24 Nadto
stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím;
ještě mluviti budou, a já vyslyším. 25 Vlk s beránkem
budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy,
hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodíť, aniž
zahubí na vší mé hoře svaté, praví Hospodin.

66 Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice,
a země podnože noh mých. Kdež ten dům
bude, kterýž mi vzděláte? Aneb kde bude místo
odpočívání mého? 2 Nebo všecko to ruka má učinila,
a jí stojí všecko, praví Hospodin. I však na toho
patřím, kdož jest chudý a skroušeného ducha, a třese
se před slovem mým. 3 Sic jinak ten, kdož zabijí

vola, zabil člověka; kdo zabijí hovádko, psa sťal; kdo
obětuje obět suchou, krev sviňskou obětoval; kdo
kadí kadidlem, dary dával modle. To oni vyvolili na
cestách svých, proto že, v ohavnostech svých duše
jejich se kochá. 4 I jáť také vyvolím za nešlechetnosti
jejich, a to, čehož se strachují, na ně uvedu, proto
že, když jsem volal, žádný se neohlásil, když jsem
mluvil, neslyšeli, ale činili to, což zlého jest před
očima mýma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili. 5 Slyšte
slovo Hospodinovo, kteříž se třesete před slovem
jeho: Říkávají bratří vaši, v nenávisti majíce vás,
a vypovídajíce vás pro jméno mé: Nechť se zjeví
sláva Hospodinova. Ukážeť se zajisté ku potěšení
vašemu, ale oni zahanbeni budou. 6 Hlas hřmotu z
města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, an odplatu
dává nepřátelům svým. 7 Prvé než pracovala ku
porodu, porodila; prvé než přišla na ni bolest, porodila
pacholátko. 8 Kdo slýchal co takového? Kdo vídal
co podobného? Zdaliž může způsobeno býti, aby
země zplodila lid dne jednoho? Zdaliž zplozen bývá
národ pojednou? Ale Sion jen počal pracovati ku
porodu, a porodil syny své. 9 Což bych já, kterýž
otvírám život matky, neplodil? praví Hospodin. Což
bych já, kterýž činím to, aby rodily, zavřín byl? praví
Bůh tvůj. 10 Veselte se s Jeruzalémem, a plésejte
v něm všickni, kteříž jej milujete. Radujte se s ním
velice, kteříž jste koli kvílili nad ním, 11 Proto že ssáti
budete, a sytiti se z prs potěšení jeho, ssáti budete, a
rozkoš míti v blesku slávy jeho. 12 Nebo takto praví
Hospodin: Aj, já obrátím na něj jako řeku pokoj, a
jako potok rozvodnilý slávu národů. I budete ssáti, na
rukou pěstováni a na klíně rozkošně chováni budete.
13 Jako ten, kteréhož matka jeho těší, tak já vás
těšiti budu, a tak v Jeruzalémě potěšováni budete.
14 Uzříte zajisté, a radovati se bude srdce vaše, a
kosti vaše jako bylinka zkvetnou. I seznána bude
ruka Hospodinova při služebnících jeho, a prchlivost
proti nepřátelům jeho. 15 Nebo aj, Hospodin v ohni
přijde, a jako vichřice budou vozové jeho, aby vypustil
v prchlivosti hněv svůj, a žehrání své v plameni
ohně. 16 Hospodin, pravím, ohněm mstíti bude, a
mečem svým nad všelikým tělem, tak že mnoho bude
zbitých od Hospodina. 17 I ti, kteříž se posvěcují a
očišťují v zahradách, jeden po druhém zjevně, kteříž
jedí maso sviňské, a věc ohavnou i myši, též konec
vezmou, praví Hospodin. 18 Nebo já, když skutkové a
myšlení jejich přijdou, shromáždím všecky národy
a jazyky. I přijdou, a uzří slávu mou. 19 A položím
na ně znamení, a pošli z nich, kteříž zachováni
budou, k národům do Tarsu, Pul a Lud, jenž natahují
lučiště, do Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteříž
neslýchali pověsti o mně, aniž vídali slávy mé. I budou
zvěstovati slávu mou mezi národy. 20 A přivedou
všecky bratří vaše ze všech národů za dar Hospodinu,
na koních a na vozích, a na nůších a na mezcích, a
na dromedářích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma,
praví Hospodin, tak jako přinášejí synové Izraelští dar
v nádobě čisté do domu Hospodinova. 21 A z těchť
také vezmu za kněží a za Levíty, praví Hospodin. 22
Nebo jakož ta nebesa nová, a země ta nová, kterouž
já učiním, stane přede mnou, praví Hospodin, tak
stane símě vaše a jméno vaše. 23 I stane se, že
od novměsíce do novměsíce, od soboty do soboty
přicházeti bude všeliké tělo, aby se klanělo přede
mnou, praví Hospodin. 24 A vyjdouce, uzří těla mrtvá
lidí těch, kteříž se mi zpronevěřili; nebo červ jejich
neumře, a oheň jejich neuhasne. I budouť v ošklivosti
všelikému tělu.

Jeremiáš

1 Slova Jeremiáše syna Helkiášova, z kněží, kteříž
byli v Anatot, v zemi Beniamin, 2 K němuž se stalo
slovo Hospodinovo za dnů Joziáše syna Amonova,
krále Judského, třináctého léta kralování jeho. 3 Byl
i za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského,
až do vyplnění jedenáctého léta Sedechiáše syna
Joziášova, krále Judského, až do zajetí Jeruzaléma
měsíce pátého. 4 Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 5 Dříve než jsem tě sformoval v
životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života,
posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe.
6 I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím
mluviti, nebo dítě jsem. 7 Ale Hospodin řekl mi:
Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a
vše, cožť přikáži, mluv. 8 Neboj se jich, neboť jsem
s tebou, abych tě vysvobozoval, dí Hospodin. 9 A
vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a
řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa
tvá. 10 Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy a
nad královstvími, abys plénil a kazil, a hubil a bořil,
abys stavěl a štěpoval. 11 Potom se stalo slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: Co vidíš, Jeremiáši?
I řekl jsem: Prut mandlový vidím. 12 Tedy řekl mi
Hospodin: Dobře vidíš; nebo pospíchám já s slovem
svým, abych je vykonal. 13 Opět stalo se slovo
Hospodinovo ke mně po druhé, řkoucí: Co vidíš? I
řekl jsem: Vidím hrnec, an vře, a přední strana jeho
k straně půlnoční. 14 Tedy řekl mi Hospodin: Od
půlnoci přivalí se to zlé na všecky obyvatele této
země. 15 Nebo aj, já svolám všecky rodiny království
půlnočních, dí Hospodin, aby přitáhnouce, postavili
jeden každý stolici svou v branách Jeruzalémských,
a při všech zdech jeho vůkol, a při všech městech
Judských. 16 A tak vypovím úsudky své proti nim, pro
všelikou nešlechetnost těch, kteříž opustili mne, a
kadili bohům cizím, a skláněli se dílu rukou svých. 17
Protož ty přepaš bedra svá, a vstana, mluv k nim,
cožkoli já přikazuji tobě. Nelekej se jich, abych tě
nepotřel před oblíčejem jejich. 18 Nebo aj, já postavuji
tě dnes jako město hrazené, a jako sloup železný,
a jako zdi měděné proti vší této zemi, proti králům
Judským, proti knížatům jejím, proti kněžím jejím, a
lidu země této. 19 Kteříž bojovati budou proti tobě,
ale neodolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví
Hospodin, abych tě vysvobozoval.

2 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Jdi
a volej, tak aby slyšel Jeruzalém, řka: Takto praví
Hospodin: Rozpomínám se na tě pro milosrdenství
mladosti tvé, a pro lásku snětí tvého, když jsi za mnou
chodila po poušti v zemi, kteráž nebývá osívána.
3 Tehdáž svatost Hospodinova byl Izrael, prvotiny
úrod jeho. Všickni, kteříž jej zžírali, obviněni byli;
zlé věci na ně přišly, praví Hospodin. 4 Slyšte slovo
Hospodinovo, dome Jákobův, a všecky čeledi domu
Izraelského. 5 Takto praví Hospodin: Jakou shledali
otcové vaši při mně nepravost, že se vzdálili ode mne,
a chodíce za marností, marní učiněni jsou, 6 Tak že
ani neřekli: Kde jest Hospodin, kterýž nás vyvedl z
země Egyptské, kterýž nás vodil po poušti, po zemi
pusté a strašlivé, po zemi vyprahlé a stínu smrti,
po zemi, skrze niž nechodil žádný, a kdež žádný
člověk nebydlil? 7 Nýbrž, když jsem vás uvedl do
země úrodné, abyste jedli ovoce její i dobré věci její,
všedše tam, poškvrnili jste země mé, a dědictví mé
zohavili jste. 8 Kněží neřekli: Kde jest Hospodin? a ti,
kteříž se obírají s zákonem, nepoznali mne, pastýři
pak odstoupili ode mne, a proroci prorokovali skrze
Bále, a za věcmi neužitečnými chodili. 9 Pročež vždy
nesnáz mám s vámi, praví Hospodin, i s syny synů
vašich nesnáz míti musím. 10 Projděte ale ostrovy
Citim, a pohleďte, i do Cedar pošlete, a pošetřte pilně,
a pohleďte, stalo-li se co takového. 11 Zdali změnil
který národ bohy, ačkoli nejsou bohové? Lid pak můj
změnil slávu svou v věc neužitečnou. 12 Užasněte
se nebesa nad tím, a děste se, chřadněte velmi,
praví Hospodin. 13 Nebo dvojí zlost spáchal lid můj:
Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali
čisterny, čisterny děravé, kteréž nedrží vody. 14 Zdali
otrok jest Izrael? Zdali man doma zplozený? Pročež
vydán jest v loupež? 15 Lvíčata řvou na něj, a vydávají
hlas svůj, a obracejí zemi jeho v pustinu; města jeho
vypálena jsou, tak že není žádného obyvatele. 16
Obyvatelé také Nof a Tachpanes pasou na vrchu
hlavy tvé. 17 Zdaliž toho sobě nepůsobíš, opouštějíc
Hospodina Boha svého v ten čas, když tě vodí po
cestě své? 18 A nyní co tobě do cesty Egyptské, že
piješ vodu z Níle? Aneb co tobě do cesty Assyrské,
že piješ vodu z řeky? 19 Trestati tě bude zlost tvá, a
odvrácení tvá domlouvati budou tobě. Poznejž tedy a
viz, že zlá a hořká věc jest, že opouštíš Hospodina
Boha svého, a není bázně mé při tobě, dí Panovník
Hospodin zástupů. 20 Ačkoli dávno polámal jsem jho
tvé, potrhal jsem to, čím jsi svázána byla, a řeklas:
Nebuduť sloužiti modlám, však po každém pahrbku
vysokém, a pod každým dřevem zeleným touláš se, ó
nevěstko. 21 Ješto jsem já tě vysadil vinným kmenem
výborným, všecku napořád semenem čistotným, i
kterakž jsi mi proměnila se v plané réví cizího kmene?
22 Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho

na sebe mýdla vypotřebovala, předceť patrná jest
nepravost tvá před oblíčejem mým, praví Panovník
Hospodin. 23 Kterakž můžeš říci: Nepoškvrňovala
jsem se, za Báli jsem nechodila? Pohleď na cestu
svou v tomto údolí, poznej, cos činila, dromedářko
rychlá, kteráž znamení necháváš na cestách svých.
24 Jsi divoká oslice, zvyklá na poušti, kteráž podlé
líbosti duše své hltá vítr, když se jí příčina dá. Kdo jí
překážku učiní? Všickni ti, kteříž jí hledají, nepotřebí
se jim kvaltovati, naleznouť ji v měsíci jejím. 25 Dí-
lit' kdo: Zdržuj nohu svou, aby bosá nebyla, a hrdlo
své od žízně, tedy říkáš: To nic, nikoli; nebo jsem
zamilovala cizí, a za nimi choditi budu. 26 Jakož
k hanbě přichází zloděj, když postižen bývá, tak
zahanben bude dům Izraelský, oni, králové jejich,
knížata jejich, a kněží jejich, i proroci jejich, 27 Kteříž
říkají dřevu: Otec můj jsi, a kameni: Ty jsi mne zplodil.
Nebo se hřbetem ke mně obracejí a ne tváří, ale v
čas trápení svého říkají: Vstaň a vysvobod' nás. 28 I
kdež jsou bohové tvoji, kterýchž jsi nadělal sobě?
Nechť vstanou, budou-li tě moci vysvoboditi v čas
trápení tvého, poněvadž podlé počtu měst svých máš
bohy své, ó Judo. 29 Co se vaditi budete se mnou?
Vy všickni odstoupili jste ode mne, dí Hospodin. 30
Nadarmo jsem bil syny vaše, kázně nepřijali; sežral
meč váš proroky vaše jako lev, kterýž dáví. 31 Ó
národe, vy posuďte slova Hospodinova, zdali jsem
byl pouští Izraelovi, zdali zemí tmavou? Proč říká lid
můj: Panujeme, nepřijdeme více k tobě? 32 Zdali
se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta na
tkanice své? Lid pak můj zapomněl se na mne za dny
nesčíslné. 33 Proč zastáváš cesty své, hledajíc toho,
což miluješ? Pročež i jiné nešlechetnice učíš cestám
svým. 34 Nad to, na podolcích tvých nalézá se krev
duší chudých nevinných. Nenesnadně nalézám to,
nebo viděti to na těch všech podolcích. 35 A vždy
říkáš: Poněvadž nevinná jsem, jistě odvrácena jest
prchlivost jeho ode mne. Aj, já v soud vejdu s tebou,
proto že pravíš: Nehřešila jsem. 36 Proč tak běháš,
proměňujíc cestu svou? Jakož jsi zahanbena od
Assyrských, tak i od Egyptských zahanbena budeš. 37
Také odtud vyjdeš, a ruce tvé budou nad hlavou tvou;
nebo zamítá Hospodin troštování tvá, a nepovedeť se
šťastně v nich.

3 Dí dále: Propustil-li by muž ženu svou, a ona
odejduc od něho, vdala by se za jiného muže,
zdaliž se navrátí k ní více? Zdaliž by hrozně nebyla
poškvrněna země ta? Ale ty, ač jsi smilnila s milovníky
mnohými, a však navratiž se ke mně, dí Hospodin. 2
Pozdvihni očí svých k vysokým místům, a pohleď,
kdes necizoložila? Na cestách usazovalas se jim
jako Arab na poušti, a poškvrnila jsi země smilstvím
svým a nešlechetností svou. 3 A ačkoli zadržáni jsou
podzimní dešťové, a deště jarního nebývalo, však
čelo ženy nevěstky majíc, nechtělas se styděti. 4 Zdali
od nynějšího času volati budeš ke mně: Otče můj,
ty jsi vůdce mladosti mé? 5 Zdaliž Bůh držeti bude
hněv na věčnost? Zdali chovati jej bude na věky? Aj,
mluvíš i pášeš zlé věci, jakž jen můžeš. 6 Tedy řekl
mi Hospodin za dnů Joziáše krále: Viděl-lis, co činila
zpurná dcera Izraelská? Chodívala na každou horu
vysokou, i pod každé dřevo zelené, a tam smilnila. 7 A
ačkoli jsem řekl, když ty všecky věci ona činila: Nechť
se navrátí ke mně, však se nenavrátila. Načež hleděla
zpronevěřilá sestra její, dcera Judská. 8 Pročež
vidělo mi se pro ty všecky příčiny, poněvadž cizoložila
zpurná dcera Izraelská, propustiti ji, a dáti jí lístek
zapuzení jejího. Však se vždy neulekla zpronevěřilá
sestra její, dcera Judská, ale šedši, smilnila také
sama. 9 I stalo se, že hanebným smilstvím svým
poškvrnila země; nebo cizoložila s kamenem i s
dřevem. 10 A však s tím se vším neobrátila se ke mně
zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, celým srdcem
svým, ale pokrytě, praví Hospodin. 11 Protož řekl
Hospodin ke mně: Ospravedlnila duši svou zpurná
dcera Izraelská, více nežli zpronevěřilá Judská. 12 Jdi
a volej slovy těmito ku půlnoci, a rci: Navrať se, zpurná
dcero Izraelská, dí Hospodin, a neoboří se tvář má
zuřivá na vás; nebo já dobrotivý jsem, dí Hospodin,
aniž držím hněvu na věčnost. 13 Jen toliko poznej
nepravost svou, že jsi od Hospodina Boha svého
odstoupila, a sem i tam běhala cestami svými k cizím
pod každé dřevo zelené, a hlasu mého neposlouchali
jste, dí Hospodin. 14 Navraťte se synové zpurní, dí
Hospodin; nebo já jsem manžel váš, a přijmu vás,
jednoho z města, a dva z čeledi, abych vás uvedl
na Sion. 15 Kdežto dám vám pastýře podlé srdce
svého, kteříž pásti vás budou uměle a rozumně. 16
I stane se, když se rozmnožíte a rozplodíte v této
zemi za dnů těch, dí Hospodin, že nebudou říkati
více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž jim vstoupí
na srdce, aniž zpomenou na ni, ani k ní choditi,
aniž bude více u vážnosti. 17 V ten čas nazývati
budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou, a shromáždí
se tam všickni národové ke jménu Hospodinovu do
Jeruzaléma, a nebudou choditi více podlé zdání srdce
svého zlého. 18 V těch dnech přijdou dům Judský
s domem Izraelským, a přiberou se spolu z země
půlnoční do země, kterouž jsem v dědictví uvedl
otcům vašim; 19 Ač já pravím: Kterakž bych tě počísti
mohl mezi syny, a dáti tobě zemi žádostivou, dědictví

slavné zástupů pohanských, leč abys mne vzýval,
říkaje: Otče můj, a od následování mne abys se
neodvracel? 20 Poněvadž jakož žena zpronevěřuje
se manželu svému, tak jste se zpronevěřili mně,
dome Izraelský, dí Hospodin. 21 Hlas po místech
vysokých buď slyšán, pláč pokorné modlitby synů
Izraelských. Nebo převrátivše cesty své, zapomněli
se na Hospodina Boha svého, řkoucího: 22 Navraťte
se, synové zpurní, a uzdravím odvrácení vaše. Rcete:
Aj, my jdeme k tobě, nebo ty, Hospodine, jsi Bůh
náš. 23 Právě marné jest v pahrbcích a v množství
hor doufání; zajisté v Hospodinu Bohu našem jest
spasení Izraelovo. 24 Nebo ohavnost ta zžírala práci
otců našich od dětinství našeho, bravy jejich i skoty
jejich, syny jejich i dcery jejich. 25 Ležíme v hanbě
své, a přikrývá nás pohanění naše, že jsme proti
Hospodinu Bohu svému hřešili, my i otcové naši, od
dětinství svého až do dne tohoto, a neposlouchali
jsme hlasu Hospodina Boha svého.

4 Budeš-li se míti navrátiti, Izraeli, dí Hospodin, ke
mně se navrať. Nebo odejmeš-li ohavnosti své
od tváři mé a nebudeš-li se toulati, 2 A budeš-li
přisahati právě, náležitě a spravedlivě, říkaje: Živť
jest Hospodin, tedy požehnání dávati sobě v něm
budou národové, a v něm se chlubiti. 3 Nebo takto
praví Hospodin mužům Judským a Jeruzalémským:
Zořte sobě ouhor, a nerozsívejte do trní. 4 Obřežte
se Hospodinu, a odejměte neobřízky srdce vašeho,
muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, aby nevyšla
jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak že by nebyl
kdo uhasiti, pro nešlechetnost předsevzetí vašich. 5
Oznamte v Judstvu, a v Jeruzalémě ohlaste, a rcete:
Trubte trubou v zemi, svolejte a sbeřte lid, a rcete:
Shromažďte se, a vejděme do měst hrazených. 6
Vyzdvihněte korouhev na Sionu, zmužile se mějte,
nepostávejte; nebo já zlé věci uvedu od půlnoci, a
potření veliké. 7 Vychází lev z houště své, a ten,
kterýž hubí národy, vyšed z místa svého, táhne, aby
obrátil zemi tvou v pustinu, a města tvá aby zbořena
byla, tak aby nebylo žádného obyvatele. 8 Protož
přepašte se žíněmi, kvělte a naříkejte; nebo není
odvrácen hněv prchlivosti Hospodinovy od nás. 9
Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin, že zhyne
srdce královo a srdce knížat, užasnou se i kněží, a
proroci diviti se budou. 10 I řekl jsem: Ach, Panovníče
Hospodine, jistě že jsi velice podvedl lid tento, i
Jeruzalém, říkaje: Pokoj míti budete, a však pronikl
meč až k duši. 11 V ten čas řečeno bude lidu
tomuto i Jeruzalému: Vítr tuhý z míst vysokých na
poušti jde upřímo na lid můj, ne aby převíval, ani
přečišťoval. 12 Vítr silnější než oni přijde mi, nyní
já také vypovím jim úsudky. 13 Aj, jako oblakové
vystupuje, a jako vicher vozové jeho, rychlejší jsou
nežli orlice koni jeho. Běda nám, nebo popléněni jsme.
14 Obmej od nešlechetnosti srdce své, Jeruzaléme,
abys vysvobozen byl. Dokudž zůstávati budou u
prostřed tebe myšlení marnosti tvé? 15 Nebo hlas
oznamujícího přichází od Dan, a toho, kterýž ohlašuje
nepravost, s hory Efraim. 16 Připomínejte těmto
národům, aj, ohlašujte Jeruzalémským, že strážní
táhnou z země daleké, a vydávají proti městům
Judským hlas svůj. 17 Jako ti, kteříž hlídají polí,
položí se proti němu vůkol; nebo jest mi odporný, dí
Hospodin. 18 Cesta tvá a skutkové tvoji to způsobili
tobě; toť nešlechetnost tvá, žeť to hořké jest, a
že dosahá až do srdce tvého. 19 Ó, střeva má,
střeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve
mně srdce mé, nemohuť mlčeti. Nebo hlas trouby
slyšíš, duše má, a prokřikování vojenské. 20 Potření
za potřením provolává se, popléněna zajisté bude
všecka země, náhle popléněni budou stanové moji,
v okamžení kortýny mé. 21 Až dokud vídati budu
korouhev, slýchati hlas trouby? 22 Nebo bláznivý lid
můj nezná mne, synové nemoudří a nerozumní jsou.
Moudří jsou k činění zlého, ale činiti dobře neumějí.
23 Hledím-li na zemi, a aj, nesličná jest a prázdná;
pakli na nebe, není na něm žádného světla. 24
Hledím-li na hory, a aj, třesou se, a všickni pahrbkové
pohybují se. 25 Hledím-li, a aj, není žádného člověka,
a všeliké ptactvo nebeské zaletělo. 26 Hledím-li, a aj,
pole úrodné jest pouští, a všecka města jeho zbořena
jsou od Hospodina a od hněvu prchlivosti jeho. 27
Nebo takto praví Hospodin: Spustne všecka země, a
však konce ještě neučiním. 28 Kvíliti bude nad tím
země, a zasmuší se na hoře nebe, proto že jsem
mluvil, co jsem myslil, a nelituji, aniž se odvrátím od
toho. 29 Před hřmotem jezdců a těch, kteříž střílejí
z lučiště, uteče všecko město. Vejdou do hustých
oblaků, a na skálí vylezou; všecka města opuštěna
budou, a žádný nebude bydliti v nich. 30 Ty pak
pohubena jsuc, což činiti budeš? Ačkoli obláčíš se v
šarlat, ačkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou, ačkoli
líčíš tvář svou líčidlem, darmo se okrašluješ. Pohrdají
tebou frejíři, bezživotí tvého hledají. 31 Nebo slyším
hlas jako rodičky, svírání jako té, kteráž po nejprvé
ku porodu pracuje, hlas dcery Sionské, ustavičně
vzdychající, a lomící rukama svýma, říkající: Běda
mně nyní, nebo ustala duše má pro vrahy.

5 Zběhejte ulice Jeruzalémské, pohleďte nyní, a
zvězte, a hledejte v ulicích jeho, naleznete-li muže,

jest-li kdo, ješto by činil soud, a vyhledával toho,
což pravého jest, a odpustím jemu. 2 Ale i když
říkají: Živť jest Hospodin, takovým způsobem křivě
přisahají. 3 Ó Hospodine, zdaliž oči tvé nepatří na
pravdu? Biješ je, ale necítí bolesti; hubíš je, ale
nechtí přijímati kázně. Tvrdší jsou tváře jejich než
skála, nechtí se navrátiti. 4 I řekl jsem já: Snad tito
prostí jsou, nerozumně sobě počínají; nebo nejsou
povědomi cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. 5
Půjdu aspoň k přednějším, a mluviti budu k nim; nebo
oni povědomi jsou cesty Hospodinovy, soudu Boha
svého. Ale i ti spolu polámali jho, roztrhali svazky. 6
Protož je podáví lev z lesa, vlk večerní pohubí je,
pardus číhati bude u měst jejich. Kdožkoli vyjde z
nich, roztrhán bude; nebo mnohá jsou přestoupení
jejich, rozmohly se převrácenosti jejich. 7 Kdež jest
to, pročež bych měl odpustiti tobě? Synové tvoji
opouštějí mne, a přisahají skrze ty, kteříž nejsou
bohové. Jakž jsem jen nasytil je, hned cizoloží, a do
domu nevěstky houfem se valí. 8 Ráno vstávajíce,
jsou jako koni vytylí; každý k ženě bližního svého
řehce. 9 Zdaliž pro takové věci nemám navštíviti?
dí Hospodin. A zdali nad národem takovým nemá
mstíti duše má? 10 Vstupte na zdi jeho, a zkazte je,
a nepřestávejte; svrzte štítky zdí jeho, nebo nejsou
Hospodinovy. 11 Velice zajisté zpronevěřili se mi dům
Izraelský a dům Judský, dí Hospodin. 12 Sčítali klam
na Hospodina, a říkali: Není tak, nikoli nepřijde na nás
zlé, a meče ani hladu nepocítíme. 13 Ti pak proroci
pominou s větrem, a žádného slova není v nich.
Takť se stane jim. 14 Protož takto praví Hospodin
Bůh zástupů: Proto že tak mluvíte, aj, já způsobím,
aby slova tvá v ústech tvých byla jako oheň, a lid
tento dřívím, kteréž on zžíře. 15 Aj, já přivedu na vás
národ zdaleka, ó dome Izraelský, dí Hospodin, národ
silný, národ starodávní, národ, jehož jazyka nebudeš
uměti, ani rozuměti, co mluví. 16 Jehož toul jako hrob
otevřený, všickni jsou silní. 17 A vytráví obilé tvé a
chléb tvůj, požerou syny tvé a dcery tvé, pojí bravy
tvé i skot tvůj, pojí vinné kmeny tvé i fíkoví tvé, města
tvá hrazená, v nichž ty doufáš, znuzí mečem. 18 A
však ani těch časů, dí Hospodin, neučiním s vámi
konce. 19 Nebo stane se, když řeknete: Proč nám
činí Hospodin Bůh náš všecko toto? že řekneš jim:
Jakož jste opustili mne, a sloužili bohům cizozemců v
zemi své, tak sloužiti budete cizozemcům v zemi ne
své. 20 Oznamtež to v domě Jákobově, a rozhlaste v
Judstvu, řkouce: 21 Slyštež nyní toto, lide bláznivý a
nesmyslný, kteříž oči mají a nevidí, kteříž uši mají a
neslyší: 22 Což se mne nebudete báti? dí Hospodin.
Což před oblíčejem mým nebudete se třásti? Kterýž
jsem položil písek za cíl moři ustanovením věčným,
jehož nepřekračuje. Ačkoli zmítají se, však neodolají,
ačkoli zvučí vlnobití jeho, však ho nepřecházejí. 23
Ale lid tento má srdce zarputilé a zpurné, odstoupili
a odešli. 24 Ani neřekli v srdci svém: Bojme se již
Hospodina Boha našeho, kterýž dává déšť jarní i
podzimní časem svým, téhodnů nařízených ke žni
ostříhá nám. 25 Nepravostiť vaše překážku činí těm
věcem, a hříchové vaši připravují vás o to dobré. 26
Nebo nalézají se v lidu mém bezbožníci; střeže jako
čižebníci, kteříž lécejí, stavějí osídla, lidi lapají. 27
Jako klece plná ptáků, tak domové jejich plní jsou
lsti. Protož zrostli a zbohatli, 28 Vytylí jsou, lsknou
se, nadto umějí se vyhýbati bídám. Pře nesoudí,
ani pře sirotka, a však šťastně se jim vede, ačkoli k
spravedlnosti chudým nedopomáhají. 29 Zdaliž pro
takové věci nemám navštíviti jich? dí Hospodin. Zdali
nad národem takovým nemá mstíti duše má? 30 Věc
užasnutí hodná a hrozná děje se v zemi této. 31
Proroci prorokují lživě, a kněží panují skrze ně, a lid
můj miluje to. Čeho byste pak neučinili naposledy?

6 Shromažďte se, synové Beniaminovi, z prostředku
Jeruzaléma, a v Tekoa trubte trubou, a nad
Betkarem vyzdvihněte korouhev; nebo viděti zlé od
půlnoci, a potření veliké. 2 Panně krásné a rozkošné
připodobnil jsem byl dceru Sionskou. 3 Ale přitáhnou
k ní pastýři s stády svými, rozbijí proti ní stany vůkol,
spase každý místo své. 4 Vyzdvihněte proti ní válku,
vstaňte a přitrhněme o poledni. Běda nám, že pomíjí
den, že se roztáhli stínové večerní. 5 Vstaňte a
přitrhněme v noci, a zkazme paláce její. 6 Takto
zajisté praví Hospodin zástupů: Nasekejte dříví, a
zdělejte proti Jeruzalému náspy. Totť jest to město,
kteréž navštíveno býti musí; což ho koli, jen nátisk jest
u prostřed něho. 7 Jakož studnice vypryšťuje vodu
svou, tak ono vypryšťuje zlost svou. Nátisk a zhoubu
slyšeti v něm před oblíčejem mým ustavičně, bolest i
bití. 8 Usmysl sobě, ó Jeruzaléme, aby se neodloučila
duše má od tebe, abych tě neobrátil v pustinu, v zemi
nebydlitelnou. 9 Takto praví Hospodin zástupů: Jistě
paběrovati budou jako vinný kmen ostatek Izraele,
říkajíce: Sahej rukou svou jako ten, kterýž víno zbírá
do putny. 10 Komuž mluviti budu, a kým osvědčovati,
aby slyšeli? Aj, neobřezané jsou uši jejich, tak že
nemohou pozorovati; aj, slovo Hospodinovo mají v
posměchu, a nemají líbosti v něm. 11 Protož plný jsem
prchlivosti Hospodinovy, ustal jsem, drže ji v sobě.
Vylita bude i na maličké vně, spolu i na shromáždění
mládenců, ovšem pak muž s ženou jat bude, stařec
s kmetem. 12 A dostanou se domové jejich jiným,

též pole i ženy, když vztáhnu ruku svou na obyvatele
této země, dí Hospodin. 13 Od nejmenšího zajisté
z nich, až do největšího z nich, všickni napořád
vydali se v lakomství, anobrž od proroka až do kněze
všickni napořád provodí faleš. 14 A hojí potření dcery
lidu mého povrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není
žádného pokoje. 15 Styděli-liž se pak co proto, že
ohavnost páchali? Aniž se lid co styděl, aniž jich
proroci k zahanbení přivesti uměli. Protož padnou
mezi padajícími; v čas, v němž je navštívím, klesnou,
praví Hospodin. 16 Když takto říkával Hospodin:
Zastavte se na cestách, a pohleďte, a vyptejte se
na stezky staré, která jest cesta dobrá, i choďte po
ní, a naleznete odpočinutí duši své, tedy říkávali:
Nebudeme choditi. 17 Když jsem pak ustanovil nad
vámi strážné, řka: Mějtež pozor na zvuk trouby, tedy
říkávali: Nebudeme pozorovati. 18 Protož slyšte,
ó národové, a poznej, ó shromáždění, co se děje
mezi nimi. 19 Slyš, ó země: Aj, já uvedu zlé na
lid tento, ovoce myšlení jejich, proto že nepozorují
slov mých, ani zákona mého, ale jím pohrdají. 20
K čemuž mi kadidlo z Sáby přichází, a vonná třtina
výborná z země daleké? Zápalů vašich nelibuji sobě,
aniž oběti vaše jsou mi příjemné. 21 Protož takto
praví Hospodin: Aj, já nakladu lidu tomuto úrazů, a
zurážejí se o ně otcové, tolikéž i synové, soused i
bližní jeho, a zahynou. 22 Takto praví Hospodin: Aj,
lid přitáhne z země půlnoční, a národ veliký povstane
od končin země. 23 Lučiště i kopí pochytí, každý
ukrutný bude, a neslitují se. Hlas jejich jako moře
zvučeti bude, a na koních jezditi budou, zšikovaní
jako muž k boji, proti tobě, ó dcero Sionská. 24 Jakž
uslyšíme pověst o něm, opadnou ruce naše; ssoužení
zachvátí nás, a bolest jako rodičku. 25 Nevycházejte
na pole, a na cestu nechoďte; nebo meč nepřítele a
strach jest vůkol. 26 Ó dcero lidu mého, přepaš se
žíní, a válej se v popele. Vydej se v kvílení, jako po
synu jednorozeném, v kvílení přehořké; nebo náhle
přitáhne zhoubce na nás. 27 Dal jsem tě za věži v lidu
tvém, a za baštu, abys spatřoval a zkušoval cesty
jejich. 28 Všickni jsou z zarputilých nejzarputilejší,
chodí jako utrhač, jsou ocel a železo, všickni napořád
zhoubcové jsou. 29 Prahnou měchy, od ohně mizí
olovo, nadarmo ustavičně přepaluje zlatník; nebo zlé
věci nemohou býti odděleny. 30 Stříbrem falešným
nazovou je, nebo Hospodin zavrhl je.

7 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
řkoucí: 2 Postav se v braně domu Hospodinova, a
ohlašuj tam slovo toto, a rci: Slyšte slovo Hospodinovo
všickni Judští, kteříž vcházíte do bran těchto, abyste
se klaněli Hospodinu. 3 Takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Polepšte cest svých i předsevzetí
svých, a způsobím to, abyste bydlili na místě
tomto. 4 Neskládejte naděje své v slovích lživých,
říkajíce: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův,
chrám Hospodinův jest. 5 Ale jestliže všelijak polepšíte
cest svých, a předsevzetí svých, jestliže spravedlivě
soud konati budete mezi mužem a mezi bližním jeho;
6 Příchozího, sirotka a vdovy neutisknete, a krve
nevinné nevylejete na místě tomto, a za bohy cizími
nebudete-li choditi k svému zlému: 7 Tedy způsobím,
abyste bydlili na místě tomto, v zemi, kterouž jsem dal
otcům vašim, od věků až na věky. 8 Aj, vy skládáte
naději svou v slovích lživých, kteráž neprospívají.
9 Zdaliž kradouce, mordujíce a cizoložíce i křivě
přisahajíce a kadíce Bálovi; též chodíce za bohy
cizími, jichž neznáte, 10 Předce choditi a postavovati
se budete před oblíčejem mým v domě tomto, kterýž
nazván jest od jména mého, a říkati: Vyproštěni jsme,
abyste páchali ty všecky ohavnosti? 11 Což peleší
lotrovskou jest dům tento před očima vašima, kterýž
nazván jest od jména mého? Aj, takéť já vidím, dí
Hospodin. 12 Ale jděte aspoň na místo mé, kteréž
bylo v Sílo, kdež jsem byl způsobil příbytek jménu
svému z počátku, a vizte, co jsem učinil jemu pro
nešlechetnost lidu svého Izraelského. 13 Protož nyní,
že činíte všecky skutky tyto, dí Hospodin, a když
mluvím k vám, ráno vstávaje, a to ustavičně, tedy
neposloucháte, a když volám na vás, tedy neozýváte
se: 14 Protož učiním domu tomuto, kterýž nazván
jest od jména mého, v němž vy doufáte, i místu
tomuto, kteréž jsem dal vám a otcům vašim, jako
jsem učinil Sílo; 15 A zavrhu vás od tváři své, jako
jsem zavrhl bratří vaše, všecko símě Efraimovo. 16
Ty tedy nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně
hlasu a modlitby, aniž se přimlouvej ke mně; nebo tě
nikoli nevyslyším. 17 Zdaliž sám nevidíš, co oni činí
v městech Judských a po ulicích Jeruzalémských?
18 Synové zbírají dříví, a otcové zaněcují oheň,
ženy pak zadělávají těsto, aby pekly koláče tvoru
nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím,
aby mne popouzeli. 19 Zdaliž to proti mně jest, že
mne oni popouzejí? dí Hospodin. Zdali není proti
nim k zahanbení tváři jejich? 20 Pročež takto praví
Panovník Hospodin: Aj, hněv můj a prchlivost má
vylita bude na místo toto, na lidi i na hovada, i na
dříví polní, i na úrody země, a hořeti bude, tak že
neuhasne. 21 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Zápaly své přidejte k obětem svým, a jezte
maso. 22 Nebo jsem nemluvil s otci vašimi, aniž
jsem přikázal jim v ten den, v kterýž jsem je vyvedl z

země Egyptské, o zápalích a obětech. 23 Ale toto
přikázal jsem jim, řka: Poslouchejte hlasu mého, a
budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, a choďte
po vší cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám
dobře bylo. 24 Však neposlechli, aniž naklonili ucha
svého, ale chodili po radách, a podlé zdání srdce
svého zlého. Obrátili se ke mně hřbetem a ne tváří
svou. 25 Od toho času, jakž vyšli otcové vaši z země
Egyptské, až do tohoto dne posílal jsem k vám všecky
služebníky své proroky, každý den ráno vstávaje, a to
ustavičně. 26 Však neposlechli mne, aniž naklonili
ucha svého, ale zatvrdivše šíji svou, hůře činili nežli
otcové jejich. 27 Když jim mluvíš všecka slova tato,
ani tebe neposlouchají, a když voláš na ně, neohlašují
se tobě. 28 Protož rciž jim: Tento jest národ, kteříž
neposlouchají hlasu Hospodina Boha svého, aniž
přijímají naučení. Zhynula pravda, a vymizela z úst
jejich. 29 Ohol vlasy své a zavrz, a naříkej hlasem na
místech vysokých; nebo zavrhl Hospodin a opustil
rodinu, na kterouž se velmi hněvá. 30 Činili zajisté
synové Judovi, což zlého jest před očima mýma, dí
Hospodin. Nastavěli ohavností svých v domě tom,
kterýž nazván jest od jména mého, aby poškvrnili
jej. 31 Nadto vzdělali výsosti Tofet, kteréž jest v údolí
syna Hinnom, aby pálili syny své i dcery své ohněm,
čehož jsem nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé.
32 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdyžto nebude
slouti více Tofet, ani údolí syna Hinnom, ale údolí
mordu, a pochovávati budou v Tofet, nebo nebude
dostávati místa. 33 I budou mrtvá těla lidu tohoto
za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským,
a nebude žádného, kdo by odstrašil. 34 Způsobím
také, aby přestal v městech Judských a v ulicích
Jeruzalémských hlas radosti a hlas veselé, hlas
ženicha a hlas nevěsty; nebo pustinou učiněna bude
země.

8 V ten čas, dí Hospodin, vyberou kosti králů
Judských, i kosti knížat jejich, i kosti kněží, i kosti
proroků, ano i kosti obyvatelů Jeruzalémských z hrobů
jejich, 2 A rozmecí je proti slunci a měsíci, i proti
všemu vojsku nebeskému, kteréž milují, a kterýmž
slouží, a za kterýmiž chodí, a kterýchž hledají, a
kterýmž se klanějí. Nebudou sebrány, ani pochovány,
budou místo hnoje na svrchku země. 3 I bude
žádostivější smrt nežli život všechněm ostatkům těm,
kteříž pozůstanou z rodiny této nešlechetné na všech
místech, kdež by koli pozůstali, tam kamž je zaženu,
dí Hospodin zástupů. 4 Protož díš jim: Takto praví
Hospodin: Tak-liž padli, aby nemohli povstati? Tak-liž
se odvrátil, aby se nemohl zase navrátiti? 5 Proč se
odvrátil lid tento Jeruzalémský odvrácením věčným?
Chytají se lsti, a nechtí se navrátiti. 6 Pozoroval jsem
a poslouchal. Nemluví, což pravého jest; není, kdo
by želel zlosti své, říkaje: Což jsem učinil? Každý
obrácen jest k běhu svému jako kůň, kterýž prudce
běží k boji. 7 Ješto čáp u povětří zná nařízené časy
své, a hrdlička i řeřáb i vlaštovice šetří času příletu
svého, lid pak můj nezná soudu Hospodinova. 8 Jakž
můžete říci: Moudří jsme a zákon Hospodinův máme?
Aj, jistě nadarmo dělá písař péro, nadarmo jsou v
zákoně zběhlí. 9 Kohož zahanbili ti moudří? Kdo jsou
předěšeni a jati? Aj, slovem Hospodinovým pohrdají,
jakáž tedy jest moudrost jejich? 10 A protož dám ženy
jejich jiným, pole jejich těm, kteříž by je opanovali;
nebo od nejmenšího až do největšího všickni napořád
vydali se v lakomství, od proroka až do kněze všickni
napořád provodí faleš. 11 Nebo hojí potření dcery
lidu mého po vrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není
žádného pokoje. 12 Jsou-liž zahanbováni, proto že
ohavnost páchali? Ba ani se co ustydli, ani zahanbiti
uměli. Protož padnou, když oni padati budou; v čas, v
němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin. 13 Do
konce vykořením je, dí Hospodin. Nebude žádného
hroznu na vinném kmenu, ani žádných fíků na fíku,
ano i list sprchne, a což dám jim, odjato bude. 14
Proč my tu sedíme? Shromažďte se, a vejděme do
měst hrazených, a odpočineme tam. Ale Hospodin
Bůh náš káže odpočívati nám, když vodou jedovatou
napojí nás, proto že jsme hřešili proti Hospodinu.
15 Čekej pokoje, ale nic dobrého, času uzdravení,
ale aj, hrůza. 16 Od Dan slyšeti frkání koní jeho, od
hlasu prokřikování silných jeho všecka země se třese,
kteříž táhnou, aby zžírali zemi i všecko, což jest na
ní, město i ty, kteříž bydlejí v něm. 17 Nebo aj, já pošli
na vás hady nejjedovatější, proti nimž nic neprospívá
zaklínání, a štípati vás budou, dí Hospodin. 18 Srdce
mé ve mně, kteréž by mne mělo občerstvovati v
zármutku, mdlé jest. 19 Aj, hlas křiku dcery lidu mého
z země velmi daleké: Zdali Hospodina není na Sionu?
Zdali krále jeho není na něm? Proč mne popouzeli
rytinami svými, marnostmi cizozemců? 20 Pominula
žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni. 21 Pro
potření dcery lidu mého potřín jsem, smutek nesu,
užasnutí podjalo mne. 22 Což není žádného lékařství
v Galád? Což není žádného lékaře tam? Proč tedy
není zhojena dcera lidu mého?

9 Ó kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oči
mé pramenem slzí, abych dnem i nocí oplakati
mohl zmordovaných dcerky lidu svého. 2 Ó kdo
mne postaví na poušti v hospodě pocestných, abych

opustil lid svůj, a odešel od nich; nebo všickni jsou
cizoložníci, zběř zpronevěřilých, 3 A natahují jazyka
svého ke lži jako lučiště své. Zmocnili se na zemi, ale
ne k pravdě; nebo ze zlého ve zlé jdou, a mne neznají,
praví Hospodin. 4 Každý střez se bližního svého, a
nekaždému bratru se dověřuj; nebo každý bratr hledí
všelijak podtrhnouti, a každý bližní jako utrhač chodí.
5 A jeden každý bližního svého oklamává, a pravdy
nemluví; učí jazyk svůj mluviti lež, neprávě činíce,
ustávají. 6 Tvůj byt jest u prostřed lidu přelstivého;
pro lest nechtějí mne poznati, dí Hospodin. 7 Z té
příčiny takto praví Hospodin zástupů: Aj, já přeháněje,
pruboval jsem je. Jakž tedy již naložiti mám s dcerou
lidu svého? 8 Střela zabíjející jest jazyk jejich, lest
mluví. Ústy svými pokojně s bližním svým mluví, ale
v srdci svém skládá úklady své. 9 Zdali pro takové
věci nemám jich navštíviti? dí Hospodin. Zdaliž nad
národem takovým nemá mstíti duše má? 10 Pro tyto
hory dám se v pláč a v naříkání, a pro pastviště,
kteráž jsou na poušti, v kvílení; nebo popálena budou,
tak že nebude žádného, kdo by skrze ně šel, aniž
bude slyšán hlas dobytka. Od ptactva nebeského až
do hovada všecko se odběře a odejde. 11 A obrátím
Jeruzalém v hromady, příbytek draků, a města Judská
obrátím v pustinu, tak že nebude obyvatele. 12 Kdo
jest ten muž moudrý, ješto by rozuměl tomu? A k
komu mluvila ústa Hospodinova, ješto by oznamoval
to, proč zahynouti má tato země, a vypálena býti jako
poušť, tak aby nebylo, kdo by skrze ni šel? 13 Nebo
praví Hospodin: Proto že opustili zákon můj, kterýž
jsem jim předložil, a neposlouchali hlasu mého, aniž
chodili za ním, 14 Ale chodili za myšlénkami srdce
svého a za Báli, čemuž je naučili otcové jejich: 15
Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Aj, já nakrmím je, totiž lid tento, pelynkem, a napojím
je vodou jedovatou. 16 Nebo rozptýlím je mezi národy,
kterýchž neznali oni, ani otcové jejich, a posílati budu
za nimi meč, až je do konce vyhladím. 17 Takto
praví Hospodin zástupů: Pilně považte, a svolejte
ty, kteréž naříkávají, ať přijdou, a k těm, kteréž jsou
vycvičené, pošlete, aby přišly. 18 Nechť pospíší, a
dadí se nad námi v naříkání, aby slzy tekly z očí
našich, a víčka naše oplývala vodou. 19 Hlas zajisté
naříkání slyšeti z Siona: Jak jsme pohubeni! Stydíme
se náramně, že jsme ztratili zemi, že boří příbytky
naše. 20 Anobrž slyšte, ženy, slovo Hospodinovo, a
nechť přijme ucho vaše slovo úst jeho, abyste učily
dcerky své naříkání, a jedna každá tovaryšku svou
kvílení. 21 Nebo vlezla smrt okny našimi, vešla na
paláce naše, aby vyhubila děti z rynků a mládence
z ulic. 22 (Mluv i to: Takto dí Hospodin:) A padla
mrtvá těla lidská jako hnůj po poli, a jako snopové za
žencem, a není žádného, kdo by pochoval. 23 Takto
praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své,
ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v
bohatství svém. 24 Ale v tom nechť se chlubí, kdo se
chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin,
kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na
zemi; nebo v těch věcech líbost mám, dí Hospodin.
25 Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v nichž navštívím
každého, obřezaného i neobřezaného, 26 Egyptské
i Judské, a Idumejské i Ammonitské, a Moábské, i
všecky, kteříž v nejzadnějším koutě bydlí na poušti.
Nebo ti všickni národové jsou neobřezaní, tolikéž
všecken dům Izraelský jest neobřezaného srdce.

10 Slyšte slovo toto, kteréž mluví k vám Hospodin,
ó dome Izraelský. 2 Takto praví Hospodin:
Cestě pohanů neučte se, aniž se znamení nebeských
děste, neboť se jich děsí pohané. 3 Ustanovení zajisté
těch národů jsou pouhá marnost. Nebo setna dřevo
sekerou v lese, dílo rukou řemeslníka, 4 Stříbrem a
zlatem ozdobí je, hřebíky a kladivy utvrzují je, aby
se neviklalo. 5 Jsou jako palmový špalek tvrdý, ani
nemluví; nošeni býti musejí, nebo choditi nemohou.
Nebojtež se jich, nebo zle učiniti nemohou, aniž
také dobře učiniti mohou. 6 Z nichž není žádného
tobě podobného, ó Hospodine; veliký jsi, i jméno tvé
veliké jest v moci. 7 Kdož by se nebál tebe, králi
národů? Na tebeť zajisté to sluší, poněvadž mezi
všemi mudrci národů, i ve všem království jejich nikdá
nebylo podobného tobě. 8 A však ze spolka zhlupěli,
a blázni jsou; z dřeva učiti se jest pouhá marnost.
9 Stříbro tažené z zámoří přivážíno bývá, a zlato z
Ufaz, dílo řemeslníka a rukou zlatníka; z postavce
modrého a šarlatový jest oděv jejich, všecko to jest
dílo umělých. 10 Ale Hospodin jest Bůh pravý, jest
Bůh živý a král věčný, před jehož prchlivostí země se
třese, aniž mohou snésti národové rozhněvání jeho.
11 (Takto říkejte jim: Bohové ti, kteříž nebe ani země
neučinili, nechť zahynou z země, a nechť jich není
pod nebem.) 12 Kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž
utvrdil okršlek světa moudrostí svou, a opatrností
svou roztáhl nebesa. 13 Kterýžto když vydává hlas,
ječení vod bývá na nebi, a kterýž působí to, aby
vystupovaly páry od kraje země, blýskání s deštěm
přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých. 14 Tak zhlupěl
každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá
každý zlatník pro rytinu; nebo slitina jeho jest faleš, a
není ducha v nich. 15 Marnost jsou a dílo podvodů; v
čas, v němž je navštívím, zahynou. 16 Neníť podobný
těmto díl Jákobův, nebo on jest stvořitel všeho; Izrael

tolikéž jest pokolení dědictví toho, jehož jméno jest
Hospodin zástupů. 17 Sbeř z země koupi svou, ty
kteráž bydlíš v pevnosti této. 18 Nebo takto praví
Hospodin: Aj, já vyhodím z praku obyvatele země
této pojednou, a ssoužím je, aby shledali toto: 19
Běda mně pro setření mé, přebolestná jest rána
má, ješto jsem já byl řekl: Jistě tuto nemoc budu
moci snésti. 20 Stan můj popléněn jest, a všickni
provazové moji potrháni jsou. Synové moji odebrali
se ode mne, a není žádného; není žádného, kdo
by více rozbíjel stan můj, a roztáhl kortýny mé. 21
Nebo zhlupěli pastýři, a Hospodina se nedotazovali;
protož nevede se jim šťastně, a všecko stádo pastvy
jejich rozptýleno jest. 22 Aj, pověst jistá přichází, a
pohnutí veliké z země půlnoční, aby obrácena byla
města Judská v pustinu a v příbytek draků. 23 Vím,
Hospodine, že není v moci člověka cesta jeho, aniž
jest v moci muže toho, kterýž chodí, aby spravoval
krok svůj. 24 Kárej mne, Hospodine, však milostivě,
ne v hněvě svém, abys nesetřel mne. 25 Vylí hněv
svůj na ty národy, kteříž tebe neznají, a na rodiny,
kteréž jména tvého nevzývají; nebo zžírají Jákoba, a
tak zžírají jej, aby jej všeho sežrali, a obydlí jeho v
poustku obrátili.

11 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od
Hospodina, řkoucí: 2 Slyšte slova smlouvy této,
kteráž byste mluvili mužům Judským, a obyvatelům
Jeruzalémským, 3 A rci jim: Takto praví Hospodin Bůh
Izraelský: Zlořečený ten člověk, kterýž by neposlechl
slov smlouvy této, 4 Kterouž jsem vydal otcům vašim
tehdáž, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z peci
železné, řka: Poslouchejte hlasu mého, a čiňte to
všecko, tak jakž přikazuji vám, i budete lidem mým,
a já budu Bohem vaším, 5 Abych splnil přísahu,
kterouž jsem učinil otcům vašim, že jim dám zemi
oplývající mlékem a strdí, jakž dnešní den jest.
Jemuž odpověděv, řekl jsem: Amen, Hospodine. 6
Potom řekl mi Hospodin: Ohlašuj všecka slova tato
po městech Judských, a po ulicích Jeruzalémských,
řka: Slyšte slova smlouvy této, a čiňte je. 7 Nebo
častokrát osvědčoval jsem se otcům vašim, od toho
dne, jakž jsem je vyvedl z země Egyptské, až do
dne tohoto; ráno přivstávaje a osvědčuje se, říkával
jsem: Poslouchejte hlasu mého. 8 Ale neposlouchali,
aniž naklonili ucha svého, nýbrž chodil jeden každý
po zdání srdce svého zlého. Pročež uvedl jsem na
ně všecka slova smlouvy této, kterouž jsem přikázal
plniti, ale neplnili. 9 Tehdy řekl mi Hospodin: Nalézá
se spiknutí mezi muži Judskými, a mezi obyvateli
Jeruzalémskými. 10 Obrátili se k nepravostem otců
svých starých, kteříž nechtěli poslouchati slov mých.
Tolikéž tito chodí za bohy cizími, sloužíce jim; dům
Izraelský a dům Judský zrušili smlouvu mou, kterouž
jsem učinil s otci jejich. 11 Protož takto praví Hospodin:
Aj, já uvedu na ně zlé, z něhož nebudou moci vyjíti.
By pak volali ke mně, nevyslyším jich. 12 I půjdou
města Judská i obyvatelé Jeruzalémští, a budou volati
k bohům těm, kterýmž kadí, ale nikoli nevysvobodí
jich v čas bídy jejich, 13 Ačkoli podlé počtu měst máš
bohy své, ó Judo, a podlé počtu ulic Jeruzalémských
nastavěli jste oltářů ohavnosti té, oltářů, na nichž
byste kadili Bálovi. 14 Protož ty nemodl se za lid
tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby; neboť
nikoli nevyslyším jich v ten čas, když by volali ke mně
příčinou svého zlého. 15 Co jest milému mému do
mého domu, poněvadž nestydatě páše nešlechetnosti
s mnohými, a oběti svaté odešly od tebe, a že v
zlosti své pléšeš? 16 Byltě Hospodin nazval jméno
tvé olivou zelenající se, pěknou pro ovoce ušlechtilé,
ale s zvukem bouře veliké zapálí ji s hůry, když
polámí ratolesti její. 17 Nebo Hospodin zástupů, kterýž
tě byl štípil, vyřkl zlé proti tobě, pro nešlechetnost
domu Izraelského a domu Judského, kterouž mezi
sebou páchali, aby mne popouzeli, kadíce Bálovi.
18 Hospodin zajisté oznámil mi, i dověděl jsem se.
Tehdáž jsi mi ukázal předsevzetí jejich, 19 Když jsem
já byl jako beránek a volček, kterýž veden bývá k
zabití. Nebo nevěděl jsem, by proti mně rady skládali:
Zkazme strom s ovocem jeho, a vyhladňme jej z země
živých, aby jméno jeho nebylo připomínáno více. 20
Ale ó Hospodine zástupů, soudce spravedlivý, kterýž
zkušuješ ledví i srdce, nechť se podívám na pomstu
tvou nad nimi; nebo jsem tobě zjevil při svou. 21
Protož takto praví Hospodin o Anatotských, kteříž
hledají bezživotí tvého, říkajíce: Neprorokuj ve jménu
Hospodinovu, abys neumřel v ruce naší: 22 Protož
takto praví Hospodin zástupů: Aj, já navštívím je.
Mládenci zbiti budou mečem, synové jejich i dcery
jejich zemrou hladem, 23 A nebudou míti potomků,
když uvedu zlé na Anatotské, času toho, v němž je
navštívím.

12 Spravedlivý zůstaneš, Hospodine, povedu-li
odpor proti tobě, a však o soudech tvých mluviti
budu s tebou. Proč se cestě bezbožníků šťastně
vede? Mají pokoj všickni, kteříž se pyšně zpronevěřili.
2 Štěpuješ je, ano i vkořeňují se; rostou, ano i ovoce
nesou ti, jejichžto úst blízko jsi, ale daleko od ledví
jejich. 3 Ale ty, Hospodine, znáš mne, prohlédáš mne,
a zkusils srdce mého, že s tebou jest, onyno pak
táhneš jako ovce k zabíjení, a připravuješ je ke dni

zabití. 4 Dokudž by žalostila země, a bylina všeho
pole svadla pro zlost přebývajících v ní, a hynulo
každé hovado i ptactvo? Nebo říkají: Nevidíť Bůh
skončení našeho. 5 Poněvadž tebe s pěšími běžícího
k ustání přivodí, kterakž bys tedy stačil při koních? A
poněvadž v zemi pokojné, jíž jsi se dověřil, ustáváš,
což pak spravíš při tom zdutém Jordánu? 6 Nebo i
bratří tvoji i dům otce tvého zpronevěřili se tobě, a
ti také povolávají za tebou plnými ústy. Nevěř jim,
byť pak mluvili s tebou přátelsky. 7 Opustil jsem dům
svůj, zavrhl jsem dědictví své, dal jsem to, což velice
milovala duše má, v ruce nepřátel jeho. 8 Učiněno
jest mi dědictví mé podobné lvu v lese, vydává proti
mně hlas svůj, pročež ho nenávidím. 9 A což ptákem
dravým jest mi dědictví mé? Což ptactvo vůkol bude
proti němu? Jdětež nu, shromažďte se všecka zvířata
polní, sejděte se k jídlu. 10 Mnozí pastýři zkazí vinici
mou, pošlapají podíl můj, podíl mně velmi milý obrátí v
poušť nejhroznější, 11 Obrátí jej v pustinu. Kvíliti bude,
spuštěn jsa ode mne; spustne všecka tato země, nebo
není žádného, kdo by to v srdci skládal. 12 Na všecka
místa vysoká po poušti potáhnou zhoubcové, meč
zajisté Hospodinův zžíře od jednoho kraje země až
do druhého, nebude míti pokoje žádné tělo. 13 Nasejí
pšenice, ale trní žíti budou; bolestně to ponesou, že
užitku nevezmou, a styděti se budou za úrody své
pro prchlivost hněvu Hospodinova. 14 Takto praví
Hospodin o všech mých sousedech zlých, jenž se
dotýkají dědictví, kteréž jsem uvedl v dědictví lidu
svému Izraelskému: Aj, já vypléním je z země jejich,
když dům Judský vypléním z prostředku jejich. 15
Stane se však, když je vypléním, že se navrátím a
smiluji se nad nimi, a přivedu zase jednoho každého
z nich k dědictví jeho, a jednoho každého do země
jeho. 16 Stane se také, jestliže by se pilně učili cestám
lidu mého, a přisahali by ve jménu mém, říkajíce: Živť
jest Hospodin, jakž oni učívali lid můj přisahati skrze
Bále, že vzděláni budou u prostřed lidu mého. 17
Jestliže by pak neposlouchali, tedy pléniti budu národ
ten ustavičně a hubiti, dí Hospodin.

13 Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a zjednej sobě
pás lněný, a opaš jím bedra svá, do vody pak
nedávej ho. 2 Tedy zjednal jsem ten pás podlé slova
Hospodinova, a opásal jsem bedra svá. 3 Potom
stalo se slovo Hospodinovo ke mně podruhé, řkoucí:
4 Vezmi ten pás, kterýž jsi zjednal, kterýž jest na
bedrách tvých, a vstana, jdi k Eufrates, a skrej jej tam
do díry skalní. 5 I šel jsem, a skryl jsem jej u Eufrates,
jakž mi byl přikázal Hospodin. 6 Stalo se pak po
přeběhnutí dnů mnohých, že řekl Hospodin ke mně:
Vstana, jdi k Eufrates, a vezmi odtud ten pás, kterýžť
jsem přikázal skrýti tam. 7 I šel jsem k Eufrates, a
vykopav, vzal jsem ten pás z místa toho, kdež jsem
jej byl skryl. A aj, zkažený byl ten pás, aniž se k čemu
hodil. 8 Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 9 Takto praví Hospodin: Takť zkazím pýchu
Judských i pýchu Jeruzalémských velikou. 10 Lidu
toho přenešlechetného, kteříž nechtí poslouchati slov
mých, kteříž chodí podlé zdání srdce svého, a chodí
za bohy cizími, sloužíce jim, a klanějíce se jim. I bude
podoben pasu tomu, kterýž se nehodí k ničemu. 11
Nebo jakož se drží pás na bedrách muže, tak jsem
byl připojil k sobě všecken dům Izraelský i všecken
dům Judský, dí Hospodin, aby byli lidem mým, a to k
slávě, a k chvále, i k ozdobě, ale nebyli poslušni. 12
Protož rci jim slovo toto: Takto praví Hospodin Bůh
Izraelský: Všeliká nádoba vinná naplňována bývá
vínem. Kdyžť pak řeknou: Zdaliž nevíme dobře, že
všeliká nádoba vinná naplňována bývá vínem? 13 I
díš jim: Takto praví Hospodin: Aj, já naplním všecky
obyvatele země této i krále, kteříž sedí místo Davida
na stolici jeho, i kněží i proroky, a tolikéž všecky
obyvatele Jeruzalémské opilstvím, 14 A rozrazím
jednoho o druhého, jakož otce, tak také syny, dí
Hospodin. Nebudu šanovati, aniž odpustím, aniž se
smiluji, abych zkaziti jich neměl. 15 Poslouchejte a
ušima pozorujte, nepovyšujte se, neboť Hospodin
mluví. 16 Dejte Hospodinu Bohu svému čest, dřív než
by tmu uvedl, a dříve nežli by se zurážely nohy vaše
o hory tmavé. I čekali byste světla, ale obrátil by je v
stín smrti, proměnil by je v mrákotu. 17 Jestliže pak
toho neuposlechnete, v skrýších plakati bude duše
má pro pýchu vaši, a náramně kvíliti bude. Potekou,
pravím, z očí mých slzy, nebo zajato bude stádce
Hospodinovo. 18 Rci králi i královně: Seďte na zemi;
nebo odjata bude přednost vaše, koruna ozdoby
vaší. 19 Města polední uzavírána budou, tak že
nebude žádného, kdo by otevříti mohl. Zastěhováno
bude všecko Judstvo, zastěhováno bude docela. 20
Pozdvihněte očí svých, a vizte ty, kteříž táhnou od
půlnoci. Kdež jest to stádo, kteréžť dáno bylo, stádce
ozdoby tvé? 21 Co díš, když tě navštíví, ještos ty
naučila je, aby byli nad tebou vůdcové přední? Zdaliž
bolesti tebe nezachvátí jako ženu rodící? 22 Díš-
li v srdci svém: Proč by mne to potkati mělo? Pro
množství nepravosti tvé odkryti budou podolkové
tvoji, násilně odjata bude obuv tvá. 23 Může-li změniti
Mouřenín kůži svou, aneb pardus peřestost svou,
také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti.
24 Protož rozptýlím je, jako vítr pouště rozptyluje
plevy. 25 Ten bude los tvůj a díl odměřený tobě ode

mne, praví Hospodin, proto žes se zapomněla nade
mnou, a úfalas v lež. 26 A tak i já také odkryji podolek
tvůj nad hlavu tvou, aby spatřína byla hanba tvá, 27
Cizoložství tvá, a řehtání tvá, nešlechetná smilství
tvá, na pahrbcích i na poli. Vidělť jsem ty ohavnosti
tvé; běda tobě, Jeruzaléme. A což se ještě neočistíš?
I až dokud pak?

14 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi o suchu. 2
Kvíliti bude země Judská, a brány její zemdlejí,
smutek ponesou na zemi, a naříkání Jeruzaléma
vzejde. 3 Také nejznamenitější z nich rozsílati budou
i nejšpatnější své pro vodu. Přijdouce k čisternám,
a nenaleznouce vody, navrátí se s nádobami svými
prázdnými, hanbíce a stydíce se; protož přikryjí hlavu
svou. 4 I oráči stydíce se, přikryjí hlavu svou příčinou
země vyprahlé, proto že deště nebude na zemi.
5 Anobrž i laň na poli, což porodí, opustí; nebo
mladistvé trávy nebude. 6 A divocí oslové stojíce
na vysokých místech, hltati budou vítr jako draci;
přehledí se oči jejich, nebo nebude žádné trávy.
7 Ó Hospodine, poněvadž nepravosti naše svědčí
proti nám, slituj se pro jméno své. Nebo mnohá jsou
odvrácení naše, tobět' jsme zhřešili. 8 Ó naděje
Izraelova, vysvoboditeli jeho v čas ssoužení, proč
býti máš jako příchozí v této zemi, a jako pocestný
stavující se na noclehu? 9 Proč se ukazuješ jako
muž ustalý, jako silný, kterýž nemůže vysvoboditi?
Všaks ty u prostřed nás, Hospodine, a jméno tvé nad
námi vzýváno jest; neopouštějž nás. 10 Takto praví
Hospodin o lidu tomto: Tak milují toulky, noh svých
nezdržují, až Hospodin nemá v nich líbosti, a nyní
zpomíná nepravost jejich, a navštěvuje hříchy jejich.
11 Potom řekl ke mně Hospodin: Nemodl se za lid
tento k dobrému. 12 Když se postiti budou, já nikoli
nevyslyším volání jejich, a když obětovati budou obět
zápalnou a suchou, já nikoli neoblíbím sobě těch věcí,
ale mečem a hladem a morem já do konce zhubím je.
13 Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, tito
proroci říkají jim: Neuzříte meče, a hlad nepřijde na
vás, ale pokoj pravý dám vám na místě tomto. 14 I řekl
Hospodin ke mně: Lež prorokují ti proroci ve jménu
mém. Neposlalť jsem jich, aniž jsem přikázal jim,
anobrž aniž jsem mluvil k nim. Vidění lživé a hádání,
a marné věci i lest srdce svého oni prorokují vám.
15 Protož takto praví Hospodin o prorocích, kteříž
prorokují ve jménu mém, ješto jsem já jich neposlal,
a kteříž říkají: Meče ani hladu nebude v zemi této:
Mečem a hladem i ti sami proroci zhynou. 16 Lid pak
ten, jemuž oni prorokují, rozmetán bude po ulicích
Jeruzalémských hladem a mečem, aniž bude, kdo by
je pochovával, je, manželky jejich, a syny jejich, a
dcery jejich. Tak vyleji na ně nešlechetnost jejich. 17
Protož rciž jim slovo toto: Z očí mých tekou slzy dnem
i nocí bez přestání; nebo potřína bude velmi velice
panna dcera lidu mého ranou náramně bolestnou. 18
Vyjdu-li na pole, aj, tam zbití mečem; pakli vejdu do
města, aj, tam nemocní hladem. Nebo jakož prorok
tak kněz obcházejíce, kupčí zemí, a lidé toho neznají.
19 Zdaliž do konce zamítáš Judu? Zdali Sion ošklivi
sobě duše tvá? Proč nás biješ, tak abychom již
nebyli uzdraveni? Čekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého
pakli času uzdravení, a aj, hrůza. 20 Poznávámeť,
Hospodine, bezbožnost svou i nepravost otců svých,
že jsme hřešili proti tobě. 21 Nezamítejž pro jméno
své, nezlehčuj stolice slávy své; rozpomeň se, neruš
smlouvy své s námi. 22 Zdaliž jsou mezi marnostmi
pohanskými ti, kteříž by déšť dávali? A zdaliž nebesa
dávají přívaly? Zdaliž ty nejsi sám, Hospodine, Bůh
náš? Protož na tebeť očekáváme, nebo ty působíš
všecko to.

15 Tedy řekl Hospodin ke mně: Byť se postavil
Mojžíš i Samuel před oblíčejem mým, nikoli
srdce nemohu míti k lidu tomuto. Pusť je ode mne,
a nechť jdou pryč. 2 A řeknou-liť: Kam bychom šli?
tedy díš jim: Takto praví Hospodin: Kdo k smrti, na
smrt, a kdo k meči, pod meč, a kdo k hladu, k hladu,
a kdo k zajetí, do zajetí. 3 Představím zajisté jim to
čtvero, dí Hospodin: Meč k zmordování, a psy, aby
je rozsmýkali, a ptactvo nebeské i zvěř zemskou,
aby je sežrala a zkazila. 4 A musejí se smýkati po
všech královstvích země příčinou Manassesa syna
Ezechiášova, krále Judského, pro ty věci, kteréž
páchal v Jeruzalémě. 5 Nebo kdo by se slitoval nad
tebou, Jeruzaléme? A kdo by tě politoval? Aneb kdo
by přišel, aby se zeptal, jakť se vede? 6 Tys opustil
mne, dí Hospodin, odšels nazpět; protož vztáhnu
ruku svou na tebe, abych tě zkazil. Ustal jsem, želeje.
7 Protož přetříbím je věječkou skrze brány země
této, na sirobu přivedu a zkazím lid svůj, nebo se
od cest svých nenavracují. 8 Větší bude počet vdov
jeho než písku mořského. Přivedu na ně, na matky,
na mládence zhoubce i v poledne; způsobím to,
aby náhle připadli na to město, i budou zděšeni. 9
Zemdlí i ta, kteráž rodívala po sedmerém; vypustí
duši svou, zapadne jí slunce ještě ve dne, hanbiti a
styděti se bude. Ostatek pak jich vydám pod meč
před oblíčejem nepřátel jejich, dí Hospodin. 10 Běda
mně, matko má, že jsi mne porodila, muže sváru a
muže různice vší zemi. Nepůjčoval jsem jim, aniž mi
oni půjčovali, a každý mi zlořečí. 11 I řekl Hospodin:

Zdaliž tobě, kterýž pozůstaneš, nebude dobře? Zdaliž
nebudu tvým zástupcím u nepřítele v čas trápení a
v čas ssoužení? 12 Zdaliž železo poláme půlnoční
železo a ocel? 13 Jmění tvé, ó Judo, i poklady tvé
vydám v rozchvátání darmo, po všech končinách
tvých, a to pro všelijaké hříchy tvé. 14 A způsobím to,
že musíš jíti s nepřátely svými do země cizí, když
oheň zanícený v prchlivosti mé na vás pálati bude. 15
Ty znáš mne, Hospodine, rozpomeň se na mne, a
navštěv mne, a pomsti mne nad těmi, kteříž dotírají
na mne. Shovívaje jim, nezachvacuj mne; věz, že
snáším pro tebe pohanění. 16 Když se naskytly řeči
tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a
potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal
sám, ó Hospodine Bože zástupů. 17 Nesedám v radě
posměvačů, aniž pléši; pro přísnost tvou samotný
sedám, nebo prchlivostí naplnils mne. 18 Proč má
býti bolest má věčná, a rána má smrtelná, kteráž
se nechce zhojiti? Proč mi býti máš naprosto jako
oklamavatelný, jako vody nestálé? 19 Protož takto
praví Hospodin: Jestliže se obrátíš, také tě zase
obrátím, abys stál před oblíčejem mým; oddělíš-li věc
drahou od ničemné, jako ústa má budeš. Nechť se
oni obrátí k tobě, ty pak neobracej se k nim. 20 Nebo
jsem tě postavil proti lidu tomuto jako zed měděnou
pevnou. Kteříž bojovati budou proti tobě, ale neodolají
tobě; nebo já jsem s tebou, abych tě vysvobozoval a
vytrhoval, dí Hospodin. 21 Vytrhnu tě zajisté z rukou
nešlechetníků, a vykoupím tě z ruky násilníků.

16 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2
Nepojímej sobě ženy, aniž měj synů neb dcer na
místě tomto. 3 Nebo takto praví Hospodin o synech i
dcerách zplozených v místě tomto, a o matkách jejich,
kteréž zrodily je, i o jejich otcích, kteříž zplodili je v
zemi této: 4 Smrtmi přebolestnými pomrou, nebudou
oplakáni, ani pochováni; místo hnoje na svrchku země
budou, a mečem i hladem do konce zhubeni budou. I
budou mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému
a šelmám zemským. 5 Nebo takto praví Hospodin:
Nevcházej do domu smutku, aniž chodˇkvíliti, aniž
jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svůj od lidu tohoto,
dobrotivost i slitování, dí Hospodin. 6 Když pomrou
velicí i malí v zemi této, nebudou pochováni, aniž
kvíliti budou nad nimi, aniž se zřeží, aniž sobě lysiny
zdělají pro ně. 7 Aniž jim dadí jísti, aby v truchlosti
potěšovali jich nad mrtvým, aniž jich napojí z číše
potěšení po otci jejich neb matce jejich. 8 Tolikéž do
domu hodování nechodˇ, abys sedati měl s nimi při
jídle a pití. 9 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Aj, já způsobím, aby nebývalo na místě
tomto před očima vašima a za dnů vašich hlasu
radosti, ani hlasu veselé, hlasu ženicha, ani hlasu
nevěsty. 10 Když pak oznámíš lidu tomuto všecka
slova tato, a řeknou-liť: Proč vyřkl Hospodin proti nám
všecko zlé veliké toto, a jaká jest nepravost naše,
aneb jaký hřích náš, jímž jsme hřešili proti Hospodinu
Bohu svému? 11 Tedy rci jim: Proto že opustili mne
otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími,
sloužili jim, a klaněli se jim, mne pak opustili, a zákona
mého neostříhali. 12 Vy pak mnohem jste hůře činili
nežli otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý
podlé zdání srdce svého zlého, neposlouchajíce mne.
13 Pročež hodím vámi z země této do země, o níž
nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužiti budete tam
bohům cizím dnem i nocí, dokudž neučiním vám
milosti. 14 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v
nichž nebude říkáno více: Živťˇjest Hospodin, kterýž
vyvedl syny Izraelské z země Egyptské, 15 Ale: Živťˇ
jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země
půlnoční a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal,
když je zase přivedu do země jejich, kterouž jsem dal
otcům jejich. 16 Aj, já pošli k rybářům mnohým, dí
Hospodin, aby je vylovili; potom pošli i k mnohým
lovcům, aby je zlapali na všeliké hoře, a na všelikém
pahrbku, i v děrách skalních. 17 Hledím na všecky
cesty jejich, nejsouť tajné přede mnou, aniž jest skryta
nepravost jejich před očima mýma. 18 I odplatím
jim prvé dvojnásobně za nepravost jejich a hřích
jejich, proto že zemi mnou poškvrnili těly mrtvými
ohyzdnými, a ohavnostmi svými naplnili dědictví mé.
19 Hospodine, sílo má a hrade můj, i útočiště mé v
den ssoužení, k toběť přijdou národové od končin
země, a řeknou: Jistě žeť se falše drželi otcové naši,
marnosti a právě neužitečných věcí. 20 Zdaliž udělá
sobě člověk bohy, poněvadž sami nejsou bohové?
21 Protož aj, já způsobím to, aby poznali té chvíle,
způsobím, aby poznali ruku mou i moc mou, a zvědíť,
že jméno mé jest Hospodin.

17 Hřích Judův napsán jest pérem železným,
rafijí kamene přetvrdého, vyryt jest na tabuli
srdce jejich, a na rozích oltářů vašich, 2 Tak když
zpomínají synové jejich na oltáře jejich i háje jejich,
pod dřívím zeleným, na pahrbcích vysokých. 3 Ó
horo, s tím polem jmění tvé i všecky poklady tvé
vydám v rozchvátání, pro hřích výsostí tvých, ve
všech končinách tvých. 4 A ty musíš lhůtu dáti z
strany sebe dědictví svému, kteréž jsem byl dal tobě,
a podrobím tě v službu nepřátelům tvým v zemi, o níž
nevíš; nebo jste oheň zanítili v prchlivosti mé, kterýž
až na věky hořeti bude. 5 Takto praví Hospodin:

Zlořečený ten muž, kterýž doufá v člověka, a kterýž
klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje
srdce jeho. 6 Nebo bude podobný vřesu na pustině,
kterýž necítí, když co přichází dobrého, ale bývá na
vyprahlých místech na poušti v zemi slatinné, a v
níž se nebydlí. 7 Požehnaný ten muž, kterýž doufá v
Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin. 8 Nebo
podobný bude stromu štípenému při vodách, a při
potoku pouštějícímu kořeny své, kterýž necítí, když
přichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý
nestará se, aniž přestává nésti ovoce. 9 Nejlstivější
jest srdce nade všecko, a nejpřevrácenější. Kdo
vyrozumí jemu? 10 Já Hospodin, kterýž zpytuji
srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu
každému podlé cesty jeho, podlé ovoce skutků jeho.
11 Koroptva škřečí, ale nevysedí. Tak kdož dobývá
statku však s křivdou, v polovici dnů svých musí
opustiti jej, a naposledy bude bláznem. 12 Místo
svatyně naší, stolice slavná Nejvyššího, věčně trvá.
13 Ó naděje Izraelova, Hospodine, všickni, kteříž tě
opouštějí, nechť jsou zahanbeni. Kárání má v zemi
této nechť jsou zapsána; nebo opustili pramen vod
živých, Hospodina. 14 Uzdrav mne, Hospodine, a
zdráv budu; vysvobod' mne, a vysvobozen budu, ty jsi
zajisté chvála má. 15 Aj, oni říkají mi: Kdež jest to,
což předpovídal Hospodin? Nechť již přijde. 16 Ješto
jsem já se nevetřel, abych pastýřem byl tvým, a dne
bolesti nebylť jsem žádostiv, ty víš. Cožkoli vyšlo z
rtů mých, před oblíčejem tvým jest. 17 Nebudiž mi
k strachu, útočiště mé jsi v čas trápení. 18 Nechť
jsou zahanbeni, kteříž mne stihají, já pak ať nejsem
zahanben; nechť se oni děsí, já pak ať se neděsím.
Uveď na ně den trápení, a dvojím setřením setři je.
19 Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a postav se v
bráně lidu tohoto, skrze kterouž chodívají králové
Judští, a skrze kterouž vycházívají, anobrž ve všech
branách Jeruzalémských, 20 A rci jim: Slyšte slovo
Hospodinovo, králové Judští, i všecken Judo, a
všickni obyvatelé Jeruzaléma, kteříž chodíváte skrze
brány tyto: 21 Takto praví Hospodin: Vystříhejte se s
pilností, abyste nenosili břemen v den sobotní, ani
vnášeli skrze brány Jeruzalémské. 22 Ani nevynášejte
břemen z domů svých v den sobotní, a žádného díla
nedělejte, ale světťe den sobotní, jakž jsem přikázal
otcům vašim. 23 (Však neuposlechli, aniž naklonili
ucha svého, ale zatvrdili šíji svou, neposlouchajíce a
nepřijímajíce naučení.) 24 Stane se zajisté, jestliže s
ochotností mne uposlechnete, dí Hospodin, abyste
nenosili břemen skrze brány města tohoto v den
sobotní, ale světili den sobotní, nedělajíce v něm
žádného díla, 25 Že poberou se skrze brány města
tohoto králové i knížata sedící na stolici Davidově,
jezdíce na vozích i na koních, oni i knížata jejich,
muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, a státi bude
toto město až na věčnost. 26 I budou přicházeti z
měst Judských a z okolí Jeruzaléma, jakož z země
Beniaminovy, tak z roviny, i z té hory, i od poledne,
nesouce zápal, a obět i dar s kadidlem, také i díků
činění nesouce do domu Hospodinova. 27 Jestliže
pak neuposlechnete mne, abyste světili den sobotní,
a nenosili břemen, chodíce skrze brány Jeruzalémské
v den sobotní, tedy zanítím oheň v branách jeho,
kterýžto zžíře paláce Jeruzalémské, a neuhasne.

18 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od
Hospodina, řkoucí: 2 Vstaň a sejdi do domu
hrnčířova, a tam způsobím to, abys slyšel slova má.
3 I sešel jsem do domu hrnčířova, a aj, on dělal dílo
na kruzích. 4 Když se pak zkazila nádoba v ruce
hrnčířově, kterouž on dělal z hliny, tehdy zase udělal z
ní nádobu jinou, jakouž se dobře líbilo hrnčíři udělati.
5 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 6
Zdaliž jako hrnčíř tento nemohl bych nakládati s vámi,
ó dome Izraelský? dí Hospodin. Aj, jakož hlina v ruce
hrnčíře, tak jste vy v ruce mé, ó dome Izraelský. 7
Mluvil-li bych proti národu a proti království, že je
v okamžení vypléním a zkazím, i vyhubím, 8 Však
odvrátil-li by se národ ten od nešlechetnosti své,
proti němuž bych mluvil: i já litoval bych toho zlého,
kteréž jsem myslil učiniti jemu. 9 Zase mluvil-li bych
o národu a o království, že je v okamžení vzdělám
a vštípím, 10 Však činil-li by, což zlého jest před
očima mýma, neposlouchaje hlasu mého: i já litoval
bych dobrodiní toho, kteréž bych řekl učiniti jemu.
11 Protož nyní rci mužům Judským i obyvatelům
Jeruzalémským, řka: Takto praví Hospodin: Aj, já
strojím na vás zlou věc, a obrátím na vás pohromu;
navraťtež se již jeden každý od cesty své zlé, a
polepšte cest svých i předsevzetí svých. 12 Kteřížto
řekli: To nic, nebo za myšlénkami svými půjdeme,
a jeden každý zdání srdce svého nešlechetného
vykonávati budeme. 13 Protož takto praví Hospodin:
Vyptejte se nyní mezi pohany, slýchal-li kdo takové
věci? Mrzkosti veliké dopustila se panna Izraelská. 14
Zdaliž kdo pohrdá čerstvou vodou Libánskou z skály?
Zdaž pohrdají vodami studenými odjinud běžícími? 15
Lid pak můj zapomenuvše se na mne, kadí marnosti.
Nebo k úrazu je přivodí na cestách jejich, na stezkách
starobylých, chodíce stezkami cesty neprotřené,
16 Tak abych musil obrátiti zemi jejich v poušť na
odivu věčnou; každý, kdož by šel skrze ni, aby se
užasl, a pokynul hlavou svou. 17 Větrem východním

rozptýlím je před nepřítelem; hřbetem a ne tváří
pohledím na ně v čas bídy jejich. 18 I řekli: Poďte a
vymyslme proti Jeremiášovi nějakou chytrost; neboť
nezhyne zákon od kněze, ani rada od moudrého, ani
slovo od proroka. Poďte a zarazme jej jazykem, a
nemějme pozoru na žádná slova jeho. 19 Pozoruj
mne, Hospodine, a slyš hlas těch, kteříž se vadí
se mnou. 20 Zdaliž má odplacováno býti za dobré
zlým, že mi jámu kopají? Rozpomeň se, že jsem se
postavoval před oblíčejem tvým, abych se přimlouval
k jejich dobrému, a odvrátil prchlivost tvou od nich.
21 Protož dopusť na syny jejich hlad, a způsob to,
ať jsou násilně zmordování mečem, a nechť jsou
ženy jejich osiřelé a ovdovělé, a muži jejich ať jsou
ukrutně zmordováni, a mládenci jejich zbiti mečem v
boji. 22 Nechť jest slýchati křik z domů jejich, když
přivedeš na ně vojsko náhle. Nebo vykopali jámu,
aby popadli mne, a osídla polékli nohám mým; 23
Ješto ty, Hospodine, povědom jsi vší rady jejich o
mém usmrcení. Nebuď milostiv nepravosti jejich, a
hříchu jejich před tváří svou neshlazuj, ale nechť
jsou k úrazu dostrčeni před oblíčejem tvým, a v čas
prchlivosti své s nimi zacházej.

19 Takto řekl Hospodin: Jdi a zjednej báni záhrdlitou
od hrnčíře, hliněnou, a pojma některé z starších
lidu a z starších kněží, 2 Vejdi do údolí Benhinnom,
kteréž jest u vrat brány východní, a ohlašuj tam slova
ta, kteráž mluviti budu tobě. 3 A rci: Slyšte slovo
Hospodinovo, králové Judští i obyvatelé Jeruzalémští:
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já
uvedu bídu na místo toto, o kteréž kdokoli uslyší,
zníti mu bude v uších jeho, 4 Proto že mne opustili,
a poškvrnili místa tohoto, kadíce na něm bohům
cizím, jichž neznali oni, ani otcové jejich, ani králové
Judští, a naplnili toto místo krví nevinných. 5 Vzdělali
také výsosti Bálovi, aby pálili syny své ohněm v
zápaly Bálovi, čehož jsem nepřikázal, aniž jsem o
tom mluvil, nýbrž ani nevstoupilo na mé srdce. 6
Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude
slouti více toto místo Tofet, ani údolí Benhinnom,
ale údolí mordu. 7 Nebo v nic obrátím radu Judovu
i Jeruzalémských v místě tomto, způsobě to, aby
padli od meče před nepřátely svými, a od ruky těch,
kteříž hledají bezživotí jejich, i dám mrtvá těla jejich
za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským. 8
Obrátím také město toto v poušť na odivu. Každý,
kdožkoli půjde mimo ně, užasne se, a ckáti bude pro
všelijaké rány jeho. 9 A způsobím to, že žráti budou
maso synů svých a maso dcer svých, tolikéž jeden
každý maso bližního svého žráti bude, v obležení
a v ssoužení, kterýmž ssouží je nepřátelé jejich, a
ti, kteříž hledají bezživotí jejich. 10 Potom roztluc tu
záhrdlitou báni před očima těch lidí, kteříž půjdou s
tebou, 11 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů: Tak
potluku lid tento i město toto, jako ten, kdož rozráží
nádobu hrnčířskou, kteráž nemůže opravena býti
více, a v Tofet pochovávati budou, proto že nebude
žádného místa ku pohřbu. 12 Tak učiním místu
tomuto, dí Hospodin, i obyvatelům jeho, a naložím
s městem tímto tak jako s Tofet. 13 Nebo budou
domové Jeruzalémských i domové králů Judských
tak jako toto místo Tofet zanečištěni se všechněmi
domy těmi, na jejichž střechách kadili všemu vojsku
nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím.
14 Tedy navrátiv se Jeremiáš z Tofet, kamž jej byl
poslal Hospodin, aby prorokoval tam, postavil se v
síňci domu Hospodinova, a řekl ke všemu lidu: 15
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já
uvedu na město toto i na všecka města jeho všecko
to zlé, kteréž jsem vyřkl proti němu; nebo zatvrdili šíji
svou, aby neposlouchali slov mých.

20 Tedy slyšev Paschur syn Immerův, kněz, kterýž
byl přední správce v domě Hospodinově,
Jeremiáše prorokujícího o těch věcech, 2 Ubil
Paschur Jeremiáše proroka, a dal jej do vězení v
bráně Beniaminově hořejší, kteráž byla při domě
Hospodinově. 3 Stalo se pak nazejtří, když vyvedl
Paschur Jeremiáše z vězení, že řekl jemu Jeremiáš:
Nenazval Hospodin jména tvého Paschur, ale Magor
missabib. 4 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já pustím
na tebe strach, na tebe i na všecky přátely tvé,
kteříž padnou od meče nepřátel svých, načež oči tvé
hleděti budou, když všecken lid Judský vydám v ruku
krále Babylonského, kterýž zavede je do Babylona,
a mečem je pobije. 5 Vydám i všelijaké bohatství
města tohoto, a všecko úsilé jeho, i všelijakou věc
drahou jeho, i všecky poklady králů Judských vydám
v ruku nepřátel jejich, a rozchvátají je, i poberou
je, a dovezou je do Babylona. 6 Ty pak Paschur i
všickni, kteříž bydlí v domě tvém, půjdete do zajetí,
a do Babylona se dostaneš, a tam umřeš, i tam
pochován budeš ty i všickni milující tebe, jimž jsi
prorokoval lživě. 7 Namlouvals mne, Hospodine,
a dalť jsem se přemluviti; silnějšís byl nežli já,
protož zmocnils se mne. Jsem v posměchu každý
den, každý se mi posmívá. 8 Nebo jakž jsem
začal mluviti, úpím, pro ukrutenství a zhoubu křičím;
slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku
posměchu každého dne. 9 I řekl jsem: Nebudu ho
připomínati, ani mluviti více ve jménu jeho. Ale jest

v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech
mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu, 10
Ačkoli slýchám utrhání mnohých, i Magor missabiba,
říkajících: Povězte něco na něj, a oznámíme to králi.
Všickni, kteříž by měli býti přátelé moji, číhají na
poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde podveden bude,
a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním. 11 Ale
Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protož ti,
kteříž mne stihají, zurážejí se, a neodolají; styděti se
budou náramně, nebo se jim šťastně nezvede, aniž
potupa věčná v zapomenutí dána bude. 12 Protož ó
Hospodine zástupů, kterýž zkušuješ spravedlivého,
kterýž spatřuješ ledví a srdce, nechť se podívám na
pomstu tvou nad nimi, tobě zajisté zjevil jsem při
svou. 13 Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina,
že vytrhl duši nuzného z ruky nešlechetných. 14
Zlořečený ten den, v němžto zplozen jsem, den, v
němž porodila mne matka má, ať není požehnaný.
15 Zlořečený ten muž, kterýž zvěstoval otci mému,
chtěje zvláštně obradovati jej, řka: Narodilot se dítě
pohlaví mužského. 16 A nechť jest ten muž podobný
městům, kteráž podvrátil Hospodin, a neželel; nebo
slyšel křik v jitře, a provyskování v čas polední. 17 Ó
že mne neusmrtil od života, ješto by mi matka má
byla hrobem mým, a život její věčně těhotný. 18 Proč
jsem jen z života vyšel, abych okoušel těžkosti a
zámutku, a aby stráveni byli v pohanění dnové moji?

21 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od
Hospodina, když poslal k němu král Sedechiáš
Paschura syna Malkiášova a Sofoniáše syna
Maaseiášova, kněze, aby řekli: 2 Poraď se medle
o nás s Hospodinem, nebo Nabuchodonozor král
Babylonský bojuje proti nám, zdali by snad naložil
Hospodin s námi podlé všech divných skutků svých,
aby on odtáhl od nás. 3 Tedy řekl Jeremiáš k nim:
Tak rcete Sedechiášovi: 4 Takto praví Hospodin Bůh
Izraelský: Aj, já odvrátím nástroje válečné, kteréž
jsou v rukou vašich, jimiž vy bojujete proti králi
Babylonskému a Kaldejským, kteříž oblehli vás vně
za zdí, a shromáždím je do prostřed města tohoto. 5
Bojovati zajisté budu já proti vám rukou vztaženou
a ramenem silným, a to v hněvě a v rozpálení i v
prchlivosti veliké. 6 A raním obyvatele města tohoto,
tak že lidé i hovada morem velikým pomrou. 7 Potom
pak (dí Hospodin), dám Sedechiáše krále Judského
a služebníky jeho i lid, totiž ty, kteříž pozůstanou v
městě tomto po moru, po meči a po hladu, v ruku
Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku
nepřátel jejich, a tak v ruku hledajících bezživotí jejich.
Kterýžto je zbije ostrostí meče, neodpustí jim, aniž
jich šanovati bude, aniž se smiluje. 8 Protož rci lidu
tomuto: Takto praví Hospodin: Aj, já kladu před vás
cestu života i cestu smrti. 9 Kdokoli zůstane v městě
tomto, zahyne od meče, neb hladem, neb morem,
ale kdož vyjde a poddá se Kaldejským, kteříž oblehli
vás, jistotně živ zůstane, a bude míti život svůj místo
kořisti. 10 Nebo postavil jsem zůřivou tvář svou proti
městu tomuto k zlému, a ne k dobrému, dí Hospodin.
V ruku krále Babylonského vydáno bude, i vypálí
je ohněm. 11 Domu pak krále Judského rci: Slyšte
slovo Hospodinovo, 12 Ó dome Davidův, takto praví
Hospodin: Držívejte každého jitra soud, a vychvacujte
obloupeného z ruky násilníka, aby nevyšla jako oheň
prchlivost má, a nehořela, tak že by nebylo žádného,
kdo by uhasiti mohl, pro nešlechetnost předsevzetí
vašich. 13 Aj já, dí Hospodin, na tebe, kteráž přebýváš
v údolí tomto, skálo roviny této, kteříž říkáte: Kdo by
přitáhl na nás, aneb kdo by všel do příbytků našich?
14 Nebo trestati vás budu podlé skutků vašich, dí
Hospodin, a zanítím oheň v lese tvém, kterýž zžíře
všecko vůkol něho.

22 Takto řekl Hospodin: Sejdi do domu krále
Judského, a mluv tam slovo toto, 2 A rci: Slyš
slovo Hospodinovo, králi Judský, kterýž sedíš na stolici
Davidově, ty i služebníci tvoji i lid tvůj, kteříž chodíte
skrze brány tyto. 3 Takto praví Hospodin: Konejte
soud a spravedlnost, a vychvacujte obloupeného z
ruky násilníka; příchozímu tolikéž, sirotku, ani vdově
nečiňte křivdy, aniž jich utiskujte, a krve nevinné
nevylévejte na místě tomto. 4 Nebo budete-li to pilně
vykonávati, jistě že poberou se skrze brány domu
tohoto králové, sedící místo Davida na stolici jeho,
jezdíce na vozích, neb na koních, král s služebníky
svými i s lidem svým. 5 Jestliže pak neuposlechnete
slov těchto, skrze sebe přisahám, dí Hospodin, že
poušť bude dům tento. 6 Nebo takto praví Hospodin
o domu krále Judského: Byl jsi mi jako Galád a vrch
Libánský, ale obrátím tě jistotně v poušť jako města,
v nichž se bydliti nemůže. 7 A přistrojím na tebe
zhoubce, jednoho každého se zbrojí jeho, kteřížto
zpodtínají nejvýbornější cedry tvé, a vmecí na oheň.
8 A když půjdou národové mnozí mimo město toto,
a řekne jeden druhému: Proč tak učinil Hospodin
městu tomuto velikému? 9 Tedy řeknou: Proto že
opustili smlouvu Hospodina Boha svého, a klaněli se
bohům cizím a sloužili jim. 10 Neplačtež mrtvého, aniž
ho litujte, ale ustavičně plačte příčinou toho, kterýž
odchází; neboť se nenavrátí více, aby pohleděl na
zemi, v níž se narodil. 11 Nebo takto praví Hospodin
o Sallumovi synu Joziáše, krále Judského, kterýž

kraluje místo Joziáše otce svého: Když vyjde z místa
tohoto, nenavrátí se sem více. 12 Ale tam v tom
místě, kamž jej zastěhují, umře, a tak země této
neuzří více. 13 Běda tomu, kdož staví dům svůj
s útiskem, a paláce své s křivdou, kterýž bližního
svého v službu podrobuje darmo, mzdy pak jeho
nedává jemu; 14 Kterýž říká: Vystavím sobě dům
veliký a paláce prostranné, kterýž prolamuje sobě
okna, a tafluje cedrovím, a maluje barvou. 15 Zdaliž
kralovati budeš, že se pleteš v to cedrové stavení?
Otec tvůj zdaliž nejídal a nepíjel? Když konal soud a
spravedlnost, tedy dobře bylo jemu. 16 Když soudíval
při chudého a nuzného, tedy dobře bylo. Zdaliž
mně to není známé? dí Hospodin. 17 Ale oči tvé i
srdce tvé nehledí než lakomství tvého, a abys krev
nevinnou proléval, a nátisk a křivdu činil. 18 Protož
takto praví Hospodin o Joakimovi synu Joziáše, krále
Judského: Nebudouť ho kvíliti: Ach, bratře můj, aneb
ach, sestro. Nebudou ho kvíliti: Ach, pane, aneb ach,
kdež důstojnost jeho? 19 Pohřbem oslicím pohřben
bude, vyvlečen a vyvržen jsa za brány Jeruzalémské.
20 Vstup na Libán a křič, i na hoře Bázan vydej hlas
svůj; křič také přes brody, když potříni budou všickni
milovníci tvoji. 21 Mluvíval jsem s tebou v největším
štěstí tvém, říkávalas: Nebudouť poslouchati. Tať jest
cesta tvá od dětinství tvého; neuposlechlas zajisté
hlasu mého. 22 Všecky pastýře tvé zpase vítr, a
milovníci tvoji v zajetí půjdou. Tehdáž jistě hanbiti a
styděti se budeš za všelikou nešlechetnost svou. 23
Ó ty, kteráž jsi usadila se na Libánu, jenž se hnízdíš
na cedroví, jak milostná budeš, když na tě přijdou
svírání a bolest jako rodičky! 24 Živť jsem já, dí
Hospodin, že byť pak byl Koniáš syn Joakima, krále
Judského, prstenem pečetním na mé ruce pravé,
však tě i odtud strhnu. 25 A vydám tě v ruku těch,
kteříž hledají bezživotí tvého, a v ruku těch, jejichž ty
se oblíčeje lekáš, totiž v ruku Nabuchodonozora krále
Babylonského, a v ruku Kaldejských. 26 A hodím
tebou i matkou tvou, kteráž tě porodila, do země cizí,
tam, kdež jste se nezrodili, a tam zemřete. 27 Do
země pak, po níž toužiti budete, abyste se navrátili
tam, tam se nenavrátíte. 28 Zdaliž modlou ničemnou,
kteráž roztřískána bývá, bude muž tento Koniáš?
Zdali nádobou, v níž není žádné líbosti? Proč by
vyházíni byli on i símě jeho, a uvrženi do země, o
níž nevědí? 29 Ó země, země, země, slyš slovo
Hospodinovo. 30 Takto praví Hospodin: Zapište to, že
muž tento bez dětí bude, a že se jemu nepovede
šťastně za dnů jeho. Anobrž nepovede se šťastně i
tomu muži, kterýž by z semene jeho seděl na stolici
Davidově, a panoval ještě nad Judou.

23 Běda pastýřům hubícím a rozptylujícím stádce
pastvy mé, dí Hospodin. 2 Protož takto praví
Hospodin Bůh Izraelský o pastýřích, kteříž pasou
lid můj: Vy rozptylujete ovce mé, anobrž rozháníte
je, a nenavštěvujete jich; aj, já navštívím vás pro
nešlechetnost předsevzetí vašich, dí Hospodin. 3
Ostatek pak ovcí svých já shromáždím ze všech
zemí, do nichž jsem je rozehnal, a přivedu je zase do
ovčinců jejich, kdežto ploditi a množiti se budou. 4
Nadto ustanovím nad nimi pastýře, kteříž by je pásli,
aby se nebály více, ani strachovaly, ani hynuly, dí
Hospodin. 5 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž
vzbudím Davidovi výstřelek spravedlivý, i kralovati
bude král, a šťastně se jemu povede; soud zajisté
a spravedlnost na zemi konati bude. 6 Za dnů jeho
spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpečně,
a toť jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude:
Hospodin spravedlnost naše. 7 Protož aj, dnové
jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť
jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země
Egyptské, 8 Ale: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl
a kterýž zprovodil símě domu Izraelského z země
půlnoční i ze všech zemí, do nichž jsem byl je
rozehnal, když se osadí v zemi své. 9 Příčinou
proroků potříno jest srdce mé ve mně, pohnuly se
všecky kosti mé; jsem jako člověk opilý, a jako muž,
kteréhož rozešlo víno, pro Hospodina a pro slova
svatosti jeho. 10 Nebo cizoložníků plná jest tato země,
a příčinou křivých přísah kvílí země, usvadla pastviska
na poušti; jest zajisté utiskování těchto nešlechetné,
a moc jejich nepravá. 11 Nebo jakož prorok, tak
kněz pokrytství páchají. Také v domě svém nacházím
nešlechetnost jejich, dí Hospodin. 12 Pročež budou
míti cestu svou podobnou plzkosti v mrákotě, na
níž postrčeni budou a padnou, když uvedu na ně
bídu v čas navštívení jejich, dí Hospodin. 13 Při
prorocích zajisté Samařských viděl jsem nesmyslnost;
prorokovali skrze Bále, a svodili lid můj Izraelský.
14 Ale při prorocích Jeruzalémských vidím hroznou
věc, že cizoložíce a se lží se obcházejíce, posilňují
také rukou nešlechetníků, aby se neobrátil žádný
od nešlechetnosti své. Mám všecky za podobné
Sodomě, a obyvatele jeho za podobné Gomoře. 15
Protož takto praví Hospodin zástupů o prorocích
těchto: Aj, já nakrmím je pelynkem, a napojím je
vodami jedovatými; nebo od proroků Jeruzalémských
vyšla poškvrna na všecku tuto zemi. 16 Takto praví
Hospodin zástupů: Neposlouchejtež slov těch proroků,
jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávajíce.
Vidění srdce svého mluví, ne z úst Hospodinových.
17 Ustavičně říkají těm, kteříž mnou pohrdají: Pravil

Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu
podlé zdání srdce svého říkají: Nepřijdeť na vás nic
zlého. 18 Nebo kdož jest stál v radě Hospodinově,
a viděl neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova
jeho, neb vyslechl je? 19 Aj, vichřice Hospodinova
s prchlivostí vyjde, a to vichřice trvající; nad hlavou
nešlechetných trvati bude. 20 Neodvrátíť se hněv
Hospodinův, dokudž neučiní a nevykoná úmyslu
srdce svého. A tehdáž porozumíte tomu cele, 21 Žeť
jsem neposílal těch proroků, ale sami běželi, že jsem
nemluvil k nim, a však oni prorokovali. 22 Nebo byť
byli stáli v radě mé, jistě že by byli ohlašovali slova
má lidu mému, a bylit by je odvraceli od cesty jejich
zlé, a od nešlechetnosti předsevzetí jejich. 23 Zdaliž
jsem já Bůh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem
Bůh i z daleka? 24 Zdaž se ukryje kdo v skrýších,
abych já ho neshlédl? dí Hospodin. Zdaliž nebe i
země já nenaplňuji? dí Hospodin. 25 Slýchávámť, co
říkají ti proroci, kteříž prorokují lež ve jménu mém,
říkajíce: Měl jsem sen, měl jsem sen. 26 I dokudž to
bude? Zdaliž v srdci těch proroků, kteříž prorokují,
není lež? Anobrž jsou proroci lsti srdce svého, 27
Kteříž obmýšlejí to, jak by vyrazili z paměti lidu mému
jméno mé sny svými, kteréž vypravují jeden každý
bližnímu svému, jako se zapomněli otcové jejich na
jméno mé za příčinou Bále. 28 Prorok, kterýž má sen,
nechť vypravuje sen, ale kterýž má slovo mé, nechť
mluví slovo mé právě. Co jest té plevě do pšenice? dí
Hospodin. 29 Zdaliž není slovo mé takové jako oheň,
dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu? 30
Protož aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž
ukrádají slova má jeden každý před bližním svým. 31
Aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž chlubně
mluví, říkajíce: Praví Hospodin. 32 Aj já, dí Hospodin,
proti těm, kteříž prorokují sny lživé, a vypravujíce je,
svodí lid můj lžmi svými a žvavostí svou, ješto jsem já
jich neposlal, aniž jsem jim přikázal. Pročež naprosto
nic neprospívají lidu tomuto, dí Hospodin. 33 Protož,
když by se tázal tebe lid tento, neb některý prorok
neb kněz, řka: Jaké jest břímě Hospodinovo? tedy
rci jim: Jaké břímě? I to: Opustím vás, dí Hospodin.
34 Nebo proroka a kněze toho i lid ten, kterýž by
řekl: Břímě Hospodinovo, jistě trestati budu muže
toho i dům jeho. 35 Ale takto říkejte jeden každý
bližnímu svému a jeden každý bratru svému: Co
odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin?
36 Břemene pak Hospodinova nepřipomínejte více,
sic by břemenem bylo jednomu každému slovo jeho,
když byste převraceli slova Boha živého, Hospodina
zástupů, Boha našeho. 37 Takto říkati budeš proroku:
Coť odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin?
38 Ale poněvadž říkáte: Břímě Hospodinovo, tedy
takto praví Hospodin: Poněvadž říkáte slovo to:
Břímě Hospodinovo, ješto jsem posílal k vám, říkaje:
Neříkejte: Břímě Hospodinovo, 39 Protož aj, já jistě
zapomenu se na vás do konce, a zavrhu vás i to
město, kteréž jsem byl dal vám i otcům vašim, od
tváři své, 40 A uvedu na vás pohanění věčné i potupu
věčnou, kteráž nepřijde v zapomenutí.

24 Ukázal mi Hospodin, a aj, dva košové fíků
postaveni byli před chrámem Hospodinovým,
když byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský
Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, a knížata
Judská, i tesaře a kováře z Jeruzaléma, a přivedl je
do Babylona. 2 Jeden koš byl fíků velmi dobrých,
jacíž bývají fíkové ranní, druhý pak koš fíků velmi
zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost. 3 Tedy řekl mi
Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Fíky,
dobré fíky, a to velmi dobré, zlé pak, a to velmi
zlé, jichž nelze jísti pro trpkost. 4 I stalo se slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 5 Takto praví Hospodin,
Bůh Izraelský: Jako fíkové tito dobří, tak mně příjemní
budou zajatí Judští, kteréž jsem zaslal z místa tohoto
do země Kaldejské k dobrému. 6 Obrátím zajisté
oči své k nim k dobrému, a přivedu je zase do
země této, kdežto vzdělám je, a nezkazím, štípím
je, a nevyplením. 7 Nebo dám jim srdce, aby znali
mne, že já jsem Hospodin. I budou mým lidem, a
já budu jejich Bohem, když se obrátí ke mně celým
srdcem svým. 8 Naodpor, jako fíky zlé, kterýchž
nelze jísti pro trpkost, tak zavrhu (toť zajisté praví
Hospodin), Sedechiáše krále Judského s knížaty jeho,
a ostatek Jeruzalémských pozůstalých v zemi této, i
ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské. 9 Vydám je, pravím,
v posmýkání k zlému po všech královstvích země,
v pohanění a v přísloví, v rozprávku a v proklínání
po všech těch místech, kamž je rozženu. 10 A budu
posílati na ně meč, hlad a mor, dokudž by do konce
vyhlazeni nebyli z země, kterouž jsem byl dal jim i
otcům jejich.

25 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti
všemu lidu Judskému, léta čtvrtého Joakima
syna Joziášova, krále Judského, (jenž jest první rok
Nabuchodonozora krále Babylonského), 2 Kteréž
mluvil Jeremiáš prorok ke všemu lidu Judskému, i
ke všechněm obyvatelům Jeruzalémským, řka: 3
Od třináctého léta Joziáše syna Amonova, krále
Judského, až do tohoto dne, po těchto třimecítma
let, bývalo slovo Hospodinovo ke mně, kteréž jsem
vám mluvíval, ráno přivstávaje, a to ustavičně,
ale neposlouchali jste. 4 Posílal také Hospodin k

vám všecky slouhy své proroky, ráno přivstávaje,
a to ustavičně, (jichžto neposlouchali jste, aniž jste
naklonili ucha svého, abyste slyšeli). 5 Kteříž říkali:
Navraťtež se již jeden každý z cesty své zlé a od
nešlechetnosti předsevzetí svých, a tak osazujte
se v té zemi, kterouž dal Hospodin vám i otcům
vašim od věků až na věky. 6 A nechoďte za bohy
cizími, abyste sloužiti měli jim, aniž se jim klanějte,
aniž hněvejte mne dílem rukou svých, a neučinímť
vám zle. 7 Ale neposlouchali jste mne, dí Hospodin,
abyste jen hněvali mne dílem rukou svých k svému
zlému. 8 Protož takto praví Hospodin zástupů: Proto
že jste neuposlechli slov mých, 9 Aj, já pošli, a
pojmu všecky národy půlnoční, dí Hospodin, i k
Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, služebníku
svému, a přivedu je na zemi tuto i na obyvatele její, i
na všecky národy tyto okolní, kteréž jako prokláté
vyhladím, a způsobím to, aby byli k užasnutí, na
odivu, a poustkou věčnou. 10 Také způsobím to, aby
zahynul jim hlas radosti i hlas veselé, hlas ženicha i
hlas nevěsty, hluk žernovu i světlo svíce. 11 I bude
všecka země tato pustinou a pouští, a sloužiti budou
národové tito králi Babylonskému sedmdesáte let. 12
Potom pak po vyplnění sedmdesáti let trestati budu
na králi Babylonském a na tom národu, dí Hospodin,
nepravost jejich, totiž na zemi Kaldejské, tak že
obrátím ji v pustiny věčné. 13 A uvedu na zemi tu
všecka slova svá, kteráž jsem mluvil o ní, všecko, což
psáno jest v knize této, cožkoli prorokoval Jeremiáš o
všech národech. 14 Když je v službu podrobí, i jiné
národy mnohé a krále veliké, tehdáž odplatím jim
podlé skutků jejich a podlé činů rukou jejich. 15 Nebo
takto mi řekl Hospodin, Bůh Izraelský: Vezmi kalich
vína prchlivosti této z ruky mé, a napájej jím všecky ty
národy, k kterýmž já pošli tebe, 16 Aby pili a potáceli
se, anobrž bláznili příčinou meče, kterýž já pošli
mezi ně. 17 I vzal jsem kalich z ruky Hospodinovy, a
napájel jsem všecky ty národy, k nimž mne poslal
Hospodin, 18 Jeruzalémské i města země Judské, a
krále její i knížata její, abych je oddal v pustinu a v
zpuštění, na odivu, i k proklínání tohoto dnešního
dne, 19 Faraona krále Egyptského i služebníky jeho,
i knížata jeho, i všecken lid jeho, 20 I všecku tu
směsici, totiž všecky krále země Uz, všecky také krále
země Filistinské, i Aškalon, i Gázy, i Akaron, i ostatek
Azotu, 21 Idumejské, i Moábské, i syny Ammon, 22 I
všecky krále Tyrské, i všecky krále Sidonské, i krále
krajiny té, kteráž jest při moři, 23 Dedana a Temu, a
Buzu i všecky přebývající v koutech nejzadnějších,
24 I všecky krále Arabské, i všecky krále té směsice,
kteříž bydlí na poušti, 25 Všecky také krále Zamritské,
i všecky krále Elamitské, též všecky krále Médské, 26
Anobrž všecky krále půlnoční, blízké i daleké, jednoho
jako druhého, všecka také království země, kterážkoli
jsou na svrchku země. Král pak Sesák píti bude po
nich. 27 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Pítež a opojte se, anobrž vyvracejte
z sebe, a padejte, tak abyste nepovstali pro meč,
kterýž já pošli mezi vás. 28 Jestliže by pak nechtěli
vzíti kalichu z ruky tvé, aby pili, tedy díš jim: Takto
praví Hospodin zástupů: Konečně že píti musíte. 29
Nebo poněvadž na to město, kteréž nazváno jest
od jména mého, já začínám uvozovati zlé věci, a
vy abyste bez hodné pomsty byli? Nebudete bez
pomsty, nebo já zavolám meče na všecky obyvatele
té země, dí Hospodin zástupů. 30 Protož ty prorokuj
proti nim všecka slova tato, a rci jim: Hospodin s
výsosti řváti bude, a z příbytku svatosti své vydá
hlas svůj, mocně řváti bude z obydlí svého. Křik
ponoukajících se, jako presovníků, rozléhati se bude
proti všechněm obyvatelům té země, 31 I průjde
hřmot až do konce země. Nebo rozepři má Hospodin
s těmi národy, v soud vchází sám se všelikým tělem;
bezbožníky vydá pod meč, dí Hospodin. 32 Takto
praví Hospodin zástupů: Aj, bída půjde z národu na
národ, a vichřice veliká strhne se od končin země. 33
I budou zbiti od Hospodina v ten čas od konce země
až do konce země; nebudou oplakáni, ani sklizeni,
ani pochováni, místo hnoje na svrchku země budou.
34 Kvělte pastýři a křičte, anobrž válejte se v popele,
vy nejznamenitější toho stáda; nebo naplnili se dnové
vaši, abyste zbiti byli, a abyste rozptýleni byli, i budete
padati jako nádoba drahá. 35 I zahyne útočiště
pastýřům a utíkání nejznamenitějším toho stáda. 36
Hlas žalostný pastýřů a kvílení nejznamenitějších
toho stáda; nebo zkazí Hospodin pastvu jejich. 37
Zkažena budou i pastviska pokoj mající, pro prchlivost
hněvu Hospodinova, 38 Jako lev opustí jeskyni svou;
nebo přijde země jejich na spuštění, pro prchlivost
zhoubce a pro prchlivost hněvu jeho.

26 Na počátku kralování Joakima syna Joziášova,
krále Judského, stalo se slovo toto od
Hospodina, řkoucí: 2 Takto praví Hospodin: Postav
se v síňci domu Hospodinova, a mluv ke všechněm
městům Judským, přicházejícím klaněti se v domě
Hospodinově, všecka slova, kteráž tobě přikazuji
mluviti k nim, neujímejž slova, 3 Zdali by aspoň
uposlechli, a odvrátili se jeden každý od cesty své
zlé, abych litoval zlého kteréž myslím učiniti jim pro
nešlechetnost předsevzetí jejich. 4 Rciž tedy jim:
Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste

chodili v zákoně mém, kterýž jsem předložil vám, 5
Poslouchajíce slov služebníků mých proroků, kteréž
já posílám k vám, jakož jste, když jsem je, ráno
přivstávaje posílal, neposlouchali: 6 Jistě žeť naložím
s domem tímto jako s Sílo, a město toto vydám v
proklínání všechněm národům země. 7 Slyšeli pak
kněží a proroci, i všecken lid Jeremiáše mluvícího
slova ta v domu Hospodinovu. 8 I stalo se, že hned,
jakž přestal Jeremiáš mluviti všeho, cožkoli přikázal
Hospodin mluviti ke všemu lidu, jali jej ti kněží a
proroci i všecken lid ten, řkouce: Smrtí umřeš. 9 Proč
jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, řka: Stane se
jako Sílo domu tomuto, a město toto tak spustne, že
nebude v něm žádného obyvatele? Shromažďoval se
pak všecken lid k Jeremiášovi do domu Hospodinova.
10 Tedy uslyšavše knížata Judská ty věci, přišli z
domu královského do domu Hospodinova, a posadili
se u dveří brány Hospodinovy nové. 11 I řekli kněží a
proroci těm knížatům a všemu lidu, řkouce: Hoden jest
smrti muž tento; nebo prorokoval proti městu tomuto,
jakž jste slyšeli v své uši. 12 Tedy promluvil Jeremiáš
ke všechněm knížatům těm i ke všemu lidu, řka:
Hospodin poslal mne, abych prorokoval o domu tomto
i o městě tomto všecky ty věci, kteréž jste slyšeli.
13 Protož nyní polepšte cest svých a předsevzetí
svých, a poslouchejte hlasu Hospodina Boha svého, i
bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti
vám. 14 Já pak aj, v rukou vašich jsem, učiňte mi,
což se vám za dobré a spravedlivé vidí. 15 Ale však
jistotně vězte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na
sebe uvedete, i na město toto, i na obyvatele jeho;
nebo v pravdě poslal mne Hospodin k vám, abych
mluvil v uši vaše všecka slova tato. 16 I řekli knížata i
všecken lid kněžím a těm prorokům: Nemáť nikoli muž
tento odsuzován býti na smrt, poněvadž ve jménu
Hospodina Boha našeho mluvil nám. 17 Tedy povstali
někteří z starších té země, a promluvili ke všemu
shromáždění lidu, řkouce: 18 Micheáš Moraštický
prorokoval za času Ezechiáše krále Judského, a pravil
všemu lidu Judskému, řka: Takto praví Hospodin
zástupů: Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém jako
hromady, hora pak domu tohoto jako lesové vysocí.
19 Zdaliž hned proto usmrtil jej Ezechiáš král Judský
a všecken Juda? Zdaliž neulekl se Hospodina, a
nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin toho zlého,
kteréž vyřkl proti nim. Protož my činíme velmi zlou
věc proti dušem svým. 20 A byl také muž prorokující
ve jménu Hospodinovu, Uriáš syn Semaiášův z
Kariatjeharim, kterýž prorokoval o městě tomto i o
zemi této v táž všecka slova jako Jeremiáš. 21 A když
uslyšel král Joakim a všickni udatní jeho, i všecka
knížata slova jeho, hned usiloval král usmrtiti jej.
O čemž uslyšev Uriáš, bál se, a utíkaje, přišel do
Egypta. 22 Ale poslal král Joakim některé do Egypta,
Elnatana syna Achborova i jiné s ním do Egypta. 23
Kteříž vyvedše Uriáše z Egypta, přivedli jej k králi
Joakimovi. I zabil jej mečem, a vhodil tělo jeho do
hrobů lidu obecného. 24 A však ruka Achikamova
syna Safanova byla při Jeremiášovi, aby ho nevydával
v ruku lidu k usmrcení jeho.

27 Na počátku kralování Joakima syna Joziášova,
krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi
od Hospodina, řkoucí: 2 Takto řekl Hospodin ke
mně: Zdělej sobě oboječky a jha, a dej je na šíji
svou. 3 Potom je pošli k králi Idumejskému, a k králi
Moábskému, a k králi synů Ammonových, a k králi
Tyrskému, a k králi Sidonskému po těch poslích,
kteříž přijedou do Jeruzaléma k Sedechiášovi králi
Judskému. 4 A přikaž jim, ať pánům svým řeknou:
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Tak rcete
pánům svým: 5 Já jsem učinil zemi, člověka i hovada,
kterážkoli jsou na svrchku země, mocí svou velikou a
ramenem svým vztaženým. Protož dávám ji, komuž
se mi dobře líbí. 6 Jako nyní já dal jsem všecky země
tyto v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského,
služebníka svého, ano i živočichy polní dal jsem
jemu, aby sloužili jemu. 7 Protož budouť sloužiti jemu
všickni ti národové, i synu jeho, i synu syna jeho,
dokudž by nepřišel čas země jeho i jeho samého,
když v službu podrobí jej sobě národové znamenití a
královĕ velicí. 8 Stane se pak, že národ ten i království
to, kteréž by nesloužilo jemu, Nabuchodonozorovi
králi Babylonskému, a kterýž by nepoddal šíje své
pod jho krále Babylonského, mečem a hladem i
morem navštívím národ ten, dí Hospodin, dokudž
bych do konce nevyplénil jich rukou jeho. 9 Protož
vy neposlouchejte proroků svých, ani hadačů svých,
ani snů svých, ani planetářů svých, ani kouzedlníků
svých, kteříž mluvívají k vám, říkajíce: Nebudete
sloužiti králi Babylonskému. 10 Nebo oni vám lež
prorokují, abych vzdálil vás od země vaší, a vyhnal
vás, abyste zahynuli. 11 Národu pak, kterýž skloní
šíji svou pod jho krále Babylonského a sloužiti bude
jemu, toho zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin,
aby dělal ji, a bydlil v ní. 12 Sedechiášovi také, králi
Judskému, mluvil jsem naskrze ta všecka slova,
řka: Skloňte šíje své pod jho krále Babylonského, a
služte jemu i lidu jeho, a buďte živi. 13 Proč máte
zahynouti, ty i lid tvůj, mečem, hladem a morem, jakž
mluvil Hospodin o národu, kterýž by nesloužil králi
Babylonskému? 14 Neposlouchejtež tedy slov proroků

těch, kteříž mluvíce k vám, říkají: Nebudete sloužiti
králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují. 15
Neposlalť jsem jich zajisté, dí Hospodin, a však oni
prorokují ve jménu mém lživě, abych zahnal vás, kdež
byste zahynuli vy i ti proroci, kteříž prorokují vám.
16 Kněžím také i všemu lidu tomu mluvil jsem, řka:
Takto praví Hospodin: Neposlouchejte slov proroků
svých, kteříž prorokují vám, říkajíce: Aj, nádobí domu
Hospodinova navrácena budou z Babylona již brzo.
Neboť lež oni prorokují vám. 17 Neposlouchejtež
jich, služte králi Babylonskému a živi buďte. Proč
má býti toto město pouští? 18 Jestliže pak oni jsou
proroci, a jestliže slovo Hospodinovo jest v nich,
nechť se medle přimluví k Hospodinu zástupů, ať
nádobí to, pozůstávající v domě Hospodinově a v
domě krále Judského a v Jeruzalémě, nedostává se
do Babylona. 19 Nebo takto praví Hospodin zástupů
o těch sloupích, a o tom moři, a o těch podstavcích, i
o ostatku nádobí pozůstávajícím v městě tomto, 20
Kteréhož nepobral Nabuchodonozor král Babylonský,
když přestěhoval Jekoniáše syna Joakimova, krále
Judského, z Jeruzaléma do Babylona, a všecky
nejpřednější Judské i Jeruzalémské, 21 Takto zajisté
dí Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o těch nádobách,
pozůstávajících v domě Hospodinově a v domě krále
Judského i v Jeruzalémě: 22 Do Babylona zavezeny
budou, a tam budou až do dne toho, v němž je
navštívím, dí Hospodin, a rozkáži je přivezti, a zase
navrátím je na místo toto.

28 Stalo se pak léta toho, na počátku kralování
Sedechiáše krále Judského, léta totiž čtvrtého,
měsíce pátého, mluvil ke mně Chananiáš syn Azurův,
prorok, kterýž byl z Gabaon, v domě Hospodinově,
před očima kněží i všeho lidu, řka: 2 Takto praví
Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Polámal jsem
jho krále Babylonského. 3 Po dvou letech já navrátím
zase na místo toto všecka nádobí domu Hospodinova,
kteráž pobral Nabuchodonozor král Babylonský z
místa tohoto, a zavezl je do Babylona. 4 Jekoniáše
také syna Joakimova, krále Judského, i všecky
zajaté Judské, kteříž se dostali do Babylona, já zase
přivedu na místo toto, dí Hospodin; nebo polámi jho
krále Babylonského. 5 Tedy řekl Jeremiáš prorok
Chananiášovi proroku tomu před očima kněží a před
očima všeho lidu, kteříž stáli v domě Hospodinově,
6 Řekl, pravím, Jeremiáš prorok: Amen, učiniž tak
Hospodin. Potvrdiž Hospodin slov tvých, kteráž jsi
prorokoval o navrácení nádobí domu Hospodinova, a
všech zajatých z Babylona na místo toto. 7 Ale však
poslechni medle slova tohoto, kteréž já mluvím při
tvé přítomnosti a při přítomnosti všeho tohoto lidu.
8 Proroci, kteříž bývali přede mnou i před tebou od
věků, ti prorokovali proti zemím znamenitým a proti
královstvím velikým o válce a o ssoužení a o moru. 9
Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde slovo
toho proroka, ten prorok znám bývá, že jej poslal
Hospodin v pravdě. 10 Tedy sňal Chananiáš prorok to
jho z šíje Jeremiáše proroka, a polámal je. 11 A mluvil
Chananiáš před očima všeho lidu, řka: Takto praví
Hospodin: Tak polámi jho Nabuchodonozora krále
Babylonského po dvou letech z šíje všech národů. I
počal jíti Jeremiáš prorok cestou svou. 12 Ale stalo
se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když polámal
Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka,
řkoucí: 13 Jdi a mluv k Chananiášovi, řka: Takto praví
Hospodin: Jha dřevěná jsi polámal, protož zdělej
místo nich jha železná. 14 Nebo takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský: Jho železné vložím na šíji
všech národů těchto, aby sloužili Nabuchodonozorovi
králi Babylonskému, a budouť sloužiti jemu. Také i
živočichy polní dám jemu. 15 Zatím řekl Jeremiáš
prorok Chananiášovi proroku: Slyšiž nyní, Chananiáši:
Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu přivedl, aby
lid tento ve lži skládal doufání. 16 Protož takto praví
Hospodin: Aj, já sklidím tě se svrchku země, tento rok
ty umřeš; nebo jsi mluvil to, čímž bys odvrátil lid od
Hospodina. 17 I umřel Chananiáš prorok roku toho
měsíce sedmého.

29 Tato jsou slova listu, kterýž poslal Jeremiáš
prorok z Jeruzaléma k ostatku starších zajatých
a k kněžím i k prorokům i ke všemu lidu, kterýž
přestěhoval Nabuchodonozor z Jeruzaléma do
Babylona, 2 Když vyšel Jekoniáš král a královna, i
komorníci, knížata Judská i Jeruzalémská, tolikéž
tesaři i kováři z Jeruzaléma, 3 Po Elasovi synu
Safanovu, a Gemariášovi synu Helkiášovu, (kteréž byl
poslal Sedechiáš král Judský k králi Babylonskému do
Babylona), řka: 4 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský, všechněm zajatým, kteréž jsem přestěhoval
z Jeruzaléma do Babylona: 5 Stavějte domy, a
osazujte se, štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce
jejich. 6 Pojímejte ženy, a plodťe syny i dcery, dávejte
také synům svým ženy, dcery též své dávejte za
muže, ať rodí syny a dcery; množte se tam, a
nebeřte umenšení. 7 A hledejte pokoje města toho,
do kteréhož jsem zastěhoval vás, a modlívejte se
za ně Hospodinu; nebo v pokoji jeho budete míti
pokoj. 8 Takto zajisté praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Nechť vás nesvodí proroci vaši, kteříž jsou
mezi vámi, ani hadači vaši, a nespravujte se sny

svými, jichž vy příčinou jste, aby je mívali. 9 Nebo
vám oni lživě prorokují ve jménu mém; neposlalť jsem
jich, dí Hospodin. 10 Takto zajisté praví Hospodin:
Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let,
navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného
o navrácení vás na místo toto. 11 Nebo já nejlépe
znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin,
myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu
očekávání konec přežádostivý. 12 Když mne vzývati
budete, a půjdete, a modliti se mně budete, tedy
vyslyším vás. 13 A hledajíce mne, naleznete, když
mne hledati budete celým srdcem svým. 14 Dám se
zajisté nalezti vám, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté
vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech
míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu
vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval,
15 Když řeknete: Vzbuzovalť nám Hospodin proroky
v Babyloně. 16 Nebo takto praví Hospodin o králi
sedícím na stolici Davidově, a o všem lidu obývajícím
v městě tomto, bratřích vašich, kteříž nevyšli s vámi
v tom zajetí, 17 Takto dí Hospodin zástupů: Aj, já
pošli na ně meč, hlad a mor, a naložím s nimi jako
s fíky trpkými, kterýchž nelze jísti pro trpkost. 18
Nebo stihati je budu mečem, hladem i morem, a
vydám je ku posmýkání po všech královstvích země,
k proklínání, a k užasnutí, anobrž na odivu, a k utrhání
mezi všemi národy, tam kdež je vypudím, 19 Proto že
neposlouchají slov mých, dí Hospodin, když posílám
k nim služebníky své proroky, ráno přivstávaje, a
to ustavičně, a neposlouchali jste, dí Hospodin. 20
Protož slyštež vy slovo Hospodinovo, všickni zajatí,
kteréž jsem vyslal z Jeruzaléma do Babylona. 21
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o
Achabovi synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi synu
Maaseiášovu, kteříž prorokují vám ve jménu mém
lež: Aj, já vydám je v ruku Nabuchodonozora krále
Babylonského, aby je zbil před očima vašima. 22 I
bude vzato na nich klnutí mezi všecky zajaté Judské,
kteříž jsou v Babyloně, aby říkali: Nechť nakládá
Hospodin s tebou, jako s Sedechiášem a jako s
Echabem, kteréž upekl král Babylonský na ohni, 23
Proto že páchali nešlechetnost v Izraeli, cizoložíce s
ženami bližních svých, a mluvíce slovo ve jménu mém
lživě, čehož jsem nepřikázal jim. Já pak o tom vím, a
jsem toho i svědkem, dí Hospodin. 24 Semaiášovi
Nechelamitskému mluv, řka: 25 Takto praví Hospodin
zástupů, Bůh Izraelský, řka: Proto že jsi poslal jménem
svým listy ke všemu lidu, kterýž jest v Jeruzalémě, a
Sofoniášovi synu Maaseiášovu knězi i ke všechněm
kněžím, řka: 26 Hospodin dal tě za kněze na místo
Joiady kněze, abyste pozor měli v domě Hospodinově
na každého muže pošetilého a vystavujícího se za
proroka, a abys dal takového do žaláře a do klady. 27
Pročež jsi pak nyní neokřikl Jeremiáše Anatotského,
kterýž se vám vystavuje za proroka? 28 Nebo posílal
k nám do Babylona, řka: Protáhneť se to dlouho,
stavějte domy, a osazujte se, štěpujte také štěpnice,
a jezte ovoce jejich. 29 Nebo Sofoniáš kněz četl
ten list před Jeremiášem prorokem. 30 I stalo se
slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: 31 Pošli
ke všechněm zajatým, řka: Takto praví Hospodin
o Semaiášovi Nechelamitském: Proto že prorokuje
vám Semaiáš, ješto jsem já ho neposlal, a přivodí
vás k tomu, abyste doufání skládali ve lži, 32 Protož
takto praví Hospodin: Aj, já trestati budu Semaiáše
Nechelamitského i símě jeho. Nebude míti žádného,
kdo by bydlil u prostřed lidu tohoto, aniž uzří toho
dobrého, kteréž já učiním lidu svému, dí Hospodin;
nebo mluvil to, čímž by odvrátil lid od Hospodina.

30 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od
Hospodina, řkoucí: 2 Takto praví Hospodin,
Bůh Izraelský, řka: Spiš sobě do knihy všecka slova,
kterážť jsem mluvil. 3 Aj, dnové zajisté jdou, dí
Hospodin, přivedu zase zajaté lidu svého Izraelského
i Judského, praví Hospodin, a uvedu je do země,
kterouž jsem byl dal otcům jejich, a dědičně ji obdrží,
4 Tatoť pak jsou slova, kteráž mluvil Hospodin o
Izraelovi a Judovi: 5 Takto zajisté praví Hospodin: Hlas
předěšení a hrůzy slyšíme, a že není žádného pokoje.
6 Ptejte se nyní, a vizte rodívá-li samec. Pročež tedy
vidím, an každý muž rukama svýma drží se za bedra
svá jako rodička, a obrácené všechněch oblíčeje v
zsinalost? 7 Ach, nebo veliký jest den tento, tak že
nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli čas
jest ssoužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen
bude. 8 Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin
zástupů, že polámi jho jeho z šíje tvé, a svazky tvé
potrhám, i nebudou ho více v službu podrobovati
cizozemci. 9 Ale sloužiti budou Hospodinu Bohu
svému, a Davidovi králi svému, kteréhož jim vzbudím.
10 Protož ty neboj se, služebníče můj Jákobe, dí
Hospodin, aniž se strachuj, ó Izraeli, nebo aj, já
vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí
jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval, a pokoj měl,
a nebude žádného, kdo by jej předěsil. 11 Neboť
já s tebou jsem, dí Hospodin, abych tě vysvobodil,
když učiním konec všechněm národům, mezi kteréž
tě rozptýlím. Tobě však neučiním konce, ale budu
tě trestati v soudu, ačkoli tě bez trestání naprosto
nenechám. 12 Takto zajisté praví Hospodin: Přetěžké
bude potření tvé, přebolestná rána tvá. 13 Nebude,

kdo by přisoudil při tvou k uléčení; lékařství platného
žádného míti nebudeš. 14 Všickni, kteříž tě milují,
zapomenou se nad tebou, aniž tě navštíví, když
tě raním ranou nepřítele, a trestáním přísným pro
mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé. 15
Proč křičíš nad svým potřením a těžkou bolestí svou?
Pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé
to činím tobě. 16 A však všickni, kteříž zžírají tebe,
sežráni budou, a všickni, kteříž utiskají tebe, všickni,
pravím, do zajetí půjdou, a kteříž tě pošlapávají,
pošlapáni budou, a všecky, kteříž tě loupí, v loupež
vydám, 17 Tehdáž když tobě navrátím zdraví, a na
rány tvé zhojím tě, dí Hospodin, proto že zahnanou
nazývali tebe, říkajíce: Tato jest Sion, není žádného,
kdo by ji navštívil. 18 Takto praví Hospodin: Aj,
já zase přivedu zajaté stánků Jákobových, a nad
příbytky jeho slituji se, i budeť zase vzděláno město
na prvním místě svém, a palác podlé způsobu svého
vystaven. 19 A bude pocházeti od nich díků činění a
hlas veselících se; nebo je rozmnožím, a nebudou
umenšení bráti, zvelebím je, a nebudou sníženi. 20 A
budou synové jeho tak jako i prvé, a shromáždění
jeho přede mnou utvrzeno bude, trestati pak budu
všecky, kteříž jej ssužují. 21 A povstane z něho
nejdůstojnější jeho, a panovník jeho z prostředku jeho
vyjde, kterémuž rozkáži přiblížiti se, aby předstoupil
přede mne. Nebo kdo jest ten, ješto by slíbil za sebe,
že předstoupí přede mne? dí Hospodin. 22 I budete
mým lidem, a já budu vaším Bohem. 23 Aj, vicher
Hospodinův s prchlivostí vyjde, vicher trvající nad
hlavou nešlechetných trvati bude. 24 Neodvrátíť se
prchlivost hněvu Hospodinova, dokudž neučiní toho,
a dokudž nevykoná úmyslu srdce svého. Tehdáž
porozumíte tomu.

31 Toho času, dí Hospodin, budu Bohem všech
čeledí Izraelových, a oni budou mým lidem. 2
Takto praví Hospodin: Lid z těch pozůstalých po meči
nalezl milost na poušti, když jsem chodil před ním,
abych odpočinutí způsobil Izraelovi. 3 Za starodávnať
se mi ukazoval Hospodin. I však milováním věčným
miluji tě, pročež ustavičně činím tobě milosrdenství.
4 Ještě vždy vzdělávati tě budu, a vzdělána budeš,
panno Izraelská; ještě se obveselovati budeš bubny
svými, a vycházeti s houfem plésajících. 5 Ještě
štěpovati budeš vinice v horách Samařských, štěpovati
budou štěpaři i jísti. 6 Nebo nastane den, v němž
volati budou strážní na hoře Efraimově: Vstaňte
a vstupme na Sion k Hospodinu Bohu svému. 7
Takto zajisté praví Hospodin: Prozpěvujte Jákobovi
o věcech veselých, prokřikujte zjevně před těmi
národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávejte, a rcete:
Vysvobodť, Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského.
8 Aj, já přivedu je z země půlnoční, a shromáždím
je ze všech stran země, s nimi spolu slepého i
kulhavého, těhotnou i rodící; shromáždění veliké sem
se navrátí. 9 Kteréžto s pláčem jdoucí a s pokornými
modlitbami zase přivedu, a povedu je podlé tekutých
vod cestou přímou, na níž by se nepoklesli; neboť
jsem Izraelův otec, a Efraim jest prvorozený můj. 10
Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové, a zvěstujte
na ostrovích dalekých, a rcete: Ten, kterýž rozptýlil
Izraele, shromáždí jej, a ostříhati ho bude jako pastýř
stáda svého. 11 Neboť vykoupil Hospodin Jákoba,
protož vysvobodí jej z ruky toho, kterýž silnější jest
nad něj. 12 I přijdou, a prozpěvovati budou na výsosti
Siona, a pohrnou se k dobrotě Hospodinově s obilím,
a s vínem, a s olejem, a s plodem skotů a bravů,
duše pak jejich bude podobná zahradě svlažené,
a nebudouť se rmoutiti více. 13 Tehdáž veseliti se
bude panna s plésáním, a mládenci i starci spolu;
obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potěším jich,
a obveselím je po zámutku jejich. 14 Rozvlažím i
duši kněží tukem, a lid můj dobroty mé nasytí se, dí
Hospodin. 15 Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma
slyšán jest, naříkání a pláč přehořký. Ráchel plačeci
synů svých, nedala se potěšiti po synech svých, proto
že žádného není. 16 Takto praví Hospodin: Zdrž hlas
svůj od pláče, a oči své od slz, nebo budeš míti mzdu
za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z země
nepřátelské. 17 Jest, pravím, čáka, žeť se potom, dí
Hospodin, navrátí synové do svého kraje. 18 V pravdě
slyším Efraima, an sobě stýště, pravě: Trestals mne,
abych strestán byl jako telátko neupřáhané; obraťť
mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine,
Bůh můj. 19 Nebo po obrácení svém pokání činiti
budu, a když mi k známosti sebe poslouženo bude,
udeřím se v bedra. Stydímť se, anobrž i pýřím, že
snáším útržku dětinství svého. 20 Zdali Efraim jest
mým synem milým, aneb dítě velmi milostné? A
však jakž jsem mluvil proti němu, ustavičně se vždy
na něj rozpomínám. Pročež pohybují se vnitřnosti
mé příčinou jeho; jistě žeť se slituji nad ním, dí
Hospodin. 21 Nastavěj sobě pamětných znamení,
nakladť sobě hromad kamení, pamatuj na tu silnici
a cestu, kterouž jsi šla; navraťť se, panno Izraelská,
navraťť se k městům svým těmto. 22 Dokudž se toulati
budeš, ó dcero zpurná? Neboť učiní Hospodin novou
věc na zemi: Žena bude vůkol obcházeti muže. 23
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť
říkati budou slovo toto v zemi Judově a v městech
jeho, když zase přivedu zajaté jejich: Požehnejž tobě

Hospodin, ó příbytku spravedlnosti, horo svatosti. 24
Nebo osazovati se budou v zemi Judské, ve všech
městech jeho spolu oráči, a kteříž zacházejí s stádem.
25 Rozvlažím zajisté duši ustalou, a všelikou duši
truchlou nasytím. 26 V tom jsem procítil, a ohlédl se,
a ten můj sen byl mi vděčný. 27 Aj, dnové jdou, dí
Hospodin, v nichžto oseji dům Izraelský a dům Judský
semenem lidským a semenem hovad. 28 I stane se,
že jakož jsem se snažoval, abych je plénil, a bořil, a
kazil a hubil, a trápil, tak se snažím, abych je vzdělal a
rozsazoval, dí Hospodin. 29 Těch časů nebudou říkati
více: Otcové jedli hrozen trpký, pročež zubové synů
laskominy mají, 30 Nýbrž raději: Jeden každý pro
nepravost svou umře. Každého člověka, kterýž by jedl
hrozen trpký, laskominy míti budou zubové jeho. 31
Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž učiním s domem
Izraelským a s domem Judským smlouvu novou. 32
Ne takovou smlouvu, jakouž jsem učinil s otci jejich v
ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je
vyvedl z země Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni
zrušili, a já abych zůstati měl manželem jejich? dí
Hospodin. 33 Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním s
domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin:
Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich
napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým
lidem. 34 A nebudou učiti více jeden každý bližního
svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznejte
Hospodina. Všickni zajisté napořád znáti mne budou,
od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí
Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na
hřích jejich nezpomenu více. 35 Takto praví Hospodin,
kterýž dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a
hvězd za světlo v noci, kterýž rozděluje moře, a zvučí
vlnobití jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupů:
36 Jestliže se pohnou ta nařízení před oblíčejem
mým, dí Hospodin, takéť símě Izraelovo přestane
býti národem před oblíčejem mým po všecky dny. 37
Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti změřena
nebesa zhůru, a vyhledáni základové země dolů,
takéť já zavrhu docela símě Izraelovo pro všecko to,
což činili, dí Hospodin. 38 Aj, dnové jdou, dí Hospodin,
v nichž vystaveno bude město toto Hospodinu, od
věže Chananeel až k bráně úhlu. 39 A půjde ještě
šňůra měřící naproti ní, ku pahrbku Gareb, a přitočí
se k Gou. 40 A všecko údolí těl mrtvých a popela,
i všecko to pole až ku potoku Cedron, až k úhlu
brány východní koňské posvěcené bude Hospodinu;
nebudeť pléněno, ani kaženo více na věky.

32 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi
od Hospodina léta desátého Sedechiáše
krále Judského, kterýžto rok jest osmnáctý
Nabuchodonozorův. 2 (Bylo pak tehdáž vojsko krále
Babylonského oblehlo Jeruzalém, a Jeremiáš prorok
byl zavřín v síni stráže, kteráž byla v domě krále
Judského. 3 Nebo dal jej byl vsaditi Sedechiáš
král Judský, řka: Proč ty prorokuješ, právě: Takto
praví Hospodin: Aj, já dám město toto v ruku krále
Babylonského, aby je vzal. 4 Sedechiáš také král
Judský neznikne ruky Kaldejských, ale jistotně vydán
bude v ruku krále Babylonského, a budou mluviti
ústa jeho s ústy jeho, a oči jeho uzří oči jeho. 5
Nýbrž do Babylona zavede Sedechiáše, aby tam byl,
až ho navštívím, dí Hospodin. Poněvadž bojujete s
Kaldejskými, nepovede se vám šťastně.) 6 Tehdy
řekl Jeremiáš: Stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 7 Aj, Chanameel syn Salluma, strýce tvého,
jde k tobě, ať by řekl: Kup sobě dvůr můj, kterýž
jest v Anatot; nebo tobě právem příbuznosti náleží
koupiti jej. 8 Když pak přišel ke mně Chanameel
syn strýce mého, podlé slova Hospodinova, do síně
stráže, a řekl ke mně: Kup medle dvůr můj, kterýž
jest v Anatot, jenž jest v zemi Beniaminově; nebo
tvůj jest právem dědičným, a právem příbuznosti,
kupiž jej sobě: tedy porozuměv, že jest to slovo
Hospodinovo, 9 I koupil jsem od Chanameele syna
strýce svého ten dvůr, kterýž jest v Anatot, a odvážil
jsem jemu peněz sedmnácte lotů stříbra. 10 A
zapsav to do cedule, zapečetil jsem, a osvědčil jsem
svědky, odváživ peníze na váze. 11 Potom vzal
jsem, podlé přikázaní a ustanovení, cedule té koupě
zapečetěnou i otevřenou, 12 A dal jsem ceduli té
koupě Báruchovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu,
před očima Chanameele strýce svého, a před očima
svědků, kteříž se podepsali v ceduli té koupě, před
očima všech Judských, kteříž se byli posadili v síni
stráže. 13 A přikázal jsem Báruchovi před očima
jejich, řka: 14 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Vezmi cedule tyto, tuto ceduli té koupě,
jakož zapečetěnou, tak ceduli otevřenou tuto, a vlož
je do nádoby hliněné, aby trvaly za mnohá léta. 15
Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Ještěť kupováni budou domové, a rolí, i vinice v zemi
této. 16 Potom modlil jsem se Hospodinu, když jsem
dal ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, řka:
17 Ach, Panovníče Hospodine, aj, ty jsi učinil nebe i
zemi mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým,
nemůžeť skryta býti před tebou žádná věc. 18 Činíš
milosrdenství nad tisíci, a odplacíš za nepravost otců
do lůna synů jejich po nich, Bůh veliký, silný, mocný,
jehož jméno Hospodin zástupů, 19 Veliký v radě
a znamenitý v správě, poněvadž oči tvé otevřené

jsou na všecky cesty synů lidských, abys odplatil
jednomu každému podlé cest jeho, a podlé ovoce
předsevzetí jeho. 20 Kterýž jsi činil divy a zázraky v
zemi Egyptské až do tohoto dne, jakož v Izraelovi tak
mezi jinými lidmi, a dobyls sobě jména, jakéž jest po
dnešní den. 21 Nebo vyvedl jsi lid svůj Izraelský z
země Egyptské v divích a v zázracích, a rukou silnou,
a ramenem vztaženým, a v strachu velikém, 22 A
dals jim zemi tuto, kterouž jsi přisáhl dáti otcům jejich,
zemi oplývající mlékem a strdí. 23 Ale že všedše do
ní, a dědičně ujavše ji, neposlouchali hlasu tvého, a v
zákoně tvém nechodili, všeho, což jsi koli přikázal
jim činiti, nečinili, protož způsobils to, aby je potkalo
všecko toto zlé. 24 Aj, střelci přitáhli na město, aby je
vzali, a město skrze meč a hlad a mor dáno jest v
ruku Kaldejských, bojujících proti němu; a tak, což jsi
koli promluvil, děje se, jakž to sám vidíš. 25 Ty pak
pravíš mi, Panovníče Hospodine: Zjednej sobě dvůr
tento za peníze, a osvědč to svědky, ano již město
toto dáno jest v ruku Kaldejských. 26 I stalo se slovo
Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: 27 Aj, já jsem
Hospodin Bůh všelikého těla, zdaliž přede mnou může
býti skryta která věc? 28 Protož takto praví Hospodin:
Aj, já dávám toto město v ruku Kaldejských a v
ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je
vzal. 29 A vejdouce Kaldejští, kteříž bojují proti městu
tomuto, zapálí ohněm toto město, a vypálí je, i domy
ty, na jejichž střechách kadívali Bálovi, a obětovali
oběti mokré bohům cizím, aby mne hněvali. 30 Nebo
synové Izraelští a synové Judští od dětinství svého
jen toliko činí to, což jest zlého před očima mýma;
synové, pravím, Izraelští jen toliko hněvají mne dílem
rukou svých, dí Hospodin. 31 Toto zajisté město od
toho dne, jakž je vystavěli, až do tohoto dne k hněvu
mému a prchlivosti mé popouzí mne, tak že je sklidím
od tváři své, 32 Pro všelikou nešlechetnost synů
Izraelských a synů Judských, kterouž páchali, aby
mne k hněvu popouzeli, oni, králové jejich, knížata
jejich, kněží jejich i proroci jejich, jakož muži Judští,
tak obyvatelé Jeruzalémští, 33 Obracejíce se ke mně
hřbetem, a ne tváří. A když je učím, ráno přivstávaje,
a to ustavičně, však nikoli neposlouchají, aby přijímali
naučení. 34 Nadto nastavěli ohavností svých v domě
tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby jej
zanečistili. 35 Nastavěli, pravím, výsostí Bálovi, kteréž
jsou v údolí Benhinnom, aby vodili syny své a dcery
své Molochovi, ješto jsem jim toho nepřikázal, aniž
vstoupilo na srdce mé, aby páchati měli tu ohavnost,
a Judu k hřešení přivodili. 36 A nyní z příčiny té takto
dí Hospodin. Bůh Izraelský, o městě tomto, o kterémž
vy říkáte: Dánoť jest v ruku krále Babylonského skrze
meč a hlad a mor: 37 Aj, já shromáždím je ze všech
zemí, do nichž jsem je rozehnal v hněvě svém, a v
rozpálení svém, i v prchlivosti veliké, a přivedu je zase
na toto místo, a způsobím to, aby bydlili bezpečně.
38 I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem. 39
Dám zajisté jim srdce jedno a cestu jednu, aby se
mne báli po všecky dny, tak aby jim dobře bylo i
synům jejich po nich. 40 A učiním s nimi smlouvu
věčnou, že se neodvrátím od nich, abych jim neměl
dobře činiti; nadto bázeň svou dám v srdce jejich,
aby neodstupovali ode mne. 41 I veseliti se budu z
nich, dobře jim čině, když je štípím v zemi této pevně,
celým srdcem svým a vší duší svou. 42 Nebo takto
praví Hospodin: Jakož jsem uvedl všecko toto zlé
veliké na lid tento, tak uvedu na ně všecko to dobré,
o němž jim mluvím. 43 Tehdáž kupováno bude pole v
zemi této, o níž vy říkáte: Pustá jest, tak že není v
ní žádného člověka ani hovada, dánať jest v ruku
Kaldejských. 44 Pole za peníze kupovati budou, a
zapisovati do cedulí, a zpečetíce, svědky osvědčovati
v zemi Beniaminově a vůkol Jeruzaléma v městech
Judských, jakož v městech, kteráž jsou při horách,
tak v městech na rovinách, a v městech poledních,
když zase přivedu zajaté jejich, dí Hospodin.

33 Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi
po druhé, když ještě zavřín byl v síni stráže,
řkoucí: 2 Takto praví Hospodin, kterýž učiní to,
Hospodin, kterýž sformuje to, potvrdí toho, Hospodin
jméno jeho: 3 Volej ke mně, a ohlásímť se, a
oznámímť věci veliké a tajné, o nichž nevíš. 4 Nebo
takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, o domích města
tohoto, a o domích králů Judských, kteříž zkaženi býti
mají berany válečnými a mečem: 5 Potáhnouť k boji
proti Kaldejským, ale aby naplnili tyto domy mrtvými
těly lidskými, kteréž zbiji v hněvě svém a v prchlivosti
své, pro jejichž všelikou nešlechetnost skryl jsem tvář
svou od města tohoto. 6 Aj, já zopravuji je a vzdělám,
a uzdravím obyvatele, a zjevím jim hojnost pokoje,
a to stálého. 7 Nebo přivedu zase zajaté Judské a
zajaté Izraelské, a vzdělám je jako prvé, 8 A očistím je
od všeliké nepravosti jejich, kterouž hřešili proti mně,
a odpustím všecky nepravosti jejich, kterýmiž hřešili
proti mně, a jimiž zpronevěřovali se mně. 9 A toť mi
bude k jménu, k radosti, k chvále, a k zvelebení mezi
všemi národy země, kteříž uslyší o všem tom dobrém,
kteréž já jim učiním, a děsíce se, třásti se budou
nade vším tím dobrým a nade vším pokojem tím,
kterýž já jim způsobím. 10 Takto praví Hospodin: Na
tomto místě, o kterémž vy říkáte: Popléněno jest, tak
že není ani člověka ani žádného hovada v městech

Judských a na ulicích Jeruzalémských zpustlých, tak
že není žádného člověka, ani žádného obyvatele,
ani žádného hovada, 11 Ještěť bude slýchán hlas
radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty,
hlas řkoucích: Oslavujte Hospodina zástupů, nebo
dobrý jest Hospodin, nebo na věky milosrdenství jeho,
a obětujících díkčinění v domě Hospodinově, když
zase přivedu zajaté země této jako na počátku, praví
Hospodin. 12 Takto praví Hospodin zástupů: Na místě
tomto popléněném, tak že není žádného člověka
ani hovada, i ve všech městech jeho bude ještě
obydlé pastýřů, kdež by chovali stáda. 13 V městech
při horách, v městech na rovinách a v městech v
straně polední, tolikéž v zemi Beniaminově a vůkol
Jeruzaléma, i v městech Judských, ještě procházívati
budou stáda skrze ruce počítajícího, praví Hospodin.
14 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vykonám slovo
to výborné, kteréž jsem mluvil o domu Izraelovu a
o domu Judovu. 15 V těch dnech a za času toho
způsobím to, aby zrostl Davidovi výstřelek spravedlivý,
kterýž konati bude soud a spravedlnost na zemi. 16 V
těch dnech spasen bude Juda, a Jeruzalém bydliti
bude bezpečně, a toť jest, což jemu přivolá Hospodin,
spravedlnost naše. 17 Nebo takto praví Hospodin:
Nebudeť vypléněn muž z rodu Davidova, ješto by
neseděl na stolici domu Judského. 18 Z kněží také
Levítských nebude vypléněn muž od tváři mé, ješto
by neobětoval zápalu, a zapaloval suchou obět, a
obětoval obět po všecky dny. 19 Potom stalo se slovo
Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: 20 Takto praví
Hospodin: Jestliže budete moci zrušiti smlouvu mou
se dnem, a smlouvu mou s nocí, aby nebývalo dne
ani noci časem svým: 21 Takéť smlouva má zrušena
bude s Davidem služebníkem mým, aby neměl syna,
kterýž by kraloval na stolici jeho, a s Levítskými
kněžími, aby nebyli služebníky mými. 22 A jakož
nemůže sečteno býti vojsko nebeské, ani změřen býti
písek mořský, tak rozmnožím símě Davida služebníka
svého, a Levítů mně přisluhujících. 23 Opět stalo se
slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí: 24 Což
nesoudíš, co lid tento mluví, říkaje: Že dvojí čeled,
kterouž byl vyvolil Hospodin, již ji zavrhl, a lidem
mým že pohrdají, jako by nebyl více národem před
obličejem jejich. 25 Takto praví Hospodin: Nebude-liť
smlouva má se dnem a nocí, a ustanovení nebes
i země zdržáno, 26 Také símě Jákobovo a Davida
služebníka svého zavrhu, abych nebral z semene
jeho těch, kteříž by panovati měli nad semenem
Abrahamovým, Izákovým a Jákobovým, když zase
přivedu zajaté jejich, a smiluji se nad nimi.

34 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od
Hospodina, (když Nabuchodonozor král
Babylonský, a všecko vojsko jeho, i všecka království
země pod moc jeho přináležející, všickni také
národové bojovali proti Jeruzalému a proti všechněm
městům jeho), řkoucí: 2 Takto praví Hospodin Bůh
Izraelský: Jdi a rci Sedechiášovi králi Judskému,
rci, pravím, jemu: Takto dí Hospodin: Aj, já dám
toto město v ruku krále Babylonského, aby je vypálil
ohněm. 3 I ty neznikneš ruky jeho, ale jistotně jat
a v ruku jeho vydán budeš, a oči tvé uzří oči krále
Babylonského, i ústa jeho s ústy tvými mluviti budou,
a do Babylona se dostaneš. 4 A však slyš slovo
Hospodinovo, Sedechiáši králi Judský: Takto praví
Hospodin o tobě: Neumřeš od meče, 5 V pokoji
umřeš. A jakož pálívali otcům tvým, králům předešlým,
kteříž byli před tebou, tak páliti budou tobě, a říkajíce:
Ach, pane, kvíliti budou nad tebou; nebo slovo toto
já mluvil jsem, dí Hospodin. 6 I mluvil Jeremiáš
prorok Sedechiášovi, králi Judskému, všecka slova
ta v Jeruzalémě, 7 Když vojsko krále Babylonského
bojovalo proti Jeruzalému a proti všechněm městům
Judským ostatním, proti Lachis a proti Azeku; nebo ta
byla pozůstala z měst Judských města hrazená. 8
Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina,
když učinil král Sedechiáš smlouvu se vším lidem,
kterýž byl v Jeruzalémě, o vyhlášení jim svobody, 9
Aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden
každý děvku svou, Hebrejského neb Hebrejskou,
svobodné, aby nepodroboval sobě v službu Žida,
bratra svého, nižádný. 10 Tedy uposlechla všecka
knížata a všecken lid, kterýž byl v smlouvu všel,
aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden
každý děvku svou svobodné, aby nepodroboval jich
v službu více; uposlechli, pravím, a propustili. 11
Potom pak rozmyslivše se, zase pobrali služebníky
své a děvky své, kteréž byli propustili svobodné, a
podrobili je sobě za služebníky a děvky. 12 I stalo
se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi od Hospodina,
řkoucí: 13 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já
jsem učinil smlouvu s otci vašimi toho dne, když
jsem je vyvedl z země Egyptské, z domu služebníků,
řka: 14 Po vyplnění sedmi let propouštívejte jeden
každý bratra svého Žida, kterýž by prodán byl tobě, a
sloužilť by šest let, propusť, pravím, jej svobodného
od sebe. Ale neuposlechli otcové vaši mne, aniž
naklonili ucha svého. 15 Vy zajisté usmyslivše sobě
dnes, učinili jste to, což jest spravedlivého před očima
mýma, že jste vyhlásili svobodu jeden každý bližnímu
svému, učinivše smlouvu před obličejem mým v
domě tom, kterýž nazván jest od jména mého. 16

Ale zase zpáčivše se, zlehčili jste jméno mé, že jste
vzali zase jeden každý služebníka svého a jeden
každý děvku svou, kteréž jste byli propustili svobodné
podlé žádosti jejich, a podrobili jste je, aby byli vaši
služebníci a děvky. 17 Protož takto praví Hospodin: Vy
neuposlechli jste mne, abyste vyhlásili svobodu jeden
každý bratru svému, a jeden každý bližnímu svému,
aj, já vyhlašuji proti vám svobodu, dí Hospodin,
meči, moru a hladu, a vydám vás ku posmýkání po
všech královstvích země. 18 Vydám zajisté ty lidi,
jenž přestoupili smlouvu mou, kteříž nevykonali slov
smlouvy té, kterouž učinili před oblíčejem mým, když
tele rozťali na dvé, a prošli mezi díly jeho, 19 Totiž
knížata Judská a knížata Jeruzalémská, komorníci, a
kněží, i všecken lid té země, kteříž prošli mezi díly
toho telete. 20 Vydám je, pravím, v ruku nepřátel
jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, i budou těla
mrtvá jejich za pokrm ptactvu nebeskému, a šelmám
zemským. 21 Sedechiáše také krále Judského, i
knížata jeho vydám v ruku nepřátel jejich, a v ruku
hledajících bezživotí jejich, v ruku, pravím, vojska
krále Babylonského, kteříž odtáhli od vás. 22 Aj, já
přikáži, dí Hospodin, a přivedu je zase na město toto,
aby bojovali proti němu, a vezmouce je, vypálili je
ohněm; města také Judská obrátím v poušť, tak že
nebude žádného obyvatele.

35 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od
Hospodina za dnů Joakima syna Joziášova,
krále Judského, řkoucí: 2 Jdi mezi Rechabitské, a
promluvě s nimi, doveď je k domu Hospodinovu
do jednoho z pokojů, a dej jim píti vína. 3
Tedy pojav Jazaniáše syna Jeremiášova, syna
Chabaciniášova, a bratří jeho i všecky syny jeho
se vší rodinou Rechabitských, 4 Dovedl jsem je k
domu Hospodinovu do pokoje synů Chanana syna
Igdaliášova, muže Božího, kterýž byl při pokoji knížat,
jenž byl nad pokojem Maaseiáše syna Sallumova,
ostříhajícího prahu. 5 Potom postavě před syny domu
Rechabitských koflíky plné vína a číše, i řekl jsem
jim: Píte víno. 6 Kteříž řekli: Nepíjíme vína. Nebo
Jonadab syn Rechabův, otec náš, zapověděl nám,
řka: Nepíjejte vína, vy, ani synové vaši na věky. 7
A domu nestavějte, ani semene nerozsívejte, vinice
také neštěpujte, ani mívejte, ale v staních přebývejte
po všecky dny vaše, abyste živi byli mnoho dnů na
tváři země, v níž pohostinu jste. 8 Protož uposlechli
jsme hlasu Jonadaba syna Rechabova, otce našeho,
ve všem, což přikázal nám, abychom nepili vína
po všecky dny své, my, manželky naše, synové
naši, i dcery naše, 9 Abychom nestavěli domů k
bydlení svému, a vinice, ani rolí, ani nic osátého
nemívali. 10 Ale abychom bydlili v staních. Uposlechli
jsme, pravím, a děláme všecko, jakž přikázal nám
Jonadab otec náš. 11 Stalo se pak, když vtrhl
Nabuchodonozor král Babylonský do země, že jsme
řekli: Poďte, a ujděme do Jeruzaléma před vojskem
Kaldejským, a před vojskem Syrským. Takž bydlíme v
Jeruzalémě. 12 Tedy stalo se slovo Hospodinovo k
Jeremiášovi, řkoucí: 13 Takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům Judským a obyvatelům
Jeruzalémským: Což nepřijmete naučení, abyste
poslouchali slov mých? dí Hospodin. 14 K vykonání
přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova,
kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili
zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázaní
otce svého. Já pak mluvím k vám, ráno přivstávaje, a
to ustavičně, a však neposloucháte mne. 15 Nadto
posílám k vám všecky služebníky své proroky, ráno
přivstávaje, a to ustavičně, říkaje: Navraťte se již
jeden každý z cesty své zlé, a polepšte předsevzetí
svých, a nechoďte za bohy cizími, sloužíce jim, a
tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám
i otcům vašim: však nenakloňujete uší svých, aniž
mne posloucháte. 16 Ješto synové Jonadabovi syna
Rechabova plní přikázaní otce svého, kteréž přikázal
jim, lid pak tento neposlouchají mne. 17 Protož takto
praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já
uvedu na Judu a na všecky obyvatele Jeruzalémské
všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti nim, proto že
jsem mluvíval k nim, a neposlouchali, a volával jsem
na ně, ale neohlásili se. 18 Rodině pak Rechabitských
řekl Jeremiáš: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Protože posloucháte přikázaní Jonadaba
otce vašeho, a ostříháte všech přikázaní jeho, anobrž
děláte všecko, jakž přikázal vám, 19 Protož takto
praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Nebudeť
vypléněn muž z rodu Jonadabova syna Rechabova,
ješto by nestál před oblíčejem mým po všecky dny.

36 Stalo se pak léta čtvrtého Joakima syna
Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto
k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí: 2 Vezmi sobě
knihu, a zapiš do ní všecka slova, kteráž jsem
mluvil tobě proti Izraelovi, a proti Judovi, i všechněm
národům od toho dne, jakž jsem mluvíval s tebou, ode
dnů Joziášových, až do dne tohoto, 3 Zdali aspoň
uslyšíce dům Judský o všem tom zlém, kteréž já
myslím učiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své
zlé, abych odpustil nepravost jejich a hřích jejich. 4
Protož zavolal Jeremiáš Bárucha syna Neriášova, i
sepsal Báruch do knihy z úst Jeremiášových všecka

slova Hospodinova, kteráž mluvil jemu. 5 Potom
přikázal Jeremiáš Báruchovi, řka: Já zápověd maje,
nemohu jíti do domu Hospodinova. 6 Protož jdi
ty, a čti v knize této, což jsi napsal z úst mých,
slova Hospodinova, při přítomnosti lidu v domě
Hospodinově, v den postu, též také při přítomnosti
všech Judských, kteříž by se z měst svých sešli, čti
je, 7 Zda by snad poníženě a pokorně modléce se
před Hospodinem, i navrátili by se jeden každý z
cesty své zlé; neboť jest veliký hněv a prchlivost,
v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto. 8 I učinil
Báruch syn Neriášův všecko, jakž přikázal jemu
Jeremiáš prorok, čta v knize té slova Hospodinova v
domě Hospodinově. 9 Stalo se pak léta pátého za
Joakima syna Joziášova, krále Judského, měsíce
devátého, že vyhlásili půst před Hospodinem všemu
lidu v Jeruzalémě, a všemu lidu, kteříž se byli sešli
z měst Judských do Jeruzaléma. 10 I četl Báruch
z knihy slova Jeremiášova v domě Hospodinově,
v pokoji Gemariáše syna Safanova, písaře, na síni
hořejší, u dveří brány domu Hospodinova nové,
při přítomnosti všeho lidu. 11 Když pak vyslyšel
Micheáš syn Gemariášův, syna Safanova, všecka
slova Hospodinova z té knihy, 12 Hned šel do domu
královského, do pokoje kancléřova, a aj, tam všecka
knížata seděla: Elisama ten kancléř, a Delaiáš syn
Semaiášův, a Elnatan syn Achborův, a Gemariáš syn
Safanův, a Sedechiáš syn Chananiášův, i všecka
knížata. 13 A oznámil jim Micheáš všecka slova, kteráž
slyšel, když četl Báruch v knize při přítomnosti lidu.
14 Protož poslala všecka knížata k Báruchovi Judu
syna Netaniášova, syna Selemiášova, syna Chuzova,
aby řekl: Tu knihu, v níž jsi četl při přítomnosti lidu,
vezmi do ruky své a poď. I vzal Báruch syn Neriášův
tu knihu do ruky své, a přišel k nim. 15 Kteříž řekli
jemu: Sed' medle a čti ji před námi. I četl Báruch před
nimi. 16 Stalo se pak, když uslyšeli všecka slova ta,
že předěšeni byli všickni, a řekli Báruchovi: Jistotně
oznámíme králi všecka slova tato. 17 Potom otázali se
Bárucha, řkouce: Oznam již nám, jak jsi všecka slova
ta sepsal z úst jeho? 18 Jimž řekl Báruch: Z úst svých
pravil mi všecka slova tato, a já psal jsem na knihách
černidlem. 19 Tedy řekla ta knížata Báruchovi: Jdi
schovej se ty i Jeremiáš, ať žádný neví, kde jste. 20
Potom vešli k králi na síň, když tu knihu schovati dali
v pokoji Elisama kancléře, a oznámili králi všecka
slova ta. 21 I poslal král Judu, aby vzal tu knihu.
Kterýžto vzal ji z pokoje Elisama kancléře, a četl ji
Juda při přítomnosti krále, a při přítomnosti všech
knížat stojících před králem. 22 Král pak seděl v
domě, v němž v zimě býval, měsíce devátého, a na
ohništi před ním hořelo. 23 Tedy stalo se, jakž jen
přečtl Juda tři listy neb čtyři, že pořezal ji škriptorálem,
a házel na oheň, kterýž byl na ohništi, až shořela
všecka kniha ta ohněm tím, kterýž byl na ohništi. 24
Ale neulekli se, aniž roztrhl roucha svá král a všickni
služebníci jeho, kteříž slyšeli všecka slova ta. 25 Nýbrž
ještě když Elnatan a Delaiáš a Gemariáš přimlouvali
se k králi, aby nepálil té knihy, tedy neuposlechl
jich. 26 Ale přikázal král Jerachmeelovi synu královu,
a Saraiášovi synu Azrielovu, a Selemiášovi synu
Abdeelovu, aby jali Bárucha písaře a Jeremiáše
proroka. Ale skryl je Hospodin. 27 Stalo se pak slovo
Hospodinovo k Jeremiášovi, když spálil král tu knihu a
slova, kteráž byl sepsal Báruch z úst Jeremiášových,
řkoucí: 28 Vezmi sobě zase knihu jinou, a napiš na ní
všecka slova první, kteráž byla v té knize prvnější,
kterouž spálil Joakim král Judský. 29 O Joakimovi
pak králi Judském rci: Takto praví Hospodin: Ty jsi
spálil knihu tuto, pravě: Proč jsi psal v ní, řka: Jistotně
přitáhne král Babylonský, a zkazí zemi tuto, a vyhladí
z ní lidi i hovada? 30 Protož takto praví Hospodin
o Joakimovi králi Judském: Nebude míti, kdo by
seděl na stolici Davidově, a tělo jeho mrtvé bude
vyvrženo na horko ve dne a na mráz v noci. 31
Nebo trestati budu na něm, a na semeni jeho, i na
služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na ně, a
na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko
to zlé, o kterémž jsem mluvíval jim, a neposlouchali.
32 I vzal Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi
synu Neriášovu, písaři, kterýž sepsal do ní z úst
Jeremiášových všecka slova té knihy, kterouž byl
spálil Joakim král Judský ohněm. A ještě přidáno jest
k těm slovům mnoho těm podobných.

37 Potom kraloval král Sedechiáš syn Joziášův
místo Koniáše syna Joakimova, kteréhož
ustanovil králem Nabuchodonozor král Babylonský v
zemi Judské. 2 Ale neposlouchal on, ani služebníci
jeho, ani lid té země slov Hospodinových, kteráž
mluvil skrze Jeremiáše proroka. 3 Ač byl poslal
Sedechiáš Jehuchale syna Selemiášova a Sofoniáše
syna Maaseiášova, kněze, k Jeremiášovi proroku, aby
řekli: Modl se medle za nás Hospodinu Bohu našemu.
4 Nebo Jeremiáš ještě bydlil svobodně u prostřed lidu,
aniž ho ještě byli dali do žaláře. 5 A vojsko Faraonovo
bylo vytáhlo z Egypta; (nebo uslyšavše Kaldejští,
kteříž oblehli byli Jeruzalém, pověst o nich, odtrhli od
Jeruzaléma). 6 Stalo se pak slovo Hospodinovo k
Jeremiášovi proroku, řkoucí: 7 Toto praví Hospodin
Bůh Izraelský: Takto rcete králi Judskému, kterýž vás
poslal ke mně, abyste se radili se mnou: Aj, vojsko

Faraonovo, kteréž potáhne vám na pomoc, navrátí se
zase do země své Egyptské. 8 Kaldejští pak navrátí
se zase, a bojovati budou proti městu tomuto, a
vezmouce je, vypálí je ohněm. 9 Takto praví Hospodin:
Nesvodťe sami sebe, říkajíce: Konečně odtrhnou
od nás Kaldejští, neboť neodtrhnou. 10 Nýbrž byste
pobili všecko vojsko Kaldejských bojujících s vámi,
tak že by pozůstali z nich toliko ranění, tiť z stanů
svých povstanou, a toto město ohněm vypálí. 11 Stalo
se pak, když odtrhlo vojsko Kaldejské od Jeruzaléma
před vojskem Faraonovým, 12 Že vycházel Jeremiáš
z Jeruzaléma, jíti chtěje do země Beniaminovy, aby
tak vynikl z prostředku lidu. 13 Když pak byl v bráně
Beniaminské, byl tu hejtman nad stráží, jménem
Jiriáš syn Selemiáše, syna Chananiášova, kterýž jal
Jeremiáše proroka, řka: K Kaldejským ty ustupuješ.
14 Jemuž řekl Jeremiáš: Není pravda, neustupujiť
já k Kaldejským. Ale nechtěl ho slyšeti, nýbrž jal
Jiriáš Jeremiáše, a dovedl jej k knížatům. 15 Tedy
rozhněvavše se knížata na Jeremiáše, ubili jej, a dali
jej do vězení, do domu Jonatana písaře; nebo z něho
byli udělali žalář. 16 Když pak vešel Jeremiáš do té
jámy a do sklípků jejích, a seděl tam Jeremiáš mnoho
dní. 17 Teprv poslav král Sedechiáš, vzal jej, a tázal
se ho král v domě svém tajně, řka: Stalo-li se slovo
od Hospodina? Jemuž řekl Jeremiáš: Stalo. Potom
řekl: V ruku krále Babylonského vydán budeš. 18
Při tom řekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Coť jsem
zavinil aneb služebníkům tvým, aneb lidu tomuto, že
jste mne dali do žaláře tohoto? 19 A kdež jsou proroci
vaši, kteříž prorokují vám, říkajíce: Nepřitáhneť král
Babylonský na vás, ani na zemi tuto? 20 Nyní tedy
slyš, žádám, pane můj králi, nechť, prosím, místo má
před tebou pokorná prosba má; nedopouštěj mne
zase voditi do domu Jonatana písaře, abych tam
neumřel. 21 I přikázal král Sedechiáš, aby vsadili
Jeremiáše do síně stráže, a dávali jemu pecník chleba
na den z ulice pekařů, dokudž by nebyl vytráven
všecken chléb v městě. A tak seděl Jeremiáš v síni
stráže.

38 Slyšel pak Sefatiáš syn Matanův, a Gedaliáš
syn Paschurův, a Juchal syn Selemiášův, a
Paschur syn Malkiášův slova, kteráž Jeremiáš mluvil
ke všemu lidu, řka: 2 Takto praví Hospodin: Kdo
by zůstal v městě tomto, zahyne mečem, hladem
aneb morem, ale kdož by vyšel k Kaldejským, že
bude živ, a že bude míti život svůj místo kořisti, a živ
zůstane. 3 Takto praví Hospodin: Jistotně vydáno
bude město toto v ruku vojska krále Babylonského,
a vezme je. 4 Protož řekla ta knížata králi: Nechť
jest usmrcen muž ten, poněvadž zemdlívá ruce mužů
bojovných, pozůstalých v městě tomto, i ruce všeho
lidu, mluvě jim slova taková; nebo muž ten nikoli
neobmýšlí pokoje lidu tomuto, ale zlé. 5 Tedy řekl
král Sedechiáš: Aj, v ruce vaší jest, neboť král zhola
nic nemůže proti vám. 6 I vzali Jeremiáše, kterýž
byl v síni stráže, a uvrhli jej do jámy Malkiášovy,
syna králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té
pak jámě nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš
tonul v tom blátě. 7 Ale jakž uslyšel Ebedmelech
Mouřenín, dvořan, kterýž byl v domě královském,
že dali Jeremiáše do té jámy, (král pak seděl v
bráně Beniaminské), 8 Hned vyšel Ebedmelech z
domu královského, a mluvil s králem, řka: 9 Pane
můj, králi, zle učinili muži tito všecko, což učinili
Jeremiášovi proroku, že jej uvrhli do té jámy; neboť
by byl umřel i na prvním místě hladem, poněvadž
již není žádného chleba v městě. 10 Protož poručil
král Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Vezmi s sebou
odsud třidceti mužů, a vytáhni Jeremiáše proroka z té
jámy, prvé než by umřel. 11 Tedy vzal Ebedmelech
ty muže s sebou, a všel do domu královského pod
pokladnici, a nabral starých hadrů strhaných, hadrů,
pravím, zkažených, kteréž spustil k Jeremiášovi do té
jámy po provazích. 12 A řekl Ebedmelech Mouřenín
Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré, strhané hadry a
zkažené pod paže rukou svých s provazy. I učinil tak
Jeremiáš. 13 Takž vytáhli Jeremiáše po provazích, a
dobyli jej z té jámy. I seděl Jeremiáš v síni stráže.
14 Potom poslav král Sedechiáš, vzal Jeremiáše
proroka k sobě do třetího průchodu, kterýž byl při
domu Hospodinovu, a řekl král Jeremiášovi: Zeptám
se tebe na něco, netaj přede mnou ničehož. 15 I
řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznámím-liť, zdaliž mne
konečně neusmrtíš? A poradím-liť, neuposlechneš
mne. 16 Tedy přisáhl král Sedechiáš Jeremiášovi
tajně, řka: Živť jest Hospodin, kterýž učinil nám život
tento, že tě neusmrtím, aniž tě vydám v ruku mužů
těch, kteříž hledají bezživotí tvého. 17 I řekl Jeremiáš
Sedechiášovi: Takto praví Hospodin Bůh zástupů,
Bůh Izraelský: Jestliže dobrovolně vyjdeš k knížatům
krále Babylonského, i duše tvá živa bude, i město
toto nebude vypáleno ohněm, a tak živ zůstaneš ty i
dům tvůj. 18 Jestliže pak nevyjdeš k knížatům krále
Babylonského, jistě že vydáno bude město toto v ruku
Kaldejských, a vypálí je ohněm, ano i ty neznikneš
ruky jejich. 19 Tedy řekl král Sedechiáš Jeremiášovi:
Velmi se bojím Židů, kteříž ustoupili k Kaldejským,
aby mne snad nevydali v ruku jejich, i učinili by sobě
ze mne posměch. 20 Ale Jeremiáš řekl: Nevydadí.
Uposlechni, prosím, hlasu Hospodinova, o kterémž já

mluvím tobě, a bude dobře tobě, i duše tvá živa bude.
21 Jestliže pak nebudeš chtíti vyjíti, toto jest slovo to,
kteréž mi ukázal Hospodin, 22 Že aj, všecky ženy,
kteréž pozůstaly v domě krále Judského, přivedeny
budou knížatům krále Babylonského, a samyť říkati
budou: Nabádalit' jsou tě, a obdrželi na tobě ti, kteříž
tě troštovali pokojem; uvázlyť v bahně nohy tvé, a
nazpět obráceny. 23 Všecky také manželky tvé i syny
tvé dovedou k Kaldejským, i ty sám neznikneš ruky
jejich, ale rukou krále Babylonského jat budeš, a
město toto vypálíš ohněm, 24 Tedy řekl Sedechiáš
Jeremiášovi: Žádný ať neví o věcech těchto, abys
neumřel. 25 Pakli uslyšíce knížata, že jsem mluvil s
tebou, přišli by k tobě, a řekliť by: Oznam medle nám,
cos mluvil s králem, netaj před námi, a neusmrtíme tě,
a co mluvil s tebou král? 26 Tedy rci jim: Předkládal
jsem poníženou a pokornou prosbu svou před krále,
aby mne nedal zase voditi do domu Jonatanova,
abych tam neumřel. 27 I sešla se všecka knížata k
Jeremiášovi, aby se ho tázali. Kterýžto oznámil jim
podlé toho všeho, jakž přikázal král. Takž mlčkem
odešli od něho, když nebylo slyšeti o té věci. 28
Jeremiáš pak seděl v síni stráže až do toho dne, v
němž dobyt jest Jeruzalém, kdežto byl, když dobýván
byl Jeruzalém.

39 Léta devátého Sedechiáše krále Judského,
měsíce desátého, přitáhl Nabuchodonozor král
Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a
oblehli jej. 2 Jedenáctého pak léta Sedechiášova,
měsíce čtvrtého, devátého dne měsíce, prolomeno
jest město. 3 I vešla tam všecka knížata krále
Babylonského, a posadila se v bráně prostřední:
Nergalšaretser, Samgarnebu, Sarsechim, Rabsaris,
Nergalšaretser, Rabmag, a všecka jiná knížata krále
Babylonského. 4 Stalo se pak, když je uzřel Sedechiáš
král Judský, a že všickni muži bojovní utekli, a vyšli v
noci z města cestou zahrady královské skrze bránu
mezi dvěma zdmi, ušel také cestou pouště. 5 I
honilo je vojsko Kaldejské, a postihli Sedechiáše
na rovinách Jerišských, a jali jej a přivedli ho k
Nabuchodonozorovi králi Babylonskému do Ribla, do
země Emat. Kdežto učinil soud. 6 Nebo zmordoval
král Babylonský syny Sedechiášovy v Ribla před
očima jeho, i všecky nejpřednější Judské zmordoval
král Babylonský. 7 Oči pak Sedechiášovy oslepil, a
svázav ho řetězy ocelivými, dovedl jej do Babylona. 8
Dům také královský i domy toho lidu vypálili Kaldejští
ohněm, a zdi Jeruzalémské pobořili. 9 Ostatek pak
lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž
byli ustoupili k němu, a jiný lid pozůstalý zavedl
Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, do Babylona. 10
Toliko nejchaternějších z lidu, kteříž nikdež neměli
nic, zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři,
v zemi Judské, jimž rozdal vinice a rolí v ten den.
11 Přikázal pak Nabuchodonozor král Babylonský o
Jeremiášovi Nebuzardanovi, hejtmanu nad žoldnéři,
řka: 12 Vezmi jej, a pilně ho opatruj, aniž jemu čiň
co zlého, ale jakž tobě řekne, tak nalož s ním. 13
Protož poslav Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, a
Nebušazban, Rabsaris, a Nergalšaretser, Rabmag, a
všickni hejtmané krále Babylonského, 14 Poslavše,
pravím, vzali Jeremiáše z síně stráže, a dali jej
Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, aby jej
domů dovedl. Takž bydlil u prostřed lidu. 15 Stalo se
pak k Jeremiášovi slovo Hospodinovo, když ještě byl
zavřín v síni stráže, řkoucí: 16 Jdi a rci Ebedmelechovi
Mouřenínu, řka: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh
Izraelský: Aj, já způsobím to, aby došla slova má
na město toto ke zlému a ne k dobrému, a splní se
před oblíčejem tvým v ten den. 17 Ale vysvobodím
tě v ten den, dí Hospodin, aniž budeš vydán v ruku
mužů těch, jejichž oblíčeje se lekáš. 18 Nebo jistotně
vychvátím tě, abys od meče nepadl, a budeš míti
život svůj místo kořisti, proto že jsi naději složil ve
mně, dí Hospodin.

40 Slovo to, kteréž se stalo k Jeremiášovi od
Hospodina, když jej propustil Nebuzardan,
hejtman nad žoldnéři, z Ráma, vzav jej, když
byl svázaný řetězy u prostřed všech zajatých
Jeruzalémských a Judských, zajatých do Babylona.
2 Tedy vzal hejtman nad žoldnéři Jeremiáše, a řekl
jemu: Hospodin Bůh tvůj byl vyřkl zlé toto proti
místu tomuto. 3 Protož je uvedl a učinil Hospodin,
jakž mluvil; nebo jste hřešili proti Hospodinu, a
neposlouchali jste hlasu jeho, pročež stala se vám
věc tato. 4 Již tedy, aj, rozvazuji tě dnes z řetězů
těch, kteříž jsou na rukou tvých. Vidí-lit' se za dobré
jíti se mnou do Babylona, pod', a budu tě pilně
opatrovati; jestližet' se pak nevidí za dobré jíti se
mnou do Babylona, nech tak. Aj, všecka tato země
jest před tebou; kamžť se za dobré a slušné vidí
jíti, tam jdi. 5 Pakli, (poněvadž se nenavracuje),
obrať se k Godoliášovi synu Achikamovu, syna
Safanova, kteréhož ustanovil král Babylonský nad
městy Judskými, a zůstaň s ním u prostřed lidu, aneb
kamžť se koli dobře líbí jíti, jdi. I dal jemu hejtman
nad žoldnéři na cestu, a dar, a propustil jej. 6 Takž
přišel Jeremiáš k Godoliášovi synu Achikamovu do
Masfa, a bydlil s ním u prostřed lidu pozůstalého v
zemi. 7 Uslyšeli pak všickni hejtmané vojsk, kteříž

byli na poli, oni i všecken lid jejich, že ustanovil král
Babylonský Godoliáše syna Achikamova nad tou
zemí, a že jemu poručil muže a ženy i děti, a to z
nejchaternějších té země, z těch kteříž nebyli zajati
do Babylona. 8 Protož přišli k Godoliášovi do Masfa,
totiž Izmael syn Netaniášův, též Jochanan a Jonatan,
synové Kareachovi, a Saraiáš syn Tanchumetův, a
synové Efai Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův,
oni i lid jejich. 9 Tedy přisáhl jim Godoliáš syn
Achikamův, syna Safanova, i lidu jejich, řka: Nebojte
se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte
králi Babylonskému, a dobře vám bude. 10 Nebo
aj, já bydlím v Masfa, abych sloužil Kaldejským,
kteříž přicházejí k nám, vy pak slízejte víno a letní
ovoce i olej, a skládejte do nádob svých, a zůstaňte v
městech svých, kteráž držíte. 11 Tak i všickni Judští,
kteříž byli u Moábských a mezi Ammonitskými, a
mezi Idumejskými, a kteříž byli ve všech zemích,
uslyšavše, že by pozůstavil král Babylonský ostatek
Judských, a že by ustanovil nad nimi Godoliáše syna
Achikamova, syna Safanova, 12 Navrátili se všickni
Judští ze všech míst, kamž rozehnaní byli, a přišli
do země Judské k Godoliášovi do Masfa. I nazbírali
vína a letního ovoce velmi mnoho. 13 Jochanan pak
syn Kareachův, a všecka knížata vojsk, kteráž byla v
poli, přišli k Godoliášovi do Masfa, 14 A řekli jemu:
Víš-li co o tom, že Baalis král Ammonitský poslal
Izmaele syna Netaniášova, aby tě zabil? Ale nevěřil
jim Godoliáš syn Achikamův. 15 Nadto Jochanan syn
Kareachův řekl Godoliášovi tajně v Masfa, řka: Nechť
jdu medle, a zabiji Izmaele syna Netaniášova, však
žádný nezví. Proč má zabiti tebe, a mají rozptýleni
býti všickni Judští, kteříž shromážděni jsou k tobě, a
zahynouti ostatek Judských? 16 Ale řekl Godoliáš
syn Achikamův Jochananovi synu Kareachovu: Nečiň
toho, nebo lež ty mluvíš o Izmaelovi.

41 Stalo se pak měsíce sedmého, že přišel Izmael
syn Netaniášův, syna Elisamova z semene
královského, a hejtmané královští, totiž deset mužů s
ním, k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a
jedli tam chléb spolu v Masfa. 2 Potom vstav Izmael
syn Netaniášův, a deset mužů, kteříž byli s ním, zabili
Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, mečem;
zamordoval, pravím, toho, kteréhož ustanovil král
Babylonský nad tou zemí. 3 Všecky také Židy, kteříž
byli s ním, s Godoliášem, v Masfa, i ty Kaldejské, kteříž
postiženi byli tam, muže bojovné, pobil Izmael. 4 Stalo
se pak druhého dne, jakž zamordoval Godoliáše, (o
čemž žádný nezvěděl), 5 Že přišli někteří z Sichem, z
Sílo a z Samaří, mužů osmdesáte, oholivše bradu, a
roztrhše roucha, a řežíce se, kteřížto suchou obět
a kadidlo v rukou svých měli, aby je nesli do domu
Hospodinova. 6 Tedy Izmael syn Netaniášův vyšel jim
vstříc z Masfa, ustavičně jda a plače. Stalo se pak,
když je potkal, že řekl jim: Poďte k Godoliášovi synu
Achikamovu. 7 Ale stalo se, když přišli do prostřed
města, že pobiv je Izmael syn Netaniášův, vmetal je
do prostřed jámy, on i muži, kteříž s ním byli. 8 Deset
pak mužů nalezlo se mezi nimi, kteříž řekli Izmaelovi:
Nemorduj nás; nebo máme sklady skryté v poli,
pšenice a ječmene, též oleje a medu. I nechal tak, a
nemordoval jich u prostřed bratří jejich. 9 Jáma pak,
do níž Izmael vmetal k Godoliášovi všecka těla mužů
těch, kteréž pobil, ta jest, kterouž udělal král Aza, boje
se Bázy krále Izraelského. Kterouž naplnil Izmael syn
Netaniášův zbitými. 10 A zajal Izmael všecken ostatek
lidu, kteříž byli v Masfa, dcery královské a všecken lid,
kteříž byli pozůstali v Masfa, nad nimiž byl ustanovil
Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, Godoliáše syna
Achikamova. Kteréžto zajav Izmael syn Netaniášův,
šel, aby se dopravil k Ammonitským. 11 V tom uslyšel
Jochanan syn Kareachův, i všickni hejtmané těch
vojsk, kteříž s ním byli, o všem tom zlém, kteréž učinil
Izmael syn Netaniášův. 12 I vzali všecken svůj lid, a
táhli k boji proti Izmaelovi synu Netaniášovu, jehož
nalezli při vodách velikých, kteréž jsou v Gabaon. 13
Stalo se pak, že když uzřel všecken lid, kterýž byl s
Izmaelem, Jochanana syna Kareachova a všecka
knížata vojsk, kteříž s ním byli, zradovali se. 14 A
obrátiv se všecken ten lid, kterýž byl zajal Izmael z
Masfa, navrátil se zase, a přišel k Jochananovi synu
Kareachovu. 15 Izmael pak syn Netaniášův ušel před
Jochananem s osmi muži, a přišel k Ammonitským.
16 Protož vzal Jochanan syn Kareachův, a všecka
knížata vojsk, kteříž s ním byli, všecken ostatek lidu,
kterýž zase přivedl od Izmaele syna Netaniášova z
Masfa, když zabil Godoliáše syna Achikamova, muže
bojovné, též ženy a děti i komorníky, kteréž zase
přivedl z Gabaon, 17 A odšedše, pobyli v hospodě
Chimhamově, kteráž jest u Betléma, aby jdouce, vešli
do Egypta, 18 Před Kaldejskými. Nebo báli se jich,
proto že zabil Izmael syn Netaniášův Godoliáše syna
Achikamova, kteréhož byl ustanovil král Babylonský
nad tou zemí.

42 Potom přistoupili všecka knížata vojsk, i
Jochanan syn Kareachův i Jazaniáš syn
Hosaiášův, i všecken lid, od nejmenšího až do
největšího, 2 A řekli Jeremiášovi proroku: Uslyš
medle nás v ponížené prosbě naší, a modl se za nás
Hospodinu Bohu svému, za všecken ostatek tento,

nebo nás maličko zůstalo z mnohých, jakž oči tvé nás
vidí, 3 Ať nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po
níž bychom jíti, a co činiti měli. 4 Jimž řekl Jeremiáš
prorok: Uslyšel jsem. Aj, já modliti se budu Hospodinu
Bohu vašemu podlé slov vašich, a cožkoli vám odpoví
Hospodin, oznámím vám; nezatajím před vámi slova.
5 Oni zase řekli Jeremiášovi: Nechť jest Hospodin
mezi námi svědkem pravým a věrným, jestliže podlé
každého slova, pro něž poslal tě Hospodin Bůh
tvůj k nám, tak se chovati nebudeme. 6 Buď dobré
aneb zlé, hlasu Hospodina Boha našeho, pro nějž
tě vysíláme k němu, uposlechneme, aby nám dobře
bylo, když uposlechneme hlasu Hospodina Boha
našeho. 7 Stalo se pak po přeběhnutí desíti dnů,
když se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, 8 Že
povolal Jochanana syna Kareachova, a všech knížat
vojsk, kteříž s ním byli, i všeho lidu, od nejmenšího
až do největšího, 9 A řekl jim: Takto praví Hospodin
Bůh Izraelský, k němuž jste mne poslali, abych
rozprostíral poníženou prosbu vaši před oblíčejem
jeho: 10 Jestliže navrátíce se, zůstanete v zemi této,
zajisté že vzdělám vás, a nezkazím, anobrž vštípím
vás, a nevyplením; neboť lituji toho zlého, kteréž
jsem učinil vám. 11 Nebojtež se krále Babylonského,
jehož se bojíte, nebojte se ho, dí Hospodin; neboť
s vámi jsem, abych vás vysvobozoval, a vytrhoval
vás z ruky jeho. 12 Nadto způsobím vám milost, aby
se slitoval nad vámi, a dal se vám navrátiti do země
vaší. 13 Ale řeknete-li: Nezůstaneme v zemi této,
neposlouchajíce hlasu Hospodina boha svého, 14
A říkajíce: Nikoli, ale do země Egyptské vejdeme,
kdež neuzříme boje, ani zvuku trouby neuslyšíme, a
chleba lačněti nebudeme, pročež tam se osadíme: 15
Protož nyní slyštež slovo Hospodinovo, ostatkové
Judští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Jestliže vy zarputile na tom zůstanete, abyste vešli
do Egypta, a vejdete-li, abyste tam pobyli, 16 Jistě
stane se to, že meč, kteréhož se bojíte, tam v zemi
Egyptské vás postihne, a hlad, jehož se obáváte,
přijde na vás v Egyptě, a tam pomřete. 17 Tak se
stane všechněm těm mužům, kteříž uložili předce jíti
do Egypta, aby tam byli pohostinu, že zhynou mečem,
hladem a morem, a nezůstane z nich žádného, aniž
kdo znikne toho zlého, kteréž já uvedu na ně. 18
Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Jakož vylit jest hněv můj a prchlivost má na obyvatele
Jeruzalémské, tak vylita bude prchlivost má na vás,
když vejdete do Egypta, a budete k proklínání, a k
užasnutí, a k zlořečení, a za útržku; nadto neuzříte
více místa tohoto. 19 K vámť mluví Hospodin, ó
ostatkové Judští: Nevcházejte do Egypta. Jistotně
vězte, (neboť se vám dnes osvědčuji), 20 Poněvadž
jste se neupřímě ke mně měli v myšleních svých,
poslavše mne k Hospodinu Bohu vašemu, řkouce:
Modl se za nás Hospodinu Bohu našemu, a všecko,
jakžť koli dí Hospodin Bůh náš, tak nám oznam,
a učiníme, 21 Když pak oznamuji vám dnes, však
neposloucháte hlasu Hospodina Boha vašeho hned v
ničemž, pročež mne k vám poslal: 22 Protož pravím,
vězte jistotně, že mečem, hladem a morem pomřete
v tom místě, kamž se vám zachtělo jíti, abyste tam
byli pohostinu.

43 Stalo se pak, když přestal Jeremiáš mluviti
ke všemu lidu všech slov Hospodina Boha
jejich, s nimiž poslal jej Hospodin Bůh jejich k nim,
všech, pravím, slov těch, 2 Že řekl Azariáš syn
Hosaiášův, a Jochanan syn Kareachův, i všickni muži
ti pyšní, řkouce Jeremiášovi: Lež ty mluvíš, neposlalť
tebe Hospodin Bůh náš, abys řekl: Nevcházejte do
Egypta, abyste tam byli pohostinu. 3 Ale Báruch
syn Neriášův ponouká tě proti nám, aby vydal nás
v ruku Kaldejských k usmrcení nás, aneb zajetí
nás do Babylona. 4 I neuposlechl Jochanan syn
Kareachův, i všecka knížata vojsk, též i všecken lid
hlasu Hospodinova, aby zůstal v zemi Judské. 5 Ale
Jochanan syn Kareachův, a všecka knížata vojsk vzali
všecken ostatek Judských, kteříž se byli navrátili ze
všech národů, kamž byli rozehnáni, k obývání v zemi
Judské, 6 Muže i ženy, též dítky a dcery královské,
i všelikou duši, kterýchž Nebuzardan, hejtman nad
žoldnéři, s Godoliášem synem Achikamovým, syna
Safanova, zanechal, i s Jeremiášem prorokem a
Báruchem synem Neriášovým, 7 A šli do země
Egyptské, (nebo neuposlechli hlasu Hospodinova),
a přišli až do Tachpanches. 8 Stalo se pak slovo
Hospodinovo k Jeremiášovi v Tachpanches, řkoucí: 9
Nabeř do ruky své kamení velikého, a schovej je v
hlině v cihelni, kteráž jest u brány domu Faraonova v
Tachpanches, před očima mužů Judských. 10 A rci jim:
Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já
pošli, a vezmu Nabuchodonozora krále babylonského,
služebníka svého, a postavím stolici jeho na tomto
kamení, kteréž jsem schoval, i rozbije majestát svůj
na něm. 11 Nebo přitáhne a poplení zemi Egyptskou:
Kteříž k smrti, k smrti, a kteříž k zajetí, do zajetí, a
kteříž pod meč, 12 A zanítím oheň v domích bohů
Egyptských, aby je popálil, a zajal je. A přioděje se
zemí Egyptskou, tak jako se odívá pastýř rouchem
svým, a vyjde odtud s pokojem, 13 Když poláme
sochy Betsemes, kteréž jest v zemi Egyptské, a domy
bohů Egyptských popálí ohněm.

44 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti
všechněm Judským bydlícím v zemi Egyptské,
kteříž bydlili v Magdol a v Tachpanches, a v Nof, a v
zemi Patros, řkoucí: **2** Takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Vy jste viděli všecko to zlé, kteréž jsem
uvedl na Jeruzalém a na všecka města Judská, že
aj, pustá jsou podnes, tak že v nich není žádného
obyvatele, **3** Pro nešlechetnost jejich, kterouž páchali,
aby jen popouzeli mne, chodíce kaditi a sloužiti
bohům cizím, jichž neznali sami, vy, ani otcové
vaši, **4** Ješto posílal jsem k vám všecky služebníky
své proroky, ráno přivstávaje, a to ustavičně, říkaje:
Nečiňte medle této věci ohavné, kteréž nenávidím.
5 Ale neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, aby
se navrátili od nešlechetnosti své, a aby nekadili
bohům cizím. **6** Protož vylita jest prchlivost má
i hněv můj, a rozpálil se v městech Judských i
po ulicích Jeruzalémských, tak že obrácena jsou
v poušť a v pustinu, jakž viděti v dnešní den. **7**
Nyní pak takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh
Izraelský: Proč vy činíte zlé převeliké proti dušem
svým, abyste vyplénili z sebe muže i ženu, dítě i prsí
požívajícího z prostředku Judy, abyste nepozůstavili
sobě ostatků, **8** Popouzejíce mne dílem ruku svých,
kadíce bohům cizím v zemi Egyptské, do níž jste
vešli, abyste tam byli pohostinu, abyste vyplénili
sebe, a byli k zlořečení a za útržku u všech národů
země? **9** Zdali jste zapomenuli na nešlechetnosti
otců svých, a na nešlechetnosti králů Judských, a na
nešlechetnosti manželek jejich, a na nešlechetnosti
své, i na nešlechetnosti manželek svých, kteréž
páchali v zemi Judské a po ulicích Jeruzalémských?
10 Nekořili se až do tohoto dne, aniž se báli, aniž
chodili v zákoně mém a v ustanoveních mých, kteráž
předkládám vám jako i otcům vašim. **11** Protož takto
praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já obracím
tvář svou proti vám k zlému, totiž abych vyplénil
všecky Judské. **12** Zhubím zajisté ostatek Judských,
kteříž svévolně vešli do země Egyptské, aby tam
byli pohostinu, tak že zhynou docela všickni v zemi
Egyptské. Padnou od meče, hladem docela zhynou,
od nejmenšího až do největšího, mečem a hladem
pomrou; nadto budou k proklínání a k užasnutí, a k
zlořečení a za útržku. **13** Nebo navštívím ty, kteříž
bydlí v zemi Egyptské, jako jsem navštívil Jeruzalém
mečem, hladem a morem, **14** Tak že nebude, kdo by
ušel, neb pozůstal z ostatků Judských, kteříž přišli do
země Egyptské, aby tam byli pohostinu, aby se zase
navrátiti mohli do země Judské. Čímž se však troštují,
že se zase navrátí, aby přebývali tam, ale nenavrátíť
se, než ti, kteříž sami ujdou. **15** Tedy odpověděli
Jeremiášovi všickni ti muži, věděvše, že kadívaly
manželky jejich bohům cizím, ty všecky ženy, jichž
stál veliký zástup, i všecken lid přebývající v zemi
Egyptské v Patros, řkouce: **16** V té věci, o kteréž jsi
nám mluvil ve jménu Hospodinovu, neuposlechneme
tebe. **17** Ale dosti činiti chceme každému slovu, kteréž
by pošlo z úst našich, kadíce tvoru nebeskému, a
obětujíce jemu oběti mokré, jakž jsme činívali my i
otcové naši, králové naši i knížata naše po městech
Judských a po ulicích Jeruzalémských; nebo nasyceni
jsme bývali chlebem, a bývali jsme veseli, zlého pak
neokoušeli jsme. **18** Ale jakž jsme přestali kaditi
tvoru nebeskému, a obětovati jemu oběti mokré,
nedostatek trpíme ve všem, a mečem i hladem
hyneme. **19** Že pak kadíme tvoru nebeskému, a
obětujeme jemu oběti mokré, zdaliž bez znamenitých
mužů našich pečeme jemu koláče, službu jemu
konajíce, a obětujíce jemu oběti mokré? **20** Tedy
řekl Jeremiáš všemu lidu, mužům i ženám a všemu
lidu, kteříž jemu to odpověděli, řka: **21** Zdaliž na
kadidlo, jímž jste kadívali po městech Judských a po
ulicích Jeruzalémských vy i otcové vaši, králové vaši i
knížata vaše i lid země, nerozpomenul se Hospodin,
a zdaž jím to nepohnulo, **22** Tak že nemohl Hospodin
více snášeti nešlechetnosti předsevzetí vašich a
ohavností, kteréž jste činili? Pročež obrácena jest
země vaše v poušť a v pustinu a v zlořečenství, tak že
není v ní žádného obyvatele, jakž dnešní den jest. **23**
Proto že jste kadívali, a že jste hřešili proti Hospodinu,
a neposlouchali jste hlasu Hospodinova, a tak v
zákoně jeho a v ustanoveních jeho ani v svědectvích
jeho nechodili jste, protož potkalo vás zlé toto, jakž
viděti dnešní den. **24** Nadto řekl Jeremiáš všemu tomu
lidu i všechněm těm ženám: Slyšte slovo Hospodinovo
všickni Judští, kteříž jste v zemi Egyptské: **25** Takto
praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Vy i
ženy vaše ústy svými jste mluvili, a rukami doplnili,
říkajíce: Konečněť budeme plniti sliby své, kteréž
jsme slíbili, kadíce tvoru nebeskému, a obětujíce
jemu oběti mokré, a tak vší snažností vyplňujete
sliby vaše, a všelijak slibům vašim dosti činíte. **26**
Protož slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž
bydlíte v zemi Egyptské: Aj, já přisahám skrze jméno
své veliké, praví Hospodin, že nebude více vzýváno
jméno mé ústy žádného muže Judského po vší
zemi Egyptské, kterýž by řekl: Živť jest Panovník
Hospodin. **27** Aj, já bdíti budu nad nimi k zlému a ne
k dobrému, i budou pléněni všickni muži Judští, kteříž
jsou v zemi Egyptské, mečem a hladem, dokudž
by docela nezhynuli. **28** Kteříž pak ujdou meče,
navrátí se z země Egyptské do země Judské, lidu

malý počet. I zvědíť všickni ostatkové Judští, kteříž
přišli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu,
čí slovo ostojí, mé-li čili jejich. 29 A toto mějte za
znamení, dí Hospodin, že já trestati budu vás v místě
tomto, abyste věděli, že jistotně ostojí slova má proti
vám k zlému. 30 Takto praví Hospodin: Aj, já vydám
Faraona Chofra krále Egyptského v ruku nepřátel jeho
a v ruku hledajících bezživotí jeho, jako jsem vydal
Sedechiáše krále Judského v ruku Nabuchodonozora
krále Babylonského, nepřítele jeho, a hledajícího
bezživotí jeho.

45 Slovo, kteréž promluvil Jeremiáš prorok k
Báruchovi synu Neriášovu, když spisoval slova
tato do knihy z úst Jeremiášových, léta čtvrtého
Joakima syna Joziášova, krále Judského, řka: 2 Takto
praví Hospodin Bůh Izraelský o tobě, ó Báruchu. 3
Řekls: Jižtě mi běda, nebo přičiní Hospodin zámutku
k bolesti mé. Ustávám v úpění svém, a odpočinutí
nenalézám. 4 Takto rci jemu: Takto praví Hospodin:
Aj, což jsem vystavěl, já bořím, a což jsem vštípil,
já pléním, totiž všecku zemi tuto. 5 A ty bys hledal
sobě velikých věcí? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bídu
na všeliké tělo, dí Hospodin, ale dám tobě život tvůj
místo kořisti na všech místech, kamž půjdeš.

46 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k
Jeremiášovi proroku proti národům těmto: 2
O Egyptských. Proti vojsku Faraona Néchy krále
Egyptského, (jenž bylo při řece Eufrates u Charkemis,
kteréž zbil Nabuchodonozor král Babylonský), léta
čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského: 3
Připravtež štít a pavézu, a jděte k boji. 4 Zapřáhejte
koně, a vsedejte jezdci, postavte se s lebkami, vytírejte
kopí, zobláčejte se v pancíře. 5 Proč vidím tyto
zděšené, zpět obrácené, a nejsilnější jejich potřené,
anobrž prudce utíkající, tak že se ani neohlédnou?
Strach jest vůkol, dí Hospodin, 6 Aby neutekl čerstvý,
a neušel silný, aby na půlnoci o břeh řeky Eufrates
zavadili a padli. 7 Kdo se to valí jako potok, jako řeky,
jejichž vody sebou zmítají? 8 Egypt jako potok se valí
a jako řeky, když se vody hýbají, tak pravě: Potáhnu,
přikryji zemi, zkazím město i přebývající v něm. 9
Křepčtež, ó koni, a běžte s hřmotem, ó vozové;
nechť vytáhnou i silní, Mouřenínové a Putští, kteříž
užívají pavézy, i Ludimští, kteříž užívají a natahují
lučiště. 10 A však ten den Panovníka Hospodina
zástupů bude den pomsty, aby uvedl pomstu na
nepřátely své, kteréžto zžíře meč a nasytí se, anobrž
opojí se krví jejich; nebo obět Panovníka Hospodina
zástupů bude v zemi půlnoční u řeky Eufrates. 11
Vyprav se do Galád, a nabeř masti, panno dcero
Egyptská, nadarmo však užíváš mnohého lékařství,
nebo ty zhojena býti nemůžeš. 12 Slyšíť národové
o zlehčení tvém, a naříkání tvého plná jest země,
proto že silný na silném se ustrkuje, tak že spolu
zaroveň padají. 13 Slovo, kteréž mluvil Hospodin k
Jeremiášovi proroku o přitažení Nabuchodonozora
krále Babylonského, aby zkazil zemi Egyptskou. 14
Oznamte v Egyptě, a ohlaste v Magdol, rozhlaste
také v Nof, i v Tachpanches rcete: Postůj a připrav
se, ale však zžíře meč všecko, což vůkol tebe jest.
15 Proč poražen jest každý z nejsilnějších tvých?
Nemůže ostáti, proto že Hospodin pudí jej. 16
Mnohoť bude těch, kteříž klesnou a padnou jeden
na druhého, a řeknou: Vstaň, a navraťme se k lidu
svému, a do země, v níž jsme se zrodili, před mečem
toho zhoubce. 17 Budou křičeti tam: Faraona krále
Egyptského není než sám chřest, jižť pominul volný
jeho čas. 18 Živť jsem já, (dí král ten, jehož jméno
Hospodin zástupů), že jakž jest Tábor mezi horami,
a jako Karmel při moři, tak toto přijde. 19 Připraviž
sobě to, co bys s sebou vystěhovati měla, ó ty, kteráž
jsi usadila se, dcero Egyptská; neboť Nof v poušť
obrácen a vypálen bude, tak že nebude tam žádného
obyvatele. 20 Velmi pěkná jalovice jest Egypt, ale
zabití její od půlnoci jistotně přijde. 21 Ano i nájemníci
jeho u prostřed něho jsou jako telata vytylá, ale takéť
i ti obrátíce se, utekou. Neostojí, když den bídy jejich
přijde na ně, v čas navštívení jejich. 22 Hlas jeho
jako hadí siptěti bude, když s vojskem přitáhnou, a
s sekerami přijdou na něj jako ti, kteříž sekají dříví.
23 Posekají les jeho, dí Hospodin, ačkoli mu konce
není; více jest jich než kobylek, aniž mají počtu. 24
Zahanbenať bude dcera Egyptská, vydána bude v
ruku lidu půlnočního. 25 Praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Aj, já navštívím lidné město No, též
Faraona i Egypt s bohy jeho a králíky jeho, Faraona,
pravím, a ty, kteříž v něm doufají. 26 A vydám je
v ruku těch, kteříž hledají bezživotí jejich, totiž v
ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku
služebníků jeho; potom však bydleno bude v něm,
jako za dnů starodávních, dí Hospodin. 27 Ale ty
neboj se, služebníče můj Jákobe, aniž se strachuj, ó
Izraeli; nebo aj, já vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé
z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval
a pokoj měl, a aby nebylo žádného, kdo by předěsil.
28 Ty, pravím, neboj se, služebníče můj Jákobe, dí
Hospodin; neboť jsem s tebou. Učiním zajisté konec
všechněm národům, mezi kteréž tě zaženu, tobě pak
neučiním konce, ale budu tě trestati v soudu, ačkoli
tě naprosto bez trestání nenechám.

47 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k
Jeremiášovi proroku proti Filistinským, prvé než
dobyl Farao Gázy. 2 Takto praví Hospodin: Aj, vody
vystupují od půlnoci, a obrátí se v potok rozvodnilý,
tak že zatopí zemi, i cožkoli jest na ní, město i ty,
kteříž bydlí v něm; pročež křičeti budou lidé, a kvíliti
všeliký obyvatel té země; 3 Pro zvuk dusání kopyt
silných jeho, pro hřmot vozů jeho, a hrčení kol jeho,
neohlédnou se otcové na syny, majíce opuštěné
ruce; 4 Pro ten den, kterýž přijíti má, aby pohubil
všecky Filistinské, aby zahladil Týr a Sidon, i všelikou
pozůstávající pomoc, když hubiti bude Hospodin
Filistinské, ostatek krajiny Kaftor. 5 Přijde lysina na
Gázu, vypléněn bude Aškalon i ostatek údolí jejich.
Dokudž se řezati budeš? 6 Ach, meči Hospodinův,
dokudž se nespokojíš? Navrať se do pošvy své,
utiš se, a zastav se. 7 I jakž by se spokojil? Však
Hospodin přikázal jemu. Proti Aškalon a proti břehu
mořskému, tam postavil jej.

48 Proti Moábovi. Takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Běda městu Nébo, neboť
popléněno bude; zahanbeno a vzato bude Kariataim,
zahanbeno bude Misgab a děsiti se bude. 2 Nebudeť
míti více žádné pochvaly Moáb z Ezebon, obmýšlejí
proti němu zlé: Poďte, a vyhlaďme je z národu. I ty, ó
Madmen, vypléněno budeš, půjde za tebou meč. 3
Hlas žalostný z Choronaim: Ó poplénění a potření
veliké. 4 Potřín bude Moáb, slyšán bude křik maličkých
jeho. 5 Proto že na cestě Luchitské ustavičný bude
pláč, a že kudyž se chodí k Choronaim, nepřátelé křik
hrozný slyšeti budou: 6 Utecte, vysvoboďte život svůj,
a buďte jako vřes na poušti. 7 Nebo proto, že doufáš
v statku svém a v pokladích svých, také ty jat budeš; i
půjde Chámos do zajetí, kněží jeho, též i knížata jeho.
8 Přitáhne zajisté zhoubce na každé město, aniž ho
které město znikne; zahyne i údolí, a zahlazena bude
rovina, jakž praví Hospodin. 9 Dejte brky Moábovi,
ať rychle uletí; nebo města jeho v poušť obrácena
budou, tak že nebude žádného obyvatele v nich. 10
Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lstivě, a
zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve. 11 Mělť
jest pokoj Moáb od dětinství svého, a usadil se na
kvasnicích svých, aniž býval přelíván z nádoby do
nádoby, totiž do zajetí nechodíval; pročež zůstala
v něm chuť jeho, a vůně jeho není proměněna. 12
Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že pošli na něj
ty, kteříž vpády činí, a zajmou jej, sudy pak jeho
vyprázdní, a nádoby jeho roztříští. 13 I zahanben bude
Moáb od Chámos, jako zahanbeni jsou dům Izraelský
od Bethel naděje své. 14 Kterakž říkáte: Silní jsme a
muži stateční k boji? 15 Pohuben bude Moáb a z měst
svých vyjde, a nejvýbornější mládenci jeho půjdou
k zabití, dí král, jehož jméno Hospodin zástupů. 16
Blízkoť jest bída Moábova, aby přišla, a trápení jeho
pospíchá velice. 17 Litujte ho všickni okolní jeho, a
všickni, kteříž víte o jménu jeho, rcete: Jak polámána
jest hůl nejpevnější, prut nejozdobnější? 18 Sejdi z
slávy své, a seď v žíni, ó ty, kterážs se usadila, dcero
Dibonská; neboť zhoubce Moábův přitáhne proti tobě,
zkazí ohrady tvé. 19 Postav se na cestě, a ohlédni se
pilně, obyvatelkyně Aroer; vyptej se toho, kdož utíká,
a té, kteráž uchází, rci: Co se děje? 20 Stydí se Moáb,
že jest potřín. Kvělte a křičte, oznamte u Arnon, že
hubí Moába. 21 Nebo soud přišel na zemi té roviny,
na Holon a na Jasa a na Mefat, 22 I na Dibon a Nébo,
a na Betdiblataim, 23 I na Kariataim a na Betgamul, a
na Betmeon, 24 A na Kariot, a na Bozru i na všecka
města země Moábské, daleká i blízká. 25 Odťat bude
roh Moábův, a rámě jeho zlámáno bude, dí Hospodin.
26 Opojte jej, poněvadž se proti Hospodinu zpínal, až
by se válel Moáb v vývratku svém, a byl za smích i on
také. 27 Nebo zdali v posměchu nebyl u tebe Izrael?
Zdali mezi zloději zastižen jest, že jakž jen promluvíš
o něm, poskakuješ? 28 Zanechte měst, a přebývejte v
skále, ó obyvatelé Moábští, a buďte podobni holubici
hnízdící se daleko v rozsedlinách. 29 Slýchalit jsme o
pýše Moábově, že velmi pyšný jest, o vysokomyslnosti
jeho a pýše jeho, i o nadutosti jeho, a povyšování
se srdce jeho. 30 Známť já, dí Hospodin, vzteklost
jeho, ale špatnáť jest ona k tomu; lži jeho nedovedouť
toho. 31 Protož nad Moábskými kvílím, a nade vším
Moábem křičím, pro obyvatele Kircheres úpí srdce.
32 Více než plakáno bylo Jazerských, plači tebe, ó
vinný kmene Sibma. Rozvodové tvoji dostanouť se
za moře, až k moři Jazerskému dosáhnou; na letní
ovoce tvé a na vinobraní tvé zhoubce připadne. 33
I přestane veselé a plésání nad polem úrodným v
zemi Moábské, a vínu z presu přítrž učiním; nebudou
ho tlačívati s prokřikováním. Prokřikování nebudeť
prokřikováním. 34 Více křičeti budou než Ezebonští,
až do Eleale, až do Jasa vydávati budou hlas svůj,
od Ségor až do Choronaim jako jalovice tříletá; nebo
také i vody Nimrim vymizejí. 35 A tak učiním, dí
Hospodin, přítrž Moábovi, obětujícímu na výsosti
a kadícímu bohům jeho. 36 Protož srdce mé nad
Moábem jako píšťalky zníti bude, srdce mé i nad
obyvateli Kircheres jako píšťalky zníti bude, proto že i
zboží nashromážděná se v nic obrátí. 37 Nebo na
každé hlavě bude lysina, a každá brada oholena,
na všech rukou řezání, a na bedrách žíně. 38
Na všech střechách Moábových i po ulicích jeho

všudy jen kvílení; nebo rozrazím Moába jako nádobu
neužitečnou, dí Hospodin. 39 Kvíliti budou: Jakť jest
potřín, jak se obrátil zpět Moáb s hanbou! A jest
Moáb v posměchu a k předěšení všechněm, kteříž
jsou vůkol něho. 40 Nebo takto praví Hospodin: Aj,
jako orlice přiletí a roztáhne křídla svá na Moába.
41 Vzato bude Kariot, i pevnosti pobrány budou, a
bude srdce silných Moábských v ten den podobné
srdci ženy svírající se. 42 I vyhlazen bude Moáb z
lidu, proto že se proti Hospodinu zpínal. 43 Strach
a jáma a osídlo nad tebou, ó obyvateli Moábský,
praví Hospodin. 44 Kdo uteče před strachem, vpadne
do jámy, a kdo vyleze z jámy, osídlem lapen bude;
nebo uvedu na něj, totiž na Moába, rok navštívení
jejich, dí Hospodin. 45 Stávaliť jsou v stínu Ezebon ti,
kteříž utíkávali před násilím, ale oheň vyjde z Ezebon,
a plamen z prostřed Seon, a zžíře kout Moábův
a vrch hlavy těch, kteříž jen bouří. 46 Běda tobě,
Moábe, zahynetʼ lid Chámosův; nebo pobráni budou
synové tvoji do zajetí, i dcery tvé do zajetí. 47 A však
zase přivedu zajaté Moábské v posledních dnech, dí
Hospodin. Až potud soud o Moábovi.

49 Proti Ammonitským. Takto praví Hospodin: Což
nemá žádných synů Izrael? Což dědice žádného
nemá? Proč dědičně opanoval král jejich Gádu, a
lid jeho v městech tohoto bydlí? 2 Protož aj, dnové
jdou, dí Hospodin, že způsobím, aby slyšáno bylo
proti Rabba Ammonitských troubení válečné, a aby
bylo obráceno v hromadu rumu, a jiná města jeho
ohněm vypálena. I opanuje Izrael ty, kteříž jej byli
opanovali, praví Hospodin. 3 Kvěl Ezebon, když
popléněno bude Hai, křičte, ó dcery Rabba, přepašte
se žíněmi, plačte, a běžte přes ploty; nebo král váš
do zajetí půjde, kněží jeho i knížata jeho spolu. 4 Což
se chlubíš údolími, když oplývá údolí tvé, ó dcero
zpurná, kteráž doufáš v pokladech svých, říkajíc: Kdo
by táhl na mne? 5 Aj, já uvedu na tebe strach, praví
Panovník Hospodin zástupů, ze všeho vůkolí tvého,
jímž rozehnáni budete všickni, a nebude žádného,
kdo by shromáždil toulající se. 6 A však potom zase
přivedu zajaté Ammonitské, dí Hospodin. 7 Proti
Idumejským. Takto praví Hospodin zástupů: Což
není více moudrosti v Teman? Zahynula rada od
rozumných? Zmařena moudrost jejich? 8 Utíkejte,
obratťe se, a hluboko se schovejte, obyvatelé Dedan;
nebo bídu uvedu na Ezau v čas navštívení jeho. 9
Kdyby ti, kteříž zbírají víno, přišli na tebe, zdaž by
nepozůstavili paběrků? Pakli zloději v noci, zdaž by
škodili více nad potřebu svou? 10 Ale já obnažím
Ezau, zodkrývám skrýše jeho, tak že se nebude
moci ukryti. Pohubenoť bude símě jeho i bratří jeho
i sousedé jeho, tak že nebude naprosto, kdo by
řekl: 11 Zanech sirotků svých, já živiti je budu, a
vdov svých mně se dověřte. 12 Takto zajisté praví
Hospodin: Aj, ti, kteříž nemají žádného práva píti
kalichu tohoto, předce pijí, ty pak sám abys toho
naprosto prázen byl? Nebudeš prázen, ale jistotně píti
budeš. 13 Nebo skrze sebe přisahám, dí Hospodin,
že pustinou, útržkou, pouští a prokletím bude Bozra,
a všecka města jeho budou pouští věčnou. 14 Pověst
slyšel jsem od Hospodina, že posel k národům poslán
jest: Shromažďte se, a táhněte proti němu; nuže,
vstaňte k boji. 15 Nebo aj, způsobím to, abys byl za
nejšpatnějšího mezi národy, v nevážnosti mezi lidmi.
16 To, že jsi hrozný, zklamá tě, i pýcha srdce tvého,
ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, kterýž
se držíš vysokých pahrbků. Bys pak vysoko udělal
hnízdo své jako orlice, i odtud tě strhnu, dí Hospodin.
17 I bude země Idumejská pustinou. Každý, kdož
půjde skrze ni, užasne se, a diviti se bude nade všemi
ranami jejími; 18 Jako podvrácení Sodomy a Gomory
a sousedů jejich, praví Hospodin. Neosadí se tam
žádný, aniž bydliti bude v ní syn člověka. 19 Aj, jako
lev vystupuje i více než zdutí Jordána proti příbytku
Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této
země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad
ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A
kdo jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně?
20 Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel
o Idumejských, a to, což myslil proti obyvatelům
Temanským: Zajisté žeť je vyvlekou nejmenší tohoto
stáda, zajisté že je poplení i příbytky jejich. 21 Od
hřmotu pádu jejich třásti se bude ta země, hlas a
křik jejich slyšán bude u moře Rudého. 22 Aj, jako
orlice přitáhne a přiletí, a roztáhne křídla svá na
Bozru, i bude srdce silných Idumejských v ten den
podobné srdci ženy svírající se. 23 Proti Damašku.
Zastydí se Emat i Arfad, nebo novinu zlou uslyší,
a užasnou se, tak že se i moře zkormoutí, aniž se
bude moci upokojiti. 24 Oslábne Damašek, obrátí
se k utíkání, a hrůza podejme jej, svírání a bolesti
zachvátí jej jako rodičku. 25 Ale řkou: Jakž by nemělo
ostáti město slovoutné, město radosti mé? 26 Protož
padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži
bojovní vypléněni budou v ten den, dí Hospodin
zástupů. 27 A zanítím oheň ve zdi Damašské, kterýž
do konce zkazí paláce Benadadovy. 28 Proti Cedar a
královstvím Azor, kteráž pohubiti má Nabuchodonozor
král Babylonský. Takto praví Hospodin: Vstaňte,
táhněte proti Cedar, a vypleňte národy východní.
29 Stany jejich i stáda jejich vezmou, kortýny jejich

se vším nádobím jejich, i velbloudy jejich poberou
sobě, a volati budou na ně: Strach jest vůkol. 30
Utecte, rozprchněte se rychle, skrejte se hluboce,
obyvatelé Azor, dí Hospodin, neboť Nabuchodonozor
král Babylonský složil proti vám radu, a vymyslil
proti vám chytrost. 31 Vstaňte, táhněte proti národu
upokojenému, kterýž sedí bezpečně, praví Hospodin.
Nemá ani vrat ani závory, a samotní bydlejí. 32
Budou zajisté velbloudi jejich v loupež, a množství
dobytků jejich v kořist, a rozptýlím na všeliký vítr
ty, kteříž i v nejzadnějších koutech bydlejí, a ze
všech stran uvedu bídu na ně, dí Hospodin. 33 I
bude Azor příbytkem draků, pustinou až na věky;
neosadí se tam žádný, aniž bude bydleti v něm syn
člověka. 34 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k
Jeremiášovi proroku proti Elamitským, na počátku
kralování Sedechiáše krále Judského, řkoucí: 35
Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já polámi lučiště
Elamitských, největší sílu jejich. 36 Uvedu zajisté na
Elamitské čtyři větry ode čtyř stran světa, a rozptýlím
je na všecky ty větry, tak že nebude národu, do něhož
by se nedostal někdo z vyhnaných Elamitských. 37
A předěsím Elamitské před nepřátely jejich a před
těmi, kteříž hledají bezživotí jejich. Uvedu, pravím, na
ně zlé, prchlivost hněvu svého, dí Hospodin, a budu
posílati za nimi meč, dokudž jim konce neučiním. 38 I
postavím stolici svou mezi Elamitskými, a vyplením
odtud krále i knížata, praví Hospodin. 39 A však
stane se v posledních dnech, že zase přivedu zajaté
Elamitské, dí Hospodin.

50 Slovo, kteréž mluvil Hospodin proti Babylonu a
proti zemi Kaldejské skrze Jeremiáše proroka:
2 Oznamujte mezi národy a rozhlašujte, zdvihněte
korouhev, rozhlašujte, netajte, rcete: Vzat bude
Babylon, zahanben bude Bél, potřín bude Merodach,
zahanbeny budou modly jeho, potříni budou ukydaní
bohové jeho. 3 Nebo přitáhne na něj národ od
půlnoci, kterýž obrátí zemi jeho v pustinu, tak že
nebude obyvatele v ní. Od člověka až do hovada
vystěhují se, odejdou. 4 V těch dnech a toho času,
dí Hospodin, přijdou synové Izraelští, oni i synové
Judští spolu; plačíce, ochotně půjdou, a Hospodina
Boha svého hledati budou. 5 Na cestu k Sionu ptáti
se budou, a obrátíce se tam, řeknou: Poďte a připojte
se k Hospodinu smlouvou věčnou, nepřicházející v
zapomenutí. 6 Ovce hynoucí jsou lid můj, pastýři
jejich působí to, aby bloudily, a po horách se toulaly,
s hůry na pahrbek chodily, zapomenuvše na příbytky
své. 7 Všickni, kteříž je nalézají, zžírají je, a nepřátelé
jejich říkají: Nebudeme nic vinni, proto že hřeší
proti Hospodinu. Příbytek spravedlnosti a otců jejich
naděje jest Hospodin. 8 Vystěhujte se z prostředku
Babylona, a z země Kaldejské vyjděte, a buďte jako
kozlové před stádem. 9 Nebo aj, já vzbudím a přivedu
na Babylon shromáždění národů velikých z země
půlnoční, kteřížto sšikují se proti němu, i bude dobyt
odtud. Kterýchžto střely jsou jako silného, jenž sirobu
uvodí; žádnáť se nenavrátí na prázdno. 10 I bude
země Kaldejských v loupež; všickni, kteříž ji loupiti
budou, nasytí se, dí Hospodin. 11 Proto že se veselíte,
proto že pléšete, ó dráči dědictví mého, proto že
jste zbujněli jako jalovice vytylá, a provyskujete jako
rekové, 12 Zahanbena bude matka vaše velice, a
zapýří se rodička vaše: Aj, nejzadnější z národů,
poušť, země vyprahlá a pustina. 13 Pro prchlivost
Hospodinovu nebude v ní bydleno, ale velmi spustne
všecko. Každý, kdož půjde mimo Babylon, užasne se,
a diviti se bude nade všemi ranami jeho. 14 Sšikujte
se proti Babylonu vůkol všickni, kteříž natahujete
lučiště, střílejte proti němu, nelitujte střely; nebo hřešil
proti Hospodinu. 15 Křičte proti němu vůkol: Poddal
se, padli základové jeho, pobořeny jsou zdi jeho.
Nebo pomsta Hospodinova jest, uveďte pomstu na
něj; jakž činíval, učiňte jemu. 16 Vypleňte rozsevače
z Babylona, i držícího srp v čas žně; před mečem
hubícím každý nechť se k lidu svému obrátí, a každý
do země své nechť uteče. 17 Hovádko zahnané jest
Izrael, kteréž lvové splašili. Nejprvé zžíral je král
Assyrský, tento pak poslednější, Nabuchodonozor
král Babylonský, kosti jeho potřel. 18 Protož toto praví
Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já navštívím
krále Babylonského i zemi jeho, jako jsem navštívil
krále Assyrského. 19 A přivedu zase Izraele do
příbytku jeho, aby se pásl na Karmeli a Bázan, a
na hoře Efraim, a v Galád aby se sytila duše jeho.
20 V těch dnech a toho času, dí Hospodin, byla-li
by vyhledávána nepravost Izraelova, nebude žádné,
a hříchové Judovi, však nebudou nalezení; nebo
odpustím těm, kteréž pozůstavím. 21 Proti té zemi
zpurných táhni, a proti obyvatelům pomsty; zhub
je a zahlaď jako proklaté i utíkající, dí Hospodin.
Učiniž, pravím, všecko, jakž přikazuji tobě, 22 Ať
jest hluk boje v té zemi a potření veliké. 23 Jakž
by posekáno a polámáno býti mohlo kladivo vší
země? Jak by k užasnutí Babylon býti mohl mezi
národy? 24 Polékl jsem na tě, ó Babylone, pročež
vzat budeš, než zvíš. Nalezen, ano i polapen budeš,
proto že jsi směl potýkati se s Hospodinem. 25 Otevřel
Hospodin poklad svůj, a vynesl nástroje hněvu svého;
nebo dílo toto jest Panovníka Hospodina zástupů v
zemi Kaldejské. 26 Přitáhněte na ni od konce země,

zotvírejte obilnice její, šlapejte po ní jako po stozích,
a zahladťe ji jako proklatou, tak aby z ní ničeho
nepozůstalo. 27 Zbíte mečem všecky volky její, nechť
sstoupí k zabití; běda jim, když přijde den jejich, čas
navštívení jejich. 28 Hlas utíkajících a ucházejících
z země babylonské, aby oznámili na Sionu pomstu
Hospodina Boha našeho, pomštění chrámu jeho.
29 Shromažďte proti babylonu nejudatnější, všickni
natahující lučiště, položte se proti němu vůkol, ať nelze
jemu ujíti. Odplaťte jemu podlé skutků jeho, všecko,
jakž dělával, učiňte jemu; nebo proti Hospodinu
pýchal, proti Svatému Izraelskému. 30 Protož padnou
mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní
jeho vypléněni budou v ten den, dí Hospodin. 31 Aj,
já jsem proti tobě, ó pýcho, praví Panovník Hospodin
zástupů; neboť přišel den tvůj, čas, abych tě navštívil.
32 Poklesne se zajisté ten pyšný a padne, a nebude
žádného, kdo by jej zdvihl; a zanítím oheň v městech
jeho, kterýžto zžíře všecka vůkolí jeho. 33 Takto praví
Hospodin zástupů: Utištěni jsou synové Izraelští, i
s syny Judskými, a všickni, kteříž je zjímali, drží je,
nechtí propustiti jich. 34 Ale vykupitel jejich silný,
jehož jméno jest Hospodin zástupů, jistotně povede
při jejich, aby pokoj způsobil této zemi, a pohnul
obyvateli Babylonskými. 35 Meč na Kaldejské, dí
Hospodin, a na obyvatele Babylonské, i na knížata
jeho i na mudrce jeho. 36 Meč na lháře, aby se
zbláznili, meč na silné jeho, aby potříni byli. 37 Meč
na koně jeho a na vozy jeho, i na všecku tu směsici,
kteráž jest u prostřed něho, aby byli jako ženy; meč
na poklady jeho, aby rozchvátáni byli. 38 Sucho na
vody jeho, aby vyschly; nebo země plná jest rytin,
a při modlách bláznívají. 39 Protož bydliti budou
tam šelmy s hroznými potvorami, bydliti budou v ní
i mladé sovy; a nebude tam bydleno na věky, ani
přebýváno od národu až do pronárodu. 40 Podobná
bude k podvrácení hroznému Sodomy a Gomory i
sousedů jejich, dí Hospodin; neosadí se tam žádný,
aniž bydliti bude v ní syn člověka. 41 Aj, lid přitáhne od
půlnoci, a národ veliký, i králové znamenití, vzbuzeni
jsouce od stran země. 42 Lučiště a kopí pochytí,
ukrutní budou, a neslitují se; hlas jejich jako moře
zvučeti bude, a na koních pojedou, sšikovaní jako
muž udatný k boji proti tobě, ó dcero Babylonská. 43
Král Babylonský jakž uslyší pověst o nich, opadnou
ruce jeho, úzkost zachvátí jej, bolest jako rodičku. 44
Aj, jako lev vystupuje, více než zdutí Jordána proti
příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej
z této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím
nad ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok?
A kdo jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně?
45 Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o
Babylonu, a to, což myslil proti zemi Kaldejské: Zajisté
žeť je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je
poplení i příbytek jejich. 46 Od zvuku při dobývání
Babylona třásti se bude ta země, a křik mezi národy
slyšán bude.

51 Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti
Babylonu a proti těm, kteříž bydlejí u prostřed
povstávajících proti mně, vítr hubící. 2 A pošli na
Babylon ty, jenž vějí, kteřížto převívati budou jej, a
vyprázdní zemi jeho, když budou proti němu vůkol v
den bídy. 3 Natahujícímu, kterýž silně natahuje lučiště
své, a kráčí v pancíři svém, dím: Neslitovávejtež se
nad mládenci jeho, zahladťe jako proklaté všecko
vojsko jeho. 4 Ať padnou zbití v zemi Kaldejské, a
probodnutí na ulicích jeho. 5 Nebo není opuštěn
Izrael a Juda od Boha svého, od Hospodina zástupů,
ačkoli země jejich plná jest provinění proti Svatému
Izraelskému. 6 Utecte z prostředku Babylona, a
zachovejte jeden každý život svůj, abyste nebyli
vypléněni v nepravosti jeho. Nebo čas bude pomsty
Hospodinovy, sám odplatu dá jemu. 7 Byltě koflíkem
zlatým Babylon v ruce Hospodinově, opojujícím
všecku zemi; víno jeho pili národové, protož se
zbláznili národové. 8 Ale v náhle padne Babylon,
a potřín bude. Kvělte nad ním, nabeřte masti pro
bolesti jeho, snad bude moci zhojen býti. 9 Hojili jsme
babylon, ale není zhojen, opusťme jej, a podme jeden
každý do země své; nebo až k nebi dosahá soud jeho,
a vznesen jest až k nejvyšším oblakům. 10 Vyvedl
Hospodin při naši; podťe, a vypravujme na Sionu dílo
Hospodina Boha našeho. 11 Vytřete střely, shledejte,
což nejvíc můžete, pavéz, Hospodin vzbudil ducha
králů Médských, proto že proti Babylonu usouzení jeho
jest, aby jej zkazil; pomsta zajisté jest Hospodinova,
pomštění chrámu jeho. 12 Na zdech babylonských
zdvihněte korouhev, osaďte stráž, postavte strážné,
připravte zálohy; nebo i myslil Hospodin, i učiní, což
řekl proti obyvatelům Babylonským. 13 Ó ty, kterýž
bydlíš při vodách velikých, ó kterýž máš množství
pokladů, přišloť skončení tvé, cíl lakomství tvého.
14 Přisáhlť jest Hospodin zástupů skrze samého
sebe: Jistotně naplním tě lidmi jako brouky, kteříž
by prokřikovali nad tebou radostně: 15 Ten, kterýž
učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek světa
moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa,
16 Kterýžto, když vydává hlas, ječí vody na nebi,
a kterýž působí to, aby vystupovaly páry od kraje
země, blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z
pokladů svých. 17 Tak zhlupěl každý člověk, že

nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník od
rytiny; nebo faleš jest slitina jeho, a není ducha v
nich. 18 Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž
navštíveni budou, zahynou. 19 Neníť jim podobný díl
Jákobův; nebo on jest stvořitelem všeho, a částka
dědictví jeho, Hospodin zástupů jest jméno jeho. 20
Ty jsi mým kladivem rozrážejícím, nástroji válečnými,
abych rozrážel skrze tebe národy, a kazil skrze tebe
království, 21 Abych rozrážel skrze tebe koně s
jezdcem jeho, abych rozrážel skrze tebe vůz s tím,
kdož jezdí na něm. 22 Abych rozrážel skrze tebe
muže i ženu, abych rozrážel skrze tebe starého i
dítě, abych rozrážel skrze tebe mládence i pannu, 23
Abych rozrážel skrze tebe pastýře s stádem jeho,
abych rozrážel skrze tebe oráče s spřežením jeho,
abych rozrážel skrze tebe vývody a knížata. 24
Ale jižť odplatím Babylonu i všechněm obyvatelům
Kaldejským za všecko bezpráví jejich, kteréž činili
Sionu před očima vašima, dí Hospodin. 25 Aj, já jsem
proti tobě, ó horo, kteráž hubíš, dí Hospodin, kteráž
hubíš všecku zemi; a vztáhna ruku svou na tebe,
svalím tě z těch skal, a obrátím tě v horu spálenou.
26 A nevezmou z tebe kamene k úhlu, ani kamene
k základům; nebo pustinou věčnou budeš, praví
Hospodin. 27 Vyzdvihněte korouhev v zemi, trubte
trubou mezi národy, připravte proti němu národy,
svolejte proti němu království Ararat, Minni, Ascenez,
ustanovte hejtmana proti němu, přiveďte koní jako
brouků počet nesčíslný. 28 Připravte proti Babylonu
národy, krále země Médské, vývody její a všecka
knížata její, i všecku zemi panování jejich. 29 I bude
se třásti země a bolestiti, když vykonáváno bude
usouzení Hospodinovo proti Babylonu, aby obrátil
zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný
neosazoval. 30 Přestanou silní Babylonští bojovati,
seděti budou v ohradách, zhyne síla jejich, budou
jako ženy, zapálí příbytky jejich, polámány budou
závory jejich. 31 Pošta jedna druhou potká, a posel
posla, aby oznámeno bylo králi Babylonskému, že
vzato jest město jeho na kraji, 32 A že brodové vzati,
i jezera vypálena ohněm, a muži bojovní předěšeni.
33 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský:
Dcera Babylonská jest jako humno, jehož nabíjení
čas; ještě maličko, a přijde čas žně její. 34 Vyjídá
mne, potírá mne Nabuchodonozor král Babylonský,
vystavuje mne nádobu prázdnou, požírá mne jako
drak, naplňuje břich svůj rozkošemi mými, vyhání
mne. 35 Násilé, kteréž se mně a mému tělu děje,
přijdiž na Babylon, praví obyvatelkyně Sionská, a krev
má na obyvatele země Kaldejské, praví Jeruzalém.
36 Protož takto praví Hospodin: Aj, já vyvedu při tvou,
a pomstím tě; nebo vysuším moře jeho, vysuším
i vrchoviště jeho. 37 I bude Babylon v hromady, v
příbytek draků, v užasnutí a ckání, tak že nebude v
něm žádného obyvatele. 38 Jako lvové spolu řváti
budou, skučeti budou jako lvíčata. 39 Když se rozpálí,
učiním jim hody, a tak je opojím, že zkřiknouti a
snem věčným zesnouti musejí, tak aby neprocítili, dí
Hospodin. 40 Povedu je jako berany k zabití, jako
skopce s kozly. 41 Jakž by dobyt býti mohl Sesák?
Jakž by vzata býti mohla chvála vší země? Jakž by
přijíti mohl na spuštění Babylon mezi národy? 42
Vystoupí proti Babylonu moře, množstvím vlnobití
jeho přikryt bude. 43 Města jeho budou pustinou,
zemí vyprahlou a pustou, zemí, v jejíchž městech
neosadí se žádný, aniž projde skrze ně syn člověka.
44 Navštívím také Béle v Babyloně, a vytrhnu, což
sehltil, z úst jeho, i nepohrnou se k němu více
národové; také i zdi Babylonské padnou. 45 Vyjděte
z prostředku jeho, lide můj, a vysvobodte jeden
každý duši svou od prchlivosti hněvu Hospodinova.
46 A nebuďtež choulostivého srdce, aniž se bojte
pověsti, kteráž slyšána bude v té zemi, když přijde
tohoto roku pověst, a potom druhého roku pověst,
i ukrutenství v zemi, a pán na pána. 47 Protož aj,
dnové přijdou, že navštívím rytiny Babylonské, a
všecka země jeho zahanbena bude, i všickni zbití jeho
padnou u prostřed něho. 48 I budou prozpěvovati nad
Babylonem nebesa i země, a cožkoli v nich jest, když
na něj od půlnoci přitáhnou ti zhoubcové, dí Hospodin.
49 Ano i Babylon padnouti musí, ó zbití Izraelovi, i s
Babylonem padnou zbití vší země jeho. 50 Ó kdož
jste znikli meče, jděte, nezastavujte se; zpomínejte,
daleko jsouce, na Hospodina, a Jeruzalém nechť
vstupuje na srdce vaše. 51 Rcete: Stydímeť se, že
slýcháme útržku, hanbí se tváře naše, že cizozemci
chodí do svatyní domu Hospodinova. 52 Protož aj,
dnové přijdou, dí Hospodin, že navštívím rytiny jeho,
a po vší zemi jeho stonati bude zraněný. 53 Byť pak
vstoupil Babylon na nebe, a byť pak ohradil velmi
vysokou pevnost svou, přitáhnou ode mne na něj
zhoubcové, praví Hospodin. 54 Zvuk křiku z Babylona,
a potření veliké z země Kaldejské. 55 Nebo Hospodin
poplení Babylon, a vyhladí z něho hřmot veliký, byť
pak zvučela vlnobití jejich jako vody mnohé, vydáván
byl hluk hlasu jejich, 56 Když přitáhne na něj, na
Babylon zhoubce. I budou jati silní jeho, potříno
bude lučiště jejich; nebo Bůh silný odplatí, Hospodin
vrchovatě odplatí. 57 Opojím knížata jeho i moudré
jeho, vývody jeho i znamenitější jeho i silné jeho,
aby zesnuli snem věčným, a neprocítili, dí král, jehož
jméno jest Hospodin zástupů. 58 Takto praví Hospodin

zástupů: Oboje zed Babylonská velmi široká do
gruntu zbořena bude, a brány jeho vysoké ohněm
spáleny budou, a tak nadarmo pracovati budou lidé
a národové při ohni, až ustanou. 59 Slovo, kteréž
přikázal Jeremiáš prorok Saraiášovi synu Neriášovu,
synu Maaseiášovu, když se vypravil od Sedechiáše
krále Judského do Babylona, léta čtvtého kralování
jeho, (byl pak Saraiáš kníže Menuchské), 60 Když
sepsal Jeremiáš všecko zlé, kteréž přijíti mělo na
Babylon, do knihy jedné, všecka ta slova, kteráž jsou
psána proti Babylonu. 61 I řekl Jeremiáš Saraiášovi:
Když přijdeš do Babylona, a uzříš jej, tedy čti všecka
ta slova. 62 A rci: Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místě
tomto, že je zkazíš, tak že nebude v něm obyvatele,
od člověka až do hovada, ale že hrozně zpuštěno na
věky bude. 63 Když pak do konce přečteš knihu tuto,
přivaž k ní kámen, a hod' ji do prostřed Eufrates, 64 A
rci: Tak potopen bude Babylon, a nepovstane z toho
zlého, kteréž já uvedu na něj, ačkoli ustávati budou.
Až potud slova Jeremiášova.

52 V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když
počal kralovati, a jedenácte let kraloval v
Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera
Jeremiášova z Lebna. 2 I činil to, což jest zlého
před očima Hospodinovýma, všecko tak, jakž byl
dělal Joakim. 3 Nebo se to dálo pro rozhněvání
Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i
zavrhl od tváři své. V tom zprotivil se Sedechiáš králi
Babylonskému. 4 Stalo se pak léta devátého kralování
jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce,
že přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším
vojskem svým k Jeruzalému, a položili se u něho,
a vzdělali proti němu hradbu vůkol. 5 A bylo město
obleženo až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. 6
V kterémžto, měsíce čtvrtého, devátého dne téhož
měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba
lid země. 7 I prolomeny jsou zdi městské, a všickni
muži bojovní utekli, a vyšli z města v noci skrze bránu
mezi dvěma zdmi, u zahrady královské, (Kaldejští pak
leželi okolo města), a ušli cestou pouště. 8 I honilo
vojsko Kaldejské krále, a postihli Sedechiáše na
rovinách Jerišských, a všecko vojsko jeho rozprchlo
se od něho. 9 A tak javše krále, přivedli ho k králi
Babylonskému do Ribla v zemi Emat, kdežto učinil
o něm soud. 10 I zmordoval král Babylonský syny
Sedechiášovy před očima jeho, ano i všecka knížata
Judská zmordoval v Ribla. 11 Oči pak Sedechiášovy
oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými král Babylonský,
dal jej dovésti do Babylona, a dal jej do vězení
až do dne smrti jeho. 12 Potom měsíce pátého,
desátého dne téhož měsíce, léta devatenáctého
kralování Nabuchodonozora krále Babylonského,
přitáhl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, kterýž
sloužíval králi Babylonskému, do Jeruzaléma. 13 A
zapálil dům Hospodinův, i dům královský, i všecky
domy v Jeruzalémě, a tak všecky domy veliké vypálil
ohněm. 14 Všecky také zdi Jeruzalémské vůkol
pobořilo všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím
hejtmanem nad žoldnéři. 15 Přitom z chaterného lidu,
totiž ostatek lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce,
kteříž byli ustoupili k králi Babylonskému, a jiný obecný
lid zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři. 16 Toliko
něco chaterného lidu země zanechal Nebuzardan,
hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři a oráči. 17 Nadto
sloupy měděné, kteříž byli v domě Hospodinově,
i podstavky i moře měděné, kteréž bylo v domě
Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a odvezli všecku
měď z nich do Babylona. 18 Též hrnce. lopaty a
nástroje hudebné, a kotlíky a kadidlnice, i všecky
nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali. 19 I medenice
a nádoby k oharkům, s kotlíky a hrnci, a svícny, a
kadidlnice a koflíky, a cožkoli zlatého a stříbrného
bylo, pobral hejtman nad žoldnéři; 20 Sloupy dva,
moře jedno, a volů dvanáct měděných, kteříž byli pod
podstavky, jichž byl nadělal král Šalomoun do domu
Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob.
21 Nebo sloupů těch, osmnácti loket byla výška sloupu
jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů, ztlouští pak
čtyř prstů byl dutý. 22 A makovice na něm měděná, a
makovice jedné výška pěti loket, a mřežování i jablka
zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo měděné.
Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky. 23 A bylo
jablek zrnatých devadesát a šest po každé straně;
všudy jablek zrnatých bylo po stu na mřežování vůkol.
24 Vzal také hejtman nad žoldnéři Saraiáše kněze
předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné
prahu. 25 A z města vzal komorníka jednoho, kterýž
byl hejtmanem nad muži bojovnými, a sedm mužů,
jenž bývali při králi, kteříž nalezeni byli v městě, a
předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko
z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž
nalezeni byli v městě. 26 Zjímav tedy je Nebuzardan,
hejtman nad žoldnéři, přivedl je k králi Babylonskému
do Ribla. 27 I pobil je král Babylonský, a zmordoval je
v Ribla v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z země
své. 28 Tent' jest lid, kterýž zavedl Nabuchodonozor
léta sedmého, Judských tři tisíce a třimecítma. 29 Léta
osmnáctého Nabuchodonozora zavedl z Jeruzaléma
duší osm set třidceti a dvě. 30 Léta třimecítmého
Nabuchodonozora zavedl Nebuzardan, hejtman nad
žoldnéři, Judské, duší sedm set čtyřidceti a pět, všech

duší čtyry tisíce a šest set. **31** Stalo se také třidcátého
sedmého léta po zajetí Joachina krále Judského,
dvanáctého měsíce, dvadcátého pátého dne téhož
měsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho
léta, když počal kralovati, Joachina krále Judského,
pustiv ho z žaláře. **32** A mluvil s ním dobrotivě, i stolici
jeho postavil nad stolice králů, kteříž s ním byli v
Babyloně. **33** Změnil též roucho jeho, kteréž měl v
žaláři, a jídal chléb před ním vždycky, po všecky dny
života svého. **34** Nebo vyměřený pokrm ustavičně
dáván byl jemu od krále Babylonského, a to na každý
den, až do dne smrti jeho, po všecky dny života jeho.

Plaè

1 Ach, město tak lidné, jakť jest samotné zůstalo, a
učiněno jako vdova! Nejznamenitější mezi národy,
přední mezi krajinami pod plat uvedeno. **2** Ustavičně
pláče v noci, a slzy jeho na lících jeho, ze všech
milovníků svých nemá žádného potěšitele; všickni
přátelé jeho nevěrně se k němu mají, obrátili se mu v
nepřátely. **3** Zastěhoval se Juda, proto že byl trápen
a u veliké porobě, však osadiv se mezi pohany,
nenalézá odpočinutí; všickni, kteříž jej honí, postihají
jej v těsně. **4** Cesty Siona kvílí, že žádný nepřichází
k slavnosti. Všecky brány jeho zpustly, kněží jeho
vzdychají, panny jeho smutné jsou, on pak sám pln
jest hořkosti. **5** Nepřátelé jeho jsou hlavou, odpůrcům
jeho šťastně se vede; nebo jej Hospodin zarmoutil
pro množství přestoupení jeho. Maličcí jeho odešli do
zajetí před oblíčejem nepřítele. **6** A tak odňata od
dcery Sionské všecka okrasa její. Knížata její jsou
podobná jelenům, kteříž nenalézají pastvy, a ucházejí
bez moci před tím, kdož je honí. **7** Rozpomínáť se
dcera Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílení
svého na všecka svá utěšení, kteráž mívala ode dnů
starodávních, když padá lid její od ruky nepřítele,
nemajíc žádného, kdo by ji retoval. Protivnícit se jí
dívajíce, posmívají se klesnutí jejímu. **8** Těžce hřešila
dcera Jeruzalémská, protož jako nečistá odloučena
jest. Všickni, kteříž ji v poctivosti mívali, neváží jí
sobě, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá,
obrácena jsuci zpět. **9** Nečistota její na podolcích
jejích; nepamatovala na skončení své, protož patrně
klesá, nemajíc žádného, kdo by ji potěšil. Popatřiž,
Hospodine, na trápení mé, neboť se vyvýšil nepřítel.
10 Sáhl rukou svou nepřítel na všecky drahé věci její;
nebo musí se dívati pohanům, an chodí do svatyně
její, o čemž jsi byl přikázal, aby tobě nevcházeli
do shromáždění. **11** Všecken lid její vzdychajíce,
hledají chleba, vynakládají nejdražší věci své za
pokrm k očerstvení života. Vzezřiž, Hospodine, a
popatřiž, neboť jsem v nevážnosti. **12** Nic-liž vám
do toho, ó všickni, kteříž tudyto jdete? Pohleďte a
vizte, jest-li bolest podobná bolesti mé, kteráž jest
mi učiněna, jak mne zámutkem naplnil Hospodin
v den prchlivosti hněvu svého. **13** Seslal s výsosti
oheň do kostí mých, kterýž opanoval je; roztáhl sít
nohám mým, obrátil mne zpět, obrátil mne v pustinu,
celý den neduživá jsem. **14** Tuze svázáno jest rukou
jeho jho přestoupení mých, tuze spletené houžve
připadly na hrdlo mé, porazilo sílu mou; vydal mne
Pán v ruku nepřátel, nemohuť povstati. **15** Pošlapal
Pán všecky mé silné u prostřed mne, svolal proti
mně zástupy, aby potřel mládence mé, tlačil Pán
presem pannu dceru Judskou. **16** Pro tyť věci já
pláči, z očí mých, z očí mých tekou vody, a že
jest vzdálen ode mne potěšitel, kterýž by očerstvil
duši mou; synové moji jsou pohubeni, nebo ssilil
se nepřítel. **17** Rozprostírá dcera Sionská ruce své,
nemá žádného, kdo by ji potěšil; vzbudiltě Hospodin
proti Jákobovi všudy vůkol něho nepřátely jeho, mezi
nimiž jest dcera Jeruzalémská jako pro nečistotu
oddělená. **18** Spravedlivý jest Hospodin, neboť jsem
na odpor činila ústům jeho. Slyšte medle všickni
lidé, a vizte bolest mou; panny mé i mládenci moji
odebrali se do zajetí. **19** Volala jsem na milovníky
své, oni oklamali mne; kněží moji a starci moji v
městě pomřeli, hledajíce pokrmu, aby posilnili života
svého. **20** Popatřiž, ó Hospodine, neboť mi úzko;
vnitřnosti mé zkormouceny jsou, srdce mé svadne ve
mně, proto že jsem na odpor velice činila. Vně meč
na sirobu přivodí, v domě pouhá smrt. **21** Slýchajíť,
že já vzdychám, ale není žádného, kdo by mne
potěšil. Všickni nepřátelé moji slyšíce o mých bídách,
radují se, že jsi to učinil, a přivedl den předohlášený,
ale budouť mně podobní. **22** Nechť přijde všecka
nešlechetnost jejich před oblíčej tvůj, a učiň jim, jakož
jsi učinil mně pro všecka přestoupení má; neboť jsou
mnohá úpění má, a srdce mé neduživé.

2 Jak hustým oblakem prchlivosti své přikryl Pán
dceru Sionskou! Shodil s nebe na zem slávu
Izraelovu, aniž se rozpomenul na podnože noh svých
v den prchlivosti své. **2** Sehltil Pán beze vší lítosti
všecky příbytky Jákobovy, zbořil v prchlivosti své
ohrady dcery Judské, udeřil jimi o zem, v potupu
uvedl království i knížata její. **3** Odťal v rozpálení
hněvu všecken roh Izraelův, odvrátil zpět pravici svou
od nepřítele, a rozpáliv se proti Jákobovi jako oheň
plápolající, pálí do cela vůkol. **4** Natáhl lučiště své
jako nepřítel, postavil pravici svou jako protivník,
i zbil všecky nejzdařilejší z lidu, a vylil do stánku
dcery Sionské jako oheň prchlivost svou. **5** Učiněn
jest Pán podobný nepříteli, sehltil Izraele, sehltil
všecky paláce jeho, zkazil ohrady jeho, a rozmnožil
v lidu Judském zámutek a žalost. **6** Mocí zajisté
odtrhl jako od zahrady plot svůj, zkazil stánek svůj,
v zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a
sobotu, a v prchlivosti hněvu svého zavrhl krále i
kněze. **7** Zavrhl Pán oltář svůj, v ošklivost vzal svatyni
svou, vydal v ruku nepřítele zdi a paláce Sionské;
křičeli v domě Hospodinově jako v den slavnosti. **8**
Uložiltě Hospodin zkaziti zed dcery Sionské, roztáhl

šňůru, a neodvrátil ruky své od zhouby; pročež val i
zed kvílí, a spolu mdlejí. 9 Poraženy jsou na zem
brány její, zkazil a polámal závory její; král její i
knížata její mezi pohany. Není ani zákona, proroci
také její nemívají vidění od Hospodina. 10 Starší
dcery Sionské usadivše se na zemi, mlčí, posýpají
prachem hlavy své, a přepasují se žíněmi panny
Jeruzalémské, svěšují k zemi hlavy své. 11 Zhynuly
od slz oči mé, zkormoutily se vnitřnosti mé, a vykydla
se na zem játra má, pro potření dcery lidu mého,
když i nemluvňátka a prsí požívající na ulicích města
se svírají. 12 A říkají matkám svým: Kdež jest obilé a
víno? když se jako zraněný svírají po ulicích města, a
vypouštějí duše své na klíně matek svých. 13 Kohoť
za svědka přivedu? Koho připodobním k tobě, ó
dcero Jeruzalémská? Koho tobě přirovnám, abych
tě potěšil, panno dcero Sionská? Nebo veliké jest
jako moře potření tvé. Kdož by tě zhojiti mohl? 14
Proroci tvoji předpovídali tobě lživé a ničemné věci, a
neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé,
ale předpovídali tobě těžkosti, oklamání a vyhnání.
15 Všickni, kteříž jdou cestou, tleskají nad tebou
rukama, diví se a potřásají hlavou svou za tebou,
dcero Jeruzalémská, říkajíce: To-li jest to město, o
němž říkávali, že jest nejkrásnější a utěšením vší
země? 16 Všickni nepřátelé tvoji rozdírají na tebe ústa
svá, hvízdají a škřipí zuby, říkajíce: Sehlťme ji. Totoť
jest jistě ten den, jehož jsme očekávali; jižtě nastal,
vidíme. 17 Učinil Hospodin to, což byl uložil, splnil řeč
svou, kterouž přikazoval ode dnů starodávních, bořil
bez lítosti, a obveselil nad tebou nepřítele, povýšil
rohu protivníků tvých. 18 Vykřikovalo srdce jejich
proti Pánu. Ó ty zdi dcery Sionské, vylévej jako
potok slzy dnem i nocí, nedávej sobě odpočinutí,
aniž se spokojuj zřítelnice oka tvého. 19 Vstaň, křič v
noci, při počátku bdění, vylévej jako vodu srdce své
před oblíčejem Páně; pozdvihuj k němu rukou svých
za život dítek svých svírajících se hladem, na rohu
všech ulic, a rci: 20 Pohleď, Hospodine, a popatř,
komu jsi tak kdy učinil? Zdaliž jídají ženy plod svůj,
nemluvňátka rozkošná? Zdaliž mordován býti má v
svatyni Páně kněz a prorok? 21 Leží na zemi po
ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli
od meče, zmordoval jsi je, a zbil v den prchlivosti své
bez lítosti. 22 Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vůkolí
ty, jichž se velice straším, a nebylo v den prchlivosti
Hospodinovy, kdo by ušel neb pozůstal. Kteréž jsem
na rukou pěstovala a vychovala, ty nepřítel můj do
konce zhubil.

3 Já jsem muž okoušející trápení od metly rozhněvání
Božího. 2 Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k
světlu. 3 Toliko proti mně se postavuje, a obrací
ruku svou přes celý den. 4 Uvedl sešlost na tělo mé
a kůži mou, a polámal kosti mé. 5 Zastavěl mne
a obklíčil předopornou hořkostí. 6 Postavil mne v
tmavých místech jako ty, kteříž již dávno zemřeli. 7
Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý řetěz můj.
8 A jakžkoli volám a křičím, zacpává uši před mou
modlitbou. 9 Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a
stezky mé zmátl. 10 Jest nedvěd číhající na mne, lev
v skrejších. 11 Cesty mé stočil, anobrž roztrhal mne,
a na to mne přivedl, abych byl pustý. 12 Natáhl lučiště
své, a vystavil mne za cíl střelám. 13 Postřelil ledví
má střelami toulu svého. 14 Jsem v posměchu se
vším lidem svým, a písničkou jejich přes celý den. 15
Sytí mne hořkostmi, opojuje mne pelynkem. 16 Nadto
potřel o kameníčko zuby mé, vrazil mne do popela.
17 Tak jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až
zapomínám na pohodlí, 18 A říkám: Zahynulatě síla
má i naděje má, kterouž jsem měl v Hospodinu. 19
A však duše má rozvažujíc trápení svá a pláč svůj,
pelynek a žluč, 20 Rozvažujíc to ustavičně, ponižuje
se ve mně. 21 A přivodě sobě to ku paměti, (naději
mám), 22 Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo,
když jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávajíť zajisté
slitování jeho, 23 Ale nová jsou každého jitra; převeliká
jest pravda tvá. 24 Díl můj jest Hospodin, říká duše
má; protož naději mám v něm. 25 Dobrý jest Hospodin
těm, jenž očekávají na něj, duši té, kteráž ho hledá.
26 Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení
Hospodinovo. 27 Dobré jest muži tomu, kterýž by
nosil jho od dětinství svého, 28 Kterýž by pak byl
opuštěn, trpělivě se má v tom, což na něj vloženo,
29 Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala
naděje, 30 Nastavuje líce tomu, kdož jej bije, a sytě
se potupou. 31 Neboť nezamítá Pán na věčnost;
32 Nýbrž ačkoli zarmucuje, však slitovává se podlé
množství milosrdenství svého. 33 Netrápíť zajisté z
srdce svého, aniž zarmucuje synů lidských. 34 Aby
kdo potíral nohama svýma všecky vězně v zemi,
35 Aby nespravedlivě soudil muže před oblíčejem
Nejvyššího, 36 Aby převracel člověka v při jeho, Pán
nelibuje. 37 Kdo jest, ješto když řekl, stalo se něco, a
Pán nepřikázal? 38 Z úst Nejvyššího zdali nepochází
zlé i dobré? 39 Proč by tedy sobě stýskal člověk
živý, muž nad kázní za hříchy své? 40 Zpytujme
raději a ohledujme cest našich, a navraťme se až
k Hospodinu. 41 Pozdvihujme srdcí i rukou svých k
Bohu silnému v nebe. 42 Myť jsme se zpronevěřili, a
zpurní jsme byli, protož ty neodpouštíš. 43 Obestřels

se hněvem a stiháš nás, morduješ a nešanuješ. 44
Obestřels se oblakem, aby nemohla proniknouti k
tobě modlitba. 45 Za smeti a povrhel položil jsi nás
u prostřed národů těchto. 46 Rozdírají na nás ústa
svá všickni nepřátelé naši. 47 Strach a jáma potkala
nás, zpuštění a setření. 48 Potokové vod tekou z očí
mých pro potření dcery lidu mého. 49 Oči mé slzí bez
přestání, proto že není žádného odtušení, 50 Ažby
popatřil a shlédl Hospodin s nebe. 51 Oči mé rmoutí
duši mou pro všecky dcery města mého. 52 Loviliť
jsou mne ustavičně, jako ptáče, nepřátelé moji bez
příčiny. 53 Uvrhli do jámy život můj, a přimetali mne
kamením. 54 Rozvodnily se vody nad hlavou mou,
řekl jsem: Jižtě po mně. 55 Vzývám jméno tvé, ó
Hospodine, z jámy nejhlubší. 56 Hlas můj vyslýchával
jsi; nezacpávejž ucha svého před vzdycháním mým a
voláním mým. 57 V ten den, v němž jsem tě vzýval,
přicházeje, říkávals: Neboj se. 58 Pane, zasazuje
se o při duše mé, vysvobozoval jsi život můj. 59
Vidíš, ó Hospodine, převrácenost, kteráž se mně
děje, dopomoziž mi k spravedlnosti. 60 Vidíš všecko
vymstívání se jejich, všecky úklady jejich proti mně. 61
Slýcháš utrhání jejich, ó Hospodine, i všecky obmysly
jejich proti mně, 62 Řeči povstávajících proti mně,
a přemyšlování jejich proti mně přes celý den. 63
Pohleď, jak při sedání jejich i povstání jejich jsem
písničkou jejich. 64 Dej jim odplatu, Hospodine, podlé
díla rukou jejich. 65 Dej jim zatvrdilé srdce a prokletí
své na ně. 66 Stihej v prchlivosti, a vyhlad' je, ať
nejsou pod nebem tvým.

4 Jak tě zašlo zlato, změnilo se ryzí zlato
nejvýbornější, rozmetáno jest kamení svaté sem i
tam po všech ulicích. 2 Synové Sionští nejdražší,
kteříž ceněni býti měli za zlato nejčištší, jakť jsou
počteni za nádoby hliněné, dílo rukou hrnčíře! 3 An
draci vynímajíce prsy, krmí mladé své, dcera pak
lidu mého příčinou ukrutníka podobná jest sovám
na poušti. 4 Jazyk prsí požívajícího přilnul žízní k
dásním jeho; děti prosí za chléb, ale není žádného,
kdo by lámal jim. 5 Ti, kteříž jídali rozkošné krmě,
hynou na ulicích; kteříž chováni byli v šarlatě, octli
se v hnoji. 6 Větší jest trestání dcery lidu mého,
než pomsta Sodomy, kteráž podvrácena jest jako
v okamžení, aniž trvaly při ní rány. 7 Čistší byli
Nazareové její než sníh, bělejší než mléko, rděla
se těla jejich více než drahé kamení, jako by z
zafiru vytesáni byli. 8 Ale již vzezření jejich temnější
jest než černost, nemohou poznáni býti na ulicích;
přischla kůže jejich k kostem jejich, prahne, jest
jako dřevo. 9 Lépe se stalo těm, jenž zbiti jsou
mečem, nežli kteříž mrou hladem, (oni zajisté zhynuli,
probodeni byvše), pro nedostatek úrod polních. 10
Ruce žen lítostivých vařily syny své, aby jim byli za
pokrm v potření dcery lidu mého. 11 Všelijak vypustil
Hospodin prchlivost svou, vylévá zůřivost hněvu
svého, a zapálil oheň na Sionu, kterýž sežral základy
jeho. 12 Králové země i všickni obyvatelé okršlku
světa nikoli by neuvěřili, by měl byl vjíti protivník
a nepřítel do bran Jeruzalémských, 13 Pro hříchy
proroků jeho a nepravosti kněží jeho, vylévajících u
prostřed něho krev spravedlivých. 14 Toulali se jako
slepí po ulicích, kálejíce se ve krvi, kteréž nemohli se
než dotýkati oděvy svými. 15 Volali na ně: Ustupujte
nečistí, ustupujte, ustupujte, nedotýkejte se. Právěť
jsou ustoupili, anobrž sem i tam se rozlezli, až mezi
národy říkají: Nebudouť více míti vlastního bydlení.
16 Tvář hněvivá Hospodinova rozptýlila je, aniž na ně
více popatří; nepřátelé kněží nešanují, starcům milosti
nečiní. 17 A vždy ještě až do ustání očí svých hledíme
o pomoc sobě neprospěšnou, zření majíce k národu,
nemohoucímu vysvoboditi. 18 Šlakují kroky naše, tak
že ani po ulicích našich choditi nemůžeme; přiblížilo
se skončení naše, doplnili se dnové naši, přišlo zajisté
skončení naše. 19 Rychlejší jsou ti, kteříž nás stihají,
než orlice nebeské; po horách stihají nás, na poušti
zálohy nám zdělali. 20 Dýchání chřípí našich, totiž
pomazaný Hospodinův, lapen jest v jamách jejich,
o němž jsme říkali: V stínu jeho živi budeme mezi
národy. 21 Raduj se a vesel se, dcero Idumejská,
kteráž jsi se usadila v zemi Uz. Takéť k tobě přijde
kalich, opiješ se a obnažíš se. 22 Ó dcero Sionská,
když vykonána bude kázeň nepravosti tvé, nenechá
tě déle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó dcero
Idumejská, trestati bude a odkryje hříchy tvé.

5 Rozpomeň se, Hospodine, co se nám děje;
popatř a viz pohanění naše. 2 Dědictví naše
obráceno jest k cizím, domové naši k cizozemcům.
3 Sirotci jsme a bez otce, matky naše jsou jako
vdovy. 4 Vody své za peníze pijeme, dříví naše
za záplatu přichází. 5 Na hrdle svém protivenství
snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpočinouti.
6 Egyptským podáváme ruky i Assyrským, abychom
nasyceni byli chlebem. 7 Otcové naši hřešili, není
jich, my pak trestáni po nich neseme. 8 Služebníci
panují nad námi; není žádného, kdo by vytrhl z ruky
jejich. 9 S opovážením se života svého hledáme
chleba svého, pro strach meče i na poušti. 10 Kůže
naše jako pec zčernaly od náramného hladu. 11
Ženám na Sionu i pannám v městech Judských
násilé činí. 12 Knížata rukou jejich zvěšena jsou,

osoby starých nemají v poctivosti. **13** Mládence k
žernovu berou, a pacholata pod dřívím klesají. **14**
Starci sedati v branách přestali a mládenci od zpěvů
svých. **15** Přestala radost srdce našeho, obrátilo se v
kvílení plésání naše. **16** Spadla koruna s hlavy naší;
běda nám již, že jsme hřešili. **17** Protoť jest mdlé
srdce naše, pro tyť věci zatměly se oči naše, **18** Pro
horu Sion, že zpuštěna jest; lišky chodí po ní. **19** Ty
Hospodine, na věky zůstáváš, a stolice tvá od národu
do pronárodu. **20** Proč se zapomínáš na věky na nás,
a opouštíš nás za tak dlouhé časy? **21** Obrať nás, ó
Hospodine, k sobě, a obráceni budeme; obnov dny
naše, jakž byly za starodávna. **22** Nebo zdali všelijak
zavržeš nás, a hněvati se budeš na nás velice?

Ezechiel

1 Stalo se pak třidcátého léta, čtvrtého měsíce, dne
pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar,
že otevřína byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží. **2**
Pátého dne téhož měsíce, pátého léta zajetí krále
Joachina, **3** V pravdě stalo se slovo Hospodinovo
k Ezechielovi knězi, synu Buzi, v zemi Kaldejské u
řeky Chebar, a byla nad ním ruka Hospodinova. **4** I
viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci, a oblak
veliký, a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z
prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost,
z prostředku toho ohně. **5** Z prostředku jeho také
ukázalo se podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl
způsob: Podobenství člověka měli. **6** A po čtyřech
tvářích jedno každé, a po čtyřech křídlích jedno
každé mělo. **7** Jejichž nohy nohy přímé, ale zpodek
noh jejich jako zpodek nohy telecí, a blyštěly se
podobně jako ocel pulerovaná. **8** Ruce pak lidské pod
křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváři jejich
i křídla jejich na čtyřech těch stranách. **9** Spojena
byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobracela se,
když šla; jedno každé přímo na svou stranu šlo. **10**
Podobenství pak tváří jejich s předu tvář lidská, a
tvář lvová po pravé straně každého z nich; tvář pak
volovou po levé straně všech čtvero, též tvář orličí
s zadu mělo všech čtvero z nich. **11** A tváři jejich
i křídla jejich pozdvižena byla zhůru. Každé zvíře
dvě křídla pojilo s křídly dvěma druhého, dvěma
pak přikrývala těla svá. **12** A každé přímo na svou
stranu šlo. Kamkoli ukazoval duch, aby šla, tam šla,
neuchylovala se, když chodila. **13** Podobnost také
těch zvířat na pohledění byla jako uhlí řeřavého, na
pohledění jako pochodně. Kterýžto oheň ustavičně
chodil mezi zvířaty, a ten oheň měl blesk, a z téhož
ohně vycházelo blýskání. **14** Také ta zvířata běhala, a
navracovala se jako prudké blýskání. **15** A když jsem
hleděl na ta zvířata, a aj, kolo jedno bylo na zemi při
zvířatech u čtyř tváří jednoho každého z nich. **16** Na
pohledění byla kola, a udělání jich jako barva tarsis,
a podobnost jednostejnou měla všecka ta kola, a
byla na pohledění i udělání jejich, jako by bylo kolo
u prostřed kola. **17** Na čtyři strany své jíti majíce,
chodila, a neuchylovala se, když šla. **18** A loukoti
své, i vysokost měla, že hrůza z nich šla, a šínové
jejich vůkol všech čtyř kol plní byli očí. **19** Když pak
chodila zvířata, chodila kola podlé nich, a když se
vznášela zvířata vzhůru od země, vznášela se i kola.
20 Kdekoli chtěl Duch, aby šla, tam šla; kde Duch
chtěl jíti, i kola vznášela se naproti nim, nebo duch
zvířat byl v kolách. **21** Když ona šla, šla, a když ona
stála, stála, a když se vznášela od země, vznášela se
také kola s nimi, nebo duch zvířat byl v kolách. **22**
Podobenství pak oblohy bylo nad hlavami zvířat jako
podobenství křištálu roztaženého nad hlavami jejich
svrchu. **23** A pod oblohou křídla jejich pozdvižená
byla, jedno připojené k druhému. Každé mělo dvě,
jimiž se přikrývalo, každé, pravím, mělo dvě, jimiž
přikrývalo tělo své. **24** I slyšel jsem zvuk křídel jejich
jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího,
když chodila, zvuk hluku jako zvuk vojska. Když pak
stála, spustila křídla svá. **25** Byl také zvuk svrchu nad
oblohou, kteráž byla nad hlavou jejich, když stála a
spustila křídla svá. **26** Svrchu pak na obloze, kteráž
byla nad hlavou jejich, bylo podobenství trůnu, na
pohledění jako kámen zafirový, a nad podobenstvím
trůnu na něm svrchu, na pohledění jako tvárnost
člověka. **27** I viděl jsem na pohledění jako velmi
prudkou světlost, a u vnitřku jejím vůkol na pohledění
jako oheň, od bedr jeho vzhůru; od bedr pak jeho
dolů viděl jsem na pohledění jako oheň, a blesk vůkol
něho. **28** Na pohledění jako duha, kteráž bývá na
oblace v čas deště, takový na pohledění byl blesk
vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Hospodinovy.
Kteréžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem
hlas mluvícího.

2 Kterýž řekl ke mně: Synu člověčí, postav se na
nohy své, ať mluvím s tebou. **2** I vstoupil do mne
duch, když promluvil ke mně, a postavil mne na nohy
mé, a slyšel jsem, an mluví ke mně. **3** Kterýž řekl
mi: Synu člověčí, já tě posílám k synům Izraelským,
k národům zpurným, kteříž zpurně se postavovali
proti mně; oni i otcové jejich zpronevěřovali se mi,
až právě do tohoto dne. **4** K těch, pravím, synům
nestydaté tváři a zatvrdilého srdce já posílám tě, a
díš k nim: Takto praví Panovník Hospodin, **5** Již oni
slyšte neb nechte: Že dům zpurný jsou. Ať vědí, že
prorok byl u prostřed nich. **6** Ty pak synu člověčí,
neboj se jich, aniž se boj slov jejich, že zpurní a jako
trní jsou proti tobě, a že mezi štíry bydlíš. Slov jejich
neboj se, a tváři jejich se nestrachuj, proto že dům
zpurný jsou. **7** Ale mluv slova má k nim, již oni slyšte
neb nechte: Že zpurní jsou. **8** Ty pak synu člověčí,
slyš, co já pravím tobě: Nebud' zpurný jako ten dům
zpurný. Otevři ústa svá, a sněz, co já tobě dám. **9** I
viděl jsem, a aj, ruka vztažena byla ke mně, a aj, v
ní svinutá kniha. **10** Kteroužto rozvinul přede mnou,
a byla popsaná s předu i z zadu, a bylo v ní psáno
naříkání, kvílení a běda.

3 Tedy řekl mi: Synu člověčí, což před tebou
jest, sněz, sněz knihu tuto, a jdi, mluv k domu
Izraelskému. **2** I otevřel jsem ústa svá, a dal mi
sníst knihu tu, **3** Řka ke mně: Synu člověčí, nakrm
břicho své, a střeva svá naplň knihou touto, kteroužť
dávám. I snědl jsem, a byla v ústech mých jako
med sladká. **4** Za tím řekl mi: Synu člověčí, jdiž k
domu Izraelskému, a mluv k nim slovy mými. **5** Nebo
nebudeš poslán k lidu hluboké řeči a nesnadného
jazyka, ale k domu Izraelskému. **6** Ne k národům
mnohým hluboké řeči a nesnadného jazyka, jejichž
bys slovům nerozuměl, ješto, kdybych tě k nim poslal,
uposlechli by tebe. **7** Ale dům Izraelský nebudou
tě chtíti poslouchati, poněvadž nechtí poslouchati
mne; nebo všecken dům Izraelský jest tvrdočelný a
zatvrdilého srdce. **8** Ale učinil jsem tvář tvou tvrdou
proti tváři jejich, a čelo tvé tvrdé proti čelu jejich. **9**
Jako kámen přetvrdý, pevnější než skálu učinil jsem
čelo tvé; nebojž se jich, aniž se strachuj tváři jejich,
proto že dům zpurný jsou. **10** I řekl ke mně: Synu
člověčí, všecka slova má, kterážť mluviti budu, přijmi
v srdce své, a ušima svýma slyš. **11** A jdi k zajatým,
k synům lidu svého, a mluv k nim, a rci jim: Takto
praví Panovník Hospodin, již oni slyšte neb nechte.
12 Tehdy odnesl mne Duch, a slyšel jsem za sebou
hlas hřmotu velikého: Požehnaná sláva Hospodinova
z místa svého. **13** A hlas křídel těch zvířat, kteráž
se vespolek dotýkala, a hlas kol naproti nim, a hlas
hřmotu velikého. **14** Duch pak odnesl mne, a vzal
mne, a odšel jsem truchliv, v hněvě ducha svého, ale
ruka Hospodinova nade mnou silnější byla. **15** I přišel
jsem k zajatým do Telabib, bydlícím při řece Chebar,
a seděl jsem, kdež oni bydlili. Seděl jsem, pravím,
sedm dní u prostřed nich s užasnutím. **16** I stalo se po
dokonání sedmi dnů, že se stalo slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: **17** Synu člověčí, strážným jsem tě
postavil nad domem Izraelským, abys slyše slovo z
úst mých, napomínal jich ode mne. **18** Když bych
já řekl bezbožnému: Smrtí umřeš, a nenapomenul
bys ho, ani nemluvil, abys ho odvedl od cesty jeho
bezbožné, proto abys ho při životu zachoval: ten
bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho
z ruky tvé vyhledám. **19** Paklibys ty napomenul
bezbožného, a neodvrátil by se od bezbožnosti své,
a od cesty své bezbožné, ontʼ pro nepravost svou
umře, ale ty duši svou vysvobodíš. **20** Odvrátil-li by
se pak spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by
nepravost, a já bych položil urážku před něj, a tak by
umřel, ty pak bys ho nenapomenul: pro hříchtʼ svůj
umře, aniž na pamět přijde která spravedlnost jeho,
kterouž činil, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám. **21**
Pakli bys ty napomenul spravedlivého, aby nehřešil
spravedlivý, a on by nehřešil, jistě že bude živ; nebo
napomenut byl. Ty také duši svou vysvobodíš. **22**
I byla tam nade mnou ruka Hospodinova, kterýžto
řekl mi: Vstaň, jdi do tohoto údolí, a tam mluviti budu
s tebou. **23** A tak vstav, šel jsem do toho údolí, a
aj, sláva Hospodinova stála tam, jako sláva, kterouž
jsem viděl u řeky Chebar. I padl jsem na tvář svou.
24 Tehdy vstoupil do mne Duch, a postaviv mne
na nohy, mluvil ke mně, a řekl mi: Jdiž, zavři se v
domě svém. **25** Nebo na tě, synu člověčí, aj, dadí
na tě provazy, a sváží tě jimi, a nebudeš moci vyjíti
mezi ně. **26** A já učiním, aby jazyk tvůj přilnul k
dásním tvým, a abys oněměl, a nebyl jim mužem
domlouvajícím, protože dům zpurný jsou. **27** Ale když
mluviti budu s tebou, otevru ústa tvá, a díš jim: Takto
praví Panovník Hospodin: Kdo slyšeti chce, nechtʼ
slyší, a kdo nechce, nechtʼ nechá, že dům zpurný
jsou.

4 Ty pak synu člověčí, vezmi sobě cihlu, a polože
ji před sebe, vyrej na ní město Jeruzalém. **2** A
postav na ní obležení, a vzdělaje na ní šance, vysyp
na ní násyp, a polož na ní vojska, a postav na ní
berany válečné vůkol. **3** Potom vezmi sobě pánev
železnou, a polož ji místo zdi železné, mezi tebou
a mezi městem, a zatvrdʼ tvář svou proti němu, atʼ
jest obleženo, a oblehneš je. Totʼ bude znamením
domu Izraelskému. **4** Ty pak lehni na levý bok svůj,
a vlož na něj nepravost domu Izraelského. Podlé
počtu dnů, v němž ležeti budeš na něm, poneseš
nepravost jejich. **5** A já dávám tobě léta nepravosti
jejich v počtu dnů, tři sta a devadesáte dnů, v nichž
poneseš nepravost domu Izraelského. **6** Když je
pak vyplníš, budeš ležeti na pravém boku podruhé,
a poneseš nepravost domu Judova čtyřidceti dnů.
Den za rok, den za rok dávám tobě. **7** K obležení,
pravím, Jeruzaléma zatvrdʼ tvář svou, ohrna ruku
svou, a prorokuje proti němu. **8** A aj, dávám na tě
provazy, abys se neobracel z boku jednoho na druhý,
dokudž nevyplníš dnů obležení svého. **9** Protož ty
vezmi sobě pšenice a ječmene, též bobu, šočovice,
i prosa, a špaldy, a dej to do jedné nádoby, abys
sobě nastrojil z toho pokrmu podlé počtu dnů, v nichž
ležeti budeš na boku svém. Za tři sta a devadesáte
dnů jísti jej budeš. **10** Pokrmu pak tvého, kterýž jísti
budeš, váha bude dvadceti lotů na den. Od času
až do času jísti jej budeš. **11** Vodu také na míru píti
budeš, šestý díl hin; od času do času píti budeš. **12**
Podpopelný pak chléb ječný, kterýž jísti budeš, ten
lejny nečistoty lidské pec před očima jejich. **13** I řekl

Hospodin: Tak budou jísti synové Izraelští chléb svůj
nečistý pro pohany, kteréž tam shromáždím. 14 Tedy
řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, duše má
není poškvrněna mrchami, a udáveného nejedl jsem
od dětinství svého až podnes, aniž vešlo v ústa má
maso ohavné. 15 Kterýž řekl mi: Aj, dávámť kravince
místo lejn lidských, abys sobě jimi napekl chleba. 16
Za tím řekl mi: Synu člověčí, aj, já zlámi hůl chleba v
Jeruzalémě, tak že jísti budou chléb na váhu, a to s
zámutkem, a vodu na míru píti, a to s předěšením, 17
Aby nedostatek majíce v chlebě a v vodě, děsili se
jeden každý z nich, a svadli pro nepravost svou.

5 Potom ty synu člověčí, vezmi sobě nůž ostrý, totiž
břitvu holičů, vezmi jej sobě, a ohol ním hlavu i
bradu svou. Potom vezma sobě váhu, rozděl to. 2
Třetinu ohněm spal u prostřed města, když se vyplní
dnové obležení; zatím vezma druhou třetinu, posekej
mečem okolo něho; ostatní pak třetinu rozptyl u vítr.
Nebo mečem dobytým budu je stihati. 3 A však odejmi
odtud něco málo, a zavaž do křídel svých. 4 A i z
těch ještě vezma, uvrz je do prostřed ohně, a spal je
ohněm, odkudž vyjde oheň na všecken dům Izraelský.
5 Takto praví Panovník Hospodin: Tento Jeruzalém,
kterýž jsem postavil u prostřed pohanů, a vůkol otočil
krajinami, 6 Změnil soudy mé v bezbožnost více
než pohané, a ustanovení má více než jiné země,
kteréž jsou vůkol něho; nebo soudy mými pohrdli,
a v ustanoveních mých nechodili. 7 Protož takto
praví Panovník Hospodin: Proto že mnohem více než
pohané, kteříž jsou vůkol vás, v ustanoveních mých
nechodili jste, a soudů mých nečinili jste, nýbrž ani
tak jako pohané, kteříž jsou vůkol vás, soudů nekonali
jste: 8 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já
na tebe, aj já, a vykonám u prostřed tebe soudy před
očima pohanů. 9 Nebo učiním při tobě to, čehož
jsem prv neučinil, a čehož podobně neučiním více
pro všecky ohavnosti tvé, 10 Tak že otcové jísti
budou syny u prostřed tebe, a synové jísti budou
otce své, a vykonám proti tobě soudy, a rozptýlím
všecky ostatky tvé na všecky strany. 11 Protož živť
jsem já, praví Panovník Hospodin, že poněvadž jsi ty
svatyně mé poškvrnil všelikými mrzkostmi svými, a
všelikými ohavnostmi svými, i já také zlehčím tebe, a
neodpustíť oko mé, a nikoli se neslituji. 12 Třetina
tebe morem zemře a hladem zhyne u prostřed tebe,
a třetina druhá mečem padne vůkol tebe, ostatní pak
třetinu na všecky stany rozptýlím, a mečem dobytým
stihati je budu. 13 A tak do konce vylit bude hněv
můj, a dotru prchlivostí svou na ně, i potěším se. I
zvědíť, že já Hospodin mluvil jsem v horlivosti své,
když vykonám prchlivost svou na nich, 14 A obrátím
tě v poušť, a dám tě v útržku mezi národy, kteříž
jsou vůkol tebe, před očima každého tudy jdoucího.
15 A tak budeš k útržce, posměchu, k hroznému
příkladu a k užasnutí národům, kteříž jsou vůkol tebe,
tehdáž když vykonám proti tobě soudy v hněvě a v
prchlivosti a v žehrání zuřivém. Já Hospodin mluvil
jsem. 16 Tehdáš když vystřelím jízlivé střely hladu
k záhubě vaší, kteréž vystřelím, abych vás vyhubil,
a hlad shromáždě proti vám, zlámi vám hůl chleba.
17 Pošli zajisté na vás hlad a zvěř lítou, kteráž tě
na sirobu přivede; i mor a krev přijde na tebe, když
uvedu na tě meč. Já Hospodin mluvil jsem.

6 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí:
2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti horám
Izraelským, a prorokuj proti nim, 3 A rci: Hory
Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto
praví Panovník Hospodin horám a pahrbkům, prudkým
potokům a údolím: Aj, já, já uvedu na vás meč,
a zkazím výsosti vaše. 4 A tak zpustnou oltářové
vaši, a ztroskotáni budou sluneční obrazové vaši,
a rozmeci zbité vaše před ukydanými bohy vašimi.
5 Povrhu také mrtvá těla synů Izraelských před
ukydanými bohy jejich, a rozptýlím kosti vaše okolo
oltářů vašich. 6 Kdekoli bydliti budete, města zpuštěna
budou, a výsosti zpustnou. Pročež popléněni budou
a zpustnou i oltářové vaši, potroskotáni budou a
přestanou ukydaní bohové vaši, a sluneční obrazové
vaši zpodtínáni, a tak vyhlazena budou díla vaše.
7 I padnou zbití u prostřed vás, a zvíte, že já jsem
Hospodin. 8 A pozůstavím některé z vás, kteříž by
ušli meče, mezi pohany, když rozptýleni budete do
zemí. 9 I budou se rozpomínati na mne, kteříž z vás
zachováni budou mezi národy, mezi něž budou zajati,
že jsem kormoucen byl srdcem jejich smilným, kteréž
odstoupilo ode mne, a očima jejich, kteréž smilníce,
chodily za ukydanými bohy svými, a tak sami se býti
hodné ošklivosti seznají pro nešlechetnosti, kteréž
páchali ve všech ohavnostech svých. 10 A zvědí,
že já jsem Hospodin, a že jsem ne nadarmo mluvil,
že na ně uvedu zlé toto. 11 Takto praví Panovník
Hospodin: Tleskni rukou svou, a dupni nohou svou,
a rci: Nastojte na dům Izraelský, že pro všecky
ohavnosti nejhorší mečem, hladem a morem padnouti
mají. 12 Ten, kdož daleko bude, morem umře, a
kdo blízko, mečem padne, ostatní pak a obležený
hladem umře, a tak docela vyleji prchlivost svou na
ně. 13 A zvíte, že já jsem Hospodin, když budou zbití
jejich u prostřed ukydaných bohů jejich vůkol oltářů
jejich, na všelikém pahrbku vysokém, na všech vrších

hor, a pod všelikým dřevem zeleným, i pod všelikým
dubem hustým, na kterémkoli místě obětovávali vůni
libou všelikým ukydaným bohům svým. 14 Nebo
vztáhnu ruku svou na ně, a učiním zemi tuto zpustlou,
zpustlejší než poušť Diblat, po všech obydlích jejich. I
zvědí, že já jsem Hospodin.

7 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Slyš, synu člověčí: Takto praví Panovník
Hospodin o zemi Izraelské: Ach, skončení, přišlo
skončení její na čtyři strany země. 3 Jižtě skončení
nastalo tobě; nebo vypustím hněv svůj na tě, a budu
tě souditi podlé cest tvých, a uvrhu na tě všecky
ohavnosti tvé. 4 Neodpustí zajisté oko mé tobě, aniž
se slituji, ale cesty tvé na tebe uvrhu, a ohavnosti tvé
u prostřed tebe budou. I zvíte, že já jsem Hospodin.
5 Takto praví Panovník Hospodin: Bída jedna, aj hle,
přichází bída. 6 Skončení přichází, přichází skončení,
procítil na tě, aj, přicházíť. 7 Přicházíť to jitro na tebe,
obyvateli země, přicházíť ten čas, přibližuje se ten
den hřmotu, a ne hlas rozléhající se po horách. 8 Již
tudíž vyliji prchlivost svou na tě, a docela vypustím
hněv svůj na tebe, a budu tě souditi podlé cest tvých,
a uvrhu na tě všecky ohavnosti tvé. 9 Neodpustíť
zajisté oko mé, aniž se slituji, ale podlé cest tvých
zaplatím tobě, a budou ohavnosti tvé u prostřed tebe.
A tak zvíte, že já jsem Hospodin, ten, kterýž biji.
10 Aj, teď jest ten den, aj, přicházeje, přišlo to jitro,
zkvetl prut, vypučila se z něho pýcha, 11 Ukrutnost
vzrostla v prut bezbožnosti. Nezůstanet z nich nic,
ani z množství jejich, ani z hluku jejich, aniž bude
naříkáno nad nimi. 12 Přicházíť ten čas, blízko jest
ten den. Kdo koupí, nebude se veseliti, a kdo prodá,
nic toho nebude litovati; nebo prchlivost přijde na
všecko množství její. 13 Ten zajisté, kdož prodal,
k věci prodané nepůjde nazpět, by pak ještě byl
mezi živými život jejich, poněvadž vidění na všecko
množství její nenavrátí se, a žádný v nepravosti života
svého nezmocní se. 14 Troubiti budou v troubu, a
připraví všecko, ale nebude žádného, kdo by šel k
boji; nebo prchlivost má oboří se na všecko množství
její. 15 Meč bude vně, mor pak a hlad doma; kdo
bude na poli, mečem zabit bude, toho pak, kdož bude
v městě, hlad a mor zahubí. 16 Kteříž pak z nich
utekou, ti na horách, jako holubice v údolí, všickni
lkáti budou, jeden každý pro nepravost svou. 17
Všeliké ruce klesnou, a všeliká kolena rozplynou se
jako voda. 18 I přepáší se žíněmi, a hrůza je přikryje,
a na všeliké tváři bude stud, a na všech hlavách
jejich lysina. 19 Stříbro své po ulicích rozházejí, a
zlato jejich bude jako nečistota; stříbro jejich a zlato
jejich nebude jich moci vysvoboditi v den prchlivosti
Hospodinovy. Nenasytí se, a střev svých nenaplní,
proto že nepravost jejich jest jim k urážce, 20 A
že v slávě okrasy své, v té, kterouž k důstojnosti
postavil Bůh, obrazu ohavností svých a mrzkostí
svých nadělali. Protož obrátil jsem jim ji v nečistotu.
21 Nebo vydám ji v ruku cizozemců k rozchvátání, a
bezbožným na zemi za loupež, kteříž poškvrní jí. 22
Odvrátím též tvář svou od nich, i poškvrní svatyně
mé, a vejdou do ní, bořice a poškvrňujíce jí. 23 Udělej
řetěz, nebo země plná jest soudů ukrutných, a město
plné jest nátisku. 24 Protož přivedu nejhorší z pohanů,
aby dědičně vládli domy jejich; i učiním přítrž pýše
silných, a poškvrněni budou, kteříž jich posvěcují.
25 Zkažení přišlo, protož hledati budou pokoje, ale
žádného nebude. 26 Bída za bídou přijde, a novina
bude za novinou, i budou hledati vidění od proroka,
ale zákon zahyne od kněze, a rada od starců. 27 Král
ustavičně kvíliti bude, a kníže obleče se v smutek, a
ruce lidu v zemi předěšeny budou. Podlé cesty jejich
učiním jim, a podlé soudů jejich souditi je budu. I
zvědí, že já jsem Hospodin.

8 I stalo se léta šestého, v pátý den šestého měsíce,
že jsem seděl v domě svém, a starší Judští seděli
přede mnou. I připadla na mne tu ruka Panovníka
Hospodina. 2 A viděl jsem, a aj, podobenství na
pohledění jako oheň. Od bedr jeho dolů oheň, od
bedr pak jeho vzhůru na pohledění jako blesk, na
pohledění jako nějaká velmi prudká světlost. 3 Tedy
vztáh podobenství ruky, vzal mne za kštici hlavy
mé, a vyzdvihl mne Duch mezi nebe a mezi zemi,
a uvedl mne do Jeruzaléma u viděních Božích, k
vratům brány vnitřní, kteráž patří na půlnoci, kdež byla
stolice modly k horlivosti a k zuřivosti popouzející. 4
A aj, sláva Boha Izraelského byla tam na pohledění
jako ta, kterouž jsem viděl v údolí. 5 I řekl mi: Synu
člověčí, pozdvihni nyní očí svých k cestě na půlnoci.
Tedy pozdvihl jsem oči svých k cestě na půlnoci,
a aj, na půlnoci u brány oltářové ta modla horlení,
právě kudyž se vchází. 6 V tom řekl mi: Synu člověčí,
vidíš-liž ty, co tito činí, ohavnosti tak veliké, kteréž
činí dům Izraelský tuto, tak že se vzdáliti musím
od svatyně své? Ale obrátě se, uzříš ještě větší
ohavnosti. 7 I přivedl mne ke dveřům síně, kdež jsem
uzřel, a aj, díra jedna byla v stěně. 8 A řekl mi: Synu
člověčí, kopej medle tu stěnu. I kopal jsem stěnu, a
aj, dvéře jedny. 9 Tedy řekl mi: Vejdi, a viz ohavnosti
tyto nejhorší, kteréž oni činí zde. 10 Protož všed,
uzřel jsem, a aj, všeliké podobenství zeměplazů a
hovad ohyzdných, i všech ukydaných bohů domu

Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol. 11 A
sedmdesáte mužů z starších domu Izraelského, s
Jazaniášem synem Safanovým, stojícím u prostřed
nich, stáli před nimi, maje každý kadidlnici svou v
ruce své, tak že hustý oblak kadění vzhůru vstupoval.
12 I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí, co starší domu
Izraelského činí ve tmě, jeden každý v pokojích
svých malovaných? Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří
Hospodin, opustil Hospodin zemi. 13 Dále mi řekl:
Obrátě se, uzříš ještě větší ohavnosti, kteréž oni činí.
14 I přivedl mne k vratům brány domu Hospodinova,
kteráž jest na půlnoci, a aj, ženy seděly tam, plačíce
Tammuze. 15 I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? Obrátě
se, uzříš ještě větší ohavnosti nad tyto. 16 Tedy
uvedl mne do síně domu Hospodinova vnitřní, a aj, u
vrat chrámu Hospodinova, mezi síňcí a oltářem bylo
okolo pětmecítma mužů, jejichž záda byla k chrámu
Hospodinovu, tváři pak jejich k východu, kteříž klaněli
se proti východu slunce. 17 I řekl mi: Viděl-lis, synu
člověčí? Zdali lehká věc jest domu Judovu, aby činili
ohavnosti tyto, kteréž činí zde? Nebo naplnivše zemi
nátiskem, obrátili se, aby mne popouzeli, a aj, přičinějí
ratolest vinnou k nosům svým. 18 Protož i já také
učiním podlé prchlivosti; neslitujet' se oko mé, aniž
se smiluji. I budou volati v uši mé hlasem velikým, a
nevyslyším jich.

9 Potom zavolal hlasem velikým, tak že jsem slyšel,
řka: Přistupte hejtmané k tomuto městu, a jeden
každý s zbrojí svou hubící v ruce své. 2 A aj, šest mužů
přišlo cestou k bráně hořejší, kteráž patří na půlnoci,
maje každý zbroj svou rozrážející v ruce své. Muž pak
jeden byl u prostřed nich, oděný rouchem lněným, a
kalamář písařský při bedrách jeho; a přišedše, stáli
u oltáře měděného. 3 Sláva pak Boha Izraelského
sstoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu
domu, a zvolala na muže toho oděného rouchem
lněným, při jehož bedrách byl kalamář písařský. 4
I řekl jemu Hospodin: Přejdi prostředkem města,
prostředkem Jeruzaléma, a znamenej znamením
na čelích muže ty, kteříž vzdychají a naříkají nade
všemi ohavnostmi dějícími se u prostřed něho. 5
Oněmno pak řekl tak, že jsem slyšel: Projděte skrze
město za ním, a bíte; neodpouštějž oko vaše, aniž se
slitovávejte. 6 Starce, mládence i pannu, maličké i
ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži,
na němž by bylo znamení, nepřistupujte, a od svatyně
mé počněte. Takž začali od mužů těch starších, kteříž
byli před chrámem. 7 (Nebo jim byl řekl: Poškvrňte
domu, a naplňte síně zbitými. Jdětež.) A vyšedše, bili
v městě. 8 I stalo se, když je bili, a já pozůstal, že jsem
padl na tvář svou, a zvolal jsem, řka: Ach, Panovníče
Hospodine, zdaliž zahubíš všecken ostatek Izraelský,
vylévaje prchlivost svou na Jeruzalém? 9 I řekl mi:
Nepravost domu Izraelského a Judského veliká jest
velmi velice, a naplněna jest země mordy, a město
plné jest převrácenců. Nebo říkali: Opustil Hospodin
zemi tuto, a Hospodin nikoli nevidí nás. 10 Protož já
také cestu jejich na hlavu jejich obrátím; neodpustí
oko mé, aniž se slituji. 11 A aj, muž oděný rouchem
lněným, při jehož bedrách byl kalamář, oznámil to,
řka: Učinil jsem, jakž jsi mi rozkázal.

10 I viděl jsem, a aj, na obloze, kteráž byla nad
hlavou cherubínů, jako kámen zafirový na
pohledění, jako podobenství trůnu se ukázalo nad
nimi. 2 Tedy promluviv k muži tomu oděnému rouchem
lněným, řekl: Vejdi do prostřed kol pod cherubíny, a
naplň hrsti své uhlím řeřavým z prostředku cherubínů,
a roztrus po městě. Kterýžto všel před očima mýma.
3 (Cherubínové pak stáli po pravé straně domu, když
vcházel muž ten, a oblak hustý naplnil síň vnitřní.
4 Nebo když se byla zdvihla sláva Hospodinova s
cherubínů k prahu domu, tedy naplněn byl dům tím
hustým oblakem, a síň naplněna byla bleskem slávy
Hospodinovy. 5 Zvuk také křídel cherubínů slyšán
byl až k té síni zevnitřní jako hlas Boha silného,
všemohoucího, když mluví.) 6 I stalo se, když přikázal
muži tomu oděnému rouchem lněným, řka: Vezmi
ohně z prostředku kol, z prostředku cherubínů, že
všel a postavil se podlé kol. 7 Tedy vztáhl cherubín
jeden ruku svou z prostředku cherubínů k ohni tomu,
kterýž byl u prostřed cherubínů, a vzav, dal do hrsti
toho oděného rouchem lněným. Kterýžto vzal a vyšel.
8 Nebo ukazovalo se na cherubíních podobenství
ruky lidské pod křídly jejich. 9 I viděl jsem, a aj,
čtyři kola podlé cherubínů, jedno kolo podlé jednoho
každého cherubína, podobenství pak kol jako barva
kamene tarsis. 10 A na pohledění měla podobnost
jednostejnou ta kola, jako by bylo kolo u prostřed
kola. 11 Když chodili, na čtyři strany jejich chodili.
Neuchylovali se, když šli, ale k tomu místu, kamž
se obracel vůdce, za ním šli. Neuchylovali se, když
šli. 12 Všecko také tělo jejich i hřbetové jejich, i ruce
jejich, i křídla jejich, též i kola plná byla očí vůkol
jich samých čtyř i kol jejich. 13 Kola pak ta nazval
okršlkem, jakž slyšely uši mé. 14 Čtyři tváři mělo
každé. Tvář první tvář cherubínová, tvář pak druhá
tvář člověčí, a třetí tvář lvová, čtvrtá pak tvář orličí. 15 I
zdvihli se cherubínové. To jsou ta zvířata, kteráž jsem
viděl u řeky Chebar. 16 Když pak šli cherubínové,
šla i kola podlé nich, a když vznášeli cherubínové

křídla svá, aby se pozdvihli od země, neuchylovala se
také kola od nich. 17 Když stáli oni, stála, a když se
vyzdvihovali, vyzdvihovala se s nimi; nebo duch zvířat
byl v nich. 18 I odešla sláva Hospodinova od prahu
domu, a stála nad cherubíny, 19 Hned jakž pozdvihli
cherubínové křídel svých a vznesli se od země, před
očima mýma odcházejíce, a kola naproti nim, a stála
u vrat brány domu Hospodinova východní, a sláva
Boha Izraelského svrchu nad nimi. 20 To jsou ta
zvířata, kteráž jsem viděl pod Bohem Izraelským u
řeky Chebar, a poznal jsem, že cherubínové byli. 21
Po čtyřech tvářích měl jeden každý, a po čtyřech
křídlích jeden každý; podobenství také rukou lidských
pod křídly jejich. 22 Podobenství pak tváří jejich bylo
jako tváří, kteréž jsem byl viděl u řeky Chebar, oblíčej
jejich i oni sami. Jeden každý přímo k své straně
chodil.

11 I vznesl mne Duch, a přivedl mne k bráně
východní domu Hospodinova, kteráž patří na
východ, a aj, ve vratech brány té pětmecítma mužů,
mezi kterýmiž jsem viděl Jazaniáše syna Azurova,
a Pelatiáše syna Banaiášova, knížata lidu. 2 Tedy
řekl mi: Synu člověčí, to jsou ti muži, kteříž smýšlejí
nepravost, a skládají radu zlou v městě tomto, 3
Říkajíce: Nestavějme domů blízko, sic město bude
hrnec a my maso. 4 Protož prorokuj proti nim,
prorokuj, synu člověčí. 5 I sstoupil na mne Duch
Hospodinův, a řekl mi: Rci: Takto dí Hospodin: Tak
říkáte, dome Izraelský. Nebo což vám koli vstupuje
na mysl, o tom já vím. 6 Veliké množství zmordovali
jste v městě tomto, a naplnili jste ulice jeho zbitými.
7 Protož takto praví Panovník Hospodin: Ti, kteříž
jsou zbiti od vás, kteréž jste skladli u prostřed něho,
onit' jsou maso, město pak hrnec, ale vás vyvedu
z prostředku jeho. 8 Báli jste se meče, ale meč
uvedu na vás, praví Panovník Hospodin. 9 A vyvedu
vás z prostředku jeho, a dám vás v ruku cizích, a
vykonám nad vámi soudy. 10 Mečem padnete, na
pomezí Izraelském souditi vás budu, a zvíte, že já
jsem Hospodin. 11 Město nebude vám hrnec, aniž vy
budete u prostřed něho maso, na pomezí Izraelském
souditi vás budu. 12 I zvíte, že já jsem Hospodin,
poněvadž jste v ustanoveních mých nechodili, a
soudů mých nečinili, a podlé soudů těch národů,
kteříž jsou vůkol vás, činili jste. 13 Stalo se pak,
když jsem prorokoval, že Pelatiáš syn Banaiášův
umřel. Pročež padl jsem na tvář svou, a zvolal jsem
hlasem velikým, řka: Ach, Panovníče Hospodine,
skonání, činíš ostatkům Izraelským. 14 Tedy stalo se
slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 15 Synu člověčí,
bratří tvoji, bratří tvoji, příbuzní tvoji, a všecken dům
Izraelský, všecken dům, kterýmž říkali obyvatelé
Jeruzalémští: Daleko zajděte od Hospodina, nám jest
dána země tato v dědictví. 16 Protož rci: Takto praví
Panovník Hospodin: Ačkoli daleko zahnal jsem je
mezi národy, a ačkoli rozptýlil jsem je do zemí, však
budu jim svatyní i za ten malý čas v zemích těch, do
kterýchž přijdou. 17 Protož rci: Takto praví Panovník
Hospodin: Shromáždím vás z národů a zberu vás z
zemí, do kterýchž rozptýleni jste, a dám vám zemi
Izraelskou. 18 I vejdou tam, a vyvrhou všecky mrzkosti
její, i všecky ohavnosti její z ní. 19 Nebo dám jim srdce
jedno, a Ducha nového dám do vnitřností vašich, a
odejmu srdce kamenné z těla jejich, a dám jim srdce
masité, 20 Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů
mých ostříhali, a činili je. I budou lidem mým, a já
budu jejich Bohem. 21 Kterýchž pak srdce chodilo
by po žádostech mrzkostí svých a ohavností svých,
těch cestu na hlavu jejich obrátím, praví Panovník
Hospodin. 22 Tedy vznesli cherubínové křídla svá
i kola s nimi, sláva pak Boha Izraelského nad nimi
svrchu. 23 I odešla sláva Hospodinova z prostředku
města, a stála na hoře, kteráž jest na východ městu.
24 Duch pak vznesl mne, a zase mne přivedl do země
Kaldejské k zajatým, u vidění skrze Ducha Božího. I
odešlo ode mne vidění, kteréž jsem viděl. 25 A mluvil
jsem k zajatým všecky ty věci Hospodinovy, kteréž mi
ukázal.

12 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Synu člověčí, u prostřed domu zpurného ty
bydlíš, kteříž mají oči, aby viděli, však nevidí; uši
mají, aby slyšeli, však neslyší, proto že dům zpurný
jsou. 3 Protož ty, synu člověčí, připrav sobě to, s čím
bys se stěhoval, a stěhuj se ve dne před očima jejich.
Přestěhuješ se pak z místa svého na místo jiné před
očima jejich, zdaby aspoň viděli; nebo dům zpurný
jsou. 4 Vynesa pak své věci, jakožto ty, s nimiž se
stěhovati máš ve dne před očima jejich, vyjdi u večer
před očima jejich, jako ti, kteříž se stěhují. 5 Před
očima jejich prokopej sobě zed, a vynes skrze ni. 6
Před očima jejich na rameni nes, po tmě vynes, tvář
svou přikrej, a nehled' na zemi; nebo za zázrak dal
jsem tě domu Izraelskému. 7 I učinil jsem tak, jakž
rozkázáno bylo. Věci své vynesl jsem, jakožto ty, s
nimiž bych se stěhoval ve dne, u večer pak prokopal
jsem sobě zed rukou; po tmě jsem je vynesl, na
rameni nesa před očima jejich. 8 Opět stalo se slovo
Hospodinovo ke mně ráno, řkoucí: 9 Synu člověčí,
zdaližť řekli dům Izraelský, dům ten zpurný: Co ty
děláš? 10 Rciž jim: Takto praví Panovník Hospodin:

Na kníže v Jeruzalémě vztahuje se břímě toto a na
všecken dům Izraelský, kteříž jsou u prostřed něho.
11 Rciž jim: Já jsem zázrakem vaším. Jakož jsem činil,
tak se stane jim, postěhují se a v zajetí půjdou. 12 A
kníže, kteréž jest u prostřed nich, na rameni ponese
po tmě a vyjde. Zed prokopají, aby jej vyvedli skrze
ni; tvář svou zakryje, tak že nebude viděti okem svým
země. 13 Nebo roztáhnu sít svou na něj, a polapen
bude do vrše mé, a zavedu jej do Babylona, země
Kaldejské, kteréž neuzří, a tam umře. 14 Všecky také,
kteříž jsou vůkol něho na pomoc jemu, i všecky houfy
jeho rozptýlím na všecky strany, a mečem dobytým
budu je stihati. 15 I zvědí, že já jsem Hospodin, když
je rozptýlím mezi národy, a rozženu je po krajinách.
16 Pozůstavím pak z nich muže nemnohé po meči, po
hladu a po moru, aby vypravovali všecky ohavnosti
své mezi národy, kamž se dostanou, i zvědí, že já
jsem Hospodin. 17 Opět stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 18 Synu člověčí, chléb svůj s strachem
jez, a vodu svou s třesením a s zámutkem pí, 19 A
rci lidu země této: Takto praví Panovník Hospodin
o obyvatelích Jeruzalémských, o zemi Izraelské:
Chléb svůj s zámutkem jísti budou, a vodu svou s
předěšením píti, aby obloupena byla země jeho z
hojnosti své, pro nátisk všech přebývajících v ní.
20 Města také, v nichž bydlejí, zpustnou, a země
pustá bude, a tak zvíte, že já jsem Hospodin. 21
Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 22
Synu člověčí, jaké to máte přísloví o zemi Izraelské,
říkajíce: Prodlí se dnové, aneb zahyne všeliké vidění?
23 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:
Učiním, aby přestalo přísloví toto, aniž užívati budou
přísloví toho více v Izraeli. Rci jim: Nýbrž přiblížili se
dnové ti a splnění všelikého vidění. 24 Nebo nebude
více žádného vidění marného, a hádání pochlebníka
u prostřed domu Izraelského, 25 Proto že já Hospodin
mluviti budu, a kterékoli slovo promluvím, stane se.
Neprodlíť se dlouho, ale za dnů vašich, dome zpurný,
mluviti budu slovo, a naplním je, praví Panovník
Hospodin. 26 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 27 Synu člověčí, aj, dům Izraelský říkají:
Vidění to, kteréž vidí tento, ke dnům mnohým patří,
a na dlouhé časy tento prorokuje. 28 Protož rci jim:
Takto praví Panovník Hospodin: Neprodlíť se dlouho
všeliké slovo mé, ale slovo, kteréž mluviti budu, stane
se, praví Panovník Hospodin.

13 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, prorokuj proti prorokům
Izraelským, kteříž prorokují, a rci prorokujícím z
srdce svého: Slyšte slovo Hospodinovo: 3 Takto
praví Panovník Hospodin: Běda prorokům bláznivým,
kteříž následují ducha svého, ješto však nic neviděli.
4 Podobni jsou liškám na pustinách proroci tvoji,
Izraeli. 5 Nevstupujete k mezerám, aniž děláte hradby
okolo domu Izraelského, aby ostáti mohl v boji v
den Hospodinův. 6 Vídají marnost a hádání lživé.
Říkají: Praví Hospodin, ješto jich neposlal Hospodin,
a troštují lidi, aby jen utvrdili slovo své. 7 Zdaliž vidění
marného nevídáte, a hádání lživého nevypravujete?
A říkáte: Praví Hospodin, ješto jsem já nemluvil.
8 Pročež takto praví Panovník Hospodin: Proto že
mluvíte marnost, a vídáte lež, protož aj, já jsem proti
vám, praví Panovník Hospodin. 9 Nebo bude ruka má
proti prorokům, kteříž vídají marnost a hádají lež. V
losu lidu mého nebudou, a v popisu domu Izraelského
nebudou zapsáni, aniž do země Izraelské vejdou. I
zvíte, že já jsem Panovník Hospodin, 10 Proto, proto
že v blud uvedli lid můj, říkajíce: Pokoj, ješto nebylo
žádného pokoje. Jeden zajisté ustavěl stěnu hliněnou,
a jiní obmítali ji vápnem ničemným. 11 Rciž těm,
kteříž obmítají vápnem ničemným: I však to padne.
Přijde příval rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití
velikého, spadnete, a vítr bouřlivý roztrhne ji. 12 A
aj, když padne ta stěna, zdaliž vám nebude řečeno:
Kdež jest to obmítání, jímž jste obmítali? 13 Protož
takto praví Panovník Hospodin: Roztrhnu ji, pravím,
větrem bouřlivým v prchlivosti své, a příval rozvodnilý
v hněvě mém přijde, a kamení krupobití velikého
v prchlivosti mé k vyhlazení jí. 14 Nebo rozbořím
stěnu tu, kterouž jste obmetali vápnem ničemným,
a porazím ji na zem, tak že odkryt bude grunt její.
I padne, a zkaženi budete u prostřed ní, a zvíte,
že já jsem Hospodin. 15 A tak vykonaje prchlivost
svou na té stěně, a na těch, kteříž ji obmítají vápnem
ničemným, dím vám: Není více té stěny, není ani těch,
kteříž ji obmítali, 16 Totiž proroků Izraelských, kteříž
prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidění pokoje,
ješto není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin.
17 Ty pak, synu člověčí, obrať tvář svou k dcerám lidu
svého, kteréž prorokují z srdce svého, a prorokuj i
proti nim. 18 A rci: Takto praví Panovník Hospodin:
Běda těm, kteréž šijí polštáříky pod všeliké lokty rukou
lidu mého, a dělají kukly na hlavu všeliké postavy,
aby lovily duše. Zdaliž loviti máte duše lidu mého,
abyste se živiti mohly? 19 Nebo zlehčujete mne u lidu
mého pro hrst ječmene a pro kus chleba, umrtvujíce
duše, kteréž neumrou, a obživujíce duše, kteréž živy
nebudou, lhouce lidu mému, kteříž poslouchají lži. 20
Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám se
v polštáříky vaše, jimiž vy lovíte tam duše, abyste
je oklamaly. Nebo strhnu je s ramenou vašich, a

propustím duše, duše, kteréž vy lovíte, abyste je
oklamaly. 21 I strhnu kukly vaše, a vytrhnu lid svůj z
ruky vaší, tak abyste jich nemohly více loviti, i zvíte,
že já jsem Hospodin; 22 Proto že kormoutíte srdce
spravedlivého lžmi, ješto jsem já ho nekormoutil,
a posilujete rukou bezbožného, aby se neodvrátil
od zlé cesty své, obživujíce jej. 23 Protož nebudete
vídati marnosti, a s hádáním nebudete se obírati více;
nebo vytrhnu lid svůj z ruky vaší, i zvíte, že já jsem
Hospodin.

14 Potom přišedše ke mně muži z starších
Izraelských, seděli přede mnou. 2 I stalo se
slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 3 Synu člověčí,
muži tito složili ukydané bohy své v srdci svém,
a nepravost, kteráž jim k urážce jest, položili před
tváři své. Zdaliž se upřímě radí se mnou? 4 Protož
mluv jim a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:
Kdo by koli z domu Izraelského složil ukydané bohy
své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce
jest, položil před tvář svou, a přišel by k proroku:
já Hospodin odpovídati budu tomu, kterýž přišel,
o množství ukydaných bohů jeho, 5 Abych polapil
dům Izraelský v srdci jejich, že se odvrátili ode
mne k ukydaným bohům svým všickni napořád. 6
Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník
Hospodin: Obraťte se a odvraťte od ukydaných bohů
vašich, a ode všech ohavností vašich odvraťte tvář
svou. 7 Nebo kdož by koli z domu Izraelského i z
pohostinných, kteříž jsou pohostinu v Izraeli, odvrátil
se od následování mne, a složil by ukydané bohy své
v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest,
položil by před tvář svou a přišel by k proroku, aby se
mne tázal skrze něho: já Hospodin odpovím jemu
o sobě, 8 A obrátím tvář svou hněvivou proti muži
tomu, a dám jej za znamení a za přísloví, a vytnu jej
z prostřed lidu svého, i zvíte, že já jsem Hospodin. 9
Prorok pak, dal-li by se přivábiti, aby mluvil slovo, já
Hospodin přivábil jsem proroka toho. Než vztáhnuť
ruku svou na něj, a vyhladím jej z prostřed lidu
svého Izraelského. 10 A tak ponesou nepravost svou.
Jakáž pokuta na toho, kdož by se tázal, takováž
pokuta na proroka bude, 11 Aby nebloudili více dům
Izraelský ode mne, a nepoškvrňovali se více žádnými
převrácenostmi svými, aby byli lidem mým, a já abych
byl jejich Bohem, praví Panovník Hospodin. 12 Opět
stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 13 Synu
člověčí, když by země zhřešila proti mně, dopouštějíc
se přestoupení, tehdy vztáhl-li bych ruku svou na ni,
a zlámal jí hůl chleba, a poslal bych na ni hlad, a
vyhubil z ní lidi i hovada: 14 By pak byli u prostřed ní
tito tři muži, Noé, Daniel a Job, oni v spravedlnosti své
vysvobodili by sami sebe, praví Panovník Hospodin.
15 Pakli bych zvěř lítou uvedl na zemi, tak že by ji na
sirobu přivedla, a byla by pustá, aniž by kdo přes ni
jíti mohl pro zvěř: 16 Živť jsem já, praví Panovník
Hospodin, že byť tři muži tito u prostřed ní byli,
nikoli by nevysvobodili synů ani dcer. Oni by sami
vysvobozeni byli, země pak byla by pustá. 17 Aneb
meč uvedl-li bych na zemi tu, a řekl bych meči: Projdi
skrz zemi tu, abych vyhubil z ní lidi i hovada: 18 Živť
jsem já, praví Panovník Hospodin, že byť pak tři muži
tito byli u prostřed ní, nikoli by nevysvobodili synů ani
dcer, ale oni sami by vysvobozeni byli. 19 Aneb mor
poslal-li bych na zemi tu, a vylil prchlivost svou na ni
k zhoubě, aby vyhlazeni byli z ní lidé i hovada: 20
Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že byť pak
Noé, Daniel a Job u prostřed ní byli, nikoli by ani
syna ani dcery nevysvobodili. Oni v spravedlnosti
své vysvobodili by sami sebe. 21 Nýbrž takto praví
Panovník Hospodin: Bych pak čtyři pokuty své zlé,
meč a hlad, zvěř lítou a mor poslal na Jeruzalém,
abych vyhubil z něho lidi i hovada, 22 A aj, pozůstali-li
by v něm, kteříž by toho ušli, a vyvedeni byli, synové
neb dcery: aj, i oni musejí jíti k vám, a uzříte cestu
jejich a skutky jejich, i potěšíte se nad tím zlým, kteréž
uvedu na Jeruzalém, nade vším, což uvedu na něj.
23 A tak potěší vás, když uzříte cestu jejich a skutky
jejich. I zvíte, že jsem ne nadarmo učinil všecko to,
což jsem učinil při něm, praví Panovník Hospodin.

15 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, co jest dřevo révové
proti všelijakému dřevu, aneb proti ratolestem dříví
lesního? 3 Zdaliž vzato bude z něho dřevo k udělání
něčeho? Zdaliž udělají z něho hřebík k zavěšování
na něm všelijaké nádoby? 4 Aj, na oheň dává se
k sežrání. Když oba konce jeho sežere oheň, a
prostředek jeho obhoří, zdaž se k čemu hoditi může?
5 Aj, když byl celý, nic nemohlo býti z něho uděláno,
ovšem když jej oheň sežral, a shořel, k ničemu se
více hoditi nebude. 6 Protož takto praví Panovník
Hospodin: Jakož jest dřevo révové mezi dřívím lesním,
kteréž jsem oddal ohni k sežrání, tak jsem oddal
obyvatele Jeruzalémské. 7 Nebo postavím tvář svou
hněvivou proti nim. Z ohně jednoho vyjdou, a oheň
druhý zžíře je. I zvíte, že já jsem Hospodin, když
obrátím tvář svou hněvivou proti nim. 8 A obrátím
zemi tuto v poušť, proto že se přestoupení dopouštěli,
praví Panovník Hospodin.

16 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: **2** Synu člověčí, oznam Jeruzalému
ohavnosti jeho, **3** A rci: Takto praví Panovník Hospodin
dceři Jeruzalémské: Obcování tvé a rod tvůj jest z
země Kananejské, otec tvůj jest Amorejský, a matka
tvá Hetejská. **4** Narození pak tvé: V den, v němž
jsi se narodila, nebyl přiřezán pupek tvůj, a vodou
nebylas obmyta, abys ošetřena byla, aniž jsi byla solí
posolena, ani plénkami obvinuta. **5** Neslitovalo se
nad tebou oko, ať by v jednom z těch věcí posloužilo,
maje lítost nad tebou, ale bylas povržena na svrchku
pole, proto že jsi ošklivá byla v den, v kterémž jsi
narodila se. **6** A jda mimo tebe, a vida tě ku potlačení
vydanou ve krvi tvé, řekl jsem tobě: Ve krvi své živa
buď. Řekl jsem, pravím, tobě: Ve krvi své živa buď. **7**
Rozmnožil jsem tě jako z rostliny polní, i rozmnožena
jsi a zveličena, a přišlas k největší ozdobě. Prsy
tvé oduly se, a vlasy tvé zrostly, ač jsi byla nahá a
odkrytá. **8** Protož jda mimo tě, a vida tě, an aj, čas tvůj
čas milování, vztáhl jsem křídlo své na tě, a přikryl
jsem nahotu tvou, a přísahou zavázav se tobě, všel
jsem v smlouvu s tebou, praví Panovník Hospodin, a
tak jsi má učiněna. **9** I umyl jsem tě vodou, a splákl
jsem krev tvou s tebe, a pomazal jsem tě olejem. **10**
Nadto přioděl jsem tě rouchem krumpovaným, a obul
jsem tě v drahé střevíce, a opásal jsem tě kmentem,
a přioděl jsem tě rouchem hedbávným. **11** Ozdobil
jsem tě také ozdobou, a dal jsem náramky na ruce
tvé, a točenici na hrdlo tvé. **12** Dalť jsem ozdobu i na
čelo tvé, a náušnice na uši tvé, a korunu krásnou
na hlavu tvou. **13** A tak bylas ozdobena zlatem a
stříbrem, a oděv tvůj byl kment a roucho hedbávné, a
proměnných barev roucho. Běl a med a olej jídala
jsi, a krásná jsi učiněna velmi velice, a šťastněť se
vedlo v království, **14** Tak že se rozešla pověst o
tobě mezi národy pro krásu tvou; nebo dokonalá
byla, pro slávu mou, kterouž jsem byl vložil na tebe,
praví Panovník Hospodin. **15** Ale úfalas v krásu svou,
a smilnilas příčinou pověstí své; nebo jsi páchala
smilství s každým mimo tebe jdoucím. Každý snadně
užil krásy tvé. **16** A vzavši z roucha svého, nadělalas
sobě výsostí rozličných barev, a páchalas smilství při
nich, jemuž podobné nikdy nepřijde, aniž kdy potom
bude. **17** Nad to, vzavši přípravy ozdoby své z zlata
mého a stříbra mého, kteréžť jsem byl dal, nadělalas
sobě obrazů pohlaví mužského, a smilnilas s nimi. **18**
Vzalas také roucha svá krumpovaná, a přiodílas je,
olej můj i kadidlo mé kladlas před nimi. **19** Ano i chléb
můj, kterýžť jsem byl dal, běl a olej i med, jímž jsem
tě krmil, kladlas před nimi u vůni příjemnou, a bylo
tak, praví Panovník Hospodin. **20** Bralas i syny své a
dcery své, kteréž jsi mně zplodila, a obětovalas jim k
spálení. Cožť se ještě zdálo málo, taková smilství
tvá, **21** Žes i syny mé zabíjela a dávalas je, aby
je provodili jim? **22** K tomu ve všech ohavnostech
svých a smilstvích svých nerozpomenulas se na
dny mladosti své, když jsi byla nahá a odkrytá, ku
potlačení vydaná ve krvi své. **23** Ale stalo se přes
všecku tuto nešlechetnost tvou, (běda, běda tobě),
praví Panovník Hospodin, **24** Že jsi vystavěla sobě
i vysoké místo, a vzdělalas sobě výsost v každé
ulici. **25** Při všelikém rozcestí udělalas výsost svou, a
zohavilas krásu svou, roztahujíc nohy své každému
tudy jdoucímu, a příliš jsi smilnila. **26** Nebo smilnila jsi
s syny Egyptskými, sousedy svými velikého těla, a
příliš jsi smilnila, abys mne k hněvu popouzela. **27**
Protož aj, vztáhl jsem ruku svou na tebe, a ujal jsem
vyměřeného pokrmu tvého, a vydal jsem tě k líbosti
nenávidících tě dcer Filistinských, kteréžto styděly
se za cestu tvou nešlechetnou. **28** Smilnilas též s
syny Assyrskými, proto že jsi nemohla nasytiti se, a
smilnivši s nimi, aniž jsi tak se nasytila. **29** A tak příliš
jsi smilnila v zemi Kananejské s Kaldejskými, a aniž
jsi tak se nasytila. **30** Jakť jest zmámeno srdce tvé,
praví Panovník Hospodin, poněvadž se dopouštíš
všech těchto skutků ženy nevěstky přenestydaté,
31 Stavěje sobě vysoké místo na rozcestí všeliké
silnice, a výsost sobě stroje i v každé ulici. Nýbrž
pohrdaje darem, nejsi ani jako nevěstka, **32** A žena
cizoložná, kteráž místo muže svého povoluje cizím.
33 Všechněm nevěstkám dávají mzdu, ale ty dávalas
mzdu svou všechněm frejířům svým, a darovalas je,
aby vcházeli k tobě odevšad pro smilství tvá. **34** A tak
jest při tobě naproti obyčeji těch žen při smilstvích
tvých, poněvadž tě k smilství nehledají, nýbrž ty dáváš
dary, a ne tobě dar dáván bývá. A toť jest naopak. **35**
Protož ó nevěstko, slyš slovo Hospodinovo: **36** Takto
praví Panovník Hospodin: Proto že vylita jest mrzkost
tvá, a odkrývána byla nahota tvá při smilstvích tvých
s frejíři tvými, a se všemi ukydanými bohy ohavností
tvých, též pro krev synů tvých, kteréž jsi dala jim:
37 Proto aj, já shromáždím všecky frejíře tvé, s
nimiž jsi obcovala, a všecky, kteréž jsi milovala, se
všechněmi, jichž jsi nenáviděla, a shromáždě je proti
tobě odevšad, odkryji nahotu tvou před nimi, aby viděli
všecku nahotu tvou. **38** A budu tě souditi soudem
cizoložnic, a těch, kteříž krev vylévají, a oddám tě k
smrti, kteráž přijde na tě z prchlivosti a horlení. **39**
Nebo vydám tě v ruku jejich. I rozboří vysoké místo
tvé, a rozválejí výsosti tvé, a svlekouce tě z roucha
tvého, poberou přípravy ozdoby tvé, a nechají tě
nahé a odkryté. **40** I přivedou proti tobě shromáždění,

a uházejí tě kamením, a probodnou tě meči svými.
41 Popálí také domy tvé ohněm, a vykonají na tobě
pomstu před očima žen mnohých, a tak přítrž učiním
tvému smilství, a aniž budeš dávati daru více. 42
A tak odpočineť sobě hněv můj na tobě, a horlení
mé odejde od tebe, abych upokojil se a nehněval se
více, 43 Proto žes se nerozpomenula na dny mladosti
své, ale postavovalas se proti mně ve všem tom. Aj
hle, já také cestu tvou na hlavu tvou obrátil jsem,
praví Panovník Hospodin, tak že nebudeš páchati
nešlechetnosti, ani kterých ohavností svých. 44 Aj,
kdožkoli užívá přísloví, o tobě užive přísloví, řka:
Jakáž matka, takáž dcera její. 45 Dcera matky své jsi,
té, kteráž sobě zošklivila muže svého a dítky své,
a sestra obou sestr svých jsi, kteréž zošklivily sobě
muže své a dítky své. Matka vaše jest Hetejská, a
otec váš Amorejský. 46 Sestra pak tvá starší, kteráž
sedí po levici tvé, jest Samaří a dcery její, a sestra
tvá mladší, kteráž sedí po pravici tvé, jest Sodoma
a dcery její. 47 Nýbrž aniž jsi po cestách jejich
chodila, ani podlé ohavností jejich činila, zošklivivši
sobě jako věc špatnou, pročež pokazilas se více než
ony na všech cestách svých. 48 Živť jsem já, praví
Panovník Hospodin, že Sodoma sestra tvá i dcery
její nečinily, jako jsi ty činila s dcerami svými. 49 Aj,
tatoť byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost
chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její,
ruky však chudého a nuzného neposilňovala. 50 Ale
pozdvihše se, páchaly ohavnost přede mnou; protož
sklidil jsem je, jakž mi se vidělo. 51 Samaří také ani
polovice hříchů tvých nenahřešila. Nebo jsi rozhojnila
ohavnosti své nad ně, a tak jsi spravedlivější býti
ukázala sestry své všemi ohavnostmi svými, kteréž
jsi páchala. 52 Nesiž i ty také potupu svou, kterouž jsi
přisoudila sestrám svým, pro hříchy své, kteréž jsi
ohavně páchala více než ony. Spravedlivějšíť byly
než ty. I ty, pravím, styď se, a nes potupu svou,
poněvadž spravedlivější býti ukazuješ sestry své.
53 Přivedu-li zase zajaté jejich, totiž zajaté Sodomy
a dcer jejich, též zajaté Samaří a dcer jejich, takéť
zajetí zajatých tvých u prostřed nich, 54 Proto, abys
musila nésti potupu svou a hanbiti se za všecko,
což jsi páchala, jsuc jejich potěšením. 55 Jestližeť
sestry tvé, Sodoma a dcery její, navrátí se k prvnímu
způsobu svému, též Samaří a dcery její navrátí-li se k
prvnímu způsobu svému: i ty také s dcerami svými
navrátíte se k prvnímu způsobu svému. 56 Poněvadž
nebyla Sodoma sestra tvá pověstí v ústech tvých v
den zvýšení tvého, 57 Prvé než zjevena byla zlost tvá,
jako za času útržky od dcer Syrských a všech, kteříž
jsou vůkol nich, dcer Filistinských, kteréž tě hubily
se všech stran: 58 Nešlechetnost svou a ohavnosti
své poneseš, praví Hospodin. 59 Nebo takto praví
Panovník Hospodin: Tak učiním tobě, jakž jsi učinila,
když jsi pohrdla přísahou, a zrušila smlouvu. 60 A
však rozpomenu se na smlouvu svou s tebou ve
dnech mladosti tvé, potvrdím, pravím, tobě smlouvy
věčné. 61 I rozpomeneš se na cesty své, a hanbiti se
budeš, když přijmeš sestry své starší, nežli jsi ty, i
mladší, nežli jsi ty, a dám je tobě za dcery, ale ne
podlé smlouvy tvé. 62 A tak utvrdím smlouvu svou
s tebou, i zvíš, že já jsem Hospodin, 63 Abys se
rozpomenula a styděla, a nemohla více úst otevříti
pro hanbu svou, když tě očistím ode všeho, což jsi
činila, praví Panovník Hospodin.

17 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, vydej pohádku, a předlož
podobenství o domu Izraelském, 3 A rci: Takto praví
Panovník Hospodin: Orlice veliká, velikých křídel a
dlouhých brků, plná peří, strakatá, přiletěvši na Libán,
vzala vrch cedru. 4 Vrch mladistvých ratolestí jeho
ulomila, a přenesla jej do země kupecké; v městě
kupeckém položila jej. 5 Potom vzavši z semene
té země, vsadila je v poli úrodném, a vsadila je
velmi opatrně při vodách mnohých. 6 Kteréžto bylo
by vzešlo, a bylo by révem bujným, jakžkoli nízké
postavy, a byly by patřily ratolesti jeho k ní, a kořenové
jeho poddáni byli by jí, a tak bylo by kmenem vinným,
kterýž by vydal byl ratolesti, a vypustil rozvody. 7 Ale
byla orlice jedna veliká velikých křídel a vypeřená,
a aj, ten kmen vinný připjal kořeny své k ní, a
ratolesti své vztáhl k ní, aby svlažovala jej z brázd
štípení svého, 8 Ješto v poli dobrém, při vodách
mnohých štípen byl, aby vypustil ratolesti, a nesl
ovoce, a byl kmenem slavným. 9 Rci: Takto praví
Panovník Hospodin: Zdaliž se podaří? Zdaliž kořenů
jeho nevytrhá, a ovoce jeho neotrhá a neusuší? Zdaž
všech ratolestí vyrostlých z něho neusuší? Zdaliž s
velikou silou a s mnohým lidem nevyhladí ho z kořenů
jeho? 10 Aj, jakžkoli štípen, zdaliž se podaří? Zdaliž,
jakž se ho dotkne vítr východní, do konce neuschne?
Při brázdách, při nichž se ujal, zdaž neuschne? 11
Za tím stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
12 Rci nyní domu zpurnému: Nevíte-liž, co je toto?
Rci: Aj, přitáhl král Babylonský do Jeruzaléma, a
vzal krále jeho i knížata jeho, a zavedl je s sebou
do Babylona. 13 Vzal také z semene královského, a
učiniv s ním smlouvu, přísahou jej zavázal, a silné
země té pobral, 14 Aby bylo království snížené, proto
aby se nepozdvihovalo, aby ostříhaje smlouvy jeho,
tak stálo. 15 Ale zprotivil se jemu, poslav posly své do

Egypta, aby jemu podal koní a lidu mnohého. Zdaž se
mu to podaří? Zdaž pomsty ujde ten, kdož tak činí?
Ten kdož ruší smlouvu, zdaliž pomsty ujde? 16 Živť
jsem já, praví Panovník Hospodin, že v místě krále
toho, kterýž jej králem učinil, jehož přísahou pohrdl,
a jehož smlouvu zrušil, u něho v Babyloně umře.
17 Aniž mu Farao s vojskem velikým a s zástupem
mnohým co napomůže v boji, když vysype násyp, a
vzdělá šance, aby zahubil množství lidí, 18 Poněvadž
pohrdl přísahou, zrušiv smlouvu. Neb aj, podal ruky
své, a však všecko toto činí. Neujdeť pomsty. 19
Protož takto praví Panovník Hospodin: Živť jsem já,
že přísahu svou, kterouž pohrdl, a smlouvu svou,
kterouž zrušil, jistotně obrátím na hlavu jeho. 20 Nebo
roztáhnu na něj sít svou, a polapen bude do vrše mé,
i zavedu jej do Babylona, a souditi se s ním budu
tam pro přestoupení jeho, kteréhož se dopustil proti
mně. 21 Všickni též, kteříž utekli od něho se všemi
houfy jeho, od meče padnou, ostatní pak na všecky
strany rozprostříni budou. I zvíte, že já Hospodin
mluvil jsem. 22 Takto praví Panovník Hospodin: A
však vezmu z vrchu cedru toho vysokého a vsadím,
z vrchu mladistvých ratolestí jeho mladou větvičku
ulomím, a štípím na hoře vysoké a vyvýšené. 23 Na
hoře vysoké Izraelské štípím ji, i vypustí ratolesti, a
ponese ovoce, a tak učiněna bude cedrem slavným,
a bude bydliti pod ním všeliké ptactvo; všecko, což
křídla má, v stínu ratolestí jeho bydliti bude. 24 A tak
zvědí všecka dříví polní, že já Hospodin snížil jsem
dřevo vysoké, a povýšil jsem dřeva nízkého; usušil
jsem strom zelený, a způsobil to, aby zkvetl strom
suchý. Já Hospodin mluvil jsem to i učiním.

18 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Což jest vám, že užíváte přísloví
tohoto o zemi Izraelské, říkajíce: Otcové jedli hrozen
trpký, a zubové synů laskominy mají? 3 Živť jsem
já, praví Panovník Hospodin, že nebudete moci více
užívati přísloví tohoto v Izraeli. 4 Aj, všecky duše
mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova mé
jsou. Duše, kteráž hřeší, ta umře. 5 Nebo byl-li by
někdo spravedlivý, a činil by soud a spravedlnost;
6 Na horách by nejídal, a očí svých nepozdvihoval
k ukydaným bohům domu Izraelského, a manželky
bližního svého by nepoškvrnil, a k ženě pro nečistotu
oddělené nepřistoupil; 7 Kterýž by žádného neutiskal,
základ dlužníku svému by navracoval, cizího mocí
nebral, chleba svého by lačnému udílel, a nahého
přiodíval rouchem; 8 Na lichvu by nedával, a úroku
nebral, od nepravosti ruku svou by odvracoval, soud
pravý mezi jedním i druhým by činil; 9 V ustanoveních
mých by chodil, a soudů mých ostříhal, čině, což
pravého jest: spravedlivý ten jistě žeť živ bude, praví
Panovník Hospodin. 10 Zplodil-li by pak syna lotra,
prolevače krve, kterýž by čímkoli z těch věcí škodil
bratru, 11 Onoho pak všeho nečinil by, anobrž i na
horách by jídal, a ženy bližního svého by poškvrnil;
12 Chudého a nuzného by utiskl, cizí věci mocí vzal,
základu by nenavrátil, a k ukydaným bohům očí
svých by pozdvihoval, ohavnost provodil, 13 Na
lichvu by dával, a úrok bral: zdaž bude živ? Nebude
živ. Poněvadž všecky ohavnosti tyto činil, jistotně
umře, krev jeho přijde na něj. 14 A aj, zplodil-li by
syna, kterýž by spatřil všecky hříchy otce svého,
kteréž činil, a vida, nečinil by tak; 15 Na horách
by nejídal, a očí svých nepozdvihoval k ukydaným
bohům domu Izraelského, manželky bližního svého
by nepoškvrnil, 16 A aniž by koho utiskal, základu
by nezadržoval, cizího mocí nebral, chleba svého
lačnému by udílel, a nahého rouchem by přiodíl;
17 Od chudého by zdržel ruku svou, lichvy a úroku
by nebral, soudy mé činil, v ustanoveních mých by
chodil: tentť neumře pro nepravost otce svého, jistě
živ bude. 18 Otec pak jeho, proto že se bezpráví
dopouštěl, cizí věci bratru mocí bral, a to, což není
dobré, činil u prostřed lidu svého: protož aj, umře pro
nepravost svou. 19 Ale říkáte: Jak by to bylo? Zdaž
nenese syn nepravosti otcovy? Když syn činí soud a
spravedlnost, všech ustanovení mých ostříhá a činí
je, jistě žeť živ bude. 20 Duše, kteráž hřeší, ta umře.
Syn neponese nepravosti otcovy, aniž otec ponese
nepravosti synovy; spravedlnost spravedlivého při
něm zůstane, též bezbožnost bezbožného na něj
připadne. 21 Pakli by se bezbožný odvrátil ode
všech hříchu svých, kteréž činil, a ostříhal by všech
ustanovení mých, a činil by soud a spravedlnost,
jistě živ bude a neumře. 22 Žádná přestoupení
jeho, jichž se dopustil, nebudou jemu připomínána; v
spravedlnosti své, kterouž by činil, živ bude. 23 Zdaliž
jakou líbost mám, když umírá bezbožný? dí Panovník
Hospodin. Zdali ne raději když se odvrací od cest
svých, aby živ byl? 24 Pakli by se odvrátil spravedlivý
od spravedlnosti své, a činil by nepravost, čině podlé
všech ohavností, kteréž činí bezbožný, takový-liž by
živ byl? Na žádné spravedlnosti jeho, kteréž činil,
nebude pamatováno. Pro přestoupení své, jehož se
dopouštěl, a pro hřích svůj, kterýž páchal, pro tyť
věci umře. 25 Že pak říkáte: Není pravá cesta Páně,
poslyštež nyní, ó dome Izraelský: Zdali má cesta není
pravá? Zdali nejsou cesty vaše nepravé? 26 Když
by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a
čině nepravost, v tom by umřel, pro nepravost svou,

kterouž činil, umře. 27 A když by se odvrátil bezbožný
od bezbožnosti své, kterouž činil, a činil by soud a
spravedlnost, tenť duši svou zachová při životu. 28
Nebo prohlédl, a odvrátil, se ode všech přestoupení
svých, jichž se dopouštěl; jistě žeť živ bude a neumře.
29 A však vždy říká dům Izraelský: Není pravá cesta
Páně. Zdali mé cesty nepravé jsou, ó dome Izraelský?
Zdaliž nejsou cesty vaše nepravé? 30 A protož
každého z vás podlé cest jeho souditi budu, ó dome
Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navraťtež se a
odvraťte ode všech přestoupení svých, aby vám
nebyla k úrazu nepravost. 31 Odvrzte od sebe všecka
přestoupení vaše, jichž jste se dopouštěli, a učiňte
sobě srdce nové a ducha nového. I pročež mřete, ó
dome Izraelský? 32 Však nemám líbosti v smrti toho,
jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obraťte se tedy, a
živi buďte.

19 Ty pak vydej se v naříkání nad knížaty
Izraelskými. 2 A rci: Co byla matka tvá? Lvice
mezi lvy odpočívající, a u prostřed dravých lvů
vychovávala lvíčátka svá. 3 A když odchovala jedno
z lvíčat svých, udělal se z něho dravý lev, tak že
naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. 4 To když uslyšeli
národové, v jámě jejich polapen jest, a doveden v
řetězích do země Egyptské. 5 To viduc lvice, že
očekávaná zhynula jí naděje její, vzavši jedno z
lvíčat svých, učinila z něho silného lva; 6 Kterýž
ustavičně chodě mezi lvy, udělal se dravým lvem, a
naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. 7 Pobořil i pusté
paláce jejich, a města jejich v poušť uvedl, tak že
spustla země, i což v ní bylo, od hlasu řvání jeho. 8 I
polékli na něj národové z okolních krajin, a rozestřeli
na něj tenata svá, a do jámy jejich lapen jest. 9
I dali jej do klece v řetězích, a dopravili ho k králi
Babylonskému, a uvedli jej do vězení nejtěžšího, aby
nebyl slýchán hlas jeho více po horách Izraelských.
10 Matka tvá v čas pokoje tvého jako vinný kmen při
vodách štípený; plodistvý a rozkladitý byl pro hojnost
vod. 11 A měl pruty mocné k berlám panovníků, zrůst
pak jeho vyvýšil se nad prostředek hustého větvoví,
tak že patrný byl pro svou vysokost a pro množství
ratolestí svých. 12 Ale vytržen jsa v prchlivosti, na
zemi povržen jest, a vítr východní usušil ovoce jeho;
vylomily se a uschly ratolesti silné jeho, oheň sežral
je. 13 A nyní štípen jest na poušti, v zemi vyprahlé
a žíznivé. 14 Nadto vyšed oheň z prutu ratolestí
jeho, sežral ovoce jeho, tak že není na něm prutu
mocného k berle panovníka. Toť jest naříkání, a budeť
v naříkání.

20 Tedy stalo se léta sedmého, a dne desátého,
pátého měsíce, přišli někteří z starších
Izraelských raditi se s Hospodinem, a posadili se
přede mnou. 2 Tehdy stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 3 Synu člověčí, mluv k starším
Izraelským a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin:
Zdali, abyste se se mnou radili, vy přicházíte? Živ
jsem já, že vy se neradíte se mnou, dí Panovník
Hospodin. 4 Zdali jich zastávati budeš? Zdali zastávati
budeš, synu člověčí? Oznam jim ohavnosti otců jejich,
5 A rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: V ten den,
v kterýž jsem zvolil Izraele, zdvihl jsem ruku svou
semeni domu Jákobova, a v známost jsem se uvedl
jim v zemi Egyptské; zdvihlť jsem jim ruku svou, řka:
Já jsem Hospodin Bůh váš. 6 V ten den zdvihl jsem
jim ruku svou, že je vyvedu z země Egyptské do
země, kterouž jsem jim obhlédl, tekoucí mlékem a
strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí. 7 A řekl
jsem jim: Jeden každý ohavnosti očí svých zavrzte,
a ukydanými bohy Egyptskými se nepoškvrňujte,
nebo já jsem Hospodin Bůh váš. 8 Ale zpurně se
postavovali proti mně, aniž mne chtěli slyšeti, aniž
kdo ohavnosti očí svých zavrhl, a ukydaných bohů
Egyptských nezanechali. Protož jsem řekl: Vyleji
prchlivost svou na ně, a vyplním hněv svůj na nich u
prostřed země Egyptské. 9 A však učinil jsem pro
jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch
národů, mezi nimiž byli, před jejichž očima jsem se jim
v známost uvedl, že je chci vyvesti z země Egyptské.
10 Takž jsem je vyvedl z země Egyptské, a přivedl
jsem je na poušť, 11 A dal jsem jim ustanovení svá,
a soudy své v známost jsem jim uvedl, ješto činil-
li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně. 12 Nadto
i soboty své vydal jsem jim, aby byly na znamení
mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Hospodin
jsem posvětitel jejich. 13 Ale dům Izraelský zpurně se
postavovali proti mně na poušti, v ustanoveních mých
nechodili, a soudy mými pohrdli, ješto činil-li by je kdo,
jistě že by živ byl skrze ně; též soboty mé poškvrnili
náramně. Pročež jsem řekl: Že vyleji prchlivost svou
na ně na poušti, abych je docela vyhladil. 14 Ale
učinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehčeno před
očima těch národů, před jejichž očima jsem je vyvedl.
15 A však i já také přisáhl jsem jim na té poušti, že
jich neuvedu do země, kterouž jsem byl dal, tekoucí
mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí, 16
Proto že soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých
nechodili, a soboty mé poškvrnili, a že za ukydanými
bohy jejich srdce jejich chodí. 17 Však odpustilo jim
oko mé, tak že jsem jich nezahladil, a neučinil jim
konce na poušti. 18 A řekl jsem synům jejich na

též poušti: V ustanoveních otců svých nechoďte, a
soudů jejich neostříhejte, a ukydanými bohy jejich
se nepoškvrňujte. 19 Já jsem Hospodin Bůh váš, v
ustanoveních mých choďte, a soudů mých ostříhejte,
a čiňte je. 20 Též soboty mé světťe, i budou na
znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já
jsem Hospodin Bůh váš. 21 Ale zpurně se měli ke
mně ti synové, v ustanoveních mých nechodili, a
soudů mých nešetřili, aby je činili, (ješto činil-li by
je kdo, jistě že by živ byl skrze ně), i soboty mé
poškvrnili. I řekl jsem: Že vyleji prchlivost svou na
ně, abych vyplnil hněv svůj na nich na té poušti. 22
Ale odvrátil jsem zase ruku svou; což jsem učinil pro
jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch
národů, před jejichž očima jsem je vyvedl. 23 Také
i těm přisáhl jsem na poušti, že je rozptýlím mezi
pohany, a že je rozženu po krajinách, 24 Proto že
soudů mých nečinili, a ustanoveními mými pohrdli,
a soboty mé poškvrnili, a že k ukydaným bohům
otců svých zření měli. 25 Pročež já také dal jsem jim
ustanovení nedobrá, a soudy, skrze něž nebudou
živi. 26 A poškvrnil jsem jich s jejich dary, (proto že
provodili všecko, což otvírá život), abych je zkazil,
aby poznali, že já jsem Hospodin. 27 Protož mluv
k domu Izraelskému, synu člověčí, a rci jim: Takto
praví Panovník Hospodin: Ještě i tímto rouhali se mi
otcové vaši, dopouštějíce se proti mně přestoupení,
28 Že, když jsem je uvedl do země, o kteréž jsem
přisáhl, že jim ji dám, kdež spatřili který pahrbek
vysoký, aneb které dřevo husté, hned tu obětovali
oběti své, a tu dávali popouzející dary své, tu kladli i
vůni svou příjemnou, a tu obětovali mokré oběti své.
29 A ačkoli jsem říkal jim: Což jest ta výsost, kamž
vy chodíváte? ale ona slove výsostí až do tohoto
dne. 30 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví
Panovník Hospodin: Cestou-liž otců vašich vy se máte
poškvrňovati, a s ohavnostmi jejich máte smilniti?
31 Též přinášejíce dary své, vodíce syny své skrze
oheň, máte-liž se poškvrňovati při všech ukydaných
bozích vašich až do tohoto dne, a ode mne vždy rady
hledati, ó dome Izraelský? Živť jsem já, dí Panovník
Hospodin, že vy se nebudete mne více raditi. 32 To
pak, což jste sobě v mysli uložili, nikoli se nestane,
že říkáte: Budeme jako jiní národové, jako čeledi
jiných zemí, sloužíce dřevu a kameni. 33 Živ jsem já,
praví Panovník Hospodin, že rukou silnou a ramenem
vztaženým, a prchlivostí vylitou kralovati budu nad
vámi. 34 Vyvedu vás zajisté z národů, a shromáždím
vás z zemí, do nichž jste rozptýleni, rukou silnou a
ramenem vztaženým, i prchlivostí vylitou. 35 A vodě
vás po poušti těch národů, souditi se budu s vámi
tam tváří v tvář. 36 Tak jako jsem se soudil s otci
vašimi na poušti země Egyptské, tak se budu souditi
s vámi, praví Panovník Hospodin. 37 A proženu vás
pod hůl, abych vás uvedl do závazku smlouvy. 38 Ale
ty, jenž se mi zprotivili a zpronevěřili, vymísím z vás;
z země, v níž pohostinu jsou, vyvedu je, do země
však Izraelské nevejdou. I zvíte, že já jsem Hospodin.
39 Vy tedy, ó dome Izraelský, takto praví Panovník
Hospodin: Jdětež, služte každý ukydaným bohům
svým i napotom, poněvadž neposloucháte mne, a
jména mého svatého nepoškvrňujte více dary svými,
a ukydanými bohy svými. 40 Nebo na hoře mé svaté,
na hoře vysoké Izraelské, dí Panovník Hospodin,
tam mi sloužiti budou všecken dům Izraelský, což
jich koli bude v té zemi. Tam je laskavě přijmu, a tam
vyhledávati budu od vás obětí vzhůru pozdvižení i
prvotin darů vašich, se všemi svatými věcmi vašimi.
41 S vůní libou laskavě vás přijmu, když vás vyvedu z
národů, a shromáždím vás z těch zemí, do nichž jste
rozptýleni byli, a tak posvěcen budu v vás před očima
těch národů. 42 I poznáte, že já jsem Hospodin,
když vás uvedu do země Izraelské, do země té, o
kteréž jsem přisáhl, že ji dám otcům vašim. 43 A
tu se rozpomenete na cesty své a na všecky činy
své, jimiž jste se poškvrňovali, tak že sami se býti
hodné ošklivosti uznáte, pro všecky nešlechetnosti
vaše, kteréž jste činívali. 44 Tu poznáte, že já jsem
Hospodin, když vám to učiním pro jméno své, ne podlé
cest vašich zlých, ani podlé činů vašich porušených,
dome Izraelský, praví Panovník Hospodin. 45 I stalo
se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 46 Synu
člověčí, obrať tvář svou k straně polední, a vypusť
jako rosu na poledne, a prorokuj proti lesu toho pole,
kteréž jest na poledne. 47 A rci lesu polednímu: Slyš
slovo Hospodinovo: Takto praví Panovník Hospodin:
Aj, já zanítím v tobě oheň, kterýž sežere v tobě každé
dřevo zelené i každé dřevo suché; nezhasneť plamen
přeprudký, a budou jím opáleny všecky tváře od
poledne až na půlnoci. 48 I uzří všeliké tělo, že jsem
já Hospodin zapálil jej; nezhasneť. 49 I řekl jsem:
Ach, Panovníče Hospodine, oni mi říkají: Však tento
v přísloví nám toliko mluví.

21 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, obrať tvář svou k
Jeruzalému, a vypusť jako rosu proti místům svatým,
a prorokuj proti zemi Izraelské. 3 A rci zemi Izraelské:
Takto praví Hospodin: Aj, já jsem proti tobě, a
vytáhnu meč svůj z pošvy jeho, a vypléním z tebe
spravedlivého i bezbožného. 4 Proto, abych vyplénil
z tebe spravedlivého i bezbožného, proto vyjde meč

můj z pošvy své proti všelikému tělu, od poledne až
na půlnoci. 5 I zvíť všeliké tělo, že jsem já Hospodin
vytáhl meč svůj z pošvy jeho; nenavrátíť se zase více.
6 Ty pak synu člověčí, vzdychej, jako bys zlámaná měl
bedra, a to s hořekováním vzdychej před očima jejich.
7 I stane se, žeť řeknou: Nad čím ty vzdycháš? Tedy
řekneš: Nad pověstí, kteráž přichází, k níž rozplyne
se každé srdce, a každé ruce klesnou, a všeliký duch
skormoutí se, a každá kolena rozplynou se jako voda.
Aj, přicházíť a děje se, praví Panovník Hospodin. 8
Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 9
Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Hospodin:
Rci: Meč, meč nabroušen, také i vyčištěn jest. 10
Aby zabíjel k zabití oddané, nabroušen jest; aby se
blyštěl, vyčištěn jest. Radovati-liž se budeme, když
prut syna mého pohrdá každým dřevem? 11 Dalť jej
vyčistiti, aby v ruku vzat byl; jestiť nabroušený meč,
jest i vyčištěný, aby dán byl do ruky mordujícího. 12
Křič a kvěl, synu člověčí, proto že ten bude proti lidu
mému, tentýž proti všechněm knížatům Izraelským;
uvrženi budou na meč s lidem mým, protož bí se v
bedra. 13 Když jsem je trestával, co bylo? Nemám-liž
metly hubící již přičiniti? dí Hospodin zástupů. 14 Ty
tedy synu člověčí, prorokuj a tleskej rukama; nebo
po druhé i po třetí přijde meč, meč mordujících, ten
meč mordujících bez lítosti, pronikajících i do pokojů
jejich. 15 Tak aby se rozplynulo srdce, a rozmnoženi
byli úrazové, v každé bráně jejich postavím ostří
meče. Ach, vyčištěnť jest, aby se blyštěl, zaostřen,
aby zabíjel. 16 Shlukni se a pusť se na pravo i na
levo, kamžkoli a načkoli se tobě nahodí. 17 I játť také
tleskati budu rukama svýma, a doložím prchlivost
svou. Já Hospodin mluvil jsem. 18 V tom stalo se
slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 19 Ty pak synu
člověčí, předlož sobě dvě cesty, kudy by jíti měl meč
krále Babylonského. Z země jedné ať vycházejí obě
dvě, a na rozcestí vybeř tu k městu, tu vybeř. 20
Ukaž cestu, kudy by jíti měl meč, k Rabbat-li synů
Ammon, čili k Judstvu, na Jeruzalémské pevnosti,
21 Proto že stane král Babylonský na rozcestí, na
počátku dvou cest, obíraje se s hádáním, vyčistí
střely, doptávati se bude modl, hleděti bude do jater.
22 Po pravé ruce jeho hádání ukáže Jeruzalém, aby
sšikoval hejtmany, kteříž by ponoukali k mordování,
a pozdvihovali hlasu s prokřikováním, aby přistavili
berany válečné proti branám, aby vysypán byl násyp,
a vzdělání byli šancové. 23 I budou to míti za
hádání marné před očima svýma ti, jenž se zavázali
přísahami; a toť přivede na pamět nepravost, kterouž
by popadeni byli. 24 Protož takto praví Panovník
Hospodin: Proto že ku paměti přivodíte nepravost
svou, a odkrývá se nevěra vaše, tak že jsou patrní
hříchové vaši ve všech činech vašich, proto že na
pamět přicházíte, rukou tou popadeni budete. 25 Ty
pak nečistý bezbožníče, kníže Izraelské, jehož den
přichází, a čas skonání nepravosti, 26 Takto praví
Panovník Hospodin: Sejmi tu čepici, a svrz tu korunu,
kteráž nikdy již taková nebude; toho, kterýž na snížení
přišel, povyš, a vyvýšeného poniž. 27 Zmotanou,
zmotanou, zmotanou učiním ji, (čehož prvé nebývalo),
až přijde ten, jenž má právo, kteréž jsem jemu dal.
28 Ty pak synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví
Panovník Hospodin o synech Ammon, i o pohanění
jejich, rci, pravím: Meč, meč dobyt jest, k zabíjení
vyčištěn jest, aby hubil všecko, a aby se blyštěl.
29 A ačkoli předpovídají tobě marné věci, a hádají
tobě lež, aby tě přiložili k hrdlům zbitých bezbožníků,
jejichž den přichází a čas skonání nepravosti: 30
Schovej meč do pošvy jeho. Na místě, na kterémž jsi
zplozena, v zemi přebývání tvého, budu tě souditi. 31
A vyleji na tě rozhněvání své, ohněm prchlivosti své
na tě dmýchati budu, a dám tě v ruku lidí vzteklých,
řemeslníků všecko kazících. 32 Budeš ohni k sežrání,
krev tvá bude u prostřed země, nebudeš připomínána;
neboť jsem já Hospodin mluvil.

22 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Ty pak synu člověčí, zastával-li bys,
zastával-liž bys toho města vražedlného? Raději mu
oznam všecky ohavnosti jeho, 3 A rci: Takto praví
Panovník Hospodin: Přicházíť čas města toho, jenž
prolévá krev u prostřed sebe, a dělá ukydané bohy
proti sobě, aby se poškvrňovalo. 4 Ty krví svou,
kterouž jsi prolilo, zavinivši, a ukydanými bohy svými,
jichž jsi nadělalo, sebe poškvrnivši, to jsi způsobilo,
že se přiblížili dnové tvoji, a přišlo jsi k letům svým.
Protož vydám tě v pohanění národům, a ku posměchu
všechněm zemím. 5 Blízké i daleké od tebe budou se
tobě posmívati, ó zlopověstné a různic plné. 6 Aj,
knížata Izraelská jeden každý vší silou na to se vydali,
aby krev v tobě prolévali. 7 Otce i matku zlehčují v
tobě, pohostinnému činí nátisk u prostřed tebe, sirotka
a vdovu utiskují v tobě. 8 Svatými věcmi mými zhrdáš,
a sobot mých poškvrňuješ. 9 Utrhači jsou v tobě, aby
prolévali krev, a na horách jídají v tobě; nešlechetnost
páší u prostřed tebe. 10 Nahotu otce syn odkrývá v
tobě, a nečisté v oddělení ponižují v tobě. 11 Jiný
pak s ženou bližního svého páše ohavnost, a jiný s
nevěstou svou poškvrňuje se nešlechetností, a jiný
sestry své, dcery otce svého, ponižuje v tobě. 12 Dar
berou v tobě, aby krev prolili; lichvu a úrok béřeš, a
zisku hledáš s útiskem bližního svého, na mne se

pak zapomínáš, dí Panovník Hospodin. 13 Protož
aj, já tleskl jsem rukama svýma nad ziskem tvým,
jehož dobýváš, i nad tou krví, kteráž byla u prostřed
tebe. 14 Zdali ostojí srdce tvé? Zdaž odolají ruce
tvé dnům, v nichž já budu zacházeti s tebou? Já
Hospodin mluvil jsem i učiním. 15 Nebo rozptýlím tě
mezi pohany, a rozženu tě po krajinách, a do konce
vyprázdním nečistotu tvou z tebe. 16 A zavrženo jsuc
před očima pohanů, poznáš, že já jsem Hospodin. 17
Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
18 Synu člověčí, obrátili se mi dům Izraelský v trůsku,
všickni napořád jsou měď, cín, železo a olovo u
prostřed peci, trůsky stříbra jsou. 19 Pročež takto
praví Panovník Hospodin: Proto že jste vy všickni
obrátili se v trůsky, protož aj, já shromáždím vás do
Jeruzaléma. 20 Jakž se shromažďuje stříbro a měď,
železo, olovo i cín do prostřed peci, k rozdmýchání
ohně vůkol něho a k rozpouštění: tak shromáždím v
hněvě a v prchlivosti své, a slože, rozpouštěti vás
budu. 21 Sberu vás, pravím, a rozdmýchám okolo
vás oheň prchlivosti své, i rozpustíte se u prostřed
města. 22 Jakž se stříbro rozpouští v peci, tak se
rozpustíte u prostřed něho, i zvíte, že já Hospodin
vylil jsem prchlivost svou na vás. 23 Ještě stalo se
slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 24 Synu člověčí,
rci: Ty země jsi nečistá, nebudeš deštěm svlažena v
den rozhněvání. 25 Spiknutí proroků jejích u prostřed
ní, jsou podobni lvu řvoucímu, uchvacujícímu loupež,
duše žerou, bohatství a věci drahé berou, a činí
mnoho vdov u prostřed ní. 26 Kněží její natahují
zákona mého, a svaté věci mé poškvrňují, mezi
svatým a poškvrněným rozdílu nečiní, a mezi nečistým
a čistým nerozeznávají. Nadto od sobot mých skrývají
oči své, tak že zlehčován bývám mezi nimi. 27
Knížata její u prostřed ní jsou jako vlci uchvacující
loupež, vylévajíce krev, hubíce duše, aby sháněli
mrzký zisk. 28 Proroci pak jejich obmítají jim vápnem
ničemným, předpovídají marné věci, a hádají jim
lež, říkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ješto
Hospodin nemluvil. 29 Lid této země činí nátisk, a
cizí věci mocí béře, chudému a nuznému ubližují, a
pohostinného utiskují nespravedlivě. 30 Hledaje pak
někoho z nich, kterýž by udělal hradbu, a postavil
se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych
jí nezkazil, žádného nenacházím. 31 Protož vyleji
na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec
jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví
Panovník Hospodin.

23 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, dvě ženy, dcery jedné
mateře byly. 3 Ty smilnily v Egyptě, v mladosti
své smilnily. Tam jsou mačkány prsy jejich, tam
opiplány prsy panenství jejich. 4 Jména pak jejich:
větší Ahola, sestry pak její Aholiba. Tyť jsou byly
mé, a rozplodily syny a dcery. Jména, pravím, jejich
jsou: Samaří Ahola, Jeruzaléma pak Aholiba. 5 Ale
Ahola maje mne, smilnila a frejů hleděla s milovníky
svými, s Assyrskými blízkými, 6 Oděnými postavcem
modrým, s vývodami a knížaty, i všemi napořád
mládenci krásnými, a s jezdci jezdícími na koních. 7
Vydala se, pravím, v smilství svá s nimi, se všemi
nejpřednějšími syny Assyrskými, a se všemi, jimž
frejovala, a poškvrnila se všemi ukydanými bohy
jejich. 8 A tak smilství svých Egyptských nenechala;
nebo ji zléhali v mladosti její, a oni mačkali prsy
panenství jejího, a vylili smilství svá na ni. 9 Protož
dal jsem ji v ruku frejířů jejích, v ruku Assyrských,
jimž frejovala. 10 Onit' jsou odkryli nahotu její, syny i
dcery její pobrali, ji pak samu mečem zamordovali.
Takž vzata jest na slovo od jiných žen, když soudy
vykonali při ní. 11 To viděla sestra její Aholiba, však
mnohem více než onano frejovala, a smilství její
větší byla než smilství sestry její. 12 S Assyrskými
frejů hleděla, s vývodami a knížaty blízkými, oděnými
nádherně, s jezdci jezdícími na koních, a všemi
mládenci krásnými. 13 I viděl jsem, že se poškvrnila,
a že cesta jednostejná jest obou dvou. 14 Ale tato
ještě to přičinila k smilstvím svým, že viduc muže
vyryté na stěně, obrazy Kaldejských vymalované
barvou, 15 Přepásané pasem po bedrách jejich,
a klobouky barevné na hlavách jejich, a že jsou
všickni na pohledění jako hejtmané, podobní synům
Babylonským v Kaldejské zemi, jejichž ona vlast
jest, 16 I zahořela k nim z pohledění očima svýma,
a vyslala posly k nim do země Kaldejské. 17 Tedy
vešli k ní Babylonští na lůže nepoctivé, a poškvrnili ji
smilstvím svým. A když se poškvrnila s nimi, odloučila
se duše její od nich. 18 A odkryla smilství svá, odkryla
též nahotu svou, i odloučila se duše má od ní, tak
jako se odloučila duše má od sestry její. 19 Nebo
rozmnožila smilství svá, rozpomínajíc se na dny
mladosti své, v nichž smilnila v zemi Egyptské, 20
A frejovala s kuběnáři jejich, jejichž tělo jest jako
tělo oslů, a tok jejich jako tok koňský. 21 A tak jsi
zase navrátila se k nešlechetnosti mladosti své, když
mačkali Egyptští prsy tvé z příčiny prsů mladosti tvé.
22 Protož ó Aholiba, takto praví Panovník Hospodin:
Aj, já vzbudím frejíře tvé proti tobě, ty, od nichž
se odloučila duše tvá, a přivedu je na tě odevšad,
23 Babylonské a všecky Kaldejské, Pekodské, a
Šohejské, i Kohejské, všecky syny Assyrské s nimi,

mládence krásné, vývody a knížata všecka, hejtmany
a slovoutné, všecky jezdící na koních. 24 A přitáhnou
na tě na vozích železných a přikrytých, i kárách,
a to s zběří národů, s pavézami a štíty i lebkami,
položí se proti tobě vůkol, i předložím jim právo, aby
tě soudili soudy svými. 25 Vyleji zajisté horlení své
na tebe, tak že naloží s tebou prchlivě, nos tvůj i
uši tvé odejmou, a ostatek tebe mečem padne. Ti
syny tvé i dcery tvé poberou, a ostatek tebe spáleno
bude ohněm. 26 A vyvlekou tě z roucha tvého, a
rozberou šperky okrasy tvé. 27 A tak přítrž učiním
při tobě nešlechetnosti tvé, i smilství tvému z země
Egyptské vzatému, a nepozdvihneš očí svých k nim,
a na Egypt nezpomeneš více. 28 Nebo takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já dám tebe v ruku těch,
kterýchž nenávidíš, v ruku těch, od nichž se odloučila
duše tvá, 29 I budou nakládati s tebou podlé nenávisti,
a poberou všecko úsilé tvé, a nechají tě nahé a
obnažené. A tak bude zřejmá nahota smilství tvého a
nešlechetnosti tvé, smilství, pravím, tvého. 30 Což vše
učiní tobě proto, že jsi smilnila, následujíc pohanů,
proto že jsi poškvrnila se ukydanými bohy jejich. 31
Cestou sestry své chodila jsi, protož dám kalich její v
ruku tvou. 32 Takto praví Panovník Hospodin: Kalich
sestry své píti budeš hluboký a široký; budeť sporý,
tak že smích a žert budou míti z tebe. 33 Opilstvím
a zámutkem naplněna budeš, kalichem pustiny a
zpuštění, kalichem sestry své Samaří. 34 I vypiješ jej
a vyvážíš, a než jej polámeš, snáze prsy své roztrháš;
neboť jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin. 35
Protož takto praví Panovník Hospodin: Z té příčiny,
že jsi zapomenula na mne, a zavrhlas mne za hřbet
svůj, i ty také vezmi za svou nešlechetnost, a za
smilství svá. 36 I řekl Hospodin ke mně: Synu člověčí,
budeš-liž zastávati Ahole neb Aholiby? Nýbrž oznam
jim ohavnosti jejich, 37 Že cizoložily, a krev jest na
rukou jejich, a s ukydanými bohy svými cizoložily.
Také i syny své, kteréž mně zplodily, vodily jim, aby
sežráni byli. 38 Ještě i toto činily mi, že zanečišťovaly
svatyni mou v tentýž den, a sobot mých poškvrňovaly.
39 Nebo obětovavše syny své ukydaným bohům
svým, vcházely do svatyně mé v tentýž den, aby ji
poškvrnily. Aj hle, takť jsou činívaly u prostřed mého
domu. 40 Nadto, že vysílaly k mužům, jenž by přišli
zdaleka, kteříž, jakž posel vyslán k nim, aj, hned
přicházívali. Jimž jsi se umývala, a tvář svou líčila, a
okrašlovalas se okrasou. 41 A usazovalas se na loži
slavném, před nímž stůl připravený byl, na něž jsi i
kadidlo mé i masti mé vynakládala. 42 Když pak hlas
toho množství poutichl, tedy i k mužům z obecného
lidu vysílaly, jenž bývali přivozováni ožralí z pouště.
I dávali náramky na ruce jejich, i koruny ozdobné
na hlavy jejich. 43 A ačkoli jsem se domlouval na
cizoložství té lotryně, a že oni jednak s jednou, jednak
s druhou smilství provodí, 44 A že každý z nich vchází
k ní, tak jako někdo vchází k ženě nevěstce: však vždy
vcházeli k Ahole a Aholibě, ženám přenešlechetným.
45 Protož muži spravedliví, titť je souditi budou soudem
cizoložných a soudem těch, jenž vylévaly krev, proto
že cizoložily, a krev jest na rukou jejich. 46 Nebo
takto praví Panovník Hospodin: Přivedu na ně vojsko,
a dám je v posmýkání i v loupež. 47 I uhází je to
shromáždění kamením, a poseká je meči svými; syny
jejich i dcery jejich pomordují, a domy jejich ohněm
popálí. 48 A tak přítrž učiním nešlechetnosti v zemi
této, i budou se tím káti všecky ženy, a nedopustí
se nešlechetnosti podobné vaší. 49 Nebo vzložena
bude na vás nešlechetnost vaše, a ponesete hříchy
ukydaných bohů svých. I zvíte, že já jsem Panovník
Hospodin.

24 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně léta
devátého, měsíce desátého, desátého dne téhož
měsíce, řkoucí: 2 Synu člověčí, napiš sobě jméno
tohoto dne, vlastně dnešního dne tohoto: nebo oblehl
král Babylonský Jeruzalém právě tohoto dnešního
dne. 3 A předlož tomu domu zpurnému podobenství,
řka k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Přistav
tento hrnec, přistav a nalej také do něho vody. 4
A sebera kusy náležité do něho, každý kus dobrý,
stehno i plece, a nejlepšími kostmi naplň jej. 5
Přivezmi i nejlepších bravů, a udělej oheň z kostí
pod ním, způsob, ať to vře, ažby kypělo, ať se i kosti
jeho rozvaří v něm. 6 Protož takto praví Panovník
Hospodin: Běda městu tomu vražedlnému, hrnci,
v němž zůstává připálenina jeho, z něhož, pravím,
připálenina jeho nevychází. Po kusích, po kusích
vytahuj z něho, nepadneť na něj los. 7 Nebo krev
jest u prostřed něho. Na vysedlou skálu vystavilo
ji; nevylilo jí na zemi, aby ji prach přikryl. 8 I já
zanítě prchlivost k vykonání pomsty, vystavím krev na
vysedlou skálu, aby nebyla přikryta. 9 Protož takto
praví Panovník Hospodin: Běda městu vražedlnému,
i já udělám veliký oheň, 10 Přikládaje dříví, rozněcuje
oheň, v nic obraceje maso, a kořeně kořením, tak
že i kosti spáleny budou. 11 A postavím ten hrnec
na uhlí jeho prázdný, aby se zhřela i rozpálila měď
jeho, ažby se vyvařila u prostřed něho nečistota
jeho, a vyprázdnila připálenina jeho. 12 Klamy svými
bylo mi těžké, protož nevyjde z něho množství šumu
jeho; do ohně musí šum jeho. 13 V tvé nečistotě jest
nešlechetnost, proto že jsem tě očišťoval, však nejsi

očištěno. Nebudeš více očišťováno od nečistoty své,
až i doložím prchlivost svou na tebe. 14 Já Hospodin
mluvil jsem, dojdeť, a učiním to; neustoupímť, aniž
se slituji, ani želeti budu. Podlé cest tvých a činů
tvých budou tě souditi, praví Panovník Hospodin. 15
Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 16
Synu člověčí, aj, já odejmu od tebe žádost očí tvých
v náhle, však nekvěl ani plač, a nechť nevycházejí
slzy tvé. 17 Stonati přestaň, smutku, jakž bývá nad
mrtvým, nenes, klobouk svůj vstav na sebe, a střevíce
své obuj na nohy své, a nezastírej brady své, aniž
pokrmu čího jez. 18 Což když jsem pověděl lidu ráno,
tedy umřela žena má u večer. I učinil jsem na ráno,
jakž mi rozkázáno bylo. 19 I řekl ke mně lid: Což
nám neoznámíš, co tyto věci nám znamenají, kteréž
činíš? 20 Tedy řekl jsem jim: Slovo Hospodinovo stalo
se ke mně, řkoucí: 21 Rci domu Izraelskému: Takto
praví Panovník Hospodin: Aj, já poškvrním svatyně
své, vyvýšenosti síly vaší, žádosti očí vašich a toho,
čehož šanuje duše vaše. Též synové vaši i dcery
vaše, kterýchž jste zanechali, mečem padnou. 22 I
budete tak činiti, jakž já činím. Brady nezastřete, aniž
čího pokrmu jísti budete. 23 A majíce klobouky své na
hlavách svých a střevíce na nohách svých, nebudete
kvíliti ani plakati, ale svadnouce pro nepravosti své,
úpěti budete jeden s druhým. 24 Nebo jest vám
Ezechiel zázrakem. Všecko, což on činí, budete činiti,
a když to přijde, tedy zvíte, že já jsem Panovník
Hospodin. 25 Ty pak synu člověčí, zdali v ten den,
když já odejmu od nich sílu jejich, veselé okrasy jejich,
žádost očí jejich, a to, po čemž touží duše jejich,
syny jejich i dcery jejich, 26 Zdali v ten den přijde k
tobě ten, kdož uteče, vypravuje tu novinu? 27 V ten
den otevrou se ústa tvá při přítomnosti toho, kterýž
ušel, i budeš mluviti, a nebudeš více němým. Takž
jim budeš zázrakem, i zvědí, že já jsem Hospodin.

25 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti synům
Ammon, a prorokuj proti nim. 3 A rci synům Ammon:
Slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví
Panovník Hospodin: Proto že jsi nad svatyní mou,
když poškvrněna byla, říkal: To dobře to, a nad
zemí Izraelskou, když zpuštěna byla, a nad domem
Judským, když šel v zajetí, 4 Protož aj, já dám tě
národům východním za dědictví, i vzdělají sobě hrady
v tobě, a vystavějí v tobě příbytky své. Tiť budou
jísti ovoce tvé, a ti budou píti mléko tvé. 5 A dám
Rabbu za obydlé velbloudům, a města synů Ammon
za odpočivadlo stádům, i zvíte, že já jsem Hospodin.
6 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi
tleskal rukou, a dupal nohou, a veselil se srdečně,
že jsi všelijak loupil zemi Izraelskou, 7 Protož aj,
já vztáhnu ruku svou na tebe, a vydám tě v loupež
národům, a vypléním tě z lidí, a vyhubím tě z zemí, i
zahladím tě. Tu zvíš, že já jsem Hospodin. 8 Takto
praví Panovník Hospodin: Z té příčiny, že říkal Moáb
a Seir: Hle, podobný jest všechněm jiným národům
dům Judský, 9 Protož aj, já otevru bok Moábských,
(hned od Arim, od měst jejich na pomezí jejich,
rozkošnou zemi Betjesimotských, Balmeonských i
Kariataimských), 10 Národům východním s zemí synů
Ammon; nebo jsem ji dal v dědictví, tak aby nebylo
zpomínáno na syny Ammon mezi národy. 11 A tak
i nad Moábem soudy vykonám, i zvědí, že já jsem
Hospodin. 12 Takto praví Panovník Hospodin: Proto
že Idumejští nenáležitě se vymstívajíce, ukrutně se
měli k domu Judskému, a tak uvodili na se vinu
velikou, vymstívajíce se na nich, 13 Protož takto dí
Panovník Hospodin: I na Idumea vztáhnu ruku svou, a
vypléním z něho lidi i hovada, a obrátím jej v pustinu.
Hned od Teman až do Dedan mečem padati budou.
14 A tak uvedu pomstu svou na Idumejské skrze
ruku lidu mého Izraelského, a naloží s Idumejskými
podlé hněvu mého a podlé prchlivosti mé, i poznají
pomstu mou, praví Panovník Hospodin. 15 Takto praví
Panovník Hospodin: Proto že se Filistinští ukrutně měli
z příčiny pomsty, nenáležitě se vymstívajíce, loupíce
zlostně, a zhoubu uvodíce z nenávisti starodávní, 16
Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vztáhnu
ruku svou na Filistinské, a vypléním Ceretejské, a
zkazím ostatek přístavu mořského. 17 A tak vykonám
při nich pomsty veliké káraními zuřivými, a zvědí, že
já jsem Hospodin, když uvedu pomstu svou na ně.

26 Bylo pak jedenáctého léta, prvního dne měsíce,
že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Synu člověčí, proto že Týrus o Jeruzalému říká:
Dobře se stalo, že jest potříno město bran velmi
lidných, obrací se ke mně, naplněn budu, kdyžtě
zpuštěno, 3 Protož takto praví Panovník Hospodin:
Aj, já proti tobě, ó Týre, a přivedu na tě národy
mnohé, tak jako bych přivedl moře s vlnami jeho.
4 I zkazí zdi Týru, a zboří věže jeho; vymetu také
z něho prach jeho, a obrátím jej v skálu vysedlou,
5 Tak že budou vysušovati síti u prostřed moře.
Nebo jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin, protož
bude v loupež národům. 6 Dcery pak jeho, kteréž
na poli budou, mečem zmordovány budou, i zvědí,
že já jsem Hospodin. 7 Nebo takto praví Panovník
Hospodin: Aj, já přivedu na Týr Nabuchodonozora
krále Babylonského od půlnoci, krále nad králi, s

koňmi a s vozy, i s jezdci i s vojskem a s lidem
mnohým. 8 Dcery tvé na poli mečem zmorduje, a
vzdělá proti tobě šance, a vysype proti tobě násyp, a
postaví proti tobě pavézníky. 9 I střelbu zasadí proti
zdem tvým, a věže tvé poboří nosatci svými. 10 Od
množství koní jeho přikryje tě prach jejich; od hřmotu
jezdců a kár i vozů zatřesou se zdi tvé, když on
vcházeti bude do bran tvých, jako do průchodů města
probořeného. 11 Kopyty koní svých pošlapá všecky
ulice tvé, lid tvůj mečem pomorduje, a sloupové
pamětní síly tvé na zem padnou. 12 I rozberou zboží
tvá, a rozchvátají kupectví tvá, a rozválejí zdi tvé, i
domy tvé rozkošné poboří, a kamení tvé i dříví tvé,
i prach tvůj do vody vmecí. 13 A tak přítrž učiním
hluku zpěvů tvých, a zvuku citar tvých aby nebylo
slýcháno více. 14 A obrátím tě v skálu vysedlou,
budeš k vysušování sítí, nebudeš vystaven více; nebo
já Hospodin mluvil jsem, praví Panovník Hospodin.
15 Takto praví Panovník Hospodin Týru: Zdaliž od
hřmotu padání tvého, když stonati budou zranění,
když ukrutný mord bude u prostřed tebe, nepohnou
se ostrovové? 16 A vyvstanou z stolic svých všecka
knížata pomořská, a složí z sebe pláště své, i roucha
svá krumpovaná svlekou; v hrůzu se oblekou, na
zemi seděti budou, a třesouce se každé chvíle,
trnouti budou nad tebou. 17 I vydadí se nad tebou v
naříkání, a řeknou tobě: Jak jsi zahynulo, ó město,
v němž bydleno bylo pro moře, město slovoutné,
ješto bylo pevné na moři, ono i s obyvateli svými,
kteříž pouštěli strach svůj na všecky obyvatele jeho!
18 Tehdáž třásti se budou ostrovové v den pádu
tvého; předěšeni, pravím, budou ostrovové, kteříž
jsou na moři, nad zahynutím tvým. 19 Nebo tak
praví Panovník Hospodin: Když tě učiním městem
zpuštěným jako města, v nichž se nebydlí, když
uvedu na tě hlubinu, tak že tě přikryjí vody mnohé,
20 Když učiním, že sstoupíš s sstupujícími do jámy
k lidu dávnímu, a posadím tě v nejnižších stranách
země, na pustinách starodávních s těmi, jenž sstupují
do jámy, aby nebylo bydleno v tobě: prokáži slávu v
zemi živých. 21 Nebo učiním to, že budeš k náramné
hrůze, když tě nestane, a bys pak bylo hledáno, abys
nebylo na věky nalezeno, praví Panovník Hospodin.

27 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Ty pak synu člověčí, vydej se nad Týrem v
naříkání, 3 A rci Týru, jenž sedě tu, kdež se na
moře pouštějí, kupectví provodí s národy na ostrovích
mnohých: Takto praví Panovník Hospodin: Ó Týre, ty
jsi říkal: Já jsem nejkrásnější. 4 U prostřed moře byly
hranice tvé, stavitelé tvoji dokonale tě ozdobovali.
5 Z jedloví z Sanir dělávali všecka taflování tvá,
cedry z Libánu brávali k dělání sloupů tvých. 6 Z
dubů Bázanských dělávali vesla tvá, a lavičky tvé
dělávali z kostí slonových, a z pušpanu z ostrovů
Citejských. 7 Kment s krumpováním Egyptským býval
plátno tvé, z něhož jsi plachty míval; modrý postavec
a šarlat z ostrovů Elisa přikrýval tě. 8 Obyvatelé
Sidonští i Arvadští bývali plavci tvoji, moudří tvoji
v tobě, ó Týre, ti bývali správcové tvoji. 9 Starší
Gebalští a moudří jejich opravovali v tobě zbořeniny
tvé; všecky lodí mořské i plavci jejich bývali v tobě,
směňujíce s tebou kupectví. 10 Perští a Ludští i Putští
bývali v vojště tvém bojovníci tvoji, pavézu a lebku
zavěšovali v tobě. Tit' jsou přidávali tobě ozdoby. 11
Arvadští s vojskem tvým na zdech tvých vůkol, též
Gamadští na věžech tvých bývali, štíty své zavěšovali
na zdech tvých vůkol. Tit' jsou tě zvláštně ozdobovali.
12 Zámořští kupci tvoji v množství všelijakého zboží,
v stříbře, železe, cínu i olově kupčili na jarmarcích
tvých. 13 Javan, Tubal a Mešech, kupci tvoji, lidi a
nádobí měděné dávali za směnu tobě. 14 Z domu
Togarma v koních a jezdcích i mezcích kupčili na
jarmarcích tvých. 15 Synové Dedanovi kupci tvoji, a
ostrovové mnozí překupníci byli koupí tvých, tobě k
ruce; rohy, kosti slonové i dříví hebénové směňovali
za mzdu tvou. 16 Syrští kupci tvoji pro množství věcí
tvých řemeslně udělaných, v karbunkulích, šarlatu,
krumpování i kmentu, a korálích a křišťálích kupčívali
na jarmarcích tvých. 17 Judští i země Izraelská kupci
tvoji, pšenici Mennitskou i Fenickou, a med, olej i
kadidlo dávali za směnu tobě. 18 Damašští kupci tvoji,
pro množství věcí tvých řemeslně udělaných, kupčili
ve množství všelijakého zboží, ve víně Chelbonském
a vně bělostkvoucí. 19 Též Dan i Javan chodíce na
jarmarky tvé, kupčili, a železo pulerované, kassii i
třtinu vonnou tobě směňovali. 20 Dedan kupčíval v
tobě v suknech drahých k vozům. 21 Arabští i všecka
knížata Cedarská kupčívali tobě k ruce v beranech
a skopcích i kozlích, tím kupčívali v tobě. 22 Kupci
Sabejští i Ragmejští bývali kupci tvoji ve všelijakých
nejpřednějších vonných věcech, i ve všelijakém
kamení drahém i zlatě, kupčívali na jarmarcích tvých.
23 Cháran a Kanne i Eden, kupci Sabejští, Assur i
Kilmad kupčíval v tobě. 24 Ti bývali kupci tvoji na
jarmarcích tvých s nejvýbornějšími věcmi, s štoučkami
postavce modrého, a s krumpováním i s klénoty
drahých věcí, kteréž se provazy svazují a zavírají
do cedru. 25 Lodí mořské předek měly v kupectví
tvém. Summou, naplněno jsi i zvelebeno náramně u
prostřed moře. 26 Na vodu velikou zavezli tě ti, kteříž
tě vesly táhli; vítr východní potříská tě u prostřed

moře. 27 Zboží tvá i jarmarkové tvoji, kupectví tvá,
plavci tvoji a správcové tvoji, i ti, kteříž opravovali
zbořeniny tvé, a směňovali s tebou kupectví, a
všickni muži váleční tvoji, kteříž byli v tobě, i všecko
shromáždění tvé, kteréž bylo u prostřed tebe, padnou
do hlubokosti mořské v den pádu tvého. 28 Od
hřmotu křiku správců tvých zbouří se i vlnobití. 29 I
vystoupí z lodí svých všickni ti, kteříž táhnou veslem,
plavci i všickni správcové lodí mořských na zemi
stanou, 30 A hlasem velikým nad tebou naříkati a
žalostně křičeti budou, a sypouce prach na hlavy
své, v popele se váleti. 31 Nadto zdělajíce příčinou
tvou lysiny, přepáší se žíněmi, a kvílením hořkým
nad tebou s žalostí srdečnou plakati budou. 32
Vydadí se, pravím, nad tebou s hořekováním svým v
naříkání, a budou naříkati nad tebou: Které město
podobné Týru, zahlazenému u prostřed moře? 33
Když vycházely koupě tvé z moře, nasycovalo jsi
národy mnohé; množstvím zboží svého i kupectví
svých zbohacovalos krále zemské. 34 Ale když
ztroskotáno budeš od moře v hlubokých vodách,
kupectví tvé i všecko shromáždění tvé u prostřed
tebe klesne. 35 Všickni obyvatelé ostrovů ztrnou nad
tebou, a králové jejich ohromeni jsouce, zhrozí se
náramně. 36 Kupci mezi národy ckáti budou nad
tebou; k hrůze veliké budeš, a nebude tě na věky.

28 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
2 Synu člověčí, rci vývodovi Tyrskému: Takto
praví Panovník Hospodin: Proto že se vyvyšuje srdce
tvé, a říkáš: Bůh silný jsem, na stolici Boží sedím u
prostřed moře, ješto jsi člověk a ne Bůh silný, ačkoli
sobě přivlastňuješ srdce podobné srdci Božímu, 3 Aj
hle, moudřejší jsi nad Daniele, žádná věc tajná není
před tebou ukrytá; 4 Moudrosti svou a rozumností
svou nashromáždils sobě zboží, a nahrnuls zlata a
stříbra do pokladů svých; 5 Velikou moudrostí svou v
kupectví svém rozmnožil jsi zboží svá, a tak pozdvihlo
se srdce tvé zbožím tvým; 6 Z té příčiny takto praví
Panovník Hospodin: Proto že sobě přivlastňuješ srdce
podobné srdci Božímu, 7 Protož aj, já přivedu na tě
cizozemce, nejukrutnější národy, kteříž vytrhnouce
meče své na krásu moudrosti tvé, zabijí jasnost tvou.
8 Do jámy spustí tě, a umřeš smrtí hroznou u prostřed
moře. 9 Budeš-liž tu ještě říkati před oblíčejem
mordéře svého: Bohem jsem, poněvadž jsi člověk a
ne Bůh silný, jsa v ruce toho, jenž tě mordovati bude?
10 Smrtí neobřezanců umřeš od ruky cizozemců;
nebo já mluvil jsem, praví Panovník Hospodin. 11 I
stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 12 Synu
člověčí, vydej se v naříkání nad králem Tyrským, a
rci jemu: Takto praví Panovník Hospodin: Ty, jenž
zapečeťuješ summy, plný moudrosti a nejkrásnější,
13 V Eden, zahradě Boží, byl jsi, všelijaké drahé
kamení přikrývalo tě, sardius, topazius, jaspis, tarsis,
onychin, beryl, zafir, karbunkulus a smaragd i zlato;
nástrojové bubnů tvých a píšťal tvých v tobě, hned
jakžs se narodil, připraveni jsou. 14 Ty jsi cherubem
od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na
hoře svaté Boží jsi byl, u prostřed kamení ohnivého
ustavičně jsi chodil. 15 Byl jsi dokonalý na cestách
svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost
při tobě. 16 Pro množství kupectví tvého u prostřed
tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohřešil. Pročež
zahubím tě, a vyhladím z hory Boží, ó cherube
ochránce, z prostřed kamenů ohnivých. 17 Pozdvihlo
se srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti
své příčinou jasnosti své. Porazím tě na zemi, před
oblíčej králů povrhu tě, aby se dívali na tebe. 18
Pro množství nepravostí tvých, a pro nespravedlnosti
kupectví tvého poškvrnil jsi svatyně své. Protož
vyvedu oheň z prostřed tebe, kterýž tě sžíře, a obrátí
tě v popel na zemi před očima všech na tě hledících.
19 Všickni, kdož tě znali mezi národy, ztrnou nad
tebou; k hrůze veliké budeš, a nebude tě na věky.
20 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 21
Synu člověčí, obrať tvář svou proti Sidonu, a prorokuj
proti němu, 22 A rci: Takto praví Panovník Hospodin:
Aj, já proti tobě jsem, ó Sidone, a budu oslaven u
prostřed tebe. I zvědí, že já jsem Hospodin, když
vykonám při něm soudy, a posvěcen budu v něm. 23
Pošli zajisté na něj mor, a krev na ulice jeho, a padati
budou zranění u prostřed něho od meče na všecky
strany, i zvědí, že já jsem Hospodin. 24 A tak nebude
více míti dům Izraelský trnu urážejícího a bodláku
bodoucího ze všech okolních pohrdajících jimi, a
zvědí, že já jsem Panovník Hospodin. 25 Takto praví
Panovník Hospodin: Když shromáždím dům Izraelský
z národů, mezi něž rozptýleni jsou, a posvěcen budu
v nich před očima pohanů, a bydliti budou v zemi své,
kterouž jsem byl dal služebníku svému Jákobovi: 26
Tehdy bydliti budou v ní bezpečně, a nastavějí domů,
a štípí vinice. Bydliti, pravím, budou bezpečně, když
vykonám soudy, při všech zhoubcích jejich vůkol nich,
i zvědí, že já jsem Hospodin Bůh jejich.

29 Léta desátého, desátého měsíce, dvanáctého
dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 2 Synu člověčí, obrať tvář svou
proti Faraonovi králi Egyptskému, a prorokuj proti
němu i proti všemu Egyptu. 3 Mluv a rci: Takto
praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě jsem, ó

Faraone králi Egyptský, draku veliký, kterýž ležíš u
prostřed řek svých, ješto říkáš: Já mám řeku svou, já
zajisté jsem ji přivedl sobě. 4 Protož dám udici do
čelistí tvých, a učiním, že zváznou ryby řek tvých
na tvých šupinách; i vyvleku tě z prostředku řek
tvých, i všecky ryby řek tvých na šupinách tvých
zvázlé. 5 A nechám tě na poušti, tebe i všech ryb řek
tvých. Na svrchku pole padneš, nebudeš sebrán ani
shromážděn; šelmám zemským i ptactvu nebeskému
dám tě k sežrání. 6 I zvědí všickni obyvatelé Egyptští,
že já jsem Hospodin, proto že jste holí třtinovou domu
Izraelskému. 7 Když se chytají tebe rukou, lámeš
se, a roztínáš jim všecko rameno; a když se na tě
zpodpírají, ztroskotána býváš, ačkoli nastavuješ jim
všech bedr. 8 Protož takto praví Panovník Hospodin:
Aj, já přivedu na tě meč, a vyplením z tebe lidi i
hovada. 9 I bude země Egyptská pustinou a pouští, i
zvědí, že já jsem Hospodin, proto že říkal: Řeka má
jest, já zajisté jsem ji přivedl. 10 Protož aj, já budu
proti tobě i proti řece tvé, a obrátím zemi Egyptskou
v pustiny, v poušť přehroznou od věže Sevéne až
do pomezí Mouřenínského. 11 Nepůjdeť přes ni
noha člověka, ani noha dobytčete půjde přes ni, a
nebude v ní bydleno za čtyřidceti let. 12 A tak uvedu
zemi Egyptskou v pustinu nad jiné země pusté, a
města její nad jiná města zpuštěná pustá budou za
čtyřidceti let, když rozptýlím Egyptské mezi národy,
a rozženu je do rozličných zemí. 13 A však takto
praví Panovník Hospodin: Po skonání čtyřidceti let
shromáždím Egyptské z národů, kamž rozptýleni
budou. 14 A přivedu zase zajaté Egyptské, a uvedu
je zase do země Patros, do země přebývání jejich,
i budou tam královstvím sníženým. 15 Mimo jiná
království bude sníženější, aniž se bude vynášeti více
nad jiné národy; zmenším je zajisté, aby nepanovali
nad národy. 16 I nebude více domu Izraelskému
doufáním, kteréž by na pamět přivodilo nepravost,
když by se obraceli za nimi; nebo zvědí, že já jsem
Panovník Hospodin. 17 Potom bylo dvadcátého
sedmého léta, prvního měsíce, prvního dne, že se
stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 18 Synu
člověčí, Nabuchodonozor král Babylonský podrobil
vojsko své v službu velikou proti Týru. Každá hlava
oblezla, a každé rameno odříno jest, mzdy pak nemá,
on ani vojsko jeho, z Týru za tu službu, kterouž sloužili
proti němu. 19 Z té příčiny takto praví Panovník
Hospodin: Aj, já dávám Nabuchodonozorovi králi
Babylonskému zemi Egyptskou, aby pobral zboží její,
a rozebral loupeže její, i rozchvátal kořisti její, aby
mělo mzdu vojsko jeho. 20 Za práci jejich, kterouž
mi sloužili, dám jim zemi Egyptskou, proto že mně
pracovali, praví Panovník Hospodin. 21 V ten den
rozkáži vypučiti se rohu domu Izraelského. Tobě též
způsobím, že otevřeš ústa u prostřed nich, i zvědí, že
já jsem Hospodin.

30 Opět se stalo slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto
praví Panovník Hospodin: Kvělte: Ach, nastojte na
tento den. 3 Nebo blízko jest den, blízko jest, pravím,
den Hospodinův, den mrákoty, čas národů bude. 4
A přijde meč do Egypta, a bude přetěžká bolest v
Mouřenínské zemi, když padati budou zbití v Egyptě,
a poberou zboží jeho, a zbořeni budou základové
jeho. 5 Mouřenínové a Putští i Ludští i všelijaká
směsice, též Kubští i obyvatelé země smlouvy s nimi
mečem padnou. 6 Takť praví Hospodin, že padnou
podpůrcové Egypta, a snížena bude vyvýšenost síly
jeho; od věže Sevéne mečem padati budou v ní, praví
Panovník Hospodin. 7 I budou v pustinu obráceni nad
jiné země pusté, a města jejich nad jiná města pustá
budou. 8 I zvědí, že já jsem Hospodin, když zapálím
oheň v Egyptě, a potříni budou všickni pomocníci jeho.
9 V ten den vyjdou poslové od tváři mé na lodech,
aby přestrašili Mouřenínskou zemi ubezpečenou, i
budou míti bolest přetěžkou, jakáž byla ve dni Egypta;
nebo aj, přicházíť. 10 Takto praví panovník Hospodin:
Učiním zajisté konec množství Egyptskému skrze
ruku Nabuchodonozora krále Babylonského. 11 On
i lid jeho s ním, nejukrutnější národové přivedeni
budou, aby zkazili tu zemi; nebo vytrhnou meče své
na Egypt, a naplní tu zemi zbitými. 12 A obrátě řeky
v sucho, prodám tu zemi v ruku nešlechetných, a
tak v pustinu uvedu zemi, i což v ní jest, skrze ruku
cizozemců. Já Hospodin mluvil jsem. 13 Takto praví
Panovník Hospodin: Zkazím i ukydané bohy, a konec
učiním modlám v Nof, a knížete z země Egyptské
nebude více, když pustím strach na zemi Egyptskou.
14 Nebo pohubím Patros, a zapálím oheň v Soan, a
vykonám soudy v No. 15 Vyleji prchlivost svou i na
Sin, pevnost Egyptskou, a vyplením množství No. 16
Když zapálím oheň v Egyptě, velikou bolest bude míti
Sin, a No bude roztrháno, Nof pak nepřátely bude míti
ve dne. 17 Mládenci On a Bubastští mečem padnou,
panny pak v zajetí půjdou. 18 A v Tachpanches
zatmí se den, když tam polámi závory Egypta, a
přítrž se stane v něm vyvýšenosti síly jeho. Mrákota
jej přikryje, dcery pak jeho v zajetí půjdou. 19 A
tak vykonám soudy při Egyptu, i zvědí, že já jsem
Hospodin. 20 Opět bylo jedenáctého léta, prvního
měsíce, sedmého dne, že se stalo slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 21 Synu člověčí, rámě Faraona krále

Egyptského zlámal jsem, a aj, nebudeť uvázáno,
ani přičiněno lékařství, aniž přiložen bude šat pro
obvázání jeho a posilnění jeho k držení meče. 22
Protož takto praví panovník Hospodin: Aj, já jsem
proti Faraonovi králi Egyptskému, a polámi ramena
jeho, i sílu jeho, i budeť zlámané, a vyrazím meč z
ruky jeho. 23 A rozptýlím Egyptské mezi národy, a
rozženu je do zemí. 24 Posilním zajisté ramen krále
Babylonského, a dám meč svůj v ruku jeho, i polámi
ramena Faraonova, tak že stonati bude před ním,
jakž stonává smrtelně raněný. 25 Posilním, pravím,
ramen krále Babylonského, ramena pak Faraonova
klesnou. I zvědí, že já jsem Hospodin, když dám meč
svůj v ruku krále Babylonského, aby jej vztáhl na zemi
Egyptskou. 26 A tak rozptýlím Egyptské mezi národy,
a rozženu je do zemí, i zvědí, že já jsem Hospodin.

31 Bylo pak jedenáctého léta, třetího měsíce,
prvního dne téhož měsíce, že se stalo slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu člověčí, rci
Faraonovi králi Egyptskému i množství jeho: K komu
jsi podoben v své velikosti? 3 Aj, Assur byl jako cedr
na Libánu, pěkných ratolestí, a větvovím zastěňující,
a vysokého zrůstu, jehož vrchové byli mezi hustými
větvemi. 4 Vody k zrůstu přivedly jej, propast jej
vyvýšila, potoky jejími opuštěn byl vůkol kmen jeho,
ješto jen praménky své vypouštěla na všecka dříví
polní. 5 Takž se vyvýšil zrůst jeho nade všecka dříví
polní, a rozmnožili se výstřelkové jeho, a pro hojnost
vod roztáhly se ratolesti jeho, kteréž vypustil. 6 Na
ratolestech jeho hnízdilo se všelijaké ptactvo nebeské,
a pod větvemi jeho rodili se všelijací živočichové
polní, a v stínu jeho sedali všickni národové velicí. 7 I
byl ušlechtilý pro svou velikost, a pro dlouhost větví
svých; nebo kořen jeho byl při vodách mnohých. 8
Cedrové v zahradě Boží nepřikryli ho, jedle nevrovnaly
se ratolestem jeho, a stromové kaštanoví nebyli
podobni větvem jeho. Žádné dřevo v zahradě Boží
nebylo rovné jemu v kráse své. 9 Ozdobil jsem jej
množstvím větvoví jeho, tak že mu záviděla všecka
dříví Eden, kteráž byla v zahradě Boží. 10 Protož takto
praví Panovník Hospodin: Proto že vysoce vyrostl, a
vypustil vrch svůj mezi husté větvoví, a pozdvihlo se
srdce jeho příčinou vysokosti jeho: 11 Protož vydal
jsem jej v ruku nejsilnějšího z národů, aby s ním
přísně nakládal; pro bezbožnost jeho vyhnal jsem jej.
12 A tak vyťali jej cizozemci, nejukrutnější národové, a
nechali ho tu. Po horách i po všech údolích opadly
větve jeho, a slomeny jsou ratolesti jeho na všecky
prudké potoky té země. Pročež vystoupili z stínu
jeho všickni národové země, a opustili jej. 13 Na
němž padlém bydlí všelijaké ptactvo nebeské, a na
ratolestech jeho jsou všelijací živočichové polní, 14
Proto aby se nevyvyšovalo v zrostu svém žádné
dříví při vodách, a aby nevypouštělo vrchů svých
mezi hustými větvemi, a nevypínalo se nad jiné
vysokostí svou žádné dřevo zapojené vodami, proto
že všickni ti oddáni jsou k smrti, dolů do země mezi
syny lidské s těmi, kteříž sstupují do jámy. 15 Takto
praví Panovník Hospodin: Toho dne, v kterýž on
sstoupil do hrobu, přivedl jsem k kvílení, a přikryl
jsem příčinou jeho propast, a zadržel jsem potoky
její, aby se zastavily vody mnohé, a učinil jsem, aby
smutek nesl příčinou jeho Libán, a všecko dříví polní
příčinou jeho aby umdlelo. **(Sheol h7585)** 16 Od hřmotu
pádu jeho učinil jsem, že se třásli národové, když
jsem jej svedl do hrobu s těmi, kteříž sstupují do
jámy. Nad čímž se potěšila na zemi dole všecka
dříví Eden, což výborného a dobrého jest na Libánu,
vše což zapojeného jest vodou. **(Sheol h7585)** 17 I
ti s ním sstoupili do hrobu k těm, kteříž jsou zbiti
mečem, i rámě jeho, i kteříž sedali v stínu jeho u
prostřed národů. **(Sheol h7585)** 18 Kterému z stromů
Eden podoben jsi tak v slávě a velikosti? Však svržen
budeš s dřívím Eden dolů na zem, mezi neobřezanci
s zbitými mečem lehneš. Toť jest Farao i všecko
množství jeho, praví Panovník Hospodin.

32 Opět bylo dvanáctého léta, dvanáctého měsíce,
prvního dne téhož měsíce, že se stalo slovo
Hospodinovo ke mně, řkoucí: 2 Synu člověčí, vydej
se v naříkání nad Faraonem králem Egyptským, a rci
jemu: Lvu mladému mezi národy podoben jsi, a jsi
jako velryb v moři, když procházeje se v potocích
svých, kalíš vodu nohama svýma, a kormoutíš potoky
její. 3 Takto praví Panovník Hospodin: Rozestruť
na tě síť svou skrze shromáždění národů mnohých,
kteříž tě vytáhnou nevodem mým. 4 I nechám tě na
zemi, povrhu tě na svrchku pole, a učiním, že na
tobě přebývati bude všelijaké ptactvo nebeské, a
nasytím tebou živočichy vší země. 5 A rozmeci maso
tvé po horách, a naplním údolí vysokostí tvou. 6 A
napojím zemi, v níž ploveš, krví tvou až do hor, tak
že i potokové naplněni budou tebou. 7 V tom, když tě
zhasím, zakryji nebesa, a zasmušilé učiním hvězdy
jejich; slunce mrákotou zastru, a měsíc nebude svítiti
světlem svým. 8 Všecka světla jasná na nebesích
zasmušilá učiním příčinou tvou, a uvedu tmu na zemi
tvou, praví Panovník Hospodin. 9 Nadto zkormoutím
srdce národů mnohých, když způsobím, aby došla
pověst o potření tvém mezi národy, do zemí, jichž jsi
neznal. 10 Učiním, pravím, že trnouti budou nad tebou

národové mnozí, a králové jejich hroziti se příčinou
tvou velice, když šermovati budu mečem svým před
tváří jejich. Budou se zajisté lekati každé chvilky,
každý sám za sebe v den pádu tvého. 11 Nebo takto
praví Panovník Hospodin: Meč krále Babylonského
přijde na tě. 12 Meči udatných porazím množství
tvé, nejukrutnějších ze všech národů; tiť zkazí pýchu
Egypta, a zahlazeno bude všecko množství jeho.
13 Zahladím i všecka hovada jeho, kteráž jsou při
vodách mnohých, tak že jich nezakalí noha člověčí
více, aniž jich kaliti budou kopyta hovad. 14 Tuť
učiním, že se usadí vody jejich, a potokové jejich
že jako olej půjdou, praví Panovník Hospodin, 15
Když obrátím zemi Egyptskou v poušť přehroznou, v
zemi prázdnou toho, což prvé v ní bylo, a když zbiji v
ní všecky obyvatele. I zvědí, že já jsem Hospodin.
16 Toť jest naříkání, jímž naříkati budou. Tak dcery
národů naříkati budou, tak nad Egyptem i nade
vším jeho množstvím naříkati budou, dí Panovník
Hospodin. 17 Potom bylo dvanáctého léta, patnáctého
dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke
mně, řkoucí: 18 Synu člověčí, naříkej nad množstvím
Egypta, a snes jej i dcery národů těch slavných do
zpodních míst země k těm, kteříž sstupují do jámy.
19 A rci: Nad kohož bys utěšenější byl? Sstupiž a
lež s neobřezanci. 20 Mezi zbitými mečem padnou,
meči vydán jest, vlectež jej i všecko množství jeho.
21 Budouť k němu mluviti hrdiny s jeho pomocníky
z prostřed hrobu, kdež neobřezanci mečem zbití
sstoupivše, leží. (Sheol h7585) 22 Tam jest Assur i
všecka zběř jeho, jehož hrobové jsou vůkol tohoto.
Všickni ti byvše zbiti, padli od meče. 23 Jehož hrobové
jsou po stranách jámy, aby byla zběř jeho vůkol
hrobu tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meče,
kteříž pouštívali strach v zemi živých. 24 Tam Elam i
všecko množství jeho vůkol hrobu tohoto. Všickni ti
neobřezanci byvše zbiti, padli od meče, a sstoupili do
zpodních míst země, kteříž pouštívali strach svůj v
zemi živých. Jižť nesou potupu svou s těmi, kteříž
sstupují do jámy. 25 Mezi zbitými postavili jemu lože,
i všemu množství jeho, vůkol něhož jsou hrobové
tohoto. Všickni ti neobřezanci zbiti mečem, nebo
pouštín býval strach jejich v zemi živých. Jižť nesou
potupu svou s těmi, jenž sstupují do jámy, mezi
zbitými položeni jsouce. 26 Tam Mešech, Tubal i
všecko množství jeho, a vůkol něho hrobové tohoto.
Všickni ti neobřezanci zbiti mečem, nebo pouštívali
strach svůj v zemi živých. 27 Ačťkoli ti ještě nelehli s
hrdinami, kteříž padli z neobřezanců, kteříž sstoupili
do hrobu s zbrojí svou vojenskou, a podložili meče
své pod hlavy své, a však důjdeť nepravost jejich
na kosti jejich; nebo strach hrdin byl v zemi živých.
(Sheol h7585) 28 I ty mezi neobřezanci potřín budeš,
a lehneš s zbitými mečem. 29 Tam Edom, králové
jeho, i všecka knížata jeho, kteříž položeni jsou i
s svou mocí s zbitými mečem. I ti s neobřezanci
lehnou a s těmi, kteříž sstupují do jámy. 30 Tam
knížata půlnoční strany všickni napořád, i všickni
Sidonští, kteříž sstoupí k zbitým, s strachem svým, za
svou moc stydíce se, a ležeti budou ti neobřezanci s
zbitými mečem, a ponesou potupu svou s těmi, kteříž
sstupují do jámy. 31 Ty uhlédaje Farao, potěší se
nade vším množstvím svým, Farao i všecko vojsko
jeho, zbiti jsouce mečem, dí Panovník Hospodin. 32
Nebo pustím strach svůj v zemi živých, a položen
bude mezi neobřezanci s zbitými mečem Farao i
všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.

33 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, mluv k synům lidu
svého a rci jim: Když uvedu na zemi některou meč,
jestliže vezme lid té země muže jednoho od končin
svých, a ustanoví jej sobě za strážného, 3 A ten
vida meč přicházející na tu zemi, troubil-li by na
troubu a napomínal lidu, 4 A slyše někdo zvuk trouby,
však by se nedal napomenouti, a v tom přijda meč,
shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude. 5 Nebo
slyšel hlas trouby, však nedal se napomenouti; krev
jeho na něm zůstane. Byť se byl napomenouti dal,
duši svou byl by vysvobodil. 6 Pakli strážný vida,
an meč přichází, však by nezatroubil na troubu, a
lid by nebyl napomenut, a přijda meč, zachvátil by
někoho z nich: ten pro nepravost svou zachvácen
bude, ale krve jeho z ruky strážného toho vyhledávati
budu. 7 Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným
ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst
mých slovo, napomínal jich ode mne. 8 Když bych
já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrtí umřeš, a
nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho:
ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve
jeho z ruky tvé vyhledávati budu. 9 Pakli bys ty
vystříhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní
odvrátil, a však neodvrátil by se od cesty své: onť pro
nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš.
10 Protož ty synu člověčí, rci domu Izraelskému:
Takto mluvíte, říkajíce: Proto že přestoupení naše a
hříchové naši jsou na nás, a my v nich svadneme,
i jakž bychom živi byli? 11 Rci jim: Živť jsem já,
dí Panovník Hospodin, žeť nemám líbosti v smrti
bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty
své a živ byl. Odvraťtež se, odvraťte od cest svých
zlých. I proč mříti máte, ó dome Izraelský? 12 Ty

tedy synu člověčí, rci synům lidu svého: Spravedlnost
spravedlivého nevytrhne ho v den přestoupení jeho,
aniž bezbožný v své bezbožnosti padne, v kterýž by
se den odvrátil od bezbožnosti své; tolikéž spravedlivý
nebude moci živ býti v ní, v kterýž by den zhřešil.
13 Jestliže dím spravedlivému: Jistě živ budeš, a
on doufaje v spravedlnost svou, činil by nepravost:
žádná spravedlnost jeho nepřijde na pamět, ale pro
tu nepravost svou, kterouž činil, umře. 14 Zase řeknu-
li bezbožnému: Smrtí umřeš, však odvrátí-li se od
hříchu svého, a činiti bude soud a spravedlnost, 15
Což v zástavě jest, navrátí-li bezbožný, což vydřel,
nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi,
nečině nepravosti: jistě že bude živ, neumře. 16 Žádní
hříchové jeho, jimiž hřešil, nebudou mu zpomínáni;
soud a spravedlnost činil, jistě že bude živ. 17 A
vždy říkají synové lidu tvého: Není pravá cesta Páně,
ješto jejich cesta není pravá. 18 Když by se odvrátil
spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost,
umřeť pro ty věci. 19 Ale když by se odvrátil bezbožný
od bezbožnosti své, a činil by soud a spravedlnost,
podlé těch věcí živ bude. 20 A předce říkáte: Není
pravá cesta Páně. Každého z vás podlé cest jeho
souditi budu, ó dome Izraelský. 21 Stalo se pak
dvanáctého léta, desátého měsíce, pátého dne téhož
měsíce od zajetí našeho, že přišel ke mně jeden,
kterýž ušel z Jeruzaléma, řka: Dobyto jest město. 22
Ruka pak Hospodinova byla při mně u večer před tím,
než přišel ten, kterýž utekl, a otevřela ústa má, až i
ke mně přišel ráno; otevřela, pravím, ústa má, abych
nebyl němým déle. 23 I stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 24 Synu člověčí, obyvatelé pustin
těchto v zemi Izraelské mluví, řkouce: Jediný byl
Abraham, a dědičně držel zemi tuto, nás pak mnoho
jest; námť dána jest země tato v dědictví. 25 Protož
rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Se krví jídáte,
a očí svých pozdvihujete k ukydaným modlám svým,
i krev vyléváte, a chtěli byste zemí touto dědičně
vládnouti? 26 Stojíte na meči svém, pášete ohavnost,
a každý ženy bližního svého poškvrňujete, a chtěli
byste zemí touto dědičně vládnouti? 27 Takto mluv k
nim: Takto praví Panovník Hospodin: Živť jsem já, že
ti, kteříž jsou na pustinách, mečem padnou, a kdo na
poli, toho zvěři dám k sežrání, kdo pak na hradích
neb v jeskyních, morem zemrou. 28 I obrátím zemi tu
v hroznou poušť a přestane vyvýšenost moci její, a
zpustnou hory Izraelské, tak že nebude žádného, kdo
by šel přes ně. 29 I zvědí, že já jsem Hospodin, když
obrátím zemi tu v hroznou poušť pro všecky ohavnosti
jejich, kteréž páchali. 30 Ty pak synu člověčí, slyš,
synové lidu tvého často mluvívají o tobě, za stěnami
i ve dveřích domů, a říkají jeden druhému a každý
bratru svému, řka: Poďte medle a poslechněte, jaké
slovo vyšlo od Hospodina. 31 I scházejí se k tobě,
tak jako se schází lid, a sedají před tebou lid můj,
a poslouchají slov tvých, ale nečiní jich. A ačkoli je
sobě ústy svými libují, však za mrzkým ziskem svým
srdce jejich odchází. 32 A aj, ty jsi jim jako zpěv libý
pěkného zvuku a dobře vznějící. Slyšíť zajisté slova
tvá, ale žádný jich nečiní. 33 Než když to přijde, (aj,
přicházíť), tedy zvědí, že prorok byl u prostřed nich.

34 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, prorokuj proti pastýřům
Izraelským. Prorokuj a rci jim, těm pastýřům: Takto
praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraelským,
kteříž pasou sami sebe. Zdaliž pastýři nemají
stáda pásti? 3 Tuk jídáte, a vlnou se odíváte,
což tučného, zabijíte, stáda však nepasete. 4
Neduživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a
zlámané neuvazujete, a zaplašené zase nepřivodíte,
a zahynulé nehledáte, ale přísně a tvrdě panujete
nad nimi, 5 Tak že rozptýleny jsou, nemajíce pastýře,
a rozptýleny jsouce, jsou za pokrm všelijaké zvěři
polní. 6 Bloudí stádo mé po všech horách, a na
každém pahrbku vysokém, nýbrž po vší země širokosti
rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného,
kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich
hledal. 7 Protož ó pastýři, slyšte slovo Hospodinovo:
8 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, zajisté proto
že stádo mé bývá v loupež, a ovce stáda mého bývají
k sežrání všelijaké zvěři polní, nemajíce žádného
pastýře, aniž se ptají pastýři moji po stádu mém, ale
pasou pastýři sami sebe, stáda pak mého nepasou:
9 Protož vy pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: 10
Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti
pastýřům těm, a budu vyhledávati stáda mého z ruky
jejich, a zastavím jim pasení stáda, aby nepásli více
ti pastýři samých sebe. Vytrhnu zajisté ovce své z
úst jejich, aby jim nebyly za pokrm. 11 Nebo takto
praví Panovník Hospodin: Aj já, já ptáti se budu po
ovcích svých a shledávati je. 12 Jakož shledává
pastýř stádo své tehdáž, když bývá u prostřed ovec
svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své,
a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a
mrákoty rozptýleny byly. 13 A vyvedu je z národů, a
shromáždím je z zemí, a uvedu je do země jejich,
a pásti je budu na horách Izraelských, při potocích
i na všech místech k bydlení příhodných v zemi
té. 14 Na pastvě dobré pásti je budu, a na horách
vysokých Izraelských bude ovčinec jejich. Tamť léhati
budou v ovčinci veselém, a pastvou tučnou pásti

se budou na horách Izraelských. 15 Já pásti budu
stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou,
praví Panovník Hospodin. 16 Zahynulé hledati budu,
a zaplašenou zase přivedu, a polámanou uvíži, a
nemocné posilím, tučnou pak a silnou zahladím; nebo
je pásti budu v soudu. 17 Vy pak, stádo mé, slyšte:
Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já soudím mezi
dobytčetem a dobytčetem, mezi skopci a kozly. 18
Což jest vám málo pastvou dobrou se pásti, že ještě
ostatek pastvy vaší pošlapáváte nohama svýma? a
učištěnou vodu píti, že ostatek nohama svýma kalíte,
19 Tak aby ovce mé tím, což vy nohama pošlapáte,
se pásti, a kal noh vašich píti musily? 20 Protož
takto praví Panovník Hospodin k nim: Aj já, já souditi
budu mezi dobytčetem tučným a mezi dobytčetem
hubeným, 21 Proto že boky i plecemi strkáte, a rohy
svými trkáte všecky neduživé, tak že je vyháníte i
ven. 22 Protož vysvobodím stádo své, aby nebylo
více v loupež, a souditi budu mezi dobytčetem a
dobytčetem. 23 A vzbudím nad nimi pastýře jednoho,
kterýž je pásti bude, služebníka svého Davida. Tent'
je pásti bude, a ten bude jejich pastýřem. 24 Já pak
Hospodin budu jejich Bohem, a služebník můj David
knížetem u prostřed nich. Já Hospodin mluvil jsem.
25 A učině s nimi smlouvu pokoje, způsobím, že
přestane zvěř zlá na zemi; i budou bydleti na poušti
bezpečně, a spáti i po lesích. 26 K tomu obdařím
je i okolí pahrbku svého požehnáním, a ssílati budu
déšť časem svým; dešťové požehnání budou bývati;
27 Tak že vydá dřevo polní ovoce své a země vydá
úrodu svou; i budou v zemi své bezpeční, a zvědí,
že já jsem Hospodin, když polámi závory jha jejich,
a vytrhnu je z ruky těch, jenž je v službu podrobují.
28 I nebudou více loupeží národům, a zvěř zemská
nebude jich žráti, ale bydliti budou bezpečně, aniž
jich kdo přestraší. 29 Nadto vzbudím jim výstřelek k
slávě, a nebudou více mříti hladem v té zemi, aniž
ponesou více potupy od pohanů. 30 I zvědí, že já
Hospodin Bůh jejich jsem s nimi, a oni lid můj, dům
Izraelský, praví Panovník Hospodin. 31 Vy pak ovce
mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bůh váš, praví
Panovník Hospodin.

35 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti
hoře Seir, a prorokuj proti ní. 3 A rci jí: Takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti tobě, horo Seir,
a vztáhnu ruku svou na tebe, a obrátím tě v hroznou
poušť. 4 Města tvá v poušť obrátím, a ty budeš
pustinou, i zvíš, že já jsem Hospodin, 5 Proto že
máš nepřátelství věčné, a rozptyluješ syny Izraelské
mečem v čas bídy jejich, v čas dokonání nepravosti.
6 Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že k
zabití připravím tě, a krev tě stihati bude. Poněvadž
krve vylévání v nenávisti nemáš, také tě krev stihati
bude. 7 Obrátím, pravím, horu Seir v hroznou poušť,
a vypléním z ní jdoucího přes ni i vracujícího se. 8 A
naplním hory její zbitými jejími; na pahrbcích tvých i v
údolích tvých, i při všech potocích tvých zbití mečem
padati budou. 9 V pustiny věčné obrátím tě, tak že
města tvá nebudou zase vzdělána, i zvíte, že já jsem
Hospodin. 10 Proto že říkáš: Tito dva národové a tyto
dvě země mé budou, a budeme dědičně vládnouti
tou, v níž Hospodin přebýval, 11 Protož živť jsem já,
praví Panovník Hospodin, žeť učiním podlé hněvu
tvého a podlé závisti tvé, kterouž jsi prokázala z
nenávisti své proti nim. I budu poznán od nich, když
tě budu souditi. 12 A zvíš, že já Hospodin slyšel
jsem všecka hanění tvá, kteráž jsi mluvila o horách
Izraelských, řkuci: Zpuštěnyť jsou, námť jsou dány
k sežrání. 13 Nebo jste se honosili proti mně ústy
svými, a množili proti mně slova svá, což jsem sám
slyšel. 14 Takto praví Panovník Hospodin: Jakž se
veselí všecka ta země, tak pustinu učiním z tebe.
15 Jakž se veselíš nad dědictvím domu Izraelského,
proto že zpustl, tak učiním i tobě. Pustinou budeš, ó
horo Seir, i všecka země Idumejská naskrze, i zvědíť,
že já jsem Hospodin.

36 Ty synu člověčí, prorokuj i o horách Izraelských
a rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Hospodinovo.
2 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říká ten
nepřítel o vás: Aj, to dobře, takéť i výsosti věčné
v dědictví se nám dostanou, 3 Protož prorokuj a
rci: Takto praví Panovník Hospodin: Proto, proto že
poplénili a sehltili vás vůkol, abyste byli za dědictví
ostatku národů, a vydáni jste v pomluvu a v zlou pověst
lidem, 4 Protož hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka
Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám i
pahrbkům, potokům i údolím, pustinám hrozným i
městům opuštěným, jenž jsou za loupež a posměch
ostatku národů okolních, 5 Protož takto dí Panovník
Hospodin: jistě že v ohni horlivosti své mluviti budu
proti ostatku těch národů, i proti vší zemi Idumejské,
kteříž sobě osobili zemi mou za dědictví, veselíce se
z celého srdce, a pléníce s chutí, aby sídlo vyhnaných
z něho bylo v loupež. 6 Protož prorokuj o zemi
Izraelské, a mluv k horám a pahrbkům, potokům i
k údolím: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já v
horlivosti své a v prchlivosti své mluvím, proto že
pohanění od národů snášíte. 7 Protož takto praví
Panovník Hospodin: já zdvihna ruku svou, přisahám,

že ti národové, kteříž jsou vůkol vás, pohanění své
nésti musejí. 8 Vy pak hory Izraelské, ratolesti své
vypouštěti, a ovoce své přinášeti budete lidu mému
Izraelskému, když se přiblíží a přijdou. 9 Nebo aj,
já jsem s vámi, a patřím na vás, abyste dělány a
osívány byly. 10 A rozmnožím v vás lidi, všecken dům
Izraelský, jakýžkoli jest, i budou se osazovati města,
a pustiny vzdělávati. 11 Rozmnožím, pravím, v vás
lidi i hovada, a budou se množiti a ploditi, i učiním, že
bydliti budete jako za předešlých let vašich, čině vám
dobře, více než v prvotinách vašich. A zvíte, že já
jsem Hospodin. 12 Nebo uvedu do vás lidi, lid svůj
Izraelský, a budou tebou dědičně vládnouti; a budeš
jim za dědictví, aniž kdy více siroby na ně uvedeš. 13
Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říkají vám,
že jsi ty ta země, kteráž zžíráš lidi, a sirotky činíš z
národů svých, 14 Protož nebudeš více zžírati lidi, a
národů svých více k sirobě přivoditi, praví panovník
Hospodin. 15 Aniž dopustím, aby více slýcháno bylo v
tobě potupy národů, aniž útržky lidské snášeti budeš
více, ani ku pádu přivoditi více národů svých, praví
Panovník Hospodin. 16 I stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 17 Synu člověčí, dům Izraelský,
bydlíce v zemi své, poškvrnili jí cestou svou a skutky
svými; podobná nečistotě ženy pro nečistotu oddělené
byla cesta jejich před očima mýma. 18 Pročež vylil
jsem prchlivost svou na ně, proto že krev vylévali
na zemi, a ukydanými bohy svými poškvrnili jí. 19 I
rozptýlil jsem je po národech, tak že rozplašeni jsou
po zemích; podlé cesty jejich a podlé skutků jejich
soudil jsem je. 20 Nýbrž odšedše mezi národy, kamž
přišli, poškvrnili jména svatosti mé, když říkáno o nich:
Že jsou lid Hospodinův, a že z jeho země vyšli. 21
Ale slitoval jsem se pro jméno svatosti své, kteréhož
poškvrnili dům Izraelský mezi národy, kamž přišli. 22
Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník
Hospodin: Ne pro vás já to učiním, ó dome Izraelský,
ale pro jméno svatosti své, kteréhož jste poškvrnili
mezi národy, kamž jste přišli, 23 Abych posvětil jména
svého velikého, kteréž bylo poškvrněno mezi národy,
kteréhož jste poškvrnili u prostřed nich, aby poznali
národové, že já jsem Hospodin, praví Panovník
Hospodin, když posvěcen budu v vás před očima
jejich. 24 Nebo poberu vás z národů, a shromáždím
vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší. 25 A
pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech
poškvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich
očistím vás. 26 A dám vám srdce nové, a ducha
nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce
kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. 27
Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a
učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů
mých ostříhali a činili je. 28 I budete bydliti v zemi,
kterouž jsem byl dal otcům vašim, a budete lidem
mým, a já budu vaším Bohem. 29 Nebo vysvobodím
vás ze všelijakých poškvrn vašich, a přivolám obilé,
a rozmnožím je, a nedopustím na vás hladu. 30
Rozmnožím i ovoce stromů a úrody polní, tak že
neponesete více potupy hladu mezi národy. 31 I
rozpomenete se na zlé cesty vaše a na skutky vaše
nedobré, tak že sami se býti hodné ošklivosti uznáte
pro nepravosti vaše a pro ohavnosti vaše. 32 Ne pro
vás já to učiním, praví Panovník Hospodin, známo
vám buď. Zahanbětež se a zastyďte za cesty své,
dome Izraelský. 33 Takto praví Panovník Hospodin: V
ten den, v kterémž vás očistím ode všech nepravostí
vašich, osadím města, a vzdělány budou pustiny. 34 A
tak země pustá bude dělána, kteráž prvé byla pouští
před očima každého tudy jdoucího. 35 I řeknou: Země
tato zpuštěná jest jako zahrada Eden, ano i města
pustá, zkažená a zbořená jsou ohrazena a osazena.
36 I zvědí národové, kteříž pozůstanou vůkol vás,
že já Hospodin vystavěl jsem zbořeniny, a vysadil
pustiny. Já Hospodin mluvil jsem i učiním. 37 Takto
praví Panovník Hospodin: Ještě toho hledati bude při
mně dům Izraelský, abych je rozmnožil. Rozmnožím
je lidmi jako stády. 38 Jako stádo k obětem, jako stádo
Jeruzalémské při slavnostech jeho, tak města pustá
budou plná stád lidí, i zvědí, že já jsem Hospodin.

37 Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl
mne Hospodin v duchu, a postavil mne u
prostřed údolí, kteréž bylo plné kostí. 2 I provedl
mne skrze ně vůkol a vůkol, a aj, bylo jich velmi
mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché. 3 I řekl
mi: Synu člověčí, mohly-li by ožiti kosti tyto? I řekl
jsem: Panovníče Hospodine, ty víš. 4 V tom řekl mi:
Prorokuj o těch kostech a rci jim: Kosti suché, slyšte
slovo Hospodinovo. 5 Toto praví Panovník Hospodin
kostem těmto: Aj, já uvedu do vás ducha, abyste
ožily. 6 A dám na vás žily, a učiním, že zroste na vás
maso, a otáhnu vás koží; dám, pravím, do vás ducha,
abyste ožily, i zvíte, že já jsem Hospodin. 7 Tedy
prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno bylo. I stal se
zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hřmot, když se
přibližovaly kosti jedna k druhé. 8 I viděl jsem, a aj,
žily a maso na nich se ukázalo, i koží potaženy byly
po vrchu, ale ducha žádného nebylo v nich. 9 I řekl
mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu člověčí, a rci
duchu: Takto praví Panovník Hospodin: Ode čtyř větrů
přiď, duchu, a věj na tyto zmordované, ať oživou. 10
Tedy prorokoval jsem, jakž mi rozkázal. I všel do nich

duch, a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup
velmi veliký. 11 I řekl mi: Synu člověčí, kosti tyto jsou
všecken dům Izraelský. Aj, říkají: Uschly kosti naše, a
zhynula čáka naše, jižť jest po nás. 12 Protož prorokuj
a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já otevru
hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj, a
uvedu vás do země Izraelské. 13 I zvíte, že já jsem
Hospodin, když otevru hroby vaše, a vyvedu vás z
hrobů vašich, lide můj. 14 A dám Ducha svého do
vás, abyste ožili, a osadím vás v zemi vaší, i zvíte, že
já Hospodin mluvím i činím, dí Hospodin. 15 Opět
stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: 16 Ty
pak synu člověčí, vezmi sobě dřevo jedno, a napiš na
něm: Judovi, a synům Izraelským, tovaryšům jeho.
Zatím vezma dřevo druhé, napiš na něm: Jozefovi
dřevo Efraimovo, a všechněm synům Izraelským,
tovaryšům jeho. 17 I spojž je sobě jedno k druhému v
jedno dřevo, aby byla jako jedno v ruce tvé. 18 A když
mluviti budou k tobě synové lidu tvého, řkouce: Což
nám neoznámíš, co ty věci znamenají: 19 Mluv k nim:
Takto praví panovník Hospodin: Aj, já vezmu dřevo
Jozefovo, kteréž jest v ruce Efraimově, a pokolení
Izraelských, tovaryšů jeho, a přiložím je s ním k dřevu
Judovu, a učiním je dřevem jedním, i budou jedno v
ruce mé. 20 A když budou ta dřeva, na kterýchž jsi
psal, v ruce tvé před očima jejich, 21 Tedy mluv k
nim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vezmu
syny Izraelské z prostřed národů těch, kamž odešli,
a shromáždě je odevšad, uvedu je do země jejich.
22 A učiním je, aby byli národem jedním v té zemi
na horách Izraelských, a král jeden bude nad nimi
nade všemi králem. A nebudou více dva národové,
aniž se již více děliti budou na dvoje království. 23
Aniž se budou poškvrňovati více ukydanými bohy
svými, a ohavnostmi svými, ani jakými přestoupeními
svými, i vysvobodím je ze všech obydlí jejich, v nichž
hřešili, a očistím je. I budou mým lidem, a já budu
jejich Bohem. 24 A služebník můj David bude králem
nad nimi, a pastýře jednoho všickni míti budou, aby v
soudech mých chodili, a ustanovení mých ostříhali, i
činili je. 25 I budou bydliti v té zemi, kterouž jsem byl
dal služebníku svému Jákobovi, v níž bydlili otcové
vaši. Budou, pravím, v ní bydliti oni i synové jejich,
i synové synů jejich až na věky, a David služebník
můj knížetem jejich bude na věky. 26 Nadto učiním s
nimi smlouvu pokoje; smlouva věčná bude s nimi.
A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni
svou u prostřed nich na věky. 27 Bude i příbytek můj
mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem
mým. 28 I zvědí národové, že jsem já Hospodin, jenž
posvěcuji Izraele, když bude svatyně má u prostřed
nich na věky.

38 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti
Gogovi, země Magog, knížeti a hlavě v Mešech a
Tubal, a prorokuj proti němu, 3 A rci: Takto praví
Panovník Hospodin: Aj, já budu proti tobě, Gogu,
kníže a hlavo v Mešech a Tubal. 4 A odvedu tě zpět,
dada udice do čelistí tvých, když tě vyvedu i všecko
vojsko tvé, koně i jezdce, všecky oblečené v celou
zbroj, zástup veliký s pavézami a štíty, všecky ty,
kteříž užívají meče: 5 Perské, Mouřeníny i Putské s
nimi, všecky ty s štíty a lebkami, 6 Gomera i všecky
houfy jeho, dům Togarmy od stran půlnočních, i
všecky houfy jeho, národy mnohé s tebou. 7 Budiž
hotov, a připrav se, ty i všecko shromáždění tvé,
těch, kteříž se k tobě sebrali, a buď strážcím jejich. 8
Po mnohých dnech navštíven budeš, v potomních
letech přitáhneš na lid vysvobozený od meče, a
shromážděný z národů mnohých na hory Izraelské,
kteréž byly pustinou ustavičně, když oni z národů
jsouce vyvedeni, budou bydliti bezpečně všickni. 9 V
tom přitáhneš a přijdeš jako bouře, budeš jako oblak
přikrývající zemi, ty i všickni houfové tvoji, i národové
mnozí s tebou. 10 Takto praví Panovník Hospodin: I
stane se v ten den, že vstoupí mnohé věci na srdce
tvé, a budeš mysliti myšlení zlé. 11 A díš: Potáhnu
na zemi, v níž jsou vsi, přitáhnu na ty, jenž pokoje
užívají, bydlíce bezpečně, na všecky, kteříž bydlejí
beze všech zdí, a nemají žádné závory ani bran, 12
Abych vzebral kořisti, a rozchvátal loupeže, obraceje
ruku svou proti pouštěm již osazeným, a proti lidu
zase shromážděnému z národů, zacházejícímu s
dobytkem a jměním, bydlejícím u prostřed země.
13 Sába a Dedan, a kupci mořští, i všecka lvíčata
jeho řeknou tobě: K rozebrání-liž kořistí ty se béřeš?
K rozchvátání-li loupeže shromáždil jsi množství
své, abys bral stříbro a zlato, abys nabral dobytka
i zboží, a nashromáždil loupeže veliké? 14 Protož
synu člověčí, prorokuj a rci Gogovi: Takto praví
Panovník Hospodin: Zdaliž toho dne, když bude lid
můj Izraelský bydliti bezpečně, nezvíš, 15 Kdyžto
přitáhnouce z místa svého od stran půlnočních, ty i
národové mnozí s tebou, sedíce na koních všickni,
shromáždění veliké a vojsko znamenité, 16 Potáhneš
na lid můj Izraelský jako oblak, abys přikryl tu zemi?
V potomních dnech stane se, že tě přivedu na zemi
svou, aby mne poznali národové, když posvěcen
budu v tobě před očima jejich, ó Gogu. 17 Takto praví
Panovník Hospodin: Zdaliž ty nejsi ten, o kterémž

jsem mluvil za dnů starodávních skrze služebníky
své, proroky Izraelské, kteříž prorokovali za těch dnů
a let, že tě přivedu na ně? 18 A však stane se v ten
den, v den, v kterýž přitáhne Gog na zemi Izraelskou,
praví Panovník Hospodin, že povstane prchlivost
má s hněvem mým, 19 A v rozhorlení svém, v ohni
prchlivosti své mluviti budu. Jistě že v ten den bude
pohnutí veliké v zemi Izraelské, 20 Tak že se pohnou
před tváří mou ryby mořské i ptactvo nebeské, a zvěř
polní i všeliký zeměplaz plazící se po zemi, i všickni
lidé, kteříž jsou na svrchku země. I rozválejí se hory,
a padnou výsosti, i každá zed na zem upadne. 21
Nebo zavolám proti němu po všech horách mých
meče, praví Panovník Hospodin; meč každého proti
bratru jeho bude. 22 A vykonám při něm soud morem
a krve prolitím a přívalem rozvodnilým, a kamením
krupobití velikého, ohněm a sirou dštíti budu na něj
i na houfy jeho, a na národy mnohé, kteříž jsou s
ním. 23 A tak zveleben, a posvěcen, a v známost
uveden budu před očima národů mnohých, a zvědí,
že já jsem Hospodin.

39 Ty synu člověčí, prorokuj ještě proti Gogovi
a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já
povstanu proti tobě, ó Gogu, kníže a hlavo v Mešech
a Tubal. 2 A odvedu tě zpět, navštívě tě šesti ranami,
když tě vzbudím, abys přitáhl od stran půlnočních, a
přivedu tě na hory Izraelské. 3 Nebo vyrazím lučiště
tvé z ruky tvé levé, a střely z ruky tvé pravé vyvrhu. 4
Na horách Izraelských padneš ty i všickni houfové
tvoji i národové, kteříž budou s tebou; ptákům a
všemu ptactvu křídla majícímu i zvěři polní dám tě k
sežrání. 5 Na svrchku pole padneš; neboť jsem já
mluvil, praví Panovník Hospodin. 6 Vypustím také
oheň na Magoga i na ty, kteříž přebývají na ostrovích
bezpečně, i zvědíť, že já jsem Hospodin. 7 A jméno
svatosti své uvedu v známost u prostřed lidu svého
Izraelského. Nedopustím, pravím, více poškvrňovati
jména svatosti své, i zvědíť národové, že já jsem
Hospodin Svatý v Izraeli. 8 Aj, přijdeť a stane se to,
praví Panovník Hospodin, téhož dne, o kterémž jsem
mluvil. 9 Tehdy vyjdou obyvatelé měst Izraelských, a
zapálíce, popálí zbroj a štíty i pavézy, lučiště i střely,
dřevce i kopí, a budou je páliti ohněm sedm let. 10
Aniž nositi budou dříví s pole, ani sekati v lesích,
proto že zbrojí zaněcovati budou oheň, když zloupí ty,
kteříž je loupívali, a mocí poberou těm, kteříž jim mocí
brávali, praví Panovník Hospodin. 11 I stane se v ten
den, že dám Gogovi místo ku pohřbu tam v Izraeli,
údolí, kudyž se jde k východní straně k moři, kteréžto
zacpá ústa tudy jdoucích. I pohřbí tam Goga i všecko
množství jeho, a nazovou je údolí množství Gogova.
12 Nebo pochovávati je budou dům Izraelský za sem
měsíců proto, aby vyčistili zemi. 13 A tak pohřbí je
všecken lid té země, a bude jim to ku poctivosti v den,
v kterýž oslaven budu, praví Panovník Hospodin. 14
Oddělíť pak muže statečné, kteříž by procházeli tu
zemi, proto aby pochovávali ty, kteříž by pozůstali na
svrchku země, aby ji vyčistili. Po vyjití sedmi měsíců
přehledávati začnou. 15 A ti procházejíce, choditi
budou po zemi, a když uzří kosti člověčí, vzdělají
při nich znamení pamětné, aby je pohřbili hrobaři v
údolí množství Gogova. 16 Nýbrž to množství jeho
bude k slávě i městu, když vyčistí tu zemi. 17 Ty pak
synu člověčí, takto praví Panovník Hospodin: Rci ke
všelijakým ptákům křídla majícím i ke všelijaké zvěři
polní: Shromažďte se a přiďte, zbeřte se odevšad k
obětem mým, kterýchž já nabiji vám, obětí velikých
na horách Izraelských, a budete jísti maso a píti
krev. 18 Maso silných reků jísti budete, a krev knížat
zemských píti, skopců, beranů a kozlů, volků, všecko
tučných Bázanských. 19 A budete jísti tuk do sytosti,
a píti krev do opití z obětí mých, kterýchž vám nabiji.
20 A nasytíte se z stolu mého koňmi i jezdci, silnými
reky i všemi muži válečnými, dí Panovník Hospodin.
21 A tak zjevím slávu svou mezi národy, aby viděli
všickni národové soud můj, kterýž jsem vykonal,
i ruku mou, kterouž jsem doložil na ně. 22 I zvíť
dům Izraelský, že já jsem Hospodin Bůh jejich, od
tohoto dne i potom. 23 Zvědí také i národové, že pro
svou nepravost zajat jest dům Izraelský, proto že
se dopouštěli přestoupení proti mně; pročež jsem
skryl tvář svou před nimi, a vydal jsem je v ruku
protivníků jejich, aby padli mečem všickni napořád.
24 Podlé nečistoty jejich a podlé zpronevěření se
jejich učinil jsem jim, a skryl jsem tvář svou před
nimi. 25 Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin:
Jižť zase přivedu zajaté Jákobovy, a smiluji se nade
vším domem Izraelským a horliti budu příčinou jména
svatosti své, 26 Ač ponesou potupu svou a všecko
přestoupení své, kteréhož se dopustili proti mně,
když bydlili v zemi své bezpečně, aniž byl, kdo by
je přestrašil. 27 A však je zase přivedu z národů, a
shromáždím je z zemí nepřátel jejich, a posvěcen
budu v nich před očima národů mnohých. 28 A
tak poznají, že já jsem Hospodin Bůh jejich, když
zaveda je do národů, shromáždím je do země jejich,
a nepozůstavím tam žádného z nich. 29 Aniž skryji
více tváři své před nimi, když vyleji Ducha svého na
dům Izraelský, praví Panovník Hospodin.

40 Dvadcátého pátého léta od zajetí našeho, na
počátku roku, desátého dne měsíce, čtrnáctého
léta po dobytí města, právě v tentýž den byla nade
mnou ruka Hospodinova, a uvedl mne tam. **2** U
viděních Božích přivedl mne do země Izraelské, a
postavil mne na hoře velmi vysoké, při níž bylo jako
stavení města, ku poledni. **3** I uvedl mne tam, a aj,
muž, kterýž na pohledění byl jako měď, maje šňůru
lněnou v ruce své, a prut k rozměřování, a ten stál
v bráně. **4** I mluvil ke mně ten muž: Synu člověčí,
viz očima svýma, a ušima svýma slyš, a přilož srdce
své ke všemu, což já ukáži tobě; nebo proto ať bych
ukazoval, přiveden jsi sem. Ty pak oznámíš všecko
domu Izraelskému, což vidíš. **5** A aj, zed zevnitř při
domu vůkol a vůkol, a v ruce muže toho prut míry,
šesti loket, (loket o dlaň delší než obecní). Změřil
šířku toho stavení jednoho prutu, a výšku jednoho
prutu. **6** A všed do brány, kteráž byla naproti východu,
šel na horu po stupních jejích, i změřil prah brány
jednoho prutu zšíří, a prah druhý jednoho prutu zšíří.
7 A pokojíky jednoho prutu zdélí, a jednoho prutu
zšíří, mezi pokojíky pak pět loket, a prah brány podlé
síňce brány vnitř prutu jednoho. **8** I změřil síňci brány
vnitř na jeden prut. **9** Změřil také síňci brány osmi
loket, a veřeje její dvou loket, totiž síňce brány vnitř.
10 I pokojíky brány východní, tři s jedné a tři s druhé
strany. Jedné míry byly všecky tři, a míra jednostejná
veřejí po obou stranách. **11** Změřil též i širokost dveří
té brány desíti loket, a dlouhost též brány třinácti
loket, **12** A přístřeší před pokojíky jednoho lokte, a na
jeden loket přístřeší s této strany, pokojíky pak šesti
loket s jedné, a šesti loket s druhé strany. **13** A tak
změřil bránu od střechy pokojíka do střechy druhého,
širokost pětmecítma loket, dvéře naproti dveřím. **14** A
udělal veřeje šedesáti loket, a každé veřeje síně i
brány vůkol a vůkol jedna míra. **15** Od předku pak
brány, kudyž se vchází do předku síňce brány vnitřní,
bylo padesáte loket. **16** A byla okna possoužená
v pokojících i nad veřejemi jejich, do vnitřku brány
vůkol a vůkol, takž i při klenutí, a na okních vůkol a
vůkol do vnitřku, a na veřejích byly palmy. **17** Potom
mne uvedl do síně zevnitřní, a aj, komůrky a půda
udělaná při síni vůkol a vůkol. Třidceti komůrek na
té půdě bylo. **18** Ta pak půda po straně těch bran,
naproti dlouhosti bran, půda nižší byla. **19** Změřil také
šířku od předku brány dolejší až k předku síně vnitřní,
zevnitř na sto loket k východu a půlnoci. **20** Též
bránu, kteráž byla na půlnoci při síni zevnitřní, změřil
na dél i na šíř. **21** (Jejíž pokojíkové tři s jedné a tři s
druhé strany, i veřeje její i síňce její byly podlé míry
brány prvnější.) Padesáti loket dlouhost její, širokost
pak pětmecítma loket. **22** Okna také její i síňce její
i palmy její byly podlé míry brány té, kteráž byla k
východu, a vstupovalo se k ní po sedmi stupních,
před nimiž síňce její byly. **23** A byla ta brána u síně
vnitřní naproti bráně půlnoční a východní; i odměřil
od brány k bráně sto loket. **24** Potom mne vedl ku
poledni, a aj, brána ku poledni; i změřil veřeje její, i
síňce její podlé těch měr, **25** (A okna v ní i síňce její
vůkol a vůkol podobná oknům oněm), padesáti loket
zdélí a pětmecítma loket zšíří. **26** A k vstupování k ní
stupňů sedm, a síňce její před nimi; též palmy při
ní, jedna s jedné a druhá s druhé strany při veřejích
jejích. **27** Též bránu síně vnitřní ku poledni změřil
od brány k bráně, na poledne, sto loket. **28** I uvedl
mne do síně vnitřní branou polední, a změřil tu bránu
polední podlé týchž měr, **29** I pokojíky její i veřeje
její, i síňce její podlé týchž měr, i okna její i síňce
její vůkol a vůkol, padesáti loket na dél, a na šíř
pětmecítma loket. **30** A síňce vůkol a vůkol zšíří
pětmecítma loket, a zdélí padesáti loket. **31** A síňce
její jako síň zevnitřní, i palmy při veřejích jejích, též
stupňů osm k vstupování k ní. **32** Uvedl mne také
do síně vnitřní k východu, i změřil bránu tu podlé
týchž měr, **33** Též pokojíky její i veřeje její, i síňce její,
podlé týchž měr, i okna její i síňce její vůkol a vůkol,
zdélí padesáti loket, zšíří pak pětmecítma loket. **34**
Též síňce její při síni zevnitřní, a palmy při veřejích
s obou stran, a osm stupňů k vstupování k ní. **35**
Přivedl mne též k bráně půlnoční, a změřil ji podlé
týchž měr, **36** Pokojíky její, veřeje její i síňce její i
okna její vůkol a vůkol, zdélí padesáti loket, a zšíří
pětmecítma loket. **37** I veřeje její při síni zevnitřní a
palmy při veřejích s obou stran, též osm stupňů k
vstupování k ní, **38** I komůrky a dvéře její při veřejích
bran, kdež obmývali oběti zápalné. **39** A v síňci brány
byli dva štokové s jedné strany, a dva štokové s
druhé strany, aby na nich zabíjeli oběti zápalné, a za
hřích i vinu. **40** A po boku, kudyž se tam vstupuje
při dveřích brány půlnoční, dva štokové; tolikéž po
boku druhém síňce též brány dva štokové. **41** Čtyři
štokové s jedné, a čtyři štokové s druhé strany po
boku brány, osm štoků, na nichž zabíjeli. **42** Čtyři
pak štokové k zápalu byli z kamení tesaného, zdélí
půldruhého lokte, a zšíří půldruhého lokte, a zvýší
lokte jednoho, na nichž nechávali nádobí, kterýmž
zabíjeli k zápalům a obětem. **43** A kotliska ztloušťí
na jednu dlaň připravená v domě vůkol a vůkol,
na štocích pak maso věcí obětovaných. **44** Potom
zevnitř, při bráně vnitřní, komůrky zpěváků v síni
vnitřní, kteráž byla po boku brány půlnoční, a ty byly
na poledne; jedna při boku brány východní byla na

půlnoci. 45 I mluvil ke mně: Tyto komůrky na poledne
jsou kněží stráž držících nad domem; 46 Ty pak
komůrky na půlnoci jsou kněží stráž držících nad
oltářem, totiž synů Sádochových, kteříž přistupují z
synů Léví k Hospodinu, aby sloužili jemu. 47 I změřil
tu síň čtverhranou zdélí sto loket, a zšíří sto loket, i
oltář před domem. 48 I přivedl mne k síňci domu, a
změřil veřeje té síňce, pěti loket s jedné a pěti loket s
druhé strany, širokost pak brány byla tří loket s jedné
a tří loket s druhé strany. 49 Dlouhost síňce dvadcíti
loket, širokost pak jedenácti loket i s stupni, po nichž
se vstupovalo k ní; sloupové pak byli při veřejích,
jeden s jedné, a druhý s druhé strany.

41 Opět přivedl mne k chrámu, a změřil veřeje,
šesti loket zšíří s jedné strany, a šesti loket zšíří
s druhé strany, podlé širokosti stánku. 2 A širokost
dveří desíti loket, boky pak dveří pěti loket s jedné a
pěti loket s druhé strany. Změřil také i dlouhost jejich
čtyřidcíti loket, širokost pak dvadcíti loket. 3 Přišel
také do vnitřku, a změřil veřeje dveří dvou loket, a
dvéře šesti loket, širokost pak dveří sedmi loket. 4
Změřil také dlouhost svatyně dvadcíti loket, a širokost
dvadcíti loket v chrámě, a řekl mi: Tato jest svatyně
svatých. 5 Změřil též zed domu šesti loket, a širokost
pavlače čtyř loket, vůkol a vůkol okolo domu. 6 Ty
pak pavlače, pavlač nad pavlačí, byly tři, a třidcíti noh
zdélí, a scházely se při zdi domu vespolek, tak že
se pavlače vůkol a vůkol držely, a nedržely se na
zdi domu. 7 Nebo se rozšiřovala vůkol více a více,
svrchu pro pavlače, kteréž byly okolo domu, od vrchu
až dolů, vůkol a vůkol domu, poněvadž nejširší dům
byl na hoře, a tak nejnižší porozšiřovala se k vrchu
pro prostřední. 8 Tak podobně spatřil jsem při domu
pavlače, i nejvyšší vůkol a vůkol, jejichž půdy zouplna
odměřeny byly šesti loket k výstupkům. 9 Širokost
zdi, kteráž byla při pavlačích zevnitř, pěti loket byla, i
plac pavlačí, kteréž byly při domu. 10 Mezi nimiž a
komůrkami byla širokost dvadcíti loket okolo domu
vůkol a vůkol. 11 A dvéře pavlačí byly k placu, dvéře
jedny na půlnoci, a druhé dvéře na poledne, a širokost
placu byla pěti loket vůkol a vůkol. 12 Stavení pak,
kteréž bylo před příhradkem v úhlu k západu, širokost
byla sedmdesáti loket, a zed téhož stavení pěti loket
zšíří vůkol a vůkol, a zdélí devadesáti loket. 13 Potom
změřil dům, zdélí sto loket, totiž příhradek i stavení,
a zdi jeho zdélí sto loket. 14 Též širokost předku
domu i příhradku k východu sto loket. 15 Změřil i
dlouhost stavení před příhradkem, kteréž bylo za
ním, též i paláce jeho s jedné i s druhé strany, a bylo
sto loket; též chrám vnitř i síňce s síní, 16 Prahy i
okna possoužená, i paláce vůkol po třech stranách
jejich, naproti prahu taflování dřevěné vůkol a vůkol, i
od země až do oken, též i okna otaflovaná, 17 Od
svrchku dveří až do vnitřní i zevnitřní strany domu, i
všecku zed vůkol a vůkol vnitř i zevnitř změřené. 18
Kteréž taflování bylo uděláno s cherubíny a palmami,
a to vše palma mezi cherubínem a cherubínem. A
cherubín měl dvě tváře. 19 Totiž tvář lidskou naproti
palmě s jedné strany, a tvář lvíčete naproti palmě s
druhé strany. Tak uděláno bylo ve všem domu vůkol
a vůkol. 20 Od země až do vrchu dveří cherubínové a
palmy zdělány byly i na zdi chrámu. 21 Chrámu veřeje
byly čtverhrané, a předek svatyně podobný jemu. 22
Oltář dřevěný tří loket zvýší, zdélí pak dvou loket s
úhly svými, jehož dlouhost i pobočnice jeho dřevěné
byly. I mluvil ke mně: Tento jest stůl, kterýž stojí před
Hospodinem. 23 A dvojnásobní dvéře byly u chrámu
i u svatyně, 24 A dvojnásobní dvéře ve vratech,
totiž dvojnásobní dvéře obracející se, dvojnásobní ve
vratech jedněch, a dvojnásobní dvéře v druhých. 25
Byli pak uděláni na nich, na těch dveřích chrámu,
cherubínové a palmy, tak jakž uděláni byli na stěnách,
trámové také dřevění byli před síňcí vně. 26 Též na
oknech possoužených byly palmy s obou stran po
bocích síňce, i na pavlačích domu toho i trámích.

42 Potom mne vyvedl k síni zevnitřní, kteráž byla na
půlnoci, a přivedl mne k těm komůrkám, kteréž
byly před příhradkem, a kteréž byly naproti stavení
na půlnoci, 2 Jehož délka při dveřích půlnočních
na pohledění byla sto loket, a šířka padesát loket.
3 Naproti síni vnitřní, kteráž měla dvadceti loket, a
naproti dlážení, kteréž bylo v síni zevnitřní, byl palác
naproti paláci třmi řady. 4 Před komůrkami pak byli
pláckové desíti loket zšíří vnitř, cesta k nim lokte
jednoho, a dvéře jejich na půlnoci. 5 Komůrky pak
nejvyšší byly užší, proto že palácové byli širší než
ony, nežli nejzpodnější a prostřední stavení. 6 Nebo
o trojím ponebí bylo, ale nemělo žádných sloupů,
jacíž byli sloupové síní; protož užší bylo nežli dolejší
i než prostřední od země. 7 Ohrady pak, kteráž
byla vně naproti komůrkám k síni zevnitřní, před
komůrkami, dlouhost byla padesáti loket. 8 Nebo
dlouhost komůrek, kteréž byly v síni zevnitřní, byla
padesáti loket, před chrámem pak sto loket. 9 Pod
těmi pak komůrkami bylo vcházení od východu, skrze
kteréž by se vcházelo do nich z síně té zevnitřní. 10
Na šíř ohrady té síně k východu před příhradkem i
před stavením byly komůrky. 11 Cesta pak před nimi
byla podobná cestě komůrek, kteréž byly na půlnoci.
Jakáž byla dlouhost jejich, tak širokost jejich, a všecka

vycházení jejich i dvéře jejich podobná oněmno. 12 A
dvéře těch komůrek, kteréž byly na poledne, podobné
byly dveřím při začátku cesty, cesty před ohradou
přímou k východu, kudyž se vchází do nich. 13 I
řekl mi: Komůrky na půlnoci a komůrky na poledne,
kteréž jsou před příhradkem, jsou komůrky svaté,
kdežto jídají kněží, kteříž přistupují k Hospodinu, věci
nejsvětější. Tam nechávati budou věcí nejsvětějších
a obětí suchých, též za hřích a za vinu; nebo to
místo svaté jest. 14 Když tam vejdou kněží, tedy
nevyjdou z svatyně do síně zevnitřní, leč tam nechají
roucha svého, v němž přisluhovali; nebo svaté jest. A
oblekou roucha jiná, když budou míti přistupovati k
tomu, což se dotýče lidu. 15 A dokonav rozměřování
domu vnitřního, i vedl mne k bráně, kteráž byla na
východ, a změřil jej vůkol a vůkol. 16 Změřil stranu
východní prutem, pět set loket prutových tím prutem
vůkol. 17 Změřil stranu půlnoční tím prutem, pět set
prutů vůkol. 18 Změřil stranu polední tím prutem, pět
set prutů. 19 A obrátiv se k straně západní, naměřil
tím prutem pět set prutů. 20 Na čtyři strany změřil to,
totiž zed vůkol a vůkol, zdélí pěti set, a zšíří pěti set,
aby dělila svaté místo od obecného.

43 Potom vedl mne k bráně, kterážto brána patřila
k východu. 2 A aj, sláva Boha Izraelského
přicházela od východu, jejíž zvuk byl jako zvuk vod
mnohých, a země svítila se od slávy jeho. 3 A
podobné bylo to vidění, kteréž jsem viděl, právě
tomu vidění, kteréž jsem byl viděl, když jsem šel,
abych kazil město, vidění, pravím, podobná vidění
onomu, kteréž jsem viděl při řece Chebar. I padl
jsem na tvář svou. 4 A když sláva Boží vcházela
do domu, cestou brány patřící k východu, 5 Tedy
pojal mne Duch, a uvedl mne do síně vnitřní, a aj,
dům plný byl slávy Hospodinovy. 6 I slyšel jsem,
an mluví ke mně z domu, a muž stál podlé mne.
7 I řekl mi: Synu člověčí, místo stolice mé a místo
šlepějí noh mých, kdežto bydliti budu u prostřed synů
Izraelských na věky, a nebudou poškvrňovati více
dům Izraelský jména svatosti mé, oni ani králové
jejich smilstvím svým a mrtvými těly králů svých, ani
výsostmi svými, 8 Když kladli prah svůj podlé prahu
mého, a veřeji svou podlé veřeje mé, a stěnu mezi
mnou a mezi sebou, a tak poškvrňovali jména svatosti
mé ohavnostmi svými, kteréž páchali, pročež jsem je
sehltil v hněvě svém. 9 Ale nyní vzdálí smilství svá
i mrtvá těla králů svých, ode mne, a budu bydliti u
prostřed nich na věky. 10 Ty synu člověčí, oznam
domu Izraelskému o tomto domu, a nechť se zahanbí
pro nepravosti své, a ať změří všecko naskrze. 11 A
když se hanbiti budou za všecko, což páchali, způsob
domu i formu jeho, i vycházení jeho, též vcházení
jeho, i všecky způsoby jeho, všecka ustanovení jeho,
všecky, pravím, způsoby jeho i všecky zákony jeho
v známost jim uveď, a napiš před očima jejich, ať
ostříhají všeho způsobu jeho i všech ustanovení jeho
a činí je. 12 Tento jest zákon toho domu: Na vrchu
hory všecko obmezení jeho vůkol a vůkol, nejsvětějšíť
jest. Aj, ten jest zákon toho domu. 13 Tyto pak jsou
míry oltáře na též lokty, o dlaň delší: Předně zpodek
lokte zvýší a lokte zšíří, obruba pak jeho při kraji
jeho vůkol pídi jedné. Takový jest výstupek oltáře, 14
Totiž od zpodku při zemi až do přepásaní dolejšího
dva lokty, širokost pak lokte jednoho, a od přepásání
menšího až do přepásaní většího čtyři lokty, širokost
též na loket. 15 Ale sám oltář ať jest čtyř loket, a
z oltáře zhůru čtyři rohové. 16 Oltář pak dvanácti
loket zdélí a dvanácti zšíří, čtyřhranatý po čtyřech
stranách svých. 17 Přepásaní pak čtrnácti loket zdélí
a čtrnácti zšíří po čtyřech stranách jeho, a obruba
vůkol něho na půl lokte, a zpodek při něm na loket
vůkol, a stupňové jeho naproti východu. 18 I řekl ke
mně: Synu člověčí, takto praví Panovník Hospodin:
Ta jsou ustanovení oltáře v den, v kterýž bude udělán,
k obětování na něm zápalů a kropení na něj krví. 19
Nebo dáš kněžím Levítským, kteříž jsou z semene
Sádochova, kteříž přistupují ke mně, dí Panovník
Hospodin, aby mi sloužili, volka mladého za hřích.
20 A nabera krve jeho, dáš na čtyři rohy jeho, i na
čtyři úhly toho přepásaní, i na obrubu vůkol, a tak jej
očistíš i vyčistíš. 21 A vezmeš toho volka za hřích, i
spálí jej na místě uloženém v tom domě, vně před
svatyní. 22 V den pak druhý obětovati budeš kozla
bez poškvrny za hřích, a očistí oltář, tak jakž vyčistili
volkem. 23 A když dokonáš očišťování, obětuj volka
mladého bez vady, a skopce z stáda bez poškvrny.
24 Kteréž když obětovati budeš před Hospodinem,
uvrhou kněží na ně soli, a budou je obětovati v zápal
Hospodinu. 25 Po sedm dní obětuj kozla za hřích, na
každý den; též i volka mladého a skopce z stáda bez
poškvrny obětovati budou. 26 Sedm dní očišťovati
budou oltář, a vyčistí jej, a posvětí ruky své. 27 A
když vyplní ty dny, osmého dne i potom obětovati
budou kněží na oltáři zápaly vaše, a pokojné oběti
vaše, i přijmu vás laskavě, praví Panovník Hospodin.

44 Tedy přivedl mne zase cestou k bráně svatyně
zevnitřní, kteráž patří k východu, a ta byla
zavřená. 2 I řekl ke mně Hospodin: Brána tato
zavřená bude, nebudeť otvírána, aniž kdo bude
vcházeti skrze ni. Nebo Hospodin Bůh Izraelský

všel skrze ni; protož budeť zavřená. 3 Knížecí jest,
kníže samo v ní sedati bude, aby jídalo chléb před
Hospodinem. Cestou síně této brány vejde, a cestou
její vyjde. 4 I vedl mne cestou k bráně půlnoční, k
přední straně domu, i viděl jsem, a aj, naplnila sláva
Hospodinova dům Hospodinův. I padl jsem na tvář
svou. 5 I řekl ke mně Hospodin: Synu člověčí, přilož
srdce své, a viz očima svýma, i ušima svýma slyš,
cožkoli já mluvím tobě o všech ustanoveních domu
Hospodinova, i o všech zákonech jeho. Přilož, pravím,
srdce své k vcházení do domu, i ke všemu vycházení
z svatyně, 6 A rci zpurnému domu Izraelskému:
Takto praví Panovník Hospodin: Dosti mějte na všech
ohavnostech svých, ó dome Izraelský, 7 Že jste uvodili
cizozemce neobřezaného srdce a neobřezaného těla,
aby bývali v svatyni mé, a poškvrňovali i domu mého,
když jste obětovali chléb můj, tuk i krev, ješto oni sic
rušili smlouvu mou, mimo všecky ohavnosti vaše,
8 A nedrželi jste stráže nad svatými věcmi mými,
ale postavili jste strážné na stráži mé, v svatyni mé
místo sebe. 9 Takto praví Panovník Hospodin: Žádný
cizozemec neobřezaného srdce a neobřezaného těla
nevejde do svatyně mé, ze všech cizozemců, kteříž
mezi syny Izraelskými jsou. 10 Nýbrž i Levítové, kteříž
se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael, kteříž
zbloudili ode mne za ukydanými bohy svými, ponesou
nepravost svou. 11 Nebo budou v svatyni mé za
služebníky, v povinnostech při branách domu, a za
slouhy při domu. Oni budou zabíjeti oběti zápalné i
oběti lidu, a oni stávati budou před nimi k sloužení
jim, 12 Proto že přisluhovali jim před ukydanými
bohy jejich, a byli domu Izraelskému příčinou pádu v
nepravost. Pročež přisáhl jsem jim, praví Panovník
Hospodin, že ponesou nepravost svou. 13 Aniž
přistoupí ke mně, aby mi kněžský úřad konali, ovšem
aby přistupovati měli k kterým svatým věcem mým,
neb k nejsvětějším, ale ponesou pohanění své i
ohavnosti své, kteréž páchali. 14 Protož postavím je
za strážné u domu, ke vší službě jeho i ke všemu,
což činěno býti má v něm. 15 Kněží pak Levítští,
synové Sádochovi, kteříž drželi stráž nad svatyní
mou, když zbloudili synové Izraelští ode mne, ti budou
přistupovati ke mně, aby mi přisluhovali, a státi před
tváří mou, obětujíce mi tuk i krev, praví Panovník
Hospodin. 16 Ti přicházeti budou k svatyni mé, a ti
přistupovati k stolu mému, aby mi sloužili a drželi
stráž mou. 17 I stane se, když budou míti vcházeti do
bran síně vnitřní, že roucha lněná oblekou, aniž na
se vezmou vlněného, když by služby konati měli v
branách síně vnitřní i u vnitřku. 18 Klobouky lněné
míti budou na hlavě své, a košilky lněné ať mají na
bedrách svých, a nepřepasují se ničímž, což by pot
vyvodilo. 19 A majíce vyjíti do síně zevnitřní, do síně
zevnitřní k lidu, svlekou roucha svá, v kterýchž služby
konali, a nechají jich v komůrkách svatyně, a oblekou
roucha jiná, a nebudou posvěcovati lidu rouchem
svým. 20 Aniž hlavy své holiti budou, ani vlasů nositi,
ale slušně ostříhají vlasy své. 21 Vína též nebude
píti žádný z kněží, když budou míti vcházeti do síně
vnitřní. 22 Vdovy také aneb zahnané nebudou sobě
pojímati za manželky, ale panny z semene domu
Izraelského, aneb vdovu, kteráž by ovdověla po knězi,
pojíti mohou. 23 A lid můj budou rozdílu učiti mezi
svatým a nesvatým, též mezi nečistým a čistým ať
je učí rozeznávati. 24 V rozepři pak ať se postavují
k souzení, a podlé soudu mého soudí ji. Zákonů
mých i ustanovení mých při všech slavnostech mých
ať ostříhají, a soboty mé světí. 25 K mrtvému pak
člověku nepůjde, aby se poškvrniti měl, leč při otci neb
při mateři, též při synu a při dceři, při bratru a sestře,
kteráž nebyla za mužem, může se poškvrniti. 26 Po
očištění pak jeho (sedm dní odečtou jemu), 27 V ten
den, v kterýž vejde do svatyně, do síně vnitřní, aby
služby konal v svatyni, obětovati bude za hřích svůj,
praví Panovník Hospodin. 28 Dědictví pak jejich toto:
Já jsem dědictví jejich, protož vládařství nedávejte
jim v Izraeli; já jsem vládařství jejich. 29 Oběti suché
a za hřích i vinu, to oni jísti budou, i všelijaká věc,
oddána Bohu v Izraeli, jejich bude. 30 I přední věci
všech prvotin ze všeho, i každá obět zhůru pozdvižení
všeliké věci, ze všech obětí zhůru pozdvižení vašich,
kněžské bude. I prvotiny těsta vašeho dávati budete
knězi, aby odpočinulo požehnání v domě tvém. 31
Žádné mrchy a udáveného, ani z ptactva ani z hovad
nebudou jídati kněží.

45 Když pak ujmete zemi v dědictví, obětovati
budete obět Hospodinu, díl svatý té země, zdélí
pětmecítma tisíc loket, zšíří pak deset tisíc, a budeť
svatý po všem pomezí svém vůkol. 2 Z něhož bude
místo svaté pět set zdélí, a pět set zšíří, čtyřhrané
vůkol, a ať má padesáte loket prostranství vůkol. 3 Z
toho pak odměření odměříš dýlku pětmecítma tisíc
loket, a šířku deset tisíc, aby na něm byla svatyně, i
svatyně svatých. 4 Díl ten země svatý jest. Kněží
služebníků při svatyni býti má, těch, kteříž přistupují,
aby přisluhovali Hospodinu, aby měli místo pro domy
i místo svaté pro svatyni. 5 Těch pak pětmecítma tisíc
loket dýlka a deset tisíc šířka ať jest také Levítům,
služebníkům domu, jim k držení dvadceti komůrek. 6
Místo pak k vystavení na něm města oddělíte pět
tisíc loket na šíř, a na dýl pětmecítma tisíc, naproti

oběti místa svatého; bude pro všecken dům Izraelský.
7 Knížeti pak s obou stran té oběti místa svatého,
i položení města před oběti místa svatého, a před
položením města od strany západní díl k západu,
a po straně východní díl k východu, dlouhost pak
naproti každému z těch dílů od pomezí západního ku
pomezí východnímu. 8 To bude míti za vládařství v
Izraeli, a nebudou více utiskati knížata má lidu mého,
ale rozdadí zemi domu Izraelskému po pokoleních
jejich. 9 Takto praví Panovník Hospodin: Dostitě
již, ó knížata Izraelská, nátisk a zhoubu odložte, a
soud a spravedlnost konejte, sejměte těžké roboty
vaše s lidu mého, praví Panovník Hospodin. 10 Váhu
spravedlivou a efi spravedlivou i bát spravedlivý míti
budete. 11 Efi i bát v jednu míru ať jest, aby chomer
bral v se deset bátů, efi pak desátý díl chomeru;
podlé chomeru ať jest míra. 12 Lot dvadceti peněz;
dvadceti lotů, pětmecítma lotů, a patnácte lotů libra
bude vám. 13 Tato pak obět pozdvižení bude, kterouž
obětovati budete: Šestý díl efi z chomeru pšenice, též
šestý díl efi dáte z chomeru ječmene. 14 Nařízení
pak o oleji (bát jest míra oleje): Desátý díl bátu z míry
chomeru, desíti bátů; nebo deset bátů jest chomer.
15 A dobytče jedno ze dvou set bravů z dobrých
pastvišť Izraelských, k oběti suché a zápalné a k
obětem pokojným, k očištění vás, praví Panovník
Hospodin. 16 Všecken lid té země, i s knížetem
Izraelským zavázán bude k té oběti zhůru pozdvižení.
17 Nebo kníže povinen bude zápaly, a suché i mokré
oběti, v svátky a na novměsíce, i v soboty, na všecky
slavnosti domu Izraelského; on obětovati bude za
hřích, i obět suchou i zápalnou, i oběti pokojné, aby
se očištění dálo za dům Izraelský. 18 Takto praví
Panovník Hospodin: Prvního měsíce, prvního dne
vezmeš volka mladého bez poškvrny, kterýmž očistíš
svatyni. 19 I nabéře kněz krve té oběti za hřích, a
pomaže veřejí domu, a čtyř rohů toho přepásání na
oltáři, i veřeje brány síně vnitřní. 20 Takž také učiní
sedmého dne téhož měsíce, za každého pobloudilého
i za hloupého. Tak očistíte dům. 21 Prvního měsíce,
čtrnáctého dne, budete míti Fáze, svátek sedmi dnů,
chlebové přesní jísti se budou. 22 A bude obětovati
kníže v ten den za sebe i za všecken lid té země
volka za hřích. 23 A po sedm dní svátku obětovati
bude zápal Hospodinu, sedm volků a sedm skopců
bez poškvrny na den, po těch sedm dní, a za hřích
kozla na den. 24 A obět suchou, efi na volka a efi
na skopce, připraví též oleje hin na efi. 25 Sedmého
měsíce, patnáctého dne, v svátek tolikéž obětovati
bude po sedm dní, jakož za hřích, tak zápal, tak obět
suchou i olej.

46 Takto praví Panovník Hospodin: Brána síně
vnitřní, kteráž patří k východu, bude zavřená po
šest dní všedních, v den pak sobotní otevřína bude;
též v den novměsíce otvírána bude. 2 I přijde kníže
cestou síně brány zevnitř, a postaví se u veřeje té
brány, a budou obětovati kněží obět zápalnou jeho,
i oběti pokojné jeho, a pokloně se na prahu brány,
potom vyjde. Brána pak nebude zavírána do večera,
3 Aby se klaněl lid země té u dveří brány té ve dny
sobotní, i na novměsíce před Hospodinem. 4 Obět
pak zápalná, kterouž obětovati má kníže Hospodinu v
den sobotní, šest beránků bez vady a skopec bez
poškvrny, 5 A obět suchá, efi na skopce, i na beránky
obět suchá, podlé toho, jakž naděleno, a oleje hin na
efi. 6 Ke dni pak novměsíce ať jest volek mladý bez
poškvrny, a šest beránků i skopec bez poškvrny. 7
Též ať obětuje efi oběti suché při volku, a efi při skopci
i při beráncích, seč bude moci býti, a oleje hin na efi.
8 Kníže pak vcházeje, cestou síňce též brány půjde,
a cestou její odejde. 9 Ale když vcházeti bude lid
země té před Hospodina na slavnosti, ten kdož vejde
cestou brány půlnoční, aby se klaněl, vyjde cestou
brány polední; a ten kdož vejde cestou brány polední,
vyjde cestou brány půlnoční. Nenavrátí se cestou té
brány, kterouž všel, ale naproti ní vyjde. 10 A když
oni vcházeti budou, kníže mezi nimi vcházeti bude, a
když odcházeti budou, odejde. 11 Též na svátky i
na slavnosti ať jest suchá obět, efi na volka a efi na
skopce, a na beránky, což naděleno, a oleje hin na
efi. 12 Bude-li pak obětovati kníže obět dobrovolnou,
zápal aneb oběti pokojné dobrovolně Hospodinu, tedy
ať jest mu otevřína brána, kteráž k východu patří,
a ať obětuje zápal svůj aneb pokojné oběti své, tak
jakž obětuje v den sobotní. Potom odejde, a brána
bude zavřína po odchodu jeho. 13 K tomu beránka
ročního bez poškvrny obětovati bude v zápal každý
den Hospodinu; každého jitra beránka obětovati bude.
14 Též suchou obět přičiní k němu, každého jitra šestý
díl efi, též oleje třetinu hin k skropení mouky bělné,
suchou obět Hospodinu, nařízením věčným ustavičně.
15 A tak budou obětovati beránka i obět suchou, i
olej každého jitra, zápal ustavičný. 16 Taktoť praví
Panovník Hospodin: Dá-li kníže dar někomu z synů
svých, dědictvíť jeho jest, synů jeho buď, k vládařství
jejich dědičnému. 17 Jestliže pak dá dar z dědictví
svého některému z služebníků svých, také bude jeho
až do léta svobodného, kdyžto navrátí se knížeti
tomu; však dědictví jeho budou míti synové jeho. 18
Aniž bude bráti kníže z dědictví lidu, z vládařství jejich
je vytiskuje; z svého vládařství dědictví dá synům
svým, aby nebyl rozptylován lid můj žádný z vládařství

svého. 19 Potom vedl mne průchodem, kterýž jest po
straně brány, k kněžím do komůrek svatých, kteréž
patřily na půlnoci, a aj, tu bylo místo po dvou bocích
k západu. 20 I řekl mi: Toto jest místo, kdež vaří kněží
oběti za vinu a za hřích, kdež smaží oběti suché, aby
nevynášeli do síně zevnitřní ku posvěcování lidu.
21 Vyvedl mne též do síně zevnitřní, a vodil mne
po čtyřech koutech síně, a aj, síň byla v každém
rohu té síně. 22 Ve čtyřech úhlech té síně byly síně
s komíny, čtyřidcíti loket zdélí a třidcíti zšíří; míra
jednostejná těch čtyř síní nárožních. 23 A v těch
čtyřech byly kuchyňky vůkol, též ohniště zdělána v
těch kuchyňkách vůkol. 24 I řekl mi: Ta jsou místa
těch, kteříž vaří, kdežto vaří služebníci domu oběti
lidu.

47 Potom přivedl mne zase ke dveřím domu, a
aj, vody vycházely od spodku prahu domu na
východ; nebo přední strana domu k východu byla, a
vody scházely pozpodu po pravé straně domu, po
straně polední oltáře. 2 Odtud mne vyvedl cestou
brány půlnoční, a obvedl mne cestou zevnitřní k
bráně zevnitřní, cestou, kteráž patří k východu, a aj,
vody vyplývaly po pravé straně. 3 Když pak vycházel
ten muž k východu, v jehož rukou míra, i naměřil tisíc
loket, a provedl mne skrze vodu, vodu do kůtků. 4
Potom naměřiv tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu
do kolenou; ještě naměřiv tisíc, provedl mne vodou do
pasu. 5 Opět když naměřil tisíc, byl potok, kteréhož
jsem nemohl přebřísti; nebo vyzdvihly se vody, vody,
přes něž by se musilo plynouti, potok, kterýž by
nemohl přebředen býti. 6 Tedy řekl mi: Viděl-lis, synu
člověčí? I vedl mne, a posadil mne na břeh toho
potoka. 7 Když jsem se pak obrátil, aj, na břehu
toho potoka bylo dříví velmi veliké po obou stranách.
8 I řekl mi: Vody tyto vycházejí od Galilee první, a
sstupujíce po rovině, vejdou do moře, a když do moře
vpadnou, opraví se vody. 9 I stane se, že každý
živočich, kterýž se plazí, všudy, kamžkoli přijdou
potokové, ožive, a bude ryb velmi mnoho, proto že
když přijdou tam tyto vody, očerstvějí, a živy budou
všudy, kdežkoli dojde tento potok. 10 Stane se i to, že
se postaví podlé něho rybáři od Engadi až do studnice
Eglaim; budou tu rozstírány síti. Podlé rozličnosti své
bude ryb jejich, jako ryb moře velikého, velmi mnoho.
11 Bahna a louže jeho, kteréž se neopraví, soli oddány
budou. 12 Při potoku pak poroste na břehu jeho po
obou stranách všelijaké dříví ovoce nesoucí, jehož list
neprší, aniž ovoce jeho přestává, v měsících svých
nese prvotiny; nebo vody jeho z svatyně vycházejí,
protož ovoce jeho jest ku pokrmu, a lístí jeho k
lékařství. 13 Takto praví Panovník Hospodin: Totoť
jest obmezení, v němž sobě dědičně přivlastníte zemi
po pokoleních Izraelských dvanácti; Jozefovi dva
provazcové. 14 Dědičně, pravím, jí vládnouti budete,
jeden rovně jako druhý, o níž přisáhl jsem, že ji dám
otcům vašim. I připadne vám země tato v dědictví. 15
Toto jest tedy pomezí té země: K straně půlnoční od
moře velikého cestou Chetlonu, kudyž se vchází do
Sedad, 16 Emat, Berota, Sibraim, kteříž jsou mezi
pomezím Damašským, a mezi pomezím Emat, vsi
prostřední, kteréž jsou při pomezí Chavrón. 17 A tak
bude pomezí od moře Azar Enon, pomezí Damašek,
a půlnoční strana na půlnoci, a pomezí Emat. A to
jest strana půlnoční. 18 Strana pak východní mezi
Chavrón a mezi Damaškem, a mezi Galád, a mezi
zemí Izraelskou při Jordánu; od toho pomezí při moři
východním měřiti budete. A toť jest strana východní.
19 Strana pak polední na poledne, od Támar až k
vodám sváru v Kádes, od potoka až k moři velikému.
A to jest strana polední na poledne. 20 Strana pak
západní moře veliké, od pomezí až naproti, kudyž
se vchází do Emat. Ta jest strana západní. 21 A tak
rozdělíte zemi tuto sobě po pokoleních Izraelských.
22 I stane se, že když ji rozměříte, bude vám v dědictví
i příchozím, kteříž by pohostinu byli mezi vámi, kteříž
by zplodili syny mezi vámi; nebo budou vám jako tu
zrodilí mezi syny Izraelskými, s vámiť ujmou dědictví
mezi pokoleními Izraelskými. 23 Protož nechť jest v
tom pokolení příchozí, u něhož pohostinu jest. Tu
dědictví dáte jemu, praví Panovník Hospodin.

48 Tato jsou pak jména pokolení: V končinách na
půlnoční stranu podlé cesty Chetlon, kudyž se
vchází do Emat, Azar Enan, ku pomezí Damašskému
na půlnoční stranu, podlé Emat, od východní strany
až do západní, osadí se pokolení jedno, totiž Dan, 2
A při pomezí Dan, od strany východní až k straně
západní jedno, totiž Asser, 3 A při pomezí Asser, od
strany východní až do strany západní jedno, totiž
Neftalím, 4 A při pomezí Neftalím, od strany východní
až do strany západní jedno, totiž Manasses, 5 A
při pomezí Manasses, od strany východní až do
strany západní jedno, totiž Efraim, 6 A při pomezí
Efraim, od strany východní až k straně západní
jedno, totiž Ruben, 7 A při pomezí Ruben, od strany
východní až k straně západní jedno, totiž Juda. 8 A při
pomezí Juda, od strany východní až k straně západní
bude obět, kterouž obětovati budete, pětmecítma
tisíc loket zšíří, zdélí pak zaroveň s jedním z jiných
dílů, od strany východní až k straně západní, a
bude svatyně u prostřed něho. 9 Ta obět, kterouž

obětovati máte Hospodinu, bude zdélí pětmecítma
tisíc loket, zšíří pak deset tisíc. 10 Těmto pak se
dostane ta obět svatá, totiž kněžím, na půlnoci
pětmecítma tisíc loket, k západu pak zšíří desíti tisíc,
a na východ zšíří desíti tisíc, na poledne též zdélí
pětmecítma tisíc, a bude svatyně Hospodinova u
prostřed něho, 11 Kněžím, posvěcenému každému
z synů Sádochových, kteříž drží stráž mou, kteříž
nebloudili, když bloudili synové Izraelští, jako bloudili
Levítové. 12 I bude díl jejich obětovaný z oběti té
země, věc nejsvětější při pomezí Levítů. 13 Levítů
pak díl bude naproti pomezí kněžskému, pětmecítma
tisíc loket zdélí, a zšíří deset tisíc; každá dlouhost
pětmecítma tisíc, a širokost deset tisíc. 14 A nebudou
ho uprodávati, ani směňovati, ani přenášeti prvotin
země, proto že jest posvěcená Hospodinu. 15 Pět pak
tisíc loket pozůstalých na šíř, proti těm pětmecítma
tisícům, bude místo obecné, pro město k bydlení a k
předměstí, i bude město u prostřed něho. 16 Tyto
pak jsou míry jeho: Strana půlnoční na čtyři tisíce a
pět set loket, též strana polední na čtyři tisíce a pět
set, od strany též východní čtyři tisíce a pět set, takž
strana západní na čtyři tisíce a pět set. 17 Bude i
předměstí při městě k půlnoci na dvě stě a padesáte
loket, a ku poledni na dvě stě a padesáte, takž na
východ na dvě stě a padesáte, též k západu na dvě
stě a padesáte. 18 Ostatek pak na dél, naproti oběti
svaté, deset tisíc loket k východu, a deset tisíc k
západu; a z toho, což bude naproti té oběti svaté,
budou míti důchody ku pokrmu služebníci města. 19
A ti služebníci města sloužiti budou Izraelovi ze všech
pokolení Izraelských. 20 Všecku tuto obět', pětmecítma
tisíc loket, podlé těch pětmecítma tisíc, čtverhranou
obětovati budete v obět svatou k vládařství městu. 21
Což pak pozůstane, knížeti, s obou stran oběti svaté
a vládařství města, před těmi pětmecítma tisíci loket
oběti, až ku pomezí východnímu, a od západu proti
týmž pětmecítma tisíc loket, podlé pomezí západního
naproti těm dílům, knížeti bude. A to bude obět svatá,
a svatyně domu u prostřed něho. 22 Od vládařství
pak Levítů a od vládařství města, u prostřed toho,
což jest knížecího, mezi pomezím Judovým a mezi
pomezím Beniaminovým, knížecí bude. 23 Ostatní
pak pokolení, od strany východní až k straně západní,
osadí se pokolení jedno, totiž Beniamin. 24 A při
pomezí Beniamin, od strany východní až k straně
západní jedno, totiž Simeon, 25 A při pomezí Simeon,
od strany východní až k straně západní jedno, totiž
Izachar, 26 A při pomezí Izachar, od strany východní
až k straně západní jedno, totiž Zabulon, 27 A při
pomezí Zabulon, od strany východní až k straně
západní jedno, totiž Gád. 28 A při pomezí Gád,
k straně polední na poledne, tu bude pomezí od
Támar až k vodám sváru v Kádes, ku potoku při moři
velikém. 29 Toť jest ta země, kterouž ujmete hned od
potoka, po pokoleních Izraelských, a ti dílové jejich,
praví Panovník Hospodin. 30 Tato pak jsou vymezení
města: Od strany půlnoční čtyř tisíc a pět set loket
míra. 31 Brány pak města podlé jmen pokolení
Izraelských, brány tři na půlnoci, brána Rubenova
jedna, brána Judova jedna, brána Léví jedna. 32 A
od strany východní čtyř tisíc a pět set, a brány tři,
totiž brána Jozefova jedna, brána Beniaminova jedna,
brána Danova jedna. 33 Též od strany polední čtyř
tisíc a pět set loket míra, a brány tři, brána Simeonova
jedna, brána Izacharova jedna, brána Zabulonova
jedna. 34 Od strany západní čtyř tisíc a pět set,
brány jejich tři, brána Gádova jedna, brána Asserova
jedna, brána Neftalímova jedna. 35 Okolek osmnácti
tisíc loket, jméno pak města od dnešního dne bude:
Hospodin tam přebývá.

Daniel

1 Léta třetího kralování Joakima krále Judského,
přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský k
Jeruzalému, a oblehl jej. **2** I vydal Pán v ruku jeho
Joakima krále Judského, a něco nádobí domu Božího.
Kterýž zavezl je do země Sinear, do domu boha
svého, a nádobí to dal vnésti do domu pokladu boha
svého. **3** Rozkázal také král Ašpenazovi, správci
dvořanů svých, aby přivedl z synů Izraelských, z
semene královského a z knížat, **4** Mládence, na
nichž by nebylo žádné poškvrny, a krásného oblíčeje,
a vtipné ke vší moudrosti, a schopné k umění i k
nabývání jeho, a v kterýchž by byla síla, aby stávali na
palácu královském, a učili se liternímu umění a jazyku
Kaldejskému. **5** I nařídil jim král odměřený pokrm
na každý den z stolu královského, i vína, kteréž on
sám pil, a aby je tak choval za tři léta, a po dokonání
jich aby stávali před králem. **6** Byli pak mezi nimi
z synů Juda: Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš.
7 I dal jim správce dvořanů jména. Nazval Daniele
Baltazarem, Chananiáše pak Sidrachem, a Mizaele
Mizachem, a Azariáše Abdenágem. **8** Ale Daniel
uložil v srdci svém, aby se nepoškvrňoval pokrmem z
stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež
hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil
poškvrňovati. **9** I způsobil Bůh Danielovi milost a
lásku u správce nad dvořany. **10** A řekl správce nad
dvořany Danielovi: Já se bojím pána svého krále,
kterýž vyměřil pokrm váš a nápoj váš, tak že uzřel-li
by, že tváře vaše opadlejší jsou, nežli mládenců těch,
kteříž podobně jako i vy chování býti mají, způsobíte
mi to u krále, že přijdu o hrdlo. **11** I řekl Daniel
služebníku, kteréhož ustanovil správce dvořanů nad
Danielem, Chananiášem, Mizaelem a Azariášem:
12 Zkus, prosím, služebníků svých za deset dní, a
nechť se nám vaření dává, kteréž bychom jedli, a
voda, kterouž bychom pili. **13** A potom nechť se spatří
před tebou tváře naše a tváře mládenců, kteříž jídají
pokrm z stolu královského, a jakž uhlédáš, učiň s
služebníky svými. **14** I uposlechl jich v té věci, a
zkusil jich za deset dní. **15** Po skonání pak desíti
dnů spatříno jest, že tváře jejich byly krásnější, a
byli tlustší na těle než všickni mládenci, kteříž jídali
pokrm z stolu královského. **16** Protož služebník brával
ten vyměřený pokrm jejich, a víno nápoje jejich, a
dával jim vaření. **17** Mládence pak ty čtyři obdařil
Bůh povědomostí a rozumností ve všelikém literním
umění a moudrostí; nadto Danielovi dal, aby rozuměl
všelikému vidění a snům. **18** A když se dokonali
dnové, po kterýchž rozkázal král, aby je přivedli,
přivedl je správce dvořanů před Nabuchodonozora.
19 I mluvil s nimi král. Ale není nalezen mezi všemi
těmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I
stávali před králem. **20** A ve všelikém slovu moudrosti
a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, nalezl je
desetkrát zběhlejší nade všecky mudrce a hvězdáře,
kteříž byli ve všem království jeho. **21** I zůstával tu
Daniel až do léta prvního Cýra krále.

2 Léta pak druhého kralování Nabuchodonozora
měl Nabuchodonozor sen, a děsil se duch jeho,
až se tudy i ze sna protrhl. **2** I rozkázal král svolati
mudrce, a hvězdáře i kouzedlníky a Kaldejské, aby
oznámili králi sen jeho. Kteřížto přišli, a postavili se
před králem. **3** Tedy řekl jim král: Měl jsem sen, a
předěsil se duch můj, tak že nevím, jaký to byl sen. **4**
I mluvili Kaldejští králi Syrsky: Králi, na věky buď živ.
Pověz sen služebníkům svým, a oznámímeť výklad.
5 Odpověděl král a řekl Kaldejským: Ten sen mi již z
paměti vyšel. Neoznámíte-li mi snu i výkladu jeho,
na kusy rozsekáni budete, a domové vaši v záchody
obráceni budou. **6** Pakli mi sen i výklad jeho oznámíte,
daru, odplaty a slávy veliké důjdete ode mne. A
protož sen i výklad jeho mi oznamte. **7** Odpověděli
po druhé a řekli: Nechať král sen poví služebníkům
svým, a výklad jeho oznámíme. **8** Odpověděl král a
řekl: Jistotně rozumím tomu, že naschvál odtahujete,
vidouce, že mi vyšel z paměti ten sen. **9** Neoznámíte-
li mi toho snu, jistý jest ten úsudek o vás. Nebo řeč
lživou a chytrou smyslili jste sobě, abyste mluvili
přede mnou, ažby se čas proměnil. A protož sen
mi povězte, a zvím, budete-li mi moci i výklad jeho
oznámiti. **10** Odpověděli Kaldejští králi a řekli: Není
člověka na zemi, kterýž by tu věc králi oznámiti
mohl. Nadto žádný král, kníže neb potentát takové
věci se nedoptával na žádném mudrci a hvězdáři
aneb Kaldeovi. **11** Nebo ta věc, na niž se král ptá,
nesnadná jest, a není jiného, kdo by ji oznámiti mohl
králi, kromě bohů, kteříž bydlení s lidmi nemají. **12** Z
té příčiny rozlítil se král a rozhněval velmi, a přikázal,
aby zhubili všecky mudrce Babylonské. **13** A když
vyšel ortel, a mudrci mordováni byli, hledali i Daniele
a tovaryšů jeho, aby zmordováni byli. **14** Tedy Daniel
odpověděl moudře a opatrně Ariochovi, hejtmanu
nad žoldnéři královskými, kterýž vyšel, aby mordoval
mudrce Babylonské. **15** A odpovídaje, řekl Ariochovi,
hejtmanu královskému: Proč ta výpověd náhle vyšla
od krále? I oznámil tu věc Arioch Danielovi. **16**
Pročež Daniel všed, prosil krále, aby jemu prodlel
času k oznámení výkladu toho králi. **17** A odšed

Daniel do domu svého, oznámil tu věc Chananiášovi,
Mizaelovi a Azariášovi, tovaryšům svým, 18 Aby se
za milosrdenství modlili Bohu nebeskému příčinou té
věci tajné, a nebyli zahubeni Daniel a tovaryši jeho s
pozůstalými mudrci Babylonskými. 19 I zjevena jest
Danielovi u vidění nočním ta věc tajná. Pročež Daniel
dobrořečil Bohu nebeskému. 20 Mluvil pak Daniel a
řekl: Buď jméno Boží požehnáno od věků až na věky,
nebo moudrost a síla jeho jest. 21 A on proměňuje
časy i chvíle; ssazuje krále, i ustanovuje krále; dává
moudrost moudrým a umění majícím rozum. 22 On
zjevuje věci hluboké a skryté; zná to, což jest v
temnostech, a světlo s ním přebývá. 23 Ó Bože otců
mých, těť oslavuji a chválím, že jsi mne moudrostí a
silou obdařil, ovšem nyní, že jsi mi oznámil to, čehož
jsme žádali od tebe; nebo věc královu oznámil jsi nám.
24 A protož Daniel všel k Ariochovi, kteréhož ustanovil
král, aby zhubil mudrce Babylonské. A přišed, takto
řekl jemu: Mudrců Babylonských nezahlazuj; uveď
mne před krále a výklad ten oznámím. 25 Tedy Arioch
s chvátáním uvedl Daniele před krále, a takto řekl
jemu: Našel jsem muže z zajatých synů Judských,
kterýž výklad ten králi oznámí. 26 Odpověděl král a
řekl Danielovi, jehož jméno bylo Baltazar: Budeš-liž ty
mi moci oznámiti sen, kterýž jsem viděl, i výklad jeho?
27 Odpověděl Daniel králi a řekl: Té věci tajné, na niž
se král doptává, nikoli nemohou mudrci, hvězdáři,
věšťci a hadači králi oznámiti. 28 Ale však jest Bůh
na nebi, kterýž zjevuje tajné věci, a on ukázal králi
Nabuchodonozorovi, co se díti bude v potomních
dnech. Sen tvůj, a což jsi ty viděl na ložci svém, toto
jest: 29 Tobě, ó králi, na mysl přicházelo na ložci
tvém, co bude potom, a ten, kterýž zjevuje tajné věci,
ukázalť to, což budoucího jest. 30 Strany pak mne, ne
skrze moudrost, kteráž by při mně byla nade všecky
lidi, ta věc tajná mně zjevena jest, ale skrze modlitbu,
aby ten výklad králi oznámen byl, a ty myšlení srdce
svého abys zvěděl. 31 Ty králi, viděl jsi, a aj, obraz
nějaký veliký, (obraz ten byl znamenitý a blesk jeho
náramný), stál naproti tobě, kterýž na pohledění byl
hrozný. 32 Toho obrazu hlava byla z zlata výborného,
prsy jeho a ramena jeho z stříbra, a břicho jeho i
bedra jeho z mědi, 33 Hnátové jeho z železa, nohy
jeho z částky z železa a z částky z hliny. 34 Hleděls na
to, až se utrhl kámen, kterýž nebýval v rukou, a udeřil
obraz ten v nohy jeho železné a hliněné, a potřel je.
35 A tak potříno jest spolu železo, hlina, měď, stříbro
i zlato, a bylo to všecko jako plevy z placu letního,
a zanesl to vítr, tak že místa jejich není nalezeno.
Kámen pak ten, kterýž udeřil v obraz, učiněn jest
horou velikou, a naplnil všecku zemi. 36 Toť jest ten
sen. Výklad jeho také povíme králi: 37 Ty králi, jsi král
králů; nebo Bůh nebeský dal tobě království, moc a
sílu i slávu. 38 A všeliké místo, na němž přebývají
synové lidští, zvěř polní i ptactvo nebeské dal v ruku
tvou, a pánem tě ustavil nade všemi těmi věcmi. Ty jsi
ta hlava zlatá. 39 Ale po tobě povstane království jiné,
nižší než tvé, a jiné království třetí měděné, kteréž
panovati bude po vší zemi. 40 Království pak čtvrté
bude tvrdé jako železo. Nebo jakož železo drobí a
zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo, kteréž
potírá všecko, i ono potře a potříská všecko. 41 Že jsi
pak viděl nohy a prsty z částky z hliny hrnčířské a z
částky z železa, království rozdílné znamená, v němž
bude něco mocnosti železa, tak jakž jsi viděl železo
smíšené s hlinou ničemnou. 42 Ale prstové noh z
částky z železa a z částky z hliny znamenají království
z částky mocné a z částky ku potření snadné. 43 A že
jsi viděl železo smíšené s hlinou ničemnou, ukazuje,
že se přízniti budou vespolek lidé, a však nebude
se přídržeti jeden druhého, tak jako železo nedrží
se z hlinou. 44 Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh
nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo,
a království to na žádného jiného nespadne, ale ono
potře a konec učiní všechněm těm královstvím, samo
pak státi bude na věky, 45 Tak jakž jsi viděl, že se s
hory utrhl kámen, kterýž nebýval v rukou, a potřel
železo, měď, hlinu, stříbro a zlato. Bůh veliký oznámil
králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i věrný
výklad jeho. 46 Tedy král Nabuchodonozor padl na
tvář svou, a poklonil se Danielovi, a rozkázal, aby
oběti a vůně libé obětovali jemu. 47 A odpovídaje král
Danielovi, řekl: V pravdě že Bůh váš jest Bůh bohů a
Pán králů, kterýž zjevuje skryté věci, poněvadž jsi
mohl vyjeviti tajnou věc tuto. 48 Tedy král zvelebil
Daniele, a dary veliké a mnohé dal jemu, a pánem ho
učinil nade vší krajinou Babylonskou, a knížetem nad
vývodami, a nade všemi mudrci Babylonskými. 49
Daniel pak vyžádal na králi, aby představil krajině
Babylonské Sidracha, Mizacha a Abdenágo. Ale
Daniel býval v bráně královské.

3 Potom Nabuchodonozor král udělav obraz zlatý,
jehož výška byla šedesáti loket, šířka pak šesti
loket, postavil jej na poli Dura v krajině Babylonské. 2 I
poslal Nabuchodonozor král, aby shromáždili knížata,
vývody a vůdce, starší, správce nad poklady, v
právích zběhlé, úředníky a všecky, kteříž panovali nad
krajinami, aby přišli ku posvěcování obrazu, kterýž
postavil Nabuchodonozor král. 3 Tedy shromáždili
se knížata, vývodové a vůdcové, starší, správcové
nad poklady, v právích zběhlí, úředníci a všickni,

kteříž panovali nad krajinami ku posvěcování obrazu
toho, kterýž postavil Nabuchodonozor král, a stáli
před obrazem, kterýž postavil Nabuchodonozor. 4
Biřic pak volal ze vší síly: Vám se to praví lidem,
národům a jazykům, 5 Jakž uslyšíte zvuk trouby,
píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké
muziky, padněte a klanějte se obrazu zlatému, kterýž
postavil Nabuchodonozor král. 6 Kdož by pak nepadl
a neklaněl se, té hodiny uvržen bude do prostřed
peci ohnivé rozpálené. 7 A protož hned, jakž uslyšeli
všickni lidé zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny
a všelijaké muziky, padli všickni lidé, národové a
jazykové, klanějíce se obrazu zlatému, kterýž postavil
Nabuchodonozor král. 8 A hned téhož času přistoupili
muži Kaldejští, a s křikem žalovali na Židy, 9 A
mluvíce, řekli Nabuchodonozorovi králi: Králi, na věky
buď živ. 10 Ty králi, vynesls výpověd, aby každý
člověk, kterýž by slyšel zvuk trouby, píšťalky, citary,
huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padl a klaněl
se obrazu zlatému, 11 A kdož by nepadl a neklaněl
se, aby uvržen byl do prostřed peci ohnivé rozpálené.
12 Našli se pak někteří Židé, kteréž jsi představil
krajině Babylonské, totiž Sidrach, Mizach a Abdenágo,
kteřížto muži nedbali na tvé, ó králi, nařízení. Bohů
tvých nectí, a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil,
se neklanějí. 13 Tedy Nabuchodonozor v hněvě a
v prchlivosti rozkázal přivésti Sidracha, Mizacha a
Abdenágo. I přivedeni jsou muži ti před krále. 14
I mluvil Nabuchodonozor a řekl jim: Zoumyslně-li,
Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, bohů mých nectíte, a
obrazu zlatému, kterýž jsem postavil, se neklaníte? 15
Protož nyní, jste-liž hotovi, abyste hned, jakž uslyšíte
zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a
všelijaké muziky, padli a klaněli se obrazu tomu, kterýž
jsem učinil? Pakli se klaněti nebudete, té hodiny
uvrženi budete do prostřed peci ohnivé rozpálené,
a který jest ten Bůh, ješto by vás vytrhl z ruky mé?
16 Odpověděli Sidrach, Mizach a Abdenágo, a řekli
králi: My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozoře, co
bychom měli odpovědíti tobě. 17 Nebo aj, buďto že
Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti
nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó
králi), vytrhne nás. 18 Buď že nevytrhne, známo buď
tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému,
kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme. 19 Tedy
Nabuchodonozor naplněn jsa prchlivostí, tak že oblíčej
tváři jeho se proměnil proti Sidrachovi, Mizachovi
a Abdenágovi, a odpovídaje, rozkázal rozpáliti pec
sedmkrát více, než obyčej měli ji rozpalovati. 20 A
mužům silným, kteříž byli mezi rytíři jeho, rozkázal,
aby svížíce Sidracha, Mizacha a Abdenágo, uvrhli
do peci ohnivé rozpálené. 21 Tedy svázali muže ty v
pláštích jejich, v košilkách jejich, i v kloboucích jejich
a v oděvu jejich, a uvrhli je do prostřed peci ohnivé
rozpálené. 22 Že pak rozkaz královský náhlý byl,
a pec velmi rozpálená, z té příčiny muže ty, kteříž
uvrhli Sidracha, Mizacha a Abdenágo, zadusil plamen
ohně. 23 Ale ti tři muži, Sidrach, Mizach a Abdenágo,
padli do prostřed peci ohnivé rozpálené svázaní.
24 Tedy Nabuchodonozor král zděsil se, a vstal s
chvátáním, a promluviv, řekl hejtmanům svým: Zdaliž
jsme neuvrhli tří mužů do prostřed peci svázaných?
Odpověděli a řekli králi: Pravda jest, králi. 25 On
pak odpovídaje, řekl: Aj, vidím čtyři muže rozvázané,
procházející se u prostřed ohně, a není žádného
porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest
synu Božímu. 26 A přistoupiv Nabuchodonozor k
čelisti peci ohnivé rozpálené, mluvil a řekl: Sidrachu,
Mizachu a Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího,
vyjděte a podťe sem. I vyšli Sidrach, Mizach a
Abdenágo z prostředku ohně. 27 Shromáždivše
se pak knížata, vývodové a vůdcové a hejtmané
královští, hleděli na ty muže, an žádné moci neměl
oheň při tělích jejich, ani vlas hlavy jejich nepřiškvrkl,
ani plášťové jejich se nezměnili, aniž co ohněm páchli.
28 I mluvil Nabuchodonozor a řekl: Požehnaný Bůh
jejich, totiž Sidrachův, Mizachův a Abdenágův, kterýž
poslal anděla svého, a vytrhl služebníky své, kteříž
doufali v něho, až i rozkazu královského neuposlechli,
ale těla svá vydali, aby nesloužili a neklaněli se
žádnému bohu, kromě Bohu svému. 29 A protož toto
já přikazuji, aby každý ze všelikého lidu, národu a
jazyku, kdož by koli co rouhavého řekl proti Bohu
Sidrachovu, Mizachovu a Abdenágovu, na kusy
rozsekán byl, a dům jeho v záchod obrácen, proto
že není Boha jiného, kterýž by mohl vytrhovati, jako
tento. 30 Tedy zvelebil zase král Sidracha, Mizacha a
Abdenága v krajině Babylonské.

4 Nabuchodonozor král všechněm lidem, národům
i jazykům, kteříž bydlí na vší zemi: Pokoj váš
rozmnožen buď. 2 Znamení a divy, kteréž učinil při
mně Bůh nejvyšší, vidělo mi se za slušné, abych
vypravoval. 3 Znamení jeho jak veliká jsou, a divové
jeho jak mocní jsou, království jeho království věčné,
a panování jeho od národu do pronárodu. 4 Já
Nabuchodonozor, užívaje pokoje v domě svém, a
kveta na palácu svém, 5 Měl jsem sen, kterýž mne
zhrozil, a myšlení na ložci svém, a to, což jsem
viděl, znepokojilo mne. 6 A protož vyšla ode mne
ta výpověd, aby uvedeni byli přede mne mudrci
Babylonští, kteříž by mi výklad toho snu oznámili. 7

Tedy předstoupili mudrci, hvězdáři, Kaldejští a hadači.
I pověděl jsem jim sen, a však výkladu jeho nemohli
mi oznámiti. 8 Až naposledy předstoupil přede mne
Daniel, jehož jméno Baltazar, podlé jména boha
mého, a v němž jest duch bohů svatých. Jemuž jsem
oznámil sen: 9 Baltazaře, kníže mudrců, já vím, že
duch bohů svatých jest v tobě, a nic tajného není
tobě nesnadného. Vidění snu mého, kterýž jsem měl,
i výklad jeho oznam. 10 U vidění pak, kteréž jsem
viděl na ložci svém, viděl jsem, a aj, strom u prostřed
země, jehož vysokost byla veliká. 11 Veliký byl strom
ten a mocný, a výsost jeho dosahovala až k nebi, a
patrný byl až do končin vší země. 12 Lístí jeho bylo
pěkné, a ovoce jeho hojné, všechněm za pokrm, pod
stínem pak jeho byla zvěř polní, a na ratolestech jeho
bydlili ptáci nebeští, a z něho potravu měl všeliký
živočich. 13 Viděl jsem také u viděních svých na ložci
svém, a aj, hlásný a svatý s nebe sstoupiv, 14 Volal ze
vší síly, a tak pravil: Podetněte strom ten, a osekejte
ratolesti jeho, a otlucte lístí jeho, a rozmecte ovoce
jeho; nechať se vzdálí zvěř od něho, a ptáci z ratolestí
jeho. 15 A však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte,
a v poutech železných a ocelivých na trávě polní,
aby rosou nebeskou smáčín byl, a díl jeho s zvěří
v bylině zemské. 16 Srdce jeho od lidského ať jest
rozdílné, a srdce zvířecí nechť jest dáno jemu, ažby
sedm let vyplnilo se při něm. 17 Usouzení hlásných
a řeč žádosti svatých stane se, ažby k tomu přišlo,
aby poznali lidé, že Nejvyšší panuje nad královstvím
lidským, a že komuž chce, dává je, a toho, kterýž
jest ponížený mezi lidmi, ustanovuje nad ním. 18
Tento sen viděl jsem já Nabuchodonozor král, ty pak,
Baltazaře, oznam výklad jeho. Nebo všickni mudrci
v království mém nemohli mi výkladu oznámiti, ale
ty můžeš, proto že duch bohů svatých jest v tobě.
19 Tedy Daniel, jemuž jméno Baltazar, předěšený
stál za jednu hodinu, a myšlení jeho strašila ho. A
odpověděv král, řekl: Baltazaře, sen ani výklad jeho
nechť nestraší tebe. Odpověděl Baltazar a řekl: Pane
můj, sen tento přid' na ty, kteříž tě v nenávisti mají, a
výklad jeho na tvé nepřátely. 20 Strom ten, kterýž jsi
viděl, veliký a mocný, jehož výsost dosahovala až k
nebi, a kterýž patrný byl po vší zemi. 21 A lístí jeho
pěkné, a ovoce jeho hojné, a z něhož všickni pokrm
měli, pod nímž byla zvěř polní, a na ratolestech jeho
bydlili ptáci nebeští, 22 Ty jsi ten, ó králi, kterýž jsi
rozšířil se a zmocnil, a velikost tvá vzrostla a vznesla
se až k nebi, a panování tvé až do konce země. 23 Že
pak viděl král hlásného a svatého sstupujícího s nebe,
kterýž řekl: Podetněte strom ten a zkazte jej, a však
kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v okovách
železných a ocelivých ať jest na trávě polní, aby
rosou nebeskou smáčín byl, a s zvěří polní díl jeho,
ažby sedm let vyplnilo se při něm: 24 Tent' jest výklad,
ó králi, a ortel Nejvyššího, kterýž vyšel na pána mého
krále. 25 Nebo zaženou tě lidé od sebe, a s zvěří
polní bude bydlení tvé, a bylinu jako volům tobě jísti
dávati budou, a rosou nebeskou smáčín budeš, až
se vyplní sedm let při tobě, dokudž bys nepoznal,
že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že
komuž chce, dává je. 26 Že pak řekli, aby zanechán
byl kmen kořenů toho stromu, království tvé tobě
zůstane, jakž jen poznáš, že nebesa panují. 27 Protož
ó králi, přijmi radu mou, a hříchy své spravedlností
přetrhuj, a nepravosti své milostivostí k ssouženým,
zdaby prodloužen byl pokoj tvůj. 28 Všecko to přišlo
na krále Nabuchodonozora. 29 Nebo po dokonání
dvanácti měsíců, procházeje se po palácu královském
v Babyloně, 30 Mluvil král a řekl: Zdaliž toto není ten
Babylon veliký, kterýž jsem já vystavěl mocí síly své,
aby byl stolicí království k ozdobě slávy mé? 31 Ještě
ta řeč byla v ústech krále, a aj, hlas s nebe přišel:
Tobět' se praví, Nabuchodonozoře králi, že království
odešlo od tebe, 32 Nýbrž tě lidé i z sebe vyvrhou, a
s zvěří polní bydliti budeš. Bylinu jako volům tobě
jísti dávati budou, ažby sedm let vyplnilo se při
tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad
královstvím lidským, a že komuž chce, dává je. 33 V
touž hodinu řeč ta naplnila se při Nabuchodonozorovi.
Nebo z spolku lidí vyvržen byl, a bylinu jako vůl
jedl, a rosou nebeskou tělo jeho smáčíno bylo, až
na něm vlasy zrostly jako peří orličí, a nehty jeho
jako pazoury ptačí. 34 Při skonání pak těch dnů já
Nabuchodonozor pozdvihl jsem očí svých k nebi,
a rozum můj ke mně se zase navrátil. I dobrořečil
jsem Nejvyššímu, a živého na věky chválil jsem a
oslavoval; nebo panování jeho jest panování věčné, a
království jeho od národu do pronárodu. 35 A všickni
obyvatelé země jako za nic počteni jsou, a podlé vůle
své činí mezi vojskem nebeským i obyvateli země,
aniž jest kdo, ješto by mu přes ruku dáti mohl, a říci
jemu: Co to děláš? 36 Téhož času rozum můj navrátil
se ke mně, a k slávě království mého ozdoba má, i
důstojnost má navrátila se ke mně; nadto i hejtmané
moji a knížata má hledali mne, a zmocněn jsem v
království svém, a velebnost větší jest mi přidána.
37 Nyní tedy já Nabuchodonozor chválím, vyvyšuji a
oslavuji krále nebeského, jehož všickni skutkové jsou
pravda, a stezky jeho soud, a kterýž chodící v pýše
může snižovati.

5 Balsazar král učinil hody veliké tisíci knížatům
svým, a před nimi víno pil. 2 A když pil víno
Balsazar, rozkázal přinésti nádobí zlaté a stříbrné,
kteréž vynesl Nabuchodonozor otec jeho z chrámu
Jeruzalémského, aby z něho pili král i knížata jeho,
ženy jeho i ženiny jeho. 3 I přineseno jest nádobí
zlaté, kteréž vynesli z chrámu domu Božího, kterýž byl
v Jeruzalémě, a pili z něho král i knížata jeho, ženy
jeho i ženiny jeho. 4 Pili víno, a chválili bohy zlaté
a stříbrné, měděné, železné, dřevěné a kamenné.
5 V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali
naproti svícnu na stěně paláce královského, a král
hleděl na částky ruky, kteráž psala. 6 Tedy jasnost
královská změnila se, a myšlení jeho zkormoutila ho,
a pasové bedr jeho rozpásali se, i kolena jeho jedno
o druhé se tlouklo. 7 A zkřikl král ze vší síly, aby
přivedeni byli hvězdáři, Kaldejští a hadači. I mluvil
král a řekl mudrcům Babylonským: Kdokoli přečte
psání toto, a výklad jeho mi oznámí, šarlatem odín
bude, a řetěz zlatý na hrdlo jeho, a třetím v království
po mně bude. 8 I předstoupili všickni mudrci královští,
ale nemohli písma toho čísti, ani výkladu oznámiti
králi. 9 Pročež král Balsazar velmi předěšen byl,
a jasnost jeho změnila se na něm, ano i knížata
jeho zkormouceni byli. 10 Královna pak, příčinou té
věci královské a knížat jeho, do domu těch hodů
vešla, a promluvivši královna, řekla: Králi, na věky
živ buď. Nechť tě neděsí myšlení tvá, a jasnost tvá
nechť se nemění. 11 Jest muž v království tvém,
v němž jest duch bohů svatých, v kterémž za dnů
otce tvého osvícení, rozumnost a moudrost, jako
moudrost bohů, nalezena, jehož král Nabuchodonozor
otec tvůj knížetem mudrců, hvězdářů, Kaldejských
a hadačů ustanovil, otec tvůj, ó králi, 12 Proto že
duch znamenitý, i umění a rozumnost vykládání snů
a oznámení pohádek, i rozvázání věcí nesnadných
nalezeno při Danielovi, jemuž král jméno dal Baltazar.
Nechať nyní zavolán jest Daniel, a oznámíť výklad
ten. 13 Tedy přiveden jest Daniel před krále. I mluvil
král a řekl Danielovi: Ty-li jsi ten Daniel, jeden z synů
zajatých Judských, kteréhož přivedl král otec můj z
Judstva? 14 Slyšel jsem zajisté o tobě, že duch bohů
svatých jest v tobě, a osvícení i rozumnost a moudrost
znamenitá nalezena jest v tobě. 15 A nyní přivedeni
jsou přede mne mudrci a hvězdáři, aby mi písmo toto
přečtli, a výklad jeho oznámili, a však nemohli výkladu
věci té oznámiti. 16 Já pak slyšel jsem o tobě, že
můžeš to, což jest nesrozumitelného, vykládati, a což
nesnadného, rozvázati. Protož nyní, budeš-li moci
písmo to přečísti, a výklad jeho mně oznámiti, v šarlat
oblečen budeš, a řetěz zlatý na hrdlo tvé, a třetím v
království po mně budeš. 17 Tedy odpověděl Daniel a
řekl před králem: Darové tvoji nechť zůstávají tobě, a
odplatu svou dej jinému, a však písmo přečtu králi, a
výklad oznámím jemu. 18 Ty králi, slyš: Bůh nejvyšší
královstvím a důstojností i slávou a okrasou obdařil
Nabuchodonozora otce tvého, 19 A pro důstojnost,
kterouž ho obdařil, všickni lidé, národové a jazykové
třásli a báli se před ním. Kohokoli chtěl, zabil, a
kterékoli chtěl, bil, kteréž chtěl, povyšoval, a kteréž
chtěl, ponižoval. 20 Když se pak bylo pozdvihlo srdce
jeho, a duch jeho zmocnil se v pýše, ssazen byl z
stolice království svého, a slávu odjali od něho. 21
Ano i z spolku synů lidských vyvržen byl, a srdce jeho
zvířecímu podobné učiněno bylo, a s divokými osly
bylo bydlení jeho. Bylinu jako volům dávali jemu jísti,
a rosou nebeskou tělo jeho smáčíno bylo, dokudž
nepoznal, že panuje Bůh nejvyšší nad královstvím
lidským, a že kohož chce, ustanovuje nad ním. 22 Ty
také, synu jeho Balsazaře, neponížil jsi srdce svého,
ačkolis o tom o všem věděl. 23 Ale pozdvihls se
proti Pánu nebes; nebo nádobí domu jeho přinesli
před tebe, a ty i knížata tvá, ženy tvé i ženiny tvé
pili jste víno z něho. Nadto bohy stříbrné a zlaté,
měděné, železné, dřevěné a kamenné, kteříž nevidí,
ani slyší, aniž co vědí, chválil jsi, Boha pak, v jehož
ruce jest dýchání tvé i všecky cesty tvé, neoslavoval
jsi. 24 Protož nyní od něho poslána jest částka ruky
této, a písmo to napsáno jest. 25 A totoť jest písmo
napsané: Mene, mene, tekel, ufarsin, totiž: Zčetl jsem,
zčetl, zvážil a rozděluji. 26 Tento pak jest výklad slov:
Mene, zčetl Bůh království tvé, a k konci je přivedl.
27 Tekel, zvážen jsi na váze, a nalezen jsi lehký.
28 Peres, rozděleno jest království tvé, a dáno jest
Médským a Perským. 29 Tedy z rozkazu Balsazarova
oblékli Daniele v šarlat, a řetěz zlatý dali na hrdlo
jeho, a rozhlašovali o něm, že má býti pánem třetím
v království. 30 V touž noc zabit jest Balsazar král
Kaldejský. 31 Darius pak Médský ujal království v
letech okolo šedesáti a dvou.

6 Líbilo se pak Dariovi, aby ustanovil nad královstvím
úředníků sto a dvadceti, kteříž by byli po všem
království. 2 Nad těmi pak hejtmany tři, z nichžto
Daniel přední byl, kterýmž by úředníci onino vydávali
počet, aby se králi škoda nedála. 3 Tedy Daniel
převyšoval ty hejtmany a úředníky, proto že duch
znamenitější v něm byl. Pročež král myslil ustanoviti
jej nade vším královstvím. 4 Tedy hejtmané a úředníci
hledali příčiny proti Danielovi s strany království, a
však žádné příčiny ani vady nemohli najíti; nebo věrný
byl, aniž jaký omyl neb vada nalézala se při něm. 5

Protož muži ti řekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto
žádné příčiny, jediné leč bychom našli něco proti
němu s strany zákona Boha jeho. 6 Tedy hejtmané
a úředníci ti shromáždivše se k králi, takto mluvili k
němu: Darie králi, na věky buď živ. 7 Uradili se všickni
hejtmané království, vývodové, úředníci, správcové a
vůdcové, abys ustanovil nařízení královské, a utvrdil
zápověd: Kdož by koli vložil žádost na kteréhokoli
boha neb člověka do třidcíti dnů, kromě na tebe,
králi, aby uvržen byl do jámy lvové. 8 Nyní tedy, ó
králi, potvrď zápovědi této, a vydej mandát, kterýž
by nemohl změněn býti podlé práva Médského a
Perského, kteréž jest neproměnitelné. 9 Pročež král
Darius vydal mandát a zápověd. 10 Daniel pak, když
se dověděl, že jest vydán mandát, všel do domu
svého, kdež otevřená byla okna v pokoji jeho proti
Jeruzalému, a třikrát za den klekal na kolena svá, a
modlíval se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvé
to činíval. 11 Tedy muži ti shromáždivše se a nalezše
Daniele, an se modlí a pokorně prosí Boha svého, 12
Tedy přistoupili a mluvili k králi o zápovědi královské:
Zdaliž jsi nevydal mandátu, aby každý člověk, kdož
by koli něčeho žádal od kterého boha neb člověka
až do třidcíti dnů, kromě od tebe, králi, uvržen byl
do jámy lvové? Odpověděv král, řekl: Pravét jest
slovo to, podlé práva Médského a Perského, kteréž
jest neproměnitelné. 13 Tedy odpovídajíce, řekli králi:
Daniel ten, kterýž jest z zajatých synů Judských,
nechtěl dbáti na tvé, ó králi, nařízení, ani na mandát
tvůj, kterýž jsi vydal, ale třikrát za den modlívá se
modlitbou svou. 14 Tedy král, jakž uslyšel tu řeč,
velmi se zarmoutil nad tím, a uložil král v mysli
své vysvoboditi Daniele, a až do západu slunce
usiloval ho vytrhnouti. 15 Ale muži ti shromáždivše
se k králi, mluvili jemu: Věz, králi, že jest takové
právo u Médských a Perských, aby každá výpověd
a nařízení, kteréž by král ustanovil, neproměnitelné
bylo. 16 I řekl král, aby přivedli Daniele, a uvrhli
jej do jámy lvové. Mluvil pak král a řekl Danielovi:
Bůh tvůj, kterémuž sloužíš ustavičně, on vysvobodí
tebe. 17 A přinesen jest kámen jeden, a položen
na díru té jámy, a zapečetil ji král prstenem svým
a prsteny knížat svých, aby nebyl změněn ortel při
Danielovi. 18 I odšel král na palác svůj, a šel ležeti,
nic nejeda, a ničímž se obveseliti nedal, tak že i sen
jeho vzdálen byl od něho. 19 Tedy král hned ráno
vstav na úsvitě, s chvátáním šel k jámě lvové. 20
A jakž se přiblížil k jámě, hlasem žalostným zavolal
na Daniele, a promluviv král, řekl Danielovi: Danieli,
služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterémuž ty sloužíš
ustavičně, mohl-liž tě vysvoboditi od lvů? 21 Tedy
Daniel mluvil s králem, řka: Králi, na věky buď živ. 22
Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů,
aby mi neuškodili; nebo před ním nevina nalezena
jest při mně, nýbrž ani proti tobě, králi, nic zlého
jsem neučinil. 23 Tedy král velmi se z toho zradoval,
a rozkázal Daniele vytáhnouti z jámy. I vytažen byl
Daniel z jámy, a žádného úrazu není nalezeno na
něm; nebo věřil v Boha svého. 24 I rozkázal král, aby
přivedeni byli muži ti, kteříž osočili Daniele, a uvrženi
jsou do jámy lvové, oni i synové jejich i ženy jejich, a
prvé než dopadli dna té jámy, zmocnili se jich lvové, a
všecky kosti jejich zetřeli. 25 Tedy Darius král napsal
všechněm lidem, národům a jazykům, kteříž bydlili po
vší zemi: Pokoj váš rozmnožen buď. 26 Ode mne
vyšlo nařízení toto, aby na všem panství království
mého třásli a báli se před Bohem Danielovým; nebo
on jest Bůh živý a zůstávající na věky, a království
jeho nebude zrušeno, ani panování jeho až do konce.
27 Vysvobozuje a vytrhuje, a činí znamení a divy
na nebi i na zemi, kterýž vysvobodil Daniele z moci
lvů. 28 Danielovi pak šťastně se vedlo v království
Dariovu, a v království Cýra Perského.

7 Léta prvního Balsazara krále Babylonského Daniel
měl sen a vidění svá na ložci svém, i napsal ten
sen krátkými slovy. 2 Mluvil Daniel a řekl? Viděl jsem u
vidění svém v noci, a aj, čtyři větrové nebeští bojovali
na moři velikém. 3 A čtyři šelmy veliké vystupovaly
z moře, jedna od druhé rozdílná. 4 První podobná
lvu, a křídla orličí měla. Hleděl jsem, až vytrhána
byla křídla její, jimiž se vznášela od země, tak že na
nohách jako člověk státi musila, a srdce lidské dáno
jest jí. 5 A aj, jiná šelma druhá podobná nedvědu,
kteráž panství jedno vyzdvihla, a tři žebra v ústech
jejích, mezi zuby jejími, a tak mluveno bylo k ní:
Vstaň, nažer se hojně masa. 6 Potom jsem viděl,
a aj, jiná podobná pardovi, kteráž měla čtyři křídla
ptačí na hřbetě svém, a čtyřhlavá byla šelma ta,
jíž moc dána byla. 7 Potom viděl jsem u viděních
nočních, a aj, šelma čtvrtá strašlivá a hrozná a velmi
silná, mající zuby železné veliké, kteráž zžírala a
potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala;
a ta byla rozdílná ode všech šelm, kteréž byly před
ní, a měla rohů deset. 8 Pilně jsem šetřil těch rohů,
a hle, roh poslední malý vyrostal mezi nimi, a tři z
těch rohů prvních vyvráceni jsou před ním; a aj, oči
podobné očím lidským v rohu tom, a ústa mluvící
pyšně. 9 Hleděl jsem, až trůnové ti svrženi byli, a
Starý dnů posadil se, jehož roucho jako sníh bílé, a
vlasové hlavy jeho jako vlna čistá, trůn jako jiskry
ohně, kola jeho jako oheň hořící. 10 Potok ohnivý

tekl a vycházel od něho, tisícové tisíců sloužili jemu,
a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním; soud
zasedl, a knihy otevříny byly. 11 Patřil jsem tehdáž,
hned jakž se začal zvuk té řeči pyšné, kterouž roh
mluvil; patřil jsem, dokudž ta šelma nebyla zabita,
a vyhlazeno tělo její, a dáno k spálení ohni. 12 A i
ostatkům šelm odjali panství; nebo dlouhost života jim
odměřena byla až do času, a to uloženého času. 13
Viděl jsem u vidění nočním, a aj, s oblaky nebeskými
podobný Synu člověka přicházel; potom až k Starému
dnů přišel, a před něj postaven byl. 14 I dáno jest
jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé,
národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest
panství věčné, kteréž nepomíjí, a království jeho,
kteréž se neruší. 15 I zhrozil se duch můj ve mně
Danielovi u prostřed těla, a vidění má předěsila mne.
16 Tedy přistoupil jsem k jednomu z přístojících, a
ptal jsem se ho na jistotu vší té věci. I pověděl mi, a
výklad řečí mi oznámil: 17 Ty šelmy veliké, kteréž
jsou čtyry, jsou čtyři králové, kteříž povstanou z země,
18 A ujmou království svatých výsostí, kteříž obdržeti
mají království až na věky, a až na věky věků. 19
Tedy žádostiv jsem byl zprávy o šelmě čtvrté, kteráž
rozdílná byla ode všech jiných, hrozná velmi; zubové
její železní, a pazoury její ocelivé, kteráž zžírala,
potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala.
20 Tolikéž o rozích desíti, kteříž byli na hlavě její, a
o posledním, kterýž vyrostl, a před ním spadli tři;
o tom rohu, pravím, kterýž měl oči a ústa mluvící
pyšně, a byl na pohledění větší než jiní. 21 Viděl
jsem, an roh ten válku vedl s svatými, a přemáhal
je, 22 Až přišel Starý dnů, a oddán jest soud svatým
výsostí, a čas přišel, aby to království svatí obdrželi.
23 Řekl takto: Šelma čtvrtá znamená království čtvrté
na zemi, kteréž rozdílné bude ode všech království,
a zžíře všecku zemi, a zmlátí ji a potře ji. 24 Rohů
pak deset znamená, že z království toho deset králů
povstane, a poslední povstane po nich, kterýž bude
rozdílný od prvních, a poníží tří králů. 25 A slova
proti Nejvyššímu mluviti bude, a svaté výsostí potře;
nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy i práva,
když vydáni budou v ruku jeho, až do času a časů,
i do částky časů. 26 V tom bude soud osazen, a
panství jeho odejmou, vyplení a vyhladí je docela.
27 Království pak i panství, a důstojnost královská
pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí;
jehož království bude království věčné, a všickni páni
jemu sloužiti a jeho poslouchati budou. 28 Až potud
konec té řeči. Mne pak Daniele myšlení má velice
zkormoutila, a krása má proměnila se při mně, slovo
však toto v srdci svém zachoval jsem.

8 Léta třetího kralování Balsazara krále ukázalo mi
se vidění, mně Danielovi po onom, kteréž se mi
ukázalo na počátku. 2 I viděl jsem u vidění, (tehdáž
pak, když jsem viděl, byl jsem v Susan, na hradě,
kterýž jest v krajině Elam), viděl jsem, pravím, byv
u potoka Ulai. 3 A pozdvih očí svých, viděl jsem, a
aj, u toho potoka stál skopec jeden, kterýž měl dva
rohy. A ti dva rohové byli vysocí, a však jeden vyšší
než druhý, ale ten vyšší zrostl posléze. 4 Viděl jsem
skopce toho, an trkal k západu, půlnoci a poledni,
jemuž žádná šelma odolati nemohla, aniž kdo co
mohl vytrhnouti z moci jeho; pročež činil podlé vůle
své, a to věci veliké. 5 A když jsem to rozvažoval, aj,
kozel přicházel od západu na svrchek vší země, a
žádný se ho nedotýkal na zemi, a ten kozel měl roh
znamenitý mezi očima svýma. 6 A přišel až k tomu
skopci majícímu dva rohy, kteréhož jsem byl viděl
stojícího u potoka, a přiběhl k němu v prchlivosti síly
své. 7 Viděl jsem také, an dotřel na toho skopce, a
rozlítiv se proti němu, udeřil jej, tak že zlámal oba
rohy jeho, a nebylo síly v skopci k odpírání jemu.
A poraziv ho na zemi, pošlapal jej, aniž byl, kdo
by vytrhl skopce z moci jeho. 8 Kozel pak velikým
učiněn jest velmi. A když se ssilil, zlámal se roh ten
veliký, i zrostli znamenití čtyři místo něho, na čtyři
strany světa. 9 Z těch pak jednoho vyšel roh jeden
maličký, a zrostl velmi ku poledni a východu, a k zemi
Judské. 10 A zpjal se až k vojsku nebeskému, a svrhl
na zemi některé z vojska toho i z hvězd, a pošlapal
je. 11 Anobrž až k vojska toho knížeti zpjal se, nebo
od něho zastavena byla ustavičná obět, a zavržen
příbytek svatyně Boží, 12 Tak že vojsko to vydáno v
převrácenost proti ustavičné oběti, a povrhlo pravdu
na zemi, a což činilo, šťastně mu se dařilo. 13 Tedy
slyšel jsem jednoho svatého mluvícího, a řekl ten
svatý tomu, kterýž tajné věci v počtu maje, mluví:
Dokudž toto vidění o oběti ustavičné, a převrácenost
na zpuštění přivodící trvati bude, a svaté služby
vydávány budou i vojsko v pošlapání? 14 A řekli mi:
Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou
k obnovení svému svaté služby. 15 Stalo se pak,
že když jsem já Daniel hleděl na to vidění, a ptal
jsem se na rozum jeho, aj, postavil se podlé mne na
pohledění jako muž. 16 Slyšel jsem také hlas lidský
mezi Ulaiem, kterýžto zavolav, řekl: Gabrieli, vylož
tomuto vidění to. 17 I přišel ke mně, kdež jsem stál, a
když přišel, zhrozil jsem se, a padl jsem na tvář svou.
I řekl ke mně: Pozoruj, synu člověčí; nebo v času
uloženém vidění toto se naplní. 18 Když pak on mluvil
se mnou, usnul jsem tvrdě, leže tváří svou na zemi. I
dotekl se mne, a postavil mne tu, kdež jsem byl stál,

19 A řekl: Aj, já oznámím tobě to, což se díti bude
až do vykonání hněvu toho; nebo v uloženém času
konec bude. 20 Skopec ten, kteréhož jsi viděl, an měl
dva rohy, jsou králové Médský a Perský. 21 Kozel
pak ten chlupatý jest král Řecký, a roh ten veliký,
kterýž jest mezi očima jeho, jest král první. 22 Že
pak zlámán jest, a povstali čtyři místo něho, čtvero
království z svého národu povstane, ale ne s takovou
silou. 23 Při dokonání pak království jejich, když na
vrch vzejdou nešlechetníci, povstane král nestydatý
a chytrý. 24 Jehož síla zmocní se, ačkoli ne jeho
silou, tak že ku podivení hubiti bude, a šťastně se mu
povede, až i vše vykoná; nebo hubiti bude silné i lid
svatý. 25 A obmyslností svou šťastně svede lest v
předsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v
čas pokoje zhubí mnohé; nadto i proti knížeti knížat
se postaví, a však bez rukou potřín bude. 26 Vidění
pak to večerní a jitřní, o němž povědíno, jest jistá
pravda; pročež ty zavři to vidění, nebo jest mnohých
dnů. 27 Tedy já Daniel zchuravěl jsem, a nemocen
jsem byl několik dnů. Potom povstav, konal jsem
povinnost od krále poručenou, byv předěšen nad tím
viděním, čehož však žádný na mně neseznal.

9 Léta prvního Daria syna Asverova z semene
Médského, kteréhož učiněn jest králem v království
Kaldejském, 2 Léta prvního kralování jeho já Daniel
porozuměl jsem z knih počtu let, o nichž se stalo slovo
Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, že se vyplní
zpuštění Jeruzaléma sedmdesátého léta. 3 A obrátil
jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a
pokornými prosbami, v postu, v žíni a popele. 4 I modlil
jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznávaje se, řekl
jsem: Prosím, Pane Bože silný, veliký a všeliké cti
hodný, ostříhající smlouvy a dobrotivosti k těm, kteříž
tě milují, a ostříhají přikázaní tvých. 5 Zhřešiliť jsme
a převráceně jsme činili, bezbožnost jsme páchali,
a protivili jsme se, a odvrátili od přikázaní tvých a
soudů tvých. 6 Aniž jsme poslouchali služebníků
tvých proroků, kteříž mluvívali ve jménu tvém králům
našim, knížatům našim a otcům našim, i všemu lidu
země. 7 Toběť, ó Pane, přísluší spravedlnost, nám
pak zahanbení tváři, jakž se to děje nyní mužům
Judským a obyvatelům Jeruzalémským, a všechněm
Izraelským, blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž
jsi je zahnal pro přestoupení jejich, jímž přestupovali
proti tobě. 8 Námť, ó Hospodine, sluší zahanbení tváři,
králům našim, knížatům našim a otcům našim, neboť
jsme zhřešili proti tobě, 9 Pánu Bohu pak našemu
milosrdenství a slitování, poněvadž jsme se protivili
jemu, 10 A neposlouchali jsme hlasu Hospodina
Boha našeho, abychom chodili v naučeních jeho,
kteréž předkládal před oči naše skrze služebníky své
proroky. 11 Nýbrž všickni Izraelští přestoupili zákon
tvůj a odvrátili se, aby neposlouchali hlasu tvého;
protož vylito jest na nás to prokletí a klatba, kteráž
jest zapsána v zákoně Mojžíše služebníka Božího,
nebo jsme zhřešili proti němu. 12 Pročež splnil slovo
své, kteréž mluvil proti nám a proti soudcům našim,
kteříž nás soudili, a uvedl na nás toto zlé veliké,
jehož se nestalo pode vším nebem, jakéž se stalo
v Jeruzalémě. 13 Tak jakž zapsáno jest v zákoně
Mojžíšově, všecko to zlé přišlo na nás, a však ani tak
jsme se nekořili před tváří hněvivou Hospodina Boha
našeho, abychom se odvrátili od nepravostí svých, a
šetřili pravdy jeho. 14 Protož neobmeškal Hospodin
s tím zlým, ale uvedl je na nás; nebo spravedlivý
jest Hospodin Bůh náš ve všech skutcích svých,
kteréž činí, jehož hlasu poslušni jsme nebyli. 15 Nyní
však, ó Pane Bože náš, kterýž jsi vyvedl lid svůj z
země Egyptské rukou silnou, a způsobils sobě jméno,
jakéž jest dnešního dne, zhřešili jsme, bezbožně jsme
činili. 16 Ó Pane, podlé vší tvé dobrotivosti nechť se,
prosím, odvrátí hněv tvůj a prchlivost tvá od města
tvého Jeruzaléma, hory svatosti tvé; nebo pro hříchy
naše a pro nepravosti otců našich Jeruzalém a lid
tvůj v pohanění jest u všech, kteříž jsou vůkol nás. 17
Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka
svého, a pokorné prosby jeho, a zasvěť tvář svou nad
svatyní svou spuštěnou, pro Pána. 18 Nakloň, Bože
můj, ucha svého a slyš, otevři oči své a viz zpuštění
naše i města, kteréž jest nazváno od jména tvého;
nebo ne pro nějaké naše spravedlnosti padajíce,
pokorně prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá
mnohá. 19 Vyslyšiž, ó Pane, Pane, odpusť, Pane,
pozoruj a učiň; neprodlévejž pro sebe samého, můj
Bože, nebo od jména tvého nazváno jest město toto i
lid tvůj. 20 Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával
hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského, a padna,
pokorně jsem se modlil před tváří Hospodina Boha
svého, za horu svatosti Boha svého, 21 Ještě, pravím,
mluvil jsem při modlitbě, a muž ten Gabriel, kteréhož
jsem viděl v tom vidění na počátku, rychle přiletěv,
dotekl se mne v čas oběti večerní. 22 A slouže mi k
srozumění, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem
vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemstvím. 23
Při počátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já
jsem přišel, ať bych je oznámil, nebo jsi velmi milý;
pročež pozoruj slova toho, a rozuměj vidění tomu.
24 Sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému
a městu svatému tvému k zabránění převrácenosti
a k zapečetění hříchů, i vyčištění nepravosti a k

přivedení spravedlnosti věčné, a k zapečetění vidění i
proroctví, a ku pomazání Svatého svatých. 25 Věziž
tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení
a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody
bude téhodnů sedm, potom téhodnů šedesáte dva,
když již zase vzdělána bude ulice a příkopa, a ti
časové budou přenesnadní. 26 Po téhodnech pak
těch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš, však jemu to
nic neuškodí; nýbrž to město i tu svatyni zkazí, i lid
ten svůj budoucí, tak že skončení jeho bude hrozné,
ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do
vyplénění. 27 Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni
posledním, u prostřed pak toho téhodne učiní konec
oběti zápalné i oběti suché; a skrze vojsko ohavné,
až do posledního a uloženého poplénění hubící, na
popléněné vylito bude zpuštění.

10 Léta třetího Cýra krále Perského, zjeveno bylo
slovo Danielovi, kterýž sloul jménem Baltazar, a
pravé bylo slovo to, i uložený čas dlouhý, a rozum
toho slova i smysl zjeven jemu u vidění. 2 V těch
dnech já Daniel kvílil jsem za tři téhodny dnů. 3
Pokrmu pochotného jsem nejedl, ani maso ani víno
nevešlo do úst mých, aniž jsem se mastí mazal, až
se vyplnili dnové tří téhodnů. 4 Dne pak dvadcátého
čtvrtého měsíce prvního, když jsem byl na břehu řeky
veliké, to jest Hiddekel. 5 Pozdvih očí svých, viděl
jsem, a aj, muž jeden oděný v roucho lněné, a bedra
jeho přepásaná byla zlatem ryzím z Ufaz. 6 Tělo pak
jeho jako tarsis, a oblíčej jeho na pohledění jako blesk,
a oči jeho podobné pochodním hořícím, a ramena
jeho i nohy jeho na pohledění jako měď vypulerovaná,
a zvuk slov jeho podobný zvuku množství. 7 Viděl
jsem pak já Daniel sám vidění to, ale muži ti, kteříž
se mnou byli, neviděli toho vidění, než hrůza veliká
připadla na ně, až i utekli, aby se skryli. 8 Pročež
já zůstal jsem sám, a viděl jsem vidění to veliké,
ale nezůstalo i ve mně síly, a krása má změnila se,
a porušila na mně, aniž jsem mohl zadržeti síly. 9
Tedy slyšel jsem zvuk slov jeho, a uslyšav zvuk slov
jeho, usnul jsem tvrdě na tváři své, na tváři své na
zemi. 10 V tom aj, ruka dotkla se mne, a pozdvihla
mne na kolena má a na dlaně rukou mých. 11 I řekl
mi: Danieli, muži velmi milý, pozoruj slov, kteráž já
mluviti budu tobě, a stůj na místě svém, nebo nyní
poslán jsem k tobě. A když promluvil ke mně slovo
to, stál jsem, třesa se. 12 Pročež řekl mi: Nebojž se,
Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce
své, abys rozuměl, a trápil se před Bohem svým,
vyslyšána jsou slova tvá, a já přišel jsem příčinou slov
tvých. 13 Ale kníže království Perského postavovalo
se proti mně za jedenmecítma dnů, až aj, Michal,
jeden přední z knížat, přišel mi na pomoc; protož
jsem já zůstával tam při králích Perských. 14 Již pak
přišel jsem, ať bych oznámil, co potkati má lid tvůj
v potomních dnech; nebo ještě vidění bude o těch
dnech. 15 A když mluvil ke mně ta slova, sklopiv tvář
svou k zemi, oněměl jsem. 16 A aj, jako podobnost
člověka dotkla se rtů mých, a otevřev ústa svá, mluvil
jsem a řekl tomu, kterýž stál naproti mně: Pane můj,
příčinou toho vidění obrátili se bolesti mé na mne, a
aniž jsem síly zadržeti mohl. 17 Jakž tedy bude moci
služebník Pána mého takový mluviti se Pánem mým
takovým, poněvadž ve mně od toho času, ve mně,
pravím, nezůstalo síly, ani dchnutí nepozůstalo ve
mně? 18 Pročež opět dotkl se mne na pohledění jako
člověk, a posilnil mne. 19 A řekl: Neboj se, muži velmi
milý, pokoj tobě, posilň se, posilň se, pravím. Když
pak on mluvil se mnou, posilněn jsa, řekl jsem: Nechť
mluví Pán můj, nebo jsi mne posilnil. 20 I řekl: Víš-liž,
proč jsem přišel k tobě? Nebo již navrátím se, abych
bojoval s knížetem Perským. A já odcházím, a aj,
kníže Řecké přitáhne. 21 Ale oznámímť to, což jest
zapsáno v psání pravdomluvném; nebo ani jednoho
není, ješto by sobě zmužile počínal se mnou v těch
věcech, kromě Michala knížete vašeho.

11 A tak já léta prvního Daria Médského postavil
jsem se, abych ho zmocňoval a posiloval.
2 Již pak oznámímť pravdu: Aj, ještě tři králové
kralovati budou v Perské zemi; potom čtvrtý zbohatne
bohatstvím velikým nade všecky, a když se zmocní
v bohatství svém, vzbudí všecky proti království
Řeckému. 3 I povstane král mocný, kterýž bude míti
panství široké, a bude činiti podlé vůle své. 4 Když se
pak zmocní, potříno bude království jeho, a rozděleno
bude na čtyři strany světa, však ne mezi potomky
jeho, aniž bude panství jeho takové, jakéž bylo; nebo
vykořeněno bude království jeho, a jiným mimo ně
se dostane. 5 Pročež posilní se král polední, ano
i jedno z knížat jeho, a mocnější bude nad něho,
a panovati bude; panství široké bude panství jeho.
6 Po některých pak letech spřízní se; nebo dcera
krále poledního dostane se za krále půlnočního, aby
učinila příměří. Ale neobdrží síly ramene, aniž on
ostojí s ramenem svým, ale vydána bude ona i ti,
kteříž ji přivedou, i syn její, i ten, kterýž ji posilňoval v
ty časy. 7 Potom povstane z výstřelku kořenů jejích
na místo jeho, kterýž přitáhne s vojskem svým, a
udeří na pevnost krále půlnočního, a přičiní se, aby
se jich zmocnil. 8 Nadto i bohy jejich s knížaty jejich,
s nádobami drahými jejich, stříbrem a zlatem v zajetí

zavede do Egypta, a bude bezpečen za mnoho let
před králem půlnočním. 9 A tak přijde do království
král polední, a navrátí se do země své. 10 Ale
synové onoho válčiti budou, a seberou množství vojsk
velikých. A nenadále přijda, jako povodeň procházeti
bude, a navracuje se, válkou dotírati bude až k jeho
pevnostem. 11 Pročež rozdrážděn jsa král polední,
vytáhne, a bojovati bude s ním, s králem půlnočním,
a sšikuje množství veliké, i bude vydáno množství
to v ruku jeho. 12 I pozdvihne se množství to, a
povýší se srdce jeho, a ačkoli porazí na tisíce, a však
se nezmocní. 13 Potom navrátě se král půlnoční,
sšikuje množství větší než prvé, a po dokonání času
některých let, nenadále přijde s vojskem velikým a
s dostatkem hojným. 14 V těch časích mnozí se
postaví proti králi polednímu, ale synové nešlechetní
z lidu tvého zhubeni budou, a pro stvrzení vidění
tohoto padnou. 15 Nebo přitáhne král půlnoční, a
vzdělaje náspy, dobude měst hrazených, tak že
ramena poledního neostojí, ani lid vybraný jeho,
aniž budou míti síly k odpírání. 16 A přitáhna proti
němu, bude činiti podlé vůle své, a nebude žádného,
ješto by se postavil proti němu. Postaví se také v
zemi Judské, kterouž docela zkazí rukou svou. 17
Potom obrátí tvář svou, aby přitáhna s mocí všeho
království svého, a ukazuje se jako by vše upřímě
jednal, dovede něčeho. Nebo dá jemu krásnou pannu,
aby ho zahubil skrze ni, ale ona nedostojí aniž bude
držeti s ním. 18 Zatím obrátí tvář svou k ostrovům, a
dobude mnohých, ale vůdce přítrž učiní pohanění
jeho, anobrž to hanění jeho na něj obrátí. 19 Pročež
obrátí tvář svou k pevnostem země své, ale klesne
a padne, i zahyne. 20 I povstane na místo jeho v
slávě královské ten, kterýž rozešle výběrčí, ale ten
po nemnohých dnech potřín bude, a to ne v hněvě,
ani v boji. 21 Na místě tohoto postaví se nevzácný,
ačkoli nevloží na něj ozdoby královské, a však přijda
pokojně, ujme království skrze úlisnost. 22 A rameny
jako povodní zachváceni budou před oblíčejem jeho
mnozí, a potříni budou jako i ten vůdce, kterýž s
ním smlouvu učinil. 23 Nebo v tovaryšství s ním
vejda, prokáže nad ním lest, a přijeda, zmocní se
království s malým počtem lidu. 24 Bezpečně také
i do nejúrodnějších míst té krajiny vpadne, a činiti
bude to, čehož nečinili otcové jeho, ani otcové otců
jeho; loupež a kořisti a zboží jim rozdělí, ano i proti
pevnostem chytrosti své vymýšleti bude, a to do času.
25 Potom vzbudí sílu svou a srdce své proti králi
polednímu s vojskem velikým, s nímž král polední
vojensky se potýkati bude, s vojskem velikým a velmi
silným, ale neostojí, proto že vymyslí proti němu
chytrost. 26 Nebo kteříž jídají pokrm, potrou jej, když
vojsko onoho se rozvodní; i padnou, zbiti jsouce
mnozí. 27 Tehdáž obou těch králů srdce bude činiti
zlé, a za jedním a týmž stolem lež mluviti budou, ale
nepodaří se, proto že cíl uložený na jiný ještě čas
odložen. 28 A protož navrátí se do země své s zbožím
velikým, a srdce jeho bude proti smlouvě svaté.
Což učině, navrátí se do země své. 29 V uložený
čas navrátě se, potáhne na poledne, ale to nebude
podobné prvnímu ani poslednímu. 30 Nebo přijdou
proti němu lodí Citejské, pročež bude jej to boleti,
tak že opět zlobiti se bude proti smlouvě svaté. Což
učině, navrátí se, a srozumění míti bude s těmi, kteříž
opustili smlouvu svatou. 31 A vojska veliká podlé něho
státi budou, a poškvrní svatyně a pevnosti; odejmou
také obět ustavičnou, a postaví ohavnost zpuštění, 32
Tak aby ty, kteříž se bezbožně proti smlouvě chovati
budou, v pokrytství posiloval úlisnostmi, lid pak, kterýž
zná Boha svého, aby jímali. Což i učiní. 33 Pročež
vyučující lid, vyučující mnohé, padati budou od meče
a ohně, zajetí a loupeže za mnohé dny. 34 A když
padati budou, malou pomoc míti budou; nebo připojí
se k nim mnozí pochlebně. 35 Z těch pak, kteříž jiné
vyučují, padati budou, aby prubováni a čištěni a bíleni
byli až do času jistého; neboť to ještě potrvá až do
času uloženého. 36 Král zajisté ten bude činiti podlé
vůle své, a pozdvihne se a zvelebí nad každého
boha, i proti Bohu nade všemi bohy nejsilnějšímu
mluviti bude divné věci; a šťastně se mu povede až
do vykonání prchlivosti, ažby se to, což uloženo jest,
vykonalo. 37 Ani k bohům otců svých se nenakloní,
ani k milování žen, aniž k komu z bohů se nakloní,
proto že se nade všecko velebiti bude. 38 A na místě
Boha nejsilnějšího ctíti bude boha, kteréhož neznali
otcové jeho; ctíti bude zlatem a stříbrem, a kamením
drahým a klénoty. 39 A tak dovede toho, že pevnosti
Nejsilnějšího budou boha cizího, a kteréž se mu
viděti bude, poctí slávou, a způsobí, aby panovali nad
mnohými, a zemi rozdělí místo mzdy. 40 Při dokonání
pak toho času trkati se s ním bude král polední, ale
král půlnoční oboří se na něj s vozy a s jezdci a
lodími mnohými, a přitáhna do zemí, jako povodeň
projde. 41 Potom přitáhne do země Judské, a mnohé
země padnou. Tito pak ujdou ruky jeho, Idumejští a
Moábští, a prvotiny synů Ammon. 42 A když ruku
svou vztáhne na země, ani země Egyptská nebude
moci jeho zniknouti. 43 Nebo opanuje poklady zlata
a stříbra, a všecky klénoty Egyptské; Lubimští také
a Mouřenínové za ním půjdou. 44 V tom noviny od
východu a od půlnoci přestraší jej; pročež vytáhne
s prchlivostí velikou, aby hubil a mordoval mnohé.

45 I rozbije stany paláce svého mezi mořemi, na
hoře okrasy svatosti; a když přijde k skonání svému,
nebude míti žádného spomocníka.

12 Toho času postaví se Michal, kníže veliké,
kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas
ssoužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho
času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj,
kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize. 2 Tuť mnozí
z těch, kteříž spí v prachu země, procítí, jedni k životu
věčnému, druzí pak ku pohanění a ku potupě věčné.
3 Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk
oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako
hvězdy na věčné věky. 4 Ty pak Danieli, zavři slova
tato, a zapečeť knihu tuto až do času jistého. Mnozíť
budou pilně zpytovati, a rozmnoženo bude umění. 5
Zatím viděl jsem já Daniel, a aj, jiní dva stáli, jeden z
této strany břehu řeky, a druhý z druhé strany břehu
též řeky. 6 A řekl muži tomu oblečenému v roucho
lněné, kterýž stál nad vodou té řeky: Když bude
konec těm divným věcem? 7 I slyšel jsem muže toho
oblečeného v roucho lněné, kterýž stál nad vodou
té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a
přisáhl skrze Živého na věky, že po uloženém času, a
uložených časích, i půl času, a když do cela rozptýlí
násilí lidu svatého, dokonají se všecky tyto věci. 8
A když jsem já slyše, nerozuměl, řekl jsem: Pane
můj, jaký konec bude těch věcí? 9 Tedy řekl: Odejdi,
Danieli, nebo zavřína jsou a zapečetěna slova ta až
do času jistého. 10 Přečišťováni a bíleni a prubováni
budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchati
budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří
porozumějí. 11 Od toho pak času, v němž odjata bude
obět ustavičná, a postavena ohavnost hubící, bude
dnů tisíc, dvě stě a devadesát. 12 Blahoslavený, kdož
dočeká a přijde ke dnům tisíci, třem stům, třidcíti a
pěti. 13 Ty pak odejdi k místu svému, a odpočívati
budeš, a zůstaneš v losu svém na skonání dnů.

Hozeáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Ozeášovi
synu Bérovu za dnů Uziáše, Jotama, Achasa,
Ezechiáše, králů Judských, a za dnů Jeroboáma
syna Joasova, krále Izraelského. **2** Když Hospodin
začal mluviti k Ozeášovi, řekl Hospodin Ozeášovi:
Jdi, pojmi sobě ženu smilnou, a děti z smilstva;
nebo nestydatě smilněci tato země, odvrátila se
od Hospodina. **3** A tak šel a pojal Gomeru, dceru
Diblaimskou, kterážto počala a porodila jemu syna. **4**
Tedy řekl jemu Hospodin: Nazoviž jméno jeho Jezreel;
nebo po malém času já vyhledávati budu krve Jezreel
na domu Jéhu, a přestati káži království domu toho.
5 I stane se v ten den, že polámi lučiště Izraelovo v
údolí Jezreel. **6** Opět počala znovu a porodila dceru.
I řekl jemu: Nazov jméno její Lorucháma; nebo již
více neslituji se nad domem Izraelským, abych jim co
prominouti měl. **7** Ale nad domem Judským se slituji,
a vysvobodím je skrze Hospodina Boha jejich; nebo
nevysvobodím jich lučištěm a mečem, ani bojem,
koňmi neb jezdci. **8** Potom ostavivši Loruchámu, opět
počala a porodila syna. **9** I řekl: Nazov jméno jeho
Loammi; nebo vy nejste lid můj, a já také nebudu
váš. **10** A však bude počet synů Izraelských jako
písku mořského, kterýž ani změřen, ani sečten býti
nemůže. A stane se, že místo toho, kdež řečeno
jim bylo: Nejste vy lid můj, řečeno jim bude: Synové
Boha silného a živého jste. **11** I budou shromážděni
synové Judští a synové Izraelští spolu, a ustanovíce
nad sebou hlavu jednu, vyjdou z této země, ačkoli
veliký bude den Jezreel.

2 Rcete bratřím vašim: Ó lide můj, a sestrám vašim:
Ó milosrdenství došlá. **2** Odpor veďte proti matce
vaší, dokažte, že ona není manželka má, a že já
nejsem muž její, leč odvaruje smilství svých od tváři
své, a cizoložství svých z prostřed prsí svých, **3** Abych
jí nesvlékl do naha, a nepostavil jí tak, jakž byla v den
narození svého, a učině ji podobnou poušti, a obrátě ji
jako v zemi vyprahlou, umořil bych ji žízní. **4** Neslitoval
bych se ani nad syny jejími, proto že jsou synové
z smilstva. **5** Nebo smilní matka jejich, hanebnost
páše rodička jejich; říká zajisté: Půjdu za frejíři svými,
kteříž mi dodávají chleba mého, vody mé, vlny mé,
lnu mého, oleje mého i nápojů mých. **6** A protož aj, já
opletu cestu její trním, a ohradím hradbou, aby stezek
svých nalezti nemohla. **7** Tehdy běhati bude za frejíři
svými, a však nedostihne jich, hledati jich bude, ale
nenalezne. I dí: Ej nu, již se navrátím k manželu
svému prvnímu, proto že mi lépe tehdáž bylo než
nyní. **8** Nebo ona nezná toho, že jsem já dával jí obilé,
a mest a olej, anobrž rozmnožoval stříbro i zlato,
kteréž vynakládají na Bále. **9** Protož poberu zase
obilé své v čas jeho, i mest svůj v jistý čas jeho, a
odejmu jí vlnu svou i len svůj k přiodívání nahoty její,
10 A tak v brzce odkryji mrzkost její před očima frejířů
jejích, a žádný jí nevytrhne z ruky mé. **11** A učiním
přítrž vší radosti její, svátkům jejím, novoměsícům
jejím i sobotám jejím, a všechněm slavnostem jejím.
12 Pohubím také révoví její a fíkoví její, proto že říká:
Ty věci jsou mzda má, kterouž mi dali frejíři moji; a
obrátím je v les, a sžerou je živočichové polní. **13** A
budu na ní vyhledávati dnů Bálů, v nichž jim kadí, a
ozdoběci se náušnicemi svými a záponami svými,
chodí za frejíři svými, na mne se pak zapomíná,
praví Hospodin. **14** Protož aj, já namluvím ji, když ji
uvedu na poušť; nebo mluviti budu k srdci jejímu.
15 A dám jí vinice její od téhož místa, i údolé Achor
místo dveří naděje, i bude tam zpívati jako za dnů
mladosti své, totiž jako tehdáž, když vycházela z
země Egyptské. **16** I stane se v ten den, dí Hospodin,
že volati budeš: Muži můj, a nebudeš mne volati
více: Báli můj. **17** Nebo vyprázdním jména Bálů z úst
tvých, aniž připomínáni budou více v jménu svém.
18 A učiním pro tebe smlouvu v ten den s živočichy
polními, a s ptactvem nebeským i s zeměplazy, lučiště
pak a meč polámi, i válku odejmu z země, a způsobím
to, aby bydleli bezpečně. **19** I zasnoubím tě sobě na
věčnost, zasnoubím tě sobě, pravím, v spravedlnosti
a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství.
20 Zasnoubím tě sobě také u víře, abys poznala
Hospodina. **21** I stane se v ten den, že vyslýchati
budu, dí Hospodin, vyslýchati budu nebesa, a ona
vyslyší zemi. **22** Země pak vyslyší obilé, i mest, i olej,
a ty věci vyslyší Jezreele. **23** Nebo ji rozseji sobě
na zemi, a smiluji se nad Loruchámou, Loammi pak
řeknu: Lid můj jsi ty, a on dí: Bože můj.

3 Opět řekl mi Hospodin: Ještě jdi, a zamiluj ženu,
milou frejíři a cizoložnou, tak jako miluje Hospodin
syny Izraelské, ačkoli oni hledí k bohům cizím, a milují
kádě vína. **2** Tedy zjednal jsem ji sobě z patnácti
stříbrných a z půldruhého chomeru ječmene. **3** A
řekl jsem jí: Za mnoho dnů sed' mi, nesmilni, aniž
se vdávej za muže, a já také příčinou tvou. **4** Nebo
za mnohé dny budou synové Izraelští bez krále, bez
knížete, bez oběti, bez modly, bez efodu a terafim.
5 Potom pak obrátí se synové Izraelští, a hledati
budou Hospodina Boha svého i Davida krále svého; a
předěšeni jsouce, poběhnou k Hospodinu a k dobrotě
jeho v posledních časích.

4 Slyšte slovo Hospodinovo, ó synové Izraelští,
neboť má rozepři Hospodin s obyvateli země
této, proto že není žádné věrnosti, ani žádného
milosrdenství, ani žádné známosti Boží v této zemi. **2**
Proklínání a lži a vraždy, a zlodějství i cizoložství na
vrch zrostlo, a vražda vraždu postihá. **3** Protož kvíliti
bude tato země, a umdlí všecko, což v ní přebývá,
živočichové polní i ptactvo nebeské, ano i ryby mořské
zhynou. **4** A však žádný jim nedomlouvej, aniž jich kdo
tresci; nebo lid tvůj podobni jsou těm, kteříž se vadí s
knězem. **5** Protož ve dne padneš, padne také i prorok
s tebou v noci, zahladím i matku tvou. **6** Vyhlazen
bude lid můj pro neumění. Poněvadž jsi ty pohrdl
uměním, i tebou pohrdnu, abys mi kněžství nekonal;
a že jsi zapomněl na zákon Boha svého, já také
zapomenu se na syny tvé. **7** Čím se více rozmohli,
tím více hřešili proti mně; slávu jejich v pohanění
směním. **8** Oběti za hřích lidu mého jedí, protož k
nepravosti jejich duše své pozdvihují. **9** Pročež stane
se jakž lidu tak knězi. Nebo vyhledávati budu na něm
cest jeho, a skutky jeho jemu vrátím. **10** I budou jísti, a
však se nenasytí, smilniti budou, ale nerozmnoží se;
nebo nechtějí pozoru míti na Hospodina. **11** Smilství
a víno a mest odjímá srdce. **12** Lid můj dřeva svého
se dotazuje, a hůl jeho oznamuje jemu; nebo je duch
smilství v blud uvodí, aby smilnili, odcházejíce od
Boha svého. **13** Na vrších hor obětují, a na pahrbcích
kadí, pod doubím a topolím a jilmovím, nebo jest
příhodný stín jejich; protož smilní dcery vaše, a
nevěsty vaše cizoloží. **14** Nevyhledával-liž bych na
dcerách vašich, že smilní, a na nevěstách vašich, že
cizoloží, že tito s nevěstkami se oddělují, a s ženkami
obětují? Anobrž lid, kterýž sobě nesrozumívá, padne.
15 Jestliže smilníš ty Izraeli, nechažť nehřeší Juda.
Protož nechodťež do Galgala, aniž vstupujte do
Betaven, aniž přisahejte: Živť jest Hospodin. **16** Nebo
jako jalovice tvrdošijná tvrdošijný jest Izrael, jižť je
pásti bude Hospodin jako beránka na prostranně.
17 Efraim stovaryšil se s modlami, nechej ho. **18**
Zpurné je činí nápoj jejich, velice smilní, milují: Dejte.
Ochráncové jeho jsou ohyzda. **19** Zachvátí je vítr
křídly svými, i budou zahanbeni pro své oběti.

5 Slyštež to, ó kněží, a pozorujte, dome Izraelský,
i dome královský, poslouchejte, nebo proti vám
soud tento jest, proto že jste osídlo v Masfa, a
sítka rozestřená na vrchu Tábor. **2** Nýbrž k zabíjení
uchylujíce se, připadají k zemi, ale já ztresci každého
z nich. **3** Známť já Efraima, a Izrael není ukryt
přede mnou; nebo nyní smilníš, Efraime, poškvrňuje
se Izrael. **4** Nemají se k tomu, aby se obrátili
k Bohu svému, proto že duch smilství mezi nimi
jest, Hospodina pak znáti nechtějí, **5** Tak že hrdost
Izraelova svědčí vůči proti němu; protož Izrael i Efraim
padnou pro nepravost svou, padne také i Juda s
nimi. **6** S stády bravů a skotů svých půjdou hledati
Hospodina, však nenaleznou; vzdáliltě se od nich. **7**
Hospodinu se zpronevěřili, nebo syny cizí zplodili;
jižť je zžíře měsíc i s jměním jejich. **8** Trubte trubou
v Gabaa, a na pozoun v Ráma; křičte v Betaven:
Po tobě, ó Beniamine. **9** Efraim zpuštěn bude v den
kázně, v němž po pokoleních Izraelských uvedu v
známost pravdu. **10** Knížata Judská jsou podobná
těm, kteříž přenášejí mezník; vyleji na ně jako vodu
prchlivost svou. **11** Utištěn jest Efraim, potřín soudem,
však sobě libuje choditi za rozkazem. **12** Protož i
já byl jsem jako mol Efraimovi, a jako hnis domu
Judovu. **13** Pročež vida Efraim neduh svůj, a Juda
nežit svůj, utekl se Efraim k Assurovi, a poslal k králi,
kterýž by se o něj zasadil. Ale on nebude moci zhojiti
vás, ani uzdraviti vás od nežitů. **14** Nebo já jsem
jako lítý lev Efraimovi, a jako lvíče domu Judovu; já,
já uchvátím a ujdu, vezmu, a žádný nevytrhne. **15**
Odejda, navrátím se na místo své, až se vinni dadí, a
hledati budou tváři mé.

6 V úzkosti své ráno hledati mne budou: Podťe,
a navraťme se k Hospodinu; nebo on uchvátil
a zhojí nás, ubil a uvíže rány naše. **2** Obživí nás
po dvou dnech, dne třetího vzkřísí nás, a budeme
živi před oblíčejem jeho, **3** Tak abychom znajíce
Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako
jitřní svitání jest vycházení jeho, a přijde nám jako
déšť jarní a podzimní na zemi. **4** Což mám činiti
s tebou, ó Efraime? Což mám činiti s tebou, ó
Judo, ano vaše dobrota jest jako oblak ranní, a jako
rosa jitřní pomíjející? **5** Protož otesával jsem skrze
proroky, zbil jsem je řečmi úst svých, aby soudů
tvých světlo vzešlo. **6** Nebo milosrdenství oblibuji
a ne obět, a známost Boha více než zápaly. **7** Ale
oni smlouvu mou jako lidskou přestoupili, a tu se mi
zpronevěřili. **8** Galád město činitelů nepravosti, plné
šlepějí krvavých. **9** Rota pak kněžstva jsou jako lotři,
kteříž na někoho čekají na cestě, kudyž se jde do
Sichem; nebo zúmyslnou nešlechetnost páší. **10** V
domě Izraelském vidím hroznou věc: Tam smilstvím
Efraimovým poškvrňuje se Izrael. **11** Ano i u tebe, ó
Judo, vsadil rouby, když jsem já zase vedl zajatý lid
svůj.

7 Když léčím Izraele, tedy zjevuje se nepravost
Efraimova a zlosti Samařské; nebo provodí faleš.
Vnitř zlodějství, a vně provozují loupežnictví. **2** Aniž na

to pomýšlejí v srdci svém, že na všecku nešlechetnost
jejich pamatují; již je obkličují skutkové jejich, a před
mým oblíčejem jsou. 3 Nešlechetností svou obveselují
krále, a klamy svými knížata. 4 Všickni napořád
cizoloží, podobni jsouce peci zanícené od pekaře,
kterýž přestává bdíti, jen ažby zadělané těsto zkynulo.
5 V den krále našeho k nemoci jej přivodí knížata
láhvicí vína; vztahuje ruku svou s posměvači. 6 Nebo
přiložili k úkladům svým srdce své podobné peci;
celou noc spí pekař jejich, v jitře hoří jako plamen
ohně. 7 Všickni napořád rozpáleni jsou jako pec, a
zžírají soudce své; všickni králové jejich padají, aniž
kdo z nich volá ke mně. 8 Efraim s národy smísil
se, Efraim bude chléb podpopelný neobrácený. 9
Cizozemci zžírají sílu jeho, ačkoli on toho nezná;
i šedinami prokvítaje, však vždy toho nezná. 10 A
ačkoli pýcha Izraelova svědčí vůči proti němu, však se
nenavracují k Hospodinu Bohu svému, aniž ho hledají
s tím se vším. 11 A Efraim jest jako holubice hloupá
bez srdce; k Egyptskému králi volají, k Assyrskému
se utíkají. 12 Když odejdou, roztáhnu na ně sítku
svou, a jako ptactvo nebeské přitrhnu je; kárati je
budu tak, jakž slýcháno bylo o tom v shromáždění
jejich. 13 Běda jim, že jsou poběhli mne. Zpuštění
na ně, proto že se mi zpronevěřili, ješto jsem já je
vykoupil, ale oni mluvili proti mně lži. 14 Aniž volají ke
mně z srdce svého, když kvílí na ložcích svých, a
když pro obilé a mest shromažďujíce se, obracejí se
ke mně, 15 Ješto já potrestav, posiloval jsem ramen
jejich, ale oni proti mně zlé vymýšlejí. 16 Navracujíť
se, ale ne k Nejvyššímu, jsou jako lučiště omylné,
padají od meče knížata jejich, od rozhněvání jazyka
jejich, což jim ku posměchu jest v zemi Egyptské.

8 Přičině k ústům svým troubu, rci: Aj, letí jako orlice
na dům Hospodinův, proto že přestoupili smlouvu
mou, a proti zákonu mému převráceně činili. 2 Budouť
sic volati: Bože můj, znáť tebe Izrael, 3 Ale opustiltť
jest Izrael dobré, nepřítel jej stihati bude. 4 Onit'
ustanovují krále, ale beze mne; knížata vyzdvihují,
k nimž já se neznám; z stříbra i z zlata svého činí
sobě modly k svému zkažení. 5 Opustíť je tele tvé,
ó Samaří, když se zažhne prchlivost má na ně. Až
dokudž nebudou moci ostříhati nevinnosti? 6 Však
i ono jest od Izraele, řemeslník je udělal, a nenít'
Bohem; nebo drtiny budou z toho telete Samařského.
7 Poněvadž větru rozsívají, takéť vichřici žíti budou;
ani stébla žádného míti nebudou; úroda nevydá
mouky, a by pak i vydala, cizozemci to sehltí. 8
Sehlcen bude Izrael, tudíž budou mezi pohany jako
nádoba, v níž není žádné líbosti. 9 Proto že se oni
utíkají k Assurovi, oslu divokému, kterýž jest toliko
sám svůj, a že Efraim sobě najímá milovníky, 10 A že
posílali dary mezi pohany: protož tudíž je zberu i já,
anobrž jižť jsou okusili něčeho pro břímě krále knížat.
11 Nebo vzdělal Efraim mnoho oltářů k hřešení, máť
oltáře k hřešení. 12 Vypsal jsem jemu znamenité věci
v zákoně svém, ale neváží sobě rovně jako cizí věci.
13 Z obětí darů mých obětují maso a jedí, Hospodin
neoblibuje jich. Jižť zpomene na nepravost jejich, a
vyhledávati bude hříchy jejich, že se oni do Egypta
navracují, 14 A že se zapomenul Izrael na Učinitele
svého, a nastavěl chrámů, a Juda vzdělal mnoho
měst hrazených. Protož pošli oheň na města jeho, a
zžíře paláce jeho.

9 Neraduj se, Izraeli, s plésáním jako jiní národové,
že smilníš, odcházeje od Boha svého, a miluješ
mzdu po všech obilnicích. 2 Obilnice ani pres nebude
jich pásti, a mest pochybí jim. 3 Aniž budou bydliti v
zemi Hospodinově, ale navrátí se Efraim do Egypta, a
v Assyrii věci nečisté jísti budou. 4 Nebudou obětovati
Hospodinu vína, aniž příjemné jemu bude. Oběti
jejich budou jako chléb kvílících, z něhož kdož by
koli jedli, poškvrnili by se, protože chléb jejich pro
mrtvé jejich nemá přicházeti do domu Hospodinova.
5 Co pak činiti budete v den slavnosti, a v den svátku
Hospodinova? 6 Nebo aj, zahynou skrze poplénění,
Egypt zbéře je, a pohřbí je Memfis; nejrozkošnějšími
schranami stříbra jejich kopřiva dědičně vládnouti
bude, a bodláčí v domích jejich. 7 Přijdou dnové
navštívení, přijdou dnové odplacení, poznají Izraelští,
že ten prorok jest blázen šílený a člověk ničemný, pro
množství nepravosti tvé a velikou nenávist tvou. 8
Prorok, kterýž stráž drží nad Efraimem spolu s Bohem
mým, jest osídlem čihařským na všech cestách
svých, nenávist jest v domě Boha jeho. 9 Hlubokoť
jsou zabředli a porušili se, tak jako za dnů Gabaa;
zpomenetť na nepravost jejich, a vyhledávati bude
hříchy jejich. 10 Jako hrozny na poušti nalezl jsem byl
Izraele, jako ranní fíky v prvotinách jejich popatřil jsem
na otce vaše; oni odešli za Belfegor, a oddali se té
ohavnosti, protož budouť ohavní, tak jakž se jim líbilo.
11 Efraim jako pták zaletí, i sláva jejich od narození a
od života, nýbrž od početí. 12 A byť pak i odchovali
syny své, však je zbavím věku zmužilého; nýbrž i
jim běda, když já se od nich odvrátím. 13 Efraim,
jakýž vidím Týr, vštípen jest v obydlí, a však Efraim
vyvede k mordéři syny své. 14 Dej jim, Hospodine;
co bys dal? Dej jim život neplodný a prsy vyschlé.
15 Vrch zlosti jejich jest v Galgala, protož i tam jich
nenávidím. Pro zlost skutků jejich vyženu je z domu

svého, aniž jich více budu milovati; všecka knížata
jejich jsou zpurná. 16 Bit bude Efraim, kořen jejich
uschne, ovoce nepřinesou, a byť pak zplodili, tedy
zmořím nejmilejší života jejich. 17 Pohrdne jimi Bůh
můj, nebo nechtí ho poslouchati, i budou tuláci mezi
pohany.

10 Izrael jest vinný kmen prázdný, ovoce skládá
sobě. Čím více mívá ovoce svého, tím více
rozmnožuje oltáře, a čím lepší jest země jeho, tím
více vzdělává obrazy. 2 Klade díly srdce jejich, pročež
vinni jsou. Onť poboří oltáře jejich, poplení obrazy
jejich, 3 Poněvadž i říkají: Nemáme žádného krále,
nýbrž aniž se bojíme Hospodina, a král co by nám
učinil? 4 Mluví slova, klnouce se lživě, když činí
smlouvu, a soud podobný jedu roste na záhonech
polí mých. 5 Z příčiny jalovic Betavenských děsiti
se budou obyvatelé Samařští, když kvíliti bude nad
nimi lid jejich i kněží jejich, (kteříž příčinou jejich
nyní pléší), proto že sláva jejich zastěhuje se od
nich. 6 Ano i sám lid do Assyrie zaveden bude
v dar králi, kterýž obhájce býti měl; Efraim hanbu
ponese, a Izrael styděti se bude za své předsevzetí.
7 Vyhlazen bude král Samařský jako pěna na svrchku
vody. 8 Vypléněny budou také výsosti Avenu, hřích
Izraelských, trní a hloží zroste na oltářích jejich. I dějí
horám: Přikrejte nás, a pahrbkům: Padněte na nás. 9
Ode dnů Gabaa hřešil jsi, Izraeli. Tamť jsou ostáli,
nepostihla jich v Gabaa válka proti nešlechetným. 10
A protož podlé líbosti své svíži je; nebo sberou se na
ně národové k svázání jich, pro dvojí nepravost jejich.
11 Nebo Efraim jest jalovička, kteráž byla vyučována;
mlatbu miluje, ačkoli jsem já nastupoval na tučný
krk její, abych k jízdě užíval Efraima, Juda aby oral,
a Jákob vláčil. A říkal jsem: 12 Rozsívejte sobě k
spravedlnosti, žněte k milosrdenství, ořte sobě ouhor,
poněvadž čas jest k hledání Hospodina, ažby přišel a
dštil vám spravedlností. 13 Ale orali jste bezbožnost,
žali jste nepravost, jedli jste ovoce lži; nebo doufáš
v cestu svou a ve množství reků svých. 14 Protož
povstane rozbroj mezi lidem tvým, i každá pevnost
tvá zpuštěna bude, tak jako zpustil Salman Bet Arbel
v den boje; matky s syny rozrážíny budou. 15 Aj, toť
vám způsobí Bethel pro přílišnou nešlechetnost vaši;
na svitání docela vyhlazen bude král Izraelský.

11 Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z
Egypta povolal jsem syna svého. 2 Volali jich,
oni tím více ucházeli před nimi, Bálům obětovali, a
rytinám kadili, 3 Ješto jsem já na nohy stavěl Efraima,
on pak bral je na lokty své; aniž znáti chtěli, že jsem
já je uzdravoval. 4 Potahoval jsem jich provázky
lidskými, provazy milování, a činil jsem jim tak jako ti,
kteříž pozdvihují jha na čelistech hovádka, podávaje
potravy jemu. 5 Nenavrátíť se do země Egyptské,
ale Assur bude králem jeho, proto že se nechtěli
obrátiti. 6 Nadto bude trvati meč v městech jeho, a
zkazí závory jeho, a sžíře je pro rady jejich. 7 Nebo
lid můj ustrnul na odvrácení se ode mne, a ač ho
k Nejvyššímu volají, však žádný ho neoslavuje. 8
Jakž bych tě vydal, ó Efraime? Jakž bych tě vydal, ó
Izraeli? Kterak bych tě položil jako Adamu, podvrátil
jako Seboim? Zkormouceno jest ve mně srdce mé,
ano i střeva slitování mých pohnula se. 9 Nevykonámť
prchlivosti hněvu svého, nezkazím více Efraima;
nebo jsem já Bůh silný, a ne člověk, u prostřed
tebe svatý, aniž přitáhnu na město. 10 I půjdou za
Hospodinem řvoucím jako lev; on zajisté řváti bude,
tak že s strachem přiběhnou synové od moře. 11 S
strachem poběhnou jako ptactvo z Egypta, a jako
holubice z země Assyrské, i osadím je v domích
jejich, dí Hospodin. 12 Obklíčili mne Efraimští lží, a
dům Izraelský lstí, když ještě Juda panoval s Bohem
silným, a s svatými věrný byl.

12 Efraim se větrem pase, a vítr východní honí,
každého dne lež a zhoubu množí; nebo smlouvu
s Assurem činí, a masti do Egypta donášejí se. 2 I s
Judou má soud Hospodin; pročež navštívě Jákoba
podlé cest jeho, podlé snažností jeho odplatí jemu.
3 V životě za patu držel bratra svého, a silou svou
knížetsky se potýkal s Bohem. 4 Knížetsky, pravím,
potýkal se s andělem, a přemohl; plakal a pokorně
ho prosil; v Bethel jej nalezl, a tam s námi mluvil.
5 Toť jest Hospodin Bůh zástupů, pamětné jeho
jest Hospodin. 6 Protož ty k Bohu svému se obrať,
milosrdenství a soudu ostříhej, a očekávej na Boha
svého ustavičně. 7 Kramářem jest, v jehož ruce jsou
vážky falešné, rád utiskuje, 8 A říká Efraim: Však
jsem zbohatl, dobyl jsem sobě zboží; ve všech mých
pracech nenajdou mi nepravosti, jenž by hříchem
byla. 9 Já pak Hospodin jsa Bohem tvým od vyjití
z země Egyptské, ještě-liž bych tě seděti nechal v
stáncích jako ve dnech svátečních? 10 A mluvě skrze
proroky, já abych vidění mnoho ukazoval, a skrze
proroky podobenství předkládal? 11 Zdali toliko v
Galád byla nepravost a marnost? I v Galgala voly
obětují, přes to i oltářů jejich jest jako kopců na
záhonech polí mých. 12 Tamto utekl byl Jákob z
krajiny Syrské, kdež sloužil Izrael pro ženu, a pro
ženu byl pastýřem; 13 Sem pak skrze proroka přivedl
Hospodin Izraele z Egypta, též skrze proroka ostříhán

jest. 14 Vzbudilť Efraim hněv přehořký, a protož krev
jeho na něj se vztáhne, a potupu svou vrátí jemu Pán
jeho.

13 Když mluvíval Efraim, býval strach; vznešený
byl v Izraeli, ale prohřešiv při Bálovi, tožť umřel.
2 A i nyní ještě předce hřeší. Nebo dělají sobě a
slévají z stříbra svého podlé rozumu svého strašidla,
ješto všecko to není než dílo řemeslníků, o čemž
říkají: Lidé, kteříž obětují, telata ať líbají. 3 Protož
budou jako oblak ranní a jako rosa jitřní, kteráž
odchází, jako plevy vichřicí zachvácené z humna, a
jako dým z komínu, 4 Ješto já jsem Hospodin Bůh
tvůj od vyjití z země Egyptské, a Boha kromě mne
nepoznal jsi, aniž jest jiný vysvoboditel kromě mne. 5
Játť jsem tě poznal na poušti v zemi velmi vyprahlé.
6 Dobré pastvy měvše, nasyceni jsou, ale když se
nasytili, pozdvihlo se srdce jejich, protož zapomenuli
na mne. 7 Pročež budu jim jako lítý lev, jako pardus
vedlé cesty číhati budu. 8 Potkám se s nimi jako
nedvěd osiřelý, a roztrhám všecko srdce jejich, a
sežeru je tam jako lev, jako zvěř divoká roztrhující
je. 9 Z tebeť jest zhouba tvá, ó Izraeli, ješto ve mně
všecka pomoc tvá. 10 Kdež jest král tvůj? Kdež jest?
Nechť tě zachová ve všech městech tvých. Aneb
soudcové tvoji, o nichž jsi řekl: Dej mi krále a knížata?
11 Dal jsem tobě krále v hněvě svém, a odjal jsem v
prchlivosti své. 12 Svázánať jest nepravost Efraimova,
schován jest hřích jeho. 13 Bolesti rodičky přijdou
na něj; jest syn nemoudrý, sic jinak nezůstával by
tak dlouho v životě matky. 14 Z ruky hrobu vyplatím
je, od smrti vykoupím je; budu zhoubcím tvým, ó
smrti, budu zkažením tvým, ó hrobe, želení skryto
bude od očí mých. (Sheol h7585) 15 Nebo on mezi
bratřími ovoce ponese, ač prv přijde vítr východní, vítr
Hospodinův od pouště vstupující, a vysuší studnice
jeho, osuší i vrchoviště jeho; onenno rozchvátá poklad
všech nejdražších klénotů. 16 Zpuštěna bude Samaří,
proto že se protivila Bohu svému; od meče padnou,
dítky jejich zrozrážíny budou, a těhotné ženy jejich
zroztínány.

14 Obratiž se, ó Izraeli, cele k Hospodinu Bohu
svému, nebo jsi padl příčinou nepravosti své. 2
Vezměte s sebou slova, a obraťte se k Hospodinu,
a rcete jemu: Sejmi všelikou nepravost, a dej to,
což dobrého jest, a budemeť se odplaceti volky rtů
našich. 3 Assurť nemůže zachovati nás, na koních
nepojedeme, aniž díme více dílu rukou našich: Bůh
náš; nebo v tobě smilování nalézá sirotek. 4 Uzdravím
odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně; nebo
odvrácen bude hněv můj od nich. 5 Budu jako rosa
Izraelovi, zkvetne jako lilium, a hluboce vpustí kořeny
své jako Libán. 6 Rozloží se ratoléstky jeho, a bude
jako oliva okrasa jeho, a vůně jeho jako Libánská.
7 Ti, kteříž by seděli pod stínem jeho, navrátí se,
oživou jako obilé, a pučiti se budou jako kmen vinný,
jehož památka bude jako vína Libánského. 8 Efraime,
což jest mi již do modl? Já vyslýchati, a patřiti budu
na tě; já jsem jako jedle zelenající se, ze mneť
ovoce tvé jest. 9 Kdo jest moudrý, porozuměj těmto
věcem, a rozumný poznej je; nebo přímé jsou cesty
Hospodinovy, a spravedliví choditi budou po nich,
přestupníci pak na nich padnou.

Joel

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Joelovi synu
Petuelovu: **2** Slyšte to starší, a pozorujte všickni
obyvatelé této země, stalo-li se to za dnů vašich, aneb
za dnů otců vašich? **3** Vypravujte o tom synům svým,
a synové vaši synům svým, synové pak jejich rodině
potomní. **4** Co pozůstalo po housenkách, snědly
kobylky, a co pozůstalo po kobylkách, snědli brouci,
co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové. **5**
Prociťte opilci, a plačte a kvělte všickni, kteříž pijíte
víno, proto že odtržen jest mest od úst vašich. **6**
Nebo přitáhl do země mé národ silný a nesčíslný,
jehož zubové zubové lva, a střenovní zubové jeho
lvoví. **7** Přivedl vinné kmeny mé v pustinu, a fíkoví
mé na zkázu; docela obnažil je a zporážel, zbělely
ratolesti jejich. **8** Kvěl jako mladice přepásaná žíní
pro muže mladosti své. **9** Odjata jest suchá i mokrá
obět z domu Hospodinova, kvílí kněží, služebníci
Hospodinovi. **10** Zpustlo pole, kvílí země, proto že
pohubeno obilé, vyschl mest, olej zhynul. **11** Stydí
se oráči, kvílí vinaři z příčiny pšenice a ječmene;
nebo zahynula žeň polní. **12** Vinný kmen usechl, a fík
usvadl, strom zrnatých jablek, též i palma i jabloň,
všecko dříví polní poschlo, a že odňato potěšení
od synů lidských. **13** Přepašte se a kvělte, ó kněží,
úpějte přisluhující oltáři, vejděte a léhejte i v noci
v žíních, služebníci Boha mého. Nebo nevnáší se
do domu Boha vašeho suché ani mokré oběti. **14**
Uložte půst, svolejte shromáždění, shromažďte starší
i všecky obyvatele země do domu Hospodina Boha
vašeho, a volejte k Hospodinu: **15** Ach, nastojte na
tento den; nebo blízký jest den Hospodinův, a jako
poplénění od Všemohoucího přichází. **16** Ano před
očima našima pokrm odjat jest, z domu Boha našeho
veselé a plésání. **17** Vyhynulo símě pod hrudami
svými, zpustly stodoly, zbořeny jsou obilnice; nebo
vyschlo obilé. **18** Aj, jak vzdychá dobytek, svírají se
stáda skotů, proto že nemají žádné pastvy, ano i
stáda bravů hynou. **19** K tobě, ó Hospodine, volám;
nebo oheň sežral pastviska pouště; a plamen popálil
všecka dříví polní. **20** Také i zvěř polní všecka lká k
tobě, proto že vyschli potokové vod, a oheň sežral
pastviska na poušti.

2 Trubte trubou na Sionu, a křičte na hoře svaté
mé, nechť se třesou všickni obyvatelé této země,
nebo přichází den Hospodinův, nebo blízký jest, **2**
Den temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty, jako
záře jitřní rozprostřená po horách: Lid mnohý a silný,
jemuž rovného nebylo od věků, aniž po něm kdy
bude až do let národů i pronárodů. **3** Před tváří jeho
oheň zžírati bude, a za ním plamen plápolati; před
ním země tato jako zahrada Eden, ale po něm bude
poušť přehrozná, a aniž bude, což by ušlo před ním.
4 Způsob jeho bude jako způsob koní, a jako jízdní,
tak poběhnou. **5** Jako s hřmotem vozů po vrších hor
skákati budou, jako hluk plamene ohně zžírajícího
strniště, jako lid silný zšikovaný k bitvě. **6** Tváři jeho
děsiti se budou lidé, všecky tváře zčernají jako hrnec.
7 Jako rekové poběhnou, jako muži váleční vstoupí na
zed, a jeden každý cestou svou půjde, aniž se uchýlí
z stezek svých. **8** Jeden druhého nebude tlačiti, každý
silnicí svou půjde, a byť i na meč upadli, nebudou
raněni. **9** Po městě těkati budou, po zdech běhati,
na domy vstupovati, a okny polezou jako zloděj.
10 Před tváří jeho třásti se bude země, pohnou se
nebesa, slunce i měsíc se zatmí, a hvězdy potratí
blesk svůj. **11** Hospodin pak sám vydá hlas svůj před
vojskem svým, proto že velmi veliký bude tábor jeho,
proto že silný ten, kdož vykoná slovo jeho. (Nebo
veliký bude den Hospodinův a hrozný náramně), i
kdož jej bude moci snésti? **12** A protož ještě nyní dí
Hospodin: Obraťte se ke mně samému celým srdcem
svým, a to s postem a s pláčem i s kvílením. **13** A
roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navraťte
se k Hospodinu Bohu vašemu; neboť jest on milostivý
a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a
kterýž lituje zlého. **14** Kdo ví, neobrátí-li se a nebude-
li želeti, a nezůstaví-li po něm požehnání, oběti suché
a mokré Hospodinu Bohu vašemu. **15** Trubte trubou
na Sionu, uložte půst, svolejte shromáždění. **16**
Shromažďte lid, posvěťte shromáždění, shromažďte
starce, shromažďte maličké i ty, jenž prsí požívají;
nechť vyjde ženich z pokojíka svého a nevěsta z
schrany své. **17** Kněží, služebníci Hospodinovi, ať
plačí mezi síňcí a oltářem, a řeknou: Odpusť, ó
Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v
pohanění, tak aby nad nimi panovati měli pohané.
Proč mají říkati mezi národy: Kde jest Bůh jejich? **18** I
bude horlivou milostí zažžen Hospodin k zemi své, a
slituje se nad lidem svým. **19** A ohlásí se Hospodin,
a řekne lidu svému: Aj, já pošli vám obilé, mest a
olej, i budete jím nasyceni, aniž vás vydám více v
pohanění mezi pohany. **20** Nebo půlnoční vojsko
vzdálím od vás, a zaženu je do země vyprahlé a
pusté, přední houf jeho k moři východnímu, konec
pak jeho k moři nejdalšímu; i vzejde z něho smrad
a puch, jakžkoli sobě mocně počíná. **21** Neboj se
země, plésej a vesel se; neboť mocně dělati bude
Hospodin dílo své. **22** Nebojtež se zvířátka polí mých;
neboť se zotaví pastviska na poušti, a stromoví

přinese ovoce své, fík i vinný kmen vydadí moc
svou. 23 I vy, synové Sionští, plésejte a veselte se v
Hospodinu Bohu vašem; nebo vám dá déšť příhodný,
a sešle vám déšť hojný, podzimní i jarní, v čas. 24
I budou naplněny stodoly obilím, a oplývati budou
presové mstem a olejem. 25 A tak nahradím vám léta,
kteráž sežraly kobylky, brouci, chroustové a housenky,
vojsko mé veliké, kteréž jsem posílal na vás. 26
Budete zajisté míti co jísti, a nasyceni jsouce, chváliti
budete jméno Hospodina Boha svého, kterýž učinil s
vámi divné věci, aniž zahanben bude lid můj na věky.
27 A poznáte, že já jsem u prostřed Izraele, a že já
Hospodin jsem Bohem vaším, a že není žádného
jiného; neboť nebude zahanben lid můj na věky. 28 I
stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo,
a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci
vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati
budou. 29 Nýbrž i na služebníky a na služebnice v
těch dnech vyleji Ducha svého, 30 A ukáži zázraky
na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dymové.
31 Slunce obrátí se v tmu a měsíc v krev, prvé než
přijde den Hospodinův veliký a hrozný, 32 A však
stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo,
vysvobozen bude; nebo na hoře Sion a v Jeruzalémě
bude vysvobození, jakož pověděl Hospodin, totiž v
ostatcích, kterýchž povolá Hospodin.

3 Nebo aj, v těch dnech a v ten čas, když zase
přivedu zajatý lid Judský a Jeruzalémský, 2
Shromáždím také všecky národy, a svedu je do údolí
Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a
dědictví své, Izraele, jejž rozptýlili mezi pohany a zemi
mou rozdělili. 3 Také o lid můj metali los, a dávali
mládence za nevěstku, mladice pak prodávali za
víno, aby pili. 4 Anobrž, co vy máte proti mně, ó Tyrští
a Sidonští, i všecky končiny Filistinské? Zdaliž se
mi odplacujete? Jestliže mi se odplacujete, snadněť
a vnáhleť i já obrátím odplatu vaši na hlavu vaši,
5 Kteříž stříbro mé i zlato mé béřete, a klénoty mé
výborné vnášíte do chrámů svých, 6 A syny Judské i
syny Jeruzalémské prodáváte synům Javanovým,
aby je pryč zavodili od pomezí jejich. 7 Aj, já vzbudím
je z toho místa, kamž jste je prodali, a obrátím odplatu
vaši na hlavu vaši. 8 Prodám zajisté syny i dcery
vaše v moc synů Judských, i prodadí je Sabejským,
do národu dalekého; neboť jest Hospodin mluvil. 9
Provolejte to mezi národy, vyhlaste boj, probuďte
reků, nechť přitáhnou, a dadí se najíti všickni muži
váleční. 10 Skujte motyky své v meče, a srpy své
v oštípy; ten, kterýž jest mdlý, nechť řekne: Udatný
jsem. 11 Shromažďte se a přitáhněte všickni národové
okolní, a shlukněte se; způsobiž to, ať tam sstoupí, ó
Hospodine, rekové tvoji. 12 Probudíť se a přitáhnou
národové ti do údolé Jozafat; nebo tam se posadím,
abych soudil všecky ty národy okolní. 13 Přičiňte srp,
nebo uzralo obilé; poďte, sstupte, nebo plný jest pres,
oplývají kádě; mnohá zajisté jest zlost jejich. 14 Ale
více hromad, hromad v údolí posekání; nebo blízký
jest den Hospodinův, v údolí posekání. 15 Slunce a
měsíc zatmí se, a hvězdy potratí blesk svůj. 16 A
Hospodin řváti bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá
hlas svůj, tak že se třásti budou nebesa i země;
nebo Hospodin jest útočiště lidu svého, a síla synů
Izraelských. 17 I zvíte, že já Hospodin jsem Bohem
vaším, kterýž bydlím na Sionu, hoře svatosti své,
a tak Jeruzalém bude svatý, a cizí nepůjdou přes
něj více. 18 I stane se v ten čas, že hory dštíti
budou mstem, a pahrbkové oplývati mlékem, a všickni
potokové Judští budou plní vody, a studnice z domu
Hospodinova vyjde, kteráž zapojí údolé Setim. 19
Egypt na zpuštění přijde, a země Idumejská hrozně
zpuštěna bude pro násilí synům Judským činěné;
nebo vylévali krev nevinnou v zemi jejich. 20 Juda
pak na věky trvati bude, a Jeruzalém od národu do
pronárodu. 21 A očistím ty, jejichž jsem krve neočistil;
nebo Hospodin přebývá na Sionu.

Ámos

1 Slova Amosova, (kterýž byl mezi pastýři) z Tekoa,
kteráž viděl o Izraelovi za dnů Uziáše krále
Judského, a za dnů Jeroboáma syna Joasova,
krále Izraelského, dvě létě před země třesením. **2** I
řekl: Hospodin řváti bude z Siona, a z Jeruzaléma
vydá hlas svůj, i budou kvíliti salášové pastýřů, a
vyschnou pole nejvýbornější. **3** Takto praví Hospodin:
Pro troji nešlechetnost Damašku, ovšem pro čtveru
neodpustím jemu, proto že mlátili Galáda cepami
okovanými. **4** Ale pošli oheň na dům Hazaelův,
kterýžto zžíře paláce Benadadovy. **5** I polámi závoru
Damašku, a vypléním obyvatele z údolí Aven, a
toho, kterýž drží berlu, z domu Eden, i půjde v
zajetí lid Syrský do Kir, dí Hospodin. **6** Takto praví
Hospodin: Pro troji nešlechetnost Gázy, ovšem pro
čtveru neslituji se nad ním, proto že je zajímajíce,
v zajetí věčné podrobovali Idumejským. **7** Ale pošli
oheň na zed Gázy, kterýžto zžíře paláce její, **8** A
vypléním obyvatele z Azotu, i toho, kterýž drží berlu,
z Aškalon, a obrátím ruku svou proti Akaron, i zahyne
ostatek Filistinských, praví Panovník Hospodin. **9**
Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Týru,
ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že je v
zajetí věčné podrobili Idumejským, a nepamatovali na
smlouvu bratrskou. **10** Ale pošli oheň na zed Tyrskou,
kterýžto zžíře paláce jeho. **11** Takto praví Hospodin:
Pro troji nešlechetnost Edoma, ovšem pro čtveru
neslituji se nad ním, proto že udusiv v sobě všecku
lítostivost, stihá mečem bratra svého, a hněv jeho
ustavičně rozsapává, anobrž vzteklost jeho špehuje
bez přestání. **12** Ale pošli oheň na Teman, kterýžto
zžíře paláce v Bozra. **13** Toto praví Hospodin: Pro
troji nešlechetnost synů Ammon, ovšem pro čtveru
neodpustím jemu, proto že roztínali těhotné Galádské,
jen aby rozšiřovali pomezí své. **14** Ale zanítím oheň
na zdi Rabba, kterýžto zžíře paláce její, s troubením v
den boje a s bouří v den vichřice. **15** I půjde král jejich
v zajetí, on i knížata jeho s ním, praví Hospodin.

2 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost
Moábovu, ovšem pro čtveru neodpustím jemu,
proto že spálil kosti krále Idumejského na vápno. **2** Ale
pošli oheň na Moába, kterýžto zžíře paláce Kariot, i
umře s hlukem Moáb, s křikem a s hlasem trouby. **3** A
vypléním soudce jeho, i všecka knížata jeho zmorduji
s ním, praví Hospodin. **4** Takto praví Hospodin:
Pro troji nešlechetnost Judovu, ovšem pro čtveru
neslituji se nad ním, proto že oni pohrdají zákonem
Hospodinovým, a ustanovení jeho neostříhají, a
svodí se lžmi svými, jichž následovali otcové jejich.
5 Ale pošli oheň na Judu, kterýžto zžíře paláce
Jeruzalémské. **6** Takto praví Hospodin: Pro troji
nešlechetnost Izraelovu, ovšem pro čtveru neodpustím
jemu, proto že prodávají spravedlivého za peníze, a
nuzného za pár střevíců. **7** Kteříž dychtí, aby chudé s
prstí smísili, a cestu tichých převracejí; nadto syn i
otec vcházejí k jedné a též mladici, aby poškvrnili
jména svatosti mé. **8** A na oděvu zastaveném klanějí
se při každém oltáři, a víno pokutovaných pijí v domě
bohů svých, **9** Ješto jsem já vyhladil Amorejského od
tváři jejich, jehož vysokost byla jako vysokost cedrů.
Ačkoli pevně stál jako dub, však jsem zkazil svrchu
ovoce jeho, pospodu pak kořeny jeho. **10** A vás já
jsem vyvedl z země Egyptské, a vyvedl jsem vás
po poušti čtyřidceti let, abyste dědičně vládli zemí
Amorejského. **11** A vzbuzoval jsem z synů vašich
proroky, a z mládenců vašich Nazarejské. Zdaliž
není tak, ó synové Izraelští? praví Hospodin. **12** Ale
vy jste napájeli Nazarejské vínem, a prorokům jste
zapovídali, řkouce: Neprorokujte. **13** Aj, já tlačiti budu
zemi vaši tak, jako vůz těžký tlačí snopy. **14** I zahyne
utíkání od rychlého, silný též neužive síly své, a
udatný nevysvobodí života svého. **15** A ten, kterýž se
chápá lučiště, neostojí, a čerstvý na nohy své neuteče,
a ten, kterýž jezdí na koni, nevysvobodí života svého.
16 Ale i zmužilého srdce mezi nejudatnějšími nahý
utíkati bude v ten den, praví Hospodin.

3 Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám,
synové Izraelští, proti vší té rodině, kterouž jsem
vyvedl z země Egyptské, řka: **2** Toliko vás samy
poznal jsem ze všeliké rodiny země, protož trestati
vás budu ze všech nepravostí vašich. **3** Zdaliž půjdou
dva spolu, leč by se snesli? **4** Zdaliž zařve lev v
lese, když by nebylo žádné loupeže? Vydá-liž lvíček
hlas svůj z peleše své, kdyby lapiti neměl? **5** Padne-
liž ptáče do osídla na zem, když by žádné léčky
nebylo? Bude-liž zdviženo osídlo z země, když by nic
neuvázlo? **6** Zdaliž když se troubí trubou v městě,
lid s strachem se nezbíhá? Zdaž když se má státi
v městě co zlého, Hospodin toho známa nečiní? **7**
Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil
tajemství své služebníkům svým prorokům. **8** Lev řve,
kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by
neprorokoval? **9** Rozhlaste po palácích v Azotu, a po
palácích v zemi Egyptské, a rcete: Sbeřte se na hory
Samaří, a vizte znepokojení veliká u prostřed něho a
nátisk trpící v něm, **10** A že neumějí dělati upřímě,
dí Hospodin. Poklady skládají z nátisku a loupeže
na palácích svých. **11** Protož takto praví Panovník

Hospodin: Aj, nepřítel, a to na zemi tuto vůkol, a
tent' odejme od tebe sílu tvou, i budou rozchvátáni
palácové tvoji. 12 Takto praví Hospodin: Jako když
vytrhne pastýř z úst lva dva hnáty aneb kus ucha,
tak vytrženi budou synové Izraelští, sedící v Samaří
lhostejně na postelích, a na ložcích rozkošných. 13
Slyšte a osvědčte v domě Jákobově, dí Panovník
Hospodin, Bůh zástupů, 14 Že v ten den, když Izraele
trestati budu pro přestoupení jeho, navštívím také
oltáře v Bethel, a odťati budou rohové oltáře, tak že
spadnou na zem. 15 A udeřím domem zimním o dům
letní, i zahynou domové z kostí slonových, a konec
vezmou domové velicí, praví Hospodin.

4 Slyšte slovo toto, ó krávy Bázanské, kteréž jste na
horách Samařských, kteréž nátisk činíte chudým,
a potíráte nuzné, kteréž říkáte pánům jejich: Přineste,
ať pijeme. 2 Přisáhl Panovník Hospodin skrze svatost
svou, že aj, dnové jdou na vás, v nichž vezme vás na
háky, a potomky vaše na udice rybářské. 3 I vyjdete
mezerami, každá tak, jakž stojí, a budete rozhazovati,
což na palácích, dí Hospodin. 4 Jdětež do Bethel, a
buďtež poběhlci Galgala, rozmnožujte převrácenost,
a přinášejte každého jitra oběti své, třetího roku
desátky své. 5 A pálíce obět chvály z kvašených věcí,
provolejte i oběti dobrovolné, a rozhlaste, poněvadž
se vám tak líbí, ó synové Izraelští, dí Panovník
Hospodin. 6 A ačkoli já dal jsem vám čistotu zubů
po všech městech vašich, totiž nedostatek chleba
na všech místech vašich, a však jste se ke mně
neobrátili, dí Hospodin. 7 Já také zadržel jsem vám
déšť, když ještě tři měsícové byli do žně, a dštil jsem
na jedno město, a na druhé město jsem nedštil; jeden
díl deštěm svlažen byl, a ten díl, na kterýž nepršelo,
uschl. 8 A toulali se dvě i tři města k jednomu městu,
aby se napili vody, aniž se napiti mohli, a však jste se
neobrátili ke mně, dí Hospodin. 9 Bil jsem vás suchem
a rzí; hojnost, kterouž přinášely zahrady vaše a vinice
vaše, i fíkoví vaše, i olivoví vaše, pojedly housenky,
a však jste se neobrátili ke mně, dí Hospodin. 10
Poslal jsem na vás mor tak jako na Egypt, zbil jsem
mečem mládence vaše, v zajetí jsem vydal koně
vaše, a učinil jsem, že vstupoval smrad vojsk vašich
i v chřípě vaše, a však jste se neobrátili ke mně,
dí Hospodin. 11 Podvrátil jsem vás, jako podvrátil
Bůh Sodomu a Gomoru, tak že jste byli jako hlavně
vychvácená z ohně, vždy však neobrátili jste se ke
mně, dí Hospodin. 12 A protož takť učiním, ó Izraeli, a
poněvadž takť učiniti míním, připraviž se vstříc Bohu
svému, ó Izraeli. 13 Nebo aj, on jest sformovatel hor a
stvořitel větrů, a oznamuje člověku, jaké by bylo jeho
myšlení; činí z záře jitřní tmu, a šlapá po vysokostech
země. Hospodin Bůh zástupů jest jméno jeho.

5 Slyšte slovo toto, kteréž já vynáším proti vám, totiž
naříkání nad domem Izraelským. 2 Padneť, aniž
více povstane panna Izraelská; opuštěna bude v zemi
své, nebude žádného, kdo by jí pozdvihl. 3 Nebo
takto praví Panovník Hospodin: V městě, z kteréhož
vycházelo tisíc, zůstane sto, v tom pak, z kteréhož
vycházelo sto, zůstane deset domu Izraelskému.
4 Nebo takto praví Hospodin domu Izraelskému:
Hledejte mne a živi buďte. 5 A nehledejte Bethel,
aniž choďte do Galgala, a do Bersabé se nesmýkejte;
nebo Galgal jistotně se přestěhuje, a Bethel přijde
na nic. 6 Hledejte Hospodina, (a živi buďte, aby
nepronikl jako oheň domu Jozefova, a nesehltil, a
nebylo by žádného, kdo by uhasil Bethelské, 7 Kteříž
proměňují v pelynek soud, a spravedlnosti na zemi
zanechávají,) 8 Toho, kterýž učinil Kuřátka i Oriona,
kterýž proměňuje stín smrti v jitro, a den v temnosti
noční, kterýž přivolává vody mořské, a vylévá je na
svrchek země, jehož jméno jest Hospodin, 9 Kterýž
očerstvuje zemdleného proti silnému, tak že zemdlený
do pevnosti vchází. 10 Nenávidí trescícího v bráně, a
toho, kdož mluví věci pravé, v ohavnosti mají. 11 A
protož, proto že loupíte chudého, a břímě obilé béřete
od něho, domů z tesaného kamení nastavěli jste, ale
nebudete bydliti v nich; vinic výborných naštěpovali
jste, ale nebudete píti vína z nich. 12 Nebo já vím o
mnohých nešlechetnostech vašich a velikých hříších
vašich, že trápíte spravedlivého, berouce poctu, a
nuzných při v bráně převracíte. 13 Protož rozumný
v ten čas mlčeti musí, nebo čas ten zlý jest. 14
Hledejte dobrého a ne zlého, abyste živi byli, a budeť
tak Hospodin Bůh zástupů s vámi, jakž pravíte. 15
Mějte v nenávisti zlé, a milujte dobré, a ustanovte
v bráně soud; snad Hospodin Bůh zástupů milost
učiní ostatkům Jozefovým. 16 Protož takto praví
Panovník Hospodin, Bůh zástupů: Po všech ulicích
bude kvílení, a na všecky strany zkřiknou: Ouvech,
ouvech, a povolají oráče k pláči a kvílení s těmi, kteříž
umějí naříkati. 17 Nýbrž i po všech vinicích bude
kvílení, když projdu prostředkem tebe, dí Hospodin.
18 Běda těm, kteříž žádají dne Hospodinova. K čemuž
jest vám ten den Hospodinův, poněvadž jest tmy a
ne světla? 19 Jako když by někdo utíkal před lvem,
potkal by se s ním nedvěd; aneb když by všel do
domu, a zpolehna rukou svou na stěnu, ušťkl by ho
had. 20 Zdali není tmy a ne světla den Hospodinův,
v němž není blesku, ale mrákota? 21 Nenávidím,
zavrhl jsem svátky vaše, aniž sobě chutnám slavností

vašich. 22 Nebo budete-li mi obětovati zápaly a
suché oběti vaše, neoblíbím jich, a na pokojné oběti
krmného dobytka vašeho nepopatřím. 23 Odejmi
ode mne hluk písní svých, ani hudby louten vašich
nechci poslouchati. 24 Ale povalí se jako voda soud,
a spravedlnost jako potok silný. 25 Zdali jste mně
oběti a dary obětovali na poušti za čtyřidceti let, dome
Izraelský? 26 Nýbrž nosili jste stánek Melecha vašeho
a Kijuna, obrazy vaše, hvězdu boha vašeho, kteréžto
věci sami jste sobě zdělali. 27 Protož přestěhuji vás
dále než Damašské, praví Hospodin, jehož jméno
jest Bůh zástupů.

6 Běda pokoj majícím na Sionu, a doufajícím v horu
Samařskou, kteréžto hory jsou slovoutné mimo
jiné u těch národů, k nimž se scházejí dům Izraelský.
2 Projděte až do Chalne, a odtud jděte do Emat
veliké, a sstupte do Gát Filistinských, a shlédněte,
jsou-li která království lepší nežli tato? Jest-li větší
jejich kraj nežli kraj váš? 3 Kteříž smyslíte, že jest
daleko den bídy, a přistavujete stolici nátisku. 4
Kteříž léhají na ložcích slonových, a rozkošně sobě
počínají na postelích svých, kteříž jídají berany z
stáda a telata nejtučnější, 5 Přizpěvujíce k loutně
jako David, vymýšlejíce sobě nástroje muzické. 6
Kteříž pijí z bání vinných, a drahými mastmi se
maží, aniž jsou čitelni bolesti pro potření Jozefovo. 7
Pročež jižť půjdou v zajetí v prvním houfu stěhujících
se, a tak nastane žalost těm, kteříž sobě rozkošně
počínají. 8 Přisáhl Panovník Hospodin skrze sebe
samého, dí Hospodin Bůh zástupů: V ohavnosti mám
pýchu Jákobovu, i paláců jeho nenávidím, pročež
vydám město i vše, což v něm jest. 9 I stane se, že
pozůstane-li deset osob v domě jednom, i ti zemrou.
10 A vezme někoho strýc jeho, aneb ten, kterýž mu
strojí pohřeb, aby vynesl kosti z domu, a dí tomu,
kdož jest v pokoji domu: Jest-liž ještě s tebou kdo? I
dí: Není žádného. I řekne: Mlč, proto že nepřipomínali
jména Hospodinova. 11 Nebo aj, Hospodin přikáže,
a bíti bude na dům veliký přívaly, a na dům menší
rozsedlinami. 12 Zdaliž koni běžeti mohou po skále?
Zdaliž ji kdo orati může voly? Nebo jste proměnili
soud v jed, a ovoce spravedlnosti v pelynek, 13 Vy,
kteříž se veselíte, ano není z čeho, říkajíce: Zdaliž
jsme svou silou nevzali sobě rohů? 14 Ale aj, já
vzbudím proti vám, ó dome Izraelský, praví Hospodin
Bůh zástupů, národ, kterýž vás ssouží, odtud, kudy
se jde do Emat, až do potoka roviny.

7 Toto mi ukázal Panovník Hospodin, že aj, formoval
kobylky, když nejprvé počala růsti otava, když aj,
otava byla po královském posečení. 2 I stalo se,
když snědly byliny zemské, že jsem řekl: Panovníče
Hospodine, odpustiž, prosím. Kdož zůstane Jákobovi?
Neboť ho maličko jest. 3 I želel Hospodin toho.
Nestaneť se, řekl Hospodin. 4 Tedy ukázal mi
Panovník Hospodin, a aj, Panovník Hospodin volal,
že při svou povede ohněm. A spáliv propast velikou,
spálil i díl. 5 Já pak řekl jsem: Panovníče Hospodine,
přestaniž, prosím. Kdož zůstane Jákobovi? Neboť ho
maličko jest. 6 I želel Hospodin toho. A ani toho se
nestane, řekl Panovník Hospodin. 7 Potom ukázal
mi, a aj, Pán stál na zdi podlé pravidla vzdělané, v
jehož ruce bylo pravidlo. 8 I řekl mi Hospodin: Co
vidíš, Amose? Řekl jsem: Pravidlo. I řekl Pán: Aj, já
položím pravidlo u prostřed lidu svého Izraelského,
nebuduť již více promíjeti jemu. 9 Nebo zpuštěny
budou výsosti Izákovy, a svatyně Izraelovy zpustnou,
tehdáž, když povstanu proti domu Jeroboámovu s
mečem. 10 Tedy poslal Amaziáš kněz Bethelský k
Jeroboámovi králi Izraelskému, řka: Spuntoval se
proti tobě Amos u prostřed domu Izraelského, ta
země nemohla by snésti všech slov jeho. 11 Nebo
takto praví Amos: Od meče umře Jeroboám, a Izrael
jistotně přestěhován bude z země své. 12 Potom řekl
Amaziáš Amosovi: Ó vidoucí, ujdi, radímť, utec do
země Judské, a jez tam chléb, a tam prorokuj. 13
Ale v Bethel již více neprorokuj, nebo ono svatyně
králova i dům královský jest. 14 Tedy odpovídaje
Amos, řekl Amaziášovi: Nebylť jsem já prorokem,
ano ani synem prorockým, ale byl jsem skotákem, a
česával jsem plané fíky. 15 Ale Hospodin mne vzal,
když jsem chodil za stádem, a řekl mi Hospodin:
Jdi, prorokuj lidu mému Izraelskému. 16 Nyní tedy
slyšiž slovo Hospodinovo. Ty pravíš: Neprorokuj v
Izraeli, a nekaž v domě Izákově. 17 Protož takto praví
Hospodin: Žena tvá cizoložiti bude v městě, synové
pak tvoji i dcery tvé od meče padnou; a země tvá
provazcem dělena bude, a ty v zemi nečisté umřeš,
Izrael pak jistotně přestěhován bude z země své.

8 Také mi ukázal Panovník Hospodin, a aj, byl koš
ovoce letního. 2 A řekl: Co ty vidíš, Amose? I
řekl jsem: Koš ovoce letního. Opět mi řekl Hospodin:
Přišeltě konec lidu mému Izraelskému, nebuduť již
více promíjeti jemu. 3 Pročež kvíliti budou zpěvové
chrámoví v ten den, praví Panovník Hospodin.
Množství mrtvých, mlče, namece na všelijaké místo.
4 Slyštež to vy, kteříž sehlcujete chudého, abyste
vyhladili nuzné z země, 5 Říkajíce: Skoro-liž pomine
novměsíce, abychom prodávali obilé, a sobota,
abychom otevřeli obilnice, abychom ujímali efi, a
přivětšovali váhy, a faleš provodili vážkami falešnými,

6 Kupujíce za peníze nuzné, a chudého za pár
střevíců, nadto abychom plevy obilné prodávali? 7
Přisáhl Hospodin skrze důstojnost Jákobovu: Žeť se
nezapomenu na věky na všecky skutky jejich. 8 Nad
tím-liž by se netřásla i země, a nekvílil by každý,
kdož přebývá na ní? Proto-liž by neměla vystoupiti
všecka jako potok, a zachvácena i zatopena býti
jako potokem Egyptským? 9 Anobrž stane se v ten
den, praví Panovník Hospodin, učiním, že slunce
zajde o poledni, a uvedu tmy na zemi v jasný den. 10
A proměním svátky vaše v kvílení, a všecky zpěvy
vaše v naříkání, a způsobím to, že bude na každých
bedrách žíně, a na každé hlavě lysina, a bude v zemi
této kvílení jako nad jednorozeným, a poslední věci
její jako den hořkosti. 11 Aj, dnové jdou, dí Panovník
Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani
žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových, 12 Tak
že toulati se budou od moře až k moři, a od půlnoci
až na východ běhati, hledajíce slova Hospodinova,
však nenajdou. 13 V ten čas umdlévati budou panny
krásné, ano i mládenci tou žízní, 14 Kteříž přisahají
skrze ohavnost Samařskou, a říkají: Živť jest Bůh
tvůj, ó Dan, a živa jest cesta Bersabé. I padnou, a
nepovstanou více.

9 Viděl jsem Pána, an se postavil na oltáři a řekl:
Udeř v makovici, až se zatřesou ty veřeje, a
rozetni je všecky od vrchu jejich, ostatek pak mečem
zmorduji. Neutečeť žádný z nich, aniž kdo z nich
bude, ješto by toho znikl. 2 Byť se pak do země
zakopali, i odtud by je ruka má vzala; pakli by vstoupili
do nebe, i odtud bych je strhl. (Sheol h7585) 3 A jestliže
by se schovali na vrchu Karmele, vyhledám a vezmu
je odtud; pakli by se skryli před očima mýma na dně
moře, přikáži hadu, aby je i odtud vyhryzl. 4 Paklit'
by šli v zajetí před nepřátely svými, i tam přikáži
meči, aby je zmordoval; obrátím zajisté oko své proti
nim k zlému, a ne k dobrému. 5 Nebo Panovník
Hospodin zástupů když se jen dotkne země, rozplývá
se, a kvílí všickni přebývající na ní, a vystupuje
všecka jako potok, a zatopena bývá jako potokem
Egyptským, 6 Kterýž vzdělal na nebesích paláce
své, a zástup svůj na zemi sšikoval, kterýž může
zavolati vody mořské, a vyliti ji na svrchek země,
jehož jméno jest Hospodin. 7 Zdaliž nejste podobni
synům Mouřenínů přede mnou, ó synové Izraelovi?
dí Hospodin. Zdaliž jsem Izraele nevyvedl z země
Egyptské, tak jako Filistinské z Kaftor, a Syrské z Kir?
8 Aj, oči Panovníka Hospodina proti království tomuto
hřešícímu, abych je vyhladil se svrchku země, a však
nevyhladím docela domu Jákobova, dí Hospodin.
9 Nebo aj, já přikázal jsem, a budu zmítati domem
Izraelským mezi všemi národy, tak jako zmítáno bývá
na říčici, tak že ani kameníčko nepropadne na zem.
10 Mečem zbiti budou všickni hříšníci z lidu mého,
kteříž říkají: Nepřiblížíť se, aniž potká nás to zlé. 11
V ten den zdvihnu stánek Davidův, kterýž klesá, a
zahradím mezery jeho, a zbořeniny jeho opravím, a
vzdělám jej jako za dnů starodávních, 12 Aby dědili
s ostatky Idumejských a se všechněmi národy, nad
kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Hospodin, kterýž
to učiní. 13 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, že postihati
bude oráč žence, a ten, kdož tlačí hrozny, rozsevače,
hory pak dštíti budou mstem, a všickni pahrbkové
oplývati. 14 Přivedu také zase zajatý lid svůj Izraelský,
a vystavějí města zpuštěná, aby v nich bydlili; a
budou štěpovati vinice, a píti víno jejich, nadělají i
zahrad, a jísti budou ovoce jejich. 15 A tak je štípím v
zemi jejich, že nebudou vykořeněni více z země své,
kterouž jsem dal jim, praví Hospodin Bůh tvůj.

Obadiáš

1 Vidění Abdiášovo. Takto praví Panovník Hospodin
o zemi Idumejské: Pověst jsme slyšeli od
Hospodina, a legáta k národům vyslaného: Nuže,
povstaňmež k boji proti ní. **2** Aj, způsobím to, abys
byl nejšpatnější mezi národy, a abys byl v náramném
pohrdání. **3** Pýcha srdce tvého zklamá tě, ó ty, kterýž
bydlíš v rozsedlinách skalních, v převysokém obydlí
svém, říkaje v srdci svém: Kdož by mne strhl na
zem? **4** Bys pak vysoko udělal jako orlice, nýbrž bys
mezi hvězdami položil hnízdo své, i odtud strhnu tě,
praví Hospodin. **5** Kterak jsi popléněn? Zdali zloději
přišli na tebe? Zdali loupežníci noční? Zdaliž by kradli
přes spotřebu svou? Kdyby ti, kteříž zbírají víno, přišli
na tebe, zdaž by nepozůstavili aspoň paběrků? **6**
Jakť jsou vystiženy věci Ezau, vyhledáni pokladové
jeho! **7** Až ku pomezí vystrčí tě všickni, s kterýmiž
smlouvu máš; podvedou tě, zmocní se tebe ti, s nimiž
pokoj máš; náchlebníci tvoji udělajíť ránu zrádně,
již nebude lze vyrozuměti. **8** Zdaliž v ten den, praví
Hospodin, nevyhladím moudrých z země Idumejské,
a rozumných s hory Ezau? **9** I budou se děsiti udatní
tvoji, ó Temane, proto, že poraženi jsouce, vypléněni
budou všickni s hory Ezau. **10** Pro nátisk bratru tvému
Jákobovi činěný přikryje tě hanba, a vypléněn budeš
na věčnost. **11** Stál jsi v ten den naproti, a když
zajímali cizí vojsko jeho, a když cizozemci vcházeli
do bran jeho, a o Jeruzalém metali losy, ty jsi také
byl jako jeden z nich. **12** Nedívejž se tedy na den
bratra svého, na den zajetí jeho, aniž se vesel nad
syny Judskými v den zahynutí jejich, aniž pyšně mluv
ústy svými v den úzkosti. **13** Nevcházej do brány lidu
mého v den bídy jejich, aniž se dívej trápení jeho
v den bídy jeho, a nechtěj sahati na statek jeho v
den bídy jeho. **14** Aniž stůj při mezeře, abys hubil
ty, kteříž z nich ucházejí, aniž vydávej nepříteli v
moc těch, kteříž z nich pozůstali v den úzkosti. **15**
Nebo blízko jest den Hospodinův proti všechněm těm
národům. Jakž jsi činil, tak se stane tobě, odplata
tvá navrátí se na hlavu tvou. **16** Nebo poněvadž
vy na mé hoře svaté píti budete, nadtoť píti budou
všickni národové ustavičně. Píti, pravím, a požírati
budou, až budou, jako by jich nebylo. **17** Na hoře pak
Sion bude vysvobození, a bude svatá, a tak dědičně
držeti bude dům Jákobův dědictví svá. **18** I bude
dům Jákobův oheň, a dům Jozefův plamen, dům pak
Ezau plevy, i rozpálí se na ně a sehltí je, aniž kdo
pozůstane z domu Ezau; nebo Hospodin mluvil. **19** A
tak děditi budou v krajině polední s horou Ezau, i v
rovině s Filistinskými; vládnouti také budou krajinou
Efraimovou i krajinou Samařskou, a Beniaminovou i
Galádskou. **20** I zajaté vojsko toto synů Izraelských v
tom, což bylo Kananejských až do Sarepty, zajatí pak
Jeruzalémští v tom, což jest na konci panství, děditi
budou s městy na poledne. **21** I vstoupí vysvoboditelé
na horu Sion, aby soudili horu Ezau, a tak bude
Hospodinovo království.

Jonáš

1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu
Amaty, řkoucí: **2** Vstaň, jdi do Ninive města toho
velikého, a volej proti němu; neboť jest vstoupila
nešlechetnost jejich před oblíčej můj. **3** Ale Jonáš
vstal, aby utekl do Tarsu od tváři Hospodinovy. A
přišed do Joppe, našel lodí, ana jde do Tarsu, a
zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s nimi do
Tarsu od tváři Hospodinovy. **4** Ale Hospodin vzbudil
vítr veliký na moři. I stala se bouře veliká na moři,
až se domnívali, že se lodí ztroskoce. **5** A bojíce se
plavci, volali jeden každý k bohu svému, a vyhazovali
to, což měli na lodí, do moře, aby sobě tím polehčili.
Jonáš pak byl sešel k bokům lodí, a položiv se,
spal tvrdě. **6** Tedy přišed k němu správce lodí, řekl
jemu: Což ty děláš, ospalče? Vstaň, volej k Bohu
svému. Snad ten Bůh rozpomene se na nás, abychom
nezahynuli. **7** I řekli jeden druhému: Poďte, vrzme
losy, abychom zvěděli, pro koho to zlé přišlo na nás.
Tedy metali losy, a padl los na Jonáše. **8** I řekli jemu:
Pověz nám medle, pro koho toto zlé na nás? Jaký
jest obchod tvůj, a odkud jdeš? Z které jsi země a
z kterého národu? **9** I řekl jim: Hebrejský jsem, a
Hospodina Boha nebes, kterýž učinil moře i zemi,
já ctím. **10** Pročež báli se ti muži bázní velikou, a
dověděvše se muži ti, že od tváři Hospodinovy utíká,
(nebo jim byl oznámil,) řekli jemu: Což jsi to učinil?
11 Řekli ještě k němu: Což máme učiniti s tebou,
aby se moře spokojilo? (Nebo moře vždy více a více
bouřilo se.) **12** Jimžto řekl: Vezměte mne, a uvrzte
mne do moře, a utichne moře před vámi; nebo já vím,
že příčinou mou bouře tato veliká jest proti vám. **13**
Ale muži ti statečně táhli, chtíce k břehu přistati, však
nemohli; nebo moře vždy více a více se bouřilo proti
nim. **14** I zvolali k Hospodinu, řkouce: Prosímeť, ó
Hospodine, abychom nezahynuli pro smrt člověka
tohoto, aniž na nás vyhledávej krve nevinné; nebo ty,
ó Hospodine, jakž chceš, tak činíš. **15** Tedy vzavše
Jonáše, uvrhli ho do moře. I přestalo moře bouřiti se.
16 Pročež báli se muži ti bázní velikou Hospodina, a
obětovali obět Hospodinu, a sliby činili. **17** Nastrojil
pak byl Hospodin rybu velikou, aby požřela Jonáše. I
byl Jonáš v střevách té ryby tři dni a tři noci.

2 I modlil se Jonáš Hospodinu Bohu svému v
střevách té ryby, **2** A řekl: Z ssoužení svého volal
jsem k Hospodinu, a ozval se mi; z břicha hrobu křičel
jsem, a vyslyšel jsi hlas můj. **(Sheol h7585)** **3** Nebo
jsi mne uvrhl do hlubiny, do prostřed moře, a řeka
obklíčila mne; všecka vlnobití tvá i rozvodnění tvá na
mne se svalila. **4** Bylť jsem již řekl: Vyhnán jsem od
očí tvých, ale ještěť pohledím na tvůj svatý chrám. **5**
Obklíčily mne vody až k duši, propast obklíčila mne,
lekno otočilo se okolo hlavy mé. **6** Až k spodkům
hor dostal jsem se, země závorami svými zalehla mi
na věčnost, ty jsi však vysvobodil od porušení život
můj, ó Hospodine Bože můj. **7** Když se svírala ve
mně duše má, na Hospodina jsem se rozpomínal, i
přišla k tobě modlitba má do chrámu svatého tvého.
8 Kteříž ostříhají marností pouhých, dobroty Boží se
zbavují. **9** Já pak s hlasem díkčinění obětovati budu
tobě; což jsem slíbil, splním. Hojné vysvobození jest
u Hospodina. **10** Rozkázal pak byl Hospodin rybě té, i
vyvrátila Jonáše na břeh.

3 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé,
řkoucí: **2** Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého,
a kaž proti němu to, což já poroučím tobě. **3** Tedy
vstav Jonáš, šel do Ninive podlé slova Hospodinova.
(Bylo pak Ninive město velmi veliké, cesty tří dnů.)
4 A jakž počal byl Jonáš jíti po městě cestou dne
jednoho a volati, pravě: Po čtyřidcíti dnech Ninive
vyvráceno bude, **5** Tedy uvěřili Ninivitští Bohu, a
vyhlásivše půst, oblékli se v žíně, od největšího z nich
až do nejmenšího z nich. **6** Nebo jakž došla ta řeč
krále Ninivitského, vstav s trůnu svého, složil s sebe
oděv svůj, a přioděv se žíní, seděl v popele. **7** A dal
provolati a oznámiti v Ninive z usouzení královského i
knížat svých, takto řka: Lidé i hovada, volové i ovce,
neokoušejte ničeho, nepaste se, ani vody nepíte.
8 Ale přiodějte se žíněmi lidé i hovada, a volejte k
Bohu horlivě, a odvrať se jeden každý od cesty své
zlé, i loupeže, kteráž jest v rukou jeho. **9** Kdo ví,
neobrátí-li se a nebude-li želeti toho Bůh; neodvrátí-
li se, pravím, od prchlivosti hněvu svého, abychom
nezahynuli. **10** I viděl Bůh skutky jejich, že se odvrátili
od cesty své zlé, a lítost měl Bůh nad tím zlým, kteréž
řekl učiniti jim. A neučinil.

4 I mrzelo to Jonáše velmi, a rozpálen byl hněv
jeho. **2** Pročež modlil se Hospodinu a řekl: Prosím,
Hospodine, zdaliž jsem toho neřekl, když jsem ještě
byl v zemi své? Protož jsem pospíšil uteci do Tarsu;
nebo jsem věděl, že jsi ty Bůh milostivý a lítostivý,
dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituješ
zlého. **3** Nyní tedy, ó Hospodine, vezmi, prosím, duši
mou ode mne; nebo lépe jest mi umříti nežli živu býti.
4 I řekl Hospodin: Jest-liž to dobře, že tak horlíš? **5**
Nebo vyšel byl Jonáš z města, a seděl na východ
proti městu, a udělav sobě tu boudu, seděl pod ní v
stínu, ažby viděl, co se bude díti s tím městem. **6**
Přistrojil pak byl Hospodin Bůh břečtan, kterýž vyrostl

nad Jonáše, aby zastěňoval hlavu jeho, a chránil ho
před horkem. I radoval se Jonáš z toho břečtanu
radostí velikou. 7 V tom nazejtří v svitání nastrojil
Bůh červa, kterýž ranil ten břečtan, tak že uschl. 8
I stalo se, že když vzešlo slunce, nastrojil Bůh vítr
východní žhoucí, a bilo slunce na hlavu Jonášovu,
tak že umdléval, a žádal sobě, aby umřel, řka: Lépeť
mi jest umříti nežli živu býti. 9 I řekl Bůh Jonášovi:
Jest-liž to dobře, že se tak hněváš pro ten břečtan?
Kterýžto řekl: An dobře jest, že se hněvám až na smrt.
10 Jemuž řekl Hospodin: Ty lituješ toho břečtanu,
o němž jsi nepracoval, aniž jsi ho k zrostu přivedl,
kterýž za jednu noc zrostl, a jedné noci zahynul, 11 A
já abych nelitoval Ninive města tak velikého, v němž
jest více nežli sto a dvadceti tisíc lidí, kteříž neznají
rozdílu mezi pravicí svou a levicí svou, a dobytka
mnoho?

Micheáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Micheášovi
Moraštickému za dnů Jotama, Achasa a Ezechiáše
králů Judských, kteréž u vidění slyšel o Samaří a
Jeruzalému. **2** Slyšte všickni lidé napořád, pozoruj
země, i což na ní jest, a nechť jest Panovník Hospodin
proti vám svědkem, Panovník z chrámu svatosti své.
3 Nebo aj, Hospodin vyjde z místa svého, a sstoupě,
šlapati bude po vysokostech země. **4** I budou se
rozplývati hory pod ním, a údolé se roztrhovati, tak
jako vosk od ohně, a jako vody mající spád dolů, **5** A
to všecko pro Jákobovo zpronevěření, a pro hříchy
domu Izraelského. Kdo jest příčina zpronevěření
Jákobova? Zdali ne Samaří? A kdo výsostí Judských:
Zdali ne Jeruzalém? **6** Protož obrátím Samaří v
hromadu rumu, k štípení vinic, a svalím do údolí
kamení její, i základy její odkryji. **7** A všecky rytiny její
ztlučeny budou, i všickni darové její ohněm spáleni, a
všecky modly její obrátím v pustinu. Nebo ze mzdy
nevěstčí toho nashromáždila, protož se zase ke mzdě
nevěstčí to navrátí. **8** Nad čímž kvíliti a naříkati budu,
chodě svlečený a nahý, vydám se v naříkání jako
drakové, a v kvílení jako mladé sovy, **9** Proto že
zneduživěla od ran svých, a že přišlo to až k Judovi,
dosáhlo až k bráně lidu mého, až do Jeruzaléma.
10 Neoznamujtež v Gát, aniž hned plačte; v domě
Ofra v prachu se válej. **11** Ty, kteráž bydlíš v Safir,
zajdi, obnaženou majíc hanbu. Nevyjdeť ta, kteráž
bydlí v Zaanan pro kvílení v Betezel, od vás maje
živnost svou. **12** Bude, pravím, bolestiti pro dobré
věci obyvatelkyně Marót, proto že sstoupí zlé od
Hospodina až do brány Jeruzalémské. **13** Zapřáhni
do vozu rychlé koně, obyvatelkyně Lachis, kteráž jsi
původ hřícha dceři Sionské; nebo v tobě nalezena
jsou přestoupení Izraelova. **14** Protož pošleš dary
své s Morešet v Gát; domové Achzib zklamají krále
Izraelské. **15** Ó obyvatelkyně Maresa, i tobětť tudíž
přivedu dědice; až do Adulam přijde, k slávě Izraelské.
16 Učiniž sobě lysinu, a ohol se pro syny rozkoší
svých; rozšiř lysinu svou jako orlice, nebo stěhují se
od tebe.

2 Běda těm, kteříž vymýšlejí nepravost a ukládají
zlé na ložcích svých, a na úsvitě ráno vykonávají
je, když jest v moci rukou jejich. **2** Požádají polí, i
vydírají, takž i domů, a odjímají; a tak provozují moc
nad mužem i domem jeho, nad jedním každým i
dědictvím jeho. **3** Protož takto praví Hospodin: Aj, já
myslím proti čeledi té věc zlou, odkudž nevyňmete
hrdel vašich, aniž budete choditi vysokomyslně; nebo
čas zlý bude. **4** V ten den užívati budou o vás přísloví,
a naříkati budou naříkáním žalostným, řkouce: Do
cela zpuštěni jsme, podíl lidu mého proměnil. Jaktě mi
jej odjal, a vzav pole naše, rozdělil! **5** Protož nebudeš
míti, kdožť by vztáhl provazec na los v shromáždění
Hospodinovu. **6** Neprorokujte. Budou prorokovati, ale
nebudou těmto prorokovati, a neponesou pohanění.
7 Ó kteráž sloveš domem Jákobovým, zdali do těsna
vehnán býti má duch Hospodinův? To-liž by skutkové
jeho byli? Zdaliž slova má nejsou dobrá tomu, kdož
upřímě chodí? **8** Včera byl lidem mým, již jako nepřítel
povstává. Majíce oděv, plášť strhujete s těch, kteříž
chodí bezpečně, vyhýbajíce se bitvě. **9** Manželky
lidu mého vyháníte z domu rozkoší jejich, od dítek
jejich odjímáte slávu mou na věky. **10** Vstaňte a
odejděte, neboť tato není sídlem pro nečistotu. Ztratí
vás, a to ztracením jistým. **11** Jestliže za proroka se
vydávaje a lež mluvě, říká: Budu tobě prorokovati o
víně aneb o nápoji opojujícím, takový bývá prorokem
lidu tohoto. **12** Jistotně zberu tě, Jákobe, docela,
jistotně shromáždím ostatky Izraele, a seženu je v
hromadu jako ovce v Bozra, jako stádo do prostřed
ovčince jeho, i vzejde hluk od lidu. **13** Vstoupí ten,
kterýž prolamovati bude před nimi. Prolomí, a projdou
bránu, a vyjdou skrze ni; ano i král jejich půjde před
nimi, a Hospodin na špici jejich.

3 Protož pravím: Slyštež již přední v Jákobovi, a
vůdcové domu Izraelského: Zdaliž vy nemáte
povědomi býti soudu? **2** Nenávidí dobrého a milují zlé,
sdírají s lidu kůži jejich, a maso jejich s kostí jejich. **3**
A jedí maso lidu mého, a kůži jejich s nich svláčejí, i
kosti jejich rozlamují, a rozdělují jako do hrnce, a jako
maso do kotlíku. **4** Tehdy volati budou k Hospodinu, a
nevyslyší jich, ale skryje tvář svou před nimi v ten čas,
tak jakž oni vykonávali zlá předsevzetí svá. **5** Takto
praví Hospodin o těch prorocích, kteříž v blud uvodí
lid můj, a hryzouce zuby svými, vyhlašují pokoj, a proti
tomu, kdož by jim nic do úst nedal, válku vyzdvihují.
6 A protož obrátí se vám vidění v noc, a předpovídání
vaše v tmu; nebo zajde slunce těm prorokům, a zatmí
se jim den. **7** I budou se hanbiti ti vidoucí, a styděti ti
věštci, a zastrou bradu svou všickni napořád, proto
že nebude žádné odpovědi Boží. **8** Ale já naplněn
jsem silou Ducha Hospodinova, a soudem i udatností,
abych oznámil Jákobovi zpronevěření jeho, a Izraelovi
hřích jeho. **9** Slyštež již toto přední v domě Jákobově,
a vůdcové domu Izraelského, kteříž v ošklivosti mají
soud, a cožkoli jest pravého, převracejí: **10** Každý
vzdělává Sion vraždami, a Jeruzalém nepravostí.
11 Jehož přední podlé darů soudí, a kněží jeho ze

mzdy učí, a proroci jeho z peněz hádají, a však na
Hospodina zpoléhají, říkajíce: Zdaliž Hospodina není
u prostřed nás? Nepřijdeť na nás nic zlého. 12 A
protož vaší příčinou Sion jako pole orán bude, a
Jeruzalém v hromady obrácen bude, a hora domu
toho v vysoké lesy.

4 Ale stane se v posledních dnech, že utvrzena
bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a
vyvýšena nad pahrbky, i pohrnou se k ní národové. 2
A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Poďte, a vstupme na
horu Hospodinovu, totiž do domu Boha Jákobova, a
bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi
po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo
Hospodinovo z Jeruzaléma. 3 Onť bude souditi mezi
národy mnohými, a trestati bude národy silné za
dlouhé časy. I skují meče své v motyky, a oštípy
své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a
nebudou se více učiti boji. 4 Ale seděti bude každý
pod vinným kmenem svým, a pod fíkovím svým,
a nebude žádného, kdo by přestrašil; nebo ústa
Hospodina zástupů mluvila. 5 Všickni zajisté národové
choditi budou jeden každý ve jménu boha svého, ale
my choditi budeme ve jménu Hospodina Boha našeho
na věky věků. 6 V ten den, dí Hospodin, zberu zase
kulhavou, a zahnanou shromáždím, i tu, kteréž jsem
zle činil. 7 I dám té kulhavé potomky, a pryč zahnané
národ silný, a bude kralovati Hospodin nad nimi na
hoře Sion od tohoto času až na věky. 8 A tak ty
věže bravná, bašto dcery Sionské, až k tobě přijde,
přijde, pravím, panování první, a království k dceři
Jeruzalémské. 9 Pročež nyní tak velice křičíš? Zdaliž
není žádného krále v tobě? Zdali rádce tvůj zahynul,
že tě zachvátila bolest jako rodičku? 10 Pracujž ku
porodu a úpěj, dcero Sionská, jako rodička; nebo již
vyjdeš z města, a budeš bydliti na poli, a přijdeš až
do Babylona. Tam vytržena budeš, tam tě vykoupí
Hospodin z ruky nepřátel tvých. 11 Sbírajíť se nyní
sic proti tobě národové mnozí, říkající: Nechť jest
poškvrněn Sion, a nechť se podívají na to oči naše.
12 Však oni neznají myšlení Hospodinových, aniž
rozumějí radě jeho, že je shromažďuje jako snopy na
humno. 13 Vstaniž a mlať, dcero Sionská; nebo rok
tvůj učiním železný, a kopyta tvá učiním ocelivá. I
zetřeš národy mnohé, a posvětím Hospodinu jmění
jejich, a zboží jejich Pánu vší země.

5 Sbeřiž se nyní po houfích, ó záškodnice, oblehni
nás, nechať bijí holí v líce soudce Izraelského.
2 A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi
tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti
Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od
starodávna, ode dnů věčných. 3 Protož, ač je vydá v
rozptýlení, ažby ta, kteráž rodí, porodila, však ostatek
bratří jeho navrátí se s syny Izraelskými. 4 I stane
a pásti bude v síle Hospodinově, a u velebnosti
jména Hospodina Boha svého. I budou bydliti, nebo
již velikomocný bude až do končin země. 5 I budeť
takový pokoj, že když Assur přitáhne do země naší, a
šlapati bude po palácích našich, tedy postavíme proti
němu sedm pastýřů, a osmero knížat z lidu, 6 Kteříž
spasou zemi Assyrskou mečem, a zemi Nimrodovu
v pomezích jejích. A tak vytrhne od Assura, když
přitáhne do země naší, a šlapati bude po našem
pomezí. 7 A protož ostatkové Jákobovi u prostřed
národů mnohých budou jako rosa od Hospodina, jako
tiší dešťové skrápějící bylinu, jichž neočekává od
žádného, aniž čeká od synů lidských. 8 Budou též
ostatkové Jákobovi mezi pohany, a u prostřed národů
mnohých, jako lev mezi zvěří divokou, jako mladý
lev mezi stády ovec. Kterýžto když jde, a pošlapává,
i lapá, není žádného, kdo by vytrhl. 9 Vyvýšiť se
ruka tvá nad tvými nepřátely, a všickni protivníci tvoji
vypléněni budou. 10 I stane se v ten den, dí Hospodin,
že vyplením koně tvé z prostředku tvého, a zkazím
vozy tvé. 11 A vyplením města země tvé, a rozbořím
všecky pevnosti tvé. 12 Vyplením též kouzly z tebe, a
planetářů nebude v tobě. 13 Zahladím i rytiny tvé, i
obrazy tvé z prostředku tvého, a nebudeš se klaněti
více dílu rukou svých. 14 Vykořením i háje tvé z
prostředku tvého, a zkazím nepřátely tvé. 15 A tak
v hněvu a v prchlivosti vykonám pomstu nad těmi
národy, kteříž nebyli poslušni.

6 Slyštež nyní, co praví Hospodin: Vstaň, suď se
s těmito horami, a nechť slyší pahrbkové hlas tvůj.
2 Slyštež hory rozepři Hospodinovu, i nejpevnější
základové země; nebo má rozepři Hospodin s lidem
svým, a proti Izraelovi odpor povede. 3 Lide můj, cožť
jsem učinil? A čím jsem tě obtěžoval? Vydej svědectví
proti mně. 4 Ješto jsem tě vyvedl z země Egyptské, a
z domu služebníků vykoupil jsem tě, a poslal jsem
před tváří tvou Mojžíše, Arona a Marii. 5 Lide můj,
rozpomeň se nyní, jakou radu skládal Balák král
Moábský, a co jemu odpovídal Balám syn Beorův, od
Setim až do Galgala, abys poznal hojnou spravedlnost
Hospodinovu. 6 Čímž předejdu Hospodina? Sklonitiliž se mám před Bohem nejvyšším? Předejdu-liž ho
zápaly, volky ročními? 7 Zalíbí-liž sobě Hospodin v
tisících skopců, v mnohokrát desíti tisících potoků
oleje? Dám-liž prvorozeného svého za přestoupení
své, plod života svého za hřích duše své? 8 Oznámiltě
tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin

vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a miloval
milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým. 9
Hlas Hospodinův na město volá (ale sám rozumný
spatřuje jméno tvé,): Slyštež o metle, a kdo ji uložil.
10 Ještě-liž jsou v domě bezbožného pokladové
nespravedliví, a míra nespravedlivá a ohavná? 11
Zdaliž ospravedlniti mám vážky nepravé, a v pytlíku
kamení falešné? 12 Bohatí jeho plní jsou nátisku, a
obyvatelé jeho mluví lež, a jazyk jejich lstivý jest v
ústech jejich. 13 Pročež i já také nemoc dopustím,
bíti a pléniti tě budu pro hříchy tvé. 14 Ty budeš jísti,
a nenasytíš se, a snížení tvé bude u prostřed tebe.
Vyneseš zajisté, ale neodneseš, a co vyneseš, vydám
pod meč. 15 Ty budeš síti, ale nebudeš žíti; ty tlačiti
budeš olivky, ale nebudeš se pomazovati olejem, i
mest, ale nebudeš píti vína. 16 Nebo snažně ostříhá
ustanovení Amri, i každého skutku domu Achabova,
a spravujete se radami jejich, tak abych tě vydal
v zpuštění, a obyvatele jeho v posměch. A protož
pohanění lidu mého ponesete.

7 Běda mně, že jsem jako paběrek úrod letních, jako
paběrkové po vinobraní. Není žádného hroznu
k jídlu, prvotiny z ovoce žádá duše má. 2 Zahynul
pobožný z země této, a upřímého mezi lidmi není
žádného; všickni napořád o vylití krve úklady činí,
jeden každý bratra svého loví sítí. 3 Co zlého oběma
rukama páchají, to aby za dobré počteno bylo. Kníže
žádá, a soudce z úplatku soudí, a kdož veliký jest, ten
mluví převrácenost duše své, a v hromadu ji pletou. 4
Nejlepší z nich jest jako bodlák, nejupřímější převyšuje
trní. Přicházíť den strážných tvých, navštívení tvé
přichází; jižť nastane zpletení jejich. 5 Nedověřujte se
příteli, nedoufejte v vůdce; před tou, jenž leží v lůnu
tvém, ostříhej dveří úst svých. 6 Nebo syn v lehkost
uvodí otce, dcera povstává proti mateři své, nevěsta
proti svegruši své, a nepřátelé jednoho každého jsou
vlastní jeho. 7 Protož já na Hospodina vyhlédati budu,
očekávati budu na Boha spasení svého, vyslyšíť mne
Bůh můj. 8 Neraduj se ze mne, nepřítelkyně má.
Upadla-liť jsem, povstanu; sedím-liť v temnostech,
svítí mi Hospodin. 9 Zůřivost Hospodinovu ponesu,
nebo jsem proti němu zhřešila, až se vždy zasadí
o mou při, a mne zastane. Vyvedeť mne na světlo,
budu viděti spravedlnost jeho. 10 Uzříť to nepřítelkyně
má, a přikryje ji hanba, ješto mi říká: Kdež jest
Hospodin Bůh tvůj? Oči mé podívají se na ni; jižť bude
rozšlapána jako bláto na ulicích. 11 Toho dne, v němž
vystaveny budou hradby tvé, toho dne daleko se
rozejde výpověd. 12 Toho dne k tobě přicházeti budou
i z Assyrské země až do pevností, a od pevností až
k řece, a od moře k moři, a od hory k hoře. 13 A
však země tato zpuštěna bude pro obyvatele své,
pro ovoce činů jejich. 14 Pasiž lid svůj berlou svou,
stádce dědictví svého, kteréž přebývá osamělé v lese
u prostřed polí, ať spasou Bázan a Galád jako za
dnů starodávních, 15 Jako za dnů v nichž jsi vyšel
z země Egyptské. Ukáži jemu divné věci. 16 Což
vidouce národové, styděti se budou za všecku sílu
svou; vloží ruku na ústa, a uši jejich ohlechnou. 17
Lízati budou prach jako had, a jako hadové zemští
s třesením polezou z děr svých; k Hospodinu Bohu
našemu, předěšeni jsouce, poběhnou, a báti se tebe
budou. 18 Kdo jest Bůh silný podobný tobě, kterýž by
snímal nepravost a promíjel přestoupení ostatkům
dědictví svého, kterýž by nedržel na věky hněvu
svého, proto že líbost má v slitování se? 19 Navrátě
se, slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše;
nýbrž uvržeš do hlubin mořských všecky hříchy naše.
20 Pravdomluvným se ukážeš Jákobovi, milosrdným
Abrahamovi, jakož jsi přisáhl otcům našim ode dnů
starodávních.

Náhum

1 Břímě Ninive: Kniha vidění Nahuma Elkošského.
2 Hospodin jest Bůh horlivý a mstitel, mstitel
jestiť Hospodin, a zůřivý. Hospodin uvodí pomstu na
protivníky své, a drží hněv proti nepřátelům svým. **3**
Hospodin dlouhočekající jest a velikomocný, však
nikoli neospravedlňuje vinného. U vichru a bouři jest
cesta Hospodinova, a oblak jest prach noh jeho.
4 Když domlouvá moři, vysušuje je, i všecky řeky
vysušuje; chřadne Bázan i Karmel, i květ Libánský
chřadne. **5** Hory se třesou před ním, a pahrbkové se
rozplývají, země pak hoří před tváří jeho, i okršlek
zemský a všickni, kteříž přebývají na něm. **6** Před
rozhněváním jeho kdo ostojí? A kdo se postaví
proti prchlivosti hněvu jeho? Prchlivost jeho vylévá
se jako oheň, a skály vyvracejí se před ním. **7**
Dobrýť jest Hospodin, silou jest v den ssoužení,
a zná ty, kdož v něho doufají. **8** Protož povodní
prudkou konec učiní místu jeho, a nepřátely Boží
stihati budou temnosti. **9** Co myslíte proti Hospodinu?
Onť konec učiní, nezdvihne druhé rány. **10** Nebo
rovně jako trní spleteni jsouce, a jako vínem opojeni,
jako strniště suché docela sehlceni budou. **11** Z
tebeť vyšel ten, kterýž myslí proti Hospodinu zlé,
rádce nešlechetný. **12** Takto dí Hospodin: Byť se byli
pokojně měli, bylit by tak v rozšíření zůstali aneb
by toliko přemrštěni byli; i bylo by to pominulo, a
netrápil bych jich více, tak jako jsem trápil. **13** Nyní
pak polámi jho jeho, aby neleželo na tobě, a to, čímž
jsi svázán, roztrhám. **14** Nebo přikázaní vydal proti
tobě Hospodin, nebudeť rozsíváno ze jména tvého
více; z domu Boha tvého vyhladím rytinu i slitinu,
a když zlehčen budeš, způsobímť hrob. **15** Aj hle
na horách těchto nohy potěšené věci zvěstujícího,
ohlašujícího pokoj. Slavižv, o Judo, slavnosti své, plň
sliby své. Neboť nepokusí se více ani mimo tebe
choditi nešlechetný, docelať jest vyhlazen.

2 Táhneť zhoubce na tebe, ostříhejž pevnosti,
vyhlídej na cestu, posilň bedr, dobře se silou opatř.
2 Neboť jest odjal Hospodin pýchu Jákobovu jako
pýchu Izraelovu, proto že vyprázdnili je zhoubcové, a
réví jejich pokazili. **3** Pavéza udatných jeho červená,
bojovníci červcem odění, vozové jako pochodně hořící
jiskřiti budou v den mustruňku jeho, a jedle hrozně
třásti se budou. **4** Po ulicích jezditi budou vozové, a
hrčeti po ryncích; na pohledění budou jako pochodně,
a jako blesk pronikati budou. **5** Sšikuje nejznamenitější
své, klesnou v šiku svém, pospíší ke zdem jeho, a
skrýše připravována bude. **6** Brány při řekách se
otevrou, chrám se rozplyne. **7** A Hutsab zajata jsuc,
zavedena bude, a děvečky její poberou se, lkajíce
jako holubice, a tepouce prsy své. **8** A ačkoli jako
rybník vod bylo Ninive od začátku svého, však již
sami utíkají. Stůjte, stůjte a však žádný se neohlédne.
9 Rozchvátejtež stříbro, rozchvátejte zlato a nesčíslná
zboží, a cožkoli nejvzácnějšího na všelikých klénotích
drahých. **10** Prázdné a vyprázdněné, nýbrž docela
zpuštěné bude, a srdce se rozplyne, a tlučení kolen
vespolek i bolest na všech bedrách bude, a tváře
všech zčernají jako hrnec. **11** Kdež jest peleš lvů a
to pastviště lvíčat, kamž chodíval lev, lev i lvíče, a
nebylo žádného, kdo by přestrašil. **12** Lev, kterýž
hojně lovíval mladým svým, a dávíval lvicím svým,
kterýž naplňoval loupeží jeskyně své, a peleše své
tím, což nahonil? **13** Aj, já proti tobě, praví Hospodin
zástupů, a popálím na prach vozy tvé, a lvíčata tvá
sžíře meč; i vyplením z země loupež tvou, a nebude
slyšán více hlas poslů tvých.

3 Běda městu vražednému, kteréž všecko lži a
ukrutenství plné jest, neodchází z něho loupež.
2 Praskání bičů a hřmot kol, a dusání koní, a vozů
skákání bude. **3** Jezdec vyzdvihne třpytící se meč, a
blýskající se kopí, i bude množství zbitých, a veliké
hromady těl mrtvých, tak že nebude žádného počtu
těl mrtvých, až i padati budou přes těla jejich, **4**
Pro množství smilství smilnice, velmi milé, mistryně
kouzlů, kteráž prodávala národy smilstvými svými,
a lidi kouzly svými. **5** Aj, já proti tobě, dí Hospodin
zástupů, a odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, a ukáži
národům nahotu tvou, a královstvím hanbu tvou. **6** A
ukydaje tě ohavnými věcmi, uvedu tě v lehkost, a
vystavím tě za divadlo. **7** I stane se, že kdožkoli uzří
tě, vzdálí se od tebe, a dí: Vyplundrováno jest Ninive.
Kdož by ho litovati měl? Kdež bych shledal ty, kteříž
by tě těšiti měli? **8** Což by se tobě lépe díti mělo, nežli
No lidnému, kteréž sedělo mezi řekami, vodami byvši
opuštěno, jehož val bylo moře, zed mělo od moře? **9**
Mouřenínská země i Egypt silou jeho byla, a nesčíslní,
Putští a Lubimští, byli jemu na pomoc. **10** A však i to
v přestěhování přišlo a v zajetí, tak že i maličcí jeho
rozrážíni byli na úhlech všech ulic, a o nejslavnější
jeho metali los, a všickni znamenití jeho sevříni byli
pouty. **11** Takž i ty opiješ se, a pokrývati se musíš, i ty
hledati budeš pomoci proti nepříteli. **12** Všecky tvé
pevnosti jsou jako fíkové s ovocem ranním, jimž jakž
se zatřese, prší do úst toho, kdož by jedl. **13** Aj, lid tvůj
jsou ženy u prostřed tebe, nepřátelům tvým dokořen
otevříny budou brány země tvé, a oheň sžíře závory
tvé. **14** Navaž sobě vody k obležení, upevni ohrady

své, vejdi do bláta a šlapej hlinu, oprav cihelnu. **15**
Tam tě sžíře oheň, vytne tě meč, sžíře tě jako brouky,
nechť jest vás veliký počet jako brouků, nechť jest vás
veliký počet jako kobylek. **16** Rozmnožilo jsi kupce
své nad hvězdy nebeské, brouci připadnou i zaletují.
17 Znamenití tvoji jako kobylky, a hejtmané tvoji jako
velicí chroustové, kteříž se kladou vojensky po plotích
v čas studena. Slunce vzešlo, tožť letí, aniž znáti
místa jejich, kde byli. **18** Zdřímají pastýři tvoji, ó králi
Assyrský, ležeti budou znamenití tvoji, hojnost lidu
tvého bude po horách, ale nebude žádného, kdo by
shromáždil. **19** K potření tvému není žádného léku,
bolest rány tvé rozmohla se. Kteřížkoli uslyší pověst
o tobě, rukama plésati budou nad tebou. Nebo na
koho ustavičně nedocházelo ukrutenství tvé?

Habakuk

1 Břímě, kteréž u vidění viděl Abakuk prorok. 2 Až
dokud, ó Hospodine, křičeti budu, a nevyslyšíš?
Volati budu k tobě pro nátisk, a nespomůžeš? 3 Proč
dopouštíš, abych hleděti musil na nepravost, a na
bezpráví se dívati, též na zhoubu a na nátisk proti
mně? A vždy jest, kdož svár a různici vzbuzuje. 4
Odkudž se děje opuštění zákona, a nedochází nikdá
soud. Nebo bezbožný obkličuje spravedlivého, pročež
vychází soud převrácený. 5 Pohleďte na národy a
popatřte, nýbrž s velikým podivením se užasněte,
proto že dělám dílo ve dnech vašich, o němž když
vypravováno bude, neuvěříte. 6 Nebo aj, já vzbudím
Kaldejské, národ lítý a rychlý, kterýž zjezdí všecku
širokost země, aby dědičně opanoval příbytky jiných,
7 Strašlivý a hrozný, od něhož soud jeho i vyvýšenost
jeho vyjde. 8 Koni jeho rychlejší budou než rysové, a
lítější nad vlky večerní; veliké množství bude jezdců
jeho, kteřížto jezdci jeho zdaleka přijedou, a přiletí
jako orlice, kteráž chvátá na pastvu. 9 Každý z nich
k utiskování přijde, obrátíce tváři své k východu,
když seberou jako písek zajaté. 10 Tentýž i králům
se posmívati bude, a knížata smích jemu budou;
tentýž každé pevnosti smáti se bude, a zdělaje
náspy, dobude jí. 11 Tehdy promění se duch jeho, a
přestoupí i zaviní, mysle, že ta moc jeho boha jeho
jest. 12 Hospodine Bože můj, Svatý můj, zdaliž ty
nejsi od věčnosti? Myť nezemřeme. Hospodine, k
soudu postavil jsi jej, ty, ó skálo, k trestání nastrojil
jsi ho. 13 Čistéť jsou tvé oči, tak že na zlé věci
hleděti, a na bezpráví se dívati nemůžeš. Pročež
přehlídati máš nešlechetníkům a mlčeti, poněvadž
bezbožník sehlcuje spravedlivějšího, než sám jest. 14
A zanechávati lidí jako ryb mořských, jako zeměplazu,
kterýž nemá pána? 15 Všecky napořád udicí vytahuje,
zatahuje je sítí svou, a zahrnuje je nevodem svým,
protož veselí se a pléše. 16 Protož síti své obětuje, a
kadí nevodu svému; nebo skrze ně ztučněl díl jeho, a
strava jeho zlepšena. 17 S tím-liž se vším předce
zatahovati má sít svou, a ustavičně národy mordovati
bez lítosti?

2 Na stráži své státi budu, a postavím se na baště,
vyhlédaje, abych viděti mohl, co mluviti bude ke
mně Bůh, a co bych odpovídati měl po svém trestání.
2 I odpověděl mi Hospodin, a řekl: Napiš vidění,
a to zřetelně na dskách, aby je přeběhl čtenář, 3
Proto že ještě do jistého času bude vidění, a směle
mluviti bude až do konce, a nesklamáť. Jestliže by
pak poprodlilo, posečkej na ně; neboť jistotně dojde,
aniž bude meškati. 4 Aj ten, kdož se zpíná, tohoť
duše není upřímá v něm, ale spravedlivý z víry své
živ bude. 5 Ovšem pak více opilec, nešlechetnost a
pýchu provodě, neostojí v příbytku; kterýž rozšiřuje
jako peklo duši svou, jest jako smrt, kteráž se nemůže
nasytiti, byť pak shromáždil k sobě všecky národy,
a shrnul k sobě všecky lidi. (Sheol h7585) 6 Zdaliž
všickni ti proti němu přísloví nevynesou, a světlých
slov i pohádek o něm? A neřeknou-liž: Běda tomu,
kterýž rozmnožuje věci ne své, (až dokud pak?) a
obtěžuje se hustým blátem? 7 Zdaliž nepovstanou
rychle, kteříž by tě hryzli, a neprocítí, kteříž by tebou
smýkali? A budeš u nich v ustavičném potlačení. 8
Proto že jsi ty zloupil národy mnohé, zloupí tě všickni
ostatkové národů, pro krev lidskou, a nátisk země a
města, i všech, kteříž přebývají v něm. 9 Běda tomu,
kdož lakomě hledá mrzkého zisku domu svému,
aby postavil na místě vysokém hnízdo své, a tak
znikl nebezpečenství. 10 Uradils se k hanbě domu
svému, abys plénil národy mnohé, a zhřešil sobě
samému. 11 Nebo kamení ze zdi křičeti bude, a suk z
dřeva posvědčovati bude toho. 12 Běda tomu, kterýž
staví město krví, a utvrzuje město nepravostí. 13 Aj,
zdaliž to není od Hospodina zástupů, že, o čemž
pracují lidé a národové až do ustání nadarmo, oheň
zkazí. 14 Nebo naplněna bude země známostí slávy
Hospodinovy, jako vody naplňují moře. 15 Běda tomu,
kterýž napájí bližního svého, přičiněje nádoby své, tak
aby jej opojil, a díval se na jeho nahotu. 16 Sytíš se
potupou, proto že jsi slavný. Píti budeš i ty, a obnažen
budeš; obejdeť k tobě kalich pravice Hospodinovy,
a vývratek mrzutý na slávu tvou. 17 Nebo nátisk
Libánu a zhouba zvěři, kteráž ji děsila, přikryje tě, pro
krev lidskou, a nátisk země a města, i všech, kteříž
přebývají v něm. 18 Co prospívá rytina, že ji vyryl
řemeslník její? Slitina i učitel lži, že doufá učinitel
v účinek svůj, dělaje modly němé? 19 Běda tomu,
kterýž říká dřevu: Procit, a kameni němému: Probuď
se. On-liž by učiti mohl? Pohleď na něj. Obloženť jest
zlatem a stříbrem, ale není v něm žádného ducha. 20
Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkniž
před oblíčejem jeho všecka země.

3 Modlitba Abakuka proroka podlé Šigejonót: 2 Ó
Hospodine, uslyšev pohrůžku tvou, ulekl jsem
se. Hospodine, dílo své u prostřed let při životu
zachovej, u prostřed let známé učiň, v hněvě na
milosrdenství se rozpomeň. 3 Když se Bůh bral od
poledne, a Svatý s hory Fáran, (Sélah) slávu jeho
přikryla nebesa, a země byla plná chvály jeho. 4
Blesk byl jako světlo, rohy po bocích svých měl, a

tu skryta byla síla jeho. 5 Před tváří jeho šlo morní
nakažení, a uhlí řeřavé šlo před nohama jeho. 6
Zastavil se, a změřil zemi; pohleděl, a rozptýlil národy.
Zrozrážíny jsou hory věčné, sklonili se pahrbkové
věční, cesty jeho jsou věčné. 7 Viděl jsem, že stanové
Chusan jsou pouhá marnost, a třásli se kobercové
země Madianské. 8 Zdaliž se na řeky, ó Hospodine,
zdaliž se na řeky rozpálil hněv tvůj? Zdali proti moři
rozhněvání tvé, když jsi jel na koních svých a na
vozích svých spasitelných? 9 Patrně jest zjeveno
lučiště tvé pro přísahy pokolením lidu tvého stalé,
(Sélah) Řeky země jsi rozdělil, 10 Viděly tě hory, třásly
se, povodeň vod ustoupila; vydala propast hlas svůj,
hlubina rukou svých pozdvihla. 11 Slunce a měsíc v
obydlí svém zastavil se, při světle střely tvé létaly, při
blesku stkvoucí kopí tvé. 12 V hněvě šlapal jsi zemi, v
prchlivosti mlátil jsi pohany. 13 Vyšel jsi k vysvobození
lidu svého, k vysvobození s pomazaným svým; srazil
jsi hlavu s domu bezbožníka až do hrdla, obnaživ
základ. (Sélah) 14 Holemi jeho probodl jsi hlavu vsí
jeho, když se bouřili jako vichřice k rozptýlení mému,
plésali, jako by sežrati měli chudého v skrytě. 15 Bral
jsi se po moři na koních svých, skrze hromadu vod
mnohých. 16 Slyšel jsem, a zatřáslo se břicho mé, k
hlasu tomu drkotali rtové moji, kosti mé práchnivěly, a
všecken jsem se třásl, že se mám upokojiti v den
ssoužení, když přitáhne na lid, aby jej válečně hubil.
17 Byť pak fík nekvetl, a nebylo úrody na vinicích; byť
i ovoce olivy pochybilo, a rolí nepřinesla užitky; a od
ovčince odřezován byl brav, a nebylo žádného skotu
v chlévích: 18 Já však v Hospodinu veseliti se budu,
plésati budu v Bohu spasení svého. 19 Hospodin
Panovník jest síla má, kterýž činí nohy mé jako laní,
a na vysokých místech mých cestu mi způsobuje.
Přednímu zpěváku na můj neginot.

Sofoniáš

1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Sofoniášovi
synu Chusi, syna Godoliášova, syna Amariášova,
syna Ezechiášova, za dnů Joziáše syna Amonova,
krále Judského. **2** Zajisté že sklidím všecko se
svrchku té země, praví Hospodin. **3** Sklidím lidi
i hovada, sklidím ptactvo nebeské i ryby mořské,
i pohoršení s bezbožnými; vypléním, pravím, lidi
se svrchku této země, praví Hospodin. **4** Nebo
vztáhna ruku svou na Judu a na všecky obyvatele
Jeruzalémské, zahladím z místa tohoto ostatek Bále,
i kněží jeho s jich pomocníky, **5** I ty, kteříž se
klanějí na střechách vojsku nebeskému, i ty, kteříž
klanějíce se, přisahají skrze Hospodina, i ty, kteříž
přisahají skrze Melecha svého. **6** I ty, kteříž zpět
odcházejí, aby nenásledovali Hospodina, a kteříž
nehledají Hospodina, aniž se ho dotazují. **7** Umlkni
před oblíčejem Panovníka Hospodina, nebo blízký
jest den Hospodinův; přistrojil zajisté Hospodin obět,
povolal pozvaných svých. **8** I stane se v den oběti
Hospodinovy, že navštívím knížata a syny královy
i všecky, kteříž se obláčejí v roucho cizozemců. **9**
Navštívím v ten den i každého, kterýž vskakuje na
prah, kteříž naplňují dům pánů svých nátiskem a lstí.
10 I stane se v ten den, praví Hospodin, hlas křiku od
brány rybné, a kvílení od druhé strany a třeskot veliký
od pahrbků. **11** Kvělte vy, kteříž bydlíte u vnitřku; nebo
vyhlazen bude všecken obor kupců, vypléněni budou
všickni snášející stříbro. **12** I stane se v ten čas, že
přehledávati budu Jeruzalém s lucernami, a navštívím
muže, kteříž ulnuli v kvasnicích svých, kteříž říkají v
srdci svém: Nečiníť dobře Hospodin, aniž zle činí. **13**
Nebo přijde statek jejich na rozchvátání, a domové
jejich na zpuštění. Stavějí zajisté domy, ale nebudou
v nich bydliti; a štěpují vinice, ale nebudou píti vína
z nich. **14** Blízký jest den Hospodinův veliký, blízký
jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova, tuť hořce
křičeti bude udatný. **15** Den rozhněvání bude ten den,
den úzkosti a trápení, den zpuštění a to hrozného,
den temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty, **16**
Den trouby a troubení proti městům hrazeným, a proti
úhlům vysokým, **17** V němž úzkostmi sevru lidi, aby
chodili jako slepí, nebo proti Hospodinu zhřešili. I
vylita bude krev jejich jako prach, a těla jejich jako
lejna. **18** Ani stříbro jejich, ani zlato jejich nebude jich
moci vytrhnouti v den rozhněvání Hospodinova; nebo
ohněm horlivosti jeho sehlcena bude tato všecka
země, proto že konec jistě rychlý učiní všechněm
obyvatelům země.

2 Ohledejte sebe, ohledejte, pravím, ó národe
nemilý, **2** Prvé než uložení přijde, a den jako
plevy pomine, prvé než přijde na vás prchlivost hněvu
Hospodinova, prvé než přijde na vás den hněvu
Hospodinova. **3** Hledejte Hospodina všickni tiší země,
kteříž soud jeho činíte; hledejte spravedlnosti, hledejte
tichosti. Snad se ukryjete v den hněvu Hospodinova.
4 Nebo Gáza bude opuštěno, a Aškalon zpustne;
Azot o polednách zaženou, a Akaron vykořeněn
bude. **5** Běda těm, kteříž bydlí v krajině pomořské,
národu Ceretejských. Slovo Hospodinovo proti vám
jest, ó země Kananejská Filistinských, že tě tak
zahladím, aby nebylo žádného obyvatele. **6** I bude
krajina pomořská místo ovčinců, jam pastýřských a
stájí dobytka. **7** Bude také i ostatku domu Judského
krajinou, kdež by pásli. V domích Aškalonu u večer
léhati budou, když je navštíví Hospodin Bůh jejich,
a přivede zase zajaté jejich. **8** Slyšelť jsem hanění
Moábských a utrhání synů Ammonitských, kterýmiž
haněli můj lid, a honosili se na pomezí jejich. **9** Protož
živ jsem já, praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, že
Moáb jako Sodoma bude, a synové Ammonitští jako
Gomora, místem kopřiv a domem solným a pustinou
až na věky. Ostatkové lidu mého rozchvátají je, a
pozůstalí z lidu mého dědičně je obdrží. **10** To jim pro
pýchu jejich, že zhaněli a zpínali se nad lid Hospodina
zástupů. **11** Hrozný jim bude Hospodin; nebo způsobí,
aby zhubeněli všickni bohové země. I bude se jemu
klaněti každý z místa svého, všickni ostrovové národu.
12 Také i vy, Mouřenínové, mečem mým zbiti budete.
13 Nebo vztáhne ruku svou na půlnoci, a zhubí Assyrii,
a obrátí Ninive v pustinu, a v suchost jako poušť. **14** I
budou u prostřed něho léhati stáda, všecky šelmy
národů, pelikán i výr na makovicích jeho nocovati
budou; hlas zníti bude na okně, pustina na veřeji,
když cedroví jeho obnaží. **15** Takovéť bude to město
plésající, kteréž sedí bezpečně, říkaje v srdci svém:
Já jsem, a kromě mne není žádného více. Jakť jest
učiněno pusté, peleší šelmám! Kdožkoli půjde skrze
ně, ckáti bude a zmítati rukou svou.

3 Běda městu tomuto hltavému a poškvrněnému
a utiskujícímu. **2** Neposlouchá hlasu, aniž přijímá
kázně; v Hospodina nedoufá, k Bohu svému
nepřibližuje se. **3** Knížata jeho jsou u prostřed něho
lvové řvoucí, soudcové jeho vlci večerní, nehryzou
kostí až do rána. **4** Proroci jeho kvapní, muži velmi
nešlechetní; kněží jeho poškvrňují věci svaté, natahují
zákona. **5** Hospodin spravedlivý u prostřed něho
jest, nelibuje nepravosti, každého dne soud svůj
vynáší na světlo bez přestání, a však nešlechetník

neumí se styděti. 6 Vyplénil jsem národy, zpustli
zámkové jejich, v pustinu obrátil jsem ulice jejich, tak
že žádný přes ně nechodí; zpustla města jejich, tak
že není člověka, není žádného obyvatele. 7 Řekl
jsem: Jistotně báti se mne budeš, přijmeš kázeň,
aby nebyl vypléněn příbytek tvůj tím, čím jsem tě
navštíviti chtěl. Ale ráno vstanouce, porušují všecky
snažnosti své. 8 Protož očekávejtež na mne, praví
Hospodin, do dne toho, v kterémž povstanu k loupeži.
Nebo soud můj jest, abych sebral národy, shromáždil
království, abych vylil na ně rozhněvání své a všecku
prchlivost hněvu svého; ohněm zajisté horlivosti mé
sehlcena bude všecka tato země. 9 Tehdáž zajisté
způsobím národům rty čisté, jimiž by vzývali všickni
jméno Hospodinovo, a sloužili jemu jedním ramenem.
10 Ti, kteříž jsou za řekami Mouřenínské země, koříce
se mi, se dcerou rozptýlených mých dary mi přinesou.
11 V ten den nebudeš se hanbiti za žádné skutky
své, jichž jsi se dopustil proti mně; nebo tehdáž
odejmu z prostředku tvého ty, kteříž pléší v důstojnosti
tvé, a nebudeš se více vyvyšovati na hoře svatosti
mé. 12 A pozůstavím u prostřed tebe lid chudý a
nuzný, i budou doufati ve jménu Hospodinovu. 13
Ostatkové Izraele neučiní nepravosti, aniž mluviti
budou lži, aniž se nalezne v ústech jejich jazyk lstivý,
ale pásti se budou a odpočívati, a nebude žádného,
kdo by je přestrašil. 14 Prozpěvuj, dcero Sionská,
prokřikujte, Izraelští, vesel se a plésej vším srdcem,
dcero Jeruzalémská, 15 Že odjal Hospodin soudy tvé,
odklidil nepřítele tvého. Král Izraelský Hospodin jest
u prostřed tebe, nebudeš se báti více zlého. 16 V
ten den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, a Sionu:
Nechť nemdlejí ruce tvé. 17 Hospodin Bůh tvůj u
prostřed tebe mocný zachová tě, radovati se bude z
tebe velice, přestane na milování svém tebe, plésati
bude nad tebou s prozpěvováním, řka: 18 Toužící po
Jeruzalému zase sberu, z tebeť jsou, bolestící pro
břímě pohanění vzložené na tebe. 19 Aj, já konec
učiním všechněm, kteříž tě trápiti budou v ten čas, a
zachovám kulhavou, a zahnanou shromáždím; nýbrž
způsobím jim chválu a jméno po vší zemi, v níž
pohanění nesli. 20 V ten čas přivedu vás, v ten čas,
pravím, shromáždím vás; nebo dám vám jméno a
chválu mezi všemi národy země, když zase přivedu
zajaté vaše před očima vašima, dí Hospodin.

Haggeus

1 Léta druhého Daria krále, měsíce šestého, prvního
dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo
skrze Aggea proroka k Zorobábelovi synu Salatielovu,
knížeti Judskému, a k Jozue synu Jozadakovu, knězi
nejvyššímu, řkoucí: **2** Takto dí Hospodin zástupů,
řka: Lid tento praví, že nepřišel čas, čas, v němž
by dům Hospodinův staven byl. **3** Pročež stalo se
slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: **4**
Jest-liž vám čas, abyste vy seděli v domích svých
taflovaných, a dům tento pustý stál? **5** Protož nyní
takto praví Hospodin zástupů: Přiložte srdce své k
cestám svým. **6** Sejete mnoho, a shromažďujete málo;
jíte, ale nebýváte nasyceni; pijete, ale neuhašujete
žízně; obláčíte se, ale žádný nemůže se zahříti; a
ten, kdož sobě mzdu shromažďuje, shromažďuje ji do
pytlíka děravého. **7** Takto praví Hospodin zástupů:
Přiložte srdce své k cestám svým. **8** Vstupte na tuto
horu, a svezouce dříví, stavějte dům tento, i oblíbím
sobě to, a budu oslaven, praví Hospodin. **9** Patříte na
mnoho, a aj, maličko jest, a což vnášíte do domu, já
to rozdmychuji. Proč se to děje? dí Hospodin zástupů.
I pro dům můj, že pustý jest, ješto vy jeden každý
pečlivi jste o dům svůj. **10** Protož zavřelo se nebe
nad vámi, aby nedávalo rosy, země také zavřela se,
aby nevydávala úrody své. **11** A tak zavolal jsem
sucha na zemi tuto, a na tyto hory, i na obilé, i na
víno, a na olej, i na to, což by měla vydávati země,
i na lidi, i na dobytek, i na všecku práci rukou. **12**
I uposlechl Zorobábel syn Salatielův, a Jozue syn
Jozadakův, kněz nejvyšší, i všickni ostatkové lidu
hlasu Hospodina Boha svého, a slov Aggea proroka,
poněvadž jej poslal Hospodin Bůh jejich; nebo se
bál lid tváři Hospodinovy. **13** Tedy Aggeus posel
Hospodinův mluvil lidu v poselství Hospodinovu, řka:
Já s vámi jsem, praví Hospodin. **14** V tom vzbudil
Hospodin ducha Zorobábele syna Salatielova, knížete
Judského, a ducha Jozue syna Jozadakova, kněze
nejvyššího, a ducha ostatků všeho lidu, a přišedše,
dělali dílo v domě Hospodina zástupů, Boha svého.
15 Dne dvadcátého čtvrtého, měsíce šestého, léta
druhého Daria krále.

2 Měsíce sedmého, dvadcátého prvního dne téhož
měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze
Aggea proroka, řkoucí: **2** Mluv nyní k Zorobábelovi
synu Salatielovu, knížeti Judskému, a Jozue synu
Jozadakovu, knězi nejvyššímu, i k ostatkům lidu, řka:
3 Kdo jest mezi vámi pozůstalý, ješto viděl dům ten
v slávě jeho první? A jaký vy jej nyní vidíte? Zdaliž
není proti onomu jako nic před očima vašima? **4**
A však nyní posilň se Zorobábeli, praví Hospodin,
posilň se i Jozue synu Jozadakův, kněže nejvyšší, a
posilň se všecken lide země této, praví Hospodin,
a dodělejte; nebo já s vámi jsem, praví Hospodin
zástupů, **5** Podlé slova, jímž jsem smlouvu učinil s
vámi, když jste vycházeli z Egypta. Duch také můj
stane u prostřed vás, nebojtež se. **6** Nebo takto
praví Hospodin zástupů: Po malém času, aj, já ještě
jednou pohnu nebem i zemí, a mořem i suchostí. **7**
Pohnu, pravím, všemi národy, a přijdou k Žádoucímu
všechněm národům, i naplním dům tento slávou, praví
Hospodin zástupů. **8** Mét' jest stříbro a mé jest zlato,
praví Hospodin zástupů. **9** Větší bude sláva domu
tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin
zástupů; nebo na tomto místě způsobím pokoj, praví
Hospodin zástupů. **10** Dvadcátého čtvrtého dne,
devátého měsíce, léta druhého Daria, stalo se slovo
Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: **11** Takto
praví Hospodin zástupů: Vzeptej se nyní kněží na
zákon, řka: **12** Ej, kdyby někdo nesl maso svaté v
křídle sukně své, aneb dotkl by se křídlem svým
chleba, neb vaření, neb vína, neb oleje, neb jakéžkoli
krmě, zdali bude posvěcen? I odpověděli kněží a
řekli: Nikoli. **13** Tedy řekl Aggeus: Jestliže někdo
jsa nečistý od těla mrtvého, dotkl by se něčeho
z těch věcí, bude-li nečisté? I odpověděli kněží a
řekli: Nečisté bude. **14** Tedy odpovídaje Aggeus,
řekl: Tak lid tento a tak národ tento před tváří mou,
praví Hospodin, a tak všecko dílo rukou jejich, i
cožkoli obětovali tam, nečisté bylo. **15** Nyní tedy
přiložte medle srdce své od tohoto dne až do onoho,
jakž přestal kladen býti kámen na kameni v domě
Hospodinově, **16** Od toho času, když přišel někdo k
hromadě dvadcíti, bylo jen deset; když přišel k kádi,
aby nabral padesáte z presu, bylo jen dvadcet. **17**
Bil jsem vás suchem a rzí, i krupobitím všecko dílo
rukou vašich, však žádný z vás neobrátil se ke mně,
praví Hospodin. **18** Přiložte již srdce své od tohoto
dne až do onoho, ode dne dvadcátého čtvrtého,
měsíce devátého, až do dne, v kterémž založen byl
chrám Hospodinův, (přiložte srdce své). **19** Zdali
již jest semeno v obilnici? Anobrž ani vinný kmen,
ani fík, ani strom jablek zrnatých, ani strom olivový
nevydal ovoce. Od tohoto dne požehnám. **20** Potom
stalo se slovo Hospodinovo po druhé k Aggeovi,
dvadcátého čtvrtého dne téhož měsíce, řkoucí: **21**
Mluv k Zorobábelovi knížeti Judskému, řka: Já pohnu
nebem i zemí, **22** A podvrátím stolici království, a
zkazím sílu království pohanských; podvrátím, pravím,
vůz i ty, kteříž na něm jezdí, a sejdou koni i jezdci

jejich jeden každý od meče bratra svého. **23** V ten
den, praví Hospodin zástupů, vezmu tebe, Zorobábeli
synu Salatielův, služebníče můj, praví Hospodin, a
učiním tě jako pečetní prsten; nebo jsem tě vyvolil,
praví Hospodin zástupů.

Zachariáš

1 Měsíce osmého, léta druhého Dariova, stalo
se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu
Barachiáše, syna Iddova, proroku, řkoucí: **2** Rozhněval
se Hospodin na otce vaše velice. **3** Protož rci
těmto: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se
ke mně, praví Hospodin zástupů, a navrátím se k
vám, praví Hospodin zástupů. **4** Nebuďte jako otcové
vaši, na něž volávali proroci onino předešlí, říkajíce:
Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se nyní
od cest svých zlých, i od skutků vašich zlých, ale
neuposlechli, ani pozorovali mne, praví Hospodin.
5 Otcové vaši kde jsou? A proroci ti zdali na věky
živi jsou? **6** Ale však slova má a soudové moji,
kteréž jsem přikázal služebníkům svým prorokům,
zdali nepostihli otců vašich? tak že obrátivše se,
řekli: Jakž uložil Hospodin zástupů učiniti nám podlé
cest našich, a podlé skutků našich, tak učinil nám. **7**
Dne čtyřmecítmého, jedenáctého měsíce, kterýž jest
měsíc Šebat, léta druhého Dariova, stalo se slovo
Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna
Iddova, proroku, řkoucí: **8** Viděl jsem v noci, a aj, muž
sedí na koni ryzím, kterýž stál mezi myrtovím, kteréž
bylo v dolině, za ním pak koně ryzí, strakaté a bílé. **9**
I řekl jsem: Kdo jsou tito, Pane můj? Řekl mi anděl
ten, kterýž mluvil se mnou: Já ukáži tobě, kdo jsou
tito. **10** Tedy odpovídaje muž ten, kterýž stál mezi
myrtovím, řekl: Tito jsou, kteréž poslal Hospodin, aby
zchodili zemi. **11** I odpověděli andělu Hospodinovu
tomu, kterýž stál mezi myrtovím, a řekli: Zchodili jsme
zemi, a aj, všecka země bezpečně bydlí, a pokoje
užívá. **12** Tedy odpověděl anděl Hospodinův a řekl:
Ó Hospodine zástupů, až dokudž ty se nesmiluješ
nad Jeruzalémem a nad městy Judskými, na kteréž
jsi hněval se již sedmdesáte let? **13** I odpověděl
Hospodin andělu tomu, kterýž mluvil se mnou, slovy
dobrými, slovy potěšitelnými. **14** Tedy řekl mi anděl,
kterýž mluvil ke mně: Volej a rci: Takto praví Hospodin
zástupů: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením
velikým. **15** A hněvám se náramně na ty národy, kteříž
mají pokoj; nebo když jsem já se málo rozhněval, oni
pomáhali k zlému. **16** Protož takto praví Hospodin:
Navrátil jsem se k Jeruzalému milosrdenstvím, dům
můj staven bude v něm, praví Hospodin zástupů,
a pravidlo vztaženo bude na Jeruzalém. **17** Ještě
volej a rci: Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť se
rozsadí města má pro hojnost dobrého; neboť utěší
ještě Hospodin Sion, a vyvolí ještě Jeruzalém. **18**
Tedy pozdvihl jsem očí svých, a uzřel jsem, a aj,
čtyři rohové. **19** I řekl jsem andělu, kterýž mluvil se
mnou: Co jest toto? I řekl mi: To jsou ti rohové, kteříž
zmítali Judou, Izraelem a Jeruzalémem. **20** Ukázal mi
také Hospodin čtyři kováře. **21** I řekl jsem: Co jdou
dělati tito? I mluvil, řka: Tito jsou rohové, kteříž zmítali
Judou, tak že žádný nemohl pozdvihnouti hlavy své.
Protož přišli tito, aby je přestrašili, a srazili rohy těch
národů, kteříž pozdvihli rohu proti zemi Judské, aby
ní zmítali.

2 Opět pozdvihl jsem očí svých, a uzřel jsem, a aj
muž, v jehož ruce byla šnůra míry. **2** I řekl jsem:
Kam jdeš? I řekl mi: Měřiti Jeruzaléma, abych viděl,
jak veliká širokost jeho, a jak veliká dlouhost jeho. **3**
A aj, když anděl ten, kterýž mluvil se mnou, vycházel,
jiný anděl vycházel jemu vstříc. **4** A řekl jemu: Běž,
mluv k mládenci tomu, řka: Po vsech bydliti budou
Jeruzalémští, pro množství lidu a dobytka u prostřed
něho. **5** A já budu, praví Hospodin, jeho zdí ohnivou
vůkol, a slávou budu u prostřed něho. **6** Nuže,
nuže, utecte již z země půlnoční, praví Hospodin,
poněvadž se čtyř stran světa volný průchod učinil
jsem vám, praví Hospodin. **7** Nuže, Sione, kterýž
přebýváš u dcery Babylonské, vydobuď se. **8** Nebo
takto praví Hospodin zástupů: Po slávě poslal mne
proti národům těm, kteříž zloupili vás; nebo kdož se
dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého. **9** Nebo
aj, já zdvihnu ruku svou proti nim, a budou loupež
služebníkům svým, i zvíte, že Hospodin zástupů
poslal mne. **10** Prozpěvuj a vesel se, dcero Sionská;
nebo aj, já přijdu a budu bydliti u prostřed tebe,
praví Hospodin. **11** I připojí se národové mnozí k
Hospodinu v ten den, a budou mým lidem, a budu
bydliti u prostřed tebe, i zvíš, že Hospodin zástupů
poslal mne k tobě. **12** Tehdy dědičně ujme Hospodin
Judu, díl svůj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém.
13 Umlkniž všeliké tělo před oblíčejem Hospodinovým,
neboť procítí z příbytku svatosti své.

3 Potom mi ukázal Jozue kněze nejvyššího, stojícího
před andělem Hospodinovým, a satana stojícího
po pravici jeho, aby se mu protivil. **2** Ale Hospodin
řekl satanu: Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž
tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém.
Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená z ohně?
3 Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál
před andělem. **4** I odpověděl a řekl těm, kteříž stáli
před ním, řka: Vezměte roucho to zmazané s něho.
A řekl jemu: Pohleď, přenesl jsem s tebe nepravost
tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná. **5** Opět
řekl: Nechť vstaví čepici pěknou na hlavu jeho. I
vstavili čepici pěknou na hlavu jeho, a oblékli ho v

roucha. Anděl pak Hospodinův tu stál. 6 A osvědčil
anděl Hospodinův Jozue, řka: 7 Takto praví Hospodin
zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a
jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi
dům můj, a budeš-li ostříhati síní mých: dámť zajisté
to, abys chodil mezi těmito přístojícími. 8 Slyš nyní,
Jozue, kněže nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí
před tebou: Ačkoli muži ti jsou za zázrak, aj, já však
přivedu služebníka svého, Výstřelek. 9 Nebo aj,
totoť jest ten kámen, kterýž kladu před Jozue, na
kámen jeden sedm očí; aj, já vyřeži na něm řezbu,
praví Hospodin zástupů, a odejmu nepravost té země
jednoho dne. 10 V ten den, praví Hospodin zástupů,
povoláte jeden každý bližního svého pod vinný kmen
a pod fík.

4 Potom navrátil se anděl, kterýž mluvil se mnou, a
zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna
svého. 2 I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím,
že aj, svícen zlatý všecken, a olejný dčbán na vrchu
jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k
těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. 3 A dvě
olivy při něm, jedna po pravé straně dčbánu olejného,
a druhá po levé straně jeho. 4 Tehdy odpověděl jsem
a řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil ke mně, řka: Co
ty věci jsou, pane můj? 5 A odpovídaje anděl, kterýž
mluvil se mnou, řekl mi: Což nevíš, co ty věci jsou?
I řekl jsem: Nevím, pane můj. 6 Tedy odpovídaje,
mluvil ke mně, řka: Toto jest slovo Hospodinovo k
Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem
mým, praví Hospodin zástupů. 7 Co jsi ty, ó horo
veliká, před Zorobábelem? Rovina. Nebo doloží
nejvyšší kámen s hlučným prokřikováním: Milost,
milost jemu. 8 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně,
řkoucí: 9 Ruce Zorobábelovy založily dům tento, a
ruce jeho dokonají. I zvíš, že Hospodin zástupů poslal
mne k vám. 10 Nebo kdož by pohrdal dnem malých
začátků, poněvadž se veselí, hledíce na ten kámen,
totiž na závaží v ruce Zorobábelově, těch sedm očí
Hospodinových, procházejících všecku zemi? 11 Tedy
odpovídaje jemu, řekl jsem? Co ty dvě olivy po pravé
straně toho svícnu, i po levé straně jeho? 12 Opět
odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivky, kteréž
jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z
sebe zlato? 13 I mluvil ke mně, řka: Víš-liž, co ty věci
jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. 14 Tedy řekl: To
jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vší země.

5 Potom opět pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj,
kniha letěla. 2 I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl:
Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvadcíti loktů
a širokost desíti loktů. 3 Tedy řekl mi: Toto prokletí
vyjde na širokost vší země. Nebo každý zloděj podlé
něho jako i ona vyhlazen, a každý přisahající podlé
něho jako i ona vyhlazen bude. 4 Vynesu je, praví
Hospodin zástupů, aby došlo na dům zloděje, a na
dům přisahajícího skrze jméno mé falešně; anobrž
bude bydliti u prostřed domu jeho, a docela zkazí jej,
i dříví jeho i kamení jeho. 5 Tedy vyšel anděl ten,
kterýž mluvil se mnou, a řekl mi: Pozdvihni nyní očí
svých a viz, co jest to, což pochází. 6 I řekl jsem: Co
jest? Kterýž odpověděl: Toto jest efi pocházející. Řekl
také: Toto jest oko její prohlédající všecku zemi. 7
A aj, plech tlustý olověný nesen byl, a přitom žena
jedna, kteráž seděla u prostřed té efi. 8 I řekl: Toto
jest ta bezbožnost. I uvrhl ji do prostřed té efi, uvrhl
i ten plech olověný na vrch její. 9 A pozdvihna očí
svých, uzřel jsem, a aj, dvě ženy vycházely, majíce
vítr v křídlách svých. Měly pak křídla podobná křídlům
čápím, a vyzdvihly tu efi mezi zemi a mezi nebe.
10 I řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil se mnou:
Kam ony nesou tu efi? 11 Kterýž řekl mi: Aby sobě
vystavěla dům v zemi Sinear, kdež by utvrzena byla a
postavena na podstavku svém.

6 Potom opět pozdvihna očí svých, viděl jsem, a aj,
čtyři vozové vycházeli z prostředku dvou hor, hory
pak ty byly hory ocelivé. 2 V prvním voze byli koni
ryzí, a v druhém voze byli koni vraní, 3 V voze pak
třetím koni bílí, a v voze čtvrtém koni strakatí a hnědí.
4 Tedy odpovídaje, řekl jsem andělu, kterýž mluvil se
mnou: Co tyto věci, pane můj? 5 I odpověděl anděl
ten a řekl mi: To jsou čtyři větrové nebeští, vycházející
odtud, kdež stáli před Panovníkem vší země. 6 Koni
vraní zapřežení vycházejí do země půlnoční, a bílí
vycházejí za nimi, strakatí pak vycházejí do země
polední. 7 Hnědí také vyšedše, chtěli jíti, aby schodili
zemi. Protož řekl: Jděte, schoďte zemi. I schodili
zemi. 8 A povolav mne, mluvil ke mně, řka: Aj ti,
kteříž vyšli do země půlnoční, spokojili ducha mého
v zemi půlnoční. 9 I stalo se slovo Hospodinovo
ke mně, řkoucí: 10 Vezmi od zajatých, od Cheldaje
a od Tobiáše a od Jedaiáše, (a přijdeš ty téhož
dne, a vejdeš do domu Joziáše syna Sofoniášova),
kteříž jdou z Babylona, 11 Vezmi, pravím, stříbro a
zlato, a udělej koruny, a vstav na hlavu Jozue syna
Jozadakova, kněze nejvyššího. 12 A mluviti budeš k
němu, řka: Takto praví Hospodin zástupů, řka: Aj muž,
jehož jméno jest Výstřelek, kterýž z místa svého pučiti
se bude, ten vystaví chrám Hospodinův. 13 Nebo ten
má vystavěti chrám Hospodinův, a tentýž zase přinese
slávu, a seděti a panovati bude na trůnu svém, a bude
knězem na trůnu svém, a rada pokoje bude mezi

nimi oběma. 14 Budou pak ty koruny Chelemovi, a
Tobiášovi, a Jedaiášovi, a Chenovi synu Sofoniášovu
na památku v chrámě Hospodinově. 15 Nebo dalecí
přijdou, a budou stavěti chrám Hospodinův, i zvíte, že
Hospodin zástupů poslal mne k vám. A to se stane,
jestliže skutečně poslouchati budete hlasu Hospodina
Boha svého.

7 Potom stalo se léta čtvrtého Daria krále, stalo se
slovo Hospodinovo k Zachariášovi, čtvrtého dne
měsíce devátého, kterýž jest Kislef, 2 Když poslal
do domu Božího Sarezer a Regemmelech, i muži
jeho, aby se kořili tváři Hospodinově, 3 A aby mluvili
k kněžím, kteříž byli v domě Hospodina zástupů, i k
prorokům, řkouce: Budeme-li plakati měsíce pátého,
oddělujíce se, jako jsme činili již po mnoho let? 4 I
stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, řkoucí: 5
Rci všemu lidu této země i kněžím takto: Když jste
se postívali a kvílili, pátého a sedmého měsíce, a
to po sedmdesáte let, zdaliž jste se opravdu mně,
mně, pravím, postili? 6 A když jíte aneb pijete,
zdaliž ne pro sebe jíte a ne pro sebe pijete? 7
Zdaliž tato nejsou slova, kteráž prohlásil Hospodin
skrze proroky předešlé, když ještě Jeruzalém seděl
bezpečně a užíval pokoje, i města jeho vůkol něho,
a lid v straně polední i na rovinách bydlil? 8 I stalo
se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, řkoucí: 9
Takto mluvíval Hospodin zástupů, řka: Soud pravý
vynášejte, a milosrdenství a lítosti dokazujte jeden
každý k bližnímu svému. 10 A vdovy ani sirotka,
příchozího ani chudého neutiskejte, a zlého žádný
bližnímu svému neobmýšlejte v srdci svém. 11 Ale
nechtěli pozorovati, a nastavili ramene urputného, a
uši své obtížili, aby neslyšeli. 12 A srdce své učinili
kámen přetvrdý, aby neslyšeli zákona toho a slov
těch, kteráž posílal Hospodin zástupů Duchem svým
skrze proroky předešlé. Pročež přišel hněv veliký
od Hospodina zástupů. 13 Nebo stalo se, že jakož
volajícího neslyšeli, tak když volali, neslyšel jsem,
praví Hospodin zástupů. 14 A vichřicí rozptýlil jsem je
mezi všecky ty národy, kterýchž neznali, a země tato
spustla po nich, tak že nebylo žádného, kdo by tudy
chodil, a tak přivedli zemi žádoucí na spuštění.

8 Opět stalo se slovo Hospodina zástupů, řkoucí:
2 Takto praví Hospodin zástupů: Horlil jsem pro
Sion horlením velikým, nýbrž rozhněváním velikým
horlil jsem pro něj. 3 Takto praví Hospodin: Navrátil
jsem se k Sionu, a bydlím u prostřed Jeruzaléma, aby
sloul Jeruzalém městem věrným, a hora Hospodina
zástupů horou svatosti. 4 Takto praví Hospodin
zástupů: Ještěť sedati budou starci i baby na ulicích
Jeruzalémských, maje každý z nich hůl v ruce své pro
sešlost věku. 5 Ulice také města plné budou pacholat
a děvčat, hrajících na ulicích jeho. 6 Takto praví
Hospodin zástupů: Zdali, že se to nepodobné zdá před
očima ostatků lidu tohoto dnů těchto, také před očima
mýma nepodobné bude? praví Hospodin zástupů. 7
Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já vysvobozuji lid
svůj z země východní, a z země na západ slunce, 8 A
přivedu je zase. I budou bydliti u prostřed Jeruzaléma,
a budou lidem mým, a já budu jejich Bohem v pravdě
a v spravedlnosti. 9 Takto praví Hospodin zástupů:
Posilňtež se ruce vaše, kteříž jste slyšeli těchto dnů
slova tato z úst proroků, od toho dne, v němž založen
jest dům Hospodina zástupů, že má chrám dostaven
býti. 10 Nebo před těmito dny práce lidská, ani práce
hovádek se nenahražovala, nýbrž ani vycházejícímu
ani vcházejícímu nebylo pokoje pro nepřítele, nebo já
spustil jsem všecky lidi jedny s druhými. 11 Nyní pak,
ne jako ve dnech těch předešlých, činím ostatkům
lidu tohoto, praví Hospodin zástupů. 12 Ale rozsívání
máte pokojné, vinný kmen vydává ovoce své, a
země vydává úrodu svou, nebesa také dávají rosu
svou, a to všecko dávám v dědictví ostatkům lidu
tohoto. 13 A tak stane se, že jakož jste byli zlořečením
mezi pohany, ó dome Judský a dome Izraelský,
tak zase vás chrániti budu, a budete požehnáním.
Nebojtež se, posilňte se ruce vaše. 14 Nebo takto
praví Hospodin zástupů: Jakož jsem byl myslil zle
učiniti vám, když mne hněvali otcové vaši, praví
Hospodin zástupů, aniž jsem litoval: 15 Tak obrátě
se, myslím v těchto dnech dobře činiti Jeruzalému a
domu Judskému. Nebojtež se. 16 Tyto pak věci jsou,
kteréž činiti budete: Mluvte pravdu každý s bližním
svým, pravý a pokojný soud vynášejte v branách
svých. 17 Aniž kdo bližnímu svému zlého obmýšlej
v srdci svém, též přísahy falešné nemilujte; nebo
všecko to jest, čehož nenávidím, praví Hospodin. 18 I
stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, řkoucí: 19
Takto praví Hospodin zástupů: Půst čtvrtého měsíce,
a půst pátého, a půst sedmého, a půst desátého
obrátí se domu Judskému v radost a veselí, i v
slavnosti rozkošné, ale pravdu a pokoj milujte. 20
Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť budou přicházeti
národové a obyvatelé měst mnohých, 21 Přicházeti
budou, pravím, obyvatelé jednoho k druhému, řkouce:
Podměž s ochotností kořiti se tváři Hospodinově,
a hledati Hospodina zástupů. Půjdu i já. 22 A tak
přijdou lidé mnozí a národové nesčíslní, aby hledali
Hospodina zástupů v Jeruzalémě, a kořili se tváři
Hospodinově. 23 Takto praví Hospodin zástupů: V
těch dnech chopí se deset mužů ze všech jazyků

těch národů, chopí se, pravím, podolka jednoho Žida,
řkouce: Půjdeme s vámi; nebo slyšíme, že jest Bůh s
vámi.

9 Břímě slova Hospodinova proti zemi, kteráž jest
v vůkolí tvém, a Damašek bude odpočinutí jeho.
Nebo k Hospodinu zřetel člověka i všech pokolení
Izraelských. **2** Ano i do Emat dosáhne, do Týru i
Sidonu, ačkoli jest moudrý velmi. **3** Vystavěltě sobě
Týrus pevnost, a nashromáždil stříbra jako prachu, a
ryzího zlata jako bláta na ulicích. **4** Aj, Pán vyžene
jej, a vrazí do moře sílu jeho, i on od ohně sežrán
bude. **5** Vida to Aškalon, báti se bude, i Gáza velikou
bolest míti bude, též i Akaron, proto že jej zahanbilo
očekávání jeho. I zahyne král z Gázy, a Aškalon
neosedí. **6** A bude bydliti pankhart v Azotu, a tak
vypléním pýchu Filistinských. **7** Když pak odejmu
vraždu jednoho každého od úst jeho, a ohavnosti
jeho od zubů jeho, připojen bude také i on Bohu
našemu, aby byl jako vývoda v Judstvu, a Akaron
jako Jebuzejský. **8** A položím se vojensky u domu
svého pro vojsko a pro ty, kteříž tam i zase jdou;
aniž půjde skrze ně více násilník, proto že se tak
nyní vidí očím mým. **9** Plésej velice, dcerko Sionská,
prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde
tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na
oslu, totiž na oslátku mladém. **10** Nebo vypléním
vozy z Efraima a koně z Jeruzaléma, a vypléněna
budou lučiště válečná; nadto rozhlásí pokoj národům,
a panování jeho od moře až k moři, a od řeky až
do končin země. **11** Anobrž ty, pro krev smlouvy
své vypustil jsem vězně tvé z jámy, v níž není
žádné vody. **12** Navraťtež se k ohradě, ó vězňové v
naději postavení. A tak v ten den, jakžť oznamuji,
dvojnásobně nahradím tobě, **13** Když sobě napnu
Judu a lučiště naplním Efraimem, a vzbudím syny
tvé, ó Sione, proti synům tvým, ó Javane, a nastrojím
tě jako meč udatného. **14** Nebo Hospodin proti nim
se ukáže, a vynikne jako blesk střela jeho. Panovník,
pravím, Hospodin trubou troubiti bude, a pobéře se s
vichřicemi poledními. **15** Hospodin zástupů chrániti
bude lidu svého, aby zmocníce se kamením z praku,
jedli a pili, prokřikujíce jako od vína, a naplní jakož
číši tak i rohy oltáře. **16** A tak je vysvobodí v ten
den Hospodin Bůh jejich, jakožto stádce lid svůj, a
vystaveno bude kamení pěkně tesané místo korouhví
v zemi jeho. **17** Nebo aj, jaké blahoslavenství jeho, a
jak veliká okrasa jeho! Obilé mládence a mest panny
učiní mluvné.

10 Žádejte od Hospodina deště v čas příhodný,
i způsobí Hospodin pršku, a dá vám déšť hojný,
a každému bylinu na poli. **2** Nebo obrazové mluví
marnost, a věšťci prorokují faleš, a sny marné mluví,
marností potěšují. Protož šli jako stádo, ztrestáni jsou,
proto že žádného nebylo pastýře. **3** Proti pastýřům
takovým zažžen jest hněv můj, a kozly ty trestati
budu, ale stádo své, dům Judský, navštíví Hospodin
zástupů, a učiní je jako koně ozdobného k boji. **4** Od
něho úhel, od něho hřeb, od něho lučiště válečné, od
něho též pojde všeliký úředník. **5** A budou podobni
rekům, pošlapávajíce do bláta na ulicích v boji, když
bojovati budou; nebo Hospodin s nimi, a zahanbí
ty, kteříž jedou na koních. **6** Posilním zajisté domu
Judova, a dům Jozefův vysvobodím, a bezpečně je
osadím. Nebo lítost mám nad nimi, i budou, jako
bych jich nezahnal; nebo já jsem Hospodin Bůh
jejich, a vyslyším je. **7** I budou Efraimští jako silný
rek, a veseliti se bude srdce jejich jako od vína.
I jejich synové vidouce to, rozveselí se, a zpléše
srdce jejich v Hospodinu. **8** Šeptati jim budu, a tak
je shromáždím; nebo je vykoupím, a rozmnoženi
budou, jakož rozmnoženi byli. **9** Nadto rozseji je mezi
národy, aby na místech dalekých rozpomínali se na
mne, a živi jsouce s syny svými, navrátili se. **10** A
tak je zase přivedu z země Egyptské, i z Assyrské
shromáždím je, a do země Galád a k Libánu přivedu
je, ale nepostačí jim. **11** Protož pro těsnost přejde přes
moře, a prorazí na moři vlnobití, i vyschnou všecky
hlubiny řeky, budeť snížena i pýcha Assyrie, a berla
Egypta odjata bude. **12** A posilním jich v Hospodinu,
aby ve jménu jeho ustavičně chodili, praví Hospodin.

11 Otevři, Libáne, vrata svá, ať zžíře oheň cedry
tvé. **2** Kvěl jedle, nebo padl cedr, nebo znamenití
vypléněni jsou; kvělte dubové Bázanští, nebo klesl les
ohražený. **3** Hlas kvílení pastýřů, proto že popléněno
důstojenství jejich; hlas řvání lvů, proto že popléněna
pýcha Jordánu. **4** Takto praví Hospodin Bůh můj:
Pas ovce tyto k zbití oddané, **5** Kteříž držitelé jejich
mordují, aniž bývají obviňováni, a kdož je prodávají,
říkají: Požehnaný Hospodin, že jsme zbohatli, a
kteříž je pasou, nemají lítosti nad nimi. **6** Protož
nebudu míti lítosti více nad obyvateli této země, praví
Hospodin, ale aj, já uvedu ty lidi jednoho druhému
v ruku, a v ruku krále jejich. I budou potírati zemi
tuto, a nevytrhnu jí z ruky jejich. **7** Nebo jsem pásl
ovce k zbití oddané, totiž vás chudé toho stáda, a
vzav sobě dvě hole, nazval jsem jednu utěšením,
a druhou jsem nazval svazujících. A pásl jsem,
pravím, ty ovce, **8** A zahladil jsem tři pastýře měsíce
jednoho, ale duše má stýskala sobě s nimi, proto
že duše jejich nenáviděla mne. **9** Pročež řekl jsem:

Nebudu vás pásti. Kteráž umříti má, nechť umře, a
kteráž má vyhlazena býti, nechť jest vyhlazena, a
jiné nechažť jedí maso jedna druhé. 10 Protož vzav
hůl svou utěšení, posekal jsem ji, zrušiv smlouvu
svou, kterouž jsem učinil se vším tím lidem. 11 A v
ten den, když zrušena byla, právě poznali chudí toho
stáda, kteříž na mne pozor měli, že řeč Hospodinova
jest. 12 Nebo jsem řekl jim: Jestliže se vám vidí,
dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili mzdu
mou třidceti stříbrných. 13 I řekl mi Hospodin: Povrz
je před hrnčíře. Znamenitá mzda, kterouž jsem tak
draze šacován od nich. A tak vzav třidceti stříbrných,
uvrhl jsem je v domě Hospodinově před hrnčíře. 14
Potom posekal jsem hůl svou druhou svazujících,
zrušiv bratrství mezi Judou a mezi Izraelem. 15 I
řekl mi Hospodin: Vezmi sobě ještě oruží pastýře
bláznivého. 16 Nebo aj, já vzbudím pastýře v této
zemi. Pobloudilých nebude navštěvovati, ani jehňátka
hledati, ani což polámaného jest, léčiti, ani toho, což
se zastavuje, nositi, ale maso toho, což tučnějšího
jest, jísti bude, a kopyta jejich poláme. 17 Běda
pastýři tomu ničemnému, kterýž opouští stádo. Meč
na rameno jeho a na oko pravé jeho, rámě jeho
docela uschne, a oko pravé jeho naprosto zatmí se.

12 Břímě slova Hospodinova příčinou Izraele. Praví
Hospodin, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi,
a sformoval ducha člověka, kterýž jest v něm: 2 Aj,
já postavím Jeruzalém jako číši, kteráž ku potácení
přivede všecky národy vůkol, kteříž budou proti
Judovi v obležení, i proti Jeruzalému. 3 Nýbrž stane
se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen
přetěžký všechněm národům, jejž kdožkoli zdvihati
budou, velmi se urazí, byť se pak shromáždili proti
němu všickni národové země. 4 V ten den, praví
Hospodin, raním všelikého koně strnutím, a jezdce
jeho zblázněním, ale na dům Judský otevru oči
své, a všecky koně národů raním slepotou. 5 I dějí
vůdcové Judští v srdci svém: Mámeť sílu, i obyvatelé
Jeruzalémští, v Hospodinu zástupů, Bohu svém.
6 V ten den učiním vůdce Judské podobné ohni
zanícenému mezi dřívím, a pochodni hořící mezi
snopy, i zžíře na pravo i na levo všecky národy vůkol,
a ostojí Jeruzalém ještě na místě svém v Jeruzalémě.
7 Zachová Hospodin i stánky Judské prvé, aby
se nevelebila ozdoba domu Davidova a ozdoba,
přebývajících v Jeruzalémě nad Judu. 8 V ten den
chrániti bude Hospodin obyvatelů Jeruzalémských,
a bude nejnestatečnější z nich v ten den podobný
Davidovi, a dům Davidův podobný bohům, podobný
andělu Hospodinovu před nimi. 9 Nebo stane se v ten
den, že shledám všecky národy, kteříž přitáhnou proti
Jeruzalému, abych je zahladil. 10 A vyleji na dům
Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti
a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke mně, kteréhož
jsou bodli, a kvíliti budou nad ním jako kvílením nad
jednorozeným; hořce, pravím, plakati budou nad
ním, jako hořce plačí nad prvorozeným. 11 V ten
den bude veliké kvílení v Jeruzalémě, jako kvílení v
Adadremmon na poli Mageddo. 12 Nebo kvíliti bude
země, každá čeled obzvláštně, čeled domu Davidova
obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, čeled domu
Nátanova obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, 13
Čeled domu Léví obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně,
čeled Semei obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, 14
I všecky čeledi jiné, každá čeled obzvláštně, a ženy
jejich obzvláštně.

13 V ten den bude studnice otevřená domu
Davidovu a obyvatelům Jeruzalémským, k
obmytí hřícha i nečistoty. 2 Stane se také v ten den,
praví Hospodin zástupů, že vyhladím jména modl z
země, tak že nebudou připomínány více, nýbrž také i
ty proroky a ducha nečistoty vyprázdním z země. 3 I
stane se, prorokoval-li by někdo více, že jemu řeknou
otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili: Nebudeš
živ, proto že jsi lež mluvil ve jménu Hospodinovu.
I probodnou jej otec jeho a matka jeho, kteříž jej
zplodili, že prorokoval. 4 A tak stane se v ten den,
že se budou styděti proroci ti, každý za vidění své,
když by prorokovali, aniž oblekou sukně z srstí, aby
klamali. 5 Ale dí každý: Nejsem já prorok. Muž, kterýž
zemi dělá, jsem já; nebo mne učil tomu člověk od
dětinství mého. 6 A dí-li kdo jemu: Jaké to máš rány
na rukou svých? I odpoví: Jimiž jsem zbit v domě
těch, kteříž mne milují. 7 Ó meči, procit' na pastýře
mého, a na muže bližního mého, praví Hospodin
zástupů. Bí pastýře, a rozprchnou se ovce, ale zase
obrátím ruku svou k maličkým. 8 Nebo stane se po vší
zemi této, praví Hospodin, že dvě částky vyhlazeny
budou v ní a zemrou, a třetí v ní zanechána bude.
9 A i tu třetí uvedu do ohně, a přeženu je, jako se
přehání stříbro, a zprubuji je, jako prubováno bývá
zlato. Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej.
Řeknu: Lid můj jest: a on dí: Hospodin jest Bůh můj.

14 Aj, den Hospodinův přichází, a rozděleny budou
kořisti tvé u prostřed tebe. 2 Nebo shromáždím
všecky národy proti Jeruzalému k boji, i bude dobyto
město, a domové zloupeni, a ženy zhanobeny budou.
A když vyjde díl města v zajetí, ostatek lidu nebude
vyhlazeno z města. 3 Nebo Hospodin vytáhna, bude
bojovati proti těm národům, jakž bojuje v den potýkání.

4 I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské,
kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí
se hora Olivetská napoly k východu a k západu údolím
velmi velikým, a odstoupí díl té hory na půlnoci, a díl
její na poledne. 5 I budete utíkati před údolím hor;
nebo dosáhne údolí hor až k Azal. Budete, pravím,
utíkati, jako jste utíkali před země třesením za dnů
Uziáše krále Judského, když přijde Hospodin Bůh
můj, a všickni svatí s ním. 6 I stane se v ten den, že
nebude světla drahého, ani tmy husté. 7 A tak bude
den jeden, kterýž jest znám Hospodinu, aniž bude
den, ani noc; a však stane se, že v čas večera bude
světlo. 8 Stane se také v ten den, že vycházeti budou
vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moři východnímu, a
díl jich k moři nejdalšímu. V létě i v zimě bude. 9
A bude Hospodin králem nade vší zemí; v ten den
bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno. 10 A
učiněna bude všecka tato země jako rovina od Gaba
k Remmon na polední straně Jeruzalému, kterýž
vyvýšen jsa, státi bude na místě svém, od brány
Beniaminovy až k místu brány první, a až k bráně
úhlové, a od věže Chananeel až k presu královskému.
11 A budou bydliti v něm, a nebude více v prokletí;
město Jeruzalém zajisté bezpečně seděti bude. 12
Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všecky
národy, kteříž by bojovali proti Jeruzalému: Usuší tělo
jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči
jednoho každého usvadnou v děrách svých, a jazyk
jednoho každého usvadne v ústech jejich. 13 I stane
se v ten den, že bude znepokojení Hospodinovo
veliké mezi nimi, tak že uchopí jeden druhého ruku,
a vztažena bude ruka jednoho na ruku druhého.
14 Také i ty, Judo, bojovati budeš v Jeruzalémě, a
shromážděno bude zboží všech národů vůkol, zlato a
stříbro, i roucha velmi mnoho. 15 A podobná bude
rána koní, mezků, velbloudů a oslů i všech hovad,
kteráž budou v tom ležení, podobná ráně té. 16 I
stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech národů,
kteříž by přitáhli proti Jeruzalému, přicházeti budou
z rok do roka klaněti se králi Hospodinu zástupů a
slaviti slavnost stánků. 17 I stane se, kdo z čeledí
země nebude přicházeti do Jeruzaléma klaněti se
králi Hospodinu zástupů, že nebude na ně pršeti
déšť. 18 A jestliže čeled Egyptská nevstoupí, ani
přijde, jakkoli na ně ne pršívá, přijde však táž rána,
kterouž raní Hospodin národy, kteříž by nepřicházeli
k slavení slavnosti stánků. 19 Tat' bude pokuta pro
hřích Egyptských a pokuta pro hřích všech národů,
kteříž by nechodili k slavení slavnosti stánků. 20 V ten
den bude na zvoncích koňských: Svatost Hospodinu;
a bude hrnců v domě Hospodinově jako číší před
oltářem. 21 Nýbrž bude všeliký hrnec v Jeruzalémě a
v Judstvu svatost Hospodinu zástupů; a přicházejíce
všickni, kteříž obětovati mají, budou je bráti a vařiti v
nich. Aniž bude Kananejský více v domě Hospodina
zástupů v ten den.

Malachiáš

1 Břímě slova Hospodinova proti Izraelovi skrze
Malachiáše. **2** Miluji vás, praví Hospodin, vy pak
říkáte: V čem nás miluješ? Zdaliž Ezau nebyl bratr
Jákobův? praví Hospodin. A však jsem miloval Jákoba.
3 Ezau pak měl jsem v nenávisti; protož zanechal
jsem hor jeho pustých, a dědictví jeho drakům pouště.
4 Řekne-li Idumejská země: Ochuzenit' jsme, ale
navrátíme se zase, a vystavíme místa pustá, takto
praví Hospodin zástupů: Oni nechť stavějí, a já budu
bořiti. I budou je nazývati pomezím bezbožnosti a
lidem, na nějž hněviv bude Hospodin až na věky. **5**
Což oči vaše uzří, a vy díte: Veleben buď Hospodin
po pomezích Izraelských. **6** Syn ctí otce, a služebník
pána svého. Protož jestližeť jsem já otec, kdež jest
čest má? A jestliže jsem pán, kde jest bázeň má?
Vám to mluví Hospodin zástupů, ó kněží, kteříž sobě
zlehčujete jméno mé. A však říkáte: V čem zlehčujeme
jméno tvé? **7** Kteříž přinášejíce na oltář můj obět
poškvrněnou, říkáte: Čímž jsme tě poškvrnili? Tím,
když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest. **8** Nebo
když přivodíte slepé k obětování, což to není nic
zlého? A když přivodíte chromé aneb nemocné, což to
není nic zlého? Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-
li mu se tím, a přijme-li tvář tvou, praví Hospodin
zástupů. **9** A protož nyní kořtež se tváři Boha silného,
aby nám milost učinil. Ale když to z rukou vašich
jest, přijme-liž kterého z vás oblíčej? praví Hospodin
zástupů. **10** Anobrž kdo jest mezi vámi, aby zavřel
dvéře, aneb zapálil na oltáři mém darmo? Nemámť v
vás žádné líbosti, praví Hospodin zástupů, a oběti
nepřijmu z ruky vaší. **11** Nebo od východu slunce až
na západ jeho veliké bude jméno mé mezi národy,
a na všelikém místě kadění přinášíno bude jménu
mému, a obět čistá. Veliké zajisté jméno mé bude
mezi národy, praví Hospodin zástupů, **12** Ačkoli vy ho
poškvrňujete, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání
jest, a což kladeno bývá na něj, že jest chaterný
pokrm. **13** Říkáte také: Ach, větší práce, ješto byste
to zdmýchnouti mohli, praví Hospodin zástupů. Nebo
přinášíte to, což jest vydřeno, a chromé i nemocné,
přinášejíce dar. To-liž mám přijímati z ruky vaší? praví
Hospodin. **14** Anobrž zlořečený jest fortelný, kterýž
maje v svém stádě samce, činí slib, a obětuje Pánu
to, což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví
Hospodin zástupů, a jméno mé jest hrozné mezi
národy.

2 A tak nyní k vám přikázání to, ó kněží. **2**
Neuposlechnete-li a nesložíte-li v srdci, abyste
dali slávu jménu mému, praví Hospodin zástupů,
zajisté že pošli na vás zlořečenství, a zlořečiti budu
požehnáním vašim. Anobrž již jsem zlořečil každému
z nich, nebo jste nikoli nesložili toho v srdci. **3** Aj,
já pokazím vám to, což nasejete, a vkydnu lejno na
tváře vaše, lejno obětí vašich, tak že vás zachvátí k
sobě. **4** Nebo víte, že jsem poslal k vám přikázaní
to, aby byla stálá smlouva s Léví, praví Hospodin
zástupů. **5** Smlouva má byla s ním života a pokoje, a
dal jsem jemu to pro bázeň; nebo se bál mne, a pro
jméno mé potřín byl. **6** Zákon pravdy byl v ústech
jeho, a nepravost nebyla nalezena ve rtech jeho, v
pokoji a upřímosti chodil se mnou, a mnohé odvrátil
od nepravosti. **7** Nebo rtové kněze mají ostříhati
umění, a na zákon doptávati se z úst jeho; posel
zajisté Hospodina zástupů jest. **8** Vy pak sešli jste
s cesty, byli jste příčinou mnohým, aby činili proti
zákonu; zrušili jste smlouvu Levítskou, praví Hospodin
zástupů. **9** Pročež i já také vydal jsem vás v potupu a
v nevážnost všemu lidu, jakož vy v ničemž neostříháte
cest mých, a přijímáte osoby v zákoně. **10** Zdaliž není
jeden otec všech nás? Zdaliž Bůh jeden nestvořil
nás? Proč nevěrně činiti máme jeden druhému a
zlehčovati smlouvu otců našich? **11** Nevěrně činí Juda,
a ohavnost se děje v Izraeli a v Jeruzalémě; nebo
poškvrňuje Juda svatosti Hospodinovy, kterouž by
milovati měl, pojímaje za manželku dceru boha jiného.
12 Vyplení Hospodin muže, kterýž to činí, z stánků
Jákobových, bdícího i odpovídajícího, i obětujícího
dar Hospodinu zástupů. **13** Již to podruhé činíte, že
přikrýváte slzami oltář Hospodinův, pláčem a křikem,
pročež nikoli nepatří již více k daru, aniž přijímá oběti
vzácné z ruky vaší. **14** A však říkáte? Pro kterou
příčinu? Proto že Hospodin jest svědkem mezi tebou
a manželkou mladosti tvé, kteréž ty nevěrně činíš,
ješto ona jest tovaryška tvá, a manželka smlouvy
tvé. **15** Zdaliž neučinil jedno, ačkoli ještě více ducha
měl? Proč pak jedno? Aby hledali semene Božího.
Protož ostříhejte ducha svého, a manželce mladosti
své nečiňte nevěrně. **16** Proto že v nenávisti má
propouštění, praví Hospodin Bůh Izraelský, proto
že takový přikrývá ukrutnost pláštěm jeho, praví
Hospodin zástupů, protož ostříhejte ducha svého,
abyste nečinili nevěrně. **17** Těžcí jste Hospodinu slovy
svými, a však říkáte: V čem jsme těžcí? Když říkáte:
Každý, kdož činí zlé, líbí se Hospodinu, a v těch on
líbost má, aneb: Kde jest Bůh soudu?

3 Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví
cestu před tváří mou. V tom hned přijde do
chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a anděl

smlouvy, v němž vy líbost máte. Aj, přijdeť, praví
Hospodin zástupů. 2 Ale kdo bude moci snésti den
příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže?
Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo
běličů. 3 I sedna, přeháněti bude a přečišťovati
stříbro, a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato
a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětujíce oběti
v spravedlnosti. 4 I zachutná sobě Hospodin obět
Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních, a jako
za let starodávních. 5 K vám pak přikročím s pomstou,
a budu rychlým svědkem proti kouzedlníkům, a proti
cizoložníkům, a proti křivopřísežníkům, i proti těm,
kteříž s útiskem zadržují mzdu nájemníka, vdově
a sirotku, a příchozímu křivdu činíce, nebojí se
mne, praví Hospodin zástupů. 6 Nebo já Hospodin
neměním se, protož vy, synové Jákobovi, nevzali jste
skončení. 7 Hned ode dnů otců vašich odešli jste od
ustanovení mých, a neostříhali jste jich. Navraťtež
se ke mně, a navrátím se k vám, praví Hospodin
zástupů. Ale říkáte: V čem bychom se navrátiti měli?
8 Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne?
A však říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a
obětech. 9 Naprosto zlořečení jste, proto že mne
loupíte, vy pokolení všecko. 10 Sneste všecky desátky
do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste
mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-
liť vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás
požehnání, tak že neodoláte. 11 A přimluvím pro vás
tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských,
aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin
zástupů. 12 I budou vás blažiti všickni národové;
nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin
zástupů. 13 Rozmohlať se proti mně slova vaše, praví
Hospodin, a však říkáte: Což jsme mluvili proti tobě?
14 Říkáte: Daremná jest věc sloužiti Bohu, a jaký zisk,
budeme-li ostříhati nařízení jeho, a budeme-li choditi
zasmušile, bojíce se Hospodina zástupů? 15 Nýbrž
nyní blahoslavíme pyšné. Ti, kteříž páší bezbožnost,
vzdělávají se, a pokoušející Boha vysvobozeni bývají.
16 Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytýž mluvili
jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a
psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se
bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho. 17 Tiť budou,
praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým
klínotem, a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec
nad synem svým, kterýž mu slouží. 18 Tehdy obrátíte
se, a uzříte rozdíl mezi spravedlivým a bezbožným,
mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo jemu neslouží.

4 Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž
budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost
jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má,
praví Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani
kořene ani ratolesti. 2 Vám pak, kteříž se bojíte jména
mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na
paprslcích jeho. Tedy vycházeti budete, a porostete
jako telata vykrmená. 3 A pošlapáte bezbožné, tak že
budou jako popel pod nohami vašimi v den, kterýž já
učiním, praví Hospodin zástupů. 4 Pamatujtež na
zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal
na Orébě přednesti všemu Izraeli ustanovení a soudy.
5 Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den
Hospodinův veliký a hrozný, 6 Aby obrátil srdce otců
k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda,
neranil země prokletím.

NOVÝ ZÁKON

Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.
A rozdělivše roucho jeho, metali los.
Lukáš 23:34

Matouš

1 Kniha rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna
Abrahamova. **2** Abraham zplodil Izáka. Izák pak
zplodil Jákoba. Jákob zplodil Judu a bratří jeho. **3**
Judas pak zplodil Fáresa a Záru z Támar. Fáres pak
zplodil Ezroma. Ezrom zplodil Arama. **4** Aram pak
zplodil Aminadaba. Aminadab pak zplodil Názona.
Názon zplodil Salmona. **5** Salmon zplodil Bóza z Raab.
A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd pak zplodil Jesse.
6 Jesse zplodil Davida krále. David pak král zplodil
Šalomouna, z té, kteráž byla Uriášova. **7** Šalomoun
zplodil Roboáma. Roboám zplodil Abiáše. Abiáš
zplodil Azu. **8** Aza zplodil Jozafata. Jozafat zplodil
Joráma. Jorám zplodil Oziáše. **9** Oziáš pak zplodil
Joátama. Joátam pak zplodil Achasa. Achas zplodil
Ezechiáše. **10** Ezechiáš pak zplodil Manassesa. A
Manasses zplodil Amona. Amon pak zplodil Joziáše.
11 Joziáš pak zplodil Jekoniáše a bratří jeho v zajetí
Babylonském. **12** A po zajetí Babylonském Jekoniáš
zplodil Salatiele. Salatiel pak zplodil Zorobábele. **13** A
Zorobábel zplodil Abiuda. Abiud pak zplodil Eliakima.
Eliakim zplodil Azora. **14** Azor potom zplodil Sádocha.
Sádoch zplodil Achima. Achim pak zplodil Eliuda. **15**
Eliud zplodil Eleazara. Eleazar zplodil Mátana. Mátan
zplodil Jákoba. **16** Jákob pak zplodil Jozefa, muže
Marie, z nížto narodil se JEŽÍŠ, kterýž slove Kristus.
17 A tak všech rodů od Abrahama až do Davida bylo
rodů čtrnácte, a od Davida až do zajetí Babylonského
rodů čtrnácte, a od zajetí Babylonského až do Krista
rodů čtrnácte. **18** Jezukristovo pak narození takto
se stalo: Když matka jeho Maria zasnoubena byla
Jozefovi, prvé než se sešli, nalezena jest těhotná z
Ducha svatého. **19** Ale Jozef muž její spravedlivý jsa,
a nechtěv jí v lehkost uvésti, chtěl ji tajně propustiti.
20 Když pak on o tom přemyšloval, aj, anděl Páně
ve snách ukázal se jemu, řka: Jozefe synu Davidův,
neboj se přijíti Marie manželky své; nebo což v ní jest
počato, z Ducha svatého jest. **21** Porodíť pak syna,
a nazůveš jméno jeho Ježíš; ont zajisté vysvobodí
lid svůj od hříchů jejich. **22** Toto pak všecko stalo
se, aby se naplnilo, což pověděno bylo ode Pána
skrze proroka, řkoucího: **23** Aj, panna těhotná bude,
a porodí syna, a nazůveš jméno jeho Emmanuel,
kteréž se vykládá: S námi Bůh. **24** Procítiv pak Jozef
ze sna, učinil, jakož mu přikázal anděl Páně, a přijal
manželku svou. **25** Ale nepoznal jí, až i porodila Syna
svého prvorozeného, a nazvala jméno jeho Ježíš.

2 Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově za
dnů Heródesa krále, aj, mudrci od východu slunce
vypravili se do Jeruzaléma, **2** Řkouce: Kde jest ten
narozený král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu
jeho na východu slunce, a vypravili jsme se, abychom
se klaněli jemu. **3** To uslyšev Heródes král, zarmoutil
se i všecken Jeruzalém s ním. **4** A protož svolav
všecky přední kněží a učitele lidu, tázal se jich, kde
by se Kristus měl naroditi. **5** Oni pak řekli jemu: V
Betlémě Judově. Nebo tak jest psáno skrze proroka:
6 A ty Betléme, země Judská, nikoli nejsi nejmenší
mezi knížaty Judskými; neboť z tebe vyjde vývoda,
kterýž pásti bude lid můj Izraelský. **7** Tehdy Heródes
tajně povolav mudrců, pilně se jich vyptával, kterého
by se jim času hvězda ukázala. **8** A když je propouštěl
do Betléma, řekl: Jdouce, vyptejte se pilně na to
děťátko, a když naleznete, zvěstujtež mi, ať i já přijda,
pokloním se jemu. **9** Oni pak vyslyševše krále, jeli.
A aj, hvězda, kterouž byli viděli na východu slunce,
předcházela je, až i přišedši, stála nad místem, kdež
bylo děťátko. **10** A uzřevše hvězdu, zradovali se
radostí velmi velikou. **11** I všedše do domu, nalezli
děťátko s Marií matkou jeho, a padše, klaněli se jemu;
a otevřevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato a
kadidlo a mirru. **12** A od Boha napomenuti jsouce ve
snách, aby se nenavraceli k Heródesovi, jinou cestou
navrátili se do krajiny své. **13** Když pak oni odjeli, aj,
anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách, řka: Vstana,
vezmi děťátko i matku jeho, a utec do Egypta, a buď
tam, dokudž nepovím tobě; neboť bude Heródes
hledati děťátka, aby je zahubil. **14** Kterýž vstav v noci,
vzal děťátko i matku jeho, a odšel do Egypta. **15** A byl
tam až do smrti Heródesovy, aby se naplnilo pověděni
Páně skrze proroka, řkoucího: Z Egypta povolal jsem
Syna svého. **16** Tehdy Heródes uzřev, že by oklamán
byl od mudrců, rozhněval se náramně, a poslav,
zmordoval všecky dítky, kteréž byly v Betlémě i ve
všech končinách jeho, od dvouletých a níže, podlé
času, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců. **17**
Tehdy naplněno jest to pověděni Jeremiáše proroka,
řkoucího: **18** Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a
pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící synů svých, a
nedala se potěšiti, proto že jich není. **19** Když pak
umřel Heródes, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve
snách v Egyptě, **20** Řka: Vstana, vezmi dítě i matku
jeho, a jdiž do země Izraelské; neboť jsou zemřeli
ti, kteříž hledali bezživotí dítěte. **21** Kterýžto vstav,
vzal dítě i matku jeho, a přišel do země Izraelské.
22 Ale uslyšev, že by Archelaus kraloval v Judstvu
místo Heródesa otce svého, obával se tam jíti; avšak
napomenut byv od Boha ve snách, obrátil se do krajin
Galilejských. **23** A přišed, bydlil v městě, kteréž slove

Nazarét, aby se naplnilo, což povědíno bylo skrze
proroky, že Nazaretský slouti bude.

3 V těch pak dnech přišel Jan Křtitel, káže na
poušti v zemi Judské, **2** A řka: Pokání čiňte, nebo
přiblížilo se království nebeské. **3** Totoť jest zajisté
ten předpověděný od Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas
volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé
čiňte stezky jeho. **4** Ten pak Jan měl roucho z srstí
velbloudových, a pás kožený okolo bedr svých, a
pokrm jeho byl kobylky a med lesní. **5** Tedy vycházel
k němu Jeruzalém a všecko Judstvo, i všecka okolní
krajina Jordánská, **6** A křtěni byli od něho v Jordáně,
vyznávajíce hříchy své. **7** Uzřev pak mnohé z farizeů
a z saduceů, že jdou k jeho křtu, řekl jim: Pokolení
ještěrčí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli
budoucího hněvu? **8** Protož neste ovoce hodné
pokání. **9** A nemyslte, že můžete říkati sami u sebe:
Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že může
Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi. **10** A
jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý
tedy strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na
oheň uvržen bývá. **11** Játť křtím vás vodou ku pokání,
ten pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli
já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Ontť vás křtíti
bude Duchem svatým a ohněm. **12** Jehožto věječka
v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí
pšenici svou do obilnice, ale plevy páliti bude ohněm
neuhasitelným. **13** Tehdy přišel Ježíš od Galilee k
Jordánu k Janovi, aby pokřtěn byl od něho. **14** Ale Jan
velmi zbraňoval jemu, řka: Já mám od tebe křtěn býti,
a ty pak jdeš ke mně? **15** A odpovídaje Ježíš, dí jemu:
Nechej nyní; neboť tak sluší na nás, abychom plnili
všelikou spravedlnost. Tedy nechal ho. **16** A pokřtěn
jsa Ježíš, vystoupil i hned z vody; a aj, otevřína jsou
mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako
holubici, a přicházejícího na něj. **17** A aj, hlas s nebe
řkoucí: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se
dobře zalíbilo.

4 Tehdy Ježíš veden jest na poušť od Ducha, aby
pokoušín byl od ďábla. **2** A postiv se čtyřidceti
dnů a čtyřidceti nocí, potom zlačněl. **3** A přistoupiv k
němu pokušitel, řekl: Jsi-li Syn Boží, rciž, ať kamení
toto chlebové jsou. **4** On pak odpovídaje, řekl: Psánoť
jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým
slovem vycházejícím skrze ústa Boží. **5** Tedy pojal
jej ďábel do svatého města, a postavil ho na vrchu
chrámu. **6** A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů;
nebo psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě, a
na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své
neurazil. **7** I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš
pokoušeti Pána Boha svého. **8** Opět pojal ho ďábel
na horu vysokou velmi, a ukázal mu všecka království
světa i slávu jejich, **9** A řekl jemu: Toto všecko tobě
dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti. **10** Tedy
řekl mu Ježíš: Odejdiž, satane; neboť psáno jest:
Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému
sloužiti budeš. **11** Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé
přistoupili a sloužili jemu. **12** A když uslyšel Ježíš,
že by Jan byl vsazen, navrátil se do Galilee. **13** A
opustiv Nazarét, přišed, bydlil v Kafarnaum při moři,
v krajinách Zabulon a Neftalím, **14** Aby se naplnilo
povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: **15** Země
Zabulon a Neftalím při moři za Jordánem, Galilea
pohanská, **16** Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl
světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu smrti, světlo
vzešlo jim. **17** Od toho času počal Ježíš kázati a
praviti: Pokání čiňte; neboť se přiblížilo království
nebeské. **18** A chodě Ježíš podlé moře Galilejského,
uzřel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondřeje
bratra jeho, ani pouštějí síť do moře, (nebo byli
rybáři.) **19** I dí jim: Poďte za mnou, a učiním vás
rybáře lidí. **20** A oni hned opustivše síti, šli za ním. **21**
A poodšed odtud, uzřel jiné dva bratry, Jakuba syna
Zebedeova, a Jana bratra jeho, na lodí s Zebedeem
otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich. **22** A oni
hned opustivše lodí a otce svého, šli za ním. **23** I
procházel Ježíš všecku Galilei, uče v shromážděních
jejich a káže evangelium království, a uzdravuje
všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu. **24** A rozešla
se o něm pověst po vší Syrii. I vodili k němu všecky
nemocné, rozličnými neduhy a trápeními obklíčené,
i ďábelníky, i náměsičníky, i šlakem poražené, a
uzdravoval je. **25** I šli za ním zástupové mnozí z
Galilee a z Desíti měst, i z Jeruzaléma i z Judstva i z
Zajordání.

5 Vida pak Ježíš zástupy, vstoupil na horu; a když
se posadil, přistoupili k němu učedlníci jeho.
2 I otevřev ústa svá, učil je, řka: **3** Blahoslavení
chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.
4 Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou. **5**
Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi. **6**
Blahoslavení, kteříž lačnějí a žíznějí spravedlnosti,
nebo oni nasyceni budou. **7** Blahoslavení milosrdní,
nebo oni milosrdenství důjdou. **8** Blahoslavení čistého
srdce, nebo oni Boha viděti budou. **9** Blahoslavení
pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou. **10**
Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost,
nebo jejich jest království nebeské. **11** Blahoslavení
budete, když vám zlořečiti budou a protivenství činiti,
a mluviti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne. **12**

Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná
jest v nebesích. Takť zajisté protivili se prorokům,
kteříž byli před vámi. 13 Vy jste sůl země. Jestliže
sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž
se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí
pošlapána. 14 Vy jste světlo světa. Nemůžeť město
na hoře ležící skryto býti. 15 Aniž rozsvěcují svíce a
stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm,
kteříž jsou v domě. 16 Tak svěť světlo vaše před
lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho,
kterýž jest v nebesích. 17 Nedomnívejte se, že bych
přišel rušiti zákona aneb proroků. Nepřišelť jsem
rušiti, ale naplniti. 18 Amen zajisté pravím vám:
Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb
jeden puňktík nepomine z zákona, až se všecky věci
stanou. 19 Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázaní
těchto nejmenších, a učil by tak lidi, nejmenší slouti
bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i
učil, ten veliký slouti bude v království nebeském. 20
Nebo pravím vám: Nebude-liť hojnější spravedlivost
vaše nežli zákonníků a farizeů, nikoli nevejdete do
království nebeského. 21 Slyšeli jste, že říkáno jest
starým: Nezabiješ. Pakli by kdo zabil, povinen trpěti
soud. 22 Ale játť pravím vám: Že každý, kdož se
hněvá na bratra svého bez příčiny, musí trpěti soud.
Kdož by pak řekl bratru svému: Rácha, povinen bude
před radou státi; a kdož by řekl: Blázne, musí pekelný
oheň trpěti. **(Geenna g1067)** 23 Protož obětoval-li bys
dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr
tvůj má něco proti tobě: 24 Nechejž tu daru svého
před oltářem a odejdi; prvé smiř se s bratrem svým,
a potom přijda, obětuj dar svůj. 25 Vejdi v dobrou
vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s ním na
cestě, ať by snad nedal tebe protivník tvůj soudci,
a soudce dal by tě služebníku, a byl bys uvržen
do žaláře. 26 Amen pravím tobě: Nevyjdeš odtud,
dokudž i posledního haléře nenavrátíš. 27 Slyšeli
jste, že říkáno bylo starým: Nezcizoložíš. 28 Ale játť
pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu
ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém. 29
Jestliže pak oko tvé pravé horší tě, vylup je a vrz od
sebe; neboť jest užitečněji tobě, aby zahynul jeden
oud tvůj, než by celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně
pekelného. **(Geenna g1067)** 30 A pakli ruka tvá pravá
horší tě, utni ji a vrz od sebe; nebo užitečněji jest
tobě, aby zahynul jeden oud tvůj, než by všecko tělo
tvé uvrženo bylo do pekelného ohně. **(Geenna g1067)**
31 Též řečeno jest: Kdož by koli propustil manželku
svou, aby jí dal lístek rozloučení. 32 Játť pak pravím
vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, kromě
příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož
propuštěnou pojme, cizoloží. 33 Opět slyšeli jste,
že říkáno bylo starým: Nebudeš křivě přisahati, ale
splníš Pánu přísahy své. 34 Ale játť pravím vám:
Abyste nepřisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo trůn
Boží jest; 35 Ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest;
ani skrze Jeruzalém, nebo město velikého toho Krále
jest. 36 Ani skrze hlavu svou budeš přisahati, nebo
nemůžeš jednoho vlasu učiniti bílého aneb černého.
37 Ale buďřeč vaše: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak
nad to více jest, to od zlého jest. 38 Slyšeli jste, že
říkáno bylo: Oko za oko, a zub za zub. 39 Játť pak
pravím vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeří-li
tě kdo v pravé líce tvé, nasaďjemu i druhého. 40
A tomu, kdož se s tebou chce souditi a sukni tvou
vzíti, nech mu i pláště. 41 A nutil-li by tě kdo míli
jednu, jdi s ním dvě. 42 A prosícímu tebe dej, a od
toho, kdo by chtěl vypůjčiti od tebe, neodvracuj se. 43
Slyšeli jste, že říkáno bylo: Milovati budeš bližního
svého, a nenáviděti budeš nepřítele svého. 44 Ale
játť vám pravím: Milujte nepřátely své, dobrořečte
těm, kteříž vás proklínají, dobře čiňte nenávidícím
vás, a modlte se za ty, kteříž vás utiskují a vám se
protiví, 45 Abyste byli synové Otce svého, kterýž
jest v nebesích; nebo slunci svému velí vzchoditi
na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na
nespravedlivé. 46 Nebo milujete-li ty, kdož vás milují,
jakou odplatu máte? Zdaliž i publikáni téhož nečiní?
47 A budete-li pozdravovati toliko bratří svých, což
více činíte? Však i publikáni to činí. 48 Buďtež vy
tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích,
dokonalý jest.

6 Pilně se varujte, abyste almužny své nedávali
před lidmi, proto abyste vidíni byli od nich, jinak
nebudete míti odplaty u Otce svého, kterýž jest v
nebesích. 2 Protož když dáváš almužnu, netrub před
sebou, jako pokrytci činí v školách a na ryncích, aby
chváleni byli od lidí. Amen pravím vám, majíť odplatu
svou. 3 Ale ty když almužnu dáváš, nechť neví levice
tvá, co činí pravice tvá, 4 Aby almužna tvá byla v
skrytě, Otec pak tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí
tobě zjevně. 5 A když bys se modlil, nebývej jako
pokrytci. Obyčej zajisté mají, v školách a na úhlech
ulic stojíce, modliti se, aby byli vidíni od lidí. Amen
pravím vám, žeť mají odplatu svou. 6 Ale ty když bys
se modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dvéře své,
modliž se Otci svému, kterýž jest v skrytě, a Otec tvůj,
kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně. 7 Modléce se
pak, nebuďtež marnomluvní jako pohané; nebo se
domnívají, že pro tu svou mnohomluvnost vyslyšáni
budou. 8 Nepřirovnávejtež se tedy jim, neboť ví Otec

váš, čeho jest vám potřebí, prvé než byste vy ho
prosili. 9 A protož vy takto se modlte: Otče náš, kterýž
jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. 10 Přiď království
tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. 11 Chléb
náš vezdejší dej nám dnes. 12 A odpusť nám viny
naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim. 13 I
neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo
tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen. 14
Nebo jestliže odpustíte lidem poklésky jejich, odpustíť
i vám nebeský Otec váš. 15 Jestliže pak neodpustíte
lidem pádů jejich, aniž Otec váš odpustí vám pádů
vašich. 16 Když byste se pak postili, nebývejtež jako
pokrytci zasmušilí; neboť pošmuřují tváří svých, aby
vědomé bylo lidem, že se postí. Amen pravím vám,
vzalit jsou odplatu svou. 17 Ty pak, když se postíš,
pomaž hlavy své a tvář svou umej, 18 Aby nebylo
zjevné lidem, že se postíš, ale Otci tvému, kterýž jest
v skrytě. A Otec tvůj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí
tobě zjevně. 19 Neskládejte sobě pokladů na zemi,
kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a
kradou. 20 Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež
ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají
ani nekradou. 21 Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i
srdce vaše. 22 Svíce těla jestiť oko; protož jestliže by
oko tvé sprostné bylo, všecko tělo tvé světlé bude. 23
Pakliť by oko tvé bylo nešlechetné, všecko tělo tvé
tmavé bude. Jestliže tedy světlo, kteréž jest v tobě,
jest tma, sama tma jaká bude? 24 Žádný nemůže
dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti
bude, a druhého milovati, aneb jednoho přídržeti
se bude, a druhým pohrdne. Nemůžte Bohu sloužiti
i mammoně. 25 Protož pravím vám: Nepečujte o
život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím
byste se odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm,
a tělo nežli oděv? 26 Hleďte na ptactvo nebeské,
žeť nesejí ani žnou, ani shromažďují do stodol, ale
Otec váš nebeský živí je. I zdaliž vy jich mnohem
nepřevyšujete? 27 A kdo z vás pečlivě mysle, může
přidati ku postavě své loket jeden? 28 A o oděv
proč se staráte? Považte kvítí polního, kterak roste,
nepracuje ani přede. 29 Pravímť pak vám, že ani
Šalomoun ve vší slávě své tak odín nebyl, jako jedno
z nich. 30 Poněvadž tedy trávu polní, ješto dnes
jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i
zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry? 31
Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? aneb
co budeme píti? aneb čím se budeme odívati? 32
Nebo toho všeho pohané hledají. Víť zajisté Otec váš
nebeský, že toho všeho potřebujete. 33 Ale hledejte
nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto
vše bude vám přidáno. 34 Protož nepečujte o zítřejší
den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci.
Dostiť má den na svém trápení.

7 Nesuďtež, abyste nebyli souzeni. 2 Nebo kterýmž
soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterou
měrou měříte, bude vám zase odměřeno. 3 Kterakž
pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém
břevna neznamenáš? 4 Aneb kterak díš bratru svému:
Nech ať vyjmu mrvu z oka tvého? A aj, břevno v oku
tvém. 5 Pokrytče, vyjmi nejprv břevno z oka svého,
a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra
svého. 6 Nedávejte svatého psům, aniž mecte perel
svých před svině, ať by snad nepotlačily jich nohama
svýma, a obrátíce se, neroztrhaly vás. 7 Proste, a
dánoť bude vám; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude
vám otevříno. 8 Nebo každý, kdož prosí, béře; a kdož
hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevříno. 9
An který z vás jest člověk, jehož kdyby prosil syn
jeho za chléb, dal by jemu kámen? 10 A prosil-li
by za rybu, zdali dá jemu hada? 11 Poněvadž tedy
vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávati dětem svým,
čím více Otec váš, kterýž jest v nebesích, dá dobré
věci těm, kteříž ho, prosí? 12 A protož všecko, jakž
byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy čiňte jim;
toť zajisté jest zákon i proroci. 13 Vcházejte těsnou
branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest,
kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž
vcházejí skrze ni. 14 Nebo těsná jest brána a úzká
cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících
ji. 15 Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž
přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci
hltaví. 16 Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž zbírají z
trní hrozny, aneb z bodláčí fíky? 17 Takť každý strom
dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce
nese. 18 Nemůžeť dobrý strom zlého ovoce nésti,
ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. 19 Všeliký
strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň
uvržen bývá. 20 A tak tedy po ovocích jejich poznáte
je. 21 Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do
království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce
mého, kterýž v nebesích jest. 22 Mnozíť mi dějí v
onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém
neprorokovali, a ve jménu tvém ďáblů nevymítali, a
v tvém jménu divů mnohých nečinili? 23 A tehdyť
jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte
ode mne, činitelé nepravosti. 24 A protož každého,
kdož slyší slova má tato a plní je, připodobním muži
moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále. 25 I
spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se
na ten dům, ale nepadl; nebo založen byl na skále.
26 Každý pak, kdož slyší slova má tato, a neplní jich,

připodobněn bude muži bláznu, kterýž ustavěl dům
svůj na písku. 27 I spadl příval, a přišly řeky, a váli
větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho
veliký. 28 Stalo se pak, když dokonal Ježíš řeči tyto,
že se převelmi divili zástupové učení jeho. 29 Nebo
učil je jako moc maje, a ne jako zákonníci.

8 A když sstupoval s hory, šli za ním zástupové
mnozí. 2 A aj, malomocný přišed, klaněl se jemu,
řka: Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mne očistiti. 3 I
vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A
hned očištěno jest malomocenství jeho. 4 I dí jemu
Ježíš: Vizež, abys žádnému nepravil. Ale jdi, ukaž
se knězi, a obětuj dar ten, kterýž přikázal Mojžíš, na
svědectví jim. 5 A když vcházel Ježíš do Kafarnaum,
přistoupil k němu setník, prose ho, 6 A řka: Pane,
služebník můj leží doma šlakem poražený, velmi se
trápě. 7 I dí jemu Ježíš: Já přijdu a uzdravím ho. 8 A
odpovídaje setník, řekl: Pane, nejsemť hoden, abys
všel pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven
bude služebník můj. 9 Nebo i já jsem člověk pod
mocí, maje pod sebou žoldnéře, a dím-li tomuto: Jdi,
tedy jde, a jinému: Přiď, a přijde, a služebníku svému:
Učiň toto, a učiní. 10 To uslyšev Ježíš, podivil se, a
jdoucím za sebou řekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli
tak veliké víry jsem nenalezl. 11 Pravím pak vám, žeť
přijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou
s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království
nebeském, 12 Ale synové království vyvrženi budou
do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřipení
zubů. 13 I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakžs uvěřil,
staň se tobě. I uzdraven jest služebník jeho v tu
hodinu. 14 A přišed Ježíš do domu Petrova, uzřel
svegruši jeho, ana leží, a má zimnici. 15 I dotekl se
ruky její, a přestala jí zimnice. I vstala a posluhovala
jim. 16 A když byl večer, přivedli k němu mnohé,
kteříž ďábelství měli, a on vymítal duchy slovem, a
všecky, kteříž se zle měli, uzdravil, 17 Aby se naplnilo
povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: Onť vzal
na se mdloby naše, a neduhy nesl. 18 Vida pak Ježíš
zástupy mnohé okolo sebe, kázal přeplaviti se na
druhou stranu. 19 A přistoupiv jeden zákonník, řekl
jemu: Mistře, půjdu za tebou, kamžkoli půjdeš. 20 I dí
jemu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské
hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.
21 Jiný pak z učedlníků jeho řekl jemu: Pane, dopusť
mi prvé odjíti a pochovati otce mého. 22 Ale Ježíš
řekl jemu: Pod' za mnou, a nech ať mrtví pochovávají
mrtvé své. 23 A když vstoupil na lodí, vstoupili za
ním i učedlníci jeho. 24 A aj, bouře veliká stala se na
moři, tak že vlny přikrývaly lodí. On pak spal. 25 A
přistoupivše učedlníci jeho, zbudili jej, řkouce: Pane,
zachovej nás, hynemeť. 26 I dí jim: Proč se bojíte,
ó malé víry? Tehdy vstav, přimluvil větrům a moři, i
stalo se utišení veliké. 27 Lidé pak divili se, řkouce:
Kteraký jest tento, že ho i větrové i moře poslouchají?
28 A když se přeplavil na druhou stranu do krajiny
Gergezenských, potkali se s ním dva ďábelníci z
hrobů vyšlí, ukrutní náramně, tak že žádný nemohl
tou cestou choditi. 29 A aj, volali, řkouce: Co je
nám po tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi sem před
časem trápiti nás. 30 A bylo opodál od nich stádo
veliké vepřů, pasoucích se. 31 Ďáblové pak prosili ho,
řkouce: Jestliže nás vymítáš, dopustiž nám vjíti do
toho stáda vepřů. 32 I řekl jim: Jděte. A oni vyšedše,
vešli do stáda těch vepřů. A aj, hnalo se prudce
všecko stádo těch vepřů s vrchu dolů do moře, i
ztonuli v vodách. 33 Pastýři pak utekli. A přišedše do
města, vypravovali to všecko, i o těch ďábelnících. 34
A aj, všecko město vyšlo v cestu Ježíšovi, a uzřevše
ho, prosili, aby šel z končin jejich.

9 A vstoupiv na lodí, přeplavil se, a přišel do města
svého. 2 A aj, přinesli mu šlakem poraženého,
ležícího na loži. A viděv Ježíš víru jejich, dí šlakem
poraženému: Doufej, synu, odpuštěnit' jsou tobě
hříchové tvoji. 3 A aj, někteří z zákonníků řekli sami v
sobě: Tento se rouhá. 4 A viděv Ježíš myšlení jejich,
řekl: Proč vy myslíte zlé věci v srdcích svých? 5 Nebo
co jest snáze říci: Odpuštěnit' jsou tobě hříchové,
čili říci: Vstaň a chod'? 6 Ale abyste věděli, žeť má
moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, tehdy
dí šlakem poraženému: Vstana, vezmi na sebe lože
své, a jdi do domu svého. 7 Tedy vstav, odšel do
domu svého. 8 A vidouce to zástupové, divili se a
velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem. 9 A jda
odtud Ježíš, uzřel člověka sedícího na cle, jménem
Matouše. I dí mu: Pod' za mnou. I vstav, šel za ním.
10 Stalo se pak, když seděl Ježíš za stolem v domě, a
aj, mnozí celní a hříšníci přišedše, stolili s Ježíšem
a s učedlníky jeho. 11 A vidouce to farizeové, řekli
učedlníkům jeho: Proč s celnými a hříšníky jí mistr
váš? 12 Ježíš pak uslyšev to, řekl jim: Nepotřebujíť
zdraví lékaře, ale nemocní. 13 Jdouce pak, učte se,
co jest to: Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo nepřišel
jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání. 14
Tehdy přistoupili k němu učedlníci Janovi, řkouce:
Proč my a farizeové postíme se často, učedlníci pak
tvoji se nepostí? 15 I řekl jim Ježíš: Zdaliž mohou
synové ženichovi rmoutiti se, dokudž s nimi jest
ženich? Ale přijdou dnové, když bude od nich odjat
ženich, a tehdyť se budou postiti. 16 Žádný zajisté

nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému;
nebo ta záplata jeho odtrhla by díl od roucha, a
větší by díra byla. 17 Aniž lejí vína nového do nádob
starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se
vyleje, a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do
nových nádob, a bývá obé zachováno. 18 A když on
to k nim mluvil, aj, kníže přistoupivši, klanělo se jemu,
řkuc: Dcera má nyní umřela. Ale pod', vlož na ni ruku
svou, a budeť živa. 19 A vstav Ježíš, šel za ním, i
učedlníci jeho. 20 (A aj žena, kteráž nemocí svou
trápena byla ode dvanácti let, přistoupivši po zadu,
dotkla se podolka roucha jeho. 21 Nebo řekla sama v
sobě: Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena
budu. 22 Ježíš pak obrátiv se, a uzřev ji, řekl: Doufej,
dcero, víra tvá tě uzdravila. I ozdravěla ta žena té
chvíle.) 23 Přišed pak Ježíš do domu knížete, a uzřev
trubače i zástup hlučící, 24 Řekl jim: Odejdětež; nebo
neumřela děvečka, ale spí. I posmívali se jemu. 25
A když byl vyhnán zástup, všed tam, ujal ji za ruku
její. I vstala ta děvečka. 26 A roznesla se pověst ta
po vší té zemi. 27 A když šel odtud Ježíš, šli za ním
dva slepí, volajíce a řkouce: Smiluj se nad námi,
Synu Davidův. 28 A když všel do domu, přistoupili
k němu ti slepí. I dí jim Ježíš: Věříte-li, že to mohu
učiniti? Řekli jemu: Ovšem, Pane. 29 Tedy dotekl
se očí jejich, řka: Podlé víry vaší staň se vám. 30 I
otevříny jsou oči jejich. Zapověděl jim pak tuze Ježíš,
řka: Viztež, ať nižádný nezví. 31 Ale oni vyšedše,
rozhlásali jej po vší té zemi. 32 A když oni vycházeli,
aj, přivedli mu člověka němého, majícího ďábelství.
33 A když vyvrženo bylo ďábelství, mluvil němý. I divili
se zástupové, řkouce: Že nikdy nic nebylo vídáno
takového v Izraeli. 34 Farizeové pak pravili: Mocí
knížete ďábelského vymítá ďábly. 35 I obcházel Ježíš
všecka města i městečka, uče v školách jejich a káže
evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i
všeliký neduh v lidu. 36 A když hleděl na zástupy,
slitovalo se mu jich, že byli opuštěni a rozptýleni jako
ovce, nemajíce pastýře. 37 Tehdy řekl učedlníkům
svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. 38
Protož proste Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň
svou.

10 A svolav dvanácte učedlníků svých, dal jim
moc nad duchy nečistými, aby je vymítali, a
aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh. 2
Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První Šimon,
kterýž slove Petr, a Ondřej bratr jeho, Jakub Zebedeův
a Jan bratr jeho, 3 Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš,
kterýž býval celný, Jakub Alfeův a Lebbeus, přijmím
Taddeus, 4 Šimon Kananitský, a Jidáš Iškariotský,
kterýž i zradil ho. 5 Těchto dvanácte poslal Ježíš,
přikazuje jim, řka: Na cestu pohanů nechoďte, a
do města Samaritánských nevcházejte. 6 Ale raději
jděte k ovcem zahynulým z domu Izraelského. 7
Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království
nebeské. 8 Nemocné uzdravujte, malomocné čisťte,
mrtvé křeste, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali,
darmo dejte. 9 Nebeřte s sebou zlata, ani stříbra, ani
peněz do opasků svých, 10 Ani mošny na cestu, ani
dvou sukní, ani obuvi, ani hůlky; hodenť jest zajisté
dělník pokrmu svého. 11 A do kteréhožkoli města
neb městečka vešli byste, vzeptejte se, kdo by v něm
hodný byl, a tu pobuďte, až i vyjdete. 12 A vcházejíce
do domu, pozdravte ho. 13 A jestliže bude dům ten
hodný, pokoj váš přijdiž naň; pakli by nebyl hodný,
pokoj váš navratiž se k vám. 14 A kdožkoli nepřijal by
vás, a neuposlechl by řečí vašich, vyjdouce ven z
domu neb z města toho, vyrazte prach z noh svých.
15 Amen pravím vám: Lehčeji bude zemi Sodomských
a Gomorských v den soudný nežli městu tomu. 16
Aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož buďte
opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice. 17
Vystříhejte se pak lidí; neboť vás vydávati budou do
sněmů, a v shromážděních svých budou vás bičovati.
18 Ano i před vládaře i před krále vedeni budete pro
mne, na svědectví proti nim, i národům. 19 Když
pak vás vydadí, nebuďtež pečliví, kterak aneb co
byste mluvili; dánoť bude zajisté vám v tu hodinu, co
budete míti mluviti. 20 Nebo ne vy jste, kteříž mluvíte,
ale Duch Otce vašeho, kterýž mluví v vás. 21 Vydáť
pak bratr bratra na smrt, i otec syna, a povstanouť
dítky proti rodičům, a zmordují je. 22 A budete v
nenávisti všechněm pro jméno mé, ale kdož setrvá
až do konce, tenť spasen bude. 23 Když se pak vám
budou protiviti v tom městě, utecte do jiného. Amen
zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských, až
přijde Syn člověka. 24 Neníť učedlník nad mistra, ani
služebník nad pána svého. 25 Dostitť jest učedlníku,
aby byl jako mistr jeho, a služebník jako pán jeho.
Poněvadž hospodáře Belzebubem nazývali, čím pak
více domácí jeho? 26 Protož nebojte se jich; nebo
není nic skrytého, což by nemělo býti zjeveno, ani
tajného, ješto by nemělo zvědíno býti. 27 Což vám
pravím ve tmách, pravte na světle, a co v uši slyšíte,
hlásejte na domích. 28 A nebojte se těch, kteříž
mordují tělo, ale duše nemohou zamordovati; než
raději se bojte toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti
v pekelném ohni. **(Geenna g1067)** 29 Zdaliž nebývají
prodáváni dva vrabečkové za penízek? A však jeden
z nich nepadá na zem bez Otce vašeho. 30 Vaši pak
i vlasové na hlavě všickni sečteni jsou. 31 Protož

nebojte se, dražší jste vy nežli mnoho vrabců. 32
Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznámť i já
jej před Otcem svým, kterýž jest v nebesích. 33
Kdož by pak mne zapřel před lidmi, zapřímť ho i
já před Otcem svým, kterýž jest v nebesích. 34
Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi.
Nepřišelť jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. 35 Přišel
jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho,
a dceru proti mateři její, a nevěstu proti svegruši její. 36 A nepřátelé člověka domácí jeho. 37 Kdo
miluje otce neb matku více nežli mne, neníť mne
hoden; a kdož miluje syna neb dceru více nežli mne,
neníť mne hoden. 38 A kdož nebéře kříže svého a
nenásleduje mne, neníť mne hoden. 39 Kdo nalezne
duši svou, ztratíť ji; a kdo by ztratil duši svou pro
mne, naleznetť ji. 40 Kdo vás přijímá, mne přijímá;
a kdo mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.
41 Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu
proroka vezme; a kdož přijímá spravedlivého ve
jménu spravedlivého, odplatu spravedlivého vezme.
42 A kdož by koli dal jednomu z těchto maličkých
toliko číši vody studené k nápoji ve jménu učedlníka,
zajisté pravím vám, neztratíť odplaty své.

11 I stalo se, když přestal Ježíš těch přikázaní
dávati dvanácti učedlníkům svým, bral se odtud,
aby učil a kázal v městech jejich. 2 Jan pak uslyšev v
vězení o skutcích Kristových, poslav dva z učedlníků
svých, 3 Řekl jemu: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má,
čili jiného čekati máme? 4 I odpovídaje Ježíš, řekl
jim: Jdouce, zvěstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte. 5
Slepí vidí, a kulhaví chodí, malomocní se čistí, a hluší
slyší, mrtví z mrtvých vstávají, a chudým evangelium
se zvěstuje. 6 A blahoslavený jest, kdož se nehorší
na mně. 7 A když oni odešli, počal Ježíš praviti
zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť viděti?
Třtinu-li větrem se klátící? 8 Aneb co jste vyšli viděti?
Člověka-li měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž se
měkkým rouchem odívají, v domích královských jsou.
9 Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím
vám, i více nežli proroka. 10 Tento jest zajisté, o němž
psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou,
kterýž připraví cestu tvou před tebou. 11 Amen pravím
vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana
Křtitele; ale kdo jest nejmenší v království nebeském,
jestiť větší nežli on. 12 Ode dnů pak Jana Křtitele
až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž
násilí činí, uchvacujíť je. 13 Nebo všickni proroci i ten
zákon až do Jana prorokovali. 14 A chcete-li přijíti,
ontť jest Eliáš, kterýž přijíti měl. 15 Kdo má uši k
slyšení, slyš. 16 Ale k komu připodobním pokolení
toto? Podobné jest dětem, sedícím na ryncích a
na tovaryše své volajícím, 17 A říkajícím: Pískali
jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme naříkali,
a neplakali jste. 18 Přišel zajisté Jan, nejeda ani
nepije, a řkou: Ďábelství má. 19 Přišel Syn člověka,
jeda a pije, a řkou: Aj, člověk žráč a piján vína,
přítel publikánů a hříšníků. Ale ospravedlněna jest
moudrost od synů svých. 20 Tehdy počal přimlouvati
městům, v nichž bylo činěno nejvíce divů jeho, že
pokání nečinili: 21 Běda tobě Korozaim, běda tobě
Betsaido. Nebo kdyby v Týru a Sidonu byli činěni
divové ti, kteříž jsou činěni v vás, dávno by byli v žíni
a v popele pokání činili. 22 Nýbrž pravím vám: Týru a
Sidonu lehčeji bude v den soudný nežli vám. 23 A
ty Kafarnaum, kteréž jsi až k nebi vyvýšeno, až do
pekla sstrčeno budeš. Nebo kdyby v Sodomě činěni
byli divové ti, kteříž jsou činěni v tobě, bylit by zůstali
až do dnes. **(Hadēs g86)** 24 Ano více pravím vám, že
zemi Sodomských lehčeji bude v den soudný nežli
tobě. 25 V ten čas odpověděv Ježíš, řekl: Chválím tě,
Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před
moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je nemluvňátkům.
26 Jistě, Otče, žeť se tak líbilo před tebou. 27 Všecky
věci dány jsou mi od Otce mého, a žádnýť nezná
Syna, jediné Otec, aniž Otce kdo zná, jediné Syn,
a komuž by chtěl Syn zjeviti. 28 Podťež ke mně
všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám
odpočinutí dám. 29 Vezměte jho mé na se, a učte
se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a
naleznete odpočinutí dušem svým. 30 Jho mé zajisté
jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.

12 V ten čas šel Ježíš v sobotu skrze obilí, učedlníci
pak jeho lační jsouce, počali vymínati klasy a
jísti. 2 Farizeové pak spatřivše to, řekli jemu: Hle,
učedlníci tvoji činí, čehož nesluší činiti v sobotu. 3
On pak řekl jim: Co jste nečtli, co učinil David, když
lačněl, on i ti, kteříž s ním byli? 4 Kterak všel do
domu Božího a chleby posvátné jedl, kterýchž jemu
neslušelo jísti, ani těm, kteříž s ním byli, než toliko
samým kněžím? 5 Aneb zdali jste nečtli v zákoně,
že kněží v sobotu v chrámě sobotu ruší, a jsou bez
hříchu? 6 Ale pravímť vám, že větší jest tuto nežli
chrám. 7 Než kdybyste věděli, co jest to: Milosrdenství
chci a ne oběti, nepotupovali byste nevinných. 8
Syn zajisté člověka jest pánem i soboty. 9 A odšed
odtud, přišel do školy jejich. 10 A aj, byl tu člověk,
maje ruku uschlou. I tázali se ho, řkouce: Sluší-li v
sobotu uzdravovati? aby jej obžalovali. 11 On pak
dí jim: Který z vás bude člověk, ješto by měl ovci
jednu, a kdyby ta upadla do jámy v sobotu, i zdaliž

nedosáhne jí a nevytáhne? 12 A čím lepší jest člověk
než ovce? A protož slušíť v sobotu dobře činiti. 13
Tedy řekl člověku tomu: Vztáhni tu ruku svou. I vztáhl,
a přivedena jest k zdraví jako druhá. 14 Farizeové pak
vyšedše, drželi radu proti němu, kterak by jej zahladili.
15 A věděv to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové
mnozí, a uzdravil je všecky. 16 A s pohrůžkou přikázal
jim, aby ho nezjevovali, 17 Aby se naplnilo povědění
skrze Izaiáše proroka, řkoucího: 18 Aj, služebník ten
můj, kteréhož jsem vyvolil, ten milý můj, v němž se
dobře zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na
něj, a soud národům zvěstovati bude. 19 Nebude
se vaditi, ani křičeti, aniž kdo na ulicích uslyší hlas
jeho. 20 Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se
neuhasí, až i vypoví soud k vítězství. 21 A ve jménu
jeho národové doufati budou. 22 Tehdy přiveden k
němu ďábelstvím posedlý, slepý a němý. I uzdravil
jej, tak že ten slepý a němý i mluvil i viděl. 23 I
děsili se všickni zástupové a pravili: Není-liž tento
ten Syn Davidův? 24 Ale farizeové to uslyševše,
řekli: Tento nevymítá ďáblů než skrze Belzebuba,
kníže ďábelské. 25 Ježíš pak znaje myšlení jejich,
dí jim: Každé království rozdělené samo proti sobě
spustne, a každé město neb dům proti sobě rozdělený
nestane. 26 A jestližeť satan satana vymítá, proti
sobě rozdělen jest. Kterak tedy stane království jeho?
27 A vymítám-liť já ďábly skrze Belzebuba, synové
vaši skrze koho vymítají? Protož oni soudcové vaši
budou. 28 Pakliť já Duchem Božím ďábly vymítám,
přišloť jest jistě mezi vás království Boží. 29 Aneb
kterak kdo může do domu silného vjíti a jeho nádobí
pobrati, leč by prvé svázal toho silného, a teprv by
dům jeho obloupiti mohl? 30 Kdož není se mnou, proti
mně jest; a kdo neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.
31 Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude
lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu nebude
odpuštěno lidem. 32 A kdyby kdo řekl slovo proti Synu
člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil
proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani v
tomto věku, ani v budoucím. (aiōn g165) 33 Čiňtež aneb
strom dobrý, i ovoce jeho dobré; aneb čiňte strom zlý,
i ovoce jeho zlé. Neboť po ovoci strom bývá poznán.
34 Pokolení ještěrčí, kterakž byste mohli dobré věci
mluviti, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.
35 Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší
dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé. 36
Ale pravím vám, že z každého slova prázdného,
kteréž mluviti budou lidé, vydadí počet v den soudný.
37 Nebo z slov svých spravedliv budeš, a z řečí svých
budeš odsouzen. 38 Tehdy odpověděli někteří z
zákonníků a farizeů, řkouce: Mistře, chceme od tebe
znamení viděti. 39 On pak odpovídaje, dí jim: Pokolení
zlé a cizoložné znamení hledá, ale znamení jemu
nebude dáno, jediné to znamení Jonáše proroka. 40
Nebo jakož byl Jonáš v břiše velryba tři dni a tři noci,
takť bude Syn člověka v srdci země tři dni a tři noci.
41 Muži Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto,
a potupí je, proto že pokání činili k Jonášovu kázaní,
a aj, víceť nežli Jonáš tuto. 42 Královna od poledne
povstane k soudu s pokolením tímto, a potupí je;
nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost
Šalomounovu, a aj, víceť tuto nežli Šalomoun. 43
Když pak nečistý duch vyjde od člověka, chodí po
místech suchých, hledaje odpočinutí, ale nenalézá.
44 Tedy říká: Navrátím se do domu svého, odkudž
jsem vyšel. A přijda, nalezne prázdný, vyčištěný a
ozdobený. 45 Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných
duchů horších, nežli jest sám, a vejdouce, přebývají
tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli
první. Takť se stane i tomuto zlému pokolení. 46 A
když on ještě mluvil k zástupům, aj, matka a bratří
jeho stáli vně, žádajíce s ním promluviti. 47 I řekl
jemu jeden: Aj, matka tvá i bratří tvoji stojí vně, chtíce
s tebou mluviti. 48 On pak odpovídaje, řekl tomu,
kterýž jemu pověděl: Kdo jest matka má? A kdo jsou
bratří moji? 49 A vztáhna ruku svou na učedlníky své,
řekl: Aj, matka má i bratří moji. 50 Nebo kdož by koli
činil vůli Otce mého nebeského, ten jest bratr můj, i
sestra má, i matka má.

13 A v ten den vyšed Ježíš z domu, sedl podlé
moře. 2 I sešli se k němu zástupové mnozí,
tak že vstoupiv na lodí, seděl, všecken pak zástup
stál na břehu. 3 I mluvil jim mnoho v podobenstvích,
řka: Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval. 4 A když on
rozsíval, některá padla podlé cesty, a přiletěli ptáci,
i szobali je. 5 Jiná pak padla na místa skalnatá,
kdež neměla mnoho země; a rychle vzešla, proto že
neměla hlubokosti země. 6 Ale když slunce vzešlo,
vyhořela, a proto že neměla kořene, uschla. 7 Jiná
pak padla do trní; i zrostlo trní, a udusilo je. 8 A
jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, některé
stý, jiné šedesátý a jiné třidcátý. 9 Kdo má uši k
slyšení, slyš. 10 Tedy přistoupivše učedlníci, řekli
jemu: Proč jim v podobenstvích mluvíš? 11 On pak
odpověděv, řekl jim: Proto že vám dáno jest znáti
tajemství království nebeského, ale jim není dáno.
12 Nebo kdož má, dáno bude jemu, a rozhojníť se;
ale kdož nemá, i to, což má, bude od něho odjato.
13 Protoť v podobenstvích mluvím jim, že vidouce,
nevidí, a slyšíce, neslyší, ani rozumějí. 14 A plní se
na nich proroctví Izaiáše, řkoucí: Slyšením slyšeti

budete, ale nesrozumíte; a hledíce, hleděti budete,
a nepoznáte. 15 Nebo ztučnělo srdce lidu tohoto,
a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby
někdy neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem
nesrozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil.
16 Ale oči vaše blahoslavené, že vidí, i uši vaše, že
slyší. 17 Amen zajisté pravím vám, že mnozí proroci
a spravedliví žádali viděti to, co vidíte, ale neviděli,
a slyšeti to, což slyšíte, ale neslyšeli. 18 Vy tedy
slyšte podobenství rozsevače. 19 Každý, kdož slyší
slovo o tom království a nerozumí, přichází ten zlý
a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho. To jest
ten, kterýž podlé cesty vsát jest. 20 V skalnatou pak
zemi vsátý jest ten, kterýž slyší slovo, a hned je s
radostí přijímá. 21 Než nemá v sobě kořene, ale
jest časný, a když přichází ssoužení neb protivenství
pro slovo, hned se horší. 22 Mezi trní pak vsátý jest
ten, kterýž slyší slovo, ale pečování tohoto světa a
oklamání zboží udušuje slovo, i bývá bez užitku. (aiōn
g165) 23 V dobrou pak zemi vsátý ten jest, kterýž slyší
slovo a rozumí, totiž kterýž užitek nese. Neseť pak
někdo stý, a jiný šedesátý, jiný pak třidcátý. 24 Jiné
podobenství předložil jim, řka: Podobno jest království
nebeské člověku, rozsívajícímu dobré semeno na poli
svém. 25 Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho, a
nasál koukole mezi pšenici, a odšel. 26 A když zrostla
bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koukol. 27 I
přistoupivše služebníci hospodáře toho, řekli jemu:
Pane, zdaližs dobrého semene nenasál na poli svém?
Kde že se pak vzal koukol? 28 A on řekl jim: Nepřítel
člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš-liž
tedy, ať jdeme a vytrháme jej? 29 On pak odpověděl:
Nikoli, abyste trhajíce koukol, spolu s ním nevytrhali
pšenice. 30 Nechte ať obé spolu roste až do žně.
A v čas žně dím žencům: Vytrhejte nejprv koukol a
svažte jej v snopky k spálení, ale pšenici shromažďte
do stodoly mé. 31 Jiné podobenství předložil jim, řka:
Podobno jest království nebeské zrnu horčičnému,
kteréž vzav člověk, vsál na poli svém. 32 Kteréžto
zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak
zroste, větší jest nežli jiné byliny, a bývá strom,
tak že ptáci nebeští přiletíce, hnízda sobě dělají na
ratolestech jeho. 33 Jiné podobenství mluvil jim:
Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši
žena, zadělala ve třech měřicích mouky, až by zkysalo
všecko. 34 Toto všecko mluvil Ježíš v podobenstvích
k zástupům, a bez podobenství nemluvil jim, 35 Aby
se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: Otevru
v podobenstvích ústa svá, vypravovati budu skryté
věci od založení světa. 36 Tedy propustiv zástupy,
šel domů Ježíš. I přistoupili k němu učedlníci jeho,
řkouce: Vylož nám podobenství o koukoli toho pole.
37 On pak odpovídaje, řekl jim: Rozsevač dobrého
semene jest Syn člověka. 38 A pole jest tento svět,
dobré pak símě jsou synové království, ale koukol
jsou synové toho zlostníka. 39 A nepřítel, kterýž jej
rozsívá, jestiť ďábel, žeň pak jest skonání světa, a
ženci jsou andělé. (aiōn g165) 40 Protož jakož vybrán
bývá koukol a ohněm spálen, takť bude při skonání
tohoto světa. (aiōn g165) 41 Pošle Syn člověka anděly
své, i vyberouť z království jeho všecka pohoršení,
i ty, kteříž činí nepravost, 42 A uvrhouť je do peci
ohnivé. Tamť bude pláč a škřipení zubů. 43 A tehdážť
spravedliví stkvíti se budou jako slunce v království
Otce svého. Kdo má uši k slyšení, slyš. 44 Opět
podobno jest království nebeské pokladu skrytému v
poli, kterýž nalezna člověk, skrývá, a radostí naplněn
jsa pro něj, odchází a prodává všecko, což má,
a koupí pole to. 45 Opět podobno jest království
nebeské člověku kupci, hledajícímu pěkných perel. 46
Kterýž když nalezl jednu velmi drahou perlu, odšed,
prodal všecko, což měl, a koupil ji. 47 Opět podobno
jest království nebeské vrši puštěné do moře, a ze
všelikého plodu shromažďující. 48 Kteroužto, když
naplněna byla, vytáhše na břeh a sedíce, vybírali,
což dobrého bylo, do nádob, a což bylo zlého, preč
zamítali. 49 Takť bude při skonání světa. Vyjdou
andělé, a oddělí zlé z prostředku spravedlivých, (aiōn
g165) 50 A uvrhou je do peci ohnivé. Tamť bude pláč
a škřipení zubů. 51 Dí jim Ježíš: Srozuměli-li jste
tomuto všemu? Řekli jemu: I ovšem, Pane. 52 On
pak řekl jim: Protož každý učitel umělý v království
nebeském podobný jest člověku hospodáři, kterýž
vynáší z pokladu svého nové i staré věci. 53 I stalo
se, když dokonal Ježíš podobenství ta, bral se odtud.
54 A přišed do vlasti své, učil je v škole jejich, tak
že se velmi divili, a říkali: Odkud má tento moudrost
tuto a moc? 55 Zdaliž tento není syn tesařův? Zdaliž
matka jeho neslove Maria, a bratří jeho Jakub a Jozes
a Šimon a Judas? 56 A sestry jeho zdaliž všecky u
nás nejsou? Odkudž tedy má tyto všecky věci? 57 I
zhoršili se na něm. Ježíš pak řekl jim: Neníť prorok
beze cti, než v své vlasti a v domě svém. 58 I neučinil
tu mnoho divů pro nevěru jejich.

14 V tom čase uslyšel Heródes čtvrták pověst o
Ježíšovi. 2 I řekl služebníkům svým: To jest Jan
Křtitel. Ontť jest vstal z mrtvých, a protož se divové
dějí skrze něho. 3 Nebo jav Heródes Jana, svázal jej
byl a dal do žaláře, pro Herodiadu manželku Filipa
bratra svého. 4 Nebo byl řekl jemu Jan: Nesluší
tobě míti jí. 5 A chtěv zabiti jej, bál se lidu; nebo za

proroka jej měli. 6 Když pak slaven byl den narození
Heródesova, tancovala dcera Herodiady u prostřed, i
zalíbila se Heródesovi. 7 Pročež s přísahou zaslíbil
jí dáti, zač by ho jen požádala. 8 A ona jsuci prvé
navedena od mateře své, řekla: Dej mi zde na mise
hlavu Jana Křtitele. 9 I zarmoutil se král, ale pro
přísahu a pro ty, kteříž spolu s ním stolili, rozkázal dáti.
10 A poslav kata, sťal Jana v žaláři. 11 I přinesena
jest hlava jeho na mise, a dána té děvečce. I nesla
mateři své. 12 A přišedše učedlníci jeho, vzali tělo
a pochovali je; a šedše, pověděli Ježíšovi. 13 To
uslyšev Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo
pusté soukromí. Což uslyševše zástupové, šli za
ním pěšky z měst. 14 A vyšed Ježíš, uzřel zástup
mnohý. I slitovalo mu se jich, a uzdravoval nemocné
jejich. 15 A když bylo k večerou, přistoupili k němu
učedlníci jeho, řkouce: Pusté jest místo toto, a čas již
pominul. Propusť zástupy, ať jdouce do městeček,
nakoupí sobě pokrmů. 16 Ježíš pak řekl jim: Není
jim potřebí odcházeti, dejte vy jim jísti. 17 A oni řkou
jemu: Nemáme zde, než pět chlebů a dvě rybě. 18
On pak dí jim: Přinestež mi je sem. 19 A rozkázav
zástupu posaditi se na trávě, a vzav těch pět chlebů
a dvě rybě, vzhléd v nebe, požehnal, a lámaje, dával
učedlníkům ty chleby, a učedlníci zástupům. 20 I jedli
všickni a nasyceni jsou. I sebrali, což zbylo drobtů,
dvanácte košů plných. 21 Těch pak, kteříž jedli, bylo
okolo pěti tisíců mužů, kromě žen a dětí. 22 A i hned
přinutil Ježíš učedlníky své, aby vstoupili na lodí a
předešli jej na druhou stranu, dokudž by nepropustil
zástupů. 23 A propustiv zástupy, vstoupil na horu
soukromí, aby se modlil. A když byl večer, sám byl
tam. 24 Lodí pak již byla u prostřed moře, zmítající
se vlnami, nebo byl vítr odporný. 25 Při čtvrtém pak
bdění nočním bral se k nim Ježíš, jda po moři. 26
A vidouce jej učedlníci po moři jdoucího, zlekali se,
řkouce: Obluda jest. A strachem křičeli. 27 Ale i hned
Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, ját jsem, nebojte
se. 28 I odpověděv jemu Petr, řekl: Pane, jestliže
jsi ty, rozkaž mi k sobě přijíti po vodě. 29 On pak
řekl: Pod. A vystoupiv Petr z lodí, šel po vodě, aby
přišel k Ježíšovi. 30 Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav
tonouti, zkřikl, řka: Pane, pomoz mi. 31 A i hned Ježíš
vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu, Ó malé víry, pročežs
pochyboval? 32 A jakž oni vstoupili na lodí, utišil se
vítr. 33 Ti pak, kteříž na lodí byli, přistoupivše, klaněli
se jemu, řkouce: Jistě Syn Boží jsi. 34 A přeplavivše
se, přišli do země Genezaretské. 35 A poznavše jej
muži místa toho, rozeslali po vší té krajině vůkol, a
shromáždili k němu všecky neduživé. 36 A prosili ho,
aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kteřížkoli
dotkli se, uzdraveni jsou.

15 A v tom přistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští
zákonníci a farizeové, řkouce: 2 Proč učedlníci
tvoji přestupují ustanovení starších? Nebo neumývají
rukou svých, když mají jísti chléb. 3 A on odpovídaje,
řekl jim: Proč i vy přestupujete přikázaní Boží pro
ustanovení svá? 4 Nebo přikázal Bůh, řka: Cti otce
svého i matku, a kdož by zlořečil otci neb mateři,
smrtí ať umře. 5 Ale vy pravíte: Kdož by koli řekl
otci neb mateři: Dar jest to, čímž by tobě ode mne
pomoženo býti mohlo. A neuctil by otce svého neb
mateře své. 6 I zlehčili jste přikázaní Boží pro své
ustanovení. 7 Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš,
řka: 8 Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými, a rty
mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. 9 Ale
nadarmoť mne ctí, učíce učení přikázaní lidských.
10 A svolav zástup, řekl jim: Slyšte a rozumějte.
11 Ne to, což vchází v ústa, poškvrňuje člověka,
ale což z úst pochází, toť poškvrňuje člověka. 12
Tehdy přistoupivše učedlníci jeho, řekli mu: Víš-li,
že farizeové, slyševše tu řeč, zhoršili se? 13 A on
odpovídaje, řekl: Všeliké štípení, jehož neštípil Otec
můj ten nebeský, vykořeněno bude. 14 Nechte jich,
vůdcovéť jsou slepí slepých. Povede-liť pak slepý
slepého, oba v jámu upadnou. 15 I odpověděv Petr,
řekl jemu: Vylož nám to podobenství. 16 Ježíš pak
řekl: Ještě i vy bez rozumu jste? 17 Nerozumíte-liž, že
všecko, což v ústa vchází, do břicha jde, a vypouští
se ven? 18 Ale které věci z úst pocházejí, z srdce
jdou, a tyť poškvrňují člověka. 19 Z srdce zajisté
vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva,
krádeže, křivá svědectví, rouhání. 20 Tyť jsou věci
poškvrňující člověka. Ale neumytýma rukama jísti, toť
nepoškvrňuje člověka. 21 A vyšed odtud Ježíš, bral
se do krajin Tyrských a Sidonských. 22 A aj, žena
Kananejská z končin těch vyšedši, volala, řkuci jemu:
Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův. Dceru
mou hrozně trápí ďábelství. 23 On pak neodpověděl jí
slova. I přistoupivše učedlníci jeho, prosili ho, řkouce:
Odbuď ji, neboť volá za námi. 24 On pak odpověděv,
řekl: Nejsem poslán než k ovcem zahynulým z domu
Izraelského. 25 Ale ona přistoupivši, klaněla se jemu,
řkuci: Pane, pomoz mi. 26 On pak odpověděv, řekl:
Není slušné vzíti chléb dětem a vrci štěňatům. 27
A ona řekla: Takť jest, Pane. A však štěňátka jedí
drobty, kteříž padají z stolů pánů jejich. 28 Tedy
odpovídaje Ježíš, řekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá.
Staniž se tobě, jakž chceš. I uzdravena jest dcera
její v tu hodinu. 29 A odšed odtud Ježíš, šel k moři

Galilejskému, a vstoupiv na horu, posadil se tam.
30 I přišli k němu zástupové mnozí, majíce s sebou
kulhavé, slepé, němé, polámané a jiné mnohé. I
kladli je k nohám Ježíšovým, a on je uzdravoval,
31 Tak že se zástupové divili, vidouce, ano němí
mluví, polámaní zdraví jsou, kulhaví chodí, slepí
vidí. I velebili Boha Izraelského. 32 Ježíš pak svolav
učedlníky své, řekl: Líto mi zástupu. Nebo již tři dni
trvají se mnou, a nemají, co by jedli; a propustiti jich
lačných nechci, aby nezhynuli na cestě. 33 I řkou mu
učedlníci jeho: Kde bychom vzali tolik chleba na této
poušti, abychom takový zástup nasytili? 34 I řekl jim
Ježíš: Kolik chlebů máte? A oni řkou: Sedm, a málo
rybiček. 35 I rozkázal zástupům, aby se posadili na
zemi. 36 A vzav těch sedm chlebů a ty ryby, učiniv
díky, lámal a dal učedlníkům svým, učedlníci pak
zástupu. 37 I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali,
což zbylo drobtů, sedm košů plných. 38 Bylo pak
těch, kteříž jedli, čtyři tisíce mužů, kromě žen a dětí.
39 A rozpustiv zástupy, vstoupil na lodí. I přišel do
krajiny Magdala.

16 I přistoupivše farizeové a saduceové,
pokoušejíce, prosili ho, aby jim znamení s nebe
ukázal. 2 On pak odpovídaje, řekl jim: Když bývá
večer, říkáte: Jasno bude, nebo se červená nebe. 3 A
ráno: Dnes bude nečas, nebo se červená zasmušilé
nebe. Pokrytci, způsob zajisté nebe rozsouditi umíte,
znamení pak časů těchto nemůžete? 4 Národ zlý a
cizoložný znamení hledá, ale znamení jemu nebude
dáno, než toliko znamení ono Jonáše proroka. A
opustiv je, odšel. 5 A plavivše se učedlníci jeho
přes moře, zapomenuli vzíti chleba. 6 Ježíš pak
řekl jim: Hleďte a varujte se kvasu farizejského a
saducejského. 7 Oni pak rozjímali mezi sebou, řkouce:
Nevzali jsme chleba. 8 A znaje to Ježíš, řekl jim: Co
to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že jste chlebů
nevzali? 9 Ještě-liž nerozumíte, ani nepamatujete
na těch pět chlebů a na pět tisíců, a kolik jste košů
nazbírali? 10 Ani na těch sedm chlebů, a na čtyři tisíce,
a kolik jste košů nazbírali? 11 I kterakž nerozumíte,
že ne o chlebu mluvil jsem vám, pravě, abyste se
varovali kvasu farizejského a saducejského? 12 Tedy
srozuměli, že neřekl, aby se varovali od kvasu chleba,
ale od učení farizeů a saduceů. 13 Přišed pak Ježíš
do krajin Cesaree Filipovy, otázal se učedlníků svých,
řka: Kým praví lidé býti mne, Syna člověka? 14 A oni
řekli: Někteří Janem Křtitelem, jiní pak Eliášem, jiní
pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků. 15 I dí jim:
Vy pak kým mne býti pravíte? 16 I odpověděv Šimon
Petr, řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého. 17 A
odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone,
synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale
Otec můj, kterýž jest v nebesích. 18 I jáť pravím
tobě, že jsi ty Petr, a na téť skále vzdělám církev
svou, a brány pekelné nepřemohou jí. **(Hadēs g86)**
19 A tobě dám klíče království nebeského. A což
bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi;
a což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno
i na nebi. 20 Tedy přikázal učedlníkům svým, aby
žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus. 21
A od té chvíle počal Ježíš oznamovati učedlníkům
svým, že musí jíti do Jeruzaléma, a mnoho trpěti od
starších a předních kněží a od zákonníků, a zabit
býti, a třetího dne z mrtvých vstáti. 22 I odved ho
Petr, počal mu přimlouvati, řka: Odstup to od tebe,
Pane, nikoli nestane se tobě toho. 23 Kterýžto obrátiv
se, řekl Petrovi: Jdi za mnou, satane, ku pohoršení
jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží,
ale kteréž jsou lidské. 24 Tedy řekl Ježíš učedlníkům
svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám,
a vezmi kříž svůj, a následujž mne. 25 Nebo kdož
by chtěl duši svou zachovati, ztratíť ji; kdož by pak
ztratil duši svou pro mne, naleznet' ji. 26 Nebo co
jest platno člověku, by všecken svět získal, své pak
duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši
svou? 27 Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce
svého s anděly svými, a tehdáž odplatí jednomu
každému podlé skutků jeho. 28 Amen pravím vám:
Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i
uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém.

17 A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba
a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou
soukromí, 2 A proměnil se před nimi. I zastkvěla
se tvář jeho jako slunce, roucho pak jeho učiněno
bílé jako světlo. 3 A aj, ukázali se jim Mojžíš a
Eliáš, rozmlouvající s ním. 4 A odpověděv Petr, řekl
Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li,
uděláme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden
a Eliášovi jeden. 5 Když pak on ještě mluvil, aj, oblak
světlý zastínil je. A aj, hlas z toho oblaku řkoucí:
Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře
zalíbilo, toho poslouchejte. 6 To uslyšavše učedlníci,
padli na tváři své a báli se velmi. 7 A přistoupiv Ježíš,
dotekl se jich, řka: Vstaňte a nebojte se. 8 Pozdvihše
pak očí svých, žádného neviděli, než samého Ježíše.
9 Když pak sstupovali s té hory, přikázal jim Ježíš,
řka: Žádnému nepravte tohoto vidění, dokudž by Syn
člověka nevstal z mrtvých. 10 I otázali se ho učedlníci
jeho, řkouce: Což to pak zákonníci praví, že má Eliáš
prvé přijíti? 11 Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš

zajisté přijde prvé, a napraví všecky věci. 12 Ale
pravím vám, že Eliáš již přišel, a však nepoznali ho,
ale učinili mu, což chtěli. Takť i Syn člověka trpěti bude
od nich. 13 Tedy srozuměli učedlníci, že jim to pravil o
Janovi Křtiteli. 14 A když přišli k zástupu, přistoupil k
němu člověk, a poklekl před ním na kolena, 15 A řekl:
Pane, smiluj se nad synem mým, nebo náměsíčník
jest, a těžce se trápí. Často zajisté padá do ohně a
častokrát do vody. 16 I přivedl jsem ho učedlníkům
tvým, ale nemohli ho uzdraviti. 17 Odpovídaje pak
Ježíš, řekl: Ó národe nevěrný a převrácený, dokud
budu s vámi? Dokudž vás snášeti budu? Přiveďte mi
jej sem. 18 I přimluvil tomu ďábelství Ježíš. I vyšlo
od něho; a uzdraven jest ten mládenec v tu hodinu.
19 Tedy přistoupivše učedlníci k Ježíšovi soukromí,
řekli: Proč jsme my ho nemohli vyvrci? 20 Ježíš
pak řekl jim: Pro nevěru svou. Amen zajisté pravím
vám: Budete-li míti víru jako zrno horčičné, díte hoře
této: Přejdi odsud tam, i přejde, a nebudeť vám nic
nemožného. 21 Toto pak pokolení nevychází, jediné
skrze modlitbu a půst. 22 A když byli v Galilei, řekl
jim Ježíš: Syn člověka bude vydán v ruce lidské, 23
A zamordujíť jej, ale třetího dne z mrtvých vstane. I
zarmoutili se náramně. 24 A když přišli do Kafarnaum,
přistoupili ku Petrovi ti, kteříž plat vybírali, a řekli: Což
mistr váš nedává platu? 25 A on řekl: Dává. A když
přišel domů, předšel jej Ježíš, řka: Co se tobě zdá,
Šimone? Králové zemští od kterých berou daň aneb
plat? Od synů-li svých, čili od cizích? 26 Dí jemu
Petr: Od cizích. I řekl mu Ježíš: Tedy synové jsou
svobodní. 27 Ale abychom jich nepohoršili, jda k moři,
vrz udici, a tu rybu, kteráž nejprvé uvázne, vezmi, a
otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma, dej jim za
mne i za sebe.

18 V ten čas přistoupili učedlníci k Ježíšovi, řkouce:
Kdo pak jest největší v království nebeském? 2
A zavolav Ježíš pacholátka, postavil je u prostřed
nich, 3 A řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se
a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do
království nebeského. 4 Protož kdož by se koli ponížil
jako pacholátko toto, tenť jest největší v království
nebeském. 5 A kdož by koli přijal pacholátko takové
ve jménu mém, mneť přijímá. 6 Kdo by pak pohoršil
jednoho z maličkých těchto věřících ve mne, lépe
by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na
hrdlo jeho, a pohřížen byl do hlubokosti mořské.
7 Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí býti, aby
přicházela pohoršení, ale však běda člověku, skrze
něhož přichází pohoršení. 8 Protož jestliže ruka
tvá aneb noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a vrz od
sebe. Lépe jest tobě do života vjíti kulhavému aneb
bezrukému, nežli dvě ruce aneb dvě noze majícímu
uvrženu býti do ohně věčného. **(aiōnios g166)** 9 A pakli
oko tvé pohoršuje tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe
jest tobě jednookému do života vjíti, nežli obě oči
majícímu uvrženu býti do pekelného ohně. **(Geenna
g1067)** 10 Viztež, abyste nepotupovali žádného z
maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich
v nebesích vždycky hledí na tvář Otce mého, kterýž
v nebesích jest. 11 Přišel zajisté Syn člověka, aby
spasil to, což bylo zahynulo. 12 Co se vám zdá?
Kdyby některý člověk měl sto ovec, a zbloudila by
jedna z nich, zdaliž nenechá těch devadesáti devíti, a
jda na hory, nehledá té pobloudilé? 13 A nahodí-liť mu
se nalezti ji, amen pravím vám, že se raduje nad ní
více, než nad těmi devadesáti devíti nepobloudilými.
14 Takť není vůle Otce vašeho, kterýž jest v nebesích,
aby zhynul jeden z maličkých těchto. 15 Zhřešil-li
by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi
sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal
jsi bratra svého. 16 Jestliže by pak neuposlechl,
přijmi k sobě ještě jednoho aneb dva, aby v ústech
dvou neb tří svědků stálo každé slovo. 17 Pakliť by
jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církve
neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán. 18
Amen pravím vám: Cožkoli svížete na zemi, budeť
svázáno i na nebi; a cožkoli rozvížete na zemi, budeť
rozvázáno i na nebi. 19 Opět pravím vám: Jestliže
by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za
kterouž by koli prosili, staneť se jim od Otce mého
nebeského. 20 Nebo kdežkoli shromáždí se dva
neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.
21 Tedy přistoupiv k němu Petr, řekl: Pane, kolikrát
zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím jemu? Do
sedmi-likrát? 22 I dí mu Ježíš: Nepravím tobě až do
sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát. 23 A
protož podobno jest království nebeské člověku králi,
kterýž chtěl počet klásti s služebníky svými. 24 A
když počal klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen
deset tisíců hřiven. 25 A když neměl čím zaplatiti,
kázal jej pán jeho prodati, i ženu jeho i děti i všecko,
což měl, a zaplatiti. 26 Tedy padna služebník ten,
klaněl se jemu, řka: Pane, poshověj mi, a všecko
zaplatím tobě. 27 I slitovav se pán nad služebníkem
tím, propustil ho a dluh jemu odpustil. 28 Vyšed
pak služebník ten, nalezl jednoho z spoluslužebníků
svých, kterýž mu byl dlužen sto peněz, a chopiv se
ho, hrdloval se s ním, řka: Zaplať mi, cos dlužen. 29
Tedy padna spoluslužebník ten k nohám jeho, prosil
ho, řka: Poshověj mi, a všecko zaplatím tobě. 30 On
pak nechtěl, ale odšed, dal jej do žaláře, dokudž by

nezaplatil dluhu. 31 Vidouce pak spoluslužebníci jeho,
co se dálo, zarmoutili se velmi; a šedše, pověděli
pánu svému všecko, co se bylo stalo. 32 Tehdy
povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníče zlý, všecken
ten dluh odpustil jsem tobě, nebs mne prosil. 33
Zdaliž i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem
svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou? 34 I
rozhněvav se pán jeho, dal jej katům, dokudž by
nezaplatil všeho, což mu byl dlužen. 35 Takť i Otec
můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden
každý bratru svému z srdcí svých provinění jejich.

19 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, bral
se z Galilee, a přišel do končin Judských za
Jordán. 2 I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je
tam. 3 I přistoupili k němu farizeové, pokoušejíce ho
a řkouce jemu: Sluší-li člověku propustiti manželku
svou z kterékoli příčiny? 4 On pak odpovídaje, řekl
jim: Což jste nečtli, že ten, kterýž stvořil s počátku,
muže a ženu učinil je? 5 A řekl: Protož opustí člověk
otce i matku, a připojí se k manželce své, i budou dva
jedno tělo. 6 A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. A
protož, což Bůh spojil, člověk nerozlučuj. 7 Řekli jemu:
Pročež tedy Mojžíš rozkázal dáti lístek rozloučení,
a propustiti ji? 8 Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce
vašeho dopustil vám propouštěti manželky vaše, ale s
počátku nebylo tak. 9 Protož pravím vám: Že kdožkoli
propustil by manželku svou, (leč pro smilství,) a jinou
pojme, cizoloží, i kdož propuštěnou pojme, cizoloží.
10 Řekli jemu učedlníci jeho: Poněvadž jest taková
pře s manželkou, není dobré ženiti se. 11 On pak řekl
jim: Ne všicknit' chápají slova toho, ale ti, jimž jest
dáno. 12 Jsouť zajisté panicové, kteříž se tak z života
matky zrodili; a jsouť panicové, kteříž učiněni jsou od
lidí; a jsouť panicové, kteříž se sami v panictví oddali
pro království nebeské. Kdo může pochopiti, pochop.
13 Tehdy přineseny jsou k němu dítky, aby na ně
ruce vzkládal a modlil se. Učedlníci pak přimlouvali
jim. 14 Ale Ježíš řekl: Nechte dítek a nebraňte jim
jíti ke mně; nebo takovýchť jest království nebeské.
15 A po vzkládání na ně rukou odebral se odtud. 16
A aj, jeden přistoupiv, řekl jemu: Mistře dobrý, co
dobrého budu činiti, abych měl život věčný? **(aiōnios g166)** 17 Ale on řekl jemu: Co mne nazýváš dobrým?
Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li
pak vjíti do života, ostříhej přikázaní. 18 Dí jemu:
Kterých? Ježíš pak řekl: Nezabiješ, nezcizoložíš,
nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví. 19 Cti
otce svého i matku, a milovati budeš bližního svého
jako sebe samého. 20 Dí jemu mládenec: Všeho toho
ostříhal jsem od své mladosti. Čehož mi se ještě
nedostává? 21 Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým
býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a
budeš míti poklad v nebi, a poď, následuj mne. 22
Uslyšev pak mládenec tu řeč, odšel, smuten jsa;
nebo měl statku mnoho. 23 Ježíš pak řekl učedlníkům
svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde
do království nebeského. 24 A opět pravím vám:
Snázeť jest velbloudu skrze uši jehly projíti, nežli
bohatému vjíti do království Božího. 25 A uslyšavše
to učedlníci jeho, užasli se velmi, řkouce: I kdož tedy
může spasen býti? 26 Pohleděv pak Ježíš, řekl jim: U
lidíť jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné.
27 Tehdy odpověděv Petr, řekl mu: Aj, my opustili
jsme všecky věci, a šli jsme za tebou. Což pak nám
bude? 28 Ježíš pak řekl jim: Amen pravím vám, že
vy, kteříž jste následovali mne, v druhém narození,
když se posadí Syn člověka na trůnu velebnosti své,
sednete i vy na dvanácti trůních, soudíce dvanáctero
pokolení Izraelské. 29 A každý, kdož opustil by domy,
neb bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, neb
manželku, neb dítky, neb pole pro jméno mé, stokrát
více vezme, a život věčný dědičně obdrží. **(aiōnios g166)** 30 Mnozí pak první budou poslední, a poslední
první.

20 Nebo podobno jest království nebeské člověku
hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal
dělníky na vinici svou. 2 Smluviv pak s dělníky
z peníze denního, odeslal je na vinici svou. 3 A
vyšed okolo hodiny třetí, uzřel jiné, ani stojí na trhu
zahálejíce. 4 I těm řekl: Jdětež i vy na vinici, a co
bude spravedlivého, dám vám. 5 A oni šli. Opět vyšed
při šesté a deváté hodině, učinil též. 6 Při jedenácté
pak hodině vyšed, nalezl jiné, ani stojí zahálejíce. I
řekl jim: Pročež tu stojíte, celý den zahálejíce? 7 Řkou
jemu: Nebo nižádný nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na
vinici, a což by bylo spravedlivého, vezmete. 8 Večer
pak řekl pán vinice šafáři svému: Zavolej dělníků a
zaplať jim, počna od posledních až do prvních. 9 A
přišedše ti při jedenácté hodině najatí, vzali jeden
každý po penízi. 10 Přišedše pak první, domnívali se,
že více vezmou, ale vzali i oni jeden každý po penízi.
11 A vzavše, reptali proti hospodáři, 12 Řkouce: Tito
poslední jednu hodinu dělali, a rovné jsi je nám
učinil, kteříž jsme nesli břímě dne i horko. 13 On pak
odpovídaje, řekl jednomu z nich: Příteli, nečiním tobě
křivdy. Zdaliž jsi z peníze nesmluvil se mnou? 14
Vezmiž, což tvého jest, a jdi předce, já pak chci tomuto
poslednímu dáti jako i tobě. 15 Zdaliž mi nesluší v
mém učiniti, což chci? Čili oko tvé nešlechetné jest,
že já dobrý jsem? 16 Takť budou poslední první, a

první poslední; nebo mnoho jest povolaných, ale málo
vyvolených. 17 A vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal
dvanácte učedlníků soukromí na cestě. I řekl jim:
18 Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán
bude předním kněžím a zákonníkům, a odsoudí ho
na smrt. 19 A vydadíť jej pohanům ku posmívání a
k zbičování a ukřižování, ale třetího dne z mrtvých
vstane. 20 Tehdy přistoupila k němu matka synů
Zebedeových s syny svými, klanějíci se a proseci
něco od něho. 21 Kterýž řekl jí: Co chceš? Řekla
jemu: Rci, ať tito dva synové moji sedají, jeden
po pravici tvé a druhý po levici, v království tvém.
22 Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Nevíte, zač prosíte.
Můžete-li píti kalich, kterýž já píti budu, a křtem, jímž
já se křtím, křtěni býti? Řekli jemu: Můžeme. 23 Dí
jim: Kalich zajisté můj píti budete, a křtem, jímž já se
křtím, pokřtěni budete, ale seděti po pravici mé a po
levici mé, neníť mé dáti, ale těm, kterýmž připraveno
jest od Otce mého. 24 A uslyšavše to deset jiných,
rozhněvali se na ty dva bratry. 25 Ale Ježíš svolav
je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad nimi, a
kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi. 26 Ale ne
tak bude mezi vámi. Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi
vámi býti velikým, budiž služebník váš. 27 A kdož by
koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník;
28 Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo
bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj mzdu na
vykoupení za mnohé. 29 A když vycházeli z Jericho,
šel za ním zástup veliký. 30 A aj, dva slepí sedící u
cesty, uslyšavše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, řkouce:
Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův. 31 Zástup
pak přimlouval jim, aby mlčeli. Oni pak více volali,
řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův. 32
I zastaviv se Ježíš, zavolal jich, a řekl: Co chcete,
abych vám učinil? 33 Řkou jemu: Pane, ať se otevrou
oči naše. 34 I slitovav se nad nimi Ježíš, dotekl se očí
jejich, a hned prohlédly oči jejich. I šli za ním.

21 A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do
Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva
učedlníky své, 2 Řka jim: Jdětež do městečka, kteréž
proti vám jest, a hned naleznete oslici přivázanou
a oslátko s ní. Odvěžtež je a přiveďte ke mně. 3 A
řekl-liť by kdo co vám, rcete, že Pán jich potřebuje,
a hnedť propustí je. 4 Toto se pak všecko stalo,
aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: 5
Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj béře se tobě tichý,
a sedě na oslici, a na oslátku té jhu podrobené. 6 I
jdouce učedlníci, a učinivše tak, jakž jim byl přikázal
Ježíš, 7 Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha
svá, a jej na vrchu na ně posadili. 8 Mnohý pak
zástup stlali roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti
z stromů sekali, a metali na cestu. 9 A zástupové,
kteříž s předu i s zadu šli, volali, řkouce: Hosanna
synu Davidovu. Požehnaný, kterýž se béře ve jménu
Páně. Hosanna na výsostech. 10 A když vjel do
Jeruzaléma, zbouřilo se všecko město, řkouce: I kdo
jest tento? 11 Zástupové pak pravili: Toto jest ten
Ježíš, prorok z Nazaréta Galilejského. 12 I všel Ježíš
do chrámu Božího, a vymítal všecky prodávající a
kupující v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice
prodávajících holubice převracel, 13 A řekl jim: Psánoť
jest: Dům můj dům modlitby slouti bude, ale vy učinili
jste jej peleší lotrovskou. 14 I přistoupili k němu slepí
a kulhaví v chrámě, a uzdravil je. 15 Vidouce pak
přední kněží a zákonníci divy, kteréž činil, a dítky,
any volají v chrámě a praví: Hosanna synu Davidovu,
rozhněvali se. 16 A řekli jemu: Slyšíš-liž, co tito praví?
Ježíš pak řekl jim: I ovšem. Nikdá-liž jste nečtli, že z
úst nemluvňátek a těch, kteříž prsí požívají, dokonal
jsi chválu? 17 A opustiv je, šel ven z města do Betany,
a tu zůstal. 18 Ráno pak navracuje se do města,
zlačněl. 19 A vida jeden fíkový strom podlé cesty,
šel k němu, a nic na něm nenalezl, než lístí toliko. I
dí jemu: Nikdy více nerod'se z tebe ovoce na věky.
I uschl fík ten pojednou. (aiōn g165) 20 A vidouce to
učedlníci, divili se, řkouce: Kterak hned usechl fík ten!
21 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Amen pravím vám:
Budete-li míti víru a nebudete-li pochybovati, netoliko
to fíkovému stromu učiníte, ale kdybyste i této hoře
řekli: Zdvihni se a vrz sebou do moře, stanet' se. 22
A všecko, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce,
vezmete. 23 A když přišel do chrámu, přistoupili k
němu přední kněží a starší lidu, když učil, řkouce:
Jakou mocí tyto věci činíš? A kdo tobě tu moc dal?
24 Odpovídaje pak Ježíš, řekl jim: Otížiť se i já vás
na jednu věc, kterouž povíte-li mi, i já vám povím,
jakou mocí tyto věci činím? 25 Křest Janův odkud
byl? S nebe-li, čili z lidí? A oni rozvažovali mezi
sebou, řkouce: Díme-li s nebe, díť nám: Proč jste pak
nevěřili jemu? 26 Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu.
Nebo všickni mají Jana za proroka. 27 I odpovídajíce
Ježíšovi, řekli: Nevíme. Řekl jim i on: Aniž já vám
povím, jakou mocí tyto věci činím. 28 Ale co se
vám zdá? Člověk jeden měl dva syny. A přistoupiv
k prvnímu, řekl: Synu, jdi na vinici mou dnes, a
dělej. 29 Ale on odpověděv, řekl: Nechci. A potom
usmysliv sobě, šel. 30 I přistoupiv k druhému, řekl
též. A on odpověděv, řekl: Jdu, pane. Ale nešel. 31
Který z těch dvou naplnil vůli otcovu? Řekli jemu: Ten
první. Dí jim Ježíš: Amen pravím vám, že publikáni a
nevěstky předcházejí vás do království Božího. 32

Nebo přišel k vám Jan cestou spravedlnosti, a nevěřili
jste mu, ale publikáni a nevěstky uvěřili jemu. Vy pak
viděvše to, aniž jste potom usmyslili sobě, abyste
věřili jemu. 33 Jiné podobenství slyšte: Byl jeden
hospodář, kterýž vzdělal vinici, a opletl ji plotem, a
vkopal v ní pres, a ustavěl věži, i pronajal ji vinařům,
a odšel pryč přes pole. 34 A když se přiblížil čas
ovoce, poslal služebníky své k vinařům, aby vzali
užitky její. 35 Vinaři pak zjímavše služebníky jeho,
jiného zmrskali, jiného zabili, a jiného ukamenovali.
36 Opět poslal jiných služebníků více než prvé. I učinili
jim též. 37 Naposledy pak poslal k nim syna svého,
řka: Ustýdnouť se syna mého. 38 Vinaři pak uzřevše
toho syna, řekli mezi sebou: Tentoť jest dědic; podťe,
zabíme jej, a uvažme se v dědictví jeho. 39 I chytivše
ho, vyvrhli jej ven z vinice, a zabili. 40 Protož když
přijde pán vinice, co učiní vinařům těm? 41 Řekli
jemu: Zlé ty zle zatratí, a vinici svou pronajme jiným
vinařům, kteříž budou vydávati jemu užitek časy
svými. 42 Řekl jim Ježíš: Nikdy-li jste nečtli v písmích:
Kámen, kterýž zavrhli dělníci, ten učiněn jest v hlavu
úhlovou? Ode Pána stalo se toto, a jest divné před
očima našima. 43 Protož pravím vám, že bude odjato
od vás království Boží, a bude dáno lidu činícímu
užitky jeho. 44 A kdož by padl na ten kámen, rozrazíť
se; a na kohož upadne, setřeť jej. 45 A slyšavše
přední kněží ta podobenství jeho, porozuměli, že by
o nich mluvil. 46 I hledajíce ho jíti, báli se zástupů;
nebo ho měli za proroka.

22 I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opět v
podobenstvích, řka: 2 Podobno jest království
nebeské člověku králi, kterýž učinil svadbu synu
svému. 3 I poslal služebníky své, aby povolali
pozvaných na svadbu, ale nechtěli přijíti. 4 Opět
poslal jiné služebníky, řka: Povězte pozvaným: Aj,
oběd svůj připravil jsem, volové moji a krmný dobytek
zbit jest, a všecko hotovo. Podťež na svadbu. 5
Ale oni nedbavše, odešli, jiný do vsi své, a jiný po
kupectví svém. 6 Jiní pak zjímavše služebníky jeho,
a posměch jim učinivše, zmordovali. 7 A uslyšav
to král, rozhněval se; a poslav vojska svá, zhubil
vražedlníky ty, a město jejich zapálil. 8 Tedy řekl
služebníkům svým: Svadba zajisté hotova jest, ale ti,
kteříž pozváni byli, nebyli hodni. 9 Protož jděte na
rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu. 10
I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všecky,
kteréžkoli nalezli, zlé i dobré. A naplněna jest svadba
hodovníky. 11 Tehdy všed král, aby pohleděl na
hodovníky, uzřel tam člověka neoděného rouchem
svadebním. 12 I řekl jemu: Příteli, kteraks ty sem
všel, nemaje roucha svadebního? A on oněměl. 13
Tedy řekl král služebníkům: Svížíce nohy jeho i ruce,
vezměte ho, a uvrztež jej do temností těch zevnitřních.
Tamť bude pláč a škřipení zubů. 14 Nebo mnoho jest
povolaných, ale málo vyvolených. 15 Tehdy odšedše
farizeové, radili se, jak by polapili jej v řeči. 16 I
poslali k němu učedlníky své s Herodiány, řkouce:
Mistře, víme, že pravdomluvný jsi, a cestě Boží v
pravdě učíš, a nedbáš na žádného; nebo nepatříš
na osobu lidskou. 17 Protož pověz nám, co se tobě
zdá: Sluší-li daň dáti císaři, čili nic? 18 Znaje pak
Ježíš zlost jejich, řekl: Co mne pokoušíte, pokrytci?
19 Ukažte mi peníz daně. A oni podali mu peníze. 20 I
řekl jim: Čí jest tento obraz a nápis? 21 Řekli mu:
Císařův. Tedy dí jim: Dávejtež tedy, co jest císařova,
císaři, a co Božího, Bohu. 22 To uslyšavše, divili se,
a opustivše jej, odešli. 23 V ten den přišli k němu
saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání.
I otázali se ho, 24 Řkouce: Mistře, Mojžíš pověděl:
Umřel-li by kdo, nemaje dětí, aby bratr jeho právem
švagrovství pojal ženu jeho, a vzbudil símě bratru
svému. 25 I bylo u nás sedm bratrů. První pojav
ženu, umřel, a nemaje semene, zůstavil ženu svou
bratru svému. 26 Takž podobně i druhý, i třetí, až
do sedmého. 27 Nejposléze pak po všech umřela i
žena. 28 Protož při vzkříšení kterého z těch sedmi
bude žena? Nebo všickni ji měli. 29 I odpověděv
Ježíš, řekl jim: Bloudíte, neznajíce písem ani moci
Boží. 30 Však při vzkříšení nebudou se ani ženiti
ani vdávati, ale budou jako andělé Boží v nebi. 31
O vzkříšení pak mrtvých zdaliž jste nečtli, co jest
vám povědíno od Boha, kterýž dí: 32 Já jsem Bůh
Abrahamův, a Bůh Izákův, a Bůh Jákobův? Bůhť není
Bůh mrtvých, ale živých. 33 A slyševše to zástupové,
divili se učení jeho. 34 Farizeové pak uslyšavše, že
by k mlčení přivedl saducejské, sešli se v jedno. 35 I
otázal se jeden z nich zákonník, pokoušeje ho, a řka:
36 Mistře, které jest přikázaní veliké v zákoně? 37 I
řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z
celého srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli
své. 38 To jest přední a veliké přikázaní. 39 Druhé
pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého
jako sebe samého. 40 Na těch dvou přikázaních
všecken zákon záleží i proroci. 41 A když se sešli
farizeové, otázal se jich Ježíš, 42 Řka: Co se vám zdá
o Kristu? Čí jest syn? Řkou jemu: Davidův. 43 Dí jim:
Kterakž pak David v Duchu nazývá ho Pánem, řka:
44 Řekl Pán Pánu mému: Sedťna pravici mé, dokudž
nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých? 45
Poněvadž tedy David Pánem ho nazývá, i kterakž

syn jeho jest? 46 A nižádný nemohl jemu odpovědíti
slova, aniž směl kdo více od toho dne jeho se tázati.

23 Tehdy Ježíš mluvil zástupům a učedlníkům
svým, 2 Řka: Na stolici Mojžíšově posadili se
zákonníci a farizeové. 3 Protož všecko, což by koli
rozkázali vám zachovávati, zachovávejte a čiňte, ale
podlé skutků jejich nečiňte; neboť praví, ale nečiní.
4 Svazujíť zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a
vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechtí
jimi ani pohnouti. 5 Všecky pak své skutky činí, aby
byli vidíni od lidí. Rozšiřují zajisté nápisy své, a veliké
dělají podolky plášťů svých, 6 A milují přední místa
na večeřích, a přední stolice v shromážděních, 7 A
pozdravování na trhu, a aby byli nazýváni od lidí:
Mistři, mistři. 8 Ale vy nebývejte nazýváni mistři; nebo
jeden jest Mistr váš, Kristus, vy pak všickni bratří jste.
9 A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden jest
Otec váš, kterýž jest v nebesích. 10 Ani se nazývejte
vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš, Kristus. 11 Ale
kdo z vás největší jest, buď služebníkem vaším. 12
Kdož by pak sám se povyšoval, bude ponížen; a
kdož by se ponížil, bude povýšen. 13 Ale běda vám,
zákonníci a farizeové pokrytci, že zavíráte království
nebeské před lidmi; nebo sami tam nevcházíte, a
těm, kteříž by vjíti chtěli, vcházeti nedopouštíte. 14
Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, že zžíráte
domy vdovské, a to pod zámyslem dlouhého modlení;
protož těžší soud ponesete. 15 Běda vám, zákonníci
a farizeové pokrytci, že obcházíte moře i zemi, abyste
učinili jednoho novověrce, a když bude učiněn, učiníte
jej syna zatracení, dvakrát více, nežli jste sami.
(Geenna g1067) 16 Běda vám, vůdcové slepí, kteříž
říkáte: Přisáhl-li by kdo skrze chrám, to nic není; ale
kdo by přisáhl skrze zlato chrámové, povinen jest. 17
Blázni a slepci, což jest většího, zlato-li, či chrám,
kterýž posvěcuje zlata? 18 A přisáhl-li by kdo skrze
oltář, nic není; ale kdo by přisáhl skrze ten dar, kterýž
jest na něm, povinen jest. 19 Blázni a slepci, i co jest
většího, dar-li, či oltář, kterýž posvěcuje daru? 20 A
protož kdožkoli přisahá skrze oltář, přisahá skrze něj,
i skrze to všecko, což na něm jest. 21 A kdož přisahá
skrze chrám, přisahá skrze něj, i skrze toho, kterýž
přebývá v něm. 22 A kdož přisahá skrze nebe, přisahá
skrze trůn Boží, i skrze toho, kterýž na něm sedí. 23
Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, že dáváte
desátky z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to,
což těžšího jest v zákoně, soud a milosrdenství a
věrnost. Tyto věci měli jste činiti a oněch neopouštěti.
24 Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára, velblouda pak
požíráte. 25 Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci,
že čistíte po vrchu konvice a misy, a vnitř plné jsou
loupeže a nestředmosti. 26 Farizei slepče, vyčisť prvé
to, což vnitř jest v konvi a v mise, aby i to, což jest
zevnitř, bylo čisto. 27 Běda vám, zákonníci a farizeové
pokrytci, že jste se připodobnili hrobům zbíleným,
kteříž sic zdadí se zevnitř krásní, ale vnitř jsou plní
kostí umrlčích i vší nečistoty. 28 Tak i vy zevnitř zajisté
zdáte se lidem spravedliví, ale vnitř plní jste pokrytství
a nepravosti. 29 Běda vám, zákonníci a farizeové
pokrytci, nebo vzděláváte hroby proroků, a ozdobujete
hroby spravedlivých, 30 A říkáte: kdybychom byli za
dnů otců našich, nebyli bychom účastníci jejich ve
krvi proroků. 31 Protož osvědčujete sami proti sobě,
že jste synové těch, kteříž proroky zmordovali. 32 I
vy také naplňte míru otců svých. 33 Hadové, plémě
ještěrčí, i jakž byste ušli odsudku do pekelného ohně?
(Geenna g1067) 34 Protož aj, já posílám k vám proroky
a moudré a učitele, a vy z těch některé zmordujete a
ukřižujete, a některé z nich bičovati budete v školách
svých, a budete je honiti z města do města, 35 Aby
přišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi,
od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše
syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem
a oltářem. 36 Amen pravím vám: Přijdou tyto všecky
věci na pokolení toto. 37 Jeruzaléme, Jeruzaléme,
mordéři proroků, a kterýž kamenuješ ty, kteříž byli k
tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé,
tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla,
a nechtěli jste. 38 Aj, zanechávát se vám dům váš
pustý. 39 Neboť pravím vám, že mne již více nikoli
neuzříte od této chvíle, až i díte: Požehnaný, kterýž
se béře ve jménu Páně.

24 A vyšed Ježíš, bral se z chrámu. I přistoupili
učedlníci jeho, aby ukázali jemu stavení
chrámové. 2 Ježíš pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všecky
věci? Amen pravím vám: Nebude zůstaven tuto
kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen. 3 A když
se posadil na hoře Olivetské, přistoupili k němu
učedlníci soukromí, řkouce: Pověz nám, kdy to bude,
a které znamení příchodu tvého a skonání světa?
(aiōn g165) 4 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Vizte, aby vás
někdo nesvedl. 5 Nebo mnozí přijdou pod jménem
mým, řkouce: Játť jsem Kristus, a svedouť mnohé. 6
Budete slýchati zajisté boje a pověsti bojů. Hleďtež,
abyste se nekormoutili; nebo musí to všecko býti; ale
ne i hned bude konec. 7 Nebo povstane národ proti
národu a království proti království, a budou hladové
a morové a země třesení po místech. 8 Ale tyto
všecky věci jsou počátkové bolestí. 9 A tehdy vydadí
vás v ssoužení, a budou vás mordovati, a budete v

nenávisti u všech národů pro jméno mé. 10 A tehdyť
se zhorší mnozí, a vespolek se budou zrazovati, a
jedni druhých nenáviděti. 11 A mnozí falešní proroci
povstanou, a svedou mnohé. 12 A že rozmnožena
bude nepravost, ustydne láska mnohých. 13 Ale kdož
by setrval až do konce, ten spasen bude. 14 A bude
kázáno toto evangelium království po všem světě,
na svědectví všechněm národům, a tehdáž přijde
skonání. 15 Protož když uzříte ohavnost zpuštění,
předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na
místě svatém, (kdo čte, rozuměj,) 16 Tehdáž ti, kteříž
by byli v Judstvu, nechť utekou na hory. 17 A kdo na
střeše, nesstupuj, aby něco vzal z domu svého. 18 A
kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá.
19 Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech.
20 Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimě
aneb v svátek. 21 Nebo bude tehdáž ssoužení veliké,
jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle,
aniž kdy potom bude. 22 A byť nebyli ukráceni dnové
ti, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené
ukráceni budou ti dnové. 23 Tehdy řekl-li by vám kdo:
Aj, tutoť jest Kristus, aneb tamto, nevěřte. 24 Nebo
povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti
budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by
možné bylo,) také i vyvolené. 25 Aj, předpověděl
jsem vám. 26 Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti
jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte. 27 Nebo
jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se
až na západ, tak bude i příchod Syna člověka. 28
Nebo kdežkoli bude tělo, tuť se shromáždí i orlice.
29 A hned po ssoužení těch dnů slunce se zatmí, a
měsíc nedá světla svého, a hvězdy budou padati
s nebe, a moci nebeské budou se pohybovati. 30
Tehdážť se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a
tehdyť budou kvíliti všecka pokolení země, a uzříť
Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s
mocí a slávou velikou. 31 Kterýž pošle anděly své s
hlasem velikým trouby, i shromáždíť vyvolené jeho
ode čtyř větrů, a od končin nebes až do končin jejich.
32 Od stromu pak fíkového naučte se podobenství
tomuto: Když již ratolest jeho odmladne, a lístí se
pučí, porozumíváte, že blízko jest léto. 33 Takéž i vy,
když byste uzřeli toto všecko, vězte, žeť blízko jest
a ve dveřích. 34 Amen pravím vám, že nepomine
věk tento, až se tyto všecky věci stanou. 35 Nebe a
země pominou, ale slova má nikoli nepominou. 36
O tom pak dni a hodině té žádný neví, ani andělé
nebeští, jediné sám Otec můj. 37 Ale jakož bylo za
dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka. 38 Nebo
jakož za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a
vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu,
39 A nezvěděli, až přišla potopa, a zachvátila všecky:
takť bude i příští Syna člověka. 40 Tehdyť dva budou
na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán. 41 Dvě
budou mleti ve mlýně; jedna bude vzata, a druhá
zanechána. 42 Bdětež tedy, poněvadž nevíte, v kterou
hodinu Pán váš přijíti má. 43 Toto pak vězte, že byť
věděl hospodář, v které by bdění zloděj měl přijíti,
bděl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého. 44
Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž
se nenadějete, Syn člověka přijde. 45 Kdož tedy jest
ten služebník věrný a opatrný, kteréhož ustanovil pán
jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas? 46
Blahoslavený služebník ten, kteréhož přijda pán jeho,
nalezl by, an tak činí. 47 Amen pravím vám, že nade
vším statkem svým ustanoví jej. 48 Jestliže by pak
řekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlívá pán můj
přijíti, 49 I počal by bíti spoluslužebníky, jísti pak a
píti s opilci: 50 Přijdeť pán služebníka toho v den, v
kterýž se nenaděje, a v hodinu, v kterouž neví. 51 I
oddělíť jej, a díl jeho položí s pokrytci. Tamť bude
pláč a škřipení zubů.

25 Tehdy podobno bude království nebeské desíti
pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti
ženichovi. 2 Pět pak z nich bylo opatrných, a pět
bláznivých. 3 Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly
s sebou oleje. 4 Opatrné pak vzaly olej v nádobkách
svých s lampami svými. 5 A když prodlíval ženich,
zdřímaly všecky a zesnuly. 6 O půlnoci pak stal
se křik: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu. 7 Tedy
vstaly všecky ty panny, a ozdobily lampy své. 8
Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje svého,
nebo lampy naše hasnou. 9 I odpověděly ty opatrné,
řkouce: Aby se snad nám i vám nenedostalo. Jděte
raději k prodavačům, a kupte sobě. 10 A když odešly
kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s
ním na svadbu. I zavříny jsou dvéře. 11 Potom pak
přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři
nám. 12 A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám,
neznámť vás. 13 Bdětež tedy; nevíte zajisté dne
ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde. 14 Nebo
jako člověk vycházeje na cestu, povolal služebníků
svých, a poručil jim statek svůj. 15 I dal jednomu pět
hřiven, jinému pak dvě, a jinému jednu, každému
podlé možnosti jeho, i odšel hned na cestu. 16 Odšed
pak ten, kterýž vzal pět hřiven, těžel jimi, i vydělal
jiných pět hřiven. 17 Též i ten, kterýž dvě, získal i on
jiné dvě. 18 Ale ten, kterýž vzal jednu, odšed, zakopal
ji v zemi, a skryl peníze pána svého. 19 Po mnohém
pak času přišel pán těch služebníků, i činil s nimi
počet. 20 A přistoupiv ten, kterýž byl pět hřiven vzal,

podal jiných pět hřiven, řka: Pane, pět hřiven dal jsi
mi, aj, jiných pět hřiven získal jsem jimi. 21 I řekl mu
pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad
málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím.
Vejdiž v radost pána svého. 22 Přistoupiv pak ten,
kterýž byl dvě hřivně vzal, dí: Pane, dvě hřivně jsi mi
dal, aj, jiné dvě hřivně získal jsem jimi. 23 Řekl mu
pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad
málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím.
Vejdiž v radost pána svého. 24 Přistoupiv pak i ten,
kterýž vzal jednu hřivnu, řekl: Pane, věděl jsem, že jsi
ty člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval, a zbíraje,
kde jsi nerozsypal. 25 I boje se, odšel jsem a skryl
hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš, což tvého jest. 26 A
odpovídaje pán jeho, řekl mu: Služebníče zlý a lenivý,
věděl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a zbírám,
kdež jsem nerozsypal. 27 Protož měl jsi ty peníze mé
dáti penězoměncům, a já přijda, byl bych vzal, což
jest mého, s požitkem. 28 Nu vezmětež od něho tu
hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven. 29 (Nebo
každému majícímu bude dáno, a bude více míti, od
nemajícího pak i to, což má, bude odjato.) 30 A toho
neužitečného služebníka uvrzte do těch temností
zevnitřních. Tamť bude pláč a škřipení zubů. 31 Když
pak přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí
andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své,
32 A shromážděni budou před něj všickni národové.
I rozdělí je na různo, jedny od druhých, tak jako
pastýř odděluje ovce od kozlů. 33 A postaví ovce
zajisté na pravici své, kozly pak na levici. 34 Tedy
dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Podtež
požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím,
vám připraveným od ustanovení světa. 35 Nebo jsem
lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi
píti; hostem jsem byl, a přijímali jste mne; 36 Nah,
a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili
jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke
mně. 37 Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce:
Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme, neb
žíznivého, a dávalit jsme píti? 38 Aneb kdy jsme tě
viděli hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli
jsme? 39 Aneb kdy jsme tě viděli nemocného neb v
žaláři, a přicházeli jsme k tobě? 40 A odpovídaje Král,
dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu
z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili. 41
Potom i těm na levici dí: Jděte ode mne zlořečení do
ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům
jeho. (aiōnios g166) 42 Nebot jsem lačněl, a nedali jste
mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi píti; 43 Hostem
jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a neodívali jste
mne; nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste mne. 44
Tedy odpovědí jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme
tebe vídali lačného, neb žíznivého, neb hostě, neb
nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili
jsme tobě? 45 Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím
vám: Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších
těchto, ani mně jste nečinili. 46 I půjdou tito do trápení
věčného, ale spravedliví do života věčného. (aiōnios
g166)

26 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto všecky,
řekl učedlníkům svým: 2 Víte, že po dvou dnech
velikanoc bude, a Syn člověka zrazen bude, aby byl
ukřižován. 3 Tehdy sešli se přední kněží a zákonníci,
i starší lidu na síň nejvyššího kněze, kterýž sloul
Kaifáš. 4 A radili se spolu, jak by Ježíše lstivě jali a
zamordovali. 5 Ale pravili: Ne v den sváteční, aby
nebyl rozbroj v lidu. 6 Když pak byl Ježíš v Betany, v
domu Šimona malomocného, 7 Přistoupila k němu
žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi drahé,
i vylila ji na hlavu jeho, když seděl za stolem. 8 A
vidouce to učedlníci jeho, rozhněvali se, řkouce: I
k čemu jest ztráta tato? 9 Nebo mohla tato mast
prodána býti za mnoho, a dáno býti chudým. 10 A
znaje to Ježíš, dí jim: Proč za zlé máte této ženě?
Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou. 11 Nebo
chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky
míti budete. 12 Vylivši zajisté tato mast tuto na mé
tělo, ku pohřebu mému to učinila. 13 Amen pravím
vám: Kdežkoli kázáno bude evangelium toto po všem
světě, takéť i to bude praveno, co učinila tato, na
památku její. 14 Tedy odšed k předním kněžím jeden
ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš Iškariotský, 15 Řekl:
Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni odvážili
jemu třidceti stříbrných. 16 A od té chvíle hledal
příhodného času, aby ho zradil. 17 Prvního pak dne
přesnic, přistoupili k Ježíšovi učedlníci, řkouce jemu:
Kde chceš, ať připravíme tobě, abys jedl beránka?
18 On pak řekl: Jděte do města k jednomu, a rcete
jemu: Vzkázalť Mistr: Čas můj blízko jest, u tebeť jísti
budu beránka s učedlníky svými. 19 I učinili učedlníci
tak, jakž jim poručil Ježíš, a připravili beránka. 20 A
když byl večer, posadil se za stůl se dvanácti. 21 A
když jedli, řekl: Amen pravím vám, že jeden z vás
mne zradí. 22 I zarmoutivše se velmi, počali každý
z nich říci jemu: Zdali já jsem, Pane? 23 On pak
odpovídaje, řekl: Kdo omáčívá se mnou rukou v mise,
ten mne zradí. 24 Syn zajisté člověka jde, jakož psáno
o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn
člověka zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl
nenarodil člověk ten. 25 Odpovídaje pak Jidáš, kterýž
ho zrazoval, dí: Zdali já jsem, Mistře? Řekl jemu:

Ty jsi řekl. 26 A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a
dobrořečiv, lámal, a dal učedlníkům, a řekl: Vezměte,
jezte, to jest tělo mé. 27 A vzav kalich, a díky činiv,
dal jim, řka: Píte z toho všickni. 28 Nebo to jest krev
má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na
odpuštění hříchů. 29 Ale pravímť vám, žeť nebudu
píti od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene,
až do onoho dne, když jej píti budu s vámi nový v
království Otce svého. 30 A sezpívavše písničku, vyšli
na horu Olivetskou. 31 Tedy dí jim Ježíš: Všickni vy
zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest:
Bíti budu pastýře, a rozprchnouť se ovce stáda. 32
Ale když z mrtvých vstanu, předejdu vás do Galilee.
33 Odpovídaje pak Petr, řekl jemu: Byť se pak všickni
zhoršili nad tebou, játť se nikdy nezhorším. 34 Řekl
mu Ježíš: Amen pravím tobě, že této noci, prvé než
kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. 35 Dí jemu Petr:
Bychť pak měl s tebou i umříti, nikoli nezapřím tebe.
Takž podobně i všickni učedlníci pravili. 36 Tedy přišel
s nimi Ježíš na místo, kteréž sloulo Getsemany. I dí
učedlníkům: Posedťež tuto, ažť odejda, pomodlím
se tamto. 37 A pojav s sebou Petra a dva syny
Zebedeovy, počal se rmoutiti a teskliv býti. 38 Tedy dí
jim: Smutnátť jest duše má až k smrti. Pozůstaňtež
tuto, a bděte se mnou. 39 A poodšed maličko, padl
na tvář svou, modle se a řka: Otče můj, jest-li možné,
nechť odejde ode mne kalich tento. A však ne jakž já
chci, ale jakž ty. 40 I přišel k učedlníkům a nalezl je,
a oni spí. I řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jediné
hodiny bdíti se mnou? 41 Bdětež a modlte se, abyste
nevešli v pokušení. Ducht zajisté hotov jest, ale tělo
nemocno. 42 Opět podruhé odšed, modlil se, řka:
Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než
abych jej pil, staniž se vůle tvá. 43 I přišed, nalezl je,
a oni zase spí; nebo byly oči jejich obtíženy. 44 A
nechav jich, opět odšel, a modlil se potřetí, touž řeč
říkaje. 45 Tedy přišel k učedlníkům svým, a řekl jim:
Spětež již a odpočívejte. Aj, přiblížila se hodina, a
Syna člověka zrazují v ruce hříšných. 46 Vstaňtež,
poďme. Aj, přiblížil se ten, kterýž mne zrazuje. 47
A když on ještě mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti,
přišel, a s ním zástup mnohý s meči a s kyjmi, od
předních kněží a starších lidu. 48 Ten pak, kterýž jej
zrazoval, dal jim znamení, řka: Kteréhokoli políbím,
ten jest; držtež jej. 49 A hned přistoupiv k Ježíšovi,
řekl: Zdráv buď, Mistře, a políbil jej. 50 Ale Ježíš řekl
jemu: Příteli, nač jsi přišel? Tedy přistoupili, a ruce
vztáhli na Ježíše, a jali ho. 51 A aj, jeden z těch,
kteříž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meč svůj; a
udeřiv služebníka nejvyššího kněze, uťal ucho jeho.
52 Tedy dí jemu Ježíš: Obrať meč svůj v místo jeho;
nebo všickni, kteříž meč berou, od meče zahynou. 53
Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého,
a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů. 54
Kterakž by se pak naplnila písma, svědčící, že tak
musí býti? 55 V tu hodinu řekl Ježíš zástupům: Jako
na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi jímati mne. Na
každý den sedával jsem u vás, uče v chrámě, a nejali
jste mne. 56 Ale toto se všecko stalo, aby se naplnila
písma prorocká. Tedy učedlníci všickni opustivše ho,
utekli. 57 A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi
nejvyššímu knězi, kdež zákonníci a starší byli se
sešli. 58 Ale Petr šel za ním zdaleka, až do síně
nejvyššího kněze. A všed vnitř, seděl s služebníky,
aby viděl konec. 59 Přední pak kněží a starší i všecka
ta rada hledali falešného svědectví proti Ježíšovi,
aby jej na smrt vydali, 60 Ale nenalezli. Ani, když
mnozí falešní svědkové předstupovali, nic nenalezli.
Naposledy pak přišedše dva falešní svědkové, 61
Řekli: Tento pověděl: Mohu zbořiti chrám Boží, a
ve třech dnech jej ustavěti. 62 A povstav nejvyšší
kněz, řekl jemu: Nic neodpovídáš, co tito proti tobě
svědčí? 63 Ale Ježíš mlčel. I odpovídaje nejvyšší
kněz, řekl jemu: Zaklínám tě skrze Boha živého, abys
nám pověděl, jsi-li ty Kristus Syn Boží? 64 Dí mu
Ježíš: Ty jsi řekl. Ale však pravím vám: Od toho času
uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží,
a přicházejícího na oblacích nebeských. 65 Tedy
nejvyšší kněz roztrhl roucho své, řka: Rouhal se.
Což ještě potřebujeme svědků? Aj, nyní jste slyšeli
rouhání jeho. 66 Co se vám zdá? A oni odpovídajíce,
řekli: Hodenť jest smrti. 67 Tedy plili na tvář jeho, a
pohlavkovali jej; jiní pak hůlkami jej bili, 68 Říkajíce:
Hádej nám, Kriste, kdo jest ten, kterýž tebe udeřil? 69
Ale Petr seděl vně v síni. I přistoupila k němu jedna
děvečka, řkuci: I ty jsi byl s Ježíšem tím Galilejským.
70 On pak zapřel přede všemi, řka: Nevím, co pravíš.
71 A když vycházel ze dveří, uzřela jej jiná. I řekla těm,
kteříž tu byli: I tento byl s Ježíšem tím Nazaretským.
72 I zapřel opět s přísahou: Neznám toho člověka. 73
A po malé chvíli přistoupivše ti, kteříž tu stáli, řekli
Petrovi: Jistě i ty z nich jsi, nebo i řeč tvá známa
tebe činí. 74 Tedy počal se proklínati a přisahati, řka:
Neznám toho člověka. A hned kohout zazpíval. 75 I
rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, kterýž jemu
byl řekl: Prvé než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš.
A vyšed ven, plakal hořce.

27 A když bylo ráno, vešli v radu všickni přední
kněží a starší lidu proti Ježíšovi, aby jej na smrt
vydali. 2 I svázavše jej, vedli, a vydali ho Pontskému
Pilátovi hejtmanu. 3 Tedy vida Jidáš zrádce jeho, že

by odsouzen byl, želeje toho, navrátil zase třidceti
stříbrných předním kněžím a starším, 4 Řka: Zhřešil
jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak řekli: Co nám do
toho? Ty viz. 5 A povrh ty stříbrné v chrámě, odšel
pryč, a odšed, oběsil se. 6 Přední kněží pak vzavše
ty stříbrné, řekli: Neslušíť jich vložiti do pokladnice,
nebo mzda krve jest. 7 A poradivše se, koupili za
ně pole to hrnčířovo, ku pohřebu poutníků. 8 Protož
nazváno jest pole to pole krve, až do dnešního dne.
9 A tehdy naplnilo se povědění proroka řkoucího:
A vzali třidceti stříbrných, mzdu ceněného, kterýž
šacován byl od synů Izraelských, 10 A dali je za pole
hrnčířovo, jakož mi ustanovil Pán. 11 Ježíš pak stál
před vládařem. I otázal se ho vládař, řka: Ty-li jsi
ten král Židovský? Ježíš pak řekl jemu: Ty pravíš.
12 A když na něj přední kněží a starší žalovali, nic
neodpověděl. 13 Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li, kteraké
věci proti tobě svědčí? 14 Ale neodpověděl jemu
ani k jednomu slovu, tak že se vládař velmi divil.
15 Měl pak obyčej vládař v svátek propouštěti lidu
vězně jednoho, kteréhož by chtěli. 16 I měli v ten čas
vězně znamenitého, kterýž sloul Barabáš. 17 Protož
když se lidé sešli, řekl jim Pilát: Kterého chcete, ať
vám propustím? Barabáše-li, čili Ježíše, kterýž slove
Kristus? 18 Nebo věděl, že jej z závisti vydali. 19 A
když seděl na soudné stolici, poslala k němu žena
jeho, řkuci: Nic neměj činiti s spravedlivým tímto,
nebo jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro něho. 20
Ale přední kněží a starší navedli lid, aby prosili za
Barabáše, Ježíše pak aby zahubili. 21 I odpověděv
vládař, řekl jim: Kterého chcete z těch dvou, ať vám
propustím? A oni řekli: Barabáše. 22 Dí jim Pilát: Co
pak učiním s Ježíšem, kterýž slove Kristus? Řekli
mu všickni: Ukřižován buď. 23 Vládař pak řekl: I
což jest zlého učinil? Oni pak více křičeli, řkouce:
Ukřižován buď. 24 A vida Pilát, že by nic neprospěl,
ale že by větší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce před
lidem, řka: Čist jsem od krve spravedlivého tohoto. Vy
vizte. 25 A odpověděv všecken lid, řekl: Krev jeho na
nás i na naše dítky. 26 Tedy propustil jim Barabáše,
ale Ježíše zbičovav, vydal, aby byl ukřižován. 27
Tedy žoldnéři hejtmanovi, vzavše Ježíše do rathouzu,
shromáždili k němu všecku rotu. 28 A svlékše jej,
přioděli ho pláštěm brunátným. 29 A spletše korunu
z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou
ruku jeho, a klekajíce před ním, posmívali se jemu,
řkouce: Zdráv buď, ó králi Židovský. 30 A plijíce na
něho, brali tu třtinu a bili jej v hlavu. 31 A když se mu
naposmívali, svlékli s něho plášť, a oblékli jej v roucho
jeho. I vedli ho, aby byl ukřižován. 32 A vyšedše,
nalezli člověka Cyrenenského, jménem Šimona. Toho
přinutili, aby nesl kříž jeho. 33 I přišedše na místo,
kteréž slove Golgota, to jest popravné místo, 34
Dali mu píti octa, smíšeného se žlučí. A okusiv,
nechtěl píti. 35 Ukřižovavše pak jej, rozdělili roucha
jeho, mecíce los, aby se naplnilo povědění proroka:
Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali los.
36 A sedíce, ostříhali ho tu. 37 I vstavili nad hlavu
jeho vinu jeho napsanou: Totoť jest Ježíš, ten král
Židovský. 38 I ukřižováni jsou s ním dva lotři, jeden
na pravici a druhý na levici. 39 Ti pak, kteříž chodili
tudy, rouhali se jemu, ukřivujíce hlav svých. 40 A
říkajíce: Hej, ty jako rušíš chrám a ve třech dnech
vzděláváš, pomoziž sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sstupiž
s kříže. 41 Tak podobně i přední kněží posmívajíce
se s zákonníky a staršími, pravili: 42 Jiným pomáhal,
sám sobě nemůž pomoci. Jestliže jest král Izraelský,
nech ať nyní sstoupí s kříže, a uvěříme jemu. 43
Doufalť v Boha, nech ať ho nyní vysvobodí, chce-liť
mu; nebo pravil: Syn Boží jsem. 44 Takž také i lotři,
kteříž byli s ním ukřižováni, utrhali jemu. 45 Od šesté
pak hodiny tma se stala po vší zemi až do hodiny
deváté. 46 A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem
velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože
můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? 47 A někteří z
těch, kteříž tu stáli, slyšíce, pravili: Eliáše volá tento.
48 A hned jeden z nich běžev, a vzav hubu, naplnil
ji octem, a vloživ na tresť, napájel ho. 49 Ale jiní
pravili: Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho
vysvobodil. 50 Ježíš pak opět zvolav hlasem velikým,
vypustil duši. 51 A aj, opona chrámová roztrhla se
na dvé, od vrchu až dolů, a země se třásla, a skálé
se pukalo, 52 A hrobové se otvírali, a mnohá těla
zesnulých svatých vstala. 53 A vyšedše z hrobů po
vzkříšení jeho, přišli do svatého města, a ukázali se
mnohým. 54 Tedy centurio a ti, kteříž s ním ostříhali
Ježíše, vidouce země třesení a to, co se dálo, báli
se velmi, řkouce: Jistě Syn Boží byl tento. 55 Byly
také tu ženy mnohé, z daleka se dívajíce, kteréž byly
přišly za Ježíšem od Galilee, posluhujíce jemu, 56
Mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria, matka
Jakubova a Jozesova, a matka synů Zebedeových.
57 A když byl večer, přišel člověk bohatý z Arimatie,
jménem Jozef, kterýž také byl učedlník Ježíšův. 58
Ten předstoupil před Piláta, a prosil za tělo Ježíšovo.
Tedy Pilát rozkázal dáti tělo. 59 A vzav tělo Jozef,
obvinul je v plátno čisté. 60 A vložil do svého nového
hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a přivaliv kámen
veliký ke dveřům hrobovým, odšel. 61 A byla tu Maria
Magdaléna, a druhá Maria, sedíce naproti hrobu. 62
Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli
se přední kněží a farizeové ku Pilátovi, 63 Řkouce:

Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce řekl, ještě
živ jsa: Po třech dnech vstanu. **64** Rozkažiž tedy
ostříhati hrobu až do třetího dne, ať by snad učedlníci
jeho, přijdouce v noci, neukradli ho, a řekli by lidu:
Vstalť jest z mrtvých. I budeť poslední blud horší nežli
první. **65** Řekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostříhejte,
jakž víte. **66** A oni šedše, osadili hrob strážnými,
zapečetivše kámen.

28 Na skonání pak soboty, když již svitalo na první
den toho téhodne, přišla Maria Magdaléna, a
druhá Maria, aby pohleděly na hrob. **2** A aj, země
třesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s
nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří, a posadil
se na něm. **3** A byl oblíčej jeho jako blesk, a roucho
jeho bílé jako sníh. **4** A pro strach jeho zděsili se
strážní, a učiněni jsou jako mrtví. **5** I odpověděv anděl,
řekl ženám: Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše
ukřižovaného hledáte. **6** Neníť ho tuto; nebo vstalť
jest, jakož předpověděl. Poďte, vizte místo, kdež ležel
Pán. **7** A rychle jdouce, povězte učedlníkům jeho,
že vstal z mrtvých. A aj, předchází vás do Galilee,
tam jej uzříte. Aj, pověděl jsem vám. **8** I vyšedše
rychle z hrobu s bázní a s radostí velikou, běžely,
aby učedlníkům jeho zvěstovaly. **9** Když pak šly
zvěstovati učedlníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi,
řka: Zdrávy buďte. A ony přistoupivše, chopily se noh
jeho, a klaněly se jemu. **10** Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež
se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať jdou do Galilee,
a tamť mne uzří. **11** Když pak ony odešly, aj, někteří z
stráže přišedše do města, oznámili předním kněžím
všecko, co se stalo. **12** Kteřížto shromáždivše se s
staršími, a uradivše se, mnoho peněz dali žoldnéřům,
13 Řkouce: pravte, že učedlníci jeho nočně přišedše,
ukradli jej, když jsme my spali. **14** A uslyší-liť o tom
hejtman, myť ho spokojíme, a vás bezpečny učiníme.
15 A oni vzavše peníze, učinili, jakž naučeni byli. I
rozhlášeno jest slovo to u Židů až do dnešního dne.
16 Jedenácte pak učedlníků šli do Galilee na horu,
kdež jim byl uložil Ježíš. **17** A uzřevše ho, klaněli se
jemu. Ale někteří pochybovali. **18** A přistoupiv Ježíš,
mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na
zemi. **19** Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je
ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, **20** Učíce je
zachovávati všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj,
já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa.
Amen. **(aiōn g165)**

Marek

1 Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího; 2
Jakož psáno jest v prorocích: Aj, já posílám anděla
svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před
tebou. 3 Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu
Páně, přímé čiňte stezky jeho. 4 Křtil Jan na poušti, a
kázal křest pokání na odpuštění hříchů. 5 I vycházela
k němu všecka krajina Judská i Jeruzalémští, a křtěni
byli od něho všickni v Jordáně řece, vyznávajíce
hříchy své. 6 Byl pak Jan odín srstmi velbloudovými,
a pás kožený na bedrách jeho, a jídal kobylky a med
lesní. 7 A kázal, řka: Jde za mnou silnější nežli já,
kterémuž nejsem hoden, sehna se, rozvázati řeménka
u obuvi jeho. 8 Já zajisté křtil jsem vás vodou, ale
ont' vás křtíti bude Duchem svatým. 9 I stalo se v
těch dnech, přišel Ježíš z Nazarétu Galilejského, a
pokřtěn jest od Jana v Jordáně. 10 A hned vystoupiv
z vody, uzřel nebesa otevřená a Ducha jako holubici
sstupujícího na něj. 11 A hlas stal se s nebe: Ty jsi
ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo. 12
A i hned ho Duch vypudil na poušť. 13 I byl tam na
poušti čtyřidceti dnů, a pokoušín byl od satana; a byl
s zvěří, a andělé přisluhovali jemu. 14 Když pak byl
vsazen Jan, přišel Ježíš do Galilee, káže evangelium
království Božího, 15 A pravě: Že se naplnil čas, a
přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání, a věřte
evangelium. 16 A chodě podlé moře Galilejského,
uzřel Šimona a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí
síti do moře, (nebo rybáři byli.) 17 I řekl jim Ježíš:
Pod'te za mnou, a učiním vás rybáře lidí. 18 A hned
opustivše síti své, šli za ním. 19 A poodšed odtud
maličko, uzřel Jakuba syna Zebedeova, a Jana bratra
jeho, ani na lodí tvrdí síti. 20 A hned povolal jich. A oni
opustivše otce svého Zebedea na lodí s pacholky, šli
za ním. 21 I vešli do Kafarnaum. A hned v sobotu šed
do školy, učil. 22 I divili se náramně učení jeho; nebo
učil je, jako moc maje, a ne jako zákonníci. 23 I byl
v škole jejich člověk, maje ducha nečistého. Kterýž
zvolal, 24 Řka: Ach, což jest tobě do nás, Ježíši
Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás. Znám tě, kdo jsi,
že ten Svatý Boží. 25 I přimluvil mu Ježíš, řka: Umlkniž
a vyjdi z něho. 26 I polomcovav jím duch nečistý
a křiče hlasem velikým, vyšel z něho. 27 I lekli se
všickni, tak že se tázali mezi sebou, řkouce: I co jest
toto? Jakéž toto nové učení, že mocně i těm duchům
nečistým rozkazuje, a poslouchají ho? 28 I roznesla
se pověst o něm hned po vší krajině Galilejské. 29 A
hned vyšedše ze školy, přišli do domu Šimonova a
Ondřejova s Jakubem a s Janem. 30 Šimonova pak
svegruše ležela, majíc zimnici. A hned jemu pověděli
o ní. 31 A přistoupiv, pozdvihl jí, ujav ji za ruku její, a
hned přestala jí zimnice. I posluhovala jim. 32 Večer
pak při západu slunce, nosili k němu všecky nemocné
i d'ábelníky. 33 A bylo se všecko město zběhlo ke
dveřím. 34 I uzdravoval mnohé ztrápené rozličnými
neduhy, a d'ábelství mnohá vymítal, a nedopouštěl
mluviti d'ablům; nebo znali ho. 35 A přede dnem velmi
ráno vstav, vyšel a odšel na pusté místo, a tam se
modlil. 36 I šli za ním Šimon i ti, kteříž s ním byli.
37 A nalezše jej, řekli jemu: Všickni tě hledají. 38 I
dí jim: Pod'mež do okolních městeček, abych i tam
kázal. Nebo na to jsem přišel. 39 I kázal v školách
jejich ve vší Galilei, a d'ábelství vymítal. 40 Tedy přišel
k němu malomocný, prose ho, a klekna před ním,
řekl jemu: Chceš-li, můžeš mne očistiti. 41 Ježíš pak
slitovav se, vztáhl ruku, dotekl se ho a řekl jemu:
Chci, bud' čist. 42 A když to řekl, hned odstoupilo od
něho malomocenství, a očištěn jest. 43 I zapověděv
mu přísně, hned ho odbyl, 44 A řekl mu: Vizíž, abys
žádnému nic nepravil. Ale jdi, ukaž se knězi, a obětuj
za očištění své to, což přikázal Mojžíš, na svědectví
proti nim. 45 On pak vyšed, počal vypravovati mnoho
a ohlašovati tu věc, tak že již nemohl Ježíš do města
zjevně vjíti, ale vně na místech pustých byl. I scházeli
se k němu odevšad.

2 A opět všel do Kafarnaum po kolikas dnech. I
uslyšáno jest, že by doma byl. 2 A hned sešlo se
jich množství, tak že již nemohli se směstknati ani
přede dveřmi. I mluvil jim slovo. 3 Tedy přišli k němu,
nesouce šlakem poraženého, kterýž ode čtyř nesen
byl. 4 A když k němu nemohli přistoupiti pro zástupy,
loupali střechu, kdež byl, a probořivše ji, spustili po
provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem poražený.
5 A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému:
Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji. 6 A byli tu
někteří z zákonníků, sedíce a myslíce v srdcích svých:
7 Co tento tak mluví rouhavě? Kdo můž odpustiti
hříchy, jediné sám Bůh? 8 I poznav Ježíš hned
duchem svým, že by tak přemyšlovali sami v sobě,
řekl jim: Proč o tom přemyšlujete v srdcích svých? 9
Co jest snáze, říci šlakem poraženému: Odpouštějí
se tobě hříchové, čili říci: Vstaň, vezmi lože své a
chod? 10 Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc
na zemi odpouštěti hříchy, dí šlakem poraženému:
11 Tobět' pravím: Vstaň, a vezmi lože své, a jdi do
domu svého. 12 I vstal hned, a vzav lože své přede
všemi, odšel, tak že se děsili všickni, a chválili Boha,
řkouce: Nikdy jsme toho neviděli. 13 I vyšel opět k
moři, a všecken zástup přicházel k němu, i učil je.

14 A pomíjeje, uzřel Léví Alfeova, sedícího na cle. I
dí jemu: Pod' za mnou. A on vstav, šel za ním. 15 I
stalo se, když seděl Ježíš za stolem v domě jeho, že
i publikáni mnozí a hříšníci seděli spolu s Ježíšem a s
učedlníky jeho; nebo mnoho jich bylo, a šlo za ním. 16
Zákonníci pak a farizeové viděvše, že jedl s publikány
a s hříšníky, řekli učedlníkům jeho: Což to, že s
publikány a hříšníky jí a pije? 17 To uslyšav Ježíš, dí
jim: Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišelť
jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání. 18
Učedlníci pak Janovi a farizejští postívali se. I přišli a
řekli jemu: Proč učedlníci Janovi a farizejští postí se, a
tvoji učedlníci se nepostí? 19 I řekl jim Ježíš: Kterakž
mohou synové ženichovi postiti se, když jest s nimi
ženich? Dokudž mají s sebou ženicha, nemohouť se
postiti. 20 Ale přijdouť dnové, když od nich odjat bude
ženich, a tehdáž se budou postiti v těch dnech. 21
Ano žádný záplaty sukna nového nepřišívá k rouchu
starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého,
i bývá větší díra. 22 A žádný nevlévá vína nového
do nádob starých; jinak rozpučí nové víno nádoby, a
víno se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má
lito býti do nádob nových. 23 I stalo se, že šel Ježíš
v sobotu skrze obilí, i počali učedlníci jeho, cestou
jdouce, vymínati klasy. 24 Tedy farizeové řekli jemu:
Pohleď, coť dělají v sobotu, čehož nenáleží. 25 I řekl
jim: Nikdy-liž jste nečtli, co učinil David, když nouze
byla, a lačněl, on i ti, kteříž s ním byli? 26 Kterak všel
do domu Božího za Abiatara nejvyššího kněze, a jedl
chleby posvátné, (jichž neslušelo jísti než samým
kněžím,) a dal i těm, kteříž s ním byli? 27 I pravil
jim: Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk
pro sobotu. 28 Protož Syn člověka jest pánem také i
soboty.

3 I všel opět do školy, a byl tu člověk, maje ruku
uschlou. 2 I šetřili ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby ho
obžalovali. 3 I řekl tomu člověku, kterýž měl uschlou
ruku: Povstaň u prostřed. 4 I dí jim: Sluší-li v sobotu
dobře činiti, čili zle, život zachovati, čili zamordovati?
Oni pak mlčeli. 5 A když pohleděl na ně vůkol s
hněvem, zarmoutiv se nad tvrdostí srdce jejich, řekl
člověku: Vztáhni tu ruku svou. I vztáhl, a učiněna
jest ta ruka jeho zdravá jako druhá. 6 A vyšedše
farizeové, hned s Herodiány drželi radu proti němu,
kterak by ho zahubili. 7 Ježíš pak odšel s učedlníky
svými k moři, a veliké množství od Galilee šlo za
ním, i z Judstva, 8 I od Jeruzaléma, i od Idumee,
i z Zajordání; i ti, kteříž byli okolo Týru a Sidonu,
množství veliké, slyšíce, kteraké věci činí, přišli k
němu. 9 I rozkázal učedlníkům svým, aby lodičku
ustavičně nahotově měli pro zástup, aby ho netiskli.
10 Nebo mnohé uzdravoval, tak že naň padali, aby
se ho dotýkali, kteřížkoli měli neduhy. 11 A duchové
nečistí, jakž ho zazřeli, padali před ním a křičeli,
řkouce: Ty jsi ten Syn Boží. 12 Ale on velmi jim
přimlouval, aby ho nezjevovali. 13 I vstoupil na horu,
a povolal k sobě těch, kterýchž se jemu vidělo; i přišli
k němu. 14 I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, a
aby je poslal kázati, 15 A aby měli moc uzdravovati
nemoci a vymítati ďábelství: 16 Šimona, jemuž dal
jméno Petr, 17 A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra
Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové
hromovi,) 18 A Ondřeje, a Filipa, a Bartoloměje, a
Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a
Šimona Kananitského, 19 A Jidáše Iškariotského,
kterýž i zradil jej. I šli s ním domů. 20 A opět sšel
se zástup, tak že nemohli ani chleba pojísti. 21 A
slyšavše o tom příbuzní jeho, přišli, aby jej vzali; nebo
pravili, že by se smyslem pominul. 22 Zákonníci pak,
kteříž byli přišli z Jeruzaléma, pravili, že Belzebuba
má, a že v knížeti ďábelském vymítá ďábly. 23 A
povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak
může satan satana vymítati? 24 A jestliže království v
sobě se rozdvojí, nemůže státi království to. 25 A
rozdvojí-li se dům proti sobě, nebude moci dům ten
státi. 26 Tak jestliže povstal satan sám proti sobě,
a rozdvojen jest, nemůže státi, ale konec béře. 27
Žádný nemůže nádobí silného, vejda do domu jeho,
rozebrati, leč by prvé silného toho svázal; a tehdyť
dům jeho zloupí. 28 Amen pravím vám, že všickni
hříchové odpuštěni budou synům lidským, i rouhání,
jímž by se rouhali, 29 Ale kdo by se rouhal proti
Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale hoden
jest věčného odsouzení. (aiōn g165, aiōnios g166) 30
Nebo pravili: Ducha nečistého má. 31 Tehdy přišli
bratří a matka jeho, a stojíce vně, poslali k němu,
aby ho vyvolali. 32 A seděl okolo něho zástup. I řekli
jemu: Aj, matka tvá a bratří tvoji vně hledají tebe. 33
Ale on odpověděl jim, řka: Kdo jest matka má a bratří
moji? 34 A obezřev učedlníky vůkol sebe sedící, řekl:
Aj, matka má a bratří moji. 35 Nebo kdož by koli činil
vůli Boží, ten jest bratr můj, i sestra má, i matka.

4 A opět počal učiti u moře. I shromáždil se k němu
zástup mnohý, tak že vstoupiv na lodí, seděl na
moři, a všecken zástup byl na zemi podlé moře. 2 I
učil je mnohým věcem v podobenstvích, a pravil jim v
učení svém: 3 Slyšte. Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval.
4 I stalo se v tom rozsívání, že jedno padlo podlé
cesty, a přiletělo ptactvo nebeské, i zzobalo je. 5 A jiné
padlo na místo skalnaté, kdež nemělo mnoho země,

a hned vzešlo, proto že nemělo hlubokosti země. 6
A když vyšlo slunce, vyhořelo, a proto, že nemělo
kořene, uschlo. 7 A jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní,
a udusilo je. I nevydalo užitku. 8 Jiné pak padlo v
zemi dobrou, a dalo užitek zhůru vstupující a rostoucí;
přineslo zajisté jedno třidcátý, a jiné šedesátý, a jiné
pak stý. 9 I pravil jim: Kdo má uši k slyšení, slyš. 10
Když pak byl sám, tázali se ho ti, kteříž při něm byli,
se dvanácti, na to podobenství. 11 I řekl jim: Vámť
jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale těm,
kteříž jsou vně, v podobenství to všecko se děje, 12
Aby hledíce, hleděli, ale neuzřeli a slyšíce, slyšeli,
ale nesrozuměli, aby se snad neobrátili, a byli by jim
odpuštěni hříchové. 13 I dí jim: Neznáte podobenství
tohoto? A kterakž pak všecka podobenství poznáte?
14 Rozsevač ten slovo rozsívá. 15 Tito pak jsou, ješto
podlé cesty, jimž se rozsívá slovo, ale když oni slyší, i
hned přichází satan, a vynímá slovo, kteréž vsáto
jest v srdcích jejich. 16 A tak podobně ti, kteříž jako
skalnatá země posáti jsou, kteříž jakž uslyší slovo,
hned s radostí přijímají je. 17 Než nemají kořene v
sobě, ale jsou časní; potom když vznikne ssoužení a
protivenství pro slovo, hned se horší. 18 Tito pak jsou,
kteříž mezi trní posáti jsou, ti jsou, kteříž slovo slyší,
19 Však pečování tohoto světa a oklamání zboží, a
jiné žádosti přistupující, udušují slovo, tak že bez
užitku bývá. (aiōn g165) 20 Tito pak jsou, kteříž v zemi
dobrou símě přijali, kteříž slyší slovo, a přijímají, a
užitek přinášejí, jiné třidcátý, a jiné šedesátý, a jiné
stý. 21 Dále pravil jim: Zdali rozsvícena bývá svíce,
aby postavena byla pod nádobu neb pod postel?
Však aby na svícen vstavena byla. 22 Nebo nic
není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co tak
ukrytého, aby na jevo nevyšlo. 23 Jestliže kdo má uši k
slyšení, slyš. 24 I mluvil k nim: Vizte, co slyšíte. Kterou
měrou budete měřiti, bude vám odměřeno, a přidáno
bude vám poslouchajícím. 25 Nebo kdožť má, tomu
bude dáno; a kdo nemá, i to, což má, bude od něho
odjato. 26 I pravil: Tak jest království Boží, jako kdyby
člověk uvrhl símě do země. 27 A spal by, a vstával
by ve dne i v noci a semeno by vzešlo a zrostlo,
jakž on neví. 28 Nebo sama od sebe země užitek
plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilé v
klasu. 29 A když sezrá úroda, i hned přičiní srp; nebo
nastala žeň. 30 I řekl: K čemu připodobníme království
Boží? Aneb kterým podobenstvím je ukážeme? 31
Jest jako zrno horčičné, kteréž, když vsáto bývá do
země, nejmenší jest ze všech semen, kteráž jsou na
zemi. 32 Ale když vsáto bývá, roste, a bývá větší než
všecky byliny, a činí ratolesti veliké, tak že pod stínem
jeho mohou sobě ptáci nebeští hnízda dělati. 33 A
takovými mnohými podobenstvími mluvil jim slovo,
jakž mohli slyšeti. 34 Bez podobenství pak nemluvil
jim, ale učedlníkům svým soukromí vykládal všecko.
35 I řekl jim v ten den, když již byl večer: Plavme se
na druhou stranu. 36 A nechavše zástupu, pojali jej,
tak jakž byl na lodičce. Ale i jiné lodičky byly s ním. 37
Tedy stala se bouře veliká od větru, až se vlny na lodí
valily, tak že se již naplňovala lodí. 38 A on z zadu na
lodí spal na podušce. I zbudili jej, a řekli jemu: Mistře,
nedbáš, že hyneme? 39 I probudiv se, přimluvil větru,
a řekl moři: Umlkni, a upokoj se. I přestal vítr, a stalo
se utišení veliké. 40 I řekl jim: Proč se tak bojíte?
Jakž to, že nemáte víry? 41 I báli se bázní velikou, a
pravili jeden k druhému: I kdo jest medle tento, že i
vítr i moře poslouchají jeho?

5 Tedy přeplavili se přes moře do krajiny
Gadarenských. 2 A jakž vyšel z lodí, hned se s
ním potkal člověk z hrobů, maje ducha nečistého. 3
Kterýž bydlil v hrobích, a aniž ho kdo mohl řetězy
svázati, 4 Proto že často byv pouty a řetězy okován,
polámal řetězy, a pouta roztrhal, a žádný nemohl
ho skrotiti. 5 A vždycky ve dne i v noci na horách
a v hrobích byl, křiče a tepa se kamením. 6 Uzřev
pak Ježíše zdaleka, běžel a poklonil se jemu, 7 A
křiče hlasem velikým, řekl: Co jest tobě do mne,
Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám tě skrze
Boha, abys mne netrápil. 8 (Nebo pravil jemu: Vyjdiž,
duchu nečistý, z člověka tohoto.) 9 I otázal se ho:
Jakť říkají? A on odpovídaje, řekl: Množství jméno
mé jest, nebo jest nás mnoho. 10 I prosil ho velmi,
aby jich nevyháněl z té krajiny. 11 Bylo pak tu při
horách stádo vepřů veliké pasoucích se. 12 I prosili
ho všickni ti ďáblové, řkouce: Pusť nás do vepřů,
ať do nich vejdeme. 13 I povolil jim hned Ježíš.
A vyšedše duchové nečistí, vešli do těch vepřů. I
běželo to stádo s vrchu dolů do moře, (a bylo jich ke
dvěma tisícům,) i ztonuli v moři. 14 Ti pak, kteříž ty
vepře pásli, utekli, a oznámili to v městě i ve vsech.
I vyšli, aby viděli, co by to bylo, což se stalo. 15 I
přišli k Ježíšovi, a uzřeli toho, kterýž býval trápen od
ďábelství, an sedí, odín jsa, a maje zdravý rozum,
toho, kterýž míval množství. I báli se. 16 A kteříž to
viděli, vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž
měl ďábelství i o vepřích. 17 Tedy počali ho prositi,
aby odšel z krajin jejich. 18 A když vstoupil na lodí,
prosil ho ten, kterýž trápen býval od ďábelství, aby s
ním byl. 19 Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu:
Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak
veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou.
20 I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti měst,

kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všickni.
21 A když se přeplavil Ježíš na lodí zase na druhou
stranu, sšel se k němu zástup mnohý. A byl u moře.
22 A aj, přišel jeden z knížat školy, jménem Jairus, a
uzřev jej, padl k nohám jeho. 23 A velmi ho prosil,
řka: Dcerka má skonává. Pod', vlož na ni ruce, aby
uzdravena byla, a budeť živa. 24 I šel s ním, a zástup
mnohý šel za ním, i tiskl jej. 25 (Tedy žena jedna,
kteráž tok krve měla dvanácte let, 26 A mnoho byla
trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všecken
statek svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se hůře
měla, 27 Uslyšavši o Ježíšovi, přišla v zástupu po
zadu, a dotkla se roucha jeho. 28 Nebo řekla byla:
Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu. 29
A hned přestal krvotok její, a pocítila na těle, že by
uzdravena byla od neduhu svého. 30 A hned Ježíš
poznav sám v sobě, že z něho moc vyšla, obrátiv se
v zástupu, řekl: Kdo se dotekl roucha mého? 31 I
řekli mu učedlníci jeho: Vidíš, že tě zástup tiskne, a
pravíš: Kdo se mne dotekl? 32 I hleděl vůkol, aby
ji uzřel, která to učinila. 33 Ta pak žena s bázní a
s třesením, věduci, co se stalo při ní, přistoupila a
padla před ním, a pověděla mu všecku pravdu. 34 On
pak řekl jí: Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž u pokoji, a
buď zproštěna od trápení svého.) 35 A když on ještě
mluvil, přišli z domu knížete školy, řkouce: Dcera tvá
umřela, proč již zaměstknáváš Mistra? 36 Ježíš pak,
hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, řekl knížeti školy:
Neboj se, toliko věř. 37 I nedal žádnému za sebou jíti,
jediné Petrovi, Jakubovi a Janovi, bratru Jakubovu.
38 I přišel do domu knížete školy, a viděl tam hluk,
ano plačí a kvílí velmi. 39 I všed tam, řekl jim: Co se
bouříte a plačete? Neumřelať děvečka, ale spí. 40
I posmívali se jemu. On pak vyhnav všecky, pojal
otce a matku děvečky, a ty, kteříž s ním byli, i všel
tam, kdež děvečka ležela. 41 A vzav ruku děvečky,
řekl jí: Talitha kumi. Což se vykládá: Děvečko, (tobět'
pravím,) vstaň. 42 A hned vstala děvečka, a chodila;
nebo byla ve dvanácti letech. I zděsili se divením
převelikým. 43 A přikázal jim pilně, aby žádný o tom
nezvěděl. I rozkázal jí dáti jísti.

6 I vyšel odtud a přišel do vlasti své, a šli za ním
učedlníci jeho. 2 A když bylo v sobotu, počal učiti
v škole, a mnozí slyšíce, děsili se, řkouce: Odkud
tento má tyto věci? A jaká jest to moudrost, kteráž
jest dána jemu, že i takové moci dějí se skrze ruce
jeho? 3 Zdaliž tento není ten tesař, syn Marie, bratr
pak Jakubův a Jozesův a Judův a Šimonův? A zdaliž
nejsou i sestry jeho zde u nás? I horšili se na něm. 4
I řekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jediné v vlasti
své a v rodině své a v domě svém. 5 I nemohl tu divu
žádného učiniti, jediné málo nemocných, vzkládaje
na ně ruce, uzdravil. 6 I podivil se jejich nevěře, a
obcházel vůkol po městečkách, uče. 7 A svolav k
sobě těch dvanácte, počal je posílati po dvou a dvou,
a dal jim moc nad duchy nečistými. 8 A přikázal
jim, aby ničeho nebrali na cestu, jediné toliko hůl,
ani mošny, ani chleba, ani do opasku peněz, 9 Ale
aby obuté měli nohy v střevíce, a neobláčeli dvou
sukní. 10 A pravil jim: Kdežkoli vešli byste do domu,
tu ostaňte, dokudž nevyšli byste odtud. 11 A kdož
by koli vás nepřijali, ani vás neposlouchali, vyjdouce
odtud, vyrazte prach z noh svých na svědectví jim.
Amen pravím vám: Lehčeji bude Sodomským a
Gomorským v den soudný než městu tomu. 12 Tedy
vyšedše, kázali, aby pokání činili. 13 A ďábelství
mnohá vymítali, a mazali olejem mnohé nemocné, i
uzdravovali. 14 A uslyšev o tom Heródes král, (nebo
zjevné učiněno bylo jméno jeho,) pravil, že Jan Křtitel
vstal z mrtvých, a protož divové dějí se skrze něho.
15 Jiní pak pravili, že jest Eliáš; a jiní pravili, že jest
prorok, aneb jako jeden z těch proroků. 16 To uslyšev
Heródes, řekl: Totoť jest ten Jan, kteréhož jsem já
sťal. Ontě z mrtvých vstal. 17 Ten zajisté Heródes
poslav, jal Jana, a vsadil jej do žaláře pro Herodiadu
manželku Filipa bratra svého, že ji byl za manželku
pojal. 18 Nebo pravil Jan Heródesovi: Neslušíť tobě
míti manželky bratra svého. 19 Herodias pak lest
skládala proti němu, a chtěla jej o hrdlo připraviti,
ale nemohla. 20 Nebo Heródes ostýchal se Jana,
věda jej býti muže spravedlivého a svatého. I šetřil
ho, a slýchaje jej, mnoho i činil, a rád ho poslouchal.
21 Když pak přišel den příhodný, v němž Heródes,
pamatuje den svého narození, učinil večeři knížatům
svým a hejtmanům a předním mužům z Galilee, 22 A
když dcera té Herodiady tam vešla a tancovala, a
zalíbila se Heródesovi i spoluhodovníkům, řekl král
děvečce: Pros mne, zač chceš, a dámť. 23 I přisáhl jí:
Že začkoli prositi budeš, dám tobě, by pak bylo až do
polovice království mého. 24 Ona pak vyšedši, řekla
mateři své: Zač budu prositi? A ona řekla: Za hlavu
Jana Křtitele. 25 A všedši hned s chvátáním k králi,
prosila, řkuci: Chci, abys mi dal hned na mise hlavu
Jana Křtitele. 26 Král pak zarmoutiv se velmi, pro
přísahu a pro spoluhodovníky nechtěl jí oslyšeti. 27
Protož král ten poslav hned kata, rozkázal přinesti
hlavu Janovu. 28 A on odšed, sťal jej v žaláři, a přinesl
hlavu jeho na mise, a dal ji děvečce, a děvečka dala
ji mateři své. 29 Tedy uslyševše to učedlníci jeho,
přišli, a vzali tělo jeho, a pochovali je v hrobě. 30
Tehdy sšedše se apoštolé k Ježíšovi, zvěstovali jemu

všecko, i to, co činili, i co učili. 31 I řekl jim: Poďte
vy sami obzvláštně na pusté místo, a odpočiňte
maličko. Nebo bylo množství těch, kteříž přicházeli a
odcházeli, tak že ani k jídlu chvíle neměli. 32 I plavili
se na lodí na pusté místo soukromí. 33 A vidouce je
zástupové, že jdou pryč, poznali jej mnozí. I zběhli se
tam ze všech měst pěšky, a předešli je, a shromáždili
se k němu. 34 Tedy vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý,
a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemajíce
pastýře. I počal je učiti mnohým věcem. 35 A když se
již prodlilo, přistoupivše k němu učedlníci jeho, řekli:
Pustétʼ jest toto místo, a již se prodlilo. 36 Propustʼ je,
atʼ jdouce do okolních vesnic a městeček, nakoupí
sobě chleba; nebo nemají, co by jedli. 37 On pak
odpověděv, řekl jim: Dejte vy jim jísti. I řkou jemu:
Jdouce, koupíme za dvě stě grošů chleba, a dáme jim
jísti? 38 I dí jim: Kolik chlebů máte? Jděte a zvězte.
A když zvěděli, řekli: Pět, a dvě rybě. 39 I rozkázal
jim, aby se kázali posaditi všechněm po houfích na
zelené trávě. 40 I usadili se rozdílně, po stu a po
padesáti. 41 A vzav těch pět chlebů a ty dvě rybě,
popatřiv do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal
učedlníkům svým, aby kladli před ně. A dvě rybě
rozdělil mezi všecky. 42 I jedli všickni, a nasyceni
jsou. 43 Potom sebrali drobtů dvanácte košů plných, i
z ryb. 44 A bylo těch, kteříž jedli ty chleby, okolo pěti
tisíců mužů. 45 A hned přinutil učedlníky své, aby
vstoupili na lodí, a předešli jej přes moře k Betsaidě,
až by on propustil zástup. 46 A propustiv je, šel na
horu, aby se modlil. 47 A když byl večer, byla lodí u
prostřed moře, a on sám na zemi. 48 A viděl je, a
oni se s těžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.)
A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po
moři, a chtěl jich pominouti. 49 Oni pak uzřevše jej,
an chodí po moři, domnívali se, že by obluda byla. I
zkřikli. 50 (Nebo jej všickni viděli, a zstrašili se.) Ale
hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejtež, játʼ jsem,
nebojte se. 51 I vstoupil k nim na lodí, a utišil se vítr;
a oni mnohem více sami v sobě se děsili a divili. 52
Nebo nerozuměli z strany chlebů; bylo zajisté srdce
jejich zhrublo. 53 A přeplavivše se, přišli do země
Genezaretské, a tu lodí přistavili. 54 A když vyšli z
lodí, hned jej poznali. 55 A běhajíce po vší krajině té,
počali na ložcích nositi nemocné, kdežkoli uslyšeli o
něm, že by byl. 56 A kamžkoli vcházel do městeček
neb do měst neb do vsí, na ulicech kladli neduživé, a
prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A
kolikož jich koli se jeho dotklo, uzdraveni byli.

7 I sešli se k němu farizeové a někteří z zákonníků,
kteříž byli přišli z Jeruzaléma. 2 A uzřevše některé z
učedlníků jeho obecnýma rukama, (to jest neumytýma,
) jísti chleby, reptali o to. 3 Nebo farizeové i všickni
Židé nejedí, leč by ruce umyli, držíce ustanovení
starších. 4 A po trhu nejedí, leč se umyjí. A jiné
mnohé věci jsou, kteréž přijali, aby je zachovávali,
jako umývání koflíků, žejdlíků a medenic i stolů. 5
Potom otázali se ho farizeové a zákonníci: Proč
učedlníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale
neumytýma rukama jedí chléb? 6 On pak odpověděv,
řekl jim: Dobře prorokoval Izaiáš o vás pokrytcích,
jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak
jejich daleko jest ode mne. 7 Ale nadarmotʼ mne ctí,
učíce učení a ustanovení lidská. 8 Nebo opustivše
přikázaní Boží, držíte ustanovení lidská, umývání
žejdlíků a koflíků, a jiné věci mnohé těm podobné
činíte. 9 I pravil jim: Čistě vy rušíte přikázaní Boží,
abyste ustanovení svá zachovali. 10 Nebo Mojžíš
pověděl: Cti otce svého i matku svou, a kdož by
zlořečil otci neb mateři, atʼ smrtí umře. 11 Ale vy
pravíte: Řekl-li by člověk otci neb mateři: Korban,
(totiž, dar jest to,) čímž by tobě ode mne pomoženo
býti mohlo. 12 A nedopustíte mu nic více učiniti
otci svému neb mateři své, 13 Rušíce slovo Boží
ustanovením svým, kteréž jste ustanovili. A mnohé
těm podobné věci činíte. 14 I svolav všecken zástup,
pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumějte. 15 Nic
není z zevnitřku vcházejícího do člověka, což by jej
poškvrniti mohlo; ale to, což pochází z něho, totʼ jest,
což poškvrňuje člověka. 16 Má-li kdo uši k slyšení,
slyš. 17 A když všel do domu od zástupu, tázali se ho
učedlníci jeho o tom podobenství. 18 I řekl jim: Tak
jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všecko, což
z zevnitřku do člověka vchází, nemůže ho poškvrniti?
19 Nebo nevchází v srdce jeho, ale v břicho, a potom
ven vychází, čistěci všeliké pokrmy. 20 Pravil pak, že
to, což pochází z člověka, to poškvrňuje člověka. 21
Nebo z vnitřku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí,
cizoložstva, smilstva, vraždy, 22 Krádeže, lakomství,
nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání,
pýcha, bláznovství. 23 Všecky tyto zlé věci pocházejí
z vnitřku, a poškvrňují člověka. 24 A vstav odtud,
odšel do končin Týru a Sidonu, a všed do domu,
nechtěl, aby kdo věděl, ale nemohl se tajiti. 25
Nebo uslyševši o něm žena, jejíž dcerka měla ducha
nečistého, přišla a padla k nohám jeho. 26 (Byla pak
ta žena pohanka, Syrofenitská rodem.) I prosila ho,
aby ďábelství vyvrhl z její dcery. 27 Ale Ježíš řekl jí:
Nechať se prvé nasytí dítky; nebť není slušné vzíti
chléb dětem a vrci štěňatům. 28 A ona odpověděla
a řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňátka jedí pod
stolem drobty synů. 29 I řekl jí: Pro tu řeč jdi, vyšlotʼ

jest ďábelství z tvé dcery. 30 I odšedši do domu
svého, nalezla děvečku, ana leží na loži, a ďábelství
z ní vyšlo. 31 Tedy vyšed zase z končin Tyrských a
Sidonských, přišel k moři Galilejskému, prostředkem
krajin Desíti měst. 32 I přivedli jemu hluchého a
zajikavého, a prosili ho, aby na něj ruku vzložil. 33 A
pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v
uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho. 34 A vzezřev
k nebi, vzdechl a řekl jemu: Efata, to jest, otevři se.
35 A hned otevříny jsou uši jeho, a rozvázán jest
svazek jazyka jeho, i mluvil právě. 36 I přikázal jim,
aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim přikazoval,
oni mnohem více ohlašovali. 37 A převelmi se divili,
řkouce: Dobře všecky věci učinil. I hluchým rozkázal
slyšeti, i němým mluviti.

8 V těch dnech když velmi veliký zástup byl, a
neměli, co by jedli, svolav Ježíš učedlníky své, řekl
jim: 2 Lítost mám nad zástupy; nebo již tři dni trvají
se mnou, a nemají, co by jedli. 3 A rozpustím-li je
lačné do domů jejich, zhynou na cestě; nebo někteří
z nich zdaleka přišli. 4 Odpověděli mu učedlníci
jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde
na poušti? 5 I otázal se jich: Kolik máte chlebů? A
oni řekli: Sedm. 6 I kázal zástupu posaditi se na
zemi. A vzav těch sedm chlebů, díky učiniv, lámal a
dával učedlníkům svým, aby předkládali. I kladli před
zástup. 7 A měli rybiček maličko. Jichž požehnav,
kázal i ty před ně klásti. 8 I jedli a nasyceni jsou; a
sebrali, což pozůstalo drobtů, sedm košů. 9 Těch
pak, kteříž jedli, bylo okolo čtyř tisíců. I propustil
je. 10 Potom hned vstoupiv na lodí s učedlníky
svými, přeplavil se do krajin Dalmanutských. 11 I
vyšli farizeové, a počali se s ním hádati, hledajíce
od něho znamení s nebe, pokoušejíce ho. 12 A on
vzdech duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení
hledá? Amen pravím vám: Nebude dáno znamení
pokolení tomuto. 13 A opustiv je, vstoupil zase na
lodí, i plavil se dále. 14 I zapomenuli s sebou vzíti
chlebů, a neměli než jeden chléb s sebou na lodí. 15
Tedy přikazoval jim, řka: Vizte a pilně se šetřte kvasu
farizejského a kvasu Heródesova. 16 I přemyšlovali,
řkouce jeden k druhému: Chleba nemáme. 17 A znaje
to Ježíš, řekl jim: Co přemyšlujete o tom, že chleba
nemáte? Ještě neznáte, ani nerozumíte? Ještě máte
oslepené své srdce? 18 Oči majíce, nevidíte? A uši
majíce, neslyšíte? A nepomníte, 19 Že jsem pět
chlebů lámal mezi pět tisíců? Kolik jste plných košů
drobtů sebrali? Řekli jemu: Dvanácte. 20 A když také
sedm chlebů mezi čtyři tisíce, kolik jste plných košů
drobtů vzali? I řkou jemu: Sedm. 21 I řekl jim: Kterakž
nerozumíte? 22 I přišel do Betsaidy, a přivedli k němu
slepého, prosíce ho, aby se ho dotekl. 23 I ujav toho
slepého za ruku, vyvedl jej ven z městečka, a plinuv
na oči jeho, a vloživ na něj ruce, otázal se ho, viděl-li
by co. 24 A on pohleděv zhůru, řekl: Znamenám lidi;
nebo vidím, že chodí jako stromové. 25 Potom opět
vložil ruce na oči jeho, a kázal mu hleděti zhůru. I
uzdraven jest, tak že i zdaleka jasně viděl všecky.
26 I odeslal jej do domu jeho, řka: Aniž do toho
městečka choď, aniž komu z městečka prav. 27 Tedy
vyšel Ježíš a učedlníci jeho do městeček Cesaree
Filipovy. A na cestě tázal se učedlníků svých, řka
jim: Kým mne praví býti lidé? 28 Kteříž odpověděli:
Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak jedním z
proroků. 29 Tedy on řekl jim: Vy pak kým mne býti
pravíte? Odpověděv Petr, řekl jemu: Ty jsi Kristus.
30 I přikázal jim s pohrůžkou, aby o něm žádnému
nepravili. 31 I počal učiti je, že Syn člověka musí
mnoho trpěti, a potupen býti od starších a předních
kněží a zákonníků, a zabit býti, a ve třech dnech z
mrtvých vstáti. 32 A zjevně to slovo mluvil. Protož
chytiv jej Petr, počal mu domlouvati. 33 Kterýžto
obrátiv se, a pohleděv na učedlníky své, přimluvil
Petrovi, řka: Jdiž za mnou, satane; nebo nechápáš,
co jest Božího, ale co lidského. 34 A svolav zástup
s učedlníky svými, řekl jim: Chce-li kdo za mnou
přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj
mne. 35 Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati,
ztratíť ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro
evangelium, tenť ji zachová. 36 Nebo co prospěje
člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu
učinil? 37 Aneb jakou dá člověk odměnu za duši
svou? 38 Nebo kdož by se koli za mne styděl a za
má slova v tomto pokolení cizoložném a hříšném,
i Syn člověka styděti se bude za něj, když přijde v
slávě Otce svého s anděly svatými.

9 I pravil jim: Amen pravím vám, žeť jsou někteří
z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří
království Boží přicházející v moci. 2 A po šesti dnech
pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana, i uvedl je na
horu vysokou soukromí samy, a proměnil se před
nimi. 3 A učiněno jest roucho jeho stkvoucí a bílé
velmi jako sníh, ješto tak bílého bělič na zemi učiniti
nemůže. 4 I uzřeli Eliáše s Mojžíšem, ani s Ježíšem
mluví. 5 A odpověděv Petr, řekl Ježíšovi: Mistře,
dobréť jest nám tuto býti. Protož udělejme tři stánky,
tobě jeden, Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden. 6 Nebo
nevěděl, co mluví; byli zajisté přestrašeni. 7 I stal se
oblak zastěňující je, a přišel hlas z oblaku, řkoucí:
Tentoť jest ten Syn můj milý, jeho poslouchejte. 8 A

hned obezřevše se, žádného víc neviděli než samého
Ježíše s sebou. 9 A když sstupovali s hory, přikázal
jim, aby toho žádnému nevypravovali, co viděli, než
až Syn člověka z mrtvých vstane. 10 I zachovali tu
věc u sebe, tížíce mezi sebou, co by to bylo z mrtvých
vstáti. 11 I otázali se ho, řkouce: Což to pak zákonníci
praví, že Eliáš musí přijíti prvé? 12 On pak odpověděv,
řekl jim: Eliáš přijda nejprvé, napraví všecky věci, a
jakož psáno jest o Synu člověka, že musí mnoho
trpěti, a za nic položen býti. 13 Ale pravím vám, že i
Eliáš přišel, i učinili mu, což chtěli, jakož psáno jest o
něm. 14 Tedy přišed k učedlníkům, uzřel zástup veliký
okolo nich, a zákonníky, an se hádají s nimi. 15 A
hned všecken zástup uzřev jej, ulekli se; a zběhše se,
přivítali ho. 16 I otázal se zákonníků: Co se hádáte
spolu? 17 A odpovídaje jeden z zástupu, řekl: Mistře,
přivedl jsem syna svého k tobě, kterýž má ducha
němého. 18 Ten kdyžkoli jej pochopí, lomcuje jím, a
on se sliní, a škřipí zubami svými, a svadne. I řekl
jsem učedlníkům tvým, aby jej vyvrhli, ale nemohli.
19 A on odpovídaje jemu, řekl: Ó národe nevěrný.
Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpěti budu?
Přiveďte jej ke mně. 20 I přivedli ho k němu. A jakž jej
uzřel, hned ním duch lomcoval; a padna na zemi,
válel se a slinil. 21 I otázal se otce jeho: Dávno-li se
jemu to stalo? A on řekl: Od dětinství. 22 A často
jím metal i na oheň i do vody, aby jej zahubil. Ale
můžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad námi. 23
A Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věřiti; všeckoť jest
možné věřícímu. 24 A i hned zvolav otec mládence
toho s slzami, řekl: Věřím, Pane, spomoz nedověře
mé. 25 Uzřev pak Ježíš, že se zbíhá zástup, přimluvil
duchu tomu nečistému, řka jemu: Duchu němý a
hluchý, já tobě přikazuji, vyjdi z něho, a nevcházej
více do něho. 26 Tedy křiče a velmi jím lomcuje,
vyšel. I učiněn jest jako mrtvý, tak že mnozí pravili, že
umřel. 27 Ale Ježíš ujav jej za ruku, pozdvihl ho. I
vstal. 28 A když všel do domu, učedlníci jeho otázali
se ho soukromí: Proč jsme my ho nemohli vyvrci? 29
I řekl jim: Toto pokolení nijakž nemůž vyjíti, jediné
skrze modlitbu a půst. 30 A jdouce odtud, šli spolu
skrze Galilei, ale nechtěl, aby kdo věděl. 31 Nebo učil
učedlníky své a pravil jim: Že Syn člověka dán bude
v ruce lidské, a zamordujíť jej, ale zamordován jsa,
třetího dne z mrtvých vstane. 32 Oni pak nesrozuměli
tomu povědění, a však ostýchali se ho otázati. 33 I
přišel do Kafarnaum, a v domě byv, otázal se jich:
Co jste na cestě mezi sebou rozjímali? 34 Ale oni
mlčeli. Nebo hádali se byli na cestě mezi sebou,
kdo by z nich byl větší. 35 A posadiv se, zavolal
dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, budeť ze
všech nejposlednější a všech služebník. 36 A vzav
pacholátko, postavil je u prostřed nich, a vzav je
na lokty, řekl jim: 37 Kdož by koli jedno z takových
pacholátek přijal ve jménu mém, mneť přijímá; a
kdož by mne koli přijal, ne mneť přijímá, ale toho,
kterýž mne poslal. 38 I odpověděl mu Jan, řka: Mistře,
viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém ďábly vymítá,
kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, proto že
s námi nechodí. 39 Ježíš pak řekl: Nebraňtež mu.
Neboť není žádného, kterýž by divy činil ve jménu
mém, aby mohl snadně zle mluviti o mně. 40 Nebo
kdož není proti nám, s námiť jest. 41 Kdož by koli
zajisté dal vám píti číši vody ve jménu mém, proto
že jste Kristovi, amen pravím vám, neztratíť nikoli
odplaty své. 42 A kdož by koli pohoršil jednoho z
těchto maličkých, věřících ve mne, mnohem by mu
lépe bylo, aby byl zavěšen na hrdlo jeho žernov
mlýnský a vržen byl do moře. 43 A horšila-li by tě
ruka tvá, utni ji. Lépeť jest tobě bezrukému vjíti do
života, nežli obě ruce majícímu jíti do pekla v ten
oheň neuhasitelný, **(Geenna g1067)** 44 Kdež červ jejich
neumírá, a oheň nehasne. 45 A pakli noha tvá horšila
by tě, utni ji. Lépeť jest tobě kulhavému vjíti do života,
nežli obě noze majícímu uvrženu býti do pekla, v ten
oheň neuhasitelný, **(Geenna g1067)** 46 Kdež červ jejich
neumírá, a oheň nehasne. 47 Pakli by tě oko tvé
horšilo, vylup je. Lépeť jest tobě jednookému vjíti do
království Božího, nežli obě oči majícímu uvrženu býti
do ohně pekelného, **(Geenna g1067)** 48 Kdež červ jejich
neumírá, a oheň nehasne. 49 Nebo každý ohněm
bude solen, a všeliká obět solí bude osolena. 50
Dobráť jest sůl. Pakli sůl bude neslaná, čím ji osolíte?
Mějte sůl sami v sobě, a pokoj mějte mezi sebou.

10 A vstav odtud, přišel do končin Judských skrze
krajinu za Jordánem ležící. I sešli se k němu
zase zástupové, a jakž obyčej měl, opět je učil. 2
Tedy přistoupivše farizeové, otázali se ho: sluší-li
muži propustiti ženu? pokoušejíce ho. 3 On pak
odpovídaje, řekl jim: Co vám přikázal Mojžíš? 4
Kteříž řekli: Mojžíš dopustil lístek rozloučení napsati a
propustiti. 5 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Pro tvrdost
srdce vašeho napsal vám to přikázaní. 6 Ale od
počátku stvoření muže a ženu učinil je Bůh. 7 Protoť
opustí člověk otce svého i matku, a přídržeti se
bude ženy své. 8 I budou ti dva jedno tělo. A tak již
nejsou dva, ale jedno tělo. 9 Protož což Bůh spojil,
člověk nerozlučuj. 10 A v domě opět učedlníci jeho
otázali se ho o též věci. 11 I dí jim: Kdož by koli
propustil manželku svou a jinou pojal, cizoloží proti
ní. 12 A jestliže by žena propustila muže svého a za

jiného se vdala, cizoloží. 13 Tedy přinášeli k němu
dítky, aby se jich dotýkal. Ale učedlníci přimlouvali
těm, kteříž je nesli. 14 To viděv Ježíš, nelibě to
nesl, a řekl jim: Nechte dítek jíti ke mně, a nebraňte
jim, nebo takovýchť jest království Boží. 15 Amen
pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího
jako dítě, nikoliť do něho nevejde. 16 A bera je na
lokty své, a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim
dával. 17 Potom když vyšel na cestu, přiběhl jeden,
a poklekna před ním, otázal se ho: Mistře dobrý,
co učiním, abych života věčného dědičně došel?
(aiōnios g166) 18 I řekl mu Ježíš: Co mne nazýváš
dobrým? Žádný není dobrý, než jediný Bůh. 19
Přikázaní umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš,
nevydáš falešného svědectví, neoklamáž, cti otce
svého i matku. 20 A on odpověděv, řekl jemu: Mistře,
toho všeho jsem ostříhal od své mladosti. 21 Tedy
Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho, a řekl jemu:
Jednohoť se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej,
a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pod',
následuj mne, vezma kříž. 22 On pak zarmoutiv se pro
to slovo, odšel, truchliv jsa; nebo měl mnohá zboží.
23 A pohleděv vůkol Ježíš, dí učedlníkům svým: Jak
nesnadně ti, kteříž statky mají, vejdou do království
Božího. 24 Tedy učedlníci užasli se nad těmi řečmi
jeho. Ježíš pak zase odpověděv, dí jim: Synáčkové,
kterak nesnadné jest doufajícím v statek do království
Božího vjíti. 25 Snáze jest velbloudu skrze jehelní
ucho projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.
26 Oni pak více se děsili, řkouce mezi sebou: I kdož
může spasen býti? 27 A pohleděv na ně Ježíš, dí:
U lidíť jest nemožné, ale ne u Boha; nebo u Boha
všecko možné jest. 28 I počal Petr mluviti k němu:
Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou.
29 Odpověděv pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám,
žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, neb
sestry, neb otce, neb matku, neb manželku, neb dítky,
neb rolí pro mne a pro evangelium, 30 Aby nevzal
stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sester
a matek a dítek a rolí s protivenstvím, a v budoucím
věku život věčný. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Mnozíť pak
první budou poslední, a poslední první. 32 Byli pak
na cestě, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napřed. I
byli předěšeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojav
opět dvanácte, počal jim praviti, co se jemu má
státi, 33 Řka: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn
člověka vydán bude předním kněžím a zákonníkům i
odsoudí jej na smrt, a vydadí jej pohanům. 34 Kteřížto
posmívati se budou jemu, a ubičují ho, a uplijí i
zabijí jej, ale třetího dne z mrtvých vstane. 35 Tedy
přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi,
řkouce: Mistře, chceme, zač bychom koli prosili tebe,
abys učinil nám. 36 On pak řekl jim: Co chcete, abych
vám učinil? 37 I řekli jemu: Dej nám, abychom jeden
na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé.
38 Ježíš pak řekl jim: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li
píti kalich, kterýž já piji, a křtíti se křtem, kterýmž já
se křtím? 39 A oni řekli jemu: Můžeme. Ježíš pak řekl
jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, píti budete, a křtem,
kterýmž já se křtím, křtěni budete, 40 Ale seděti na
pravici mé neb na levici mé, neníť má věc dáti, ale
kterýmž připraveno jest. 41 A uslyšavše to deset,
počali se hněvati na Jakuba a na Jana. 42 Ale Ježíš
povolav jich, řekl jim: Víte, že ti, kteříž sobě zalibují
vládnouti nad národy, panujíť nad nimi; a kteříž velicí
u nich jsou, moc provozují nad nimi. 43 Ne takť bude
mezi vámi. Ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti veliký,
budiž váš služebník. 44 A kdožkoli z vás chtěl by býti
přední, budiž služebník všech. 45 Nebo i Syn člověka
nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil, a aby dal
duši svou na vykoupení za mnohé. 46 Tedy přišli do
Jericho, a když vycházel on z Jericha, i učedlníci
jeho a zástup mnohý, Timeův syn, Bartimeus slepý,
seděl podlé cesty, žebře. 47 A když uslyšel, že by
byl Ježíš Nazaretský, počal volati a říci: Ježíši, synu
Davidův, smiluj se nade mnou. 48 I přimlouvali mu
mnozí, aby mlčel. Ale on mnohem více volal: Synu
Davidův, smiluj se nade mnou. 49 Tedy zastaviv
se Ježíš, kázal ho zavolati. I zavolali toho slepého,
řkouce jemu: Dobré mysli buď, vstaň, volá tě. 50 On
pak povrh plášť svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi. 51 I
odpověděv Ježíš, dí jemu: Co chceš, ať učiním? A
slepý řekl jemu: Mistře, ať vidím. 52 Tedy Ježíš řekl
jemu: Jdi, víra tvá tě uzdravila. A hned prohlédl, a šel
cestou za Ježíšem.

11 A když se přiblížili k Jeruzalému a Betfagi i
Betany při hoře Olivetské, poslal dva z učedlníků
svých. 2 A řekl jim: Jděte do městečka, kteréž
proti vám jest, a hned vejdouce tam, naleznete
oslátko přivázané, na kterémž nižádný z lidí neseděl.
Odvížíce, přiveďte. 3 A řekl-liť by vám kdo: Co to
činíte? rcete: Že ho Pán potřebuje. A hned je pošle
sem. 4 I odešli, a nalezli oslátko přivázané vně u
dveří na rozcestí. I odvázali je. 5 Tedy někteří z těch,
kteříž tu stáli, řekli jim: Co činíte, odvazujíce oslátko?
6 Oni pak řekli jim, jakož byl přikázal Ježíš. I nechali
jich. 7 Protož přivedli oslátko k Ježíšovi, a vložili
na ně roucha svá. I vsedl na ně. 8 Mnozí pak stlali
roucha svá na cestě, a jiní ratolesti sekali z stromů, a
metali na cestu. 9 A kteříž napřed šli, i ti, kteříž za
ním šli, volali, řkouce: Hosanna. Požehnaný, kterýž

se béře ve jménu Páně. 10 Požehnané království
otce našeho Davida, kteréž přišlo ve jménu Páně.
Hosanna na výsostech. 11 I všel do Jeruzaléma
Ježíš, i do chrámu. A spatřiv tu všecko, když již byla
večerní hodina, vyšel do Betany se dvanácti. 12 A
druhého dne, když vycházel z Betany, zlačněl. 13
A uzřev z daleka fík, an má lístí, šel, zda by co
nalezl na něm. A když přišel k němu, nic nenalezl
kromě lístí; nebo nebyl čas fíků. 14 Tedy odpověděv
Ježíš, řekl jemu: Již více na věky nižádný z tebe
ovoce nejez. A slyšeli to učedlníci jeho. (aiōn g165) 15 I
přišli do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, počal
vymítati ty, kteříž prodávali a kupovali v chrámě, a
stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby
převracel. 16 A nedopustil, aby kdo nádobu nesl skrze
chrám. 17 I učil je, řka jim: Zdaliž není psáno, že dům
můj dům modlitby slouti bude u všech národů? Vy pak
učinili jste jej peleší lotrů. 18 Slyšeli pak to zákonníci i
přední kněží, a hledali, kterak by jej zahubili; nebo se
ho báli, proto že všecken zástup divil se učení jeho.
19 A když byl večer, vyšel z města. 20 A jdouce ráno,
uzřeli ten fík, an usechl z kořene. 21 Tedy zpomenuv
Petr, řekl jemu: Mistře, aj, ten fík, kterémuž jsi zlořečil,
usechl. 22 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Mějte víru
Boží. 23 Nebo amen pravím vám, že kdož by koli
řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a
nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se
stane, cožkoli dí, stanet' se jemu tak, což by koli řekl.
24 Protož pravím vám: Zač byste koli, modléce se,
prosili, věřte, že vezmete, a stanet' se vám. 25 A když
se postavíte k modlení, odpouštějte, máte-li co proti
komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy
vaše. 26 Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš,
kterýž v nebesích jest, odpustí vám hříchů vašich. 27
I přišli zase do Jeruzaléma. A když on procházel se v
chrámě, přistoupili k němu přední kněží a zákonníci a
starší. 28 I řekli jemu: Jakou mocí to činíš? A kdo
tobě dal tu takovou moc, abys tyto věci činil? 29 Tedy
odpovídaje Ježíš, řekl jim: Otížit' se i já vás na jednu
věc. Odpovězte mi, a povím vám, jakou mocí to činím.
30 Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? Odpovězte
mi. 31 I rozjímali sami mezi sebou, řkouce: Díme-li:
S nebe, dít': Proč jste tedy neuvěřili jemu? 32 Pakli
díme: Z lidí, bojíme se lidu. Nebo všickni o Janovi
smyslili, že právě byl prorok. 33 I odpověděvše, řekli
Ježíšovi: Nevíme. A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Aniž
já vám povím, jakou mocí to činím.

12 Tedy počal jim mluviti v podobenstvích: Vinici
štípil člověk, a opletl ji plotem, a vkopal pres, a
ustavěl věži, a pronajal ji vinařům, i odšel na cestu. 2
A když toho čas byl, poslal k vinařům služebníka, aby
od vinařů vzal ovoce z vinice. 3 Oni pak javše jej,
zmrskali ho, a odeslali prázdného. 4 I poslal k nim
zase jiného služebníka. I toho též kamenovavše, ranili
v hlavu, a odeslali zohaveného. 5 I poslal opět jiného.
I toho zabili, a mnoho jiných, z nichž některé zmrskali,
a jiné zmordovali. 6 Ještě pak maje jediného syna
milého, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ustýdnout'
se syna mého. 7 Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tentot'
jest dědic; pod'te, zabíme jej, a budet' naše dědictví.
8 Tedy javše jej, zabili ho, a vyvrhli ven z vinice. 9
Což tedy učiní pán vinice? Přijde, a zatratí vinaře ty,
a dá vinici jiným. 10 Zdaliž jste písma toho nečtli?
Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, ten učiněn jest hlavou
úhlovou. 11 Ode Pána stalo se toto, a jest divné před
očima našima. 12 I hledali ho jíti, ale báli se zástupu;
nebo poznali, že podobenství to proti nim pověděl. A
nechavše ho, odešli pryč. 13 Potom poslali k němu
některé z farizeů a Herodiánů, aby jej polapili v řeči.
14 Kteřížto přišedše, řekli jemu: Mistře, víme, že jsi
pravdomluvný, a nedbáš na žádného; nebo nepatříš
na osobu lidskou, ale v pravdě cestě Boží učíš. Sluší-
li daň dávati císaři, čili nic? Dáme-liž, čili nedáme?
15 On pak znaje pokrytství jejich, řekl jim: Co mne
pokoušíte? Přineste mi peníz, at' pohledím. 16 A oni
podali. Tedy řekl jim: Čí jest tento obraz a nápis?
A oni řekli mu: Císařův. 17 I odpověděv Ježíš, řekl
jim: Dávejtež tedy, což jest císařova, císaři, a což
jest Božího, Bohu. I podivili se tomu. 18 Potom přišli
k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých
vstání. I otázali se ho, řkouce: 19 Mistře, Mojžíš nám
napsal: Kdyby čí bratr umřel, a ostavil manželku, a
synů by neměl, aby bratr jeho pojal manželku jeho, a
vzbudil símě bratru svému. 20 I bylo sedm bratrů. A
první pojav manželku, a umřev, nepozůstavil semene.
21 A druhý pojav ji, také umřel, a aniž ten ostavil
semene. A třetí tolikéž. 22 A tak ji pojalo těch sedm, a
nezůstavili semene. Nejposléze pak po všech umřela
i ta žena. 23 Protož při vzkříšení, když z mrtvých
vstanou, čí z těch bude manželka? Nebo jich sedm
mělo ji za manželku. 24 A odpovídaje Ježíš, řekl jim:
Zdaliž ne proto bloudíte, že neznáte písem ani moci
Boží? 25 Nebo když vstanou z mrtvých, nebudou se
ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé nebeští. 26
O mrtvých pak, že mají vstáti, zdaliž jste nečtli v knize
Mojžíšově, kterak ve kři promluvil k němu Bůh, řka: Já
jsem Bůh Abrahamův, a Bůh Izákův, a Bůh Jákobův?
27 Neníť Bůh mrtvých, ale Bůh živých. Protož vy velmi
bloudíte. 28 Tedy přistoupil jeden z zákonníků, slyšev
je spolu se hádající, a vida, že jim dobře odpověděl,
otázal se ho: Které jest přikázaní první ze všech? 29

A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázaní
jest: Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest. 30
Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho
srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i
ze všech mocí svých. To jest první přikázaní. 31 Druhé
pak podobné toto: Milovati budeš bližního svého
jako sebe samého. Většího přikázaní jiného nad tato
není. 32 I řekl jemu ten zákonník: Mistře, dobře jsi v
pravdě pověděl. Nebo jeden jest Bůh, a není jiného
kromě něho; 33 A milovati ho ze všeho srdce, a ze
vší mysli, a ze vší duše, i ze všech mocí, a milovati
bližního jako sebe samého jest nade všecky zápaly a
oběti. 34 A viděv Ježíš, že by moudře odpověděl,
dí jemu: Nejsi daleko od království Božího. A žádný
více nesměl se ho tázati. 35 I odpovídaje Ježíš, řekl,
uče v chrámě: Kterak praví zákonníci, že Kristus
jest syn Davidův? 36 Nebo David praví v Duchu
svatém: Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé,
ažť i položím nepřátely tvé za podnože noh tvých. 37
Poněvadž sám David nazývá jej Pánem, kterakž tedy
syn jeho jest? A mnohý zástup rád ho poslouchal.
38 I mluvil jim v učení svém: Varujte se zákonníků,
kteříž chtějí v krásném rouše choditi, a pozdravováni
býti na trzích, 39 A na předních stolicech seděti v
školách, a přední místa míti na večeřech, 40 Kteřížto
zžírají domy vdovské, a to pod zámyslem dlouhých
modliteb. Tit' vezmou soud těžší. 41 A posadiv se
Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal
peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metali mnoho.
42 A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, což
jest čtvrtá částka peníze. 43 I svolav učedlníky své,
dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více
uvrhla, než tito všickni, kteříž metali do pokladnice.
44 Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metali, ale
tato z své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku
živnost svou.

13 A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z
učedlníků jeho: Mistře, pohled', kteraké kamení
a jaké stavení! 2 Tedy Ježíš odpovídaje, řekl jemu:
Vidíš tato tak veliká stavení? Nebudet' ostaven kámen
na kameni, kterýž by nebyl zbořen. 3 A když se
posadil na hoře Olivetské proti chrámu, otázali se
jeho soukromí Petr, Jakub a Jan a Ondřej: 4 Pověz
nám, kdy to bude? A které znamení, když se toto
všecko bude plniti? 5 Ježíš pak odpovídaje jim, počal
praviti: Vizte, aby vás někdo nesvedl. 6 Neboť mnozí
přijdou ve jménu mém, řkouce: Já jsem Kristus, a
mnohét' svedou. 7 Když pak uslyšíte o boji a pověst o
válkách, nestrachujte se; nebo musí to býti, ale ne i
hned konec. 8 Povstanet' zajisté národ proti národu
a království proti království, a budou země třesení
po místech, a hladové i bouřky. 9 A toť počátkové
bolestí. Vy pak šetřte se. Nebo vydávati vás budou na
sněmy a do shromáždění; budete biti, a před vládaři
a králi stanete pro mne, na svědectví jim. 10 Ale ve
všech národech nejprv musí býti kázáno evangelium.
11 Když pak vás povedou, vyzrazujíce, nestarejte se
předtím, co byste mluvili, aniž pečlivě přemyšlujte,
ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte; nebo
nejste vy, kteříž mluvíte, ale Duch svatý. 12 Vydáť
pak bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou děti
proti rodičům, a budou je mordovati. 13 A budete v
nenávisti všechněm pro jméno mé. Ale kdož setrvá
až do konce, tenť spasen bude. 14 Když pak uzříte
ohavnost zpuštění, o kteréž povědíno jest skrze
Daniele proroka, ana stojí, kdež by státi neměla, (kdo
čte, rozuměj,) tehdáž ti, kdož by v Židovstvu byli, ať
utekou na hory. 15 A kdož by na střeše byl, nesstupuj
do domu, ani vcházej, aby co vzal z domu svého.
16 A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucho
své. 17 Běda pak těhotným a těm, kteréž krmí v těch
dnech. 18 Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo
v zimě. 19 Neboť budou ti dnové ssoužení, jakéhož
nebylo od počátku stvoření, kteréž Bůh stvořil, až
dosavad, aniž bude. 20 A byť nebyl ukrátil Pán těch
dnů, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené,
kteréž vyvolil, ukrátil těch dnů. 21 A tehdáž řekl-li by
vám kdo: Aj, teď jest Kristus, aneb aj, tamto, nevěřte.
22 Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci,
a budou činiti divy a zázraky k svedení, by možné
bylo, také i vyvolených. 23 Vy pak šetřte se. Aj,
předpověděl jsem vám všecko. 24 V těch pak dnech,
po ssoužení tom, slunce se zatmí, a měsíc nedá
světla svého. 25 A hvězdy nebeské budou padati, a
moci, které jsou na nebi, pohnou se. 26 A tehdážť
uzří Syna člověka, an se béře v oblacích s mocí
velikou a s slávou. 27 I tehdyť pošle anděly své, a
shromáždí vyvolené své ode čtyř větrů, od končin
země až do končin nebe. 28 Od fíku pak učte se
podobenství tomuto: Když již ratolest jeho odmladne,
a vypučí se lístí, znáte, že blízko jest léto. 29 Takž i
vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, vězte, že blízko
jest a ve dveřích. 30 Amen pravím vám, žeť nepomine
pokolení toto, až se tyto všecky věci stanou. 31 Nebe
a země pominou, ale slova má nikoli nepominou.
32 Ale o tom dni a hodině žádný neví, ani andělé,
kteříž jsou v nebesích, ani Syn, jediné Otec. 33 Vizte,
bděte a modlte se; nebo nevíte, kdy bude ten čas. 34
Jako člověk, kterýž daleko odšel, opustiv dům svůj,
a poručiv služebníkům svým vládařství, a jednomu
každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl. 35

Protož bděte; nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u
večer-li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili
ráno. 36 Aby snad přijda v nenadále, nenalezl vás, a
vy spíte. 37 A cožť vám pravím, všechněmť pravím:
Bděte.

14 Po dvou pak dnech byl hod beránka a přesnic;
i hledali přední kněží a zákonníci, kterak by jej
lstivě jmouce, zamordovali. 2 Ale pravili: Ne v svátek,
aby snad nebyl rozbroj v lidu. 3 A když byl v Betany,
v domu Šimona malomocného, a seděl za stolem,
přišla žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi
drahé, z nardového koření. A rozbivši alabastrovou
nádobu, vylila ji na hlavu jeho. 4 I hněvali se někteří
mezi sebou, řkouce: I proč ztráta masti této stala se?
5 Nebo mohlo toto prodáno býti, dráže než za tři sta
peněz, a dáno býti chudým. I zpouzeli se na ni. 6 Ale
Ježíš řekl: Nechte jí. Proč ji rmoutíte? Dobrýť skutek
učinila nade mnou. 7 Však chudé máte vždycky s
sebou, a když budete chtíti, můžete jim dobře činiti,
ale mne ne vždycky míti budete. 8 Ona což mohla,
to učinila; předešlať, aby těla mého pomazala ku
pohřebu. 9 Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno
toto evangelium po všem světě, takéť i to, což učinila
tato, bude vypravováno na památku její. 10 Tedy
Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odšel k předním
kněžím, aby jim ho zradil. 11 Oni pak uslyševše,
zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak
by ho příhodně zradil. 12 Prvního pak dne přesnic,
když velikonoční beránek zabíjín býval, řkou jemu
učedlníci jeho: Kde chceš, ať jdouce, připravíme,
abys jedl beránka? 13 I poslal dva z učedlníků svých,
a řekl jim: Jděte do města, a potkáť vás člověk dčbán
vody nesa. Jdětež za ním. 14 A kamžkoli vejde, rcete
hospodáři: Mistrť praví: Kde jest večeřadlo, v němž
bych jedl beránka s učedlníky svými? 15 A on vám
ukáže večeřadlo veliké, podlážené a připravené. Tu
nám připravte. 16 I odešli učedlníci jeho, a přišli do
města, a nalezli tak, jakož jim byl pověděl. I připravili
beránka. 17 Když pak byl večer, přišel se dvanácti.
18 A když seděli za stolem a jedli, řekl Ježíš: Amen
pravím vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se
mnou. 19 A oni se počali rmoutiti, a praviti jemu jeden
každý obzvláštně: Zdali já jsem? A jiný: Zdali já? 20
On pak odpověděv, řekl jim: Jeden ze dvanácti, kterýž
omáčívá se mnou v mise. 21 Syn zajisté člověka
jde, jakož psáno o něm, ale běda člověku tomu,
skrze něhož Syn člověka bude zrazen. Dobré by bylo
jemu, aby se byl nenarodil člověk ten. 22 A když oni
jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával
jim, řka: Vezměte, jezte, to jest tělo mé. 23 A vzav
kalich, a díky učiniv, dal jim. A pili z něho všickni. 24
I řekl jim: To jest krev má smlouvy té nové, kteráž
se za mnohé vylévá. 25 Amen pravím vám, žeť již
více nikoli nebudu píti z plodu vinného kořene, až do
onoho dne, když jej píti budu nový v království Božím.
26 A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou.
27 Potom řekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade
mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýře, a
rozprchnou se ovce. 28 Ale když z mrtvých vstanu,
předejduť vás do Galilee. 29 Tedy Petr řekl jemu:
Byť se pak všickni zhoršili, ale já nic. 30 I řekl jemu
Ježíš: Amen pravím tobě, že dnes této noci, prvé
než kohout po dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš.
31 On pak mnohem více mluvil: Bychť pak měl s
tebou i umříti, nikolit nezapřím tebe. A takž také i
všickni mluvili. 32 I přišli na místo, kterémuž jméno
Getsemany. Tedy řekl učedlníkům svým: Sedtež tuto,
až se pomodlím. 33 A pojav s sebou Petra a Jakuba
a Jana, počal se lekati a velmi teskliv býti. 34 I dí jim:
Smutnáť jest duše má až k smrti. Počekejtež tuto a
bděte. 35 A poodšed maličko, padl na zemi a modlil
se, aby, bylo-li by možné, odešla od něho hodina ta.
36 I řekl: Abba, Otče, všecko jest možné tobě. Přenes
kalich tento ode mne, ale však ne, což já chci, ale
co ty. 37 I přišel a nalezl je, ani spí. I řekl Petrovi:
Šimone, spíš? Nemohl-lis jediné hodiny bdíti? 38
Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť
zajisté hotov jest, ale tělo nemocno. 39 A opět odšed,
modlil se, táž slova mluvě. 40 A navrátiv se, nalezl
je, ani opět spí, (nebo oči jejich byly obtíženy;) aniž
věděli, co by jemu odpověděli. 41 I přišel po třetí, a
řekl jim: Spětež již a odpočívejte; dostiť jest. Přišlať
ta hodina; aj, Syna člověka zrazují v ruce hříšných.
42 Vstaňte, podme. Aj, kterýž mne zrazuje, blízkoť
jest. 43 A hned, když on ještě mluvil, přišel Jidáš,
kterýž byl jeden ze dvanácti, a s ním zástup veliký s
meči a s kyjmi, od předních kněží a od zákonníků a
starších. 44 Zrádce pak jeho byl jim dal znamení, řka:
Kteréhožkoli políbím, tentť jest; jmětež ho, a vedte
opatrně. 45 A přišed, hned přistoupiv k němu, řekl:
Mistře, Mistře, a políbil ho. 46 Tedy oni vztáhli naň
ruce své, a jali jej. 47 Jeden pak z těch, kteříž tu okolo
stáli, vytrh meč, udeřil služebníka nejvyššího kněze, a
uťal jemu ucho. 48 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Jako
na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi, abyste mne jali?
49 Na každý den býval jsem u vás, uče v chrámě, a
nejali jste mne. Ale aby se naplnila písma. 50 Tedy
opustivše jej, všickni utekli. 51 Jeden pak mládenček
šel za ním, odín jsa rouchem lněným po nahém těle.
I popadli jej mládenci. 52 On pak opustiv roucho,
nahý utekl od nich. 53 I přivedli Ježíše k nejvyššímu

knězi, a sešli se k němu všickni přední kněží i starší i
zákonníci. 54 Petr pak šel za ním zdaleka až na dvůr
nejvyššího kněze; i seděl s služebníky, zhřívaje se u
ohně. 55 Ale přední kněží i všecka ta rada hledali
proti Ježíšovi svědectví, aby jej na smrt vydali, a však
nenalezli. 56 Nebo ač mnozí křivé svědectví vydávali
proti němu, však svědectví jejich nebyla jednostejná.
57 Tedy někteří povstavše, křivé svědectví dávali
proti němu, řkouce: 58 My jsme slyšeli tohoto, že
řekl: Já zbořím chrám tento rukou udělaný, a ve
třech dnech jiný ne rukou udělaný postavím. 59 Ale
ani to jejich svědectví nebylo jednostejné. 60 Tedy
povstav nejvyšší kněz u prostřed, otázal se Ježíše,
řka: Neodpovídáš ničeho, což tito na tebe svědčí?
61 Ale on mlčel, a nic neodpověděl. Opět nejvyšší
kněz otázal se ho a řekl jemu: Jsi-liž ty Kristus, ten
Syn toho Požehnaného? 62 A Ježíš řekl: Játʼ jsem, a
uzříte Syna člověka, an sedí na pravici moci Boží,
a přichází s oblaky nebeskými. 63 Tedy nejvyšší
kněz roztrh roucha svá, řekl: I což ještě potřebujeme
svědků? 64 Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá?
Oni pak všickni potupili jej, že jest hoden smrti. 65 I
počali někteří naň plvati, a tvář jeho zakrývati, a jej
poličkovati, a říkati jemu: Prorokuj. A služebníci kyji jej
bili. 66 A když byl Petr v síni dole, přišla jedna z děvek
nejvyššího kněze. 67 A uzřevši Petra, an se ohřívá, a
popatřivši naň, dí: I ty s Ježíšem Nazaretským byl
jsi. 68 Ale on zapřel, řka: Aniž vím, ani rozumím, co
ty pravíš. I vyšel ven před síň, a kohout zazpíval.
69 Tedy děvka, uzřevši jej opět, počala praviti těm,
kteříž tu okolo stáli, že tento z nich jest. 70 A on opět
zapřel. A po malé chvíli opět ti, kteříž tu stáli, řekli
Petrovi: Jistě z nich jsi, nebo i Galilejský jsi, i řeč
tvá podobná jest. 71 On pak počal se proklínati a
přisahati: Neznám člověka toho, o němž pravíte. 72
A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se
Petr na slovo, kteréž byl řekl jemu Ježíš: Že prvé než
kohout dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšed,
plakal.

15 A hned ráno, uradivše se přední kněží s
staršími a s zákonníky i se vším shromážděním,
svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi. 2 I otázal se
ho Pilát: Ty-li jsi ten král Židovský? A on odpověděv,
řekl jemu: Ty pravíš. 3 I žalovali na něj přední kněží
mnoho. On pak nic neodpovídal. 4 Tedy Pilát otázal
se ho opět, řka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho
proti tobě svědčí. 5 Ale Ježíš předce nic neodpověděl,
tak že se podivil Pilát. 6 V svátek pak propouštíval
jim jednoho z vězňů, za kteréhož by koli prosili. 7 I
byl jeden, kterýž sloul Barabáš, s svárlivými v vězení,
kteříž v svadě vraždu byli spáchali. 8 A zvolav zástup,
počal prositi, aby učinil, jakož jim vždycky činíval. 9
Pilát pak odpověděl jim, řka: Chcete-li, propustím vám
krále Židovského? 10 (Nebo věděl, že jej z závisti
vydali přední kněží.) 11 Ale přední kněží ponukli
zástupu, aby jim raději propustil Barabáše. 12 A
Pilát odpověděv, řekl jim zase: Což pak chcete, atʼ
učiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte?
13 A oni opět zvolali: Ukřižuj ho. 14 A Pilát pravil
jim: I co zlého učinil? Oni pak více volali: Ukřižuj
ho. 15 Tedy Pilát, chtě lidu dosti učiniti, pustil jim
Barabáše, a dal jim Ježíše ubičovaného, aby byl
ukřižován. 16 Žoldnéři pak uvedli jej vnitř do síně,
do rathouzu, a svolali všecku zběř. 17 I oblékli jej v
šarlat, a korunu zpletše z trní, vložili naň. 18 I počali
ho pozdravovati: Zdráv budʼ, králi Židovský. 19 A bili
hlavu jeho třtinou, a plili na něj, a sklánějíce kolena,
klaněli se jemu. 20 A když se jemu naposmívali,
svlékli s něho šarlat, a oblékli jej v roucho jeho vlastní.
I vedli jej, aby ho ukřižovali. 21 I přinutili nějakého
Šimona Cyrenenského, pomíjejícího, (kterýž šel z
pole, otce Alexandrova a Rufova,) aby nesl kříž jeho.
22 I vedli jej až na místo Golgota, to jest, (vyložil-
li by,) popravné místo. 23 I dávali mu píti víno s
mirrou, ale on nepřijal. 24 A ukřižovavše jej, rozdělili
roucha jeho, mecíce o ně los, kdo by co vzíti měl.
25 A byla hodina třetí, když ho ukřižovali. 26 A byl
nápis viny jeho napsán: Král Židovský. 27 Ukřižovali
také s ním dva lotry, jednoho na pravici, a druhého
na levici jeho. 28 I naplněno jest písmo, řkoucí: A
s nepravými počten jest. 29 A kteříž chodili mimo
něj, rouhali se jemu, potřásajíce hlavami svými, a
říkajíce: Hahá, kterýž rušíš chrám, a ve třech dnech
vzděláváš, 30 Spomoz sobě samému, a sstup s
kříže. 31 Též i přední kněží posmívajíce se, jeden k
druhému s zákonníky pravili: Jinýmť pomáhal, sám
sobě pomoci nemůže. 32 Kristus, ten král Izraelský,
nechažť nyní sstoupí s kříže, atʼ uzříme, a uvěříme.
A i ti, kteříž s ním ukřižování byli, útržku mu činili.
33 A když byla hodina šestá, stala se tma po vší
zemi až do hodiny deváté. 34 A v hodinu devátou
zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Elói, Elói, lama
zabachtani? Což se vykládá: Bože můj, Bože můj,
pročs mne opustil? 35 A někteří z okolo stojících,
slyševše to, pravili: Hle, Eliáše volá. 36 A běžev
jeden, naplnil hubu octem, a vloživ na tresťʼ, dával
jemu píti, řka: Ponechte, uzříme, přijde-li Eliáš, aby
jej složil. 37 Ježíš pak zvolav hlasem velikým, pustil
duši. 38 A opona v chrámě roztrhla se na dvé, od
vrchu až dolů. 39 Viděv pak centurio, kterýž tu naproti
stál, že tak volaje, vypustil duši, řekl: Jistě člověk

tento Syn Boží byl. 40 Byly pak tu i ženy, zdaleka se
dívajíce, mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria
Jakuba menšího, a Jozesova mátě, a Salome, 41
Kteréž, když ještě byl v Galilei, chodily za ním a
posluhovaly jemu, i jiné mnohé, kteréž byly s ním
vstoupily do Jeruzaléma. 42 A když již byl večer, (že
byl den připravování, to jest před sobotou,) 43 Přišed
Jozef z Arimatie, počestná osoba úřadná, kterýž také
očekával království Božího, směle všel ku Pilátovi, a
prosil za tělo Ježíšovo. 44 Pilát pak podivil se, již-li by
umřel. A povolav centuriona, otázal se ho, dávno-li je
umřel. 45 A zvěděv od centuriona, dal tělo Jozefovi.
46 I koupiv plátna, a sňav ho, obvinul v plátno, a
položil do hrobu, kterýž byl vytesán z skály, a přivalil
kámen ke dveřům hrobovým. 47 Ale Maria Magdaléna
a Maria Jozesova dívaly se, kde by byl položen.

16 A když pominula sobota, Maria Magdaléna a
Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných
věcí, aby přijdouce, pomazaly Ježíše. 2 Protož
velmi ráno v první den po sobotě přišly k hrobu,
an již slunce vzešlo. 3 I pravily vespolek: Kdo nám
odvalí kámen ode dveří hrobových? 4 (A vzhlédše,
uzřely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi. 5 A
všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici,
oděného rouchem bílým. I ulekly se. 6 On pak řekl
jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského, toho
ukřižovaného. Vstalť jest, neníť ho tuto; aj, místo,
kdež jej byli položili. 7 Ale jděte, povězte učedlníkům
jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galilee. Tam jej
uzříte, jakž pověděl vám. 8 A vyšedše rychle, utekly
od hrobu; nebo přišel na ně strach a hrůza. A aniž
komu co řekly, nebo se bály. 9 **(note: The most reliable
and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** Vstav
pak Ježíš z mrtvých ráno v neděli, ukázal se nejprv
Marii Magdaléně, z níž byl vyvrhl sedm ďáblů. 10
Ona pak šedši, zvěstovala těm, kteříž s ním bývali,
lkajícím a plačícím. 11 A oni slyšavše, že by živ byl,
a vidín od ní, nevěřili. 12 Potom pak dvěma z nich
jdoucím ukázal se v jiné způsobě, když šli přes pole.
13 A ti šedše, pověděli jiným. Ani těm nevěřili. 14
Potom sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal
nedověru jejich a tvrdost srdce, že těm, kteříž jej viděli
vzkříšeného, nevěřili. 15 A řekl jim: Jdouce po všem
světě, kažte evangelium všemu stvoření. 16 Kdož
uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří,
budeť zatracen. 17 Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato
míti budou: Ve jménu mém ďábly budou vymítati,
jazyky novými mluviti, 18 Hady bráti, a jestliže by co
jedovatého pili, nikoliť jim neuškodí; na nemocné ruce
vzkládati budou, a dobře se míti budou. 19 Když pak
jim odmluvil Pán, zhůru vzat jest do nebe, a sedí na
pravici Boží. 20 A oni vyšedše, kázali všudy, a Pán
jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval činěním divů.

Lukáš

1 Poněvadž mnozí usilovali sepsati pořádně
vypravování těch věcí, kteréž u nás jisté jsou, 2
Jakž nám vydali ti, kteříž od počátku sami viděli, a
služebníci toho Slova byli: 3 Vidělo se i mně, kterýž
jsem toho všeho pravé povědomosti z gruntu bedlivě
došel, tobě o tom pořádně vypsati, výborný Teofile, 4
Abys zvěděl jistotu těch věcí, jimž jsi vyučován. 5
Byl za dnů Heródesa krále Judského kněz nějaký,
jménem Zachariáš, z třídy Abiášovy, a manželka
jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta. 6 Byli
pak oba spravedliví před oblíčejem Božím, chodíce
ve všech přikázaních a spravedlnostech Páně bez
ouhony. 7 A neměli plodu, proto že Alžběta byla
neplodná, a oba se byli zstarali ve dnech svých. 8
I stalo se, když on úřad kněžský konal v pořádku
třídy své před Bohem, 9 Že vedlé obyčeje úřadu
kněžského los naň přišel, aby položil zápal, vejda do
chrámu Páně. 10 A všecko množství lidu bylo vně,
modlíce se v hodinu zápalu. 11 Tedy ukázal se jemu
anděl Páně, stoje na pravé straně oltáře zápalu. 12
A uzřev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeň připadla
na něj. 13 I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši,
neboť jest uslyšána modlitba tvá, a Alžběta manželka
tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Jan.
14 Z čehož budeš míti radost a veselé, a mnozí se
z jeho narození budou radovati. 15 Bude zajisté
veliký před oblíčejem Páně, a vína i nápoje opojného
nebude píti, a Duchem svatým bude naplněn hned od
života matky své. 16 A mnohé z synů Izraelských
obrátí ku Pánu Bohu jejich. 17 Neboť on předejde
před oblíčejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby
obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti
spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový. 18 I řekl
Zachariáš andělu: Po čemž to poznám? Nebo já
starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech
svých. 19 I odpověděv anděl, řekl jemu: Játˇ jsem
Gabriel, kterýž stojím před oblíčejem Božím, a poslán
jsem, abych mluvil s tebou, a tyto věci veselé tobě
zvěstoval. 20 A aj, budeš němý, a nebudeš moci
mluviti až do dne, v kterémž se tyto věci stanou,
proto že jsi neuvěřil řečem mým, kteréž se naplní
časem svým. 21 Lid pak očekával Zachariáše, a divili
se, že on tak prodléval v chrámě. 22 Vyšed pak,
nemohl mluviti k nim. I srozuměli, že vidění viděl v
chrámě. Nebo on návěští jim dával, a zůstal němý.
23 I stalo se, když se vyplnili dnové konání úřadu
jeho, odšel do domu svého. 24 A po těch dnech
počala Alžběta manželka jeho, a tajila se za pět
měsíců, řkuci: 25 Že tak mi učinil Pán ve dnech, v
nichž vzezřel, aby odjal mé pohanění mezi lidmi.
26 V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel
od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno
Nazarét, 27 Ku panně zasnoubené muži, kterémuž
jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny
Maria. 28 I všed k ní anděl, dí: Zdráva budˇ milostí
obdařená, Pán s tebou, požehnaná ty mezi ženami.
29 Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad řečí jeho, a
myslila, jaké by to bylo pozdravení. 30 I řekl jí anděl:
Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha. 31 A
počneš v životě, a porodíš syna, a nazůveš jméno
jeho Ježíš. 32 Tentˇ bude veliký, a Syn Nejvyššího
slouti bude, a dáťˇ jemu Pán Bůh stolici Davida otce
jeho. 33 A kralovati bude v domě Jákobově na věky,
a království jeho nebude konce. (aiōn g165) 34 I řekla
Maria andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže
nepoznávám? 35 A odpověděv anděl, řekl jí: Duch
svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě;
a protož i to, což se z tebe svatého narodí, slouti
bude Syn Boží. 36 A aj, Alžběta, přítelkyně tvá, i
ona počala syna v starosti své, a tento jest jí šestý
měsíc, kteráž sloula neplodná. 37 Neboť nebude
nemožné u Boha žádné slovo. 38 I řekla Maria: Aj,
děvka Páně, staniž mi se podlé slova tvého. I odšel
od ní anděl. 39 Tedy povstavši Maria v těch dnech,
odešla na hory s chvátáním do města Judova. 40 I
vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžběty.
41 I stalo se, jakž uslyšela Alžběta pozdravení Marie,
zplésalo nemluvňátko v životě jejím, a naplněna jest
Duchem svatým Alžběta. 42 I zvolala hlasem velikým
a řekla: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný
plod života tvého. 43 A odkud mi to, aby přišla matka
Pána mého ke mně? 44 Nebo aj, jakž se stal hlas
pozdravení tvého v uších mých, zplésalo radostně
nemluvňátko v životě mém. 45 A blahoslavená, kteráž
uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou
povědíny jí ode Pána. 46 Tedy řekla Maria: Velebí
duše má Hospodina, 47 A veselí se duch můj v Bohu,
spasiteli svém, 48 Že vzezřel na ponížení děvky
své; neb aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou
všickni národové. 49 Neboť mi učinil veliké věci ten,
kterýž mocný jest, a svaté jméno jeho, 50 A jehož
milosrdenství od pokolení až do pokolení bojícím se
jeho. 51 Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné
myšlením srdce jejich. 52 Sházel mocné s stolic, a
povýšil ponížených. 53 Lačné nakrmil dobrými věcmi,
a bohaté pustil prázdné. 54 Přijal Izraele, služebníka
svého, byv pamětliv na milosrdenství, 55 Jakož mluvil
otcům našim, Abrahamovi a semeni jeho na věky.
(aiōn g165) 56 I zůstala Maria s ní asi za tři měsíce, a

navrátila se do domu svého. 57 Alžbětě pak naplnil
se čas, aby porodila, i porodila syna. 58 A uslyšeli
sousedé a přátelé její, že Hospodin veliké učinil s ní
milosrdenství své, i radovali se spolu s ní. 59 Stalo se
pak v den osmý, přišli obřezovati dítěte, a nazývali jej
jménem otce jeho Zachariášem. 60 Ale odpověděvši
matka jeho, řekla: Nikoli, ale slouti bude Jan. 61 I
řekli jí: Však žádného není v rodu tvém, kterýž by
sloul jménem tím. 62 I dávali návěští otci jeho, jak by
ho chtěl nazývati. 63 A on požádav deštičky, napsal,
řka: Jan jest jméno jeho. I divili se všickni. 64 A hned
otevřela se ústa jeho a jazyk jeho, i mluvil, velebě
Boha. 65 Tedy přišla bázeň na všecky sousedy jejich,
a po všech horách Judských rozhlásána jsou všecka
ta slova. 66 A všickni, kteříž o tom slyšeli, skládali to
v srdci svém, řkouce: I jaké dítě toto bude? A ruka
Páně byla s ním. 67 Zachariáš pak otec jeho naplněn
jest Duchem svatým, a prorokoval, řka: 68 Požehnaný
Pán Bůh Izraelský, že navštívil a učinil vykoupení
lidu svému. 69 A vyzdvihl nám roh spasení v domě
Davida, služebníka svého, 70 Jakož mluvil skrze ústa
proroků svých svatých, kteříž byli od věků, (aiōn g165)
71 O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky všech,
kteříž nás nenáviděli, 72 Aby učinil milosrdenství
s otci našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou
svatou, 73 Na přísahu, kterouž přisáhl Abrahamovi,
otci našemu, žeť nám to dá, 74 Abychom bez strachu,
z ruky nepřátel svých jsouce vysvobozeni, sloužili
jemu, 75 V svatosti a v spravedlnosti před oblíčejem
jeho, po všecky dny života svého. 76 Ty pak, dítě,
prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo předejdeš
před tváří Páně připravovati cesty jeho, 77 Aby dáno
bylo umění spasitelné lidu jeho na odpuštění hříchů
jejich, 78 Skrze střeva milosrdenství Boha našeho, v
nichž navštívil nás, vyšed z výsosti, 79 Aby se ukázal
sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení
noh našich na cestu pokoje. 80 Dítě pak rostlo, a
posilovalo se v duchu, a bylo na poušti až do dne
zjevení svého lidu Izraelskému.

2 I stalo se v těch dnech, vyšlo poručení od císaře
Augusta, aby byl popsán všecken svět. 2 (To
popsání nejprvé stalo se, když vládařem Syrským
byl Cyrenius.) 3 I šli všickni, aby zapsáni byli, jeden
každý do svého města. 4 Vstoupil pak i Jozef od
Galilee z města Nazarétu do Judstva, do města
Davidova, kteréž slove Betlém, (proto že byl z domu
a z čeledi Davidovy,) 5 Aby zapsán byl s Marií,
zasnoubenou sobě manželkou těhotnou. 6 I stalo
se, když tam byli, naplnili se dnové, aby porodila. 7 I
porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho
obvinula, a položila jej v jeslech, proto že neměli místa
v hospodě. 8 A pastýři byli v krajině té, ponocujíce, a
stráž noční držíce nad svým stádem. 9 A aj, anděl
Páně postavil se podlé nich, a sláva Páně osvítila
je. I báli se bázní velikou. 10 Tedy řekl jim anděl:
Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou,
kteráž bude všemu lidu. 11 Nebo narodil se vám dnes
spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově. 12
A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvňátko
plénkami obvinuté, ležící v jeslech. 13 A hned s
andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského,
chválících Boha a řkoucích: 14 Sláva na výsostech
Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle. 15 I stalo
se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti pastýři
řekli vespolek: Poďme až do Betléma, a vizme tu věc,
kteráž se stala, o níž Pán oznámil nám. 16 I přišli,
chvátajíce, a nalezli Marii a Jozefa, i to nemluvňátko
ležící v jeslech. 17 A viděvše, rozhlašovali, což jim
povědíno bylo o tom děťátku. 18 I divili se všickni,
kteříž slyšeli o tom, což jim bylo mluveno od pastýřů.
19 Ale Maria zachovávala všecky věci tyto, skládajíci
je v srdci svém. 20 I navrátili se pastýři, velebíce a
chválíce Boha ze všeho, což slyšeli a viděli, tak jakž
bylo jim povědíno. 21 A když se naplnilo dní osm,
aby obřezáno bylo to děťátko, i nazváno jest jméno
jeho Ježíš, kterýmž bylo nazváno od anděla, prvé
než se v životě počalo. 22 A když se naplnili dnové
očišťování Marie podlé zákona Mojžíšova, přinesli
jej do Jeruzaléma, aby ho postavili Pánu, 23 (Jakož
psáno jest v zákoně Páně, že každý pacholík, otvíraje
život, svatý Pánu slouti bude,) 24 A aby dali obět,
jakož povědíno jest v zákoně Páně, dvě hrdličky aneb
dvé holoubátek. 25 A aj, byl člověk v Jeruzalémě,
jemuž jméno Simeon. A člověk ten byl spravedlivý a
nábožný, očekávající potěšení Izraelského, a Duch
svatý byl v něm. 26 A bylo jemu zjeveno od Ducha
svatého, že neuzří smrti, až by prvé uzřel Krista Páně.
27 Ten přišel, ponuknut byv od Ducha, do chrámu.
A když uvodili rodičové Ježíše děťátko, aby učinili
podlé obyčeje zákona při něm, 28 Tedy on vzal jej na
lokty své, i chválil Boha a řekl: 29 Nyní propouštíš
služebníka svého, Pane, podlé slova svého, v pokoji.
30 Nebo viděly oči mé spasení tvé, 31 Kteréž jsi
připravil před oblíčejem všech lidí, 32 Světlo k zjevení
národům, a slávu lidu tvého Izraelského. 33 Otec pak
a matka jeho divili se těm věcem, kteréž praveny byly
o něm. 34 I požehnal jim Simeon, a řekl Marii, matce
jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání
mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémuž bude
odpíráno, 35 (A tvou vlastní duši pronikne meč,)
aby zjevena byla z mnohých srdcí myšlení. 36 Byla

také Anna prorokyně, dcera Fanuelova z pokolení
Asser. Ta se byla zstarala ve dnech mnohých, a živa
byla s mužem sedm let od panenství svého. 37 A
ta vdova byla, v letech okolo osmdesáti a čtyřech,
kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami
sloužeci Bohu dnem i nocí. 38 A ta v touž hodinu
přišedši, chválila Pána, a mluvila o něm všechněm,
kteříž čekali vykoupení v Jeruzalémě. 39 Vykonavše
pak všecko podlé zákona Páně, vrátili se do Galilee,
do města svého Nazaréta. 40 Děťátko pak rostlo, a
posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží
byla v něm. 41 I chodívali rodičové jeho každého
roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční. 42
A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do
Jeruzaléma, podlé obyčeje toho dne svátečního, 43
A když vykonali ty dni, a již se navracovali, zůstalo
dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli Jozef a matka
jeho. 44 Domnívajíce se pak o něm, že by byl v
zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi příbuznými
a mezi známými. 45 A nenalezše jeho, navrátili se
do Jeruzaléma, hledajíce ho. 46 I stalo se po třech
dnech, že nalezli jej v chrámě, an sedí mezi doktory,
poslouchaje jich, a otazuje se jich. 47 A děsili se
všickni, kteříž jej slyšeli, nad rozumností a odpovědmi
jeho. 48 A uzřevše ho, ulekli se. I řekla matka jeho k
němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já
s bolestí hledali jsme tebe. 49 I řekl jim: Co, že jste
mne hledali? Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech,
kteréž jsou Otce mého, musím já býti? 50 Ale oni
nesrozuměli těm slovům, kteráž jim mluvil. 51 I šel s
nimi, a přišel do Nazaréta, a byl poddán jim. Matka
pak jeho zachovávala všecka slova ta v srdci svém.
52 A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u
Boha i u lidí.

3 Léta pak patnáctého císařství Tiberia císaře, když
Pontský Pilát spravoval Judstvo, a Heródes byl
čtvrtákem v Galilei, Filip pak bratr jeho byl čtvrtákem
Ituřejské a Trachonitidské krajiny, a Lyzaniáš čtvrtákem
Abilinským, 2 Za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše,
stalo se slovo Páně k Janovi synu Zachariášovu na
poušti. 3 I chodil po vší okolní krajině Jordánské, káže
křest pokání na odpuštění hříchů, 4 Jakož psáno
jest v knize proroctví Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas
volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé
čiňte stezky jeho. 5 Každé údolí bude vyplněno, a
každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou křivé
věci spraveny, a ostré cesty budou hladké. 6 A uzříť
všeliké tělo spasení Boží. 7 Pravil pak zástupům
vycházejícím, aby se křtili od něho: Plemeno ještěrčí,
kdo vám ukázal, kterak byste utekli budoucího hněvu?
8 Protož neste ovoce hodné pokání, a neříkejtež u
sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám,
že jest mocen Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny
Abrahamovi. 9 A jižť jest i sekera k kořenu stromů
přiložena. Protož každý strom, kterýž nenese ovoce
dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá. 10 I tázali
se ho zástupové, řkouce: Což tedy činiti budeme?
11 A odpovídaje, pravil jim: Kdo má dvě sukně, dej
nemajícímu, a kdo má pokrmy, tolikéž učiň. 12 Přišli
pak i celní křtíti se, i řekli jemu: Mistře, co budeme
činiti? 13 A on řekl jim: Nic více nevybírejte mimo to,
což jest ustaveno. 14 I tázali se ho také i žoldnéři,
řkouce: A my což činiti budeme? I řekl jim: Nad
žádným se nepotřásejte, aniž podvodně čiňte, a dosti
mějte na svých žoldích. 15 A když pak lid očekával,
a myslili všickni v srdcích svých o Janovi, nebyl-li
by snad on Kristus, 16 Odpověděl Jan všechněm,
řka: Játť zajisté křtím vás vodou, ale jdeť silnější
nežli já, kterémuž nejsem hoden rozvázati řeménka u
obuvi jeho. Tentť vás křtíti bude Duchem svatým a
ohněm. 17 Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť
humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své,
ale plevy páliti bude ohněm neuhasitelným. 18 A tak
mnohé i jiné věci, napomínaje, zvěstoval lidu. 19
Heródes pak čtvrták, když od něho byl trestán pro
Herodiadu manželku Filipa bratra svého, i ze všech
nešlechetností, kteréž činil Heródes, 20 Přidal i toto
nade všecko, že vsadil Jana do žaláře. 21 I stalo se,
když se křtil všecken lid, a když se pokřtil i Ježíš, a
modlil se, že otevřelo se nebe. 22 A sstoupil Duch
svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal
se hlas s nebe, řkoucí: Ty jsi ten Syn můj milý, v
tobětˇ mi se zalíbilo. 23 Ježíš pak počínal býti jako ve
třidcíti letech, jakž domnín byl, syn Jozefův, kterýž
byl syn Heli, 24 Kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví,
kterýž byl Melchův, kterýž byl Jannův, kterýž byl
Jozefův, 25 Kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Amosův,
kterýž byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge,
26 Kterýž byl Mahatův, kterýž byl Matatiášův, kterýž
byl Semei, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Judův, 27
Kterýž byl Johannův, kterýž byl Resův, kterýž byl
Zorobábelův, kterýž byl Salatielův, kterýž byl Neriův,
28 Kterýž byl Melchiův, kterýž byl Addiův, kterýž byl
Kozamův, kterýž byl Elmódamův, kterýž byl Erův,
29 Kterýž byl Józův, kterýž byl Eliezerův, kterýž byl
Jórimův, kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví, 30
Kterýž byl Simeonův, kterýž byl Judův, kterýž byl
Jozefův, kterýž byl Jónamův, kterýž byl Eliachimův,
31 Kterýž byl Meleův, kterýž byl Ménamův, kterýž byl
Matatanův, kterýž byl Nátanův, kterýž byl Davidův,
32 Kterýž byl Jesse, kterýž byl Obédův, kterýž byl

Bózův, kterýž byl Salmonův, kterýž byl Názonův, 33
Kterýž byl Aminadabův, kterýž byl Aramův, kterýž
byl Ezromův, kterýž byl Fáresův, kterýž byl Judův,
kterýž byl Jákobův, 34 Kterýž byl Izákův, kterýž byl
Abrahamův, kterýž byl Táre, kterýž byl Náchorův, 35
Kterýž byl Sáruchův, kterýž byl Ragaův, kterýž byl
Fálekův, kterýž byl Heberův, kterýž byl Sále, 36 Kterýž
byl Kainanův, kterýž byl Arfaxadův, kterýž byl Semův,
kterýž byl Noé, kterýž byl Lámechův, 37 Kterýž byl
Matuzalémův, kterýž byl Enochův, kterýž byl Járedův,
kterýž byl Malalehelův, kterýž byl Kainanův. 38 Kterýž
byl Enosův, kterýž byl Setův, kterýž byl Adamův,
kterýž byl Boží.

4 Ježíš pak, pln byv Ducha svatého, vrátil se od
Jordánu, a puzen jest v Duchu na poušť. 2 A za
čtyřidceti dní pokoušín byl od ďábla, a nic nejedl v
těch dnech. Ale když se skonali, potom zlačněl. 3 I
řekl jemu ďábel: Jestliže jsi Syn Boží, rci kamenu
tomuto, ať jest chléb. 4 I odpověděl jemu Ježíš, řka:
Psánoť jest: Že ne samým chlebem živ bude člověk,
ale každým slovem Božím. 5 I vedl jej ďábel na horu
vysokou, a ukázal mu všecka království okršlku země
pojednou. 6 A řekl jemu ďábel: Toběť dám tuto všecku
moc i slávu; nebo mně dána jest, a komuž bych koli
chtěl, dám ji. 7 Protož ty pokloníš-li se přede mnou,
budeť všecko tvé. 8 I odpověděv Ježíš, řekl jemu: Jdi
pryč ode mne, satanáši; nebo psáno jest: Pánu Bohu
svému budeš se klaněti, a jemu samému sloužiti. 9
Tedy vedl jej do Jeruzaléma, a postavil ho na vrchu
chrámu, a řekl mu: Jsi-li Syn Boží, pusť se odtud
dolů. 10 Nebo psáno jest: Že andělům svým přikáže
o tobě, aby tě ostříhali, 11 A že tě na ruce uchopí,
abys neurazil o kámen nohy své. 12 A odpovídaje, dí
mu Ježíš: Povědínoť jest: Nebudeš pokoušeti Pána
Boha svého. 13 A dokonav všecka pokušení ďábel,
odšel od něho až do času. 14 I navrátil se Ježíš v
moci Ducha do Galilee, a vyšla pověst o něm po
vší té okolní krajině. 15 A on učil v školách jejich,
a slaven byl ode všech. 16 I přišel do Nazaréta,
kdež byl vychován, a všel podlé obyčeje svého v den
sobotní do školy. I vstal, aby četl. 17 I dána jemu kniha
Izaiáše proroka. A otevřev knihu, nalezl místo, kdež
bylo napsáno: 18 Duch Páně nade mnou, proto že
pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne,
a uzdravovati skroušené srdcem, zvěstovati jatým
propuštění a slepým vidění, a propustiti ssoužené
v svobodu, 19 A zvěstovati léto Páně vzácné. 20 A
zavřev knihu, a vrátiv služebníku, posadil se. A všech
v škole oči byly obráceny naň. 21 I počal mluviti k
nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.
22 A všickni jemu posvědčovali, a divili se libým
slovům, pocházejícím z úst jeho, a pravili: Zdaliž tento
není syn Jozefův? 23 I dí k nim: Zajisté díte mi toto
podobenství: Lékaři, uzdrav se sám. Které věci slyšeli
jsme, žes činil v Kafarnaum, učiň i zde v své vlasti. 24
I řekl jim: Amen pravím vám, žeť žádný prorok není
vzácen v vlasti své. 25 Ale v pravdě pravím vám, že
mnoho vdov bylo za dnů Eliáše v lidu Izraelském,
když zavříno bylo nebe za tři léta a za šest měsíců,
a když byl hlad veliký po vší zemi, 26 Však Eliáš
k žádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty
Sidonské k ženě vdově. 27 A mnoho malomocných
bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, a však
žádný z nich není očištěn, než Náman Syrský. 28 I
naplněni byli všickni v škole hněvem, slyšíce to. 29
A povstavše, vyvedli jej ven z města, a vedli ho až
na vrch hory, na níž město jejich bylo vzděláno, aby
jej dolů sstrčili. 30 Ale on bera se prostředkem jich,
ušel. 31 I sstoupil do Kafarnaum, města Galilejského,
a učil je ve dny sobotní. 32 I divili se velmi učení jeho,
nebo mocná byla řeč jeho. 33 Byl pak v škole člověk,
mající ducha ďábelství nečistého. I zvolal hlasem
velikým, 34 Řka: Ach, což jest tobě do nás, Ježíši
Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás? Znám tě, kdo
jsi, že ten Svatý Boží. 35 I přimluvil jemu Ježíš, řka:
Umlkniž a vyjdi od něho. A povrha jej ďábel mezi ně,
vyšel od něho, a nic mu neuškodil. 36 I přišel strach
na všecky, a rozmlouvali vespolek, řkouce: Jaké
jest toto slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým
duchům, a vycházejí? 37 I rozcházela se o něm
pověst po všelikém místě té okolní krajiny. 38 Vstav
pak ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše
pak Šimonova trápena byla těžkou zimnicí. I prosili
ho za ni. 39 Tedy stoje nad ní, přimluvil zimnici, i
přestala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim. 40
Při západu pak slunce všickni, kteříž měli nemocné
rozličnými neduhy, vodili je k němu, a on na jednoho
každého z nich ruce vzkládav, uzdravoval je. 41 Od
mnohých také ďábelství vycházela, křičící a říkající:
Ty jsi Kristus, Syn Boží. Ale přimlouvaje, nedopouštěl
jim mluviti; nebo věděli, že jest on Kristus. 42 A jakž
byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I hledali ho
zástupové, a přišli až k němu, a zdržovali ho, aby
neodcházel od nich. 43 On pak řekl jim: I jinýmť
městům musím zvěstovati království Boží; nebo na to
poslán jsem. 44 I kázal v školách Galilejských.

5 Stalo se pak, když se zástup na něj valil, aby slyšeli
slovo Boží, že on stál podlé jezera Genezaretského.
2 I uzřel dvě lodí, any stojí u jezera, rybáři pak
sstoupivše z nich, vypírali sítí. 3 I vstoupiv na jednu

z těch lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby
od země odvezl maličko. A posadiv se, učil z lodí
zástupy. 4 A když přestal mluviti, dí k Šimonovi:
Vez na hlubinu, a rozestřete síti své k lovení. 5 I
odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc
pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému
rozestru síť. 6 A když to učinili, zahrnuli množství
veliké ryb, tak že se trhala síť jejich. 7 I ponukli
tovaryšů, kteříž byli na druhé lodí, aby přišli a pomohli
jim. I přišli a naplnili obě lodí, tak že se pohřižovaly. 8
To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka:
Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.
9 Hrůza zajisté byla jej obklíčila, i všecky, kteříž s
ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli, 10
A též Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteříž byli
tovaryši Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš: Nebojž se.
Již od tohoto času lidi budeš loviti. 11 A přivezše
k břehu lodí, a všecko opustivše, šli za ním. 12 I
stalo se, když byl v jednom městě, a aj, muž plný
malomocenství. A uzřev Ježíše, padl na tvář, a prosil
ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžeš mne očistiti. 13
I vztáhl ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A
hned odešlo od něho malomocenství. 14 I přikázal
jemu, aby žádnému nepravil, ale jdi, ukaž se knězi,
a obětuj za očištění své, jakož přikázal Mojžíš, na
svědectví jim. 15 Tedy rozhlašovala se více řeč o
něm, a scházeli se zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a
uzdravováni byli od něho v svých nemocech. 16 On
pak odcházel na pouště, a modlil se. 17 I stalo se v
jeden den, že on učil. A seděli také tu i farizeové a
zákona učitelé, kteříž se byli sešli ze všech městeček
Galilejských a Judských i z Jeruzaléma, a moc Páně
přítomna byla k uzdravování jich. 18 A aj, muži nesli
na loži člověka, kterýž byl šlakem poražený, i hledali
vnésti ho a položiti před něj. 19 A nenalezše, kterou
by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dům,
a skrze podlahu spustili jej s ložem u prostřed před
Ježíše. 20 Kterýžto viděv víru jejich, řekl mu: Člověče,
odpuštěnit jsou tobě hříchové tvoji. 21 Tedy počali
přemyšlovati zákonníci a farizeové, řkouce: Kdo jest
tento, kterýž mluví rouhání? Kdo může odpustiti
hříchy, jediné sám Bůh? 22 Poznav pak Ježíš myšlení
jejich, odpovídaje, řekl jim: Co přemyšlujete v srdcích
svých? 23 Co jest snáze říci: Odpouštějí se tobě
hříchové tvoji, čili říci: Vstaň a chod? 24 Ale abyste
věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštěti
hříchy, řekl šlakem poraženému: Tobě pravím: Vstaň,
a vezma lože své, jdi do domu svého. 25 A hned
vstav před nimi, vzal, na čemž ležel, i odšel do domu
svého, velebě Boha. 26 I užasli se všickni, a velebili
Boha, a naplněni jsou bázní, řkouce: Viděli jsme
dnes divné věci. 27 A potom vyšel a uzřel celného,
jménem Léví, sedícího na cle. I řekl jemu: Pod za
mnou. 28 A opustiv všecko, vstav, šel za ním. 29
I učinil jemu hody veliké Léví v domě svém, a byl
zástup veliký publikánů i jiných, kteříž s ním stolili. 30
Tedy reptali zákonníci a farizeové, řkouce učedlníkům
jeho: Proč s publikány a hříšníky jíte a pijete? 31 I
odpověděv Ježíš, řekl jim: Nepotřebujíť zdraví lékaře,
ale nemocní. 32 Nepřišelť jsem volati spravedlivých,
ale hříšných ku pokání. 33 A oni řekli jemu: Proč
učedlníci Janovi postí se často a modlí se, podobně i
farizejští, tvoji pak jedí a pijí? 34 On pak řekl jim: Zdali
můžete synům ženicha, dokudž s nimi jest ženich,
kázati se postiti? 35 Přijdouť pak dnové, když odjat
bude od nich ženich, tehdážť se budou postiti v těch
dnech. 36 Pravil pak jim i podobenství. Že žádný
záplaty roucha nového nepřišívá k rouchu vetchému;
sic jinak to nové roztrhuje, a vetchému nepřipadá
záplata z nového. 37 A žádný nevlévá vína nového
do nádob starých; sic jinak víno nové rozpučí nádoby,
a samo vyteče, a nádoby se pokazí. 38 Ale víno nové
v nádoby nové má lito býti, a obé bude zachováno.
39 A aniž kdo, když pije staré, hned chce nového, ale
dít: Staré lepší jest.

6 I stalo se v druhou sobotu, že šel Ježíš skrze obilí.
I trhali učedlníci jeho klasy, a rukama vymínajíce,
jedli. 2 Tehdy někteří z farizeů řekli jim: Proč činíte,
čehož nesluší činiti v sobotu? 3 I odpověděv Ježíš,
řekl jim: Což jste ani toho nečtli, co učinil David, když
lačněl, on i ti, kteříž s ním byli? 4 Kterak všel do
domu Božího, a chleby posvátné vzal a jedl, a dal i
těm, kteříž s ním byli, jichž nenáleží jísti než toliko
samým kněžím? 5 I řekl jim: Že jest Syn člověka
pánem také i dne sobotního. 6 Stalo se pak i v
jinou sobotu, že všel do školy Ježíš a učil. A byl tu
člověk, jehož pravá ruka byla uschlá. 7 I šetřili ho
zákonníci a farizeové, bude-li v sobotu uzdravovati,
aby nalezli, z čeho by jej obžalovali. 8 Ale on znal
přemyšlování jejich. I dí člověku, kterýž měl ruku
uschlou: Vstaň, a stůj v prostředku. A on vstav, stál.
9 Tedy řekl jim Ježíš: Otíži se vás na jednu věc:
Sluší-li v sobotu dobře činiti, čili zle, duši zachovati,
čili zatratiti? 10 A pohleděv na ně na všecky vůkol,
dí člověku tomu: Vztáhni tu ruku svou. A on učinil
tak. I přivedena jest k zdraví ruka jeho jako druhá.
11 Oni pak naplněni jsou hněvivou nemoudrostí, a
rozmlouvali mezi sebou, co by učiniti měli Ježíšovi.
12 I stalo se v těch dnech, vyšel na horu k modlení. I
byl tam přes noc na modlitbě Boží. 13 A když byl den,
povolal učedlníků svých, a vyvolil z nich dvanácte,

kteréž i apoštoly nazval: 14 (Šimona, kterémuž také
dal jméno Petr, a Ondřeje bratra jeho, Jakuba a Jana,
Filipa a Bartoloměje, 15 Matouše a Tomáše, Jakuba
Alfeova, a Šimona, kterýž slove Zelótes, 16 Judu
Jakubova, a Jidáše Iškariotského, kterýž potom byl
zrádce.) 17 I sstoupiv s nimi, stál na místě polním,
a zástup učedlníků jeho, a množství veliké lidu ze
všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu,
kteříž při moři jsou, kteříž byli přišli, aby jej slyšeli, a
uzdraveni byli od neduhů svých, 18 I kteříž trápeni byli
od duchů nečistých. A byli uzdravováni. 19 A všecken
zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z něho
vycházela, a uzdravovala všecky. 20 A on pozdvih očí
svých na učedlníky, pravil: Blahoslavení chudí, nebo
vaše jest království Boží. 21 Blahoslavení, kteříž nyní
lačníte, nebo nasyceni budete. Blahoslavení, kteříž
nyní plačete, nebo smáti se budete. 22 Blahoslavení
budete, když vás nenáviděti budou lidé, a když vás
vyobcují, a haněti budou, a vyvrhou jméno vaše jako
zlé, pro Syna člověka. 23 Radujte se v ten den, a
veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá v nebesích.
Takť zajisté činívali prorokům otcové jejich. 24 Ale
běda vám bohatým, nebo vy již máte potěšení své. 25
Běda vám, kteříž jste nasyceni, nebo lačněti budete.
Běda vám, kteříž se nyní smějete, nebo kvíliti a plakati
budete. 26 Běda vám, když by dobře o vás mluvili
všickni lidé; nebo tak činívali falešným prorokům
otcové jejich. 27 Ale vámť pravím, kteříž slyšíte:
Milujte nepřátely své, dobře čiňte těm, kteříž vás
nenávidí, 28 Dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a
modlte se za ty, kteříž vám bezpráví činí. 29 A udeřil-li
by tebe kdo v líce, nasaďmu i druhého, a tomu, kterýž
tobě odjímá plášť, také i sukně nebraň. 30 Každému
pak prosícímu tebe dej, a od toho, kterýž béře tvé
věci, zase nežádej. 31 A jakž chcete, aby vám lidé
činili, i vy jim též podobně čiňte. 32 Nebo jestliže
milujete ty, kteříž vás milují, jakou míti budete milost?
Nebo i hříšníci milují ty, od nichž milováni bývají. 33 A
budete-li dobře činiti těm, kteříž vám dobře činí, jakou
máte milost? Však i hříšnící totéž činí. 34 A budete-
li půjčovati těm, od kterýchž se nadějete zase vzíti,
jakou máte milost? Však i hříšníci hříšníkům půjčují,
aby tolikéž zase vzali. 35 Nýbrž milujte nepřátely své,
a dobře čiňte, a půjčujte, nic se odtud nenadějíce,
a budeť odplata vaše mnohá, a budete synové
Nejvyššího. Nebo on dobrotivý jest i k nevděčným
a zlým. 36 Protož buďte milosrdní, jako i Otec váš
milosrdný jest. 37 Nesuďte, a nebudete souzeni.
Nepotupujte, a nebudete potupeni. Odpouštějte, a
budeť vám odpuštěno. 38 Dávejte, a budeť vám
dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a
osutou dadíť v lůno vaše; touž zajisté měrou, kterouž
měříte, bude vám zase odměřeno. 39 Pověděl jim
také i podobenství: Zdali může slepý slepého vésti?
Zdaž oba do jámy neupadnou? 40 Neníť učedlník
nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-
li jako mistr jeho. 41 Což pak vidíš mrvu v oku
bratra svého, a břevna, kteréž jest v tvém vlastním
oku, neznamenáš? 42 Aneb kterak můžeš říci bratru
svému: Bratře, nechať vyňmu mrvu, kteráž jest v oku
tvém, sám v oku svém břevna nevida? Pokrytče,
vyvrz prvé břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš,
abys vyňal mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého. 43
Neboť není ten strom dobrý, kterýž nese ovoce zlé,
aniž jest strom zlý, kterýž nese ovoce dobré. 44 Každý
zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán;
nebo nezbírají s trní fíků, ani s hloží zbírají hroznů. 45
Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší
dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu srdce svého
vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho. 46
Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím?
47 Každý kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a
zachovává je, ukáži vám, komu by podoben byl. 48
Podoben jest člověku stavějícímu dům, kterýž kopal
a vytesal hluboko, a založil grunty v skále. A když
se povodeň strhla, obořila se řeka na dům ten, ale
nemohla ním pohnouti, nebo byl založen na skále. 49
Ale kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, kterýž
staví dům svůj na zemi bez gruntu. Na kterýž obořila
se řeka, a on hned padl, i byl pád domu toho veliký.

7 A když vykonal všecka slova svá při přítomnosti
lidu, všel do Kafarnaum. 2 Setníka pak nějakého
služebník nemocen jsa, k smrti se přibližoval, kteréhož
on sobě mnoho vážil. 3 I uslyšav o Ježíšovi, poslal k
němu starší Židovské, prose ho, aby přišel a uzdravil
služebníka jeho. 4 A oni přišedše k Ježíšovi, prosili
ho snažně, řkouce: Hoden jest, abys mu to učinil.
5 Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavěl.
6 Tedy Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od
domu, poslal k němu ten setník přátely, řka jemu:
Pane, nepřidávej sobě práce. (Nejsem zajisté hoden,
abys všel pod střechu mou. 7 A protož jsem i sebe
samého za nehodného položil, abych přišel k tobě.)
Ale rci slovem, a budeť uzdraven služebník můj. 8
Nebo i já jsem člověk pod mocí postavený, maje
pod sebou žoldnéře, a dím tomuto: Jdi, a jde, a
jinému: Přiď, a přijde, a služebníku svému: Učiň toto,
a učiní. 9 Tedy uslyšav to Ježíš, podivil se jemu, a
obrátiv se, řekl zástupu, kterýž za ním šel: Pravím
vám, že ani v Izraeli nenalezl jsem tak veliké víry. 10
Vrátivše se pak domů ti, kteříž posláni byli, nalezli

služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého. 11 I stalo
se potom, šel do města, kteréž slove Naim, a šli s
ním učedlníci jeho mnozí a zástup veliký. 12 A když
se přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven,
syn jediný matky své, a ta vdova byla, a zástup města
mnohý s ní. 13 Kteroužto uzřev Pán, milosrdenstvím
hnut jest k ní, a řekl jí: Neplačiž. 14 A přistoupiv,
dotekl se már. (Ti pak, kteříž nesli, zastavili se.) I
řekl: Mládenče, tobět' pravím, vstaň. 15 I posadil se
ten mrtvý, a počal mluviti. I dal jej mateři jeho. 16
Tedy podjala všecky bázeň, i velebili Boha, řkouce:
Prorok veliký povstal mezi námi, a Bůh navštívil lid
svůj. 17 I vyšla řeč ta o něm po všem Judstvu i po vší
okolní krajině. 18 I zvěstovali Janovi učedlníci jeho
o všech těchto věcech. A zavolav kterýchs dvou z
učedlníků svých Jan, 19 Poslal k Ježíšovi, řka: Ty-li
jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme? 20
Přišedše pak k němu muži ti, řekli: Jan Křtitel poslal
nás k tobě řka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného
čekati máme? 21 A v touž hodinu mnohé uzdravil od
neduhů, od nemocí a duchů zlých, a slepým mnohým
zrak dal. 22 Odpověděv pak Ježíš, řekl jim: Jdouce,
povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli, že slepí vidí,
kulhaví chodí, malomocní očištění přijímají, hluší
slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým se zvěstuje
evangelium. 23 A blahoslavený jest, kdož by se na
mně nezhoršil. 24 A když odešli poslové Janovi,
počal praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na
poušť spatřovati? Třtinu-li, kteráž se větrem klátí? 25
Aneb nač jste hleděti vyšli? Na člověka-li měkkým
rouchem oděného? Aj, kteříž v rouše slavném a v
rozkoši jsou, v domích královských jsou. 26 Aneb
co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám,
i více nežli proroka. 27 Tentoť jest, o kterémž jest
psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou,
kterýž připraví cestu tvou před tebou. 28 Nebo pravím
vám, většího proroka mezi syny ženskými nad Jana
Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království
Božím, většíť jest nežli on. 29 Tedy všecken lid slyše
to i publikáni, velebili Boha, byvše pokřtěni křtem
Janovým. 30 Ale farizeové a zákonníci pohrdli radou
Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho. 31 I
řekl Pán: Komu tedy přirovnám lidi pokolení tohoto, a
čemu podobni jsou? 32 Podobni jsou dětem, kteříž na
rynku sedí, a jedni na druhé volají, říkajíce: Pískali
jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme naříkali
vám, a neplakali jste. 33 Nebo přišel Jan Křtitel, ani
chleba nejeda, ani nepije vína, a pravíte: Ďábelství
má. 34 Přišel Syn člověka, jeda a pije, a pravíte: Aj,
člověk žráč a piján vína, přítel publikánů a hříšníků.
35 Ale ospravedlněna jest moudrost ode všech synů
svých. 36 Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s
ním. Pročež všed do domu toho farizea, posadil se
za stůl. 37 A aj, žena v městě, kteráž byla hříšnice,
zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea,
přinesla nádobu alabastrovou masti. 38 A stojeci z
zadu u noh jeho s pláčem, počala slzami smáčeti
nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy
jeho, a mastí mazala. 39 Uzřev pak to farizeus, kterýž
ho byl pozval, řekl sám v sobě tak: Byť tento byl
prorok, vědělť by, která a jaká jest to žena, kteráž se
ho dotýká; nebo hříšnice jest. 40 I odpověděv Ježíš,
dí jemu: Šimone, mámť něco povědíti. A on řekl:
Mistře, pověz. 41 Dva dlužníky měl nějaký věřitel.
Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát. 42
A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma.
Povězižtedy, který z nich více bude jej milovati? 43 I
odpověděv Šimon, řekl: Mám za to, že ten, kterémuž
více odpustil. A on řekl jemu: Právě jsi rozsoudil. 44 A
obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidíš tuto ženu?
Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nedal
jsi, ale tato slzami smáčela nohy mé, a vlasy hlavy
své vytřela. 45 Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem
všel, nepřestala líbati noh mých. 46 Olejem hlavy
mé nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé.
47 Protož pravím tobě: Odpuštěniť jsou jí hříchové
mnozí, neboť milovala mnoho. Komuť se pak málo
odpouští, málo miluje. 48 I řekl jí: Odpuštěniť jsou
tobě hříchové. 49 Tedy počali, kteříž tu spolu seděli
za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž
i hříchy odpouští? 50 I řekl ženě: Víra tvá tebe k
spasení přivedla. Jdiž u pokoji.

8 I stalo se potom, že on chodil po městech a
po městečkách, káže a zvěstuje království Boží,
a dvanácte s ním. 2 I ženy některé, kteréž byl
uzdravil od duchů zlých a od nemocí: Maria, kteráž
slove Magdaléna, z níž bylo sedm ďáblů vyšlo, 3 A
Johanna manželka Chuzova, úředníka Heródesova,
a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu z
statků svých. 4 Když se pak scházel zástup mnohý,
a z měst hrnuli se k němu, mluvil v podobenství: 5
Vyšel rozsevač, aby rozsíval símě své. A když on
rozsíval, jedno padlo podlé cesty, i pošlapáno jest,
a ptáci nebeští zzobali je. 6 A jiné padlo na skálu,
a vzešlé uvadlo, proto že nemělo vláhy. 7 Jiné pak
padlo mezi trní, a spolu zrostlé trní udusilo je. 8 A jiné
padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek
stý. To pověděv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš.
9 I otázali se ho učedlníci jeho, řkouce: Jaké jest
to podobenství? 10 A on řekl: Vám dáno jest znáti
tajemství království Božího, ale jiným v podobenství,

aby hledíce, neviděli, a slyšíce, nerozuměli. 11 Jestiť
pak podobenství toto: Símě jest slovo Boží. 12 A
kteréž padlo podlé cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom
přichází ďábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby
nevěříce, spaseni nebyli. 13 Ale kteříž na skálu, ti
když slyší, s radostí přijímají slovo, ale ti kořenů
nemají; ti na čas věří, a v čas pokušení odstupují. 14
Kteréž pak mezi trní padlo, tiť jsou, kteříž slyší, ale po
pečování a zboží a rozkošech života jdouce, bývají
udušeni, a nepřinášejí užitku. 15 Ale kteréž v zemi
dobrou, ti jsou, kteříž v srdci ctném a dobrém, slyšíce
slovo, zachovávají, a užitek přinášejí v trpělivosti. 16
Žádný pak rozsvítě svíci, nepřikrývá jí nádobou, ani
staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteříž
vcházejí, světlo viděli. 17 Nebo nic není tajného,
což by nemělo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by
nemělo poznáno býti, a na světlo vyjíti. 18 Protož
vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno,
a kdo nemá, i to, což domnívá se míti, bude odjato
od něho. 19 Tedy přišli k němu matka a bratří jeho,
ale nemohli ho dojíti pro zástup. 20 I pověděli mu,
řkouce: Matka tvá a bratří tvoji stojí vně, chtíce tebe
viděti. 21 A on odpověděv, řekl jim: Matka má a
bratří moji jsou ti, kteříž slovo Boží slyší a plní je.
22 Stalo se pak v jeden den, že on vstoupil na lodí i
učedlníci jeho. I řekl jim: Přeplavme se přes jezero.
I pustili se. 23 A když se plavili, usnul. Tedy přišel
vítr bouřlivý na jezero, a lodí se naplňovala, tak že
v nebezpečenství byli. 24 I přistoupivše, zbudili ho,
řkouce: Mistře, Mistře, hyneme. A on procítiv, přimluvil
větru a zdutí vod. I spokojili se, a stalo se utišení.
25 I řekl jim: Kdež jest víra vaše? Kteřížto bojíce se,
podivili se, vespolek řkouce: I kdo jest tento, že i
větrům přikazuje i vodám, a poslouchají ho? 26 I
přeplavili se do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti
Galilei. 27 A když vystoupil na zemi, potkal jej muž
nějaký z města, kterýž měl ďábelství od mnoha časů,
a rouchem se neodíval, ani v domě nebýval, ale v
hrobích. 28 Uzřev pak Ježíše a zkřikna, padl před ním,
a hlasem velikým řekl: Co jest tobě do mne, Ježíši,
Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap mne. 29
Nebo přikazoval tomu duchu nečistému, aby vyšel z
toho člověka. Po mnohé zajisté časy jím lomcoval,
tak že býval ukován řetězy, a v poutech ostříhán,
ale on polámaje okovy, býval od ďábelství puzen
na poušť. 30 I otázal se ho Ježíš, řka: Jakť říkají?
A on řekl: Množství. Nebo bylo mnoho ďáblů vešlo
do něho. 31 Tedy prosili ho, aby jim nepřikazoval
odtud odjíti do propasti. (Abyssos g12) 32 Bylo pak tu
veliké stádo vepřů, kteříž se pásli na hoře. I prosili
ho, aby jim dopustil do nich vjíti. I dopustil jim. 33 I
vyšedše ďáblové z toho člověka, vešli do vepřů, i
hnalo se to stádo prudce s vrchu do jezera, a ztonulo.
34 A viděvše pastýři, co se stalo, utekli, a šedše,
vypravovali to v městě i po vsech. 35 I vyšli, aby
viděli, co se stalo. I přišli k Ježíšovi, a nalezli člověka
toho, z kteréhož ďáblové vyšli, oděného a majícího
rozum, an sedí u noh Ježíšových. I báli se. 36 A
vypravovali jim také ti, kteříž byli viděli, kterak jest
ten vyproštěn, kterýž ďábelství měl. 37 I prosilo ho
všecko množství té okolní krajiny Gadarenských, aby
odšel od nich; nebo bázní velikou naplněni byli. A on
vstoupiv na lodí, navrátil se. 38 Prosil ho pak muž
ten, z kteréhož ďáblové vyšli, aby s ním byl. Ale Ježíš
propustil ho, řka: 39 Navrať se do domu svého, a
vypravuj, kterak veliké věci učinil tobě Bůh. I odšel,
po všem městě vypravuje, jak veliké věci učinil jemu
Ježíš. 40 Stalo se pak, když se navrátil Ježíš, že přijal
jej zástup; nebo všickni očekávali ho. 41 A aj, přišel
muž, kterémuž jméno bylo Jairus, a ten byl kníže
školy. I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby
všel do domu jeho. 42 Nebo měl dceru jedinou, asi
ve dvanácti letech, a ta umírala. A když šel, tiskli jej
zástupové. 43 Tedy žena, kteráž nemoc svou trpěla
od let dvanácti, a byla na lékaře vynaložila všecken
statek, a od žádného nemohla uzdravena býti, 44
Přistoupivši po zadu, dotkla se podolka roucha jeho,
a hned přestala nemoc její. 45 I řekl Ježíš: Kdo
jest, ješto se mne dotekl? A když všickni zapírali,
řekl Petr, a kteříž s ním byli: Mistře, zástupové tebe
tisknou a tlačí, a pravíš: Kdo se mne dotekl? 46 I
řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem
já, že moc ode mne vyšla. 47 A viduci ta žena, že
by tajno nebylo, třesuci se, přistoupila a padla před
ním, a pro kterou příčinu dotkla se ho, pověděla jemu
přede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena. 48
A on řekl jí: Dobré mysli buď, dcero, víra tvá tebe
uzdravila. Jdiž u pokoji. 49 A když on ještě mluvil,
přišel jeden od knížete školy, řka jemu: Umřela dcera
tvá, nezaměstknávej Mistra. 50 Ale Ježíš uslyšav
to, odpověděl jemu: Neboj se, věř toliko, a zdrávať
bude. 51 A všed do domu, nedopustil s sebou vjíti
žádnému, než Petrovi a Jakubovi a Janovi, a otci a
mateři té děvečky. 52 Plakali jí pak všickni a kvílili. A
on řekl: Neplačtež. Neumřelať, ale spí. 53 I posmívali
se jemu, vědouce, že umřela. 54 On pak vyhnav ven
všecky, a ujav ruku její, zvolal, řka: Děvečko, vstaň.
55 I navrátil se duch její, a vstala hned. I kázal jí dáti
jísti. 56 I divili se náramně rodičové její. A on jim
kázal, aby žádnému nepravili o tom, co se bylo stalo.

9 I svolav dvanácte učedlníků svých, dal jim sílu
a moc nad všelikým ďábelstvím, a aby neduhy
uzdravovali. 2 I poslal je, aby kázali království Boží, a
uzdravovali nemocné. 3 A řekl jim: Nic nebeřte na tu
cestu, ani hůlky, ani mošny, ani chleba, ani peněz,
ani po dvou sukních mívejte. 4 A do kteréhožkoli
domu vešli byste, tu zůstaňte, a odtud vyjděte. 5 A
kteříž by vás koli nepřijali, vyjdouce z města toho,
také i ten prach z noh svých vyrazte na svědectví
proti nim. 6 I vyšedše, chodili po městečkách vůkol,
zvěstujíce evangelium, a uzdravujíce všudy. 7 Uslyšel
pak Heródes čtvrták o všech věcech, kteréž se dály
od něho. I rozjímal to v mysli své, proto že bylo
praveno od některých, že by Jan vstal z mrtvých, 8 A
od jiných, že by se Eliáš zjevil, od některých pak, že
by jeden z proroků starých vstal. 9 I řekl Heródes:
Jana jsem já sťal. Kdož pak jest tento, o kterémž
já slyším takové věci? I žádostiv byl ho viděti. 10
Vrátivše se pak apoštolé, vypravovali jemu, cožkoli
činili. A pojav je, odšel soukromí na místo pusté města
řečeného Betsaida. 11 Zvěděvše pak zástupové, šli
za ním; i přijal je, a mluvil jim o království Božím, a ty,
kteříž uzdravení potřebovali, uzdravoval. 12 Den pak
počal se nachylovati. I přistoupivše dvanácte, řekli
jemu: Propusť zástupy, ať rozejdouce se do městeček
okolních a do vesnic, jdou a hledají pokrmů, nebo
jsme tuto na místě pustém. 13 I řekl jim: Dejte vy
jim jísti. A oni řekli: Nemámeť víc než pět chlebů
a dvě rybě, leč bychom my snad šli a nakoupili na
tento všecken lid pokrmů? 14 Nebo bylo mužů okolo
pěti tisíců. I řekl učedlníkům svým. Rozkažte se jim
posaditi v každém řadu po padesáti. 15 I učinili tak, a
posadili se všickni. 16 A vzav těch pět chlebů a ty
dvě rybě, vzhlédl v nebe, a dobrořečil jim, i lámal,
a rozdával učedlníkům, aby kladli před zástup. 17
I jedli, a nasyceni jsou všickni. A sebráno jest, což
jim bylo ostalo drobtů, dvanácte košů. 18 I stalo se,
když se on modlil obzvláštně, že byli s ním učedlníci.
I otázal se jich, řka: Kým mne praví býti zástupové?
19 A oni odpověděvše, řekli: Janem Křtitelem, a jiní
Eliášem, jiní pak, že prorok jeden z starých vstal. 20 I
řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv
Petr, řekl: Krista toho Božího. 21 A on s pohrůžkou
jim přikázal, aby toho žádnému nepravili, 22 Pravě:
Že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti
od starších a od předních kněží i od zákonníků, a
zamordován býti, a třetího dne z mrtvých vstáti. 23 I
pravil všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři
sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj
mne. 24 Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati,
ztratíť ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, tenť ji
zachová, 25 Nebo co jest platno člověku, by všecken
svět získal, kdyby sám sebe ztratil, aneb sám sebe
zmrhal? 26 Nebo kdož by se za mne styděl a za
mé řeči, za tohoť se Syn člověka styděti bude, když
přijde v slávě své a Otcově i svatých andělů. 27 Ale
pravímť vám jistě: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž
neokusí smrti, až uzří království Boží. 28 I stalo se po
těch řečech, jako po osmi dnech, že vzav s sebou
Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se
modlil. 29 A když se modlil, učiněna jest tvář jeho
proměněná, a oděv jeho bílý a stkvoucí. 30 A aj,
dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš. 31
Kteříž okázavše se v slávě, vypravovali o smrti jeho,
kterouž měl podstoupiti v Jeruzalémě. 32 Petr pak a
ti, kteříž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše,
viděli slávu jeho a ty dva muže, ani stojí s ním. 33 I
stalo se, když oni odešli od něho, řekl Petr Ježíšovi:
Mistře, dobréť jest nám zde býti. Protož udělejme
tři stánky, tobě jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi
jeden, nevěda, co mluví. 34 A když on to mluvil,
stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak, když onino
vcházeli do oblaku. 35 I stal se hlas z oblaku řkoucí:
Tentoť jest ten Syn můj milý, toho poslouchejte. 36
A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A
oni mlčeli, a nepravili žádnému v těch dnech ničeho
z těch věcí, kteréž viděli. 37 Stalo se pak druhého
dne, když sstupovali s hory, potkal jej zástup mnohý.
38 A aj, muž z zástupu zvolal, řka: Mistře, prosím
tebe, vzhlédni na syna mého, neboť jediného toho
mám. 39 A aj, duch jej napadá, a on i hned křičí,
a lomcuje jím slinícím se, a nesnadně odchází od
něho, sápaje jím. 40 I prosil jsem učedlníků tvých,
aby jej vyvrhli, ale nemohli. 41 I odpověděv Ježíš,
řekl: Ó pokolení nevěrné a převrácené, dokudž budu
u vás, a snášeti budu vás? Přiveď sem syna svého.
42 A v tom, když on přicházel, porazil jej ďábel, a
lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíš, a
uzdravil toho mládence, a navrátil jej otci jeho. 43 I
děsili se všickni nad velikomocností Božskou. A když
se všickni divili všem věcem, kteréž činil Ježíš, řekl
učedlníkům svým: 44 Složte vy v uších svých řeči tyto,
neboť Syn člověka bude vydán v ruce lidské. 45 Ale
oni nesrozuměli slovu tomu, a bylo před nimi skryto,
aby nevyrozuměli jemu. A nesměli se ho otázati o
tom slovu. 46 I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z
nich byl největší. 47 Ježíš pak viděv přemyšlování
srdce jejich, vzav dítě, postavil je podlé sebe, 48 A
řekl jim: Kdožkoli přijal by dítě toto ve jménu mém,
mneť přijímá; a kdož by koli mne přijal, přijímá toho,
kterýž mne poslal. Nebo kdožť jest nejmenší mezi
všemi vámi, tenť bude veliký. 49 I odpověděv Jan,

řekl: Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém
ďábly vymítá; i bránili jsme mu, proto že nechodí s
námi. 50 I dí jemu Ježíš: Nebraňtež. Nebo kdoť není
proti nám, s námiť jest. 51 I stalo se, když se doplnili
dnové vzetí jeho zhůru, že on se na tom ustavil, aby
šel do Jeruzaléma. 52 I poslal posly před sebou. A
oni jdouce, vešli do městečka Samaritánského, aby
jemu připravili. 53 Ale nepřijali ho, proto že oblíčej
jeho byl obrácen k jití do Jeruzaléma. 54 A viděvše to
učedlníci jeho Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-li, ať
díme, aby oheň sstoupil s nebe, a spálil je, jako i Eliáš
učinil? 55 Ale obrátiv se, potrestal jich, řka: Nevíte,
čího jste vy duchu. 56 Syn zajisté člověka nepřišel
zatracovati duší lidských, ale aby spasil. I odešli do
jiného městečka. 57 Stalo se pak, když šli, že řekl
jemu na cestě jeden: Pane, půjdu za tebou, kam se
koli obrátíš. 58 I řekl jemu Ježíš: Lišky doupata mají,
a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by
hlavu sklonil. 59 I řekl jinému: Pod' za mnou. Ale on
řekl: Pane, dopusť mi prvé jíti a pochovati otce mého.
60 I dí jemu Ježíš: Nech ať mrtví pochovávají mrtvé
své, ale ty jda, zvěstuj království Boží. 61 I řekl opět
jiný: Půjdu za tebou, Pane, ale prvé dopusť mi, ať se
rozžehnám s těmi, kteříž jsou v domě mém. 62 Řekl
jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu,
ohlídal by se nazpět, není způsobný k království
Božímu.

10 Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a
poslal je po dvou před tváří svou do každého
města i místa, kamž měl sám přijíti. 2 A pravil jim:
Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož
proste Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou. 3
Jdětež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky. 4
Nenostež pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného
na cestě nepozdravujte. 5 A do kteréhožkoli domu
vejdete, nejprvé rcete: Pokoj tomuto domu. 6 A bude-
liť tu syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli
nic, k vámť se navrátí. 7 A v témž domu ostaňte,
jedouce a pijíce, což u nich jest, nebo hoden jest
dělník mzdy své. Nechodťež z domu do domu. 8
Ale do kteréhožkoli města vešli byste, a přijali by
vás, jezte, což před vás předloží. 9 A uzdravujte
nemocné, kteříž by v něm byli, a rcete jim: Přiblížilo-
ť se k vám království Boží. 10 A do kteréhožkoli města
vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho,
rcetež: 11 Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z
města vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vězte,
žeť se jest přiblížilo k vám království Boží. 12 Pravím
zajisté vám, že Sodomským v onen den lehčeji bude
než tomu městu. 13 Běda tobě Korozaim, běda tobě
Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu činěni byli
divové ti, kteříž v vás činěni jsou, dávno by v žíni a v
popele sedíce, pokání činili. 14 A protož Týru a Sidonu
lehčeji bude na soudu nežli vám. 15 A ty Kafarnaum,
kteréž jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo
budeš. (Hadēs g86) 16 Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo
vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá,
pohrdáť tím, kdož mne poslal. 17 Potom navrátilo
se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i
ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém. 18 I řekl
jim: Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe.
19 Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na
všelikou moc nepřítele, a nic vám neuškodí. 20 A však
z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové,
ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v
nebesích. 21 V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš,
a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi
tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevils
je nemluvňátkům. Ovšem, Otče, nebo se tak líbilo
před tebou. 22 Všecky věci dány jsou mi od Otce
mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jediné Otec, a
kdo by byl Otec, jediné Syn, a komuž by chtěl Syn
zjeviti. 23 A obrátiv se k učedlníkům obzvláštně, řekl:
Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte. 24 Nebo
pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti,
což vy vidíte, ale neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, ale
neslyšeli. 25 A aj, jeden zákonník vstal, pokoušeje ho,
a řka: Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím?
(aiōnios g166) 26 A on řekl jemu: V zákoně co jest
psáno? Kterak čteš? 27 A on odpověděv, řekl: Milovati
budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a
ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli
své, a bližního svého jako sebe samého. 28 I řekl
mu: Právě jsi odpověděl. To čiň, a živ budeš. 29 On
pak chtěje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo
jest můj bližní? 30 I odpověděv Ježíš, řekl: Člověk
jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry.
Kteříž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého
nechavše. 31 I přihodilo se, že kněz jeden šel touž
cestou, a uzřev jej, pominul. 32 Též i Levíta přišed
až k tomu místu, a uzřev jej, pominul. 33 Samaritán
pak jeden, cestou se ubíraje, přišel až k němu, a
uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest. 34 A přistoupiv,
uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na
hovado své, vedl do hospody, a péči o něj měl. 35
Druhého pak dne odjíti maje, vyňav dva peníze, dal
hospodáři, a řekl jemu: Měj o něj péči, a cožkoli nad
to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě. 36 Kdo
tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž
upadl mezi lotry? 37 A on řekl: Ten, kterýž prokázal
milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učiň

též. 38 I stalo se, když šli, že on všel do jednoho
městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej
do domu svého. 39 A ta měla sestru, jménem Marii,
kteráž seděci u noh Ježíšových, poslouchala slova
jeho. 40 Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě.
Kteráž přistoupivši, řekla: Pane, nemáš-liž o to péče,
že sestra má nechala mne samé sloužiti? Protož rci
jí, ať mi pomůž. 41 A odpověděv, řekl jí Ježíš: Marta,
Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech.
42 Ale jednohoť jest potřebí. Mariať dobrou stránku
vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.

11 I stalo se, když se na jednom místě modlil, když
přestal, řekl jemu jeden z učedlníků jeho: Pane,
nauč nás modliti se, jako i Jan učil učedlníky své. 2 I
řekl jim: Když se modlíte, říkejte: Otče náš, kterýž
jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přiď království
tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi. 3 Chléb
náš vezdejší dávej nám každého dne. 4 I odpusť
nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému
vinníku svému. A neuvoď nás v pokušení, ale zbav
nás od zlého. 5 I řekl jim: Kdo z vás bude míti přítele,
a půjde k němu o půlnoci, a dí jemu: Příteli, půjč mi
tří chlebů. 6 Nebo přítel můj přišel s cesty ke mně,
a nemám, co bych předložil před něj. 7 A on vnitř
jsa, odpověděl by: Nečiň mi nevole; dvéře již zavříny,
a dítky mé se mnou jsou v pokoji. Nemohuť vstáti
a dáti tobě. 8 Pravím vám: Ačť nedá jemu, vstana,
proto že jest přítel jeho, ale však pro nezbednost
jeho vstana, dá jemu, kolikžkoli potřebuje. 9 I ját
pravím vám: Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a
naleznete; tlucte, a budeť vám otevříno. 10 Nebo
každý, kdož prosí, béře; a kdož hledá, nalézá; a tomu,
kdož tluče, bude otevříno. 11 Kterého pak z vás otce
prosil by syn za chléb, zdali kamene podá jemu?
Aneb za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada? 12
Aneb prosil-li by za vejce, zdali podá jemu štíra? 13
Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávati
dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha
svatého těm, kteříž ho prosí? 14 I vymítal ďábelství,
a to bylo němé. Stalo se pak, když vyšlo ďábelství,
mluvil ten němý. I divili se zástupové. 15 Ale někteří z
nich pravili: Skrze Belzebuba, kníže ďábelské, vymítá
ďábly. 16 A jiní pokoušejíce, znamení od něho hledali
s nebe. 17 Ale on znaje myšlení jejich, řekl jim: Každé
království samo v sobě rozdělené pustne, i dům
rozdvojený padá. 18 Jestližeť jest pak i satan proti
sobě rozdělen, kterakž stane království jeho? Nebo
pravíte, že já skrze Belzebuba vymítám ďábly. 19
Jestliže já skrze Belzebuba vymítám ďábly, synové
vaši skrze koho vymítají? Protož oni soudcové vaši
budou. 20 Pakliť prstem Božím vymítám ďábly, jistěť
přišlo k vám království Boží. 21 Když silný oděnec
ostříhá síně své, v pokoji jsou všecky věci, kteréž
má. 22 Pakli by silnější než on přijda, přemohl jej,
všecka odění jeho odejme, v něž úfal, a loupeže
jeho rozdělí. 23 Kdož není se mnou, proti mně
jest; a kdož neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.
24 Když nečistý duch vyjde od člověka, chodí po
místech suchých, hledaje odpočinutí. A nenalezna,
dí: Vrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. 25
A přijda, nalezne vymetený a ozdobený. 26 Tehdy
jde, a přijme k sobě jiných sedm duchů horších, než
jest sám, a vejdouce, přebývají tam. I jsou poslední
věci člověka toho horší nežli první. 27 I stalo se,
když on to mluvil, že pozdvihši hlasu jedna žena
z zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, kterýž
tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval. 28 On pak
řekl: Anobrž blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží, a
ostříhají jeho. 29 A když se zástupové scházeli k
němu, počal praviti: Pokolení toto nešlechetné jest.
Znamení vyhledává, ale znamení jemu nebude dáno,
než znamení to Jonáše proroka. 30 Nebo jakož Jonáš
učiněn byl znamením Ninivitským, takť bude i Syn
člověka pokolení tomuto. 31 Královna od poledne
stane na soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je.
Nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost
Šalomounovu, a aj, více než Šalomoun tuto. 32 Muži
Ninivitští povstanou na soudu s pokolením tímto, a
odsoudí je. Nebo činili pokání k kázaní Jonášovu,
a aj, více nežli Jonáš tuto. 33 Žádný rozsvítě svíci,
nepostaví jí do skrýše, ani pod kbelec, ale na svícen,
aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli. 34 Svíce těla jest
oko. Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé
všecko bude světlé; a pakliť bude nešlechetné, i tělo
tvé tmavé bude. 35 Viziž tedy, aby světlo, kteréž jest
v tobě, nebylo tmou. 36 Pakli celé tělo tvé světlé
bude, nemaje žádné částky tmavé, budeť všecko tak
světlé, že tě jako svíce bleskem osvítí. 37 A když on
mluvil, prosil ho jeden farizeus, aby obědval u něho.
A všed, posadil se za stůl. 38 Farizeus pak viděv
to, podivil se, že se neumyl před obědem. 39 I řekl
Pán jemu: Nyní vy farizeové povrchu konvice a misy
čistíte, ale to, což vnitř jest u vás, plno jest loupeže a
nešlechetnosti. 40 Blázni, zdaliž ten, kterýž učinil,
což zevnitř jest, neučinil také i toho, což jest vnitř?
41 Ale však i z toho, což máte, dávejte almužnu, a
aj, všecky věci vaše čisté budou. 42 Ale běda vám
farizeům, že desátky dáváte z máty a z routy a ze
všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží. Tyto
věci měli jste činiti, a oněch neopouštěti. 43 Běda
vám farizeům, nebo milujete první místa v školách a

pozdravování na trzích. 44 Běda vám, zákonníci a
farizeové pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, a
lidé chodíce po nich, nevědí. 45 I odpověděv jeden z
zákonníků, řekl jemu: Mistře, tyto věci mluvě, i nám
také lehkost činíš. 46 A on řekl: I vám zákonníkům
běda, nebo obtěžujete lidi břemeny nesnesitelnými,
a sami se těch břemen jedním prstem nedotýkáte.
47 Běda vám, proto že vzděláváte hroby prorocké,
kteréž otcové vaši zmordovali. 48 A tak osvědčujete
a potvrzujete skutků otců svých. Nebo oni zajisté
zmordovali je, vy pak vzděláváte hroby jejich. 49
Protož i Moudrost Boží řekla: Pošlit' k nim proroky a
apoštoly, a z těch některé mordovati budou, a jiné
vyháněti, 50 Aby požádáno bylo od tohoto pokolení
krve všech proroků, kteráž vylita jest od ustanovení
světa, 51 Od krve Abelovy až do krve Zachariášovy,
kterýž zahynul mezi oltářem a chrámem. Jistě, pravím
vám, požádáno jí bude od pokolení tohoto. 52 Běda
vám zákonníkům, nebo jste vzali klíč umění; sami jste
nevešli, a těm, kteříž vcházeli, zbránili jste. 53 A když
jim to mluvil, počali zákonníci a farizeové přísně na
něj dotírati, a k mnohým řečem příčiny jemu dávati.
54 Úklady činíce jemu, a hledajíce popadnouti něco z
úst jeho, aby jej obžalovali.

12 A v tom, když se na tisíce lidu sešlo, tak že jedni
druhé velmi tlačili, počal mluviti k učedlníkům
svým: Nejpředněji se varujte od kvasu farizeů, kterýž
jest pokrytství. 2 Neboť nic není skrytého, což by
nemělo býti zjeveno; aniž jest co tajného, ješto by
nemělo býti zvědíno. 3 Protož to, co jste pravili ve
tmách, bude na světle slyšáno, a co jste v uši šeptali
v pokojích, hlásánoť bude na střechách. 4 Pravím
pak vám přátelům svým: Nestrachujte se těch, kteříž
tělo zabíjejí, a potom nemají, co by více učinili. 5 Ale
ukážit' vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kterýž,
když zabije, má moc uvrci do pekelného ohně. Jistě
pravím vám, toho se bojte. **(Geenna g1067)** 6 Zdaliž
nebývá pět vrabečků prodáváno za dva penížky?
A jeden z nich není v zapomenutí před Bohem. 7
Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni v počtu jsou. Protož
nebojtež se, mnohoť vy vrabečků převyšujete. 8
Pravímť pak vám: Každý kdož by koli vyznal mne před
lidmi, i Syn člověka vyzná jej před anděly Božími.
9 Kdož by mne pak zapřel před lidmi, zapřínť bude
před anděly Božími. 10 A každý kdož dí slovo proti
Synu člověka, bude mu odpuštěno, ale tomu, kdož by
se Duchu svatému rouhal, nebudeť odpuštěno. 11
Když pak vás voditi budou do škol a k vládařům a k
mocným, nepečujte, kterak aneb co byste odpovídali,
aneb co byste mluvili. 12 Duch svatý zajisté naučí
vás v tu hodinu, co byste měli mluviti. 13 I řekl jemu
jeden z zástupu: Mistře, rci bratru mému, ať rozdělí
se mnou dědictví. 14 A on řekl jemu: Člověče, kdo
mne ustavil soudcím aneb děličem nad vámi? 15 I
řekl jim: Viztež a vystříhejte se od lakomství; neboť
ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží. 16
Pověděl pak jim podobenství, řka: Člověka jednoho
bohatého hojné úrody pole přineslo. 17 I přemyšloval
sám v sobě, řka: Co učiním? Nebo nemám, kde bych
shromáždil úrody své. 18 I řekl: Toto učiním: Zbořím
stodoly své, a větších nastavím, a tu shromáždím
všecky své úrody i zboží svá. 19 A dím duši své:
Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta,
odpočívej, jez, pí, měj dobrou vůli. 20 I řekl jemu
Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a
to, cožs připravil, čí bude? 21 Takť jest, kdož sobě
poklady shromažďuje, a není v Bohu bohatý. 22 Řekl
pak učedlníkům svým: Protož pravím vám: Nebuďte
pečliví o život svůj, co byste jedli, ani o tělo, čím
byste se odívali. 23 Život více jest nežli pokrm, i
tělo nežli oděv. 24 Patřte na havrany, žeť nesejí, ani
nežnou, a nemají špižírny, ani stodoly a však Bůh
živí je. I čím v větší vážnosti jste vy než ptactvo?
25 A kdož pak z vás pečlivě mysle, můž přidati ku
postavě své loket jeden? 26 Poněvadž tedy nemůžete
s to býti, což nejmenšího jest, proč se o jiné věci
staráte? 27 Patřte na kvítí, kterak rostou, nedělají, ani
předou, pravímť pak vám, že ani Šalomoun ve vší
slávě své nebyl tak odín, jako jedno z těchto. 28 A
poněvadž trávu, kteráž dnes na poli jest, a zítra do
peci uvržena bývá, Bůh tak odívá, čím více vás, ó
malé víry? 29 I vy nehledejtež toho, co byste jedli,
aneb co byste pili, aniž o to roztržité mysli buďte. 30
Nebo těch všech věcí národové světa tohoto hledají,
Otec pak váš ví, že těch věcí potřebujete. 31 Ale
raději hledejte království Božího, a tyto všecky věci
budou vám přidány. 32 Neboj se, ó maličké stádce,
neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království. 33
Prodávejte statky své, a dávejte almužnu. Dělejte
sobě pytlíky, kteříž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne v
nebesích, kdež zloděj dojíti nemůž, aniž mol kazí. 34
Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.
35 Buďtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící. 36
A vy podobni lidem očekávajícím Pána svého, až
by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by přišel a
potloukl, otevřeli jemu. 37 Blaze služebníkům těm,
kteréž přijda Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím
vám, že přepáše se, a vsadí je za stůl, a chodě, bude
jim sloužiti. 38 A přišel-lit' by v druhé bdění, a paklit'
by v třetím bdění přišel, a tak je nalezl, blahoslavení
jsou ti služebníci, 39 Toto pak vězte, že byť věděl

hospodář, v kterou by hodinu měl zloděj přijíti, bděl by
zajisté, a nedal by podkopati domu svého. 40 Protož i
vy buďte hotovi, nebo v kterou hodinu nenadějete
se, Syn člověka přijde. 41 I řekl jemu Petr: Pane,
nám-li pravíš toto podobenství, čili všechněm? 42
I dí Pán: Kdo jest věrný šafář a opatrný, jehož by
ustanovil pán nad čeledí svou, aby jim v čas dával
vyměřený pokrm? 43 Blahoslavený služebník ten,
kteréhož, když by přišel pán jeho, nalezne, an tak
činí. 44 V pravdě pravím vám, že nade vším statkem
svým ustanoví jej. 45 Pakli by řekl služebník ten v
srdci svém: Prodlévá přijíti pán můj, i počal by bíti
služebníky a děvky, a jísti a píti i opíjeti se: 46 Přijdeť
pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v
hodinu, kteréž neví. I oddělíť jej, a díl jeho položí s
nevěrnými. 47 Služebník pak ten, kterýž by znal vůli
pána svého, a nebyl hotov, a nečinil podlé vůle jeho,
bit bude velmi. 48 Ale kterýž neznal, a činil hodné
věci trestání, bit bude méně. Každému pak, komuž
jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno; a
komuť mnoho poručili, víceť požádají od něho. 49
Oheň přišel jsem pustiti na zemi, a co chci, jestliže
již hoří? 50 Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem
ssoužen, dokudž se nevykoná! 51 Což se domníváte,
že bych přišel pokoj uvésti na zemi? Nikoli, pravím
vám, ale rozdělení. 52 Nebo již od této chvíle bude
jich pět v jednom domě rozděleno, tři proti dvěma, a
dva proti třem. 53 Bude rozdělen otec proti synu, a
syn proti otci, mátě proti dceři, a dcera proti mateři,
svegruše proti nevěstě své, a nevěsta proti svegruši
své. 54 Pravil také i zástupům: Když vídáte oblak, an
vzchází od západu, hned pravíte: Příval jde, a tak
bývá. 55 A když od poledne vítr věje, říkáte: Bude
horko, a býváť. 56 Pokrytci, způsob země i nebe umíte
souditi, a kterakž pak tohoto času nesoudíte? 57 Ano
proč i sami od sebe nesoudíte, což spravedlivého?
58 Když pak jdeš s protivníkem svým k vrchnosti,
na cestě přičiň se o to, abys byl zproštěn od něho,
aby snad netáhl tebe k soudci, a soudce dal by tebe
biřici, a biřic vsadil by tě do žaláře. 59 Pravím tobě:
Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního haléře
nenavrátil.

13 Byli pak tu přítomní času toho někteří,
vypravujíce jemu o Galilejských, kterýchž krev
Pilát smísil s obětmi jejich. 2 I odpověděv Ježíš,
řekl jim: Co mníte, že ti Galilejští byli větší hříšníci
nežli všickni Galilejští, že takové věci trpěli? 3 Nikoli,
pravím vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všickni
též zahynete. 4 Aneb oněch osmnácte, na kteréž
upadla věže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte,
že by oni vinni byli nad všecky lidi, přebývající v
Jeruzalémě? 5 Nikoli, pravím vám. Nýbrž nebudete-li
pokání činiti, všickni též zahynete. 6 Pověděl pak toto
podobenství: Člověk jeden měl strom fíkový štípený
na vinici své. I přišel, hledaje ovoce na něm, ale
nenalezl. 7 I řekl vinaři: Aj, po tři léta přicházím,
hledaje ovoce na tom fíku, ale nenalézám. Vytniž jej.
Proč i tu zemi darmo kazí? 8 On pak odpověděv, řekl
jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, ažť jej okopám
a ohnojím, 9 Zdali by nesl ovoce. Pakliť neponese,
potom vytneš jej. 10 Učil pak v jedné škole v sobotu.
11 A aj, byla tu žena, kteráž měla ducha nemoci
osmnáct let, a byla sklíčena, a nijakž se nemohla
zpřímiti. 12 A uzřev ji Ježíš, zavolal jí k sobě, a řekl jí:
Ženo, zproštěna jsi od nemoci své. 13 I vložil na ni
ruce, a i hned zdvihla se, a velebila Boha. 14 Tedy
kníže školní odpověděv, hněvaje se proto, že v den
sobotní uzdravoval Ježíš, řekl zástupu: Šest dní jest,
v nichž náleží dělati; protož v těch přicházejíce, buďte
uzdravováni, a ne v den sobotní. 15 I odpověděv jemu
Pán, řekl: Pokrytče, zdali jeden každý z vás v sobotu
neodvazuje vola svého neb osla od jeslí, a nevodí
napájeti? 16 Tato pak dcera Abrahamova, kterouž byl
svázal satan, aj, již osmnácte let, což neměla býti
rozvázána z svazku tohoto v den sobotní? 17 A když
on to pověděl, zastyděli se všickni protivníci jeho, ale
všecken lid radoval se ze všech těch slavných skutků,
kteříž se dáli od něho. 18 I řekl: Čemu podobno jest
království Boží, a k čemu je přirovnám? 19 Podobno
jest zrnu horčičnému, kteréž vzav člověk, uvrhl do
zahrady své. I rostlo, a učiněno jest v strom veliký, a
ptactvo nebeské hnízda sobě dělali na ratolestech
jeho. 20 A opět řekl: K čemu připodobním království
Boží? 21 Podobno jest kvasu, kterýž vzavši žena,
zadělala ve třech měřicích mouky, až zkysalo všecko.
22 I chodil po městech a městečkách, uče, bera se do
Jeruzaléma. 23 I řekl jemu jeden: Pane, co nemnozí
jsou ti, kteří spaseni býti mají? On pak řekl jim: 24
Snažujte se vcházeti těsnou branou; neboť (pravím
vám,) mnozí usilovati budou vjíti, ale nebudou moci.
25 Když vstane hospodář, a zavře dvéře, a počnete
vně státi a tlouci na dvéře, řkouce: Pane, Pane,
otevři nám, a on odpovídaje, díť vám: Neznám vás,
odkud jste: 26 Tedy počnete říci: Jídali jsme a píjeli
před tebou, a na ulicech našich jsi učíval. 27 I dí:
Pravím vám, neznám vás, odkud jste. Odejdětež ode
mne všickni činitelé nepravosti. 28 Tamť bude pláč
a škřipení zubů, když uzříte Abrahama, a Izáka, a
Jákoba, a všecky proroky v království Božím, sami
pak sebe vyhnané ven. 29 I přijdouť od východu, a od
západu, a od půlnoci, i od poledne, a budou stoliti v

království Božím. 30 A aj, jsouť poslední, kteříž budou
první, a jsou první, kteříž budou poslední. 31 A v ten
den přistoupili někteří z farizeů, řkouce jemu: Vyjdi, a
odejdi odsud, nebo Heródes chce tě zamordovati. 32
I řekl jim: Jdouce, povězte lišce té: Aj, vymítám ďábly,
a uzdravuji dnes a zítra, a třetího dne dokonám.
33 Ale však musím dnes a zítra i po zejtří choditi;
neboť nelze proroku zahynouti kromě Jeruzaléma. 34
Jeruzaléme, Jeruzaléme, ješto morduješ proroky, a
kamenuješ ty, kteříž k tobě bývají posláni, kolikrát
jsem chtěl shromážditi dítky tvé, jako slepice kuřátka
svá pod křídla? Ale nechtěli jste. 35 Aj, zanechán
bude vám dům váš pustý. Ale jistě pravím vám, že
nikoli mne neuzříte, ažť přijde, když díte: Požehnaný,
kterýž se béře ve jménu Páně.

14 I stalo se, když všel Ježíš do domu nějakého
knížete farizejského v sobotu, aby jedl chléb,
že oni šetřili ho. 2 A aj, člověk nějaký vodnotelný
byl před ním. 3 I odpověděv Ježíš, dí zákonníkům a
farizeům, řka: Sluší-li v sobotu uzdravovati? 4 Oni pak
mlčeli. Tedy on dosáh jeho, uzdravil a propustil. 5 A
odpověděv jim, řekl: Čí z vás osel aneb vůl upadl by
do studnice, a ne i hned by ho vytáhl v den sobotní?
6 I nemohli jemu na to odpověděti. 7 Pověděl také
i pozvaným podobenství, (spatřiv to, kterak přední
místa vyvolovali,) řka jim: 8 Kdybys byl od někoho
pozván na svadbu, nesedej na předním místě, ať by
snad vzácnější než ty nebyl pozván od něho. 9 A
přijda ten, kterýž tebe i onoho pozval, řekl by tobě:
Dej tomuto místo. A tehdy počal bys s hanbou na
posledním místě seděti. 10 Ale když bys byl pozván,
jda, posaď se na posledním místě. A kdyby přišel ten,
kterýž tebe pozval, řekl by tobě: Příteli, posedni výše,
tedy budeš míti chválu před spolustolícími. 11 Nebo
každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se
ponižuje, bude povýšen. 12 Pravil také i tomu, kterýž
ho byl pozval: Když činíš oběd neb večeři, nezov
přátel svých, ani bratří svých, ani příbuzných svých,
ani sousedů bohatých, ať by snad i oni zase nezvali
tebe, a měl bys odplatu. 13 Ale když činíš hody,
povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých, 14 A
blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili
tobě, ale budeť odplaceno při vzkříšení spravedlivých.
15 I uslyšav to jeden z spolupřísedících, řekl jemu:
Blahoslavený, kdož jí chléb v království Božím. 16 On
pak řekl jemu: Člověk nějaký učinil večeři velikou,
a pozval mnohých. 17 I poslal služebníka svého
v hodinu večeře, aby řekl pozvaným: Poďte, nebo
již připraveno jest všecko. 18 I počali se všickni
jednomyslně vymlouvati. První řekl jemu: Ves jsem
koupil, i musím vyjíti a shlédnouti ji; prosím tebe,
vymluv mne. 19 A druhý řekl: Patero spřežení volů
koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe,
vymluv mne. 20 A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož
nemohu přijíti. 21 I navrátiv se ten služebník, zvěstoval
ty věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář,
řekl služebníku svému: Vyjdi rychle na rynky a na
ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé
uveď sem. 22 I řekl služebník: Pane, stalo se, jakž
jsi rozkázal, a ještěť místo jest. 23 Tedy řekl pán
služebníku: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinuť vjíti,
ať se naplní dům můj. 24 Nebo pravímť vám, že žádný
z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večeře mé.
25 Šli pak mnozí zástupové s ním. A obrátiv se, řekl
jim: 26 Jde-li kdo ke mně, a nemá-li v nenávisti otce
svého, i mateře, i ženy, i dětí, i bratří, i sestr, ano i té
duše své, nemůž býti mým učedlníkem. 27 A kdožkoli
nenese kříže svého, a jde za mnou, nemůž býti mým
učedlníkem. 28 Nebo kdo z vás jest, chtěje stavěti
věži, aby prvé sedna, nepočetl nákladu, má-li to, nač
by ji dokonal? 29 Aby snad, když by základ položil, a
dokonati nemohl, všickni, kteříž by to viděli, nepočali
se posmívati jemu, 30 Řkouce: Tento člověk počal
stavěti, a nemohl dokonati. 31 Aneb který král, bera
se k boji proti jinému králi, zdaliž prvé nesedne, aby
se poradil, mohl-li by s desíti tisíci potkati se s tím,
kterýž s dvadcíti tisíci táhne proti němu? 32 Sic jinak,
když by onen ještě podál od něho byl, pošle posly k
němu, žádaje za to, což jest ku pokoji. 33 Tak zajisté
každý z vás, kdož se neodřekne všech věcí, kterýmiž
vládne, nemůž býti mým učedlníkem. 34 Dobráť jest
sůl. Pakli sůl bude zmařena, čím bude napravena? 35
Ani do země, ani do hnoje se nehodí; ven ji vymítají.
Kdo má uši k slyšení, slyš.

15 Přibližovali se pak k němu všickni publikáni
a hříšníci, aby ho slyšeli. 2 I reptali farizeové
a zákonníci, řkouce: Tento hříšníky přijímá, a jí s
nimi. 3 I pověděl jim podobenství toto, řka: 4 Kdyby
někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich,
zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a
nešel k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji? 5 A
nalezna, vložil by na ramena svá s radostí. 6 A přijda
domů, svolal by přátely a sousedy, řka jim: Spolu
radujte se se mnou, nebo jsem nalezl ovci svou,
kteráž byla zahynula. 7 Pravímť vám, že tak jest
radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím
větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž
nepotřebují pokání. 8 Aneb žena některá mající grošů
deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce,
a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne?

9 A když nalezne, svolá přítelkyně a sousedy, řkuci:
Spolu radujte se se mnou, nebo jsem nalezla groš,
kterýž jsem byla ztratila. 10 Takť, pravím vám, že
jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem
pokání činícím. 11 Řekl také: Člověk jeden měl dva
syny. 12 Z nichž mladší řekl otci: Otče, dej mi díl
statku, kterýž mně náleží. I rozdělil jim statek. 13 A
po nemnohých dnech, shromáždiv všecko mladší ten
syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek
svůj, byv prostopašně živ. 14 A když všecko utratil,
stal se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti.
15 I všed, přídržel se jednoho měštěnína krajiny té; a
on jej poslal na pole své, aby pásl vepře. 16 I žádal
nasytiti břicho své mlátem, kteréž svině jedly, ale
žádný nedával jemu. 17 Přišed pak sám k sobě, řekl:
Jak mnozí nájemníci u otce mého hojnost mají chleba,
a já hladem mru! 18 Vstana, půjdu k otci svému, a
dím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou,
19 Aniž jsem hoden více slouti synem tvým. Učiň mne
jako jednoho z nájemníků svých. 20 I vstav, šel k otci
svému. A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a
milosrdenstvím byv hnut, přiběh, padl na šíji jeho, a
políbil ho. 21 I řekl jemu syn: Otče, zhřešil jsem proti
nebi a před tebou, aniž jsem hoden více slouti synem
tvým. 22 I řekl otec služebníkům svým: Přineste to
roucho první, a oblecte jej, a dejte prsten na ruku
jeho a obuv na nohy. 23 A přivedouce to tele tučné,
zabíte, a hodujíce, buďme veseli. 24 Nebo tento syn
můj byl umřel, a zase ožil; byl zahynul, a nalezen jest.
I počali veseli býti. 25 Byl pak syn jeho starší na poli.
A jda, když se přibližoval k domu, uslyšel zpívání a
hluk veselících se. 26 I povolav jednoho z služebníků,
otázal se, co by to bylo. 27 A on řekl jemu: Bratr tvůj
přišel, i zabil otec tvůj tučné tele, že ho zdravého
přijal. 28 I rozhněval se, a nechtěl vjíti. Otec pak jeho
vyšed, prosil ho. 29 A on odpověděv, řekl otci: Aj,
tolik let sloužím tobě, a nikdy jsem přikázaní tvého
nepřestoupil, a však nikdy jsi mi nedal kozelce, abych
s přátely svými vesel pobyl. 30 Ale když syn tvůj
tento, kterýž prožral statek tvůj s nevěstkami, přišel,
zabils jemu to tele tučné. 31 A on řekl jemu: Synu, ty
vždycky se mnou jsi, a všecky věci mé jsou tvé. 32
Ale veseliti a radovati se náleželo. Nebo bratr tvůj
tento byl umřel, a zase ožil; zahynul byl, a nalezen
jest.

16 Pravil pak i učedlníkům svým: Člověk jeden
byl bohatý, kterýž měl šafáře; a ten obžalován
jest před ním, jako by mrhal statek jeho. 2 I povolav
ho, řekl jemu: Což to slyším o tobě? Vydej počet
z vládařství svého, nebo již nebudeš moci déle
vládnouti. 3 I dí vládař sám v sobě: Co učiním? Teď
pán můj odjímá ode mne vládařství. Kopati nemohu,
žebrati se stydím. 4 Vím, co učiním, aby, když budu
zsazen z vládařství, přijali mne do svých domů. 5 I
zavolav jednoho každého dlužníka pána svého, řekl
prvnímu: Jaks mnoho dlužen pánu mému? 6 A on
řekl: Sto tun oleje. I řekl mu: Vezmi rejistra svá, a
sedna rychle, napiš padesát. 7 Potom druhému řekl:
Ty pak jaks mnoho dlužen? Kterýž řekl: Sto korců
pšenice. I dí mu: Vezmi rejistra svá, a napiš osmdesát.
8 I pochválil ten pán vládaře toho nepravého, že
opatrně učinil. Nebo synové tohoto světa opatrnější
jsou, než synové světla v svých věcech. (aiōn g165)
9 I játť pravím vám: Čiňte sobě přátely z mamony
nepravosti, aby, když byste zhynuli, přijali vás do
oněch věčných stanů. (aiōnios g166) 10 Kdo jest věrný
v mále, i ve mnoze věrný jest. A kdož v mále jest
nepravý, i ve mnozeť nepravý jest. 11 Poněvadž
tedy v mamoně nepravé věrni jste nebyli, spravedlivé
kdo vám svěří? 12 A když jste v cizím věrni nebyli,
což vašeho jest, kdo vám dá? 13 Žádný čeledín
nemůž dvěma pánům sloužiti. Nebť zajisté jednoho
nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho
přídržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžte Bohu
sloužiti a mamoně. 14 Slyšeli pak toto všecko i
farizeové, kteříž byli lakomí, a posmívali se jemu. 15 I
dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví činíte před
lidmi, ale Bůhť zná srdce vaše; nebo což jest u lidí
vysokého, ohavnost jest před Bohem. 16 Zákon a
proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží
zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne. 17
Snázeť jest zajisté nebi i zemi pominouti, nežli v
zákoně jednomu tytlíku zahynouti. 18 Každý, kdož
propustí manželku svou, a jinou pojímá, cizoloží; a
kdož propuštěnou od muže pojímá, cizoloží. 19 Byl
pak člověk jeden bohatý, a obláčel se v šarlat a v
kment, a hodoval na každý den stkvostně. 20 A byl
jeden žebrák, jménem Lazar, kterýž ležel u vrat jeho
vředovitý, 21 Žádaje nasycen býti těmi drobty, kteříž
padali z stolu bohatce. Ale i psi přicházejíce, lízali
vředy jeho. 22 I stalo se, že ten žebrák umřel, a nesen
jest od andělů do lůna Abrahamova. Umřel pak i
bohatec, a pohřben jest. 23 Potom v pekle pozdvih
očí svých, v mukách jsa, uzřel Abrahama zdaleka, a
Lazara v lůnu jeho. (Hadēs g86) 24 I zvolav bohatec,
řekl: Otče Abrahame, smiluj se nade mnou, a pošli
Lazara, ať omočí konec prstu svého v vodě, a svlaží
jazyk můj; nebo se mučím v tomto plameni. 25 I řekl
Abraham: Synu, rozpomeň se, žes ty vzal dobré věci
své v životě svém, a Lazar též zlé. Nyní pak tento se
těší, ale ty se mučíš. 26 A nad to nade všecko mezi

námi a vámi propast veliká utvrzena jest, aby ti, kteříž
chtí odsud k vám jíti, nemohli, ani od onud k nám
přejíti. 27 I řekl: Ale prosím tebe, otče, abys ho poslal
do domu otce mého. 28 Neboť mám pět bratrů. Ať jim
svědčí, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk. 29 I
řekl jemu Abraham: Majíť Mojžíše a proroky, nechť
jich poslouchají. 30 A on řekl: Nic, otče Abrahame, ale
kdyby kdo z mrtvých šel s nim, budou pokání činiti. 31
I řekl mu: Poněvadž Mojžíše a proroků neposlouchají,
aniž byť kdo z mrtvých vstal, uvěří jemu.

17 Tedy řekl učedlníkům: Není možné, aby nepřišla
pohoršení, ale běda, skrze kohož přicházejí.
2 Lépe by mu bylo, aby žernov osličí vložen byl na
hrdlo jeho, a uvržen byl do moře, než by pohoršil
jednoho z těchto maličkých. 3 Šetřte se. Zhřešil-li
by pak proti tobě bratr tvůj, potresci ho, a bude-liť
toho želeti, odpusť mu. 4 A byť pak sedmkrát za den
zhřešil proti tobě, a sedmkrát za den obrátil se k tobě,
řka: Žel mi toho, odpusť mu. 5 I řekli apoštolé Pánu:
Přispoř nám víry. 6 I dí Pán: Kdybyste měli víru jako
zrno horčičné, řekli byste této moruši: Vykořeň se, a
přesad' se do moře, a uposlechla by vás. 7 Kdo pak
jest z vás, maje služebníka, ješto oře aneb pase, aby
jemu, když by se s pole navrátil, hned řekl: Pod' a
sedni za stůl? 8 Anobrž zdali nedí jemu: Připrav, ať
povečeřím, a opáše se, služ mi, až se najím a napím,
a potom i ty jez a pí? 9 Zdali děkuje služebníku tomu,
že učinil to, což mu bylo rozkázáno? Nezdá mi se.
10 Tak i vy, když učiníte všecko, což vám přikázáno,
rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni
byli učiniti, učinili jsme. 11 I stalo se, když se bral
do Jeruzaléma, že šel skrze Samaří a Galilei. 12 A
když vcházel do nějakého městečka, potkalo se s
ním deset mužů malomocných, kteříž stáli zdaleka.
13 A pozdvihše hlasu, řekli: Ježíši přikazateli, smiluj
se nad námi. 14 Kteréžto on uzřev, řekl jim: Jdouce,
ukažte se kněžím. I stalo se, když šli, že očištěni jsou.
15 Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil
se, s velikým hlasem velebě Boha. 16 A padl na tvář
k nohám jeho, díky čině jemu. A ten byl Samaritán.
17 I odpověděv Ježíš, řekl: Zdaliž jich deset není
očištěno? A kdež jich devět? 18 Nenalezli se, aby
vrátíce se, chválu Bohu vzdali, jediné cizozemec
tento? 19 I řekl jemu: Vstana jdi, víra tvá tě uzdravila.
20 Byv pak otázán od farizeů, kdy přijde království
Boží, odpověděl jim, a řekl: Nepřijdeť království Boží
s šetřením. 21 Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto.
Nebo aj, království Boží jestiť mezi vámi. 22 I řekl
učedlníkům: Přijdou dnové, že budete žádati viděti
v jeden den Syna člověka, ale neuzříte. 23 A dějíť
vám: Aj, zde, aneb hle, tamto. Ale nechoďte, aniž
následujte. 24 Nebo jakož blesk osvěcující se z jedné
krajiny, kteráž pod nebem jest, až do druhé, kteráž též
pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn člověka ve dni
svém. 25 Ale nejprvé musí mnoho trpěti, a zavržen
býti od národu tohoto. 26 A jakož se dálo za dnů Noé,
tak bude i za dnů Syna člověka. 27 Jedli, pili, ženili
se, vdávaly se až do toho dne, v kterémž Noé všel
do korábu; i přišla potopa, a zahladila všecky. 28 A
též podobně, jakž se dálo ve dnech Lotových: Jedli,
pili, kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli. 29 Ale dne
toho, když vyšel Lot z Sodomy, dštil ohněm a sirou s
nebe, a zahladil všecky. 30 Takť nápodobně bude v
ten den, když se Syn člověka zjeví. 31 V ten den kdo
by byl na střeše, a nádobí jeho v domu, nesstupuj,
aby je pobral; a kdo na poli, též nevracuj se zase.
32 Pomněte na Lotovu ženu. 33 Kdož by koli hledal
duši svou zachovati, ztratíť ji; a kdož by ji koli ztratil,
obživíť ji. 34 Pravímť vám: V tu noc budou dva na
loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. 35
Dvě budou mleti spolu; jedna bude vzata, a druhá
opuštěna. 36 Dva budou na poli; jeden bude vzat, a
druhý opuštěn. 37 I odpověděvše, řekli jemu: Kde,
Pane? On pak řekl jim: Kdežť bude tělo, tamť se
shromáždí i orlice.

18 Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřebí
bylo vždycky se modliti a neoblevovati, 2 Řka:
Byl jeden soudce v městě jednom, kterýž se Boha
nebál, a člověka nestyděl. 3 Byla pak vdova v
témž městě. I přišla k němu, řkuci: Pomsti mne nad
protivníkem mým. 4 On pak dlouho nechtěl. Ale
potom řekl sám v sobě: Ač se Boha nebojím, ani
člověka nestydím, 5 Však že mi pokoje nedá tato
vdova, pomstím jí, aby naposledy přijduci, neuhaněla
mne. 6 I dí Pán: Slyšte, co praví ten soudce nepravý.
7 A což by pak Bůh nepomstil vyvolených svých,
volajících k němu dnem i nocí, ačkoli i prodlévá jim?
8 Pravímť vám, žeť jich brzo pomstí. Ale když přijde
Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi? 9 I řekl také
proti některým, kteříž v sebe doufali, že by spravedliví
byli, jiných za nic nevážíce, podobenství toto: 10
Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili,
jeden farizeus, a druhý publikán. 11 Farizeus stoje,
takto se sám v sobě modlil: Bože, děkuji tobě, že
nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci,
aneb jako i tento publikán. 12 Postím se dvakrát do
téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž
vládnu. 13 Publikán pak zdaleka stoje, nechtěl ani
očí k nebi pozdvihnouti. Ale bil se v prsy své, řka:
Bože, buď milostiv mně hříšnému. 14 Pravímť vám:

Odšel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne
onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen;
a kdož se ponižuje, bude povýšen. 15 Přinášeli také k
němu i nemluvňátka, aby se jich dotýkal. To viděvše
učedlníci, přimlouvali jim. 16 Ale Ježíš svolav je,
řekl: Nechte dítek, ať jdou ke mně, a nebraňte jim,
nebo takovýchť jest království Boží. 17 Amen pravím
vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako
dítě, nevejdeť nikoli do něho. 18 I otázalo se ho
jedno kníže, řka: Mistře dobrý, co čině, život věčný
obdržím? (aiōnios g166) 19 I řekl jemu Ježíš: Co mne
nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž
Bůh. 20 Umíš přikázaní: Nezcizoložíš, nezabiješ,
nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce
svého i matku svou. 21 On pak řekl: Toho všeho
ostříhal jsem od své mladosti. 22 Ale slyšav to Ježíš,
řekl mu: Ještěť se jednoho nedostává. Všecko, což
máš, prodej, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v
nebi, a poď, následuj mne. 23 On pak uslyšav to,
zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi. 24 A viděv jej
Ježíš zarmouceného, řekl: Aj, jak nesnadně ti, kdož
statky mají, do království Božího vejdou! 25 Snáze
jest zajisté velbloudu skrze jehelnou dírku projíti, nežli
bohatému vjíti do království Božího. 26 Tedy řekli ti,
kteříž to slyšeli: I kdož může spasen býti? 27 A on
dí: Což jest nemožného u lidí, možné jest u Boha.
28 I řekl Petr: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme
za tebou. 29 On pak řekl jim: Amen pravím vám,
že není žádného, kterýž by opustil dům, neb rodiče,
neb bratří, neb manželku, neb dítky, pro království
Boží, 30 Aby nevzal v tomto času mnohem více, v
budoucím pak věku života věčného. (aiōn g165, aiōnios
g166) 31 Tedy pojav dvanácte, řekl jim: Aj, vstupujeme
do Jeruzaléma, a naplníť se všecko Synu člověka to,
což psáno jest skrze proroky. 32 Nebo vydán bude
pohanům, a bude posmíván, a zlehčen, i uplván. 33
A ubičujíce, zamordují jej, ale třetího dne z mrtvých
vstane. 34 Oni pak tomu nic nerozuměli, a bylo slovo
to skryto před nimi, aniž věděli, co se pravilo. 35 I stalo
se, když se přibližovali k Jericho, slepý jeden seděl
podlé cesty, žebře. 36 A slyšev zástup pomíjející,
otázal se, co by to bylo. 37 I oznámili jemu, že Ježíš
Nazaretský tudy jde. 38 I zvolal, řka: Ježíši, synu
Davidův, smiluj se nade mnou. 39 A ti, kteříž napřed
šli, přimlouvali mu, aby mlčal. Ale on mnohem více
volal: Synu Davidův, smiluj se nade mnou. 40 Tedy
zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobě přivésti. A když
se přibližoval, otázal se ho, 41 Řka: Co chceš, ať
učiním? On pak dí: Pane, ať vidím. 42 A Ježíš řekl
jemu: Prohlédni. Víra tvá tě uzdravila. 43 A i hned
prohlédl, a šel za ním, velebě Boha. A všecken lid
viděv to, vzdal chválu Bohu.

19 A všed, bral se přes Jericho. 2 A aj, muž,
jménem Zacheus, a ten byl hejtman nad celnými,
a byl bohatý. 3 I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl;
a nemohl pro zástup, nebo postavy malé byl. 4 A
předběh napřed, vstoupil na strom planého fíku, aby
jej viděl; nebo tudy měl jíti. 5 A když přišel k tomu
místu, pohleděv zhůru Ježíš, uzřel jej, i řekl jemu:
Zachee, spěšně sstup dolů, nebo dnes v domu tvém
musím zůstati. 6 I sstoupil rychle, a přijal jej radostně.
7 A viděvše to všickni, reptali, řkouce: K člověku
hříšnému se obrátil. 8 Stoje pak Zacheus, řekl Pánu:
Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a
oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtvernásob.
9 I dí jemu Ježíš: Dnes spasení stalo se domu tomuto,
proto že i on jest syn Abrahamův. 10 Nebo přišel
Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.
11 Toho když oni poslouchali, promluvil k nim dále
podobenství, proto že byl blízko od Jeruzaléma, a že
se oni domnívali, že by se hned mělo zjeviti království
Boží. 12 I řekl: Člověk jeden rodu znamenitého odšel
do daleké krajiny, aby přijal království, a zase se
navrátil. 13 I povolav desíti služebníků svých, dal jim
deset hřiven, a řekl jim: Kupčtež, dokudž nepřijdu. 14
Měšťané pak jeho nenáviděli ho, a poslali poselství
za ním, řkouce: Nechcemeť, aby tento kraloval nad
námi. 15 I stalo se, když se navrátil, přijav království,
že rozkázal zavolati těch svých služebníků, kterýmž
byl dal peníze, aby zvěděl, jak kdo mnoho získal.
16 I přišel první, řka: Pane, hřivna tvá deset hřiven
získala. 17 I řekl jemu: To dobře, služebníče dobrý. Že
jsi nad málem byl věrný, mějž moc nad desíti městy.
18 A druhý přišel, řka: Pane, hřivna tvá získala pět
hřiven. 19 I tomu řekl: I ty budiž nad pěti městy. 20 A
jiný přišel, řka: Pane, aj, teď hřivna tvá, kterouž jsem
měl složenou v šátku. 21 Nebo jsem se bál tebe,
ješto jsi člověk přísný; béřeš, čeho jsi nepoložil, a
žneš, čeho jsi nerozsíval. 22 I řekl jemu: Z úst tvých
soudím tebe, služebníče zlý. Věděl jsi, že jsem já
člověk přísný, bera, což jsem nepoložil, a žna, čehož
jsem nerozsíval. 23 I proč jsi tedy nedal peněz mých
na stůl, a já přijda, byl bych je vzal i s užitky. 24 I
řekl těm, kteříž tu stáli: Vezměte od něho tu hřivnu, a
dejte tomu, kterýž má deset hřiven. 25 I řekli jemu:
Pane, máť deset hřiven. 26 Jistě pravím vám: Že
každému, kdož má, bude dáno, ale od toho, kterýž
nemá, i to, což má, bude odjato. 27 Ty pak nepřátely
mé, kteříž nechtěli, abych nad nimi kraloval, přiveďte
sem, a zmordujte přede mnou. 28 To pověděv, šel

napřed, vstupuje k Jeruzalému. 29 I stalo se, když
se přiblížil k Betfagi a k Betany, k hoře, kteráž slove
Olivetská, poslal dva učedlníky své, 30 Řka: Jděte
do městečka, kteréž proti vám jest. Do kteréhož
vejdouce, naleznete oslátko přivázané, na němž nikdy
žádný z lidí neseděl. Odvěžtež je, a přiveďte ke mně.
31 A optal-lit' by se vás kdo, proč odvazujete, tak díte
jemu: Proto že Pán ho potřebuje. 32 Tedy odšedše ti,
kteříž byli posláni, nalezli, jakž jim byl pověděl. 33 A
když odvazovali to oslátko, řekli páni jeho k nim: Proč
odvazujete oslátko? 34 A oni řekli: Pán ho potřebuje.
35 I přivedli je k Ježíšovi, a vloživše roucha svá na to
oslátko, vsadili na ně Ježíše. 36 A když on jel, stlali
roucha svá na cestě. 37 Když se pak již přibližoval k
místu tomu, kudyž scházejí s hory Olivetské, počalo
všecko množství učedlníků radostně chváliti Boha
hlasem velikým ze všech divů, kteréž byli viděli, 38
Řkouce: Požehnaný král, kterýž se béře ve jménu
Páně. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech. 39 Ale
někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli jemu:
Mistře, potresci učedlníků svých. 40 I odpověděv, řekl
jim: Pravímť vám: Budou-li tito mlčeti, kamení hned
bude volati. 41 A když se přiblížil, uzřev město, plakal
nad ním, 42 Řka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v
takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě
byly, ale skrytoť jest to nyní před očima tvýma. 43
Nebo přijdou na tě dnové, obklíčí tě nepřátelé tvoji
valem, a oblehnou tebe, a ssouží tě se všech stran.
44 A s zemí srovnají tě, i syny tvé v tobě, a nenechajíť
v tobě kamene na kameni, proto že jsi nepoznalo
času navštívení svého. 45 A všed do chrámu, počal
vymítati prodavače a kupce z něho, 46 Řka jim:
Psáno jest: Dům můj dům modlitby jest, vy jste jej
pak učinili peleší lotrovskou. 47 I učil na každý den v
chrámě. Přední pak kněží a zákonníci i přední v lidu
hledali ho zahladiti. 48 Ale nenalezli, co by učinili.
Nebo všecken lid jej sobě liboval, poslouchaje ho.

20 I stalo se těch dnů v jeden den, když on učil lid
v chrámě, a kázal evangelium, že přišli k tomu
přední kněží a zákonníci s staršími. 2 I řekli jemu:
pověz nám, jakou mocí tyto věci činíš, aneb kdo jest
ten, kterýž tobě tuto moc dal? 3 I odpověděv, řekl
jim: Otížiť se i já vás na jednu věc; protož pověztež
mi: 4 Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? 5 Oni pak
uvažovali to mezi sebou, řkouce: Jestliže bychom
řekli: S nebe, díť: Pročež jste tedy neuvěřili jemu? 6
Pakli díme: Z lidí, lid všecken ukamenuje nás; nebo
cele tak drží, že Jan jest prorok. 7 I odpověděli:
Že nevědí, odkud byl. 8 I řekl jim Ježíš: Aniž já
vám povím, jakou mocí toto činím. 9 I počal lidu
praviti podobenství toto: Člověk jeden štípil vinici,
a pronajal ji vinařům, a sám odšel přes pole na
dlouhé časy. 10 A v čas slušný poslal k těm vinařům
služebníka, aby užitek z vinice dali jemu. Ti pak vinaři
zmrskavše jej, pustili prázdného. 11 I poslal druhého
služebníka. Oni pak i toho zmrskavše a zohavivše,
pustili prázdného. 12 I poslal třetího. Ale oni i toho
zranivše, vystrčili ven. 13 Tedy řekl pán té vinice:
Co učiním? Pošli svého milého syna. Snad když
toho uzří, ustýdnou se. 14 Ale vinaři uzřevše jej,
rozmlouvali mezi sebou, řkouce: Tentoť jest dědic;
podte, zabíme jej, aby naše bylo to dědictví. 15 A
vystrčivše jej ven z vinice, zamordovali. Což tedy
učiní jim pán té vinice? 16 Přijde a vyhladí vinaře ty, a
dá vinici jiným. To uslyšavše, řekli: Odstup to. 17 Ale
on pohleděv na ně, řekl: Co jest pak to, což napsáno
jest: Kámen, kterýmž pohrdli stavitelé, ten učiněn jest
v hlavu úhelní? 18 Každý, kdož padne na ten kámen,
rozrazí se; a na kohož by on upadl, potřeť jej. 19 I
hledali přední kněží a zákonníci, jak by naň vztáhli
ruce v tu hodinu, ale báli se lidu. Nebo porozuměli, že
by na ně mluvil podobenství to. 20 Tedy střehouce ho,
poslali špehéře, kteříž by se spravedlivými činili, aby
ho polapili v řeči, a potom jej vydali vrchnosti a v moc
hejtmanu. 21 I otázali se ho, řkouce: Mistře, víme, že
právě mluvíš a učíš, a nepřijímáš osoby, ale v pravdě
cestě Boží učíš. 22 Sluší-li nám daň dávati císaři, čili
nic? 23 Ale porozuměv chytrosti jejich, dí jim: Co mne
pokoušíte? 24 Ukažte mi peníz. Čí má obraz a nápis?
I odpověděvše, řekli: Císařův. 25 On pak řekl jim:
Dejtež tedy, co jest císařova, císaři, a co jest Božího,
Bohu. 26 I nemohli ho za slovo popadnouti před lidem,
a divíce se odpovědi jeho, umlkli. 27 Přistoupivše pak
někteří z saduceů, (kteříž odpírají býti vzkříšení,)
otázali se ho, 28 Řkouce: Mistře, Mojžíš napsal nám:
Kdyby bratr něčí umřel, maje manželku, a umřel by
bez dětí, aby ji pojal bratr jeho za manželku, a vzbudil
símě bratru svému. 29 I bylo sedm bratří, a první
pojav ženu, umřel bez dětí. 30 I pojal druhý tu ženu,
a umřel i ten bez dětí. 31 Potom třetí pojal ji, též i
všech těch sedm, a nezůstavivše dětí, zemřeli. 32
Nejposléze po všech umřela i ta žena. 33 Protož při
vzkříšení, kterého z nich bude ta žena, poněvadž
sedm jich mělo ji za manželku? 34 A odpovídaje, řekl
jim Ježíš: Synové tohoto věku žení se a vdávají. (aiōn
g165) 35 Ale ti, kteříž hodni jmíni budou dosáhnouti
onoho věku a vzkříšení z mrtvých, ani se ženiti
nebudou ani vdávati. (aiōn g165) 36 Nebo ani umírati
více nebudou moci, andělům zajisté rovni budou. A
jsou synové Boží, poněvadž jsou synové vzkříšení.
37 A že mrtví vstanou z mrtvých, i Mojžíš ukázal při

onom kři, když nazývá Pána Bohem Abrahamovým,
a Bohem Izákovým, a Bohem Jákobovým. 38 Bůhť
pak není mrtvých, ale živých, nebo všickni jsou jemu
živi. 39 Tedy odpověděvše někteří z zákonníků, řekli:
Mistře, dobře jsi pověděl. 40 I nesměli se jeho na nic
více tázati. 41 Řekl pak jim: Kterak praví Krista býti
synem Davidovým? 42 A sám David praví v knize
žalmů: Řekl Pán Pánu mému: Seď na pravici mé, 43
Ažť položím nepřátely tvé v podnož noh tvých? 44
Poněvadž David jej Pánem nazývá, i kterakž syn jeho
jest? 45 I řekl učedlníkům svým přede vším lidem: 46
Varujte se zákonníků, kteříž rádi chodí v krásném
rouše, a milují pozdravování na trzích a přední stolice
v školách, a první místo na večeřích. 47 Kteříž zžírají
domy vdovské pod zámyslem dlouhé modlitby. Tiť
vezmou těžší odsouzení.

21 A pohleděv, uzřel boháté, kteříž metali dary
své do pokladnice. 2 Uzřel pak i jednu vdovu
chudičkou, ana uvrhla tam dva šarty. 3 I řekl: V pravdě
pravím vám, že vdova tato chudá více než všickni
uvrhla. 4 Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali
dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost
svou, kterouž měla, uvrhla. 5 A když někteří pravili
o chrámu, kterak by kamením pěkným i okrasami
ozdoben byl, řekl: 6 Nač se to díváte? Přijdouť dnové,
v nichž nebude zůstaven kámen na kameni, kterýž by
nebyl zbořen. 7 I otázali se ho, řkouce: Mistře, kdy to
bude? A které znamení, když se to bude míti státi?
8 On pak řekl: Vizte, abyste nebyli svedeni. Nebo
mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Já jsem, a čas
se blíží. Protož nepostupujte po nich. 9 Když pak
uslyšíte o válkách a různicech, nestrachujte se; neboť
musí to prvé býti, ale ne i hned konec. 10 Tehdy
pravil jim: Povstaneť národ proti národu, a království
proti království. 11 A země třesení veliká budou po
místech, a hladové, a morové, hrůzy i zázrakové s
nebe velicí. 12 Ale před tím přede vším vztáhnou
ruce své na vás, a protiviti se budou, vydávajíce vás
do škol a žalářů, vodíce k králům a k vládařům pro
jméno mé. 13 A toť se vám díti bude na svědectví. 14
Protož složtež to v srdcích svých, abyste se nestarali,
kterak byste odpovídati měli. 15 Játť zajisté dám vám
ústa a moudrost, kteréž nebudou moci odolati, ani
proti ní ostáti všickni protivníci vaši. 16 Budete pak
zrazováni i od rodičů a od bratří, od příbuzných i
od přátel, a zmordují některé z vás. 17 A budete
v nenávisti u všech pro jméno mé. 18 Ale ani vlas
s hlavy vaší nikoli nezahyne. 19 V trpělivosti své
vládněte dušemi svými. 20 Když pak uzříte obležený
od vojska Jeruzalém, tehdy vězte, žeť se přiblížilo
zkažení jeho. 21 Tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte
k horám, a kdo u prostřed něho, vyjděte, a kteří v
končinách, nevcházejte do něho. 22 Neboť budou
dnové pomsty, aby se naplnilo všecko, což psáno
jest. 23 Ale běda těhotným a těm, kteréž kojí v těch
dnech. Neboť bude dav veliký v této zemi, a hněv nad
lidem tímto. 24 I padati budou ostrostí meče, a zjímaní
vedeni budou mezi všecky národy, a Jeruzalém tlačen
bude od pohanů, dokudž se nenaplní časové pohanů.
25 I budouť znamení na slunci a na měsíci i na
hvězdách, a na zemi ssoužení národů, nevědoucích
se kam díti, když zvuk vydá moře a vlnobití, 26 Tak
že zmrtvějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí,
kteréž přijdou na všecken svět. Nebo moci nebeské
pohybovati se budou. 27 A tehdyť uzří Syna člověka,
an se béře v oblace s mocí a slavou velikou. 28 A
když se toto počne díti, pohleďtež a pozdvihnětež
hlav svých, proto že se přibližuje vykoupení vaše.
29 I pověděl jim podobenství: Patřte na fíkový strom
i na všecka stromoví. 30 Když se již pučí, vidouce
to, sami to znáte, že blízko jest již léto. 31 Takž
i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, vězte, že
blízko jest království Boží. 32 Amen pravím vám, že
nepomine věk tento, až se všecko stane. 33 Nebe a
země pominou, ale slova má nepominou. 34 Pilně se
pak varujte, aby snad nebyla obtížená srdce vaše
obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a v
náhle přikvačil by vás ten den. 35 Nebo jako osídlo
přijde na všecky, kteříž přebývají na tváři vší země.
36 Protož bděte, všelikého času modléce se, abyste
hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou díti, a
postaviti se před Synem člověka. 37 I býval ve dne v
chrámě, uče, ale v noci vycházeje, přebýval na hoře,
kteráž slove Olivetská. 38 A všecken lid na úsvitě
přicházel k němu do chrámu, aby ho poslouchal.

22 Přibližoval se pak svátek přesnic, kterýž slove
velikanoc. 2 I hledali přední kněží a zákonníci,
kterak by jej vyhladili; nebo obávali se lidu. 3 Tedy
vstoupil satan do Jidáše, přijmím Iškariotského, kterýž
byl z počtu dvanácti. 4 A on odšed, mluvil s předními
kněžími, a s úředníky, kterak by ho jim zradil. 5 I
zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtí peníze
dáti. 6 I slíbil, a hledal příhodného času, aby ho
jim zradil bez zástupu. 7 Tedy přišel den přesnic, v
kterémž zabit měl býti beránek. 8 I poslal Petra a
Jana, řka: Jdouce, připravte nám beránka, abychom
jedli. 9 A oni řekli mu: Kde chceš, ať připravíme? 10
On pak řekl jim: Aj, když vcházeti budete do města,
potkáť vás člověk, dčbán vody nesa. Jdětež za ním
do domu, do kteréhož vejde. 11 A díte hospodáři

toho domu: Vzkazuje tobě Mistr: Kde jest síň, kdež
budu jísti beránka s učedlníky svými? 12 A ont' vám
ukáže večeřadlo veliké podlážené. Tam připravte.
13 I odšedše, nalezli, jakž jim pověděl, a připravili
beránka. 14 A když přišel čas, posadil se za stůl, a
dvanácte apoštolů s ním. 15 I řekl jim: Žádostí žádal
jsem tohoto beránka jísti s vámi, prvé než bych trpěl.
16 Nebo pravímť vám, žeť ho již více nebudu jísti,
ažť se naplní v království Božím. 17 A vzav kalich, a
díky činiv, řekl: Vezměte jej a dělte mezi sebou. 18
Nebo pravím vám, žeť nebudu píti z plodu vinného
kořene, ažť království Boží přijde. 19 A vzav chléb, a
díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, kteréž
se za vás dává. To čiňte na mou památku. 20 Takž i
kalich, když bylo po večeři, řka: Tento kalich jest ta
nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá.
21 Ale aj, ruka zrádce mého se mnou za stolem. 22
A Syn zajisté člověka jde, tak jakž jest uloženo, ale
běda člověku tomu, kterýž ho zrazuje. 23 Tedy oni
počali vyhledávati mezi sebou, kdo by z nich byl,
kterýž by to měl učiniti. 24 Stal se pak i svár mezi
nimi, kdo by z nich zdál se býti největší. 25 On pak
řekl jim: Králové národů panují nad nimi, a kteříž moc
mají nad nimi, dobrodincové slovou. 26 Ale vy ne
tak. Nýbrž kdož největší jest mezi vámi, budiž jako
nejmenší, a kdož vůdce jest, jako sloužící. 27 Nebo
kdo větší, ten-li, kterýž sedí, čili ten, kterýž slouží?
Zdali ne ten, kterýž sedí? Ale já mezi vámi jsem jako
ten, kterýž slouží. 28 Vy pak jste ti, kteříž jste v mých
pokušeních se mnou zůstali. 29 A játˇ vám způsobuji,
jakož mi způsobil Otec můj, království, 30 Abyste jedli
a pili za stolem mým v království mém, a seděli na
stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské. 31 I
řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil, aby vás
tříbil jako pšenici. 32 Ale játˇ jsem prosil za tebe, aby
nezhynula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj
bratří svých. 33 A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov
jsem i do žaláře i na smrt jíti. 34 On pak dí: Pravím
tobě, Petře, nezazpívátˇ dnes kohout, až prvé třikrát
zapříš, že neznáš mne. 35 I řekl jim: Když jsem vás
posílal bez pytlíka, a bez mošny, a bez obuvi, zdali
jste v čem nedostatek měli? A oni řekli: V ničemž.
36 Tedy dí jim: Ale nyní, kdo má pytlík, vezmi a též
i mošnu; a kdož meče nemá, prodej sukni svou, a
kup sobě. 37 Nebo pravím vám, že se ještě to písmo
naplniti musí na mně: A s nešlechetnými počten jest.
Nebo ty věci, kteréž svědčí o mně, konec berou.
38 Oni pak řekli: Pane, aj, dva meče teď. A on řekl
jim: Dostitˇ jest. 39 A vyšed, šel podlé obyčeje svého
na horu Olivovou, a šli za ním i učedlníci jeho. 40
A když přišel na místo, řekl jim: Modlte se, abyste
nevešli v pokušení. 41 A sám vzdáliv se od nich,
jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena,
modlil se, 42 Řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento
ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se. 43 I
ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho. 44 A jsa
v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako
krůpě krve tekoucí na zemi. 45 A vstav od modlitby, a
přišed k učedlníkům, nalezl je, ani spí zámutkem.
46 I řekl jim: Co spíte? Vstaňte a modlte se, abyste
nevešli v pokušení. 47 A když on ještě mluvil, aj,
zástup, a ten, kterýž sloul Jidáš, jeden ze dvanácti,
šel napřed, a přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil. 48
Ježíš pak řekl jemu: Jidáši, políbením Syna člověka
zrazuješ. 49 A vidouce ti, kteříž při něm byli, k čemu
se chýlí, řekli jemu: Pane, budeme-liž bíti mečem? 50
I udeřil jeden z nich služebníka nejvyššího kněze, a
uťal ucho jeho pravé. 51 A Ježíš odpověděv, řekl:
Nechtež až potud. A dotek se ucha jeho, uzdravil
jej. 52 I dí Ježíš těm, kteříž přišli na něho, předním
kněžím a úředníkům chrámu a starším: Jako na lotra
vyšli jste s meči a s kyjmi. 53 Ješto na každý den
býval jsem s vámi v chrámě, a nevztáhli jste rukou na
mne. Ale totoť jest ta vaše hodina, a moc temnosti. 54
I javše jej, vedli, a uvedli do domu nejvyššího kněze.
Petr pak šel za ním zdaleka. 55 A když zanítili oheň u
prostřed síně, a posadili se vůkol, sedl Petr mezi ně.
56 A uzřevši ho jedna děvečka, an sedí u ohně, a
pilně naň pohleděvši, řekla: I tento byl s ním. 57 On
pak zapřel ho, řka: Ženo, neznám ho. 58 A po malé
chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak řekl: Ó
člověče, nejsem. 59 A potom asi po jedné hodině
jiný potvrzoval, řka: V pravdě i tento s ním byl, nebo
také Galilejský jest. 60 I řekl Petr: Člověče, nevím, co
pravíš. A hned, když on ještě mluvil, kohout zazpíval.
61 I obrátiv se Pán, pohleděl na Petra. I rozpomenul
se Petr na slovo Páně, kterak jemu byl řekl: Že prvé
než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. 62 I vyšed ven
Petr, plakal hořce. 63 Muži pak ti, kteříž drželi Ježíše,
posmívali se jemu, tepouce ho. 64 A zakrývajíce ho,
bili jej v tvář, a tázali se ho, řkouce: Prorokuj, kdo
jest, kterýž tebe udeřil? 65 A jiného mnoho, rouhajíce
se, mluvili proti němu. 66 A když byl den, sešli se
starší lidu a přední kněží a zákonníci, a vedli ho do
rady své, 67 Řkouce: Jsi-li ty Kristus? Pověz nám. I
dí jim: Povím-li vám, nikoli neuvěříte. 68 A pakli se
vás co otíži, neodpovíte mi, ani nepropustíte. 69 Od
této chvíle Syn člověka sedne na pravici moci Boží.
70 I řekli všickni: Tedy jsi ty Syn Boží? On pak řekl
jim: Vy pravíte, nebo já jsem. 71 A oni řekli: Což ještě
potřebujeme svědectví? Však jsme sami slyšeli z úst
jeho.

23 Tehdy povstavši všecko množství jich, vedli jej
ku Pilátovi. 2 A počali naň žalovati, řkouce:
Tohoto jsme nalezli, an převrací lid, a brání daně
dávati císaři, pravě se býti Kristem králem. 3 Pilát
pak otázal se ho, řka: Jsi-liž ty král ten Židovský?
A on odpověděv, řekl jemu: Ty pravíš. 4 I dí Pilát
předním kněžím a zástupům: Žádné viny nenalézám
na tomto člověku. 5 Oni pak více se silili, řkouce:
Bouříť lid, uče po všem Judstvu, počav od Galilee
až sem. 6 Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se,
byl-li by člověk Galilejský. 7 A když zvěděl, že by
byl z panství Heródesova, poslal jej k Heródesovi,
kterýž také v Jeruzalémě byl v ty dni. 8 Heródes pak
uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal
viděti jej, proto že mnoho o něm slýchal, a nadál
se, že nějaký div uzří od něho učiněný. 9 I tázal se
ho mnohými řečmi, ale on jemu nic neodpovídal.
10 Stáli pak přední kněží a zákonníci, tuze na něj
žalujíce. 11 A pohrdna jím Heródes s svým rytířstvem,
a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i
odeslal zase ku Pilátovi. 12 I učiněni jsou přátelé Pilát
s Heródesem v ten den. Nebo před tím nepřátelé byli
vespolek. 13 Pilát pak svolav přední kněží a úřadné
osoby i lid, 14 Řekl jim: Dali jste mi tohoto člověka,
jako by lid odvracel, a aj, já před vámi vyptávaje se
ho, žádné viny jsem nenalezl na tom člověku v tom,
což na něj žalujete. 15 Ano ani Heródes; nebo odeslal
jsem vás k němu, a aj, nic hodného smrti nestalo se
jemu. 16 Protože potrestaje, propustím ho. 17 Musil
pak propouštívati jim jednoho v svátek. 18 Protož
zkřiklo spolu všecko množství, řkouce: Zahlaď tohoto,
a propusť nám Barabáše. 19 Kterýž byl pro bouřku
nějakou v městě učiněnou a pro vraždu vsazen do
žaláře. 20 Tedy Pilát opět mluvil, chtěje propustiti
Ježíše. 21 Oni pak vždy volali, řkouce: Ukřižuj ho,
ukřižuj. 22 A on potřetí řekl jim: Což pak zlého učinil
tento? Žádné příčiny smrti nenalezl jsem na něm.
Protož potresce, propustím ho. 23 Oni pak předce
dotírali křikem velikým, žádajíce, aby byl ukřižován.
A rozmáhali se hlasové jejich i předních kněží. 24
Pilát pak přisoudil, aby se naplnila žádost jejich. 25 I
propustil jim toho, kterýž pro bouřku a vraždu vsazen
byl do žaláře, za něhož prosili, ale Ježíše vydal k vůli
jejich. 26 A když jej vedli, chytivše Šimona nějakého
Cyrenenského, jdoucího s pole, vložili na něj kříž, aby
nesl za Ježíšem. 27 I šlo za ním veliké množství lidu i
žen, kteréž plakaly a kvílily ho. 28 A obrátiv se k nim
Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplačte nade mnou,
ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi.
29 Nebo aj, dnové jdou, v nichž řeknou: Blahoslavené
neplodné, a břicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž
nekrmily. 30 Tehdyť počnou říci k horám: Padněte na
nás, a pahrbkům: Přikrejte nás. 31 Nebo poněvadž
na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na
suchém? 32 Vedeni pak byli i jiní dva zločinci, aby
spolu s ním byli ukřižováni. 33 A když přišli na místo,
kteréž slove popravištné, tu jej ukřižovali, i ty zločince,
jednoho na pravici, druhého pak na levici. 34 Tedy
Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.
A rozdělivše roucho jeho, metali los. 35 I stál lid,
dívaje se. A posmívali se jemu knížata s nimi, řkouce:
Jinýmť spomáhal, nechať pomůže sám sobě, jestliže
on jest Kristus, ten Boží zvolený. 36 Posmívali se pak
jemu i žoldnéři, přistupujíce a octa podávajíce jemu,
37 A říkajíce: Jsi-li ty král ten Židovský, spomoziž sám
sobě. 38 A byl také i nápis napsaný nad ním, literami
Řeckými a Latinskými a Židovskými: Tento jest král
Židovský. 39 Jeden pak z těch zločinců, kteříž s ním
viseli, rouhal se jemu, řka: Jsi-li ty Kristus, spomoziž
sobě i nám. 40 A odpověděv druhý, trestal ho, řka:
Ani ty se Boha nebojíš, ješto jsi v témž potupení? 41
A my zajisté spravedlivě, nebo hodnou pomstu za
skutky své béřeme, ale tento nic zlého neučinil. 42 I
dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš
do království svého. 43 I řekl mu Ježíš: Amen pravím
tobě, dnes budeš se mnou v ráji. 44 A bylo okolo
hodiny šesté. I stala se tma po vší zemi až do hodiny
deváté. 45 I zatmělo se slunce, a opona chrámová
roztrhla se napoly. 46 A zvolav Ježíš hlasem velikým,
řekl: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A to
pověděv, umřel. 47 A viděv centurio, co se stalo,
velebil Boha, řka: Jistě člověk tento spravedlivý byl.
48 A všickni zástupové, přítomní tomu divadlu, hledíce
na to, co se dálo, tepouce prsy své, navracovali
se. 49 Stáli pak všickni známí jeho zdaleka, hledíce
na to, i ženy, kteréž byly přišly za ním z Galilee.
50 A aj, muž jménem Jozef, jeden z úřadu, muž
dobrý a spravedlivý, 51 Kterýž byl nepovolil radě
a skutku jejich, z Arimatie města Judského, kterýž
také očekával království Božího; 52 Ten přistoupiv
ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo. 53 A složiv je,
obvinul v kment, a pochoval je v hrobě vytesaném, v
kterémž ještě nikdy nebyl žádný pochován. 54 A byl
den připravování, a sobota se začínala. 55 Šedše
pak také za ním ženy, kteréž byly s Ježíšem přišly z
Galilee, pohleděly na hrob, a kterak pochováno bylo
tělo jeho. 56 Vrátivše se pak, připravily vonné věci a
masti, ale v sobotu odpočinuly, podlé přikázaní.

24 Prvního pak dne po sobotě velmi ráno šly
k hrobu, nesouce vonné věci, kteréž byly
připravily, a některé jiné s nimi. 2 I nalezly kámen

odvalený od hrobu. 3 A všedše, nenalezly těla Pána
Ježíše. 4 I stalo se, když ony se toho užasly, aj, muži
dva postavili se podlé nich v rouše stkvoucím. 5 Když
se pak ony bály, a sklonily tváři své k zemi, řekli
jim: Co hledáte živého s mrtvými? 6 Neníť ho tuto,
ale vstalť jest. Rozpomeňte se, kterak mluvil vám,
když ještě v Galilei byl, 7 Řka: Že Syn člověka musí
vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřižován býti, a
v třetí den z mrtvých vstáti. 8 I rozpomenuly se na
slova jeho. 9 A navrátivše se od hrobu, zvěstovaly
to všecko těm jedenácti i jiným všechněm. 10 Byly
pak Maria Magdaléna a Johanna a Maria Jakubova,
a jiné s nimi, kteréž vypravovaly to apoštolům. 11
Ale oni měli za bláznovství slova jejich, a nevěřili
jim. 12 Tedy Petr vstav, běžel k hrobu, a pohleděv
do něho, uzřel prostěradla, ana sama leží. I odšel,
divě se sám v sobě, co se to stalo. 13 A aj, dva z
nich šli toho dne do městečka, kteréž bylo vzdálí od
Jeruzaléma honů šedesáte, jemuž jméno Emaus. 14
A rozmlouvali vespolek o těch všech věcech, kteréž
se byly staly. 15 I stalo se, když rozmlouvali, a sebe
se otazovali, že i Ježíš, přiblíživ se, šel s nimi. 16 Ale
oči jejich držány byly, aby ho nepoznali. 17 I řekl jim:
Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce,
a jste smutní? 18 A odpověděv jeden, kterémuž
jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty sám jsi z příchozích do
Jeruzaléma, ještos nezvěděl, co se stalo v něm těchto
dnů? 19 Kterýmž on řekl: I co? Oni pak řekli jemu: O
Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný
v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem, 20
Totiž kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na
odsouzení k smrti, i ukřižovali jej. 21 My pak jsme se
nadáli, že by on měl vykoupiti Izraele. Ale nyní tomu
všemu třetí den jest dnes, jakž se to stalo. 22 Ale i
ženy některé z našich zděsily nás, kteréž ráno byly u
hrobu. 23 A nenalezše tělo jeho, přišly, pravíce, že
také vidění andělské viděly, kteříž praví, že by živ byl.
24 I chodili někteří z našich k hrobu, a nalezli tak, jakž
pravily ženy, ale jeho neviděli. 25 Tedy on řekl jim: Ó
nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu,
což mluvili proroci. 26 Zdaliž nemusil těch věcí trpěti
Kristus a vjíti v slávu svou? 27 A počav od Mojžíše a
všech proroků, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o
něm byla. 28 I přiblížili se k městečku, do kteréhož
šli, a on potrh se, jako by chtěl dále jíti. 29 Ale přinutili
ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a
den se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal. 30 I stalo se,
když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil,
a lámaje, podával jim. 31 I otevříny jsou oči jejich,
a poznali ho. On pak odnesl se od nich. 32 I řekli
vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když
mluvil nám na cestě, a když otvíral nám písma? 33 A
vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a nalezli
shromážděných těch jedenácte, a ty, kteříž s nimi
byli, 34 Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se
Šimonovi. 35 I vypravovali oni také to, co se stalo na
cestě, a kterak ho poznali v lámání chleba. 36 A když
oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš u prostřed
nich, a řekl jim: Pokoj vám. 37 Oni pak zhrozivše se a
přestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha viděli.
38 I dí jim: Co se strašíte, a proč myšlení vstupují na
srdce vaše? 39 Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté
jsem ten. Dotýkejte se mne a vizte; neboť duch těla a
kostí nemá, jako mne vidíte míti. 40 A pověděv to,
ukázal jim ruce i nohy. 41 Když pak oni ještě nevěřili
pro radost, ale divili se, řekl jim: Máte-li tu co k jídlu?
42 A oni podali jemu kusu ryby pečené a plástu strdi.
43 A vzav, pojedl před nimi, 44 A řekl jim: Tatoť jsou
slova, kteráž jsem mluvil vám, ještě byv s vámi: Že
se musí naplniti všecko, což psáno jest v zákoně
Mojžíšově a v prorocích i v žalmích o mně. 45 Tedy
otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům. 46 A řekl jim:
Takť jest psáno, a tak musil Kristus trpěti, a třetího
dne z mrtvých vstáti, 47 A aby bylo kázáno ve jménu
jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy,
počna od Jeruzaléma. 48 Vy pak jste svědkové toho.
49 A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy
pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete
oblečeni mocí s výsosti. 50 I vyvedl je ven až do
Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání. 51
I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen
jest do nebe. 52 A oni poklonivše se jemu, navrátili se
do Jeruzaléma s radostí velikou. 53 A byli vždycky v
chrámě, chválíce a dobrořečíce Boha. Amen.

Jan

1 Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a
to Slovo byl Bůh. **2** To bylo na počátku u Boha. **3**
Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic
není učiněno, což učiněno jest. **4** V něm život byl, a
život byl světlo lidí. **5** A to světlo v temnostech svítí,
ale tmy ho neobsáhly. **6** Byl člověk poslaný od Boha,
jemuž jméno bylo Jan. **7** Ten přišel na svědectví, aby
svědčil o tom světle, aby všickni uvěřili skrze něho. **8**
Nebyl on to světlo, ale přišel, aby svědectví vydával
o tom světle. **9** Tentoť byl to pravé světlo, kteréž
osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět. **10**
Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, ale svět
ho nepoznal. **11** Do svého vlastního přišel, ale vlastní
jeho nepřijali ho. **12** Kteříž pak koli přijali jej, dal jim
moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho,
13 Kteříž ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže,
ale z Boha zplozeni jsou. **14** A Slovo to tělo učiněno
jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu
jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné
milosti a pravdy. **15** Jan svědectví vydával o něm, a
volal, řka: Tentoť jest, o němž jsem pravil, že po mně
přišed, předšel mne; nebo přednější jest než já. **16** A
z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za
milost. **17** Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, milost
a pravda skrze Ježíše Krista stala se. **18** Boha žádný
nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůnu
Otce, ont' vypravil. **19** A totoť jest svědectví Janovo,
když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby
se ho otázali: Ty kdo jsi? **20** I vyznal a nezapřel,
a vyznal: Že já nejsem Kristus. **21** I otázali se ho:
Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem. Jsi ten prorok?
Odpověděl: Nejsem. **22** I řekli jemu: Kdožs pak? Ať
odpověd dáme těm, kteříž nás poslali. Co pravíš sám
o sobě? **23** Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti:
Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok. **24**
Ti pak, kteříž byli posláni, z farizeů byli. **25** I otázali
se ho a řekli jemu: Proč tedy křtíš, jestliže ty nejsi
Kristus, ani Eliáš, ani ten prorok? **26** Odpověděl jim
Jan, řka: Já křtím vodou, ale u prostřed vás stojí,
jehož vy neznáte. **27** Totoť jest ten, kterýž po mně
přišed, předšel mne, u jehož obuvi já nejsem hoden
rozvázati řeménka. **28** Toto v Betabaře stalo se za
Jordánem, kdež Jan křtil. **29** Druhého dne uzřel Jan
Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž
snímá hřích světa. **30** Tentoť jest, o kterémž jsem
já pravil, že za mnou jde muž, kterýž mne předšel;
nebo přednější jest než já. **31** A já jsem ho neznal,
ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já
přišel, křtě vodou. **32** A svědectví vydal Jan, řka:
Viděl jsem Ducha sstupujícího jako holubici s nebe, a
zůstal na něm. **33** A já jsem ho neznal, ale kterýž mne
poslal křtíti vodou, ten mi řekl: Nad kýmž uzříš Ducha
sstupujícího a zůstávajícího na něm, tent' jest, kterýž
křtí Duchem svatým. **34** A já jsem viděl, a svědectví
jsem vydal, že on jest ten Syn Boží. **35** Druhého
pak dne opět stál Jan, a z učedlníků jeho dva, **36**
A uzřev Ježíše, an se prochází, řekl: Aj, Beránek
Boží. **37** I slyšeli ho ti dva učedlníci mluvícího, a
šli za Ježíšem. **38** I obrátiv se Ježíš, a uzřev je,
ani jdou, dí jim: **39** Co hledáte? A oni řekli jemu:
Rabbi, (což se vykládá: Mistře,) kde bydlíš? **40** Dí
jim: Poďte a vizte. I šli a viděli, kde bydlil, a zůstali
u něho ten den; nebo bylo okolo desáté hodiny. **41**
Byl Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden z těch dvou,
kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním. **42** I nalezl
ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu:
Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus. **43** I
přivedl jej k Ježíšovi. A pohleděv naň Ježíš, dí: Ty jsi
Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfas, což se
vykládá Petr. **44** Na druhý den chtěl Ježíš vyjíti do
Galilee, i nalezl Filipa, a řekl jemu: Pod' za mnou. **45**
A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.
46 Nalezl Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal
Mojžíš v zákoně a proroci, nalezli jsme, Ježíše, syna
Jozefova z Nazaréta. **47** I řekl jemu Natanael: A může
z Nazaréta co dobrého býti? Řekl jemu Filip: Pod'
a viz. **48** Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí
o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není. **49**
Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl
Ježíš a řekl jemu: Prvé než tě Filip zavolal, kdyžs byl
pod fíkem, viděl jsem tebe. **50** Odpověděl Natanael
a řekl jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král
Izraelský. **51** Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žeť jsem
řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš. Větší věci
nad tyto uzříš. I dí mu: Amen, amen pravím vám:
Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly Boží
vstupující a sstupující na Syna člověka.

2 Třetího pak dne stala se svadba v Káni Galilejské,
a byla matka Ježíšova tam. **2** A pozván jest také
Ježíš i učedlníci jeho na tu svadbu. **3** Když se pak
nedostalo vína, řekla matka Ježíšova jemu: Vína
nemají. **4** Dí jí Ježíš: Co mně a tobě ženo? Ještě
nepřišla hodina má. **5** Dí matka jeho služebníkům:
Což by koli vám řekl, učiňte. **6** I bylo tu kamenných
stoudví šest postaveno, podlé očišťování Židovského,
beroucí v sebe jedna každá dvě neb tři míry. **7** Řekl
jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I naplnili je až
do vrchu. **8** I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu

správci svadby. I nesli. 9 A jakž okusil vrchní správce
svadby té vody, vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud
by bylo, ale služebníci věděli, kteříž vážili vodu,)
povolal ženicha ten vrchní správce, 10 A řekl mu:
Každý člověk nejprvé dobré víno dává, a když by se
hojně napili, tedy to, kteréž horší. Ty zachoval jsi víno
dobré až dosavad. 11 To učinil Ježíš počátek divů v
Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho
učedlníci jeho. 12 Potom sstoupil do Kafarnaum, on i
matka jeho, i bratří jeho, i učedlníci jeho, a pobyli tam
nemnoho dní; 13 Nebo blízko byla velikanoc Židovská.
I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma. 14 A nalezl v chrámě
prodavače volů a ovec i holubic, a penězoměnce
sedící. 15 A udělav bič z provázků, všecky vyhnal
z chrámu, i ovce i voly, a penězoměncům rozsypal
peníze, a stoly zpřevracel. 16 A těm, kteříž holuby
prodávali, řekl: Odneste tyto věci odsud, a nečiňte
domu Otce mého domem kupeckým. 17 I rozpomenuli
se učedlníci jeho, že psáno jest: Horlivost domu tvého
snědla mne. 18 Tedy odpověděli Židé a řekli jemu:
Jaké znamení nám ukážeš, že tyto věci činíš? 19
Odpověděl Ježíš a řekl jim: Zrušte chrám tento, a ve
třech dnech zase vzdělám jej. 20 I řekli Židé: Čtyřidceti
a šest let dělán jest chrám tento, a ty ve třech dnech
vzděláš jej? 21 Ale on mluvil o chrámu těla svého. 22 A
protož když z mrtvých vstal, rozpomenuli se učedlníci
jeho, že jim to byl pověděl. I uvěřili písmu a slovu,
kteréž pověděl Ježíš. 23 A když byl v Jeruzalémě na
velikunoc v den sváteční, mnozí uvěřili ve jméno jeho,
vidouce divy jeho, kteréž činil. 24 Ale Ježíš nesvěřil
sebe samého jim, proto že on znal všecky. 25 Aniž
potřeboval, aby kdo svědectví vydával o člověku;
nebo on věděl, co by bylo v člověku.

3 Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže
Židovské. 2 Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl
jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha přišel mistr; nebo
žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by
Bůh byl s ním. 3 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen,
amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž
viděti království Božího. 4 Řekl jemu Nikodém: Kterak
můž člověk naroditi se, starý jsa? Zdali může po druhé
v život matky své vjíti a naroditi se? 5 Odpověděl
Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z
vody a z Ducha, nemůž vjíti do království Božího. 6
Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z
Ducha, duch jest. 7 Nedivíž se, že jsem řekl tobě:
Musíte se znovu zroditi. 8 Vítr, kam chce věje, a hlas
jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť
jest každý, kdo se z Ducha narodil. 9 Odpověděl
Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti? 10
Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli,
a toho neznáš? 11 Amen, amen pravím tobě: Že
což víme, mluvíme, a což jsme viděli, svědčíme, ale
svědectví našeho nepřijímáte. 12 Poněvadž zemské
věci mluvil jsem vám, a nevěříte, kterak, budu-li vám
praviti nebeské, uvěříte? 13 A jistě žádnýť nevstoupil
v nebe, než ten, kterýž sstoupil s nebe, Syn člověka,
kterýž jest v nebi. 14 A jakož Mojžíš povýšil hada na
poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka, 15 Aby
každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život
věčný. (aiōnios g166) 16 Nebo tak Bůh miloval svět,
že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož
věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. (aiōnios
g166) 17 Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby
odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.
18 Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož
nevěří, jižť jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno
jednorozeného Syna Božího. 19 Totoť pak jest ten
soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více
tmu nežli světlo; nebo skutkové jejich byli zlí. 20
Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k
světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho. 21 Ale kdož
činí pravdu, jde k světlu, aby zjeveni byli skutkové
jeho, že v Bohu učiněni jsou. 22 Potom přišel Ježíš i
učedlníci jeho do země Judské, a tu přebýval s nimi,
a křtil. 23 A Jan také křtil v Enon, blízko Sálim, nebo
byly tam vody mnohé. I přicházeli, a křtili se. 24 Nebo
ještě Jan nebyl vsazen do žaláře. 25 Tedy vznikla
otázka mezi učedlníky Janovými a Židy o očišťování.
26 I přišli k Janovi a řekli jemu: Mistře, ten kterýž byl s
tebou za Jordánem, jemužs ty svědectví vydal, aj,
on křtí, a všickni jdou k němu. 27 Odpověděl Jan a
řekl: Nemůžť člověk vzíti ničeho, leč by jemu dáno
bylo s nebe. 28 Vy sami svědkové jste mi, že jsem
pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před
ním. 29 Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak
ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro
hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest. 30
Onť musí růsti, já pak menšiti se. 31 Kdožť s hůry
přišel, nade všeckyť jest; kdož jest z země, zemskýť
jest, a zemské věci mluví. Ten, kterýž s nebe přišel,
nade všecky jest. 32 A což viděl a slyšel, toť svědčí,
ale svědectví jeho žádný nepřijímá. 33 Kdož přijímá
svědectví jeho, zpečetil to, že Bůh pravdomluvný jest.
34 Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví,
nebo jemu ne v míru dává Bůh Ducha. 35 Otec miluje
Syna, a všecko dal v ruku jeho. 36 Kdož věří v Syna,
má život věčný; ale kdožť jest nevěřící Synu, neuzříť
života, ale hněv Boží zůstává na něm. (aiōnios g166)

4 A jakž poznal Pán, že slyšeli farizeové, že by Ježíš
více učedlníků činil a křtil než Jan, **2** (Ačkoli Ježíš
sám nekřtil, ale učedlníci jeho,) **3** Opustil Judstvo, a
odšel opět do Galilee. **4** Musil pak jíti skrze Samaří. **5**
I přišel k městu Samařskému, kteréž slove Sichar,
vedlé popluží, kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu
svému. **6** Byla pak tu studnice Jákobova. Protož
ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na studnici. A
bylo okolo šesté hodiny. **7** I přišla žena z Samaří vážiti
vody. Kteréž řekl Ježíš: Dej mi píti. **8** Nebo učedlníci
jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů. **9** I
řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid,
žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo
neobcují Židé s Samaritány.) **10** Odpověděl Ježíš a
řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a kdo jest ten,
kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys prosila jeho, a dal
by tobě vody živé. **11** I dí jemu žena: Pane, aniž máš,
čím bys navážil, a studnice jest hluboká. Odkudž
tedy máš tu vodu živou? **12** Zdaliž jsi ty větší nežli
otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z
ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho? **13** Odpověděl
Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude
opět. **14** Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám
jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám
jemu, bude v něm studnicí vody prýštící se k životu
věčnému. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **15** Řekla jemu žena:
Pane, dej mi té vody, abych nežíznila, ani chodila sem
vážiti. **16** Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přiď
sem. **17** Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí
jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám muže. **18** Nebos pět
mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi
pravdu pověděla. **19** Řekla jemu žena: Pane, vidím,
že jsi ty prorok. **20** Otcové naši na této hoře modlívali
se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdež
náleží se modliti. **21** Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, žeť jde
hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě
nebudete se modliti Otci. **22** Vy se modlíte, a nevíte,
čemu; my se modlíme, čemuž víme, nebo spasení
z Židů jest. **23** Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdyžto
praví modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a v
pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili
jemu. **24** Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v
duchu a v pravdě musejí se modliti. **25** Dí jemu žena:
Vím, že Mesiáš přijde, kterýž slove Kristus. Ten, když
přijde, oznámí nám všecko. **26** Dí jí Ježíš: Játť jsem,
kterýž mluvím s tebou. **27** A v tom přišli učedlníci
jeho, i divili se, že by s ženou mluvil, a však žádný
neřekl: Nač se ptáš, aneb proč mluvíš s ní? **28** I
nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a řekla
těm lidem: **29** Poďte, vizte člověka, kterýž pověděl mi
všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?
30 Tedy vyšli z města, a přišli k němu. **31** Mezi tím
pak prosili ho učedlníci, řkouce: Mistře, pojez. **32** A
on řekl jim: Játť mám pokrm jísti, kteréhož vy nevíte.
33 Učedlníci pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo
přinesl jísti? **34** Dí jim Ježíš: Můjť pokrm jest, abych
činil vůli toho, kterýž mne poslal, a dokonal dílo jeho.
35 Však vy pravíte, že ještě čtyři měsícové jsou, a
žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte očí svých, a
patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni. **36** Kdož pak
žne, odplatuť béře, a shromažďuje užitek k životu
věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, radoval se spolu, i
kdo žne. **(aiōnios g166)** **37** Nebo v tom pravé jest slovo,
žeť jiný jest, kdož rozsívá, a jiný, kterýž žne. **38** Játť
jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiníť
pracovali, a vy jste v jejich práce vešli. **39** Z města
pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro řeč
té ženy, svědčící: Že mi pověděl všecko, což jsem
činila. **40** A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho,
aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni. **41** A mnohem
jich více uvěřilo pro řeč jeho. **42** A ženě té řekli:
Již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme
slyšeli, a víme, že tento jest právě spasitel světa,
Kristus. **43** Po dvou pak dnech vyšel odtud, a šel do
Galilee. **44** Nebo sám Ježíš byl svědectví vydal, že
prorok v vlasti své v poctivosti není. **45** A když přišel
do Galilee, přijali jej Galilejští, všecko viděvše, co
činil v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli k
svátku. **46** Tedy opět přišel Ježíš do Kány Galilejské,
kdež učinil byl z vody víno. I byl jeden královský
služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl. **47**
Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee,
šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna
jeho; nebo počínal umírati. **48** I řekl jemu Ježíš:
Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte. **49** Dí jemu ten
královský služebník: Pane, podiž prvé, nežli umře
syn můj. **50** Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I
uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil jemu Ježíš, a šel. **51**
Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a
zvěstovali, řkouce: Syn tvůj živ jest. **52** Tedy otázal se
jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu:
Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice. **53** Tedy
poznal otec, že právě ta hodina byla, v kterouž řekl
byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho
všecken. **54** To opět druhý div učinil Ježíš, přišed z
Judstva do Galilee.

5 Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do
Jeruzaléma. **2** Byl pak v Jeruzalémě rybník bravný,
kterýž slove Židovsky Bethesda, patero přístřeší maje.
3 Kdež leželo množství veliké neduživých, slepých,
kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody. **4**

Nebo anděl jistým časem sstupoval do rybníka, a
kormoutil vodu. Protož kdož nejprvé sstoupil po
tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli
nemoci trápen byl. 5 I byl tu člověk jeden, kterýž osm
a třidceti let nemocen byl. 6 Toho uzřev Ježíš ležícího,
a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-
li zdráv býti? 7 Odpověděl mu ten nemocný: Pane,
nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda,
uvrhl mne do rybníka, ale když já jdu, jiný přede
mnou sstupuje. 8 Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože
své a choď. 9 A hned zdráv jest učiněn člověk ten, a
vzav lože své, i chodil. Byla pak sobota v ten den.
10 Tedy řekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest,
nesluší tobě lože nositi. 11 Odpověděl jim: Ten, kterýž
mne uzdravil, ont' mi řekl: Vezmi lože své a choď.
12 I otázali se ho: Kdo jest ten člověk, kterýž tobě
řekl: Vezmi lože své a chod'? 13 Ten pak uzdravený
nevěděl, kdo by byl. Nebo Ježíš byl poodšel od
zástupu shromážděného na tom místě. 14 Potom
pak nalezl jej Ježíš v chrámě, a řekl jemu: Aj, zdráv
jsi učiněn; nikoli víc nehřeš, ať by se něco horšího
nepřihodilo. 15 Odšel ten člověk, a pověděl Židům,
že by Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého učinil. 16 A
protož protivili se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabiti, že
to učinil v sobotu. 17 Ježíš pak odpověděl jim: Otec
můj až dosavad dělá, i ját' dělám. 18 Tedy Židé ještě
víc proto hledali ho zamordovati, že by netoliko rušil
sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného
se čině Bohu. 19 I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen,
amen pravím vám: Nemůžet' Syn sám od sebe nic
činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on
činí, tot' i Syn též podobně činí. 20 Otec zajisté miluje
Syna, a ukazuje mu všecko, což sám činí; a větší
nad to ukáže jemu skutky, abyste vy se divili. 21
Nebo jakož Otec křísí mrtvé a obživuje, tak i Syn,
kteréž chce, obživuje. 22 Aniž zajisté Otec soudí
koho, ale všecken soud dal Synu. 23 Aby všickni
ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí
ani Otce, kterýž ho poslal. 24 Amen, amen pravím
vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž
mne poslal, mát' život věčný, a na soud nepřijde, ale
přešelt' jest z smrti do života. (aiōnios g166) 25 Amen,
amen pravím vám: Že přijde hodina, a nynít' jest, když
mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi
budou. 26 Nebo jakož Otec má život sám v sobě,
tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě. 27 A
dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.
28 Nedivtež se tomu; neboť přijde hodina, v kterouž
všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho. 29 A
půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života,
ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu. 30
Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Jakžť slyším, takť
soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám
vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy.
31 Vydám-lit' já svědectví sám o sobě, svědectví mé
není pravé. 32 Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o
mně, a vím, že pravé jest svědectví, kteréž vydává o
mně. 33 Vy jste byli poslali k Janovi, a on svědectví
vydal pravdě. 34 Ale ját' nepřijímám svědectví od
člověka, než totoť pravím, abyste vy spaseni byli.
35 Ont' byl svíce hořící a svítící, vy pak chtěli jste
se na čas poradovati v světle jeho. 36 Ale já mám
větší svědectví, než Janovo. Nebo skutkové, kteréž
mi dal Otec, abych je vykonal, tit' skutkové, kteréž
já činím, svědčí o mně, že mne Otec poslal. 37 A
kterýž mne poslal, Otec, ont' svědectví vydal o mně,
jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváři jeho
neviděli. 38 A slova jeho nemáte v sobě zůstávajícího.
Nebo kteréhož on poslal, tomu vy nevěříte. 39 Ptejte
se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný
život míti, a tať svědectví vydávají o mně. (aiōnios
g166) 40 Ale nechcete přijíti ke mně, abyste život
měli. 41 Chvály od lidí nepřijímám. 42 Ale poznal
jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě. 43
Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte
mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.
44 Kterak vy můžete věřiti, chvály jedni od druhých
hledajíce, poněvadž chvály, kteráž jest od samého
Boha, nehledáte? 45 Nedomnívejte se, bycht' já na
vás žalovati měl před Otcem. Jestit', kdo by žaloval
na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte. 46 Nebo
kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neb on o
mně psal. 47 Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i
kterak slovům mým uvěříte?

6 Potom odšel Ježíš za moře Galilejské neb
Tiberiadské. 2 A šel za ním zástup veliký; nebo
viděli divy jeho, kteréž činil nad nemocnými. 3 I všel na
horu Ježíš, a tam seděl s učedlníky svými. 4 Byla pak
blízko velikanoc, svátek Židovský. 5 Tedy pozdvih očí
Ježíš, a viděv, že zástup veliký jde k němu, dí Filipovi:
Kde nakoupíme chlebů, aby pojedli tito? 6 (Ale to
řekl, pokoušeje ho; nebo on věděl, co by měl učiniti.)
7 Odpověděl jemu Filip: Za dvě stě peněz chlebů
nepostačí jim, aby jeden každý z nich něco maličko
vzal. 8 Dí jemu jeden z učedlníků jeho, Ondřej, bratr
Šimona Petra: 9 Jestit' mládenček jeden zde, kterýž
má pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale cot' jest to
mezi tak mnohé? 10 I řekl Ježíš: Rozkažte lidu, ať se
usadí. A bylo trávy mnoho na tom místě. I posadilo se
mužů v počtu okolo pěti tisíců. 11 Tedy Ježíš vzal ty
chleby, a díky učiniv, rozdával učedlníkům, učedlníci

pak sedícím; též podobně z těch rybiček, jakž mnoho
chtěli. 12 A když byli nasyceni, řekl učedlníkům svým:
Zbeřte ty drobty, kteříž zůstali, ať nezhynou. 13 I
sebrali a naplnili dvanácte košů drobtů z těch pěti
chlebů ječných, kteříž pozůstali po těch, kteříž jedli.
14 Ti pak lidé, uzřevše ten div, kterýž učinil Ježíš,
pravili: Tento jest jistě prorok, kterýž měl přijíti na
svět. 15 Tedy Ježíš věda, že by měli přijíti a chytiti
jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám
jediný. 16 Když pak byl večer, sstoupili učedlníci jeho
k moři. 17 A vstoupivše na lodí, plavili se přes moře
do Kafarnaum. A bylo již tma, a nepřišel byl Ježíš k
nim. 18 Moře pak dutím velikého větru zdvihalo se.
19 A odplavivše se honů jako pětmecítma neb třidceti,
uzřeli Ježíše, an chodí po moři, a přibližuje se k lodí.
I báli se. 20 On pak řekl jim: Játʼ jsem, nebojte se. 21 I
vzali ho na lodí ochotně, a hned lodí přiběhla k zemi,
do kteréž se plavili. 22 Nazejtří zástup, kterýž byl za
mořem, viděv, že jiné lodičky nebylo, než ta jedna, na
kterouž byli vstoupili učedlníci jeho, a že Ježíš nebyl
všel s učedlníky svými na lodí, ale sami učedlníci
jeho byli se plavili, 23 (Jiné pak lodí byly připlouly od
Tiberiady k tomu místu blízko, kdež byli jedli chléb,
když díky učinil Pán,) 24 Když tedy uzřel zástup, že
Ježíše tu není, ani učedlníků jeho, vstoupili i oni na
lodí, a přijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše. 25 A
nalezše ho za mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem
přišel? 26 Odpověděl jim Ježíš a řekl: Amen, amen
pravím vám: Hledáte mne, ne proto že jste divy viděli,
ale že jste jedli chleby a nasyceni jste. 27 Pracujte ne
o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává
k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo
tohoť potvrdil Bůh Otec. (aiōnios g166) 28 Tedy řekli
jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží? 29
Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totoť jest to dílo Boží,
abyste věřili v toho, kteréhož on poslal. 30 I řekli
jemu: Jakéž pak ty znamení činíš, abychom viděli a
věřili tobě? Co děláš? 31 Otcové naši jedli mannu
na poušti, jakož psáno jest: Chléb s nebe dal jim
jísti. 32 Tedy řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám:
Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám
dává ten chléb s nebe pravý. 33 Nebo chléb Boží ten
jest, kterýž sstupuje s nebe, a dává život světu. 34 I
řekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky. 35
Ježíš pak řekl jim: Játʼ jsem ten chléb života. Kdož
přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve
mne, nebude žízniti nikdy. 36 Ale pověděl jsem vám,
anobrž viděli jste mne, a nevěříte. 37 Všecko, což
mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně
přijde, nevyvrhu ven. 38 Nebo jsem sstoupil s nebe,
ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne
poslal. 39 Tatoť jest pak vůle toho, kterýž mne poslal,
Otcova, abych ničeho toho, což mi dal, neztratil, ale
vzkřísil to v nejposlednější den. 40 A tatoť jest vůle
toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna
a věří v něho, měl život věčný. A játʼ jej vzkřísím v
den nejposlednější. (aiōnios g166) 41 I reptali Židé na
něho, že řekl: Já jsem chléb ten, kterýž jsem s nebe
sstoupil. 42 A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn
Jozefův, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí
tento: S nebe jsem sstoupil? 43 Tedy odpověděl Ježíš
a řekl jim: Nerepcete vespolek. 44 Žádný nemůž přijíti
ke mně, jediné leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitrhl
by jej; a játʼ jej vzkřísím v den nejposlednější. 45
Psáno jest v prorocích: A budou všickni učeni od
Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se,
jdeť ke mně. 46 Ne že by kdo viděl Otce, jediné ten,
kterýž jest od Boha, tentʼ viděl Otce. 47 Amen, amen
pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný.
(aiōnios g166) 48 Játʼ jsem ten chléb života. 49 Otcové
vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. 50 Totoť jest
chléb ten s nebe sstupující. Kdož by koli jej jedl,
neumřeť. 51 Játʼ jsem ten chléb živý, kterýž jsem s
nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude
na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž
já dám za život světa. (aiōn g165) 52 Tedy hádali se
Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může nám dáti
tělo jísti? 53 I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím
vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve
jeho, nemáte života v sobě. 54 Kdož jí mé tělo a
pije mou krev, máť život věčný, a játʼ jej vzkřísím v
nejposlednější den. (aiōnios g166) 55 Nebo tělo mé
právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj. 56 Kdo
jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v
něm. 57 Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem
skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.
58 Totoť jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne
jako otcové vaši jedli mannu, a zemřeli. Kdož jí chléb
tento, živtʼ bude na věky. (aiōn g165) 59 Toto mluvil v
škole, uče v Kafarnaum. 60 Tedy mnozí z učedlníků
jeho, slyševše to, řekli: Tvrdáť jest tato řeč. Kdo ji
může slyšeti? 61 Ale věda Ježíš sám v sobě, že by
proto reptali učedlníci jeho, řekl jim: To vás uráží? 62
Co pak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje,
kdež prvé byl? 63 Duch jest, kterýž obživuje, tělotʼ
nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch
jsou a život jsou. 64 Ale jsoutʼ někteří z vás, ješto
nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo by byli
nevěřící, a kdo by ho měl zraditi. 65 I pravil: Protož
jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by
jemu bylo dáno od Otce mého. 66 A z toho mnozí z
učedlníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.

67 Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete
odjíti? 68 I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu
půjdeme? Slova věčného života máš. (aiōnios g166) 69
A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn
Boha živého. 70 Odpověděl jim Ježíš: Však jsem já
vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest. 71 A to
řekl o Jidášovi Šimona Iškariotského; nebo ten jej
měl zraditi, byv jeden ze dvanácti.

7 Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo nechtěl
býti v Judstvu, proto že ho hledali Židé zabiti. 2
A byl blízko svátek Židovský, stánků. 3 Tedy řekli
jemu bratří jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, ať i
učedlníci tvoji vidí skutky tvé, kteréž činíš. 4 Nižádný
zajisté v skrytě nic nedělá, kdož chce vidín býti.
Protož ty, činíš-li takové věci, zjev se světu. 5 Nebo
ani bratří jeho nevěřili v něho. 6 I dí jim Ježíš: Čas
můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest hotov.
7 Nemůžeť vás svět nenáviděti, ale mneť nenávidí;
nebo já svědectví vydávám o něm, že skutkové jeho
zlí jsou. 8 Jděte vy k svátku tomuto. Játʼ ještě nepůjdu
k svátku tomuto, nebo čas můj se ještě nenaplnil.
9 To pak pověděv jim, zůstal v Galilei. 10 A když
odešli bratří jeho, tehdy i on šel k svátku, ne zjevně,
ale jako ukrytě. 11 Židé pak hledali ho v svátek,
a pravili: Kde jest onen? 12 A mnoho řečí bylo o
něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a
jiní pravili: Není, ale svodí zástup. 13 Žádný však o
něm nemluvil zjevně pro bázeň Židů. 14 Když pak
již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do
chrámu, a učil. 15 I divili se Židé, řkouce: Kterak tento
písmo umí, neučiv se? 16 Odpověděl jim Ježíš a
řekl: Mé učení neníť mé, ale toho, kterýž mne poslal.
17 Bude-li kdo chtíti vůli jeho činiti, tentʼ bude uměti
rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám
od sebe. 18 Kdoť sám od sebe mluví, chvály své
vlastní hledá, ale kdož hledá chvály toho, kterýž ho
poslal, tentʼ pravdomluvný jest, a nepravosti v něm
není. 19 Však Mojžíš dal vám zákon, a žádný z
vás neplní zákona. Proč mne hledáte zamordovati?
20 Odpověděl zástup a řekl: Ďábelství máš. Kdo tě
hledá zamordovati? 21 Odpověděl Ježíš a řekl jim:
Jeden skutek učinil jsem, a všickni se tomu divíte. 22
Však Mojžíš vydal vám obřízku, (ne že by z Mojžíše
byla, ale z otců,) a v sobotu obřezujete člověka. 23
Poněvadž člověk obřízku přijímá v sobotu, aby nebyl
rušen zákon Mojžíšův, proč se na mne hněváte, že
jsem celého člověka uzdravil v sobotu? 24 Nesuďte
podlé osoby, ale spravedlivý soud suďte. 25 Tedy
někteří z Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto není ten,
kteréhož hledají zabiti? 26 A aj, svobodně mluví a
nic mu neříkají. Zdali již právě poznali knížata, že
tento jest právě Kristus? 27 Ale o tomto víme, odkud
jest, Kristus pak když přijde, žádný nebude věděti,
odkud by byl. 28 I volal Ježíš v chrámě, uče a řka: I
mne znáte, i odkud jsem, víte. A nepřišelʼ jsem sám
od sebe, ale jestitʼ pravdomluvný ten, kterýž mne
poslal, jehož vy neznáte. 29 Ale já znám jej, nebo
od něho jsem, a on mne poslal. 30 I hledali ho jíti,
ale žádný nevztáhl ruky na něho, nebo ještě byla
nepřišla hodina jeho. 31 Z zástupu pak mnozí uvěřili
v něho, a pravili: Kristus když přijde, zdali více divů
činiti bude nad ty, kteréž tento činí? 32 Slyšeli pak
farizeové zástup, an o něm takové věci rozmlouvá,
i poslali farizeové a přední kněží služebníky, aby
jej jali. 33 Tedy řekl jim: Ještě maličký čas jsem s
vámi, potom odejdu k tomu, kterýž mne poslal. 34
Hledati mne budete, ale nenaleznete, a kdež já budu,
vy nemůžte přijíti. 35 I řekli Židé k sobě vespolek:
Kam tento půjde, že my ho nenalezneme? Zdali
v rozptýlení pohanů půjde, a bude učiti pohany?
36 Jaká jest to řeč, kterouž promluvil: Hledati mne
budete, ale nenaleznete, a kdež já budu, vy nemůžete
přijíti? 37 V poslední pak den ten veliký svátku toho,
stál Ježíš a volal, řka: Žízní-li kdo, podʼke mně, a
napí se. 38 Kdož věří ve mne, jakož dí písmo, řeky
z břicha jeho poplynou vody živé. 39 (A to řekl o
Duchu, kteréhož měli přijíti věřící v něho; nebo ještě
nebyl dán Duch svatý, proto že ještě Ježíš nebyl
oslaven.) 40 Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč,
pravili: Tentoť jest právě prorok ten. 41 Jiní pravili:
Tentoť jest Kristus. Ale někteří pravili: Zdaliž z Galilee
přijde Kristus? 42 Zdaž nepraví písmo, že z semene
Davidova a z Betléma městečka, kdež býval David,
přijíti má Kristus? 43 A tak různice v zástupu stala
se pro něj. 44 Někteří pak z nich chtěli ho jíti, ale
žádný nevztáhl ruky na něj. 45 Tedy přišli služebníci k
předním kněžím a k farizeům, kteříž řekli jim: Proč
jste ho nepřivedli? 46 Odpověděli ti služebníci: Nikdy
tak člověk nemluvil, jako tento člověk. 47 I odpověděli
jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni? 48 Zdaliž kdo z
knížat uvěřil v něho aneb z farizeů? 49 Než zástup
ten, kterýž nezná zákona. Zlořečeníť jsou. 50 I dí jim
Nikodém, ten kterýž byl přišel k němu v noci, byv
jeden z nich: 51 Zdali zákon náš soudí člověka, leč
prvé uslyší od něho a zví, co by činil? 52 Odpověděli
a řekli jemu: Nejsi-li i ty Galilejský? Ptej se a viz, žeť
prorok z Galilee nepovstal. 53 I šel jeden každý do
domu svého.

8 Ježíš pak odšel na horu Olivetskou. 2 Potom na
úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken lid sšel

se k němu. I posadiv se, učil je. 3 I přivedli k němu
zákonníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou,
a postavivše ji v prostředku, 4 Řekli jemu: Mistře, tato
žena jest postižena při skutku, když cizoložila. 5 A v
zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty
pak co pravíš? 6 A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej
mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolů, prstem
psal na zemi. 7 A když se nepřestávali otazovati
jeho, zdvihl se a řekl jim: Kdo jest z vás bez hříchu,
nejprv hoď na ni kamenem. 8 A opět schýliv se,
psal na zemi. 9 A oni uslyševše to, a v svědomích
svých obvinění byvše, jeden po druhém odcházeli,
počavše od starších až do posledních. I zůstal tu
Ježíš sám, a ta žena u prostřed stojeci. 10 A pozdvih
se Ježíš, a žádného neviděv, než tu ženu, řekl jí:
Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě
neodsoudil? 11 Kteráž řekla: Žádný, Pane. I řekl jí
Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více. 12
Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem světlo světa.
Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech,
ale bude míti světlo života. 13 I řekli jemu farizeové:
Ty sám o sobě svědectví vydáváš, svědectví tvé
není pravé. 14 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Ačkoli já
svědectví vydávám sám o sobě, pravé jest svědectví
mé; nebo vím, odkud jsem přišel, a kam jdu. Ale vy
nevíte, odkud jsem přišel, aneb kam jdu. 15 Vy podlé
těla soudíte, já nesoudím žádného. 16 A bychť pak
i já soudil, soud můj jest pravý; nebo nejsem sám,
ale jsem já a ten, kterýž mne poslal, Otec. 17 A v
zákoně vašem psáno jest: Že dvou člověků svědectví
pravé jest. 18 Játť svědectví vydávám sám o sobě, a
svědectví vydává o mně ten, kterýž mne poslal, Otec.
19 Tedy řekli jemu: Kdež jest ten tvůj otec? Odpověděl
Ježíš: Aniž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste mne
znali, i Otce mého znali byste. 20 Tato slova mluvil
Ježíš u pokladnice, uče v chrámě, a žádný ho nejal,
nebo ještě byla nepřišla hodina jeho. 21 I řekl jim opět
Ježíš: Já jdu, a hledati budete mne, a v hříchu svém
zemřete. Kam já jdu, vy nemůžete přijíti. 22 I pravili
Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam já jdu, vy
nemůžete přijíti? 23 I řekl jim: Vy z důlu jste, já s hůry
jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z světa tohoto.
24 Protož jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých.
Nebo jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v
hříších svých. 25 I řekli jemu: Kdo jsi ty? I řekl jim
Ježíš: To, což z počátku pravím vám. 26 Mnohoť mám
o vás mluviti a souditi, ale ten, kterýž mne poslal,
pravdomluvný jest, a já, což jsem slyšel od něho,
to mluvím na světě. 27 Ale neporozuměli, že by o
Otci pravil jim. 28 Protož řekl jim Ježíš: Když povýšíte
Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od
sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj, tak
mluvím. 29 A ten, kterýž mne poslal, se mnou jest.
Neopustilť mne samého Otec; nebo což jest jemu
libého, to já činím vždycky. 30 Ty věci když mluvil,
mnozí uvěřili v něho. 31 Tedy řekl Ježíš těm Židům,
kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé,
právě učedlníci moji budete. 32 A poznáte pravdu, a
pravda vás vysvobodí. 33 I odpověděli jemu: Símě
Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I
kterakž ty díš: že svobodní budete? 34 Odpověděl jim
Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí
hřích, služebník jest hřícha. 35 A služebník nezůstává
v domě na věky; Syn zůstává na věky. (aiōn g165) 36
Protož jestližeť vás Syn vysvobodí, právě svobodní
budete. 37 Vím, že jste símě Abrahamovo, ale hledáte
mne zabiti; nebo řeč má nemá místa u vás. 38 Já,
což jsem viděl u Otce svého, mluvím; i vy tedy, co jste
viděli u otce svého, činíte. 39 Odpověděli a řekli jemu:
Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš: Kdybyste synové
Abrahamovi byli, činili byste skutky Abrahamovy. 40
Ale nyní hledáte mne zabiti, člověka toho, kterýž
jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha.
Tohoť Abraham nečinil. 41 Vy činíte skutky otce
svého. I řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni,
jednohoť Otce máme, Boha. 42 Tedy řekl jim Ježíš:
Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já
jsem z Boha pošel, a přišel jsem; aniž jsem sám od
sebe přišel, ale on mne poslal. 43 Proč mluvení mého
nechápáte? Proto že slyšeti nemůžete řeči mé. 44 Vy
z otce ďábla jste, a žádosti otce svého chcete činiti.
On byl vražedlník od počátku, a v pravdě nestál;
nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého
vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži. 45 Já pak
že pravdu pravím, nevěříte mi. 46 Kdo z vás uviní
mne z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi
nevěříte? 47 Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož
vy neslyšíte, že z Boha nejste. 48 Tedy odpověděli
Židé a řekli jemu: Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi
ty Samaritán, a ďábelství máš? 49 Odpověděl Ježíš:
Játť ďábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy
jste mne neuctili. 50 Játť pak nehledám chvály své;
jestiť, kdo hledá a soudí. 51 Amen, amen pravím,
vám: Bude-li kdo zachovávati slovo mé, smrti neuzří
na věky. (aiōn g165) 52 Tedy řekli mu Židé: Nyní jsme
poznali, že ďábelství máš. Abraham umřel i proroci,
a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávati řeč mou, smrti
neokusí na věky. (aiōn g165) 53 Zdali jsi ty větší otce
našeho Abrahama, kterýž umřel? I proroci zemřeli.
Kým ty se činíš? 54 Odpověděl Ježíš: Chválím-litť já
se sám, chvála má nic není. Jestiť Otec můj, kterýž
mne chválí, o němž vy pravíte, že Bůh váš jest. 55

Ale nepoznali jste ho, já pak jej znám. A kdybych
řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář. Ale
známť jej, a řeč jeho zachovávám. 56 Abraham, otec
váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval
se. 57 Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš,
a Abrahama jsi viděl? 58 Řekl jim Ježíš: Amen, amen
pravím vám: Prvé nežli Abraham byl, já jsem. 59 I
zchápali kamení, aby házeli na něj. Ježíš pak skryl
se, a prošed skrze ně, vyšel z chrámu, a tak odšel.

9 A pomíjeje, uzřel člověka slepého od narození.
2 I otázali se ho učedlníci jeho, řkouce: Mistře,
kdo zhřešil, tento-li, čili rodičové jeho, že se slepý
narodil? 3 Odpověděl Ježíš: Ani tento zhřešil, ani
rodičové jeho, ale aby zjeveni byli skutkové Boží na
něm. 4 Játť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal,
dokudž den jest. Přicházíť noc, když žádný nebude
moci dělati. 5 Dokudž jsem na světě, světlo jsem
světa. 6 To pověděv, plinul na zemi, a učinil bláto
z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého. 7 A řekl
jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, což se vykládá:
Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel, vida. 8 Sousedé
pak a ti, kteříž jej prvé vídali slepého, řekli: Není-liž
toto ten, kterýž sedával a žebrával? 9 Jiní pravili, že
ten jest, a jiní, že jest podoben k němu. Ale on pravil:
Já jsem. 10 Tedy řekli jemu: Kterak jsou otevříny oči
tvé? 11 On odpověděl a řekl: Člověk ten, kterýž slove
Ježíš, bláto učinil, a pomazal očí mých, a řekl mi:
Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se,
prohlédl jsem. 12 I řekli jemu: Kde jest ten? Řekl:
Nevím. 13 Tedy přivedli toho, kterýž někdy byl slepý, k
farizeům. 14 Byla pak sobota, když Ježíš učinil bláto,
a otevřel oči jeho. 15 I otázali se ho opět i farizeové,
kterak by prozřel. On pak řekl jim: Bláto položil na
oči mé, a umyl jsem se, i vidím. 16 Tedy někteří z
farizeů řekli: Ten člověk není z Boha, nebo neostříhá
soboty. Jiní pravili: Kterak může člověk hříšný takové
divy činiti? I byla různice mezi nimi. 17 Řekli opět
slepému: Co ty o něm pravíš, poněvadž otevřel oči
tvé? A on řekl: Že prorok jest. 18 I nevěřili Židé o
něm, by slepý býval a prozřel, až povolali rodičů toho,
kterýž byl prozřel. 19 A otázali se jich, řkouce: Jest-li
tento syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý
narodil? Kterakž pak nyní vidí? 20 Odpověděli jim
rodičové jeho a řekli: Víметť, že tento jest syn náš, a
že se slepý narodil. 21 Ale kterak nyní vidí, nevíme;
aneb kdo otevřel oči jeho, mytť nevíme. Mátť léta,
ptejte se ho, on sám za sebe mluviti bude. 22 Tak
mluvili rodičové jeho, že se báli Židů; nebo již tak
byli uložili Židé, aby, kdož by ho koli vyznal Kristem,
vyobcován byl ze školy. 23 Protož řekli rodičové jeho:
Mátť léta, ptejte se jeho. 24 Tedy zavolali po druhé
člověka toho, kterýž býval slepý, a řekli jemu: Vzdej
chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník jest. 25 I
odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než to vím,
že byv slepý, nyní vidím. 26 I řekli jemu opět: Cotť
učinil? Kterak otevřel oči tvé? 27 Odpověděl jim: Již
jsem vám pověděl, a neslyšeli jste? Což opět chcete
slyšeti? Zdaliž i vy chcete učedlníci jeho býti? 28 I
zlořečili jemu a řekli: Ty jsi učedlník jeho, ale my jsme
Mojžíšovi učedlníci. 29 My víme, že Mojžíšovi mluvil
Bůh, tento pak nevíme, odkud jest. 30 Odpověděl
ten člověk a řekl jim: Totť jest jistě divná věc, že vy
nevíte, odkud jest, a otevřel oči mé. 31 Víme pak, že
Bůh hříšníků neslyší, ale kdo by ctitel Boží byl, a vůli
jeho činil, tohoť slyší. 32 Od věků není slýcháno, aby
kdo otevřel oči slepého narozeného. **(aiōn g165)** 33
Byť tento nebyl od Boha, nemohlť by nic učiniti. 34
Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších
narodil, a ty nás učíš? I vyhnali jej ven. 35 Uslyšel
pak Ježíš, že jej vyhnali ven. A když jej nalezl, řekl
jemu: Věříš-liž ty v Syna Božího? 36 Odpověděl on a
řekl: I kdož jest, Pane, abych věřil v něho? 37 I řekl
jemu Ježíš: I viděl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, ont
jest. 38 A on řekl: Věřím, Pane, a klaněl se jemu. 39 I
řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět,
aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, kteříž vidí, aby slepí
byli. 40 I uslyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli,
a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme? 41 Řekl jim Ježíš:
Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte:
Vidíme, protož hřích váš zůstává.

10 Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveřmi
do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj
jest a lotr. 2 Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovcí.
3 Tomuť vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on
svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je.
4 A jakž ovce své vlastní vypustí, před nimi jde, a
ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho. 5 Cizího pak
nikoli následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo
neznají hlasu cizích. 6 To podobenství pověděl jim
Ježíš, ale oni nevěděli, co by to bylo, což jim mluvil.
7 Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám:
Že já jsem dvéře ovcí. 8 Všickni, kolikž jich koli přede
mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšeli jich
ovce. 9 Já jsem dvéře. Skrze mne všel-li by kdo,
spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne. 10
Zloděj nepřichází, než aby kradl a mordoval a hubil; já
jsem přišel, aby život měly, a hojně měly. 11 Já jsem
ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za
ovce. 12 Ale nájemník a ten, kterýž není pastýř, jehož
nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i

utíká, a vlk lapá a rozhání ovce. 13 Nájemník pak
utíká; nebo nájemník jest, a nemá péče o ovce. 14 Já
jsem ten dobrý pastýř, a známť své, a znajíť mne mé.
15 Jakož mne zná Otec, a já znám Otce, a duši svou
pokládám za ovce. 16 A mámť i jiné ovce, kteréž
nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivesti; nebo
hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden ovčinec a jeden
pastýř. 17 Protož mne Otec miluje, že já pokládám
duši svou, abych ji zase vzal. 18 Nižádnýť jí nebéře
ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc
položiti ji, a mám moc zase vzíti ji. To přikázaní vzal
jsem od Otce svého. 19 Tedy stala se opět různice
mezi Židy pro ty řeči. 20 A pravili mnozí z nich:
Ďábelství má a blázní. Co ho posloucháte? 21 Jiní
pravili: Tato slova nejsou ďábelství majícího. Zdaliž
ďábelství může slepých oči otvírati? 22 Bylo pak
posvícení v Jeruzalémě, a zima byla. 23 I procházel
se Ježíš v chrámě po síňci Šalomounově. 24 Tedy
obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokudž duši naši
držíš: Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně. 25
Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem vám, a nevěříte.
Skutkové, kteréž já činím ve jménu Otce svého, tiť
svědectví vydávají o mně. 26 Ale vy nevěříte, nebo
nejste z ovcí mých, jakož jsem vám pověděl. 27 Ovceť
mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.
28 A játť život věčný dávám jim, a nezahynouť na
věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. **(aiōn g165, aiōnios
g166)** 29 Otec můj, kterýž mi je dal, větší jest nade
všecky, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce
mého. 30 Já a Otec jedno jsme. 31 Tedy zchápali opět
kamení Židé, aby jej kamenovali. 32 Odpověděl jim
Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce
svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne? 33
Odpověděli jemu Židé, řkouce. Pro dobrý skutek tebe
nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, člověk
jsa, děláš se Bohem. 34 Odpověděl jim Ježíš: Však
psáno jest v zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové
jste. 35 Poněvadž ty nazval bohy, k nimž řeč Boží
stala se, a nemůže zrušeno býti písmo, 36 Mně pak,
kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte:
Rouháš se, že jsem řekl: Syn Boží jsem? 37 Nečiníml-
iť skutků Otce svého, nevěřte mi. 38 Pakliť činím,
byste pak mně nevěřili, skutkům věřte, abyste poznali
a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm. 39 Tedy
opět hledali ho jíti, ale vyšel z rukou jejich. 40 I odšel
opět za Jordán na to místo, kdež nejprvé Jan křtil,
a pozůstal tam. 41 I přišli k němu mnozí, a pravili:
Jan zajisté žádného divu neučinil, ale všecko, cožkoli
mluvil Jan o tomto, pravé bylo. 42 A mnozí tam uvěřili
v něho.

11 Byl pak nemocen nějaký Lazar z Betany, z
městečka Marie a Marty, sestry její. 2 A to byla
ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí, a vytřela nohy
jeho vlasy svými, jejíž bratr Lazar byl nemocen. 3
Tedy poslaly k němu ty sestry, řkouce: Pane, aj, ten,
kteréhož miluješ, nemocen jest. 4 A uslyšav to Ježíš,
řekl: Nemoc ta není k smrti, ale pro slávu Boží, aby
oslaven byl Syn Boží skrze ni. 5 Miloval pak Ježíš
Martu i sestru její i Lazara. 6 A jakž uslyšel, že by
nemocen byl, tedy pozůstal za dva dni na tom místě,
kdež byl. 7 Potom pak dí učedlníkům: Poďme zase do
Judstva. 8 Řekli jemu učedlníci: Mistře, nyní hledali tě
Židé kamenovati, a zase tam chceš jíti? 9 Odpověděl
Ježíš: Zdaliž není dvanácte hodin za den? Chodí-li
kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí.
10 Pakliť by kdo chodil v noci, urazíť se; nebo světla
není v něm. 11 To pověděl, a potom dí jim: Lazar,
přítel náš, spí, ale jduť, abych jej ze sna probudil. 12 I
řekli učedlníci jeho: Pane, spí-liť, zdráv bude. 13 Ale
Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o
spání sna mluvil. 14 Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar
umřel. 15 A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl,
abyste věřili. Ale poďme k němu. 16 I řekl Tomáš,
kterýž slove Didymus, spoluučedlníkům: Poďme i my,
abychom zemřeli s ním. 17 Přišel tedy Ježíš, a nalezl
ho již čtyři dni v hrobě pochovaného. 18 Byla pak
Betany blízko od Jeruzaléma, okolo honů patnácte.
19 Mnozí pak z Židů byli přišli k Martě a Marii, aby je
těšili pro bratra jejich. 20 Tedy Marta, jakž uslyšela, že
Ježíš jde, vyšla proti němu, ale Maria doma seděla.
21 I řekla Marta Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde,
bratr můj byl by neumřel. 22 Ale i nyníť vím, že cožkoli
požádal bys od Boha, dá tobě Bůh. 23 Dí jí Ježíš:
Vstaneť bratr tvůj. 24 Řekla jemu Marta: Vím, že
vstane při vzkříšení v den nejposlednější. 25 Řekl jí
Ježíš: já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť
pak i umřel, živ bude. 26 A každý, kdož jest živ, a věří
ve mne, neumřeť na věky. Věříš-li tomu? **(aiōn g165)** 27
Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty
Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět. 28 A když
to pověděla, odešla a zavolala tajně Marie, sestry
své, řkuci: Mistr zde jest, a volá tebe. 29 Ona jakž
uslyšela, vstala rychle, a šla k němu. 30 Ještě pak byl
Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě,
kdež vyšla byla proti němu Marta. 31 Tedy Židé, kteříž
s ní byli v domě, a těšili ji, viděvše Marii, že rychle
vstala a vyšla, šli za ní, řkouce: Jde k hrobu, aby
tam plakala. 32 Ale Maria, když tam přišla, kdež byl
Ježíš, uzřevši jej, padla k nohám jeho, řkuci jemu:
Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. 33
Ježíš pak jakž uzřel, ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní

přišli, ani plačí, zastonal duchem, a zkormoutil se.
34 A řekl: Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane,
pod'a pohleď. 35 I zaplakal Ježíš. 36 Tedy řekli Židé:
Aj, kterak ho miloval! 37 Někteří pak z nich řekli:
Nemohl-liž tento, kterýž otevřel oči slepého, učiniti
aby tento neumřel? 38 Ježíš pak opět zastonav sám
v sobě, přišel k hrobu. Byla pak jeskyně, a kámen byl
svrchu položen na ni. 39 Dí Ježíš: Zdvihněte kámen.
Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť
smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest. 40 Dí jí Ježíš: Všakť
jsem řekl, že budeš-li věřiti, uzříš slávu Boží. 41 Tedy
zdvihli kámen, kdež byl ten mrtvý pochován. Ježíš
pak pozdvihl zhůru očí a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi
mne slyšel. 42 Já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš,
ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili,
že jsi ty mne poslal. 43 A to pověděv, zavolal hlasem
velikým: Lazaře, pod'ven. 44 I vyšel ten, kterýž byl
umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho
šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěžtež jej, a
nechte, ať odejde. 45 Tedy mnozí z Židů, kteříž byli
přišli k Marii, viděvše, co učinil Ježíš, uvěřili v něho.
46 Někteří pak z nich odešli k farizeům, a pověděli jim,
co učinil Ježíš. 47 I sešli se přední kněží a farizeové v
radu, a pravili: Co činíme? Nebo tento člověk divy
mnohé činí. 48 Necháme-li ho tak, všickni uvěří v
něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid.
49 Jeden pak z nich, Kaifáš, nejvyšším knězem byv
toho léta, řekl jim: Vy nic nevíte, 50 Aniž přemyšlujete,
že jest užitečné nám, aby jeden člověk umřel za
lid, a ne, aby všecken tento národ zahynul. 51 Toho
pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším knězem byv
léta toho, prorokoval, že měl Ježíš umříti za tento
národ. 52 A netoliko za tento národ, ale také, aby
syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno. 53 Protož
od toho dne radu společně drželi, aby jej zabili. 54
Ježíš pak již nechodil zjevně mezi Židy, ale odšel
odtud do krajiny blízko pouště, do města, kteréž slove
Efraim, a tu bydlil s učedlníky svými. 55 Byla pak
blízko velikanoc Židovská. I šli mnozí do Jeruzaléma
z krajiny té před velikonocí, aby se očistili. 56 I hledali
Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámě stojíce:
Co se vám zdá, že nepřišel k svátku? 57 Vydali pak
byli přední kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo
zvěděl, kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

12 Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do
Betany, kdež byl Lazar ten, kterýž byl umřel,
jehož vzkřísil z mrtvých. 2 I připravili jemu tu večeři, a
Marta posluhovala, Lazar pak byl jeden z stolících s
ním. 3 Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu
výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytřela vlasy
svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti.
4 Tedy řekl jeden z učedlníků jeho, Jidáš Šimona
Iškariotského, kterýž jej měl zraditi: 5 Proč tato mast
není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým?
6 To pak řekl, ne že by měl péči o chudé, ale že zloděj
byl, a měšec měl, a to, což do něho kladeno bylo,
nosil. 7 Tedy řekl Ježíš: Nech jí, ke dni pohřbu mého
zachovala to. 8 Nebo chudé vždycky máte s sebou,
ale mne ne vždycky míti budete. 9 Zvěděl pak zástup
veliký z Židů, že by tu byl. I přišli, ne pro Ježíše toliko,
ale také aby Lazara viděli, kteréhož byl vzkřísil z
mrtvých. 10 Radili se pak přední kněží, aby i Lazara
zamordovali. 11 Nebo mnozí z Židů odcházeli pro
něho, a uvěřili v Ježíše. 12 Nazejtří mnohý zástup,
kterýž byl přišel k svátku, když uslyšeli, že Ježíš jde
do Jeruzaléma, 13 Nabrali ratolestí palmových, a vyšli
proti němu, a volali: Hosanna, požehnaný, kterýž se
béře ve jménu Páně, král Izraelský. 14 I dostav Ježíš
oslátka, vsedl na ně, jakož psáno jest: 15 Neboj se,
dcero Sionská, aj, král tvůj béře se, na oslátku sedě.
16 Tomu pak nesrozuměli učedlníci jeho sprvu, ale
když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že to
psáno bylo o něm, a že jemu to učinili. 17 Vydával pak
svědectví zástup, kterýž byl s ním, že Lazara povolal
z hrobu, a vzkřísil jej z mrtvých. 18 Protož i v cestu
vyšel jemu zástup, když slyšeli, že by ten div učinil.
19 Tedy farizeové pravili mezi sebou: Vidíte-li, že nic
neprospíváte? Aj, svět postoupil po něm. 20 Byli pak
někteří Řekové z těch, kteříž přicházívali, aby se
modlili v svátek. 21 Ti tedy přistoupili k Filipovi, kterýž
byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane,
chtěli bychom Ježíše viděti. 22 Přišel Filip a pověděl
Ondřejovi, Ondřej pak zase a Filip pověděli Ježíšovi.
23 A Ježíš odpověděl jim, řka: Přišlať hodina, aby
oslaven byl Syn člověka. 24 Amen, amen pravím vám:
Zrno pšeničné padna v zemi, neumře-li, onoť samo
zůstane, a paklit' umře, mnohý užitek přinese. 25 Kdož
miluje duši svou, ztratíť ji; a kdož nenávidí duše své
na tomto světě, k životu věčnému ostříhá jí. (aiōnios
g166) 26 Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem
já, tuť i můj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti,
poctíť ho Otec. 27 Nyní duše má zkormoucena jest,
a což dím? Otče, vysvobod'mne z této hodiny. Ale
proto jsem přišel k hodině této. 28 Otče, oslaviž jméno
své. Tedy přišel hlas s nebe: I oslavil jsem, i ještě
oslavím. 29 Ten pak zástup, kterýž tu stál a slyšel,
pravil: Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil. 30
Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mneť hlas tento se
stal, ale pro vás. 31 Nyníť jest soud světa tohoto,
nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven. 32 A já
budu-liť povýšen od země, všecky potáhnu k sobě.

33 (To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl
umříti.) 34 Odpověděl jemu zástup: My jsme slýchali
z zákona, že Kristus zůstává na věky, a kterakž ty
pravíš, že musí býti povýšen Syn člověka? Kdo jest to
Syn člověka? (aiōn g165) 35 Tedy řekl jim Ježíš: Ještě
na malý čas světlo s vámi jest. Choďte, dokud světlo
máte, ať vás tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve
tmách, neví, kam jde. 36 Dokud světlo máte, věřte v
světlo, abyste synové světla byli. Toto pověděl Ježíš,
a odšed, skryl se před nimi. 37 A ačkoli tak mnohá
znamení činil před nimi, však neuvěřili v něho, 38
Aby se naplnila řeč Izaiáše proroka, kterouž pověděl:
Pane, kdo uvěřil kázaní našemu, a rámě Páně komu
jest zjeveno? 39 Protoť nemohli věřiti, že opět Izaiáš
řekl: 40 Oslepil oči jejich, a zatvrdil srdce jejich, aby
očima neviděli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili se,
abych jich neuzdravil. 41 To pověděl Izaiáš, když viděl
slávu jeho, a mluvil o něm. 42 A ačkoli mnozí i z
knížat uvěřili v něho, však pro farizee nevyznávali,
aby ze školy nebyli vyobcování. 43 Nebo milovali
slávu lidskou více než slávu Boží. 44 Ježíš pak zvolal
a řekl: Kdo věří ve mne, ne ve mneť věří, ale v toho,
kterýž mne poslal. 45 A kdož vidí mne, vidí toho,
kterýž mne poslal. 46 Já světlo na svět jsem přišel,
aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě nezůstal. 47
A slyšel-liť by kdo slova má, a nevěřil by, játˇ ho
nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil svět, ale
abych spasil svět. 48 Kdož mnou pohrdá, a nepřijímá
slov mých, máť, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem
mluvil, tať jej souditi budou v nejposlednější den. 49
Nebo já sám od sebe jsem nemluvil, ale ten, kterýž
mne poslal, Otec, on mi přikázaní dal, co bych měl
praviti a mluviti. 50 A vím, že přikázaní jeho jest život
věčný. A protož, což já mluvím, jakž mi pověděl Otec,
takť mluvím. (aiōnios g166)

13 Před svátkem pak velikonočním, věda Ježíš,
že přišla hodina jeho, aby šel z tohoto světa k
Otci, milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je
miloval. 2 A když večeřeli, (a ďábel již byl vnukl v
srdce Jidáše Šimona Iškariotského, aby jej zradil,) 3
Věda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce dal, a že od
Boha vyšel a k Bohu jde, 4 Vstal od večeře, a složil
roucho, a vzav rouchu, přepásal se. 5 Potom nalil
vody do medenice, i počal umývati nohy učedlníků a
vytírati rouchou, kterouž byl přepásán. 6 Tedy přišel k
Šimonovi Petrovi, a on řekl jemu: Pane, ty mi chceš
nohy mýti? 7 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Co já
činím, ty nevíš nyní, ale potom zvíš. 8 Dí jemu Petr:
Nebudeš ty mýti noh mých na věky. Odpověděl jemu
Ježíš: Neumyji-liť tebe, nebudeš míti dílu se mnou.
(aiōn g165) 9 Dí jemu Šimon Petr: Pane, netoliko nohy
mé, ale i ruce i hlavu. 10 Řekl jemu Ježíš: Kdož jest
umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest
všecken. I vy čisti jste, ale ne všickni. 11 Nebo věděl o
zrádci svém; protož řekl: Ne všickni čisti jste. 12 Když
pak umyl nohy jejich, a vzal roucho své, posadiv se
za stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám? 13
Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte,
jsemť zajisté. 14 Poněvadž tedy já umyl jsem nohy
vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy
umývati. 15 Příklad zajisté dal jsem vám, abyste,
jakož jsem já učinil vám, i vy činili. 16 Amen, amen
pravím vám: Není služebník větší nad pána svého,
ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal. 17 Znáte-li
tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti. 18 Ne o
všechť vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale
musíť se naplniti písmo: Ten, kdož jí chléb se mnou,
pozdvihl proti mně paty své. 19 Nyní pravím, vám,
prvé než by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili,
že já jsem. 20 Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá
toho, kohož bych já poslal, mneť přijímá; a kdož
mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal. 21 A to
pověděv Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvědčil,
řka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás mne
zradí. 22 Tedy učedlníci vzhlédali na sebe vespolek,
pochybujíce, o kom by to pravil. 23 Byl pak jeden z
učedlníků Ježíšových, kterýž zpolehl na klíně jeho,
ten, jehož miloval Ježíš. 24 Protož tomu návěští dal
Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by to byl, o němž praví.
25 A on odpočívaje na prsech Ježíšových, řekl jemu:
Pane, kdo jest? 26 Odpověděl Ježíš: Ten jest, komuž
já omočené skyvy chleba podám. A omočiv skyvu
chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského.
27 A hned po té skyvě chleba vstoupil do něho satan.
I řekl jemu Ježíš: Co činíš, čiň spěšně. 28 Tomu pak
žádný z přísedících nerozuměl, k čemu by jemu to
řekl. 29 Nebo někteří se domnívali, poněvadž Jidáš
měšec měl, že by jemu řekl Ježíš: Nakup těch věcí,
kterýchž jest nám potřebí k svátku, aneb aby něco
chudým dal. 30 A on vzav skyvu chleba, hned vyšel,
A byla noc. 31 Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyníť
oslaven jest Syn člověka, a Bůh oslaven jest v něm.
32 A poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví
jej sám v sobě, a to hned oslaví jej. 33 Synáčkové,
ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, ale
jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti,
i vám pravím nyní. 34 Přikázaní nové dávám vám,
abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem
vás, abyste i vy milovali jeden druhého. 35 Po tomť
poznají všickni, že jste moji učedlníci, budete-li míti
lásku jedni k druhým. 36 Dí jemu Šimon Petr: Pane,

kam jdeš? Odpověděl mu Ježíš: Kam jdu, nemůžeš
ty nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom. 37 Dí jemu
Petr: Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? Duši
svou za tebe položím. 38 Odpověděl jemu Ježíš: Duši
svou za mne položíš? Amen, amen pravím tobě:
Nezazpíváť kohout, až mne třikrát zapříš.

14 Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve
mne věřte. 2 V domě Otce mého příbytkové
mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. 3
Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a
připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k
sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli. 4 A
kam já jdu, víte, i cestu víte. 5 Dí jemu Tomáš: Pane,
nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu věděti?
6 Dí jemu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život.
Žádný nepřichází k Otci než skrze mne. 7 Byste znali
mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte,
a viděli jste ho. 8 Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám
Otce, a dostiť jest nám. 9 Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý
čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí
mne, vidí Otce, a kterakž ty pravíš: Ukaž nám Otce?
10 Nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest? Slova,
kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale
Otec ve mně přebývaje, onť činí skutky. 11 Věřtež
mi, že jsem já v Otci a Otec ve mně; aneb aspoň
pro ty samy skutky věřte mi. 12 Amen, amen pravím
vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on
činiti bude, a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k
Otci svému. 13 A jestliže byste co prosili ve jménu
mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu. 14
Budete-li zač prositi ve jménu mém, játˇ učiním. 15
Milujete-li mne, přikázaní mých ostříhejte. 16 A játˇ
prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s
vámi zůstal na věky, (aiōn g165) 17 Toho Ducha pravdy,
jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho
zná, ale vy znáte jej, neboť u vás přebývá, a v vás
bude. 18 Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám. 19
Ještě maličko, a svět mne více neuzří, ale vy uzříte
mne; nebo já živ jsem, i vy živi budete. 20 V ten den
vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já
v vás. 21 Kdož by měl přikázaní má, a ostříhal jich,
onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje,
milován bude od Otce mého, a játˇ jej budu milovati, a
zjevím jemu samého sebe. 22 Řekl jemu Judas, ne
onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám
zjeviti chceš, a ne světu? 23 Odpověděl Ježíš a řekl
jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude,
a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a
příbytek u něho učiníme. 24 Kdožť nemiluje mne,
slov mých neostříhá; a slovo, kteréž slyšíte, nenít
mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo. 25 Toto
mluvil jsem vám, u vás přebývaje. 26 Utěšitel pak,
ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém,
onť vás naučí všemu, a připomenetˇ vám všecko,
což jsem koli mluvil vám. 27 Pokoj zůstavuji vám,
pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám
vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj. 28 Slyšeli
jste, že já řekl jsem vám: Jdu, a zase přijdu k vám.
Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistě, že
jsem řekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší jest nežli já.
29 A nyní pověděl jsem vám, prvé než by se stalo,
abyste, když se stane, uvěřili. 30 Již nemnoho mluviti
budu s vámi; neboť jde kníže tohoto světa, ale nemáť
nic na mně. 31 Ale aby poznal svět, že miluji Otce, a
jakož mi přikázal Otec, tak činím. Vstaňte, podˇme
odtud.

15 Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař
jest. 2 Každou ratolest, kteráž ve mně nenese
ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí,
aby hojnější ovoce nesla. 3 Již vy čisti jste pro řeč,
kterouž jsem mluvil vám. 4 Zůstaňtež ve mně, a
já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama
od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy,
leč zůstanete ve mně. 5 Já jsem vinný kmen a vy
ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese
ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti. 6
Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako
ratolest, a uschnetˇ, a budoutˇ sebrány, a na oheň
uvrženy, a shořítˇ. 7 Zůstanete-li ve mně, a slova má
zůstanou-litˇ v vás, což byste koli chtěli, proste, a
stanetˇ se vám. 8 V tomtˇ bývá oslaven Otec můj, když
ovoce nesete hojné, a budete moji učedlníci. 9 Jakož
miloval mne Otec, i já miloval jsem vás. Zůstaňtež v
milování mém. 10 Budete-li zachovávati přikázaní má,
zůstanete v mém milování, jakož i já přikázaní Otce
svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování.
11 Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala v
vás, a radost vaše byla plná. 12 Totoť jest přikázaní
mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem
vás. 13 Většího milování nad to žádný nemá, než
aby duši svou položil za přátely své. 14 Vy přátelé
moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám. 15 Nebudu
vás více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co
by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přátely, nebo
všecko, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil
jsem vám. 16 Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás
vyvolil, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce
vaše aby zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve
jménu mém, dal vám. 17 Toto přikazuji vám, abyste se
milovali vespolek. 18 Jestližeť vás svět nenávidí, víte,

žeť mne prvé než vás v nenávisti měl. 19 Byste byli z
světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste
z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás
svět nenávidí. 20 Pamatujte na tu řeč, kterouž jsem
já mluvil vám: Neníť služebník větší nežli pán jeho.
Poněvadž se mně protivili, i vámť se protiviti budou;
poněvadž řeči mé šetřili, i vaší šetřiti budou. 21 Ale
toto všecko učiní vám pro jméno mé; nebo neznají
toho, kterýž mne poslal. 22 Kdybych byl nepřišel,
a nemluvil jim, hříchu by neměli; ale nyní výmluvy
nemají z hříchu svého. 23 Kdož mne nenávidí, i Otceť
mého nenávidí. 24 Bych byl skutků nečinil mezi nimi,
jichž žádný jiný nečinil, hříchu by neměli; ale nyní i
viděli, i nenáviděli i mne i Otce mého. 25 Ale aby se
naplnila řeč, kteráž v zákoně jejich napsána jest: Že v
nenávisti měli mne darmo. 26 Když pak přijde ten
Utěšitel, kteréhož já pošli vám od Otce, Duch pravdy,
kterýž od Otce pochází, tenť svědectví vydávati bude
o mně. 27 Ano i vy svědectví vydávati budete, nebo
od počátku se mnou jste.

16 Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili.
2 Vypovědíť vás ze škol, ano přijdeť čas, že
všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude,
že tím Bohu slouží. 3 A toť učiní vám proto, že
nepoznali Otce ani mne. 4 Ale toto mluvil jsem vám,
abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se na to,
že jsem já předpověděl vám. Tohoť pak jsem vám s
počátku nemluvil, nebo jsem byl s vámi. 5 Nyní pak
jdu k tomu, kterýž mne poslal, a žádný z vás neptá se
mne: Kam jdeš? 6 Ale že jsem vám tyto věci mluvil,
zámutek naplnil srdce vaše. 7 Já pak pravdu pravím
vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo
neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu,
pošli ho k vám. 8 A onť přijda, obviňovati bude svět
z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu. 9 Z hříchu
zajisté, že nevěří ve mne. 10 A z spravedlnosti, proto
že jdu k Otci, a již více neuzříte mne. 11 Z soudu pak,
proto že kníže tohoto světa již jest odsouzeno. 12
Ještěť bych měl mnoho mluviti vám, ale nemůžete
snésti nyní. 13 Když pak přijde ten Duch pravdy,
uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluviti
sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluviti bude; ano
i budoucí věci zvěstovati bude vám. 14 Onť mne
oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám. 15
Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož jsem řekl,
že z mého vezme, a zvěstuje vám. 16 Maličko, a
neuzříte mne, a opět maličko, a uzříte mne; nebo já
jdu k Otci. 17 I řekli někteří z učedlníků jeho mezi
sebou: Co jest to, že praví nám: Maličko, a neuzříte
mne, a opět maličko, a uzříte mne, a že já jdu k
Otci? 18 Protož pravili: Co jest to, že praví: Maličko?
Nevíme, co praví. 19 I poznal Ježíš, že se ho chtěli
otázati. I řekl jim: O tom tížete mezi sebou, že jsem
řekl: Maličko, a neuzříte mne, a opět maličko, a uzříte
mne? 20 Amen, amen pravím vám, že plakati a kvíliti
budete vy, ale svět se bude radovati; vy pak se budete
rmoutiti, ale zámutek váš obrátíť se v radost. 21 Žena,
když rodí, zámutek má, nebo přišla hodina její; ale
když porodí děťátko, již nepamatuje na ssoužení,
pro radost, proto že se narodil člověk na svět. 22
Protož i vy zámutek máte nyní, ale opět uzřím vás, a
radovati se bude srdce vaše, a radosti vaší žádný
neodejme od vás. 23 A v ten den nebudete se mne
tázati o ničemž. Amen, amen pravím vám: Že zač
byste koli prosili Otce ve jménu mém, dáť vám. 24 Až
dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež,
a vezmete, aby radost vaše doplněna byla. 25 Toto v
příslovích mluvil jsem vám, ale přijdeť hodina, když
více nebudu v příslovích mluviti vám, nýbrž zjevně o
Otci zvěstovati budu vám. 26 V ten den ve jménu
mém prositi budete, a nepravímť vám, že já budu
prositi Otce za vás. 27 Nebo sám Otec miluje vás,
proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od
Boha vyšel. 28 Vyšelť jsem od Otce, a přišel jsem
na svět; a opět opouštím svět, a jdu k Otci. 29 Řkou
jemu učedlníci jeho: Aj, nyní zjevně mluvíš, a přísloví
žádného nepravíš. 30 Nyní víme, že víš všecko, a
nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze to věříme,
že jsi od Boha přišel. 31 Odpověděl jim Ježíš: Nyní
věříte? 32 Aj, přijdeť hodina, anobrž již přišla, že se
rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého
necháte. Ale nejsemť sám, nebo Otec se mnou jest.
33 Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj
měli. Na světě ssoužení míti budete, ale doufejtež,
játť jsem přemohl svět.

17 To pověděv Ježíš, i pozdvihl oči svých k nebi
a řekl: Otče, přišlať hodina, oslaviž Syna svého,
aby i Syn tvůj oslavil tebe; 2 Jakož jsi dal jemu moc
nad každým člověkem, aby těm všechněm, kteréž jsi
dal jemu, život věčný dal. (aiōnios g166) 3 Totoť jest pak
věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha,
a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista. (aiōnios g166) 4 Játť
jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž
jsi mi dal, abych činil. 5 A nyní oslaviž ty mne, Otče,
u sebe samého touž slavou, kterouž jsem měl u tebe,
prvé nežli svět byl. 6 Oznámil jsem jméno tvé lidem,
kteréž jsi mi dal z světa. Tvojiť byli, a mně jsi je dal, a
řeč tvou zachovali. 7 A nyní poznali, že všecky věci,
kteréž jsi mi dal, od tebe jsou. 8 Nebo slova, kteráž jsi
mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali právě, že

jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal. 9 Já
za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, kteréž jsi
mi dal, nebo tvoji jsou. 10 A všecky věci mé tvé jsou,
a tvé mé jsou, a oslaven jsem v nich. 11 Již pak více
nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě
jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu svém, kteréž
jsi mi dal, ať by byli jedno jako my. 12 Dokudž jsem
s nimi byl na světě, já jsem jich ostříhal ve jménu
tvém. Kteréž jsi mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich
nezahynul, než syn zatracení, aby se písmo naplnilo.
13 Ale nyní k tobě jdu, a toto mluvím na světě, aby
měli radost mou plnou v sobě. 14 Já jsem jim dal
slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa,
jako já nejsem z světa. 15 Neprosímť, abys je vzal z
světa, ale abys je zachoval od toho zlého. 16 Z světať
nejsou, jako i já nejsem z světa. 17 Posvětiž jich v
pravdě své, slovo tvé pravda jest. 18 Jakož jsi mne
poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. 19 A já
posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni
byli v pravdě. 20 Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i
za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, 21
Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v
tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi
ty mne poslal. 22 A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal
jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme. 23 Já v
nich, a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby
poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval,
jakožs mne miloval. 24 Otče, kteréž jsi mi dal, chciť,
kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na
slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi mne miloval před
ustanovením světa. 25 Otče spravedlivý, tebeť svět
nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že
jsi ty mne poslal. 26 A známéť jsem jim učinil jméno
tvé, a známo učiním, aby milování, kterýmž jsi mne
miloval, bylo v nich, a i já v nich.

18 To když pověděl Ježíš, vyšel s učedlníky svými
přes potok Cedron, kdež byla zahrada; do
kteréžto všel on i učedlníci jeho. 2 Věděl pak i Jidáš,
zrádce jeho, to místo; nebo často chodíval tam Ježíš
s učedlníky svými. 3 Protož Jidáš pojav zástup, a
od předních kněží a farizeů služebníky, přišel tam s
lucernami a s pochodněmi a s zbrojí. 4 Ježíš pak věda
všecko, což přijíti mělo na něj, vyšed, řekl jim: Koho
hledáte? 5 Odpověděli jemu: Ježíše Nazaretského.
Řekl jim Ježíš: Játʼ jsem. Stál pak s nimi i Jidáš, zrádce
jeho. 6 A jakž řekl jim: Já jsem, postoupili nazpět, a
padli na zem. 7 I otázal se jich opět: Koho hledáte? A
oni řekli: Ježíše Nazaretského. 8 Odpověděl Ježíš:
Pověděl jsem vám, že já jsem. Poněvadž tedy mne
hledáte, nechtež těchto, ať odejdou. 9 Aby se naplnila
řeč, kterouž byl pověděl: Z těch, kteréž jsi mi dal,
neztratil jsem žádného. 10 Tedy Šimon Petr, maje
meč, vytrhl jej, a udeřil služebníka nejvyššího kněze,
a uťal mu ucho jeho pravé. Bylo pak jméno služebníka
toho Malchus. 11 I řekl Ježíš Petrovi: Schovej meč
svůj do pošvy. Což nemám píti kalicha, kterýž mi dal
Otec? 12 Tedy zástup a hejtman a služebníci Židovští
jali Ježíše, a svázali jej. 13 A vedli ho k Annášovi
nejprvé; nebo byl test Kaifášův, kterýž byl nejvyšším
knězem toho léta. 14 Kaifáš pak byl ten, kterýž byl
radu dal Židům, že by užitečné bylo, aby člověk jeden
umřel za lid. 15 Šel pak za Ježíšem Šimon Petr a jiný
učedlník. A ten učedlník byl znám nejvyššímu knězi, i
všel s Ježíšem do síně nejvyššího kněze. 16 Ale Petr
stál u dveří vně. I vyšel ten druhý učedlník, kterýž byl
znám nejvyššímu knězi, a promluvil s vrátnou, i uvedl
tam Petra. 17 Tedy řekla Petrovi děvka vrátná: Nejsi-
liž i ty z učedlníků člověka toho? Řekl on: Nejsem.
18 Stáli pak tu služebníci a pacholci, kteříž oheň
udělali, nebo zima bylo, i zhřívali se. A byl s nimi
také i Petr, stoje a zhřívaje se. 19 Tedy nejvyšší kněz
tázal se Ježíše o učedlnících jeho a o učení jeho. 20
Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvil jsem světu,
já vždycky učíval jsem v škole a v chrámě, kdež se
odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil. 21
Co se mne ptáš? Ptej se těch, kteříž slýchali, co jsem
jim mluvil. Aj, tiť vědí, co jsem já mluvil. 22 A když on
to pověděl, jeden z služebníků, stoje tu, dal hůlkou
Ježíšovi, řka: Tak-liž odpovídáš nejvyššímu knězi?
23 Odpověděl mu Ježíš: Mluvil-li jsem zle, svědectví
vydej o zlém; pakli dobře, proč mne tepeš? 24 I
poslal jej Annáš svázaného k Kaifášovi nejvyššímu
knězi. 25 Stál pak Šimon Petr, a zhříval se. Tedy řekli
jemu: Nejsi-liž i ty z učedlníků jeho? Zapřel on a řekl:
Nejsem. 26 Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího
kněze, příbuzný toho, kterémuž Petr uťal ucho: Zdaž
jsem já tebe neviděl s ním v zahradě? 27 Tedy
Petr opět zapřel. A hned kohout zazpíval. 28 I vedli
Ježíše od Kaifáše do radného domu, a bylo ráno. Oni
pak nevešli do radného domu, aby se nepoškvrnili,
ale aby jedli beránka. 29 Tedy vyšel k nim Pilát a
řekl: Jakou žalobu vedete proti člověku tomuto? 30
Odpověděli a řekli jemu: Byť tento nebyl zločinec,
nevydali bychom ho tobě. 31 I řekl jim Pilát: Vezměte
vy jej, a podlé zákona svého suďte ho. I řekli mu Židé:
Námť nesluší zabiti žádného. 32 Aby se řeč Ježíšova
naplnila, kterouž řekl, znamenaje, kterou by smrtí měl
umříti. 33 Tedy Pilát všel opět do radného domu, i
povolal Ježíše a řekl jemu: Ty-li jsi král Židovský? 34
Odpověděl Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, čili jiní
tobě pověděli o mně? 35 Odpověděl Pilát: Zdaliž jsem

já Žid? Národ tvůj a přední kněží dali mi tebe. Co
jsi učinil? 36 Odpověděl Ježíš: Království mé není z
tohoto světa. Byť z tohoto světa bylo království mé,
služebníci moji bránili by, abych nebyl vydán Židům.
Ale nyní mé království není odsud. 37 I řekl jemu
Pilát: Tedy král jsi ty? Odpověděl Ježíš: Ty pravíš,
že já král jsem. Játť jsem se k tomu narodil, a proto
jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě.
Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas můj. 38 Dí jemu
Pilát: Co jest pravda? A to pověděv, opět vyšel k
Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny nenalézám. 39
Ale jest obyčej váš, abych vám propustil jednoho na
velikunoc. Chcete-liž tedy, ať vám propustím toho
krále Židovského? 40 I zkřikli opět všickni, řkouce: Ne
toho, ale Barabáše. Byl pak ten Barabáš lotr.

19 Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval. 2 A žoldnéři
zpletše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho,
a pláštěm šarlatovým přioděli jej. 3 A říkali: Zdráv
buď, králi Židovský. A bili jej hůlkami. 4 I vyšel opět
ven Pilát, a řekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste
poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám. 5 Tedy
vyšel Ježíš ven, nesa tu korunu trnovou, a ten plášť
šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj člověk. 6 A jakž jej uzřeli
přední kněží a služebníci, zkřikli, řkouce: Ukřižuj,
ukřižuj ho. Dí jim Pilát: Vezměte vy jej a ukřižujte, nebo
já na něm viny nenalézám. 7 Odpověděli jemu Židé:
My zákon máme, a podlé zákona našeho máť umříti,
nebo Synem Božím se činil. 8 A když Pilát uslyšel
tuto řeč, více se obával. 9 I všel do radného domu
zase, a řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal
jemu odpovědi. 10 Tedy řekl jemu Pilát: Nemluvíš se
mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě, a moc
mám propustiti tebe? 11 Odpověděl Ježíš: Neměl
bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo dáno s
hůry; protož kdo mne tobě vydal, většíť hřích má.
12 Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé
volali, řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův;
každý, kdož se králem činí, protiví se císaři. 13 Tedy
Pilát uslyšev tu řeč, vyvedl ven Ježíše, a sedl na
soudné stolici na místě, kteréž slove Litostrotos, a
Židovsky Gabbata. 14 A bylo v pátek před velikonocí,
okolo šesté hodiny. I řekl Židům: Aj, král váš. 15
Oni pak zkřikli: Vezmi, vezmi, ukřižuj jej. Řekl jim
Pilát: Krále vašeho ukřižuji? Odpověděli přední kněží:
Nemámeť krále, než císaře. 16 Tehdy vydal jim ho,
aby byl ukřižován. I pojali Ježíše a vedli. 17 A nesa
kříž svůj, šel na místo, kteréž slove popravné, a
Židovsky Golgota. 18 Kdež ukřižovali ho, a s ním jiné
dva s obou stran, a v prostředku Ježíše. 19 Napsal
pak i nápis Pilát, a vstavil na kříž. A bylo napsáno:
Ježíš Nazaretský, král Židovský. 20 Ten pak nápis
mnozí z Židů čtli; nebo blízko města bylo to místo,
kdež ukřižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky,
Řecky a Latině. 21 Tedy přední kněží Židovští řekli
Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on řekl: Král
Židovský jsem. 22 Odpověděl Pilát: Co jsem psal,
psal jsem. 23 Žoldnéři pak, když Ježíše ukřižovali,
vzali roucha jeho, (a učinili čtyři díly, každému rytíři
díl,) a sukni. Byla pak sukně nesšívaná, ale od
vrchu všecka naskrze setkaná. 24 I řekli mezi sebou:
Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, čí bude. Aby se
naplnilo písmo, řkoucí: Rozdělili sobě roucho mé, a
o můj oděv metali los. Tedy žoldnéři tak učinili. 25
Stály pak u kříže Ježíšova matka jeho a sestra matky
jeho, Maria Kleofášova, a Maria Magdaléna. 26 Tedy
Ježíš uzřev matku, a učedlníka tu stojícího, kteréhož
miloval, řekl matce své: Ženo, aj, syn tvůj. 27 Potom
řekl učedlníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal
ji učedlník ten k sobě. 28 Potom věda Ježíš, že již
všecko dokonáno jest, aby se naplnilo písmo, řekl:
Žízním. 29 Byla pak tu postavena nádoba plná octa.
Tedy oni naplnivše hubu octem, a obloživše yzopem,
podali ústům jeho. 30 A když okusil Ježíš octa, řekl:
Dokonánoť jest. A nakloniv hlavy, ducha Otci poručil.
31 Židé pak, aby nezůstala na kříži těla na sobotu,
poněvadž byl den připravování, (byl zajisté veliký ten
den sobotní,) prosili Piláta, aby zlámáni byli hnátové
jejich, a byli složeni. 32 I přišli žoldnéři, a prvnímu
zajisté zlámali hnáty, i druhému, kterýž ukřižován
byl s ním. 33 Ale k Ježíšovi přišedše, jakž uzřeli
jej již mrtvého, nelámali hnátů jeho. 34 Ale jeden z
žoldnéřů bok jeho kopím otevřel, a hned vyšla krev
a voda. 35 A ten, kterýž viděl, svědectví vydal, a
pravé jest svědectví jeho. Ontť ví, že pravé věci praví,
abyste vy věřili. 36 Stalo se pak to, aby se naplnilo to
písmo: Kost jeho nebude zlámána. 37 A opět jiné
písmo dí: Uzříť, v koho jsou bodli. 38 Potom pak
prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl učedlník
Ježíšův, ale tajný, pro strach Židovský,) aby sňal
tělo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on přišed, sňal tělo
Ježíšovo. 39 Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prvé
přišel k Ježíšovi v noci,) nesa smíšení mirry a aloes
okolo sta liber. 40 Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli
je prostěradly s těmi vonnými věcmi, jakž obyčej jest
Židům se pochovávati. 41 A byla na tom místě, kdež
ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob nový, v
němž ještě žádný nebyl pochován. 42 Protož tu pro
den připravování Židovský, že blízko byl ten hrob,
položili Ježíše.

20 Prvního pak dne po sobotě Maria Magdaléna
šla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uzřela
kámen odvalený od hrobu. 2 I běžela a přišla k
Šimonovi Petrovi a k druhému učedlníkovi, tomu,
jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a
nevíme, kde jej položili. 3 Tedy vyšel Petr i ten druhý
učedlník, a šli k hrobu. 4 Běželi pak oba spolu. Ale
ten druhý učedlník předběhl Petra, a přišel prvé k
hrobu. 5 A nachýliv se, uzřel prostěradla položená,
ale však tam nevšel. 6 Tedy přišel Šimon Petr, za ním
jda, a všel do hrobu. I uzřel prostěradla položená, 7 A
rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly
položenou, ale obzvláštně svinutou na jednom místě.
8 Potom všel i ten druhý učedlník, kterýž byl prvé přišel
k hrobu, i uzřel a uvěřil. 9 Nebo ještě neznali písma,
že měl z mrtvých vstáti. 10 I odešli zase ti učedlníci
tam, kdež prvé byli. 11 Ale Maria stála u hrobu vně,
plačeci. A když plakala, naklonila se do hrobu. 12 A
uzřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u
hlavy, a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo
Ježíšovo. 13 Kteříž řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim:
Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili. 14 To
když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an
stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl. 15 Dí jí Ježíš: Ženo,
co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by
zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz
mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu. 16 Řekl jí Ježíš:
Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni, což se
vykládá: Mistře. 17 Dí jí Ježíš: Nedotýkejž se mne;
nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k
bratřím mým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k
Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu. 18
Přišla Maria Magdaléna, zvěstujici učedlníkům, že by
viděla Pána, a že jí to pověděl. 19 Když pak byl večer
toho dne, kterýž jest první po sobotě, a dvéře byly
zavříny, kdež byli učedlníci shromážděni, pro strach
Židovský, přišel Ježíš, a stál u prostřed, a řekl jim:
Pokoj vám. 20 A to pověděv, ukázal jim ruce i bok
svůj. I zradovali se učedlníci, vidouce Pána. 21 Tedy
řekl jim Ježíš opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal
Otec, tak i já posílám vás. 22 A to pověděv, dechl,
a řekl jim: Přijměte Ducha svatého. 23 Kterýmžkoli
odpustili byste hříchy, odpouštějíť se jim; kterýmžkoli
zadrželi byste, zadržánit jsou. 24 Tomáš pak jeden ze
dvanácti, kterýž sloul Didymus, nebyl s nimi, když byl
přišel Ježíš. 25 I řekli jemu jiní učedlníci: Viděli jsme
Pána. Ale on řekl jim: Leč uzřím v rukou jeho bodení
hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou
vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím. 26 A po osmi
dnech opět učedlníci jeho byli vnitř, a Tomáš s nimi.
Přišel Ježíš, a dvéře byly zavříny, i stál u prostřed
a řekl: Pokoj vám. 27 Potom řekl Tomášovi: Vložiž
prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou,
a vpusť v bok můj, a nebudiž nevěřící, ale věrný.
28 I odpověděl Tomáš a řekl jemu: Pán můj a Bůh
můj! 29 Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil
jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili. 30 Mnohé
zajisté i jiné divy činil Ježíš před oblíčejem učedlníků
svých, kteříž nejsou zapsáni v knize této. 31 Ale tito
zapsáni jsou, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn
Boží, a abyste věříce, život měli ve jménu jeho.

21 Potom zjevil se opět Ježíš učedlníkům u moře
Tiberiadského. Zjevil se pak takto: 2 Byli spolu
Šimon Petr a Tomáš, kterýž sloul Didymus, a Natanael,
kterýž byl z Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a
jiní z učedlníků jeho dva. 3 Dí jim Šimon Petr: Půjdu
ryb loviti. Řekli jemu: Půjdeme i my s tebou. I šli, a
vstoupili na lodí hned; a té noci nic nepopadli. 4 A
když bylo již ráno, stál Ježíš na břehu. Nevěděli však
učedlníci, by Ježíš byl. 5 Tedy dí jim Ježíš: Dítky,
máte-li jakou krmičku? Odpověděli jemu: Nemáme. 6
On pak řekl jim: Zavrztež síť na pravou stranu lodí, a
naleznete. I zavrhli, a hned nemohli ji táhnouti pro
množství ryb. 7 I řekl učedlník ten, kteréhož miloval
Ježíš, Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že
Pán jest, opásal se po košili, (nebo byl nah,) a pustil
se do moře. 8 Jiní také učedlníci na lodí připlavili se
(nebo nedaleko byli od břehu, asi okolo dvou set
loket,) táhnouce tu síť s rybami. 9 A jakž vystoupili
na břeh, uzřeli řeřavé uhlí a rybu svrchu položenou a
chléb. 10 Řekl jim Ježíš: Přineste ryb, kterýchž jste
nalapali nyní. 11 Vstoupil pak Šimon Petr, a vytáhl
síť na zem, plnou ryb velikých, sto padesáte a tři. A
ačkoli jich tak mnoho bylo, neztrhala se síť. 12 Řekl
jim Ježíš: Podťe, obědujte. Žádný pak z učedlníků
nesměl se ho otázati: Ty kdo jsi? vědouce, že Pán
jest. 13 I přišel Ježíš, a vzal ten chléb, a dával jim, i
rybu též. 14 To již po třetí ukázal se Ježíš učedlníkům
svým, vstav z mrtvých. 15 A když poobědvali, řekl
Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone Jonášův, miluješ-li
mne více než tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš,
že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. 16 Řekl jemu
opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl
jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž
ovce mé. 17 Řekl jemu potřetí: Šimone Jonášův,
miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr, protože jemu řekl
potřetí: Miluješ-li mne? A odpověděl jemu: Pane, ty
znáš všecko, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš:
Pasiž ovce mé. 18 Amen, amen pravím tobě: Když jsi
byl mladší, opasovals se, a chodíval jsi, kams chtěl:
ale když se sstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný tě opáše,

a povede, kamž bys ty nechtěl. **19** To pak pověděl,
znamenaje, kterou by smrtí měl oslaviti Boha. A to
pověděv, řekl jemu: Pod' za mnou. **20** I obrátiv se
Petr, uzřel toho učedlníka, kteréhož miloval Ježíš, an
jde za ním, kterýž i odpočíval za večeří na prsech
jeho, a byl řekl: Pane, kdo jest ten, kterýž tě zradí? **21**
Toho viděv Petr, dí Ježíšovi: Pane, co pak tento? **22**
Řekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu,
co tobě po tom? Ty pod' za mnou. **23** I vyšla řeč
ta mezi bratří, že by učedlník ten neměl umříti. Ale
neřekl byl jemu Ježíš, že by neměl umříti, ale: Chci-li
ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom? **24** Tot'
jest učedlník ten, kterýž svědectví vydává o těchto
věcech, a napsal toto, a víme, že pravé jest svědectví
jeho. **25** Jestit' pak i jiných mnoho věcí, kteréž činil
Ježíš, kteréž kdyby měly všecky, každá obzvláštně,
psány býti, mám za to, že by ten svět nemohl přijíti
těch knih, kteréž by napsány byly. Amen.

Skutky Apoštolů

1 První zajisté knihu sepsalť jsem, ó Teofile, o všech
věcech, kteréž začal Ježíš i činiti i učiti, 2 Až do
toho dne, v němž dav přikázaní apoštolům, kteréž
byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest. 3
Kterýmž i zjevoval sebe samého živého po svém
umučení ve mnohých jistých důvodích, za čtyřidceti
dnů ukazuje se jim, a mluvě o království Božím.
4 A shromáždiv je, přikázal jim, aby z Jeruzaléma
neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova,
o kterémž jste prý slyšeli ode mne. 5 Nebo Jan
zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem
svatým po nemnohých těchto dnech. 6 Oni pak
sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-
li času napravíš království Izraelské? 7 I řekl jim:
Neníť vaše věc znáti časy aneb příhodnosti časů,
kteréž Otec v moci své položil. 8 Ale přijmete moc
Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi
svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v
Samaří, a až do posledních končin země. 9 A to
pověděv, ani na to hledí, zhůru vyzdvižen jest, a
oblak vzal jej od očí jejich. 10 A když za ním v nebe
jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podlé
nich v rouše bílém, 11 A řekli: Muži Galilejští, co
stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž zhůru
vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jakž jste spatřili
způsob jeho jdoucího do nebe. 12 Tehdy navrátili se
do Jeruzaléma, od hory, kteráž slove Olivetská, kteráž
jest blízko od Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne
sobotního. 13 A všedše, vstoupili do vrchního příbytku
domu, kdež přebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondřej,
Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův a
Šimon Zelótes a Judas Jakubův. 14 Ti všickni trvali
jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami
a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho. 15 V
těch pak dnech povstav Petr u prostřed učedlníků,
řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo
sta a dvadcíti,): 16 Muži bratří, musilo se naplniti
písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa
Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, kteříž
jímali Ježíše. 17 Nebo byl přičten k nám, a byl došel
losu přisluhování tohoto. 18 Ten zajisté obdržel pole
ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na dvé,
i vykydla se všecka střeva jeho. 19 A to známé
jest učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě,
tak že jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich
Akeldama, to jest pole krve. 20 Psáno jest zajisté v
knize žalmů: Budiž příbytek jeho pustý, a nebuď, kdo
by přebýval v něm, a biskupství jeho vezmi jiný. 21
Protož musíť jeden z těch mužů, kteříž s námi bývali
po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán
Ježíš, 22 Počav od křtu Janova až do dne toho, v
kterémž zhůru vzat jest od nás, býti svědkem spolu s
námi vzkříšení jeho. 23 Tedy postavili dva, Jozefa,
kterýž sloul Barsabáš, kterýž měl přijmí Justus, a
Matěje. 24 A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí
zpytateli, ukažiž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou,
25 Aby přijal los přisluhování tohoto a apoštolství, z
něhož vypadl Jidáš, aby odšel na místo své. 26 I dali
jim losy. Spadl pak los na Matěje, i připojen jest z
společného snešení k jedenácti apoštolům.

2 A když přišel den padesátý, byli všickni
jednomyslně spolu. 2 I stal se rychle zvuk s nebe,
jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken
dům, kdež seděli. 3 I ukázali se jim rozdělení jazykové
jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich. 4 I
naplněni jsou všickni Duchem svatým, a počali mluviti
jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati. 5
Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní,
ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. 6 A když
se stal ten hlas, sešlo se množství, a užasli se, že je
slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem
jeho. 7 I děsili se všickni, a divili, řkouce jedni k
druhým: Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteříž mluví,
Galilejští? 8 A kterak my slyšíme jeden každý jazyk
náš, v kterémž jsme se zrodili? 9 Partští, a Médští,
a Elamitští, a kteříž přebýváme v Mezopotamii, v
Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii, 10 V Frygii
a v Pamfylii, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest
vedlé Cyrénu, a příchozí Římané, Židé, i v nově na
víru obrácení, 11 Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví
jazyky našimi veliké věci Boží. 12 I děsili se všickni a
divili, jeden k druhému řkouce: I což toto bude? 13
Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito.
14 A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého, a
promluvil k nim: Muži Židé, a všickni, kteříž bydlíte v
Jeruzalémě, toto vám známo buď, a ušima pozorujte
slov mých. 15 Jistě nejsou tito, jakž vy se domníváte,
zpilí, poněvadž jest teprv třetí hodina na den. 16
Ale totoť jest, což jest předpovědíno skrze proroka
Joele: 17 A budeť v posledních dnech, (dí Bůh,)
vyleji z Ducha svého na všeliké tělo, a prorokovati
budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši
vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou. 18
A zajisté na služebníky a na služebnice své v těch
dnech vyleji z Ducha svého, a budou prorokovati. 19
A ukáži zázraky na nebi svrchu, a znamení na zemi
dole, krev a oheň a páru dymovou. 20 Slunce obrátí
se v temnost, a měsíc v krev, prvé než přijde ten

den Páně veliký a zjevný. 21 A staneť se, že každý,
kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude. 22 Muži
Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského,
muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a
zázraky a znameními, kteréž činil skrze něho Bůh u
prostřed vás, jakož i vy sami víte, 23 Toho vydaného
z uložené rady a předzvědění Božího vzavše, a skrze
ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste. 24
Jehož Bůh vzkřísil, zprostiv bolestí smrti, jakož nebylo
možné jemu držánu býti od ní. 25 Nebo David praví
o něm: Spatřoval jsem Pána před sebou vždycky;
nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul. 26 Protož
rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk můj, nýbrž
i tělo mé odpočine v naději. 27 Nebo nenecháš
duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému
porušení. (Hadēs g86) 28 Známé jsi mi učinil cesty
života, a naplníš mne utěšením před oblíčejem svým.
29 Muži bratří, sluší směle mluviti k vám o patriarchovi
Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho jest
u nás až do dnešního dne. 30 Prorok tedy byv, a
věděv, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu
ledví jeho podlé těla vzbudí Krista, a posadí na stolici
jeho, 31 To předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že
není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo
porušení. (Hadēs g86) 32 Toho Ježíše vzkřísil Bůh,
jehož my všickni svědkové jsme. 33 Protož pravicí
Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého
od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte. 34
Neboť David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl
Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, 35 Dokudž
nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých. 36
Věziž tedy jistotně všecken dům Izraelský, žeť Bůh
i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož
jste vy ukřižovali. 37 To slyševše, zkormouceni jsou v
srdci, a řekli Petrovi a jiným apoštolům: Což máme
činiti, muži bratří? 38 Tedy Petr řekl jim: Pokání čiňte,
a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista
na odpuštění hříchů, a přijmete dar Ducha svatého.
39 Vámť zajisté zaslíbení to svědčí a synům vašim, i
všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by
Pán Bůh náš. 40 A jinými slovy mnohými osvědčoval
a napomínal, řka: Oddělte se od pokolení toho zlého.
41 Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova jeho, pokřtěni
jsou, a připojilo se v ten den duší okolo tří tisíců.
42 I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti,
a v lámání chleba, a na modlitbách. 43 I přišla na
všelikou duši bázeň, a mnozí divové a zázrakové
dáli se skrze apoštoly. 44 Všickni pak věřící byli
pospolu, a měli všecky věci obecné. 45 A prodávali
vládařství a statky, a dělili mezi všecky, jakž komu
potřebí bylo. 46 A na každý den trvajíce jednomyslně
v chrámě, a lámajíce po domích chléb, přijímali pokrm
s potěšením a sprostností srdce, 47 Chválíce Boha, a
milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na
každý den těch, kteříž by spaseni byli.

3 Potom pak Petr a Jan vstupovali do chrámu v
hodinu modlitebnou devátou. 2 A muž nějaký, byv
chromý od života matky své, nesen byl, kteréhož
sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly
krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházeli
do chrámu. 3 Ten uzřev Petra a Jana, ani vcházeti
měli do chrámu, prosil, aby mu almužnu dali. 4 I
pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás. 5 A
on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme
od nich. 6 Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám,
ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista
Nazaretského vstaň a choď. 7 I ujav jej za ruku jeho
pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i
kloubové. 8 A zchytiv se, stál, a chodil, a všel s nimi
do chrámu, chodě, a poskakuje, a chvále Boha. 9 A
viděl jej všecken lid, an chodí, a chválí Boha. 10 I
poznali ho, že jest ten, kterýž na almužně sedával u
dveří krásných chrámových. I naplněni jsou strachem
a děšením nad tím, což se stalo jemu. 11 A když se
ten uzdravený přídržel Petra a Jana, zběhl se k nim
všecken lid do síňce, kteráž sloula Šalomounova,
předěšen jsa. 12 To viděv Petr, promluvil k lidu: Muži
Izraelští, co se divíte tomuto? Aneb co na nás tak
pilně hledíte, jako bychom my svou vlastní mocí
aneb nábožností učinili to, aby tento chodil? 13 Bůh
Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich,
oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali,
a odepřeli se před tváří Pilátovou, kterýž ho soudil
býti hodného propuštění. 14 Vy pak toho svatého a
spravedlivého odepřeli jste se, a prosili jste za muže
vražedlníka, aby vám byl dán, 15 Dárce pak života
zamordovali jste. Kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých;
čehož my svědkové jsme. 16 A skrze víru ve jméno
jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jméno
jeho. Víra, pravím, kteráž jest skrze něho, dala jemu
celé zdraví toto před oblíčejem všech vás. 17 Ale nyní,
bratří, vím, že jste to z nevědomí učinili, jako i knížata
vaše. 18 Bůh pak to, což předzvěstoval skrze ústa
všech proroků svých, že měl Kristus trpěti, tak naplnil.
19 Protož čiňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazeni
hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od
tváři Páně, 20 A poslal by toho, kterýž vám kázán
jest, Ježíše Krista. 21 Kteréhož zajisté musejí přijíti
nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl
předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých
proroků od věků. (aiōn g165) 22 Mojžíš zajisté otcům

řekl: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich
jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli
bude mluviti vám. 23 Staneť se pak, že každá duše,
kteráž by neposlouchala toho proroka, vyhlazena
bude z lidu. 24 Ano i všickni proroci od Samuele
a potomních, kteřížkoli mluvili, také o těchto dnech
předzvěstovali. 25 Vy jste synové proroků a úmluvy,
kterouž učinil Bůh s otci našimi, řka Abrahamovi: V
semeni tvém požehnány budou všecky čeledi země.
26 Vám nejprvé Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše,
poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z
vás odvrátil od nepravostí svých.

4 A když oni mluvili k lidu, přišli na ně kněží, a
úředník chrámu a saduceové, 2 Těžce to nesouce,
že lid učili, a zvěstovali ve jménu Ježíše vzkříšení z
mrtvých. 3 I vztáhli na ně ruce, a vsadili je do žaláře
až do jitra, nebo již byl večer. 4 Mnozí pak z těch,
kteříž slyšeli slovo, uvěřili. I učiněn jest počet mužů
okolo pěti tisíců. 5 Stalo se pak nazejtří, že se sešla
knížata jejich, a starší, a zákonníci v Jeruzalémě, 6 A
Annáš nejvyšší kněz, a Kaifáš, a Jan a Alexander,
a kteřížkoli byli z pokolení nejvyššího kněze. 7 I
postavivše je mezi sebou, otázali se: Jakou mocí
aneb v kterém jménu učinili jste to vy? 8 Tehdy Petr,
jsa pln Ducha svatého, řekl jim: Knížata lidu a starší
Izraelští, 9 Poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni
pro dobrodiní člověku nemocnému, kterak by on
zdráv učiněn byl: 10 Známo buď všechněm vám i
všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista
Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh
vzkřísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí před
vámi zdravý. 11 Toť jest ten kámen za nic položený
od vás stavitelů, kterýž jest v hlavu úhelní. 12 A neníť
v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména
pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli
spaseni býti. 13 I vidouce takovou udatnost a smělost
v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé
neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem
bývali. 14 Člověka také toho vidouce, an stojí s nimi,
kterýž byl uzdraven, neměli co mluviti proti nim. 15 I
rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek,
16 Řkouce: Co učiníme lidem těmto? Nebo že zjevný
zázrak stal se skrze ně, všechněm přebývajícím v
Jeruzalémě známé jest, aniž můžeme zapříti. 17 Ale
aby se to více nerozhlašovalo v lidu, s pohrůžkou
přikažme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí
nemluvili. 18 I povolavše jich, přikázali jim, aby nikoli
nemluvili, ani neučili ve jménu Ježíšovu. 19 Tedy Petr
a Jan odpovídajíce jim, řekli: Jest-li to spravedlivé
před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali
než Boha, sudťe. 20 Neboť my nemůžeme nemluviti
toho, co jsme viděli a slyšeli. 21 A oni pohrozivše jim,
propustili je, nenalezše na nich příčiny trestání, pro
lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo.
22 Byl zajisté v letech více než ve čtyřidcíti člověk
ten, při kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení.
23 A jsouce propuštěni, přišli k svým, a pověděli,
co k nim přední kněží a starší mluvili. 24 Kteříž
uslyševše to, jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu a
řekli: Hospodine, ty jsi Bůh, kterýž jsi učinil nebe i
zemi, i moře i všecko, což v nich jest, 25 Kterýž jsi
skrze ústa Davida, služebníka svého, řekl: Proč se
bouřili národové, a lidé myslili marné věci? 26 Postavili
se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti
Pánu a proti pomazanému jeho. 27 Právěť se jistě
sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi
pomazal, Heródes a Pontský Pilát, s pohany a lidem
Izraelským, 28 Aby učinili to, což ruka tvá a rada tvá
předuložila, aby se stalo. 29 A nyní, Pane, pohlediž
na pohrůžky jejich, a dejž služebníkům svým mluviti
slovo své svobodně a směle, 30 Vztahuje ruku svou k
uzdravování a k činění divů a zázraků, skrze jméno
svatého Syna tvého Ježíše. 31 A když se oni modlili,
zatřáslo se to místo, na kterémž byli shromážděni,
a naplněni jsou všickni Duchem svatým, a mluvili
slovo Boží směle a svobodně. 32 Toho pak množství
věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z
těch věcí, kteréž měl, svým vlastním býti pravil, ale
měli všecky věci obecné. 33 A mocí velikou vydávali
apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost
veliká přítomná byla všechněm jim. 34 Žádný zajisté
mezi nimi nebyl nuzný; nebo kteřížkoli měli pole
neb domy, prodávajíce, přinášeli peníze, za kteréž
prodávali, 35 A kladli před nohy apoštolské. I bylo
rozdělováno to jednomu každému, jakž komu potřebí
bylo. 36 Jozes pak, kterýž přijmí měl od apoštolů
Barnabáš, (což se vykládá syn utěšení,) z pokolení
Levítského, z Cypru rodem, 37 Měv pole, prodal je, a
přinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.

5 Muž pak nějaký, jménem Ananiáš, s Zafirou,
manželkou svou, prodal statek. 2 A lstivě těch
peněz ujal s vědomím manželky své, a přinesa díl
nějaký, položil k nohám apoštolským. 3 I řekl Petr:
Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé, tak abys lhal
Duchu svatému, a lstivě ujal peněz za to pole? 4
Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobě nechal? A když
bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proč jsi tuto věc složil
v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu. 5 Tedy
uslyšav Ananiáš ta slova, padna, zdechl. I spadla
bázeň veliká na všecky, kteříž to slyšeli. 6 A vstavše

mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali. 7 I stalo
se po chvíli, jako po třech hodinách, že i jeho žena,
nevěduci, co se bylo stalo, přišla. 8 I řekl jí Petr:
Pověz mi, za tolik-li jste pole prodali? A ona řekla:
Ano, za tolik. 9 Tedy dí jí Petr: I proč jste se smluvili,
abyste pokoušeli Ducha Páně? Aj, nohy těch, kteříž
pochovali muže tvého, přede dveřmi, a vynesouť tebe.
10 I padla hned před nohy jeho, a zdechla. A všedše
mládenci, nalezli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podlé
muže jejího. 11 I byla bázeň veliká po vší církvi, i mezi
všemi, kteříž to slyšeli. 12 Skrze ruce pak apoštolů
dáli se divové a zázrakové mnozí v lidu. (A bývali
všickni jednomyslně v síňci Šalomounově. 13 Jiný
pak žádný nesměl se připojiti k nim, ale velebil je lid.
14 Anobrž vždy více se rozmáhalo množství věřících
Pánu, mužů i také žen.) 15 Tak že i na ulice vynášeli
nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby,
když by šel Petr, aspoň stín jeho stínil na některé
z nich. 16 Scházelo se pak množství z okolních
měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené
od duchů nečistých, a uzdravováni byli všickni. 17
Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s
ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplněni jsou
závistí. 18 I vztáhli ruce na apoštoly, a vsázeli je do
žaláře obecného. 19 Ale anděl Páně v noci otevřev
dvéře u žaláře, vyvedl je ven a řekl: 20 Jděte, a
postavíce se, mluvte lidu v chrámě všecka slova
života tohoto. 21 Tedy oni uslyševše, vešli na úsvitě
do chrámu a učili. Přišed pak nejvyšší kněz a ti,
kteříž s ním byli, svolali radu a všecky starší synů
Izraelských, i poslali do žaláře, aby oni byli přivedeni.
22 A služebníci přišedše, nenalezli jich v žaláři. A
navrátivše se, vypravovali, 23 Řkouce: Žalář zajisté
nalezli jsme zavřený se vší pilností, a strážné vně
stojící u dveří, ale otevřevše, žádného jsme tam
nenalezli. 24 A když uslyšeli řeči tyto i nejvyšší kněz
i úředník chrámu i přední kněží, nerozuměli, co by
se to stalo. 25 A přišed kdosi, pověděl jim, řka: Aj,
muži, kteréž jste vsázeli do žaláře, v chrámě stojí
a učí lid. 26 Tehdy odšed úředník s služebníky,
přivedl je bez násilé; (nebo se báli lidu, aby nebyli
ukamenováni.) 27 A přivedše je, postavili je v radě. I
otázal se jich nejvyšší kněz, 28 Řka: Zdaliž jsme vám
přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj,
naplnili jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás
uvésti krev člověka toho. 29 Odpověděv pak Petr
a apoštolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než
lidí. 30 Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste
vy zamordovali, pověsivše na dřevě. 31 Toho Bůh,
kníže a spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno
lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů. 32 A my
jsme svědkové toho, což mluvíme, ano i Duch svatý,
kteréhož dal Bůh těm, kteříž jsou poslušni jeho. 33 Oni
pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak
by je vyhladili. 34 Tedy povstav v radě jeden farizeus,
jménem Gamaliel, zákona učitel, vzácný u všeho lidu,
rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly.
35 I řekl jim: Muži Izraelští, pilně se rozmyslte při
těchto lidech, co máte činiti. 36 Nebo před těmito časy
byl povstal Teudas, pravě se býti něčím, jehož se
přídrželo mužů v počtu okolo čtyř set. Kterýž zahynul,
i všickni, kteříž přistoupili k němu, rozptýleni jsou a v
nic obráceni. 37 Po něm pak povstal Judas Galilejský
za dnů popisu, a mnoho lidu po sobě obrátil. Ale i
ten zahynul, a všickni, kteřížkoli přistoupili k němu,
rozptýleni jsou. 38 A protož nyní pravím vám: Dejte
pokoj těmto lidem, a nechte jich. Nebo jestližeť jest z
lidí rada tato aneb dílo toto, rozprchneť se; 39 Paklit
jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti. Abyste snad
i Bohu odporní nalezeni nebyli. 40 I povolili jemu. A
povolavše apoštolů, a zmrskavše je, přikázali, aby
nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je. 41 Oni
pak šli z toho shromáždění, radujíce se, že jsou hodni
učiněni trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše. 42
Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích
učiti a zvěstovati Ježíše Krista.

6 A v těch dnech, když se rozmnožovali učedlníci,
stalo se reptání Řeků proti Židům, že by
zanedbávány byly v přisluhování vezdejším vdovy
jejich. 2 Tedy dvanácte svolavše množství učedlníků,
řekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží,
přisluhovali stolům. 3 Protož, bratří, vybeřte z sebe
mužů sedm dobropověstných, plných Ducha svatého
a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci. 4 My
pak modlitby a služby slova pilni budeme. 5 I líbila
se ta řeč všemu množství. I vyvolili Štěpána, muže
plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora,
a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše
Antiochenského, k víře v nově obráceného. 6 Ty
postavili před oblíčejem apoštolů, kteříž pomodlivše
se, vzkládali na ně ruce. 7 I rostlo slovo Boží a
rozmáhal se počet učedlníků v Jeruzalémě velmi.
Mnohý také zástup kněží poslouchal víry. 8 Štěpán
pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky veliké
v lidu. 9 I povstali někteří z školy, kteráž sloula
Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských,
a těch, kteříž byli z Cilicie a Azie, hádajíce se s
Štěpánem. 10 Ale nemohli odolati moudrosti a Duchu,
kterýž mluvil. 11 Tedy Istivě nastrojili muže, kteříž
řekli: My jsme jej slyšeli mluviti slova rouhavá proti
Mojžíšovi a proti Bohu. 12 A tak zbouřili lid a starší i

zákonníky, a obořivše se na něj, chytili jej, a vedli do
rady. 13 I vystavili falešné svědky, kteříž řekli: Člověk
tento nepřestává mluviti slov rouhavých proti místu
tomuto svatému i zákonu. 14 Nebo jsme slyšeli jej, an
praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkazí místo toto, a
promění ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš. 15 A
pilně patříce na něj všickni, kteříž seděli v radě, viděli
tvář jeho, jako tvář anděla.

7 Tedy řekl nejvyšší kněz: Jestli-liž to tak? 2 A on
řekl: Muži bratří a otcové, slyšte. Bůh slávy ukázal
se otci našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii,
prvé než bydlil v Cháran. 3 A řekl jemu: Vyjdi z země
své a z příbuznosti své, a pod' do země, kterouž ukáži
tobě. 4 Tedy vyšed z země Kaldejské, bydlil v Cháran.
A odtud, když umřel otec jeho, přestěhoval jej do
země této, v kteréž vy nyní bydlíte. 5 A nedal jemu
dědictví v ní, ani šlepěje nožné, ač byl jemu ji slíbil
dáti k vládařství, i semeni jeho po něm, když ještě
neměl syna. 6 Mluvil pak Bůh takto: Budet' símě tvé
pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobeno, a
zle s ním budou nakládati za čtyři sta let. 7 Ale národ
ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, pravít' Bůh.
A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto
místě. 8 I vydal jemu smlouvu obřízky. A tak zplodil
Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák Jákoba,
a Jákob dvanácte patriarchů. 9 A patriarchové v
nenávisti měvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale
Bůh byl s ním. 10 A vysvobodil ho ze všech úzkostí
jeho, a dal jemu milost a moudrost před tváří Faraona,
krále Egyptského, kterýž ho ustanovil úředníkem nad
Egyptem a nade vším domem svým. 11 Potom přišel
hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a
ssoužení veliké, aniž měli pokrmů otcové naši. 12 A
uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptě, poslal otce
naše jednou. 13 A podruhé poznán jest Jozef od bratří
svých, a zjevena jest Faraonovi rodina Jozefova. 14
Tedy poslav Jozef, přistěhoval otce svého Jákoba,
i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti pěti.
15 I vstoupil Jákob do Egypta, a umřel on i otcové
naši. 16 I přeneseni jsou do Sichem, a pochováni
v hrobě, kterýž byl koupil Abraham za stříbro od
synů Emorových, otce Sichemova. 17 Když se pak
přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přisáhl Bůh
Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě, 18 Až v
tom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa. 19 Ten
lstivě nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše,
tak že musili vyhazovati nemluvňátka svá, aby se
nerozplozovali. 20 V tom času narodil se Mojžíš, a byl
velmi krásný, kterýž chován jest za tři měsíce v domě
otce svého. 21 A když vyložen byl, vzala jej dcera
Faraonova, a vychovala jej sobě za syna. 22 I vyučen
jest Mojžíš vší moudrosti Egyptské, a byl mocný v
řečech i v skutcích. 23 A když jemu bylo čtyřidceti
let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratří své,
syny Izraelské. 24 A uzřev jednoho, an bezpráví
trpí, zastal ho, a pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl,
zabiv Egyptského. 25 Domníval se zajisté, že bratří
jeho rozumějí, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bůh
vysvobození, ale oni nerozuměli. 26 Druhého pak dne
ukázal se jim, když se vadili, i vedl je ku pokoji, řka:
Muži bratří jste, i proč křivdu činíte sobě vespolek?
27 Ten pak, kterýž činil křivdu bližnímu, odehnal ho,
řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím nad námi?
28 Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi včera zabil
Egyptského? 29 I utekl Mojžíš pro to slovo, a bydlil
pohostinu v zemi Madianské, kdež zplodil dva syny.
30 A když se vyplnilo let čtyřidceti, ukázal se jemu na
poušti hory Sinai anděl Páně, v plameni ohně ve kři.
31 A Mojžíš uzřev, divil se tomu vidění. A když blíže
přistoupil, aby to pilněji spatřil, stal se k němu hlas
Páně: 32 Játʼ jsem Bůh otců tvých, Bůh Abrahamův,
a Bůh Izákův, a Bůh Jákobův. I zhroziv se Mojžíš,
nesměl patřiti. 33 I řekl jemu Pán: Zzuj obuv s noh
svých; nebo místo, na kterémž stojíš, země svatá
jest. 34 Viděl jsem, viděl trápení lidu svého, kterýž jest
v Egyptě, a vzdychání jejich uslyšel jsem, a sstoupil
jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní pod', pošli tě
do Egypta. 35 Toho Mojžíše, kteréhož se odepřeli,
řkouce: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím? tohot'
Bůh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku anděla,
kterýž se jemu ukázal ve kři. 36 A ten je vyvedl,
čině divy a zázraky v zemi Egyptské a na moři
červeném, i na poušti za čtyřidceti let. 37 Tot' jest ten
Mojžíš, kterýž řekl synům Izraelským: Proroka vám
vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich, jako mne; toho
poslouchejte. 38 Ont' jest, kterýž byl mezi lidem na
poušti s andělem, kterýž mluvil k němu na hoře Sinai,
i s otci našimi, kterýž přijal slova živá, aby je nám
vydal. 39 Jehož nechtěli poslušni býti otcové naši, ale
zavrhli jej, a odvrátili se srdci svými do Egypta, 40
Řkouce Aronovi: Učiň nám bohy, kteříž by šli před
námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z země
Egyptské, nevíme, co se přihodilo. 41 I udělali v těch
dnech tele, a obětovali oběti té modle, a veselili se
v díle rukou svých. 42 I odvrátil se Bůh, a vydal je,
aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v
knihách prorockých: Zdaliž jste mi oběti aneb dary
obětovali za čtyřidceti let na poušti, dome Izraelský?
43 Nýbrž nosili jste stánek Molochův, a hvězdu boha
svého Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdělali
sobě, abyste se jim klaněli. Protož přestěhuji vás za

Babylon. 44 Stánek svědectví měli otcové naši na
poušti, jakož byl nařídil ten, kterýž řekl Mojžíšovi, aby
jej udělal podlé způsobu toho, kterýž byl viděl. 45
Kterýž přijavše otcové naši, vnesli s Jozue tam, kdež
bylo vládařství pohanů, kteréž vyhnal Bůh od tváři
otců našich, až do dnů Davida. 46 Kterýž nalezl milost
před oblíčejem Božím, a prosil, aby nalezl stánek
Bohu Jákobovu. 47 Šalomoun pak udělal jemu dům.
48 Ale Nejvyšší nebydlí v chrámích rukou udělaných,
jakož dí prorok: 49 Nebe jest mi stolice a země podnož
noh mých, i jakýž mi dům uděláte? praví Pán. Aneb
jaké jest místo odpočívání mého? 50 Zdaliž ruka má
všeho toho neučinila? 51 Tvrdošijní a neobřezaného
srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili,
jakž otcové vaši, tak i vy. 52 Kterému z proroků
otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, kteříž
předzvěstovali příchod spravedlivého tohoto, jehož
vy nyní zrádci a vražedlníci jste. 53 Kteříž jste vzali
zákon působením andělským, a neostříhali jste. 54
Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých, a škřipěli
zuby na něho. 55 On pak pln jsa Ducha svatého,
pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího
na pravici Boží. 56 I řekl: Aj, vidím, nebesa otevřená
a Syna člověka stojícího na pravici Boží. 57 A oni
zkřikše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili
se jednomyslně na něj. 58 A vyvedše jej z města,
kamenovali ho. A svědkové složili roucha svá u noh
mládence, kterýž sloul Saul. 59 I kamenovali Štěpána
modlícího se a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha
mého. 60 A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým:
Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv,
usnul.

8 Saul pak přivolil k usmrcení jeho. I přišlo v ten
čas veliké protivenství na církev, kteráž byla
v Jeruzalémě, a všickni se rozprchli po krajinách
Judských a Samařských, kromě apoštolů. 2 I pochovali
Štěpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním. 3
Saul pak hubil církev, do domů vcházeje, a jímaje
muže i ženy, dával je do žaláře. 4 Ti pak, kteříž se
byli rozprchli, chodili, kážíce slovo. 5 A Filip všed
do města Samaří, kázal jim Krista. 6 I pozorovali
zástupové jednomyslně toho, což se pravilo od Filipa,
slyšíce a vidouce divy, kteréž činil. 7 Nebo duchové
nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem
velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví
uzdraveni jsou. 8 A stala se radost veliká v tom
městě. 9 Muž pak nějaký, jménem Šimon, před tím
v tom městě čáry provodil, a lid Samařský mámil,
pravě se býti nějakým velikým. 10 Na něhož pozor
měli všickni, od nejmenšího až do největšího, říkajíce:
Tentoť jest Boží moc veliká. 11 Pozor pak měli na
něho, proto že je za mnohý čas mámil čáry. 12 A
když uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím
a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy, 13
Tedy i ten Šimon uvěřil, a pokřtěn byv, přídržel se
Filipa, a vida zázraky a moci veliké činěné, děsil
se. 14 Uslyšavše pak v Jeruzalémě apoštolé, že
by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a
Jana. 15 Kteříž přišedše, modlili se za ně, aby přijali
Ducha svatého. 16 (Nebo ještě byl na žádného z nich
nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána
Ježíše.) 17 Tehdy vzkládali na ně ruce, a oni přijali
Ducha svatého. 18 I uzřev Šimon, že skrze vzkládání
rukou apoštolských dává se Duch svatý, přinesl jim
peníze, 19 Řka: Dejte i mně tu moc, ať, na kohož
bych koli vzložil ruce, přijme Ducha svatého. 20 I řekl
jemu Petr: Peníze tvé buďtež s tebou na zatracení,
proto že jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti
zjednán za peníze. 21 Nemáš dílu ani losu v této věci;
nebo srdce tvé není upřímé před Bohem. 22 Protož
čiň pokání z této své nešlechetnosti, a pros Boha,
zda by odpuštěno bylo tobě to myšlení srdce tvého.
23 Nebo v žluči hořkosti a v svazku nepravosti tebe
býti vidím. 24 I odpověděv Šimon, řekl: Modltež vy
se za mne Pánu, aby na mne nepřišlo něco z těch
věcí, kteréž jste mluvili. 25 Oni pak osvědčovavše
a mluvivše slovo Páně, navrátili se do Jeruzaléma,
a ve mnohých městečkách Samaritánských kázali
evangelium. 26 Anděl pak Páně mluvil k Filipovi, řka:
Vstaň a jdi ku polední straně na cestu, kteráž vede od
Jeruzaléma do Gázy, kteréž jest pusté. 27 I vstav, šel.
A aj, muž Mouřenín, kleštěnec, komorník královny
Mouřenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady
jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby se modlil, 28
Navracoval se, na voze svém sedě, a četl Izaiáše
proroka. 29 I řekl Duch Filipovi: Přistup, a přiviň se k
vozu tomu. 30 A přiběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše
proroka. I řekl: Rozumíš-liž medle, co čteš? 31 A
on řekl: Kterakž bych mohl, leč by mi kdo vyložil?
I prosil Filipa, aby vstoupil a seděl s ním. 32 Místo
pak toho písma, kteréž četl, toto bylo: Jako ovce
k zabití veden jest, a jako beránek němý před tím,
kdož jej střiže, tak neotevřel úst svých. 33 V ponížení
jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo
vypraví, ačkoli zahlazen byl z země život jeho? 34 A
odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom
toto mluví prorok? Sám-li o sobě, čili o někom jiném?
35 Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho písma,
zvěstoval jemu Ježíše. 36 A když jeli cestou, přijeli k
jedné vodě. I řekl komorník: Aj, voda. Proč nemám
býti pokřtěn? 37 I řekl Filip: Věříš-li celým srdcem,

slušíť. A on odpověděv, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus
jest Syn Boží. 38 I rozkázal státi vozu, a sstoupili
oba do té vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho. 39 A
když vystoupili z vody, Duch Páně pochopil Filipa,
a neviděl ho více komorník; nebo jel cestou svou,
raduje se. 40 Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodě,
kázal evangelium všechněm městům, až přišel do
Cesaree.

9 Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordu
proti učedlníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi, 2
A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li
by tam té cesty které muže neb ženy, aby svázané
přivedl do Jeruzaléma. 3 A když byl na cestě, stalo
se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy pojednou
rychle obklíčilo jej světlo s nebe. 4 A padna na zem,
uslyšel hlas k sobě řkoucí: Sauli, Sauli, proč mi se
protivíš? 5 Kterýž řekl: I kdo jsi Pane? A Pán řekl: Já
jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě proti
ostnům se zpěčovati. 6 A on třesa se a boje se, řekl:
Pane, co chceš, abych činil? A Pán k němu: Vstaň a
jdi do města, a bude tobě pověděno, co bys ty měl
činiti. 7 Ti pak muži, kteříž šli s ním, stáli, ohromeni
jsouce, hlas zajisté slyšíce, ale žádného nevidouce.
8 I vstal Saul z země, a otevřev oči své, nic neviděl.
Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku. 9 I
byl tu za tři dni, nevida, a nejedl, ani nepil. 10 Byl
pak jeden učedlník v Damašku, jménem Ananiáš. I
řekl jemu Pán u vidění: Ananiáši. A on řekl: Aj, já,
Pane. 11 A Pán k němu: Vstaň a jdi do ulice, kteráž
slove přímá, a hledej v domě Judově Saule, jménem
Tarsenského. Nebo aj, modlí se. 12 A viděl u vidění
muže, Ananiáše jménem, an jde k němu, a vzkládá
naň ruku, aby prohlédl. 13 I odpověděl Ananiáš: Pane,
slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak mnoho
zlého činil svatým tvým v Jeruzalémě. 14 A i zdeť
má moc od předních kněží, aby jímal všecky, kteříž
vzývají jméno tvé. 15 I řekl jemu Pán: Jdi, neboť jest
on má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před
pohany i krále, i před syny Izraelské. 16 Játť zajisté
ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno
mé. 17 I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ
ruce naň, řekl: Sauli bratře, Pán Ježíš poslal mne,
kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys
prohlédl, a naplněn byl Duchem svatým. 18 A hned
spadly s očí jeho jako lupiny, i prohlédl pojednou; a
vstav, pokřtěn jest. 19 A přijav pokrm, posilnil se. I
zůstal Saul s učedlníky, kteříž byli v Damašku, za
několik dní. 20 A hned v školách kázal Krista, že on
jest Syn Boží. 21 I divili se náramně všickni, kteříž jej
slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, kterýž hubil v
Jeruzalémě ty, kteříž vzývali jméno toto, a sem na to
přišel, aby je svázané vedl k předním kněžím? 22
Saul pak více se zmocňoval, a zahanboval Židy, kteříž
bydleli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus.
23 A když přeběhlo drahně dnů, radu mezi sebou na
tom zavřeli Židé, aby jej zabili. 24 Ale zvěděl Saul o
těch úkladech jejich. Ostříhali také i bran ve dne i v
noci, aby jej zahubili. 25 Ale učedlníci v noci vzavše
ho, spustili jej po provaze přes zed v koši. 26 Přišed
pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se přitovaryšiti
k učedlníkům, ale báli se ho všickni, nevěříce, by
byl učedlníkem. 27 Barnabáš pak přijav jej, vedl
ho k apoštolům, a vypravoval jim, kterak na cestě
viděl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku
svobodně mluvil ve jménu Ježíše. 28 I bydlil s nimi v
Jeruzalémě, 29 A směle mluvil ve jménu Pána Ježíše,
a hádal se s Řeky; oni pak usilovali ho zabiti. 30 To
zvěděvše bratří, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej
do Tarsu. 31 A tak zborové po všem Judstvu a Galilei i
Samaří měli pokoj, vzdělávajíce se, a chodíce v bázni
Páně, a rozhojňovali se potěšením Ducha svatého.
32 Stalo se pak, že Petr, když procházel všecky, přišel
také k svatým, kteříž bydleli v Lyddě. 33 I nalezl tu
člověka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na
loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený. 34 I řekl mu
Petr: Eneáši, uzdravuje tebe Ježíš Kristus; vstaň, a
ustel sobě. A hned vstal. 35 I viděli jej všickni, kteříž
bydlili v Lyddě a v Sároně, kteříž se obrátili ku Pánu.
36 Byla pak jedna učedlnice v Joppen, jménem Tabita,
což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutků dobrých a
almužen, kteréž činila. 37 I stalo se v těch dnech,
že roznemohši se, umřela. Kterouž umyvše, položili
na síň vrchní. 38 A že byla blízko Lydda od Joppen,
uslyšavše učedlníci, že by tam byl Petr, poslali k
němu dva muže, prosíce ho, aby sobě neobtěžoval
přijíti až k nim. 39 Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když
přišel, vedli jej na síň. I obstoupily ho všecky vdovy,
plačíce, a ukazujíce sukně a pláště, kteréž jim dělala,
dokudž s nimi byla, Dorkas. 40 I rozkázav všechněm
vyjíti ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv
se k tomu tělu, řekl: Tabito, vstaň. A ona otevřela oči
své, a uzřevši Petra, posadila se. 41 A podav jí ruky,
pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji
živou. 42 I rozhlášeno jest to po všem Joppen, a
uvěřili mnozí v Pána. 43 I stalo se, že za mnohé dni
pozůstal Petr v Joppen u nějakého Šimona koželuha.

10 Muž pak nějaký byl v Cesarii, jménem Kornelius,
setník z zástupu, kterýž sloul Vlaský, 2 Nábožný
a bohobojný se vším domem svým, čině almužny
mnohé lidu. 3 A modlívaje se vždycky Bohu, viděl

u vidění zřetelně, jako v hodinu devátou na den,
anděla Božího, an všel k němu, a řekl jemu: Kornéli.
4 A on pilně popatřiv naň, a sstrašiv se, řekl: Co
chceš, Pane? I řekl jemu: Modlitby tvé a almužny
tvé vstoupily na pamět před tváří Boží. 5 Protož nyní
pošli muže do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má
přijmí Petr. 6 Tenť hospodu má u nějakého Šimona
koželuha, kterýž má dům u moře. Onť poví tobě,
co bys ty měl činiti. 7 A když odšel anděl, kterýž
mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníků svých, a
rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli.
8 A oznámiv jim všecko to, poslal je do Joppen. 9
Nazejtří pak, když oni šli, a přibližovali se k městu,
všel Petr na horu, aby se modlil, okolo hodiny šesté.
10 A potom velice zlačněv, chtěl pojísti. Když pak
oni strojili, připadlo na něj mysli vytržení. 11 I uzřel
nebe otevřené a sstupující k sobě nádobu jakous
jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy uvázanou, ana
se spouští na zem, 12 Na níž byla všeliká zemská
hovada čtvernohá, a zvířata, a zeměplazové, i ptactvo
nebeské. 13 I stal se hlas k němu: Vstaň, Petře, bí
a jez. 14 I řekl Petr: Nikoli, Pane, neboť jsem nikdy
nejedl nic obecného aneb nečistého. 15 Tedy opět
podruhé stal se hlas k němu: Cožť Bůh očistil, neměj
ty toho za nečisté. 16 A to se stalo potřikrát. I vzata
jest zase ta nádoba do nebe. 17 A když Petr sám u
sebe rozjímal, co by znamenalo vidění to, kteréž viděl,
aj, muži ti, kteříž posláni byli od Kornelia, ptajíce se
na dům Šimonův, stáli přede dveřmi. 18 A zavolavše,
tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má přijmí
Petr? 19 A když Petr přemyšloval o tom vidění, řekl
jemu Duch: Aj, muži tři hledají tebe. 20 Protož vstana,
sejdi dolů, a jdi s nimi, nic se nerozpakuje; neboť
jsem já je poslal. 21 Tedy sšed Petr k těm mužům,
kteříž posláni byli k němu od Kornelia, řekl: Aj, játť
jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest příčina, pro niž
jste přišli? 22 Oni pak řekli: Kornelius setník, muž
spravedlivý a bohabojící, i svědectví dobré mající
ode všeho národu Židovského, u vidění napomenut
jest od anděla svatého, aby povolal tebe do domu
svého, a slyšel řeč od tebe. 23 Tedy zavolav jich do
domu, přijal je do hospody. Druhého pak dne Petr
šel s nimi, a někteří bratří z Joppen šli s ním. 24 A
nazejtří přišli do Cesaree. Kornelius pak očekával
jich, svolav příbuzné své a přátely blízké. 25 I stalo
se, když vcházel Petr, vyšel proti němu Kornelius,
a padna k nohám jeho, klaněl se mu. 26 Ale Petr
pozdvihl ho, řka: Vstaň, i játť také sám člověk jsem.
27 A rozmlouvaje s ním, všel, a nalezl mnoho těch,
kteříž se byli sešli. 28 I řekl jim: Vy víte, že neslušné
jest muži Židu připojiti se aneb přistoupiti k cizozemci,
ale mně ukázal Bůh, abych žádného člověka nepravil
obecným neb nečistým býti. 29 Protož bez odporu
přišel jsem, povolán jsa. I ptám se, pro kterou příčinu
poslali jste pro mne? 30 A Kornelius řekl: Před čtyřmi
dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu
devátou modlil jsem se v domě svém. A aj, postavil
se přede mnou muž v rouše bělostkvoucím. 31 A
řekl: Kornéli, uslyšánať jest modlitba tvá, a almužny
tvé jsouť v paměti před tváří Boží. 32 Protož pošli do
Joppen, a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Tenť má
hospodu v domě Šimona koželuha u moře; on přijda,
bude mluviti tobě. 33 Protož hned té chvíle jsem
poslal k tobě, a ty jsi dobře učinil, žes přišel. Nyní
tedy my všickni před obličejem Božím hotovi jsme
slyšeti všecko, což jest koli přikázáno tobě od Boha.
34 Tedy Petr otevřev ústa, řekl: V pravdě jsem shledal,
že Bůh není přijimač osob. 35 Ale v každém národu,
kdož se ho bojí, a činí spravedlnost, příjemný jest
jemu; 36 Jakž to oznámil synům Izraelským, zvěstuje
pokoj skrze Ježíše Krista, kterýž jest Pánem všeho.
37 Vy sami víte, co se dálo po všem Židovstvu, počna
od Galilee, po křtu, kterýž kázal Jan: 38 Kterak Ježíše
od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí.
Kterýž chodil, dobře čině, a uzdravuje všecky posedlé
od ďábla; nebo Bůh s ním byl. 39 A my jsme svědkové
všeho toho, což činil v krajině Judské a v Jeruzalémě.
Kteréhož zamordovali, pověsivše na dřevě. 40 Toho
Bůh vzkřísil třetího dne, a způsobil to, aby zjeven byl,
41 Ne všemu lidu, ale svědkům prvé k tomu zřízeným
od Boha, nám, kteříž jsme s ním jedli a pili po jeho
z mrtvých vstání. 42 A přikázal nám kázati lidu a
svědčiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce
živých i mrtvých. 43 Jemuť všickni proroci svědectví
vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno
jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho. 44 A když ještě
Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všecky,
kteříž poslouchali slova. 45 I užasli se ti, kteříž z
obřezaných věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že
i na pohany dar Ducha svatého jest vylit. 46 Nebo
slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými, a velebí Boha.
Tehdy odpověděl Petr: 47 Zdali může kdo zabrániti
vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž Ducha svatého
přijali jako i my? 48 A rozkázal je pokřtiti ve jménu
Páně. I prosili ho, aby u nich pobyl za některý den.

11 Uslyšeli pak apoštolé a bratří, kteříž byli v
Judstvu, že by i pohané přijali slovo Boží. 2 A
když přišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naň
ti, kteříž byli z obřezaných, 3 Řkouce: K mužům
neobřezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi. 4 Tedy začav
Petr, vypravoval jim pořád, řka: 5 Byl jsem v městě

Joppen, modle se. I viděl jsem u vytržení mysli vidění,
nádobu nějakou sstupující jako prostěradlo veliké, za
čtyři rohy spouštějící se s nebe, a přišla až ke mně. 6
Do kteréž pohleděv pilně, spatřil jsem hovada zemská
čtvernohá i zvířata, a zeměplazy, i ptactvo nebeské.
7 Slyšel jsem k sobě také hlas řkoucí: Vstaň, Petře, bí
a jez. 8 I řekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného
aneb nečistého nikdy nevcházelo v ústa má. 9 I
odpověděl mi hlas podruhé s nebe: Co Bůh očistil,
neměj ty toho za nečisté. 10 A to se stalo potřikrát. I
vtrženo jest zase to všecko do nebe. 11 A aj, hned
té chvíle tři muži stáli u domu, v kterémž jsem byl,
posláni jsouce ke mně z Cesaree. 12 I řekl mi Duch,
abych šel s nimi, nic se nerozpakuje. A šlo se mnou i
těchto šest bratří, a vešli jsme do domu muže toho.
13 Kterýž vypravoval nám, kterak viděl anděla v domě
svém, an se před ním postavil, a řekl jemu: Pošli do
Joppen muže, a povolej Šimona, kterýž slove Petr. 14
Ont' tobě bude mluviti slova, skrze něž spasen budeš
ty i všecken tvůj dům. 15 Když jsem pak já mluviti
začal, sstoupil Duch svatý na ně jako i na nás na
počátku. 16 I rozpomenul jsem se na slovo Páně,
kteréž byl pověděl: Jan zajisté křtil vodou, ale vy
pokřtěni budete Duchem svatým. 17 Poněvadž tedy
jednostejný dar dal jim Bůh jako i nám věřícím v Pána
Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti
Bohu? 18 To uslyšavše, spokojili se, a slavili Boha,
řkouce: Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu.
19 Ti pak, kteříž se byli rozprchli příčinou ssoužení,
kteréž se bylo stalo pro Štěpána, přišli až do Fenicen
a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova
než samým toliko Židům. 20 A byli někteří z nich muži
z Cypru a z Cyrénu, kteříž přišedše do Antiochie,
mluvili Řekům, zvěstujíce Pána Ježíše. 21 A byla
ruka Páně s nimi, a veliký počet věřících obrátil se ku
Pánu. 22 I přišla pověst o tom k církvi, kteráž byla
v Jeruzalémě. I poslali Barnabáše, aby šel až do
Antiochie. 23 Kterýž přišed tam, a uzřev milost Boží,
zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce
trvali v Pánu. 24 Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha
svatého a víry. I přibyl veliký zástup Pánu. 25 Tedy
odšel Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna
jej, přivedl ho do Antiochie. 26 I byli přes celý rok při
tom zboru, a učili zástup veliký, tak že nejprv tu v
Antiochii učedlníci nazváni jsou křesťané. 27 V těch
pak dnech přišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie.
28 I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval
skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršlku
zemském. Kterýž i stal se za císaře Klaudia. 29 Tedy
učedlníci, jeden každý podlé možnosti své, umínili
poslati ku pomoci bratřím přebývajícím v Judstvu. 30
Což i učinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše
a Saule.

12 A při tom času dal se v to Heródes král, aby
ssužoval některé z církve. 2 I zamordoval
Jakuba, bratra Janova, mečem. 3 A vida, že se to
líbilo Židům, umínil jíti i Petra. (A byli dnové přesnic.)
4 Kteréhož jav, do žaláře vsadil, poručiv jej šestnácti
žoldnéřům k ostříhání, chtěje po velikonoci vyvesti
jej lidu. 5 I byl Petr ostříhán v žaláři, modlitba pak
ustavičná k Bohu dála se za něj od církve. 6 A když
jej již vyvesti měl Heródes, té noci spal Petr mezi
dvěma žoldnéři, svázán byv dvěma řetězy, a strážní
přede dveřmi ostříhali žaláře. 7 A aj, anděl Páně
postavil se, a světlo se zastkvělo v žaláři; a udeřiv
Petra v bok, zbudil ho, řka: Vstaň rychle. I spadli
jemu ti řetězové z rukou. 8 Tedy řekl jemu anděl:
Opaš se a podvaž obuv svou. Tedy učinil tak. I řekl
jemu: Oděj se pláštěm svým, a pod' za mnou. 9 Tedy
vyšed, bral se za ním, a nevěděl, by to pravé bylo, co
se dálo skrze anděla, ale domníval se, že by vidění
viděl. 10 A prošedše skrze první i druhou stráž, přišli
k bráně železné, kteráž vede do města, a ta se jim
sama od sebe otevřela. A vyšedše, přešli ulici jednu,
a hned odšel anděl od něho. 11 Tedy Petr přišed
sám k sobě, řekl: Nyní právě vím, že poslal Pán
anděla svého, a vytrhl mne z ruky Heródesovy, a ze
všeho očekávání lidu Židovského. 12 A pováživ toho,
šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž přijmí měl
Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlili se.
13 A když Petr potloukl na dvéře, vyšla děvečka, aby
poslechla, jménem Ródé. 14 A poznavši hlas Petrův,
pro radost neotevřela dveří, ale vběhši, zvěstovala,
že Petr stojí u dveří. 15 A oni řekli jí: Blázníš. Ona
pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni řekli: Anděl
jeho jest. 16 Ale Petr předce tloukl. A otevřevše,
uzřeli jej, i ulekli se. 17 A pokynuv na ně rukou, aby
mlčeli, vypravoval jim, kterak jej Pán vyvedl z žaláře,
a řekl: Povězte ž to Jakubovi a bratřím. A vyšed, bral
se na jiné místo. 18 A když byl den, stal se rozbroj
nemalý mezi žoldnéři o to, co se stalo při Petrovi. 19
Heródes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav
se na strážných, kázal je pryč vésti; a odebrav se z
Judstva do Cesaree, přebýval tam. 20 A v ten čas
Heródes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským.
Kteřížto jednomyslně přišli k němu, a namluvivše
Blasta, předního komorníka královského, žádali za
pokoj, proto že jejich krajiny potravu měly z království.
21 V uložený pak den Heródes, obleka se v královské
roucho, a posadiv se na soudné stolici, učinil k nim
řeč. 22 I zvolal lid, řka: Boží hlas, a ne lidský. 23 A

i hned ranil jej anděl Páně, proto že nevzdal slávy
Bohu; a rozlez se červy, umřel. 24 A slovo Páně rostlo
a rozmáhalo se. 25 Barnabáš pak a Saul navrátili se
z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i
Jana, kterýž přijmí měl Marek.

13 Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, někteří
proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž
měl přijmí Černý, a Lucius Cyrenenský, a Manahen,
kterýž byl spolu vychován s Heródesem tetrarchou,
a Saul. 2 A když oni služby Páně konali, a postili
se, dí Duch svatý: Oddělte mi Barnabáše a Saule k
dílu, k kterémuž jsem jich povolal. 3 Tedy postíce
se, a modlíce se, a vzkládajíce na ně ruce, propustili
je. 4 A oni posláni byvše od Ducha svatého, přišli
do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru. 5 A
přišedše do Salaminy, zvěstovali slovo Boží v školách
Židovských; a měli s sebou i Jana k službě. 6 A
když zchodili ten ostrov až do Páfu, nalezli jakéhos
čarodějníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno
Barjezus, 7 Kterýž byl u znamenitého vládaře Sergia
Pavla, může opatrného. Ten povolav Barnabáše a
Saule, žádal slyšeti slovo Boží. 8 Ale protivil se
jim Elymas, ten čarodějník, (nebo se tak vykládá
jméno jeho,) usiluje odvrátiti vládaře od víry. 9 Tedy
Saul, kterýž slove i Pavel, naplněn byv Duchem
svatým, a pilně pohleděv na něj, 10 Řekl: Ó plný vší
lsti a vší nešlechetnosti, synu ďáblův, nepříteli vší
spravedlnosti, což nepřestaneš převraceti cest Páně
přímých? 11 A aj, nyní ruka Páně nad tebou, a budeš
slepý, nevida slunce až do času. A pojednou připadla
na něj mrákota a tma, a jda vůkol, hledal, kdo by
ho za ruku vedl. 12 Tehdy vládař uzřev, co se stalo,
uvěřil, divě se učení Páně. 13 A pustivše se od Páfu
Pavel a ti, kteříž s ním byli, přišli do Pergen v Pamfylii.
Jan pak odšed od nich, vrátil se do Jeruzaléma. 14
Oni pak šedše z Pergen, přišli do Antiochie Pisidické,
a všedše do školy v den sobotní, posadili se. 15 A
když bylo po přečtení zákona a proroků, poslali k nim
knížata školy té, řkouce: Muži bratří, máte-li úmysl
jaké napomenutí učiniti k lidu, mluvte. 16 Tedy Pavel
povstav, a rukou pokynuv, řekl: Muži Izraelští, a kteříž
se bojíte Boha, slyšte. 17 Bůh lidu tohoto Izraelského
vyvolil otce naše, a lidu povýšil, když byl pohostinu v
zemi Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z
ní. 18 A za čas čtyřidceti let snášel jejich obyčeje na
poušti. 19 A zahladiv sedm národů v zemi Kanán,
rozdělil losem mezi ně zemi jejich. 20 A potom, téměř
za čtyři sta a padesáte let, dával jim soudce až do
Samuele proroka. 21 A v tom žádali za krále, i dal jim
Bůh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova,
za čtyřidceti let. 22 A když toho zavrhl, vzbudil jim
Davida krále, kterémuž svědectví dávaje, řekl: Nalezl
jsem Davida, syna Jesse, muže podlé srdce svého,
kterýž bude činiti všecku vůli mou. 23 Z jehož semene
Bůh podlé zaslíbení vzbudil Izraelovi spasitele Ježíše,
24 Před jehož příštím kázal Jan křest pokání všemu
lidu Izraelskému. 25 A když Jan běh dokonával, pravil:
Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já, ale aj,
jdeť po mně, u jehož noh obuvi rozvázati nejsem
hoden. 26 Muži bratří, synové rodu Abrahamova, a
kteříž mezi vámi bojí se Boha, vám slovo spasení
tohoto posláno jest. 27 Nebo ti, kteříž přebývají v
Jeruzalémě, a knížata jejich, toho Ježíše neznajíce,
odsoudili, a tak hlasy prorocké, kteříž se na každou
sobotu čtou, naplnili. 28 A žádné příčiny smrti na
něm nenalezše, prosili Piláta, aby zamordován byl.
29 A když dokonali všecko, což o něm psáno bylo,
složivše s dřeva, do hrobu jej položili. 30 Bůh pak
vzkřísil jej z mrtvých. 31 Kterýž vidín jest po mnohé
dni od těch, jenž spolu s ním byli přišli z Galilee do
Jeruzaléma, kteříž jsou svědkové jeho k lidu. 32 A my
vám zvěstujeme to zaslíbení, kteréž se stalo otcům,
že Bůh naplnil je nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše;
33 Jakož i v druhém žalmu napsáno jest: Syn můj jsi
ty, já dnes zplodil jsem tebe. 34 A že jej z mrtvých
vzkřísil, aby se již více nenavracoval k porušení,
takto řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrné.
35 Protož i jinde dí: Nedáš svatému svému viděti
porušení. 36 David zajisté za svého věku poslouživ
vůli Boží, usnul, a přiložen jest k otcům svým, a viděl
porušení. 37 Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl
porušení. 38 Protož známo vám buď, muži bratří, že
skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů. 39 A
to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze zákon
Mojžíšův ospravedlněni býti, skrze tohoto, každý kdož
věří, bývá ospravedlněn. 40 Protož vizte, ať na vás
nepřijde to, což jest v prorocích povědíno: 41 Vizte
potupníci, a podivte se, a na nic přidte; nebo já dílo
dělám za dnů vašich, dílo to, jemuž neuvěříte, byť
vám kdo o něm vypravoval. 42 A když vycházeli
ze školy Židovské, prosili pohané, aby jim v druhou
sobotu mluvili táž slova. 43 A když bylo propuštěno
shromáždění, šlo mnoho Židů, a nábožných znovu na
víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteříž
promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti
Boží. 44 V druhou pak sobotu téměř všecko město
sešlo se k slyšení slova Božího. 45 A Židé vidouce
zástupy, naplněni jsou závistí, a odporovali tomu, co
bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se. 46
Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámť mělo
nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je

zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života,
aj, obracíme se ku pohanům. (aiōnios g166) 47 Neboť
nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo
pohanům, abys ty byl spasení až do končin země. 48
A slyševše to pohané, radovali se, a velebili slovo
Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k
životu věčnému. (aiōnios g166) 49 I rozhlašovalo se
slovo Páně po vší té krajině. 50 Tedy Židé zbouřili
ženy nábožné a poctivé a přední měšťany, a vzbudili
protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z
končin svých. 51 A oni vyrazivše prach z noh svých
na ně, přišli do Ikonie. 52 Učedlníci pak naplněni byli
radostí a Duchem svatým.

14 I stalo se tolikéž v Ikonii, že vešli do školy
Židovské, a mluvili, tak že uvěřilo i Židů i Řeků
veliké množství. 2 Ale kteříž z Židů nepovolní byli,
ti zbouřili a zdráždili mysli pohanů proti bratřím. 3
I byli tu za dlouhý čas, svobodně mluvíce v Pánu,
kterýž svědectví vydával slovu milosti své, a působil
to, aby se dáli divové a zázrakové skrze ruce jejich. 4
I rozdělilo se množství města, a jedni byli s Židy, jiní s
apoštoly. 5 A když se obořili i pohané i Židé s knížaty
svými, aby jim posměch učinili, a kamenovali je, 6
Srozuměvše tomu, utekli do měst Lykaonitských, do
Lystry a do Derben, a do toho okolí, 7 A tu kázali
evangelium. 8 Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na
nohy, sedával, byv chromý z života matky své, kterýž
nikdy nechodil. 9 Ten poslouchal Pavla mluvícího.
Kterýž pohleděv naň, a vida, an věří, že uzdraven
bude, 10 Řekl velikým hlasem: Postav se přímě na
nohách svých. I zchopil se a chodil. 11 Zástupové
pak viděvše, co učinil Pavel, pozdvihli hlasu svého,
Lykaonitsky řkouce: Bohové připodobnivše se lidem,
sstoupili k nám. 12 I nazvali Barnabáše Jupiterem,
a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo. 13
Tedy kněz Jupiterův, kterýž byl před městem jejich,
přivedl býky s věnci před bránu, a chtěl s lidem oběti
obětovati. 14 To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš
a Pavel, roztrhše sukně své, vyběhli k zástupům,
křičíce, 15 A řkouce: Muži, což to činíte? Však i my
lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddáni, kteříž vám
zvěstujeme, abyste se obrátili od těchto marností
k Bohu živému, kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i
všecko, což v nich jest. 16 Kterýž za předešlých věků
všech pohanů nechával, aby chodili po cestách svých,
17 Ačkoli proto nenechal sebe bez osvědčení, dobře
čině, dávaje nám s nebe déšť a časy úrodné, naplňuje
pokrmem a potěšením srdce naše. 18 A to mluvíce,
sotva spokojili zástupy, aby jim neobětovali. 19 A v
tom přišli od Antiochie a Ikonie Židé, kteříž navedše
zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli před město,
domnívavše se, že umřel. 20 A když jej obstoupili
učedlníci, vstal, a všel do města, a nazejtří odšel s
Barnabášem do Derben. 21 A kázavše evangelium
městu tomu, a učedlníků mnoho získavše, navrátili se
do Lystry a do Ikonie a do Antiochie, 22 Potvrzujíce
duší učedlníků, a napomínajíce, aby trvali u víře, a
že musíme skrze mnohá ssoužení vjíti do království
Božího. 23 A zřídivše jim, podlé daných hlasů, starší
po církvech, a modlivše se s postem, poručili je Pánu,
v kteréhož uvěřili. 24 A prošedše Pisidii, přišli do
Pamfylie, 25 A mluvivše slovo v Pergen, šli do Attalie.
26 A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poručeni
byli milosti Boží k dílu, kteréž vykonali. 27 A když tam
přišli, a shromáždili církev, vypravovali, kteraké věci
Bůh skrze ně učinil, a že otevřel pohanům dvéře víry.
28 I byli tu za nemalý čas s učedlníky.

15 Přišedše pak někteří z Židovstva, učili bratří:
Že nebudete-li se obřezovati podlé obyčeje
Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti. 2 A když
různici a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi
měl, i zůstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a někteří
jiní z nich šli k apoštolům a starším do Jeruzaléma
o tu otázku. 3 Tedy oni jsouce vyprovozeni od
církve, šli skrze Fenicen a Samaří, vypravujíce o
obrácení pohanů, i způsobili radost velikou všechněm
bratřím. 4 A když se dostali do Jeruzaléma, přijati
jsou od církve a od apoštolů a starších. I zvěstovali,
cožkoli činil skrze ně Bůh. 5 Ale povstali někteří z
sekty farizejské, kteříž byli uvěřili, pravíce, že musejí
obřezováni býti, a aby jim bylo přikázáno zachovávati
zákon Mojžíšův. 6 Tedy sešli se apoštolé a starší,
aby toho povážili. 7 A když mnohé vyhledávání toho
bylo, povstav Petr, řekl jim: Muži bratří, vy víte, že
od dávních dnů mezi námi Bůh vyvolil, aby skrze
ústa má slyšeli pohané slovo evangelium, a uvěřili. 8
A Bůh, zpytatel srdce, svědectví jim vydal, dav jim
Ducha svatého, jako i nám. 9 A neučinil rozdílu mezi
nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich. 10 Protož nyní,
proč pokoušíte Boha, vzkládajíce na hrdlo učedlníků
jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme
nemohli? 11 Ale skrze milost Pána Ježíše Krista
věříme, že spaseni budeme, rovně jako i oni. 12 I
mlčelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše
a Pavla, vypravujících, kteraké divy a zázraky činil
Bůh skrze ně mezi pohany. 13 A když oni umlkli,
odpověděl Jakub, řka: Muži bratří, slyšte mne. 14
Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprvé popatřil na
pohany, aby přijal lid jménu svému. 15 A s tím se
srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest: 16 Potom

se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž
byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu
jej, 17 Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána,
i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno
mé, dí Pán, kterýž činí tyto všecky věci. 18 Známáť
jsou Bohu od věků všecka díla jeho. (aiōn g165) 19
Protož já tak soudím, aby nebyli kormouceni ti, kteříž
se z pohanů obracejí k Bohu, 20 Ale aby jim napsáno
bylo, ať se zdržují od poškvrn modl, a smilstva, a
toho, což jest udáveného, a od krve. 21 Nebo Mojžíš
od dávních věků má po městech, kdo by jej kázal,
poněvadž v školách na každou sobotu čítán bývá. 22
Tehdy vidělo se apoštolům a starším se vší církví, aby
vybrané z sebe muže poslali do Antiochie s Pavlem
a Barnabášem, totiž Judu, kterýž sloul Barsabáš, a
Sílu, muže znamenité mezi bratřími, 23 Napsavše
po nich toto: Apoštolé a starší i bratří těm, kteříž
jsou v Antiochii a v Sýrii a v Cilicii bratřím, kteříž
jsou z pohanů, pozdravení vzkazují. 24 Poněvadž
jsme slyšeli, že někteří vyšedše od nás, zkormoutili
vás, řečmi zemdlévajíce duše vaše, pravíce, že se
musíte obřezovati a zákon zachovávati, jimž jsme
toho neporučili: 25 I vidělo se nám shromážděným
jednomyslně vybrané muže poslati k vám s těmito
nejmilejšími svými, Barnabášem a Pavlem, 26 Lidmi
těmi, kteříž vydali duše své pro jméno Pána našeho
Ježíše Krista. 27 Protož poslali jsme Judu a Sílu, a
tiť i ústně povědí totéž. 28 Vidělo se zajisté Duchu
svatému i nám, žádného více na vás břemene
nevzkládati, kromě těchto věcí potřebných, 29 Abyste
se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a
od udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-
li se ostříhati, dobře budete činiti. Mějte se dobře.
30 Tedy oni propuštěni byvše, přišli do Antiochie, a
shromáždivše množství, dodali toho listu. 31 Kterýžto
čtouce, radovali se z toho potěšení. 32 Judas pak
a Sílas, byvše i oni proroci, širokou řečí napomínali
bratří a potvrzovali. 33 A pobyvše tu za některý čas,
propuštěni jsou od bratří v pokoji k apoštolům. 34
Ale Sílovi se vidělo, aby tu zůstal. 35 Tolikéž Pavel i
Barnabáš pobyli v Antiochii, učíce a zvěstujíce i s
mnohými jinými slovo Páně. 36 Po několika pak dnech
řekl Pavel Barnabášovi: Vracujíce se, navštěvme
bratří své po všech městech, v kterýchž jsme kázali
slovo Páně, kterak se mají. 37 Tedy Barnabáš radil,
aby pojali s sebou i Jana kterýž přijmí měl Marek. 38
Ale Pavlovi se nezdálo pojíti toho s sebou, kterýž byl
odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci.
39 I vznikl mezi nimi tuhý odpor, tak že se rozešli
různo. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se
do Cypru. 40 A Pavel přivzav Sílu, odšel, poručen
byv milosti Boží od bratří. 41 I procházel Syrii a Cilicii,
potvrzuje církví.

16 Přišel pak do Derben a do Lystry, aj, učedlník
jeden tu byl, jménem Timoteus, syn nějaké ženy
Židovky věřící, ale otce měl Řeka. 2 Tomu svědectví
vydávali bratří ti, kteříž byli v Lystře a v Ikonii. 3 Toho
sobě oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obřezal
jej, pro Židy, kteříž byli v těch místech; nebo věděli
všickni, že otec jeho byl Řek. 4 A když chodili po
městech, vydávali jim k ostříhání ustanovení zřízená
od apoštolů a od starších, kteříž byli v Jeruzalémě. 5 A
tak církve utvrzovaly se u víře, a rozmáhaly se v počtu
na každý den. 6 A prošedše Frygii i Galatskou krajinu,
když jim zabráněno od Ducha svatého, aby nemluvili
slova v Azii, 7 Přišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do
Bitynie. Ale nedal jim Duch. 8 Tedy pominuvše Myzii,
šli do Troady. 9 I ukázalo se Pavlovi v noci vidění.
Muž nějaký Macedonský stál, prose ho a řka: Přijda
do Macedonie, pomoz nám. 10 A jakž to vidění viděl,
i hned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie,
tím ujištěni jsouce, že nás povolal Pán, abychom jim
kázali evangelium. 11 Protož pustivše se od Troady,
přímým během připlavili jsme se do Samotracie, a
nazejtří do Neapolis, 12 A odtud do Filippis, kteréž
jest první město krajiny Macedonské, obyvateli cizími
osazené. I zůstali jsme v tom městě za několik dní.
13 V den pak sobotní vyšli jsme ven za město k
řece, kdež býval obyčej modliti se. A usadivše se,
mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly. 14 Jedna
pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala
v městě Tyatirských, bohabojící, poslouchala. Jejíž
srdce otevřel Pán, aby to pilně rozsuzovala, co se
od Pavla pravilo. 15 A když pokřtěna byla i dům její,
prosila, řkuci: Poněvadž jste mne soudili věrnou Pánu
býti, vejdouce, v domě mém pobuďte. I přinutila nás.
16 I stalo se, když jsme šli k modlitbě, že děvečka
nějaká, mající ducha věštího, potkala se s námi,
kteráž veliký užitek přinášela pánům svým budoucích
věcí předpovídáním. 17 Ta šedši za Pavlem a za
námi, volala, řkuci: Tito lidé jsou služebníci Boha
nejvyššího, kteříž zvěstují nám cestu spasení. 18 A to
činívala za mnoho dní. Pavel pak těžce to nesa, a
obrátiv se, řekl duchu tomu: Přikazuji tobě ve jménu
Ježíše Krista, abys vyšel z ní. I vyšel hned té chvíle.
19 A viděvše páni její, že odešla naděje zisku jejich,
chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynk před úřad. 20
A postavivše je před úředníky, řekli: Tito lidé bouří
město naše, jsouce Židé, 21 A zvěstují obyčeje,
kterýchž nám nesluší přijíti ani zachovávati, poněvadž
jsme Římané. 22 I povstala obec proti nim. A úředníci,

roztrhše sukně jejich, kázali je metlami mrskati. 23 A
množství ran jim davše, vsadili do žaláře, přikázavše
strážnému žaláře, aby jich pilně ostříhal. 24 Tedy on
takové maje přikázaní, vsadil je do nejhlubšího žaláře,
a nohy jejich sevřel kladou. 25 O půlnoci pak Pavel a
Sílas modléce se, zpívali písničky o Bohu, tak že je
slyšeli vězňové. 26 A v tom pojednou země třesení
stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláře, a hned
se všecky dvéře otevřely, a všech okovové spadli.
27 A procítiv strážný žaláře, a viděv dvéře žaláře
otevřené, vytrhl meč, aby se zabil, domnívaje se, že
vězňové utekli. 28 I zkřikl Pavel hlasem velikým, řka:
Nečiň sobě nic zlého, však jsme teď všickni. 29 A
požádav světla, vběhl k nim, a třesa se, padl u Pavla
a Síly. 30 I vyved je ven, řekl: Páni, co já mám činiti,
abych spasen byl? 31 A oni řekli: Věř v Pána Ježíše
Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj. 32 I mluvili jemu
slovo Páně, i všechněm, kteříž byli v domě jeho. 33 A
pojav je v tu hodinu v noci, umyl jim rány. I pokřtěn
jest hned on i všickni domácí jeho. 34 A když je uvedl
do domu svého, připravil stůl, a veselil se, že se vším
domem svým uvěřil Bohu. 35 A když bylo ve dne,
poslali úředníci služebníky, řkouce: Vypusť ty lidi. 36 I
oznámil strážný žaláře slova ta Pavlovi: Že poslali
úředníci, abyste byli propuštěni. Protož nyní vyjdouce,
jdětež v pokoji. 37 Ale Pavel řekl jim: Zmrskavše
nás zjevně a bez vyslyšení, lidi Římany, vsázeli do
žaláře, a nyní nás chtějí tajně vyhnati? Nikoli, ale
nechať sami přijdou, a vyvedou nás. 38 Tedy pověděli
úředníkům služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že
by Římané byli. 39 A přišedše, prosili jich; a vyvedše
je, žádali jich, aby šli z města. 40 I vyšedše z žaláře,
vešli k Lydii, a uzřevše bratří, potěšili jich, a odešli.

17 A prošedše Amfipolim a Apollonii, přišli do
Tessaloniky, kdež byla škola Židovská. 2 Tedy
Pavel podlé obyčeje svého všel k nim, a po tři soboty
kázal jim z písem, 3 Otvíraje a předkládaje to, že měl
Kristus trpěti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus
Ježíš, kteréhož já zvěstuji vám. 4 I uvěřili někteří z
nich, a připojili se Pavlovi a Sílovi, i Řeků nábožných
veliké množství, i žen znamenitých nemalo. 5 Ale
zažženi byvše závistí Židé nepovolní, a přivzavše
k sobě některé lehkomyslné a nešlechetné lidi, a
shlukše se, zbouřili město, a útok učinivše na dům
Józonův, hledali jich, aby je vyvedli před lid. 6 A
nenalezše jich, táhli Józona a některé bratří k starším
města, křičíce: Tito, kteříž všecken svět bouří, ti
sem také přišli. 7 Kteréž přijal Józon. A ti všickni
proti ustanovení císařskému činí, pravíce býti králem
jiného, totiž Ježíše. 8 A tak zbouřili obec i starší
města, kteříž to slyšeli. 9 Ale přijavše dosti učinění od
Józona a jiných, propustili je. 10 Bratří pak hned v
noci vyslali i Pavla i Sílu do Berie. Kteříž přišedše
tam, vešli do školy Židovské. 11 A ti byli udatnější
nežli Tessalonitští, kteříž přijali slovo Boží se vší
chtivostí, na každý den rozvažujíce písma, tak-li by
ty věci byly. 12 A tak mnozí z nich uvěřili, i Řecké
ženy poctivé i mužů nemalo. 13 A když zvěděli Židé
v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo
Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy. 14
Ale hned bratří vyslali Pavla, aby šel jako k moři;
Sílas pak a Timoteus pozůstali tu. 15 Ti pak, kteříž
provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše
poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby přišli k němu,
což nejspíše mohou, šli zase. 16 A když Pavel čekal
jich v Atenách, rozněcoval se v něm duch jeho, vida
to město oddané býti modloslužbě. 17 I rozmlouval
s Židy a nábožnými v škole, ano i na rynku, po
všecky dni, s těmi, kteříž se koli nahodili. 18 Tedy
někteří z Epikureů a Stoických mudrců hádali se s
ním. A někteří řekli: I co tento žváč chce povědíti?
Jiní pak: Zdá se býti cizích bohů zvěstovatel. Nebo
jim o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval. 19 I
popadše jej, vedli ho do Areopágu, řkouce: Můžeme-
li věděti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ?
20 Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protož
chceme věděti, co by to bylo. 21 (Atenští zajisté
všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemu jinému tak
hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.) 22
Tedy Pavel, stoje u prostřed Areopágu, řekl: Muži
Atenští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi.
23 Nebo procházeje a spatřuje náboženství vaše,
nalezl jsem také oltář, na kterémž napsáno jest:
Neznámému Bohu. Protož kteréhož ctíte neznajíce,
tohoť já zvěstuji vám. 24 Bůh ten, kterýž stvořil svět i
všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země,
nebydlí v chrámích rukou udělaných; 25 Aniž bývá
ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval,
poněvadž on dává všechněm život i dýchání i všecko.
26 A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby
přebývalo na tváři vší země, vyměřiv jim uložené
časy a cíle přebývání jejich, 27 Aby hledali Pána,
zda by snad makajíce, mohli nalezti jej, ačkoli není
daleko od jednoho každého z nás. 28 Nebo jím živi
jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich
poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme. 29 Rodina
tedy Boží jsouce, nemámeť se domnívati, že by
Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, řemeslem aneb
důvtipem lidským vyrytému, byl podoben. 30 Nebo
časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje
lidem všechněm všudy, aby pokání činili, 31 Proto

že uložil den, v kterémž souditi bude všecken svět
v spravedlnosti skrze toho muže, kteréhož k tomu
vystavil, slouže k víře všechněm, vzkříšením jeho z
mrtvých. 32 Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých,
někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme tě slyšeti
o tom podruhé. 33 A tak Pavel vyšel z prostředku
jejich. 34 Někteří pak muži, přídržíce se ho, uvěřili,
mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena,
jménem Damaris, a jiní s nimi.

18 Potom pak Pavel vyšed z Atén, přišel do Korintu.
2 A nalez jednoho Žida, jménem Akvilu, kterýž
byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach,
i Priscillu manželku jeho, (proto že byl rozkázal
Klaudius, aby všickni Židé z Říma vyšli,) i přivinul
se k nim. 3 A že byl téhož řemesla, bydlil u nich,
a dělal; nebo řemeslo jejich bylo stany dělati. 4
I hádal se v škole na každou sobotu, a k získání
přivodil i Židy i Řeky. 5 A když přišli z Macedonie
Sílas a Timoteus, rozněcoval se v duchu Pavel,
osvědčuje Židům, že Ježíš jest Kristus. 6 A když
oni odporovali a rouhali se, vyraziv prach z roucha,
řekl jim: Krev vaše na hlavu vaši. Já čist jsa, hned
půjdu ku pohanům. 7 A jda odtud, všel do domu
nějakého Justa jménem, ctitele Božího, kteréhož dům
byl u samé školy. 8 Krispus pak, kníže školy, uvěřil
Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských
slyšavše, uvěřili a pokřtěni byli. 9 I řekl Pán v noci u
vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč. 10 Nebo
já s tebou jsem, a žádnýť nesáhne na tebe, ať by zle
učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě. 11 I byl
tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží. 12 Když pak
Gallio vládařem byl v Achaii, povstali jednomyslně
Židé proti Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolici,
13 Pravíce: Tento navodí lidi, aby proti zákonu ctili
Boha. 14 A když Pavel měl již otevříti ústa, řekl Gallio
Židům: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, neb
nešlechetnost nějaká, slušně bych vás vyslyšel. 15
Pakliť jsou jaké hádky o slovích a o jméních a zákonu
vašem, vy sami k tomu přihlédněte. Já zajisté toho
soudce býti nechci. 16 I odehnal je od soudné stolice.
17 Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže
školy, bili jej před soudnou stolicí, a Gallio na to nic
nedbal. 18 Pavel pak, pobyv tam ještě za mnoho dní,
i rozžehnav se s bratřími, plavil se do Syrie, a s ním
spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis;
nebo byl učinil slib. 19 I přišed do Efezu, nechal jich
tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy. 20 A
když ho prosili, aby déle pobyl u nich, nepovolil. 21
Ale požehnav jich, řekl: Musím já jistotně svátek ten,
kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti, ale navrátím se
k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu. 22
A přišed do Cesaree, vstoupil, a pozdraviv církve,
odtud šel do Antiochie. 23 A pobyv tu za některý
čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu a
Frygii, potvrzuje všech učedlníků. 24 Žid pak nějaký,
jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný,
přišel do Efezu, učený v písmě. 25 Ten byl počátečně
naučen cestě Páně, a byv vroucího ducha, mluvil a
učil pilně těm věcem, kteréž jsou Páně, znaje toliko
křest Janův. 26 A ten počal svobodně mluviti v škole.
Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě,
a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží. 27 A když
chtěl jíti do Achaie, bratří napomenuvše ho, psali
učedlníkům, aby jej přijali. Kterýž když tam přišel,
mnoho prospěl těm, kteříž uvěřili skrze milost Boží.
28 Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede všemi
toho dokazuje z písem, že Ježíš jest Kristus.

19 I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel
prošed vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna
tu některé učedlníky, 2 Řekl jim: Přijali-li jste Ducha
svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba aniž jsme
slýchali, jest-li Duch svatý. 3 Tedy řekl jim: Načež tedy
pokřtěni jste? A oni řekli: Křtěni jsme křtem Janovým.
4 I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě
lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest
v Krista Ježíše. 5 Kteříž pak uposlechli, pokřtěni jsou
ve jméno Pána Ježíše. 6 A když vzkládal na tyto ruce
Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky,
a prorokovali. 7 A bylo všech spolu okolo dvanácti
mužů. 8 Tedy všed do školy, svobodně mluvil za tři
měsíce, hádaje se, a uče o království Božím. 9 A
když se někteří zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o
cestě Boží přede vším množstvím, odstoupiv od nich,
oddělil učedlníky, na každý den kázaní čině v škole
nějakého Tyranna. 10 A to se dálo za dvě létě, tak že
všickni, kteříž přebývali v Azii, poslouchali slova Pána
Ježíše, i Židé i Řekové. 11 A divy veliké činil Bůh
skrze ruce Pavlovy, 12 Tak že i na nemocné nosívali
od jeho těla šátky a fěrtochy, a odstupovaly od nich
nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich. 13 Tedy
pokusili se někteří z Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním
obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad těmi, kteříž
měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze
Ježíše, kteréhož káže Pavel. 14 A bylo jich sedm synů
jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž
to činili. 15 Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše
znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste? 16 A obořiv se
na ně člověk ten, v kterémž byl duch zlý, opanovav
je, zmocnil se jich, tak že nazí a zranění vyběhli z
domu toho. 17 A to známo učiněno jest všechněm

Židům i Řekům bydlícím v Efezu, a spadla bázeň na
ně na všecky. I osloveno jest jméno Pána Ježíše.
18 Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávajíce se
a zjevujíce skutky své. 19 Mnozí také z těch, kteříž
se s marnými uměními obírali, snesše knihy, spálili
je přede všemi; a početše cenu jejich, shledali toho
padesáte tisíců peněz. 20 Tak mocně rostlo slovo
Páně, a zmocňovalo se. 21 A když se to dokonalo,
uložil Pavel v duchu, aby projda Macedonii a Achaii,
šel do Jeruzaléma, řka: Když pobudu tam, musímť
také i na Řím pohleděti. 22 I poslav do Macedonie dva
z těch, kteříž mu přisluhovali, Timotea a Erasta, sám
pozůstal v Azii do času. 23 Tedy stala se v ten čas
nemalá bouřka pro cestu Boží. 24 Nebo zlatník jeden,
jménem Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné
Diány, nemalý zisk přivodil řemeslníkům. 25 Kteréž
svolav, i ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci,
řekl: Muži, víte, že z tohoto řemesla jest živnost naše.
26 A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po
vší Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství,
pravě: Že to nejsou bohové, kteříž jsou rukama
udělaní. 27 A protož strach jest, netoliko aby se nám
v živnosti přítrž nestala, ale také i veliké bohyně
Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepřišlo
k zkáze důstojenství její, kterouž ctí všecka Azia i
světa okršlek. 28 To uslyšavše, a naplněni byvše
hněvem, zkřikli, řkouce: Veliká jest Diána Efezských.
29 I naplněno jest všecko město rozbrojem, a valili se
všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha,
Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy. 30 Pavlovi pak,
když chtěl jíti k lidu, nedopustili učedlníci. 31 Ano
i někteří z předních mužů Azianských, kteříž jemu
přáli, poslavše k němu, prosili, aby se nedával do
toho hluku. 32 A jedni tak, jiní jinak křičeli; nebo
byla ta obec zbouřena, a mnozí nevěděli, proč se
zběhli. 33 Z zástupu pak Alexandra nějakého táhli,
kteréhož i Židé nutili. Alexander pak pokynuv rukou,
chtěl zprávu dáti lidu. 34 Ale jakž poznali, že jest Žid,
stal se jednostejný všech hlas, jako za dvě hodině
volajících: Veliká jest Diána Efezských. 35 A když
písař pokojil zástup, řekl: Muži Efezští, i kdož z lidí
jest, ješto by nevěděl, že město Efezské slouží veliké
bohyni Diáně a od Jupitera spadlé podobizně? 36 A
poněvadž tomu odpíráno býti nemůže, slušné jest,
abyste se upokojili, a nic kvapně nečinili. 37 Přivedli
jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou ani svatokrádcové
ani rouhači bohyně vaší. 38 Jestliže pak Demetrius,
a ti, kteříž jsou s ním, řemeslníci mají s kým jakou
při, bývá obecný soud, a jsou konšelé. Nechať jedni
druhé viní. 39 Pakli čeho jiného hledáte, i toť můž v
pořádném svolání obce skoncováno býti. 40 Nebo
strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku
dnešní, poněvadž žádné příčiny není, kterouž bychom
mohli předložiti, proč jsme se tuto zběhli. 41 A to
pověděv, propustil lid.

20 Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel
učedlníků, a požehnav jich, vyšel odtud, aby
se bral do Macedonie. 2 A když prošel ty krajiny,
a napomenutí jim učiniv mnohými řečmi, přišel do
země Řecké. 3 A pobyv tam za tři měsíce, (kdež Židé
učinili jemu zálohy,) když se měl plaviti do Syrie,
umínil navrátiti se skrze Macedonii. 4 I šel s ním
Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských
Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus,
z Azianských pak Tychikus a Trofimus. 5 Ti šedše
napřed, dočkali nás v Troadě. 6 My pak plavili jsme
se po velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim do
Troady v pěti dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní. 7
Tedy první den po sobotě, když se učedlníci sešli
k lámání chleba, Pavel mluvil k nim, maje nazejtří
jíti pryč, i prodlil řečí až do půlnoci. 8 A bylo mnoho
světel na té síni, kdež byli shromážděni. 9 Jeden
pak mládenec, jménem Eutychus, sedě na okně, jsa
obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal,
spě, spadl s třetího ponebí dolů a vzat jest mrtvý.
10 I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objav jej,
řekl: Nermuťtež se, však duše jeho v něm jest. 11
A vstoupiv, lámal chléb a jedl, a kázaní jim učiniv
dlouho až do svitání, tak odšel pryč. 12 I přivedli
toho mládence živého, a byli velice potěšeni. 13 My
pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson,
odtud majíce k sobě vzíti Pavla; nebo byl tak poručil,
maje sám jíti po zemi. 14 A když se k nám připojil
v Asson, vzavše jej, přijeli jsme do Mitylénu. 15 A
odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium,
a třetího dne připlavili jsme se k Sámu, a pobyvše
v Trogyllí, nazejtří přišli jsme do Milétu. 16 Nebo
Pavel byl umínil pominouti Efez, aby se nemeškal v
Azii; nebo pospíchal, by možné jemu bylo, aby byl o
letnicích v Jeruzalémě. 17 Tedy z Milétu poslav do
Efezu, povolal k sobě starších církve. 18 Kteříž když
přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýž
přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s
vámi byl, 19 Slouže Pánu se vší pokorou i s mnohými
slzami a pokušeními, kteráž na mne přicházela z
úkladů Židovských, 20 Kterak jsem ničeho nepominul,
což by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a
neučil vás vůbec zjevně i po domích, 21 Svědectví
vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu, a o
víře v Pána našeho Ježíše Krista. 22 A aj, nyní já
sevřín jsa duchem, beru se do Jeruzaléma, nevěda,

co mi se v něm má státi, 23 Než že Duch svatý po
městech osvědčuje mi, pravě, že vězení a ssoužení
mne očekávají. 24 Však já nic na to nedbám, aniž
jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s
radostí vykonal, a přisluhování, kteréž jsem přijal
od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti
Boží. 25 A aj, já nyní vím, že již více neuzříte tváři
mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o
království Božím. 26 Protož osvědčujiť vám v dnešní
den, žeť jsem čist od krve všech. 27 Nebo jsem
neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží. 28
Buďtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němž Duch
svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží,
kteréž sobě dobyl svou vlastní krví. 29 Nebo já to
vím, že po mém odjití vejdou mezi vás vlci hltaví,
kteříž nebudou odpouštěti stádu. 30 A z vás samých
povstanou muži, kteříž budou mluviti převrácené věci,
aby obrátili učedlníky po sobě. 31 Protož bděte, v
paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i
nocí s pláčem napomínati jednoho každého. 32 A již
nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho,
kterýž mocen jest vzdělati, a dáti vám dědictví mezi
všemi posvěcenými. 33 Stříbra neb zlata neb roucha
nežádal jsem od žádného. 34 Nýbrž sami víte, že
toho, čehož mi kdy potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se
mnou, dobývaly ruce tyto. 35 Vše ukázal jsem vám,
že tak pracujíce, musíme snášeti mdlé, a pamatovati
na slova Pána Ježíše; nebť on řekl: Blahoslaveněji
jest dáti nežli bráti. 36 A to pověděv, klekna na kolena
svá, modlil se s nimi se všemi. 37 I stal se pláč veliký
ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej, 38
Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž řekl, že
by již více neměli tváři jeho viděti. I provodili jej až k
lodí.

21 Když jsme se pak plavili, rozloučivše se s nimi,
přímým během přijeli jsme do Koum, a druhý
den do Ródu, a odtud do Patary. 2 I nalezše tu lodí,
kteráž měla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni,
plavili jsme se. 3 A když se nám počal ukazovati
Cyprus, nechavše ho na levé straně, plavili jsme
se do Syrie, a připlavili jsme se do Týru; nebo tu
měli složiti náklad z lodí. 4 A nalezše učedlníky,
pobyli jsme tam za sedm dní, kteříž pravili Pavlovi
skrze Ducha, aby nechodil do Jeruzaléma. 5 A když
jsme vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a
sprovodili nás všickni s ženami i s dětmi až za město.
A poklekše na kolena na břehu, pomodlili jsme se. 6
A když jsme se vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na
lodí, a oni se vrátili domů. 7 My pak přeplavivše se od
Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidy, a pozdravivše
bratří, pobyli jsme u nich jeden den. 8 A nazejtří
vyšedše Pavel a my, kteříž jsme s ním byli, přišli jsme
do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty
(kterýž byl jeden z oněch sedmi,) pobyli jsme u něho.
9 A ten měl čtyři dcery panny, prorokyně. 10 A když
jsme tu pobyli za drahně dní, přišel prorok nějaký z
Judstva, jménem Agabus. 11 Ten když k nám přišel,
vzal pás Pavlův, a svázav sobě ruce i nohy, řekl: Totoť
praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak
Židé sváží v Jeruzalémě, a vydadí v ruce pohanům.
12 A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme i my i ti, kteříž
byli v tom místě, aby nechodil do Jeruzaléma. 13 Tedy
odpověděl Pavel: I co činíte, plačíce a trápíce srdce
mé? Však já netoliko svázán býti, ale i umříti hotov
jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše. 14 A když
nechtěl povoliti, dali jsme tomu pokoj, řkouce: Staň se
vůle Páně. 15 Po těch pak dnech připravivše se, brali
jsme se do Jeruzaléma. 16 A šli s námi i učedlníci
z Cesaree, vedouce s sebou nějakého Mnázona z
Cypru, starého učedlníka, u něhož bychom hospodu
měli. 17 A když jsme přišli do Jeruzaléma, vděčně
nás přijali bratří. 18 Druhého pak dne všel Pavel s
námi k Jakubovi, a tu se byli všickni starší sešli. 19
Jichž pozdraviv, vypravoval všecko, což Bůh skrze
službu jeho činil mezi pohany. 20 A oni slyševše,
velebili Pána, a řekli jemu: Vidíš, bratře, kterak jest
mnoho tisíců Židů věřících, a ti všickni jsou horliví
milovníci zákona. 21 Ale o toběť mají zprávu, že bys
ty vedl od zákona Mojžíšova všecky ty Židy, kteříž
jsou mezi pohany, pravě, že nemají obřezovati synů,
ani zachovávati ustanovení. 22 Což tedy? Musíť
zajisté shromážděno býti množství, neboť uslyší o
tobě, že jsi přišel. 23 Učiniž tedy toto, cožť povíme:
Máme tu čtyři muže, kteříž mají slib na sobě. 24 Ty
přijma k sobě, posvěť se s nimi, a náklad učiň s nimi,
aby oholili hlavy. I zvědí všickni, že to, což slyšeli
o tobě, nic není, ale že i sám ty chodíš, ostříhaje
zákona. 25 Z strany pak těch, kteříž z pohanů uvěřili,
my jsme psali, usoudivše, aby tohoto ničeho nešetřili,
toliko aby se varovali modlám obětovaného, a krve, a
udáveného, a smilstva. 26 Tedy Pavel, přijav k sobě
ty muže, na druhý den posvětiv se s nimi, všel do
chrámu, a vypravoval o vyplnění dní toho posvěcení,
až i obětována jest obět za jednoho každého z nich.
27 A když se vyplniti mělo dní sedm, Židé někteří z
Azie, uzřevše jej v chrámě, zbouřili všecken lid, a
vztáhli naň ruce, 28 Křičíce: Muži Izraelští, pomozte.
Totoť jest ten člověk, kterýž proti lidu i zákonu i místu
tomuto všecky všudy učí, a k tomu i pohany uvedl do
chrámu, a poškvrnil svatého tohoto místa. 29 (Nebo
byli viděli prvé Trofima Efezského s ním v městě,

kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl.)
30 Takž se zbouřilo všecko město, a zběhli se lidé,
a uchopivše Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned
zavříny jsou dvéře. 31 A když jej chtěli zamordovati,
povědíno hejtmanu vojska, že se bouří všecken
Jeruzalém. 32 Kterýž hned pojav s sebou žoldnéře
a setníky, přiběhl na ně. A oni uzřevše hejtmana
a žoldnéře, přestali bíti Pavla. 33 Tedy přistoupiv
hejtman, dosáhl ho, a rozkázal svázati dvěma řetězy,
a ptal se, kdo jest, a co učinil. 34 V zástupu pak jedni
tak, jiní jinak křičeli. A nemoha nic jistého zvěděti pro
hluk, rozkázal jej vésti do vojska. 35 A když přišel k
stupňům, nahodilo se, že nesen byl od žoldnéřů pro
násilé lidu. 36 Nebo šlo za ním množství lidu, křičíce:
Zahlaď jej. 37 A když měl již uveden býti do vojska
Pavel, řekl hejtmanu: Mohu-li co promluviti k tobě?
Kterýž řekl: Umíš Řecky? 38 Nejsi-liž ty ten Egyptský,
kterýž jsi před těmito dny byl bouřku učinil, a vyvedls
na poušť ty čtyři tisíce mužů těch lotrů? 39 I řekl
Pavel: Já jsem člověk Žid Tarsenský, neposledního
města v Cilicii obyvatel; protož prosím tebe, dopusť
mi promluviti k lidu. 40 A když mu on dopustil, Pavel
stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se
veliké mlčení stalo, mluvil k nim Židovsky, řka:

22 Muži bratří a otcové, poslechněte této mé před
vámi omluvy. 2 (Uslyševše pak, že by k nim
mluvil Židovským jazykem, tím raději mlčeli.) I řekl: 3
Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu Cilickém, ale
vychován jsem v tomto městě u noh Gamalielových,
vyučený s pilností zákonu otcovskému, horlivý jsa
milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste. 4 Kterýž
jsem se této cestě protivil až k smrti, svazuje a dávaje
do žaláře i muže i ženy, 5 Jakož i nejvyšší kněz
svědek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy
k bratřím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty,
kteříž tam byli, svázané přivedl do Jeruzaléma, aby
byli trápeni. 6 I stalo se, když jsem se bral cestou, a
přibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou s
nebe obklíčilo mne světlo veliké. 7 I padl jsem na
zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Sauli, Sauli, proč
mi se protivíš? 8 A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane?
I řekl ke mně: Játʼ jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty
se protivíš. 9 Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté
viděli, a přestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se
mnou mluvil, neslyšeli. 10 I řekl jsem: Pane, což mám
činiti? A Pán řekl ke mně: Vstana, jdi do Damašku,
a tu tobě bude povědíno všecko, což jest uloženo,
abys ty činil. 11 A že jsem byl nevidomý od blesku
světla toho, za ruce jsa veden od těch, kteříž se
mnou byli, přišel jsem do Damašku. 12 Ananiáš pak
nějaký, muž pobožný podlé zákona, svědectví maje
ode všech spolusousedů Židů, 13 Přišel ke mně, a
stoje, řekl mi: Sauli, bratře, prohlédni. A já hned té
chvíle pohleděl jsem na něj. 14 On pak řekl: Bůh
otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel
spravedlivého tohoto, a slyšel hlas z úst jeho. 15
Nebo svědkem jemu budeš u všech lidí toho, což jsi
viděl a slyšel. 16 A protož nyní co prodléváš? Vstana,
pokřti se, a obmej hříchy své, vzývaje jméno Páně.
17 Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma,
a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u vytržení
mysli. 18 I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a
vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví
tvého o mně. 19 A já řekl jsem: Pane, oniť vědí,
že jsem já do žaláře dával, a bil jsem v školách ty,
kteříž věřili v tebe. 20 A když vylévali krev Štěpána,
svědka tvého, já také jsem tu stál, a přivolil jsem k
usmrcení jeho, a ostříhal jsem roucha těch, kteříž jej
mordovali. 21 Tedy řekl mi: Jdi, neboť já ku pohanům
daleko pošli tebe. 22 I poslouchali ho až do toho
slova. A tu pozdvihli hlasu svého, řkouce: Zahlaď z
země takového, neboť nesluší jemu živu býti. 23 A
když oni křičeli, a metali roucha, a prachem házeli v
povětří, 24 Rozkázal jej hejtman do vojska uvesti,
a kázal biči mrskati, aby zvěděl, pro kterou příčinu
na něj tak křičí. 25 A když jej svázali řemením, řekl
Pavel setníkovi, kterýž tu stál: Sluší-liž vám člověka
Římana a neodsouzeného mrskati? 26 To uslyšev
setník, přistoupě k hejtmanu, pověděl jemu, řka: Viz,
co chceš činiti; nebo člověk tento jest Říman. 27 A
přistoupiv hejtman, řekl mu: Pověz mi, jsi-li ty Říman?
A on řekl: A já jsem. 28 I odpověděl hejtman: Já jsem
za veliké peníze toho měšťanství dosáhl. Pavel pak
řekl: Ale já jsem se i narodil. 29 Tedy i hned odstoupili
od něho ti, kteříž jej měli trápiti. Ano i hejtman bál
se, zvěděv, že jest Říman, a proto že jej byl kázal
svázati. 30 Nazejtří pak, chtěje zvěděti jistotu, z čeho
by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby
se sešli přední kněží i všecka rada jejich. I vyvedl
Pavla, a postavil před nimi.

23 Tedy Pavel, pohleděv pilně na to shromáždění,
řekl: Muži bratří, já všelijak s dobrým svědomím
obcoval jsem před Bohem až do dnešního dne. 2
Tedy nejvyšší kněz Ananiáš kázal těm, kteříž u něho
stáli, aby jej bili v ústa. 3 Pavel pak řekl jemu: Budeť
tebe bíti Bůh, stěno zbílená. A ty sedíš, soudě mne
vedlé zákona, a proti zákonu velíš mne bíti. 4 Ti
pak, kteříž tu stáli, řekli: Nejvyššímu knězi Božímu
zlořečíš? 5 I řekl Pavel: Nevědělť jsem, bratří, byť
nejvyšším knězem byl; psánoť jest zajisté: Knížeti lidu

svého nebudeš zlořečiti. 6 A věda Pavel, že tu byla
jedna strana saduceů a druhá farizeů, zvolal v radě:
Muži bratří, já jsem farizeus, syn farizeův; pro naději
a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím. 7 A když on
to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei, a
rozdvojilo se množství. 8 Nebo saduceové praví, že
není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové
obé to vyznávají. 9 I stal se křik veliký. A povstavše
učitelé strany farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic
jsme zlého nenalezli na tomto člověku; protož buď že
mluvil jemu duch neb anděl, nebojujme s Bohem. 10
A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby
Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldnéřům
sjíti dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich, a vésti
do vojska. 11 V druhou pak noc postaviv se při něm
Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o
mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě. 12 A
když byl den, sšedše se někteří z Židů, zapřisáhli
se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani píti, až
zabijí Pavla. 13 A bylo jich více než čtyřidceti, kteříž
se byli tak spikli. 14 Kteřížto přistoupivše k předním
kněžím a k starším, řekli: Prokletím prokleli jsme se,
že neokusíme ničeho, dokudž nezabijeme Pavla. 15
Protož vy nyní dejte věděti hejtmanu, s svolením vší
rady, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco
jistšího chtěli zvěděti o jeho věcech; my pak, prvé
nežli se přiblíží, hotovi jsme jej zabiti. 16 Slyšev pak
syn sestry Pavlovy o těch úkladech, odšel, a všed
do vojska, pověděl Pavlovi. 17 Tedy zavolav Pavel
k sobě jednoho z setníků, řekl: Doveď mládence
tohoto k hejtmanu; nebo má jemu něco povědíti. 18 A
on pojav jej, vedl k hejtmanu, a řekl: Vězeň Pavel
zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence přivedl k
tobě, že by měl něco mluvit s tebou. 19 I vzav jej
hejtman za ruku, a odstoupiv s ním soukromí, otázal
se: Co jest to, ješto mi máš oznámiti? 20 Tedy on
řekl: Že uložili Židé prositi tebe, abys zítra do rady
uvedl Pavla, jako by něco jistšího chtěli vyzvěděti o
něm. 21 Ale ty nepovoluj jim; neboť úklady činí jemu
více než čtyřidceti mužů z nich, kteříž se zapřisáhli s
klatbou, že nebudou ani jísti, ani píti, až jej zabijí.
A jižť jsou hotovi, čekajíce na odpověd od tebe.
22 Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav:
Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil. 23 A
zavolav dvou setníků, řekl: Připravte žoldnéřů dvě
stě, aby šli až do Cesaree, a jezdců sedmdesáte, a
drabantů dvě stě k třetí hodině na noc. 24 I hovada
přiveďte, aby vsadíce na ně Pavla, ve zdraví jej
dovedli k Felixovi vládaři; 25 Napsav jemu i list v
tento rozum: 26 Klaudius Lyziáš výbornému vládaři
Felixovi vzkazuje pozdravení. 27 Muže tohoto javše
Židé, hned zamordovati měli. Kteréhož, přispěv s
houfem žoldnéřů, vydřel jsem, zvěděv, že jest Říman.
28 A chtěje zvěděti, z čeho by jej vinili, uvedl jsem
ho do rady jejich. 29 I shledal jsem, že na něj žalují
o nějaké pohádky zákona jejich, a že nemá žádné
viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vězení. 30 A
když mi povědíno o úkladech, kteréž o něm skládali
Židé, i hned jsem jej poslal k tobě, přikázav také i
těm žalobníkům, aby, což mají proti němu, oznámili
před tebou. Měj se dobře. 31 Tedy žoldnéři, jakž jim
poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v noci do
Antipatridy. 32 A nazejtří, nechavše jízdných, aby s
ním jeli, vrátili se do vojska. 33 Oni pak přijevše do
Cesaree, a dodavše listu vládaři, Pavla také postavili
před ním. 34 A přečta list vládař, otázal se ho, z které
by krajiny byl. A zvěděv, že jest z Cilicie, 35 Řekl:
Budu tě slyšeti, když tvoji žalobníci také přijdou. I
rozkázal ho ostříhati v domě Heródesově.

24 Po pěti pak dnech sstoupil nejvyšší kněz Ananiáš
s staršími a s nějakým Tertullem řečníkem.
Kteříž postavili se před vládařem proti Pavlovi. 2
A když povolán byl, počal žalovati Tertullus, řka: 3
Kterak mnohý pokoj způsoben jest nám skrze tebe, a
mnohé věci v tomto národu výborně se dějí skrze
tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším
děkováním vyznáváme, výborný Felix. 4 Ale abych tě
déle nezaměstknával, prosím, vyslyšiž nás maličko
podlé obyčeje přívětivosti své. 5 Nalezli jsme zajisté
muže tohoto nešlechetného, a vzbuzujícího různice
mezi všemi Židy po všem světě, a vůdci té sekty
Nazaretské. 6 Kterýž také i o to se pokoušel, aby
chrámu poškvrnil; a kteréhož javše, vedlé zákona
svého chtěli jsme souditi. 7 Ale přišed hejtman Lyziáš
s mocí velikou, vzal ho z rukou našich, 8 Rozkázav,
aby žalobníci jeho šli k tobě. Od něhož ty sám budeš
moci, vyptaje se, zvěděti o tom o všem, z čeho my jej
viníme. 9 A k tomu se přimluvili i Židé, pravíce, že to
tak jest. 10 Tedy Pavel odpověděl, když mu návěští
dal vládař, aby mluvil: Od mnohých let věda tebe
býti soudcím národu tomuto představeným, s lepší
myslí k tomu, což se mne dotýče, odpovídati budu, 11
Poněvadž ty můžeš to věděti, že není tomu dní více
než dvanácte, jakž jsem přišel do Jeruzaléma, abych
se modlil. 12 A aniž mne nalezli v chrámě s někým se
hádajícího, aneb činícího roty v zástupu, ani v školách,
ani v městě, 13 Aniž toho prokázati mohou, což na
mne nyní žalují. 14 Ale totoť před tebou vyznávám,
že podlé té cesty, kterouž nazývají kacířstvím, tak
sloužím Bohu otců, věře všemu, cožkoli psáno jest v
zákoně a v prorocích, 15 Maje naději v Bohu, že bude,

jehož i oni čekají, vzkříšení z mrtvých, i spravedlivých
i nespravedlivých. 16 Sám pak o to pracuji, abych měl
svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi vždycky.
17 Po mnohých pak letech přišel jsem, almužny nesa
národu svému a oběti. 18 Při čemž mne nalezli v
chrámě očištěného, ne s zástupem, ani s bouřkou,
někteří Židé z Azie, 19 Kteříž by měli tuto také před
tebou státi a žalovati, měli-li by co proti mně. 20
Aneb nechať tito sami povědí, nalezli-li na mně jakou
nepravost, když jsem stál v radě. 21 Leč to jedno
promluvení, že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro
vzkříšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes
od vás. 22 A vyslyšav to Felix, odložil jim, řka: Až
bych o té cestě něco místnějšího vyzvěděl, když
hejtman Lyziáš sem přijede, posoudím té pře vaší.
23 I poručil setníkovi, aby Pavla ostříhal, a polehčil
mu, a nebránil žádnému z přátel jeho posluhovati
jemu aneb navštěvovati ho. 24 Po několika pak dnech
přišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla
Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od něho o víře v
Krista. 25 A když on vypravoval o spravedlnosti a o
zdrželivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a
odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný povolám tě.
26 Přitom pak nadál se, že jemu Pavel dá peníze,
aby jej propustil, pročež i tím častěji, povolávaje ho,
mluvíval s ním. 27 Po dvou pak letech měl po sobě
náměstka Felix Porcia Festa, a chtěje se zalíbiti
Židům Felix, nechal Pavla v vězení.

25 Tedy Festus vládařství ujav, po třech dnech
přijel z Cesaree do Jeruzaléma. 2 I postavili
se nejvyšší kněz a přednější z Židů proti Pavlovi, a
prosili ho, 3 Žádajíce té milosti proti němu, aby jej
kázal přivesti do Jeruzaléma, zálohy učinivše jemu,
aby ho zabili na cestě. 4 Ale Festus odpověděl,
že má Pavel ostříhán býti v Cesaree, a on sám že
tudíž přijede. 5 Protož (řekl,) kteříž z vás mohou,
nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li
jaká vina na tom muži, nechať naň žalují. 6 A pobyv
mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree.
A druhého dne posadiv se na soudné stolici, kázal
Pavla přivesti. 7 Kterýž když byl přiveden, obstoupili
ti, kteříž byli přišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a těžké
žaloby proti Pavlovi přednášejíce, kterýchž nemohli
dovesti, 8 Když on při všem mírnou zprávu dával,
že ani proti zákonu Židovskému, ani proti chrámu,
ani proti císaři nic neprovinil. 9 Ale Festus, chtěje se
Židům zalíbiti, odpověděv, řekl Pavlovi: Chceš-li jíti do
Jeruzaléma, a tam o to souzen býti přede mnou? 10
I řekl Pavel: Před stolicí císařovou chci státi a tam
souzen býti. Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobře
to víš. 11 Nebo jestližeť jsem křiv, aneb něco smrti
hodného jsem spáchal, neodpírámť umříti; a pakliť
nic toho není, z čehož mne oni viní, žádnýť mne
jim nemůže dáti. K císaři se odvolávám. 12 Tehdy
Festus promluviv s radou, odpověděl: K císařis se
odvolal? K císaři půjdeš. 13 A po několika dnech král
Agrippa a Bernice přijeli do Cesaree, aby pozdravili
Festa. 14 A když tu za mnoho dní byli, oznámil Festus
králi o Pavlově při, řka: Muž nějaký zanechán jest
od Felixa v vězení, 15 O kterémž, když jsem byl v
Jeruzalémě, oznámili přední kněží a starší Židovští,
žádajíce na něj ortele. 16 Kterýmž jsem odpověděl,
že není obyčej Římanům vydati člověka na smrt, prvé
než by ten, na kohož se žaloba děje, přítomné měl
žalobníky, a volnost k odpovídání na to, z čehož by
byl obviňován. 17 A protož když se byli sem sešli,
hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na
soudné stolici, rozkázal jsem přivesti toho muže. 18
Jehož žalobníci tu stojíce, z ničeho takového nevinili
ho, o čemž jsem já se domníval. 19 Ale o nějaké
otázky při tom svém náboženství měli s ním nesnáz,
a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel,
že jest živ. 20 Já pak maje tu při v pochybnosti, řekl
jsem, chtěl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty věci
souzen býti. 21 A když se on odvolal, aby byl chován
k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej
poslal k císaři. 22 Tedy Agrippa řekl Festovi: Chtělť
bych i já rád člověka toho slyšeti. A on řekl: Zítra ho
uslyšíš. 23 Nazejtří pak, když přišel Agrippa a Bernice
s velikou slávou, a vešli na síň s hejtmany a s lidmi
nejznamenitějšími města toho, k rozkázaní Festovu
přiveden jest Pavel. 24 I řekl Festus: Králi Agrippo a
všickni muži, kteříž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za
nějž všecko množství Židů prosili mne, i v Jeruzalémě
i zde, křičíce, že takový nemá více živ býti. 25 Já pak
shledav to, že nic hodného smrti neučinil, však když
se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej poslati. 26
O němž, co bych jistého napsal pánu, nevím. Protož
jsem jej teď přivedl před vás, a zvláště před tebe,
králi Agrippo, abych vyptaje se, věděl co psáti. 27
Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vězně, a pře
jeho neoznámiti.

26 Potom Agrippa řekl Pavlovi: Dopouštíť se, abys
sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku,
tuto zprávu dával: 2 Na všecky ty věci, z kterýchž mne
viní Židé, králi Agrippo, za šťastného se počítám, že
dnes před tebou odpovídati mám, 3 A zvláště proto,
poněvadž jsi ty povědom všech těch, kteříž u Židů
jsou, obyčejů a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšiž
mne trpělivě. 4 O životu mém od mladosti, jaký byl od

počátku v národu mém v Jeruzalémě, vědí všickni
Židé, 5 Měvše mne prvé zdávna v dobré známosti,
(kdyby chtěli svědectví vydati,) kterak vedlé nejjistší
sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus. 6 A
nyní pro naději toho zaslíbení, kteréž se stalo otcům
od Boha, stojím, soudu jsa poddán, 7 K kterémuž
dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustavičně
dnem i nocí, naději má, že přijde. Pro tuť naději žalují
na mne Židé, ó králi Agrippo. 8 A tak-liž se to od vás
za nepodobné k víře soudí, že Bůh křísí mrtvé? 9 Ačť
mně se zdálo, že by náležité bylo, proti jménu Ježíše
Nazaretského mnoho odporného činiti, 10 Jakož jsem
i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do
žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když
měli mordování býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti.
11 A po všech školách často je trápě, přinucoval jsem
rouhati se; a náramně rozlítiv se na ně, sháněl jsem
se po nich i v jiných městech. 12 A v tom, když jsem
šel do Damašku, s mocí a s poručením předních
kněží, 13 O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano
světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo
mne, i ty, kteříž se mnou šli. 14 A když jsme my
všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící k sobě,
a řkoucí Židovským jazykem: Sauli, Sauli, proč mi se
protivíš? Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati.
15 A já jsem řekl: I kdo jsi, Pane? A on řekl: Já
jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. 16 Ale vstaň
a stůj na nohách svých; nebo protoť jsem se tobě
ukázal, abych tebe učinil služebníkem a svědkem i
těch věcí, kteréž jsi viděl, i těch, v kterýchž ukazovati
se budu tobě, 17 Vysvobozuje tebe z lidu tohoto,
i z pohanů, k nimž tě nyní posílám, 18 Otvírati oči
jejich, aby se obrátili od temností k světlu, a z moci
ďábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s
posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne. 19
A protož, ó králi Agrippo, nebyl jsem nevěřící tomu
nebeskému vidění. 20 Ale nejprv těm, kteříž jsou v
Damašku a v Jeruzalémě, i po vší krajině Judské i
pohanům zvěstoval jsem, aby pokání činili, a obrátili
se k Bohu, skutky hodné činíce pokání. 21 A pro
tu příčinu Židé javše mne v chrámě, pokoušeli se
rukama zamordovati. 22 Ale s pomocí Boží ještě
až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i
malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to,
což proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi:
23 Že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první,
zvěstovati světlo lidu tomuto i pohanům. 24 To když
od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým řekl:
Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe
přivodí. 25 On pak řekl: Neblázním, výborný Feste,
ale slova pravdy a středmosti mluvím. 26 Víť zajisté o
těch věcech král, před kterýmž svobodně mluvím;
nebo mám za to, žeť ho nic z těchto věcí tajno není,
poněvadž se toto nedálo pokoutně. 27 Věříš-li, králi
Agrippo, prorokům? Vím, že věříš. 28 Tedy Agrippa
řekl Pavlovi: Téměř bys mne k tomu naklonil, abych
byl křesťanem. 29 A Pavel řekl: Žádalť bych od Boha,
abyste i poněkud i z cela, netoliko ty, ale všickni,
kteříž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem,
kromě okovů těchto. 30 A když to Pavel promluvil,
vstal král i vládař a Bernice, i ti, kteříž s nimi seděli.
31 A odšedše na stranu, mluvili spolu, řkouce: Nic
hodného smrti neb vězení nečiní člověk tento. 32
Agrippa pak Festovi řekl: Mohl propuštěn býti člověk
tento, kdyby se byl neodvolal k císaři.

27 A když bylo již usouzeno, abychom my se
plavili do Vlach, poručen jest i Pavel i někteří
jiní vězňové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl
nad houfem Augustovým. 2 Tedy všedše na lodí
Adramyttenskou, abychom se plavili podlé krajin Azie,
pustili jsme se. A byl s námi Aristarchus Macedonský
z Tessaloniky. 3 Druhý pak den připlavili jsme se
k Sidonu. A tu Julius přívětivě se maje ku Pavlovi,
dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí. 4
A berouce se odtud, plavili jsme se podlé Cypru, proto
že byli větrové odporní. 5 A tak přeplavivše se přes
moře Cilické a Pamfylické, přišli jsme do Myry, města
Lycického. 6 A tu našed setník bárku Alexandrinskou,
kteráž měla plouti do Vlach, uvedl nás na ni. 7 A když
jsme za mnoho dní znenáhla se plavili, a sotva přijeli
proti Gnidum, proto že vítr nám bránil, i podjeli jsme
Krétu podlé Salmóny. 8 A sotva ji pomíjeti mohše,
přijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pěkný břeh,
od kteréhož nedaleko bylo město Lasea. 9 Když pak
drahný čas přešel, a již bylo nebezpečné plavení,
(nebo již byl i půst pominul,) napomínal Pavel, 10
Řka jim: Muži, vidím, že s ublížením a s mnohou
škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich
toto plavení bude. 11 Ale setník více věřil správci
lodí a marináři, než tomu, co Pavel pravil. 12 A když
nebylo tu příhodného přístavu, kdež by pobyli přes
zimu, mnozí tak radili, aby se předce pustili odtud,
zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu tu
pobyti na břehu Kréty, kterýž leží k větru nešpornímu,
a k větru mezi západním a půlnočním vějícímu. 13
A když počal vítr víti od poledne, za to měli, že se
budou umíněnou cestou držeti, ale pustivše se, jeli
blízko Kréty. 14 Po neveliké pak chvíli udeřil na ně
vítr bouřlivý půlnoční, kterýž slove Euroklydon. 15 A
když lodí zachvácena byla, a nemohla odolati větru,
pustivše, tak jsme se vezli. 16 A v běhu snešeni

byvše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda,
sotva jsme mohli obdržeti člun. 17 Kterýž zdvihše,
pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby
neuhodili na místo nebezpečné, spustivše plachtu,
tak se plavili. 18 A když bouře vichrová námi velmi
zmítala, nazejtří náklad ven metali. 19 A v třetí den i
to nádobí bárce potřebné svýma rukama vyházeli
jsme. 20 A když ani slunce se neukázalo ani hvězdy
za mnoho dní, a bouře vždy větší nastávala, již
byla všecka naděje o vysvobození našem odjata.
21 A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tehdy
stoje Pavel u prostřed nich, řekl: Měli jste zajisté,
ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty,
a uvarovati se nebezpečenství tohoto a škody. 22
A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli;
neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé. 23
Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já
jsem, a kterémuž sloužím, 24 Řka: Neboj se, Pavle,
před císařem máš státi, a aj, dalť tobě Bůh všecky,
kteříž se plaví s tebou. 25 Protož buďte dobré mysli,
muži; neboť věřím Bohu, že se tak stane, jakž jest mi
mluveno. 26 Mámeť se pak dostati na nějaký ostrov.
27 A když již byla čtrnáctá noc, a my se plavili po
moři Adriatickém, okolo půlnoci, domnívali se plavci,
že by se jim okazovala krajina nějaká. 28 Kteříž
spustivše olovnici, nalezli hlubokost dvadcíti loktů; a
odjevše odtud maličko, opět spustivše olovnici, nalezli
patnácti loktů. 29 A bojíce se, aby na místa skalnatá
neuhodili, spustivše z bárky čtyři kotve, žádali, aby
den byl. 30 Když pak chtěli marináři uteci z bárky, a
pustiti člun do moře, pod zámyslem, jako by chtěli od
předku lodí kotve roztahovati, 31 Řekl Pavel setníkovi
a žoldnéřům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete
moci zachováni býti. 32 Tedy žoldnéři utínali provazy
u člunu, a pustili jej, aby pryč plynul. 33 A když již
dnělo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, řka: Již
jest tomu dnes čtrnáctý den, jakž očekávajíce, trváte
lační, nic nejedouce. 34 Protož prosím vás, abyste
pojedli, neboť to k zachování vašeho zdraví slouží;
žádnéhoť zajisté z vás vlas s hlavy nespadne. 35
To pověděv, a vzav chléb, díky vzdával Bohu přede
všemi, a rozlomiv, počal jísti. 36 A tak potěšeni byvše
všickni, pojedli i oni. 37 Bylo pak nás všech osob na
lodí dvě stě sedmdesáte a šest. 38 A nasyceni byvše
pokrmem, oblehčovali bárku, vysýpajíce pšenici do
moře. 39 A když byl den, nemohli země viděti, než
okřídlí nějaké znamenali, ano má břeh, k němuž
myslili, kdyby jak mohli přistati s lodí. 40 A vytáhše
kotvy, pustili se po moři, rozpustivše také provazy
pravidl; a zdvihše plachtu k větru, táhli se k břehu. 41
Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moře schází,
tu se zastavila lodí. A přední konec lodí uváznutý
stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím
vln. 42 Tedy žoldnéři radili, aby vězně zmordovali,
aby jim některý vyplyna, neutekl. 43 Ale setník chtěje
zachovati Pavla, nedal toho učiniti. I rozkázal těm,
kteříž mohli plovati, aby se pustili nejprv, a vyplynuli
na zem, 44 Jiní pak na dskách, a někteří na kusích
lodí. A tak se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.

28 A tak zachováni byvše, teprv poznali, že ostrov
ten sloul Melita. 2 Lidé pak toho ostrova velikou
přívětivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici
drev, přijali nás všecky, pro déšť, kterýž v tu chvíli byl,
a pro zimu. 3 A když Pavel sebral drahně roždí, a
kladl na oheň, ještěrka, utíkajíc před horkem, připjala
se k ruce jeho. 4 A když uzřeli lidé toho ostrova,
ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jedni druhým: Jistě
člověk tento jest vražedlník; nebo ač z moře vyšel,
však pomsta nedá jemu živu býti. 5 Ale on střásl tu
ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo. 6 Oni
pak očekávali, že oteče, aneb padna, pojednou umře.
A když toho dlouho čekali a viděli, že se mu nic zlého
nestalo, změnivše se, pravili, že jest on bůh. 7 Na
těch pak místech měl popluží kníže toho ostrova,
jménem Publius. Kterýž přijav nás k sobě, za tři dni
přátelsky u sebe v hospodě choval. 8 I přihodilo se,
že otec toho Publia ležel, maje zimnici a červenou
nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se, vložil
na něj ruce, a uzdravil jej. 9 A když se to stalo, tedy
jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přistupovali,
a byli uzdravováni. 10 Ctili nás pak velice, a když
jsme se měli pryč plaviti, nakladli toho, čehož potřebí
bylo. 11 A po třech měsících plavili jsme se na bárce
Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrově přes
zimu, mající za erb Kastora a Polluxa. 12 A když jsme
přijeli do Syrakusis, zůstali jsme tu za tři dni. 13 A
odtud okolo plavíce se, přišli jsme do Regium; a po
jednom dni, když vál vítr od poledne, druhý den přijeli
jsme do Puteolos. 14 Kdežto nalezše bratří, žádáni
jsme byli od nich, abychom pobyli u nich za sedm dní.
A tak jsme se k Římu brali. 15 Odkudž, když o nás
uslyšeli bratří, vyšli proti nám až na rynk Appiův a ke
Třem krčmám. Kteréž uzřev Pavel, poděkoval Bohu, a
počal býti dobré mysli. 16 A když jsme přišli do Říma,
setník dal vězně v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi
dopuštěno, aby sám bydlil s žoldnéřem, kterýž ho
ostříhal. 17 I stalo se po třech dnech, svolal Pavel
přední z Židů. A když se sešli, řekl jim: Muži bratří, já
nic neučiniv proti lidu ani proti obyčejům otcovským,
jat jsa z Jeruzaléma, vydán jsem v ruce Římanům.
18 Kteříž vyslyševše mne, chtěli propustiti, proto že

žádné viny hodné smrti na mně nebylo. **19** Ale když
Židé odpírali, přinucen jsem odvolati se k císaři, ne
jako bych měl co na svůj národ žalovati. **20** A protož z
té příčiny povolal jsem vás, abych vás viděl, a s vámi
promluvil; nebo pro naději lidu Izraelského řetězem
tímto svázán jsem. **21** A oni řekli jemu: Myť jsme
žádného psání neměli o tobě z Židovstva, aniž kdo z
bratří přijda, vypravoval neb mluvil co zlého o tobě. **22**
Ale žádámeť od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o
té sektě, že se jí všudy odpírá. **23** A když jemu uložili
den, sešlo se jich mnoho do hospody k němu, jimž s
osvědčováním vypravoval o království Božím, slouže
jim k víře o Ježíšovi z zákona Mojžíšova a proroků,
od jitra až do večera. **24** A někteří uvěřili tomu, což
vypravoval, někteří pak nevěřili. **25** A tak nejsouce
mezi sebou svorní, rozešli se, když promluvil Pavel
to jedno slovo: Jistě žeť dobře Duch svatý skrze
proroka Izaiáše mluvil k otcům našim, **26** Řka: Jdi
k lidu tomuto a rci jim: Slyšením slyšeti budete, ale
nesrozumíte, a hledíce, hleděti budete, ale neuzříte.
27 Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima těžce
slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli očima,
a ušima neslyšeli, a srdcem nesrozuměli, a neobrátili
se, abych jich neuzdravil. **28** Budiž vám tedy známo,
že jest pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť
slyšeti budou. **29** A když on to propověděl, odešli
Židé, majíce mezi sebou hádky mnohé. **30** Pavel
pak trval za celé dvě létě v hospodě své, a přijímal
všecky, kteříž přicházeli k němu, **31** Káže o království
Božím, a uče těm věcem, kteréž jsou o Pánu Ježíši
Kristu, se vší doufanlivostí bez překážky.

Římanům

1 Pavel, služebník Jezukristův, povolaný apoštol,
oddělený k kázaní evangelium Božího, 2 Kteréž
zdávna zaslíbil skrze proroky své v písmích svatých,
3 O Synu svém zplozeném z semene Davidova s
strany těla, 4 Kterýž prokázán jest býti Synem Božím
mocně, podlé Ducha posvěcení, skrze z mrtvých
vstání, totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem, 5 Skrze
něhož jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství
víry mezi všemi národy pro jméno jeho, 6 Z nichž i
vy jste povolaní Ježíše Krista, 7 Všechněm, kteříž
jste v Římě, milým Božím, povolaným svatým: Milost
vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše
Krista. 8 Nejprvé pak díky činím Bohu svému skrze
Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše rozhlašuje
se po všem světě. 9 Svědek mi jest zajisté Bůh,
kterémuž sloužím duchem svým v evangelium Syna
jeho, žeť bez přestání zmínku o vás činím, 10 Vždycky
na svých modlitbách žádaje, abych aspoň někdy
mohl šťastně, byla-li by vůle Boží, k vám přijíti. 11
Neboť velice žádám viděti vás, abych vám udělil
částku nějakou milosti duchovní ku potvrzení vašemu,
12 To jest, abych spolu s vámi potěšen byl, skrze
společnou i vaši i mou víru. 13 Nechciť pak, bratří,
abyste nevěděli, žeť jsem mnohokrát uložil přijíti k
vám, (ale překážky jsem měl až dosavad,) abych
nějaký užitek také i mezi vámi měl, jako i mezi jinými
národy. 14 Nebo Řeků i kterýchkoli jiných národů,
i moudrých i nemoudrých, dlužník jsem. 15 A tak,
pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě
jste, zvěstovati evangelium. 16 Neboť se nestydím za
evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení
každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku. 17
Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry
u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ
bude. 18 Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti
každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v
nepravosti zadržujících. 19 Nebo což poznáno býti
může o Bohu, známé jest jim, Bůh zajisté zjevil jim.
20 Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa,
po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají,
totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby oni byli
bez výmluvy, (aïdios g126) 21 Proto že poznavše Boha,
nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učiněni
jsou v myšleních svých, a zatmíno jest nemoudré
srdce jejich. 22 Měvše se za moudré, blázni učiněni
jsou. 23 Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v
podobenství obrazu porušitelného člověka, i ptactva,
i hovad čtvernohých, i zeměplazů. 24 Protož i Bůh
vydal je v žádosti srdce jejich k nečistotě, aby zprznili
těla svá vespolek. 25 Jako ty, kteříž směnili pravdu
Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli
stvořiteli, kterýž jest požehnaný na věky. Amen. (aiōn
g165) 26 Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo
i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to,
kteréž jest proti přirození. 27 A podobně i mužské
pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili
se v žádosti své jedni k druhým, mužské pohlaví s
mužským pohlavím mrzkost páší ce, a spravedlivou
mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe
uvodíce. 28 A jakož sobě nevážili známosti Boha, tak
i Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to, což
nesluší, 29 Jsouce naplněni vší nepravostí, smilstvem,
nešlechetností, lakomstvím, zlostí, plní závisti, vraždy,
svárů, lsti, zlých obyčejů, 30 Utrhači, pomluvači, Boha
nenávidící, hánliví, pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí,
rodičů neposlušní, 31 Nemoudří, smluv nezdrželiví,
beze vší lítosti, neukojitelní a nemilosrdní. 32 Kteříž
vědouce o tom právu Božím, (že ti, kteříž takové
věci činí, hodni jsou smrti,) netoliko ty věci činí, ale i
činícím nakládají.

2 Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče, každý
potupující. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám
sebe odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což tupíš. 2
Víme ť zajisté, že soud Boží jest podlé pravdy proti
těm, kteříž takové věci činí. 3 Zdali se domníváš,
ó člověče, kterýž soudíš ty, kdož takové věci činí,
a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího? 4
Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i
dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží
ku pokání tebe vede? 5 Ale podlé tvrdosti své a
srdce nekajícího shromažďuješ sám sobě hněv ke dni
hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího. 6 Kterýž
odplatí jednomu každému podlé skutků jeho, 7 Těm
zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a
nesmrtelnosti hledají, životem věčným, (aiōnios g166) 8
Těm pak, kteříž jsou svárliví, a pravdě nepovolují, ale
povolují nepravosti, prchlivostí a hněvem, 9 Trápením
a úzkostí, každé duši člověka činícího zlé, i Žida
předně, i Řeka. 10 Ale sláva a čest a pokoj každému,
kdo činí dobré, i Židu předně, i Řeku. 11 Neboť
není přijímání osob u Boha. 12 Kteřížkoli zajisté bez
zákona hřešili, bez zákona i zahynou; a kteřížkoli pod
zákonem hřešili, skrze zákon odsouzeni budou. 13
(Nebo ne ti, kteříž slyší zákon, spravedlivi jsou před
Bohem, ale činitelé zákona spravedlivi budou. 14
Nebo když pohané zákona nemajíce, od přirození
činí to, což přikazuje zákon, takoví zákona nemajíce,
sami sobě zákonem jsou, 15 Jako ti, kteříž ukazují

dílo zákona napsané na srdcích svých, když jim
to osvědčuje svědomí jejich i myšlení, kteráž se
vespolek obviňují, aneb také vymlouvají.) 16 V ten
den, když souditi bude Bůh tajné věci lidské, podlé
evangelium mého skrze Jezukrista. 17 Aj, ty sloveš
Žid, a zpoléháš na zákon, a chlubíš se Bohem, 18 A
znáš vůli jeho, a rozeznáváš, co sluší, naučen jsa z
zákona, 19 A za to máš, že jsi ty vůdcím slepých,
světlem těch, kteříž jsou ve tmě, 20 Ředitelem
nemoudrých, učitelem nemluvňat, majícím formu
umění a pravdy v zákoně. 21 Kterakž tedy jiného
uče, sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno
býti, kradeš? 22 Pravě: Nezcizoložíš, cizoložství
pácháš? V ohavnosti maje modly, svatokrádeže se
dopouštíš? 23 Zákonem se chlubě, přestupováním
zákona Bohu neúctu činíš? 24 Nebo jméno Boží
pro vás v porouhání jest mezi pohany, jakož psáno
jest. 25 Obřezáníť zajisté prospěje, budeš-li zákon
plniti; pakli budeš přestupitelem zákona, obřezání
tvé učiněno jest neobřezáním. 26 A protož jestližeť
by neobřízka ostříhala práv zákona, zdaliž nebude
počtena neobřízka jejich za obřízku? 27 A ti, kteříž
jsou z přirození neobřízka, zachovávajíce zákon,
zdaliž nepotupí tebe, kterýž pod literou a obřízkou
přestupník jsi zákona? 28 Nebo ne ten jest Žid, kterýž
jest zjevně; aniž to jest obřezání, kteréž bývá zjevně
na těle; 29 Ale ten jest Žid, kterýž vnitř jest Židem,
obřezání maje srdečné v duchu, a ne podlé litery;
jehož chvála ne z lidí jest, ale z Boha.

3 Což tedy má více Žid? Aneb jaký jest užitek
obřízky? 2 Mnohý všelijak. Přední zajisté, že
jest jim svěřen zákon Boží. 3 Nebo co jest do
toho, jestliže byli někteří nevěrní? Zdaliž nevěra
jejich věrnost Boží vyprázdní? 4 Nikoli, nýbrž budiž
Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož
psáno jest: Abys ospravedlněn byl v řečech svých, a
přemohl, když bys soudil. 5 Jestližeť pak nepravost
naše spravedlnost Boží zvelebuje, což díme? Zdali
nespravedlivý jest Bůh, kterýž uvodí hněv? (Po lidskuť
pravím.) 6 Nikoli, sic jinak kterakž by Bůh soudil
svět? 7 Nebo jestližeť pravda Boží mou lží rozmohla
se k slávě jeho, i pročež pak já ještě jako hříšník
bývám souzen? 8 A ne raději (jakž o nás zle mluví, a
jakož někteří praví, že bychom my říkali,): Čiňme
zlé věci, aby přišly dobré? Jichž spravedlivé jest
odsouzení. 9 Což tedy? Máme něco napřed? Nikoli,
nebo jsme prvé dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové,
všickni pod hříchem, 10 Jakož psáno jest: Že není
spravedlivého, ani jednoho. 11 Není rozumného, není,
kdo by hledal Boha. 12 Všickni se uchýlili, spolu
neužiteční učiněni jsou; není, kdo by činil dobré, není
ani jednoho. 13 Hrob otevřený jest hrdlo jejich, jazyky
svými lstivě mluvili, jed lítých hadů jest pod rty jejich.
14 Kterýchž ústa plná jsou zlořečení a hořkosti. 15
Nohy jejich rychlé k vylévání krve. 16 Setření a bída
na cestách jejich. 17 A cesty pokoje nepoznali. 18
Není bázně Boží před očima jejich. 19 Víme pak, že
cožkoli zákon mluví, těm, kteříž jsou pod zákonem
mluví, aby všeliká ústa zacpána byla, a aby vinen byl
všecken svět Bohu. 20 Protož z skutků zákona nebude
ospravedlněn žádný člověk před oblíčejem jeho;
nebo skrze zákon poznání hřícha. 21 Ale nyní bez
zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená
zákonem i proroky, 22 Spravedlnost totiž Boží, skrze
víru Ježíše Krista, ke všem a na všecky věřící. 23
Neboť není rozdílu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají
slávy Boží. 24 Spravedlivi pak učiněni bývají darmo,
milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu
Ježíši, 25 Jehož Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi
jeho, k ukázaní spravedlnosti své, skrze odpuštění
předešlých hříchů, 26 V shovívání Božím, k dokázaní
spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on
spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž
jest z víry Ježíšovy. 27 Kdež jest tedy ta chlouba?
Vyprázděna jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli,
ale skrze zákon víry. 28 Protož za to máme, že člověk
bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků zákona. 29
Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů?
Jistě i pohanů, 30 Poněvadž jeden jest Bůh, kterýž
ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.
31 Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli,
nýbrž zákon tvrdíme.

4 Což tedy díme, že došel Abraham, otec náš,
podlé těla? 2 Nebo byl-liť Abraham z skutků
spravedliv učiněn, máť se čím chlubiti, ale ne u Boha.
3 Nebo co praví písmo? Uvěřil pak Abraham Bohu, i
počteno jemu za spravedlnost. 4 Kdožť skutky činí,
tomuť odplata nebývá počtena podlé milosti, ale
podlé dluhu. 5 Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale
věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka,
bývá počtena víra jeho za spravedlnost, 6 Jakož
i David vypravuje blahoslavenství člověka, jemuž
Bůh přivlastňuje spravedlnost bez skutků, řka: 7
Blahoslavení, jichž odpuštěny jsou nepravosti, a
jejichž přikryti jsou hříchové. 8 Blahoslavený muž,
kterémuž Pán nepočítá hříchu. 9 Blahoslavenství
tedy toto k obřízce-li přináleží, čili také k neobřízce?
Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest počtena za
spravedlnost. 10 Kterak pak jest počtena? Když byl
obřezán, či před obřezáním? Ne v obřízce, ale před

obřezáním. 11 A znamení obřízku přijal za znamení
spravedlnosti víry, kteráž byla před obřezáním, na
to, aby byl otcem všech věřících v neobřízce, aby i
jim přičtena byla spravedlnost, 12 A otcem obřízky
těch, kteříž ne z obřízky toliko jsou, ale kteříž kráčejí
šlepějemi víry otce našeho Abrahama, kteráž byla
před obřezáním. 13 Nebo ne skrze zákon stalo
se zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby
byl dědicem světa, ale skrze spravedlnost víry. 14
Nebo jestliže ti, kteří jsou z zákona, dědicové jsou,
zmařena jest víra, a zrušeno jest to zaslíbení. 15
Zákon zajisté hněv působí; nebo kdež není zákona,
tu ani přestoupení. 16 A protož z víry jde, aby šlo
podlé milosti, proto aby pevné bylo zaslíbení všemu
semeni, netoliko tomu, kteréž z zákona jest, ale i
tomu, kteréž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec
všech nás, 17 (Jakož psáno jest: Otcem mnohých
národů postavil jsem tebe,) před oblíčejem Boha,
jemuž uvěřil, kterýž obživuje mrtvé, a povolává i těch
věcí, jichž není, jako by byly. 18 Kterýž v naději proti
naději uvěřil, že bude otcem mnohých národů, podlé
toho povědění: Takť bude símě tvé. 19 A nezemdlev
u víře, nehleděl na své tělo již umrtvené, ješto téměř
ve stu letech byl, ani na život Sáry umrtvený. 20 O
zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž
posilnil se věrou, dav chválu Bohu, 21 Jsa tím jist,
že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti. 22 A protož
počteno jest jemu to za spravedlnost. 23 Jestiť pak to
napsáno ne pro něj toliko, že jemu počteno bylo, 24
Ale i pro nás, kterýmž bude počteno, věřícím totiž v
toho, kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých,
25 Kterýž vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých
pro ospravedlnění naše.

5 Ospravedlněni tedy jsouce z víry, pokoj máme s
Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, 2 Skrze
něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž
stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží. 3 A ne jen
nadějí, ale také chlubíme se ssouženími, vědouce, že
ssoužení trpělivost působí, 4 A trpělivost zkušení,
zkušení pak naději. 5 A nadějeť nezahanbuje; nebo
láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha
svatého, kterýž dán jest nám. 6 Kristus zajisté, když
jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné
umřel, 7 Ješto sotva kdo za spravedlivého umře,
ač za dobréhoť by někdo snad i umříti směl. 8
Dokazujeť pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme
ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. 9 Čím tedy
více nyní ospravedlněni jsouce krví jeho, spaseni
budeme skrze něho od hněvu. 10 Poněvadž byvše
nepřátelé, smířeni jsme s Bohem skrze smrt Syna
jeho, nadtoť smířeni jsouce, spaseni budeme skrze
život jeho. 11 A ne jen to, ale chlubíme se i Bohem,
skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož nyní
smíření jsme došli. 12 A protož jakož skrze jednoho
člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak
na všecky lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili. 13
Nebo až do zákona hřích byl na světě, ale hřích se
nepočítá, když zákona není. 14 Kralovala pak smrt od
Adama až do Mojžíše také i nad těmi, kteříž nehřešili
ku podobenství přestoupení Adamova, kterýž jest
figůra toho budoucího. 15 Ale ne jako hřích, tak i
milost. Nebo poněvadž onoho jednoho pádem mnoho
jich zemřelo, mnohemť více milost Boží a dar z
milosti toho jednoho člověka Jezukrista na mnohé
rozlit jest. 16 Aniž jako skrze jednoho, kterýž zhřešil,
tak milost. Nebo vina z jednoho pádu ku potupení,
ale milost z mnohých hříchů k ospravedlnění. 17
Nebo poněvadž pro ten pád jeden smrt kralovala
pro toho jednoho, mnohemť více, kteříž rozhojněnou
milost a dar spravedlnosti přijímají, v životě kralovati
budou skrze toho jediného Jezukrista. 18 A tak tedy,
jakž skrze pád jeden na všecky lidi přišla vina ku
potupení, tak i skrze jediné ospravedlnění na všecky
lidi přišla milost k ospravedlnění života. 19 Nebo jakož
skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest
mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho
spravedlivi učiněni budou mnozí. 20 Zákon pak k
tomu přistoupil, aby se rozhojnil hřích, a kdež se
rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost, 21
Aby jakož kraloval hřích k smrti, tak aby i milost
kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze
Jezukrista Pána našeho. **(aiōnios g166)**

6 Což tedy díme? Zůstaneme v hříchu, aby se milost
rozhojnila? 2 Nikoli. Kdož jsme zemřeli hříchu,
kterakž ještě živi budeme v něm? 3 Zdaliž nevíte, že
kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho
pokřtěni jsme? 4 Pohřbeni jsme tedy s ním skrze
křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus
k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili. 5
Nebo poněvadž jsme s ním vštípeni připodobněním
smrti jeho, tedyť i vzkříšením budeme, 6 To vědouce,
že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest,
aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom
nesloužili hříchu. 7 Nebo kdožť umřel, ospravedlněn
jest od hříchu. 8 Jestližeť jsme pak zemřeli s Kristem,
věřímeť, že spolu s ním také živi budeme, 9 Vědouce,
že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad
ním již více nepanuje. 10 Nebo žeť umřel, hříchu
umřel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu. 11 Tak i
vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi

jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem. 12 Nepanujž
tedy hřích v smrtelném těle vašem, abyste povolovali
jemu v žádostech jeho. 13 Aniž vydávejte oudů
svých za odění nepravosti hříchu, ale vydávejte se k
službě Bohu, jako byvše mrtví, již živí, a oudy své
za odění spravedlnosti Bohu. 14 Nebo hřích nebude
panovati nad vámi; nejste zajisté pod zákonem, ale
pod milostí. 15 Což pak? Hřešiti budeme, když nejsme
pod zákonem, ale pod milostí? Nikoli. 16 Zdaliž nevíte,
že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství,
toho jste služebníci, kohož posloucháte, buď hříchu
k smrti, buď poslušenství k spravedlnosti? 17 Ale
díka Bohu, že byvše služebníci hřícha, uposlechli jste
z srdce způsobu učení toho, v kteréž uvedeni jste.
18 Vysvobozeni pak jsouce od hříchu, učiněni jste
služebníci spravedlnosti. 19 Po lidsku pravím, pro
mdlobu těla vašeho: Jakž jste vydávali oudy své v
službu nečistotě a nepravosti k činění nepravosti, tak
nyní vydávejte oudy své v službu spravedlnosti ku
posvěcení. 20 Nebo když jste byli služebníci hřícha,
cizí jste byli od spravedlnosti. 21 Jaký jste pak užitek
měli tehdáž toho, začež se nyní stydíte? Konec zajisté
těch věcí jest smrt. 22 Nyní pak vysvobozeni jsouce
od hříchu, a podmaněni v službu Bohu, máte užitek
svůj ku posvěcení, cíl pak život věčný. **(aiōnios g166)**
23 Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží
život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem. **(aiōnios g166)**

7 Zdaliž nevíte, bratří, (nebo povědomým zákona
mluvím,) že zákon panuje nad člověkem, dokudž
živ jest? 2 Nebo žena, kteráž za mužem jest, živému
muži přivázána jest zákonem; pakli by umřel muž,
svobodná jest od zákona muže. 3 A protož dokudž
jest živ muž, slouti bude cizoložnice, bude-li s jiným
mužem; pakliť by muž její umřel, jest svobodna od
zákona toho, tak že již nebude cizoložnice, bude-li s
jiným mužem. 4 Takž tedy, bratří moji, i vy umrtveni
jste zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného,
toho totiž, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce
nesli Bohu. 5 Nebo když jsme byli v těle, žádosti
hříchů skrze zákon moc svou provodily v oudech
našich k nesení ovoce smrti. 6 Nyní pak osvobozeni
jsme od zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni
byli, tak abychom sloužili v novotě ducha, a ne v
vetchosti litery. 7 Což tedy díme? Že zákon jest
hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než
skrze zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby
byl zákon neřekl: Nepožádáš. 8 Ale příčinu vzav hřích
skrze přikázaní, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez
zákona zajisté hřích mrtev jest. 9 Játť pak byl jsem živ
někdy bez zákona, ale když přišlo přikázaní, hřích
ožil, 10 A já umřel. I shledáno jest, že to přikázaní,
kteréž mělo býti k životu, jest mi k smrti. 11 Nebo
hřích, vzav příčinu skrze to přikázaní, podvedl mne,
a skrze ně zabil. 12 A tak zákon zajisté jest svatý,
a přikázaní svaté i spravedlivé a dobré. 13 Tedy to
dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, aby se
okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt,
aby byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázaní. 14
Víme zajisté, že zákon jest duchovní, ale já jsem
tělesný, prodaný hříchu. 15 Nebo toho, což činím,
neoblibuji; nebo ne, což chci, to činím, ale, což v
nenávisti mám, to činím. 16 Jestližeť pak, což nechci,
to činím, povoluji zákonu, že jest dobrý. 17 A tak
nyní více ne já to činím, ale ten hřích, kterýž ve mně
přebývá. 18 Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to
jest v těle mém,) dobré. Nebo chtění hotové mám,
ale abych vykonati mohl dobré, tohoť nenalézám. 19
Nebo nečiním dobrého, kteréž chci, ale činím to zlé,
jehož nechci. 20 A poněvadž pak, čehož já nechci, to
činím, tedyť již ne já činím to, ale ten hřích, kterýž ve
mně přebývá. 21 Nalézám tedy zákon, když chci činiti
dobré, že se mne přídrží zlé. 22 Nebo zvláštní líbost
mám v zákoně Božím podlé vnitřního člověka; 23 Ale
vidím jiný zákon v oudech svých, odporující zákonu
mysli mé, a jímající mne zákonu hřícha, kterýž jest v
oudech mých. 24 Bídný já člověk! Kdo mne vysvobodí
z toho těla smrti? 25 Děkujiť Bohu skrze Jezukrista
Pána našeho. A takž tedy tentýž já sloužím myslí
zákonu Božímu, ale tělem zákonu hřícha.

8 A protož neníť již žádného potupení těm, kteříž
jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podlé těla, ale
podlé Ducha. 2 Nebo zákon Ducha života v Kristu
Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti.
3 Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý
pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla
hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, 4
Aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž
nechodíme podlé těla, ale podlé Ducha. 5 Ti zajisté,
kteříž jsou podlé těla, chutnají to, což jest těla, ale
ti, kteříž podlé Ducha, to, což jest Ducha. 6 Nebo
opatrnost těla jest smrt, opatrnost pak Ducha život
a pokoj, 7 Proto že opatrnost těla jest nepřítelkyně
Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned
může býti. 8 Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se
líbiti nemohou. 9 Vy pak nejste v těle, ale v Duchu,
poněvadž Duch Boží v vás přebývá. Jestližeť pak
kdo Ducha Kristova nemá, tenť není jeho. 10 A jestliť
Kristus v vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích,
však duch živ jest pro spravedlnost. 11 Jestližeť pak
Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, v vás

přebývá, tedy ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých,
obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha
jeho v vás. 12 A takž tedy, bratří, dlužnícit' jsme ne
tělu, abychom podlé těla živi byli. 13 Nebo budete-li
podlé těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky
těla mrtvili, živi budete. 14 Nebo kteřížkoli Duchem
Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží. 15 Nepřijali
jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste
Ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče.
16 Tent' Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme
synové Boží. 17 A jestliže synové, tedy i dědicové,
dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi,
však jestliže spolu trpíme, abychom spolu i oslaveni
byli. 18 Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení
nynější oné budoucí slávě, kteráž se zjeviti má na
nás. 19 Nebo stvoření pečlivě jako vyhlídaje, očekává
zjevení synů Božích. 20 Marnosti zajisté poddáno
jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je poddal,
21 V naději, že i to stvoření vysvobozeno bude od
služby porušení v svobodu slávy synů Božích. 22
Nebo víme, že všecko stvoření spolu lká, a spolu
ku porodu pracuje až posavad. 23 A netoliko ono,
ale i my, prvotiny Ducha mající, i myt' sami v sobě
lkáme, zvolení synů očekávajíce, a tak vykoupení těla
svého. 24 Nebo nadějí spaseni jsme. Naděje pak,
kteráž se vidí, není naděje. Nebo což kdo vidí, proč
by se toho nadál? 25 Pakli čehož nevidíme, toho se
nadějeme, tedy toho skrze trpělivost očekáváme. 26
Ano také i Duch pomocen jest mdlobám našim. Nebo
zač bychom se měli modliti, jakž by náleželo, nevíme,
ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými.
27 Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl
smysl Ducha, že podlé Boha prosí za svaté. 28 Víme't
pak, že milujícím Boha všecky věci napomáhají k
dobrému, totiž těm, kteříž podlé uložení jeho povoláni
jsou. 29 Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil,
aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby on byl
prvorozený mezi mnohými bratřími. 30 Kteréž pak
předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i
ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil. 31 Což
tedy díme k tomu? Kdyžt' jest Bůh s námi, i kdo proti
nám? 32 Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil,
ale za nás za všecky vydal jej, i kterakž by tedy nám
s ním všech věcí nedal? 33 Kdo bude žalovati na
vyvolené Boží? Bůh jest, kterýž ospravedlňuje. 34 Kdo
jest, ješto by potupil? Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i
z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i
oroduje za nás. 35 Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?
Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali
hlad, čili nahota? Zdali nebezpečenství, čili meč?
36 Jakož psáno jest: Pro tebe mrtveni býváme celý
den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabití. 37 Ale
v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž
nás zamiloval. 38 Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani
život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani
nastávající věci, ani budoucí, 39 Ani vysokost, ani
hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci
nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši,
Pánu našem.

9 Pravdut' pravím v Kristu, a neklamámt', čemuž i
svědomí mé svědectví vydává v Duchu svatém, 2
Žet' mám veliký zámutek, a ustavičnou bolest v srdci
svém. 3 Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od
Krista místo bratří svých, příbuzných svých podlé těla.
4 Kteřížto jsou Izraelští, jejichž jest přijetí za syny, i
sláva, i smlouvy, i zákona dání, i služba, i zaslíbení. 5
Jejichž jsou otcové, a ti, z nichž jest Kristus podlé
těla, kterýž jest nade všecky Bůh požehnaný na věky.
Amen. (aiōn g165) 6 A však nemůže zmařeno býti
slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž jsou z Izraele,
Izraelští jsou. 7 Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo,
všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé
símě. 8 To jest, ne ti, kteříž jsou synové těla, jsou
synové Boží, ale kteříž jsou synové zaslíbení, ti se
počítají za símě. 9 Nebo toto jest slovo zaslíbení: V
týž čas přijdu, a Sára bude míti syna. 10 A netoliko
to, ale i Rebeka z jednoho počavši, totiž z Izáka, otce
našeho. 11 Nebo ještě před narozením, a prvé než co
dobrého neb zlého učinili, aby uložení Boží, kteréž
jest podlé vyvolení, ne z skutků, ale z toho, kterýž
povolává, pevné bylo, 12 Řečeno jest jí: Větší sloužiti
bude menšímu, 13 Jakož psáno jest: Jákoba jsem
miloval, ale Ezau nenáviděl jsem. 14 I což tedy díme?
Zdali nespravedlnost jest u Boha? Nikoli. 15 Nebo
Mojžíšovi dí: Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se,
nad kýmž se slituji. 16 A tak tedy není na tom, kdož
chce, ani na tom, kdož běží, ale na Bohu, kterýž se
smilovává. 17 Nebo dí písmo Faraonovi: Proto jsem
vzbudil tebe, abych na tobě ukázal moc svou, a aby
rozhlášeno bylo jméno mé po vší zemi. 18 A tak tedy,
nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje.
19 Ale díš mi: I proč se pak hněvá? nebo vůli jeho
kdo odepřel? 20 Nýbrž, ó člověče, kdo jsi ty, že
odmlouváš Bohu? Zdaž hrnec dí hrnčíři: Pročs mne
tak udělal? 21 Zdaliž hrnčíř nemá moci nad hlinou,
aby z jednostejného truple udělal jednu nádobu ke
cti, a jinou ku potupě? 22 Což pak, že Bůh, chtěje
ukázati hněv, a oznámiti moc svou, snášel ve mnohé
trpělivosti nádoby hněvu, připravené k zahynutí, 23
A známé učiniti bohatství slávy své při nádobách
milosrdenství, kteréž připravil k slávě? 24 Kterýchž i

povolal, totiž nás, netoliko z Židů, ale také i z pohanů,
25 Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu nelid svůj lidem
svým, a nemilou milou. 26 A stanet se, že místo toho,
kdež řečeno bylo jim: Nejste vy lid můj, tuť nazváni
budou synové Boha živého. 27 Izaiáš pak volá nad
Izraelem, řka: Byť pak byl počet synů Izraelských
jako písek mořský, ostatkové spaseni budou. 28
Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení
zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté. 29 A jakož prvé
pověděl Izaiáš: Byť byl Pán zástupů nepozůstavil
nám semene, jako Sodoma učiněni bychom byli, a
Gomoře byli bychom podobni. 30 Což tedy díme? I
to, že pohané, kteříž nenásledovali spravedlnosti,
dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest
z víry; 31 Izrael pak následovav zákona spravedlnosti,
k zákonu spravedlnosti nepřišel. 32 Proč? Nebo ne z
víry, ale jako z skutků zákona jí hledali. Urazili se
zajisté o kámen urážky, 33 Jakož psáno jest: Aj, kladu
na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení, a každý,
kdož uvěří v něj, nebude zahanben.

10 Bratří, příchylnost zajisté s zvláštní líbostí srdce
mého jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu,
aby spasen byl. 2 Neboť jim svědectví vydávám,
žeť horlivost Boží mají, ale ne podlé umění. 3
Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní
spravedlnost usilujíce vystaviti, spravedlnosti Boží
nebyli poddáni. 4 Konec zajisté zákona jest Kristus k
ospravedlnění všelikému věřícímu. 5 Nebo Mojžíš
píše o spravedlnosti, kteráž jest z zákona, pravě:
Který by koli člověk činil ty věci, živ bude v nich. 6 Ta
pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neříkej
v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To jest Krista
s výsosti svésti. 7 Aneb kdo sstoupí do propasti?
To jest Krista z mrtvých vzbuditi. **(Abyssos g12)** 8 Ale
co dí? Blízko tebe jestiť slovo, v ústech tvých a v
srdci tvém. Toť jest slovo to víry, kteréž kážeme: 9
Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým
uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.
10 Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy
vyznání se děje k spasení. 11 Nebo dí písmo: Všeliký,
kdož věří v něj, nebude zahanben. 12 Neníť zajisté
rozdílu mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech,
bohatý jest ke všechněm vzývajícím jej. 13 Každý
zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.
14 Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili?
A kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli? A kterak
uslyší bez kazatele? 15 A kterak kázati budou, jestliže
nebudou posláni? Jakož psáno jest: Jak krásné nohy
zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci. 16 Ale
nevšickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví:
Pane, kdo uvěřil kázaní našemu? 17 Tedy víra z
slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží. 18 Ale pravímť:
Zdaliž neslyšeli? Anobrž po vší zemi rozšel se zvuk
jejich, a do končin okršlku země slova jejich. 19 Ale
pravím: Zdaliž nepoznal Izrael? Ano první Mojžíš řekl:
Já k závisti vás přivedu skrze národ ten, kterýž není
národ; skrze národ nemoudrý k hněvu popudím vás.
20 A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteříž mne
nehledali; zjeven jsem těm, kteříž se na mne neptali.
21 Ale proti Izraelovi dí: Přes celý den roztahoval jsem
ruce své k lidu nepovolnému a protivnému.

11 Protož pravím: Zdaliž Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli;
nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova,
z pokolení Beniaminova. 2 Nezavrhlť Bůh lidu svého,
kterýž předzvěděl. Zdali nevíte, co písmo praví o
Eliášovi, kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému,
řka: 3 Pane, proroky tvé zmordovali, a oltáře tvé
rozkopali, já pak zůstal jsem sám, a i mét duše
hledají? 4 Ale co jemu dí odpověď Boží? Pozůstavil
jsem sobě sedm tisíců mužů, kteříž neskláněli kolen
před Bálem. 5 Takť i nyní ostatkové podlé vyvolení
milosti zůstali, 6 A poněvadž z milosti, tedy ne z
skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z
skutků, již není milost, jinak skutek nebyl by skutek.
7 Což tedy? Čeho hledá Izrael, toho nedošel, ale
vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzeni jsou, 8 (Jakož
psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkormoucení, oči aby
neviděli, a uši, aby neslyšeli,) až do dnešního dne. 9
A David dí: Budiž jim stůl jejich osídlem a pastmi a
pohoršením i odplacením. 10 Zatmětež se oči jejich,
ať nevidí, a hřbet jejich vždycky shýbej. 11 Pravím
tedy: Tak-liž pak klesli, aby padli? Nikoli, ale jejich
pádem spasení přišlo pohanům, aby je k závidění
přivedl. 12 A poněvadž pak jejich pád jest bohatství
světa, a zmenšení jejich jest bohatství pohanů, čím
více plnost jich? 13 Vámť zajisté pravím pohanům,
že jelikož jsem já apoštol pohanský, přisluhování
své oslavuji, 14 Zda bych jak k závidění vzbuditi
mohl tělo mé, a k spasení přivesti některé z nich. 15
Nebo kdyžť zavržení jich jest smíření světa, co pak
zase jich přijetí, než život z mrtvých? 16 Poněvadž
prvotiny svaté, takéť i těsto; a jestliť kořen svatý, i
ratolesti. 17 Žeť jsou pak některé ratolesti vylomeny,
a ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich, a
učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy. 18 Nechlub
se proti ratolestem. Pakli se chlubíš, věz, že ne ty
kořen neseš, ale kořen tebe. 19 Pakli díš: Vylomeny
jsou ratolesti, abych já byl vštípen, 20 Dobře. Pro
nevěru vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebudiž
vysokomyslný, ale boj se. 21 Nebo poněvadž Bůh

ratolestem přirozeným neodpustil, věz, žeť by ani
tobě neodpustil. 22 A protož viz dobrotivost i zůřivost
Boží. K těm zajisté, kteříž padli, zůřivost, ale k tobě
dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak
i ty vyťat budeš. 23 Ano i oni, jestliže nezůstanou
v nevěře, zase vštípeni budou. Mocenť jest zajisté
Bůh zase vštípiti je. 24 Nebo poněvadž ty vyťat jsi z
přirozené plané olivy, a proti přirození vštípen jsi v
dobrou olivu, čím více ti, kteříž podlé přirození jsou,
vštípeni budou v svou vlastní olivu. 25 Neboť nechci,
bratří, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli
sami u sebe moudří,) že zatvrdilost z částky přihodila
se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů. 26 A
takť všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest:
Přijde z Siona vysvoboditel, a odvrátíť bezbožnosti od
Jákoba. 27 A tatoť bude smlouva má s nimi, když
shladím hříchy jejich. 28 A tak s strany evangelium
jsouť nepřátelé pro vás, ale podlé vyvolení jsou milí
pro otce. 29 Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje.
30 Nebo jakož i vy někdy jste nebyli poslušni Boha,
ale nyní milosrdenství jste došli pro jejich nevěru, 31
Tak i oni nyní neuposlechli, aby pro učiněné vám
milosrdenství i oni milosrdenství dosáhli. 32 Zavřel
zajisté Bůh všecky v nevěře, aby se nade všemi
smiloval. (eleēsē g1653) 33 Ó hlubokosti bohatství i
moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní
soudové jeho, a nevystižitelné cesty jeho. 34 Nebo
kdo poznal mysl Páně? Aneb kdo jemu radil? 35
Nebo kdo prvé dal jemu, a budeť mu odplaceno? 36
Nebo z něho, a skrze něho, a v něm jsou všecky
věci, jemuž sláva na věky. Amen. (aiōn g165)

12 Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství
Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou,
svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou. 2 A
nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se
obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by
byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá. (aiōn g165) 3
Neboť pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,)
každému, kdož jest mezi vámi, aby nesmyslil více,
než sluší smysliti, ale aby smyslil v středmosti, tak
jakž komu Bůh udělil míru víry. 4 Nebo jakož v
jednom těle mnohé oudy máme, ale nemají všickni
oudové jednostejného díla, 5 Tak mnozí jedno tělo
jsme v Kristu, a obzvláštně jedni druhých oudové. 6
Ale majíce obdarování rozdílná podlé milosti, kteráž
dána jest nám, buďto proroctví, to ať se koná podlé
pravidla víry; 7 Buďto úřad, v přisluhování; buďto
ten, kdož učí, v vyučování. 8 Též kdo napomíná, v
napomínání; ten, kdo rozdává, v upřímnosti; kdož
předložen jest, v pilnosti; kdo milosrdenství činí, čiň
to s ochotností. 9 Milování buď bez pokrytství; v
ošklivosti mějte zlé, připojeni jsouce k dobrému. 10
Láskou bratrskou jedni k druhým nakloněni jsouce,
poctivostí se vespolek předcházejte, 11 V pracech
neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce, 12 Nadějí se
veselíce, v ssouženích trpěliví, na modlitbě ustaviční,
13 V potřebách s svatými se zdělujíce, přívětivosti k
hostem následujíce. 14 Dobrořečte protivníkům svým,
dobrořečte a nezlořečte. 15 Radujte s radujícími, a
plačte s plačícími. 16 Buďte vespolek jednomyslní, ne
vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňujíce.
17 Nebuďte opatrní sami u sebe. Žádnému zlého
za zlé neodplacujte, opatrujíce dobré přede všemi
lidmi, 18 Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se
všemi lidmi pokoj majíce, 19 Ne sami sebe mstíce,
nejmilejší, ale dejte místo hněvu; nebo psáno jest:
Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. 20 A protož
lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízní-li, dej mu píti.
Nebo to učině, uhlí řeřavé shrneš na hlavu jeho. 21
Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.

13 Každá duše vrchnostem poddána buď. Neboť
není vrchnosti, jediné od Boha, a kteréž vrchnosti
jsou, od Boha zřízené jsou. 2 A protož kdož se
vrchnosti protiví, Božímu zřízení se protiví; kteříž
se pak protiví, odsouzení sobě dobudou. 3 Nebo
vrchnosti nejsou k strachu dobře činícím, ale zle
činícím. Chceš-li se pak nebáti vrchnosti, čiň dobře,
a budeš míti chválu od ní. 4 Boží zajisté služebník
jest, tobě k dobrému. Pakli bys zle činil, boj se; neboť
ne nadarmo nese meč. Boží zajisté služebník jest,
mstitel zůřivý nad tím, kdož zle činí. 5 A protož náležíť
poddánu býti, netoliko pro hněv, ale i pro svědomí. 6
Nebo proto i daň dáváte, že služebníci Boží jsou,
pilnou práci o to samo vedouce. 7 Každému tedy,
což jste povinni, dávejte. Komu daň, tomu daň; komu
clo, tomu clo; komu bázeň, tomu bázeň; komu čest,
tomu čest. 8 Žádnému nebývejte nic dlužni, než
to, abyste se vespolek milovali. Nebo kdož miluje
bližního, zákon naplnil, 9 Poněvadž to přikázaní:
Nesesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš
křivého svědectví, nepožádáš, a jestli které jiné
přikázaní, v tomto slovu se zavírá: Milovati budeš
bližního svého jako sebe samého. 10 Láska bližnímu
zle neučiní, a protož plnost zákona jest láska. 11 A
zvláště pak vidouce takovou příhodnost, žeť jest se
nám již čas ze sna probuditi. Nyníť zajisté blíže nás
jest spasení, nežli když jsme uvěřili. 12 Noc pominula,
ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a
oblecme se v odění světla. 13 Jakožto ve dne poctivě
choďme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a

v chlipnostech, ne v sváru a v závisti. 14 Ale oblecte
se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo podlé žádosti
jeho.

14 Mdlého pak u víře přijímejte ne k hádkám o
otázkách. 2 Nebo někdo věří, že může jísti
všecko; jiný pak mdlý jsa, jí zelí. 3 Ten kdož jí,
nepokládej sobě za nic toho, kdož nejí; a kdo nejí,
toho nepotupuj, kdož jí. Nebo Bůh přijal jej. 4 Ty kdo
jsi, abys tupil cizího služebníka? Však Pánu svému
stojí, aneb padá. Budeť pak ustaven; mocen jest
zajisté Bůh utvrditi jej. 5 Nebo někdo rozsuzuje mezi
dnem a dnem, a někdo soudí každý den. Jeden každý
v svém smyslu ujištěn buď. 6 Kdož dnů šetří, Pánu
šetří; a kdo nešetří, Pánu nešetří. A kdo jí, Pánu jí,
nebo děkuje Bohu; a kdož nejí, Pánu nejí, a děkuje
Bohu. 7 Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a
žádný sobě sám neumírá. 8 Nebo buď že jsme živi,
Pánu živi jsme; buď že mřeme, Pánu mřeme. A tak
buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme. 9 Na
toť zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil,
aby nad živými i nad mrtvými panoval. 10 Ty pak
proč potupuješ bratra svého? Aneb také ty proč za
nic pokládáš bratra svého? Však všickni staneme
před stolicí Kristovou. 11 Psáno jest zajisté: Živť jsem
já, praví Pán, žeť přede mnou bude klekati každé
koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha. 12 A takť
jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude
Bohu. 13 Nesuďmež tedy více jedni druhých, ale toto
raději rozsuzujte, abyste nekladli úrazu neb pohoršení
bratru. 14 Vímť a ujištěn jsem v Pánu Ježíši, žeť nic
nečistého není samo z sebe; než tomu, kdož tak
soudí, že by nečisté bylo, jemuť nečisté jest. 15 Ale
bývá-lit rmoucen bratr tvůj pro pokrm, již nechodíš
podlé lásky. Nepřivozujž k zahynutí pokrmem svým
toho, za kteréhož Kristus umřel. 16 Nebudiž tedy v
porouhání dáno dobré vaše. 17 Království zajisté Boží
není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost
v Duchu svatém. 18 Nebo kdož v tom slouží Kristu,
milý jest Bohu a lidem příjemný. 19 Protož následujme
toho, což jest ku pokoji a k vzdělání společnému.
20 Nekaziž pro pokrm díla Božího. Všecko zajisté
čisté jest, ale zlé jest člověku, kterýž jí s pohoršením.
21 Dobré jest nejísti masa a nepiti vína, ani na čem
se koli uráží bratr tvůj, neb horší, aneb zemdlívá.
22 Ty víru máš? Mějž ji sám u sebe před Bohem.
Blahoslavený, kdož nesoudí sebe samého v tom, což
oblibuje. 23 Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby jedl,
potupen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli není z víry,
hřích jest.

15 Povinniť jsme pak my silní mdloby nemocných
snášeti, a ne sami sobě se líbiti. 2 A protož
jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro
vzdělání. 3 Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale
jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla na
mne. 4 Nebo kteréžkoli věci napsány jsou, k našemu
naučení napsány jsou, abychom skrze snášelivost a
potěšení písem naději měli. 5 Bůh pak snášelivosti
a potěšení dejž vám býti jednomyslnými vespolek
podlé Jezukrista, 6 Abyste jednomyslně jedněmi ústy
oslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista. 7
Protož přijímejte se vespolek, jakož i Kristus přijal nás
v slávu Boží. 8 Neboť pravím, že Kristus Ježíš byl
služebníkem obřízky pro Boží pravost, aby potvrdil
slibů otcům, 9 A aby pohané z milosrdenství slavili
Boha, jakož psáno jest: Protož vyznávati tebe budu
mezi pohany, a jménu tvému plésati budu. 10 A
opět dí: Veselte se pohané s lidem jeho. 11 A opět:
Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež ho
všickni lidé. 12 A opět Izaiáš dí: Budeť kořen Jesse,
a v tom, kterýž povstane, aby panoval nad pohany,
pohané doufati budou. 13 Bůh pak naděje naplňujž
vás všelikou radostí a pokojem u víře, abyste se
rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého. 14 Jist
jsem zajisté, bratří moji, i já také o vás, že i vy jste plní
dobroty, naplněni jsouce všelikou známostí, tak že se
i napomínati můžete vespolek. 15 A však psal jsem
vám, bratří, poněkud směle, jako napomínaje vás,
podlé milosti, kteráž jest mi dána od Boha, 16 K tomu
abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohany,
slouže evangelium Božímu, aby byla obět pohanů
vzácná, posvěcena jsuci skrze ducha svatého. 17
Mám se tedy čím chlubiti v Kristu Ježíši, v Božích
věcech. 18 Neboť bych nesměl mluviti toho, čehož by
skrze mne neučinil Kristus, ku poslušenství pohanů,
slovem i skutkem, 19 V moci divů a zázraků, v síle
Ducha Božího, tak že jsem od Jeruzaléma vůkol až k
Illyrické zemi naplnil evangelium Kristovým, 20 A to tak
byv žádostiv kázati evangelium, kdež ani jmenován
nebyl Kristus, abych na cizí základ nestavěl, 21 Ale
jakož psáno jest: Kterýmž není zvěstováno o něm,
uzří, a ti, kteříž neslýchali, srozumějí. 22 A tímť jest
mi mnohokrát překaženo přijíti k vám. 23 Nyní pak
nemaje již více místa v těchto krajinách, a žádost
maje přijíti k vám od mnoha let, 24 Kdyžkoli půjdu
do Hišpanie, přijdu k vám. Mámť zajisté naději, že
tudy jda, uzřím vás, a že vy mne provodíte tam, a
však až bych prvé u vás poněkud pobyl. 25 Nyní
pak beru se do Jeruzaléma, službu čině svatým. 26
Nebo za dobré se vidělo Macedonským a Achaiským,
aby zbírku nějakou učinili na chudé svaté, kteříž

jsou v Jeruzalémě. 27 Takť sobě to oblíbili, a také
povinni jsou jim to. Nebo poněvadž duchovním věcem
jejich obcovali pohané, povinnitť jsou jim také sloužiti
tělesnými. 28 A protož když to vykonám, a jim odvedu
užitek ten, půjduť skrze vás do Hišpanie. 29 A vímť, že
když přijdu k vám, v hojnosti požehnání evangelium
Kristova přijdu. 30 Prosímť pak vás, bratří, skrze Pána
našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha, abyste spolu
se mnou modlili se za mne Bohu snažně, 31 Abych
vysvobozen byl od protivníků v Judstvu, a aby služba
tato má příjemná byla svatým v Jeruzalémě, 32 Abych
k vám bohdá s radostí přišel, a s vámi poodpočinul.
33 Bůh pak pokoje se všemi vámi. Amen.

16 Poroučímť pak vám Fében, sestru naši,
služebnici církve Cenchrenské, 2 Abyste ji
přijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí
pomocni byli, jestliže by vás v čem potřebovala. Nebo
i ona mnohým hostem ochotně posluhovala, až i
mně také. 3 Pozdravte Priscilly a Akvily, pomocníků
mých v Kristu Ježíši, 4 Kteříž pro můj život svých
vlastních hrdel nasadili, jimž ne já sám toliko děkuji,
ale i všecky církve pohanské, 5 I domácího jejich
shromáždění. Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž
jest prvotiny Achaie v Kristu. 6 Pozdravte Marie, kteráž
mnoho práce měla s námi. 7 Pozdravte Andronika a
Junia, příbuzných mých a spoluvězňů mých, kteříž
jsou vzácní u apoštolů, a kteříž přede mnou byli
v Kristu Ježíši. 8 Pozdravte Amplia mně v Pánu
milého. 9 Pozdravte Urbana, pomocníka našeho
v Kristu, a Stachyna mého milého. 10 Pozdravte
Apella zkušeného v Kristu. Pozdravte domácích
Aristobulových. 11 Pozdravte Herodiona, příbuzného
mého. Pozdravte domácích Narcissových, kteříž jsou
v Pánu. 12 Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci
vedou v Pánu. Pozdravte Persidy milé, kteráž mnoho
pracovala v Pánu. 13 Pozdravte Rufa, zvláštního v
Pánu, a matky jeho i mé. 14 Pozdravte Asynkrita,
Flegonta, Hermy, Patroba, Hermena, i bratří, kteříž
jsou s nimi. 15 Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a
sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteříž jsou s
nimi. 16 Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém.
Pozdravujíť vás církve Kristovy. 17 Prosímť pak vás,
bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení
činí, na odpor učení tomu, kterémuž jste vy se naučili,
a varujte se jich. 18 Nebo takoví Pánu našemu Ježíši
Kristu neslouží, ale svému břichu; a lahodnými řečmi
a pochlebenstvím svodí srdce prostých. 19 Nebo vaše
poslušenství všech došlo. A protož raduji se z vás.
Než chciť, abyste byli moudří k dobrému, a prostí k
zlému. 20 Bůh pak pokoje potře satana pod nohy vaše
brzo. Milost Pána našeho Jezukrista s vámi. Amen.
21 Pozdravují vás Timoteus, pomocník můj, a Lucius,
a Jázon, a Sozipater, příbuzní moji. 22 Pozdravuji
vás v Pánu já Tercius, kterýž jsem psal tento list. 23
Pozdravuje vás Gáius, hospodář můj i vší církve.
Pozdravuje vás Erastus, důchodní písař městský,
a Kvartus bratr. 24 Milost Pána našeho Jezukrista
se všemi vámi. Amen. 25 Tomu pak, kterýž může
vás utvrditi podlé evangelium mého a kázaní Ježíše
Krista, podlé zjevení tajemství od časů věčných
skrytého, (aiōnios g166) 26 Nyní pak zjeveného i skrze
písma prorocká, podlé poručení věčného Boha, ku
poslušenství víry všechněm národům oznámeného,
(aiōnios g166) 27 Tomu samému moudrému Bohu sláva
skrze Jezukrista na věky. Amen. (aiōn g165)

1 Korintským

1 Pavel, povolaný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli
Boží, a bratr Sostenes, **2** Církvi Boží, kteráž jest
v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povolaným
svatým, spolu se všechněmi, kteříž vzývají jméno
Pána našeho Jezukrista na všelikém místě, i jejich i
našem: **3** Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho
a Pána Jezukrista. **4** Děkuji Bohu svému vždycky
z vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v
Kristu Ježíši, **5** Že všemi věcmi obohaceni jste v
něm, každým slovem i všelikým uměním, **6** Jakož
svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi, **7** Tak
že, nemáte žádného nedostatku v žádném daru,
očekávajíce zjevení Pána našeho Jezukrista, **8** Kterýž
i utvrdí vás až do konce bez ouhony ke dni Pána
našeho Jezukrista. **9** Věrnýť jest Bůh, skrze něhož
povoláni jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána
našeho. **10** Prosímť pak vás, bratří, skrze jméno Pána
našeho Jezukrista, abyste jednostejně mluvili všickni,
a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni
jednostejnou myslí, a jednostejným smyslem. **11** Nebo
oznámeno jest mi o vás, bratří moji, od domácích
Chloe, že by mezi vámi byly různice. **12** Míním pak
toto, že jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já
Apollův, já Petrův, já pak Kristův. **13** Rozdělen-liž jest
Kristus? Zdali Pavel ukřižován jest za vás? aneb
zdali jste ve jménu Pavlovu pokřtěni byli? **14** Děkuji
Bohu, že jsem žádného z vás nekřtil, než Krispa
a Gáia, **15** Aby někdo neřekl, že jsem ve jménu
svém křtil. **16** Křtilť jsem také i Štěpánovu čeled. Více
nevím, abych koho jiného křtil. **17** Nebo neposlal mne
Kristus křtíti, ale evangelium kázati, ne v moudrosti
řeči, aby nebyl vyprázdněn kříž Kristův. **18** Nebo
slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale
nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest. **19**
Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a
opatrnost opatrných zavrhu. **20** Kde jest moudrý?
A kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdaliž
Bůh neobrátil moudrosti tohoto světa v bláznovství?
(aiōn g165) **21** Nebo když v moudrosti Boží svět
nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu
skrze bláznové kázaní spasiti věřící, **22** Poněvadž i
Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti. **23**
Mytť pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté
pohoršení, a Řekům bláznovství, **24** Ale povolaným i
Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost.
25 Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli
lidé, a mdloba Boží jest silnější než lidé. **26** Vidíte
zajisté povolání své, bratří, že nemnozí moudří podlé
těla, nemnozí mocní, nemnozí urození. **27** Ale což
bláznivého jest u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil
moudré, a to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh,
aby zahanbil silné. **28** A neurozené u světa a za nic
položené vyvolil Bůh, anobrž kteréž nejsou, aby ty
věci, kteréž jsou, zahladil, **29** Proto aby se nechlubilo
před oblíčejem jeho žádné tělo. **30** Vy pak jste z něho
v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od
Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení, **31**
Aby, jakož jest napsáno, kdo se chlubí, v Pánu se
chlubil.

2 I já přišed k vám, bratří, nepřišel jsem s důstojností
řeči neb moudrosti, zvěstuje vám svědectví Boží.
2 Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi
vámi, nežli Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. **3** A
byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázni, i v strachu
mnohém. **4** A řeč má a kázaní mé nebylo v slibných
lidské moudrosti řečech, ale v dokázaní Ducha a
moci, **5** Aby víra vaše nebyla na moudrosti lidské
založena, ale na moci Boží. **6** Moudrost pak mluvíme
mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani
knížat světa tohoto, kteráž hynou. **(aiōn g165)** **7** Ale
mluvíme tu moudrost Boží v tajemství skrytou, kterouž
Bůh předuložil před věky k slávě naší, **(aiōn g165)** **8** Jíž
žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby
byli poznali, nebylit by Pána slávy ukřižovali. **(aiōn
g165)** **9** Ale jakož psáno jest: Čeho oko nevídalo, ani
ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo,
co připravil Bůh těm, kteříž jej milují. **10** Nám pak
Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje
všecky věci, i hlubokosti Božské. **11** Nebo kdo z lidí
ví, co jest v člověku, jediné duch člověka, kterýž
jest v něm? Takť i Božích věcí nezná žádný, jediné
Duch Boží. **12** My pak nepřijali jsme ducha světa,
ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli,
které věci od Boha darovány jsou nám. **13** O nichž
i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí,
ale kterýmž vyučuje Duch svatý, duchovním to, což
duchovního jest, přivlastňujíce. **14** Ale tělesný člověk
nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo
jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, proto
že ony duchovně mají rozsuzovány býti. **15** Duchovní
pak rozsuzuje všecko, sám pak od žádného nebývá
souzen. **16** Nebo kdo pozná mysl toho Pána, kterýž
jej vyučovati bude? My pak mysl Kristovu máme.

3 A já, bratří, nemohl jsem vám mluviti jako
duchovním, ale jako tělesným, jako maličkým v
Kristu. **2** Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo
jste ještě nemohli, ano i nyní ještě nemůžete. **3**
Ještě zajisté tělesní jste. Nebo poněvadž jest mezi

vámi nenávist, svárové a různice, zdaž ještě tělesní
nejste, a podlé člověka nechodíte? 4 Nebo když
někdo říká: Já jsem Pavlův, jiný pak: Já Apollův,
zdaliž nejste tělesní? 5 Kdo tedy jest Pavel, kdo
Apollo, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jakž
jednomu každému dal Pán? 6 Jáť jsem štípil, Apollo
zaléval, ale Bůh dal zrůst. 7 A protož aniž ten, kdož
štěpuje, jest něco, ani ten, kdož zalévá, ale Bůh,
kterýž zrůst dává. 8 Ten pak, kdož štěpuje, a ten, kdož
zalévá, jedno jsou, a však jeden každý svou vlastní
odplatu vezme podlé své práce. 9 Božíť jsme zajisté
pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste. 10 Podlé
milosti Boží sobě dané, jako moudrý stavitel, základ
jsem založil, jiný pak na něm staví. Ale jeden každý
viz, jak na něm staví. 11 Nebo základu jiného žádný
položiti nemůž, mimo ten, kterýž položen jest, jenž
jest Ježíš Kristus. 12 Staví-liť pak kdo na ten základ
zlato, stříbro, kamení drahé, dříví, seno, strniště, 13
Jednohoť každého dílo zjeveno bude. Den zajisté
to okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho každého
dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje. 14 Zůstane-liť čí
dílo, kteréž na něm stavěl, vezme odplatu. 15 Pakliť
čí dílo shoří, vezme škodu, ale sám spasen bude,
a však tak, jako skrze oheň. 16 Zdaliž nevíte, že
chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? 17
Jestližeť kdo chrámu Božího poškvrňuje, tohoť zatratí
Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy. 18
Žádný sám sebe nesvoď. Zdá-li se komu z vás, že
jest moudrý na tomto světě, budiž bláznem, aby byl
učiněn moudrým. (aiōn g165) 19 Moudrost zajisté světa
tohoto bláznovství jest u Boha. Nebo psáno jest:
Kterýž lapá moudré v chytrosti jejich. 20 A opět: Znáť
Pán přemyšlování moudrých, že jsou marná. 21 A tak
nechlub se žádný lidmi; nebo všecky věci vaše jsou.
22 Buď Pavel, buď Apollo, buď Petr, buď svět, buď
život, buď smrt, buď přítomné věci, buďto budoucí,
všecko jest vaše, 23 Vy pak Kristovi, a Kristus Boží.

4 Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících
Kristových a šafářích tajemství Božích. 2 Dále pak
vyhledává se při šafářích, aby každý věrný nalezen
byl. 3 Mně pak to za nejmenší jest, abych od vás
souzen byl, aneb od lidského soudu; nýbrž ani sám
sebe soudím. 4 Nebo ač do sebe nic nevím, však
ne skrze to jsem spravedliv; nebo ten, ješto mne
soudí, Pán jest. 5 Protož nesuďte nic před časem,
až by přišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého
jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdážť bude míti
chválu jeden každý od Boha. 6 Tyto pak věci, bratří, v
podobenství obrátil jsem na sebe a na Apollo pro vás,
abyste se na nás učili nad to, což psáno jest, výše
nesmýšleti, abyste jeden pro druhého nenadýmali
se proti někomu. 7 Nebo kdož tě soudí? A co máš,
ješto bys nevzal? A když jsi vzal, proč se chlubíš,
jako bys nevzal? 8 Již jste nasyceni, již jste zbohatli,
bez nás kralujete. Ale ó byste kralovali, abychom i
my spolu s vámi kralovali. 9 Za to mám jistě, že nás
Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané;
nebo učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i
lidem. 10 My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu;
my mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení.
11 Až do tohoto času i lačníme, i žízníme, i nahotu
trpíme, i poličkováni býváme, i místa nemáme, 12
A pracujeme, dělajíce rukama vlastníma. Uhaněni
jsouce, dobrořečíme; protivenství trpíce, snášíme. 13
Když se nám rouhají, modlíme se; jako smeti tohoto
světa učiněni jsme, povrhel u všech, až posavad. 14
Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale jako svých
milých synů napomínám. 15 Nebo byste pak deset
tisíc pěstounů měli v Kristu, však proto nemnoho otců.
Nebo v Kristu Ježíši skrze evangelium já jsem vás
zplodil. 16 Protož prosím vás, buďte následovníci moji.
17 Pro tu příčinu poslal jsem vám Timotea, kterýž jest
syn můj milý a věrný v Pánu. Tenť vám připomínati
bude, které jsou cesty mé v Kristu, jakž všudy v každé
církvi učím. 18 Rovně jako bych neměl k vám přijíti,
naduli se někteří. 19 Ale přijduť k vám brzo, bude-li
Pán chtíti, a poznám ne řeč těch nadutých, ale moc.
20 Neboť ne záleží v řeči království Boží, ale v moci.
21 Co chcete? S metlou-li abych přišel k vám, čili s
láskou, a s duchem tichosti?

5 Naprosto slyšeti, že jest mezi vámi smilstvo, a
to takové smilstvo, jakéž se ani mezi pohany
nejmenuje, aby někdo měl manželku otcovu. 2 A vy
nadutí jste, než byste raději rmoutili se, aby vyvržen
byl z prostředku vás ten, kdož takový skutek spáchal.
3 Já zajisté, ač vzdálený tělem, ale přítomný duchem,
již jsem to usoudil, jako bych přítomen byl, abyste
toho, kterýž to tak spáchal, 4 Ve jménu Pána našeho
Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s mocí
Pána našeho Jezukrista, 5 Vydali takového satanu
k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána
Ježíše. 6 Neníť dobrá chlouba vaše. Zdaliž nevíte, že
maličko kvasu všecko těsto nakvašuje? 7 Vyčisťtež
tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání, jakož jste
nenakvašení. Neboť jest Beránek náš velikonoční
za nás obětován, Kristus. 8 A protož hodujmež ne v
kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechetnosti,
ale v přesnicích upřímnosti a pravdy. 9 Psal jsem
vám v listu, abyste se nesměšovali s smilníky. 10
Ale nevšelijak s smilníky tohoto světa, neb s lakomci,

neb s dráči, aneb s modláři, sic jinak musili byste z
tohoto světa vyjíti. 11 Nyní pak psal jsem vám, abyste
se nesměšovali, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl
smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlolejce, neb
opilec, neb dráč. S takovým ani nejezte. 12 Nebo proč
já mám i ty, kteříž jsou vně, souditi? Však ty, kteříž
jsou vnitř, vy soudíte. 13 Ty pak, kteříž jsou vně, Bůh
soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z sebe.

6 Smí někdo z vás, maje při s druhým, souditi se
před nepravými, a ne před svatými? 2 Nevíte-
liž, že svatí svět souditi budou? I poněvadž od
vás souzen býti má svět, kterakž nehodni jste těch
nejmenších věcí rozsuzovati? 3 Zdaliž nevíte, že
anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci? 4
Protož když byste měli míti soud o tyto časné věci,
těmi, kteříž nejzadnější jsou v církvi, soud osaďte. 5 K
zahanbenít vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi
moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi
bratřími svými? 6 Ale bratr s bratrem soudí se, a to
před nevěřícími? 7 Již tedy konečně nedostatek mezi
vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději
křivdy netrpíte? Proč raději škody nebéřete? 8 Nýbrž
vy křivdu činíte, a k škodě přivodíte, a to bratří své.
9 Zdaliž nevíte, že nespravedliví dědictví království
Božího nedosáhnou? Nemylte se, ani smilníci, ani
modláři, ani cizoložníci, ani měkcí, ani samcoložníci,
10 Ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani zlolejci, ani
dráči dědictví království Božího nedůjdou. 11 A takoví
jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste,
ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a
skrze Ducha Boha našeho. 12 Všecko mi sluší, ale
ne všecko prospívá; všecko mi sluší, ale jáť žádné z
těch věcí v moc nebudu podmaněn. 13 Pokrmové
břichu, a břicho pokrmům; Bůh pak i břicho i pokrmy
zkazí. Ale tělo ne smilstvu, ale Pánu, a Pán tělu. 14
Bůh pak i Pána vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou.
15 Nevíte-liž, že těla vaše jsou oudové Kristovi? Což
tedy vezma oudy Kristovy, učiním je oudy nevěstky?
Odstup to. 16 Zdaliž nevíte, že kdož se připojuje k
nevěstce, jedno tělo jest s ní? Nebo dí: Budou dva
jedno tělo. 17 Ten pak, kdož se připojuje Pánu, jeden
duch jest s ním. 18 Utíkejte smilstva. Všeliký hřích,
kterýžkoli učinil by člověk, kromě těla jest, ale kdož
smilní, ten proti svému vlastnímu tělu hřeší. 19 Zdaliž
nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás?
Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji. 20 Nebo
koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem
svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.

7 S strany pak toho, o čemž jste mi psali, dobrét
by bylo člověku ženy se nedotýkati. 2 Ale z příčiny
smilstva, jeden každý manželku svou měj, a jedna
každá měj muže svého. 3 Muž k ženě povinnou
přívětivost prokazuj, podobně též i žena k muži. 4
Žena svého vlastního těla v moci nemá, ale muž; též
podobně i muž těla svého vlastního v moci nemá, ale
žena. 5 Neoklamávejte jeden druhého, leč by to bylo
z společného svolení na čas, abyste se uprázdnili
ku postu a k modlitbě; a zase spolu se sejděte, aby
vás nepokoušel satan pro nezdrželivost vaši. 6 Ale
totoť pravím podlé dopuštění, ne podlé rozkazu. 7
Nebo chtěl bych, aby všickni lidé tak byli jako já,
ale jeden každý svůj vlastní dar od Boha má, jeden
tak a jiný jinak. 8 Pravím pak neženatým a vdovám:
Dobré jest jim, zůstali-li by tak jako já. 9 Pakliť se
nemohou zdržeti, nechažť v stav manželský vstoupí;
nebo lépe jest v stav manželský vstoupiti nežli páliti
se. 10 Manželům pak přikazuji ne já, ale Pán, řka:
Manželko od muže neodcházej. 11 Pakliť by odešla,
zůstaniž nevdaná, aneb smiř se s mužem. Tolikéž
muži nepropouštěj ženy. 12 Jiným pak pravím já,
a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevěřící, a
ta povoluje býti s ním, nepropouštějž jí. 13 A má-
li která žena muže nevěřícího, a on chce býti s ní,
nepropouštěj ho. 14 Posvěcenť jest zajisté nevěřící
muž pro ženu, a žena nevěřící posvěcena jest pro
muže; sic jinak děti vaši nečistí by byli, ale nyní svatí
jsou. 15 Pakliť nevěřící odjíti chce, nechť jde. Nenít
manem bratr neb sestra v takových věcech, ale ku
pokoji povolal nás Bůh. 16 A kterak ty víš, ženo,
získáš-li muže svého? Aneb co ty víš, muži, získáš-li
ženu? 17 Ale jakž jednomu každému odměřil Bůh, a
jakž jednoho každého povolal Pán, tak choď. A takť
ve všech církvech řídím. 18 Obřezaný někdo povolán
jest? Neuvodiž na sebe neobřízky. V neobřízce někdo
povolán jest? Neobřezuj se. 19 Obřízka nic není,
též neobřízka nic není, ale zachovávání přikázaní
Božích. 20 Jeden každý v tom povolání, v němž
povolán jest, zůstávej. 21 Služebníkem povolán jsi?
Nedbej na to. Pakli bys mohl býti svobodný, raději
toho užívej. 22 Nebo kdož jest v Pánu povolán
služebníkem, osvobozený jest Páně. Též podobně
kdož jest povolán svobodný, služebník jest Kristův. 23
Za mzdu koupeni jste, nebuďtež služebníci lidští. 24
Jeden každý jakž povolán jest, bratří, v tom zůstávej
před Bohem. 25 O pannách pak přikázaní Páně
nemám, ale však radu dávám, jako ten, jemuž z
milosrdenství svého Pán dal věrným býti. 26 Za toť
pak mám, že jest to dobré pro nastávající potřebu,
totiž že jest dobré člověku tak býti. 27 Přivázáns

k ženě? Nehledej rozvázání. Jsi prost od ženy?
Nehledej ženy. 28 Pakli bys se i oženil, nezhřešils, a
vdala-li by se panna, nezhřešila; ale trápení těla míti
budou takoví; jáť pak vám odpouštím. 29 Ale totoť
pravím, bratří, poněvadž čas ostatní jest ukrácený,
aby i ti, kteříž mají ženy, byli, jako by jich neměli, 30 A
kteříž plačí, jako by neplakali, a kteříž radují se, jako
by se neradovali, a kteříž kupují, jako by nevládli, 31
A kteříž užívají tohoto světa, jako by neužívali. Neboť
pomíjí způsob tohoto světa. 32 Chciť pak, abyste vy
bez pečování byli. Nebo kdo ženy nemá, pečuje o to,
což jest Páně, kterak by se líbil Pánu. 33 Ale kdo se
oženil, pečuje o věci tohoto světa, jak by se líbil ženě.
34 Rozdílnéť jsou žena a panna. Nevdaná pečuje o
to, což jest Páně, aby byla svatá i tělem i duchem,
ale vdaná pečuje o věci tohoto světa, kterak by se
líbila muži. 35 Totoť pak k vašemu dobrému pravím,
ne abych na vás osídlo uvrhl, ale abyste slušně a
případně Pána se přídrželi, bez všeliké roztržitosti.
36 Pakli kdo za neslušnou věc své panně pokládá
pomíjení času k vdání, a tak by se státi mělo, učiň,
jakžkoli chce, nezhřeší. Nechažť ji vdá. 37 Ale kdož
se pevně ustavil v srdci, a není mu toho nouze, ale v
moci má svou vlastní vůli, a to uložil v srdci svém,
aby choval pannu svou, dobře činí. 38 A tak ten,
kdož vdává, dobře činí, ale kdo nevdává, lépe činí.
39 Žena přivázána jest zákonem dotud, dokudž její
muž živ jest. Pakli by umřel muž její, svobodná jest;
můž se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu. 40 Ale
blahoslavenější jest, zůstala-li by tak, podlé mého
soudu. Mámť pak za to, žeť i já mám Ducha Božího.

8 V těch pak věcech, kteréž modlám obětovány
bývají, víme, že všickni známost máme. A známost
nadýmá, ale láska vzdělává. 2 Zdá-li se pak komu,
že něco umí, ještě nic nepoznal, tak jakž by měl
znáti. 3 Ale jestliže kdo miluje Boha, tenť jest vyučen
od něho, 4 A protož o pokrmích, kteříž se modlám
obětují, víme, že modla na světě nic není, a že není
jiného žádného Boha než jeden. 5 Nebo ačkoli jsou
někteří, ješto slovou bohové, i na nebi i na zemi,
(jakož jsou mnozí bohové, a páni mnozí,) 6 Ale my
máme jediného Boha Otce, z něhož všecko, a my
v něm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož
všecko, i my skrze něho. 7 Ale ne ve všechť jest to
umění. Nebo někteří s svědomím pro modlu až do
dnes jako modlám obětované jedí, a svědomí jejich,
jsuci mdlé, poškvrňuje se. 8 Nečiníť pak nás pokrm
vzácných Bohu. Nebo budeme-li jísti, nic tím lepší
nebudeme, a nebudeme-li jísti, nic horší nebudeme.
9 Ale vizte, ať by snad ta vaše moc nebyla k urážce
mdlým. 10 Nebo uzří-li kdo tebe, majícího známost,
a ty sedíš při pokrmu modlám obětovaném, zdaliž
svědomí toho, kterýž jest mdlý, nebude přivedeno k
tomu, aby také jedl modlám obětované? 11 I zahyne
pro to tvé vědění bratr mdlý, za kteréhož Kristus
umřel. 12 A tak hřešíce proti bratřím, a urážejíce
svědomí jejich mdlé, proti Kristu hřešíte. 13 A protož
jestližeť pohoršuje pokrm bratra mého, nebudu jísti
masa na věky, abych nezhoršil bratra svého. (aiōn
g165)

9 Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž nejsem svobodný?
Zdaliž jsem Jezukrista Pána našeho neviděl?
Zdaliž vy nejste práce má v Pánu? 2 Bychť pak jiným
nebyl apoštolem, tedy vám jsem; nebo pečet mého
apoštolství vy jste v Pánu. 3 Odpověd má před těmi,
kteříž mne soudí, ta jest: 4 Zdaliž nemáme moci jísti
a píti? 5 Zdaliž nemáme moci sestry ženy při sobě
míti, jako i jiní apoštolé, i bratří Páně, i Petr? 6 Zdaliž
sám já a Barnabáš nemáme moci díla zanechati? 7 I
kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štěpuje vinici, a
ovoce jejího nejí? Aneb kdo pase stádo, a mléka od
stáda nejí? 8 Zdali podlé člověka to pravím? Zdaliž
i zákon toho nepraví? 9 Nebo v zákoně Mojžíšově
psáno jest: Nezavížeš úst volu mlátícímu. I zdali Bůh
o voly pečuje? 10 Čili naprosto pro nás to praví? Pro
násť jistě napsáno jest. Nebo kdo oře, v naději orati
má; a kdo mlátí v naději, naděje své má účasten býti.
11 Poněvadž jsme my vám duchovní věci rozsívali,
veliká-liž by věc byla, kdybychom my vaše časné
věci žali? 12 Kdyžť jiní práva svého k vám užívají,
proč ne raději my? A však neužívali jsme práva
toho, ale všecko snášíme, abychom žádné překážky
neučinili evangelium Kristovu. 13 Zdaliž nevíte, že ti,
kteříž o svatých věcech pracují, z svatých věcí jedí, a
kteříž oltáři přístojí, s oltářem spolu díl mají? 14 Tak
i Pán nařídil těm, kteříž evangelium zvěstují, aby z
evangelium živi byli. 15 Játť jsem však ničeho toho
neužíval. Aniž jsem toho proto psal, aby se to při
mně tak dálo, anoť by mi mnohem lépe bylo umříti,
nežli aby kdo chválu mou vyprázdnil. 16 Nebo káži-li
evangelium, nemám se čím chlubiti, poněvadž jsem
to povinen; ale běda by mně bylo, kdybych nekázal.
17 Jestliže pak dobrovolně to činím, mámť odplatu;
pakli bezděk, úřadť jest mi svěřen. 18 Jakouž tedy
mám odplatu? Abych evangelium káže, ukázal, že
jest bez nákladů evangelium Kristovo, proto abych zle
neužíval práva svého při evangelium. 19 Svoboden
zajisté jsa ode všech, všechněm sebe samého v
službu jsem vydal, abych mnohé získal. 20 A učiněn
jsem Židům jako Žid, abych Židy získal; těm, kteříž

pod zákonem jsou, jako bych pod zákonem byl, abych
ty, kteříž pod zákonem jsou, získal. 21 Těm, kteříž
jsou bez zákona, jako bych bez zákona byl, (nejsa
bez zákona Bohu, ale jsa pod zákonem Kristu,)
abych získal ty, kteříž jsou bez zákona. 22 Učiněn
jsem mdlým jako mdlý, abych mdlé získal. Všechněm
všecko jsem učiněn, abych vždy některé k spasení
přivedl. 23 A toť činím pro evangelium, abych účastník
jeho byl. 24 Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží,
všickni zajisté běží, ale jeden béře základ? Tak běžte,
abyste dosáhli. 25 A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest
zdrželivý. A oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu
vzali, ale my neporušitelnou. 26 Protož já tak běžím,
ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozráželeje,
27 Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych
snad jiným káže, sám nebyl nešlechetný.

10 Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové
naši všickni pod oním oblakem byli, a všickni
moře přešli, 2 A všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v
oblace a v moři, 3 A všickni týž pokrm duchovní
jedli, 4 A všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z
duchovní skály, kteráž za nimi šla. Ta pak skála byl
Kristus. 5 Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu;
nebo zhynuli na poušti. 6 Ty pak věci ku příkladu
nám se staly, abychom nebyli žádostivi zlého, jako
oni žádali. 7 Protož nebuďte modláři, jako někteří
z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a
pil, a vstali, aby hrali. 8 Aniž smilněme, jako někteří
z nich smilnili, a padlo jich jeden den třímecítma
tisíců. 9 Ani pokoušejme Krista, jako někteří z nich
pokoušeli, a od hadů zhynuli. 10 Ani repcete, jako i
někteří z nich reptali, a zhynuli od záhubce. 11 Toto
pak všecko u figůře dálo se jim, a napsáno jest k
napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. (aiōn
g165) 12 A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž, aby
nepadl. 13 Pokušení vás nezachvátilo, než lidské.
Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti
nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i
vysvobození, abyste mohli snésti. 14 Protož, moji milí,
utíkejtež modlářství. 15 Jakožto opatrným mluvím. Vy
suďte, co pravím. 16 Kalich dobrořečení, kterémuž
dobrořečíme, zdaliž není společnost krve Kristovy?
A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není společnost těla
Kristova? 17 Poněvadž jeden chléb, jedno tělo mnozí
jsme; všickni zajisté jednoho chleba účastni jsme. 18
Pohleďte na Izraele podlé těla. Zdaliž ti, kteříž jedí
oběti, nejsou účastníci oltáře? 19 Což tedy dím? Že
modla jest něco? Aneb že modlám obětované něco
jest? 20 Anobrž což obětují pohané, ďáblům obětují, a
ne Bohu. Nechtělť bych pak, abyste vy byli účastníci
ďáblů. 21 Nemůžete kalicha Páně píti i kalicha ďáblů;
nemůžete účastníci býti stolu Páně i stolu ďáblů.
22 Či k hněvu popouzíme Pána? Zdaž silnější jsme
jeho? 23 Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užitečné;
všecko mi sluší, ale ne všecko vzdělává. 24 Žádný
nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest
bližního. 25 Všecko, což se v masných krámích
prodává, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí. 26
Nebo Pánětť jest země i plnost její. 27 Pozval-litť by
vás pak kdo z nevěřících, a chcete jíti, vše, cožkoli
bylo by vám předloženo, jezte, nic se nevyptávajíce
pro svědomí. 28 Pakli by vám někdo řekl: Toto jest
modlám obětované, nejezte pro toho, kdož oznámil, a
pro svědomí. Páně zajisté jest země i plnost její. 29
Svědomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo
proč by měla svoboda má potupena býti od cizího
svědomí? 30 A poněvadž já s díků činěním požívám,
proč za bezbožného jmín býti mám pro to, z čehož já
díky činím? 31 Protož buď že jíte, neb pijete, aneb
cožkoli činíte, všecko k slávě Boží čiňte. 32 Bez úrazu
buďte i Židům i Řekům i církvi Boží, 33 Jakož i já
ve všem líbím se všechněm, nehledaje v tom svého
užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.

11 Následovníci moji buďte, jako i já Kristův. 2
Chválímť pak vás, bratří, že všecky věci mé
v paměti máte, a jakž jsem vydal vám, ustanovení
zachováváte. 3 Chciť pak, abyste věděli, že všelikého
muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak
Kristova Bůh. 4 Každý muž, modle se aneb prorokuje
s přikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou. 5 Každá
pak žena, modleci se aneb prorokujici s nepřikrytou
hlavou, ohyžďuje hlavu svou; nebo jednostejná věc
jest, jako by se oholila. 6 Nebo nezavíjí-litť se žena,
nechažť se také ostříhá. Pakli jest mrzká věc ženě
oholiti se neb ostříhati, nechažť se zavíjí. 7 Mužť
nemá zavíjeti hlavy, jsa obraz a sláva Boží, ale žena
jest sláva mužova. 8 Nebo není muž z ženy, ale žena
z muže. 9 Není zajisté muž stvořen pro ženu, ale
žena pro muže. 10 Protož mát' žena míti obestření
na hlavě pro anděly. 11 A však ani muž bez ženy,
ani žena bez muže v Pánu. 12 Nebo jakož žena z
muže, tak i muž skrze ženu, všecky pak věci z Boha.
13 Vy sami mezi sebou suďte, sluší-li se ženě bez
zavití modliti Bohu. 14 Zdaliž vás i samo přirození
neučí, žeť jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy? 15 Ale
ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k
zastírání dáni jsou jí. 16 Jestliže pak komu se vidí
neustupným býti, myť takového obyčeje nemáme, ani
církev Boží. 17 Tyto pak věci předkládaje, nechválím,
že ne k lepšímu, ale k horšímu se scházíte. 18

Nejprvé zajisté, když se scházíte do shromáždění,
slyším, že jsou roztržky mezi vámi, a poněkud tomu
věřím. 19 Neboť musejí i kacířstva mezi vámi býti,
aby právě pobožní zjeveni byli mezi vámi. 20 Když
tedy tak se scházíte vespolek, toť není večeři Páně
jísti, 21 Poněvadž jeden každý nejprv s jídlem večeře
své se uspíší, a tu někdo lační, a jiný se přepil. 22 A
což pak domů nemáte k jídlu a ku pití? Čili církev
Boží tupíte, a zahanbujete ty, kteříž nemají? Což
vám dím? Chváliti budu vás? V tom nechválím. 23
Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem
vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest,
vzal chléb, 24 A díky činiv, lámal a řekl: Vezměte,
jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte
na mou památku. 25 Takž i kalich, když povečeřel,
řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To
čiňte, kolikrátkoli píti budete, na mou památku. 26
Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich
tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde.
27 A protož kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich
Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně. 28
Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a
z toho kalicha pí. 29 Nebo kdož jí a pije nehodně,
odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně. 30
Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí
mnozí, 31 Ješto kdybychom se sami rozsuzovali,
nebyli bychom souzeni. 32 Ale když býváme souzeni,
ode Pána býváme poučováni, abychom s světem
nebyli potupeni. 33 A tak, bratří moji, když se scházíte
k jídlu, jedni na druhé čekávejte. 34 Pakli kdo lační,
doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné
pak věci, když přijdu, zřídím.

12 O duchovních pak dařích, bratří, nechci, abyste
nevěděli. 2 Víte, že jste byli pohané, kteříž
k modlám němým, jakž jste bývali vedeni, tak jste
chodili. 3 Protož známoť vám činím, že žádný v Duchu
Božím mluvě, nezlořečí Ježíši, a žádný nemůže říci
Pán Ježíš, jediné v Duchu svatém. 4 Rozdílníť pak
darové jsou, ale tentýž Duch, 5 A rozdílná jsou
přisluhování, ale tentýž Pán, 6 A rozdílné jsou moci,
ale tentýž jest Bůh, kterýž působí všecko ve všech. 7
Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k
užitku. 8 Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč
moudrosti, jinému pak řeč umění podlé téhož Ducha.
9 Jinému pak víra v témž Duchu, jinému darové
uzdravování v jednostejném Duchu. 10 Někomu
pak divů činění, jinému pak proroctví, jinému pak
rozeznání duchů, jinému pak rozličnost jazyků, jinému
pak vykládání jazyků. 11 Ale to vše působí jeden a
týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštně,
jakž ráčí. 12 Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho
má oudů, ale všickni ti jednoho těla oudové, mnozí
jsouce, jedno tělo jsou: tak i Kristus. 13 Skrze jednoho
zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme,
buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, neb svobodní,
a všickni v jeden duch zapojeni jsme. 14 Nebo tělo
není jeden oud, ale mnozí. 15 Dí-li noha: Poněvadž
nejsem rukou, nejsem z těla, zdaliž proto není z
těla? 16 A dí-li ucho: Když nejsem oko, nejsem z
těla, zdaliž proto není z těla? 17 Jestliže všecko tělo
jest oko, kde pak sluch? Pakli všecko sluch, kde
povonění? 18 Ale zřídil Bůh oudy, jeden každý z nich
v těle, tak jakž chtěl. 19 Paklit by všickni byli jeden
oud, kde by bylo tělo? 20 Ale nyní ač mnozí oudové
jsou, jest však jedno tělo. 21 Nemůžeť tedy oko říci
ruce: Nepotřebí mi tebe, aneb opět hlava nohám:
Nepotřebuji vás. 22 Nýbrž mnohem více oudové,
kteříž se zdadí nejmdlejší v těle býti, potřební jsou.
23 A kteréž máme za nejnepoctivější v těle, těm větší
poctivost činíme; a nepoctiví naši hojnější ozdobu
mají, 24 Poctiví pak oudové naši toho nepotřebují.
Ale Bůh tak způsobil tělo, dav poslednějšímu hojnější
poctivost, 25 Aby nebyla roztržitost v těle, ale aby
oudové jedni o druhé vespolek pečovali. 26 A protož
jestliže co trpí jeden oud, spolu s ním trpí všickni
oudové; pakli jest v slávě jeden oud, radují se spolu s
ním všickni oudové. 27 Vy pak jste tělo Kristovo, a
oudové z částky. 28 A některé zajisté postavil Bůh
v církvi nejprv apoštoly, druhé proroky, třetí učitele,
potom moci, potom dary uzdravování, pomocníky,
správce, rozličnost jazyků. 29 Zdaliž jsou všickni
apoštolé? Zdali všickni proroci? Zdali všickni učitelé?
Zdali všickni divy činí? 30 Zdali všickni mají dary k
uzdravování? Zdali všickni jazyky mluví? Zdali všickni
vykládají? 31 Snažujte se pak dojíti darů lepších, a
ještěť vyšší cestu vám ukáži.

13 Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a
lásky kdybych neměl, učiněn jsem měď zvučící
aneb zvonec znějící. 2 A bychť měl proroctví, a
povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění, a
kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel,
lásky pak kdybych neměl, nic nejsem. 3 A kdybych
vynaložil na pokrmy všecken statek svůj, a bych
vydal tělo své k spálení, a lásky bych neměl, nic
mi to neprospívá. 4 Láska trpělivá jest, dobrotivá
jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá
se. 5 V nic neslušného se nevydává, nehledá svých
věcí, nezpouzí se, neobmýšlí zlého. 6 Neraduje se
z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. 7 Všecko
snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě

čeká. 8 Láska nikdy nevypadá, ješto buď že proroctví
jsou, ta přestanou, buď jazykové, ti utichnou, buď
učení, to v nic přijde. 9 Z částky zajisté poznáváme, a
z částky prorokujeme. 10 Ale jakž by přišlo dokonalé,
tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude. 11
Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil
jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem
muž, opustil jsem dětinské věci. 12 Nyní zajisté vidíme
v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdáž tváří v tvář.
Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i
známostí obdařen budu. 13 Nyní pak zůstává víra,
naděje, láska, to tré, ale největší z nich jestiť láska.

14 Stůjtež o lásku, horlivě žádejte duchovních věcí,
nejvíce však, abyste prorokovali. 2 Nebo ten,
kdož mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu;
nebo žádný neposlouchá, ale duchem vypravuje
tajemství. 3 Kdož pak prorokuje, lidem mluví vzdělání,
i napomínání, i potěšení. 4 Kdož mluví cizím jazykem,
sám sebe vzdělává, ale ten, kdož prorokuje, církev
vzdělává. 5 Chtělť bych pak, abyste všickni jazyky
mluvili, ale však raději, abyste prorokovali. Nebo větší
jest ten, kterýž prorokuje, nežli ten, kdož jazyky mluví,
leč by také vykládal, aby se vzdělávala církev. 6 A
protož, bratří, přišel-li bych k vám, jazyky mluvě, což
vám prospěji, nebudu-liť vám mluviti, buď v zjevení
neb v umění, buď v proroctví neb v učení? 7 Však i
bezdušné věci, vydávající zvuk, jako píšťalka neb
harfa, kdyby rozdílného zvuku nevydávaly, kterak
by vědíno bylo, co se píská, aneb na harfu hrá? 8
Ano trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude
strojiti k boji? 9 Tak i vy, nevydali-li byste jazykem
srozumitelných slov, kterak bude rozumíno, co se
mluví? Budete jen u vítr mluviti. 10 Tak mnoho, (jakž
vidíme,) rozdílů hlasů jest na světě, a nic není
bez hlasu. 11 Protož nebudu-liť znáti moci hlasu,
budu tomu, kterýž mluví, cizozemec, a ten, kdož
mluví, bude mi cizozemec. 12 Tak i vy, poněvadž
jste horliví milovníci duchovních věcí, toho hledejte,
abyste se k vzdělání církve rozhojnili. 13 A protož,
kdož mluví jazykem, modl se, aby mohl vykládati. 14
Nebo modlím-liť se jazykem, duch můj se modlí, ale
mysl má bez užitku jest. 15 Což tedy jest? Modliti
se budu duchem a modliti se budu i myslí; plésati
budu duchem, a plésati budu i myslí. 16 Nebo kdybys
dobrořečil duchem, kterakž ten, kterýž prostý člověk
jest, k tvému díků činění řekne Amen, poněvadž
neví, co pravíš? 17 Nebo ač ty dobře díky činíš, ale
jiný se nevzdělává. 18 Děkuji Bohu svému, že více
než vy všickni jazyky mluvím; 19 Ale v zboru raději
bych chtěl pět slov srozumitelně promluviti, abych
také jiných poučil, nežli deset tisíců slov jazykem. 20
Bratří, nebuďte děti v smyslu, ale zlostí buďte děti,
smyslem pak buďte dospělí. 21 Psáno jest v zákoně:
Protož rozličnými jazyky a cizími rty budu mluviti lidu
tomuto, a aniž tak mne slyšeti budou, praví Pán. 22
A tak jazykové jsou za div ne těm, kteříž věří, ale
nevěřícím, proroctví pak ne nevěřícím, ale věřícím.
23 A protož když by se sešla všecka církev spolu, a
všickni by jazyky mluvili, a vešli by tam i neučení neb
nevěřící, zdaliž neřeknou, že blázníte? 24 Ale kdyby
všickni prorokovali, a všel by někdo nevěřící neb
neučený, přemáhán by byl ode všech, a souzen ode
všech. 25 A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou,
a padna na tvář, klaněti se bude Bohu, vyznávaje,
že jistě Bůh jest mezi vámi. 26 Což tedy, bratří?
Když se scházíte, jeden každý z vás píseň má, učení
má, jazyk má, zjevení má, vykládání má, všecko to
budiž k vzdělání. 27 Buď že kdo jazykem mluví, tedy
skrze dva neb nejvíce tři, a to jeden po druhém, a
jeden ať vykládá. 28 Pakli by nebylo vykladače, nechť
mlčí v shromáždění, sám pak sobě nechažť mluví
a Bohu. 29 Proroci pak dva neb tři ať mluví, a jiní
nechť rozsuzují. 30 Paklit by jinému tu přísedícímu
zjeveno bylo, první mlč. 31 Nebo můžete všickni,
jeden po druhém, prorokovati, aby se všickni učili,
a všickni se potěšovali. 32 Duchovéť pak proroků
prorokům poddání jsou. 33 Neboť Bůh není původ
neřádu, ale pokoje, jako i ve všech shromážděních
svatých. 34 Ženy vaše v shromážděních ať mlčí, nebo
nedopouští se jim mluviti, ale aby poddány byly, jakž
i zákon praví. 35 Pakli se chtí čemu naučiti, doma
mužů svých nechať se ptají. Nebo mrzká věc jest
ženám mluviti v shromáždění. 36 Zdali od vás slovo
Boží pošlo? Zdali k samým vám přišlo? 37 Zdá-li se
sobě kdo býti prorokem neb duchovním, nechažť
pozná, co vám píši, žeť jsou přikázaní Páně. 38 Pakli
kdo neví, nevěz. 39 A takž, bratří, snažte se o to,
abyste prorokovali, a jazyky mluviti nezbraňujte. 40
Všecko slušně a podlé řádu ať se děje.

15 Připomínámť pak vám, bratří, evangelium,
kteréž jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v
němž i stojíte, 2 Skrze kteréž, (jestliže, kterak jsem
vám kázal, v paměti máte,) i spasení béřete, leč
byste na darmo uvěřili. 3 Vydal jsem zajisté vám
nejpředněji, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy
naše podlé písem, 4 A že jest pohřben, a že vstal z
mrtvých třetího dne podlé písem, 5 A že vidín jest od
Petra, potom od dvanácti. 6 Potom vidín více než
od pěti set bratří spolu, z nichž mnozí ještě živi jsou
až dosavad, a někteří zesnuli. 7 Potom vidín jest od

Jakuba, potom ode všech apoštolů. 8 Nejposléze
pak ze všech, jako nedochůdčeti, ukázal se i mně.
9 Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem
hoden slouti apoštol, proto že jsem se protivil církvi
Boží. 10 Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost
jeho ve mně daremná nebyla, ale hojněji, než oni
všickni, pracoval jsem, a však ne já, ale milost Boží
mně přítomná. 11 Protož i já i oni tak kážeme, a tak
jste uvěřili. 12 Poněvadž se pak káže o Kristu, že z
mrtvých vstal, kterakž někteří mezi vámi praví, že by
nebylo z mrtvých vstání? 13 Nebo není-liť z mrtvých
vstání, anižť Kristus z mrtvých vstal. 14 A nevstal-liť z
mrtvých Kristus, tedyť jest daremné kázaní naše, a
daremnáť jest i víra vaše. 15 A byli bychom nalezeni i
křiví svědkové Boží; nebo vydali jsme svědectví o
Bohu, že vzkřísil z mrtvých Krista. Kteréhož nevzkřísil,
(totiž) jestliže mrtví z mrtvých nevstávají. 16 Nebo
jestližeť mrtví z mrtvých nevstávají, anižť Kristus
vstal. 17 A nevstal-liť z mrtvých Kristus, marná jest
víra vaše, ještě jste v svých hříších. 18 A takť i ti,
kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli. 19 Jestližeť pak v
tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější
jsme ze všech lidí. 20 Ale vstalť z mrtvých Kristus,
prvotiny těch, kteříž zesnuli. 21 Nebo poněvadž skrze
člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých.
22 Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze
Krista všickni obživeni budou. 23 Ale jeden každý v
svém pořádku: Prvotiny Kristus, potom ti, kteříž jsou
Kristovi, v příští jeho. 24 Potom bude konec, když
vzdá království Bohu a Otci, když vyprázdní všeliké
knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc. 25 Neboť musí
on kralovati, dokudž nepoloží všech nepřátel pod
nohy jeho. 26 Nejposlednější pak nepřítel zahlazen
bude smrt. 27 Nebo všecky věci poddal pod nohy
jeho. Když pak praví, že všecky věci poddány jsou,
zjevnéť jest, že kromě toho, kterýž jemu poddal
všecko. 28 A když poddáno jemu bude všecko, tehdy
i sám Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má
všecko, aby byl Bůh všecko ve všech. 29 Sic jinak
co činí ti, kteříž se křtí za mrtvé? Jestližeť jistotně
nevstávají mrtví z mrtvých, i proč se křtí za mrtvé.
30 Proč i my nebezpečenství trpíme každé hodiny?
31 Na každý den umírám, skrze slávu naši, kterouž
mám v Kristu Ježíši Pánu našem. 32 Jestližeť jsem
obyčejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu, co
mi to prospěje, nevstanou-liť mrtví? Jezme tedy a
píme, nebo zítra zemřeme. 33 Nedejte se svoditi.
Porušujíť dobré obyčeje zlá rozmlouvání. 34 Procitěte
k konání spravedlnosti, a nehřešte. Nebo někteří
neznají Boha; k zahanbení vašemu mluvím. 35 Ale
řekneť někdo: Kterakž vstanou mrtví? V jakém pak
těle přijdou? 36 Ó nemoudrý, to, což ty rozsíváš,
nebývá obživeno, leč umře. 37 A což rozsíváš, ne to
tělo, kteréž potom zroste, rozsíváš, ale holé zrno,
jaké se trefí, pšenice neb kteréžkoli jiné. 38 Bůh
pak dává jemu tělo, jakž ráčí, a jednomu každému z
těch semen jeho vlastní tělo. 39 Ne každé tělo jest
jednostejné tělo, ale jiné zajisté tělo lidské, jiné pak
tělo hovadí, jiné pak rybí, a jiné ptačí. 40 A jsou těla
nebeská, a jsou těla zemská, ale jinátˇ jest zajisté
sláva nebeských, a jiná zemských, 41 Jiná sláva
slunce, a jiná sláva měsíce, a jiná sláva hvězd; nebo
hvězda od hvězdy dělí se v slávě. 42 Takť bude i
vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se porušitelné, vstane
neporušitelné; 43 Rozsívá se nesličné, vstane slavné;
rozsívá se nemocné, vstane mocné; 44 Rozsívá se
tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo tělesné,
jest i duchovní tělo. 45 Takť i psáno jest: Učiněn jest
první člověk Adam v duši živou, ale ten poslední
Adam v ducha obživujícího. 46 Však ne nejprvé
duchovní, ale tělesné, potom duchovní. 47 První
člověk z země zemský, druhý člověk sám Pán s
nebe. 48 Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští,
a jakýž ten nebeský, takovíž budou i nebeští. 49 A
jakož jsme nesli obraz zemského, takť poneseme
obraz nebeského. 50 Totoť pak pravím, bratří: Že
tělo a krev království Božího dědictví dosáhnouti
nemohou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně
obdrží. 51 Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni
zajisté zesneme, ale všickni proměněni budeme, hned
pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. 52
Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my
proměněni budeme. 53 Musí zajisté toto porušitelné
tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci
nesmrtelnost. 54 A když porušitelné toto obleče
neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost,
tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena
jest smrt v vítězství. 55 Kde jest, ó smrti, osten tvůj?
Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? **(Hadēs g86)** 56 Osten
pak smrti jestiť hřích, a moc hřícha jest zákon. 57
Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána
našeho Jezukrista. 58 Protož, bratří moji milí, stálí
buďte a nepohnutelní, rozhojňujíce se v díle Páně
vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v
Pánu.

16 O zbírce pak na svaté, jakž jsem nařídil v
církvích Galatských, tak i vy čiňte. 2 V každou
neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje
podlé možnosti, aby ne tehdáž, když bych přišel,
zbírky se dály. 3 Když pak přijdu, kterékoli schválíte
skrze listy, tyť pošli, aby donesli tuto milost vaši do

Jeruzaléma. **4** Pakliť by se za hodné vidělo, abych i
já šel, půjdouť se mnou. **5** Přijduť pak k vám, když
Macedonii projdu; (nebo Macedonii míním projíti.) **6**
Ale u vásť snad poostanu, aneb i přes zimu pobudu,
abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel. **7**
Nechci zajisté s vámi se toliko na zastavení shledati,
ale naději se, že za nějaký čas pobudu u vás, bude-
li Pán chtíti. **8** Zůstanuť pak v Efezu až do letnic.
9 Nebo otevříny jsou mi tu veliké a mocné dvéře,
a protivníků mnoho. **10** Přišel-liť by pak Timoteus,
hleďtež, aby bezpečně byl u vás; neboť dílo Páně
dělá jako i já. **11** Protož nechť jím žádný nepohrdá,
ale vyprovoďte jej v pokoji, ať přijde ke mně; neboť na
něj čekám s bratřími. **12** O Apollovi pak bratru vězte,
že jsem ho velmi prosil, aby šel k vám s bratřími.
Ale nikoli nebyl té vůle, aby nyní přišel, než přijdeť,
když bude míti čas příhodný. **13** Bděte, stůjte u víře,
zmužile sobě počínejte, buďtež silní. **14** Všecky věci
vaše ať se dějí v lásce. **15** Prosímť pak vás, bratří,
víte, že čeled Štěpánova jest prvotiny Achaie, a že se
v službu svatým vydali, **16** Abyste i vy poddáni byli
takovým, i všelikému pomáhajícímu a pracujícímu.
17 Těšímť se pak z příchodu Štěpána, a Fortunáta,
a Achaika; nebo nedostatek váš oni doplnili. **18**
Potěšili zajisté mého ducha i vašeho. Protož znejtež
takové. **19** Pozdravujíť vás zborové, kteříž jsou v Azii.
Pozdravujíť vás v Pánu velice Akvila a Priscilla, s
církví tou, kteráž jest v domě jejich. **20** Pozdravují vás
všickni bratří. Pozdravte sebe vespolek v políbení
svatém. **21** Pozdravení vlastní rukou Pavlovou. **22**
Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž proklatý:
Maran atha. **23** Milost Pána Jezukrista s vámi. **24** I
láska má v Kristu Ježíši se všechněmi vámi. Amen.

2 Korintským

1 Pavel apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, a
Timoteus bratr, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, se
všechněmi svatými, kteříž jsou ve vší Achaii: 2 Milost
vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
3 Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista,
Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení, 4 Kterýž
těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i
my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli
ssoužení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme
od Boha. 5 Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova
při nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše.
6 Nebo buď že ssouženi jsme, pro vaše potěšení a
spasení, kteréž se působí v snášení týchž trápení,
kteráž i my trpíme; buď že potěšováni býváme, pro
vaše potěšení a spasení. A naděje naše pevná jest o
vás, 7 Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení,
tak i potěšení. 8 Nechcemeť zajisté, abyste nevěděli,
bratří, o ssoužení našem, kteréž jsme měli v Azii, že
jsme nad míru přetíženi byli a nad možnost, tak že
jsme již i o životu svém byli pochybili. 9 Nýbrž sami
v sobě již jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než
umříti, abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu i
mrtvé křísícím. 10 Kterýž od takové smrti vytrhl nás, a
vytrhuje, v něhož doufáme, že i ještě vytrhne, 11 Když
i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás, aby z
daru toho, příčinou mnohých osob nám daného, od
mnohých děkováno bylo z nás. 12 Nebo chlouba naše
tato jest, svědectví svědomí našeho, že v sprostnosti
a v upřímosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v
milosti Boží obcovali jsme na světě, zvláště pak u vás.
13 Neboť nepíšeme vám nic jiného, než to, což čtete,
aneb což prvé znáte. A naději mám, že až do konce
tak znáti budete, 14 Jakož jste i poznali nás z částky,
žeť jsme chlouba vaše, podobně jako i vy naše, v den
Pána Ježíše. 15 A v tomť doufání chtěl jsem k vám
přijíti nejprvé, abyste druhou milost měli, 16 A skrze
vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie přijíti k
vám, a od vás abych byl doprovozen do Judstva.
17 O tom pak když jsem přemyšloval, zdali jsem co
lehkomyslně činil? Aneb což přemyšluji, zdali podlé
těla přemyšluji, tak aby bylo při mně: Jest, jest, není,
není? 18 Anobrž víť věrný Bůh, že řeč naše k vám
nebyla: Jest, a není. 19 Nebo Syn Boží Ježíš Kristus,
kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, skrze mne
a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v
něm: Jest. 20 Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v
němť jsou: Jest, a v němť jest: Amen, k slávě Bohu
skrze nás. 21 Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v
Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest. 22 Kterýž i
znamenal nás, a dal závdavek Ducha v srdce naše.
23 Já pak Boha za svědka beru na svou duši, že
lituje vás, ještě jsem nepřišel do Korintu. 24 Ne jako
bychom panovali nad věrou vaší, ale pomocníci jsme
radosti vaší; nebo věrou stojíte.

2 Toto jsem pak sobě uložil, abych k vám zase
s zámutkem nepřišel. 2 Nebo jestliže já vás
zarmoutím, i kdo jest, ješto by mne obveselil, než
ten, kterýž jest ode mne zarmoucen? 3 A toto samo
psal jsem vám, abych přijda, neměl zámutku z těch, z
nichž bych se měl radovati, doufaje o všech o vás, že
radost má jest všech vás. 4 Nebo z velikého ssoužení
a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami,
ne abyste zarmouceni byli, ale abyste poznali lásku,
kterouž k vám velikou mám. 5 Jestližeť pak kdo
zarmoutil, ne mneť zarmoutil, ale poněkud, (abych
nepřetížil,) všecky vás. 6 Dostiť má takový na tom
trestání od mnohých, 7 Tak abyste naproti tomu již
raději odpustili, a potěšili ho, aby snad přílišným
zámutkem nebyl sehlcen takový. 8 Protož prosím vás,
abyste utvrdili k němu lásku. 9 Nebo i proto psal jsem,
abych zkušením zvěděl, jste-li ve všem poslušni. 10
Komuž pak vy co odpouštíte, i já. Nebo i já, jestliže
jsem co odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás jsem
učinil, před oblíčejem Kristovým, abychom nebyli
oklamáni od satana. 11 Neboť nejsou nám myšlení
jeho neznámá. 12 Když jsem pak přišel do Troady,
příčinou evangelium Kristova, ačkoli dvéře mi otevříny
byly skrze Pána, však neměl jsem upokojení v duchu
svém, proto že jsem nenalezl Tita, bratra svého. 13
Ale požehnav jich, odšel jsem do Macedonie. 14
Bohu pak chvála, kterýž vždycky dává nám vítězství
v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na
každém místě. 15 Neboť jsme Kristova vůně dobrá
Bohu v těch, kteříž k spasení přicházejí, i v těch,
kteříž hynou, 16 Těmto zajisté vůně smrtelná k smrti,
oněmno pak vůně života k životu. Ale k tomu kdo jest
způsobný? 17 Neboť nejsme, jako mnozí, cizoložící
slovo Boží, ale jako z upřímnosti, ale jako z Boha,
před oblíčejem Božím, o Kristu mluvíme.

3 Začínáme opět sami sebe chváliti? Zdaliž
potřebujeme, jako někteří, schvalujících listů k
vám, neb od vás k jiným? 2 List náš vy jste, napsaný v
srdcích našich, kterýž znají a čtou všickni lidé. 3 Nebo
to zjevné jest, že jste list Kristův způsobený skrze
přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem
Boha živého, ne na dskách kamenných, ale na
dskách srdce masitých. 4 Doufání pak takové máme
skrze Krista k Bohu, 5 Ne že bychom dostateční

byli mysliti něco sami z sebe, jakožto sami z sebe,
ale dostatečnost naše z Boha jest. 6 Kterýž i hodné
nás učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale
Ducha. Nebo litera zabijí, ale Duch obživuje. 7
Jestližeť pak přisluhování smrti, literami vyryté na
dskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti
synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu oblíčeje
jeho, kteráž pominouti měla, 8 I kterakž by ovšem
přisluhování Ducha nemělo býti slavné? 9 Nebo
jestližeť přisluhování pomsty slavné bylo, mnohemť
se více přisluhování spravedlnosti rozhojňuje v slávě.
10 Nebo to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té
částce, u přirovnání této předůstojné slávy. 11 Nebo
jestližeť to pomíjející bylo slavné, mnohemť více to,
což zůstává, jestiť slavné. 12 Protož majíce takovou
naději, mnohé svobody v mluvení užíváme, 13 A ne
jako Mojžíš kladl zástěru na tvář svou, aby nepatřili
synové Izraelští k cíli té věci pomíjející. 14 Pročež
ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnes ta
zástěra v čítání Starého Zákona zůstává neodkrytá;
nebo skrze Krista se odnímá. 15 Protož až do dnes,
když čten bývá Mojžíš, zástěra jest položena na jejich
srdci. 16 Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňata
bude ta zástěra. 17 Nebo Pán jest Duch ten, a kdež
jest ten Duch Páně, tu i svoboda. 18 My pak všickni
odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujíce, v
týž obraz proměněni býváme od slávy v slávu, jakožto
od Ducha Páně.

4 Protož majíce toto přisluhování, jakž jsme
milosrdenství došli, neoblevujeme. 2 Ale odmítáme
ukrývání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž
se Istivě obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním
pravdy v příjemnost uvodíce sebe u každého svědomí
lidského před oblíčejem Božím. 3 Paklit' zakryté jest
evangelium naše, před těmi, kteříž hynou, zakryté
jest. 4 V nichž Bůh světa tohoto oslepil mysli, totiž v
nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium
slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží. (aiōn g165) 5
Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána,
sebe pak služebníky vašimi pro Ježíše. 6 Bůh zajisté,
kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo,
tenť se osvítil v srdcích našich k osvícení známosti
slávy Boží v tváři Ježíše Krista. 7 Mámeť pak poklad
tento v nádobách hliněných, aby důstojnost té moci
byla Boží, a ne z nás, 8 Když se všech stran
úzkost míváme, ale nebýváme cele potlačeni; býváme
vrtkáni, ale nebýváme docela zvrtkáni; 9 Protivenství
trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi,
ale nehyneme. 10 Vždycky mrtvení Pána Ježíše na
těle nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven
byl. 11 Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt
býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův
zjeven byl na smrtelném těle našem. 12 A tak smrt v
nás moc provodí, ale v vás život. 13 Majíce tedy téhož
ducha víry, podlé toho, jakž psáno jest: Uvěřil jsem,
protož jsem mluvil, i myť věříme, protož i mluvíme,
14 Vědouce, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, i
nás skrze Ježíše vzkřísí, a postaví s vámi. 15 Nebo
to všecko děje se pro vás, aby ta přehojná milost
skrze díků činění od mnohých rozmohla se k slávě
Boží. 16 Protož neoblevujeme, ale ačkoli ten zevnitřní
člověk náš ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den
ode dne. 17 Nebo toto nynější lehoučké ssoužení
naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí,
(aiōnios g166) 18 Když nepatříme na ty věci, kteréž se
vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž
se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.
(aiōnios g166)

5 Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského
přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme,
příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích. (aiōnios
g166) 2 Pročež i v tomto vzdycháme, v příbytek svůj,
kterýž jest s nebe, oblečeni býti žádajíce, 3 Jestliže
však oblečení, a ne nazí nalezeni budeme. 4 Nebo
kteříž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi,
poněvadž bychom nechtěli svlečeni býti, ale přiodíni,
aby pohlcena byla smrtelnost od života. 5 Ten pak,
kdož nás tak k tomu způsobil, Bůhť jest, kterýž také
dal nám závdavek Ducha. 6 Protož doufanlivé mysli
vždycky jsouce, a vědouce, že dokudž pohostinu
jsme v tomto těle, vzdáleni jsme ode Pána, 7 (Nebo
skrze víru chodíme, ne skrze vidění,) 8 Doufanlivéť
pak mysli jsme, a oblibujeme raději vyjíti z těla, a přijíti
ku Pánu. 9 Protož i usilujeme buď v těle pohostinu
jsouce, buďto z těla se berouce, jemu se líbiti. 10
Všickni my zajisté ukázati se musíme před soudnou
stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze
tělo působil, podlé toho, jakž práce čí byla, buď v
dobrém, neb ve zlém. 11 Protož znajíce tu hrůzu
Páně, lidem k víře sloužíme, Bohuť pak známi jsme.
A nadějiť mám, že i svědomí vašemu známi jsme. 12
Neboť ne sami sebe opět vám chválíme, ale příčinu
vám dáváme, abyste se chlubili námi, a abyste to
měli proti těm, kteříž se v tvárnosti chlubí, a ne v
srdci. 13 Nebo buď že nesmyslní jsme, Bohu; buď že
jsme rozumní, vám. 14 Láska zajisté Kristova víže
nás, 15 Jakožto ty, kteříž tak soudíme, že poněvadž
jeden za všecky umřel, tedyť všickni zemřeli, a že za
všecky umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě
živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých

vstal. 16 A tak my již od toho času žádného neznáme
podlé těla. A ačkoli jsme znali Krista podlé těla, ale
nyní již více neznáme. 17 Protož jestli kdo v Kristu,
nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové
všecko učiněno jest. 18 To pak všecko jest z Boha,
kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám
služebnost smíření toho. 19 Neboť Bůh byl v Kristu, v
mír uvodě svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich,
a složil v nás to slovo smíření. 20 Protož my na
místě Kristově poselství dějíce, jako by Bůh skrze
náš žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s
Bohem. 21 Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás
učinil hříchem, abychom my učiněni byli spravedlností
Boží v něm.

6 Protož napomáhajíce, i napomínáme vás, abyste
milosti Boží nadarmo nebrali, 2 (Neboť praví:
V čas příhodný uslyšel jsem tě, a v den spasení
spomohl jsem tobě. Aj, nyníť jest čas příhodný, aj,
nyní dnové spasení.) 3 Žádného nedávajíce v ničemž
pohoršení, aby bylo bez ouhony přisluhování, 4
Ale ve všem se chovajíce jako Boží služebníci, ve
mnohé trpělivosti, v utištěních, v nedostatcích, v
úzkostech, 5 V ranách, v žalářích, v nepokojích, v
pracech, v bděních, v postech, 6 V čistotě, v umění, v
dlouhočekání, v dobrotivosti, v Duchu svatém, v lásce
neošemetné, 7 V slovu pravdy, v moci Boží, skrze
odění spravedlnosti na pravo i na levo, 8 Skrze slávu
i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jako bludní,
a jsouce pravdomluvní, 9 Jako neznámí, a jsouce
známí, jako umírající, a aj, živi jsme, jako potrestaní,
a nezmordovaní, 10 Jako smutní, a však se vždycky
radujíce, jako chudí, však mnohé zbohacujíce, jako
nic nemajíce, a však všemi věcmi vládnouce. 11 Ústa
naše otevřína jsou k vám, ó Korinští, srdce naše
rozšířeno jest. 12 Nejste v nás ssouženi, než ssouženi
jste v střevách svých. 13 O takovéžť pak odměně
jakožto synům pravím: Rozšiřtež se i vy. 14 Netáhněte
jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti
s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi?
15 A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl
věrnému s nevěrným? 16 A jaké spolčení chrámu
Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého,
jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti
se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. 17
A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se,
praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu
vás. 18 A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny
a za dcery, praví Pán všemohoucí.

7 Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší,
očišťujmež se od všeliké poškvrny těla i ducha,
konajíce posvěcení v bázni Boží. 2 Přijmětež nás.
Žádnémuť jsme neublížili, žádnému neuškodili,
žádného neoklamali. 3 Nepravím toho ku potupě,
poněvadž jsem napřed pověděl, že jste v srdcích
našich, abychom spolu mřeli, i spolu živi byli. 4
Mnohéť jsem k vám v mluvení důvěrnosti, mnohoť se
vámi chlubím; naplněn jsem potěšením, rozhojňujiť se
v radosti ve všelikém ssoužení našem. 5 Nebo i když
jsme byli přišli do Macedonie, žádného odpočinutí
nemělo tělo naše, ale ve všem ssouženi jsme byli;
zevnitř boje, vnitř strachy. 6 Ale ten, kterýž těší
ponížené, potěšil nás, Bůh, skrze příchod Titův. 7 A
netoliko příchodem jeho, ale také i potěšením tím,
kteréž on měl z vás, vypravovav nám o vaší veliké
žádosti, o vašem kvílení, a vaší ke mně horlivé milosti,
tak že jsem se velmi zradoval. 8 A ačkoli zarmoutil
jsem vás listem, nelituji toho, ač jsem byl litoval. Nebo
vidím, že ten list, ačkoli na čas, zarmoutil vás. 9 Nyní
raduji se, ne že jste zarmouceni byli, ale že jste se
ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podlé
Boha, tak že jste k žádné škodě nepřišli skrze nás. 10
Nebo zámutek, kterýž jest podlé Boha, ten pokání k
spasení působí, jehož nikdy líto nebývá, ale zámutek
světa smrt způsobuje. 11 Ano hle, to samo, že jste
podlé Boha zarmouceni byli, jakou v vás způsobilo
snažnost, nýbrž omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž
bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobrž
pomstu? Všelijak prokázali jste to, že jste nevinni v té
věci. 12 A ač psal jsem vám, však ne pro toho, kterýž
tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se křivda
stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás
před oblíčejem Božím. 13 Protož potěšeniť jsme z
potěšení vašeho. Ale mnohem hojněji zradovali jsme
se z radosti Titovy, že poočerstven jest duch jeho
ode všech vás, 14 A že chlubil-li jsem se v čem vámi
před ním, nebyl jsem zahanben, ale jakož všecko
mluvili jsme vám v pravdě, tak i chlouba naše, kteráž
byla před Titem, pravá jest shledána. 15 Ano i srdce
jeho k vám jest příchylnější, když rozpomíná se na
poslušenství všech vás, kterak jste ho s bázní a s
strachem přijali. 16 Protož raduji se, že ve všem mohu
se vám dověřiti.

8 Známuť pak vám činíme, bratří, milost Boží, danou
zborům Macedonským, 2 Že v mnohém zkušení
ssoužení rozhojnilá radost jejich a převeliká chudoba
jejich rozhojněna jest v bohatství upřímosti jejich.
3 Nebo svědectví jim vydávám, že podlé možnosti,
ba i nad možnost hotovi byli, 4 Mnohými žádostmi

prosíce nás, abychom tu milost a zbírku, kteráž se
děje na svaté, na se přijali. 5 A netoliko tak, jakž jsme
se nadáli, ale sami sebe nejprvé dali Pánu, i nám z
vůle Boží, 6 Tak že jsme musili napomenouti Tita,
aby jakož byl prvé započal, tak také i dokonal při
vás milost tuto. 7 A protož jakž ve všech věcech jste
hojní, u víře i v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti
i v lásce své k nám, tak i v této milosti hojní buďte. 8
Ne jako rozkazuje, pravím, ale snažností jiných i vaši
upřímou lásku zkušenou ukázati chtěje. 9 Nebo znáte
milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest
chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.
10 A k tomuť vám radu dávám; nebo jest vám to
užitečné, kteříž jste netoliko činiti, ale i chtíti prvé
začali léta předešlého. 11 Protož nyní již to skutkem
vykonejte, aby jakož hotové bylo chtění, tak bylo
i vykonání z toho, což máte. 12 Nebo jest-liť prvé
vůle hotová, podlé toho, což kdo má, vzácná jest,
ne podlé toho, čehož nemá. 13 Nebo ne, aby jiní
měli polehčení, a vy úzkost, ale rovnost ať jest, nyní
přítomně vaše hojnost spomoz jejich chudobě, 14
Aby také jejich hojnost vaší chudobě byla ku pomoci,
aby tak byla rovnost; 15 Jakož psáno: Kdo mnoho,
nic mu nezbývalo, a kdo málo, neměl nedostatku.
16 Ale díka Bohu, kterýž takovou snažnost k vám
dal v srdce Titovo, 17 Tak že to napomenutí přijal,
anobrž jsa opravdový, sám z své dobré vůle šel k
vám. 18 Poslaliť jsme pak s ním bratra toho, kterýž
má velikou chválu v evangelium po všech zbořích,
19 (A netoliko to, ale také vyvolen jest od církví za
tovaryše putování našeho, s touto milostí, kterouž
sloužíme k slávě Pánu a vůli vaší,) 20 Varujíce se
toho, aby nám někdo neutrhal pro tu hojnost, kterouž
my přisluhujeme, 21 Dobré opatrujíce netoliko před
oblíčejem Páně, ale i před lidmi. 22 Poslali jsme pak
s nimi bratra svého, kteréhož jsme mnohokrát ve
mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem
pilnější pro mnohé doufání mé o vás. 23 Z strany
Tita, tovaryš můj jest, a mezi vámi pomocník; z strany
bratří našich, poslové jsou církví a sláva Kristova. 24
Protož jistoty lásky své a chlouby naší o vás k nim
dokažte, před oblíčejem církví.

9 Nebo o pomoci, kteráž se děje svatým, jest
zbytečné psáti vám. 2 Vím zajisté o vaší hotovosti,
pro kterouž chlubím se vámi Macedonským, že Achaia
hotova jest od předešlého léta. A ta vaše horlivost
mnohými pohnula. 3 I poslal jsem tyto bratří, aby
chlouba naše vámi nebyla marná v té stránce, ale
abyste, (jakž jsem řekl,) byli hotovi, 4 Abychom
snad, přišli-li by se mnou Macedonští, a nalezli vás
nehotové, nemusili se styděti, (ať nedím vy,) za tak
podstatnou chloubu. 5 Protož vidělo se mi za potřebné
těchto bratří napomenouti, aby napřed šli k vám,
a připravili prvé opověděnou zbírku vaši, aby byla
hotová jako dobrovolná zbírka, a ne jako bezděčná.
6 Ale totoť pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti
bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude.
7 Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotnou
myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje
Bůh. 8 Mocenť jest pak Bůh všelikou milost rozhojniti
v vás, abyste ve všem všudy všeliký dostatek majíce,
hojní byli ke všelikému skutku dobrému, 9 Jakož
psáno jest: Rozsypal a dal chudým, spravedlnost
jeho zůstává na věky. (aiōn g165) 10 Ten pak, kterýž
dává símě rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení, a
rozmnožiž símě vaše, a přispořiž úrody spravedlnosti
vaší, 11 Abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké
sprostnosti, kteráž působí skrze nás, aby díky činěny
byly Bohu. 12 Nebo služba oběti této netoliko doplňuje
nedostatky svatých, ale také rozhojňuje se v mnohé
díků činění Bohu, příčinou schválení služby této, 13
Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k
evangelium Kristovu, a z upřímé té zdílnosti k sobě
i ke všechněm, 14 A modlí se za vás ti, kteříž vás
převelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás. 15
Díka pak Bohu z nevymluvného daru jeho.

10 Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a
dobrotivost Kristovu, kterýžto v přítomnosti u vás
jsem pokorný, ale v nepřítomnosti jsem k vám směle
dověrný. 2 Prosímť pak, abych přítomen jsa, nemusil
se osvoboditi tou smělostí, na kterouž myslím, abych
smělý byl proti některým, kteříž za to mají, že bychom
my podlé těla chodili. 3 V těle zajisté chodíce, ne
podlé těla rytěřujeme, 4 (Nebo odění rytěřování
našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení
ohrad,) 5 Podvracejíce rady, i všelikou vysokost,
povyšující se proti umění Božímu, a jímajíce všelikou
mysl v poddanost Kristu, 6 A nahotově majíce pomstu
proti každému neposlušenství, když naplněno bude
vaše poslušenství. 7 Na to-liž jen, co před očima jest,
hledíte? Má-li kdo tu naději o sobě, že by Kristův byl,
pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest
Kristův, tak i my Kristovi jsme. 8 Nebo bychť se pak i
ještě hojněji chlubil mocí naší, kterouž nám dal Pán k
vzdělání, a ne k zkažení vašemu, nebuduť zahanben;
9 Abych se nezdál listy strašiti vás. 10 Nebo listové
prý jsou těžcí a mocní, ale přítomnost osobná jest
mdlá, a řeč chaterná. 11 Toto nechať myslí takový, že
jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdáleni jsouce, takoví
také budeme i v skutku, přijdouce. 12 Neboť my se

nesmíme přimísiti aneb přirovnati k některým, kteříž
sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že sami sebou
sebe měří, a přirovnávají sebe sobě. 13 My pak tím,
což není odměřeno, nebudeme se chlubiti, ale podlé
míry pravidla, kteroužto míru odměřil nám Bůh, tak
že jsme dosáhli až k vám. 14 Nebo ne jako bychom
nedosáhli až k vám, rozšiřujeme se nad míru. Až i
k vám zajisté přišli jsme v evangelium Kristovu. 15
My tedy tím, což není odměřeno, nechlubíme se,
cizími pracemi, ale naději máme, když víra vaše růsti
bude v vás, že se rozšíříme dále podlé toho, jakž
nám odměřeno, 16 Abych ještě tam za vámi kázal
evangelium, ne abych v tom, což jinému odměřeno
jest, a jest hotové, chlubil se. 17 Ale kdo se chlubí, v
Pánu se chlub. 18 Nebo ne ten, kdož se sám chválí,
zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.

11 Ó byste mne maličko posnesli v nemoudrosti,
nýbrž posneste mne. 2 Neboť miluji vás Božím
milováním. Zasnoubilť jsem zajisté vás čistou pannu
oddati jednomu muži, Kristu. 3 Ale bojím se, aby
snad, jakž onen had svedl Evu chytrostí svou, tak
nebyly porušeny mysli vaše od sprostnosti, kteráž
jest v Kristu. 4 Nebo kdyby někdo přijda, jiného
Ježíše kázal, kteréhož jsme nekázali, aneb kdybyste
jiného ducha přijali, kteréhož jste nepřijali, aneb jiné
evangelium, kteréhož jste nevzali, slušně byste toho
snášeli. 5 Neboť za to mám, že jsem nic menší
nebyl nežli ti velicí apoštolé. 6 Jestližeť pak jsem
nedospělý v řeči, však ne v umění, ale ve všem všudy
zjevní jsme vám. 7 Zdali jsem zhřešil, ponižuje se,
abyste vy povýšeni byli, že jsem darmo evangelium
Boží kázal vám? 8 Jiné jsem církve loupil, bera
od nich žold, abych vám sloužil. A byv u vás, i jsa
potřeben, nezahálel jsem s obtížením žádného. 9
Nebo ten nedostatek můj doplnili bratří, přišedše
z Macedonie. A ve všech věcech varoval jsem se,
a varovati budu, abych vás neobtěžoval. 10 Jestiť
pravda Kristova ve mně, že chlouba tato nebude mi
zmařena v krajinách Achaiských. 11 Z které příčiny?
Že vás nemiluji? Bůhť ví. 12 Ale což činím, ještěť činiti
budu, abych odňal příčinu těm, kteříž chtějí dostati
příčiny, aby v tom, v čemž se chlubí, nalezeni byli
takoví jako i my. 13 Nebo takoví falešní apoštolé
jsou dělníci lstiví, proměňujíce se v apoštoly Kristovy.
14 A není div. Nebo i sám satan proměňuje se v
anděla světlosti. 15 Protož neníť to tak veliká věc,
jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli
býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude
podlé skutků jejich. 16 Opět pravím, aby mne někdo
neměl za nemoudrého; nýbrž i jako nemoudrého
přijměte mne, ať i já se maličko něco pochlubím.
17 Což mluvím, nemluvímť jako ode Pána, ale jako
v nemoudrosti z strany této podstatné chlouby. 18
Kdyžť se mnozí chlubí podlé těla, i játť se pochlubím.
19 Rádi zajisté snášíte nemoudré, jsouce moudří. 20
Nebo snášíte i to, by vás kdo v službu podroboval, by
kdo zžíral, by kdo bral, by se kdo pozdvihoval, by vás
kdo v tvář bil. 21 O zahanbování pravím, rovně jako
bychom my nějací špatní byli. Nýbrž v čem kdo smí, (v
nemoudrosti mluvím,) smímť i já. 22 Židé jsou? Jsem
i já. Izraelští jsou? Jsem i já. Símě Abrahamovo jsou?
Jsem i já. 23 Služebníci Kristovi jsou? (Nemoudře
dím:) Nadto já. V pracech hojněji, v ranách přílišně,
v žalářích hojněji, v smrtech častokrát. 24 Od Židů
pětkrát čtyřidceti ran bez jedné trpěl jsem. 25 Třikrát
metlami mrskán jsem, jednou jsem byl kamenován,
třikrát jsem na moři tonul, ve dne i v noci v hlubokosti
byl jsem. 26 Na cestách často, v nebezpečenství na
řekách, v nebezpečenství od lotrů, v nebezpečenství
od svého pokolení, v nebezpečenství od pohanů,
v nebezpečenství v městě, v nebezpečenství na
poušti, v nebezpečenství na moři, v nebezpečenství
mezi falešnými bratřími. 27 V práci a v ustání, v
bděních často, v hladu a v žízni, v postech častokrát,
na zimě a v nahotě. 28 Kromě toho, což zevnitř
jest, vojsko na každý den povstává proti mně, totiž
péče o všecky zbory. 29 Kdo umdlévá, ješto bych
já nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil? 30
Jestližeť se mám chlubiti, nemocmi svými se chlubiti
budu. 31 Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž
jest požehnaný na věky, ví, žeť nelhu. (aiōn g165) 32
Hejtman v Damašku lidu Aréty krále, ostříhal města
Damašku, chtěje mne do vězení vzíti. 33 Ale oknem
po provaze spuštěn jsem v koši přes zed, i ušel jsem
rukou jeho.

12 Ale chlubiti mi se není dobré, nebo přišel bych
k viděním a zjevením Páně. 2 Znám člověka v
Kristu před lety čtrnácti, (v těle-li, nevím, čili krom těla,
nevím, Bůhť ví,) kterýž byl vtržen až do třetího nebe.
3 A vím takového člověka, (bylo-li v těle, čili krom
těla, nevím, Bůh ví,) 4 Že byl vtržen do ráje, a slyšel
nevypravitelná slova, kterýchž nesluší člověku mluviti.
5 Takovým budu se chlubiti, ale sám sebou nebudu
se chlubiti, než toliko nemocmi svými. 6 Nebo budu-li
se chtíti chlubiti, nebudut' nemoudrým, pravdu zajisté
povím; ale uskrovnímť, aby někdo nesmýšlel více o
mně, nežli vidí při mně, aneb slyší ode mne. 7 A abych
se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi jest
osten do těla, anděl satan, aby mne zašijkoval, abych
se nad míru nepovyšoval. 8 Za to třikrát jsem Pána

prosil, aby to odstoupilo ode mne. 9 Ale řekl mi: Dosti
máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává
se. Nejraději tedy chlubiti se budu nemocmi svými,
aby ve mně přebývala moc Kristova. 10 Protož líbost
mám v nemocech, v pohaněních, v nedostatcích, v
protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když
mdlím, tehdy silen jsem. 11 Učiněn jsem nemoudrým,
chlubě se; vy jste mne k tomu přinutili. Nebo já od
vás měl jsem chválen býti; neboť jsem nic menší
nebyl nežli ti velicí apoštolé, ačkoli nic nejsem. 12
Znamení zajisté apoštolství prokázána jsou mezi
vámi ve vší trpělivosti, i v divích, a v zázracích, a
v mocech. 13 Nebo co jest, čeho byste vy méně
měli nežli jiné církve, leč to, že jsem já nezahálel s
obtížením vaším? Odpusťtež mi to bezpráví. 14 Aj, již
potřetí hotov jsem přijíti k vám, a nebuduť zaháleti
s obtížením vaším. Neboť nehledám toho, což jest
vašeho, ale vás. Nemajíť zajisté synové rodičům
pokladů shromažďovati, ale rodičové synům. 15 Játť
pak velmi rád náklad učiním, i sám se vynaložím za
duše vaše, ačkoli velmi vás miluje, málo jsem milován.
16 Ale nechť jest tak, že jsem já vás neobtěžoval, než
chytrý jsa, lstí jsem vás zjímal. 17 Zdali skrze někoho
z těch, kteréž jsem poslal k vám, obloupil jsem vás?
18 Dožádal jsem se Tita, a poslal jsem s ním bratra
toho. Zdali vás Titus podvedl? Zdaliž jsme jedním
duchem nechodili? Zdaliž ne jedněmi šlepějemi? 19 A
zase domníváte-li se, že se vymlouváme před vámi?
Před oblíčejemť Božím v Kristu mluvíme, a to všecko,
nejmilejší, k vašemu vzdělání. 20 Neboť se bojím,
abych snad přijda, nenalezl vás takových, jakýchž
bych nechtěl, a já nebyl nalezen od vás, jakéhož
byste vy nechtěli, aby snad nebylo svárů, závistí,
hněvů, vád, utrhání, reptání, nadýmání, různic, 21
Aby mne opět, když bych přišel, neponížil Bůh můj
u vás, a plakal bych mnohých z těch, kteříž prvé
hřešili, a nečinili pokání z nečistoty, a z smilstva, a z
nestydatosti, kterouž páchali.

13 Toto potřetí jdu k vám. V ústech dvou neb tří
svědků stanet každé slovo. 2 Předpovědělť
jsem, a předpovídám podruhé jako přítomný, a
nyní nepřítomný píši těm, kteříž prvé hřešili, i jiným
všechněm, že přijdu-lit opět znovu, neodpustím, 3
Poněvadž usilujete zkusiti toho, kterýž skrze mne
mluví, Krista, kterýžto k vám není nemocný, ale
mocný jest v vás. 4 Nebo ačkoli ukřižován jest jako
nemocný, ale živ jest z moci Boží. A tak i my mdlí
jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží
na vás. 5 Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami
sebe ohledujte. Čili sami sebe neznáte, že Ježíš
Kristus jest v vás? Leč jste snad zavrženi. 6 Ale
naději mám, že poznáte, žeť my nejsme zavrženi. 7
Modlímť se pak Bohu, abyste nic zlého nečinili, ne
proto, abychom my se dokonalí ukázali, ale abyste
vy to, což jest dobrého, činili, my pak jako zavrženi
abychom byli. 8 Neboť nic nemůžeme proti pravdě,
ale k pravdě. 9 Radujeme se zajisté, že ač jsme mdlí,
ale vy jste silní, a za toť se i modlíme, abyste vy byli
dokonalí. 10 Protož toto nepřítomný jsa, píši, abych
přítomen jsa, nemusil býti přísný, podlé moci, kterouž
mi dal Pán k vzdělání, a ne k zkáze. 11 Naposledy,
bratří, mějtež se dobře, dokonalí buďte, potěšujte
se, jednostejně smyslte, pokoj mějte, a Bůh lásky a
pokoje budeť s vámi. 12 Pozdravtež jedni druhých
políbením svatým. 13 Pozdravují vás všickni svatí. 14
Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství
Ducha svatého se všechněmi vámi. Amen.

Galatským

1 Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale
skrze Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkřísil z
mrtvých,) **2** I ti, kteříž se mnou jsou, všickni bratří
zborům Galatským: **3** Milost vám a pokoj od Boha
Otce a Pána našeho Jezukrista, **4** Kterýž vydal sebe
samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto
přítomného věku zlého, podlé vůle Boha a Otce
našeho, **(aiōn g165)** **5** Jemuž buď sláva na věky věků.
Amen. **(aiōn g165)** **6** Divím se, že jste tak rychle od
toho, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili
se k jinému evangelium. **7** Kteréž není jiné, ale
jsou někteří, ješto vás kormoutí, a převrátiti chtějí
evangelium Kristovo. **8** Ale bychom pak i my neb
anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali,
prokletý buď. **9** Jakož jsme prvé pověděli, a ještě
znovu pravím: Jestliže by vám kdo jiné evangelium
kázal mimo to, kteréž jste přijali, prokletý buď. **10**
Nebo lidské-liž věci, čili Boží předkládám? Zdaliž
lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem
zaliboval, služebník Kristův bych nebyl. **11** Oznamujiť
pak vám, bratří, že evangelium to, kteréž kázáno jest
ode mne, není podlé člověka. **12** Nebo aniž jsem já
ho přijal od člověka, ani se naučil, ale skrze zjevení
Ježíše Krista. **13** Slýchali jste zajisté o mém obcování
někdejším v Židovstvu, že jsem se převelice protivil
církvi Boží, a hubil jsem ji, **14** A že jsem prospíval v
Židovstvu nad mnohé mně rovné v pokolení svém,
byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení.
15 Ale když se zalíbilo Bohu, kterýž mne byl oddělil
z života matky mé, a povolal skrze milost svou, **16**
Zjeviti Syna svého mně, abych jej kázal mezi pohany,
hned jsem se neporadil s tělem a krví; **17** Aniž
jsem se vrátil do Jeruzaléma k těm, kteříž prvé byli
apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, přišel jsem
pak zase do Damašku. **18** Potom po třech letech
navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra,
a pobyl jsem u něho patnácte dní. **19** Jiného pak z
apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra
Páně. **20** Cožť pak píši vám, aj, před Bohem, žeť
neklamám. **21** Potom přišel jsem do krajin Syrských a
Cilických. **22** Nebyl jsem pak známý osobou zborům
Židovským, kteříž byli v Kristu, **23** Než toliko slýchali:
Že ten, kterýž se nám někdy protivil, již nyní káže
víru, kterouž někdy vybojovával. **24** A slavili ve mně
Boha.

2 Potom po čtrnácti letech opět vstoupil jsem do
Jeruzaléma s Barnabášem, pojav s sebou i Tita. **2**
Vstoupil jsem pak podlé zjevení, a vypravoval jsem
jim evangelium, kteréž káži mezi pohany, a zvláště
pak znamenitějším, abych snad nadarmo neběžel
nyní i prvé. **3** Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan
byv, nebyl přinucen obřezati se, **4** Totiž pro podešlé
falešné bratří, kteříž se byli vloudili k vyšpehování
svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v
službu podrobili. **5** Kterýmž ani na chvilku neustoupili
jsme, a nepoddali se, aby pravda evangelium zůstala
u vás. **6** Od těch pak, kteříž se zdadí něco býti, ač jací
někdy byli, mně potom nic není, Bůhť osoby člověka
nepřijímá, ti, pravím, kteříž se něco zdadí býti, nic mi
nepřidali. **7** Nýbrž naodpor, když uzřeli, že jest mi
svěřeno evangelium, abych je kázal neobřezaným,
jako i Petrovi mezi Židy, **8** (Nebo ten, kterýž mocný byl
skrze Petra z strany apoštolství mezi Židy, byl mocný
i skrze mne mezi pohany,) **9** A poznavše milost mně
danou, Jakub a Petr a Jan, kteříž se zdadí sloupové
býti, podali pravic mně a Barnabášovi na tovaryšství,
abychom my mezi pohany, a oni mezi Židy kázali. **10**
Toliko abychom na chudé pamatovali, což jsem se i
činiti snažoval. **11** A když byl přišel Petr do Antiochie,
zjevně jsem jemu odepřel; hoden zajisté byl trestání.
12 Nebo prvé než přišli někteří od Jakuba, jídal s
pohany, a když přišli, ucházel a odděloval se, boje
se těch, kteříž byli z Židovstva. **13** A spolu s ním
v tom pokrytství byli i jiní Židé, tak že i Barnabáš
uveden byl v to jejich pokrytství. **14** Ale já uzřev, že
nesprostně chodí v pravdě evangelium, řekl jsem
Petrovi přede všemi: Poněvadž ty jsa Žid, pohansky
živ jsi, a ne Židovsky, proč pohany k Židovskému
způsobu nutíš? **15** My přirození Židé, a ne pohané
hříšní, **16** Vědouce, že nebývá člověk ospravedlněn
z skutků zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my
v Krista uvěřili jsme, abychom ospravedlněni byli z
víry Kristovy, a ne z skutků zákona, proto že nebude
ospravedlněn z skutků zákona žádný člověk. **17**
Jestliže pak hledajíce ospravedlněni býti v Kristu,
nalézáme se i my hříšníci, tedy jest Kristus služebník
hřícha? Nikoli. **18** Nebo budu-li to, což jsem zbořil,
opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe činím. **19** Já
zajisté skrze zákon zákonu umřel jsem, abych živ
byl Bohu. **20** S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem
pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní
živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž
zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne. **21**
Nepohrdámť tou milostí Boží. Nebo jestližeť jest z
zákona spravedlnost, tedyť Kristus nadarmo umřel.

3 Ó nemoudří Galatští, kdo vás tak zmámil, abyste
nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš
Kristus prvé byl vypsán, a mezi vámi ukřižován? **2**

Toto bych jen rád chtěl zvěděti od vás, z skutků-li
zákona Ducha jste přijali, čili z slyšení víry? 3 Tak
nemoudří jste? Počavše Duchem, nyní tělem konáte?
4 Tak mnoho trpěli jste nadarmo? A ještě nadarmo-
li. 5 Ten tedy, kterýž vám dává Ducha, a činí divy
mezi vámi, z skutků-li zákona, čili z slyšení víry?
6 Jako Abraham uvěřil Bohu, a počteno jemu to k
spravedlnosti. 7 A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti
jsou synové Abrahamovi. 8 Předzvěděvši pak písmo,
že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo
Abrahamovi: Že v tobě budou požehnáni všickni
národové. 9 A tak ti, kteříž jsou z víry, docházejí
požehnání s věrným Abrahamem. 10 Kteříž pak
koli z skutků zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou.
Nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož nezůstává
ve všem, což jest psáno v knize zákona, aby to
plnil. 11 A že z zákona nebývá žádný ospravedlněn
před Bohem, zjevné jest, nebo spravedlivý z víry
živ bude. 12 Zákon pak není z víry, ale: Ten člověk,
kterýž by plnil je, živ bude skrze ně. 13 Ale vykoupilť
nás Kristus z zlořečenství zákona, učiněn byv pro
nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený
každý, kdož visí na dřevě,) 14 Aby na pohany
to požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši, a
abychom zaslíbení Ducha přijali skrze víru. 15 Bratří,
po lidsku pravím: Však utvrzené člověka smlouvy
žádný neruší, aniž k ní co přidává. 16 Abrahamovi
pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí:
A semenům, jako o mnohých, ale jako o jednom:
A semenu tvému, jenž jest Kristus. 17 Totoť pak
pravím: Že smlouvy prvé od Boha stvrzené, vztahující
se k Kristu, zákon, kterýž po čtyřech stech a po
třidcíti letech začal se, nevyprazdňuje, aby slib Boží
v nic obrátil. 18 Nebo jestližeť z zákona dědictví,
již ne z zaslíbení. Ale Abrahamovi skrze zaslíbení
Bůh daroval. 19 Což pak zákon? Pro přestupování
ustanoven jest, dokudž by nepřišlo to símě, jemuž
se stalo zaslíbení, způsobený skrze anděly v ruce
prostředníka. 20 Ale prostředník není jednoho, Bůh
pak jeden jest. 21 Tedy zákon jest proti slibům Božím?
Odstup to. Nebo kdyby byl zákon dán, kterýž by mohl
obživiti, jistě z zákona byla by spravedlnost. 22 Ale
zavřelo písmo všecky pod hřích, aby zaslíbení z víry
Jezukristovy dáno bylo věřícím. 23 Prvé pak, než
přišla víra, pod zákonem byli jsme ostříháni, zavříni
jsouce k té víře, kteráž potom měla zjevena býti. 24 A
tak zákon pěstounem naším byl k Kristu, abychom z
víry ospravedlněni byli. 25 Ale když přišla víra, již
nejsme pod pěstounem. 26 Všickni zajisté synové
Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru. 27 Nebo kteřížkoli
v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli. 28 Neníť ani
Žid, ani Řek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani
žena. Nebo všickni vy jedno jste v Kristu Ježíši. 29
A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a
podlé zaslíbení dědicové.

4 Pravímť pak, že pokudž dědic maličký jest, nic
není rozdílný od služebníka, jsa pánem všeho,
2 Ale pod ochráncemi a správcemi jest až do času
uloženého od otce. 3 Tak i my když jsme byli maličcí,
pod živly světa byli jsme v službu podrobeni. 4
Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého
učiněného z ženy, učiněného pod zákonem, 5 Aby ty,
kteříž pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo
synů přijali. 6 A že jste synové, poslal Bůh Ducha
Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče. 7 A
tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i
dědic Boží skrze Krista. 8 Ale tehdáž, neznavše Boha,
sloužili jste těm, kteříž z přirození nejsou bohové.
9 Nyní pak, znajíce Boha, nýbrž poznáni jsouce od
Boha, kterakž se zpátkem zase obracíte k mdlým
a bídným živlům, jimž opět znovu chcete sloužiti?
10 Dnů šetříte, a měsíců, a časů, i let. 11 Bojím
se za vás, abych snad nadarmo nepracoval mezi
vámi. 12 Buďte jako já, nebo i já jsem jako vy, bratří,
prosím vás. Nic jste mi neublížili. 13 Nebo víte, že s
mdlobou těla kázal jsem vám evangelium ponejprvé.
14 A pokušení mé na těle mém nebylo u vás málo
váženo, aniž jste pohrdli, ale jako anděla Božího
přijali jste mne, jako Krista Ježíše. 15 Jaké tehdy bylo
blahoslavenství vaše? Svědectvíť vám zajisté dávám,
že kdyby to možné bylo, oči své vyloupíce, byli byste
mi dali. 16 Což tedy učiněn jsem vaším nepřítelem,
pravdu vám pravě? 17 Milujíť vás nedobře, nýbrž
odstrčiti nás chtějí, abyste vy je milovali. 18 Slušnéť
jest pak horlivě milovati v dobrém vždycky, a ne jen
toliko tehdáž, když jsem přítomen vám. 19 Synáčkové
moji, (kteréž opět rodím, až by Kristus zformován
byl v vás,) 20 Chtěl bych přítomen vám býti nyní,
a proměniti hlas svůj; nebo v pochybnosti jsem o
vás. 21 Povězte mi, kteří pod zákonem chcete býti,
nepozorujete-liž zákona? 22 Nebo psáno jest: Že
Abraham měl dva syny, jednoho z děvky, a druhého z
svobodné. 23 Ale ten z děvky podlé těla se narodil,
ten pak z svobodné podlé zaslíbení. 24 Kteréžto
věci u figůře se staly. Nebo toť jsou ti dva zákonové,
jeden s hory Sinai, k manství zplozující, a tentť jest
jako Agar. 25 Agar zajisté jest hora Sinai v Arabii.
Dobřeť se pak k ní trefuje nynější Jeruzalém, nebo
v službu podroben jest s syny svými. 26 Ale ten
svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka
všech nás. 27 Nebo psáno jest: Vesel se neplodná,

kteráž nerodíš, vykřikni a zvolej, kteráž nepracuješ
ku porodu; nebo ta opuštěná mnoho má synů, více
než ta, kteráž má muže. 28 Myť jsme tedy, ó bratří,
tak jako Izák, synové zaslíbení. 29 Ale jakož tehdáž
ten podlé těla zplozený protivil se tomu, kterýž byl
podlé Ducha, tak i nyní. 30 Než co praví písmo?
Vyvrz děvku i syna jejího; nebo nebudeť dědicem syn
děvky s synem svobodné. 31 A tak, bratří, nejsmeť
synové děvky, ale svobodné.

5 Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil,
stůjte, a nezapletejte se zase v jho služebnosti. 2
Aj, já Pavel pravím vám, že budete-li se obřezovati,
Kristus vám nic neprospěje. 3 A zase osvědčuji
všelikému člověku, kterýž se obřezuje, že jest povinen
všecken zákon naplniti. 4 Zbavili jste se Krista,
kteřížkoli v zákoně ospravedlněni býti hledáte; vypadli
jste z milosti. 5 My zajisté duchem z víry naděje
spravedlnosti očekáváme. 6 Nebo v Kristu Ježíši
ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka, ale víra
skrze lásku dělající. 7 Běželi jste dobře. Kdo vám
překazil, abyste pravdy neposlouchali? 8 Neníť ta
rada z toho, kterýž vás volá. 9 Maličko kvasu všecko
těsto nakvašuje. 10 Játˇ mám naději o vás v Pánu, že
nic jiného smýšleti nebudete; ale ten, kterýž kormoutí
vás, trpěti bude soud, kdožť jest on koli. 11 Já pak,
bratří, káži-li také obřízku, i pročež ještě protivenství
trpím? Tedy jest vyprázdněno pohoršení kříže. 12 Ó
by také odřezáni byli, kteříž vás nepokojí. 13 Nebo
vy v svobodu povoláni jste, bratří, toliko abyste pod
zámyslem té svobody nepovolovali tělu, ale skrze
lásku posluhujte sobě vespolek. 14 Nebo všecken
zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati
budeš bližního svého jako sebe samého. 15 Pakli
se vespolek koušete a žerete, hleďtež, abyste jedni
od druhých zkaženi nebyli. 16 Ale pravímť: Duchem
choďte, a žádosti těla nevykonáte. 17 Nebo tělo
žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou
sobě vespolek odporné, tak abyste ne, což byste
chtěli, to činili. 18 Jestliže pak Duchem vedeni býváte,
nejste pod zákonem. 19 Zjevníť jsou pak skutkové
těla, jenž jsou: Cizoložstvo, smilstvo, nečistota,
chlipnost, 20 Modloslužba, čarování, nepřátelství,
svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice, sekty,
21 Závisti, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné
věci. Kteréž kdokoli činí, toť vám předpovídám, jakož
jsem i prvé pravil, že království Božího dědicové
nebudou. 22 Ovoce pak Ducha jestiť: Láska, radost,
pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost,
středmost. 23 Proti takovýmť není zákon. 24 Nebo
kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi
a s žádostmi. 25 Jsme-liť Duchem živi, Duchem i
choďme. 26 Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni
druhých popouzejíce, a jedni druhým závidíce.

6 Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém
pádu, vy duchovní napravte takového v duchu
tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl
pokoušín. 2 Jedni druhých břemena neste, a tak plňte
zákon Kristův. 3 Nebo zdá-li se komu, že by něco byl,
nic nejsa, takového vlastní mysl jeho svodí. 4 Ale díla
svého zkus jeden každý, a tehdyť sám v sobě chválu
míti bude, a ne v jiném. 5 Nebo jeden každý své
břímě ponese. 6 Zdílejž se pak ten, kterýž naučení
přijímá v slovu s tím, od kohož naučení béře, vším
statkem. 7 Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo
cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti. 8 Nebo
kdož rozsívá tělu svému, z těla žití bude porušení; ale
kdož rozsívá Duchu, z Duchať žíti bude život věčný.
(aiōnios g166) 9 Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo
časem svým budeme žíti, neustávajíce. 10 A protož
dokudž čas máme, čiňme dobře všechněm, nejvíce
pak domácím víry. 11 Pohleďte, jaký jsem vám list
napsal svou rukou. 12 Ti, kteříž chtějí tvární býti
podlé těla, nutí vás, abyste se obřezovali, jedné aby
protivenství pro kříž Kristův netrpěli. 13 Nebo ani sami
ti, kteříž se obřezují, nezachovávají zákona, ale chtí,
abyste se obřezovali, aby se tělem vaším chlubili. 14
Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, jediné v
kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi
svět ukřižován, a já světu. 15 Nebo v Kristu Ježíši
ani obřízka nic neprospívá, ani neobřízka, ale nové
stvoření. 16 A kteřížkoli tohoto pravidla následují,
pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid Boží
Izraelský. 17 Dále pak žádný mi nečiň zaměstknání,
já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na těle svém. 18
Milost Pána Ježíše Krista s duchem vaším, bratří.
Amen.

Efezským

1 Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, svatým,
kteří jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši: **2**
Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána
Jezukrista. **3** Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho
Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním
duchovním v nebeských věcech v Kristu, **4** Jakož
vyvolil nás v něm před ustanovením světa, abychom
byli svatí a nepoškvrnění před oblíčejem jeho v lásce,
5 Předzřídiv nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista
pro sebe, podlé dobře libé vůle své, **6** K chvále
slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v tom
nejmilejším. **7** V němž máme vykoupení skrze krev
jeho, totiž odpuštění hříchů, podlé bohatství milosti
jeho, **8** Kterouž rozhojnil k nám ve vší moudrosti a
opatrnosti, **9** Oznámiv nám tajemství vůle své podlé
dobré líbosti své, kterouž předuložil byl sám v sobě,
10 Aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil
všecko v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské. **11** V
kterémž i k losu připuštěni jsme, předzřízeni byvše,
podlé předuložení toho, kterýž všecko působí podlé
rady vůle své, **12** Abychom tak byli k chvále slávy
jeho my, kteříž jsme prvé naději měli v Kristu. **13**
V kterémž i vy naději máte, slyševše slovo pravdy,
totiž evangelium spasení svého, skrze kteréž také,
uvěřivše, znamenáni jste Duchem zaslíbení svatým,
14 Kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení
toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho. **15**
Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu Ježíši, a o lásce
ke všechněm svatým, **16** Nepřestávám díků činiti z
vás, zmínku čině o vás na modlitbách svých, **17** Aby
Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám
Ducha moudrosti a zjevení ku poznání jeho, **18** A tak
osvícené oči mysli vaší, abyste věděli, která by byla
naděje povolání jeho, a jaké bohatství slávy dědictví
jeho v svatých, **19** A kterak jest nesmírná velikost
moci jeho k nám věřícím podlé působení mocnosti
síly jeho. **20** Kteréž dokázal na Kristu, vzkřísiv jej z
mrtvých, a posadiv na pravici své na nebesích, **21**
Vysoce nade všecko knížatstvo, i mocnosti, i moci,
i panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje,
netoliko v věku tomto, ale i v budoucím. **(aiōn g165)**
22 A všecko poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu
nade všecko církvi, **23** Kteráž jest tělo jeho, a plnost
všecko ve všech naplňujícího.

2 I vás obživil mrtvé v vinách a hříších, **2** V nichž
jste někdy chodili podlé obyčeje světa tohoto, a
podlé knížete mocného v povětří, ducha toho, kterýž
nyní dělá v synech zpoury. **(aiōn g165)** **3** Mezi nimiž
i my všickni obcovali jsme někdy v žádostech těla
svého, činivše to, což se líbilo tělu a mysli, a byli jsme
z přirození synové hněvu jako i jiní. **4** Ale Bůh, bohatý
jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž
zamiloval nás, **5** Také i nás, když jsme mrtví byli v
hříších, obživil spolu s Kristem, (milostí spaseni jste,)
6 A spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu
Ježíši, **7** Aby ukázal v věku budoucím nepřevýšené
bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu
Ježíši. **(aiōn g165)** **8** Nebo milostí spaseni jste skrze
víru, (a to ne sami z sebe, darť jest to Boží,) **9** Ne z
skutků, aby se někdo nechlubil. **10** Jsme zajisté jeho
dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým,
kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili. **11** Protož
pamatujte, že vy někdy pohané podlé těla, kteříž jste
slouli neobřízka od těch, kteříž slouli obřízka na těle,
kteráž se působí rukama, **12** Vy jste byli onoho času
bez Krista, odcizení od společnosti Izraele, a cizí od
úmluv zaslíbení, naděje nemající, a bez Boha na
světě. **13** Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteříž jste někdy
byli dalecí, blízcí učiněni jste skrze krev Kristovu. **14**
Nebo ont jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno,
zbořiv hradbu dělící na různo, **15** A nepřátelství,
totiž zákon přikázaní v ustanoveních, vyprázdniv
skrze tělo své, aby ty oboje vzdělal v samém sobě v
jednoho nového člověka, tak čině pokoj, **16** A v mír
uvodě oboje v jenom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv
nepřátelství skrze něj. **17** A přišed, zvěstoval pokoj
vám, dalekým i blízkým. **18** Neboť skrze něho obojí
máme přístup v jednom Duchu k Otci. **19** Aj, již tedy
nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých
a domácí Boží, **20** Vzdělaní na základ apoštolský
a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám
Ježíš Kristus, **21** Na němž všecko stavení příslušně
vzdělané roste v chrám svatý v Pánu. **22** Na kterémž
i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu
svatém.

3 Pro tu příčinu já Pavel ten vězeň Krista Ježíše pro
vás pohany, **2** Jestliže však jste slyšeli o milosti
Boží, kteréž jest mi uděleno k přisluhování vám, **3** Že
skrze zjevení oznámil mi tajemství, (jakož jsem prvé
psal krátce; **4** Z čehož můžete, čtouce, porozuměti
známosti mé v tajemství Kristovu;) **5** Kteréž za
jiných věků nebylo známo synům lidským, tak jako
nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům
skrze Ducha, **6** Že jsou pohané spoludědicové a
jednotělní, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu
skrze evangelium. **7** Kteréhož jsem učiněn slouha z
daru milosti Boží sobě dané, podlé působení moci
jeho. **8** Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest

milost ta, abych mezi pohany zvěstoval ta nestihlá
bohatství Kristova, 9 A vysvětlil všechněm, jaké by
bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu,
kterýž všecko stvořil skrze Ježíše Krista, (aiōn g165)
10 Aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na
nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží, 11
Podlé předuložení věčného, kteréž uložil v Kristu
Ježíši Pánu našem, (aiōn g165) 12 V němž máme
smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho. 13
Protož prosím, abyste nehynuli v mých ssouženích
pro vás, kteráž jsou sláva vaše. 14 Pro tuť příčinu
klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho
Jezukrista, 15 Z něhož všeliká rodina na nebi i na
zemi se jmenuje, 16 Aby vám dal, podlé bohatství
slávy své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svého na
vnitřním člověku, 17 Aby Kristus skrze víru přebýval v
srdcích vašich, 18 Abyste v lásce vkořeněni a založeni
jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, kteraká
by byla širokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost,
19 A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste
naplněni byli ve všelikou plnost Boží. 20 Tomu pak,
kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem hojněji,
než my prosíme aneb rozumíme, podlé moci té,
kterouž dělá v nás, 21 Tomu buď sláva v církvi skrze
Krista Ježíše po všecky věky věků. Amen. (aiōn g165)

4 Prosímť tedy vás já vězeň v Pánu, abyste chodili
tak, jakž hodné jest na to povolání, kterýmž
povoláni jste, 2 Se vší pokorou, tichostí, i s snášelivostí,
snášejíce se vespolek v lásce, 3 Usilujíce zachovávati
jednotu Ducha v svazku pokoje. 4 Jedno jest tělo,
a jeden Duch, jakož i povoláni jste v jedné naději
povolání svého. 5 Jeden Pán, jedna víra, jeden křest,
6 Jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všecko, a
skrze všecko, i ve všech vás. 7 Ale jednomu každému
z nás dána jest milost podlé míry obdarování Kristova.
8 Protož dí: Vstoupiv na výsost, jaté vedl vězně, a
dal dary lidem. 9 Ale to, že vstoupil, co jest, jediné
že i sstoupil prvé do nejnižších stran země? 10 Ten
pak, kterýž sstoupil, ont jest, kterýž i vstoupil vysoko
nade všecka nebesa, aby naplnil všecko. 11 A ont
dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné
pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, 12 Pro
spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání
těla Kristova, 13 Až bychom se sběhli všickni v jednotu
víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v
míru postavy plného věku Kristova, 14 Abychom již
více nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem
učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání
lstivému; 15 Ale upřímě se majíce v lásce, rosťme v
toho všelijak, kterýž jest hlava, totiž v Krista. 16 Z
kteréhož všecko tělo příslušně spojené a svázané
po všech kloubích přisluhování, podlé vnitřní moci
v míru jednoho každého ouda, zrůst, jakž na tělo
přísluší, béře, k vzdělání svému v lásce. 17 A protož
totoť pravím a osvědčuji skrze Pána, abyste již více
nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti mysli
své, 18 Zatemnění v rozumu, odcizeni jsouce od
života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z
zatvrzení srdce jejich. 19 Kteříž zoufavše sobě, vydali
se v nestydatost, aby všelikou nečistotu páchali s
chtivostí. 20 Ale vy ne tak jste se vyučili od Krista,
21 Ač jestliže jste ho slyšeli, a o něm byli vyučeni,
jakž jest pravda v Ježíšovi, 22 Totiž, žeť vám náleží
složiti ono první obcování podlé toho starého člověka,
rušícího se, podlé žádosti oklamávajících, 23 Obnoviti
se pak duchem mysli své, 24 A obléci toho nového
člověka, podlé Boha stvořeného, v spravedlnosti a v
svatosti pravdy. 25 Protož složíce lež, mluvtež pravdu
jeden každý s bližním svým; nebo jsme vespolek
oudové. 26 Hněvejte se, a nehřešte; slunce nezapadej
na hněvivost vaši. 27 Nedávejte místa ďáblu. 28 Kdo
kradl, již více nekraď, ale raději pracuj, dělaje rukama,
což dobrého jest, aby měl, z čeho uděliti nuznému. 29
Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale jestli
jaká dobrá k vzdělání užitečnému, aby dala milost
posluchačům. 30 A nezarmucujte Ducha svatého
Božího, kterýmž znamenáni jste ke dni vykoupení.
31 Všeliká hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i
rouhání buď odjato od vás, se vší zlostí, 32 Ale buďte
k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějíce
sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.

5 Buďtež tedy následovníci Boží, jakožto synové
milí. 2 A choďte v lásce, jako i Kristus miloval nás,
a vydal sebe samého za nás, dar a obět Bohu u vůni
rozkošnou. 3 Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb
lakomství, aniž jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší
na svaté, 4 A mrzkost, ani bláznové mluvení, ani
šprymování, kteréžto věci jsou nenáležité, ale raději
díků činění. 5 Víte zajisté o tom, že žádný smilník
aneb nečistý, ani lakomec, (jenž jest modloslužebník,
) nemá dědictví v království Kristově a Božím. 6 Žádný
vás nesvoď marnými řečmi; nebo pro takové věci
přichází hněv Boží na syny nepoddané. 7 Nebývejtež
tedy účastníci jejich. 8 Byli jste zajisté někdy temnosti,
ale nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové světla
choďte, 9 (Nebo ovoce Ducha záleží ve vší dobrotě,
a spravedlnosti, a v pravdě,) 10 O to stojíce, což
by se dobře líbilo Pánu. 11 A neobcujte s skutky
neužitečnými tmy, ale raději je trescete. 12 Nebo což
se tajně děje od nich, mrzko jest o tom i mluviti. 13

Ale to všecko, když bývá od světla trestáno, bývá
zjeveno; cožkoli zajisté zjevné bývá, světlo jest. 14
Protož praví: Probud' se ty, kdož spíš, a vstaň z
mrtvých, a zasvítíť se tobě Kristus. 15 Viztež tedy,
kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale
jako moudří, 16 Vykupujíce čas; nebo dnové zlí jsou.
17 Protož nebývejte neopatrní, ale rozumějící, která
by byla vůle Páně. 18 A neopíjejte se vínem, v němž
jest prostopašnost, ale naplněni buďte Duchem, 19
Mluvíce sobě vespolek v žalmích, a v chvalách, a
v písničkách duchovních, zpívajíce a plésajíce v
srdcích svých Pánu, 20 Díky činíce vždycky ze všeho
ve jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otci, 21
Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží. 22 Ženy
mužům svým poddány buďte, jako Pánu. 23 Nebo
muž jest hlava ženy, jako i Kristus hlava církve, a ont'
jest spasitel těla. 24 A protož jakož církev poddána
jest Kristu, tak i ženy mužům svým ve všem. 25
Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a
vydal sebe samého za ni, 26 Aby ji posvětil, očistiv
obmytím vody skrze slovo, 27 Aby ji sobě postavil
slavnou církev, nemající poškvrny, ani vrásky, neb
cokoli takového, ale aby byla svatá, a bez úhony. 28
Takt' jsou povinni muži milovati ženy své jako svá
vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebeť samého
miluje, 29 Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v
nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev. 30
Neboť jsme oudové těla jeho, z masa jeho, a z kostí
jeho. 31 A protoť opustí člověk otce svého i matku, a
připojí se k manželce své, i budouť ti dva jedno tělo.
32 Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o
církvi. 33 A však i vy, jeden každý z vás, manželku
svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak ať se bojí
muže.

6 Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu; neboť
jest to spravedlivé. 2 Cti otce svého i matku, (toť
jest přikázaní první s zaslíbením,) 3 Aby dobře bylo
tobě, a abys byl dlouhověký na zemi. 4 A vy otcové
nepopouzejte k hněvu dítek svých, ale vychovávejte
je v cvičení a v napomínání Páně. 5 Služebníci buďte
poslušni pánů tělesných s bázní a s strachem, v
sprostnosti srdce svého, jako Krista, 6 Ne na oko
sloužíce, jako ti, kteříž se lidem líbiti usilují, ale jako
služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše, 7 S
dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem, 8
Vědouce, že, což by koli jeden každý učinil dobrého,
za to odplatu vzíti má ode Pána, buďto služebník,
buďto svobodný. 9 A vy páni též se tak mějte k nim,
odpouštějíce pohrůžky, vědouce, že i vy také máte
Pána svého v nebesích, a přijímání osob není u něho.
10 Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci
síly jeho. 11 Oblecte se v celé odění Boží, abyste
mohli státi proti útokům ďábelským. 12 Neboť není
bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu,
proti mocnostem, proti světa pánům temností věku
tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. **(aiōn g165)**
13 A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli
odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi. 14
Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou, a
oblečeni jsouce v pancíř spravedlnosti, 15 A obuté
majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje, 16 A
zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli
všecky šípy ohnivé nešlechetníka toho uhasiti. 17
Lebku také spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest
slovo Boží, 18 Všelikou modlitbou a prosbou modléce
se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce
se vší ustavičností a prošením za všecky svaté, 19 I
za mne, aby mi dána byla řeč k otevření úst mých
s smělou doufanlivostí, abych oznamoval tajemství
evangelium, 20 Pro něž úřad konám v řetězu, abych v
něm směle mluvil, jakž mně mluviti náleží. 21 Abyste
pak věděli i vy, co se se mnou děje, a co činím,
všecko vám to oznámí Tychikus, milý bratr a věrný
služebník v Pánu, 22 Jehož jsem pro to samo k
vám poslal, abyste věděli o našich věcech, a aby
potěšil srdcí vašich. 23 Pokoj bratřím, a láska s věrou
od Boha Otce a Pána Jezukrista. 24 Milost Boží
se všechněmi milujícími Pána našeho Jezukrista k
neporušitelnosti. Amen.

Filipským

1 Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista,
všechněm svatým v Kristu Ježíši, kteříž jsou v
městě Filippis, s biskupy a s jahny: 2 Milost vám a
pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. 3
Děkuji Bohu svému, když se koli na vás rozpomenu,
4 Vždycky při každé modlitbě své, s radostí za všecky
za vás prosbu čině, 5 Z vašeho obcování evangelium,
hned od prvního dne až posavad, 6 Jist jsa tím, že
ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne
Ježíše Krista, 7 Jakož jest mi spravedlivé tak smysliti
o všech vás, proto že vás v srdci mám i v vězení
svém, a v obraňování i v utvrzování evangelium, vás
všecky účastníky milosti mně dané. 8 Svědek mi
jest zajisté Bůh, kterak po všech po vás toužím v
střevách Ježíše Krista. 9 A za to se modlím, aby láska
vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti
a ve všelikém smyslu, 10 K tomu, abyste zkušením
rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak
abyste byli upřímí a bez úrazu, až ke dni Kristovu,
11 Naplněni jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž
nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží.
12 Chciť pak, bratří, abyste věděli, že to, což mne
obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo,
13 Tak že vězení mé pro Krista rozhlášeno jest po
všem rathouzu, i jinde všudy. 14 A mnozí z bratří
v Pánu, spolehše na vězení mé, hojnější smělost
mají bez strachu mluviti slovo. 15 A však někteří z
závisti a navzdoru, někteří pak také z oblíbení Krista
káží. 16 Ti pak, kteříž navzdoru Krista zvěstují, ne v
čistotě, domnívají se, že mi k vězení mému ssoužení
přidadí; 17 Kteří pak z lásky, ti vědí, že jsem k obraně
evangelium postaven. 18 Ale což pak o to? Nýbrž
jakýmkoli způsobem, buď v samé tvárnosti, buď v
pravdě Kristus se zvěstuje, i z tohoť se raduji, a ještě
radovati budu. 19 Nebo vím, že mi to přijde k spasení
skrze vaši modlitbu, a pomoc Ducha Jezukristova, 20
Podlé pečlivého očekávání a naděje mé, že v ničem
nebudu zahanben, ale ve vší doufanlivé smělosti,
jakž prvé vždycky, tak i nyní veleben bude Kristus na
těle mém, buď skrze život, buď skrze smrt. 21 Mně
zajisté živu býti jest Kristus, a umříti zisk. 22 Jestli mi
pak prospěšněji živu býti v těle pro práci, tedy nevím,
co bych vyvolil. 23 K obémuť se k tomu nakloňuji,
žádost maje umříti, a býti s Kristem, což by mnohem
lépe bylo, 24 Ale pozůstati v těle potřebněji jest pro
vás. 25 Načež spoléhaje, vím, že pobudu, a s vámi
se všemi spolu pozůstanu k vašemu prospěchu, a k
radosti víry, 26 Aby se vaše ze mne chlouba v Kristu
Ježíši rozhojnila, skrze mou vám zase přítomnost. 27
Toliko, jakž sluší evangelium Kristovu, obcujte, abych,
buď přijda a vás vida, buď vzdálen jsa, slyšel o vás,
že stojíte v jednom duchu, jednomyslně pracujíce
u víře evangelium, 28 A v ničemž se nestrachujíce
protivníků, což jest jim jistým znamením zahynutí,
vám pak spasení, a to od Boha. 29 Nebo vám jest
to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v něho
věřili, ale také pro něj i trpěli, 30 Týž boj majíce, jakýž
jste při mně viděli, i nyní o mně slyšíte.

2 Protož jestli jaké potěšení v Kristu, jestli které
utěšení lásky, jestli která společnost Ducha, jsou-
li která střeva a slitování, 2 Naplňte radost mou,
abyste jednostejného smyslu byli, jednostejnou lásku
majíce, jednodušní jsouce, jednostejně smýšlejíce, 3
Nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v
pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce.
4 Nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale každý
také toho, což jest jiných. 5 To tedy, citte při sobě,
co i při Kristu Ježíši. 6 Kterýž jsa v způsobu Božím,
nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, 7
Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav,
podobný lidem učiněn. 8 A v způsobu nalezen jako
člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti
kříže. 9 Protož i Bůh povýšil ho nade vše, a dal jemu
jméno nad každé jméno, 10 Aby ve jménu Ježíše
každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a
těch, kteříž jsou na zemi, i těch, kteříž jsou pod zemí,
11 A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest
Pánem v slávě Boha Otce. 12 A tak, moji milí, jakož
jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé,
ale nyní mnohem více v nepřítomnosti mé, s bázní a
s třesením spasení své konejte. 13 Bůh zajisté jest,
kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podlé
dobře libé vůle své. 14 Všecko čiňte bez reptání, a
bez pochybování, 15 Abyste byli bez úhony, a upřímí
synové Boží, bez obvinění u prostřed národu zlého a
převráceného. Mezi kterýmižto světte jako světla na
světě, 16 Slovo života zachovávajíce, ku poctivosti
mé v den Kristův, že jsem ne nadarmo běžel, ani
nadarmo pracoval. 17 A bychť pak i obětován byl pro
obět a službu víře vaší, raduji se, a spolu raduji se se
všechněmi vámi. 18 A též i vy radujte se, a spolu
radujte se se mnou. 19 Mámť pak naději v Pánu
Ježíši, že Timotea brzy pošli vám, abych i já pokojné
mysli byl, zvěda, kterak vy se máte. 20 Nebo žádného
tak jednomyslného nemám, kterýž by tak vlastně
o vaše věci pečoval. 21 Všickni zajisté svých věcí
hledají, a ne těch, kteréž jsou Krista Ježíše. 22 Ale jej
zkušeného býti víte, že jako syn s otcem, se mnou

přisluhoval v evangelium. 23 Tohoť hle, naději mám,
že pošli, jakž jen uzřím, co se bude díti se mnou. 24
Mámť pak naději v Pánu, že i sám brzo přijdu k vám.
25 Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita, bratra a
pomocníka a spolurytíře mého, vašeho pak apoštola i
služebníka, v potřebě mé poslati k vám, 26 Poněvadž
toužil po všech vás, a velmi těžek nad tím byl, že
jste o něm slyšeli, že by byl nemocen. 27 A bylť jistě
nemocen, i blízek smrti, ale Bůh se nad ním smiloval,
a ne nad ním toliko, ale i nade mnou, abych zámutku
na zámutek neměl. 28 Protož tím chtivěji poslal jsem
ho, abyste, vidouce jej zase, radovali se, a já abych
byl bez zámutku. 29 Přijmětež jej tedy v Pánu se
vší radostí, a mějtež takové v poctivosti. 30 Neboť
pro dílo Kristovo až k smrti se přiblížil, opováživ se
života, aby doplnil to, v čemž jste vy měli nedostatek
při posloužení mně.

3 Dále pak, bratří moji, radujte se v Pánu.
Jednostejných vám věcí psáti mně se jistě nestýště,
vám pak to bezpečné jest. 2 Vizte psy, vizte zlé
dělníky, vizte roztržku. 3 Neboť myť jsme obřízka,
kteříž duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu
Ježíši, a nedoufáme v těle, 4 Ačkoli i já mohl bych
doufati v těle. Zdá-liť se komu jinému, že by mohl
doufati v těle, já více, 5 Obřezán jsa osmého dne, jsa
z rodu Izraelského, pokolení Beniaminova, Žid z Židů,
podlé zákona farizeus, 6 A z strany horlivosti protivník
církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez
úhony. 7 Ale to, což mi bylo ziskem, položil jsem sobě
pro Krista za škodu. 8 Nýbrž i všecky věci pokládám
škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše
Pána svého, pro nějž jsem to všecko ztratil, a mám to
jako za lejna, abych Krista získal, 9 A v něm nalezen
byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z zákona,
ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, tu spravedlnost,
kteráž jest z Boha, a u víře záleží, 10 Abych poznal
jej, a moc vzkříšení jeho, i společnost utrpení jeho,
připodobňuje se k smrti jeho, 11 Zda bych tak přišel
k vzkříšení z mrtvých. 12 Ne že bych již dosáhl,
aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i
uchvátiti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše.
13 Bratří, játť nemám za to, že bych již dosáhl. 14
Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou,
zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou,
úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného
povolání Božího v Kristu Ježíši. 15 Protož kteřížkoli
jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v čem jinak
smyslíte, i toť vám Bůh zjeví. 16 Ale k čemuž jsme již
přišli, v tom při jednostejném zůstávejme pravidle,
a jednostejně smyslme. 17 Spolunásledovníci moji
buďte, bratří, a šetřte těch, kteříž tak chodí, jakož
máte příklad na nás. 18 Neboť mnozí chodí, o nichž
jsem častokrát pravil vám, a nyní s pláčem pravím,
že jsou nepřátelé kříže Kristova, 19 Jichžto konec jest
zahynutí, jejichž Bůh jest břicho, a sláva v mrzkostech
jejich, kteříž o zemské věci stojí. 20 Ale naše obcování
jest v nebesích, odkudž i spasitele očekáváme Pána
Jezukrista, 21 Kterýž promění tělo naše ponížené,
aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podlé mocnosti
té, kterouž mocen jest i všecky věci podmaniti sobě.

4 A tak, bratří moji milí a přežádoucí, radost a koruno
má, tak stůjte v Pánu, milí. 2 Evody prosím, i
Syntychény prosím, aby jednostejně smyslily v Pánu.
3 Ano i tebe prosím, tovaryši můj vlastní, budiž jim
pomocen, kteréžto v evangelium spolu se mnou
pracovaly, i spolu s Klimentem a s jinými pomocníky
mými, jejichž jména jsou v knize života. 4 Radujte se
v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se. 5 Mírnost
vaše známa buď všechněm lidem. Pán blízko. 6 O nic
nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu
a poníženou žádost s díků činěním prosby vaše
známy buďte Bohu. 7 A pokoj Boží, kterýž převyšuje
všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich
v Kristu Ježíši. 8 Dále pak, bratří, kterékoli věci
jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé,
kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné,
jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech
přemyšlujte. 9 Kterýmž jste se i naučili, je i přijali, a
slyšeli i viděli na mně. Ty věci čiňte, a Bůh pokoje
budeť s vámi. 10 Zradoval jsem se v Pánu velice,
že již opět zase rozzelenala se péče vaše o mne.
Načež však byli jste myslili, ale nedostalo se vám
příhodného času. 11 Ne proto, že bych jakou nouzi
měl, toto pravím; nebo já naučil jsem se dosti míti na
tom, což mám. 12 Umímť i snížen býti, umím také i
hojnost míti; všudy a ve všech věcech pocvičen jsem,
i nasycen býti i lačněti, totiž hojnost míti i nouzi trpěti.
13 Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje. 14 A
však dobře jste učinili, obcovavše mému ssoužení.
15 Víte pak i vy, Filipenští, že při počátku evangelium,
když jsem šel z Macedonie, žádný zbor neudělil
mi z strany dání a vzetí, než vy sami. 16 Ano i do
Tessaloniky jednou i podruhé, čehož jsem potřeboval,
poslali jste mi. 17 Ne proto že bych hledal darů,
ale hledám užitku hojného k vašemu prospěchu. 18
Přijalť jsem pak všecko, a hojněť mám, naplněnť
jsem, vzav od Epafrodita to, což posláno od vás, vůni
sladkosti, obět vzácnou a libou Bohu. 19 Bůh pak můj
naplníť všelikou potřebu vaši podlé bohatství svého
slavně v Kristu Ježíši. 20 Bohu pak a Otci našemu

sláva na věky věků. Amen. **(aiōn g165)** **21** Pozdravtež
všech svatých v Kristu Ježíši. Pozdravujíť vás bratří,
kteříž jsou se mnou. **22** Pozdravujíť vás všickni svatí,
zvláště pak ti, kteříž jsou z domu císařova. **23** Milost
Pána našeho Jezukrista se všechněmi vámi. Amen.

Koloským

1 Pavel apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a
Timoteus, **2** Těm, kteříž jsou v Kolossis, svatým a
věrným bratřím v Kristu Ježíši: Milost vám a pokoj
od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. **3** Díky
činíme Bohu a Otci Pána našeho Jezukrista, vždycky
za vás modléce se, **4** Slyšavše o víře vaší v Kristu
Ježíši, a o lásce ke všechněm svatým, **5** Pro naději
složenou vám v nebesích, o níž jste prvé slyšeli v
slovu pravdy, to jest evangelium. **6** Kteréž jest přišlo
k vám, jako i na všecken svět, a ovoce nese, jako i
u vás od toho dne, v kterémž jste slyšeli, a poznali
milost Boží v pravdě, **7** Jakož jste se i naučili od
Epafry, milého spoluslužebníka našeho, kterýž jest
věrný k vám služebník Kristův, **8** Kterýž také oznámil
nám lásku vaši v Duchu. **9** Protož i my, od toho
dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme modliti se
za vás a žádati, abyste naplněni byli známostí vůle
jeho ve vší moudrosti a rozumnosti duchovní, **10**
Abyste chodili hodně Pánu ke vší jeho líbeznosti, v
každém skutku dobrém, ovoce vydávajíce a rostouce
v známosti Boží, **11** Všelikou mocí zmocněni jsouce,
podlé síly slávy jeho, ke vší trpělivosti a dobrotivosti s
radostí, **12** Díky činíce Otci, kterýž hodné nás učinil
účastnosti losu svatých v světle, **13** Kterýž vytrhl nás
z moci temnosti, a přenesl do království milého Syna
svého, **14** V němž máme vykoupení skrze krev jeho,
totiž odpuštění hříchů, **15** Kterýž jest obraz Boha
neviditelného, prvorozený všeho stvoření. **16** Nebo
skrze něho stvořeny jsou všecky věci, kteréž jsou na
nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové
neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všecko
skrze něho a pro něho stvořeno jest. **17** A on jest
přede vším, a všecko jím stojí. **18** A ont' jest hlava těla
církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých,
aby tak on ve všem prvotnost držel, **19** Poněvadž
se zalíbilo Otci, aby v něm všecka plnost přebývala,
20 A skrze něho aby smířil s sebou všecko, v pokoj
uvodě skrze krev kříže jeho, skrze něj, pravím, buďto
ty věci, kteréž jsou na zemi, bud' ty, kteréž jsou na
nebi. **21** Ano i vás, někdy odcizené a nepřátely v
mysli, skrze skutky zlé, nyní již smířil, **22** Tělem svým
skrze smrt, aby vás postavil svaté, a nepoškvrněné,
a bez úhony před oblíčejem svým, **23** Však jestliže
zůstáváte u víře založení a pevní, a neuchylujete
se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž
jest kázáno všemu stvoření, kteréž jest pod nebem,
jehož já Pavel učiněn jsem služebník. **24** Kterýž nyní
raduji se z utrpení svých pro vás, a doplňuji ostatky
ssoužení Kristových na těle svém za jeho tělo, jenž
jest církev, **25** Jejíž učiněn jsem já služebník, tak
jakž mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil, a tak
naplnil slovo Boží, **26** To tajemství skryté od věků
a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. **(aiōn g165)**
27 Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo
bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany,
jenž jest Kristus v vás, ta naděje slávy, **28** Kteréhož
my zvěstujeme, napomínajíce všelikého člověka, a
učíce všelikého člověka ve vší moudrosti, abychom
postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.
29 O čež i pracuji, bojuje podlé té jeho mocnosti,
kteráž dělá ve mně mocně.

2 Chcit' zajisté, abyste věděli, jakou nesnáz mám
o vás, a o ty, kteříž jsou v Laodicii, a kteřížkoli
neviděli tváři mé podlé těla, **2** Aby potěšena byla
srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství
přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce
i Krista, **3** V němž jsou skryti všickni pokladové
moudrosti a známosti. **4** A totot' pravím, aby vás
žádný, falešně dovodě, neoklamal podobnou k pravdě
řečí. **5** Nebo ačkoli vzdálen jsem tělem, však duchem
s vámi jsem, raduje se, a vida řád váš, a utvrzení té
víry vaší v Krista. **6** Protož jakž jste přijali Krista Ježíše
Pána, tak v něm chodťe, **7** Vkořenění a vzdělaní na
něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhojňujíce
se v ní s díků činěním. **8** Hleďtež, ať by vás někdo
neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním,
uče podlé ustanovení lidských, podlé živlů světa, a
ne podlé Krista. **9** Nebo v něm přebývá všecka plnost
Božství tělesně. **10** A v něm jste doplněni, kterýž
jest hlava všeho knížatstva i mocnosti, **11** V němž i
obřezáni jste obřezáním ne rukou učiněným, svlékše
tělo hříchů skrze obřezání Kristovo, **12** Pohřbeni
jsouce s ním skrze křest, skrze nějž i spolu s ním z
mrtvých vstali jste skrze víru, kteráž jest mocné dílo
Boží, kterýž vzkřísil jej z mrtvých. **13** Ano i vás, mrtvé
v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním
obživil, odpustiv vám všecky hříchy, **14** A smazav proti
nám ten zápis záležející v ustanoveních, kterýž byl
odporný nám. I vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej k
kříži; **15** A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu
zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj. **16** Protož
žádný vás nesud' pro pokrm, aneb pro nápoj, aneb
z strany svátku, neb novuměsíce, aneb sobot. **17**
Kteréžto jsou stín věcí budoucích, ale pravda tělo jest
Kristovo. **18** Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně
pokorou a náboženstvím andělským, v to, čehož
neviděl, se vydávaje, a marně se nadýmaje smyslem
těla svého, **19** A nedrže se hlavy, od níž všecko

tělo po kloubích a svazích vzdělané a spojené roste
Božím zrůstem. 20 Jestliže tedy zemřeli jste s Kristem
živlům světa, proč, jako byste živi byli světu, těmi
ceremoniemi dáte se obtěžovati, 21 (Když se říká:
Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírej? 22
Kteréžto všecky věci samým užíváním jich kazí se,)
podlé přikázaní a učení lidských. 23 Kteréžto věci
mají sic tvárnost moudrosti, v způsobu té nábožnosti,
a v pokoře pošmourné, i v neodpuštění tělu, a však
nejsou v žádné platnosti, toliko k nasycení těla.

3 Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí
hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. 2 O
svrchní věci pečujte, ne o zemské. 3 Nebo zemřeli
jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. 4 Když
se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se
s ním v slávě. 5 Protož mrtvěte oudy své zemské,
smilstvo, nečistotu, chlipnost, žádost zlou, i lakomství,
jenž jest modlám sloužení. 6 Pro kteréž věci přichází
hněv Boží na syny zpurné. 7 V kterýchž i vy někdy
chodili jste, když jste živi byli v nich. 8 Ale nyní složtež
i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení, i
mrzkomluvnost z úst svých. 9 Nelžete jedni na druhé,
když jste svlékli s sebe starého člověka s skutky jeho,
10 A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti,
podlé obrazu toho, kterýž jej stvořil, 11 Kdežto není
Řek a Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec a Scýta,
služebník a svobodný, ale všecko a ve všech Kristus.
12 Protož oblectež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí,
v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě
smýšlení, krotkost, trpělivost, 13 Snášejíce jeden
druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by
kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám,
tak i vy. 14 Nadto pak nade všecko v lásku, kteráž
jest svazek dokonalosti. 15 A pokoj Boží vítěziž v
srdcích vašich, k němuž i povoláni jste v jedno tělo;
a buďtež vděčni. 16 Slovo Kristovo přebývejž v vás
bohatě se vší moudrostí, učíce a napomínajíce sebe
vespolek žalmy, a zpěvy, a písničkami duchovními, s
milostí zpívajíce v srdci svém Pánu. 17 A všecko,
cožkoli činíte v slovu neb v skutku, všecko čiňte ve
jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze
něho. 18 Ženy poddány buďte mužům svým tak, jakž
sluší, v Pánu. 19 Muži milujte ženy své, a nemějte se
přísně k nim. 20 Dítky poslouchejte rodičů ve všem;
nebo to jest dobře libé Pánu. 21 Otcové nepopouzejte
k hněvivosti dítek svých, aby sobě nezoufaly. 22
Služebníci poslušni buďte ve všem pánů tělesných,
ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti,
ale v sprostnosti srdce, bojíce se Boha. 23 A všecko,
což byste koli činili, z té duše čiňte, jako Pánu, a ne
lidem, 24 Vědouce, že ode Pána vzíti máte odplatu
dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte. 25 Kdož by pak
nepravost páchal, odměnu své nepravosti vezme. A
neníť přijímání osob u Boha.

4 Páni spravedlivě a slušně s služebníky nakládejte,
vědouce, že i vy Pána máte v nebesích. 2 Na
modlitbě buďte ustaviční, bdíce v tom s díků činěním,
3 Modléce se spolu i za nás, aby Bůh otevřel nám
dvéře slova, k mluvení o tajemství Kristovu, pro něž
i v vězení jsem, 4 Abych je zjevoval, tak jakž mi
náleží mluviti. 5 Chodťež v moudrosti před těmi, kteříž
jsou vně, čas kupujíce. 6 Řeč vaše vždycky budiž
příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak
byste měli jednomu každému odpovědíti. 7 O věcech
mých o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a
věrný slouha, a spoluslužebník v Pánu. 8 Kteréhož
jsem poslal k vám pro to samo, aby zvěděl, co se
děje u vás, a potěšil srdcí vašich, 9 S Onezimem,
věrným a milým bratrem, kterýž jest tam od vás. Tiť
vám všecko oznámí, co se děje u nás. 10 Pozdravuje
vás Aristarchus, spoluvězeň můj, a Marek, sestřenec
Barnabášův, (o kterémž jsem vám poručil; přišel-li
by k vám, přijmětež jej;) 11 A Jezus, kterýž slove
Justus, kteříž jsou Židé. Ti toliko jsou pomocníci
moji v království Božím, kteříž byli mé potěšení. 12
Pozdravuje vás Epafras, kterýž od vás jest, slouha
Kristův, kterýž vždycky úsilně pracuje na modlitbách
za vás, abyste stáli dokonalí a plní ve vší vůli Boží.
13 Nebo svědectví jemu vydávám, žeť vás velmi
horlivě miluje, a též i ty, kteříž jsou v Laodicii, i kteříž
jsou v Hierapoli. 14 Pozdravuje vás Lukáš lékař
milý a Démas. 15 Pozdravte bratří Laodicenských, i
Nymfy, i té církve, kteráž jest v domě jeho. 16 A když
bude přečten u vás tento list, spravtež to, ať jest i v
Laodicenském zboru čten; a ten, kterýž jest psán z
Laodicie, i vy také přečtěte. 17 A rcete Archippovi: Viz,
abys služebnost, kterouž jsi přijal od Pána, vyplnil. 18
Pozdravení mou rukou Pavlovou. Pamatujtež na mé
vězení. Milost Boží s vámi. Amen.

1 Tesalonickým

1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských
v Bohu Otci a Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a
pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. **2**
Díky činíme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku
činíce o vás na modlitbách svých. **3** Bez přestání
pamatujíce na skutek víry vaší a na práci lásky, a
na trpělivost naděje Pána našeho Jezukrista, před
Bohem a Otcem naším, **4** Vědouce, bratří Bohu
milí, o vyvolení vašem. **5** Nebo evangelium naše
k vám nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v
Duchu svatém, a v jistotě mnohé, jakož víte, jací jsme
byli mezi vámi pro vás. **6** A vy následovníci naši i
Páně učiněni jste, přijavše slovo ve mnohé úzkosti, s
radostí Ducha svatého, **7** Tak že jste učiněni příklad
všem věřícím v Macedonii a v Achaii. **8** Nebo od vás
rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Macedonii a v
Achaii, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v
Boha, roznesla se, tak že nepotřebí nám o tom nic
mluviti. **9** Onit' zajisté sami o nás vypravují, jaký byl
příchod náš k vám, a kterak jste se obrátili k Bohu
od modl, abyste sloužili Bohu živému a pravému, **10**
A očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož vzkřísil z
mrtvých, totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hněvu
budoucího.

2 Nebo vy sami víte, bratří, že příchod náš k vám
nebyl daremný. **2** Ale i prvé trpěvše, i pohanění
snáševše, (jakož víte,) v městě Filippis, osvobodili
jsme se v Bohu svém mluviti vám směle evangelium
Boží s mnohými odpory. **3** Napomínání zajisté naše
nebylo z podvodu, ani z nečistoty, ani ve lsti. **4**
Ale jakož Bůh nás oblíbil, aby nám svěřeno bylo
evangelium, takt' mluvíme, ne jako lidem se líbíce,
ale Bohu, kterýž libuje srdce naše. **5** Anižt' jsme
zajisté kdy užívali řeči pochlebné, jakož víte, ani za
příčinou něčeho lakomství provodili. Bůht' jest svědek.
6 Ani jsme hledali od lidí chvály, ani od vás, ani od
jiných, ač jsme mohli vás obtěžovati, jako Kristovi
apoštolé. **7** Ale byli jsme tiší mezi vámi, jako když
matka chová dítky své. **8** Tak nakloněni k vám byvše,
hotovi jsme byli s velikou chutí vydati vám netoliko
evangelium Boží, ale také i duše své, proto že jste
nám byli milí. **9** Nebo pamatujete, bratří, na práci
naši a ustávání. Ve dne i v noci zajisté pracovavše,
proto abychom žádného z vás neobtěžovali, kázali
jsme u vás evangelium Boží. **10** Vy jste svědkové
i Bůh, žet' jsme svatě, a spravedlivě, a bez úhony
obcovali mezi vámi, kteříž jste uvěřili, **11** Jakož víte,
že jednoho každého z vás, jako otec dítek svých,
napomínali jsme a potěšovali, **12** I s osvědčováním,
abyste chodili hodně Bohu, kterýž povolal vás do
království svého a v slávu. **13** Protož i my díky činíme
Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, kteréž
jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské,
ale (jakož v pravdě jest,) jako slovo Boží, kterýž i
dílo své působí v vás věřících. **14** Vy zajisté, bratří,
následovníci učiněni jste církví Božích, kteréž jsou
v Židovstvu v Kristu Ježíši; nebo jste takovéž věci i
vy trpěli od svého pokolení, jako i oni od Židů. **15**
Kteříž i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a
nás vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všechněm lidem jsou
odporní, **16** Nedopouštějíce nám mluviti pohanům,
aby spaseni byli, aby tak vždy doplňovali hříchy své.
Nebo vylit jest na ně hněv konečný. **17** My pak,
bratří, zbaveni byvše vás na chvíli, tělem ne srdcem,
opravdověji usilovali jsme viděti tvář vaši s mnohou
žádostí. **18** Protož chtěli jsme přijíti k vám, (zvláště já
Pavel,) jednou i podruhé, ale překazil nám satan. **19**
Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna
chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho
Jezukrista v příchodu jeho? **20** Vy jistě jste sláva naše
i radost.

3 Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se
nám vidělo, abychom v Atenách pozůstali my sami.
2 A poslali jsme Timotea, bratra svého, a služebníka
Božího, a pomocníka svého v evangelium Kristovu,
aby potvrdil vás, a napomenul k tomu, což náleží
k víře vaší, **3** Aby se žádný nepohnul v takových
těchto ssouženích. Nebo i sami víte, že jsme k tomu
postaveni. **4** Ještě zajisté, když jsme u vás byli,
předpovídali jsme vám, že budeme ssouženi. Jakož
se i stalo, jakž víte. **5** Protož i já, nemoha se déle
zdržeti, poslal jsem, abych zvěděl o víře vaší, ať by
snad nějak nepokoušel vás ten pokušitel, i byla by
daremná práce naše. **6** Nyní pak když k nám přišel
Timoteus od vás, a zvěstoval nám novinu veselou
o víře a lásce vaší, a že nás připomínáte dobře,
žádajíce vždycky nás viděti, jako i my vás, **7** Protož
potěšeni jsme, bratří, z vás ve všelikém ssoužení a
nesnadnosti své skrze víru vaši. **8** Nebo aj, živi jsme,
jestliže vy stojíte v Pánu. **9** A jakým děkováním z
vás můžeme se odměniti Bohu za všecku tu radost,
kterouž radujeme se pro vás před Bohem svým, **10**
Dnem i noci přehorlivě modléce se, abychom uzřeli
tvář vaši, a doplnili to, čehož by se nedostávalo víře
vaší? **11** Sám pak Bůh a Otec náš, a Pán náš Ježíš
Kristus spravíž cestu naši k vám. **12** Vás pak ten Pán
račiž rozmnožiti a rozhojniti v lásce k sobě vespolek, i
ke všechněm, jako i nás k vám, **13** Aby tak utvrzena

byla srdce vaše nepoškvrněná v svatosti, před Bohem
a Otcem naším, ku příští Pána našeho Jezukrista, se
všechněmi svatými jeho.

4 Dále pak, bratří, prosíme vás, a napomínáme v
Pánu Ježíši, jakož jste přijali od nás, kterak byste
měli choditi, a líbiti se Bohu, v tom abyste se rozhojnili
více. **2** Víte zajisté, jaká přikázaní vydali jsme vám
skrze Pána Ježíše. **3** Tať jest zajisté vůle Boží, totiž
posvěcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva, **4** A
aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v
svatosti a v poctivosti, **5** Ne v líbosti žádostí jako i
pohané, kteříž Boha neznají; **6** A aby neutiskal ani
oklamával v jednání bratra svého, proto že mstitel
jest Pán všeho toho, jakož i předpověděli jsme vám,
a osvědčili. **7** Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě,
ale ku posvěcení. **8** A protož kdo tím pohrdá, ne
člověkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i nám dal Ducha
svého svatého. **9** O lásce pak bratrské není potřebí
psáti vám; nebo jste vy od Boha naučeni, abyste
milovali jedni druhé. **10** A jistě činíte to všechněm
bratřím ve vší Macedonii. Napomínámeť pak vás,
bratří, abyste se v tom více rozhojnili, **11** A snažili
se pokojni býti, a hleděti toho, což komu náleží,
a pracovati rukama svýma vlastníma, jakož jsme
přikázali vám, **12** Abyste poctivě chodili před těmi,
kteříž jsou vně, a v ničemž abyste neměli nedostatku.
13 Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, o těch, kteříž
zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje
nemají. **14** Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel, a
z mrtvých vstal, takť Bůh i ty, kteříž by zesnuli v
Ježíšovi, přivede s ním. **15** Toto zajisté vám pravíme
slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do
příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli. **16**
Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem
archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví v
Kristu vstanou nejprvé. **17** Potom my živí pozůstavení
spolu s nimi zachváceni budeme do oblaků, vstříc
Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme. **18**
A protož potěšujte jedni druhých těmito slovy.

5 O časích pak a chvilech, bratří, nepotřebujete, aby
vám psáno bylo. **2** Nebo vy sami výborně víte, že
ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde. **3** Nebo
když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na
ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdouť. **4**
Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako
zloděj zachvátil. **5** Všickni vy synové světla jste, a
synové dne. Nejsmeť noci, ani tmy. **6** Nespěmež
tedy, jako jiní, ale bděme, a střízliví buďme. **7** Nebo
kteříž spí, v noci spí, a kteříž se opíjejí, v noci opilí
jsou. **8** Ale my, synové dne jsouce, střízliví buďme,
oblečeni jsouce v pancíř víry a lásky, a v lebku naděje
spasení. **9** Nebo nepostavil nás Bůh k hněvu, ale k
nabytí spasení, skrze Pána našeho Jezukrista, **10**
Kterýž umřel za nás, abychom, buďže bdíme, buďže
spíme, spolu s ním živi byli. **11** Protož napomínejte
se vespolek, a vzdělávejte jeden druhého, jakož i
činíte. **12** Prosímeť pak vás, bratří, znejtež ty, kteříž
pracují mezi vámi, a předloženi jsou vám v Pánu, a
napomínají vás, **13** A velice je milujte pro práci jejich.
A mějte se k sobě vespolek pokojně. **14** Prosímeť
pak vás, bratří, napomínejte z řádu vystupujících,
potěšujte choulostivých, snášejte mdlé, trpělivě se
mějte ke všechněm. **15** Vizte, aby někdo zlého za
zlé neodplacoval, ale vždycky účinnosti dokazujte,
i k sobě vespolek i ke všechněm. **16** Vždycky se
radujte, **17** Bez přestání se modlte, **18** Ze všeho díky
čiňte; nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši při vás. **19**
Ducha neuhašujte, **20** Proroctvím nepohrdejte, **21**
Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte. **22**
Od všeliké zlé tvárnosti se varujte. **23** Sám pak Bůh
pokoje posvětiž vás ve všem, a celý váš duch i duše
i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista
zachováno budiž. **24** Věrnýť jest ten, kterýž povolal
vás, kterýž také i učiní to. **25** Bratří, modlte se za
nás. **26** Pozdravte všech bratří s políbením svatým.
27 Zavazujiť vás skrze Pána, aby čten byl list tento
všechněm bratřím svatým. **28** Milost Pána našeho
Jezukrista s vámi. Amen.

2 Tesalonickým

1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenské
v Bohu Otci našem a Pánu Ježíši Kristu: **2** Milost
vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
3 Povinnit' jsme díky činiti Bohu vždycky z vás, bratří,
tak jakž hodné jest, proto že velmi roste víra vaše, a
rozmáhá se láska jednoho každého z vás, všechněch
k sobě vespolek, **4** Tak že my se vámi v zbořích
Božích chlubíme, vaší trpělivostí a věrou ve všech
protivenstvích vašich a ssouženích, kteráž snášíte. **5**
A tat' jsou zjevný důvod spravedlivého soudu Božího,
abyste tak za hodné jmíni byli království Božího,
pro něž i trpíte, **6** Poněvadž spravedlivé jest u
Boha, aby zase odplaceno bylo těm, kteříž vás
ssužují, ssoužením, **7** Vám pak, kteříž úzkost trpíte,
odpočinutím s námi, při zjevení Pána Ježíše s nebe s
anděly moci jeho, **8** V plameni ohně, kterýž pomstu
uvede na ty, ješto neznají Boha, a neposlouchají
evangelium Pána našeho Jezukrista. **9** Kteříž pomstu
ponesou, věčné zahynutí, od tváři Páně a od slávy
moci jeho, **(aiōnios g166)** **10** Když přijde, aby oslaven
byl v svatých, a předivný ukázal se ve všech věřících,
(nebo uvěřeno jest svědectví našemu u vás,) v onen
den. **11** Pročež i modlíme se vždycky za vás, aby vás
hodné učiniti ráčil povolání toho Bůh náš, a vyplnil
všecku dobře libou vůli dobrotivosti, i skutek víry
mocně, **12** Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho
Jezukrista v vás, a vy v něm, podlé milosti Boha
našeho, a Pána Jezukrista.

2 Prosímet' pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho
Jezukrista, a naše shromáždění v něj, **2** Abyste
se nedali rychle vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, bud'
skrze ducha, bud' skrze řeč, neb skrze list, jako od
nás poslaný, jako by nastával den Kristův. **3** Nesvodiž
vás žádný nižádným obyčejem. Neboť nenastane, leč
až prvé přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk
hřícha, syn zatracení, **4** Protivící a povyšující se nade
všecko, což slove Bůh, aneb čemuž se děje Božská
čest, tak že se v chrámě Božím jako Bůh posadí,
počínaje sobě, jako by byl Bůh. **5** Nepomníte-liž, že
ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil? **6** A nyní co
mešká, víte, totiž aby on zjeven byl časem svým. **7**
Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten,
kterýž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen. **8** A
tehdážt' zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán
zabije duchem úst svých, a zkazí zjevením jasné
přítomnosti své, **9** Toho nešlechetníka, jehož příští
jest podlé mocného díla satanova, se vší mocí a
divy i zázraky lživými, **10** A se všelikým podvodem
nepravosti, v těch, kteříž hynou, proto že lásky pravdy
nepřijali, aby spaseni byli. **11** A protož pošle jim Bůh
mocné dílo podvodů aby věřili lži, **12** A aby odsouzeni
byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě
nepravost. **13** Myt' pak jsme povinni děkovati Bohu
vždycky z vás, bratří Pánu milí, že vyvolil vás Bůh
od počátku k spasení, v posvěcení Ducha, a u víře
pravdy, **14** K čemuž povolal vás skrze evangelium
naše, k dojití slávy Pána našeho Jezukrista. **15** A
protož, bratří, stůjtež, a držtež se učení vydaného,
jemuž jste se naučili, bud' skrze řeč, bud' skrze list
náš. **16** Ten pak náš Pán Ježíš Kristus, a Bůh i Otec
náš, kterýž zamiloval nás, a dal potěšení věčné, a
naději dobrou z milosti, **(aiōnios g166)** **17** Potěšujž srdcí
vašich, a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.

3 Dále pak, bratří, modlte se za nás, aby slovo Páně
rozmáhalo se a slaveno bylo, jako i u vás, **2** A
abychom vysvobozeni byli od nezbedných a zlých lidí.
Neboť ne všech jest víra. **3** Ale věrnýt' jest Pán, kterýž
utvrdí vás, a ostříhati bude od zlého. **4** Doufámet' pak
v Pánu o vás, že to, což vám předkládáme, činíte i
činiti budete. **5** Pán pak spravujž srdce vaše k lásce
Boží, a k trpělivému očekávání Krista. **6** Přikazujemet'
pak vám, bratří, ve jménu Pána našeho Jezukrista,
abyste se oddělovali od každého bratra, kterýž by
se choval neřádně, a ne podlé naučení vydaného,
kteréž přijal od nás. **7** Nebo sami víte, kterak jest
potřebí následovati nás, poněvadž jsme se nechovali
mezi vámi neslušně. **8** Aniž jsme darmo chleba jedli u
koho, ale s prací a s těžkostí, ve dne i v noci dělajíce,
abychom žádnému z vás nebyli k obtížení. **9** Ne jako
bychom neměli k tomu práva, ale abychom se vám za
příklad vydali, abyste nás následovali. **10** Nebo i když
jsme byli u vás, to jsme vám předkládali: Kdo nechce
dělati, aby také nejedl. **11** Slyšímet' zajisté, že někteří
mezi vámi chodí nezpůsobně, nic nedělajíce, ale v
neužitečné věci se vydávajíce. **12** Protož takovým
přikazujeme, a napomínáme jich skrze Pána našeho
Jezukrista, aby pokojně pracujíce, svůj chléb jedli. **13**
Vy pak, bratří, neoblevujte dobře činíce. **14** Pakli kdo
neuposlechne skrze psání řeči naší, toho znamenejte,
a nemějte s ním nic činiti, ať by se zastyděl. **15** A však
nemějte ho za nepřítele, ale napomínejte jako bratra.
16 Sám pak ten Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj
všelijakým způsobem. Pán budiž se všemi vámi. **17**
Pozdravení mou rukou Pavlovou, což jest za znamení
v každém listu. Takt' obyčejně píši. **18** Milost Pána
našeho Jezukrista se všechněmi vámi. Amen.

1 Timoteovi

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, podlé zřízení Boha
spasitele našeho, a Pána Jezukrista, naděje
naší, **2** Timoteovi, vlastnímu synu u víře: Milost,
milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho, a od
Krista Ježíše Pána našeho. **3** Jakož jsem prosil tebe,
abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie,
vižiž, abys přikázal některým jiného učení neučiti, **4**
Ani oblibovati básní a vypravování rodů, čemuž konce
není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdělání
Boží, kteréž jest u víře. **5** Ješto konec přikázaní
jest láska z srdce čistého, a z svědomí dobrého a z
víry neošemetné. **6** Od čehož někteří jako od cíle
pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti, **7** Chtěvše
býti učitelé zákona, a nerozuměvše, ani co mluví,
ani čeho zastávají. **8** Víme pak, že dobrý jest zákon,
když by ho kdo náležitě užíval, **9** Toto znaje, že
spravedlivému není uložen zákon, ale nepravým a
nepoddaným, bezbožným a hříšníkům, nešlechetným
a nečistým, mordéřům otců a matek, vražedlníkům,
10 Smilníkům, samcoložníkům, těm, kteříž lidi kradou,
lhářům, křivým přísežníkům, a jestli co jiného, ješto
by bylo na odpor zdravému učení, **11** Podlé slavného
evangelium blahoslaveného Boha, kteréž mně jest
svěřeno. **12** Protož děkuji tomu, kterýž mne zmocnil,
Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za věrného soudil,
aby mne v službě té postavil, **13** Ješto jsem prvé
byl ruhač, a protivník, a ukrutník. Ale milosrdenství
jsem došel; nebo jsem to z neznámosti činil v nevěře.
14 Rozhojnila se pak náramně milost Pána našeho,
s věrou a s milováním v Kristu Ježíši. **15** Věrnáť
jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus
Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já
první jsem. **16** Ale proto milosrdenství jsem došel,
aby na mně prvním dokázal Ježíš Kristus všeliké
dobrotivosti, ku příkladu těm, kteříž mají uvěřiti v něho
k životu věčnému. **(aiōnios g166)** **17** Protož králi věků
nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému
Bohu budiž čest i sláva na věky věků. Amen. **(aiōn
g165)** **18** Totoť přikázaní poroučím tobě, synu Timotee,
abys podlé předešlých o tobě proroctví bojoval v
tom dobrý boj, **19** Maje víru a dobré svědomí, kteréž
někteří potrativše, zhynuli u víře. **20** Z nichž jest
Hymeneus a Alexander, kteréž jsem vydal satanu,
aby strestáni jsouce, učili se nerouhati.

2 Napomínámť pak, aby přede vším činěny bývaly
pokorné modlitby, prosby, žádosti a díků činění za
všecky lidi, **2** Za krále i za všecky v moci postavené,
abychom pohodlný a pokojný život vedli ve vší
pobožnosti a šlechetnosti. **3** Nebo toť jest dobré
a vzácné před spasitelem naším Bohem, **4** Kterýž
chce, aby všickni lidé spaseni byli, a k známosti
pravdy přišli. **5** Jedenť jest zajisté Bůh, jeden také
i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, **6**
Kterýž dal sebe samého mzdu na vykoupení za
všecky, na osvědčení časem svým. **7** K čemuž
postaven jsem já za kazatele a apoštola, (pravduť
pravím v Kristu a neklamámť,) za učitele pohanů
u víře a pravdě. **8** Protož chtěl bych, aby se modlili
muži na všelikém místě, pozdvihujíce čistých rukou,
bez hněvu a bez roztržitosti. **9** Takž také i ženy
aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí
ozdobovaly, ne křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem,
aneb perlami, aneb drahým rouchem, **10** Ale (tak, jakž
sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnosti,)
dobrými skutky. **11** Žena ať se učí mlčeci, ve všeliké
poddanosti. **12** Nebo ženě nedopouštím učiti, ani
vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení. **13** Adam
zajisté prvé jest stvořen, potom Eva. **14** A Adam nebyl
sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou přestoupení
byla. **15** Ale však spasena bude v plození dětí,
jestliže by zůstala u víře, a v lásce, a v posvěcení, s
středmostí.

3 Věrnáť jest řeč, žádá-li kdo biskupství, žeť výborné
práce žádá. **2** Ale musíť biskup býti bez úhony,
jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k
hostem přívětivý, způsobný k učení, **3** Ne piján vína,
ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne
svárlivý, ne lakomec, **4** Kterýž by dům svůj dobře
spravoval, kterýž by dítky měl v poddanosti se vší
poctivostí. **5** (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti
neumí, kterak o církev Páně pečovati bude?) **6** Ne
novák, aby nadut jsa, neupadl v potupení ďáblovo. **7**
Musíť také i svědectví dobré míti od těch, kteříž jsou
vně, aby neupadl v pohanění a v osídlo ďáblovo. **8**
Takž podobně jahnové mají býti poctiví, ne dvojího
jazyka, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého
zisku, **9** Mající tajemství víry v svědomí čistém. **10**
A ti také ať jsou nejprv zkušeni, a tak ať přisluhují,
jsouce bez úhony. **11** Též i manželky ať mají poctivé,
neutrhavé, středmé, ve všem věrné. **12** Jahnové
buďtež jedné manželky muži, kteříž by dítky dobře
spravovali i své domy. **13** Nebo kteříž by dobře
přisluhovali, dobrého stupně sobě dobudou, a mnohé
doufanlivosti u víře, kteráž jest v Kristu Ježíši. **14**
Totoť píši tobě, maje naději, že brzo příjdu k tobě.
15 Pakliť prodlím, abys věděl, kterak máš v domě
Božím obcovati, kterýž jest církev Boha živého, sloup
a utvrzení pravdy. **16** A v pravdě velikéť jest tajemství

pobožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn
v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům,
uvěřeno jemu na světě, zhůru přijat jest v slávu.

4 Duch pak světle praví, že v posledních časích
odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů
bludných a učení ďábelských, 2 V pokrytství lež
mluvících, a cejchované majících svědomí své, 3
Zbraňujících ženiti se, přikazujících zdržovati se od
pokrmů, kteréž Bůh stvořil k užívání s díkčiněním
věřícím a těm, kteříž poznali pravdu. 4 Nebo všeliké
stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti,
což se s díků činěním přijímá. 5 Posvěcuje se zajisté
skrze slovo Boží a modlitbu. 6 Toto předkládaje
bratřím, budeš dobrý služebník Jezukristův, vykrmený
slovy víry a pravého učení, kteréhož jsi následoval.
7 Světské pak a babské básně zavrz, ale cvič se
v pobožnosti. 8 Nebo tělesné cvičení malého jest
užitku, ale pobožnost ke všemu jest užitečná, a má
i nynějšího i budoucího života zaslíbení. 9 Věrnáť
jest tato řeč, a hodná, aby všelijak oblíbena byla. 10
Proto zajisté i pracujeme, i pohanění neseme, že
naději máme v Bohu živém, kterýž jest ochránce
všech lidí, a zvláště věřících. 11 Ty věci předkládej,
a uč. 12 Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď
příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v
duchu, u víře, v čistotě. 13 Dokudž nepřijdu, buď pilen
čítání, napomínání, učení. 14 Nezanedbávej daru,
kterýž jest v tobě, jenžť jest dán skrze proroctví s
vzkládáním rukou starších. 15 O tom přemyšluj, v
tom buď, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm. 16
Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej; nebo to čině, i
samého sebe spasíš, i ty, kteříž tebe poslouchají.

5 Staršího netresci, ale napomínej jako otce,
mladších jako bratří, 2 Starých žen jako matek,
mladic jako sestr, ve vší čistotě. 3 Vdovy měj v
poctivosti, kteréž pravé vdovy jsou. 4 Pakli která
vdova dítky neb vnuky má, nechažť se učí předně k
svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodičům
se odplacovati; neboť jest to chvalitebné a vzácné
před oblíčejem Božím. 5 Kteráž pak právě vdova jest
a osamělá, máť naději v Bohu, a trváť na modlitbách
a svatých žádostech dnem i nocí. 6 Ale rozkošná,
živa jsuci, již umřela. 7 Protož to přikaž, ať jsou bez
úhony. 8 Jestliže pak kdo o své, a zvláště o domácí
péče nemá, zapřelť víry, a jest horší než nevěřící.
9 Vdova buď vyvolena, kteráž by neměla méně
šedesáti let, kteráž byla jednoho muže manželka,
10 O níž by svědectví bylo, že dobré skutky činila,
jestliže dítky vychovala, jestliže do domu pocestné
přijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže
bídným posluhovala, jestliže každého skutku dobrého
pilna byla. 11 Ale mladých vdov nepřijímej; nebo když,
nedbajíce na Krista, v chlipnost se vydadí, vdávati se
chtějí, 12 Jsouce již hodné potupení, proto že první
víru zrušily. 13 Nýbrž také jsouce i zahálevé, učí se
choditi po domích; a netoliko zahálevé, ale i klevetné
a všetečné, mluvíce, což nesluší. 14 Protož chci,
aby se mladší vdávaly, děti rodily, hospodyně byly, a
žádné příčiny protivníku nedávaly ku pomlouvání. 15
Nebo již se některé uchýlily zpět po satanu. 16 Protož
má-liť kdo věřící neb která věřící vdovy, opatrujž je,
a nebud' obtěžována církev, aby těm, kteréž právě
vdovy jsou, postačilo. 17 Předložení, kteříž dobře
spravují, dvojí cti hodni jmíni buďte, zvláště ti, kteříž
pracují v slovu a v učení. 18 Nebo praví písmo: Volu
mlátícímu nezavížeš úst. A hodent' jest dělník své
mzdy. 19 Proti staršímu žaloby nepřijímej, leč pode
dvěma neb třmi svědky. 20 Ty pak, kteříž hřeší, přede
všemi tresci, aby i jiní bázeň měli. 21 Osvědčujiť před
oblíčejem Božím, a Pána Jezukrista, i vyvolených
andělů, abys těchto věcí ostříhal bez přijímání osob,
nic nečině podlé náchylnosti. 22 Nevzkládej rukou
rychle na žádného, a neobcuj hříchům cizím. Sebe
samého ostříhej v čistotě. 23 Nepí již více vody,
ale vína skrovně užívej, pro svůj žaludek a časté
nemoci své. 24 Některých lidí hříchové prvé zjevní
jsou, předcházející soud, některých pak i následují.
25 A takž také i skutkové dobří prvé zjevní jsou. Což
pak jest jinak, ukryti se nemůže.

6 Kteřížkoli pod jhem jsou služebníci, ať mají pány
své za hodné vší poctivosti, aby jméno Boží
a učení nebylo rouháno. 2 Kteříž pak mají pány
věřící, nechažť jich sobě nezlehčují, proto že jsou
bratřími, ale tím raději slouží, proto že jsou věřící
a milí, dobrodiní Božího účastníci. Tomu vyučuj, a
napomínej. 3 Jestližeť kdo jinak učí, a nepovoluje
zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu
učení, kteréž jest podlé pobožnosti, 4 Nadutýť jest,
nic neuměje, ale nemoudrost provodí při otázkách
a hádkách o slova, z kterýchž pochází závist, svár,
rouhání, zlá domnění, 5 Marné hádky lidí na mysli
porušených a pravdy zbavených, domnívajících se,
že by pobožnost byla zisk tělesný. Takových se varuj.
6 Jestiť pak zisk veliký pobožnost, s takovou myslí,
kteráž na tom, což má, přestati umí. 7 Nic jsme
zajisté nepřinesli na tento svět, bez pochyby že také
nic odnesti nemůžeme. 8 Ale majíce pokrm a oděv,
na tom přestaneme. 9 Kteříž pak chtí zbohatnouti,
upadají v pokušení, a v osídlo, a v žádosti mnohé
nerozumné a škodlivé, kteréž pohřižují lidi v zahynutí

a v zatracení. 10 Kořen zajisté všeho zlého jestiť
milování peněz, kterýchž někteří žádostivi byvše,
pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými.
11 Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj
pak spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti,
tichosti. 12 Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného
života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání
před mnohými svědky. (aiōnios g166) 13 Přikazujiť tobě
před Bohem, kterýž všecko obživuje, a před Kristem
Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem
dobré vyznání, 14 Abys ostříhal přikázaní tohoto, jsa
bez poškvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána
našeho Ježíše Krista, 15 Kteréž časem svým ukáže
ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících, a
Pán panujících, 16 Kterýž sám má nesmrtelnost, a
přebývá v světle nepřistupitelném, jehož žádný z
lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla
věčná. Amen. (aiōnios g166) 17 Bohatým tohoto světa
přikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v
nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám
hojnost všeho ku požívání. (aiōn g165) 18 A ať dobře
činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať
jsou k udílení, i přívětiví, 19 Skládajíce sobě základ
dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.
20 Ó Timotee, cožť jest svěřeno, ostříhej, utíkaje
nepobožných daremních křiků, a odporů falešně
nazvaného umění. 21 Kterýmž někteří chlubíce se,
z strany víry pobloudili od cíle. Milost Boží s tebou.
Amen.

2 Timoteovi

1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, podlé
zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši, **2**
Timoteovi milému synu: Milost, milosrdenství, pokoj
od Boha Otce a Krista Ježíše Pána našeho. **3**
Díky činím Bohu, jemuž sloužím, jako i předkové,
v svědomí čistém, že mám na tě ustavičnou pamět
na svých modlitbách ve dne i v noci, **4** Žádaje viděti
tebe, zpomínaje na tvé slzy, abych radostí naplněn
byl, **5** Rozpomínaje se na tu víru, kteráž v tobě jest
bez pokrytství, kteráž byla nejprv v bábě tvé Loidě, a
v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobě. **6** Pro
kterouž příčinu napomínám tebe, abys rozněcoval v
sobě dar Boží, kterýž jest dán skrze vzkládání rukou
mých. **7** Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale
moci, a milování, a mysli způsobné. **8** Protož nestyď
se za svědectví Pána našeho, ani za mne, vězně
jeho, ale čitedlen buď úzkostí pro evangelium podlé
moci Boží, **9** Kterýž spasil nás, a povolal povoláním
svatým, ne podlé skutků našich, ale podlé uložení
svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy
věků, **(aiōnios g166)** **10** Nyní pak zjevené skrze příští
patrné spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil
smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze
evangelium, **11** Jehož já ustanoven jsem kazatelem,
a apoštolem, i učitelem pohanů. **12** A pro tu příčinu
toto trpím, ale nestydímť se za to; nebo vím, komu
jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což
jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne. **13**
Mějž jistý příklad zdravých řečí, kteréž jsi slýchal
ode mne, u víře a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši.
14 Výborného toho pokladu ostříhej, skrze Ducha
svatého přebývajícího v nás. **15** Víš snad o tom, že
se odvrátili ode mne všickni, kteříž jsou v Azii, z nichž
jest Fygellus a Hermogenes. **16** Dejž milosrdenství
Pán domu Oneziforovu; nebo často mi činil pohodlí,
aniž se styděl za řetězy mé. **17** Nýbrž přišed do Říma,
pilně mne hledal, i nalezl. **18** Dejž jemu Pán nalezti
milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi mnoho
posluhoval v Efezu, ty výborně víš.

2 Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž
jest v Kristu Ježíši. **2** A což jsi slyšel ode mne před
mnohými svědky, svěřujž to lidem věrným, kteříž by
způsobní byli i jiné učiti. **3** A tak ty snášej protivenství,
jako ctný rytíř Ježíše Krista. **4** Žádný, kdož rytěřuje,
neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu
líbil. **5** A jestliže by kdo i bojoval, nebudeť korunován,
leč by řádně bojoval. **6** Pracovati musí i oráč, prvé
nežli užitku okusí. **7** Rozuměj, což pravím, a dejž tobě
Pán ve všem rozum. **8** Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal
z mrtvých, z semene Davidova, podlé evangelium
mého. **9** V kterémžto protivenství trpím, až i vězení,
jako bych zločinec byl, ale slovo Boží není u vězení.
10 Protož všecko snáším pro vyvolené, aby i oni
spasení došli, kteréž jest v Kristu Ježíši, s slávou
věčnou. **(aiōnios g166)** **11** Věrná jest tato řeč. Nebo
jestližeť jsme s ním zemřeli, tedy také spolu s ním živi
budeme. **12** A trpíme-liť, budeme také spolu s ním
kralovati; pakli ho zapíráme, i onť nás zapře. **13** Pakliť
jsme nevěrní, onť zůstává věrný; zapříti sám sebe
nemůže. **14** Tyto věci připomínej, s osvědčováním
před obličejem Páně, ať se o slova nevadí, což k
ničemu není užitečné, ale ku podvrácení posluchačů.
15 Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za
nějž by se nebylo proč styděti, kterýž by právě slovo
pravdy rozděloval. **16** Nepobožné pak ty křiky daremní
zastavuj, neboť velmi rozmnožují bezbožnost, **17** A
řeč jejich jako rak rozjídá se. Z nichž jest Hymeneus
a Filétus, **18** Kteříž při pravdě pobloudili od cíle,
pravíce, že by se již stalo vzkříšení, a převracejí víru
některých. **19** Ale však pevný základ Boží stojí, maje
znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho, a: Odstup
od nepravosti každý, kdož vzývá jméno Kristovo. **20**
V domě pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a
stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, a některé zajisté
ke cti, některé pak ku potupě. **21** Protož jestliže by
se kdo očistil od těch věcí, bude nádobou ke cti,
posvěcenou, a užitečnou Pánu, ke všelikému skutku
dobrému hotovou. **22** Mládenčích pak žádostí utíkej,
ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s těmi,
kteříž vzývají Pána z srdce čistého. **23** Bláznivých pak
a nevzdělavatelných otázek varuj se, věda, že plodí
sváry. **24** Neslušíť pak na služebníka Páně vaditi se,
ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobný k učení,
trpělivý, **25** Kterýž by v tichosti vyučoval ty, kteříž se
protiví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání
pravdy. **26** Aby sami k sobě přijdouce, dobyli se z
osídla ďáblova, od něhož jsou zjímáni k činění jeho
vůle.

3 Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou
časové nebezpeční. **2** Nebo nastanou lidé sami
sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejcí,
rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, **3** Nelítostiví,
smluv nezdrželiví, utrhači, nestředmí, plaší, kterýmž
nic dobrého milo není. **4** Zrádci, přívažčiví, nadutí,
rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha, **5** Majíce
způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. A od
takových se odvracuj. **6** Nebo z těch jsou i ti, kteříž
nacházejí do domů, a jímajíce, vodí ženky obtížené

hříchy, kteréž vedeny bývají rozličnými žádostmi, 7
Kteréž vždycky se učí, ale nikdy ku poznání pravdy
přijíti nemohou. 8 Jakož zajisté Jannes a Jambres
zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdě,
lidé na mysli porušení, a při víře zpletení. 9 Ale
nebudouť více průchodu míti. Nebo nemoudrost jejich
zjevná bude všechněm, jako i oněch byla. 10 Ale ty
jsi došel mého učení, způsobu života mého, úmyslu,
víry, snášelivosti, lásky, trpělivosti, 11 Protivenství,
utrpení, kteráž na mne přišla v Antiochii, v Ikonii, a
v Lystře. Kterážto protivenství snášel jsem, ale ze
všech vysvobodil mne Pán. 12 A takž i všickni, kteříž
chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství
míti budou. 13 Zlí pak lidé a svůdcové půjdou v horší,
i ti, kteříž v blud uvodí, i ti, kteříž jsou bludem pojati.
14 Ale ty zůstávej v tom, čemužs se naučil, a cožť jest
svěřeno, věda, od kohos se naučil, 15 A že od dětinství
svatá písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti
k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši. 16
Všelikéť písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné
k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž
náleží k spravedlnosti, 17 Aby byl dokonalý člověk
Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

4 Protož já osvědčuji před oblíčejem Božím a Pána
Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v příchodu
svém slavném a království svém, 2 Kaž slovo Boží,
ponoukej v čas neb ne v čas, tresci, žehři, napomínej,
ve vší tichosti a učení. 3 Nebo přijde čas, že zdravého
učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podlé
svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě
budou učitele. 4 A odvrátíť uši od pravdy, a k básněm
obrátí. 5 Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství
snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně,
že jsi věrný služebník. 6 Nebo já se již k tomu blížím,
abych obětován byl, a čas rozdělení mého nastává.
7 Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru
jsem zachoval. 8 Již za tím odložena jest mi koruna
spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten
spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm
těm, kteříž milují to slavné příští jeho. 9 Přičiň se k
tomu, abys ke mně brzo přišel. 10 Nebo Démas mne
opustil, zamilovav tento svět, a šel do Tessaloniky,
Krescens do Galacie, Titus do Dalmacie. (aiōn g165) 11
Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s sebou;
nebo jest mi velmi potřebný k službě. 12 Tychikať
jsem poslal do Efezu. 13 Truhličku, kteréž jsem
nechal v Troadě u Karpa, když půjdeš, přines, i knihy,
zvláště pargamén. 14 Alexander kotlář mnoho mi
zlého způsobil; odplatiž jemu Pán podlé skutků jeho.
15 Kteréhož i ty se vystříhej; nebo velmi se protivil
řečem našim. 16 Při prvním mém odpovídání žádný
se mnou nebyl, ale všickni mne opustili. Nebudiž
jim to počítáno. 17 Pán pak byl se mnou, a posilnil
mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázaní, a slyšeli
je všickni národové. I vytržen jsem byl z úst lva. 18
A vysvobodíť mne Pán od každého skutku zlého, a
zachovává k království svému nebeskému, jemuž
sláva na věky věků. Amen. (aiōn g165) 19 Pozdrav
Prišky a Akvile, i Oneziforova domu. 20 Erastus
zůstal v Korintu, Trofima pak nechal jsem v Milétu
nemocného. 21 Pospěš před zimou přijíti. Pozdravuje
tebe Eubulus a Pudens a Línus a Klaudia, i všickni
bratří. 22 Pán Ježíš Kristus s duchem tvým. Milost
Boží s vámi. Amen.

Titovi

1 Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista,
podlé víry vyvolených Božích, a známosti pravdy,
kteráž jest podlé pobožnosti, **2** K naději života
věčného, kterýž zaslíbil před časy věků ten, kterýž
nikdy neklamá, Bůh, **(aiōnios g166)** **3** Zjevil pak časy
svými to slovo své, skrze kázaní mně svěřené, podlé
zřízení spasitele našeho Boha, **4** Titovi, vlastnímu
synu u víře obecné: Milost, milosrdenství a pokoj od
Boha Otce a Pána Jezukrista spasitele našeho. **5** Z
té příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys to, čehož
tam ještě potřebí, spravil, a ustanovil po městech
starší, jakož i já při tobě jsem zřídil, **6** Jest-li kdo bez
úhony, jedné manželky muž, dítky maje věřící, na
kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bůjní, aneb
nepoddaní. **7** Neboť biskup má býti bez úhony, jako
Boží šafář, ne svémyslný, ne hněvivý, ne piján vína,
ne bitec, ne žádostivý mrzkého zisku, **8** Ale přívětivý
k hostem, milovník dobrých, opatrný, spravedlivý,
svatý, zdrželivý, **9** Pilně se přídržící věrné řeči k
vyučování dostatečné, aby mohl i napomínati učením
zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati. **10** Neboť
jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i svůdcové
myslí, zvláště ti, kteříž jsou z obřízky. **11** Jimž musejí
ústa zacpána býti; kteříž celé domy převracejí, učíce
neslušným věcem, pro mrzký zisk. **12** Řekl jeden
z nich, vlastní jejich prorok: Kretenští jsou vždycky
lháři, zlá hovada, břicha lenivá. **13** Svědectví to pravé
jest. A protož trescižje přísně, ať jsou zdraví u víře,
14 Nešetříce Židovských básní a přikázaní lidí těch,
kteříž se odvracují od pravdy. **15** Všecko zajisté čisté
jest čistým, poškvrněným pak a nevěřícím nic není
čistého, ale poškvrněna jest i mysl jejich i svědomí. **16**
Vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými toho
zapírají, ohavní jsouce, a nepoddaní, a ke všelikému
skutku dobrému nehodní.

2 Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení. **2** Starci, ať
jsou střízliví, vážní, opatrní, zdraví u víře, v lásce,
v snášelivosti. **3** Též i staré ženy ať chodí pobožně, v
oděvu příslušném, a ať nejsou převrhlé, ani mnoho
vína pijící, poctivým věcem učící. **4** Aby mladice
vyučovaly, jak by muže své i dítky milovati měly, **5** A
byly šlechetné, čistotné, netoulavé, dobrotivé, mužům
svým poddané, aby nebylo dáno v porouhání slovo
Boží. **6** Takž i mládenců napomínej k středmosti, **7**
Ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad
dobrých skutků, maje v učení celost, vážnost, **8** Slovo
zdravé, bez úhony, aby ten, kterýž by se protivil,
zastyděti se musil, nemaje co zlého mluviti o vás. **9**
Služebníky uč, ať jsou poddáni pánům svým, ve všem
jim se líbíce, neodmlouvajíce, **10** Neokrádajíce, ale ve
všem věrnosti pravé dokazujíce, aby učení spasitele
našeho Boha ve všem ozdobovali. **11** Zjevilať se
zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem, **12**
Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti,
a světských žádostí, střízlivě, a spravedlivě, a
pobožně živi byli na tomto světě, **(aiōn g165)** **13**
Očekávajíce té blahoslavené naděje, a příští slávy
velikého Boha a spasitele našeho Jezukrista, **14**
Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od
všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní,
horlivě následovný dobrých skutků. **15** Toto mluv, a
napomínej, a tresci mocně. Žádný tebou nepohrzej.

3 Napomínej jich, ať jsou knížatům a mocnostem
poddáni, jich poslušni, a ať jsou k každému skutku
dobrému hotovi. **2** Žádnému ať se nerouhají, nejsou
svárliví, ale přívětiví, dokazujíce všeliké tichosti ke
všechněm lidem. **3** Byliť jsme zajisté i my někdy
nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužíce žádostem
a rozkošem rozličným, v zlosti a v závisti bydlíce,
ohyzdní, vespolek se nenávidíce. **4** Ale když se zjevila
dobrota a láska k lidem spasitele našeho Boha, **5** Ne
z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale
podlé milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí
druhého narození, a obnovení Ducha svatého; **6**
Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista spasitele
našeho, **7** Abychom, ospravedlněni jsouce milostí
jeho, byli dědicové v naději života věčného. **(aiōnios
g166)** **8** Věrnáť jest řeč tato, a chcit', abys těch věcí
potvrzoval, ať se snaží v dobrých skutcích předčiti,
kteříž uvěřili Bohu. A toť jsou ty věci poctivé, i
lidem užitečné. **9** Nemoudré pak otázky, a vyčítání
rodů, a sváry, a hádky zákonní zastavuj; neboť jsou
neužitečné a marné. **10** Člověka kacíře po jednom
neb druhém napomínání vyvrz. **11** Věda, že takový
jest převrácený, a hřeší, svým vlastním soudem jsa
odsouzen. **12** Když pošli k tobě Artemana aneb
Tychika, snaž se přijíti ke mně do Nikopolim; nebo
jsem umínil tam přes zimu pobyti. **13** Zéna, učeného
v zákoně, a Apollo s pilností vyprovoď, ať v ničemž
nemají nedostatku. **14** A nechažť se také učí i naši v
dobrých skutcích předčiti, kdež jsou toho potřeby,
aby nebyli neužiteční. **15** Pozdravují tě, kteříž jsou se
mnou, všickni. Pozdraviž těch, kteříž nás milují u víře.
Milost Boží se všechněmi vámi. Amen.

Filemonovi

1 Pavel, vězeň Krista Ježíše, a Timoteus bratr,
Filemonovi milému, a pomocníku našemu, 2 A
Apfie milé, a Archippovi spolurytíři našemu, i církvi,
kteráž jest v domě tvém: 3 Milost vám a pokoj od
Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. 4 Díky činím
Bohu svému, vždycky zmínku o tobě čině na svých
modlitbách, 5 Slyše o lásce tvé, a víře, kterouž máš
ku Pánu Ježíšovi, i ke všechněm svatým, 6 Aby
společnost víry tvé mocná byla ku poznání všeho
toho, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše.
7 Radost zajisté máme velikou, a potěšení z lásky
tvé, že střeva svatých občerstvena jsou skrze tebe,
bratře. 8 Protož ačkoli mnohou smělost mám v Kristu
rozkázati tobě, což by náleželo, 9 Však pro lásku
raději prosím, jsa takový, totiž Pavel starý, a nyní i
vězeň Ježíše Krista. 10 Prosímť pak tebe za syna
svého, kteréhož jsem zplodil v vězení svém, Onezima,
11 Kterýž byl někdy tobě neužitečný, ale nyní tobě i
mně velmi užitečný, jehožť jsem odeslal. 12 Protož ty
jej, totiž střeva má, přijmi. 13 Kteréhož já chtěl jsem
byl při sobě zdržeti, aby mi posluhoval místo tebe
v vězení pro evangelium; 14 Ale bez vědomí tvého
nechtěl jsem nic učiniti, aby dobrý skutek tvůj nebyl
bezděčný, ale dobrovolný. 15 Ano snad proto byl
odšel na chvíli, abys jej věčného měl, (aiōnios g166) 16
Již ne jako služebníka, ale více než služebníka, totiž
bratra milého, zvláště mně, a čím více tobě, i podlé
těla, i v Pánu. 17 Protož máš-li mne za tovaryše,
přijmiž jej, jako mne. 18 Jestližeť pak v čem ublížil,
aneb dlužen-lit' co, to mně přičti. 19 Já Pavel psal
jsem svou rukou, ját' zaplatím; ať nedím tobě, že ty i
sám sebe jsi mi dlužen. 20 Tak, bratře, ať já uživu tebe
v Pánu; očerstviž střeva má v Pánu. 21 Jist jsa tvým
poslušenstvím, napsal jsem tobě, věda, že i více, než
pravím, učiníš. 22 A mezi tím připrav mi také hospodu;
nebot' naději mám, že k modlitbám vašim budu vám
navrácen. 23 Pozdravují tě Epafras, (spoluvězeň můj
pro Krista Ježíše,) 24 Marek, Aristarchus, Démas,
a Lukáš, pomocníci moji. 25 Milost Pána našeho
Jezukrista s duchem vaším. Amen.

Židům

1 Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy
Bůh otcům skrze proroky, **2** v těchto pak posledních
dnech mluvil nám skrze Syna svého, Kteréhož
ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil.
(aiōn g165) **3** Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby
jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, očištění
hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se
na pravici velebnosti na výsostech, **4** Tím důstojnější
nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno
dědičně obdržel. **5** Nebo kterému kdy z andělů řekl:
Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět:
Já budu jemu otcem, a on mi bude synem? **6** A
opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země,
dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží. **7** A o
andělích zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a
služebníky své plamen ohně; **8** Ale k Synu dí: Stolice
tvá, ó Bože, na věky věků, berla pravosti jest berla
království tvého. **(aiōn g165)** **9** Miloval jsi spravedlnost,
a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó
Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúčastníky
tvé. **10** A ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla
rukou tvých jsouť nebesa. **11** Onať pominou, ty pak
zůstáváš; a všecka jako roucho zvetšejí, **12** A jako
oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi tentýž,
a léta tvá nepřestanou. **13** A kterému kdy z andělů
řekl: Sedť na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel
tvých za podnože noh tvých? **14** Zdaliž všickni nejsou
služební duchové, kteříž posílání bývají k službě pro
ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

2 Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho,
což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo. **2**
Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo
pevné, a každé přestoupení a neposlušenství vzalo
spravedlivou odměnu pomsty, **3** Kterakž my utečeme,
takového zanedbávajíce spasení? Kteréžto nejprvé
začavši vypravováno býti skrze samého Pána, od
těch, kteříž jej slýchali, nám jest utvrzeno. **4** Čemuž i
Bůh svědectví vydával skrze divy, a zázraky, a rozličné
moci, i podělování Duchem svatým, podlé vůle své. **5**
Nebo nepoddal andělům okršlku země budoucího, o
kterémž mluvíme. **6** Osvědčilť pak na jednom místě
jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn
člověka, že na něj patříš? **7** Maličkos jej menšího
než anděly učinil, slavou a ctí korunoval jsi ho, a
ustanovils jej nad dílem rukou svých. **8** Všecko jsi
podmanil pod nohy jeho. Poddav pak jemu všecko,
ničeho nezanechal nepodmaněného jemu. I však nyní
ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo. **9** Ale
toho Ježíše, kterýž maličko nižší byl nežli andělé,
vidíme pro utrpení smrti slavou a ctí korunovaného,
aby z milosti Boží za všecky okusil smrti. **10** Slušeloť
zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze
kteréhož jest všecko, aby mnohé syny k slávě přiveda,
vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil. **11** Nebo i
ten, kterýž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z
jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí
se jich nazývati bratřími, **12** Řka: Zvěstovati budu
jméno tvé bratřím svým, u prostřed shromáždění
prozpěvovati budu tobě. **13** A opět: Já budu v něm
doufati. A opět: Aj, já a dítky, kteréž dal mi Bůh. **14**
Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on
též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil
toho, kterýž má vládařství smrti, to jest ďábla, **15**
A vysvobodil ty, kteříž bázní smrti po všecken čas
života podrobeni byli v službu. **16** Neboť nikoli nepřijal
andělů, ale símě Abrahamovo přijal. **17** Pročež ve
všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl,
a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očištění
hříchů lidu díti mělo. **18** Nebo že sám trpěl, pokoušín
byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

3 A protož, bratří svatí, povolání nebeského
účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze
vyznání našeho, Krista Ježíše, **2** Věrného tomu, kdož
jej ustanovil, jako i Mojžíš byl ve všem domě jeho. **3**
Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden,
čím větší má čest stavitel nežli sám dům. **4** Nebo
všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož
všecky tyto věci ustavěl, Bůh jest. **5** A Mojžíš zajisté
věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na
osvědčení toho, což potom mělo mluveno býti. **6** Ale
Kristus, jako Syn, panuje nad domem svým. Kterýžto
dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu
chloubu naděje až do konce pevnou zachováme. **7**
Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste
hlas jeho, **8** Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom
popuzení v den pokušení toho na poušti; **9** Kdež
pokoušeli mne otcové vaši, zkusilit mne, a viděli
skutky mé po čtyřidceti let. **10** Protož hněviv jsem
byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí
srdcem, a nepoznávají cest mých. **11** Pročež přisáhl
jsem v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.
12 Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo
srdce zlé a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha
živého. **13** Ale napomínejte se vespolek po všecky
dny, dokudž se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl
zatvrzen oklamáním hřícha. **14** Účastníci zajisté Krista
učiněni jsme, jestliže však ten počátek podstaty až
do konce pevný zachováme. **15** Protož dokudž se

říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte
srdcí svých, jako při onom popuzení. 16 Nebo někteří
slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, kteříž vyšli
z Egypta skrze Mojžíše. 17 Na které se pak hněval
čtyřidceti let? Zdali ne na ty, kteříž hřešili, jejichž těla
padla na poušti? 18 A kterým zapřisáhl, že nevejdou
do odpočinutí jeho? Však těm, kteříž byli neposlušní.
19 A vidíme, žeť nemohli vjíti pro nevěru.

4 Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití
do odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás.
2 Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale
neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře těch,
kteříž slyšeli. 3 Neboť vcházíme v odpočinutí my,
kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přisáhl v
hněvě svém, žeť nevejdou v odpočinutí mé, ačkoli
dokonána jsou díla od ustanovení světa. 4 Nebo
pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I
odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých.
5 A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé. 6 A
poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do
něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli
pro nevěru, 7 Opět ukládá den jakýsi: Dnes, skrze
Davida, po takovém času pravě, (jakož řečeno jest:)
Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých. 8
Nebo byť byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebylť by
potom mluvil o jiném dni. 9 A protož zůstáváť svátek
lidu Božímu. 10 Nebo kdožkoli všel v odpočinutí jeho,
takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od
svých. 11 Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí,
aby někdo neupadl v týž příklad nedověry. 12 Živáť
jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad
všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahujeť až do
rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a
rozeznává myšlení i mínění srdce. 13 A neníť stvoření,
kteréž by nebylo zjevné před oblíčejem jeho, nýbrž
všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž
jest řeč naše. 14 Protož majíce velikého nejvyššího
kněze, kterýž pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího,
držmež to vyznání. 15 Nebo nemáme nejvyššího
kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich,
ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.
16 Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti,
abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku
pomoci v čas příhodný.

5 Všeliký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi
bývá postaven v jednání s Bohem, totiž aby
obětoval i dary i oběti za hříchy, 2 Kterýž by mohl,
jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími,
jsa i sám obklíčen nemocí. 3 A pro ni povinen jest,
jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati za
hříchy. 4 A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten,
kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron. 5 Tak i
Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším
knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty,
já dnes zplodil jsem tebe. 6 Jakž i jinde praví: Ty
jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova. (aiōn
g165) 7 Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené
prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s
křikem velikým a slzami obětoval, a vyslyšán jest v
tom strachu. 8 A ačkoli byl Syn Boží, z toho však,
což strpěl, naučil se poslušenství. 9 A tak dokonalý
jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem
spasení věčného, (aiōnios g166) 10 Nazván jsa od Boha
nejvyšším knězem podlé řádu Melchisedechova. 11 O
kterémž mnoho by se mělo mluviti, a to nesnadných
věci k vypravení, ale vy jste nezpůsobných uší. 12
Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět
potřebujete učeni býti prvním počátkům výmluvností
Božích, a učiněni jste mléka potřebující, a ne pokrmu
hrubšího. 13 Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá
slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest.) 14 Ale
dokonalých jest hrubý pokrm, totiž těch, kteříž pro
zvyklost mají smysly způsobné k rozeznání dobrého i
zlého.

6 Protož opustíce řeč počátku Kristova, k dokonalosti
se nesme, ne opět zakládajíce gruntu pokání
z skutků mrtvých, a víry v Boha, 2 Křtů učení, a
vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu
věčného. (aiōnios g166) 3 A toť učiníme, dopustí-li Bůh.
4 Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž
i zakusili daru nebeského, a účastníci učiněni byli
Ducha svatého, 5 Okusili také dobrého Božího slova,
a moci věka budoucího, (aiōn g165) 6 Kdyby padli, zase
obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě
znovu křižují Syna Božího, a v porouhání vydávají. 7
Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť
pije, a rodí bylinu příhodnou těm, od kterýchž bývá
dělána, dochází požehnání od Boha. 8 Ale vydávající
trní a bodláky zavržená jest, a blízká zlořečení,
jejížto konec bývá spálení. 9 A však, nejmilejší,
nadějemeť se o vás lepších věcí, a náležejících k
spasení, ač pak koli tak mluvíme. 10 Neboť není
nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši, a
na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu
jeho, slouživše svatým, a ještě sloužíce. 11 Žádámeť
pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval
tu opravdovou pilnost plné jistoty naděje, 12 Tak
abyste nebyli leniví, ale následovníci těch, kteříž
skrze víru a snášelivost obdrželi dědictví zaslíbené.

13 Bůh zajisté zaslíbení čině Abrahamovi, když neměl
skrze koho většího přisáhnouti, přisáhl skrze sebe
samého, 14 Řka: Jistě požehnám velmi tobě, a velice
rozmnožím tebe. 15 A tak trpělivě očekávaje, dosáhl
zaslíbení. 16 Lidé zajisté skrze většího přisahají,
a všeliké rozepře mezi nimi konec jest, když bývá
potvrzena přísahou. 17 A takž Bůh, chtěje dostatečně
ukázati dědicům zaslíbení neproměnitelnost rady své,
vložil mezi to přísahu, 18 Abychom skrze ty dvě věci
nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal,
) měli přepevné potěšení, my, kteříž jsme se utekli k
obdržení předložené naděje. 19 Kterouž máme jako
kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až
do vnitřku za oponu, 20 Kdežto předchůdce pro nás
všel Ježíš, jsa učiněn podlé řádu Melchisedechova
nejvyšším knězem na věky. (aiōn g165)

7 Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz
Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi,
navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání.
2 Kterémuž Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž
nejprvé vykládá se král spravedlnosti, potom pak i
král Sálem, to jest král pokoje, 3 Bez otce, bez matky,
bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje,
ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem
věčně. 4 Pohleďtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i
desátky z kořistí dal Abraham patriarcha. 5 A ješto ti,
kteříž jsou z synů Léví kněžství přijímající, přikázaní
mají desátky bráti od lidu podlé zákona, to jest od
bratří svých, ačkoli pošlých z bedr Abrahamových, 6
Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky
vzal od Abrahama, a tomu, kterýž měl zaslíbení,
požehnání dal. 7 A jistě beze všeho odporu menší
od většího požehnání béře. 8 A tuto desátky berou
smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se vysvědčuje, že
jest živ. 9 A ať tak dím, i sám Léví, kterýž desátky béře,
v Abrahamovi desátky dal. 10 Nebo ještě v bedrách
otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech. 11 A
protož byla-lit' dokonalost skrze Levítské kněžství,
(nebo za něho vydán jest lidu zákon,) jakáž toho byla
potřeba, aby jiný kněz podlé řádu Melchisedechova
povstal, a nebyl podlé řádu Aronova jmenován? 12
A poněvadž jest kněžství přeneseno, musilot' také i
zákona přenesení býti. 13 Nebo ten, o kterémž se to
praví, jiného jest pokolení, z kteréhož žádný při oltáři
v službě nebyl. 14 Zjevné jest zajisté, že z pokolení
Judova pošel Pán náš, o kterémžto pokolení nic z
strany kněžství nemluvil Mojžíš. 15 Nýbrž hojněji to
ještě zjevné jest, že povstal jiný kněz podlé řádu
Melchisedechova, 16 Kterýž učiněn jest ne podlé
zákona přikázaní tělesného, ale podlé moci života
neporušitelného. 17 Nebo svědčí: Ty jsi kněz na věky
podlé řádu Melchisedechova. (aiōn g165) 18 Stalo se
zajisté složení onoho předešlého přikázaní, proto že
bylo mdlé a neužitečné. 19 Nebo ničeho k dokonalosti
nepřivedl zákon, ale na místo jeho uvedena lepší
naděje, skrze niž přibližujeme se k Bohu. 20 A to i
podlé toho, že ne bez přísahy jest uvedena. 21 Nebo
onino bez přísahy kněžími učiněni bývali, tento pak s
přísahou, skrze toho, kterýž řekl k němu: Přisáhl Pán,
a nebudeť toho litovati: Ty jsi kněz na věky podlé řádu
Melchisedechova. (aiōn g165) 22 Podlé čehož lepší
smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš. 23 A také
onino mnozí bývali kněží, proto že smrt bránila jim
vždycky trvati; 24 Ale tento poněvadž zůstává na věky,
věčné má kněžství. (aiōn g165) 25 A protož i dokonale
spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu,
vždycky jsa živ k orodování za ně. 26 Takovéhoť
zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého,
nevinného, nepoškvrněného, odděleného od hříšníků,
a kterýž by vyšší nad nebesa učiněn byl, 27 Kterýž
by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží,
nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za
lid. Nebo učinil to jednou, samého sebe obětovav.
28 Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za
nejvyšší kněží, ale slovo přísežné, kteréž se stalo po
zákonu, ustanovilo Syna dokonalého na věky. (aiōn
g165)

8 Ale summa toho mluvení jest, že takového máme
nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu
velebnosti v nebesích. 2 Služebník jsa svatyně, a
pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk.
3 Všeliký zajisté nejvyšší kněz k obětování darů a
obětí bývá ustanoven, a protož potřebí bylo, aby i
tento měl, co by obětoval. 4 Nebo kdyby byl na zemi,
aniž by knězem byl, když by zůstávali ti kněží, kteříž
obětují dary podlé zákona, 5 Sloužíce podobenství
a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi od Boha
řečeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hlediž,
prý, abys udělal všecko ku podobenství, kteréžť jest
ukázáno na této hoře. 6 Nyní pak tím důstojnějšího
došel úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest,
kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena. 7 Nebo
kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno
místa druhé. 8 Nebo obviňuje Židy, dí: Aj, dnové
jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským
a s domem Judským v smlouvu novou. 9 Ne podlé
smlouvy té, kterouž jsem učinil s otci jejich v ten den,
když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z
země Egyptské. Nebo oni nezůstali v té smlouvě mé,
a já opustil jsem je, praví Pán. 10 Protož tatoť jest

smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch
dnech, praví Pán: Dám, zákony své v mysl jejich, a
na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni
budou mým lidem. 11 A nebudouť učiti jeden každý
bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce:
Poznej Pána, proto že mne všickni znáti budou, od
nejmenšího z nich až do největšího z nich. 12 Nebo
milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich,
ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více. 13 A
kdyžť praví o nové, tedy pokládá první za vetchou;
což pak vetší a schází, blízké jest zahynutí.

9 Mělať pak i první ona smlouva nařízené služby a
svatyni světskou. 2 Nebo udělán byl stánek první,
v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové,
a ten sloul svatyně. 3 Za druhou pak oponou byl
stánek, kterýž sloul svatyně svatých, 4 Zlatou maje
kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem,
kdežto bylo věderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl
Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona, 5 Nad
truhlou pak cherubínové slávy, zastěňující slitovnici. O
kterýchž věcech není potřebí nyní vypravovati o jedné
každé obzvláštně. 6 To pak když tak jest zřízeno,
do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby
vykonávajíce, 7 Do druhého pak jedinou v rok sám
nejvyšší kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za
sebe, i za lidské nevědomosti. 8 Čímž Duch svatý
ukazuje to, že ještě nebyla zjevena cesta k svatyni,
dokudž první stánek trval. 9 Kterýž byl podobenstvím
na ten tehdejší čas, v němž darové a oběti se obětují,
kteréž nemohou dokonalého v svědomí učiniti toho,
kdož obětuje, 10 Toliko v pokrmích a v nápojích, a v
rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných,
až do času napravení, záležející. 11 Ale Kristus přišed,
nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a
dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto
stavení, 12 Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou
vlastní krev, všed jednou do svatyně, věčné vykoupení
nalezl. **(aiōnios g166)** 13 Nebo jestližeť krev býků a
kozlů, a popel jalovice, pokropující poškvrněných,
posvěcuje k očištění těla, 14 Čím více krev Kristova,
kterýž skrze Ducha věčného samého sebe obětoval
nepoškvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků
mrtvých k sloužení Bohu živému? **(aiōnios g166)** 15
A pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby,
když by smrt mezi to vkročila k vyplacení přestoupení
těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení věčného
dědictví přijali ti, kdož jsou povoláni. **(aiōnios g166)** 16
Nebo kdež jest kšaft, potřebí jest, aby k tomu smrt
přikročila toho, kdož činí kšaft. 17 Kšaft zajisté těch,
kteříž zemřeli, stálý jest, poněvadž ještě nemá moci,
dokudž živ jest ten, kdož kšaft činil. 18 Protož ani
první onen bez krve nebyl posvěcován. 19 Nebo když
Mojžíš všecka přikázaní podlé zákona všemu lidu
předložil, vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou
červenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu
pokropil, 20 Řka: Tatoť jest krev zákona, kterýž vám
Bůh vydal. 21 Ano i stánku i všech nádob k službě
náležitých rovně též krví pokropil. 22 A téměř všecko
podlé zákona krví očišťováno bývá, a bez krve vylití
nebývá odpuštění vin. 23 Protož potřebí bylo, aby
věcí nebeských příkladové těmi věcmi očišťováni
byli, nebeské pak věci lepšími obětmi, nežli jsou ty.
24 Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané,
kteráž by nesla figůru pravé, ale v samo nebe, aby
nyní přítomný byl tváři Boží za nás. 25 Ne aby
častokrát obětoval sebe samého, jako nejvyšší kněz
vcházel do svatyně každý rok se krví cizí, 26 (Sic
jinak by byl musil častokrát trpěti od počátku světa,)
ale nyní jednou při skonání věků, na shlazení hřícha
skrze obětování sebe samého, zjeven jest. **(aiōn g165)**
27 A jakož uloženo lidem jednou umříti, a potom bude
soud, 28 Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení
mnohých lidí hříchů; podruhé bez hříchu ukáže se
těm, kteříž ho čekají k spasení.

10 Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého,
a ne sám obraz těch věcí, jednostejnými
obětmi, kteréž po všecka léta obětují, nikdy nemůž
přistupujících dokonalých učiniti. 2 Sic jinak zdaliž by
již nepřestaly obětovány býti, proto že by již neměli
žádného svědomí z hříchů ti, kteříž obětují, jsouce
jednou očištěni? 3 Ale při těch obětech připomínání
hříchů děje se každého roku. 4 Neboť možné není,
aby krev býků a kozlů shladila hříchy. 5 Protož
vcházeje na svět, dí: Oběti a daru nechtěl jsi, ale
tělo jsi mi způsobil. 6 Zápalných obětí, ani obětí
za hřích jsi neoblíbil. 7 Tehdy řekl jsem: Aj, jduť,
(jakož v knihách psáno jest o mně,) abych činil, ó
Bože, vůli tvou. 8 Pověděv napřed: Že oběti a daru,
a zápalů, i obětí za hřích, (kteréž se podlé zákona
obětují,) nechtěl jsi, aniž jsi oblíbil, 9 Tehdy řekl:
Aj, jduť, abych činil, ó Bože, vůli tvou. Ruší první,
aby druhé ustanovil. 10 V kteréžto vůli posvěceni
jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou. 11
A všeliký zajisté kněz přístojí, na každý den službu
konaje, a jednostejné často obětuje oběti, kteréž
nikdy nemohou odjíti hříchů. 12 Ale tento, jednu obět
obětovav za hříchy, vždycky sedí na pravici Boží, 13
Již dále očekávaje, až by položeni byli nepřátelé jeho
za podnož noh jeho. 14 Nebo jednou obětí dokonalé
učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají. 15 Svědčíť

pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prvé pověděv: 16 Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch
dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a
na myslech jejich napíši je, 17 A na hříchy jejich, i na
nepravosti jejich nikoli nezpomenu více. 18 Kdežť pak
jest odpuštění jich, neníť více oběti za hřích. 19 Majíce
tedy, bratří, plnou svobodu k vjití do svatyně skrze
krev Ježíšovu, 20 (Tou cestou novou a živou, kterouž
nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své,) 21 A
kněze velikého nad domem Božím, 22 Přistupmež s
pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce
srdce od svědomí zlého, 23 A umyté tělo vodou
čistou, držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo
věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil.) 24 A šetřme jedni
druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích,
25 Neopouštějíce společného shromáždění svého,
jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to
tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje.
26 Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí
známosti pravdy, nezůstávalo by již oběti za hříchy,
27 Ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká
pálivost, kterýž žráti má protivníky. 28 Kdož by
koli pohrdal zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode
dvěma neb třmi svědky umírá. 29 Což se vám zdá,
čím přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by
Syna Božího pošlapával, a krev smlouvy, kterouž
byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl,
a Duchu milosti potupu učinil? 30 Známeť zajisté
toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán.
A opět: Pán souditi bude lid svůj. 31 Hroznéť jest
upadnouti v ruce Boha živého. 32 Rozpomeňtež se
pak na předešlé dny, v nichž osvíceni byvše, mnohý
boj utrpení snášeli jste, 33 Buďto když jste byli i
pohaněními i ssouženími jako divadlo učiněni, buďto
účastníci učiněni byvše těch, kteříž tak zmítáni byli.
34 Nebo i vězení mého čitelni jste byli, a rozchvátání
statků svých s radostí jste strpěli, vědouce, že v
sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé. 35 Protož
nezamítejtež smělé doufanlivosti své, kteráž velikou
má odplatu. 36 Než potřebíť jest vám trpělivosti,
abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení. 37 Nebo
ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti
má, přijde, a nebudeť meškati, 38 Spravedlivý pak z
víry živ bude. Pakli by se jinam obrátil, nezalibuje
sobě duše má v něm. 39 Ale myť nejsme poběhlci k
zahynutí, ale věřící k získání duše.

11 Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod
neviditelných. 2 Pro ni zajisté svědectví došli
předkové. 3 Věrou rozumíme, že učiněni jsou věkové
slovem Božím, tak že z ničeho jest to, což vidíme,
učiněno. (aiōn g165) 4 Věrou lepší obět Bohu obětoval
Abel, nežli Kain, skrze kterouž svědectví obdržel, že
jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví
vydal. A skrze tu, umřev, ještě mluví. 5 Věrou Enoch
přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto
že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen,
svědectví měl, že se líbil Bohu. 6 Bez víry pak
nemožné jest líbiti se jemu; nebo přistupující k Bohu
věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že
odplatu dává. 7 Věrou napomenut jsa od Boha Noé o
tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval
koráb k zachování domu svého; skrze nějž potupil
svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest
dědicem. 8 Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl
Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za
dědictví; i šel, nevěda, kam přijde. 9 Věrou bydlil
v zemi zaslíbené jako v cizí, v staních přebývaje s
Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení.
10 Nebo očekával města základy majícího, jehožto
řemeslník a stavitel jest Bůh. 11 Věrou také i Sára moc
ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila,
když věřila, že jest věrný ten, kterýž zaslíbil. 12 A
protož i z jednoho, a to již umrtveného, rozplodilo se
potomků, jako jest množství hvězd nebeských, a jako
písek nesčíslný, kterýž jest na břehu mořském. 13
Podlé víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale
zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali,
že jsou hosté a příchozí na zemi. 14 Nebo ti, kteříž
tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají. 15 A
jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli,
měli dosti času zase se navrátiti. 16 Ale oni lepší
žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí
se slouti jejich Bohem; nebo připravil jim město. 17
Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a
to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení
přijal, 18 K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno
bude tobě símě, 19 Tak o tom smýšleje, že jest mocen
Bůh i z mrtvých vzkřísiti. Pročež jej jako z mrtvých
vzkříšeného přijal. 20 Věrou o budoucích věcech
požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau. 21 Věrou Jákob,
umíraje, každému z synů Jozefových požehnání
dával, a poklonil se na vrch hůlky své. 22 Věrou
Jozef, dokonávaje, o vyjití synů Izraelských zmínku
učinil, a o kostech svých poručil. 23 Věrou Mojžíš,
narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých,
proto že viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu
královského. 24 Věrou Mojžíš, byv již dorostlý, odepřel
slouti synem dcery Faraonovy, 25 Vyvoliv sobě raději
protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné
pohodlí míti, 26 Větší sobě pokládaje zboží nad
Egyptské poklady pohanění Kristovo; nebo prohlédal

k odplatě. 27 Věrou opustil Egypt, neboje se hněvu
královského; nebo jako by viděl neviditelného, tak
se utvrdil. 28 Věrou slavil hod beránka a vylití krve,
aby ten, kterýž hubil prvorozené, nedotekl se jich.
29 Věrou přešli moře červené jako po suchu; o čež
pokusivše se Egyptští, ztonuli. 30 Věrou zdi Jericha
padly, když je obcházeli za sedm dní. 31 Věrou Raab
nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši
špehéře. 32 A coť mám více praviti: Nepostačíť mi
zajisté čas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi,
a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a
prorocích. 33 Kteříž skrze víru vybojovávali království,
činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa
lvům, 34 Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče,
zmocněni bývali v mdlobách, silní učiněni v boji, vojska
zaháněli cizozemců. 35 Ženy přijímaly mrtvé své
vzkříšené. Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbivše sobě
vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení. 36 Jiní
pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a
žaláři. 37 Kamenováni jsou, sekáni, pokoušíni, mečem
zmordováni; chodili v kožích ovčích a kozelčích,
opuštěni, ssouženi, a zle s nimi nakládáno, 38 Jichžto
nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách,
a jeskyních, i v doupatech země. 39 A ti všickni
svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení,
40 Proto že Bůh něco lepšího nám obmýšlel, aby oni
bez nás nepřišli k dokonalosti.

12 Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe
majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně
obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh
uloženého sobě boje, 2 Patříce na vůdce a
dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené
sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil
se na pravici trůnu Božího. 3 A považte, jaký jest
ten, kterýž snášel od hříšníků taková proti sobě
odmlouvání, abyste neustávali, v myslech svých
hynouce. 4 Ještě jste se až do krve nezprotivili,
proti hříchu bojujíce. 5 A což jste zapomenuli na
napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu
můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od
něho trestán býváš? 6 Nebo kohož miluje Pán, tohoť
tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá.
7 Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jako
synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec?
8 Pakli jste bez kázně, kteréž všickni účastni jsou,
tedy jste cizoložňata, a ne synové. 9 Ano tělesné
otce své měli jsme, kteříž nás trestali, a měli jsme je
u vážnosti, i zdaliž nemáme mnohem více poddáni
býti Otci duchů, abychom živi byli? 10 A onino zajisté
po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale tento
v věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom došli
účastnosti svatosti jeho. 11 Každé pak trestání, když
přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné,
než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm,
kteříž by v něm pocvičeni byli. 12 Protož opuštěných
rukou a zemdlených kolen posilňte, 13 A přímé kroky
čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce
se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. 14 Pokoje
následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný
neuzří Pána, 15 Prohlédajíce, aby někdo neodpadl od
milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl,
a neučinil překážky, skrze nějž by poškvrněni byli
mnozí; 16 Aby někdo nebyl smilník, aneb ohyzdný,
jako Ezau, kterýž za jednu krmi prodal prvorozenství
své. 17 Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně
dosáhnouti požehnání, pohrdnut jest. Nebo nenalezl
místa ku pokání, ačkoli ho s pláčem hledal. 18 Nebo
nepřistoupili jste k hmotné hoře a k hořícímu ohni,
a k vichru, a k mrákotě, a k bouři, 19 A k zvuku
trouby a k hlasu slov, kterýž kdož slyšeli, prosili, aby
k nim nebylo více mluveno. 20 (Nebo nemohli snésti
toho, což bylo praveno: Kdyby se i hovado dotklo
hory, budeť ukamenováno, aneb šípem postřeleno.
21 A tak hrozné bylo to, což viděli, že Mojžíš řekl:
Lekl jsem se, až se třesu.) 22 Ale přistoupili jste
k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému
nebeskému, a k nesčíslnému zástupu andělů, 23
K veřejnému shromáždění a k církvi prvorozených,
kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci
všech, a k duchům spravedlivých dokonalých, 24
A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku
pokropení krví, lépe mluvící než Abelova. 25 Viztež,
abyste neodpírali mluvícímu. Nebo poněvadž onino
neušli, kteříž odpírali tomu, jenž na zemi na místě
Božím mluvil, čím více my, jestliže tím, kterýž s
nebe jest, pohrdneme? 26 Jehož hlas tehdáž byl
zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještěť já jednou
pohnu netoliko zemí, ale i nebem. 27 To pak, že
dí: Ještě jednou, světle ukazuje pohnutelných věcí
přenesení, jakožto učiněných, aby zůstávaly ty, kteréž
jsou nepohnutelné. 28 Protož království přijímajíce
nepohnutelné, mějmež milost, skrze kteroužto služme
libě Bohu, s vážností a uctivostí. 29 Neboť Bůh náš
jest oheň spalující.

13 Láska bratrská ať zůstává. 2 Na přívětivost k
hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří,
nevěděvše, anděly za hostě přijímali. 3 Pomněte na
vězně, jako byste spoluvězňové byli, na ssoužené,
jakožto ti, kteříž také v těle jste. 4 Poctivéť jest u
všech manželství a lože nepoškvrněné, smilníky pak

a cizoložníky souditi bude Bůh. **5** Obcování veďte bez
lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Ont' zajisté
řekl: Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím; **6** Tak
abychom doufanlivě říkali: Pán spomocník můj, aniž
se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk. **7** Zpomínejte
na vůdce své, kteříž vám mluvili slovo Boží, jejichžto
obcování jaký byl cíl, spatřujíce, následujtež jejich
víry. **8** Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.
(aiōn g165) **9** Učením rozličným a cizím nedejte se
točiti. Výbornét' jest zajisté, aby milostí upevněno bylo
srdce, a ne pokrmy, kteříž neprospěli těm, kteříž se
jimi vázali. **10** Mámet' oltář, z něhož ti nemají práva
jísti, kdož stánku slouží. **11** Nebo kterýchž hovad krev
vnášína bývá za hřích do svatyně skrze nejvyššího
kněze, těch pálena bývají těla vně za stany. **12** Protož
i Ježíš, aby posvětil lidu svou vlastní krví, vně za
branou trpěl. **13** Vyjděmež tedy k němu ven z stanů,
pohanění jeho nesouce. **14** Neboť nemáme zde
města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.
15 Protož skrze něho obětujme Bohu obět chvály
vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho. **16**
Na účinnost pak a na zdílnost nezapomínejte; nebo v
takových obětech zvláštní svou líbost má Bůh. **17**
Povolni buďte správcům svým a poslušni; onit' zajisté
bdějí nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají
vydati, aby to s radostí činili, a ne s stýskáním. Neboť
by vám to nebylo užitečné. **18** Modltež se za nás;
doufámet' zajisté, že dobré svědomí máme, jako ti,
kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati. **19** Tím
pak více prosím vás, abyste to činili, proto abych tím
dříve navrácen byl vám. **20** Bůh pak pokoje, kterýž
toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovcí
vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, **(aiōnios g166)**
21 Učiniž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k
činění vůle své, působě v vás to, což jest libé před
oblíčejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky
věků. Amen. **(aiōn g165)** **22** Prosímt' pak vás, bratří,
snestež trpělivě slovo napomenutí tohoto; neboť jsem
krátce psal vám. **23** Věztež o bratru Timoteovi, že jest
propuštěn, s kterýmžto, (přišel-li by brzo,) navštívím
vás. **24** Pozdravtež všech správců svých, i všech
svatých. Pozdravují vás bratří z Vlach. **25** Milost Boží
se všechněmi vámi. Amen.

Jakubův

1 Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník,
dvanácteru pokolení rozptýlenému pozdravení.
2 Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli v
rozličná pokušení upadáte, **3** Vědouce, že zkušení
víry vaší působí trpělivost. **4** Trpělivost pak ať má
dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž
nemajíce nedostatku. **5** Jestliže pak komu z vás
nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž
všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána
jemu. **6** Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo
kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž
vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. **7** Nedomnívej
se zajisté člověk ten, by co vzíti měl ode Pána. **8**
Muž dvojí mysli, jest neustavičný ve všech cestách
svých. **9** Chlubiž se pak bratr ponížený v povýšení
svém, **10** A bohatý v ponižování se; nebo jako květ
byliny pomine. **11** Nebo jakož slunce vzešlé s horkostí
usušilo bylinu, a květ její spadl, i ušlechtilost postavy
jeho zhynula, takť i bohatý v svých cestách usvadne.
12 Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení; nebo
když bude zkušen, vezme korunu života, kterouž
zaslíbil Pán těm, kdož ho milují. **13** Žádný, když bývá
pokoušín, neříkej, že by od Boha pokoušín byl; neboť
Bůh nemůže pokoušín býti ve zlém, aniž také on koho
pokouší. **14** Ale jeden každý pokoušín bývá, od svých
vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván. **15**
Potom žádost když počne, porodí hřích, hřích pak
vykonaný zplozuje smrt. **16** Nebluďtež, bratří moji
milí. **17** Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý
shůry jest sstupující od Otce světel, u něhož není
proměnění, ani pro obrácení se jinam zastínění. **18**
On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k
tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho. **19**
A tak, bratří moji milí, budiž každý člověk rychlý k
slyšení, ale zpozdilý k mluvení, zpozdilý k hněvu. **20**
Nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí. **21**
Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost
zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může
spasiti duše vaše. **22** Buďtež pak činitelé slova, a ne
posluchači toliko, oklamávajíce sami sebe. **23** Nebo
byl-li by kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoben
jest muži spatřujícímu oblíčej přirozený svůj v zrcadle.
24 Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký
by byl. **25** Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon
svobody, a zůstával by v něm, ten nejsa posluchač
zapominatelný, ale činitel skutku, blahoslavený bude
v skutku svém. **26** Zdá-li se pak komu z vás, že
jest nábožný, a v uzdu nepojímá jazyka svého, ale
svodí srdce své, takového marné jest náboženství.
27 Náboženství čisté a nepoškvrněné před Bohem
a Otcem totoť jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v
ssouženích jejich, a ostříhati sebe nepoškvrněného
od světa.

2 Bratří moji, nepřipojujtež přijímání osob k víře
slavného Pána našeho Jezukrista. **2** Nebo kdyby
přišel do shromáždění vašeho muž, maje prsten
zlatý v drahém rouše, a všel by také i chudý v
chaterném oděvu, **3** A popatřili byste k tomu, kterýž
drahé roucho má, a řekli byste jemu: Ty sedni tuto
poctivě; chudému pak řekli byste: Ty stůj tamto, aneb
sedni tuto, pod podnoží noh mých: **4** Zdaliž jste již
neučinili rozdílu mezi sebou a učiněni jste soudcové
v myšleních zlých? **5** Slyšte, bratří moji milí, zdaliž
Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí
byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm,
kdož jej milují? **6** Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž
bohatí mocí neutiskují vás? A oniť vás i k soudům
přivozují? **7** Zdali oni nerouhají se tomu slavnému
jménu, kteréž vzýváno jest nad vámi? **8** Jestliže pak
plníte zákon královský podlé písma: Milovati budeš
bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte. **9**
Pakliť osoby přijímáte, hřešíte, a zákon vás tresce
jako přestupníky. **10** Nebo kdo by koli celého zákona
ostříhal, přestoupil by pak jediné, všechněmi jest
vinen. **11** Ten zajisté, kterýž řekl: Nesesmilníš, takéť
řekl: Nezabiješ. Pakli bys nesesmilnil, ale zabil bys,
učiněn jsi přestupníkem zákona. **12** Tak mluvte, a tak
čiňte, jako ti, kteříž podlé zákona svobody souzeni
býti máte. **13** Nebo odsouzení bez milosrdenství stane
se tomu, kdož nečiní milosrdenství, ale chlubíť se
milosrdenstvím proti odsudku. **14** Co prospěje, bratří
moji, praví-li se kdo víru míti, a nemá-li skutků? Zdaliž
jej ta víra může spasiti? **15** A kdyby bratr neb sestra
neodění byli, a opuštění z strany živnosti vezdejší, **16**
Řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji, shřejte
se, a najezte se, a však nedali byste jim potřeby
tělesné, což to platí? **17** Takž i víra, nemá-li skutků,
mrtváť jest sama v sobě. **18** Ale dí někdo: Ty víru
máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutků
svých, a já tobě ukáži víru svou z skutků svých. **19**
Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činíš. I ďáblovéť
tomu věří, a však třesou se. **20** Ale chceš-liž věděti,
ó člověče marný, že víra bez skutků jest mrtvá? **21**
Abraham otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn
jest, obětovav syna svého Izáka na oltář? **22** Vidíš-
li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků
víra dokonalá byla? **23** A tak naplněno jest písmo,
řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu za

spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest. 24 Vidíte-
liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk, a ne z
víry toliko? 25 Též podobně i Raab nevěstka zdali
ne z skutků ospravedlněna jest, přijavši ony posly, a
jinou cestou pryč vypustivši? 26 Nebo jakož tělo bez
duše jest mrtvé, takť i víra bez skutků jest mrtvá.

3 Nebuďtež mnozí mistři, bratří moji, vědouce, že
bychom těžší odsouzení vzali. 2 V mnohém zajisté
klesáme všickni. Kdožť neklesá v slovu, tenť jest
dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati také
všecko tělo. 3 An, my koňům udidla v ústa dáváme,
aby nám povolni byli, a vším tělem jejich vládneme. 4
An, i lodí tak veliké jsouce, a prudkými větry hnány
bývajíce, však i nejmenším veslem bývají sem i tam
obracíny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje. 5
Tak i jazyk malý oud jest, a však veliké věci provodí.
Aj, maličký oheň, kterak veliký les zapálí! 6 Jazyk
pak jest oheň a svět nepravosti. Takť jest postaven
jazyk mezi oudy našimi, nanečišťující celé tělo, a
rozpalující kolo narození našeho, jsa rozněcován
od ohně pekelného. (Geenna g1067) 7 Všeliké zajisté
přirození i zvěři, i ptactva, i zeměplazů, i mořských
potvor bývá skroceno, a jest okroceno od lidí; 8
Ale jazyka žádný z lidí skrotiti nemůže. Tak jest
neskrotitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného. 9 Jím
dobrořečíme Bohu Otci, a jím zlořečíme lidem, ku
podobenství Božímu stvořeným. 10 Z jedněch a týchž
úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takť býti má,
bratří moji. 11 Zdaliž studnice jedním pramenem
vydává sladkost i hořkost? 12 Zdaliž může, bratří
moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky?
Takť žádná studnice slané i sladké vody nevydává.
13 Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukažiž
dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti. 14
Pakliť máte hořkou závist, a dráždění v srdci svém,
nechlubte se, a neklamejte proti pravdě. 15 Neníť ta
moudrost s hůry sstupující, ale jest zemská, hovadná,
ďábelská. 16 Nebo kdež jest závist a rozdráždění, tu i
roztržka i všeliké dílo zlé. 17 Ale moudrost, kteráž jest
s hůry, nejprvé zajisté jest čistotná, potom pokojná,
mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého,
bez rozsuzování a bez pokrytství. 18 Ovoce pak
spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj
působí.

4 Odkud jdou bojové a svády mezi vámi? Zdali
ne odtud, totiž z libostí vašich, kteréž rytěřují
v oudech vašich? 2 Žádáte, a nemáte; závidíte a
dychtíte, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válčíte, a
však neobdržíváte, proto že neprosíte. 3 Prosíte, a
nebéřete, proto že zle prosíte, abyste na své líbosti
vynakládali. 4 Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že
přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by
koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím
učiněn bývá. 5 Což mníte, že nadarmo dí písmo: Zdali
k závisti nakloňuje duch ten, kterýž přebývá v nás? 6
Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným
protiví, ale pokorným dává milost. 7 Poddejtež se
tedy Bohu, a zepřete se ďáblu, i utečeť od vás. 8
Přibližte se k Bohu, a přiblížíť se k vám. Umejte ruce,
hříšníci, a očisťte srdce vy, kteříž jste dvojité mysli. 9
Ssouženi buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž
se v kvílení, a radost v zámutek. 10 Ponižte se před
oblíčejem Páně, a povýšíť vás. 11 Neutrhejtež jedni
druhým, bratří. Kdož utrhá bratru, a potupuje bratra
svého, utrhá zákonu, a potupuje zákon. Tupíš-li pak
zákon, nejsi plnitel zákona, ale soudce. 12 Jedenť
jest vydavatel zákona, kterýž může spasiti i zatratiti.
Ty kdo jsi, ješto tupíš jiného? 13 Ale nuže vy, kteříž
říkáte: Dnes neb zítra vypravíme se do onoho města,
a pobudeme tam přes celý rok, a budeme kupčiti, a
něco zištěme; 14 (Ješto nevíte, co zítra bude. Nebo
jaký jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na
maličko ukáže, a potom zmizí.) 15 Místo toho, co
byste měli říci: Bude-li Pán chtíti, a budeme-li živi,
učiníme toto neb onono. 16 Vy pak chlubíte se v pýše
své. Všeliká taková chlouba zlá jest. 17 A protož kdo
umí dobře činiti, a nečiní, hřích má.

5 Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíce nad bídami
svými, kteréž přijdou. 2 Zboží vaše shnilo, a
roucho vaše zmolovatělo. 3 Zlato vaše a stříbro
zerzavělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám, a
zžířeť těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad
ku posledním dnům. 4 Aj, mzda dělníků, kteříž žali
krajiny vaše, při vás zadržaná, křičí, a hlas volání
ženců v uši Pána zástupů vešel. 5 Rozkoš jste
provodili na zemi, a zbůjněli jste; vykrmili jste srdce
svá jako ke dni zabití. 6 Odsoudili jste, zamordovali
jste spravedlivého, a neodpíral vám. 7 A protož trpěliví
buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává
drahého užitku zemského, trpělivě naň očekávaje, až
by přijal podzimní i jarní déšť. 8 Buďtež i vy trpěliví,
potvrzujte srdcí svých; neboť se přibližuje příští Páně.
9 Nevzdychejtež jedni proti druhým, bratří, abyste
nebyli odsouzeni. Aj, soudce již přede dveřmi stojí.
10 Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání,
bratří moji, vezměte proroky, kteříž mluvívali ve jménu
Páně. 11 Aj, blahoslavíme ty trpělivé. O trpělivosti
Jobově slýchali jste, a dokonání Páně viděli jste; nebo
velmi jest milosrdný Pán a lítostivý. 12 Přede všemi

pak věcmi, bratří moji, nepřisahejte, ani skrze nebe,
ani skrze zemi, ani kteroukoli jinou přísahou, ale buď
řeč vaše: Jistě, jistě, nikoli, nikoli, abyste neupadli v
odsouzení. 13 Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modl
se. Pakli jest kdo mysli dobré? Prozpěvuj. 14 Stůně-li
kdo z vás? Zavolej starších zboru, ať se modlí za
něho, mažíce jej olejem ve jménu Páně. 15 A modlitba
víry uzdraví neduživého, a pozdvihneť ho Pán; a
jestliže jest co prohřešil, budeť jemu odpuštěno. 16
Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů, a modlte
se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli. Mnohoť
může modlitba spravedlivého opravdová. 17 Eliáš byl
člověk týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou
modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři
léta a za šest měsíců. 18 A zase modlil se, i vydalo
nebe déšť, a země zplodila ovoce své. 19 Bratří,
jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a někdo
by jej zase obrátil, 20 Věziž, že ten, kdož by odvrátil
hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši od
smrti, a přikryje množství hříchů.

1 Petrův

1 Petr, apoštol Ježíše Krista, příchozím rozptýleným
v Pontu, Galacii, Kappadocii, v Azii, a v Bitynii, **2**
Vyvoleným podlé předzvědění Boha Otce, v posvěcení
Ducha, ku poslušenství a skropení krví Ježíše Krista:
Milost vám a pokoj rozmnožen buď. **3** Požehnaný
Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýž podlé
mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v
naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých,
4 K dědictví neporušitelnému a nepoškvrněnému
a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, vám,
5 Kteříž mocí Boží ostříháni býváte skrze víru k
spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času
posledním. **6** V čemžto veselíte se, maličko nyní,
(jestliže kdy potřebí jest,) zkormouceni jsouce v
rozličných pokušeních, **7** Aby zkušení víry vaší,
mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, a však se v
ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k
slávě při zjevení Ježíše Krista. **8** Kteréhož neviděvše,
milujete; kteréhož nyní nevidouce, a však v něho
věříce, veselíte se radostí nevymluvnou a oslavenou,
9 Docházejíce konce víry své, spasení duší. **10** O
kterémž spasení bedlivě přemyšlovali, a je vystihati
usilovali proroci, kteříž o té milosti, kteráž se vám státi
měla, prorokovali, **11** Vystihajíce to, na který aneb
jaký čas mínil by ten, kterýž v nich byl, Duch Kristův,
předpovídající o utrpeních Kristových a o veliké za
tím slávě. **12** Kterýmžto zjeveno jest, že ne sobě, ale
nám tím přisluhovali, což jest vám nyní zvěstováno
skrze ty, kteříž vám kázali evangelium, v Duchu
svatém seslaném s nebe, na kteréž věci žádostivi
jsou andělé patřiti. **13** Protož přepášíce bedra mysli
své, a střízlivi jsouce, dokonale doufejte v té milosti,
kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista, **14**
Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním
neznámosti své žádostem. **15** Ale jakž ten, kterýž vás
povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte;
16 Jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý
jsem. **17** A poněvadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez
přijímání osob soudí vedlé skutků jednoho každého,
viztež, abyste v bázni čas svého zde putování konali,
18 Vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb
zlatem, vykoupeni jste z marného svého obcování
toho, od otců vydaného, **19** Ale drahou krví jakožto
Beránka nevinného a nepoškvrněného, Krista, **20**
Předzvěděného zajisté před ustanovením světa,
zjeveného pak v časích posledních pro vás, **21** Kteříž
skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a
dal jemu slávu, aby víra vaše a naděje byla v Bohu. **22**
Poněvadž duše své očistili jste poslušenstvím pravdy
skrze Ducha, k milování neošemetnému bratrstva, z
čistého srdce jedni druhé milujte snažně, **23** Znovu
zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z
neporušitelného, skrze živé slovo Boží a zůstávající
na věky. **(aiōn g165)** **24** Nebo všeliké tělo jest jako
tráva, a všeliká sláva člověka jako květ trávy. Usvadla
tráva, a květ její spadl. **25** Ale slovo Páně zůstává na
věky. Totoť pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest
vám. **(aiōn g165)**

2 Protož složíce všelikou zlost, a všelikou lest, a
pokrytství, a závist, i všecka utrhání, **2** Jakožto
nyní zrozená nemluvňátka, mléka beze lsti, Božího
slova žádostivi buďte, abyste jím rostli, **3** Jestliže
však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán. **4** K
kterémuž přistupujíce k kameni živému, od lidí zajisté
zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému,
5 I vy, jako kamení živé, vzdělávejte se v dům
duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních
obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista. **6** A protož
praví písmo: Aj, zakládámť na Sionu kámen úhelný,
vybraný, drahý, v kterýž kdokoli věří, nikoli nebude
zahanben. **7** Vám tedy věřícím jest poctivost, ale
nepovolným kámen, kterýž zavrhli stavitelé, tenť
jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála
pohoršení, **8** Těm, kteříž se urážejí na slovu, nepovolní
jsouce, k čemuž i odloženi jsou. **9** Ale vy jste rod
vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý,
abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal
ze tmy v předivné světlo své. **10** Kteříž jste někdy
ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste
někdy byli nedošli milosrdenství, nyní pak jste došli
milosrdenství. **11** Nejmilejší, prosímť vás, abyste
jakožto příchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných
žádostí, kteréž rytěřují proti duši, **12** Obcování
své mezi pohany majíce dobré, aby místo toho,
kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky vaše
spatřujíce, velebili Boha v den navštívení. **13** Poddáni
tedy buďte všelikému lidskému zřízení pro Pána,
buďto králi, jako nejvyššímu, **14** Buďto vládařům, jako
od něho poslaným, ku pomstě zle činících, a k chvále
dobře činících. **15** Nebo tak jest vůle Boží, abyste
dobře činíce, zacpali ústa nemoudrých a neumělých
lidí. **16** Buďtež jako svobodní, však ne jako zástěru
majíce své zlosti svobodu, ale jakožto služebníci Boží.
17 Všecky ctěte, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále
v poctivosti mějte. **18** Služebníci poddáni buďte ve
vší bázni pánům, netoliko dobrým a mírným, ale i
zlým. **19** Nebo toť jest milé, jestliže kdo pro svědomí
Boží snáší zámutky, trpě bez viny. **20** Nebo jaká jest

chvála, byste pak i snášeli pohlavkování, hřešíce?
Ale jestliže dobře činíce, a bez viny trpíce, snášíte, toť
jest milé před Bohem. 21 Nebo i k tomu povoláni jste,
jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad,
abyste následovali šlepějí jeho. 22 Kterýž hříchu
neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho. 23
Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv,
nehrozil, ale poroučel tomu, kterýž spravedlivě soudí.
24 Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na
dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi
byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste. 25 Nebo jste byli
jako ovce bloudící, ale nyní obráceni jste ku pastýři a
biskupu duší svých.

3 Též podobně i ženy buďte poddané mužům svým,
aby, byť pak kteří i nevěřili slovu, skrze pobožné
obcování žen bez slova získáni byli, 2 Spatřujíce
v bázni svaté vaše obcování, 3 Kterýchžto ozdoba
budiž ne ta zevnitřní, v zpletání vlasů, a proviíjení
zlatem, aneb v odívání plášťů, 4 Ale ten skrytý
srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého
a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím
velmi drahý jest. 5 Tak zajisté někdy i ony svaté ženy,
kteréž naději měly v Bohu, ozdobovaly se, poddány
byvše mužům svým, 6 Jako Sára poslušna byla
Abrahama, pánem jej nazývajíc; jejížto vy jste dcerky,
dobře činíce, a nebojíce se žádného přestrašení. 7
Též podobně i muži spolu s nimi bydlíce podlé umění,
jakožto mdlejšímu osudí ženskému udělujíce cti,
jakožto i spoludědičkám života milosti, aby modlitby
vaše neměly překážky. 8 A tak summou, všickni
buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva
milovníci, milosrdní, dobrotiví, 9 Neodplacujíce zlého
za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději
dobrořečíce, vědouce, že jste k tomu povoláni, abyste
požehnání dědičně obdrželi. 10 Nebo kdož chce
milovati život, a viděti dny dobré, skrocujž jazyk svůj
od zlého, a ústa jeho ať nemluví lsti. 11 Uchyl se
od zlého, a čiň dobré; hledej pokoje, a stihej jej. 12
Nebo oči Páně na spravedlivé, a uši jeho k prosbám
jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé
věci. 13 A kdo jest, ješto by vám zle učinil, jestliže
budete následovníci dobrého? 14 Ale kdybyste pak
i trpěli pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu
pak jejich nebojte se, ani se kormuťte, 15 Ale Pána
Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte
vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás
požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s
tichostí a s bázní, 16 Majíce dobré svědomí, aby za
to, že utrhají vám jako zločincům, zahanbeni byli ti,
kteříž hanějí vaše ctné v Kristu obcování. 17 Lépeť
jest zajisté, abyste dobře činíce, líbilo-li by se tak vůli
Boží, trpěli, nežli zle činíce. 18 Nebo i Kristus jedinou
za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás
přivedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale obživen
Duchem. 19 Skrze něhož i těm, kteříž jsou v žaláři,
duchům, přišed, kázal, 20 Tehdáž nepovolným, když
ono jednou očekávala Boží snášelivost za dnů Noé,
když dělán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm
duší, zachováno jest u vodě. 21 K čemuž připodobněn
jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné špiny
smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze
vzkříšení Ježíše Krista. 22 Kterýž všed v nebe, jest
na pravici Boží, podmaniv sobě anděly, i mocnosti, i
moci.

4 Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy
také týmž myšlením odíni buďte, že ten, kdož
trpěl na těle, přestal od hříchu, 2 K tomu, aby již
nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle
živ, po ten čas, což ho ještě zůstává. 3 Dostiť jest
zajisté nám na tom přeběhlém času života, v němž
jsme líbosti pohanů páchali, chodivše v nestydatých
chlipnostech, v žádostech, v zbytečném pití vína, v
hodování, v opilství, a v ohyzdném modlosloužení. 4
A protož když s nimi neběháte k takovému vydávání
se v rozpustilost, zdá se jim to cosi nového býti, a
rouhají se tomu. 5 Tiť vydadí počet tomu, kterýž
hotov jest souditi živé i mrtvé. 6 Proto jest zajisté i
mrtvým kázáno evangelium, aby souzeni byli podlé
lidí z strany těla, ale živi byli podlé Boha duchem. 7
Všemuť se pak přibližuje konec. 8 A protož buďte
středmí a bedliví k modlitbám. Přede vším pak
lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska
přikryje množství hříchů. 9 Buďte vespolek přívětiví k
hostem, bez reptání. 10 Jeden každý jakž vzal dar,
tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři
rozličné milosti Boží. 11 Mluví-li kdo, mluviž jako řeči
Boží; jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, kteréž
jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze
Jezukrista, kterýž má slávu a císařství na věky věků.
Amen. (aiōn g165) 12 Nejmilejší, nebudiž vám divný
ten přišlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se
vám něco nového přihodilo. 13 Ale z toho, že jste
účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při
zjevení slávy jeho radovali se s veselím. 14 Trpíte-li
pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo
Duch ten slávy a Boží na vás odpočívá, kterýž z
strany jich zajisté rouhán, ale z strany vaší oslavován
bývá. 15 Žádný pak z vás netrp jako vražedlník, neb
zloděj, neb zločinec, neb všetečný. 16 Jestliže pak
jako křesťan, nestyď se za to, ale oslavuj Boha v té

částce. **17** Nebo jest čas, aby se začal soud od domu
Božího. A poněvadž nejprv od nás, jakýž bude konec
těch, kteříž nejsou povolni evangelium Božímu? **18**
A poněvadž spravedlivý sotva k spasení přichází,
bezbožný a hříšník kde se ukáže? **19** A protož i ti,
kteříž trpí podlé vůle Boží, jakožto věrnému stvořiteli
ať poroučejí duše své, dobře činíce.

5 Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já
spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí,
kteráž zjevena bude, slávy účastník, **2** Paste stádo
Boží, kteréž při vás jest, opatrujíce je, ne bezděky,
ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, **3**
Ani jako panujíce nad dědictvím Páně, ale příkladem
jsouce stádu. **4** A když se ukáže kníže pastýřů,
vezmete tu neuvadlou korunu slávy. **5** Podobně
mládenci, buďte poddáni starším. A všickni poddanost
jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte.
Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává
milost. **6** Pokořtež se tedy pod mocnou ruku Boží,
aby vás povýšil časem svým, **7** Všelikou péči svou
uvrhouce na něj. Nebo on má péči o vás. **8** Střízliví
buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí
obchází, hledaje, koho by sežral. **9** Jemuž odpírejte,
silní jsouce u víře, vědouce, že tatáž utrpení bratrstvo
vaše, kteréž na světě jest, obkličují. **10** Bůh pak
všeliké milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své
v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé
vás učiň, utvrď, zmocni, i upevni, **(aiōnios g166)** **11**
Jemuž sláva a císařství na věky věků. Amen. **(aiōn
g165)** **12** Po Silvánovi, vám věrném bratru, tak za to
mám, že jsem psal krátce, napomínaje a osvědčuje,
že tato jest pravá milost Boží, v kteréž stojíte. **13**
Pozdravuje vás ta církev, kteráž jest v Babyloně,
účastnice vyvolení vašeho, a Marek syn můj. **14**
Pozdravtež jedni druhých v políbení laskavém. Pokoj
vám všechněm, kteříž jste v Kristu Ježíši. Amen.

2 Petrův

1 Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm,
kteříž spolu s námi zaroveň drahé dosáhli víry, pro
spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista: **2**
Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost
Boha a Ježíše Pána našeho. **3** Jakož nám od jeho
Božské moci všecko, což k životu a ku pobožnosti
náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž
povolal nás k slávě a k ctnosti; **4** Pročež veliká nám a
drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského
přirození účastni učiněni byli, utekše porušení toho,
kteréž jest na světě v žádostech. **5** Na to tedy samo
všecku snažnost vynaložíce, přičinějte k víře své
ctnost, a k ctnosti umění, **6** K umění pak zdrželivost,
a k zdrželivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost,
7 Ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování
bratrstva lásku. **8** Ty zajisté věci když budou při vás
a rozhojní se, ne prázdné, ani neužitečné postaví
vás v známosti Pána našeho Jezukrista. **9** Nebo při
komž není těchto věcí, slepýť jest, toho, což vzdáleno
jest, nevida, zapomenuv se na očištění svých starých
hříchů. **10** Protož raději, bratří, snažujte se povolání a
vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, nepadnete
nikdy. **11** Takť zajisté hojné způsobeno vám bude
vjití k věčnému království Pána našeho a spasitele
Jezukrista. **(aiōnios g166)** **12** Protož nezanedbámť
vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli umělí i
utvrzení jste v přítomné pravdě. **13** Neboť to mám
za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych
vás probuzoval napomínáním, **14** Věda, že brzké
jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš
Kristus oznámil. **15** Přičinímť se tedy všelijak o to,
abyste vy po odchodu mém na ty věci rozpomínati se
mohli. **16** Nebo ne nějakých vtipně složených básní
následujíce, známu učinili jsme vám Pána našeho
Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteříž jsme
očima svýma viděli jeho velebnost. **17** Přijalť zajisté
od Boha Otce čest a slávu, když se stal k němu hlas
takový od velebné slávy: Tentoť jest ten můj milý Syn,
v němž mi se zalíbilo. **18** A ten hlas my jsme slyšeli s
nebe pošlý, s ním byvše na oné hoře svaté. **19** A
mámeť přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte
jako svíce v temném místě svítící, dobře činíte, až by
se den rozednil, a dennice vzešla v srdcích vašich,
20 Toto nejprvé znajíce, že žádného proroctví písma
výklad nezáleží na rozumu lidském. **21** Nebo nikdy z
lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým
puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.

2 Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i
mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž uvedou
sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil,
zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí. **2**
A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze
něž cesta pravdy bude v porouhání dávána. **3** A
lakomě skrze vymyšlené řeči vámi kupčiti budou;
kterýchž odsouzení již dávno nemešká, a zahynutí
jejich nespí. **4** Nebo poněvadžť Bůh andělům,
kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna je do žaláře,
řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chováni
byli, **(Tartaroō g5020)** **5** I prvnímu světu neodpustil,
ale sama osmého Noé, kazatele spravedlnosti,
zachoval, když potopu na svět bezbožníků uvedl, **6** A
města Sodomských a Gomorských v popel obrátiv,
podvrácením potupil, příklad budoucím bezbožníkům
ukázav, **7** A spravedlivého Lota, těch nešlechetníků
prostopašným obcováním ztrápeného, vytrhl; **8** Ten
zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne
hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechetnými
jejich skutky trápil: **9** Umíť Pán pobožné z pokušení
vytrhnouti, nepravých pak ke dni soudu potrestaných
dochovati, **10** A zvláště těch, kteříž po těle v žádosti
nečisté chodí, a vrchností pohrdají, smělí, sobě se
zalibující, neostýchají se důstojnostem porouhati; **11**
Ješto andělé, jsouce větší v síle a v moci nevynášejí
proti nim přede Pánem potupného soudu. **12** Tito
pak jako nerozumná hovada, kteráž za přirozením
jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu, čemuž
nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení
zahynou, **13** A odplatu nepravosti ponesou, jakožto
ti, kteříž sobě za rozkoš položili, aby se na každý
den v líbostech svých kochali, poškvrny a mrzkosti, ti,
kteříž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají, **14**
Oči majíce plné cizoložstva, a bez přestání hřešící,
přeluzujíce duše neustavičné, srdce majíce vycvičené
v lakomství, synové zlořečenství. **15** Kteříž opustivše
cestu přímou, zbloudili, následujíce cesty Balámovy
syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval. **16**
Ale měl, od koho by pokárán byl pro svůj výstupek.
Nebo jhu poddaná oslice němá, člověčím hlasem
promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka. **17** Titť jsou
studnice bez vody, mlhy vichrem zbouřené, jimžto
mrákota tmy schována jest na věčnost. **(questioned)** **18**
Nebo přepyšně marné věci vypravujíce, žádostmi těla
a chlipnostmi loudí ty, kteříž byli v pravdě utekli od
těch, jenž bludu obcují, **19** Slibujíce jim svobodu, ješto
sami jsou služebníci porušení, poněvadž, od kohož
kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben.
20 Jestliže by pak ti, kteříž ušli poškvrn světa, skrze
známost Pána a spasitele Jezukrista, opět zase v to

zapleteni jsouce, přemoženi byli, učiněn jest poslední způsob jejich horší nežli první. 21 Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázaní. 22 Ale přihodilo se jim to, což se v přísloví pravém říkává: Pes navrátil se k vývratku svému, a svině umytá do kaliště bláta.

3 Nejmilejší, již toto druhý list vám píši, jimižto vzbuzuji skrze napomínání vaši upřímou mysl, 2 Abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků, a na přikázaní vydané od nás apoštolů Pána a spasitele, 3 Toto nejprvé vědouce, žeť přijdou v posledních dnech posměvači, podlé svých vlastních žádostí chodící, 4 A říkající: Kdež jest to zaslibování o příchodu jeho? Nebo jakž otcové zesnuli, všecko tak trvá od počátku stvoření. 5 Tohoť zajisté z úmysla věděti nechtí, že nebesa již dávno slovem Božím byla učiněna, i země z vody a na vodě upevněna. 6 Pročež onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul. 7 Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i země, týmž slovem odložená, chovají se k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí. 8 Ale tato jedna věc nebud' před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den. 9 Nemeškáť Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili. 10 Přijdeť pak ten den Páně, jako zloděj v noci, v kterémž nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou. 11 Poněvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech, 12 Očekávajíce a chvátajíce ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hoříce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se? 13 Nového pak nebe a nové země podlé zaslíbení jeho čekáme, v kterýchž spravedlnost přebývá. 14 Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažtež se, abyste bez poškvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji. 15 A Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte, jakž i milý bratr náš Pavel, podlé sobě dané moudrosti, psal vám, 16 Jako i ve všech epištolách svých, mluvě v nich o těch věcech. Mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných písem, k svému vlastnímu zatracení. 17 Vy tedy, nejmilejší, to prvé vědouce, střežtež se, abyste bludem těch nešlechetných nebyli pojati, a nevypadli od své pevnosti. 18 Ale rozmáhejte se v milosti a v známosti Pána našeho a spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen. (aiōn g165)

1 Janův

1 Což bylo od počátku, což jsme slýchali, co jsme
očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho
se ruce naše dotýkaly, o slovu života, **2** (Nebo ten
život zjeven jest, a my jsme viděli, a svědčíme, i
zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a
zjeven jest nám,) **(aiōnios g166)** **3** Což jsme viděli a
slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství
měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem
jeho Jezukristem. **4** A totoť píšeme vám, aby radost
vaše byla plná. **5** Toť jest tedy zvěstování to, kteréž
jsme slýchali od něho, a zvěstujeme vám: Že Bůh
jest světlo, a tmy v něm nižádné není. **6** Díme-li, že s
ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme, a
nečiníme pravdy. **7** Pakliť chodíme v světle, jako on
jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista
Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu. **8**
Pakliť díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a
pravdy v nás není. **9** Jestliže pak budeme vyznávati
hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám
odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti. **10**
Díme-li, že jsme nehřešili, činíme jej lhářem, a neníť
v nás slova jeho.

2 Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili.
Pakliť by kdo zhřešil, přímluvci máme u Otce,
Ježíše Krista spravedlivého. **2** A ont jest obět slitování
za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za všeho
světa. **3** A po tomť známe, že jsme jej poznali, jestliže
přikázaní jeho ostříháme. **4** Dí-lit' kdo: Znám jej, a
přikázaní jeho neostříhá, lhářť jest, a pravdy v něm
není. **5** Ale kdožť ostříhá slova jeho, v pravděť láska
Boží v tom jest dokonalá. Po tomť známe, že jsme v
něm. **6** Kdo praví, že v něm zůstává, tent' má, jakž
on chodil, tak choditi. **7** Bratří, ne nové přikázaní
píši vám, ale přikázaní staré, kteréž jste měli od
počátku. A to přikázaní staré jestiť slovo to, kteréž
jste slyšeli od počátku. **8** A zase přikázaní nové píši
vám, kteréž jest pravé i v něm i v vás. Nebo tma
pomíjí, a světlo to pravé již svítí. **9** Kdo praví, že
jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnostiť
jest až posavad. **10** Kdož miluje bratra svého, v
světle zůstává, a pohoršení v něm není. **11** Ale kdož
nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti
chodí, a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oči
jeho. **12** Píši vám, synáčkové, žeť jsou vám odpuštěni
hříchové pro jméno jeho. **13** Píši vám, otcové, že
jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Píši vám,
mládenci, že jste svítězili nad tím zlostníkem. **14**
Píši vám, dítky, že jste poznali Otce. Psal jsem vám,
otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku.
Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v
vás zůstává, a že jste svítězili nad tím zlostníkem. **15**
Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou.
Miluje-lit' kdo svět, neníť lásky Otcovy v něm. **16** Nebo
všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost
očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.
17 Svět pak hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli
Boží, tent' trvá na věky. **(aiōn g165)** **18** Dítky, poslední
hodina jest, a jakož jste slýchali, že antikrist přijíti má,
i nyníť antikristové mnozí povstali. Odkudž známe, že
poslední hodina jest. **19** Z násť vyšli, ale nebyli z nás.
Nebo byť byli z nás, bylit' by zůstali s námi, ale vyšli z
nás, aby zjeveni byli, že nejsou všickni z nás. **20** Vy
pak máte pomazání od Svatého, a znáte všecko. **21**
Nepsal jsem vám, proto že byste neznali pravdy, ale
že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy. **22** A kdo
jest lhář? Není-li ten, kdož zapírá, že by Ježíš nebyl
Kristus? Tent' jest antikrist, kdož zapírá Otce i Syna.
23 Každý kdož zapírá Syna, nemáť ani Otce. **24** A
protož zůstaniž v vás to, což jste slýchali od počátku.
Zůstane-lit' v vás to, co jste slýchali od počátku, i
vy také v Synu i v Otci zůstanete. **25** A toť jest to
zaslíbení, kteréž on nám zaslíbil, totiž ten život věčný.
(aiōnios g166) **26** Tyto věci psal jsem vám o těch, kteříž
vás svodí. **27** Ale pomazání to, kteréž jste vzali od
něho, v vás zůstává, aniž potřebujete, aby kdo učil
vás, ale jakž pomazání to učí vás o všech věcech, a
pravéť jest a neoklamavatelné, a jakž naučilo vás, tak
v něm zůstávejte. **28** A nyní, synáčkové, zůstávejtež
v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání
měli, a nebyli zahanbeni od něho v příchodu jeho. **29**
Poněvadž víte, že on spravedlivý jest, znejtež také, že
každý, kdož činí spravedlnost, z něho jest narozen.

3 Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom
synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho
nezná. **2** Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť
se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se
okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme
tak, jakž jest. **3** A každý, kdož má takovou naději
v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest. **4** Každý,
kdož činí hřích, činíť proti zákonu; nebo hřích jest
přestoupení zákona. **5** A víte, že on se okázal, aby
hříchy naše sňal, a hříchu v něm není. **6** Každý tedy,
kdož v něm zůstává, nehřeší; ale každý, kdož hřeší,
neviděl ho, aniž ho poznal. **7** Synáčkové, nižádný
vás nesvoď. Kdož činí spravedlnost, spravedlivý jest,
jakož i on jest spravedlivý. **8** Kdož činí hřích, z ďábla
jest; nebo ďábel od počátku hřeší. Na toť jest zjeven
Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy. **9** Každý, kdož se

narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm
zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen
jest. 10 Po tomtoť zjevní jsou synové Boží a synové
ďáblovi. Každý, kdož nečiní spravedlnosti, neníť z
Boha, a kdož nemiluje bratra svého. 11 Nebo toť
jest to zvěstování, kteréž jste slýchali od počátku,
abychom milovali jedni druhé. 12 Ne jako Kain, kterýž
z toho zlostníka byl, a zamordoval bratra svého. A
pro kterou příčinu zamordoval ho? Proto že skutkové
jeho byli zlí, bratra pak jeho spravedliví. 13 Nedivtež
se, bratří moji, jestliže vás svět nenávidí. 14 My víme,
že jsme přeneseni z smrti do života, nebo milujeme
bratří. Kdož nemiluje bratra, zůstáváť v smrti. 15
Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedlník jest,
a víte, že žádný vražedlník nemá života věčného v
sobě zůstávajícího. (aiōnios g166) 16 Po tomto jsme
poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i myť
tedy máme za bratří duše klásti. 17 Kdo by pak měl
statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi
trpí, a zavřel by střeva svá před ním, kterak láska
Boží zůstává v něm? 18 Synáčkové moji, nemilujmež
slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou. 19 A po
tomť poznáváme, že z pravdy jsme, a před oblíčejem
jeho spokojíme srdce svá. 20 Nebo potupovalo-lit by
nás srdce naše, ovšemť Bůh, kterýž jest větší nežli
srdce naše, a zná všecko. 21 Nejmilejší, jestližeť by
nás srdce naše nepotupovalo, smělou doufanlivost
máme k Bohu. 22 A zač bychom ho koli prosili,
béřeme od něho; nebo přikázaní jeho ostříháme, a to,
což jest libého před oblíčejem jeho, číníme. 23 A totoť
jest to přikázaní jeho, abychom věřili jménu Syna jeho
Jezukrista, a milovali jedni druhé, jakož nám vydal
přikázaní. 24 Nebo kdož ostříhá přikázaní jeho, v němť
zůstává, a on také v něm. A po tomť poznáváme, že
zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

4 Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkušujte
duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci
vyšli na svět. 2 Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký
duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle přišlého, z
Boha jest. 3 Ale všeliký duch, kterýž nevyznává
Jezukrista v těle přišlého, není z Boha; nýbrž toť
jest ten duch antikristův, o kterémž jste slýchali, že
přijíti má, a jižť jest nyní na světě. 4 Vy z Boha
jste, synáčkové, a svítězili jste nad nimi; nebo většíť
jest ten, kterýž v vás, nežli ten, kterýž jest v světě.
5 Oni z světa jsou, a protož o světu mluví, a svět
jich poslouchá. 6 My z Boha jsme. Kdo zná Boha,
poslouchátť nás; kdož není z Boha, neposlouchátť
nás. A po tomť poznáváme ducha pravdy a ducha
bludu. 7 Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska
z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil,
a znáť Boha. 8 Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo
Bůh láska jest. 9 V tomť zjevena jest láska Boží k
nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh
na svět, abychom živi byli skrze něho. 10 V tomť jest
láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on
miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za
hříchy naše. 11 Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás
Bůh, i myť máme jedni druhé milovati. 12 Boha žádný
nikdy nespatřil, ale milujeme-lit jedni druhé, Bůh v
nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás. 13
Po tomtoť poznáváme, že v něm přebýváme, a on
v nás, že z Ducha svého dal nám. 14 A myť jsme
viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna spasitele
světa. 15 Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn
Boží, Bůh v něm přebývá, a on v Bohu. 16 A myť
jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k
nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu
přebývá, a Bůh v něm. 17 V tomtoť jest k dokonání
svému přišla láska Boží s námi, abychom bezpečné
doufání měli v den soudný, kdyžto, jakýž jest on,
takoví i my jsme na tomto světě. 18 Báznětť není v
lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň; nebo
bázeň trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý
v lásce. 19 My milujeme jej, nebo on prvé miloval
nás. 20 Řekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého
nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje bratra
svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak
může milovati? 21 A totoť přikázaní máme od něho,
aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.

5 Každý, kdož věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se
narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil,
milujeť i toho, kterýž zplozen jest z něho. 2 Po
tomť poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha
milujeme, a přikázaní jeho ostříháme. 3 Nebo toť
je láska Boží, abychom přikázaní jeho ostříhali; a
přikázaní jeho nejsou těžká. 4 Všecko zajisté, což se
narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství,
kteréž přemáhá svět, víra naše. 5 Kdo jest, ješto
přemáhá svět, jediné, kdož věří, že Ježíš jest Syn
Boží? 6 Toť jest ten, kterýž přišel skrze vodu a krev,
Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi.
A Duch jest, kterýž svědectví vydává, že Duch jest
pravda. 7 Nebo tři jsou, kteříž svědectví vydávají na
nebi: Otec, Slovo, a Duch svatý, a ti tři jedno jsou. 8
A tři jsou, kteříž svědectví vydávají na zemi: Duch, a
voda, a krev, a ti tři jedno jsou. 9 Poněvadž svědectví
lidské přijímáme, svědectvíť Boží větší jest. Nebo
totoť svědectví jest Boží, kteréž vysvědčil o Synu
svém. 10 Kdož věří v Syna Božího, máť svědectví

sám v sobě. Kdož nevěří Bohu, lhářem jej učinil; nebo
neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh o Synu
svém. 11 A totoť jest svědectví to, že život věčný dal
nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest. (aiōnios g166) 12
Kdožť má Syna, máť život; kdož nemá Syna Božího,
života nemá. 13 Tyto věci psal jsem vám věřícím ve
jménu Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný
život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího. (aiōnios
g166) 14 A totoť jest to smělé doufání, kteréž máme k
němu, že zač bychom koli prosili podlé vůle jeho, slyší
nás. 15 Že pak víme, že nás slyší, prosili-li bychom
zač, podlé toho víme, že máme prosby naplněné,
kteréž jsme předkládali jemu. 16 Viděl-li by kdo bratra
svého hřešícího hříchem ne k smrti, modliž se za
něj, a dá jemu Bůh život, totiž hřešícím ne k smrti.
Jestiť hřích k smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil.
17 Každá nepravost jestiť hřích, ale jestiť hřích ne k
smrti. 18 Víme, že každý, kdož se narodil z Boha,
nehřeší; ale ten, kdož narozen jest z Boha, ostříhá
sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká. 19 Víme,
že z Boha jsme, ale svět všecken ve zlém leží. 20 A
víměť, že Syn Boží přišel a dal nám smysl, abychom
poznali toho pravého, a jsmeť v tom pravém, i v
Synu jeho Ježíši Kristu. Ontť jest ten pravý Bůh a
život věčný. (aiōnios g166) 21 Synáčkové, vystříhejte se
modl. Amen.

2 Janův

1 Starší v Kristu vyvolené paní i synům jejím, kteréž
já miluji v pravdě, a ne sám já, ale i všickni, kteříž
poznali pravdu, **2** Pro pravdu, kteráž zůstává v nás,
a s námiť bude na věky: **(aiōn g165)** **3** Budiž s vámi
milost, milosrdenství, a pokoj od Boha Otce, i od
Pána Jezukrista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.
4 Zradoval jsem se velmi, že jsem nalezl některé z
synů tvých, an chodí v pravdě, jakož jsme přikázaní
vzali od Otce. **5** A nyní prosím tebe, paní, ne jako
nové přikázaní předkládaje tobě, ale to, kteréž jsme
měli od počátku, abychom milovali jedni druhé. **6** A
totoť jest ta láska, abychom chodili podlé přikázaní
jeho. Přikázaní pak toto jest, jakž jste slýchali od
počátku, abyste v něm chodili. **7** Nebo mnozí bludaři
vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista přišlého v
těle. Takový každý jest bludař a antikrist. **8** Hleďtež
sebe, abychom neztratili toho, o čemž jsme pracovali,
ale odplatu plnou abychom vzali. **9** Každý, kdož
přestupuje, a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha;
kdož zůstává v učení Kristovu, tentť i Otce i Syna má.
10 Přichází-li kdo k vám, a tohoto učení nepřináší,
nepřijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte. **11**
Nebo kdož takového pozdravuje, obcuje skutkům
jeho zlým. **12** Mnoho vám psáti měv, nechtěl jsem se
svěřiti černidlu a papíru, ale mámť naději, že k vám
přijdu, a ústy k ústům mluviti budu, aby radost naše
plná byla. **13** Pozdravují tě synové sestry tvé v Pánu
vyvolené. Amen.

3 Janův

1 Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdě.
2 Nejmilejší, žádámť obzvláštně, abys se dobře
měl, a zdráv byl, tak jako duše tvá dobře se má. 3
Zradovalť jsem se zajisté velice, když přišli bratří,
a svědectví vydávali o tvé upřímnosti, kterak ty v
upřímnosti chodíš. 4 Nemámť větší radosti, než
abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti. 5
Nejmilejší, věrně děláš, cožkoli činíš bratřím a hostem,
6 Kteříž svědectví vydali o lásce tvé před církví.
Kteréžto vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha, dobře
učiníš. 7 Neboť pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali od
pohanů. 8 Mámeť tedy my takové přijímati, abychom
byli pomocníci pravdy. 9 Psal jsem zboru vašemu,
ale Diotrefes, kterýž stojí o prvotnost mezi nimi,
nepřijímá nás. 10 Protož přijdu-li tam, připomenuť
skutky jeho, kteréž činí, mluvě proti nám zlé řeči. A
nemaje dosti na tom, i sám bratří nepřijímá, i těm,
kteříž by chtěli, nedopouští, a ze zboru je vylučuje.
11 Nejmilejší, nenásledujž zlého, ale dobrého. Kdož
dobře činí, z Boha jest; ale kdož zle činí, nevidí Boha.
12 Demetriovi svědectví vydáno jest ode všech, i od
samé pravdy; ano i my svědectví o něm vydáváme, a
víte, že svědectví naše pravé jest. 13 Mnohoť jsem
měl psáti, ale nechciť psáti černidlem a pérem. 14
Nebo mám naději, že tě tudíž uzřím, a ústy k ústům
mluviti budeme. Pokoj tobě. Pozdravují tě přátelé.
Pozdraviž i ty přátel ze jména.

Judův

1 Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubův,
posvěceným od Boha Otce, a Kristu Ježíši
zachovaným i povolaným: 2 Milosrdenství vám a
pokoj i láska budiž rozmnožena. 3 Nejmilejší, všecku
snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o
obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínaje,
abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou
dána svatým. 4 Neboť podešli někteří lidé bezbožní,
prvé již dávno poznamenaní k tomu potupení, kteříž
milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho,
kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho
Jezukrista zapírají. 5 Protož vidělo mi se vám to
připomenouti, kteříž jednou již o tom víte, že když
Pán lid z země Egyptské vysvobodil, potom ty, kteříž
nevěřící byli, zatratil. 6 A ty anděly, kteříž neostříhali
svého knížetství, ale opustili příbytek svůj, k soudu
velikého toho dne vazbou věčnou pod mrákotou
schoval. (aïdios g126) 7 Jako Sodoma a Gomora, a
okolní města, když podobným způsobem, jako i tito, v
smilstvo se vydali, a odešli po těle cizím, předložena
jsou za příklad, pokutu věčného ohně snášejíce.
(aiōnios g166) 8 Takéž podobně i tito, jako v hluboký
sen pohřížení, tělo zajisté poškvrňují, panstvím pak
pohrdají, a důstojnosti se rouhají; 9 Ješto Michal
archanděl, když s ďáblem odpor maje, hádal se o
tělo Mojžíšovo, nesměl vynésti soudu zlořečení, ale
řekl: Ztrescižtě Pán. 10 Tito pak, čehož neznají, tomu
se rouhají; a což od přirození znají, jako nerozumná
hovada, v tom se poškvrňují. 11 Běda jim, nebo cestou
Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy se
vylili, a odporováním Chóre zahynuli. 12 Tiť jsou
na hodech vašich poškvrny, kteříž s vámi hodujíce
bezstoudně, sami se pasou; jsou oblakové bez vody,
jimiž vítr sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční,
dvakrát mrtví a vykořenění, 13 Vzteklé vody mořské,
vymítající své hanebnosti, hvězdy bludné, jimžto
mrákota tmy zachována jest na věčnost. (aiōn g165)
14 Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama
Enoch, řka: Aj, Pán se béře s svatými tisíci svými, 15
Aby učinil soud všechněm, a trestal všecky, kteříž
by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků
bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i
ze všech tvrdých řečí, kteréž mluvili proti němu
hříšníci bezbožní. 16 Tiť jsou reptáci, stýskaví, podlé
žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu,
pochlebujíce osobám pro svůj užitek. 17 Ale vy,
nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od
apoštolů Pána našeho Jezukrista. 18 Neboť pověděli
vám, že v posledním času budou posměvači, podlé
svých bezbožných žádostí chodící. 19 Toť jsou ti,
kteříž se sami odtrhují, hovadní, Ducha Kristova
nemající. 20 Ale vy, nejmilejší, vzdělávajíce se na té
nejsvětější víře své, v Duchu svatém modléce se, 21
Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajíce milosrdenství
Pána našeho Jezukrista k věčnému životu. (aiōnios
g166) 22 A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání
v tom majíce. 23 Jiné pak strašením k spasení
přivozujte, z ohně je vychvacujíce, v nenávisti majíce i
tu skrze tělo poškvrněnou sukni. 24 Tomu pak, kterýž
mocen jest, zachovati vás bez úrazu, a postaviti před
oblíčejem slávy své bez úhony s veselím, 25 Samému
moudrému Bohu, spasiteli našemu, budiž sláva a
velebnost, císařství i moc, i nyní i po všecky věky.
Amen. (aiōn g165)

Zjevení Janovo

1 Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby
ukázal služebníkům svým, které věci měly by se
díti brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého
služebníku svému Janovi, **2** Kterýž osvědčil slovo
Boží, a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl. **3**
Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví
tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo
čas blízko jest. **4** Jan sedmi zborům, kteříž jsou v
Azii: Milost vám a pokoj od toho, kterýž jest, a kterýž
byl, a kterýž přijíti má, a od sedmi duchů, kteříž jsou
před oblíčejem trůnu jeho, **5** A od Ježíše Krista, jenž
jest svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže
králů země, kterýž zamiloval nás, a umyl nás od
hříchů našich krví svou, **6** A učinil nás krále a kněží
Bohu a Otci svému, jemuž buď sláva a moc na věky
věků. Amen. **(aiōn g165)** **7** Aj, béře se s oblaky, a uzříť
jej všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli; a budou plakati pro
něj všecka pokolení země, jistě. Amen. **8** Játť jsem
Alfa i Oméga, totiž počátek i konec, praví Pán, kterýž
jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten všemohoucí.
9 Já Jan, i bratr váš, i spoluúčastník v ssoužení, i v
království, i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na
ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a pro
svědectví Ježíše Krista. **10** A byl jsem u vytržení
ducha v den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas
veliký jako trouby, **11** An dí: Já jsem Alfa i Oméga,
ten první i poslední, a což vidíš, piš do knihy, a pošli
sedmi zborům, kteříž jsou v Azii, do Efezu, a do
Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a
do Filadelfie, i do Laodicie. **12** I obrátil jsem se, abych
viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se,
uzřel jsem sedm svícnů zlatých, **13** A u prostřed těch
sedmi svícnů podobného Synu člověka, oblečeného
v dlouhé roucho, a přepásaného na prsech pasem
zlatým. **14** Hlava pak jeho a vlasové bílí, jako bílá
vlna, jako sníh, a oči jeho jako plamen ohně. **15** Nohy
pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a hlas
jeho jako hlas vod mnohých. **16** A měl v pravé ruce
své sedm hvězd, a z úst jeho meč s obou stran ostrý
vycházel; a tvář jeho jako slunce, když jasně svítí. **17**
A jakž jsem jej uzřel, padl jsem k nohám jeho, jako
mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně:
Neboj se. Já jsem ten první i poslední, **18** A živý,
ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků.
Amen. A mám klíče pekla i smrti. **(aiōn g165, Hadēs
g86)** **19** Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou, a
kteréž se mají díti potom. **20** Tajemství těch sedmi
hvězd, kteréž jsi viděl v pravici mé, a sedm svícnů
zlatých: Sedm těch hvězd jsou andělé sedmi zborů, a
sedm svícnů, kteréžs viděl, jest sedm zborů.

2 Andělu Efezské církve piš: Totoť praví ten, kterýž
drží těch sedm hvězd v pravici své, kterýž se
prochází u prostřed těch sedmi svícnů zlatých: **2**
Známť skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a
že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se
praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou
lháři. **3** A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro jméno
mé pracovals a neustal. **4** Ale mámť proti tobě to,
že jsi tu první lásku svou opustil. **5** Protož pomni,
odkud jsi vypadl, a čiň pokání, a první skutky. Pakliť
toho nebude, přijdu na tebe rychle, a pohnuť svícnem
tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti. **6** Ale toto
máš, že nenávidíš skutků Mikulášenců, kterýchž i já
nenávidím. **7** Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím:
Tomu, kdož svítězí, dám jísti z dřeva života, kteréž
jest u prostřed ráje Božího. **8** Andělu pak Smyrnenské
církve piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl
mrtvý, a ožil: **9** Vím o skutcích tvých, i o ssoužení, a
chudobě, (ale bohatý jsi,) i o rouhání těch, kteříž
se praví býti Židé, a nejsou, ale zběř satanova. **10**
Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržeť ďábel
některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete
míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a
dámť korunu života. **11** Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím: Kdo svítězí, nebude uražen od smrti
druhé. **12** Andělu pak Pergamenské církve piš: Totoť
praví ten, kterýž má ten meč s obou stran ostrý: **13**
Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice
satanova, a že držíš se jména mého, a nezapřel jsi
víry mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek můj
věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan. **14**
Ale mámť málo proti tobě, že tam máš ty, kteříž drží
učení Balámovo, kterýž učil Baláka pohoršení klásti
před oblíčejem synů Izraelských, aby jedli modlám
obětované, a smilnili. **15** Tak i ty máš ty, kteříž drží
učení Mikulášenců, což já v nenávisti mám. **16** Činiž
pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovati
budu s nimi mečem úst svých. **17** Kdo má uši, slyš,
co Duch praví církvím: Tomu, kdož vítězí, dám jísti tu
mannu skrytou, a dám jemu kamének bílý, a na tom
kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví,
než ten, kdož je přijímá. **18** Andělu pak Tyatirské
církve piš: Totoť praví Syn Boží, kterýž má oči jako
plamen ohně, a jehož nohy podobné jsou mosazi: **19**
Známť skutky tvé, i lásku, i přisluhování, i věrnost, i
trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední větší nežli
první. **20** Ale mámť málo proti tobě, že necháváš ženy
Jezábel, kteráž se býti praví prorokyní, aby učila a

svozovala služebníky mé, aby smilnili, a jedli modlám
obětované. 21 Ale dalť jsem jí čas, aby pokání činila
z smilstva svého, a však nečinila. 22 Aj, já uvrhu ji na
lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v ssoužení převeliké,
jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých. 23 A
syny její zmorduji smrtí; i zvědíť všecky církve, žeť
jsem já zpytatel ledví i srdce, a odplatím vám jednomu
každému podlé skutků vašich. 24 Vámť pak pravím
i jiným Tyatirským, kteřížkoli nemají učení tohoto,
a kteříž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž říkají:
Nevzložímť na vás jiného břemene. 25 A však to, což
máte, držte, dokudž nepřijdu. 26 Kdož by pak vítězil, a
ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad
pohany. 27 I budeť je spravovati prutem železným, a
jako nádoba hrnčířova střískáni budou, jakž i já vzal
jsem od Otce svého. 28 A dám jemu hvězdu jitřní. 29
Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

3 Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten,
kterýž má sedm duchů Božích a sedm těch hvězd:
Vím skutky tvé, že máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.
2 Budiž bedlivý, a utvrzujž jiné umírající. Neboť jsem
nenalezl skutků tvých plných před Bohem. 3 Pomniž
tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej, a čiň pokání.
Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš,
v kterou hodinu na tě přijdu. 4 Ale máš některé osoby
i v Sardis, kteréž nepoškvrnily roucha svého, protož
budouť se se mnou procházeti v bílém rouše; nebo
jsou hodni. 5 Kdo svítězí, tenť bude odín rouchem
bílým; a nikoliť nevymaži jména jeho z knihy života,
ale vyznámť jméno jeho před oblíčejem Otce svého
i před anděly jeho. 6 Kdo má uši, slyš, co Duch
praví církvím. 7 Andělu pak Filadelfitské církve piš:
Totoť praví ten svatý a pravý, kterýž má klíč Davidův,
kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný
pak neotvírá: 8 Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem
před tebou dvéře otevřené, a žádnýť jich nemůže
zavříti. Nebo máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi
slova mého, a nezapřels jména mého. 9 Aj, dávámť z
zběři satanovy ty, kteříž se praví býti Židé, a nejsou,
ale klamají. Aj, způsobím to, žeť přijdou a budou se
klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem já tě
miloval. 10 A poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé,
i játť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteráž
přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé
země. 11 Aj, přijduť brzy. Drž se toho, co máš, aby
žádný nevzal koruny tvé. 12 Kdo svítězí, učiním jej
sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjdeť již více
ven; a napíšiť na něm jméno Boha svého, a jméno
města Boha svého, nového Jeruzaléma sstupujícího
s nebe od Boha mého, i jméno své nové. 13 Kdo má
uši, slyš, co Duch praví církvím. 14 Andělu pak církve
Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný
a pravý, počátek stvoření Božího: 15 Vímť skutky
tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl
aneb horký. 16 A tak že jsi vlažný, a ani studený,
ani horký, vyvrhu tě z úst svých. 17 Nebo pravíš:
Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji,
a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i
nahý. 18 Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata
ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé,
abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty
tvé. A očí svých pomaž kollyrium, abys viděl. 19 Já
kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a
čiň pokání. 20 Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by
kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře, vejduť k němu,
a budu s ním večeřeti, a on se mnou. 21 Kdož svítězí,
dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já
svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.
22 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

4 Potom jsem viděl, a aj, dvéře otevřené v nebi, a
ten hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby,
an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukážiť, co se
má díti potom. 2 A hned jsem byl u vytržení ducha, a
aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl.
3 A ten, kterýž seděl, podoben byl oblíčejem kameni
jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na
pohledění podobná smaragdu. 4 A okolo toho trůnu
bylo trůnů čtyřmecítma, a na těch trůních viděl jsem
čtyřmecítma starců sedících, oblečených v roucha
bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté. 5 A z toho
trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A
sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou
sedm duchů Božích. 6 Bylo také před tím trůnem
moře sklené, podobné křišťálu, a u prostřed trůnu a
vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí s předu i s zadu.
7 První pak to zvíře podobné bylo lvu, a druhé zvíře
podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost člověka, a
čtvrté zvíře podobné orlu letícímu. 8 A jedno každé z
těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla
očí, a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý,
svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i
přijíti má. 9 A když ta zvířata vzdávala slávu, a čest, i
díků činění sedícímu na trůnu, tomu živému na věky
věků, (aiōn g165) 10 Padlo těch čtyřmecítma starců
před oblíčejem toho sedícího na trůnu, a klanělo se
tomu živému na věky věků, a metali koruny své před
trůnem, řkouce: (aiōn g165) 11 Hoden jsi, Pane, přijíti
slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všecky věci, a
pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.

5 I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihu
popsanou vnitř i zevnitř, zapečetěnou sedmi
pečetmi. 2 A viděl jsem anděla silného, volajícího
hlasem velikým: Kdo jest hoden otevříti tu knihu, a
zrušiti pečeti její? 3 I nemohl žádný, ani na nebi,
ani na zemi, ani pod zemí, otevříti té knihy, ani
pohleděti do ní. 4 Pročež já plakal jsem velmi, že
není nalezen žádný, kdo by hoden byl otevříti a čísti
tu knihu, ani pohleděti do ní. 5 Tedy jeden z těch
starců řekl mi: Neplač. Aj, svítězilť lev, ten kterýž jest
z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu
knihu, a zrušil sedm pečetí jejích. 6 I pohleděl jsem,
a aj, mezi trůnem a čtyřmi těmi zvířaty a mezi těmi
starci Beránek stojí jako zabitý, maje sedm rohů a
sedm očí, jenž jsou sedm duchů Božích, poslaných
na všecku zemi. 7 I přišel a vzal tu knihu z pravice
toho, kterýž seděl na trůnu. 8 A jakž vzal tu knihu,
hned těch čtvero zvířat a těch čtyřmecítma starců
padlo před tím Beránkem, majíce jeden každý z nich
harfu, a báně zlaté plné vůně, jenž jsou modlitby
svatých. 9 A zpívali píseň novou, řkouce: Hoden jsi
vzíti tu knihu, a otevříti pečeti její. Nebo jsi zabit, a
vykoupils nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a
jazyku a lidu i národu. 10 A učinil jsi nás Bohu našemu
krále a kněží, a budeme kralovati na zemi. 11 I viděl
jsem a slyšel hlas andělů mnohých okolo toho trůnu a
těch zvířat i starců, a byl jich počet stokrát tisíc tisíců
a desetkrát sto tisíců, 12 Řkoucích velikým hlasem:
Hodenť jest ten Beránek zabitý vzíti moc, a bohatství,
i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání. 13 Též
všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod
zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem
řkoucí: Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání,
čest a sláva i síla na věky věků. (aiōn g165) 14 Čtvero
pak těch zvířat řeklo: Amen. A těch čtyřmecítma
starců padlo, a klaněli se živému na věky věků.

6 I viděl jsem, když otevřel ten Beránek jednu z
těch pečetí, a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano
praví, jako hlasem hromovým: Poď, a viz. 2 I pohleděl
jsem, a aj, kůň bílý, a ten, kterýž seděl na něm, měl
lučiště. A dána jest jemu koruna, i vyjel, přemáhaje, a
aby přemáhal. 3 A když otevřel pečet druhou, slyšel
jsem druhé zvíře, řkoucí: Poď, a viz. 4 I vyšel jiný
kůň ryzí. A sedícímu na něm dáno jest, aby pokoj
vyzdvihl z země, aby se vespolek mordovali; a dán
jemu meč veliký. 5 A když otevřel pečet třetí, slyšel
jsem třetí zvíře, řkoucí: Poď, a viz. I pohleděl jsem, a
aj, kůň vraný, a ten, kterýž na něm seděl, měl váhu
v ruce své. 6 I slyšel jsem hlas z prostředku těch
čtyř zvířat, an praví: Měřice pšenice za peníz, a tři
měřice ječmene za peníz, oleji pak a vínu neškoď. 7
A když otevřel pečet čtvrtou, slyšel jsem hlas čtvrtého
zvířete, řkoucí: Poď, a viz. 8 I pohleděl jsem, a
aj, kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno
bylo smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc
nad čtvrtým dílem země, aby mordovali mečem, a
hladem, a morem, a šelmami zemskými. (Hadēs g86) 9
A když otevřel pečet pátou, viděl jsem pod oltářem
duše zmordovaných pro slovo Boží a pro svědectví,
kteréž vydávali. 10 I volali hlasem velikým, řkouce:
Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš, a nemstíš
krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi? 11 Tedy
dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a řečeno
jim, aby odpočívali ještě za malý čas, až by se naplnil
počet spoluslužebníků jejich a bratří jejich, kteříž
zmordování býti mají, jako i oni. 12 I pohleděl jsem,
když otevřel pečet šestou, a aj, země třesení veliké
stalo se, a slunce zčernalo, jako pytel žíněný, a měsíc
všecken byl jako krev. 13 A hvězdy nebeské padaly
na zemi, podobně jako dřevo fíkové smítá s sebe
ovoce své, když od velikého větru kláceno bývá. 14 A
nebe se schovalo jako kniha zavřená, a všeliká hora i
ostrovové z místa svého pohnuli se. 15 A králové
země, i knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý
služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a
v skálí hor. 16 A řekli horám i skálí: Padněte na nás,
a skrejte nás před tváří toho, kterýž sedí na trůnu, a
před hněvem toho Beránka. 17 Neboť jest přišel ten
den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?

7 Potom pak viděl jsem čtyři anděly, stojící na
čtyřech úhlech země, držící čtyři větry zemské,
aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný
strom. 2 A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího
od východu slunce, majícího pečet Boha živého.
Kterýž zvolal hlasem velikým na ty čtyři anděly, jimž
dáno, aby škodili zemi a moři, 3 Řka: Neškoďte
zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme
služebníků Boha svého na čelích jejich. 4 I slyšel
jsem počet znamenaných, sto čtyřidceti a čtyři tisíce
jich znamenáno ze všech pokolení synů Izraelských.
5 Z pokolení Juda dvanácte tisíců znamenaných,
z pokolení Ruben dvanácte tisíců znamenaných,
z pokolení Gád dvanácte tisíců znamenaných. 6
Z pokolení Asser dvanácte tisíců znamenaných, z
pokolení Neftalím dvanácte tisíců znamenaných, z
pokolení Manasses dvanácte tisíců znamenaných. 7
Z pokolení Simeon dvanácte tisíců znamenaných,
z pokolení Léví dvanácte tisíců znamenaných, z
pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenaných. 8
Z pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenaných,

z pokolení Jozef dvanácte tisíců znamenaných, z
pokolení Beniamin dvanácte tisíců znamenaných. 9
Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by
žádný přečísti nemohl, ze všech národů a pokolení a
lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před oblíčejem
Beránka, oblečeni jsouce v bílé roucho, a palmy
v rukou jejich. 10 A volali hlasem velikým, řkouce:
Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a
od Beránka. 11 A všickni andělé stáli okolo trůnu a
starců a čtyř zvířat. I padli před trůnem na tváři své,
a klaněli se Bohu, 12 Řkouce: Amen. Požehnání, a
sláva, a moudrost, a díků činění, a čest, a moc, i síla
Bohu našemu na věky věků. Amen. (aiōn g165) 13 I
promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi: Kdo
jsou tito oblečení v bílé roucho? A odkud přišli? 14
I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti,
kteříž přišli z velikého ssoužení, a umyli roucha svá,
a zbílili je ve krvi Beránkově. 15 Protož jsou před
trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě
jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, zastěňovati je bude.
16 Nebudouť lačněti více, ani žízniti více, a nebude
bíti na ně slunce, ani žádné horko. 17 Nebo Beránek,
kterýž jest u prostřed trůnu, pásti je bude, a dovedeť
je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s
očí jejich.

8 A když otevřel pečet sedmou, stalo se mlčení
na nebi, jako za půl hodiny. 2 I viděl jsem sedm
těch andělů, kteříž stojí před oblíčejem Božím, jimž
dáno sedm trub. 3 A jiný anděl přišel, a postavil se
před oltářem, maje kadidlnici zlatou. I dáni jsou jemu
zápalové mnozí, aby je obětoval s modlitbami všech
svatých na oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem. 4
I vstoupil dým zápalů s modlitbami svatých z ruky
anděla před oblíčej Boží. 5 I vzal anděl kadidlnici, a
naplnil ji ohněm z oltáře, a svrhl ji na zem. I stalo se
hromobití, a hlasové, a blýskání, i země třesení. 6 A
těch sedm andělů, kteříž měli sedm trub, připravili
se, aby troubili. 7 I zatroubil první anděl, a stalo se
krupobití a oheň smíšený se krví, a svrženo jest to na
zem. A třetí díl stromů shořel, a všecka tráva zelená
spálena jest. 8 Potom zatroubil druhý anděl, a jako
hora veliká ohněm hořící uvržena jest do moře. I
obrácen jest v krev třetí díl moře. 9 A zemřel v moři
třetí díl stvoření těch, kteráž měla duši, a třetí díl lodí
zhynul. 10 A třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe
hvězda veliká, hořící jako pochodně, a padla na třetí
díl řek a do studnic vod. 11 Té pak hvězdy jméno bylo
Pelynek. I obrátil se třetí díl vod v pelynek, a mnoho
lidí zemřelo od těch vod, nebo byly zhořkly. 12 Potom
čtvrtý anděl zatroubil, i udeřena jest třetina slunce, a
třetina měsíce, a třetí díl hvězd, tak že se třetí díl
jich zatměl, a třetina dne nesvítila, a též podobně i
noci. 13 I viděl jsem a slyšel anděla jednoho, an letí
po prostředku nebe, a praví hlasem velikým: Běda,
běda, běda těm, kteříž přebývají na zemi, pro jiné
hlasy trub tří andělů, kteříž mají troubiti.

9 Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, že hvězda
s nebe spadla na zem, a dán jest jí klíč od studnice
propasti. (Abyssos g12) 2 Kterážto otevřela studnici
propasti. I vyšel dým z té studnice jako dým z peci
veliké, i zatmělo se slunce i povětří od dymu té
studnice. (Abyssos g12) 3 A z toho dymu vyšly kobylky
na zemi, jimž dána jest moc, jakouž moc mají štírové
zemští. 4 Ale řečeno jim, aby neškodily trávě zemské,
ani čemu zelenému, ani kterémukoli stromoví, než
toliko lidem, kteříž nemají znamení Božího na čelích
svých. 5 Dáno jest pak jim, ne aby je zabíjely, ale
trápily za pět měsíců, a aby trápení jich bylo jako
trápení od štíra, když by ušťkl člověka. 6 Protož v těch
dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a
žádati budou zemříti, ale smrt uteče od nich. 7 Způsob
pak těch kobylek podobný byl koňům připraveným k
boji, a na hlavách jejich byly jako koruny podobné
zlatu, a tváři jejich jako tváři lidské. 8 A měly vlasy
jako vlasy ženské, a zubové jejich byli jako lvů. 9 Měly
také pancíře jako pancíře železné, a zvuk křídel jejich
jako zvuk vozů, když množství koní běží k boji. 10 A
měly ocasy podobné štírům, a žihadla v ocasích jejich
byla, a moc jejich byla škoditi lidem za pět měsíců. 11
Měly pak nad sebou krále, anděla propasti, jemuž
jméno Židovsky Abaddon, a Řecky Apollyon. (Abyssos
g12) 12 Bída jedna pominula, a aj, přijdou ještě dvě
bídy potom. 13 Tedy šestý anděl zatroubil, i slyšel
jsem hlas jeden ze čtyř rohů oltáře zlatého, kterýž jest
před oblíčejem Božím, 14 Řkoucí šestému andělu,
kterýž měl troubu: Rozvěž ty čtyři anděly, kteříž jsou
u vězení při veliké řece Eufrates. 15 I rozvázáni jsou
ti čtyři andělé, kteříž byli připraveni k hodině, a ke
dni, a k měsíci, a k roku, aby zmordovali třetí díl lidí.
16 A byl počet vojska lidu jízdného dvěstěkrát tisíc
tisíců; nebo slyšel jsem počet jich. 17 A též viděl
jsem koně u vidění, a ti, kteříž seděli na nich, měli
pancíře ohnivé a hyacintové a z siry. Hlavy pak těch
koní byly jako hlavy lvové, a z úst jejich vycházel
oheň, a dým, a sira. 18 A tímto trojím zmordována
jest třetina lidu, ohněm, a dymem, a sirou, kteréž
vycházely z úst jejich. 19 Nebo moc jejich jest v
ústech jejich a v ocasích jejich; ocasové zajisté jejich
jsou podobni hadům, majíce hlavy, jimiž škodí. 20
Jiní pak lidé, kteříž nejsou zmordováni těmi ranami,

nečinili pokání z skutků rukou svých, aby se neklaněli ďáblům, a modlám zlatým, a stříbrným, a měděným, i
kamenným, i dřevěným, kteréž ani hleděti nemohou,
ani slyšeti, ani choditi. 21 Aniž činili pokání z vražd
svých, ani z trávení svých, ani z smilstva svého, ani z
krádeží svých.

10 I viděl jsem jiného anděla silného, sstupujícího
s nebe, oděného oblakem, a duha na hlavě
jeho byla, a tvář jeho jako slunce, a nohy jeho jako
sloupové ohniví. 2 A v ruce své měl knížku otevřenou.
I postavil nohu svou pravou na moři, a levou na zemi.
3 A volal hlasem velikým, jako by lev řval. A když
dokonal volání, mluvilo sedm hromů hlasy své. 4
A když odmluvilo sedm hromů hlasy své, byl bych
psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně:
Zapečeť to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho.
5 Tedy anděl, kteréhož jsem viděl stojícího na moři
a na zemi, pozdvihl ruky své k nebi. 6 A přisáhl
skrze živého na věky věků, kterýž stvořil nebe i to,
což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře
i to, což v něm jest, že již více času nebude. **(aiōn g165)** 7 Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když
bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož
zvěstoval služebníkům svým prorokům. 8 A ten hlas,
kterýž jsem byl slyšel s nebe, opět mluvil se mnou, a
řekl: Jdi, a vezmi tu knížku otevřenou z ruky anděla,
stojícího na moři a na zemi. 9 I šel jsem k andělu, a
řekl jsem jemu: Dej mi tu knížku. I řekl mi: Vezmi, a
požři ji, a učiníť hořkost v břiše tvém, ale v ústech
tvých budeť sladká jako med. 10 I vzal jsem tu knížku
z ruky anděla, a požřel jsem ji. I byla v ústech mých
sladká jako med, ale když jsem ji požřel, hořko mi
bylo v břiše mém. 11 I dí mi: Musíš opět prorokovati
lidem, a národům, a jazykům, i králům mnohým.

11 I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu
anděl, řka: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i
ty, kteříž se modlí v něm. 2 Ale síň, kteráž vně jest
před chrámem, vyvrz ven, a neměř jí. Neboť jest dána
pohanům, a budouť tlačiti město svaté za čtyřidceti a
dva měsíce. 3 Ale dám je dvěma svědkům svým,
kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a šedesáte dnů,
oblečeni jsouce v pytle. 4 Tiť jsou dvě olivy a dva
svícnové, stojící před oblíčejem Boha vší země. 5
Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde
z úst jejich, a sžíře nepřátely jejich; a kdož by koli
jim škoditi chtěl, takť musí zabit býti. 6 Tiť mají moc
zavříti nebe, aby nepršel déšť za dnů proroctví jejich;
a mají moc nad vodami, aby je obrátili v krev, a bili
zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli. 7 Ale
když dokonají svědectví své, šelma ta vystupující z
propasti válku povede proti nim, a svítězí nad nimi,
i zmorduje je. **(Abyssos g12)** 8 A ležeti budou těla
jejich mrtvá na rynku města velikého, kteréž slove
duchovně Sodoma a Egypt, kdež i Pán náš ukřižován
jest. 9 A vídati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z
jazyků, i z národů ta těla jejich mrtvá za půl čtvrta
dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích.
10 Anobrž ti, kteříž přebývají na zemi, radovati se
budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati
jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, kteříž
přebývají na zemi. 11 Ale po půl čtvrtu dni duch života
od Boha vstoupil do nich, i postavili se na nohách
svých, a bázeň veliká spadla na ty, kteříž je viděli.
12 Potom slyšeli hlas veliký s nebe, řkoucí k nim:
Vstupte sem. I vstoupili na nebe v oblace, a hleděli
na ně nepřátelé jejich. 13 A v tu hodinu stalo se země
třesení veliké, a desátý díl města padl, a zbito jest v
tom země třesení sedm tisíců lidu, a jiní zstrašeni
jsou, a vzdali slávu Bohu nebeskému. 14 Bída druhá
pominula, a aj, třetí bída přijde rychle. 15 A sedmý
anděl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí:
Učiněnať jsou království světa Pána našeho a Krista
jeho, a kralovatiť bude na věky věků. **(aiōn g165)** 16
Tedy těch čtyřmecítma starců, kteříž před oblíčejem
Božím sedí na stolicích svých, padli na tváři své,
a klaněli se Bohu, 17 Řkouce: Díky činíme tobě,
Pane Bože všemohoucí, kterýž jsi, a kterýžs byl, a
kterýž přijíti máš; nebo jsi přijal moc svou velikou, a
království ujal. 18 I rozhněvali se národové, a přišel
hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby
dána byla odplata služebníkům tvým, prorokům a
svatým, a bojícím se jména tvého, malým i velikým, a
aby zkaženi byli ti, kteříž nakažují zemi. 19 I otevřín
jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy
jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a
hromobití, a země třesení, i krupobití veliké.

12 I ukázal se div veliký na nebi: žena oděná
sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc, a na
jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd. 2 A jsuci
těhotná, křičela, pracujici ku porodu, a trápěci se,
aby porodila. 3 I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj,
drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů
deset, a na těch hlavách svých sedm korun. 4 Jehož
ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem.
Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi,
aby, jakž by porodila, syna jejího sežral. 5 I porodila
syna pacholíka, kterýž měl spravovati všecky národy
prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k
trůnu jeho. 6 A žena utekla na poušť, kdež měla místo
od Boha připravené, aby ji tam živili za dnů tisíc dvě

stě a šedesát. 7 I stal se boj na nebi: Michal a andělé
jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.
8 Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo
jejich na nebi. 9 I svržen jest drak ten veliký, had
starý, kterýž slove ďábel a satanáš, svodící všecken
okršlek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním
svrženi jsou. 10 I slyšel jsem hlas veliký, řkoucí na
nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha
našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník
bratří našich, kterýž žaloval na ně před oblíčejem
Boha našeho dnem i nocí. 11 Ale oni svítězili nad ním
skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a
nemilovali duší svých až do smrti. 12 Protož veselte
se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, kteříž
přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k
vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má. 13 A
když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu,
kteráž porodila toho pacholíka. 14 Ale dána jsou té
ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváři hada
na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a
časů, a do půl času. 15 I vypustil had z úst svých po
té ženě vodu jako řeku, aby ji řeka zachvátila. 16 Ale
země pomohla ženě; nebo otevřela země ústa svá, a
požřela řeku, kterouž vypustil drak z úst svých. 17 I
rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z
semene jejího, kteříž ostříhají přikázaní Božích, a
mají svědectví Ježíše Krista.

13 I stál jsem na písku mořském. I viděl jsem
šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm
hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a
na hlavách jejích jméno rouhání. 2 Byla pak šelma
ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její
jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak
sílu svou, a trůn svůj, i moc velikou. 3 A viděl jsem,
ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt,
ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši
se všecka země, šla za tou šelmou. 4 A klaněli se
tomu draku, kterýž dal moc šelmě; klaněli se i šelmě,
řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci
bojovati s ní? 5 I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci
a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřidceti a
dva měsíce. 6 Protož otevřela ústa svá k rouhání
se Bohu, aby se jménu jeho rouhala, i stánku jeho, i
těm, kteříž přebývají na nebi. 7 Dáno jí i bojovati s
svatými, a přemáhati je; a dána jí moc nad všelikým
pokolením, nad jazykem, i nad národem. 8 Protož
klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi,
jichžto jména nejsou napsaná v knize života Beránka,
toho zabitého od počátku světa. 9 Má-li kdo uši,
slyš. 10 Jestliže kdo do vězení povede, do vězení
půjde; zabije-li kdo mečem, musí mečem zabit býti.
Zdeť jest trpělivost a víra svatých. 11 Potom viděl
jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva
rohy, podobné Beránkovým, ale mluvila jako drak. 12
Kteráž všecku moc první té šelmy provozuje před
tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na
ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná
uzdravena byla. 13 A činí divy veliké, tak že i ohni
rozkazuje sstupovati s nebe na zem před oblíčejem
lidským. 14 A svodí ty, kteříž přebývají na zemi, těmi
divy, kteréž dáno jí činiti před oblíčejem šelmy, říkající
obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmě, kteráž
měla ránu od meče, ale ožila zase. 15 I dáno jí, aby
dáti mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil
obraz té šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli
by se obrazu té šelmy, aby byli zmordováni. 16 A
rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým, i
chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli
znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, 17
A aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten,
kdož má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet
jména jejího. 18 Tuť jest moudrost. Kdo má rozum,
sečtiž počet té šelmy. Nebo jest počet člověka, a
jestiť počet ten šest set šedesáte a šest.

14 Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře
Sion, a s ním sto čtyřidceti a čtyři tisíce majících
jméno Otce jeho napsané na čelích svých. 2 A slyšel
jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas
hromu velikého. A hlas slyšel jsem těch, kteříž hrají
na harfy své. 3 A zpívali jakožto píseň novou, před
trůnem, a před těmi čtyřmi zvířaty, a před těmi starci,
a žádný nemohl se naučiti té písni, jediné těch sto
čtyřidceti a čtyři tisíce, kteříž jsou koupeni z země. 4
Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poškvrněni; nebo
panicové jsou. Tiť jsou, kteříž následují Beránka,
kamž by koli šel; tiť jsou koupeni z lidí, prvotiny
Bohu a Beránkovi. 5 A v ústech jejich není nalezena
lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím. 6 I
viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe,
majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm,
kteříž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i
jazyku, i lidu, (aiōnios g166) 7 Řkoucího velikým hlasem:
Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla
hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil
nebe i zemi i moře i studnice vod. 8 A jiný anděl
letěl za ním, řka: Padl, padl Babylon, to město veliké,
nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všecky
národy. 9 A třetí anděl letěl za nimi, pravě velikým
hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu,
a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku

svou, 10 I tenť bude píti víno hněvu Božího, víno,
kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho; a trápen bude
ohněm a sirou před oblíčejem svatých andělů a před
oblíčejem Beránka. 11 A dým muk jejich vstoupíť na
věky věků, a nebudouť míti odpočinutí dnem i nocí ti,
kteříž se klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo
přijme znamení jména jejího. (aiōn g165) 12 Tuť jest
trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázaní
Božích a víry Ježíšovy. 13 I slyšel jsem hlas s nebe,
řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle
mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby
odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za
nimi. 14 I pohleděl jsem, a aj, oblak bělostkvoucí, a
na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na
hlavě své korunu zlatou, a v ruce své srp ostrý. 15 A
jiný anděl vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na
toho, kterýž seděl na oblaku: Pusť srp svůj, a žni;
neboť přišla tobě hodina žně, nebo již dozrala žeň
země. 16 I spustil ten, kterýž seděl na oblaku, srp
svůj na zem, a požata jest země. 17 A jiný anděl
vyšel z chrámu toho, kterýž jest na nebi, maje i on
srp ostrý. 18 Opět vyšel jiný anděl z oltáře, kterýž
měl moc nad ohněm, a volal křikem velikým na toho,
kterýž měl srp ostrý, řka: Pusť srp svůj ostrý, a zbeř
hrozny vinice zemské; neboť jsou uzrali hroznové její. 19 I spustil anděl srp svůj na zem, a sebral vinici
země, a vmetal do jezera velikého hněvu Božího.
20 I tlačeno jest jezero před městem, a vyšla krev z
jezera až do udidl koňům za tisíc a za šest set honů.

15 Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a
předivný: Sedm těch andělů majících sedm ran
posledních; nebo skrze ně má dokonán býti hněv
Boží. 2 A viděl jsem jako moře sklené, smíšené s
ohněm, a ty, kteříž svítězili nad tou šelmou a obrazem
jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jména
jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy
Boží, 3 A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího,
a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou
skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé
a pravé jsou cesty tvé, ó Králi svatých. 4 Kdož by
se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého?
Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové
přijdou, a klaněti se budou před oblíčejem tvým; nebo
soudové tvoji zjeveni jsou. 5 Potom pak pohleděl
jsem, a aj, otevřín byl chrám stánku svědectví na
nebi. 6 I vyšlo sedm těch andělů z chrámu, majících
sedm ran, oblečeni jsouce rouchem lněným, čistým a
bělostkvoucím, a přepásáni na prsech pasy zlatými.
7 A jedno ze čtyř zvířat dalo sedmi andělům sedm
koflíků zlatých, plných hněvu Boha živého na věky
věků. (aiōn g165) 8 I naplněn jest chrám dymem od
slávy Boží a od moci jeho, a žádný nemohl vjíti do
chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran těch sedmi
andělů.

16 I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, řkoucí těm
sedmi andělům: Jděte, vylíte sedm koflíků hněvu
Božího na zem. 2 I šel první, a vylil koflík svůj na zem,
i vyvrhli se vředové škodliví a zlí na lidech, majících
znamení šelmy, a na těch, kteříž se klaněli obrazu
jejímu. 3 Zatím druhý anděl vylil koflík svůj na moře,
a učiněno jest jako krev umrlého, a všeliká duše živá
v moři umřela. 4 Potom třetí anděl vylil koflík svůj
na řeky a na studnice vod, i obráceny jsou v krev. 5
I slyšel jsem anděla vod, řkoucího: Spravedlivý jsi,
Pane, kterýž jsi, a kterýžs byl, a svatý, žes to usoudil.
6 Poněvadž krev svatých a proroků vylévali, i dal jsi
jim krev píti; nebo jsou hodni. 7 I slyšel jsem jiného
od oltáře, kterýž řekl: Jistě, Pane Bože všemohoucí,
praví jsou a spravedliví soudové tvoji. 8 Potom čtvrtý
anděl vylil koflík svůj na slunce, i dáno jest jemu páliti
lidi ohněm. 9 I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali
se jménu Boha toho, kterýž má moc nad těmi ranami,
a však nečinili pokání, aby vzdali slávu jemu. 10
Tedy pátý anděl vylil koflík svůj na stolici té šelmy,
i učiněno jest království její tmavé, i kousali jazyky
své pro bolest. 11 A rouhali se Bohu nebeskému pro
bolesti své a pro vředy své, a však nečinili pokání
z skutků svých. 12 Šestý pak anděl vylil koflík svůj
na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby
připravena byla cesta králům od východu slunce. 13
A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst
falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní
žabám. 14 Nebo jsou duchové ďábelští, ješto činí
divy, a chodí mezi krále zemské a všeho okršlku
světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni
Boha všemohoucího. 15 Aj, přicházímť jako zloděj.
Blahoslavený, kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby
nah nechodil, aby neviděli hanby jeho. 16 I shromáždil
je na místo, kteréž slove Židovsky Armageddon. 17
Tedy sedmý anděl vylil koflík svůj na povětří, i vyšel
hlas veliký z chrámu nebeského, z trůnu, řkoucí: Stalo
se. 18 I stali se zvukové a hromobití a blýskání, i
země třesení stalo se veliké, jakéhož nikdy nebylo,
jakž jsou lidé na zemi, země třesení tak velikého. 19
I roztrhlo se to veliké město na tři strany, a města
národů padla. A Babylon veliký přišel na pamět před
oblíčejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti
hněvu svého. 20 A všickni ostrovové pominuli, a hory
nejsou nalezeny. 21 A kroupy veliké jako centnéřové

pršely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu
těch krup; nebo velmi veliká byla ta jejich rána.

17 I přišel jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm
koflíků, a mluvil se mnou, řka ke mně: Pod',
ukážit' odsouzení nevěstky veliké, kteráž sedí na
vodách mnohých, **2** S kterouž smilnili králové země,
a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země. **3**
I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu
sedící na šelmě brunátné, plné jmen rouhání, mající
sedm hlav a deset rohů. **4** Žena pak odína byla
šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a
kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce
své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého. **5** A na
čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký,
mátě smilstva a ohavností země. **6** A viděl jsem ženu
tu opilou krví svatých, a krví mučedlníků Ježíšových,
a viděv ji, divil jsem se divením velikým. **7** I řekl mi
anděl: Co se divíš? Já tobě povím tajemství té ženy i
šelmy, kteráž ji nese, mající hlav sedm a rohů deset.
8 Šelma, kteroužs viděl, byla, a není, a máť vystoupiti
z propasti, a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé
země, (ti, kterýchž jména nejsou napsána v knize
života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž
byla, a není, a však jest. **(Abyssos g12)** **9** Tentoť pak
jest smysl, a máť moudrost: Sedm hlav jest sedm hor,
na kterýchž ta žena sedí. **10** A králů sedm jest. Pět
jich padlo, jeden jest, jiný ještě nepřišel; a když přijde,
na malou chvíli musí trvati. **11** A šelma, kteráž byla, a
není, onať jest osmý, a z těch sedmi jest, i na zahynutí
jde. **12** Deset pak rohů, kteréžs viděl, jestiť deset
králů, kteříž ještě království nepřijali, ale přijmouť moc
jako králové jedné hodiny spolu s šelmou. **13** Tiť
jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dadí. **14**
Tiť bojovati budou s Beránkem, a Beránek svítězí
nad nimi, neboť Pán pánů jest a Král králů, i ti,
kteříž jsou s ním, povolaní, a vyvolení, a věrní. **15**
I řekl mi: Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí,
jsouť lidé, a zástupové, a národové, a jazykové. **16**
Deset pak rohů, kteréžs viděl na šelmě, ti v nenávist
vezmou nevěstku, a učiní ji opuštěnou a nahou, a
tělo její jísti budou, a ji páliti budou ohněm. **17** Neboť
dal Bůh v srdce jejich, aby činili vůli jeho, a aby se
sjednomyslnili, a království své šelmě dali, dokudž
by nebyla vykonána slova Boží. **18** A žena, kteroužs
viděl, jest město to veliké, kteréž má království nad
králi země.

18 Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s
nebe, majícího moc velikou, a země osvícena
byla od slávy jeho. **2** I zkřikl silně hlasem velikým, řka:
Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem
ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží
všelikého ptactva nečistého a ohyzdného. **3** Nebo
z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a
králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží
rozkoší jeho zbohatli. **4** I slyšel jsem jiný hlas s nebe,
řkoucí: Vyjděte z něho, lide můj, abyste neobcovali
hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran. **5** Neboť
dosáhli hříchové jeho až k nebi, a rozpomenul se
Bůh na nepravosti jeho. **6** Dejtež jemu, jakož i on
dával vám, a dejte jemu dvénásob podlé skutků
jeho; v koflík, kterýž naléval, nalíte jemu dvénásob.
7 Jakž se mnoho chlubil a zbůjněl byl, tak mnoho
dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví:
Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče neuzřím.
8 Protož v jeden den přijdou rány jeho, smrt a pláč
i hlad, a ohněm spálen bude; nebo silný jest Pán,
kterýž jej potupí. **9** I plakati ho budou, a kvíliti nad
ním králové země, kteříž s ním smilnili, a svou rozkoš
měli, když uzří dým zapálení jeho, **10** Zdaleka stojíce,
pro bázeň muk jeho, a řkouce: Běda, běda, veliké
město Babylon, to město silné, že jedné hodiny přišel
odsudek tvůj. **11** Ano i kupci zemští budou plakati
a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude
kupovati více, **12** Koupě zlata, a stříbra, a drahého
kamene, i perel, i kmentu, i šarlatu, i hedbáví, i
brunátného roucha, i všelikého dřeva thyinového, a
všech nádob z kostí slonových, i všelikého nádobí z
nejdražšího dříví, i z mědi, i z železa, i z mramoru; **13**
A skořice, i vonných věcí, a mastí, i kadidla, i vína, i
oleje, i bělí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní, a vozů,
i služebníků, i duší lidských. **14** I ovoce žádostivá
duši tvé odešla od tebe, a všecko tučné a krásné
odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš. **15** Ti
kupci, kteříž v tom kupčili, a jím zbohatli, zdaleka
stanou pro strach muk jeho, plačíce, a kvílíce, **16**
A řkouce: Běda, běda, město veliké, kteréž odíno
bylo kmentem, a šarlatem, a brunátným rouchem, a
ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami;
nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká bohatství. **17**
I všeliký marinář, i všecko množství lidí, kteříž jsou
na lodech, i plavci, a kteřížkoli svou živnost na moři
mají, zdaleka stanou, **18** A zkřiknou, vidouce dým
zapálení jeho, řkouce: Které bylo podobné městu
tomuto velikému! **19** A sypouce prach na hlavy své,
křičeti budou, plačíce, a kvílíce, a řkouce: Běda,
běda, město veliké, v němž zbohatli všickni, kteříž
měli lodí na moři, ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny
zpustlo. **20** Raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i
proroci; nebo pomstilť vás Bůh nad ním. **21** I zdvihl
jeden silný anděl kámen jako žernov veliký, a hodil
jím do moře, řka: Tak prudce uvržen bude Babylon,

to město veliké, a nikoli více nebude nalezen. 22 A
hlas na harfy hrajících, a zpěváků, a pišťců, a trubačů
nikoli nebude více v tobě slyšán, a žádný řemeslník
žádného řemesla nebude v tobě více nalezen, a zvuk
žernovu nebude v tobě více slyšán. 23 Ani světlo
svíce nebude v tobě více svítiti, a hlas ženicha ani
nevěsty nebude v tobě více slyšán, ješto kupci tvoji
bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud
uvedeni byli všickni národové. 24 Ale v něm nalezena
jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na
zemi.

19 Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu
na nebi, řkoucího: Halelujah. Spasení, a sláva,
a čest, i moc Pánu Bohu našemu. 2 Neboť jsou praví
a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku
tu velikou, kteráž byla porušila zemi smilstvem svým,
a pomstil krve služebníků svých z ruky její. 3 I řekli
podruhé: Halelujah. A dým její vstupoval na věky
věků. (aiōn g165) 4 I padlo, čtyřmecítma starců a čtvero
zvířat, a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu, řkouce:
Amen, Halelujah. 5 I vyšel z trůnu hlas, řkoucí:
Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž
se bojíte jeho, i malí i velicí. 6 A slyšel jsem hlas jako
zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako
zvuk hromů silných, řkoucích: Halelujah. Kralovalť
Pán Bůh náš všemohoucí. 7 Radujme se, a veselme
se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svadba
Beránkova, a manželka jeho připravila se. 8 A dáno
jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten
kment jsouť ospravedlňování svatých. 9 I řekl mi: Piš:
Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svatby Beránkovy
povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá. 10 I
padl jsem k nohám jeho, abych se klaněl jemu. Ale
řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Jsemť spoluslužebník
tvůj i bratří tvých, těch, kteříž mají svědectví Ježíšovo.
Bohu se klaněj. Svědectví pak Ježíšovo jestiť duch
proroctví. 11 I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň
bílý, a ten, kterýž seděl na něm, sloul Věrný a Pravý,
a spravedlivě soudí i bojuje. 12 Oči pak jeho byly jako
plamen ohně, a na hlavě jeho korun množství, a měl
jméno napsané, kteréhož žádný neví, než on sám.
13 A byl odín rouchem pokropeným krví, a sloveť
jméno jeho Slovo Boží. 14 A rytířstvo nebeské jelo za
ním na bílých koních, jsouce odíni kmentem bílým
a čistým. 15 A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby
jím bil národy. Nebo on bude je spravovati prutem
železným; ont' i pres vína hněvu a prchlivosti Boha
všemohoucího tlačiti bude. 16 A máť na rouchu a
na bedrách svých napsané jméno: Král králů a Pán
pánů. 17 I viděl jsem jednoho anděla, an stojí v slunci,
a zkřikl hlasem velikým, řka všechněm ptákům, kteříž
létali po prostřed nebes: Podťe, a shromažďte se k
večeři velikého Boha, 18 Abyste jedli těla králů, a těla
hejtmanů, a těla silných, a těla koňů, i těch, kteříž na
nich sedí, a těla všech svobodných i služebníků, i
malých i velikých. 19 I viděl jsem šelmu a krále země
a vojska jejich, ani se sjeli, aby bojovali s tím, kterýž
seděl na tom koni, a s rytířstvem jeho. 20 I jata jest ta
šelma, a s ní falešný prorok ten, kterýž činíval divy
před ní, jimiž svodil ty, kteříž přijali znamení šelmy,
a kteříž se klaněli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba
za živa do jezera ohnivého, hořícího sirou. (Limnē Pyr
g3041 g4442) 21 A jiní zbiti jsou mečem toho, kterýž
seděl na koni, vycházejícím z úst jeho. A všickni ptáci
nasyceni jsou těly jejich.

20 I viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího
klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své. (Abyssos
g12) 2 I chopil draka, hada toho starého, kterýž jest
ďábel a satan, i svázal jej za tisíc let. 3 A uvrhl ho do
propasti, i zavřel, a svrchu nad ním zapečetil, aby
nesvodil více národů, až by se vyplnilo tisíc let; neboť
potom musí býti propuštěn na malý čas. (Abyssos g12)
4 I viděl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest
jim soud, a duše stínaných pro svědectví Ježíšovo a
pro slovo Boží, a kteříž se neklaněli šelmě, ani obrazu
jejímu, a aniž přijali znamení jejího na čela svá, aneb
na ruce své. A ožili, a kralovali s Kristem tisíc let. 5
Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo těch
tisíc let. Toť jest první vzkříšení. 6 Blahoslavený a
svatý, kdož má díl v prvním vzkříšení. Nad těmiť
ta druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a
Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let. 7 A když se
vyplní tisíc let, propuštěn bude satan z žaláře svého.
8 I vyjde, aby svodil národy, kteříž jsou na čtyřech
stranách země, Goga a Magoga, a aby je shromáždil
k boji, kterýchžto počet jest jako písku mořského. 9 I
vstoupili na širokost země, a obklíčili stany svatých, i
to město milé, ale sstoupil oheň od Boha s nebe, a
spálil je. 10 A ďábel, kterýž je svodil, uvržen jest do
jezera ohně a siry, kdež jest i šelma, i falešný prorok,
a budouť mučeni dnem i nocí na věky věků. (aiōn
g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 I viděl jsem trůn veliký
bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země
i nebe, a místo jim není nalezeno. 12 I viděl jsem
mrtvé, malé i veliké, stojící před oblíčejem Božím, a
knihy otevříny jsou. A jiná kniha také jest otevřína, to
jest kniha života, i souzeni jsou mrtví podlé toho, jakž
psáno bylo v knihách, totiž podlé skutků svých. 13 A
vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i
peklo vydali ty, kteříž v nich byli, i souzeni jsou jeden

každý podlé skutků svých. **(Hadēs g86)** **14** Smrt pak a
peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt
druhá. **(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)** **15** I ten, kdož
není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do
jezera ohnivého. **(Limnē Pyr g3041 g4442)**

21 Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou.
Nebo první nebe a první země byla pominula,
a moře již nebylo. **2** A já Jan viděl jsem město
svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe,
připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. **3** I
slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží
s lidmi, a bydlitiť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a
on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. **4** A setřeť Bůh
všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani
kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první
věci pominuly. **5** I řekl ten, kterýž seděl na trůnu:
Aj, nové činím všecko. I řekl mi: Piš. Nebo jsou tato
slova věrná a pravá. **6** I dí mi: Stalo se. Játť jsem
Alfa i Oméga, počátek i konec. Játť dám žíznivému z
studnice vody živé darmo. **7** Kdož svítězí, obdržíť
dědičně všecko, a buduť jemu Bohem, a on mi bude
synem. **8** Strašlivým pak, a nevěrným, a ohyzdným,
a vražedlníkům, a smilníkům, a čarodějníkům, a
modlářům, i všechněm lhářům, díl jejich v jezeře,
kteréž hoří ohněm a sirou, jenž jest smrt druhá. **(Limnē
Pyr g3041 g4442)** **9** I přišel ke mně jeden z těch sedmi
andělů, kteříž měli sedm koflíků plných sedmi ran
nejposlednějších, a mluvil se mnou, řka: Poď, ukážiť
nevěstu, manželku Beránkovu. **10** I vnesl mne v duchu
na horu velikou a vysokou, a ukázal mi město veliké,
ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha, **11**
Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná k
kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by
byl způsobu křišťálového, **12** A mající zed velikou a
vysokou, mající dvanácte bran, a na těch branách
dvanácte andělů, a jména napsaná, kterážto jsou
dvanáctera pokolení synů Izraelských. **13** Od východu
slunce brány tři, od půlnoci brány tři, od poledne
brány tři, od západu brány tři. **14** A zed městská měla
základů dvanácte, a na nich jména dvanácti apoštolů
Beránkových. **15** A ten, kterýž mluvil se mnou, měl
třtinu zlatou, aby změřil město i brány jeho i zed jeho.
16 Položení pak města toho čtverhrané jest, jehož
dlouhost tak veliká jest jako i širokost. I naměřil toho
města tou třtinou dvanácte tisíců honů; dlouhost pak
jeho, i širokost, i vysokost jednostejná jest. **17** I změřil
zed jeho, sto čtyřidceti a čtyři loktů, měrou člověka,
kteráž jest míra anděla. **18** A bylo stavení zdi jeho
jaspis, město pak samo bylo zlato čisté, podobné
sklu čistému. **19** A základové zdi městské všelikým
kamenem drahým ozdobeni byli. Základ první byl
jaspis, druhý zafir, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, **20**
Pátý sardonyx, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý
beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus,
jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst. **21** Dvanácte
pak bran dvanácte perel jest, jedna každá brána jest z
jedné perly; a rynk města zlato čisté jako sklo, kteréž
se naskrze prohlédnouti může. **22** Ale chrámu jsem v
něm neviděl; nebo Pán Bůh všemohoucí chrám jeho
jest a Beránek. **23** A to město nepotřebuje slunce
ani měsíce, aby svítili v něm; nebo sláva Boží je
osvěcuje, a svíce jeho jest Beránek. **24** A národové,
kteříž by k spasení přišli, v světle jeho procházeti
se budou, a králové zemští přenesou slávu a čest
svou do něho. **25** A brány jeho nebudou zavírány
ve dne; noci zajisté tam nebude. **26** A snesou do
něho slávu a čest národů. **27** A nevejdeť do něho nic
poškvrňujícího, aneb působícího ohyzdnost a lež, než
toliko ti, kteříž napsáni jsou v knize života Beránkova.

22 I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako
křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova.
2 U prostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka
bylo dřevo života, přinášející dvanáctero ovoce, na
každý měsíc vydávající ovoce své, a lístí své k zdraví
národů. **3** A ničeho zlořečeného již více nebude,
ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci
jeho sloužiti jemu budou. **4** A tvář jeho viděti budou,
a jméno jeho bude na čelích jejich. **5** A noci tam
nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla
slunečného; nebo Pán Bůh je osvěcuje, a kralovati
budou na věky věků. **(aiōn g165)** **6** I řekl mi: Slova tato
jsou věrná a pravá, a Pán Bůh svatých proroků poslal
anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se
díti musí brzo. **7** Aj, přijduť rychle. Blahoslavený, kdož
ostříhá slov proroctví knihy této. **8** Já pak Jan viděl
jsem a slyšel tyto věci. A když jsem slyšel a viděl,
padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla
toho, kterýž mi tyto věci ukazoval. **9** Ale řekl mi: Hleď,
abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj a
bratří tvých proroků, a těch, kteříž ostříhají slov knihy
této. Bohu se klaněj. **10** Potom řekl mi: Nezapečeťuj
slov proroctví knihy této; neboť jest blízko čas. **11**
Kdo škodí, škod' ještě; a kdo smrdí, smrd' ještě; a
kdo jest spravedlivý, ospravedlni se ještě; a svatý
posvěť se ještě. **12** A aj, přijduť brzo, a odplata má se
mnou, abych odplatil jednomu každému podlé skutků
jeho. **13** Játť jsem Alfa i Oméga, počátek i konec,
první i poslední. **14** Blahoslavení, kteříž zachovávají
přikázaní jeho, aby měli právo k dřevu života, a aby
branami vešli do města. **15** Vně pak budou psi a

čarodějníci, a smilníci, a vražedlníci, a modláři, i
každý, kdož miluje a činí lež. **16** Já Ježíš poslal jsem
anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v
církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná
a jitřní. **17** A Duch i nevěsta řkou: Pod'. A kdož slyší,
rciž: Přid'. A kdož žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody
života darmo. **18** Osvědčujit' pak každému, kdož by
slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal
k těmto věcem, žet' jemu přidá Bůh ran napsaných v
knize této. **19** A jestliže by kdo ujal od slov proroctví
tohoto, odejmet' Bůh díl jeho z knihy života, a z města
svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize
této. **20** Takt' praví ten, kterýž svědectví vydává o
těchto věcech: Jistět' přijdu brzo. Amen. Přijdiž tedy,
Pane Ježíši. **21** Milost Pána našeho Jezukrista se
všechněmi vámi. Amen.

A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlitiť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich.

Zjevení Janovo 21:2-3

Průvodce Čtenáři

Čeština at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Glosář

Čeština at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Glosář +

AionianBible.org/Bibles/Czech---Czech-Bible-Kralicka/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukáš 8:31
Římanům 10:7
Zjevení Janovo 9:1
Zjevení Janovo 9:2
Zjevení Janovo 9:11
Zjevení Janovo 11:7
Zjevení Janovo 17:8
Zjevení Janovo 20:1
Zjevení Janovo 20:3

aïdios

Římanům 1:20
Judův 1:6

aiōn

Matouš 12:32
Matouš 13:22
Matouš 13:39
Matouš 13:40
Matouš 13:49
Matouš 21:19
Matouš 24:3
Matouš 28:20
Marek 3:29
Marek 4:19
Marek 10:30
Marek 11:14
Lukáš 1:33
Lukáš 1:55
Lukáš 1:70
Lukáš 16:8
Lukáš 18:30
Lukáš 20:34
Lukáš 20:35
Jan 4:14
Jan 6:51
Jan 6:58
Jan 8:35
Jan 8:51
Jan 8:52
Jan 9:32
Jan 10:28
Jan 11:26
Jan 12:34
Jan 13:8
Jan 14:16
Skutky Apoštolů 3:21
Skutky Apoštolů 15:18
Římanům 1:25
Římanům 9:5
Římanům 11:36
Římanům 12:2
Římanům 16:27
1 Korintským 1:20
1 Korintským 2:6
1 Korintským 2:7
1 Korintským 2:8
1 Korintským 3:18
1 Korintským 8:13
1 Korintským 10:11
2 Korintským 4:4
2 Korintským 9:9
2 Korintským 11:31
Galatským 1:4
Galatským 1:5
Efezským 1:21
Efezským 2:2
Efezským 2:7
Efezským 3:9
Efezským 3:11
Efezským 3:21
Efezským 6:12
Filipským 4:20
Koloským 1:26
1 Timoteovi 1:17
1 Timoteovi 6:17
2 Timoteovi 4:10
2 Timoteovi 4:18
Titovi 2:12
Židům 1:2
Židům 1:8
Židům 5:6
Židům 6:5
Židům 6:20
Židům 7:17
Židům 7:21
Židům 7:24
Židům 7:28
Židům 9:26
Židům 11:3
Židům 13:8
Židům 13:21
1 Petrův 1:23
1 Petrův 1:25
1 Petrův 4:11
1 Petrův 5:11
2 Petrův 3:18
1 Janův 2:17
2 Janův 1:2
Judův 1:13
Judův 1:25
Zjevení Janovo 1:6
Zjevení Janovo 1:18
Zjevení Janovo 4:9
Zjevení Janovo 4:10
Zjevení Janovo 5:13
Zjevení Janovo 7:12
Zjevení Janovo 10:6
Zjevení Janovo 11:15
Zjevení Janovo 14:11
Zjevení Janovo 15:7
Zjevení Janovo 19:3
Zjevení Janovo 20:10
Zjevení Janovo 22:5

aiōnios

Matouš 18:8
Matouš 19:16
Matouš 19:29
Matouš 25:41
Matouš 25:46
Marek 3:29
Marek 10:17
Marek 10:30
Lukáš 10:25
Lukáš 16:9
Lukáš 18:18
Lukáš 18:30
Jan 3:15
Jan 3:16
Jan 3:36
Jan 4:14
Jan 4:36
Jan 5:24
Jan 5:39
Jan 6:27
Jan 6:40
Jan 6:47
Jan 6:54
Jan 6:68

Jan 10:28
Jan 12:25
Jan 12:50
Jan 17:2
Jan 17:3
Skutky Apoštolů 13:46
Skutky Apoštolů 13:48
Římanům 2:7
Římanům 5:21
Římanům 6:22
Římanům 6:23
Římanům 16:25
Římanům 16:26
2 Korintským 4:17
2 Korintským 4:18
2 Korintským 5:1
Galatským 6:8
2 Tesalonickým 1:9
2 Tesalonickým 2:16
1 Timoteovi 1:16
1 Timoteovi 6:12
1 Timoteovi 6:16
2 Timoteovi 1:9
2 Timoteovi 2:10
Titovi 1:2
Titovi 3:7
Filemonovi 1:15
Židům 5:9
Židům 6:2
Židům 9:12
Židům 9:14
Židům 9:15
Židům 13:20
1 Petrův 5:10
2 Petrův 1:11
1 Janův 1:2
1 Janův 2:25
1 Janův 3:15
1 Janův 5:11
1 Janův 5:13
1 Janův 5:20
Judův 1:7
Judův 1:21
Zjevení Janovo 14:6

eleēsē

Římanům 11:32

Geenna

Matouš 5:22
Matouš 5:29
Matouš 5:30
Matouš 10:28
Matouš 18:9
Matouš 23:15
Matouš 23:33
Marek 9:43
Marek 9:45
Marek 9:47
Lukáš 12:5
Jakubův 3:6

Hadēs

Matouš 11:23
Matouš 16:18
Lukáš 10:15
Lukáš 16:23
Skutky Apoštolů 2:27
Skutky Apoštolů 2:31
1 Korintským 15:55
Zjevení Janovo 1:18
Zjevení Janovo 6:8
Zjevení Janovo 20:13
Zjevení Janovo 20:14

Limnē Pyr

Zjevení Janovo 19:20
Zjevení Janovo 20:10
Zjevení Janovo 20:14
Zjevení Janovo 20:15
Zjevení Janovo 21:8

Sheol

1 Mojžišova 37:35
1 Mojžišova 42:38
1 Mojžišova 44:29
1 Mojžišova 44:31
4 Mojžišova 16:30
4 Mojžišova 16:33
5 Mojžišova 32:22
1 Samuelova 2:6
2 Samuelova 22:6
1 Královská 2:6
1 Královská 2:9
Jób 7:9
Jób 11:8
Jób 14:13
Jób 17:13
Jób 17:16
Jób 21:13
Jób 24:19
Jób 26:6
Žalmy 6:5
Žalmy 9:17
Žalmy 16:10
Žalmy 18:5
Žalmy 30:3
Žalmy 31:17
Žalmy 49:14
Žalmy 49:15
Žalmy 55:15
Žalmy 86:13
Žalmy 88:3
Žalmy 89:48
Žalmy 116:3
Žalmy 139:8
Žalmy 141:7
Príslovia 1:12
Príslovia 5:5
Príslovia 7:27
Príslovia 9:18
Príslovia 15:11
Príslovia 15:24
Príslovia 23:14
Príslovia 27:20
Príslovia 30:16
Kazatel 9:10
Pieseò 8:6
Izaiáš 5:14
Izaiáš 7:11
Izaiáš 14:9
Izaiáš 14:11
Izaiáš 14:15
Izaiáš 28:15
Izaiáš 28:18
Izaiáš 38:10
Izaiáš 38:18
Izaiáš 57:9
Ezechiel 31:15
Ezechiel 31:16
Ezechiel 31:17
Ezechiel 32:21
Ezechiel 32:27
Hozeáš 13:14
Ámos 9:2
Jonáš 2:2
Habakuk 2:5

Tartaroō

2 Petrův 2:4

Questioned

Izaiáš 30:33
2 Petrův 2:17

Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde. - Židům 11:8

Stalo se pak, když pustil Farao lid, že nevedl jich Bůh cestou země Filistinské, ačkoli bližší byla; nebo řekl Bůh: Aby nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává, a nevrátili se do Egypta. - 2 Mojžišova 13:17

Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé. - Marek 10:45

Pavel, služebník Jezukristův, povolaný apoštol, oddělený k kázaní evangelium Božího, - Římanům 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Osud

Čeština at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, - Matouš 28:19